

LEXICON
SOPHOCLEUM

ADHIBITIS
VETERUM INTERPRETUM EXPLICATIONIBUS,
GRAMMATICORUM NOTATIONIBUS,
RECENTIORUM DOCTORUM COMMENTARIIS

COMPOSUIT

FRIDERICUS ELLENDT A. M.

LIT. ANTIQ. IN UNIV. LIT. REGIM. P. P. E.

VOLUMEN II.

REGIMONTII PRUSSORUM 1835.
SUMPTIBUS FRATRUM BORNTRAEGER.

PRAEFATIO.

Pollicitus sum aliquot lexici locis me de rebus quibusdam ad dialectum tragicorum pernoscendam gravissimis in praefatione voluminis secundi acturum; sunt enim, quae latius pateant et copiosiorem apparatum postulent, quam quae in singulis vocabulis illustrandis aut possint aut debeant pertractari. Eo negotio iam defungar ita, ut de secundis personis passivi et medii per ει aut ῃ scribendis, de dativo primae declinationis plurali in αισι vel ῃσι terminato, de ionismis quibusdam, inprimis inclinamentorum, et de dorismo tragicorum scribam.

I. *De formis secundae personae pass. et med. in ει vel ῃ exeuntibus.*

Disputarunt de hac re Schneiderus Vimariensis in Quaest. Critt. de dial. trag. p. 2. et Kuehlstaedtius de dial. tr. p. 92.; ille ut sententiam post Valck. ad Phoen. 576. (cf. Hemsterh. ad Luc. t. I. p. 428. Dawes. M. Cr. p. 290. Intpp. Greg. Cor. p. 119.) plerisque probatam, ει veteris et tragicorum atticismi esse recentioribus non obtrudendum acriter impugnaret, hic ut dubitanter defenderet. Probarunt ει etiam Brunckius, Porsonus, Elmsleius, Hermannus, hic quidem tacite mutata pristina sententia, cum in Trachiniis ubique ῃ restituisset, item, qui acute ea de re disseruit, Reisigius praef. Enarr. Oed. Col. p. XXII. Is satis demonstravit Choerobosci verba apud Bekk. Anecd. p. 1290. mendose scripta minime advocari posse ῃ scripturae apud tragicos defendendae, quanquam de lacuna et correctione huic non magis quam Kuehlstaedtio quis assentiatur, qui emendaturus Choeroboscum etiam ineptius facit balbutientem. Certum est ει Gregorio l. c. scholiastae Ar. Plut. 40. et Suidae v. ἅπτεσθαι universe dici atticum; ῃ recentioris atticismi vocans accedit Eustathius p. 1723, 20.; nec ratio est ὄψει βούλει οἴει exemplis ponendis delecta sola probare, improbare cetera eiusmodi. Igitur mihi

quoque verisimile videtur tragicis εῖ recte adiudicari. Sed codicum consensus non est. Mitto Aldinam editionem, cuius nusquam magna constantia; ut in ea apud Aeschylum ab Asulano negligentissime curatum regnet ῇ, in Euripide non semel εῖ reperiatur, quibus de Platone similia notavit Heindorf. ad Theaet. p. 429. Nec de Platone satis vere Bastius ad Greg. l. c. et Buttm. Gr. Mai. p. 355. optimos et antiquissimos libros ubique fere εῖ suppeditare affirmarunt, id quod nunc a Schneidero Platonis editore didicimus praef. t. I. p. XXXXIX.; nec apud Thucydidem consensum esse docuit Poppo ad I. 129., idem apud Xenophontem in inflexis futuris solis εῖ codicibus stabiliri testatus. Sed magna certe bonorum Platonis librorum pars ad εῖ tuendum conspirat, id quod multis locis hanc scripturam a librariis novitiae consuetudini adsuetis expulsam indicat. Verum apud tragicos haud paulo tenuior est eius memoria. Sophocleorum nunc taceo γενήσει, γνώσει, βούλει, ἔσει, εἴσει, ἔχει, ἔρχει, ὄψει, καλεῖ, τεύξει, οἴσει, φέρει, φοβεῖ, φανεῖ suis quaeque locis quaerenda, ut tamen erraverim, sicubi εῖ consensu librorum defendi dixi, cum raro ullus praeter Flor. Δ. hic illic εῖ servaverit, Florr. Γ. Θ. ῆ aut ῇ, Laur. a. ῇ ubique fere monstrent. Potest tamen fieri, ut ῆ in Florr. etiam εῖ scripturae indicio sit, saepe ita obliteratae, velut El. 1417. Consentiunt libri omnes in ἐργάσῃ Phil. 66. ἡγῇ 108. φέρῃ 117. ἔρῃ 572. κήδῃ 617. στάσῃ 823. ἐπαισχύνῃ 917. Ai. 1268. καταισχύνῃ Phil. 1368. συνοίσῃ Phil. 1074. σέβῃ 1148. βουλεύῃ 1213. κτήσῃ 1265. 1356. δέχῃ Phil. 1305. στέλλῃ 1402. παύσῃ 1410. λέγῃ et νομίζῃ Oed. R. 39. τρέφῃ 374. ἐπαισθάνῃ 424. ἐκφανῇ 1063. καλῇ 1201. πεύσῃ 1240. ἀνταμείβῃ Oed. Col. 818. μάχῃ 841. τρέψῃ 864. ἐξοίχῃ 871. ἐξηγῇ 1286. ξυνεργάσῃ Ant. 41. ἐχθαρῇ 93., ubi cum olim vulgaretur ἐχθρανῇ nunc correctum, dubito tamen, quod Schaeferus ait, esse libros ἐχθαρεῖ ministrantes; certe Laur. a. ἐχθρανῇ supra scripto ἐχθαρῇ, et hoc etiam Aldus. ἐπαιδῇ Ant. 506., ubi Brunckium neglexisse invehere εῖ mecum alii mirabuntur. προσόψῃ 760. βουλεύῃ 768. ἀπέρχῃ 812. καταβήσῃ 816. ὑπεκδραμῇ 1073. δάκνῃ Trach. 1107. ἐκκαλῇ 1196. πείσῃ Ai. 589. El. 394. μυθήσῃ Ai. 1021 (Flor. Δ. μυθήσεται, ῃ supra scripto). ἀντακούσῃ 1120. βουλήσῃ 1283. ἕπῃ El. 28. ἐμπορεύῃ 397. στρέφῃ 506. ἐντρέπῃ 509. ἐπεμβάσῃ 825. θάλπῃ 876. ὁπλίζῃ 984. ἡγήσῃ 1027. αἰσθάνῃ 1469. Haec et diverbiorum et melicorum sunt. Contra εῖ aliquid a libris firmamenti in his habet: ἐρέσσει Phil. 1120. Sic Flor. Γ. εἰσόψει 1295. Tacentur Florentini, sed cum Brunckiana editione collati εῖ tenere putandi sunt. ἐφευρίσκει Oed. Col. 942. Sic Laur. b. Par. F., ἐφευρίσκῃ Laur. a., quod ipsum veri vestigium, cum is liber alias adscriptum ι referat. ἀνέξει Ai. 75. Sic

Flor. Γ. Δ. ἐντρέπει 90. Flor. Δ. ἐργάσει idem 109. ut θορυβεῖ 164. στηρίζει 193. ἐκπεύσει 214. μαθήσει 277. ἐκτεμεῖ 362. ἐπαισθάνει 550. κατακτήσει 1235. ἐφίει El. 141. ἀπώσει 422. οἴσει 957. καλεῖ 959. βουλεύσῃ 1035. Flor. Θ. bis εἰ, πεύσει El. 35. ἐκφέρει 618. Longe fortior in ῃ codicum Aeschyli consensus esse videatur, sed nullum accurate collatum puto. Nam si γνώσει Pers. 293. exemeris, quod dare fertur Athenaeus IV. p. 165 D.), cum libri ῃ prae se ferre dicantur, unum est αἰτεῖ Prom. 620., quod cum Mediceus habeat, αἰτεῖς Vienn. C., reliquos tamen ῃ praebentes Wellauerus secutus est. Aliis locis permultis, velut Prom. 36. 633. 840. 965. editionum Aldi Robortelli et Turnebi mentio fit, sed libri scripti silentur. Apud Euripidem nunc ubique fere εἰ Matthiae rescripsit, sed libros si addicere crederes, errares magnopere. Nam δύρῃ et ὀδύρῃ omnes Hec. 723. φανῇ aut φανῇς 1193. μαίνῃ aut μαίνῃ 1256. ἐνδέξῃ s. ἐκδέξῃ Phoen. 459. πυνθάνῃ Andr. 865. στρατεύσῃ et γενήσῃ Iph. Aul. 665., ubi cum Elmsleio corrigendum εἰ pro ῃν. μέμφῃ Herc. f. 186. με τεύξῃ Med. 597., a Cantero inde correctum μετεύξῃ, δυνήσῃ 851. Deinde χαρίζει Or. 1507. solus Mosq. D. ἐςόψει Alc. 236. soli Par. B. D. ἐστήξει Iph. Aul. 665. Par. A. λήψει Troad. 343. solus Havn. Aliis locis ex adnotata diversa scriptura colligitur aut plurimos aut adeo omnes libros ῃ prae se ferre. Sic Matthiae ad Phoen. 924.: *cum pro* αἰτῇ, inquit, *in Cant. item Flor.* 21. *esset* αἰτεῖς — ! Med. 330. Flor. 15. αἰδήσῃ habere narratur, unde ceteros αἰδέσῃ referre coniicio, sicut ὠσθήσῃ 339. κνίζῃ 552., ubi Matthiae: *Lasc.* inquit, κνίσῃ *pro* κνίζῃ *s.* κνίζει. V. 952. Flor. 2. Vict. προθήσῃ, Flor. 10. προςθήσει, Havn. προθησεῖ, ceteri, credo, προθήσῃ. Iph. Taur. 717. βούλει Aldus et reliquae editiones omnes, sed nullus codex. φέρει Hel. 311. Aldus et rell., inquit Matthiae, editiones significans; certe codd. Par. E. Flor. 1. 2. ῃ. πέσῃ El. 691. ed. princeps, de codd. nihil adnotatur, sed res certa minime est omnes ει habere, Iph. Aul. 616. λήψει Matthiae manifesta correctio est. Is cum in prioribus Euripidis fabulis perpetuo εἰ scripsisset, post in melicis etiam ῃ velut scaturigine emicans toleravit. ἐπιβάσῃ Hipp. 1123. καταβήσῃ Andr. 535. ῥύῃ Suppl. 380. βήσῃ Iph. Taur. 1102. φέρῃ Troad. 573. ἀγάλλῃ 1149. πείσῃ Ion. 166. 173. ὀργίζῃ 1460. ἀποστερήσῃ Herc. f. 136. — Haec non efficient, ut εἰ inclinamentum damnetur, sed ut accuratius, quam adhuc factum, in librorum scripturam inquiratur.

II. *De* αισι, ῃσι *primae declinationis finitione.*

Probarunt ῃσι Valck. ad Phoen. 62. Hipp. 1432., minime certa omnia antestatus, Koen. ad Greg. p. 383., Brunck. ad Soph. El. 1138., ut tamen longe usitatius αισι non abiicerent. Librarios in αις, οις, ῃς,

ῃσι, αισι saepe peccasse confundendo ostenderunt Pors. et Matth. ad Eur. Hec. 809. Elmsl. ad Med. 466. In Ionis versu 218. (213 M.) Hermannus manifesto verum ἐκηβόλοισι restituit. Ipse cum in lexico paucis illis, quibus ῃσι exstat apud Sophoclem, αισι scripsissem, dubitabam tamen, an forte in canticis tolerandum esset, a diverbiis abiudicandum censebam aperte. Verum cum tragicos in id ipsum intentus iterum perlustrassem, adeo tenuis fidei esse ῃσι comperi, ut iam omnino ab illorum carminibus exsulare debere videatur. Legitur enim αισι nulla aut non memorabili scripturae discrepantia apud *Sophoclem* his *diverbiorum* locis: ἀπάταισιν Phil. 1212. ἀγοραῖσι Oed. R. 20. Florr. *Γ. Δ.* ἀγοραῖς. λύπαισι παντοίαισιν 915. πρώταισιν Oed. Col. 99. πρώτοισιν Brunckii cod. T. Triclinianus. σεμναῖσι 459. σαῖσιν 1268. πλεκταῖσιν ἀρτάναισιν Ant. 54. Sic et Etym. M. p. 150, 3. χοαῖσι 427. δμωαῖσι 1174. σα, supra scripto εσ Laur. a. φυγαῖσιν 1219. μορφαῖσιν Trach. 10. γνώμαισι 53. Ai 943. πλευραῖσι s. σιν Trach. 765. Ai. 1042. κοίταισι Trach. 918. ποίναισι Ai. 46. Ἀτρείδαισιν 97. κεναῖσιν 473. v. Herm. σκηναῖσι s. σιν 741. 964. λοιβαῖσι El. 52. λοιβαῖς τε Flor. *Γ.* λοιβαῖσι Flor. *Θ.* τε in Laur. a. supra scriptum a secunda manu. πνοαῖσιν 427. ξανθαῖσι 695. ξανθέσι Flor. *Γ.* δεσπόταισι 754. δεσπόταις Flor. *Δ.* φίλαισι 1127., ubi Brunckius sua libidine φίλῃσι. μηχαναῖσι 1219. Flor. *Δ.* μηχαναῖς συμφοραῖσι 1221. κύμβαισι Androm. 129 D. πύλαισιν Laoc. 342. αἰσχύναισιν Tyr. 587. φύσαισι inc. 753. — *Anapaestorum* haec sunt: ἁλίαισιν Phil. 1456. σπείραισι Rhizot. 480, 7. *Melicorum* Ἄβαισι Oed. R. 899. μεγάλαισιν 1202. Θήβαισιν 1203. πύλαισι Oed. Col. 1565. σπείραισι Ant. 346. Λαβδακίδαισιν 853. σαῖσι 1255. δισσαῖσιν Trach. 101., nisi δισσαῖς scribendo ἀπείροισιν corrigere malis pro ἀπείροις secundum Laur. a. Sed ἀλεθρίαισι Trach. 842. Hermanni est emendatio, verisimilis quidem. — Contra ῃσι uno *diverbiorum* loco circumfertur, ξένῃσι El. 1130., ubi Flor. *Θ.* ξένοισι, corrigendum ξέναισι. Nam ῥοπῇσιν Scyr. 499, 6., pariter atque λεπτῇς ibidem vulgo ferri solitum, certa fide caret. In *melicis* ter vulgatur; Θρῄσσῃσιν Ant. 585., unde Θρῄσσης πνοῆς Eustathius affert p. 732, 28. θυέλλῃσιν 971. προχοῇσιν inc. 795., quod ne hexametro quidem versu tutum existimo. Anapaesti unum exemplum habent πληγῇσι Phil. 1443. — Apud *Aeschylum* αισι *diverbia* consensu exhibent in κακαῖσι Prom. 223. πημοναῖσι 237. 306. ἀλγειναῖσιν Prom. 238. οἰκτραῖσιν *ibid.*, ubi ν a codd. abest. τοίαισι 268. σμερδναῖσι 355., unde Eust. p. 440, 17. σμερδνῇσι affert. εἰδυίαισιν 439. μορφαῖσι 447. ῥαχίαισιν 715. ἄλλαισιν 776. σφαγαῖσι 865. πύλαισι Sept. 359. 442. 484. κλαγγαῖσιν 363. Ἠλέκτραισιν 405. εὐναίαισι 432. M. 1. αισι. πλεκτάναισι 477. Nam πλεκτάναις etiam in M. 1. veri firmamentum

est. πέμπταισι 569. τροφαῖσιν 647. πολλαῖσι 778. στρεβλαῖσι ναυτικαῖσιν Suppl. 436. αἷσι Agam. 1408. αὐθένταισιν 1554. Versum omittit Farn. ὑστέραισιν 1651. θεαῖσι Eum. 389. ποίναισι 442. ἐπιῤῥοαῖσι 664. ἡνίαισι Pers. 189. ἀγαῖσι 417. χοαῖσι 611. δυσμαῖσι Heliad. 64, 2. λαμπραῖσιν ἀστράπαισι inc. 372 D. — *Anapaestorum* exempla haec sunt. αἰκίαισιν Prom. 93. ἐπαοιδαῖσιν 173. Rob. ἐπαοιδαῖς contra versus legem. *Melicorum* illa reperio. δύαισιν Prom. 179 ch. πημοναῖσι 580. λιταῖσι Suppl. 165. Sept. 302. Vienn. B. D. λιταῖς, adverso metro. μάχαισι Sept. 147. μάταισι Suppl. 800. κονίαισιν Agam. 64. ἕδραισιν 117. Farn. ἕδραις. τύχαισι 180. Aldus τύχεσι, Turn. τείχεσι, utrumque cum vestigio veri. κλοπαῖσι 391., quod a Stanleio tamen est, metro necessarium. De libris tacent, edd. Vict. Cant. κλοπαῖς. Sic προνοίαισι 670. ex Pannoii correctione non minus necessario legitur, quam ex Hermanni ἄγαισιν 712.; libri enim ἄταισιν, Flor. ἄταις. Πριαμίδαισιν 727. θηγαναῖσι 1518. ποντίαισιν Pers. 872. 994. ἄταισι ib. et Choeph. 590. φραδαῖσιν 929. γιγνομέναισι Eum. 329. πλαγαῖσι Pers. 872. Cum hisce confer formae ησι documenta pauca et incerta insuper. γαμφηλῇσι Prom. 355., quod iuxta positum σμερδναῖσι habeat, plurimis, non optimis codd. firmatur; non videntur certe tueri Med. Guelph. ζεύγλῃσι 461. Vienn. quatuor, Colb. 2. M. I. Regg. A. B., sed non Med.; ζεύγλοισι nescio quis apud Stephanum. Pro ναύτῃσι 729. Aldus ναύτοισι, Rob. ναύτης, Eust. p. 560, 19. et Tzetzes ad Lycophr. 1285. ναύταισι, quod recipiendum erat, cum de codd. nihil moneatur, plane ut ἀλλήλαισι Agam. 640. ex cod. Farn. In Pers. 452. pro inepto πέτρῃσιν nunc recte πέτροισιν scribitur ex schol. et codd. Med. Colb. Mosq. I. 2. Viteb. Relinquuntur incertiora haec. ἀλλήλῃσι Pers. 185., ubi Ald. ἀλήλαιν (sic), Reg. K. Guelf. Vit. M. 2. Rob. ἀλλήλοισι. πύλῃσι Choeph. 562. Σκύθῃσιν Eum. 673., ubi Reg. L. Σκύθοισιν, ut ναύτοισι pro ναύτῃσι Sept. 585. Colb. 2. Puto ῃ errore inductum esse pro αι. Haec omnia *diverbiorum* sunt. — Apud Euripidem autem, quo plures libri nuper collati sunt, eo gravior consensus reperitur. *Diverbia* haec habent. Ἰδαίαισιν Hec. 351. Ἰδέαισιν Mosq. D. Havn. κόμαισι 820. τέχναισιν 821. Iph. T. 89. Rhes. 950. Hel. 1621. ἀκταῖσιν Hel. 610. Or. 55.; ubi Br. ἀκτῇσιν. ἄλαισι Or. 56. ξυμφοραῖσι 82. Hel. 951. φίλαισι Or. 362. Iph. Aul. 1216. ἀγκάλαισι Or. 454. Bacch. 655. Dan. I, 1. φυγαῖσι Or. 504. ἀρχαῖσιν 885. πύλαισι Phoen. 1067. 1134. 1154. Hel. 437. Bacch. 151. Pel. I. Θήβαισιν Phoen. 17. 567., ubi unus cod. ησιν. πόρπαισιν Phoen. 62., ubi ex uno solo cod. ησιν Valck. Pors. El. 316. ἀλαλαῖσι Phoen. 335. ἀραῖσι 1053. πυκναῖσιν 1105. ἐπιτολαῖσιν 1116. λόγχαισιν 1166. νάπαισι Med. 3. ἐκπονουμέναισιν 244. ζεύγλαισι 476. sic Lasc. et octo Matthiae codd.; olim ζεύγλῃσι

lectum. ποταμίαισι Hipp. 77. θηλείαισι 410. σοφαῖσιν 638. γραφαῖσι 875. Omnes quidem codd. praeter Flor. 2. et ed. Lasc. γραφαῖς, metro adverso. αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν 1179., dubia sententia; Aldus et quidam codd. ησιν exhibent. φάτναισι s. φάτναισιν 1230. Bacch. 483. ὅσαισι 1292. Bacch. 652. ἀθληταῖσιν Alc. 1037. δεσπόταισι Andr. 392. Iph. Aul. 293. Hel. 447. Busir. I. 2. πέτραισιν Androm. 1122. σεμναῖσι Suppl. 288. διαδοχαῖσιν 406. ἐνιαυσίαισιν 407. μούσαισι 489. Ἐρεχθείδαισι 683. ἀγαῖσι 695. γνώμαισιν 1087. Herc. f. 245. ὑστέραισιν Suppl. 1087. αὐθένταισιν Iph. Aul. 1177. Δαναΐδαισι 1187. 1393. κασιγνήταισι 1426. θοαῖσιν Iph. Taur. 2. Ἑλληνικαῖσιν 249. θεραπείαισιν 304. εὐχαῖσι s. εὐχαῖσιν 425. 1368. Bacch. 669. πηγαῖσιν Iph. Taur. 1159. στρατηλάταισιν Rhes. 491. πρύχιναισι 765. Havn. ησι (sic). πλεκταῖσιν Troad. 951. θεαῖσι 962. παιδιαῖσι 968. Havn. αις. δαπάναισι s. σιν 989. Herc. f. 586. El. 427. βρονταῖσιν Cycl. 328. διπλαῖσι 466. φυλακαῖσι 684. πλαισταῖσι Bacch. 199. βακχείαισιν ib. ποικίλαισι 23?. Βάκχαισι 240. 741. πεύκαισι 288. Pal. οισι. Flor. 1. εσι. 1005. Hysip. I. 2. θυέλλαισιν Bacch. 331. βολαῖσιν 431. εἱρκταῖσι 470. αὐταῖσι 904. ἐλάταισιν 912. πνοαῖσιν 1047. ὠλέναισιν 1190. νεανίαισιν 1266. προστάταισιν Heracl. 959. πτυχαῖσιν Hel. 43. ῥοαῖσιν 53. κουραῖσι 1054. πομπαῖσι Herc. f. 574. κεναῖσι Hel. 1280. αἷσιν 1642. κακαῖσι Ion. 402. σφαγαῖσι 1126. Μινύαισι Herc. f. 217. ἁρπαγαῖσι 585. στροφαῖσιν 912. θυσίαισι 1303. στέγαισι El. 303. οἵαισι 304. θύραισιν 1078. νύμφαισιν 1139. τύχαισι Ant. XVI. 1. ὀδύναισι XVII. 4. μολπαῖσι Antiop. XXIII. 3. ποίμναισιν Cresph. I. 6. πέδαισιν Stheneb. IV. 5. ὀσμαῖσι Phaeth. II. 14. πολλαῖσι inc. LXXV. 1. — *Canticorum* exempla haec collegi. κούραισιν Hecub. 458. δαιδαλέαισι 465. Duo Flor. et Vict. ησι. μίτραισιν 965. στοναχαῖσι Or. 194. Sic pro ησι Matth. ex septem Florentinis, Gu. Taur. Aug. b. c. Mosq. A. D. χρυσέαισι 973. Bacch. 88. δίναισι Or. 974. Hipp. 149., ubi quidam codd. δίναις. κόραισι Or. 1256. Phoen. 660. πύλαισιν Or. 1270. 1468. ἐξέδραισι 1431. τέχναισιν 1489. Quidam codd. τέχναις γραφαῖσιν Phoen. 129. Φοιβείαισι 225. ὠλέναισι 307. Θηβαίαισιν 656. ἱππείαισιν 794.; cum var. script. ἱππείαις et ἱππίαις. Λαβδακίδαισιν 800. ἀμουσοτάταισι 807. ἀποστολαῖσιν 1043. ἁρπαγαῖσι 1066. Flor. 33. ησι. ὀδύναισι 1556. σχετλίαισι 1558. Ἠλέκτραισι 1570. ἀγελαῖσιν Med. 729. Legitur etiam ησιν in codd., nec constat de omnibus. ἀκταῖσιν 755. Andr. 998., ubi Flor. A. ἀκταίσησιν, i. e. ἀκταῖσιν, cui supra scriptum η librarii ignorantia in unum confudit. λιπαραῖσι Alc. 466. Troad. 805. Ἀσκληπιάδαισιν Alc. 895. Flor. A. ησιν (sic), Lasc. ης, alii non multi αις. ἐκγενέταισι Andr. 128 ch. Sic plerique codd. et Aldus, et probavit in adnotatione Matth. κοιταίαισιν Suppl. 823. κρηναίαισι Iph. Aul. 180. μορφαῖσι 195. καμπαῖσι 220.

Flor. 1. *καμπαῖς*. *πλάταισιν* 280. *ἐσχάταισι* 281. *ἐλάταισι* 1046. *ἀσπισταῖσι* 1056. *Δαναΐδαισι* 1291. *θεαῖσι* 1282. Hel. 357. *πνοαῖσι* Iph. Taur. 420. *ἀγκάλαισι* 816. Sic tamen, ut videtur, soli Par. A. B. et ed. Vict. 1216. *βαλιαῖσι* Rhes. 352. *κώπαισιν* Troad. 123., quanquam hoc, cum libri *αις* habeant, ex Hermanni coniectura retuli, quippe metro necessarium. *δυσφροσύναισι* 599. *Οὐρανίδαισι* 838. *ἐναλίαισι* 1085. *σφαγαῖσιν* 1307. Sic Havn. tamen solus, cum olim *ἀμέτρως* scriberetur *σφαγαῖς*. *θηλαῖσι* Cycl. 56. *κρήναισι* 66. *φίλαισι* 493. *ἀνάγκαισι* Bacch. 84. *Φρυγίαισι* 144. *ἐνοπαῖσι ib.* *Βάκχαισι* 392., ubi Flor. 1. 2. *Βάκχεαι*. *πεύκαισιν* Herc. f. 369. *χαρμοναῖσι* 382. *νεφέλαισιν* 655. *μανίαισιν* 857., cum synicesi duarum mediarum syllabarum. *θαλίαισιν* Bacch. 394. *ἁμίλλαισιν* 518. *μεγάλαισιν* Heracl. 358. Flor. 1. *αις*. *αὐγαῖσιν* Hel. 182. *ῥοαῖσι* 250. *Πριαμίδαισιν ib.* Flor. a. *εσσιν*. *φονίαισι* 374. Herc. f. 379. *πομπαῖσιν* 1121. *ῥιπαῖσιν* 1123. *λόγχαισιν* 1153. *ἀέλλαισιν* 1498. *ἀλγίσταισιν* El. 134. *πολιαῖσι* 706. *μούσαισι* 879. *σποραῖσιν* 1157. *φοναῖσιν* 1209. *ἐμαῖσι* 1223. *θοαῖσι* Belleroph. XXVII. 2. De *ἐκηβόλῃσιν* olim falso scripto Ion. 211. diximus. Addimus unum *ῥοῇσιν* Troad. 1106., quod cum ex Musgravii coniectura sit, *ῥοαῖσιν* scribendum; libri *τρωῇσιν*. — Denique feruntur *anapaestorum* exempla paucissima. *φυλακαῖσιν* Hec. 78. *μολπαῖσι* Med. 204., ubi Rom. A. B. *μολπῇσι*. *πάσαισι* 1075. *παγαῖσι* Troad. 230. *ἀκοαῖσι* 1462. *ἄλλαισι* Bacch. 1342. — Haec si consideraveris, primum *purae terminationis* nullum exemplum reperies, praeter *ῥοῇσιν* Troad. 1106., cum apud Homerum permulta sint; deinde in exemplis *ducentis* fere et *quinquaginta* talia, quibus *ῃσι* aliquanto firmiore pede nitatur, apud Sophoclem videbis *quatuor*, apud Aeschylum ferme *tria*, apud Euripidem *nullum*. Illa autem correctione tollere non dubito.

III. *De contractione non scripta, sed pronuntiata.*

Non tango Atticae declinationis exempla, ut *Μενέλεως*, nec quae *Θησέως*, *μάντεως*, *πόλεως*, *πήχεων* binis syllabis pronuntiata monstrant, de quibus non dubitat quisquam; nec ea contrahi potius quam synizesi affici dixeris. Illud video dubitare nonnullos, *ἐρέω*, *χρυσέοις* et similia num duabus syllabis coalescant citra scripturam. Ego in his et talibus codices sequendos puto, nisi ratio prohibeat. Et ὁ λ ο π α θ ῆ quidem *primae* et *alterius declinationis* aliquanto frequentius contracta pronuntiantur, quam scribuntur, si substantiva exceperis, velut *κυνῆ*. *χαλκῆς* Soph. El. 701. Trach. 680. *χαλκοῖς* Oed. Col. 1587. *χρυσῆς* Ant. 695. *χρυσῇ* inc. 767 D. At *χαλκέοισι* Rhizot. 479, 3. *χαλκέοις* ib. 7. *χρυσέας* Oed. R. 158. *χρυσέα* 188., quae nolim contractim scribi, cum vel anapaestorum vel melicorum sint; sed *χρυσέας* Ant. 103. primam corripere solitario

modo apud Sophoclem putandum. ἀργυρᾶ Aesch. Perrhaeb. 172. λινᾶ Prom. Ignif. 175. χρυσοῖς Sept. 416. χρυσᾶ Perrhaeb. 170., quae diverbiorum sunt; ad eundem modulum quis revocet πορφυρέα Pers. 309. χρυσέας (acc. pl.) Eur. Ion. 1182. ὀστέων Med. 1190. Troad. 1167., cum scribatur ὀστᾶ Herc. f. 974. Suppl. 950. 1192. et in anapaestis 1120. κυνέας Eur. Suppl. 719. χαλκέων 1247., sed non χαλκέοισιν Eur. Suppl. 1158., qui senarius est melicis immixtus, vel χαλκέοις Troad. 574. versu anapaestico. Item intacta manebunt χρυσέας Iph. Taur. 188 an. χρυσέαν Hec. 460 ch. Bacch. 353 ch. χρυσέων Med. 967 ch. Troad. 1066 ch. Ion. 143 an. 462 ch. El. 441 ch. Hec. 906. χρυσέοις Hec. 107 an. χρυσέοισιν Iph. Aul. 1039 ch. χρυσέαις Ion. 191 ch. χρυσέαισιν Bacch. 88 ch. ubi gl. συνίζησις. ὀστέων Hec. 1049 m. Deinde *tertiae declinationis nomina* rectius contracta scribentur in diverbiis, siquidem contractione afficiuntur; εα εων in anapaestis et melicis retineri, cum codices iubent, nihil obstat; velut ἐγχέων Oed. Col. 704. Ant. 963. πελαγέων Ai. 688. Ant. 955. νεικέων Ai. 705. et in anapaestico versu Ant. 111. βρετέων Aesch. Sept. 94. στεφέων 97. νεικέων Agam. 148. μελέων Eum. 255. ἀνθέων Eur. Med. 833. φάρεα Hipp. 132., ubi Par. A. φάρη, quod Brunchius et Monckius recipiendum ducunt, mihi nihil novandum videtur; πορφυροειδέα Troad. 124., quod contractum profert Hesychius; ὀρέων Iph. Aul. 1070. Bacch. 1122. τευχέων Ion. 143 an. τειχέων Troad. 1287. Sed τειχῶν probaverim in diverbiis Eur. El. 620. Bacch. 1098. Aesch. Sept. 470. τευχῶν El. 492. ἑρκῶν Soph. Ai. 1253., ubi Flor. Γ. ἕρκων addito γρ. ἑρκέων. Postremo *verborum* contractorum citra scripturam exempla perrara sunt. ἐκπνέων duabus syllabis enuntiari iussit Aeschylus Agam. 1472 ch. πνεούσας Choeph. 1063 an. θρέομαι Sept. 78 ch. et huic simile καλέονται Soph. Trach. 636 ch. ἐξερέω Ai. 419 m., quod ἐξερῶ scripturi erant Porsonus et Elmsleius. Nec probo αὔτευν scribentem Matthiaeum Eur. Hipp. 166 ch. et ὑμνεῦσαι Med. 423 ch., quanquam hoc tueri videtur Eust. p. 634, 13. Sed κλονέουσιν Oed. Col. 1246., cum epodi sit, utrum cum diaeresi an contractum enuntiandum sit, non liquet; falso κλονοῦσιν praefert Elmsleius. Non certius est, tribusne an quatuor syllabis proferantur θρεομένας Aesch. Agam. 1137. θρεομένοις Choeph. 964. θρεομένα Suppl. 104.

IV. *De diaeresi pronuntiationis alias vulgo contrahi solitorum.*

In *mediis* vocabulis rara diaeresis exempla habet. ῥεέθρων Soph. Ant. 105. 1111., quod ῥείθρων Hermannus scribit, Oed. Col. 694. Eur. Iph. Taur. 1223. Alc. 472., ubi ἀμέτρως est εε in codd. Par. B. D. Vict. ed. Lasc. ῥεέθρας Eur. El. 867. Aesch. Ag. 203. καλλιρρέεθρος Eur. Herc. f. 764. Haec melicorum sunt; verum ubi versus cogeret, etiam

in diverbiis sibi ῥέεθρον indulsit ut diceret Aeschylus Pers. 489., at ῥεῖθρον Prom. 792. Illis simillima sunt λοετρά Aesch. Prom. 555. in cantico; sic recte plurimi codd. et Aldus; M. 1. Regg. A. G. K. Colb. 2. et Robortellus λουτρά. Sed τιμάορος apud Aeschylum etiam extra cantica tralaticium est: v. Agam. 500. 1263. 1297. 1560. Choeph. 141. Ἰαόνων dixit Pers. 174. 972., hoc in chorico, sicut Ἰαονίοισι Suppl. 66. Inclinamentorum ad deflectenda a radice vocabula inventorum sunt Θηβαΐας Soph. Ant. 1122 ch., sed ab Hermanno profectum, Τηρείας Aesch. Suppl. 58 ch.; patronymica Ἀτρείδας Aesch. Agam. 122 ch. Φινείδας Eur. Iph. Taur. 409 ch. Οἰνείδας Rhes. 908 m.; item adiectivorum formae κερόεσσαν Eur. El. 867 ch. πτερόεσσα Soph. Oed. R. 506. πτερόεσσαν Ion. 1237 ch. πτερόεσσαις El. 464 ch. Haec enim omnia a diverbiis aliena sunt. — Sed *finitiones nominum*, quae quidem contrahi solent, vix ulla est, quae non soluta proferatur, siquidem versui expedit, nec diverbiorum ullum in hac re et canticorum discrimen fit. Igitur ὁλοπαθῆ diaeresin pronuntiari volunt in his: ὀστέων Soph. Trach. 766. Eur. Med. 1207. Suppl. 1111. Or. 394. χαλκέῳ Soph. Trach. 553. χαλκέων inc. 731. χαλκέοισι Eur. Ion. 1. χαλκέου Aesch. Choeph. 675. χρύσεον Soph. Ai. Locr. 11, 1. Pand. 429. χρυσέαν Colch. 319. χρυσέων Trach. 1089. Eur. El. 54. Hel. 1175. χρυσέας Eur. Androm. 147. χρυσέαις Ion. 437. El. 305. χρυσέᾳ Phaeth. 1. 3. Haec in diverbiis leguntur; in melicis partibus χρύσεος Eur. Troad. 850. χρυσέα Soph. Oed. Col. 1054. Eur. El. 191. et plurali numero Troad. 1096., ubi versus etiam χρυσᾶ patitur. χρυσέαν Heracl. 911. El. 710. χρύσεαν Iph. Aul. 248 ch. χρυσέας Or. 800. El. 723. χρυσέων Med. 631. Iph. Aul. 1058. Herc. f. 393. χρυσέαις Iph. Aul. 232. Hel. 182. Troad. 819. χρυσέοις El. 176. Hel. 241. Quibus addo χρυσέοισιν Phoen. 167. in senario melico dictum, et χρυσέους Hel. 908. in anapaestico versu melici coloris, quales ad nauseam usque Euripides inculcat. Aliquantum dubitationis habent, an non contrahantur, χρυσέας Eur. Med. 1245. χρυσέαισι Or. 973. χρυσέῳ Herc. f. 348. Sed παγχρυσεων Hermannus metri causa correxit Soph. El. 501. Nec certissima pronuntiatione sunt πορφύρεα Eur. Or. 1418. Hipp. 158. πορφύρεον 733. πορφυρέων Or. 1439. Aperte diaeresi afficiuntur οἰωνοθρόον Aesch. Ag. 56. ἀλλοθρόοις Suppl. 951., in anapaestis utrumque, sicut in canticis μιξοθρόον Sept. 313. δημοθρόους Ag. 1383. Haec in diverbiis contrahuntur; v. δημόθρους Aesch. Ag. 912., nec minus in liberiore genere metri, cum iubet versus, velut ἀλλόθρουν Soph. Trach. 841 ch. κακόθρους Ai. 138 an. Deinde *tertiae declinationis* nominum raro quidem dissolvitur diaeresi singularis, at pluralis εων et neutrius generis inclinamentum εα. Singularis numeri

diaeresis maxime *melicorum* est, velut *Ἄρεα*, de quo in lexico egimus, *βέλεος* Trach. 879 *Ἄργεϊ* Tham. 230. *τείχεος* Eur. Phoen. 116. *Πολυνείκεος* 135. *ἀνεμωκέος* 164. *Διομήδεος* Herc. f. 379. *εὐπετέος* Aesch. Pers. 96. *Διομήδεα* Iph. Aul. 197. *Παλαμήδεα ib.* *ὑπνώδεα* Herc. f. 1026. Unum reperio in diverbiis *φιλανθέος* Eur. inc. CXI. 1. Pluralis exempla melicorum haec cognovi. *ἐπέων* Soph. Ant. 1121. *ἑλκέων* Phil. 690. *εὐγενέων* Tyr. 593 D. *ἀλγέων* Phil. 816. Aesch. Sept. 350. Eur. Hipp. 366. Suppl. 85. 1156. Troad. 609. Hel. 201. 338. *λεχέων* Aesch. Prom. 541. Eur. Hipp. 153. Med. 987. Androm. 1166. Rhes. 908. Troad. 600. Hel. 376. *δυςμενέων* Aesch. Sept. 216. *φαρέων* 311. Eur. Or. 829. Phoen. 324. *στηθέων* Aesch. Sept. 545. *βρετέων* Suppl. 424. *παθέων* Eur. 1436 (anap. Cyr.). Phoen. 1551. Med. 653. Hippol. 158. Androm. 1156. El. 1227. *τειχέων* Phoen. 239. *ἠθέων* Al. Suppl. 62. *ἀχέων* Soph. El. 155. 842. Eur. Hel. 164. 364. *τεκέων* Eur. Hec. 470. Flor. 17. *τέκνων*, quatuor alii inepte *τοκέων* Med. 840. Androm. 309. 1015. Phoen. 1565. Ion. 1101. Cycl. 59. *μελέων* Alc. 468. *παλαιγενέων* Med. 422. *ὀρέων* Iph. Aul. 201. El. 705. Soph. Oed. R. 1106. Ant. 1117. *βελέων* Soph. Phil. 1136. 1190. *νεφέων* Eur. Hel. 1488., cuius generis formas duas breves syllabas finitionem praecedentes monstrantia cur in diverbiis haud facile reperiantur, causa in propatulo est. *πάθεα* Soph. Oed. 1330. Aesch. Suppl. 104. Eum. 474. Eur. Or. 1492. Phoen. 1341. 1734. Hipp. 363. Iph. Aul. 1313. Troad. 1106. Hel. 173. 365. 684. 1163. Herc. f. 1152. *ἐναγέα* Aesch. Suppl. 126. *τέλεα ibid.* *βρέτεα* 458. *ἄχεα* Choeph. 413., recte enim sic vulgatum *ἄχθεα* propter metrum correxit Wellauerus Eur. Phoen. 1513. Med. 209. 645. Andr. 274. Iph. Aul. 1313., de quo quis contrahendo ambigere possit. Iph. Taur. 189 (anap. Cyr.). El. 1195. *ἄκεα* Aesch. Eum. 482. *βέλεα* Pers. 261. Soph. Oed. R. 205. *μέλεα* Eur. Andr. 704. Troad. 547. 1319. Ion. 899 (anap. Cyr.). Hel. 173. 1118. El. 1211. 1228. *φάρεα* El. 191. 1232. Iph. Taur. 1118. Or. 1418. Hipp. 125. *τέκεα* Phoen. 247. Quidam libri *τέκνα*. 1054. 1288. ut 247. Troad. 204 (anap. Cyr.). 827 (item). Hel. 221., quod pronuntiatione dubium. Herc. f. 114. 883. 1024. 1037. *τείχεα* El. 1162. Phoen. 797. 823. *πένθεα* Phoen. 807. *πέπεα* 1299. *ἤθεα* Aesch. Prom. 184. Eur. Hipp. 1111. *ὄρεα* Oed. R. 208. Eur. Iph. Aul. 1271. Hel. 1132. *στέφεα* 1455. Hic dochmius soluta arsi etiam *στέφη* scriptum pronuntiatumve fert. *εὐερνέα* Iph. Taur. 1069. et *ἔρνεα* Ion. 920 (anap. Cyr.). *δένδρεα* Bacch. 626. *λέχεα* Hel. 696. 1119 (dubium). Ion. 1092. El. 478. 1196. *πολυνιφέα* Hel. 1326. *ἄνθεα* Aesch. fr. inc. 310. Eur. Iph. Aul. 1282. *ἄλγεα* Troad. 598. *τεύχεα* Soph. Phil. 398. Solitarium est *τοκέες* Aesch. Pers. 63. anap. Addo speciem *ὁλοπαθῶν* referentia, quae tamen neque prosae sunt orationis, nec

contracta leguntur ῥόδεα Hel. 245. κρόκεα Ion. 888 (anap. Cyr.). Nam ῥοδῆ significatione hinc distat. *Diverbiorum* ex hoc genere sunt ἀνθέων Soph. El. 884. ἀλγέων Eur. Or. 62. τευχέων Aesch. Eum. 712. Arg. fr. 15. Eur. Heracl. 689. 718. Rhes. 562. τειχέων Bacch. 1175. Troad. 949. Hel. 108. Suppl. 666. 725. Phoen. 1097. 1357. νεικέων Bacch. 275. Antig. XVII. 1. In *anapaestis*, qui quidem melicorum vehementia careant reperio ἀχέων Aesch. Suppl. 13. Agam. 1539. Eur. Med. 362. λεχέων Soph. Ant. 626. παθέων Eur. Hec. 101. — Denique *verborum* et *participiorum* diaereseos exempla perpauca habeo. ὄψεαι Eur. Androm. 1260 ch., ubi Flor. A. idoneo sensu carentem scripturam ὄψεται refert. ὑπεράχθεο El. 172 ch. versu hexametro. ὑπέσχεο Oed. Col. 227 m. κλονέουσιν 1246 ch., quod ambiguum esse supra indicavimus. τελέουσα Trach. 1253 an., id quidem ex emendatione, libri enim absurde τελέως. ἐκτελέων Aesch. Ach. 105 ch. τρομέων Prom. 541 ch. et τρομέονται Pers. 64. anap. καλέω Ag. 144 ch., quod καλῶ scribit Blomfieldus. θρεομένας Eur. Hipp. 363 ch. Qui θρουμένας scripsit, Monkius, ignorabat arsin dochmii secundam in duas breves syllabas solvi posse. Haec igitur a diverbiis necessario exsulant.

V. *De dorismo inprimis canticorum apud tragicos.*

Hoc caput cum latissime pateat, quadrifariam divido, de dorismo *radicum*, *inclinamentorum verbalium* (quo spectant etiam derivatorum dorismi, velut μναμοσύνα, θνατός, πλανατός), *augmenti*, *flexionis nominum et participiorum* acturus. Omnia exempla dehinc afferenda, nisi indicatum fuerit, melicorum sunt.

1. *Dorismus radicum* maximum vocabulorum numerum non tangit. Nunquam dicitur τᾶλε, πλᾶθος, ζᾶλος, μᾶλον, ἐρᾶμος, γᾶρυς, δᾶλος, κράνα, ψᾶφος, λάγω, θνάσκω (quanquam usitatissimum θνατός) κᾶδος, ἅδομαι (etsi ἀδονά reperias) σᾶμα (quamvis ἐπίσαμος est) Ἅφαιστος, ἅβα et innumera alia. Alia quaedam semper ᾱ pro η adsciscunt, velut νάϊος et certa significatione δάϊος, ne in diverbiis quidem aliter scribi solita; ναμέρτεια, ἀπύω, ὀπαδός, et in melicis λάθα, λάθυμαι, λαθίπονος. De quotidianis quibusdam vocabulis multo usu tritis, quatenus apud Sophoclem legantur cum scripturae aut discrepantia aut consensu, legentes ad lexicon amandamus: ex eo genere sunt ἦμαρ s. ἆμαρ, ἡμέρα s. ἁμέρα cum derivatis et compositis ἁμέριος et compositis πανάμερος ἰσαμέριος et εὐάμερος, μάτηρ et quae ducuntur inde, in quibus constantiam desiderari monuimus, ἁμέτερος, ἀνεμόεις, δύστανος, ἁδύς et inde composita, cum ἁδυπνόων legatur El. 471., sed ἡδύπολις Oed. R. 511., ἅλιος, ἀχώ, φαμί et hinc difficta φάμα et similia. Minus vulgata ex Sophoclis carminibus iam componimus ab Aeschyleis et Euripideis

separata. ἄνικα Phil. 698. Ἀάλιε Oed. R. 154. Ἀάλιος Ai. 691. ἐπίδαμον Oed. R. 495., ubi Flor. Δ. Θ. ἐπίδημον. δαμούχοις Oed. Col. 1089. πανδάμους Ai. 175. At πανδήμιος Ant. 1127. πανσέληνον Oed. R. 1090. Quod eiusmodi composita plura non legantur apud Sophoclem cum dorismo, mirum; σελάνα vel apud Euripidem aliquoties exstat, apud Sophoclem non plus semel, et in diverbiis quidem. Κυλλάνας Oed. R. 1104. μάν Oed. Col. 151. 178. 1467. ἐρατύει Oed. Col. 161. χρυσάνιος 699. νάσῳ 701. τακόμενοι Ant. 965. μάκιστον Phil. 838. μακίστων Oed. R. 1301 an. Ἀθάνας (urbem) Ai. 1201. λάθα Oed. R. 870. Synd. 146. φάμα v. l. c. Sed φήμα crebrum, velut Florr. tres praebent Oed. R. 475. καρῦξαι Trach. 97. χρυσαλακάτου 634. παγά 849. σιδάρου 883. Ἑλλάνων Trach. 635. 1007. El. 474. Ai. 1170. Ἕλλασι Ai. 1174. χαλαργοῖς El. 850. ἕκατι et contra ἕκηλος nunquam scribuntur aliter, quanquam ab eadem origine repetenda. Alia inconstanter exarata reperies. ἀνήλιον Oed. Col. 682. etsi ἀνάλιον dixit Aesch. Sept. 841. et Euripides: v. infr. ἀνήνεμον Oed. Col. 683., quanquam εὐανέμοις legas Ai. 196.; cum illo convenit ἠνεμόεν Ant. 352., de quo dictum in lexico. μηχαναῖς Ant. 352. ἀμηχάνων 360. μηχανόεν 362, sed μαχαναῖς Ai. 181. ἡδονᾷ Oed. R. 1339. ἡδονάν El. 1269. Apud Aeschylum item η regnat, Pers. 113. Sept. 123. Suppl. 1059. cf. Eur. Alc. 223. Or. 1405. πλαγά in melicis scribitur ubique, sed πλήγματα unum obtinuit (Trach. 519.); in derivatis et compositis summa inconstantia. ἀλίπλακτος Ai. 594., πλᾶκτρον Ach. Am. 164. χαλκόπλακτος El. 475. pluribus codicibus improbatur et χερόπλακτοι Ai. 619. Lob. Erf. contra codd. scripserunt. Illud addo πλαγάς El. 90. corrigendum videri, cum non insit in anapaestico illo carmine aliud dorismi testimonium, etsi lyrico colore praeditum est. Quanquam apud Aeschylum α nunc in anapaestis legitur Agam. 358. In commissura dein compositorum γαιάοχον reperimus Oed. R. 160., ubi Flor. Θ· η, ἑκαβόλον 162., ubi cod. quamvis optimus Flor. Γ. η tuetur, παράγοροι El. 222., etsi Aeschylus Eum. 483. παρηγορεῖ dixit in chorico; τρυσάνωρ Phil. 208. Iam ad Aeschylum pergimus et Euripidem. Apud illum aliquanto minus dorismorum reperimus, quam huic placuit, qui quo ieiuniora carmina habet, tanto illa studiosius eo quasi fuco exornat. νάσῳ Pers. 589. νᾶσοι 856. νάσων Eur. Hec. 451. νάσου Phoen. 204. Troad. 802. νᾶσον Bacch. 380. δαΐων Aesch. Sept. 112 ch. δαΐῳ 132. 204. δάϊος Prom. 421. δάϊον Suppl. 1050. Apud eundem in diverbiis scriptum δαΐων v. 260. versum corrumpit, ut in chorico δαΐοις Pers. 274., ubi Blomf. δᾴοις. δάϊον Eur. Phoen. 241. 1023. Andr. 499. Herc. f. 876. 877. δάϊα Andr. 810. δαΐας 821., ubi Flor. 15. δημίας. δάϊοι Herc. f. 894. 895. δάϊε 1002. Contra in elegia

quamvis dorismo maxime finitionum plenissima non puto scribi aliter potuisse quam δηϊάλωτον Andr. 105. μάν Aesch. Choeph. 957. Suppl. 996. Eur. Alc. 89. σίδαρος Aesch. Sept. 712. 925. σιδάρῳ 885. σιδαρόπλακτοι Sept. 894. σιδηρονόμῳ 770., hic illic discrepantibus libris. σίδαρον Eur. Or. 954. σίδαρος Phoen. 350. Med. 1269. σιδάρῳ El. 482. Heracl. 753. σιδαρέῳ Hec. 703., ubi Mosq. A. η. σιδαρέοισι Or. 1294. 1384. σιδαρόφρων Phoen. 672. αὐτοσίδαρον Hel. 356. τριπάχυιον Aesch. Ag. 1456. ἀχώ Aesch. Prom. 115. 133. Sept. 898., sed in anapaestis ἠχώ Prom. 1084. Edon. fr. 51. ἀχέτας Prom. 574. ἀχώ Eur. Hec. 152 (anap. lyr.). ἀχεῖ Ion. 883 (an. lyr.). εὐάχητον Ion. 882 (an. lyr.). Hipp. 1262. δαμίας Aesch. Choeph. 55. δαμίου Eum. 154. δαμιᾶν 154., ubi cum aliqua sit scripturae diversitas, dorismus tamen controversus non est. πανδαμεί Eum. 991. At πανδημεί Sept. 278., quod non minus corrigendum esse censeo, quam δημίων Sept. 160. δημίον Suppl. 365. 680. — Δαμάτηρ Eur. Phoen. 685. Δάματρος Hipp. 137. Ion. 1048. δαμογερόντων Andr. 301. βλαχαί Aesch. Sept. 330. Cum codd. Reg. G. K. Bar. M. 1. 2. Guelf. et ed. Ald. βληχαί praebeant, studiosissimum ionismi sectatorem Wellauerum illos secutum non esse miror. φιλογαθής Sept. 901. Vienn. C. φιλομαθής. πλουτογαθῆ Choeph. 790. εὐγαθεῖ Eur. Herc. f. 772. εὐγάθητον Iph. Taur. 203. anap., quod ut reprehendere non audeo, tamen γαθούσῃ in diverbiis inepte retentum a Wellauero Aesch. Choeph. 761. — ἀλλαλοφόνοις Sept. 914. In quibusdam libris peioris notae η tenetur. μάκει Suppl. 55. μακιστῆρα Suppl. 461. Pers. 684 Μακίστου n. pr. Ag. 280. μάκιστον Orith. 265, 1. μάκιστα Eur. Hipp. 813. γάϊον Aesch. Suppl. 147. γάϊος 806. κλαρίου Διός Suppl. 355. ἅμερον Agam. 703. γαλάνας 720. καλλιγάλανα Eur. Troad. 834. γαλάνεια Hel. 1458. Sed Herc. f. 399. γαλαναίας quamvis verisimilis coniectura est Heathii. γάποτον Choeph. 95. et γαπότους 162. utrumque ex diverbiis desumptum, sed γαπετεῖς Eur. Phoen. 1668. in cantico legitur, quibus aliquanto magis convenit. εὐφαμεῖτε Aesch. Eum. 988. inc. 317. Eur. Iph. Taur. 123., sicut φάμαν Eur. Hec. 173., ubi duo codd. η. φάμας 191. φᾶμαι Med. 419. φάμα 421. Hipp. 572. φάμαν 572. Troad. 218., quibus omnibus locis libri sunt, qui η retineat, velut δυςφήμους φάμας vel iuxta posita legas Hec. 191. φήμαις El. 706. φήμαν Hipp. 157. φήμας Ion. 179 an. lyr., quod miror in mediis dorismis positum, δυςφημεῖς Hec. 178 anap. ἁγεμόνες Aesch. Pers. 632. ἅγησαι Eur. Hec. 167 (an. lyr.). ἁγεῖται Phoen. 120., ubi quatuor codd. η. ἁγεμών 228. ἁγεμόνευμα Phoen. 1492. ἁγήτωρ Med. 426. ἀϊόνας Aesch. Ag. 1130., sed ἠϊόνας Eur. Or. 885., quod necessitate expressum videtur, cum ζᾷόν absonum foret. ἀρχαγέτα Aesch. Sept.

μονα 1273. Alc. 474. μόνᾳ Andr. 1017. μόναν Troad. 1082. μεγίστα Alc. 221., sic autem solus Havn., quod miror. μαραινομέναν 241. μεταστροπά Andr. 486. μούσας Rhes. 348. Μυκήνα Iph. Taur. 826. μερίμνας Bacch. 361. μορφά Troad. 195 (an. l.). μορφάν Hel. 677. μορφᾷ 1368. μανείσᾳ Bacch. 955. μυρσίνας Ion. 120. μομφάν 884. μέσσαν Herc. f. 400. μναμοσύναν 667. μεταβολά 722. — νεμομένα El. 1168. νύμφα Med. 151 (an. l.). 967. Andr. 140. Hel. 187. νύμφας Phoen. 136. 349. νύμφᾳ Alc. 763 (an.). codd. et α̃ et ᾱ habent praeterea, et scribendum ῖ Troad. 254 (an. l.). νύμφαν Med. 165 (an. l.). Iph. Taur. 207 (an. l.). Troad. 338. νεφέλα Suppl. 962. νεφέλας Phoen. 163. Alc. 252. νίκα Phoen. 1764 an. Ion. 1460. νίκας El. 866. Iph. Aul. 212. Νύσης Bacch. 521. cum Elmsl. Νύσας scribendum, quidquid dicat Matth. νάπαν Alc. 597. Andr. 275. — ξείνᾳ Hec. 475. ξένᾳ Med. 432. ξένας Andr. 136. ξείνα Iph. T. 209 (an. l.). ξένα Bacch. 987. ξανθᾷ Med. 969. ξανθάν Hipp. 219. (an.); quatuor codd. ην. Iph. Taur. 168 (an. l.). Troad. 229 (an. l.). ξεστάν Rhes. 369. — οἰκτροτάτᾳ El. 158. οἰκτροτάταν Hec. 894. οὐρειθρέπταν Hec. 202 (an. lyr.). ὄβρίμα Or. 1435. οἶνα Phoen. 229. οἴνας Bacch. 504. ὀλομέναν Phoen. 1029. Med. 1243. ὀλομένας Iph. Aul. 1071. ὀλλυμένας Iph. Aul. 782. ὀδυνά Hipp. 1361 (an. l.). Alc. 893. Iph. Taur. 189 (an. l.). Ion. 768. ὀδύνας El. 1212. Phoen. 1561. ὀμφάν Med. 177. Ion. 901 (an. l.). ὀργάν Med. 178. Hipp. 1117. Bacch. 506. ὀργᾷ 953. οἰχομένας Alc. 428. Troad. 598. ὀρομένα Iph. Aul. 184. recte ex Canteri coniectura dudum legitur, libri absurde ὁρωμέναν. ὄρφνα Iph. Taur. 150 (an. l.). ὄρφνας Rhes. 693. ὄρφναν Rhes. 42. 674. Troad. 1066. Herc. f. 349. ὀρνυμένα Iph. Taur. 1117. ὁρμά Troad. 1072. ὁρμάν El. 112 (an.). ὄχθαν Herc. f. 384. — πεμπομέναν Hec. 452. πημόναν 625. Phoen. 255. πνοά Or. 144. πνοᾷ Troad. 815. παλάμᾳ Or. 808., ubi tres codd. ῃ. πλαγᾷ El. 1181. πλαγάν Or. 1451. Med. 840. Andr. 827. προβολάν Or. 1475. προκαλυπτομένα Phoen. 1485. προδοτάν Med. 210. παγάν Hipp. 122. Ion. 118. 144 (an. l.). πρώτα Hipp. 129. πομπίμα 576. πολυμηλοτάταν Alc. 604. πετρίνα Andr. 116 (eleg.). πλάτα Andr. 847. Herc. f. 428. πλάτας Iph. Aul. 229. Hel. 192. πλάτᾳ Heracl. 82. Hel. 235. πλάταν Troad. 811. ποιησαμένα Suppl. 53. ποτανάν 620. πλαγκτά 962. πολλάν Iph. Aul. 547. πομπάν 1304. πομπᾶς Rhes. 229. ποινά Iph. Taur. 191 (an. l.). περιβαλλομένα 1118. πέλταν Rhes. 367. πολυχορδοτάτᾳ 544. πλεκτάν Troad. 128. Πειρήνας 208 (an. l.). πεύκᾳ 535. Bacch. 132. Πιτάνας Troad. 1101. πετομένας Hel. 667. πταμένας Bacch. 84. πταμένα Ion. 463. προστροπάν Heracl. 110. παρατροπά Ion. 1230. παντοδαπᾶς Hel. 525. πρεσβυτάτᾳ 1482. πρύμνας El. 444. ποίμναν

729. — ῥυτάν Hipp. 122. Hel. 1126. ῥιπᾷ Iph. Taur. 858. — σᾶς Hec. 193 (an. l.). 205 (it.). Or. 328. Med. 1245. Alc. 230. 476. Suppl. 54. Iph. T. 169 (an. l.). Bacch. 954. Hel. 212. σᾷ Andr. 497. Suppl. 281. Heracl. 91. σάν Hipp. 364. Alc. 599. Andr. 119. 515. Iph. Aul. 119. Hel. 1160. Ion. 898 (an. l.). στεφάναν Hec. 892. σεμνάν 916. Phoen. 1764 (an.). Ion. 1086. Hipp. 1122. Troad. 216. σεμνά Bacch. 388. σεμνοτάτα Hipp. 61. σφακτάν Hec. 1055. σφαγάν Or. 1484. σφαγᾶς Hel. 355. Alc. 231. στενακτάν Phoen. 1302. στοναχάν 1500. στολιδωσαμένα 1755. Σεμέλας ibid. Bacch. 93. 357. 540. σωφροσύνα Med. 633. σωφροσύνας Iph. Aul. 534. σελάνα Hipp. 845. Heracl. 743. Hel. 1367. Ion. 1080. σελάνας Alc. 465. Σπάρτᾳ Alc. 462. Lasc. Ald. ι non adscribunt. Σπάρταν Rhes. 362. στέγα El. 1154. στέγας Bacch. 551. στέγᾳ Andr. 840. σκήναν Rhes. 45. στολᾷ 738. Bacch. 938. στολᾶς Hel. 1132. σοφάν Bacch. 403. Codd. nonnulli σοφόν. στενομένα Ion. 721. — τλατᾶς Hec. 154 (an. l.). τυφομένα 473. τιθεμένα 646. Phoen. 1567. El. 149. τεταμέναν Or. 971. τόλμας Ion. 1062. Iph. Taur. 845. τύχα Or. 1530. Phoen. 1304. Hipp. 813. ibi Havn ῃ. 853. 863. Alc. 909. Suppl. 1016. Iph. Taur. 850. Troad. 588. τύχας Alc. 214. 405. Andr. 1082. τύχᾳ Hipp. 848. El. 599. τύχαν Hipp. 820. 825. 1108. Andr. 126. Troad. 274. Hel. 345. Ion. 693. 1101. τριαίνᾳ Phoen. 188 (an.). τρυφᾶς 1491. τελευτά Iph. Taur. 849. τελευτάν Herc. f. 423. Suppl. 1015. Med. 154 (an.). τειρομέναν Hipp. 130. τειρομένα Andr. 114 (eleg.). τριτάτας Hipp. 134. τιμά Andr. 762. Suppl. 783. Heracl. 773. τιμάν Iph. T. 1234. Hipp. 1271. τοιαύτας Alc. 489. ταλαίνᾳ Andr. 293. τοξοσύνᾳ 1171. τεμνομένα El. 147. τακομένα 206. — ὑποπεμπομέναν Hec. 206 (an. lyr.). ὕλαν Hipp. 214 (an.). Havn. ην. Andr. 831. iIph. Aul. 1036. ὑδρευσομένα Troad. 208. — φυλασσομένα Or. 177. φερομέναν 973. φερτᾶς Hec. 155 (an. l.). φίλα Or. 145. 151. 179. 1246. 1262., ubi Mosq. A. D. ῃ. Phoen. 1061.; quidam codd. ῃ. Med. 184. Hipp. 124. 586. 832. Alc. 474. 1003. 1004. Andr. 829. Iph. Taur. 401. 826. Troad. 1308. Hel. 339. 1453. Ion. 192. El. 147. 587. 863. 1207. φίλας Alc. 420. 490. 615. Iph. T. 1113. 1215. φίλᾳ Hec. 456. Suppl. 1183. φίλαν Phoen. 1711. Hipp. 364. Alc. 234. Suppl. 369. Iph. T. 1071. Troad. 317. El. 1156. 1231. Inepte in mediis dochmiis scribitur ὦ φίλη Andr. 826. Quidam ibi codd. et Lasc. ὦ φίλος. φιλτάτᾳ Phoen. 166. unus cod. ῃ. φιλτάταν Troad. 335. Alc. 235. Φοινίσσας Phoen. 204. Φοινίσσᾳ 246 Quidam codd. ι non habent. φρίκᾳ Phoen. 1285. codd. etiam α, αν, et φρῖκα, et αν etiam schol. Troad. 841 (an. l.). Ion. 897 (it.). φυγάν Phoen. 1710. Sex codd. ῃ. Ion. 1237. φυγᾶς Phoen. 1724. φυγᾷ El. 583. φωνάν Med. 132 (an. l.). φωνᾷ Troad. 127. φήμαν s. φάμαν Hipp.

157. 572. 767. Troad. 218. φυλακά Rhes. 523. φυλακᾶς Bacch. 824. φυλακάν Rhes. 529. Troad. 297 (an. l.). φόβαν Ion. 120. — χλιδά Bacch. 140. χλιδάν Phoen. 224. χλιδᾶς 348., ubi tres codd. η. χαῖτα Alc. 101. 486. 929. χαίτας Phoen. 309. Hipp. 219. Iph. Taur. 1116. χαίταν Ion. 886 (an. l.). Iph. Taur. 168 (it.). χαλεπᾷ Hipp. 761. χλόα Hel. 1360. χλόᾳ Iph. Aul. 1046. χλόαν Hel. 180. Hipp. 1129. χαρμονά Hel. 654. χαλάν Ion. 1241. χαλᾷ Hec. 86. — ψυχά Ion. 858 (an. l.). 876 (it.). Iph. Taur. 819. 855. Heracl. 922. ψυχᾶς Hec. 363 (an. l.). 193 (it.) Phoen. 1291. Hipp. 158. 254 (an. l.). Verum sic unus Flor. 1. fortuito, obliterator alias dorismi. Alc. 108 (an. l.). 118. Quidam codd. η supra scriptum habent, 477. ψυχᾷ Suppl. 1026. ψυχάν Hec. 83. (an. l.), ubi tres codd. ην. Hipp. 258. (an. l.); duo codd. ην. Alc. 947. Troad. 184 (an. l.). Bach. 75. Ion. 1500. El. 206. — ὠλένας Phoen. 665. ᾠδάν Troad. 516. Herc. f. 1005. El. 868. His accedant exempla adverbii μάταν a substantivi casu quarto facti, Troad. 819. Herc. f. 882. Heracl. 615. Med. 1251. 1252. πῇ ὅπῃ s. πᾶ et ὅπᾳ, κρυφῇ, λάθρᾳ παντᾶ (Eur. Ion. 455. codd. πάντα contra versum) non tangimus. Corrigendum ἀκλύσταν Iph. Aul. 121. Iam *genitivi* in ᾱν exeuntis exempla Euripidea colligo. ἀοιδᾶν Med. 422. Havn. ων. ἁμερᾶν Suppl. 790. βακχᾶν Bacch. 974. γυᾶν Alc. 606.; sic unus Havn.; rell. γύαν. δοχμιᾶν Alc. 592. ἱμᾶν Iph. Taur. 848. 1217. εὐνᾶν Ion. 898 (an. lyr.). Ἑνετᾶν Hipp. 1123. ἐλατᾶν Alc. 602. Θηβαιᾶν 1717. quatuor codd. ων. θυσιᾶν Hec. 899. Codd. plures θυσιῶν et θυσίαν. Ἰδαιᾶν Hel. 1324. κορᾶν Iph. Taur. 413. κοιτᾶν Rhes. 528. κυανεᾶν Med. 1253. unus cod. κυανέαν, unus κυανέων. λοχιᾶν Ion. 455. Iph. Taur. 197 (an. lyr.). Λιβυσσᾶν Bacch. 948. μολπᾶν Hec. 898. Duo ibi codd. μολπῶν, duo —ᾶν supra scripto ω. μουσᾶν Iph. Aul. 1052. El. 721. μελισσᾶν Iph. Taur. 161 (an. l.). Bacch. 129 (an. l.). νυμφᾶν Iph. Aul. 1280 (an. l.). Hel. 1324. ξουθᾶν Iph. Taur. 161 (an. l.). Hel. 1111. ὀρειᾶν Andr. 285. πετρᾶν Med. 1254. παλαιᾶν Phoen. 316. Codd. quidam παλαιάν. πολιᾶν Herc. f. 681. χαρμονᾶν Phoen. 316. Codd. quidam χαρμονάν. χορδᾶν Hipp. 1126.

Haec si consideraveris, dorismum tragicorum, quamvis certis finibus regendum, satis firmas in illis carminibus radices fixisse videbis: tamen haec accurate tenenda sunt. Primum *radices* vocabulorum paucas dorismi patientes, *inclinamenta verborum* etiam pauciora ea natura esse, ut dorica pronuntiatione afficiantur, *augmenti* Doriensium ratione immutati maximas angustias terminorum constitui, in omni autem eo genere satis bene conspirare libros scriptos; sed dorismum *fruitionis*

nominum longe graviore fide censendum, cum vix exemplum unum aut alterum correctione egeat. Deinde *Euripidem* longe maiore dorismi adhibendi licentia uti, quam ceteros tragicos, et sic affici apud eum non minus liberius illud anapaestorum monodiis aptorum genus, quam ipsa cantica; esse autem illud adeo non ex rei natura, ut, quae fabulae maxime a vera poesi discedant, eae plurimum fucato illo ornamenti genere utantur: cuius rei exemplo sunt Hecuba, Orestes, Supplices, Troades.

Scribebam Regimontii Prussorum Calendis Martiis anni MDCCCXXXV.

χαλαῖς El. 472. μονόχαλα Iph. Aul. 221. ἁμέτερον Aesch. Prom. 142. Suppl. 527., sed η̄ praefertur hic illic discrepantibus libris Sept. 609. Eum. 353. 932.; in anapaestis η̄ legitimum Suppl. 2. 16. 946. ἁμετέροισι Eur. Phoen. 1580. Med. 175. Troad. 608. ἁμέτερα Med. 424. Iph. Aul. 1465. Ion. 1092. ἁμέτεροι El. 880. Iph. Aul. 174. ἁμετέραν Med. 429. ἁμετέρων Iph. Aul. 542. ἁμετέρας Rhes. 13., quod in anapaestis sedate incedentibus ex uno codice male retinuit Matthiae. τάκου Med. 160 (an. lyr.). τετακότας Suppl. 1048. τακομένα El. 206. τακόμαν 1211. τακόμεναι Aesch. Eum. 352. Ζανός ferme nimis dorice Med. 212. Hipp. 62. 68., sed altero loco ex tribus solis codicibus Matth. παγαί Med. 414., ubi IV. codd. η̄. Iph. Aul. 1493. παγάν Hipp. 122. παγαῖς Iph. Aul. 1489. Troad. 230., ita certe a Seidlero editum in anapaestis lyricis contra codd. Bacch. 494. Ion. 1075. παγάν Ion. 118. 143 (an.). μελαμπαγές Aesch. Ag. 381. Mirum πηγάς scribi in carminibus dorismo plenis Iph. Taur. 159 (anap. lyr.) et Herc. f. 387., ubi plerique codd. et Ald. inepte πύλας. παγαῖς Aesch. Prom. 401., sed πηγαί 432. Ἀθάνας urbem Euripides dixit Hipp. 754. 1116., ubi genitivus singularis est ὁμηρικῶς. Ἀθάναις Alc. 466. Heracl. 359. Ion. 183. Ἀθάνας Aesch. Pers. 936. Ἀθᾶναι 278. Ἅλιος s. ἅλιος Hippol. 1269. Iph. Taur. 187 (an. lyr.). Hec. 631. ἅλιε 1044. Alc. 250. ἁλίου Ion. 1460. Hel. 182. Herc. f. 649. ἁλίῳ Alc. 407., ubi tres codd. η̄. Troad. 1061. Male in mediis dorismis ἡλίου Matthiae dedit Ion. 122., libri ἠελίου, quod cum ἀελίου propter metrum scribi nequeat, ἁλίου corrigendum fuit; ἀέλιος formam omnino non enoto. ἁλίου Aesch. Eum. 886. ἀνάλιον Eur. Alc. 451. εὐάλιον Iph. Taur. 1106. Apud Aeschylum ἀνάλιον scribitur Sept. 841., sed ἀνηλίῳ Eum. 365. ἀνήλιοι Choeph. 50. ἅνίκα Eur. Alc. 462. Androm. 111. Iph. Taur. 1077. ἀλιβάτου Suppl. 79. νεοθαλεῖ i. q. νεοθηλεῖ Iph. Aul. 186. εὐθαλεῖ Troad. 219 (an. lyr.). λάθα Iph. Taur. 220. ἐπιλάθεται Troad. 609. κλήρου Troad. 187., in anapaestis dorismi plenis. σελᾶναι Troad. 1087. σελάνα Heracl. 743. Hel. 1367. Ion. 1080. ἀλαθές Hel. 1150., sed ἀληθῆ Aesch. Sept. 927. et παναληθῶς Sept. 80. μάν Eur. Ion. 199. Aesch. Suppl. 996. Δᾶλος Eur. Ion. 919. 921., in anapaestis lyricis. χρυσοκάρανον Herc. f. 372. Ab inclinamento primae declinationis ᾱ pro η factum ὑλάεντι Eur. Hel. 1303., ut ὑλᾶεν Soph. Ai. 1197. ποιάεντι Oed. Col. 156. πευκάεντα Ant. 123. πευκᾶεν Eur. Andr. 116. αἰχμάεντα Aesch. Pers. 134., sed πευκήεντα Choeph. 381. Commissuras vocabulorum compositorum spectant εὐάνεμος v. Lex. Soph., παυσανέμου Aesch. Agam. 207., in quibus ᾱ producitur. δυςάνορα Aesch. Suppl. 1049. πολυάνορος Agam. 62 (an.). πολυάνορι Eur. Iph. Taur. 1246. φιλάνορες

Aesch. Ag. 399. φιλάνορας 830. φιλάνορι Pers. 133. ὑπεράνορα Eur. Phoen. 185. ἀγανόρειος Pers. 985. ἀστεργάνορα Prom. 900. μεγαλαγορίαν Eur. Phoen. 185. Nonnulli -ανορίαν. Haec satis adhuc consentiunt in dorismo; sed quo frequentius quaedam vocabula communia et quotidiana apud Aeschylum et Euripidem exstant, eo minus conspirat codicum scriptura. Apud Sophoclem in μάτηρ satis concordiae intercedere codicibus in lexico vidimus, in compositis secus esse. Sed apud Euripidem plane contra est. Nam προμάτωρ Aesch. Sept. 127. δυςμάτορος Suppl. 65. ματροφόνος Eum. 247., sed μητροφόνας (scr. ους) male 258. ματροκασιγνῆται 920. ματρόπολις Pers. 864. ματροκτόνον Eur. Or. 821., ubi tres codd. η. προμάτορος Phoen. 676. προμάτωρ 828. μονομάτορος 1517. ἀμφιμάτορος Andr. 466. παλαιομάτορος Suppl. 629. ματρόθεν Aesch. Choeph. 601. ματρῷον Eum. 315. μητροκτόνου Eum. 470. corrigendum censeo. De μάτηρ ipso apud Aeschylum lexicon Wellaueri consuli potest. Sed Euripidis ex Hecuba sola quae enotavi exempla eiusmodi sunt, ut vix ullum sine notabili librorum legatur discrepantia: Hec. 70. 169. 174. 183. 188. 190. 208. 643. 683. cf. Or. 161. 186. 189. 816. 827. Similis res observatur in δύστανος: v. Eur. Hec. 169. Phoen. 1537. Med. 96. 150. 440. 968. 983. Hipp. 139. 161. 238. Andr. 490. 518. 1015. Troad. 173. 191. 574.; item in γῆ s. γᾶ. Denique quaedam η litera scripserunt, ut rariorem et augustiorem formam ei praeferrent, quae quotidie usu tereretur; sic Μηλιεύς et Μηλίς Sophocles, τιήρας Aeschylus dixit Pers. 652., ita enim Med. Reg. L. Ox. M. 2.; Ἀσιήταν Euripides Andr. 173. Ἀσιητίδος Herc. f. 634. Ἀσιητίδα Andr. 119., ubi Flor. 2. Vict. η et 386. Ἀδριηνᾶς Hipp. 731.; omnes Θρῄξ, Θρῄκιος, Θρηΐκιος (Aesch. Pers. 851.).

2. ***Dorismus flexionis verborum.***

Is duplex est. Aut enim ipsae *ultimae* verborum illo afficiuntur syllabae, aut *mediae*. Illius generis primum est, quod verba in μι illa, quibus subiicitur radix in ᾱ exiens, velut βαίνω, τλάω, quorum formae ἔτλην, ἔβην, *BHMI, TΛHMI* thematicorum similitudinem referunt, ἵστημι, πέτομαι (*ΠTHMI*) aoristos habent in ᾱν, ᾱς, ᾱ exeuntes. ἔσταν, μετέσταν, ἀνέσταν, ἔτλας (ἔτλαν non legitur), ἔβαν, προςέβαν, ἐπέβαν, παρέβαν ex Sophocle nunc enotare opus non est, quaerantur enim licet in lexico, nec est notabilis scripturae diversitas. Addo ἀνέπταν Ant. 1292. ἔβα Aesch. Sept. 887., sed ἔβην Choeph. 22., ubi ἔβη Med. Guelf. Ald. συγκατέβα Eum. 998. μετέσταν Suppl. 533. Recte ἐνέβης in anapaestis dictum Agam. 1548.; sed mire in cantico ἔτλης Coeph. 467. ἔτλα recte

Ag. 217. Sept. 738. — ἔβαν Eur. Iph. Taur. 1078. Andr. 287. Phoen. 1729. ἔβας Phoen. 295. 1019. 1561. Alc. 427. 597. 893. Iph. Taur. 435. Rhes. 678. Troad. 806. El. 1212. ἔβα Ion. 1456. Herc. f. 407. 425. El. 585. Phoen. 153. 1558. Hipp. 578. 835. Iph. Taur. 1239. Troad. 186. 529. παρέβα Hec. 729. ἐπέβας Med. 1121. Iph. T. 1218. ἐπέβα Herc. f. 377. διέβα 1021. προςέβαν Suppl. 1002. προςέβα Iph. Taur. 187 (an. lyr.). Rhes. 44. ἀπέβα Iph. Taur. 820. κατέβα Heracl. 908. Andr. 111. ἐξέβα Herc. f. 787. Ion. 686. ἐξέσταν Iph. Aul. 136 (an.). παρέσταν Herc. f. 434. ἐπέστα Med. 443. ἀνέπτα Med. 438. ἔτλας El. 1219. Hel. 218. 362. ἔτλα 340. Andr. 1020. Alc. 590. Herc. f. 758. βᾶτε semper dici etiam in diverbiis constat, nunquam βᾶναι: τλᾶθι et τλῆθι, nunquam τλᾶναι. Alterum est, quod passivorum et mediorum inclinamenta ex μην in μαν convertuntur. Pertenuis hic etiam est discrepantia scripturae. Modice ea pronuntiatione usi Aeschylus et Sophocles, sine ratione et modo, inprimis in taedioso μονῳδιῶν genere Euripides. ἐπῃνδώμαν Soph. Phil. 394., ubi Ricc. ἐπηνδόμην. ἰδοίμαν 1100. ὀλοίμαν Oed. R. 664. εἰδόμαν 1217. al. ἰδοίμαν, v. lex. ἐκπυθοίμαν Oed. Col. 206. ὠλεκόμαν Trach. 1009. ἀνεπτόμαν Ai. 678. ἀνεπτάμην Flor. Δ. Θ. γενοίμαν Ai. 1196. λαθοίμαν El. 1279., ubi λάθοιμ' ἄν Flor. Γ. εὐξαίμαν Creus. 324. D. γενοίμαν Oenom. 423. Aesch. Suppl. 387. 760. Prom. 907., ubi quod Aldus habet, γενοίμην, a Wellauero neglectum miror. Eur. Med. 643. Hipp. 229 (anap.). 727. Andr. 757. ἱκόμαν Aesch. Sept. 223. Mosq. 2. η, quod recipere consentaneum erat Wellauerum ionismi amicum. κεκλοίμαν Aesch. Suppl. 586. ὀλοίμαν 764. Choeph. 432. Med. 97. Suppl. 798. Sed recte ὀλοίμην scripsit Matth. Hipp. 1315., quippe in colloquio. ἠντόμαν Aesch. Agam. 1131. εἱλόμαν Eum. 334. ἐγενόμαν Pers. 897. Vulgatur ην, quod Wellauerum non retinuisse mirum in anapaestis, quanquam Med. Reg. AB. M. 1. Guelf. Vit alterum tuentur. Eur. Phoen. 221. 236., ubi duo codd. η. El. 115. ὠλλύμαν Hecub. 692. ἐῤῥυθμιζόμαν 905. καταλυσαίμαν Med. 147 (an. lyr.). ἀρυσαίμαν Hipp. 208. Quatuor codd. ην. ἀναπαυσαίμαν 210. Par. A. ην. εἰργασάμαν 238 (an. lyr.). Flor. 15. η. δυναίμαν Alc. 470. Andr. 120. ἀγόμαν Andr. 109. Iph. Taur. 837. κτησαίμαν Andr. 517. προθείμαν Suppl. 51. λαθοίμαν 85. εἰδόμαν Iph. Aul. 215. 284. 288. κατειδόμαν 264. ἀποθείμαν 547. ὀλόμαν Troad. 520. Iph. T. 151 (an. lyr.). ἐτεκόμαν Troad. 267. ἐμελπόμαν 555. ἱκοίμαν Bacch. 379. ἐδεξάμαν Hel. 330. ὀναίμαν 645. παυσαίμαν Ion. 149 (an. lyr.). 150 (id.). ἐκπυθοίμαν 221. ἐχοίμαν 494. τακόμαν El. 1211. κατηρξάμαν 1223. ἐψηφάμαν 1226.

In *mediis* autem verbis dorismus cernitur, cum verba in αω exeuntia

aut in $\overline{\eta\mu\iota}$ ea, quibus $\overline{\alpha\omega}$ subiicitur, perfecta in $\overline{\alpha\kappa\alpha}$, futura in $\overline{\alpha\sigma\omega}$ et $\overline{\alpha\sigma o\mu\alpha\iota}$, aoristos in $\overline{\alpha\sigma\alpha}$ et $\overline{\alpha\vartheta\eta\nu}$ inclinant. Nunquam id genus dorismi in ea cadit, quae in $\overline{\varepsilon\omega}$ finiuntur, nec unquam ἔθακα, θάσω, φιλάσω reperitur apud tragicos. Illorum rursus aoristus perfecto et futuro rariorem usum habet. His adde dorismum nominum verbalium ab illorum temporum aliquo diffictorum, velut ἀλάτας, εὔμναστος, ὄνασις, unde rursum verba exeunt, velut ἀμναστεῖν. Eodem revocandum θνατός, cui thematicum $\overline{\vartheta\nu\alpha}$ subiectum, ut Dorienses θνάσκω dixerint. Primum Sophoclea exempla pono separata ceteris; *futurorum* sunt στάσει Phil. 822. βάσει 823. ἀναστάσεις El. 136. ἐπεμβάσει 825.; *aoristorum* ὑπέμνασας Phil. 1155. ἐδυνάθησαν Oed. R. 1212. v. δύναμαι in lex. κατακοιμάσῃ Oed. R. 870. ἐκοιμάθη El. 499., ubi $\overline{\vartheta o\iota}$ Flor. Γ., $\overline{\eta\vartheta\eta}$ Δ., ut mirere κατεκοίμησα legi Oed. R. 1222., ubi plerique codd. κατεκοίμισα et κατεκοίμησα bonorum solus Laur. a. αὔδασον Oed. Col. 204. ἄντασε Ant. 969. εὔνασον Trach. 1031., dubium hoc. ὡρμάθη El. 189. βόασον 1056., ubi Flor. Δ. η̄. ποταθείην Oenom. 423, 2.; *perfectorum* βέβακε Trach. 134. Oed. Col. 1055., sed βέβηκε 1675. 1681. ἕστακεν Ai. 199.; *nominum derivatorum* ὄνασις El. 1050. Ant. 612. Ai. 394. δύνασιν Ant. 600. δύνασις 941. μνᾶσις s. μνᾶστις, τλάμων, θναιός, πιανός (Phil. 703. 1131.), de quibus lexicon conferri potest. λωβατός Phil. 1090., sed νεμεσητόν 1178. πλανάτας Oed. Col. 123. 124. ἀλᾶτα 162. εὔμναστον Trach. 108. ἀναύδητος et ἀναύδατος Ai. 702. Trach. 964 (an. lyr.), de quibus parum constanter iudicavit Hermannus, v. lex. ὀνήσιμον Trach. 1010. versu dactylico hexametro defenditur; nec videtur $\overline{\eta\sigma\iota\mu o\varsigma}$ terminatio apud tragicos ᾱ pati. ἄτλατον Ai. 222. ἀνικάτου etc. Oed. Col. 1564. Ant. 777. ἱπποβάμων Trach. 1085. γεννάτωρ Inach. 256, 1., sed μνήματα Ai. 1189.; *verborum* ἀμναστεῖν El. 473. κατάρατος autem dici aliter non potuit. — Ceterorum tragicorum haec habeo. *Futurorum:* βάσει Aesch. Suppl. 841. βάσεται Eur. Ion. 690. ἐπιβάσει Hipp. 1122. διαβοάσω Ae. Pers. 630. βοάσω Eur. Ion. 1446. ἐπορθοβοάσω El. 142. ἀναβοάσω Or. 975. Hel. 1108. δυνάσει Med. 851., ubi magna pars codd. dorismo caret. ὁρμάσω Suppl. 1019. τελευτάσεται Hipp. 370. v. Matth. στάσονται Iph. Aul. 752. γεννάσεις 1053. σιγάσω Ion. 858. αὐδάσω 885 (an. lyr.). *Aoristorum;* ἐτελεύτασαν Aesch. Sept. 913. ἐγέννασε Suppl. 47. ἀπέστασεν Choeph. 410. ἔστασαν Eur. Iph. Aul. 233. ἔστασεν 1028. δίνασεν Or. 1442. αὔδασον Phil. 124., quod mire Matth. αὔδησον corrigi vult. αὐδαθένιων Med. 176. ἔβασεν 213. ἔβασαν Iph. Taur. 391. Hipp. 757. ἐπέβασαν Iph. Taur. 206 (an. lyr.). ἐβόασεν Eur. Troad. 524. βόασε Andr. 298. βόασον Alc. 239. In Andromaches versu duo codd. η̄ ha-

bent. *κατεύνασεν* Hipp. 562., quod dubium an ab *εὐνάζω* profectum sit: v. lex. *εὐνᾶσαι* 1367 (an. lyr.); tres codd. *η̄.* *ὁρμαθῶ* Andr. 841. *ὁρμαθεὶς* Iph. T. 1235. *ὡρμάθη* Troad. 534. *κοιμάσειε* Hipp. 1377. *ἐξεκόνασεν* Iph. Aul. 207. *ἐπτοάθης* 575. *ἁμιλλαθῶ* Hel. 165. *ἀντβόασεν* 184. *συλαθεὶς* Ion. 916 (an. lyr.). *μνασθεῖσα* El. 752. *μνασαμένα* Aesch. Suppl. 51. Sed *ἐπεμνήσαμεν* Choeph. 614. *ὄνησας* Eur. Suppl. 370. non multum absum quin corrigenda putem. *Perfectorum:* *λέλακε* Aesch. Prom. 405. *λέλακας* Eur. Hec. 667. *παρέστακεν* Aesch. Sept. 687. *ἕστακε* 937. Eur. Phoen. 833. *ἕστακα* Suppl. 1016. *πεπόταται* Aesch. Eum. 356. *ἐκπεπόταμαι* Eur. El. 177. *μέμναται* 188. *βέβακα* Troad. 289. *βέβακε* Phoen. 959. Med. 437. Andr. 1007. Troad. 584. Herc. f. 750. 859. *βεβακὼς* Heracl. 959. *Derivatorum:* *θνητούς* Aesch. Prom. 543. ex solis edd. Ald. Rob. invitis libris Wellauerus, qui sibi persuasisset ionismum in eo carmine regnare, ut *θνητῶν* 551. ex Guelf. Ven. 1. 2. Ald. Rob. Sed *θνατῶν* Eum. 321. *θνατοῖσι* Suppl. 804. *θνατοῖς* Eur. Iph. T. 1091. Hipp. 544., ubi tres codd. *η̄.* Ion. 132. 180 (an. lyr.). 476. 511. Herc. f. 398. *θνατοῖσιν* Bacch. 382. *θνατῶν* Hipp. 1103. Heracl. 763. Hel. 1154. Iph. Aul. 1306. Herc. f. 633. *θνατάς* 745. *θνατογενοῦς* 779. Sed *θνητούς* secundum codd. scribendum in anapaestis erat Hippol. 253., et ne *θνατοῖς* Med. 172. cum parte librorum scriberet moveri Matthiaeus eo debuit, quod nutricis anapaesti dorismo carent. *ἱπποβάμονα* Aesch. Prom. 807. *ἱπποβάμοσιν* Suppl. 281. *πεδοβάμονα* Choeph. 584. *λεοντοβάμων* Sisyph. 210, 2. *τεθριπποβάμονι* Eur. Or. 980. *διβαμος* Rhes. 215. *τριτοβάμονος* Troad. 276. *τετραβάμονος* 519. *τετραβάμονες* El. 474. *τετραβάμοσι* s. *σιν* Phoen. 808. Hel. 376. *ἀλατείαις* Aesch. Prom. 902. *ἀλάταν* Eur. Suppl. 279. El. 139. male *ἀλήταν* Heracl. 612. *ἀλάτας* Heracl. 364. Ion. 1089. *ἀλατείᾳ* Hel. 523. In *τλάμων* s. *τλήμων* magnopere dissentiunt libri, et aliquando apparente nulla veritatis similitudine. *τλήμονες* Aesch. Sept. 346. *τλάμων* Eur. 166 (an. lyr.); ubi Vict. solus *η̄.* 917., ubi duo codd. *η̄.* Or. 1376. 1480. ubi non minus duodecim codices *η̄.* Med. 112. Lasc. et quidam codd. *η̄.* *τλήμων* Hipp. 241. in anapaestis quidem, sed dorismo refertis. *τλάμων* 831. Habent quidam *η̄.* 876., ubi unus cod. verum refert, ceteri aut *τλήμων* aut contra sensum *τλῆμον* vel *τλᾶμον.* Alc. 409. Iph. Taur. 171 (an. lyr.). 201 (it.). Troad. 186 (it.). 193 (it.). 585. Hel. 682. Ion. 699. 903 (an. lyr.). *τλήμων* Andr. 490. in anapaestis quidem lyricis, sed cum proxime praecedat *δύστανε.* *τλήμονα* Troad. 252. in dochmiis affectu plenis! *τλάμονι* Med. 854. quinque ibi codd. et Lasc. *η̄.* *τλᾶμον* 1264., ubi duo codd. *η̄.* Andr. 123., ubi solus Taur. *η̄.* Hel. 681. Ion. 754. El. 131. Med. 116., hoc recte in

nutricis sermone anapaestico, cum concitatiores Medeae anapaesti recte ᾱ prae se ferant. *τλατᾶς* Eur. Hec. 154 (an. lyr.). *τλησικάρδιος* legitur apud Aesch. Prom. 159., fortasse recte. *πλανάτας* Eur. Bacch. 134., sed *πολυπλανήτων* Hel. 1319. *πολυπλάνητος* Hipp. 1106. *δύνασιν* Iph. Aul. 1077. *δύνασις* Andr. 479. Gu. *μις.* *ὄνασιν* Hipp. 749. *μνήστορες* Aesch. Sept. 163. *πολυμνήστωρ* Suppl. 530. *μνησιπήμων* Ag. 173., sed *μνάμων* 150. *πολύμναστον* 1438. *μναστευθεῖσα* Iph. T. 199 (an. lyr.). *εὐνήτειρα* Aesch. Pers. 153. recte, ut in trochaeis, sed *εὐνατῆρα* 135. *εὐνάτωρ* Eur. Ion. 911 (an. lyr.). *εὐνάτορα* Andr. 1017. *ἀναύδητον* Ion. 782. in exclamatione illa doloris indice ᾱ exspectes, sicut *ἀναυδάτῳ* Aesch. Sept. 879. legitur. *ἀνίκατον* Bacch. 957. *ἀνόνατα* Hipp. 1135. η Lasc. Ald. et cdd. rell. ante Matth., ut codd. ᾱ videantur habere. Alc. 425., ubi codd. praeter tres η prae se ferunt. *ποτανόν* Aesch. Ag. 383. *ποτανάν* Eur. Suppl. 620. *ποτανοί* 1149. Hel. 1478. *ποταναί* 1487. *ποτανοῖς* El. 458. *βόαμα* Aesch. Ag. 894., ubi η Flor. Farn. *βοᾶτιν* Pers. 567., quocum conferas *Πυλάτιδες* Soph. Trach. 636. *Οἰάτιδος* Oed. Col. 1064., quanquam ea verbalia non sunt. *τλατᾶς* Eur. Hec. 154 (an. lyr.). *πτηνά* Aesch Choeph. 584., sed *πτανοῖσιν* Agam. 134. *πτανόν* Eur. Or. 979. Phoen. 1545. *πτανός* Hipp. 1265. Hel. 1145. *πτανοῖς* Ion. 507. 902 (an. lyr.). Herc. f. 364. *πταναῖς* Troad. 147. Hipp. 729. Semper α reperitur in derivatis a *θοίνη*, et falso tres codd. *θοινήματα* Eur. Or. 802. Recte *θοίναμα* Ion. 1496, *θοινατόρων* 1206. *θοινατόρας* 1217. *συνθοινάτορα* El. 643., quae pleraque diverbiorum sunt. Quippe *θοινάσομαι* dicitur. Eadem res in *ποινάτωρ*, v. Eur. El. 266. Ut *θνατός*, ita habet *ἐδμάθην* et derivata inde: *δμαθέντες* Aesch. Pers. 872. *δμαθέντας* Alc. 127. *δμαθέντων* Iph. Taur. 190 (an. lyr.). *δμαθέντες* Troad. 176. Sed *χρυσεοδμήτοισιν* Aesch. Choeph. 608., quod ab Hermanno olim probabiliter correctum *χρυσεόκμητοισιν*.

3. *Dorismus augmenti.*

Is perpaucis exemplis continetur, et si *ἆρχε* videtur esse dubitabile Aesch. Pers. 842. Eur. Iph. Aul. 269. exceperis, uno verbo *ἄγω* conceditur. *ἄγαγες* Soph. Trach. 855. Aesch. Prom. 558., ubi potiores ᾱ, Med. Colb. 2. Vitt. Reg. A. B. M. 2. fr. 290. Reliqui et Ald. Turn., quorum exigua fides, η, quos parum apte Wellauerus secutus. *ἄγαγε* Eur. Or. 1351. *ἆγες* Ion. 895. *ἆγον* Aesch. Pers. 847., ubi *ἄγον* Ald. Rob. *συνᾶγε* Sept. 738., apud Well. *σύναγε* scriptum, cum ᾱ producatur, plane ut *ξύναγε* pro *ξυνᾶγε* Eur. Iph. Aul. 279. *ἐξᾶγον* Aesch. Choeph. 75.

4. Dorismus nominum et participiorum.

Is locus omnium et patet latissime et minimam scripturae discrepantiam habet. Inprimis cernitur doricum ᾱ in *prima* declinatione; nam in reliquas, praeter nomina tertiae in ης exeuntia non cadit. Sic de κακότας et φιλότης, quae inter se in concordiam redigi vix possunt, etsi a φιλότης ducitur φιλοτάσιος, consuli Lexicon potest; Aeschylea et Euripidea eius generis adeo sunt pauciora; νεότας Herc. f. 631.

Nomina autem primae declinationis pauciora *masculina* sunt in ης s. ας exeuntia. Haec cum *pura* sunt, perpetuo ᾱ adsciscunt. καλλιβόας Soph. Trach. 637. ὀξυβόαν Aesch. Agam. 57 an. μιξοβόαν inc. 381, 1. ἡδυβόας Eur. Bacch. 115. Eodem loco censendum εὐφαρέτραν Soph. Trach. 207. *Non purorum* in ας exeuntium haec exempla sunt, vix ulla diversitate scripturae. *Nominativorum:* παγκοίτας Ant. 804. οὐρεσιβώτας Phil. 1133. γενέτας Oed. R. 470. Eur. Ion. 915 (an.). πλανάτας Oed. Col. 123. 124. βακχιώτας 684. δυνάστας Ant. 624. Ἀγαμεμνονίδας El. 176. οἰοβώτας Ai. 607. ὑψιπέτας Oen. 423, 1. ὀρειβάτας Eur. El. 170. ἀχέτας Ae. Prom. 574. ἱππότας Sept. 80. Eur. Hec. 697. El. 447. παντόπτας Suppl. 131. Prom. Sol. 178, 5 (anap.) et πανόπτας Eum. 997. ναυβάτας Agam. 960. Eur. Hipp. 154. δρυίτας Aesch. Ag. 1521 (an.). τίτας Choeph. 65. παναρκέτας 67. Ald. παναλκέτας. παιδολύμας Choeph. 596. μακαρίτας Pers. 635. Ἀΐδας apud Aeschylum Suppl. 772. reperitur, de Sophocle lexicon inspici potest, apud Euripidem Ἅιδας reperio Phoen. 810., ubi plerique codd. η. 1576., ubi Aug. b. ἀΐδης. Alc. 271., ubi codd. et η et Ἀΐδας. 278. Suppl. 922. Iph. Taur. 176 (an. lyr.); restituendus dorismus in Ἀΐδης Alc. 452. Κρονίδας de Sophocle v. lex. Adde Eur. Hec. 469. βούτας Hec. 639. ἀγρότας Or. 1259. στρατηλάτας Or. 1387. Iph. Aul. 237. κακομήτας Or. 1388. λευκολόφας Phoen. 119. ἱππονώμας Hippol. 1389. v. de Sophocle lex. item de εὐνόμας s. εὐνώμας. μελαγχαίτας Alc. 452. εὐλύρας 588. μηλονόμας 590. διφρηλάτας Iph. Aul. 213. Φερητιάδας 214. Πηλείδας 223. Φθιώτας 230. χρυσοκόμας 538. Δαρδανίδας 1037. ἱπποβότας 1047. κηροδέτας Iph. Taur. 1094. διόπτας Rhes. 234. Οἰνεΐδας 903. Λαρτιάδας 904. γαμέτας Suppl. 1032. Troad. 311. Ἑρμᾶς Iph. Aul. 1285., rarum ἀλάτας Ion. 1089. πλανάτας Bacch. 134. κυναγέτας 826. 1141., quae etsi in cantico bene ponuntur, non tamen impetro a me, ut ἑβδομαγέτας in diverbiis recte defendi arbitrer Ae. Sept. 782.; nec πτολιπόρθης probo Ag. 459., quod recte Blomf. πτολίπορθος correxisse videtur, et πυθοχρήστας Eum. 928. — ναύτας Eur. Hel. 194. ἀσπιστάς Ion. 196. Herc. f. 1166. ὁμευνέτας Ion. 893. γηγενέτας 1467. καλλιδίνας Herc. f. 365. γαλακτοπότας El. 169. ἀρχέτας 1153. χρηματοδαίτας Aesch. Sept. 751. ἀτίτας Eum. 247.

Genitivi eiusmodi nominum δωρικῶς diffinguntur in ᾶ. De *Οἰδιπόδα*, *Ἅιδα*, *ὀρεσσιβάτα* apud Sophoclem lexicon videndum. *Οἰδιπόδα* Aesch. Sept. 707. 868. 1047. (utrumque in anapaestis) Eur. Phoen. 353. 813. 1505. Suppl. 837. 1082. *Ἅιδα* non magis apud Aeschylum reperies, quam *Ἀΐδα*, sed apud Euripidem *Ἅιδα* Med. 970. Alc. 126. 477. codd. etiam ᾅδαο ἀΐδα, utrumque affecto metro. Suppl. 74. Heracl. 907. *Ἀΐδα* Or. 1384. Alc. 450. codd. etiam ἀΐδαο. 471. codd. etiam ἀΐδαν et ᾅδου. Herc. f. 116. El. 143. *μελαγχαίτα* Soph. Trach. 834. *βαρυβρεμέτα* Ant. 1104. *πανεργέτα* Aesch. Ag. 1465. *Μεγαβάτα* Pers. 965. *Πηλείδα* Eur. Hec. 187. *ἱπποβότα* Or. 991. *εὐνέτα* 1377. *ἀλάτα* El. 201., rarum. *γηγενέτα* Phoen. 128. *γαμέτα* Suppl. 1000. *Εὐρώτα* Iph. Aul. 177. Troad. 219 (an. lyr.). Hel. 209. et, quod notabile, in diverbiis Hel. 162. *Λαέρτα* Iph. Aul. 202. *ἐκγενέτα* Bacch. 1108. *βούτα* Androm. 281. Vict. *βούτᾳ νεανία* Hel. 66. *στρατηλάτα* Andr. 481. Lasc. ου. Metaplasmo his assimilati genitivi sunt *Μενέλα* Androm. 482. Troad. 1090. *Αἴχα* Aesch. Glauc. Potn. 25, 2. *Dativi* exempla haec sunt. *Ἀΐδᾳ* et *Ἅιδᾳ* ex Sophocle non affero. *Ἀΐδᾳ* Aesch. Sept. 850. Eur. Hec. 205 (an. lyr.). Hel. 1160. *Ἅιδᾳ* Hec. 478. Iph. Taur. 156. 164. et sic scribendum mediis dorismis interpositum vocabulum Troad. 590. *ὠκυπέτᾳ* Soph. Tr. 1031. *γαμέτᾳ* Aesch. Prom. 899. *ἀτίτᾳ* Agam. 72. *δεσπότᾳ* Choeph. 151. *Ξέρξᾳ* Pers. 887. Reg. G. ης. *εὐπροσωποκοίτᾳ* Eum. 963. *Αἰακίδᾳ* Rhes. 240. *πορθητᾷ* Troad. 215 (an. lyr.). *Πριαμίδᾳ* Hel. 358. *νυμφευτᾷ* Ion. 912 (an. lyr.). *Πηλείδᾳ* Rhes. 367. *εὐρείτᾳ* Troad. 811. *χιλιοναύτᾳ* Iph. Taur. 140 (an. lyr.). Metaplasmo debetur *Μενέλᾳ* Troad. 214. *Accusativi* haec exempla affero. *Ἀΐδαν* et *Ἅιδαν* apud Aeschylum non reperias; de Sophocle vide lexicon pariter atque *Οἰδιπόδαν*, quod Aeschylus posuit Sept. 734. *Ἀΐδαν* Eur. Andr. 1169.; sed corrigenda sunt Med. 1100. Hipp. 1356., in utroque enim carmine anapaestico non reperitur aliud dorismi vestigium, alteroque loco *Ἀΐδην* Lasc., et codd. *Ἅιδην*, praeter Par. 1., quem temere sequitur Matthiae. *Ἅιδαν* Alc. 126. 242. Suppl. 1006. 1149. Troad. 599. Hel. 1118. 1123. Herc. f. 423. 723. *πελάταν* Soph. Phil. 673. 1149. *προστάταν* Oed. R. 881. Trach. 208. *πατριώταν* Oed. R. 1092. *ὀρειβάταν* s. *ἐγρεμάχαν* Oed. Col. 1057. v. lex. *ἀγρευτάν* 1093. *παγκοίταν* Ant. 794. *Κρονίδαν* Trach. 499. *ἀλάταν* Ai. 872. *συνναύταν* 886. *κελαινώπαν* 934. *εὐπατρίδαν* El. 158. Eur. Hipp. 151. 1273 (an.). *νικομάχαν* Soph. inc. 765, 1. *ἀκοίταν* Eur. Hec. 918. El. 166. *εὐνέταν* El. 1175. Med. 161 (an. lyr.). *ἱκέταν* Suppl. 278. *ἐκδικαστάν* Suppl. 1159. *δεσπόταν* Andr. 1175., ubi quatuor codd. ην. *στρατηλάταν* Suppl. 1158. senar. mel. *βούταν* Aesch. Prom. 568. Eur. Hec.

925. Hipp. 537. ὑπνοδόταν Aesch. Prom. 575. ην Vienn. C. Reg. K., quos Wellauerum non sequi miror. ὑπνοδότ' ἂν Guelf. χερνῆταν 895. Arundol. χερνῆτα. εὐφιλήταν Sept. 103. Mosq. 2. ην. χιλιοναύταν Agam. 45. ἱκέταν Eum. 146. πεμπαστάν Pers. 942. γενέταν Eur. Or. 1002. ἀλάταν Suppl. 279. Heracl. 613. El. 139. ναυβάταν Iph. Aul. 283. Αἰακίδαν 1035. καλλικόμαν 1067. Ἀστήταν Iph. Taur. 173. Ὀρέσταν de Sophocle v. lex. Eur. Iph. T. 225 (an. lyr.). 811. ἁβροκόμαν 1068. Ion. 920 (an. lyr.). χρυσοκόμαν Troad. 258. Iph. T. 1203. εὐεργέταν Herc. f. 856. Πανθοίδαν Rhes. 28. ταχυβάταν 135. θιασώταν Bacch. 514. ὀλβοδόταν 532. ἀρχέταν Heracl. 748. ξενοδαΐκταν Herc. f. 388. ἱππευτάν 405. οἰνοδόταν 670. Metaplasmum habet Μενέλαν Rhes. 254. Corrigenda duo; δραπέτην Or. 1491. κατόπτην Rhes. 135., praesertim cum unus apud Matthiaeum codex doricam formam cantico praescriptam suppeditet. *Genitivus pluralis* in ᾶν terminatus haec exempla habet. Sophoclea patronymicorum Ἐρεχθειδᾶν, Σισυφιδᾶν, Θησειδᾶν, Ἀτρειδᾶν, Λαβδακιδᾶν, Εὐμολπιδᾶν, Αἰακιδᾶν, ἁλιαδᾶν in lexico inspici debent. Ἀτρειδᾶν est Aesch. Agam. 389. Eur. Iph. T. 178 (an.). Rhes. 361. 714., ubi sic solus Havn. El. 716. Ἀγηνοριδᾶν Phoen. 217. Ἐρεχθειδᾶν Hipp. 150. Ion. 1056. 1060. εὐπατριδᾶν Soph. El. 848. πυριγενετᾶν Aesch. Sept. 189. Colb. 1. Rob. et supra scripto M. πυριγενετῶν, Ald. Tum. penacuunt. δεσποτᾶν Choeph. 80. πολιτᾶν 425. Eum. 935. ναυβατᾶν Pers. 972. certe sic Med., quem solum id prae se ferre miror; corrigendum, quod sequitur, Περσῶν 976. Περσᾶν 635. 888. 974. ἱκετᾶν Med. 852. Ταντα-λιδᾶν Iph. Taur. 191 (an. lyr.). εὐγενετᾶν Phoen. 1510., ubi unus cod. ων. Ion. 1060. ἀγρωστᾶν Herc. f. 374. Corrigendum fortasse στρατηλατῶν Or. 958.

***Femininorum* autem copia tanta est, ut haec et adiectivorum participiorumque eius generis exempla, quae apud tres principes tragicos enotavi, singulorum seorsim apponam; praeterea cum in his summus sit si genitivum pluralis exceperis, librorum consensus, *Sophocleorum* maxime vulgata verbo tango, quaesituros ad lexicon relegans: v. ὁ ἡ τό, ὅς, ὅστις, οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος et κεῖνος, ἀνάγκη, ἄτη, αὐδή, ἀρετή, αὐλή, ἀρχή, ἀλκή, γνώμη, βιοτή, βοή, δίκη, γλῶσσα, εὐνή, ἡδονή, κοίτη, λύπη, ὀδύνη, νύμφη, τροφή, φήμη, νίκη, Θήβη, τέχνη, φυγή: adiectivorum: ξένος, κοινός, κλυτός, φίλος, ἐμός, σός, δεινός, ἀκάματος, ἑτοῖμος, ἐρῆμος, πᾶς, ἄλλος, ἀγαθός, κακός, μέγας, κλεινός, πολύς, σοφός. Articuli autem et pronominum exempla ex tragicis ceteris colligere inutilis plane labor est, quia paucissimis locis aliqua adnotatur**

diversitas, ut dorismi legibus refragantia corrigenda videantur. Cetera pono, ut legenti occurrebant. χλιδᾶς Oed. R. 888. ἐτύμα et φθογγά Phil. 205., hoc Oed. R. 1310 (an. lyr.). οἰμωγάν El. 122. οἰμωγᾶς Phil. 191. μολπάν Phil. 213. ἰωάν 216. θερμοτάταν 690. κηκιομέναν ib. τιθήνας 696. φορβάν 700. 704. 1095. Polyid. 465. Οἴτας Phil. 719. Trach. 632. αἴγλας Phil. 819. Ant. 606. ἀρωγάν Phil. 845. 1130. ἐφημοσύνᾳ 1129. v. lex. αἰόλας 1142. αἰόλα Trach. 94. 132. βροντᾶς Phil. 1184. ex Valckenarii quidem emendatione. παλάμαν 1191. ὀρνυμένας Oed. R. 165. ἀκτάν 177. 104. Ant. 807. El. 175. Trach. 634. ἀκτά 1120. Oed. Col, 1238. Ἀμφιτρίτας Oed. R. 184. ης Flor. Δ. πεύκᾳ 215. ὕλαν 477. Flor. Γ. ῃ. λάθα 870. Synd. 146. Κυλλάνας Oed. R. 1104. ὑπερβολάν 1197. ἀλλαγᾷ 1206. cf. μεταλλαγᾷ Phil. 1119. πέδας Oed. R. 1349. λέσχαν Oed. Col. 164 (an.). φανείσας 515. γλαυκᾶς 706. Laoc. 341, 1. Oenom. 423. 2. παραπτομένα Oed. Col. 721. πλάτα ib. πλάταν Ai. 351. σεμνά Oed. Col. 1092. κασιγνήταν 1094. σκαιοσύναν 1215. τελευτάν 1216. φόβαν 1465. μαινομένᾳ Ant. 135. ὁρμᾷ ibid. ὑπερτάταν 338. 1125. ἰσχάτας 595. ῥίζας 596. ἀπάτα 614. Oed. Col. 230. κοίταν 1703. λυγροτάταν Ant. 817. βλάστα 821. ὁμοιοτάταν 827. ὀλομέναν 833. v. lex. ἀλγεινοτάτας 850. μερίμνας ib. κρυπτομένα 937. El. 481. πάθαν Ant. 965. δύᾳ 1295. ἐναριζομένα Trach. 94. στερόπᾳ 99. ποθουμένα 103. μούσας 640. ἀρετᾶς 642. Ai. 610. ἀναδοχάν Trach. 822. νεφέλᾳ 828. ἄχναν 845. ἐρχομένα 846. παγά 849. κελαινά 853. λογχά ib. θοάν 854. αἰπεινᾶς 855. αἰχμᾷ 856. αἰχμάν 879. μόνα 882. τομᾷ ib. λώβαν 992. ῥώμαν 1015., versu hexametro, in quo carmine plura sunt neglecti dorismi documenta. μομφάν Ai. 180. φευκτάν 222. κληζομέναν s. ὑποκληζομέναν 223. ἀλκίμα 396. κρυπτᾷ El. 155. ἥβᾳ ib. στολᾷ 184. μορφάν 192. ψυχᾷ 212 (an.). ψυχά Phil. 706. ψυχάν Oed. R. 666. λειπομένα El. 466. ἀστραπάν 1052. διαίτᾳ 1062. φερομέναν 1085. Flor. Δ. ην. ἀδμήταν 1231. σιγάν 1253. ὀργάν 1274., ut ὀργά 215. στέγας 1384. Ἑρμιόναν inc. 791, 3. De adverbio μάταν v. lex. *Genitivorum* pluralium haec recordor exempla. Νυμφᾶν Phil. 715. Oed. R. 1108., quo loco Florr. tres Νυμφῶν. ἀστραπᾶν Oed. R. 201. Flor. Θ. ἀστραπῶν. ἀμαιμακετᾶν κορᾶν Oed. Col. 127., ubi ante Hermannum trito vitio ἀμαιμακέταν scribebatur. Μουσᾶν Oed. Col. 701. νυχιᾶν ῥιπᾶν 1250., ubi plerique libri νυχίαν, modo quod Par. B. T. νυχιᾶν, Farn. νυχᾶν. Βακχᾶν Ant. 1109. πασᾶν 1124. Dresd. a. ἁπασᾶν. El. 194. βαθειᾶν Ai. 1179. Quidam libri elegantius βαθεῖαν, v. βαθύς in lex. ὀραχνᾶν Inach. 269. Sed ὀδυνᾶν Trach. 1017. ex Musgravii coniectura est. — Iam *Aeschylea* exempla haec affero. αἰχμᾶς Pers. 960. αἰχμάν

Prom. 404. Vit. M. 1. 2. ην. Choeph. 621. αἰχμᾷ Agam. 470. τιμάν Prom. 408. ἁγνᾶς 409. ἁγνάν Sept. 735. ἁγνά Suppl. 136. 1011. Agam. 133. 236. ποτινισσομένα 528. δερκομένα 538. sic Regg. A. B. G. M. 1. Ven. 2. Guelf. Wellauerus δερκομένη cum ceteris. ὀλιγοδρανίαν Prom. 548. Sic Med. Regg. A. B. M. 2. et ειαν Colb. 1. Alii ην, quos summa ineptia Wellauerus ionismi sectator commenticii sequitur. Ἡσιόναν Prom. 558. ης Colb. 2. ην Vict., quem sprevit Well. ἀμπλακίας 562 an. sic Regg. A. B. Colb. 2. Well. ex Vienn. quatuor et edd. vett. ης praetulit, quod in anapaestis non spernam, sed minime omnes memorantur libri. γέννᾳ Prom. 894., ubi ex interpretatione γένει M. 2. Pers. 896. Ag. 738. 1456. γέννας Pers. 908. δαπτομέναν Prom. 901. μηχανᾷ Sept. 123. αὐτᾶς 132. κούρα 133. Guelf. et supra scripta α Mosq. 9. κούρη. κόρα Suppl. 137. Choeph. 937. Rob. κόρας, Turn. Vict. κούρα. νιφομένας Sept. 195. Sic Regg. A. B. L. Guelf. M. 1. et supra scriptum Med. 1. et M. 2.; tamen νιφομένης Wellauerus. ἀστυδρομουμέναν Sept. 203. ex Vict. in recentiores edd. transiit, idque satis fuit Wellauero, ut ην ex Ald. Rob. Turn. revocaret; de codd. silent. χαλεπᾶς 210. περθομέναν 307. ἐκκενουμένα 312. Pers. 541. Aldus ῆ. ὀλλυμένας Sept. 313. Choeph. 383. ὀλομένας Ag. 1140. οὐλομένας Prom. 397. τύχας Prom. 387. Ag. 733. 1463. τύχᾳ Ag. 671. τύχαν Ag. 1100. τύχᾳ 1402. Choeph. 963. Suppl. 83. εὐνάν Sept. 346. ἐκβολάν 751. πλαγάν 876. Ag. 358. πλαγά Choeph. 461. Pers. 1010. ἐπιλεξαμένα Suppl. 48. μνασαμένα 51. εἰργομένα 61. μελαίνᾳ 83. μελαίνας Ag. 747. κορυφᾷ Suppl. 86. ἀπάτᾳ 103. ἀπάταν Pers. 93. θρεομένα Suppl. 104. θρεομένας Ag. 1137. σεμνᾶς Suppl. 133. γαμετᾶς 156. ἀγομέναν 425. ἰρεσσομένα 536. διαμειβομένα 538. αἴσᾳ 540. διορνυμένα 547. ποίμναν 633. ἥβας 649. Ag. 109. ἥβαν Pers. 887. ἑκάταν Suppl. 661. ὀμφάν 789. χλιδᾷ 813. ἀποκοπά 821. παρακοπά Ag. 216. Eum. 316. βοά Sept. 84. βοᾶς Ag. 1114. βοᾷ Sept. 88. βοάν Pers. 272. Suppl. 566. 628. 809. Ἀφροδίτα Ag. 408. Ἀφροδίτας Suppl. 550. 650. 1025. μεγάλα Suppl. 1034. μεγάλας Pers. 838. μολπάν Agam. 106. ταγάν 110. καλά 138. σπευδομένα 147. φυλακάν 227. τριβᾷ 452. θοά 463. Ἑλένα 1430. Ἑλέναν 673. Ἑλένας 674. πρασσομένα 688. γαλάνας 720. συμένα 727. πομπᾷ 728. Eum. 987. εἰδομέναν 748. ἀοιδά 952. πημονᾶς 984. Suppl. 1051. τεταγμένα Ag. 996. ζωπυρουμένας 1004. κάρτάναν 1062., si Wellaueri correctio vera; libri κάρτάναι. ὀρεγομένα 1082. ξουθά 1113. κοίταν 1473. 1499. κοίτας Suppl. 785. χαμεύναν Ag. 1521 (an.). μωμένα Choeph. 44. 435. γυνά Choeph. 45. κεκλαυμένα 450. ἀθανάτας 610. ποινά 924. 935. Eum. 514. ποινάν Eum. 312. μάχας 934. μάχᾳ 936. ἀρχάν Sept. 670. Choeph. 954. ἀρχᾶς Suppl. 590. αὐονά Eum. 319. λάμπᾳ 365. βλάβα

469. 893. ἄλλᾳ 504. μέσᾳ 529. δίνᾳ 529. ἀποπεμψαμένα Pers. 135. περικλύστα 588. πάσᾳ 662. σᾷ 662. σάν Prom. 407. Sept. 101. κταμέναν 887. ἰαχάν 902. γνώμᾳ Prom. 525. ῃ Ald. 542., ibi arte Mosq. a. ᾳ, cui obsequi debuit Well. 890. ἀνάγκας Ag. 211. Suppl. 1013. Eum. 520. ἀνάγκαν Choeph. 73. Pers. 561. ἄτα Sept. 669. Choeph. 335. 813. Suppl. 863. ἄτας Ag. 376. 717. ἄτα Sept. 992. ἄταν Choeph. 817. Eum. 350. Suppl. 525. ἀρωγάν Ag. 47 (an.). δίκα Suppl. 1057. Choeph. 923. Eum. 469. δίκας Ag. 451. Choeph. 632. 776. Eum. 157. Suppl. 425. 684. 1057. δίκαν Ag. 224. 706. 1451. Choeph. 59. 392. 440. Eum. 499. βιστᾶς Pers. 839. γλώσσᾳ Prom. 891. τροφᾶς Ag. 711. φυγᾶς Sept. 964. Suppl. 70. 718. φυγᾷ Sept. 936. Suppl. 390. 812. φυγάν 354. ἀλκά Ag. 454. 1074. Prom. 545. Sept. 744. ἀλκᾶς Pers. 586. 892. ἀλκᾷ Suppl. 347. ἀλκάν 812. Ag. 107. Eum. 248. ἀλλαγᾷ Ag. 469. ἀκτάν Pers. 915. ἀκτᾶς 927. πολλά Ag. 986. πολλᾶς Ag. 974. πολλᾷ Suppl. 843. πλάτα Suppl. 127. πλάταν Ag. 679. φίλα Sept. 135. 139. φίλας Eum. 953. φίλᾳ Suppl. 1021. δύα Pers. 1004. δύας Sept. 210. τελευτά Suppl. 1036. τελευτᾷ Sept. 919. 933. μαινομένα Suppl. 557. μαινομένᾳ Sept. 466. 763. 918. ἀγαθά Ag. 1103. ἀγαθᾶς 733. Pers. 838 (anap. l.). ὀδύνα Eum. 806. 837 (utrumque in anap.). ὀργᾷ Ag. 208. Choeph. 447. ὀργάν Eum. 936. ψυχάν Prom. 695. χλιδᾷ Suppl. 813. λίμναν Prom. Sol. 178, 4. — μάταν legitur Pers. 260. 280. Ag. 160. 411. Eum. 483. *Genitivi pluralis* vide exempla haec: ἀτᾶν Choeph. 962. sed est ea Hermanni emendatio. θεᾶν Sept. 91. In quibusdam codd. est θεαινᾶν vel θεᾶν ὤν. τιμᾶν δαμιᾶν Eum. 808. 839. Illo loco τιμῶν δαμαίαν Reg. L., τιμᾶν δαμαίαν Guelf., τιμῶν δαμαίων Ald. Rob. τιμᾶν δαμίαν Turn. δαμιᾶν Herm. restituit. χοᾶν Choeph. 154. χοάν Aldus. Corrigenda puto κλυτή Choeph. 641. παραιτουμένη 772., quin Ἀργείην toleravit Wellauerus Choeph. 1042., hoc quidem in diverbiis. Sed genitivos in αν absque codd. praesidio inferre non audeo; retineo igitur πασᾶν Sept. 910. — Iam ad *Euripidem* pergo. ἀνάγκᾳ Hec. 87. Plures codd. η, ης, ῃ. ἀνάγκα. Hipp. 1378 (an.). ἀνάγκας Suppl. 61. Bacch. 518. 835. αὐλάν Hec. 168 (an. lyr.). Phoen. 1536. Hipp. 67. Alc. 269. Andr. 283. Rhes. 343. Heracl. 911. αὐλᾶς Or. 1266. Herc. f. 392. αὐδάν Hec. 171 (an. lyr.). Or. 1241. Hipp. 671. Suppl. 600. Iph. Taur. 218 (an. l.). Hel. 1346. Ion. 910 (an. l.). 1443. αὐδᾶς Bacch. 535. ἀῤῥήταν Hec. 197 (an. l.). ἀναρπαστάν 204 (it.). ἀρβύλης male scribitur Or. 140., sed ἀρβύλαν praeterquam in duobus codd. v. 1455. ἀρετά Or. 795. Aug. d. et supra scr. Havn. ή. Iph. Aul. 1080. ἀρετᾶς Med. 834. Herc. f. 648. hoc ex Hermanni necessaria correctione. Iph. Aul. 1077. Troad. 225 (an. l.). Male ἀρετῆς inter mul-

tos dorismos scribitur in anapaestis lyricis Ion. 862.; in eisdem tamen inest προδίτης 863., λίμνης 871., ἀπονησαμένη 874. ἀρετᾷ Heracl. 622. ἀρετάν Med. 626. Iph. Aul. 552. 558. ἄταν Or. 950. Mosq. D. η. Phoen. 343. Med. 968. 978. Andr. 103. Iph. Aul. 103 (an. l.). Taur. 217 (it.). 1086. Troad. 165 (an. l.). 532. 537. Ion. 1240. Herc. f. 897. ἄτας Hipp. 1139. 1279., ubi tres codd. ης, quibus, ut in anapaestis, parendum fuit. Troad. 1305. ἄτᾳ Hipp. 240 (an.). ἄλλα Iph. T. 187 (an. l.). ἄλλαν Or. 997. Hipp. 1118. Iph. Aul. 1306. Heracl. 610. Hel. 642. 1318. Ion. 1104. ἄλλᾳ Troad. 1314. Heracl. 768. Ion. 160 (an.). Ἀερόπας Or. 1001. ἀγαθάν 1265. ἀγαθᾶς Hipp. 239. quatuor η̄, quibus in anapaestis aliqua fides. ἀγαθᾷ Ion. 150 (an.). ἀκοάν Or. 1270. duo ibi codd. ἀκοάς. Phoen. 819. ἀρχά Iph. Taur. 182 (an.). ἀρχᾶς 194. 196 (an. utrumque). ἀρχάν 1380. ἀλκάν Or. 1390. Phoen. 257. unus cod. η. Ion. 202. 487. Herc. f. 786. ἀλκά Ion. 484. ἀλκᾶς Andr. 760. ἀλκᾷ Heracl. 756. Herc. f. 435. ἀρκυστάταν Or. 1405. αὐτοκασιγνήτας Phoen. 136. unus ibi liber ου, unus ης. ἀθανάτας Phoen. 235. Unus cod. ους, Pors. ου. ἁδονάν 338. ἡδονάν Iph. T. 822. Hel. 635. ἁδονά Ion. 1447. ἁρπαγά 1021. Plerique codd. absque sensu ἁρπαγᾷ, unus ἁρπαγή, unde illud correctione effectum. αἰδομένα 1489. ἀρομένα 1569. ἀλωμένα 1740. ἀπιστοσύναν Med. 423. ἀφυσσαμέναν 829. αὐγά 972. αὐγᾶς Iph. Taur. 186 (an. l.). αὐγάν Ion. 885 (an. l.). ἀκτᾶς Hipp. 137. 1119. Rhes. 362. et male ἀκτῆς Med. 1278. ἀκτάν Hipp. 737. Alc. 611. Andr. 1160. Iph. Taur. 422. Heracl. 83. Ion. 872 (an. l.). Herc. f. 382. ἄλῃ Med. 1275. male scribitur. ἅλμαν 1276. ἅλμας Hipp. 149. 749. ἀπειροσύναν 194. (an.), ubi Havn. η̄. Ἀφροδίτας 532. 539. Iph. Aul. 179. 535. 546. Bacch. 380. Hel. 1121. Ἀλκμήνας Troad. 808. Hipp. 553. Ἀθηνᾶς 731. ἀνθαιρουμένα 767. αἰθομέναν 1269. αἰθομένα Troad. 1072. ἀρίσταν Alc. 240. 456. ἀρίστα 759 an., ubi η̄ rectius scribitur in quatuor codd. αἰπεινᾷ Andr. 103 (elegia dorismo plena). αἴγλαν Suppl. 992. Rhes. 530. Ἀρεθούσας Iph. Aul. 168 an. ἀποπεμψαμένας Rhes. 897. αἰσχύναν Troad. 172 (an. lyr.); sic ex Havn. bene Matth. αἰσχύνας Hel. 201. αἰσχύνᾳ 690. Ἀνδρομάχη Troad. 274. in anap. lyr. dorismo refertis. ἀπήνας 519. sic unus Havn. bene. Idem in anapaestis ob complures dorismos restituit Seidlerus v. 573. αἰχμά 818. 835. αἰχμᾷ Herc. f. 432. ἀφροσύνας Bacch. 366. ἀγνωμοσύναν 841. ἀσμένα Hel. 627. ἀοιδοτάταν 1109. ἀποιχομένας 1306. ἀλαλᾷ 1344. ἀκροτάτας Ion. 459. αἰόλας 502. ἀοιδά 1096. ἀοιδάν Med. 425. El. 143. ἀφορμάν Ion. 477. ἀγνωμοσύναν Bacch. 841. ἀτυζομένα Andr. 131. Αἴτνας Herc. f. 632. ἀταλᾶς El. 704. — βιοτᾶς Hec. 195. (an. l.) sex codd. η̄. Iph. Aul. 541. Ion. 493. El. 452. βιοτᾷ

Iph. Aul. 557. *βιοτάν* Med. 148 (an. l.). 418. 981. Hipp. 1376 (an.). Andr. 772. Bacch. 74. Herc. f. 652. *βάκχα* Phoen. 1489. Bacch. 150. *βάκχαν* Hipp. 550. *βαπτάν* Hipp. 122. *βροντᾷ* 559. *βροντᾶς* Bacch. 84. *βοά* Troad. 557. El. 883. Hipp. 583. *βοᾶς* Iph. Taur. 144. *βοᾷ* Or. 1370. Phoen. 301. 679. 1301. Mosq. *βοά*. *βοάν* Hec. 1069. Or. 147. Med. 132 (an.). 136. (it.), ubi quidam codd. *η* et *ᾳ*. 1263. Troad. 549. Hel. 370. El. 1170. 1215. — *γνώμα* Andr. 476. Hec. 176. (an.); quidam *ᾳ* et *η*. Iph. Taur. 406. *γνώμας* Hipp. 239. (an.); quatuor codd. *η*. Iph. Aul. 136 (an.). 555. *γνώμᾳ* Bacch. 953. Med. 425. *γνώμαν* Hipp. 246 (an.). quinque codd. *η*. Bacch. 958. *γέννᾳ* Hec. 187. *γέννας* Rhes. 905. *γᾶ* Hec. 635. Ceterum hoc omnium tritissimum, cuius non amplius exempla affero, in libris varie scribitur. *γλυκυτάταν* Or. 156. Mosq. D. *ην*. *γλαυκᾶς* Iph. T. 1070. Troad. 804. Heracl. 749. ex Schaeferi coniectura, libri enim *γλαυκᾶς*. *γλαυκά* Hel. 1457. *γλῶσσαι* Troad. 286. *γαμουμένα* 313. *γειναμένα* 824. *γονᾶς* 1280. Med. 1246. *γοργοφόνα* Ion. 1469. — *δυστανοτάτας* Hec. 169 (an. l.). Vit. *ης*. *δάφνα* 455. *δάφνας* Ion. 113. 911 (an. l.). *δάφνᾳ* Andr. 297. Iph. Taur. 1212. *δάφναν* 1069. *δούλα* Hec. 476. duo ibi codd. *η*. Phoen. 205. Andr. 842. Troad. 140. 186 (an. l.). 214. *δούλας* Andr. 842. *δούλαν* Andr. 114. Troad. 255. Ion. 131. *δίκα* Hec. 701. Phoen. 1726., ubi Mosq. *η*. Med. 415., ubi etiam *δίκας* et *δικαίᾳ* sine sensu scriptum prostat. Suppl. 614. Rhes. 199. Bacch. 949. 967. El. 1159. *δίκας* Or. 1347. Andr. 773. Troad. 284 (an. l.). Bacch. 965. Heracl. 922. El. 745. *δίκᾳ* Hec. 1006. duo ibi codd. *δίκη* (sic). Or. 187. Plurimi *δικαίᾳ*. *δίκαν* Or. 313. Andr. 767. Suppl. 378. 614. El. 1193. *δυςελένας* Or. 1371. *δεσποίνας* 1432. Iph. Taur. 431. *δεσποίνᾳ* Iph. Taur. 174 (an. l.). Ion. 696. 1062. 1103. *δέρᾳ* Phoen. 166., ubi duo codd. *ῃ*. Iph. Taur. 833., ubi Aldus *δέρα*. *δείρᾳ* Hipp. 764. *δέρας* El. 1224. *δέραν* Phoen. 309. 1291. El. 147. 481. Sed *δέρην* Iph. Aul. 1492. *δείρην* Ion. 1065. *δέρης* Hel. 353., idque in mediis dorismis. Sed recte in Phrygis monodia in fabula Oreste *δέρης* scribitur et similia. *δεινά* Phoen. 798. Med. 649. 848. *δεινᾶς* Iph. Taur. 845. *δεινᾷ* Heracl. 909. *Δίρκα* Bacch. 493. 500. Herc. f. 764. *Δίρκας* Phoen. 647. Hipp. 556. *Δίρκαν* Phoen. 238. *δυρομένα* Med. 161 (an.). *δαμαλιζομένα* Hipp. 230 (an. l.). *δυστυχεστάτα* Andr. 139. Flor. A. *ην*. *διδύμαν* 479. *δεσποσύνας* Iph. Taur. 425. *διερειδομένα* Troad. 151 (an. l.). Hec. 65 (an.). Multi codd. *η*. *δουλοσύναν* Phoen. 192. *δίνᾳ* Troad. 212. *δευομένα* 277. *δόξᾳ* Bacch. 844. *δαπάνᾳ* 849. *δρεπομέναν* Hel. 244. *δόρκαν* Herc. f. 373. — *ἐκκανεούσας* El. 1221. *ἐμά* Hec. 81 (an.). Ion. 680. *ἐμᾶς* Hec. 93. 1052. Or. 161. Hipp. 164. Iph. Taur. 179 (an. l.). Bacch. 535. Heracl. 365.

Hel. 202. Ion. 1490. 1492. El. 1185. *ἱμᾷ* Hipp. 620. Heracl. 756. *ἱμάν* Phoen. 153. 322. 1286. Med. 418. Hipp. 1377 (an.). Suppl. 58. 1026. Iph. Aul. 166. Rhes. 250. 524. 690. Bacch. 498. Hel. 235. Ion. 456. 706. 719. Herc. f. 773. El. 1158. 1215. *ἐχθίσταν* Hec. 197 (an. l.) Troad. 213 (an. l.). *Εὐρώπας* Hec. 477. Iph. Taur. 387 Rhes. 29. *Εὐρώπαν* Iph. T. 134 (an. l.). Androm. 785. *εἰλατίναν* Hec. 627. *εὐνάν* 908. Andr. 469. Suppl. 825. *εὐνᾶς* Ion. 147 (an.). *εὐνᾷ* Troad. 341. *Ἑρμιόνα* Or. 1478. *Ἑρμιόνας* Andr. 114. *Ἑρμιόναν* 122. 1169. *Ἑκάτα* Phoen. 109. Troad. 323. *Ἑκάτας* Hipp. 141. *ἐπακτάν* Phoen. 343. Duo codd. *ην*. *Ἐχίδνης* 1021. Havn. *ης*. Ion. 1233. *ἑζομένα* Phoen. 1517. Flor. 2. *ῃ*. *ἐνδησαμένα* Med. 164 (an. l.). *ἐπιβαλλομέναν* 831. *ἐσβολάν* 1254. *εἰσβολάν* Ion. 722. *εὐαζομένα* Bacch. 67. *εὐφροσύναν* Hel. 1470. *εὐκλεεστάτας* Herc. f. 127. *ἐμπολᾶς* Iph. T. 1080. *ἐγχριμπτομένα* Hipp. 217 (an. l.). *εὐξαμένα* 1107. *ἐλάτᾳ* Alc. 458. *ἐλάταν* Iph. Aul. 1302. *ἐλάτας* Bacch. 98. *ἐρήμα* Suppl. 836. *ἐκβακχευσαμένα* 1003. *ἐπακουσομένα* Troad. 178 (an.). *Εἰρήνα* Heracl. 371. *Εἰρήναν* Bacch. 395. *ἑλελιζομένα* Hel. 1111. *εἰλαπίνας* 1237. *ἑλισσομένα* 1362. *ἐνοπάν* 881 (an. l.). *Ἑλένα* Iph. Aul. 771. Taur. 426. Rhes. 907. *Ἑλένας* Hec. 629. Or. 1343., ubi unus Flor. 33. *ης*. Or. 1400. 1410. 1495. Iph. Aul. 573. Troad. 213 (an. l.). Hel. 1143. 1160. 1500. *Ἑλένᾳ* Rhes. 256. *Ἑλέναν* Hec. 924. Andr. 104 (eleg.). Iph. Aul. 176. 759. Hel. 1464. Male *Ἑλένην* scribunt Or. 1348. — *ζωάν* Hippol. 811. Troad. 258. *ζωᾶς* Iph. Taur. 149. Herc. f. 652. El. 121. *ζώνας* Iph. Taur. 195 (an. l.). — *ἠλακάτᾳ* Or. 1413. *ἥβᾳ* Alc. 487. *ἥβας* Herc. f. 436., idem v. 637. Hermannus restituit. *ἥβαν* 647. *ἡμέρα* Rhes. 543. *ἡδομένα* Bacch. 830. — *θοινάν* Hec. 1050. Ion. 507. *θοινά* 902 (an. l.). *θοινᾶς* Bacch. 1136. *θοᾶς* Or. 331. Ion. 1232. Inepte in mediis dorismis *θοῇ* scribunt Ion. 122. *θερμάν* El. 742. *θερμᾶς* Hipp. 127. *θεμένα* Suppl. 1023. El. 165. *θαλάσσας* Iph. Taur. 383. Bacch. 859. Certe sic Brunckius, sed absque codd. fide edidit; male improbat Matth. *θυμέλας* Rhes. 235. *θυμέλαν* Ion. 114. *θέραπναν* Troad. 213 (an. l.). *θυμωσαμένᾳ* Hel. 1343. *θνατᾶς* El. 745. — *ἱπποσύνα* Or. 1377. *ἰαχά* s. *ἰακχά* Phoen. 1040. et male editur *ἰαχή* Hel. 1147. *ἰαχᾶς* s. *ἰακχᾶς* Ion. 502. *ἰαχᾷ* s. *ἰακχᾷ* Or. 1460. *ἰαχάν* s. *ἰακχάν* Phoen. 1302. Med. 150 (an. l.). 208. Hipp. 581. Iph. Aul. 1028. Taur. 173 (an. l.). El. 143. *Ἴλα* Alc. 598. *Ἴδας* Iph. Aul. 1271. et male *Ἴδην* Iph. T. 357. *ἱεμένα* Phoen. 152. Duo codd. *ῃ*. — *κορυφᾶς* Hec. 89 (an.). Obsequendum hic erat Aldo et codicibus, praeter tres *κορυφῆς* praebentibus Bacch. 835. 856. Ion. 460. *κορυφάν* Iph. Taur. 1210. Troad. 1087. *κοινά* Hec. 185 (an. l.). Quidam codd. ibi *ᾳ* et *ῃ*. *κοινάν* Androm. 784. Iph. Taur. 441. Ion. 1101.

κόρα Hec. 642. 915. Hipp. 63. Andr. 128. Iph. Aul. 772. 1050. El. 117. *κόρας* Phoen. 1730. Hipp. 1128. Andr. 145. Troad. 562. Hel. 515. Herc. f. 391. 413. *κόρᾳ* Troad. 1098. *κόραν* Orest. 1483. Andr. 483. Iph. Aul. 1497. Troad. 534. Ion. 1085. *κούρα* Hipp. 140. Alc. 423. Iph. Taur. 201. El. 116. 478. *κούρας* Iph. Taur. 201. 208 (an. l.). Hel. 1307. *κούρᾳ* El. 186. *κούραν* Iph. Taur. 1083. El. 1188. *κρυπτάν* Hec. 1046. Iph. Aul. 560. *κρυπτᾷ* Hipp. 153. *κοίταν* Hec. 1061. *κοίτας* Or. 142. Med. 153 (an. l.). 434. Hipp. 178 (an. l.). Par. A. *ην.* Rhes. 543. Ion. 153 (an. l.). 891 (it.). *κοίτᾳ* El. 158. *καλλοσύνας* Or. 1371. *κόμαν* Phoen. 323. duo codd. *ην.* *κόμας* Andr. 810. quidam *ης.* 1185. Suppl. 875. El. 183. *κόμᾳ* Med. 969. *κεφαλά* Rhes. 226. 900. *κεφαλᾶς* Med. 145 (an. l.). Duo codd. et schol. ad v. 171. *κεφαλῆς* Hipp. 1342. *κεφαλάν* Andr. 294. Hipp. 133. 242. (an. l.); duo ibi codd. *ης.* *καλλίστα* Hipp. 71. Herc. f. 638. Iph. Aul. 543. *καλλίστας* Ion. 113. *καλλίσταν* Troad. 217 (an. l.). *Κρήτας* Hipp. 155. *κακοτυχεστάτα* 674. *κακονυμφοτάταν* 749. *κατακονά* 816. *κώπα* Hel. 1452. *κώπας* Andr. 837. Hel. 667. *κώπᾳ* Alc. 453. 473. Iph. Taur. 139. Hel. 527. *κούφα* Alc. 478. Bacch. 849. *κεκλημένα* Andr. 495., quod vulgo *κεκλεισμένα* aut *κεκλειμένα* scribunt. *κλεινάν* Andr. 780. Iph. Aul. 1056. Troad. 210. *κλεινᾶς* Iph. Aul. 168. El. 153. *κλεινᾷ* Iph. Taur. 139. *καλλονᾶς* Iph. Aul. 1289. *κατακλαιομένᾳ* Iph. Taur. 148 (an. l.). *κλαγγάν* Troad. 147. *καταλειπομέναν* 603. *καταλαμπομέναν* 1062. *Κυβέλας* Bacch. 77. *καλλιστευομένᾳ* 386. *καταβαλλομένα* Hel. 164. *κατασκαφάν* 196. *κλεινοτάταν* Med. 822. *κραυγάν* Ion. 892 (an. l.). — *λώβαν* Hec. 196 (an. l.). 210 (it.). 1051. 1075. Andr. 299. Troad. 132. El. 165. *λώβᾳ* Hec. 640. Iph. Taur. 202. Herc. f. 861. *λύμαν* Hec. 210 (an. l.). Troad. 201 (it.). *λύμας* Hec. 1052. *λίμνας* Hec. 443. tres codd. *ης.* Hipp. 227 (an. l.). Ion. 165 (an. l.). Herc. f. 407. Iph. Taur. 1072. *λίμναν* Alc. 606. *λοιβάν* Phoen. 1575. Iph. Aul. 1039. Iph. Taur. 164 (an. l.). *λοιβᾶς* Herc. f. 875. *λύπας* Hel. 655. *λύπᾳ* Heracl. 617. Hipp. 158. *λύπαν* Hel. 1344. Iph. Aul. 1307. *λευκᾷ* Hipp. 764. *λευκάν* Iph. Taur. 422. *λόγχας* Hipp. 1365. *λόγχᾳ* Rhes. 462. Troad. 1291. *λόγχαν* 1310. *λάθα* Iph. Taur. 220 (an. l.). *λεαίνας* Bacch. 647. *Λέρνας* Herc. f. 416. — *μολπᾶς* Herc. f. 672. 1027. *μολπᾷ* Herc. f. 346. Alc. 603. *μολπάν* Alc. 467. Troad. 149. *μεθεμένα* Or. 168. *μηχανάν* Or. 1405. Alc. 223 (an. l.). *μαντοσύναν* Iph. Taur. 1243. *μεταμειβομένα* Phoen. 831. Havn. *η*, Mosq. D. *αι.* *μελομέναν* Phoen. 1303. *μεγάλα* Med. 162 (an. l.). El. 189. *μεγαλᾶς* Bacch. 77. Hel. 1355. *μεγαλᾷ* Med. 438. Suppl. 365., ubi libri ι adscripto carent. Troad. 1103. *μεγάλαν* Andr. 299. *μαινομένᾳ* Med. 431. Hipp. 1264. Bacch. 843. *μεταβαλλομένα* Hipp. 1112.

Λ.

Λαβδάκειος **Labdacius.** *τῷ Λαβδακείῳ παιδί* Oed. R. 267. *τῶν Λαβδακείων δωμάτων* 1226. Priore loco, qui similem possessivi patronymicis usum habet, qualem provinciam a Sophocle scimus etiam aliis assignatam, *Ἀστάκειος, Αἰάκειος, Λαΐειος, Λητῷος, Τελαμώνιος*, bis utitur Eustathius ad Homeri quaedam dicta illustranda p. 172, 28. 601, 34. — De tono v. *Αἰάκειος*.

Λαβδακίδης Labdacida. *Λαβδακίδαις* Oed. R. 489 ch. 496 ch. *κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν* Ant. 853 m. *τό τε Λαβδακιδᾶν γένος* Oed. Col. 221 m *τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα* Ant. 589 ch. Utroque loco in dorismo finitionis consentiunt libri.

Λάβδακος n. pr. *Λαΐον τὸν Λαβδάκου* Oed. R. 224.

Λαβή ansa. *κρατῆρες — ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους* Oed. Col. 474. Suid. v. *χοάς* et *λαβαῖς*; illo loco vitiose *λαβὲ ἀμφὶ στόμα* scriptum.

Λάβρος vehemens. *τὸ σὸν λάβρον στόμα* Ai. 1126. vehementia impudentium simul dictorum exagitatur. Schol. *σφοδρόν, θρασύ*. Hesych. *λάβρον, ἀθρόον, προπετές — μαινόμενον; λάβρος, πολύς, σφοδρός*. Accentus in penultima haud dubie ex compositione vocabuli fluit, quod a *λα* intensivo et *βορά* repetebant veteres, v. Etym. M. p. 553, 46. cf. Eust. p. 1033, 57. 1066, 1. 1781, 50. hic quidem alterius quoque originationis testis, a *βαρύς*.

Λάγδην. De rebus humi pedibus proculcatis. *τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται* Phaedr. III. 3. (606 D.). — Tonus adverbiorum in *ην* communis est.

Λαγός et *λαγώς* lepus. *εὐναῖος λαγώς* Dolop. II. (184 D.) Apud Hesychium male post *εὐναῖος*, quanquam *καταπτηχής* explicatum, distinguitur. — *γέρανοι — ἰκτῖνοι, λαγοί* Amyc. I. (113 D.) quod a Sophocle dictum esse eo minus dubitari potest, quod versus ille cum accurato de poetae libertate testimonio ab Athenaeo bis apponitur IX. p. 400, b. — Tonum contra atticae declinationis usum inflexum esse vult Arcad. p. 94, 5. et oculatior testis Schol. Theodos. p. 1197, 27. isque ex Herodiano, ut videtur. Non consentit Eustathius, nec vulgo obsequuntur editores.

Λαγχάνω. (ᾰχ). I. ***Formae.*** ***Praesens:*** *λαγχάνω* Tyr. XV. 1 (587 D.). *λαγχάνει* El. 741. Schol. *τυγχάνει* legi adscribit, quod in cod. Mon. repertum, et placet Elmsleio Add. ad. Heracl. 782. — ***Perf.*** *εἴληχεν* Ai. 1037. *εἴληχε* Aeg. I. 7 (19 D.). *εἰληχώς* El. 1124. — ***Aor.*** *ἔλαχε* Oed. R. 1366 m. *ἐλάχετον* Oed. Col. 1743 ch *λάχωσι* Oed. Col. 451. *λαχεῖν* Oed. Col. 794. Ant. 516. ubi Brunckii cod. E. et Dresd. a. *λαβεῖν*. 695. 831 an. Ai. 812. ubi Ald. et potiores libri tuentur, quod a Valck. ad Phoen. p. 444. et Pors. ad Hec. 41. probatum est: alii *λαβεῖν*. *λαχών* Ai. 1263. Ant 1226. *λαχοῦσα* Ant. 814 an. *λαχόντα* Phil. 1102. m. *λαχοῦσαν* Ant. 909. — II. ***Usus.*** Una est significatio ***sortiendi***, unde tralatum ***sorte***, ***fato***, ***divino consilio nanciscendi*** vis oritur. ***Propriam*** potestatem habet in *λαχών τε κἀκέλευστος* Ai. 1263. Inde de ***partitione per sortem*** dictum: *τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον — εἴληχε Παλλὰς* Aeg. I. 7 (19 D.). Universe et generali ***sortiendi*** sensu: *ἐμὰς λαχόντ᾽ ἄνίας* Phil. 1102 m. *τοῦτ᾽ ἔλαχ᾽ Οἰδίπους* Oed. R. 1366 m. *τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον ἐνθανεῖν μόνον* Oed. Col. 794. *μέγ᾽ ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι* 1743 ch. *οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος* Ant. 516. *ἴσον* vitiose nonnulli. *οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;* 695. Brunckius cum genitivo verbum componi elegantius putabat, sed *τιμῆς* ab *ἀξία* pendet, infinitivo *φράσεως ἕνεκα* adiecto. *οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα* 814 an. *τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν* 831 an. *οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν* 909. *τὰ νυμφικὰ τέλη λαχών* 1226. *οἷ᾽ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά* El. 741. *τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος* 1124. *αἰτήσομαι δέ σ᾽ οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν* Ai. 812. de quo loco, comparato Hecubae loco, dixit Herm. ad Hecub. 41.; ibi cum *λαβεῖν* legatur, iniuria *λαχεῖν* praeferebat Porsonus. *ἣν ὅδ᾽ εἴληχεν τύχην* 1037. *πένθος λαγχάνω* Tyr. XV, 1. Haec exempla ***accusativum*** aut additum habent aut subaudiendum: selectius cum ***genitivo*** verbum dicitur: *οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου* Oed. Col. 451.: nullo significationis discrimine. Iniuria igitur gr. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 326.: *ἔλαχεν ἀντὶ τοῦ ἔ τ υ χ ε συντάσσεται γενικῇ — ἔ λ α χ ε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐ κ λ η ρ ώ σ α τ ο αἰτιατικῇ.* Rectius alter de constr. verb. l. c. p. 382.: *λ α γ χ ά ν ω κ λ ῆ ρ ο ν καὶ λ α γ χ ά ν ω κ λ ή ρ ο υ, γενικῇ· μ ε τ α λ α γ χ ά ν ω δὲ τ ο ῦ δ ε ἀντὶ τοῦ μ ε τ α λ α μ β ά ν ω, γενικῇ.* Impersonaliter dictum apud Sophoclem non reperitur: quanquam *ἐπιλέλογχα* exstat.

Λαγώς v. *λαγός.*

Λᾱέρτης, Λᾱέρτιος, Λάρτιος. ***Illa*** Homerica forma: *σπέρμα Λαέρτου* Ai. 1372. Tricl. *Λαρτίου.* *ὁ Λαέρτου γόνος* Phil. 366. *ὁ Λαέρτου τόκος* 610. *τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος* inc. CV. 114 (784 D.). ***Altera:*** *Λαερτίου παῖ* Phil. 87. *τῷ Λαερτίου* 399. *ὁ ὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίου* 415. In Brunckii membr. supra scriptum *Λαερτίῳ;* vulgatae

acerbitatem bene exposuit Hermannus, sensit scholiastes. τὸν Λαερτίου 624. τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου 1341. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101. Haec cum nonnisi primo et quinto trimetri loco posita reperiatur, consentaneum est, sed demonstrari non potest, primam produci syllabam. Utramque scripturam nominis apud Sophoclem agnoscit Eust. p. 13, 35. *Tertia:* ὁ Λαρτίου παῖς Phil. 1270. ὦ παῖ Λαρτίου Ai. 1. τέκνον Λαρτίου 373 m. Hanc ante Schaeferum ad Ai. 1. coronide crasis signo notabant, cuius in nomine proprio non exstare exemplum puto.

Λᾱθίπονος, intransitive *aerumnae oblitus:* ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν Ai. 697 ch. ἐπιλήσμων τῆς λύπης schol. Pal. recte, a nimia enim tristitia propter deceptam spem omnis eius calamitas orta erat. Active *oblivionem efficiens:* λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν — βίοτον Trach. 1017 m.: v. βίοτος. Schol. τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν.

Λάθρᾳ. Forma brevior λάθρα correpto ᾰ nullo iure obtruderetur tragicis, ut apud quos nunquam metro desideretur, sed aliquot locis producta in arsi maxime senariorum posita. Nam ne quis subditicium illum Danaes Euripideae obiiciat prologum (v. 28.), satis cautum arbitror. Erravit igitur Vossius ad h. Cer. 240. Saepius nude dicitur, quam addito genitivo eius, *quo* quid *clam* fit. Adest is: ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες El. 1144. λάθρᾳ δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι Oed. R. 787. Καδμείων λάθρᾳ Oed. Col. 355. Omittitur: κεῖνο λάθρᾳ — ἐξιδοῦ, ὅτι πράξεις Phil. 839 ch. ἀτηρὸς λάθρᾳ 1256. λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν Oed. R. 386. δὐπιβουλεύων λάθρᾳ 618. θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρᾳ Trach. 530. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά Ai. 1116. Horum longam sibi deposcunt syllabam ultimam El. 1144. Ai. 1116. Oed. R. 386. 787. Phil. 839., hoc melicorum. Cetera ultimam trimetri sedem occuparunt. In ῑ adscribendo cum codices fluctuare non apud Sophoclem solum videamus, plurimi sibi adeo non constiterunt, ut Hermannus in Trachiniis Philocteta Aiace Electraque et Oedipo Rege edendis ter mutaverit sententiam, singulorum fere annorum intervallis λάθρα vel λάθρᾳ praeferendo. Et nunc rursus eo devolvitur, ut in melicis λάθρᾰ concedi tragicis dixerit apud C. Matthiae Qu. Soph. p. 124., locum Phil. 839. ita constituens, ut in stropha eiiciat ποῖ δὲ βάσει. De incertitudine codd. V. Bast. Ep. Cr. p. 140. Comm. palaeogr. ap. Schaef. Gr. Cor. p. 719. Qui non addiderunt ῑ editores, aut librorum reverentia ducti fecere, velut Schneiderus ad Plat. Rpubl. I. p. 344., aut fallaci similitudine aliorum adverbiorum penacutorum in ᾰ exeuntium, μίγδα, τάχα, κάρτα, κρύβδα, quae cum brevi ᾰ terminentur, quantum hinc distent, facile intelligitur. Revera λάθρᾳ dativum esse adiectivi λάθρος, quod apud Hesychium exstat, certum est, exarandumque λάθρᾳ apud Homerum, Herodotum, tra-

gicos; cf. Schoemann. ad Isaeum p. 412. Post et fortasse iam Platonis aetate omittendae vocalis, quae non pronuntiaretur, morem irrepsisse probabilis Schneideri sententia est praef. ad Plat. Rpubl. vol. I. p. LXI.

Λαθραῖος occultus, clandestinus. εἰςδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον Trach. 376. λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ — κακά 383. *qui mala dissimulat.* λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη 'φρούρουν 910. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1432 ch.

* *Λαίαεις* v. ἐλαιάεις.

Λᾱΐειο; quod est Laii. φόνον τὸν Λαΐειον Oed. R. 451. ἰώ, Λαΐειον ὦ τέκνον 1216 ch. Libri ἰὼ Λαΐειον τέκνον, praeter Laur. B. qui Λ. γένος. Illud Erfurdtius antistrophici versus causa de coniectura scripsit et sequitur iure Herm., qui olim ἰὼ Λαΐειε τέκνον dederat: nec pugnat cum grammatica lege, ut Reisigio visum Coni. ad Arist. praef. p. XXIII. Bothius et Wunderus ἰὼ Λαΐήϊον, quod elevavit Hermannus. — De accentu v. Αἰάκειος.

Λαίθαργος. Eustath. p. 1493, 22. δηλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα, καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὡςπερεὶ φασι λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφ. (inc. CV. 115. 902. D) σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Apud Schol. Ar. Eq. 1065. et Suid. v. λαίθαργος legitur σαίνεις δάκνουσα.

Λάϊνος lapideus. κἀπὸ λαΐνου τάφου. Oed. Col. 1592. Suid. v. ἀχερδος, cum vitiosa scriptura τάφρου. — De accentu totius generis v. Arcad. p. 65, 9.

Λάϊος n. pr. ἦν — Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆςδε Oed. R. 103. ὁ Λάϊος — συμπίπτει φόνῳ 112. ὁ Λάϊος — ἄφαντος ἔῤῥει 558. ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη 729. — Λαΐου ὀλωλότος Oed. R. 126. Λαΐου διαφθοράς 573. φονέα μέ φησι Λαΐου καθεστάναι 703. τόν γε Λαΐου φόνον 852. Λαΐου παλαιὰ θέσφατα 906. ch. τῶν Λαΐου τις 1042. Λαΐου γὰρ ἦν 1117. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ; 1122. τὰ Λαΐου σταθμά 1139. τῶν Λαΐου τις ἦν γεννημάτων 1167. γένους τοῦ Λαΐου 1383. Λαΐου ἴστε τίν'; Oed. Col. 220. m. v. ἀπόγονος. ὦ παῖ Λαΐου 559. 1503. τὰ Λαΐου — θρόνων κράτη Ant. 165. — χρησμὸς ἦλθε Λαΐῳ ποτέ Oed. R. 711. εἰ δὲ τῷ ξένῳ προςήκει Λαΐῳ τι συγγενές 814. — Λάϊον τὸν Λαβδάκου Oed. R. 224. τοὺς κτανόντας Λάϊον 308. οὔτε Λάϊον — πρὸς παιδὸς θανεῖν 721. Λάϊον — φράζε 740. ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον 753. Λάϊόν τ' ὀλωλότα 759. Λάϊον πάλαι νεκρόν 1245.

Λαῖφος velum. Ex Sophocle, ut videtur, Hesychius: λαίφεσιν, ἀρμένοις. λαῖφος, τὸ ἱστίον, ἤγουν τὸ ἄρμενον. — οὔτε — κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς Trach. 558.

Λάκαινα Laconica. κυνὸς Λακαίνης Ai. 8. Damnant talia Atticistae; v. Phryn. p. 194. ibique Lobeck.

Λάκμος mons. ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου τε Inach. XI. 2.

Brunckio omissa particula (265 D.). — Accentum notavit Arcad. p. 58, 16.

Λάκων. *Laconicus*. *Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγον* Helen. I. 2. (186 D.). — De tono v. Arcad. p. 12, 10.

Λαλέω loquor. *πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;* Phil. 110. *ἡ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος* inc. XIII. 2. (667 D.). De Aload. VI. v. *λανθάνω*.

Λάλημα. Cum convicio *garrulus* sic dicitur. *οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ* Ant. 320. participio ad genus substantivi accommodato, cum homo spectetur eo cognomento dictus. *ἄλημα* scholiasten hic legisse coniiciebat Schneiderus lex. Gr. v. *ἄλημα*. v. Lobeck. ad Ai. p. 280. Meinek. ad Menandr. p. 276. Pflugk. ad Eur. Androm. 938., et quae in *ἄλημα* et *κρότημα* adnotavimus.

Λαμβάνω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens: λαμβάνεις* El. 582. Oed. R. 1031. inc. XL. 3. (698 D.) *λαμβάνει* Phil. 755. *λαμβάνων* Oed. R. 1494. — *perfectum: εἴληφα* Oed. R. 643. *εἰληφότι* Triptol. IX. 3. (538 D.). Haec vera scriptura inest in Rufi Ephes. de part. hom. p. 32. Pollux II. 172. *εἰληφότα*, Etym. M. p. 395, 11. *εἰληφότες*. *εἰληφότας* Oed. Col. 733. — *futurum* non legitur. — *aor*. *ἔλαβον* Phil. 1216. *ἔλαβες* Phil. 1231. Oed. R. 276. Apud Eust. p. 1809, 14. *εἶλες* legitur. 1039. *ἔλαβε* et *ἔν* Oed. R. 1350 m. et Oed. Col. 285. loco vexatissimo Phil. 674 ch. libri: Wakef. *ἔβαλ' ὁ*, Hermann. *ἔβαλεν*. — *λάβω* Trach. 1180. Oed. Col. 472. 832. *λάβῃς* Phil. 1417. Oed. R. 461. 605. 1012. *λάβῃ* Trach. 148. inc. C. 8. (779 D.) — *λάβοιμι* El. 326. Oed. R. 599. Oed. Col. 90. *λάβοις* El. 339. Phil. 103. 1040. Oed. Col. 800. ubi Musgr. *λάκοις*. 1675. m. Ai. 258. 1101. *λάβοι* El. 538. Phil. 1067. Oed. R. 218. 1004. Trach. 330. 817. 1216. Ai. 338. Tymp. I. 1. (563 D.). inc. XVIII. 2. (673 D.). Salm. V. 4. (483 D.) ex Hermanni certa emendatione, vulgatur *βάλοι*. *λάβοιμεν* Oed. R. 121. — *λαβεῖν* Phil. 81. 101. 234. 292. 647. 649. 652. 671. 1331. Oed. R. 266. Ant. 275. 435. Trach. 48. 667. 1179. Ai. 489., ubi Mosq. b. fere exquisitius *ἰδεῖν*. El. 257. 996. 1004. 1109. Thyest. III. 6. (236 D.) inc. CV. 94. (884 D.) sic nunc scribitur *λαβεῖν* pro *μολεῖν* Phil. 47. ex Laur. a. — *λαβών* Phil. 613. 641. 667. 931. 995. 1218. 1267. Oed. R. 607. 641. 1022. 1058. 1162. 1391. Oed. Col. 864. 1013. 1304. Ant. 394. 397. 907. 1148. Trach. 32. 253. 258. 1055. Ai. 235. 279. 571. 661. 1077. 1094. 1275. El. 12. 937. 1317. Capt. V. (36 D.) Amphitr. I. (124 D.) Phaedr. III. 3. (606 D.). *λαβοῦσα* El. 1295. *λαβούσῃ* Oed. R. 913. *λαβόντα* Phil. 107. 533. Trach. 1188. El. 412. *λαβόντε* El. 994. — 2. *Passivi: ληφθήσεται* Phil. 68. *ἐλήφθης* Trach. 805. *ληφθῶ* Phil. 896. *ληφθῇ* Ant. 328. *ληφθῆναι* Ant. 1064. *ληφθέντι* Trach. 446. At *ἐλάμφθην* et *ἐλάφθην* fr. inc.

LXXVI. 1. (747 D.) ferri nequeunt, ionicum alterum, alterum doricum nimis; haud dubie recte coniecit ἐθάλφθην Brunckius. — 3. *Medii.* λάβωμαι Phil. 751. λαβέσθαι Oed. Col. 374. — II. *Usus.* 1. Antiquissima significatio videtur *prehendendi manu.* τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ Oed. R. 913. Suid. v. δοξάσαι. Elmsl. contra libros mavult λαβοῦσαν sine causa idonea. ὅταν δὲ χεῦμα — λάβω; Oed. Col. 472. *quando hausero.* Versum cum seq. habet schol. Ar. Ach. 960. et Suid. v. χοάς: uterque λάβῃς, quasi choro tribuantur. μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβών Ai. 235 an. ἄμφηκες λαβὼν ἔγχος 279. πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 412. δὸς — τεῦχος εἰς χεῖρας λαβεῖν 1109. πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Trach. 1188. βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών Capt. V. κωτίλος ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χειροῖν κέντρα Phaedr. III. 3. Inde de serpente *constringendi* vi dicitur. δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε Tript. IX. 3. — 2. *Figuratae dictionis* primum genus est, cum *capere*, *secum auferre* significatur. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει Phil. 641. de figura σολοικοφανεῖ v. Herm. l. c. et Elmsl. ad Med. 552. τί γάρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; 647. εἴ μοί τι τόξων — παρεῤῥύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν 649. — 3. Deinde *tenere* quasi constrictum, de *somno*, *amore.* λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με Phil. 755. ὕπνος — οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 661. εἴ τι ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι Trach. 446. Similia collegit Valck. Diatr. p. 155. ch. De *odore*: δυσοσμίαν λάβοι Salm. V. 3. — 3. Item *capere*, *vel vi vel dolo*, ut vel *possideamus*, vel *potiamur*, vel *adimatur* aliquid alteri. μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Phil. 47. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν 101. πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις 103. μὴ δόλῳ λαβόντα γε 107. ἑκούσιον λαβών, εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα 613. τὰ τόξα μου — λαβὼν ἔχει 931. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω 1218. ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς 1231. ὅστις — δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας 1266. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα 1417. ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν Oed. R. 266. *Passive*: εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται Phil. 68. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς Ant. 1063. Sed est et *sorte et iure possidendi capere.* γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών Trach. 32. μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν — ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ 1216. ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε Ai. 571. Ἅιδης λαβὼν ἀπεστέρηκε El. 937. ὅπως ἐγὼ λαβὼν σημεῖα τοιαῦτα Oed. R. 1058. τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς 1391. *cum me potitus esses*: i. e. cum essem ad te delatus. πάλος καθαιρεῖ (με) τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν Ant. 275. Κρέων — λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν 1148. Hinc adsignificatur *uti*: λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτά μοι Phil. 995. — 4. A capiendi significatione exit *deprehendendi inveniendique*, cum bono tum malo sensu dictum. οὐκ ἂν λάβοις που μᾶλλον οὐδὲν εὐσεβῆ Phil. 1040. τί δ' ἄλγος;

ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; Oed. R. 1031. ὅπου θεῶν σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι Oed. Col. 90. οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ inc. C. 8. — κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον Oed. R. 461. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα 605. Etiam quod abundanter addi videtur λαβών v. 607. fortiorem *deprehendendi* iterationem videtur continere, indignabundi animi signum. ἐὰν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μή Ant. 328. ἐφ' ῇ (uxore) λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρα Ai. 1275. Passive: δεύτερον ληφθῶ κακός; Phil. 896. βουλεύσασα — καὶ δρῶσ' ἐλήφθης Trach. 805. Hanc vim verbi attigit Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 473. B. 5. A *potiendo* depromptum, cum de *adspectu*, *sensibus animi*, *contrahenda poena* dicitur. ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλου λαβόντα Phil. 533. ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν 652. τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῷω τιν' ἡμῖν 1067. ὁρῶ — ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον Oed. Col. 733. τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἄπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι Ai. 338. προθυμίαν ἔργου — λαβεῖν Trach. 667. τέρψιν — αὐτὴ λάβοι 817. ἢ μὴ μίασμα τοῦ φυτεύσαντος λάβῃς; Oed. R. 1012. ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών Trach. 253. ζημίαν λαβεῖν inc. CV. 94. πημονὰς εὔχου λαβεῖν Trach. 1179. οὐ μὴ λάβω 1180. Rationem loquendi observavit Markland. ad Eur. Suppl. 1050. — 6. Deinde est *accipere*, *assequi petendo* vel *quod cupimus*. ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Phil. 81. εἶτ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν 292. quod de capiendo manibus dictum esse non potest. κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν 1331. ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος Oed. R. 121. ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν πόνων 218. ἐν δὲ τῷ λέγειν κἂν λάβοις τὰ πλεῖον ἢ σωτήρια Oed. Col. 800. quem locum contra Reisigium λάχοις probantem defendit Herm. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 832., quod etiam *dando accipere* significet. ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις 1675 m. *si exoptatum accipias*. v. Herm. πάντα ταῦτ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 435. κἂν τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τηκᾶσθαι πέλει El. 257. εἰ σθένος λάβοιμι 326. εἰ λάβοις σθένος 339. εἰ φωνὴν λάβοι 538. βάξιν καλὴν λαβόντε 994. *gloriosam famam adeptas*. ὅταν θανεῖν χρῄζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 996. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1004. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ Amphitr. I. χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. III. 6. τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτέ Tymp. I. 1. ὥστ' ἂν εὐπετῆ λάβοις inc. XVIII. 2. quod cum praecedentibus distinctione non interposita coniungendum. Scribitur vulgo ὡς δ' ἄν. γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον inc. XL. 3. — Hinc suspensae sunt *eligendi* et *adsciscendi* significationes. Illa: πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις Ai. 258. πῶς δῆτ' ἐγὼ 'κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; Oed. R. 599. Haec: τίς παραρρίψει, τέκνα, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων Oed. R. 1494. De sciscenda enim affinitate dicitur, velut λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν Oed.

Col. 1304., et de amico et adiutore *ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον* Phil. 667. *ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν* 671. — *Partem capere* significat: *ἕως τις — γυνὴ κληθῇ λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος* Trach. 148. — 7. *Accipere* aliquid *alicunde*, maxime *a dante aliquo*: *λαβεῖν πρόςφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός* Phil. 234. *παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξα* 1216. dolo enim surripuerat quidem, sed eo, quod Philoctetes ipse arcus et sagittarum usum fallacia dictorum illectus concesserat. *καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ* Oed. R. 1004. *δῶρον — τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών* 1022. *ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες —;* 1039. *πόθεν λαβών;* 1162. *πόθεν λαβών;* Ant. 397. de Antigone in facinore deprehensa sapiente verborum delectu dictum; nondum enim revera deprehensam esse sibi Creon persuaserat. *δέλτον, — τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν* Trach. 48. *ἀσπίδ' εἰ λάβοις* Ai. 1101. *σὲ — πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών* El. 12. *τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα* 1295. *οἷ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ᾐσθείη λαβών* 1317. Et de *auctore mali* dictum: *βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν* Ai. 489., quod longe alio sensu dictum atque El. 994. *μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι* Trach. 330. — Hinc est etiam *τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις* El. 582.; quod etsi *poenas repetere ab aliquo* Latini dicunt, non tamen ad *assequendi* sed ad *accipiendi* notionem revocari debet. Huc refero etiam *ὥςπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες* Oed. R. 276.: quod neque *εἷλες* cum Eustathio p. 1809, 14. neque *per imprecationem obstrinxisti* cum Hermanno explicuerim, sed ad *accipiendi* notionem revocaverim: *ὥςπερ ἐμὲ σοὶ διὰ τὰς ἀρὰς ἐγχειρίζω, παραδίδωμι.* Sic *ὥςπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον* Oed. Col. 285. — 8. *Φράσεως ἕνεκα* adiectum reperitur participium *λαβών*: nec tamen omnia, quae vulgo per saturam congessere quos in *ἄγω* et *ἔχω* produximus testes, parem causam habent. In aliis enim cur addatur *λαβών*, etiamsi verbum de verbo nobis non vertatur, clare apparet: *τὰς κόρας τ' οἴχει λαβὼν* Oed. Col. 1013. *νῦν τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε* Ant. 394. *νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν* 907. *δός μοι — αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν* Trach. 1055. Omnium apertissima exempla, unde etiam ratio illius figurae patescit, haec sunt: *πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε* Ai. 1094. *στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν* Trach. 258.: quibus ne omitti quidem potuit *λαβὼν assumptum aliquid* significans. Alia minus illustri significatione sunt. *κτεῖναι λαβὼν* Oed. R. 641. *τόνδ' ἀπάξομαι λαβὼν* Oed. Col. 864. ubi non inest potiendi assignificatio, velut v. 1013. supra allato. *ἦ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;* Ai. 1077. — At *Medii* significatio primaria est *attrectandi manibus*: inde *capessendi* notione praeditum est. Illa exstat: *βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ*

θίγω τί σου; Phil. 751. Haec: ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ Oed. Col. 374.

Λαμπάς fax. πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Trach. 1188. Tralatum ad *solem* significandum: οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν Ant. 870 m. Locum ambiguum οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν inc. CV. 91. (880 D.) interpretari non audeo. -- Adiective dicitur de locis *collustratis luce*: ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς Oed. Col. 1052 ch. Est enim litus Eleusinium sacrorum taedis illustre.

Λαμπήνη εἶδος ἁμάξης ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. Hesych. ex Nausic. II. 2 (392 D.) cf. Poll. X. 52. Similia Photius p. 206, 15 ex Menandro. Accentum generis v. ap. Arcad. p. 111, 16.

Λαμπρός splendidus, illustris. 1. Proprie: λαμπρὸν ἡλίου σέλας El. 17. κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 412. ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Trach. 99 ch. de eodem; sed de fulmine λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ᾄξας ὀξὺς νότος ὡς Ai. 250 an. λαμπρᾶς ἕω Thyest. VI. 3. (239 D.). 2. Proxima tralatio est *lucis* nomine de nobilitate dicto. τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. II. 1. (497 D.) Alia de *oculis* dicitur: τὰ πρόσθε λαμπρὰ ὄμματα Oed. R. 1483. Tertia de *rebus insignibus et magnificis* qualibuscunque; v. Dissen Expl. Pind. p. 448. εἰ γάρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι Oed. R. 81. Male distinguunt post βαίη. Coniungenda εἰ ἐν τύχῃ βαίη λαμπρός, ὥσπερ ὄμμα λαμπρὸν ἔχει: si insignis veniret faustum responsum ferens, velut vultu talia portendente incedit. νῦν σοὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη Oed. Col. 725. *facto comprobare splendidas laudes.* οὐ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι 1146. Versum cum duobus praecedentibus affert Suidas v. βάρος. κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Trach. 378. *specie nobilis.* εἰσῆλθε λαμπρός El. 675. δόμων δέ σε -- λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ 1119. *cum magnifica spe*, quod ex oppositis ἀπ' ἐλπίδων εἰσεδεξάμην elucet. — *Rem claram et manifestam* significat: ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει Trach. 1164. de vaticiniis exeuntibus. — Accentum singulatim notavit Arcad. p. 71, 9.

Λαμπρύνω purgo, orno. ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας Phin. I. (634 D.) v. ἐξομματόω.

Λαμπτήρ foculus. ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον Ai. 279. v. explicantem Summum Interpretem.

Λάμπω splendeo. 1. Proprie: ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν Ant. 994. Affert Tzetza in Exeg. II. p. 53, 11. λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς Laoc. I. 1. (340 D.). 2. Proxima tralatio est cum additur figurate dictum *rei nitentis* vocabulum: ἐπαυχῶ --, ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 66. quo utitur loco Eust. p. 191, 42. 1259, 64. λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός inc. LXXII. I,

1. (742 D.) Audacior est in illo ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος φάμα Παρνασοῦ Oed. R. 475 ch. Duarum rerum figurata inest dictio: alterius, quod vaticinium cum igne comparatur in cacumine montis per loca circumsita procul conspecto, alterius, quod salutifera ea vox visa omnibus, secundum illud ab Homero inde propagatum, quod φῶς et ἡμέρα de faustis rebus dicuntur: v. Merrick. ad Tryphiod. p. 360 ed. Wernickii. — Dissimillimum huic contendit Erfurdtius παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος Oed. R. 187 ch. λαμπρὰ φωνή a Musgravio comparata non facit ad sententiam explicandam; recte Erfurdtius comparavit Bacchylidis illud ὕμνοι φλέγονται ap. Stob. Serm. LIII. Sed audacius poetae miscent quae diversorum sensuum sunt. παιὰν λάμπει non magis ab usitata ratione abhorret, quam quod plane oppositum est φωνὴν ὄψει Aesch. Prom. 21. et κτύπον δέδορκα Sept. 103., αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, ut scribit schol. Nicandri Ther. 165; quanquam cavendum ne Abreschii imitemur ἀκρισίαν contendentis illud Musaei v. 5. τηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω, cuius dicti in zeugmate inest excusatio.

Λανθάνω et **λήθω**. Non secundum diverbia et cantica, sed pro poetae lubidine et commoditate eae formae cernuntur: dorismum λάθω melicis relinqui par erat. I. *Formae. Praesens activi:* λανθάνει Ant. 9. El. 734. Brevior forma: λήθεις Oed. R. 1325. λήθει Phil. 207 ch. in libris est, Tricl. Br. Herm. λάθει, Cod. Flor. Γ. λάθῃ, quod eodem nos advertit. El. 215 m. Flor. ΓΔ. λάθοι. λήθουσι Oenom. V. 1 (424 D.) λήθουσα Ant. 528. sensu longe aptius, quam λαθοῦσα, ut rem durantem et per tempus aliquod dissimulando tractam significet. — *imperf.* ἐλάνθανεν El. 902. Schaef. Mel. Cr. p. 55. ἐλάνθαν' ἄν, Brunckii coniecturam probabat iniuria. Brevior forma: ἔληθες El. 1351. — *perf.* λέληθας Oed. R. 415. λέληθεν Oed. R. 247. Alet. III. 2. (90. D.) λεληθέναι Oed. R. 366. — *futur.* λήσεις Trach. 455. — *aor.* λάθῃ Phil. 46. 156. 504. El. 1395. λάθοι Oed. R. 904. ch. Vulgo λάθῃ Optat chorus, non monet; praeterea optativum tuentur Laurr. tres, Flor. Δ. Θ. Pal. et Lips. a. b.; Flor. Γ. λάθοιτ' ἄν. λαθὼν Aeg. V. (23 D.) λαθοῦσα Teucr. III. 3. (508 D.) λαθεῖν pro λαλεῖν bene correxit in Aload. VI. (104 D.) Blomfieldus. — 2. *Medii praesens:* λάθεται El. 163 m. — *perf.* λελῆσθαι El. 334. — *fut.* sensu passivum λησόμενον El. 1239 m. — *aor.* λαθοίμαν El. 1279 m. λαθέσθαι Mys. I, 2, (358 D.) — II. *Usus. Activum latendi* vim habet, ut sive clandestino consilio sive non animadvertente se vel alio aliquid facere quis aut pati dicatur. Aut nude sine casu dicitur, aut cum casu quarto, aut cum participio. οὐ λάθει μ' ὀργά El. 215. idem quod οὐκ ἐπιλέλησμαι τῆς ὀργῆς. μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών Phil. 46. μή με λάθῃ προσπεσών 156. οὐδέ με λήθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδά 207. μὴ λάθοι σε Oed. R. 904. οὐ γάρ με λήθεις 1325. ἦ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα

τῶν φίλων κακά; Ant. 9. ἣ — λήθουσά μ' ἐξέπινες 528. ὅπως δὲ λήσεις Trach. 455. πῶς δῆτ' ὀδουρὸν ἐξέβης λαθών Aeg. V. λήθουσι γάρ — ἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν Oenom. V. 1. λαθοῦσά με ἴσαιν' Ἐρινύς Teucr. III. 3. Infelix est Bergkii coniectura Comm. de fr. Soph. p. 29. δ α κ ο ῦ σ α, quod de Furia mire dictum foret. πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν Aload. VI. — λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας El. 734. *inscius et invitus offendit.* οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν 902. πάλαι ξυνών μ' ἔληθες 1351. μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω 1395. μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ Phil. 504. εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν Oed. R. 247. λεληθέναι σε φημὶ — αἴσχιστ' ὁμιλοῦντα 366. λέληθας ἐχθρὸς ὢν 415. *nescis.* λέληθεν ὢν βαρύς Alet. III. 2. *Medium* significat *oblivisci* soletque cum genitivo dici. ὁ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθε El. 163. δεινόν σε — κείνου λελῆσθαι 334. πρόσοψιν ἅς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1279. λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. I. 2. Cum accusativo λανθάνεσθαι dici perperam credidere Musgr. ad Eur. Alc. 196. et Schaef. Mel. Cr. p. 91.: v. Erf. ad Oed. R. 904. De verbo activo cum participio ponendo v. Brunck. ad Eur. Bacch. 184. Krueger. ad Anab. p. 30. C. F. Hermann. ad Luc. de Conscr. Hist. p. 189. — Uno loco *medium* forma, significatione *passivum* legitur: οὐδέ ποτε λησόμενον ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1239. Schol. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον. Triclinius: ἐπιλησθησόμενον. cf. Matth. Gr. Gr. §. 495, e. p. 931.

Λαξπάτητος. proculcatus, cum contumelia. θεὸς ἔπαισεν — λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν Ant. 1261 m. Sic tres codd. Brunckii et Laur. B.: Livin. et Dresd. a. λὰξ πάτητον: Laur. A. Vat. ut Triclinius λακπάτητον, quod cum illo pariter agnoscitur ab Eust. p. 625, 21. 796, 5.; profectum est autem a correctoribus, ξπ atticis componi non concedentibus: v. in ἐξπηχυστί adscripta. Schol. Rom. λακπάτητον exhibens explicat τὴν μεθ' ὕβρεως ἀπωθουμένην, ἢ τὴν μεγάλως καταπατουμένην. Eustathius iure cum Homericis λὰξ ἐμβῆναι τοῖς στήθεσι et λὰξ κινῆσαι comparat. Altera scriptura λ ε ω π ά τ η τ ο ν in reliquis libris et Ald. Junt. exstat, defensa a Seidlero, olim ab Hermanno recepta.

Λαομέδων n. pr. βασίλεια, Λαομέδοντος (θυγάτηρ) Ai. 1281.

Λᾶος saxum, forma grammaticis memorata, unde non minus recte genitivum λάου repetas, quam a λάας, quod non magis usitatum arbitror. — ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας Oed. Col. 197 ch. Affert Suid. v. λᾶας, Genitivus Elmsleio analogiae contrarius visus ab Herodiano agnoscitur, ad quem et scholiasta provocat et Suidas. De tono v. Arcad. p. 128, 17. cf. p. 23, 1. Idem Sophoclei loci meminisse videtur cum scribit p. 37, 2: τὸ δὲ λάος (scr. λᾶος) παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν μετεποιήθη.

Λαός et λεώς. Illud longe rarius duobus solis eisque diverbiorum locis reperitur Phil. 1227. et Oed. R. 144. Alterum diverbiis et melicis commune. *Populum* significat, maxime stirpe et natione adsignificata

ξύμπας Ἀχαιῶν λαός Phil. 1227. *Κάδμου λαόν* = *Καδμείους* Oed. R. 144. velut πᾶς — *Καδμείων λεώς* Oed. Col. 745. Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς Ant. 729. *Μηλιεὺς ἅπας λεώς* Trach. 193. Sed *indigenae, incolae, accolae* significantur: ἐνάλιος λεώς Ai. 562. Salaminii sunt, maritimi homines. ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς Oed. Col. 43. ἰὼ πᾶς λεώς 888 ch. πάντα — λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε 902. Inest *exercitus* notio: λεῶν — ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν Ai. 1079. *Multitudo* universe: πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς inc. LX. 2, 1. (724 D.). — Tonum alterius formae Arcadius notavit p. 36, 24.; alterius p. 94, 4.

Λᾱπέρσα. Nomen Dioscurorum apud Lacedaemonios usitatum. v. Strab. VIII. p. 364 et Intpp. Hesychii v. *Λαπέρσαι*. — νὴ τὼ *Λαπέρσα* Lac. III. 1. (339 D.)

Λαπίζω. λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, Eust. p. 1761, 27. (inc. CV. 116. f. 903 D.). (ᾰ ?).

Λᾰπῐθης Lapitha. ὁ *Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός* Lemn. I. 2. (345 D.) De tono quis praeceperit, ignoro.

**Λαρός* Scriptum bis loco Herodiani π. μον. λέξ. p. 35, 10. ita corrupto, ut neque de sensu constet, neque utrum substantivum an adiectivum a poeta usurpatum sit: sed de *ave* quis propter verba ἐπὶ κῦμα ἐκροάς cogitet, ut accentus immutandus videatur. (Inach. fr. 266 D. Brunckio ignotum.)

Λάρτιος v. *Λαέρτης*.

Λᾱσιαύχην iubatus. λασιαύχενα θ' ἵππον Ant. 349 ch.

Λᾰσιος pilosus, villis horrens. στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Phil. 184 ch.

Λάσκω vocem edo. Non legitur nisi aoristus. μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν Ant. 1081. *publice edidisse mendacium*. Ald. vitiose λαβεῖν, de qua re v. Herm. ad Iph. Taur. 950. τοὔπος τὸ θεοπρόπον — ὅ τ' ἔλακεν Trach. 821 ch. ubi ἔλακεν dictum quasi θεός non ἔπος θεοπρόπον praecessisset, κατὰ διάνοιαν.

Λάταξ latex. Λάταγες, οἱ κότταβοι. Phot. p. 209, 22. λάταξ ψόφος, κότταβος, ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος Hesychius. ἡ μεγάλη σταγών Suidas. Proprie tamen vinum unde cottabo ludebant, sic dictum esse clarum. ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ — ἐπειςκύπτει δόμοις Inach. III. 2. (257 D.) Verba poetae ab Athenaeo XV. p. 668, b. suis accommodata in trimetros redegit Toupius in Suid. II. p. 471. ξανθή in ξένη mutato et improbabili et inutili correctione. — Tonum generatim notavit Arcad. p. 18, 18.

Λατρεία famulitium, servitus. οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Ai. 498. *serva est*. Affert Suid. v. ζῆλος. — De laboribus Herculis

dictum est Trach. 827 ch. *πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων — ἔτ' ἐπίπονόν γ' ἔχοι θανὼν λατρείαν;* — *ᾱ* in thesi corripitur.

Λάτρευμα famulitium οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα Trach. 356.

Λατρεύω servio. λατρεύοντά τῳ Trach. 35. μοχθοῖς λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Oed. Col. 105. Priore loco, ut solent vocales ambiguae ante τρ κρ βρ, in arsi *ᾱ* producitur.

Λάτρις famulus, servus. Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν Trach. 70. Accentus est, qualem compositi oportet esse. v. Etym. M. p. 557, 36.

Λᾱτύπος lapicida. ex Priamo (I. 477 D.) Pollux VII. 118.

Λάφῡρον. Plurali numero dici solitum *praedam bello partam* significat. πάσας ἀρετᾶς λάφυρ' ἔχων Trach. 643 ch. σέ — παγχρύσοις στέψω λαφύροις Ai. 93. auro ex praeda redacto, corona aurea.

Λάχνη villus lanae. σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην Trach. 687. — De tono v. Arcad. p. 110, 18.

***Λάχος sors.* κωκύσασα μὲν τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος, αὖθις δὲ τοῦδε Ant. 1288. Sic Herm. ex Bothii coniectura. Megareum eundem Intpp. esse putarunt, qui Menoeceus Euripidi dictus ense per corpus traiecto sese in draconis specum praecipitem dederat; de quo specu interpretantur, quod in libris omnibus est, λέχος. Et εὐνήν sic dici certum, λέχος de nido avium, minime de belluarum cubilibus usitatum. Accedit, quod durissimum inest zeugma, λέχος de Megareo et Haemone sensu maxime dispari dicto; in hoc enim non potest nisi de infelici Antigones matrimonio intelligi.

Λέαινα leaena. σκύμνον λεαίνης Ai. 966 v. κενός. βρυαζούσης λεαίνης Atham. II. 2. incertum utrum ex Aeschyli an Sophoclis fabula; Dind. in Aeschyleis posuit fr. 4.

Λέβης ahenum. δῶρον λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον Trach. 553. ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ El. 1393. χαλκηλάτους λέβητας Acris. XI. 2. (68 D.)

Λέγω. I. *Formarum activi* cum nonnisi praesens, futurum et aoristus exstent, omniaque cum regulis vulgatis consentiant, non opus singulatim ea enumerare. *Passivi perfectum* legitur λέλεκται Phil 389. λελέχθαι Oed. R. 405. Oed. Col. 1039. λελεγμένῃ El. 1290. λελεγμένα El. 999. *Aoristus:* ἐλέχθη Oed. R. 292. 1442. λεχθὲν Trach. 1177. λεχθέντος Trach. 289. *Praesentis* tria exempla: λέγει Oed. R. 39. λέγεται Phil. 199. λέγοιτο Ant. 501. *Medii* solum semel *futurum* legitur λέξεται Oed. Col. 1188., et quidem sententia *passiva*, qualem inesse apud tragicos perpetuo Porsonus monuit ad Hec. 279. Sed non audiendus Schaeferus App. Demosth. t. I. p. 500, genuinam hanc et veram futuri passivi formam esse dicens.— II. *Usus.* 1. Plerumque significat *dicere*, i. e. *sententiam suam verbis proferre*, hinc et *narrare, memorare, indicare.* Cum *accusativo:* ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν;

Phil. 12. λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς 64. ψευδῆ λέγειν 100. 108; ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; 136 ch. πάλαι μέλημά μοι λέγεις 150 ch. λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει 576. λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ 579. ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσέως λέγοντος 592. μὴ λέγε — τάδε 836. λέγων αἴσχιστ' ἔπων 897. τί ποτε λέγεις; 902. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι 1036. ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι 1062. κερτομῶν λέγεις τάδε; 1219. τἀληθῆ λέγειν 1220. εἰ δέ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ 1263. εἰ λέγεις ἐτήτυμα 1274. ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων 1326. λέγεις μὲν εἰκότα 1359. λέγεις Ἀτρείδαις ὄφελος 1370. πείσειν — μηδὲν ὧν λέγω 1380. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα Oed. R. 95. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342. πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις 439. ὅτι — τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι 526. Erf. Brunck. ex Tricl. λέγει. v. Herm. εἰ μὲν λέγει τάδε 574. τοῦτο — λέγεις 728. ἄλλα δ' ἄθλια — προὐφάνη λέγων 790. λέγων σοὶ ταὐτά 839. εἰ φόβους λέγοι 917. Plerique codd. ἢν λέγῃ. εἰ λέγοι Tricl. Flor. Γ. Laur. A. suprascripto ab eadem manu ῃ. εἰ μὴ λέγω τἀληθές 944. τί μοι λέγεις; 954. τάδ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι 1053. τὰ λῷστά σοι λέγω 1066. Pronomen a λῷστα pendet, ne quis λέγω *suadeo* interpretetur. λέγεις ἀληθῆ 1141. μὴ λέγων γε τοὔνδικον 1158. ὅσ' ἂν λέγωμεν Oed. Col. 74. εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν 269. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις —; 413. δεινὰ λέγειν 667. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων 778. ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 813. δεινὸν λέγεις 865. ταῦτά σοι — λέγω 940. κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω 961. γάμους μ' ἀναγκάζων λέγειν 983. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1005. τὰ κρείσσω — λέγειν 1432. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Ant. 401. ὅσα λέγει τις 685. εἴ τι καίριον λέγει 720. ἀοιδὰς — εἰ χρείη λέγειν; 875. ταῦτα — λέγω; 899. ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι 1034. ταῦτ' ἄθρησον, εἰ κατηργυρωμένος λέγω 1065. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον; 1275 m. τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; Trach. 186. εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα 372. τί χρὴ — μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 392. πείθου λεγούσῃ χρηστά 470. δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν 479. μὴ πρῴ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ 628. τί δὲ — καινοποιηθὲν λέγεις; 870. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θρασεῖ; 1222. εὔπειστα λέγει Ai. 151 an. τοιαῦτα λέγων 156 an. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον; 213 an. οὐκ ἔχω λέγειν πάθας 288. τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται 320. δεινὰ λέγεις 324. ἢ τί μοι λέγεις; 528. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; 784. σοῦ γὰρ λέγοντος sc. τὰ σά 1241. λέγεις τάδ' ἡμῖν El. 303. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ 311. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις 336. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν 405. Codd. partim λέγεις, parum apte, etsi olim defendit Hermannus. λέγειν ἃ χρῄζοιμι 619. πᾶν λέγειν 621. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο 407. πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ 613. χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι πικρά σοι λέγω 678. οὐχ ὕβρει λέγω τάδε 870. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν 880. οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε 909. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1037. ψεῦδος; οὐδὲν ὧν

λέγω 1211. ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω 1214. τοιαῦτα — κοὐ βίᾳ λέγω Aeth. I. 2. (26 D.) πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει Acris. III. 2. (60 D.) ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Aload. VII. 1. (105 D.) τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν Eriph. III. 1. (204 D.) τὰ ψευδῆ λέγειν Creus. II. 1. (323 D.) εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν Lac. II. 1. (337 D.) λέγων τἀληθὲς Ter. III. (513 D.) ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. V. 3. (608 D.) θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν inc. XXIII. 14. (678 D.) — δεινὰ ἔλεξας Phil. 424. τί τοῦτ' ἔλεξας 1158 ch. *quid his dicere vis?* ταῦτα λέξας 1368. δίκαι' ἔλεξας Oed. R. 280. ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους 755. λέξω τάδ' ἐλθὼν Oed. Col. 79. ταύτην ἔλεξε παῦλαν 88. *praedixit.* τί λέξω; 311. δεινὴν γὰρ τὴν ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας 567. ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι 1293. οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως φωνεῖ Trach. 345. τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν 387. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 726. τοὐξειργασμένον ἔλεξα πᾶν Ai. 309. Eust. p. 415, 15. ὡς ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας 477. Suid. v. ὑπόβλητον. ὦ πολλὰ λέξας — ἔπη 1251. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις El. 400. τί λέξω; 1165. πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα Ulix. Fur. I. 1. (411 D.) — ὃ λέξει Phil. 577. λέξω τάδ' ἐλθὼν 1242. τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1404. ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; Oed. R. 368. εἰ λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 844. οὐχὶ δεσπότῃ τάδε — λέξεις; 946. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. ὡς πρὸς τί λέξων —; Oed. Col. 71. πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν 74. εἰ ταῦτα λέξεις Ant. 93. εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς Trach. 729. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Ai. 1240. εἰ — μεῖζόν τι λέξεις El. 369. προσφιλεῖς λέξεις λόγους 662. *Passivum:* λόγος λέλεκται πᾶς Phil. 389. ἔπη ὀργῇ λελέχθαι — δοκεῖ Oed. R. 405. μάτην τὰ νῦν τέ σοι δοκεῖ λελέχθαι (ταῦτα) Oed. Col. 1039. ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται 1188. τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Ant. 501. τὰ μὲν λελεγμένα — φυλάξομαι El. 999. ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ 1290. λόγου καλῶς λεχθέντος Trach. 289. τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν 1177. οὕτως ἐλέχθη ταῦτα Oed. R. 1442. — Sed dicitur etiam *sententia* vel *accusativo et infinitivo inclusa* vel *relativis iuncta sequente:* πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα Phil. 150 ch. Nam μέλημα appositum infinitivo: λέγεις φρουρεῖν, ὅπερ πάλαι ἦν μέλημα. νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει 152 ch. λέγ' ὅτι (sc. ἔχειν δεῖ s. ἔχω) 211 ch. λέγοντες; — ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο 345. λέγω γὰρ καὶ δύσφορα — πάντ' ἂν εὐτυχεῖν Oed. R. 87. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ 485 ch. ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλύσθαι λέγεις 799. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν Oed. Col. 31. λέγ' ὧν χρείᾳ πάρει 1232. Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1301. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1513. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν Ant. 282. ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων 1041. λέγεις ὡς — μῖσος ἐκδείξειας ἂν El. 339. λέγων — ὡς λείποιτο Trach. 264. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν 400. λέγεις δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; 407. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω 499

ch. λέξω δέ σοι, ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας El. 550. — Deinde nude sine casu aut suspensa sententia, tamen ut nonnunquam aliquid subaudias: λέγειν Phil. 57. (ι. q. λέγε). καταλγήσας λέγω 368. ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις Θρασυστομῶν 380; videtur enim ταῦτα cum Θρασυστομῶν coniungi exquisitius. ποιοῦ λέγων 586. λέγω 587. ποῖ λέγεις 803. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω 926. οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν 979. quem infinitivum Hermannus defendit, si quis forte λέγων exspectet. πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω 1261. οὐ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν Oed. R. 358. ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; 360. *tentas me, ut dicam.* λέγω δέ 412. λέγω δέ σοι 449. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625. πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν 1169. λέγουσ' αὖθις πάλιν (οὐ βούλομαι ἀλγεῖν) Oed. Col. 365. ἐν δὲ τῷ λέγειν κἂν λάβοις 799. βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με λέγοντες 1207. λέγει 1635. καὶ δὴ λέγω Ant. 245. λέγει τις εἷς 269, quod non est *loquitur*, sed *dicit*: quid dixerit autem interpositis ἀνακολούθως post tres demum versus sequitur: ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς κ. τ. λ. πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων 280. ὅρκιος δέ σοι λέγω 305. cf. ἐπώμοτος λέγων Trach. 427. ἥδε μέντοι μὴ λέγε 563. ne dicas: *haec*, v. Brunck. πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν 749. ὃ δ' ἂν λέγοι Trach. 23. ὡς αὐτὸς λέγει 252. τούτου λέγοντος τἀνδρός 350. λέγω 1120. κἀγὼ 'μπλήσω καὶ λέγω Ai. 281. οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω 423. οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων; 1286. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικὸς ἢ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω; 1291. οὐχ ἣ 'γὼ λέγω El. 330. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει 456. εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω 537. καὶ δὴ λέγω σοι 548. ἐάνπερ καὶ λέγῃς 583. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω 663. πείθου λέγοντι 1198. ὡς αὐτὸς λέγεις Alet. IV. 1. (91 D.) Hic enumeranda exempla sunt exhortatorii illius λέγε, *dic*: Ai. 210 an. Trach. 235. 415. 1129. Oed. Col. 217 m. 897. 1172. 1417. 1513. Oed. R. 702. Ant. 1159. Niptr. II. (402 D.) — λέξατε Oed. Col. 893. — ὅμως δὲ λέξω Phil. 1308. λέξαιμ' ἂν Oed. R. 773. λέξεις 1517. τοῦ λέξαντος Ai. 152 an. ἔλεξεν Trach. 216. — *Cum adverbio*: ὀρθῶς ἔλεξας Phil. 341. μὴ λέξῃς πέρα 1259. εὐνοίᾳ λέγων 1306. λέγει σαφῶς 1322. πῶς λέγεις 1393. λέγ' αὖθις Oed. R. 359. καλῶς ἔλεξεν 616. καλῶς λέγεις 986. ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει Oed. Col. 811. ἀνιαρῶς λέγεις Ant. 316. λέγεις ὀρθῶς 399. 681. λέγειν φρονούντως 678. τῶν λεγόντων εὖ 719. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 767. εὖ λέγω 1018. εὖ λέγοντος 1019. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 1240. καλῶς ἔλεξας Ai. 94. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις 263. εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις 1330. ἔμπαλιν λέγει Trach. 357. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις 338. εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω El. 245. λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς 545. οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 623. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 763. εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν 1028. σὺν δίκῃ λέγειν 1030. μὴ μακρὰν βούλου λέγειν 1250. μὴ πέρα λέγειν ἔα 1475. ἥδεται λέγων ἀεὶ Alet. III. 1. (90 D.)

ἀξίως ἔλεξας V. 1 (92 D.) *κακῶς λέγεις* inc. LXVIII. 1 (734 D.). — Rarum est cum *praepositionibus περί* vel *ὑπέρ*, rei oratione tractatae vel defensae indice. *ὃν λέγεις πέρι* Oed. R. 707. *περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγει* Ai. 151 an. *τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ* El. 545. — 2. Altera significatio est *loquendi*, i. e. sermone utendi, inde et *proloquendi* et *pronuntiandi*. *εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν* Oed. Col. 1661. *μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων* Ant. 1048. — 3. Deinde est *appellare nomine aliquo*, unde de rebus pariter atque hominibus denominatione aut indicio significandis dicitur. *De re*: *τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις* Phil. 26. Wakef. *μακρόν*. Est autem *οὐ μακρὰν ἀπόν*. *πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλα* 506 ch. *φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον* Oed. R. 611. *ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε*; Oed. Col. 479. *μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας* 653. *ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων* 943. *τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω* Ant. 183. quod etsi de homine dictum, rei tamen aliquo pretio pendendae significationem habet: *nullo loco duco*: v. Aesch. Pers. 496. Ruhnk. ad Xen. Mem. II. 1. 52. Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 183. *κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω* 458. *ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις*; 1036. *οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις* El. 389. *πότερον εὐτυχῆ (ταῦτα) λέγω, ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ*; 756. *Θήβας λέγεις μοι* inc. XCIX. 1. (778 D.). *De homine*: *ἃς τρέμομεν λέγειν* Oed. Col. 128 ch. de Furiis, quorum nomine verebantur uti. *'Ιόλην ἔλεξας*; Trach. 1210. *νοεῖς ἐκεῖνον — τόν θ' οὗτος λέγει*; Oed. R. 1055. *ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις*; 1129. *σοὶ κἀμοί, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ' ἔχειν* Ant. 32. *nam de industria meum non excludo nomen.* *ὡς — ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃ* El. 878. *σὺ δ' οὖν λέγε* 879. *ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν* inc. XCI. 2. (772 D.) Cum zeugmate: *οὐχ ὕβρει λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν* El. 870. Primum enim *dico* significat, dein *nomine illius utor tanquam praesentis*; ita et Elmsleii vitatur licentia, *εἰδυῖα* vel *ὁρῶσα* intelligi cupientis ad Heracl. 693, et Hermanni ratio confusas duas dicendi formulas *λέγω ἐκεῖνον ὡς πάρεστιν* et *λέγω ἐκεῖνον παρόντα* suspicantis. Huc revocandum etiam *σχήματος* Oropici, quod vocant, exemplum, v. Valck. ad Phoen. 711.: *ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα* Oed. Col. 1576. *nomine mortui eum appellans breviter defungar*. Pinguiter faciunt, qui *ὀλωλότα* pro *ὀλωλέναι* dictum existimant. — Passiva forma in hoc genere loquendi usus est poeta: *προςθήκη θεοῦ λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον* Oed. R. 39. *diceris et existimaris erexisse*, i. e. nomen sospitatoris apud omnes tulisti. — 4. Hominibus per sermonis cursum universe significatis, post illatis eorum nominibus additum *explicative* dicitur. Latinis *dico*, nobis *meine ich* s. *nämlich* usitatum. Notavit Valck. ad Phoen. 994. — *σὺ δ', ὦ Πολέμωνος παῖ, Φιλο-*

κτήτην λέγω, ἔξελθε Phil. 1245. ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω Ant. 198. ποταμός, Ἀχελῷον λέγω Trach. 9. — τὸν ἄνδρα —, ἐμὸν λέγω πατέρα 736. Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω Ai. 104. Τελαμῶνι δεῖξαι μητρί τ᾽, Ἐριβοίᾳ λέγω 566. Dativum contra Schaeferum, in Ind. Mel. Crit. v. seiunctio Ἐρίβοιαν corrigentem, defendit Lobeckius. σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω 1207. Notavit Abresch. ad Aesch. Eumen. 411. — 5. *Proprietas sermonis* in hoc verbo. a. λέγουσι et λέγεται *dicunt vulgo, fertur* significant; rarum hoc apud Sophoclem. τέθνηκεν — τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς Phil. 335. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν Trach. 956 ch. Ἐτεοκλέα μέν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 23. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ᾽ ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Phil. 199 an. θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων Oed. R. 292. Plenior dicendi formula ὥς λέγουσί μοι exstat Oed. Col. 1163. — b. λέγω pro κελεύω, *iubeo dictum*. λέγω σ᾽ ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν Phil. 101. ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω τάδ᾽ αἰὲν ἴσχειν Trach. 137 ch. χαλᾶν λέγω σοι Oed. Col. 844. μὴ ψαύειν λέγω 860. — c. εὖ et κακῶς λέγειν *bene* et *male dicere* de aliquo. κακῶς δέ σε λέγω El. 514. ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς El. 1017. v. Herm. — d. λέγω *dico breviter*, opposito φράζω, *expono accuratius*. φράσον δ᾽ ἅπερ γ᾽ ἔλεξας Phil. 555. Et plane contra λέγειν *est oratorie et cum arte eloquendi dicere*: λέγειν σὺ δεινός Oed. R. 545. quem versum affert Suid. v. δεινός et λέγειν una cum sequente. οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες inc. CV. 77. (865 D.) Num τηροῦντα τοὺς λέγοντας, quod haud dubie ῥήτορας spectat δημοσίους, inc. LXXIX. (752 D.) vere Sophoclis sit, ambiguum: v. ἐπεγείρω. — e. λέγειν τι *aliquid quod operae pretium sit* sive *recte loqui*: oppositum οὐδὲν λέγειν *res nihili loqui*. Via transferendi verbi inest in hoc: βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν; Ant. 753. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; Oed. R. 1140. λέγω τι; 1475. λέγεις 1476. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν Oed. R. 1151. εἰδώς est συνειδὼς ἑαυτῷ, *scit se res nihili fabulari*. — f. εἰ δ᾽ ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1459. *indictum volo*. v. Herm. ad Vig. p. 755. g. Opponuntur λέγειν et ποιεῖν: οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ El. 311. δρᾶν. δρᾶν λέγειν θ᾽ ἃ βούλεται Ant. 503. δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις inc. LXVIII. 1. (734 D.) πονεῖν. πονοῦσά τ᾽ ἀλγεῖν καὶ λέγουσ᾽ αὖθις πάλιν Oed. Col. 365. φρονεῖν. εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω Ant. 1018. ἀκούειν et εἰςακούειν. τοῦτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰςήκουσ᾽ ἐγώ Trach. 350. τοῖς ἀκούουσιν λέγε Ai. 588. λέξαι τ᾽ ἀκοῦσαί τε Oed. Col. 1290. κλύειν. πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον Ai. 152 an. βούλει — λέγων οὐδὲν κλύειν Ant. 753. κακῶς δέ σε λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν El. 514. καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος 979. — h. *Abundanter* et ἐκ παραλλήλου videtur

dici, *ὡς ἔφη λέγων* Ai. 744. de quo genere praeter Lobeckium v. Abresch. Anim. ad. Aesch. t. I. p. 168. Fischer. ad Well. IV. p. 47. Magis adhuc abundantis sermonis speciem refert *τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων* Phil. 56. Quare Gedikius olim *δόλοισιν*, Matthiaeus *δεῖν ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις, λέγω.* Evanescit illa species, si *λόγους fictas narrationes* significare memineris.

Λεηλατέω praedas ago. ἢ τὸν εἰςαεὶ λεηλατήσει χρόνον; Ai. 336. Eust. p. 501, 25. 1313, 17.

Λεία praeda: nec tamen nisi de *abactis praedando armentis* dictum exstat. *λείας ἀπαρχὴν βοῦς* Trach. 758. *ἐφθαρμένας — εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας* Ai. 26. *σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα* Ai. 54. v. *ἄδαστος. ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν* 145 an. per hendiadyn.

Λεῖαι. Pollux X. 147. *Οἰκοδόμου δὲ σκεύη λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ* (I. 2. 477 D.)

Λείβω. (libo) fundo. δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον Oed. Col. 1253. — Pro *δάκρυ' εἰβομένη* Ant. 523 an. Aldus et membr. Brunckii *δάκρυα λειβομένα* mendose, nec melius *λειβομένη* Aug. b.; *εἰβομένη* primum Turnebus edidit.

Λειμών pratum. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι Trach. 187. *bubus depasto.* Non spectat huc Eustathii locus p. 222, 20. *ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις* 199. *σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντα* Ai. 144 an. Eust. p. 1524, 48. *σὲ τὸν ἱππομανῆ* coniungit. *εἶμι πρὸς — παρακτίους λειμῶνας* 640. — *ἥτις ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον* Tyr. XV. 5. (587 D.) Raro exemplo *λειμὼν ποταμίων ποτῶν* videtur *aequor fluminis*, s. fluminis clara et pellucida unda dici, id quod intelligi vix posset, nisi a *λείβω* duci vocabulum consentirent grammatici, quasi *λείβων* et *λιβάδιον ὕδατος*: hinc praeter alia *λειμῶνα θάλασσαν* interpretatur Hesychius. V. et Meinek. ad Menandr. p. 571. — *σιλφίου λειμών* inc. CV. 160. (945 D.) ap. Hesychium addentem *Σοφοκλῆς περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης.* f. scr. *λιμήν.* — Tonus periecticorum rationem sequitur: Etym. M. p. 562, 30.

Λειμωνιάς pratensis. Nympharum cognomentum. *Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες* Phil. 1440. Cod. Harl. *καὶ* insertum habet.

Λειμώνιος pratensis. Ἰδαίῳ μίμνω λειμωνίῳ ποίᾳ μήλων Ai. 597 ch. Cod. Bodl. unus *λειμωνείῳ*, plures *πόᾳ.* Schol. *ἐν τοῖς τῆς Ἴδης χωρίοις τοῖς χλωροῖς καὶ λειμῶνας ἔχουσι διάγων.* Num *λειμῶνι* nonnullis lectum fuerit, quod Hermanno visum, mihi incertissimum videtur. Metri indicio et *Ἰδαίῳ* et *λειμωνίῳ* cadunt, ut Hermannus coniecerit *Ἰδαῖα μίμνω λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν*: *Idaea praemia pratensia exspecto*, quibus verbis eversio direptioque urbis Troiae, de qua pugnabant, dici videtur;

μηνῶν deinde et *ἀνήριθμος* iungenda. Horum nihil probare possum, locus ut desperatus videatur.

**Λεῖος* v. *δεινός*.

Λείπω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens*: *λείπει* Oed. R. 1232. Ant. 824 m. Trach. 156. *λείπομεν* Phil. 1448 an. *λείπετε* imperativus Oed. Col. 502. Phil. 1162 m. nisi in tmesi positum *ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη* ad *ἀπολείπω* trahas potius. *λείπων* Oed. Col. 660. — *imperf.* *ἔλειπον* Trach. 233. *ἔλειπε* Trach. 76. — *perf.* *λέλοιπεν* Trach. 326. *λελοιπότα* Oed. Col. 1579. El. 1435. — *fut.* *λείψω* Phil. 1143 m. in tmesi quidem, *ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω*. Ai. 560. *λείψειν* Ph. 1073 m. — *aor.* *ἔλιπε* Oed. Col. 1706 m. *ἔλιπεν* El. 504 ch. *ἔλιπον* plur. Ant. 142 an. *λίπω* Phil. 649. *λίπῃς* Phil. 468. *λίποι* Oed. R. 1247. *λιπεῖν* Phil. 957. Ai. 638. *λιπών* Ai. 455. 952. Phil. 891. 900. 1199 m. Trach. 47. *λιποῦσα* Polyx. II. 2 (469 D.). *λιπόντες* Phil. 273. — 2. *Passivi praesens* *λείπομαι* Oed. Col. 496. *λείποιτο* Trach. 265. Schol. Rom. Laur. A. B. Vat. Par. B. *λίποιτο*. *λείπου* Tr. 1265. *λειπομένα* El. 466 ch. — *imperf.* *ἐλείπετο* Trach. 933. — *perf.* *λέλειψαι* Oed. R. 1504. *λέλειπται* Oed. R. 1418. *λελείμμεθον* El. 938 ubi *λελείμμεθα*, ut est in cod. Mon., corrigit Elmsleius, primam dualis personam grammaticis Alexandrinis debui suspicatus, nullo, nisi quod rara ea forma sit, usus argumento. V. ad Ar. Ach. p. 127. *λελειμμένῳ* Ai. 539. *λελειμμένη* Ant. 544. *λελειμμένα* Ant. 58. *λελειμμένοι* Ai. 1224. — *plusqpf.* *λέλειπτο* Ant. 1187 quod sine elisionis signo scribendum, etsi negant grammatici augmento plusquamperfecta destitui. — *fut.* *λειφθήσομαι* Phil. 1060. ubi cum libri *λειφθήσομ' ἤδη* praebeant, Wakef. Erf. *λειφθήσομαι δή* dedere: Hermannus autem ictum in ultima ante caesuram aurium iudicio displicere significat, cui argumento minimum tribuendum. Sed *αι* finale passivorum et mediorum certum elidi hic illic apud tragicos: ut melicorum exempla Trach. 213. Eur. Herc. fur. 418. Ion. 1087 non numerentur, minime sobrii iudicii foret expellere Aesch. Sept. 455. Eur. Iph. Aul. 407. Heracl. 689. 1004. Iph. Taur. 678.: de quo genere cum primus defensor meruisset Lobeckius ad Ai. 191., accuratissime tractavit Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 26 sqq. — II. *Usus Activi*. 1. *relinquere et deserere* hominem significat, a quo disceditur. (*verlassen*). *εὕδοντα — λιπόντες ᾤχοντο* Phil. 273. *μή λίπῃς μ' οὕτω μόνον* 468. *λιπὼν μὲν ἔγωγε* 900. *ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη* 1162 m. *μόνον δέ με μὴ λείπετε* Oed. Col. 502. *ὅρα με λείπων* 660. *ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα* Trach. 233. *Passivum* eodem modo dictum *λειφθήσομ' ἤδη* Phil. 1060. His praeter Trach. 233. exemplis adsignificatur miser et deplorabilis, in qua quis relinquitur conditio. — 2. *Relinquo* de homine dictum qui *certo loco certave condi-*

tione manet: eadem plerumque malorum et infortunii adsignificatione. ὑφ᾽ ὧν θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν Oed. R. 1247. οἰκτείρω δέ νιν χήραν παρ᾽ ἐχθροῖς παῖδά τ᾽ ὀρφανὸν λιπών Ai. 638. *Passivum*: μόνα λελείμμεθον El. 938. ἥμας — δόλῳ κεντήσεθ᾽ οἱ λελειμμένοι Ai. 1224. νῦν δ᾽ αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει ὅσῳ κάκιστ᾽ ὀλούμεθα Ant. 58. Non adsignificatur aerumnosus rerum status his tribus locis: τοῖον πυλωρὸν ἀμφί σοι λείψω Ai. 560. χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1418. μόνος πατὴρ τούτων λέλειψαι 1504; nam etsi quibus ille custos additur et curator infelici rerum statu laborant, custodi tamen officium potius et munus quoddam imponitur. — 3. *Relinquo locum* indeque traductum ad *conditionem aliquam rerum deserendam.* Illud: μή ποτ᾽ ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Phil. 957. ω κοίλας πέτρας γύαλον, — ὥς σ᾽ οὐκ ἔμελλον ἄρα — λείψειν οὐδέποτε 1073 m. ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ᾽ ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός 1199. Sperchium flumen patriamque dicit. ὦ κρῆναι — λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη 1448 an. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Trach. 326. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας Ai. 455. ἀκτὰς ἀπαιωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. II. 2. (469 D.) Hoc vero: ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω Phil. 1143 m. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο Oed. Col. 1579. Ὀρέστην — βιὸν λελοιπότ᾽ ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις El. 1436. Ab illa priore dicendi ratione deflexum illud νιν (Nioben in lapidem conversam) χιὼν οὐδαμὰ λείπει Ant. 824 m. *nix nunquam non tegit.* — 4. *Rem alicui relinquere cuius usum habeat.* εἴ μοί τι τόξον — παρεξέδῤηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν Phil. 649. ἐμοὶ δέλτον λιπὼν ἔστειχε Trach. 47. ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστά 76. ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον 156. ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη Ant. 142 an. Passivum ὃ δὴ λέλειπτο Ant. 1187. *corporis reliquias.* De luctu: ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται Ai. 952. οὐδὲ πένθος ἔλιπ᾽ ἄκλαυστον Oed. Col. 1706 m. 5. Solitarium est Phil. 891. τὴν αὐτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα: *a se desciscens.* 6. *Intransitive* dicitur ut ἀπολείπειν. λείπει μὲν οὐδ᾽ ἃ πρόσθεν ἤδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον᾽ εἶναι Oed. R. 1232. *nihil abest, quin luctuosa sint.* οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ᾽ οἴκου πολύπονος αἰκία El. 504 ch. *nunquam defecit.* 7. *Usus Passivi* (medii enim nullum apud Sophoclem video, nec multis difficile illud ἐλιπόμην apud hunc legitur) *peculiaris.* — Omnis ab illa notione exit, *ut quid ab alio relinquatur s. separetur,* cum proprie, tum ita, ut assequendo quasi impar videatur. *Proprie* dictum: λείπου μηδὲ σύ, παρθέν᾽, ἀπ᾽ οἴκων Trach. 1265 an.: *fac ne relinquare, ut a domo discedas,* i. e. nos sequere, v. Herm. scholiastae scripturam alteram ἐπ᾽ οἴκων, *domi remane,* redarguentem. σοῦ λελειμμένη Ant. 544. *quae te non assequar,* i. e. *a te separer*: v. Schaef.

ad Iul. Or. in Const. p. IV. Hinc vario *translatum*: ἕρποντι φωνῆς ἢ λελειμμένῳ λόγου; Ai. 539. Musgr. *adeo longe distanti ut audire nequeat*, quod φωνῆς dici oportuit. Herm. *obedienti dicis an dicti nescio*, i. e. de industria a dicto discedente, non curante. — κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν Trach. 933. οὐδὲν adverbiascit: *„Non relinquebatur a lacrimis, i. e. non desistebat lamentari.“* Herm. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν Oed. Col. 496. Locum perverse destinxit Reisigius; subaudi λείπομαι γὰρ τοῦ ὁδωτὰ εἶναι i. e. τοῦ πορεύεσθαι. λέγων ὡς — τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν Trach. 265. superaretur peritia sagittis utendi. De scriptura λίποιτο v. Herm. εἰ μὴ 'γω παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 466 ch. *nisi relinquor* i. e. *careo consilio.*

Λείψανον. Pluralis *reliquias* significat. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ τεύχει θανόντος El. 1102. Generis tonum docet Arcad. p. 122. 12: sed non excipit, quae oportuit, deminutiva.

Λεκτός lectus. ἠθέων λεκτοί Oed. R. 19. *dictus* i. e. quod quis audet proferre: ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Phil. 629.

Λέκτρον proprie *torus*. πρὸς λέκτρον ἥει inc. L. 8. (708 D.) Medium locum propriae et figuratae dictionis tenet ἦ μητρόθεν — δυςώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; Oed. Col. 532 ch. μητρόθεν δυςώνυμα coniungenda. Magis tralatam *connubii* vim haec tuentur: πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; Oed. R. 976. τὸ δυςπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος σοῦ Trach. 788. ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἆται Ant. 855 m. τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός Phil. 673 ch. ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον Oed. R. 260. De tono generis, cuius solum excipitur λουτρόν, v. Arcad. p. 123, 8.

Λεπτός tenuis. Proprie: λεπτὴ δ' — ἐπῆν κόνις Ant. 256. Cum figura: ποντοναῦται — λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες Scyr. IV. 4. (499 D.) *salute et interitu tenui discrimine segregato.*

Λεπτοσπάθητος subtili textura. λεπτοσπαθήτων χλανιδίων Niob. VI. 1. (400 D.) v. Valck. ad Phal. p. XIII.

Λερναῖος Lernaeus. θρέμμα Λερναίας ὕδρας *virus*, Trach. 571. Λερναίαν θ' ὕδραν 1084. Tonum generis docet Arcad. p. 43, 18.

Λέσχη sermo, colloquium. λέσχη, ὁμιλία Hesych. Reliquae grammaticorum interpretationes ad Sophoclem non faciunt. πρὸς ἐμὰν λέσχαν ἀβάτων ἀποβάς, ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει Oed. Col. 164. Bene Reisigius non quodvis sermonis genus de vulgo petitum, sed ad quod λόγος aliquis defertur consulendi gratia intelligi observat. Fit inde, ut λέσχη id quod ἀγορά sive συνέδριον significet tragico: σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην (Κρέων) Ant. 160 an. quod explicuit Hemsterhus. ad Luc. Necyom.

t. I. p. 482. v. Herm.; tetigit Eust. p. 172, 10. 732, 53. Accentum, in quo consentiunt, enotavit Arcad. p. 115, 23.

Λευγαλέος. Photius p. 216, 16. λευγαλέα, διάβροχος. οὕτω Σοφοκλῆς (inc. CV. 117. 904 D.) Etym. M. p. 516, 28. λευγαλέον, τὸ ὑγρόν. Σοφοκλῆς, μύρῳ λευγαλέῳ. De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 4, 6.

Λευκανθής *canitie decorus*. λευκανθὲς κάρα Oed. R. 742. Flor. Γ. λευκανθείς. Versu utitur Suid. v. ἀπεστάτει.

Λεύκασπις *albo clipeo utens*. λεύκασπιν φῶτα Ant. 106 ch. Insigne Argivorum, unde Polynici tribuitur: v. Stanl. ad Aesch. Sept. 89. affert Eust. p. 1270, 22.

Λεύκιππος *albis equis utens*. λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος El. 696. Non videtur tam audacter dictum, quam Seidlero visum ad Eur. Iph. Taur. 132. — De interaspiratione v. ἀντήλιος.

Λευκόπωλος *albis equis vectus*. ἐξίσταται γὰρ νυκτὸς — κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 658. Suid. v. αἰανής. Cur λευκόπωλος, v. schol. coll. Eur. Troad. 813. Or. 970. Theocr. XI. 13. et Stanl. ad Aesch. Pers. 386.

Λευκός. Proprie *albus*. λευκῆς χιόνος Ant. 114 an. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1079. λευκῇ παρειᾷ 1224. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Trach. 778. οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη Cedal. I. 2. (307 D.) De h. l. fortasse corrigendo v. τεκμαίρω. λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα Peliae I. (433 D.) si corruptissime scripto Erotiano fides, qui solus hanc novit Sophoclis fabulam p. 433. λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν inc. XL. 1. (698 D.) — Iam a propria desciscit potestate: λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα — ἀκούσῃ Ai. 613 ch.; est τὸ λευκαῖνον τὰς τρίχας, quod vidit schol. Pal. — A luce solis clara, laetificum aliquid et hilare habente, (cf. Stanl. ad Aesch. Sept. 89) ad *fausti et bene ominati* traducitur significationem. λευκὴ ἡμέρα, ἡ ἀγαθή Hesych. similia Photius p. 217, 5. et Antiatt. Bekk. cf. Herod. Lobeckii p. 473. Via figuratae dictioni sternitur illo Aiacis πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος v. 694 ch. λευκὴν ἡμέραν Antiatticista Bekk. p. 106, 33 ex Atham. II. 9. (10 D.) affert, explicans τὴν ἀγαθήν. Non aliter λευκὸν ἦμαρ Aeschylus posuit Choeph. 306, explicatum a Casaubono ad Pers. II. p. 175., coll. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 272. — De tono observavit Arcad. p. 50, 23. cf. schol. Il. δ. 491.

Λεύσσω. In forma verbi quid singulare esse observarit Herod. π. μον. λέξ. p. 40. Eust. p. 64, 13. alii, notatum in κρείσσων. Non flectitur nisi imperfecto tenus, nec habet in eo genere memorabile quidquam. Porro quanquam in selectioris usus verbis est, commune tamen diverbiis

et melicis habitum constat. Clitoriorum sermoni peculiare dicitur gl. Bekk. p. 1096. Proprie 1. *video* i. e. *conspicio*, πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν Phil. 837 ch. irritabilis somnus et ad videnda omnia factus. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα — ἐλεύσσομεν 1205. Ἡρακλέους λεύσσειν τ' ὄψιν 1398 an. λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε Oed. R. 1524. ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω δύναμαι τέμενος γνῶναι Oed. Col. 134 an. ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος 873. v. Locell. ad Xen. Eph. p. 284. νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου Ant. 803 m. νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν El. 3. Suid. v. πρόθυμος. ἔς τ' ἂν ἄστρων ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ 106 m. Libri et Suidas v. ῥιπάς bis habent λεύσσω, alterum metri causa delevit Herm. vulgo ante ἄστρων lectum. λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου 1420. τί λεύσσω; 1467. τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Trach. 225. εἰ μὴ κνῷ λεύσσων μάταια 406. εἰ παροῦσα — ἔλευσσες οἷ' ἔδρασι 893. Tricl. ἔλευσας. τὸν ὁμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων ἀκύοι Ai. 871 ch. ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 874 ch. πόῤῥω δὲ λεύσσων inc. LXX. 1, 3. (737 D.) — 2. *Adspicio, circumspicio*, vel *saepius*, vel *intente*. λεύσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ Phil. 707 ch. Flor. Γ. λεύσειν, Par. B. λεύσσειν: explicuit Hermannus. Quanquam magis de *petenda* aqua, quam de *intuenda cum desiderio* interpretor. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 804. εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν Oed. R. 1254. προςπεύθου, λεύσσε νιν Oed. Col. 121 ch. Vett. libri λεύσσατ' αὐτόν et λεύσατ' αὐτόν, Tricl. λεύσσετ' αὐτόν, Brunckius de coniectura λεύσσεις αὐτόν, Herm. El. D. M. p. 768. λεῦσσ' αὐτόν, nunc λεῦσσέ νιν, quanquam quod argumentum ab αὐτόν ex poetarum sermone eximendo secundum Bentleium ponit, in αὐτός satis elevavimus. μήδ', ἃ μὴ θέμις, λεύσσειν δικαιοῦν 1638; etiam hic opponitur κλύειν. λεύσσετε — τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν Ant. 932 m. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων Trach. 988 an. — 3. *Specto* i. q. *considero*. κἂν κεῖνα (πήματα) λεύσσῃς Oed. Col. 1199. certa coniectura Piersoni est Veris. p. 250. corrupta a Brunckio λεύσῃς scribente. Libri λύσῃς. 4. *Inspiciendi cum cura et custodiendi* adsignificatio inest. ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διός Oed. Col. 710 ch. oleam Iovi Morio sacram. — 5. ὁ μὴ λεύσσων ut μὴ βλέπων *mortuum* significat. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων — ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι πόνων λατρείαν; Trach. 825 ch.

Λεύω lapido. τὸ λευσθῆναι πέτροις Oed. Col. 436.

Λέχος 1. Proprie *torus*, λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα Trach. 27. Schol. συνελθοῦσα, quod ἀντιόωσα Homero. ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον Ai. 486. λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω Oed. R. 821. ἵεν' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη 1243. ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά. Trach. 916. 2. Hinc utroque numero *matrimonium* ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος Ant. 569. *quas crepas nuptias*, quod cum ad Ismenam dictum non intelligerent

Ald. et Turn., versum contra librorum fidem Antigonae assignarunt. *ἀποιμώζοντα — τὸ δύστηνον λέχος* 1211. *κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος* Trach. 359 Iolen scilicet pellicem, in qua causa duplicis accusativi usus est etiam Ai. 210. *ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.* — *ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν* Ant. 626 an. Schol. *ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὅ ἐστιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος. τοῦτο κήδευσον λέχος* Trach. 1217. *connubium contrahe. ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων* Trach. 512 ch. — Paulo aliter dicitur *εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν* Trach. 160. *res connubio partas.* — 3. *Nidus avis: ὅταν κενῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος* Ant. 421. De pleonasmo, qui videtur, v. Erf. l. c. et Herm. de ell. et pleon. p. 206. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 73. — De loco Ant. 1288. v. *λάχος.*

Λέχριος proprie *obliquus.* *ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρίμψας, ἤγουν πλησιάσας τῇ γῇ* Eust. p. 998, 8, ex Oed. Col. l. c. *λέχριον, πλάγιον, λοξόν* Hesych. *λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας* Oed. Col. 196 ch.: Recte Hermannus, aliter atque Eust. intellexisse videtur, saxum in quo humilis consessurus Oedipus erat, a latere eius fuisse dicit: iure igitur *obliquum* interpretatur. — Cum figura: *πάντα γὰρ λέχρια τἀν χεροῖν* Ant. 1325 m. Schol. *πλάγια καὶ πεπτωκότα;* alius *ἀνατετραμμένα: praesentia inclinata iacent.*

Λέων leo. λέων δράκων τε Ach. Am. II. 1 (163 D.). *Νεμέας ἔνοικον βουκόλων ἀλάστορα λέοντα* Trach. 1083. *ὡς λέοντε συννόμω* Phil. 1422. *ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε* Phil. 399 ch. de Tellure eademque matre Deorum, quae curru leonibus ducta vecta fingitur; v. *ἔφεδρος.* — Tonum notavit Arc. p. 18, 1.

Λεωπάτητος v. *λαξπάτητος.*

Λεώς v. *λαός.*

Λήγω. Transitive non dicitur. Intransitive: 1. *desino esse* vel *fieri. πόνου λήξαντος* Phil. 634. *κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ' ἐὰν χρεὼν ἕκηλον εὕδειν* 757. Schol. *οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι.* Non probo. *λῆξαί τινος* non significat statum rei *manentem* sed *cito praetereuntem.* Subaudiendum ex prioribus *τὸ κακόν. ἅλις — φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν* Oed. R. 686 ch. Schol. *ἔνθα ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία,* et *αὔταρκές μοι φαίνεται στῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν,* id est *μὴ ἐπεγείρειν αὐτὸν μνησθέντας.* — *ηὔδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει* 731. *τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον — ἄκουσμ' ἀκοῦσαι* Oed. Col. 520 ch. Suid. v. *τῶτοι πολύ. famam celebrari nondum desitam. λήγει δ' ἔρις* Ai. 718. Suid. v. *ξυναλλαγή. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός;* Ai. 1164 ch. *quando finietur.* — *De homine desinente facere: πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ* El. 1305. ubi ex prioribus

δακρυῤῥοοῦσα subaudiendum. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον Trach. 1110. Erf. λέξον. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ᾄξας ὀξὺς νότος ὣς λήγει Ai. 251 an. κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξα 287. — In his exemplis omnibus participium finiendam rem significans subaudiri necesse: quod semel additum θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων Oed. R. 881 ch. — 2. Hinc *cum genitivo* dictum *desistere* vel *desciscere ab aliqua re* significat. τῶν λόγων λῆξαι Phil. 1381. λήγετε τοῦδ' ἄχους Oed. Col. 1720 m. Tricl. λήγετον. Cum vett. consentit Suidas v. ἄχος. οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 104 m. τῶνδε λῃξάσῃ γόων 345. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 371. cod. Lips. λήξῃς. Ald. Iuntt. λήξοις, cuius optativi nisi in oratione obliqua non est locus. Codd. λήξεις, et sic Brunckius. ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν Trach. 908. *post hos fletus*: ἔκλαεν enim ante dictum. ὡς ἔληξε κἀπέπνευσε τῆς νόσου Ai. 267. Non probo Hermannum post ἔληξε virgula distinguentem. ἐπεὶ λήξῃ κακοῦ inc. XVI. 1, 2. (670 D.) — Paulo aliter dictum ab Oedipo de Antigona ἡ μὲν ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας Oed. Col. 347. *adulta est.*

Λήθη oblivio. ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα Phil. 866. οὐδὲ μήποτε λάθα κατακοιμάσῃ Oed. R. 870 ch. scil. νόμους. — λάθα Πιερίσι στυγερά Synd. I. 1. (146 D.) λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν Thyest. IV. 2. (237 D.) λήθην τε Hybr. I. 1. (595 D.). Accentum generis v. ap. Arcad. p. 106, 1.

Ληθίπονος v. λαθίπονος.

Λήθω et λήθομαι v. λανθάνω.

Ληκυθιστής ὁ μικρόφωνος Phot. p. 219, 25 ex fr. inc. CV. 118. (905 D.). De tono v. Etym. M. p. 436, 12.

Λήκυθος lecythus. αὐτοχειλέσι ληκύθοις (αὐτολίθοισι Hemsterhusius. v. αὐτόλιθος) Pollux affert ex Androm. VI. (133 D.). Accentum observavit Arcad. p. 49, 21. apud quem vel λέκιθος vel λήκυθος scribendum.

Λῆμα audacia. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου Oed. Col. 881 ch. Eleganter circumscriptioni servit: ὦ λῆμ' ἀναιδές Oed. Col. 964. μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ El. 1417. V. Valck. Anim. ad Ammon. p. 143. In utramque partem accipi iam Camerarius monuit ad El. l. c. et Eranius p. 170. ἀνδρεία interpretatur; in bonam partem tamen a Sophocle dictum non est.

Λῆμμα lucrum. ἐκ τῶν — αἰσχρῶν λημμάτων Ant. 313. Sententiam affert Etym. M. p. 168, 25.

Λήμνιος Lemnius. τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρί Phil. 789. *montis Mosychli.* Locum huncce fortasse ante oculos habuit Photius p. 220, 19. ὦ Λημνία χθών 976. Λημνίας βοός Lemn. IV. (348.) v.

Ἄθως. Etym. M. p. 26, 16. ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ᾽ ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει.

Λῆμνος Lemnos insula. τῆς περιῤῥύτου χθονὸς Λήμνου Phil. 2. Suid. v. ἄστειπτος. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν 1049. ὦ Λῆμνε Χρύσης τ᾽ ἀγχιτέρμονες πάγοι Lemn. VII. (349 D.)

Ληρέω nugari. ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Trach. 435.

Λησμοσύνη oblivio. ἐκ — πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. cf. Herm.

Λῃστής latro. λῃστὰς ἔφασκε — κτανεῖν νιν Oed. R. 122. πῶς οὖν ὁ λῃστής — ἐς τόδ᾽ ἂν τόλμης ἔβη; 124. τὸν μὲν — ξένοι λῃσταὶ φονεύουσι 716. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν 842. Tralate de eo, *qui clandestino consilio insidiatur:* λῃστὴς ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος 535. Et *convicii* modo dicitur: οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ᾽ ἐναντιούμενον Phil. 639. schol. τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος. ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι. Hoc male, sed nec Hermannus, ut videtur, recte, qui adscripserit: „non hoc cogitavit Sophocles, sed lucri cupiditate metum periculi vinci.“ Turpi nomine inimicos se ex insula abducturos appellat Philoctetes, κλέψαι et ἁρπάσαι βίᾳ ad sese referens ipsum. Accentum v. ap. Etym. M. p. 435, 50. Arc. p. 24, 8. cf. Apoll. de Adv. p. 545, 23.

Λῆστις oblivio. τὰ δ᾽ ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι᾽ οὐδενὸς ποιεῖ Oed. Col. 590. Libri Tricliniani λῆσιν, quod etsi Sophocles non scripsit, iniuria tamen a Reisigio plane abiicitur Enarr. p. XC. v. Lobeck. diss. II. de mutand. term. nom. causis p. 4. (editae a. 1833.). De structura, in qua zeugmatis causa eo facilius excusatur σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον, Schaeferus comparavit v. 223. Plura potuere, ut πόλις ἔχοι σκῆψιν ξενικὸν εἰςβολάν Eur. Jon. 733. τὸ μέλλον καρδία πήδημ᾽ ἔχει Bacch. 1281. locus et explicatus male et male emendatus Valckenario ad Phoen. 1409. θεοὶ Ἰλίου φθορὰς ψήφους ἔθεντο Aesch. Ag. 789. Blomf.; et prosarii adeo scriptoris Isocratis τὴν δίαιταν ἔξαρνον εἶναι contra Callim. p. 448, 13. — De tono generis notavit Arcad. p. 35, 14.

Λητώ Latona dea. Λητοῦς παῖς Meleag. I. 2 (357 D.).

Λητῷος. Λητῴα κόρη El. 560. Diana, cf. in Λαβδάκειος adnotata.

Λῆψις usus. ἥδιστον δ᾽ ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ᾽ ἡμέραν Creus. V. 3 (326 D.).

Λίαν valde, iusto magis. ὥστε μὴ λίαν στένε El. 1163. δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην 1234. σε post δέδοικα cum metri detrimento addit Tricl. ὁ λίαν κακός Tyr. XI. 3 (583 D.). Brunck. ὅς, vulgo τό. De bona bonorum, mala malorum progenie sermo. — Ultima syllaba producitur

perpetuo, ut solere adverbia in ᾱν exeuntia observavit Etym. M. p. 5, 45.; apud Homerum secus esse vidit Eust. p. 1438, 64. atticae consuetudinis haud ignarus. Prior syllaba communis: v. Porson. Suppl. praef. ad Hec. p. XVIII. (XVI. Angl.). De accentu v. Apoll. de adv. p. 568, 26.

Λίβανον tus. Phrynichus p. 187. λίβανον arborem καταχρηστικῶς dixisse Sophoclem memorat: inc. CV. 119 (906 D.).

Λιβάς liquor, unda. σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδα Phil. 1200 m. Sperchium flumen significat.

Λιβύς Afer. δύο Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπίσταται El. 692. Cum anachronismo memorantur inter quadrigarum actores propter laudem post celebrem Cyrenaeorum. v. Valck. ad Herod. IV, 189. — Accentum generis tetigit Arcad. p. 91, 9. cf. Eust. p. 325, 44.

Λίβυσσα Libyca, Afra. σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. VI. 2 (16 D.).

* *Λίγδος* v. ἤμίλιγδος.

Λιγνύς fumus. ἡ ἀνάδοσις τοῦ πυρός, ὁ καπνός Etym. M. p. 565, 24., idem in sqq. καπνόν λιγνύν et αἰθάλην secundum Homerum distinguens. ἡ τοῦ λύχνου ἀτμίς. καπνός. φλόξ Hesychius. ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ Suidas. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς Ant. 1114 ch. *lucidus vapor*, qui cur ita dicatur v. Eur. Phoen. 237. cum scholiis. — ἐκ προςέδρου λιγνύος διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας Trach. 791. Schol. probatus Hermanno: τῆς παρακειμένης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου. Hoc mihi non minus ineptum videtur quam si καπνὸν νόσου quis pro νέφος νόσου diceret. Meminerimus inter sacrificandum morbo correptum esse Herculem. Quare πρόςεδρον λιγνύν fumum circumiectum et circumsita involventem, ut vento ingruente saepe fit, dici arbitror, qui cum sublatus esset in altum, Hercules filium obtueri potuit. — Accentum generis notavit Arcad. p. 92, 8.; ῡ sequente alia vocali corripi observatum v. κλιτύς.

Λιγυρός sonans. De suavi et canora voce non tragici magis usurparunt quam Homerus; utrique de acuto et sibilante sono. — Inprimis Homerice Sophocles παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ Ai. 238.

Λιγύς ipsum non exstat, sed λίγεια μινύρεται ἀηδὼν Oed. Col. 677 ch. Suid. v. μινύρεται, Plut. An Seni sit ger. resp. p. 785. A. *suavi et canora voce praeditam* significans, ut Homero inprimis de cithara frequens est: v. Lehrs Quaest Epp. p. 8. — Accentum λ ί γ ε ι α audacissime reiecturus erat Reisigius Comm. Crit. p. 288, quem ipsa ingenti grammaticorum consensu observata abnormitas huius et θάλεια vocabuli moveri, si illos noverat, debuit. v. Etym. M. p. 565, 5. Eust. p. 1594, 50. 1619, 32. cf. 1586, 12. Arcad. p. 95, 20. emendatus a Lehrsio l. c. p. 7.

ex se quidem ipso p. 91, 20. Et consentiunt libri Homerici omnes, aliorum scriptorum tantum non ubique v. l. c. p. 8. not.

Λιγυστικός Ligustinus. *Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται* Tript. I. 3 (527 D.).

Λιθοκόλλητος lapidum compagem tenens. *ὦ ψυχή — χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα* Trach. 1251 an. Cogitarunt Intpp. de freno gemmis distincto, id quod ultra quam credibile est ineptum videtur. Longe rectius alter scholiasta: *ἢ — ἀντὶ τοῦ λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐμβαλοῦσα.* Hermannus alterius scholiastae interpretationem praefert, etsi ipse vertit *ferreum exhibens saxorum frenum.* Clarum est, animam multa dura perpessam (*σκληρὰ ψυχή*) ut ultimum etiam vitae ferat laborem, cum equo asperis lupatis exercito comparari. *παρέχουσα* est *σεαυτῇ παρέχουσα*, id est *δακοῦσα τὰ στόμια: χάλυβος στόμιον* materiem significat, cuius duritiei augendae inserta saxea compages. Poeta *χάλυβα* et *λίθους* asperitatis declarandae causa componens num re vera in frenis fieri illud soleat, minime curat. Nihil hic egit C. Matthiae Qu. Soph. p. 104.

Λιθόλευστος lapidum coniectione effectus. *πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη* Ai. 247 ch., i. e. *θάνατον λεύσιμον*, sive *λιθόβλητον φόνον*, ut schol. Pal. interpretatur.

Λίθος lapis. *ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ* Capt. IV. (35 D.). *λευκῷ λίθῳ* Cedal. I. 2 (307 D.). *Λυδίαν λίθον* magnetem lapidem Sophocles fr. inc. CV. 96 (886.). teste Hesychio v. *Ἡρακλεία λίθος.* De accentu generis Arcadius p. 49, 8. emendandus, ut *παρόξυνεται* scribatur pro *ὀξύνεται.*

Λιθοσπαδής evulsis saxis factus. *ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες* Ant. 1201. Schol. *ὡς λίθου ἀποσπασθέντος, ὅπως εἰσέλθῃ* (rectius *εἰσέλθοι*) *ὁ Αἵμων. ἢ ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε.* Falsum hoc, illud verum.

Λιθόστρωτος lapidibus constratus. *πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν* Ant. 1189. (ō ut in arsi).

Λῖκνον vannus. *λ. κανοῦν* Hesychius. Photii et Suidae interpretationes *κόσκινον ἤτοι πτύον* ad Sophoclem non faciunt. Significatur vannus ferendis sacrorum utensilibus. *οἱ — Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε* inc. LX. 2, 3 (724 D.). Explicat Wyttenb. ad Plut. de Fortuna p. 99, a. inprimis ex Hesychio, versum alterum afferente v. *λείκνοισι προτρέπεσθαι:* ait enim *λεῖκνα* (scr. *λίκνα*) *ἱστάντες προσάγεσθαι· ἃ ἐστι κανᾶ, ἐφ᾽ οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι.* Dubitat tamen Wyttenb. de explicando *στατοῖς λίκνοις*, *constitutis* vannis. Cum *προστρέπεσθαι* sit *adorare*, cogitet quis de *positis vannis:* melius *in caput sublatis portatisque*, qui mos erat inprimis canephororum. Cf. Spanhem. ad Callim. hymn. Iov. 48. — Non puto recte scribi *λεῖκνον*, neque accentu

neque diphthongo tenus, nec dubito atticos poetas in thesi brevem, in arsi longam esse primam syllabam voluisse.

Λῐμήν portus. Proprie dictum: ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες Phil. 924., quem versum cum sequente affert Suid. v. ὀρείων et προβλῆτες. Hinc ad *loca varia*, inprimis, ut videtur, *clausa circum* et *a circumiectis seposita* transfertur. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος Oed. R. 420. *convalles locos ad vocem resonantes* intelligo. Schol.: τὸν λιμένα τίθησιν ἀεὶ ἀντὶ τοῦ τόπου. ἵν' — ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν Ant. 987. *receptaculum* quasi avium, commodus ad auspicandum locus. ἰὼ δυςκάθαρτος Ἅιδου λιμήν 1270 m. Musgr. de Antigonae sepulcro lapide strato sceleréque inde contracto dici putat. „*Portum necis difficilem ad purgandum* dicit propter caedem caedi succedentem, ut finis nullus occidendi inveniatur.“ Herm. — Audacissime dictum ᾧ μέγας λιμήν, αὑτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Oed. R. 1208. de Iocasta suo filio nupta intelligendum esse manifestum. — A *loci sepositi et tuti* significatione deflexum vocabulum *perfugii* notionem adsciscit. τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν Ai. 668. Affert versum Suid. v. ἄημα et λιμήν. Vide Abresch. ad Aesch. Pers. et Ruhnk. ad Longin. p. 274. Weisk. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 17, 7. Arcad. p. 9, 21.

Λίμνη Proprie *lacus.* Ἀΐδα παγκοίτου λίμνας El. 136 ch. Suid. v. παγκοίτου habet λίμνης; etiam Eustathius poetae verba suis accommodavit p. 1364, 48. De eadem palude Acherusia ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. II. 2 (469 D.). — Transfertur ad significandum *mare:* v. Abresch. ad Aesch. Eum. 9. Μηλίδα πὰρ λίμναν Phil. 633 ch. Πόσειδον, ὃς γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας Laoc. II. 2 (341 D.). ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oen. IV. 3 (423 D.).

Λῑμός fames. κεῖται — ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρός Phil. 186 ch. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι 312. οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε Palam. I. 1 (380 D.). — Accentus verbalium rationem sequitur: ducunt enim a λείπω, Etym. M. p. 566, 4.

* *Λινοπλυνής* v. νεοπλυνής.

Λῐνοῤῥᾰφής lino consutus. λινοῤῥαφῆ τυλεῖα Iphicl. s. Oicl. I. (794 D.) quarum utriusque fabulae dubia memoria est, unde Dind. verba illa in incertarum reliquiis posuit.

Λῐπᾰρέω oro, rogo cum precibus. τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; Oed. R. 1435. ὥςπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη Oed. Col. 780. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν δίκαια προςχρῄζουσιν 1203.

Λῐπᾰρής largus. σὲ — λιπαρεῖ προὔστην χερὶ El. 1370. Schol. ἀντὶ

τοῦ λιπαρῶς, ἐπιμόνως. Et ἤγουν ἐπιμόνῳ δόσει χειρῶν, τουτέστι δὲ ἐπιμόνου δόσεως. Sed fortasse rectius de *donorum lautitia* interpretabimur, ut Suidas fecit v. λιπαρεῖ versum Sophoclis cum aliis sex afferens, et sic explicans: ἢ λιπαρεῖ, ἀφθόνῳ, πλουσίᾳ. — ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές, τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον Oed. Col. 1121. *Effusum* in gratias agendas vel preces vel aliud quid *animum* significat, nec male Reisig. p. CXLII. nostrum *inbrünstig* contendit. Quod a λίαν παρεῖναι ducitur a grammaticis, quamvis probat Reisigius, satis a Passovio in lex. redarguitur. Musgr. et Reisig., quos sequor, θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές coniungunt. Hermannus aliter distinguens cum πρὸς τὸ λιπαρὲς εἰ μηκύνω. Ut nos fecimus, εἰ μηκύνω λόγον epexegesin illorum πρὸς τὸ λιπαρές habent. — De El. 443. v. ἀλιπαρής.

Λίπος pinguedo. λίπος τ' ἐλάας Polyid. IV. 4 (464 D.). ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος Ant. 1009. Eust. p. 229, 12. Hic locus et in Polyido falso scribi λῖπος coarguit, et errare grammaticos ferme consensu inflectentes, Draconem p. 62, 16. Schol. Hephaest. p. 2. Reg. prosod. ap. Herm. p. 429. Etym. M. p. 566, 40. Fefellit eos speciosa a λίαν originatio; sed ne illud quidem viderunt, λιπαρός *pinguem* et *adiposum* significans nunquam non primam corripere.

Λιποψυχέω animo deficio. Antiatt. Bekk. p. 106, 13. ex Pel. I. (441 D.).

Λίσσομαι precor. Non legitur nisi praesens. Nonnunquam nude extra verborum compagem ponitur: αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι El. 1372. coacervatione verborum similium in precibus et formulis cerimoniarum usitata. πιθοῦ — ἄναξ, λίσσομαι Oed. R. 650 ch. Perperam Musgr. θελήσας φρονήσας τε λίσσομαι coniungit. πιθοῦ μοι, λίσσομαι 1064. — Additur casus quartus: ἱκέσιός σε λίσσομαι Ant. 1215. μή, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε Ai. 361. — Item infinitivus: λίσσομαι — ξένον ἐκκατανύσαι — τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα Oed. Col. 1556 ch. — Et accusativus hominis quem quis precatur sequente infinitivo rei rogatae significandae: πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι — ἐμοὶ πιθέσθαι El. 420. Ellipsin verbi inutili coniectura Oed. Col. 1409. infert Doederlinus.

Λιτή s. λιταί potius *preces.* ἐν λιταῖς στείλαντες Phil. 60. *precibus arcessentes.* τὰς θεὰς καλῶν ἐνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς Oed. Col. 1015. τὰν ἀφανῆ θεὸν καὶ σὲ λιταῖς σεβίζει 1554 ch. οὔτοι — πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς El. 137 ch., ubi ex valde dubia Hesychii glossa Hermannus ἄνταις de coniectura scripsit, cum non ferret choriambum thesi contracta οἰμωγάν opponi legitimo οὔτε λῖταις. — ἱκεσίους πέμπων λιτάς Phil. 493. τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς Oed. Col. 485. σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων 1311 i. q. ἱκετεύσων σε. κἂτ' οὐ δέχονται θυστά-

δας λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν Ant. 1006. — Tonus ut in verbali substantivo observatus est Arcad. p. 114, 8.

Λιτροσκόπος. Photius p. 227, 18. *Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος*. (inc. CV. 120. s. 907 D.).

Λίχας n. pr. *Λίχας ὁ κῆρυξ* Trach. 188. *κῆρυξ ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας* 754. *Λίχα* 309. 597. *τὸν δυςδαίμονα Λίχαν* 770.

Λογίζομαι rationem ineo, cogito. ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου Oed. R. 461. *εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται* Trach. 940. *apud sese de rebus futuris levius cogitat. εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή* Ai. 803. *Ἄρης οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται* Phryg. I. 4. (649. D.) non curat, aspernatur.

Λόγος. Significationes duodecim minime distincte nec ordine iusto enumerat fragm. lex. Gr. ap. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 334. Possunt autem ad duos revocari ordines, quod *orationem* et *rationem* sermonis Latini unum Graecum vocabulum reddit.

A. Ad *orationis* notionem revocantur haec. 1. *Dictum* quodlibet s. sententiam et oris effatum significat. *λόγος λέλεκται πᾶς* Phil. 389. *χὼ λόγος τοιόςδε μου (φίλιος σοί)* 1371. *καὶ τίς ἦν λόγος;* Oed. R. 684. *χὼ λόγος διοίχεται* Oed. Col. 580. *dixi. σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος* 1118. *χὼ λόγος σημαινέτω* Trach. 344. *τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι* El. 549. *τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος* Alet. IV. 3 (91 D.). *διχοστατῶν λόγος* inc. LXXIV. 2, 1. (746 D.). — *ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα* Phil. 405. *νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου* 1037. *οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει* Oed. R. 520. *εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου* 851. *τοῦτο γὰρ λόγου πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν* Trach. 288. *δεινοῦ λόγου κατῆρξας* 1125. *λελειμμένῳ λόγου* Ai. 539. v. *λείπω*. — *οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ* Oed. R. 90. Causam indicat dativus. Paulo aliter Lobeck. ad Ai. 475. p. 295. *κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ* 1041. *σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ* Oed. Col. 464. *τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν* 575. *ἐν τῷ νῦν λόγῳ* 805. *ἃ μηδὲ κινεῖται λόγῳ* 1523. *φράζε δευτέρῳ λόγῳ* Phil. 49. *λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω* 433. *λόγῳ κλέπτοντες* El. 56. *τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς — τῷ νῦν λόγῳ* 759. *βραχεῖ λόγῳ* Alet. II (89 D.) *ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ* Hel. V. 2 (190 D.) *λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν* Past. VI. 6 (449 D.). — *οἱ δ' εἶπον — τλημονέστατον λόγον* Phil. 363. *λόγον κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα* 583. *τίν' εἴρηκας λόγον;* 1221. *πάντ' ἀκήκοας λόγον* 1224. *ποῖον λόγον;* Oed. R. 359. *τῷ μεθέντι τὸν λόγον* 784. *τίς ἂν — ὀρθοίη λόγον;* 829. *ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;* 841. *πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον* Ant. 1230. *τίνα θροεῖς λόγον;* 1273 m. *τίνα λέγεις νέον μοι λόγον* 1275 m. *τίνα — ὧδ' ἐπηράσω λόγον;* El. 385. *τίνος βρότου λόγον τόνδ' εἴσα—*

κουσασα 871. τίν᾽ εἶπας τόνδε μοι λόγον Trach. 183. κἀξακριβῶσαι λόγον 426. μὴ — ἐκκλέψῃς λόγον 437. v. ἐκκλέπτω. κοὔπω τις — ἐκ γ᾽ ἐμοῦ — κακὸν λόγον ἠνέγκατο 461. μεῖζον᾽ ἐκτενῶ λόγον 676. plura dicam, ut μηκύνω λόγον Oed. Col. 1122. τίν᾽ ἐξήνεγκας — λόγον; 738. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον; Ai. 213 an. πάντ᾽ ἀκήκοας λόγον 475. non omnem rem, quanquam sic Latinis dicere mos est, sed dicta mea ad finem usque omnia. ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, ἔλεξας 476. τίνος χάριν τοσόνδ᾽ ἀνήλωσας λόγον; Ai. 1028. εἰπὲ τοιοῦτον λόγον 1132. ποῖον εἴρηκας λόγον; Epig. IV. (51 D. inter Aeschyli reliquias positum; dubium enim, cuius sit.) — τίνες λόγοι; El. 1335 quid dicunt? λόγοι δ᾽ ἐῤῥόθουν κακοί Ant. 259. maledicta iaciebantur. οἱ ψευδεῖς λόγοι inc. LVIII. 4. (717 D.) — ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν λόγων Phil. 12. Suid. v. ἀκμήν. τἀπίλοιπα τῶν λόγων 24. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων 86. δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων 131. πέμπε λόγων φάμαν 835 m. i. q. διὰ λόγων, dicto me certiorem fac. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1252. ex speciosis dictis. τῶν λόγων λῆξαι 1381. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε Oed. R. 681. opinio argumentis destituta prodita dictis. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων 1234. ἅλις λόγων Oed. Col. 1020. εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1141. οὐ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ᾽ ἂν ἀνδρῶν ἐξαπασχοίμην κλύων 1175. λόγων δ᾽ ἀκοῦσαι τίς βλάβη; 1189. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν Ant. 495. πρὸς χαρὰν λόγων Trach. 178. ad laeta verba. ὡς λόγων τ᾽ ἐπιστολὰς φέρῃς 493. λόγων τε πίστιν — ἐφαρμόσαι 620. λόγων ἀκοῦσαι Ai. 1049. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω El. 1166. v. ἀμηχανέω. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες 1280. Suid. cum quatuor sqq. vss. v. περιττά. ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1327. μακρῶν — λόγων τοὔργον 1364. — ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς El. 30. ὡς τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος 361. μή μ᾽ ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις 1345. ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Phil. 55. τοῖςδε μάρτυς ἐν λόγοις 319. οἱ δ᾽ ἀκοσμοῦντες — διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί 388. Suid. v. διδάσκαλον. τί με — διεμπολᾷ λόγοισι 575. λόγοισι μαλθακοῖς 625. blandis dictis. τοῖς τοῦδε προςχωρεῖν λόγοις 952. σοῖς πεισθεὶς λόγοις 1253. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι 1255. πεισθῆναι λόγοις 1262. πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε 1334. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ᾽ ἐμοῖς λόγοις 1360. ὀλεῖς με — τοῖςδε τοῖς λόγοις 1374. εἰ σέ γ᾽ ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν 1379. λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι Oed. Col. 294. non levibus dictis. ἀμύνω τοῖςδε τοῖς λόγοις 1130. ἐπ᾽ ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 552. λόγοις τοιούτοις 687. in eiusmodi dictis, v. Herm. χρῆσθαι — τοῖς γ᾽ ἐμοῖς λόγοις Trach. 60. πολλὰ μὲν λόγοις ἐπεῤῥόθησε 262. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 384. his dictis. μὴ στέγνον ἀλγύνοιμι τοῖςδε τοῖς λόγοις 482. ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις 1230. φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις Ai.

323. Libri et schol. *νικῶνται φίλοι*, qui etiamsi vocativus putetur esse, debilis est et inepta sententia. Igitur scripturam a Stobaeo servatam Hermannus praetulit. *λόγοις ἰάπτων* 496. *τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ᾽ ὀργήν* 763. *δοῦλος λόγοισιν ἀντ᾽ ἐλευθέρου φανείς* 999. *maledictis irati patris infra servilem conditionem abiectus. πάντ᾽ ἔχω σ᾽ ἐπαινέσαι λόγοισι* 1361. *ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή* Thyest. IV. I. (237 D.). *τοῖς λόγοις τοῖς σοῖσιν* Cedal. I. 1. (307 D.) — *λόγους δ᾽ ἄκουσον* Phil. 1251. *τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι* Oed. R. 526. *ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους* 755. *τίνας λόγους ἐροῦσιν* Oed. Col. 115. *δικαιῶν ὥστ᾽ ἐμοῦ κλύειν λόγους* 1352. *οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ* Trach. 438. *βούλου λόγους — ἐμπέδως εἰρηκέναι* 486. *τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων* Ai. 143 an. *κλύοντες — αἰσχίστους λόγους* 1299. *σοὶ φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς* El. 656. *προσφιλεῖς λέξεις λόγους* 662. *λόγους τοιούσδ᾽ ἔχουσα* 922. quasi *mecum ferens*, i. e. prolatura. *θὲς δ᾽ ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους* Tript. VIII. (535 D.). *ἀπέπτυσε λόγους* Phaedr. IX. 5. (616 D.). Hinc *μεγάλοι λόγοι iactationes* sunt Antig. 1329 an. Item adverbiascunt *ἐνὶ λόγῳ* El. 1077. *ἐν ταὐτῷ λόγῳ* Oed. Col. 1651. proprie *in eadem dicendi* (precandi) *formula*. — 2. Aliquando *dicta* significantur sensu quodam insigniore vel praegnante: ut *proverbii*. *λόγος μὲν ἔστ᾽ ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς* Trach. 1. *promissi: οὔκουν πέρα γ᾽ ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις* Oed. Col. 657. Falso huc refert Apitzius Trach. 262, ubi vituperandi, quam quaerit, significatio non inest nisi in verbo addito *ἐπεῤῥόθησε*. — 3. *Dictio*, i. e. usus verborum ad sermonem, inde *colloquium*. *χὠ λόγος διοίχεται* Oed. Col. 580, quod non *orationem*, ut Hermannus, sed *dictionem* interpretor, *munus meum dicendo explendum*. *ἀνδροῖν γερόντοιν ἐν ξυναλλαγῇ λόγου* Ai. 719. *ταρβῶ γὰρ εἰς λόγον στάσιν τοιάνδ᾽ ἐπελθών* Trach. 1169. non *dictis litigare*, sed *sermonem controversiae plenum instituere*. *πείσαντες λόγῳ* Phil. 608. *eloquendo, non dictis*. *τοιαῦθ᾽ ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη* Ai. 1075. *ξυνάπτετον λόγοισιν* El. 21. *sermonem serite*. *εἰ δέ μ᾽ ὧδ᾽ ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες* 546. *εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή* 879. *si loqui tibi suave*. *τίς οὖν — μεταβάλοιτ᾽ ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;* 1253 m. *silentium dicendo rumpat*. *χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος* 1284. v. *καιρός*. *σκιᾷ τινι λόγους ἀνέσπα* Ai. 295. *σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ᾽ αἰτεῖν* Oed. Col. 1166. de qua formula v. Elmsl. ad Med. 842. *τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ* Trach. 291. *fando*. *πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους* 395. *μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην* El. 306. *μὴ — μηκύνειν λόγους* 1481. *λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών* 1476. non *verborum*, sed *dicendi*. *τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου* inc. XXXIII. (691 D.) *βραδεῖα — ἐν λόγοισι προσβολή* LXX. 1, 1. (737 D.) In Hel. v. 2. (186): *καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκω-*

νος δαμᾶσθαι λόγου, λόγος dialecti s. sermonis gentilitii significans videtur. De Polyx. III. 5, ubi εἰς δίκην λόγων exstat, v. ἔρχεσθαι. 4. Deinde *dictionem de aliqua re* significat. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε Ant. 744. 5. Hinc *fama* et *rumor* significatur, hominum sermone sparsus. ταύτην γὰρ ἔχειν βιότης αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Phil. 165 an. λόγῳ μὲν ἐξήκουσα 672 ch. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος Oed. R. 1176. τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα 1335. τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐχ ἅζοντα Oed. Col. 133 ch. ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος 378. λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1152. λόγος αἰὲν ἀνέχει 1569 ch. τῶν λόγων ἐπῃσθόμην Ant. 1168. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν — ὁμιλίαν El. 409. λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς 961. *quam nos hominum celebrari sermone efficias.* Et de *mala fama*: σὲ δ' ὅταν — λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 an. τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν 148 an. *rumores* enim exquisitius est quam *dicta*. — 6. *Rem, de qua dicitur,* et universe *rem* significat. v. Brunck. ad Soph. Ai. 1268. Wolf. ad Dem. or. in Lept. p. 277. Via transferendi vocabuli monstratur illo Ant. 1033. ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν: — τὰ ποῖα, μῆτερ; (μαντεῖα sc.) τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ Trach. 78. *nescio quid dicas.* τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον — προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Tr. 249. ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον 484. τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον Ai. 721. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων — ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1247. *ne minimum quidem.* Fortasse etiam Oed. R. 292. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον sic oportet intelligi. — 7. *Verba dicta rebus factis contraria* significat, maxime cum ἔργον opponitur, sed non necesse fieri. v. Pors. ad Eur. Phoen. 512. Elmsl. ad Heracl. 5. Pflugk. ad Hel. 1051. coll. Herm. ad Ion. 1312. — ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ El. 59. μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 349. κοὐ λόγῳ δείξω μόνον· τάχος γὰρ ἔργων καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 800. λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον Oed. R. 517. ἁγνείαν λόγων ἔργων τε πάντων 864 ch. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων, ἀλλ' ἔργα δεινά Oed. Col. 383. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά 786. τά τοι κακῶς εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται 1190. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών 1298. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται El. 615. Eust. p. 1422, 26. λόγοις ἀπώλλυς ἔργ' ἔχων ἥδιστα 1352. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Epiph. VIII. 2. (209 D.). Omittitur comparatio λόγου et ἔργου: ἤδη γὰρ εἶδον — λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 63. πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον 1208. κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον 1445. λόγοις ἐλεοῦσι μὲν Phil. 307. ξένος λόγῳ μέτοικος Oed. R. 452. *dicto* i. e. *specie tenus.* λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω Ant. 539. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ

λόγῳ κακὰ — μοχθήσας ἐγώ Trach. 1035. Quod Cicero vertit *dictu gravia*, non persuadet librorum scripturam *καί* veram esse, ut recte videatur Bothius correxisse *κοὐ*. Graecis *καὶ λόγῳ κακά* nihil nisi *specie gravia* sonare potuit. *ἡ λόγοισι γενναία γυνή* El. 279. *ὡς μὲν ἐν λόγοις, ἀλγεινά* 751. Aliis notionibus *λόγος* opponitur. *δρώμενα: οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις* Oed. Col. 1145. Suid. v. *βάρος*. *πράσσειν: ξένος μὲν τοῦ λόγου — ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος* Oed. R. 219. *χεῖρες: εἴ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται* Oed. R. 884 ch. *σθένος: οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;* Oed. Col. 68. *βία: ὡς ἐκ βίας μ᾽ ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν;* Phil. 559. *κράτος: ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος* Phil. 590. *βιάζεσθαι: λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα* Ai. 1139. Respicit Eustath. p. 71, 29. 90, 18. *αἰχμή: κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς* Phil. 1291. *ξυνουσία: οὐ λόγοις τιμώμεν᾽, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ* Oed. Col. 62.

B. Ad *rationis et mentis* vim referuntur haec: 1. *rationem* ipsam significat. *λόγου τ᾽ ἄνοια* Ant. 599 ch. — 2. *cogitatio*, *ratio*, *quam quis init apud sese*. *εἰ διδοίης — σαυτῷ λόγον* Oed. R. 583. *λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν* Oed. Col. 370. — 3. *existimatio*, *locus*, *quo quid censetur*, *momentum*, *pretium rei*. *οὐ γὰρ ἥδ᾽ ἕδρα σμικροῦ λόγου* Oed. Col. 1165. *μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον* 1228 ch. *φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος* Ai. 257. *οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται* 472. Eust. p. 757, 34.; respicit idem p. 892, 42. *μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος* Laoc. IV. (343 D.). Hinc etiam *summam in republica potestatem* significat. *ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ ᾽πὶ τῷ πλήθει λόγος;* Oed. Col. 66. — 4. *Causa rationalis*, sive quam quis apud se rationem ineundo aut probat aut assequitur. Cf. Lobeck. ad Ai. 1255. Pflugk. ad Eur. Andr. 549. *τί δή ποθ᾽ ὧδ᾽ ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς;* Phil. 721. *φίλον — σύν γ᾽ ἀφανεῖ λόγῳ σ᾽ ἄτιμον βαλεῖν* Oed. R. 657 ch. *τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν* El. 458. Grot. ex Scalig. coni. *λόγοιν*. Affert Suid. v. *λογισμός*. Locus Maltbyo ad Morell. p. 356. difficilis visus nihil impediti habet: *quod iustum est, rationem non habet, cur quis cum duobus contendat*, i. e. non est cur Electrae et vobis cedere nolim. *σαφῆ σημεῖ᾽ ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ* 874. *hac nitor ratione*: nisi ad *rei creditae* significationem velis referre. — Hinc et *praetextum* et *speciosas rationes* quamvis *fictas* significat. *τὰ — δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου* Oed. Col. 626. In libris nonnullis *χρόνου*, in aliis magis adhuc corrupte *ἐκ μακροῦ χρόνου* legitur. *κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον* Oed. Col. 766. *μηχάνημα λόγου δικαίου* coniungenda

secundum Doederlinum, sed vertendum: *ex quavis re callide aliquam iustitiae speciem praetendere sciens.* Etiam λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε El. 44. non de *sermone*, sed *ficta sermonis specie* intelligo; item χὼ λόγος καλὸς προσῆν, εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμι Phil. 352. hac enim specie proposita fefellisse dicuntur Neoptolemum legati.

Λόγχη spiculum hastae, inde *lancea* ipsa. Proprie dictum: ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός Trach. 853 ch. Tralate: λόγχη πεδιάς Trach. 1047. Schol. ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη, non tamen propter pugnam, ut putat, cum Centauris in campis Thessaliae initam. ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι Oed. Col. 1314. videtur *armatos armati exercitus duces* significare. ἀμφιχανὼν λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα Ant. 119 ch. διχρατεῖς λόγχας στήσαντε 146. τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων Trach. 510 ch. αὐλῶπιν λόγχην inc. CV. 61. (851 D.) ab Hesychio explicatum τὴν λόγχην τὴν μακράν. — De accentu monet Arcad. p. 115, 24. Eust. ad Il. p. 1291, 46.

Λοιβή libatio. De *actione libandi* ipsa dictum videri potest ὦ πρῷ-ρα λοιβῆς ἑστία inc. LXXXII. 6. (760 D.). Usitatius de *liquore libato*: οὔτε λοιβῆς ἡμιν οὔτε θυμάτων παρῆν ἐκήλοις προςθιγεῖν Phil. 8. τύμβον — λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες El. 52. Codd. Ven. Aug. b. c. Mosc. 1. Lips. uterque, Harl. ed. Iunt. et Suid. v. χλιδή, λοιβαῖς τε. Reliqui libri, schol. Rom. ed. Ald. λοιβαῖσι. παρεστίους σπένδοντα λοιβάς 262.

Λοιμός pestilentia. λοιμὸς ἔχθιστος Oed. R. 28. De tono v. Arcad. p. 60, 10. isque ut in verbali nomine regulae conveniens: a λέλειμμαι enim ducunt. V. Eust. p. 49, 37. 56, 27.

Λοιπός reliquus. 1. *adiective* dictum. τὸν λοιπὸν χρόνον Phil. 84. τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν Ant. 932 m. τὸν λοιπὸν βίοτον Trach. 81. λεῖαν ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή Ai. 146 an. τοῦ λοιποῦ χρόνου El. 807. χὼ λοιπὸς χρόνος 1019. ὦ φίλτατον μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν 1116. 2. *substantive,* maxime plurali numero. ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Phil. 15. κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς 1243. de *ceteris.* τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου Oed. R. 1487. Singulari numero: ὡς ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο Oed. Col. 579. 3. *adverbiascit,* ut significet *in posterum, in futurum.* τὸ λοιπὸν — φυλάξομαι Phil. 452. Σκύρας ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπόν 458. ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν — ὀψοίατο Oed. R. 1273. ἵνα — τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε Ant. 311. ὑπτίοις — τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται 713. τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ Trach. 167. τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας 907. τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε 917. τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα — θεοῖς εἴκειν Ai. 651. ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν El. 449. ὡς τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς

878. Ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπόν 959. ὡς σὺν σοὶ κάτω ναίω τὸ λοιπόν 1158. Etiam *plurali numero* sic dicitur: ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί El. 1217. καὶ τὰ λοιπά μου μέλου δικαίως Oed. Col. 1139. Affert Suid. v. μέλου. Nec semper futurum tempus spectat. τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον Oed. R. 795. *quod reliquum erat*, i. e. *postea*. — Incertior scriptura est Oed. Col. 1615. οὗ τητωμέναι τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον. Sic Elmsl. scripsit, Hermannus recepit. Plerique codd. τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον. Par. T. Farn. βιωτόν, Laur. A. Par. F. τὸ λοιπὸν ἤδη βίοτον. Tricl. τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὖ. Suidas v. τητᾶσθαι, τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου. — Accentum observavit Arcad. p. 67, 5.

Λοίσθιος *ultimus*. ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι Ant. 886. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου Oed. Col. 589. Laur. A. τὰ λοῖσθ' ἄρ' αἰτεῖ adnotatum habet, sed scriptum τὰ λοίσθι' αἰτεῖ. *Adverbiascit*: λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα Ant. 1289. εἶτα λοίσθιον θάνω; Ai. 463. — De *loco*: ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι Ant. 1205.

Λοῖσθος *ultimus*. ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων Phil. Troi. I. (626 D.). De accentu v. Arcad. p. 49, 14.

Λοκρός nomen gentis. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Trach. 785. Tonum annotavit Arcad. p. 74, 5.

Λοξίας cognomen Apollinis. Λοξίας διεῖπε Oed. R. 853. εἶπε γὰρ Λοξίας 994. Λοξίου (προσπελασθεῖσα θυγάτηρ) 1102 ch. τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. *effata eius*. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ Oed. R. 410. Afferunt Philostr. vit. Apoll. VII. 4. p. 283. Suid. v. ζῶ.

Λουτρόν *lavacrum, balineum*. τὸν μὲν λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν Ant. 1186. Hoc uno loco numerus singularis legitur. ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά Oed. Col. 1595. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν 1598. εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους λειμῶνας Ai. 639. τρίποδα — λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον 1384 an. λουτρῶν ἐπίκαιρον, id est καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, *idoneum lavacro*, coniungenda vidit Musgravius. κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 437. κοὔτε — λουτροῖς ἐκόσμησα 1128. σε inserebat Schaef. Mel. Cr. p. 132. — *Aquae calidae* significantur: ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρά Trach. 631 ch. — Audacior tralatio in eo est, quod λουτρά dicuntur σπονδαί: πατρὸς χέοντες λουτρά El. 84. Schol. σπένδοντες τῷ πατρί, τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τελοῦντες. Triclinius: διὰ τοῦτο λουτρὰ αὐτὰς καλεῖ, ὡς καθάρσια τοῦ μιάσματος, ὃ ἔμελλον κτήσασθαι, εἰ Κλυταιμνήστραν καὶ Αἴγισθον ἀνέλοιεν. Hoc quidem nihili est: quid enim sic dicerentur πατρὸς λουτρά? Sed μετάληψις est a liquore alio ad alium, cum adsignificatione iustis faciendis purgandi sese a scelere neglecti officii. οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί El. 426. — De accentu certum est communi consensu acute prolatum vocabulum esse,

v. Herod. π. μον. λέξ. p. 37, 15. Schol. Ven. Il. ο. 876; ne plura in re nota colligam. Fuerunt tamen, qui *aquam balnearium* et *balneum* accentu distingui docerent, v. Etym. M. p. 568, 58. Eust. p. 1560, 30.; quae cum mera grammaticorum subtilitas usu nullo comprobata sit, tamen in errorem sese induci passus Hemsterhusius est ad Plut. 952, cuius auctoritatem recentiores aliquot docti sequuntur.

Λούω lavo. αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα κἀκόσμησα Ant. 892. τὸν μὲν λούσαντες ἁγνὸν λουτρὸν 1186. In Ant. 40. in eadem causa cum λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα legeretur, Hermannus λέουσ' ἂν ex Heraldi coniectura dedit, atticum pro λούουσα, et veterem lectionem θάπτουσα restituit.

Λόφος cervix. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 292. cf. Dorvill. ad Char. p. 416. Accentum generis notavit Arcad. p. 84, 13.

Λοχαγός ordinum ductor. ἑπτὰ λοχαγοὶ Ant. 141 an. septem dicuntur adversus Thebas profecti duces.

Λοχάω insidior. τούτων σε — λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1062.

Λοχεύω pario. ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρὸς λοχευθείς Oed. Col. 1324.

Λοχίτης comes. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας Oed. R. 751. Glossa Brunckii ὑπασπιστάς. Tonum generis notavit Arcad. p. 27, 1.

Λόχος insidiae positae et locus insidiarum, de latronibus proprium, v. Valck. ad Bion. XV. ἐπινικίῳ σθένει τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον Oed. Col. 1091 ch. Sic dicitur, quia deprehensurus Creontem cum suis abiit Theseus. ἁ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς El. 481. Eust. p. 713, 38. Suid. v. χαλκόπους. — *manipulus, manus armata:* κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης Oed. C. 1373. — Accentum generis v. apud Arcad. p. 84, 28.

Λύγαιος tenebrosus, ater. κἀπὸ λυγαίου νέφους Polyx. IV. (471 D.) — λύγη, σκιά, ἀπόκρυψις Timaeus p. 176. v. Ruhnk. l. c. Rectius fortasse scribetur λυγαῖος, cum λύγη penacuatur: v. Arcad. p. 42, 28.

Λύγδην cum singultu. λύγδην ἔκλαον πάντες Oed. Col. 1617. i. q. λύζοντες. Affert Suidas v. λύγδην.

Λυγίζω torqueo. ἄρθρον ᾗ λυγίζεται Trach. 776. articulus pedis ubi circumagitur. Hesychius: λυγίζεται, συνδέδεται, στρέφεται. Schol. ἁρμόττεται, κάμπτεται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων. εὐέλικτον γὰρ τὸ φυτόν, νέον ὄν.

Λυγρός exitiosus, aerumnosus. νόσου παύσει λυγρᾶς Phil. 1410. λυγρῶν πόνων Oed. R. 185 ch. ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς Ai. 310. ἐν λυγρῷ γήρᾳ 501. Schol. ἐν γήρᾳ μακρῷ, ut ἐν μακρῷ γήρᾳ videatur legisse. λυγρᾶς μνήματα Τροίας 1188 ch. Brunckius ita correxit vulgatum ante λυγράς. — ἤκουσα — λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν Ant. 817 m. quem locum Eustathius respicit p. 1368, 24. De explicando eo cf.

Lobeck. ad Ai. 247. Tonum cetera minime abnormem diserte notavit Arcad. p. 73, 18. ῡ in arsi producitur.

Λύδιος Lydius. ὡς — κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν Trach. 432. Omphale. Λυδίαν λίθον inc. CV. 96. (886 D.) v. λίθος et Stallbaum ad Plat. Ion. p. 304.

Λῡδός Lydus. Sed etiam adiective *Lydius.* Λυδῇ γυναικὶ Trach. 70. Λυδῆς κερκίδος Captiv. VIII. 8. (48 D.). Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχόρδια Mys. IV. 2. (361 D.). — ἐν Λυδοῖς Trach. 247. τἀπὶ Λυδοῖς — πόνων λατρεύματα 355. — Ab omnibus acuitur Λυδός: non protinus Λυδή, v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 286.

Λύκειος cognomen Apollinis. Λύκει' ἄναξ Oed. R. 203 ch. El. 635. ὦ Λύκει' Ἄπολλον El. 645. 1371. Oed. R. 919. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 7. Memorat Eust. p. 354, 17. 449, 2. *Averrunci dei* perpetuam in hoc cognomine significationem inesse, quod existimat Hermannus, Electrae loco v. 7. redarguitur. De Oed. R. 208 v. Λύκιος. Tonus ab Arcadio notatus p. 44, 27, est τῶν κτητικῶν.

Λύκιος Lycius. Λύκι' ὄρεα διάσσει Oed. R. 208 ch. Iure pro vulgato Λύκεια ex uno cod. Dresd. a. quamquam Tricliniano Erfurdtius recepit. Vexatus locus est Phil. 1447 an. ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν. Libri γλύκιον, Lobeckius γλυκόεν ad Phryn. p. 541. Schol. ἢ Λύκιον. ἡ οὕτω καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ Λυκίου Ἀπόλλωνος. ἢ οἷον ἐν ἐρημίᾳ ὑπὸ λύκων πινόμενον. Eandem lectionem varie originantes Suidas agnoscit, Hesychius v. Λυκεῖον ποτόν, Zenobius IV. 99. Append. Vat. II. 59. v. Λύκειος: itaque iure reposuit Brunckius. Credibile enim a Cycliorum aliquo narrationes de isto fonte ad grammaticos propagatas esse.

Λῠκοκτόνος lupos occidens. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 6.

Λῠκομήδης n. pr. ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους Phil. 243.

Λῠκος n. pr. Λύκῳ Aeg. I. 2. (19 D.). Tonus quanquam in proprio mutationem, ut fit in multis, nullam subiit; de quo loco diligenter egit Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 276 sqq.

Λῡμα Proprie *sordes*, quibus quis inquinatur. λύμαθ' ἁγνίσας ἐμά Ai. 640. Tralate *opprobrium*: λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει; Oed. Col. 809. v. Hermann. Suidas: λῦμα τῷ γήρᾳ στρέφῃ, ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος εἶ. cf. Spanh. ad Callim. h. Iov. 17. Seidl. ad Troad. 608.

Λῡμαίνομαι nocere. ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται Oed. Col. 859.

Λῡμαντής corruptor, qui pessumdat, noxa. γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου Trach. 790. — Secundum regulam ab Etym. M. p. 435, 49. positam penacui debuit, nec est in exceptis ab eodem secundum morem atticum, καθαρτής, ἀμυντής, φαιδρυντής, ποικιλτής, καλλυντής, πραΰντής;

quanquam omnia a liquidis verbis profecta eiusmodi nomina acui iubet Suidas v. *ψάλτης*, dissentiens, ut videtur, a Choerobosco ad Theodos. fol. 105. p. 1432. Bekk., solum excipiente *ψαλτής* ipsum.

Λυμεών i. p. *λυμαντής*. *μηδ' ὁ λυμεὼν ἐμός* Ai. 570. — Accentus periecticorum rationem sequitur, ut in *ἀπατεών*: quanquam quae in hoc genere puram finitionem non habent, velut *γάστρων*, *κέντρων*, tum alio notantur, tum variabili tono reperiuntur.

Λύμη *iniuria gravis*, *contumelia*. *τί δρῶσα; πότερα χερσὶν ἢ λύμῃ βίου;* El. 1186. *καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι* 1187. — Accentum notavit Arcad. p. 110, 14.

Λυπέω. 1. *ango*. *καί μ' ἦμαρ — λυπεῖ, τί πράσσει* Oed. R. 74. *τῶν πημονῶν μάλιστα λυποῦσ', αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι* 1231. 2. *molestus, gravis sum*, *ἄγαν γε λυπεῖς* Ant. 569. *λυπεῖς γάρ* 1071. *λυπῶ δὲ τούτους* El. 347. *ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα* 355. Libri *λυπεῖν*, quod quomodo molestissima ratione explicet Hermannus, in *βόσκημα* vidimus diximusque Erfurdtii correctionem amplectendam. *κοὐδ' ἂν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος* 1296. *ἄγαν γε λυπεῖς* Ai. 586. *οὐ μᾶλλον — ἢ λυπήσομεν* 1118. *τί γάρ με λυπεῖ τοῦτο;* El. 59. *quid nocet*. 3. Passivum *angi*, *tristitia affici*. *κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι* Ai. 260. locus ab Eustathio respectus p. 382, 44. *τοῖς πάλαι νοσήμασι — λυπεῖσθαι* 331. *ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς* 552. *τοὺς — θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους* El. 1161. — *molestia et malo affici*. *οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα* Ai. 1065. *κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει* Oed. Col. 820.

Λύπη. 1. *dolor animi*. *ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους λύπαισι παντοίαισιν* Oed. R. 915. *ὑπ' ἀγρίας ᾄξασα λύπης* 1074. *λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω* Oed. Col. 327. *ἐπεὶ πολλὰ — αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω* 1219 ch. v. *κατατίθημι*. *τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην* Ant. 318. *ἄγειν λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος* El. 119 an. *χάρις μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ', ἐὰν ζῶ* 812. *λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ* Ai. 268. *μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπῃ λάβοι* Trach. 330. Vulgabatur *πρός γ' ἐμοῦ λύπης*, quod comparantes *κακὰ κακῶν*, *ἔσχατ' ἐσχάτων κακά*, et diversissima his *πιστὰ πιστῶν* frustra excusant. Schol. aut vulgatam aut *δόξαν πρός γ' ἐμοῦ λύπης* legisse videtur. Wakef. *λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπῃ*, Erf. *πρός γ' ἐμοῦ πικράν*, Schaef. *πρόσθε πρός γ' ἐμοῦ*, Herm. illud quod supra scripsimus, allata insuper alia coniectura *ἄλλην πρός γ' ἐμοῦ λύπην*, ut exstat in cod. Vat. Quod recepit, commodam explicationem habet: *ne in malis, in quibus est, dolor eius a me addito alio dolore augeatur*. Quod in Par. B. et marg. Turn. exstat *λοιπὴν πρός γ' ἐμοῦ*, quo pertineat, nunc demum intelligitur, cum in cod.

Laur. A. inventum sit λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπην. Hoc posita post prius λύπην distinctione Apitzius defendit ineptissima anadiplosi. — 2. *molestia, malum, quod quis patitur.* λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς Phil. 67. ἔχοντες σύμβολον σαφὲς λύπης 402. *manifestum iniuriae ab Atridis illatae indicium.* ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1077 m. *aerumnae et querimoniae.* ἀλύοντι χειμερίῳ λύπᾳ 1180 m. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης El. 523. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά 644. *qui mihi non student iniurias inferre* aut *creare molestiam.* — De tono vocabuli v. Arcad. p. 113, 4.

Λύπημα aegrimonia. ἣ δ' ἔχω λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω Trach. 551. Sic in libris distinguitur. Schol. ἀντὶ τοῦ, τῆς λύπης ἴαμα. Schaeferus ideo λυτήριον accusativum λύπημα regere putat, ut εὐμαθὲς v. 611., cf. Herm. ad Ai. 1014. Musgravius λυτήριον passive dictum arbitratur, ut sit *solubile*, λυτόν, λύεσθαι δυνάμενον. Apitzius novam ingreditur vulgatae tuendae viam, λύπημα non λύπην ipsam, sed λύπῃ affecti statum et conditionem significare affirmans. Hoc si verum est, nescio quidni ὠφέλημα interpretari liceat ἡ διάθεσις τοῦ ὠφεληθέντος, πρᾶγμα ἡ τοῦ πράττοντος, στέργημα ἡ τοῦ στέργοντος. Deinde ineptissime adhibet Dionis Cassii locum, in quo λύπημα manifesto *id quo se quis excruciat* significat. Neque apud Abreschium ad Aesch. Suppl. 813., neque apud Reisigium ad Oed. Col. C. Cr. p. 325. et Enarr. p. CXXXIII. quidquam reperias huic rei firmandae idoneum. Recte puto Hermannum intelligere ἣ δ' ἔχω λυτήριον λύπημα τῇδ', ὑμῖν φράσω: *aegrimoniam Iolae, mihi liberationem a malis.* Quanquam distinctione, nisi pueris, non opus.

Λυπηρός gravis, molestus. τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν; Oed. Col. 1178. ἄρξασά τι λυπηρόν El. 543. οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 547. λυπηρ' ἔπη Aload. V. 2 (103 D.).

Λυπηρῶς graviter, cum malo. λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπων σε μᾶλλον Phil. 900. *ne mea comitatio tibi dolorem gignat.* λυπηρῶς δ' ἔχει, εἰ El. 757.

Λύρα lyra. De accentu praecipit Herod. π. μον. λέξ. p. 17, 27. λύρα μόναυλος Thamyr. I. 2 (227 D.). οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα inc. LXIV (728 D.). χορδοτόνου λύρας Tham. IV. 2 (232 D.). ὑφηρέθη σου κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας Capt. III (34 D.). ἔρχομαι ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων inc. LXXV. (747 D.), id est ἀπὸ τοῦ λυρίζειν. πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες Tham. II. 1 (228 D.).

Λύρκειος n. pr. ἥκει δῆμον τὸν Λυρκείου Inach. XI. 7 (265 D.). Apud Strabonem vulgo Λυρκίου editur.

Λύσις. Proprie *solutio*, cui significationi proxime adiacet *profectio* navium quasi a retinaculis solutarum. οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατοῦ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον El. 563. Hinc *figurate* dicitur de *liberatione* a malis et *fine* malorum. ὅπως λύσιν τιν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς Oed. R. 921. μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι Trach. 1161. οὐδ' ἔχει λύσιν Ant. 593 ch. sc. τὰ κακά s. quod praecessit τὰ πήματα. Brunckius infersit μίαν.

Λύσσα rabies. λύσσα μανιὰς inc XXIII. 4 (678 D.).

Λυσσαίνω graviter irascor. ἄρα — πατρὶ λυσσαίνων πάρει Ant. 629 Verba affert Eust. p. 732, 35. In Laur. A. adsriptum γρ. θ υ μ α ί ν ω ν.

Λυσσάω rabie agitor. λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις Oed. R. 1258. εἶδον ἀρτίως λυσσῶσαν αὐτὴν Ant. 488.

Λυσσώδης rabidus. λυσσώδη νόσον Ai. 447. Suid. v. ἀδάμαστος habet λυσσώδει νόσῳ (ἐμβαλοῦσα).

Λυτήριος solvendo idoneus, inde *liberatorius*. λυτηρίους εὐχὰς δειμάτων El. 625. Huic cum genitivo ponendi adiectivi verbalis rationi Sophocles etiam in σωτήριος, θελκτήριος, πανστήριος, ἐνδυτήριος indulsit. cf. Iacobs. Addend. ad Anth. Pal. t. III. p. LVII. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν — γένοιτο — λυτήριον El. 1482., quod longe minus eleganter substantive dictum intellexeris. λυτήριον λύπημα Trach. 551, v. λύπημα. — Deinde *remedium* significat, et magis proprie *piaculum*, ut ἄρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν El. 439. — τὸ — μεθύειν πημονῆς λυτήριον inc. XXXIX. (697 D.), quae etsi substantivi usum habent, commode ad adiectivi vim revocantur.

Λύω (ῡσω.) 1. Proprie *solvo*. ἐς τε νιν διφρηλάται ἔλυσαν αἱματηρὸν El. 745. λύει τὸν αὐτῆς πέπλον Trach. 920. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς Oed. R. 1034. ἔλυσε δυςπινεῖς στολάς Oed. Col. 1593. Apud Suid. v. δυςπινῆ est ἔ δ υ σ ε, ut in plerisque libris Sophoclis. Verum reposuit ex marg. Turnebi Stephanus, repertumque in codd. Par. B, T. Farn. Huc refero inc. LXXXII. 1 (755 D.). λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι, de mortis subeundae tribus potissimis generibus hoc dictum; commode versus ad Andromedam referatur satyricam fabulam, ut Perseus pulchritudine puellae percussus sese liberaturum illam vel morte proposita dixerit ridicule. — Cum hac proxime coniungitur *lavandi* significatio, qua proprie dictum est λύων ἠνίαν ἀριστεράν El. 733. cf. Herm.; cum aliqua iam figura λύει κελαινὰ βλέφαρα Ant. 1287., scholiastae ἀπόλλυται explicatum minime Graece: alias *aperire oculos* significat. In lacunoso loco certi quid assequi etsi non licet, Matthiae tamen ad Rhes. 8. sententia verisimillima est, *remittere palpebras ante intentas* hoc est *claudere morientem* dici. 2. Transfertur ad *libe-*

randi, demendi, tollendi vim. Viam monstrat ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν Oed. R. 407. solvamus, i. e. impleamus ambiguitate sua difficilia, inde officio defungamur. — τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι 880 ch. Suid. v. καλῶς ἔχον. — ἓν γάρ — λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα Oed. Col. 1612. πρῶτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω Trach. 180. ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας Ai. 661. Eust. p. 173, 20. 981, 54. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης Ai. 692 ch. Libri praeter Flor. Θ. Aug. c, Lips. a. ἔλυσε γάρ; illi ἔλυσεν γάρ. Correxit Herm. El. D. M. p. 122. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος El. 927. Hinc de vita finienda dictum, a solvendis iugo armentis: ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος — βίου Oed. Col. 1718 ch., quem locum cum illo Antig. 1287. perperam contendit Wexius in sylloge. Rectiora dedere Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. 674. et Marklandus ibid. = 692. Ex alio genere hoc est El. 993. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ — θανεῖν. Erfurdtius λύσει, nihil nos malis liberabit. Brunckius λυσιτελεῖ explicat secundum Suidam v. λύει hunc fortasse locum respicientem, plenius dici ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι observans Oed. R. 317., breviter Eur. Med. 566. 1112. 1362. Recte iam propter casuum diversitatem contradicit Hermannus cum additorum tum intellectorum. Elmsleio ἡμῖν corrigendum videtur. Res plana est. οὐδ' ἐπωφελεῖ insertum est παρενθέτως extra nexum verborum, et λύει δυςκλεῶς θανεῖν ἡμᾶς plenius dictum sic esset τοῦ μὴ s. ὥςτε μὴ δυςκλεῶς θανεῖν. — 3. Rependere et resarcire significatur. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ Phil. 1208. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντες Oed. R. 101.: non λυτρώσαντες, ut Wakefieldus interpretatur etiam Philoctetae locum, sed resolventes i. e. irritum reddentes, haud dubie a tela desumptum retexenda. — 4. φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι Oed. R. 317. λύῃ, scholiastae scripturam recepit Schaeferus; indicativus etiam Eustathio firmatur p. 626, 53. 1722, 18. et Maximo Planudi apud Bachm. Anecd. vol. II. p. 53, 24. Hoc pro λυσιτελεῖν dictum illustrarunt Valck. ad Hippol. 441. Intpp. ad Alcest. 664. ed. Matth. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 446. — Incerta lectio est λύουσα Ant. 40. v. λούω. — ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας — ἔλυσεν Oed. R. 1350 m., quod Laur. A. habet, ut ἔλυσ' Bruncki cod. C. et Trin., ἔλυσε μ' Laur. B. C. Pal., ἔλυσ' ἔμ' Bruncki B. Aug. b., omissum ἔλυσε in Dresd. a. Sed a prima manu ἔλαβέ μ' in Laur. A, unde ἔλαβεν Herm. Elmsl. quanquam hic perperam interpretatus. De Oed. Col. 1199. v. λεύσσω. — Λύω commune habere ῡ praesentis observat Etym. M. p. 458, 1. Producitur Atticis in arsi, ut El. 733. Oed. Col. 1612.; reliquis senariorum locis thesin imparium sedium tenet, in melicis autem non legitur.

Λωβάομαι vexare, gravi malo afficere. πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον Ant. 54. τόδε μ' αὖ λωβᾶται Trach. 1025 m. de morbi dolore.

Λώβη labes mali, contumeliae, iniuriae. οἵαν μ' ἄῦ' ἔθου λώβαν Trach. 992 m. i. q. ἐλωβήσω. ἐτίσατο λώβαν Ai. 181 ch. *ultus contumeliam est.* v. Hermann. δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Ant. 787 ch. *cum gravi iniuria.* ἄσκοπος ἁ λώβα El. 853 ch. *ingens malum.* — οὔτοι σ' Ἀχαιῶν μή τις ὑβρίσῃ στυγναῖσι λώβαις Ai. 558. τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως 1371. — Tonum notavit Arcad. p. 104, 17.

Λωβητήρ exitii auctor. τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1061. Memorat Eust. p. 763, 39. 768, 55.

Λωβητός affectus malo et contumelia. κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Trach. 1058. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ Ai. 1367· ὦ τλάμων — ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός Phil. 1090 m. — *contumeliosus.* ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη Phil. 603. παρεισδέδεγμαι — λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Trach. 535. v. Herm. In libris et ante Stephanum post λωβητὸν distinctum reperitur. — De activo sensu v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 240.

Λωπίζω nudo. λωπίζει, ἐκδύει, γυμνοῖ, ἤτοι ὅπλων ἢ ἱματίων Hesych. λωπός ἱμάτιον explicatum lexicis veteribus Atheniensium vocabulum dicitur in glossis κατὰ πόλεις ap. Bekk. p. 1095. — ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν Trach. 921. Hesychius haec fortasse spectans ἐξελώπισεν interpretatur ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν.

Λωφάω requiesco. λωφῆσαι ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι, παῦσαι, λῆξαι, ἀναπαῦσαι, ἡσυχάσαι Hesych. Horum primis similia Photius habet p. 238, 27. Sequentia ne quis corrigat παύσασθαι et ἀναπαύσασθαι, meminerit Aeschylo transitive dici λωφᾶν Prom. 27. μετενήνεκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰ φορτία κατατιθεμένων Etym. M. p. 571, 16. — ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου Ai. 61. v. Lobeck.

Λώων, λῷστος melior, optimus. 1. *De animatis:* τοῦ λῴονος δαίμονος Phil. 1088 ch. quanquam δαίμων sortem significat. Schol. λῴονος δαίμονος λέγει τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου. κοὐδενὶ — λῴονι θνητῶν Ai. 1395 an. — ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων Phil. 1156 m. — 2. de *inanimatis* et *cogitatione expressis.* φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῴω τιν' ἡμῖν Phil. 1068. βίου δὲ λῴονος ὑμᾶς κυρῆσαι Oed. R. 1513. λῴους φρένας ἀμείψασθαι Trach. 733. οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι Ai. 1244. — τὰ λῷστά σοι λέγω Oed. R. 1066. τὰ λῷστα — μ' ἀλγύνει 1067. ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρειον πιεῖν Hel. VI. 1 (185 D.). λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον Creus. V. 2 (326 D.). — 3. Adverbiascit. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ Oed. R. 1038. — De falso saepe scripto λώων λῷστος v. Pierson. ad Moer. p. 300., ubi et Creusae locus emendatus est.

M.

Μά iurisiurandi pronuntiandi formula negandi sententiam continens, vel cum accusativo solo ponitur vel praemisso *οὐ*. Quod si verbo additum alterum *οὐ* subsequitur, prius illud non negandi est, sed repudiandi et recusandi adverbium. (*nein.*) Quanquam negandi vis in ipso *μά* nulla inest, sed vel in addito *οὐ* quaerenda vel ex prioribus sensu repetenda. v. Reisig. Coni. in Aristoph. p. 106. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 489. E. cf. ad Rpubl. p. 390, C. — *οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν* El. 616. *μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν* 869. *μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν* Atr. l. 1 (144 D.). Accentus ut in brevi *ᾰ* alius esse non potuit: notavit tamen Arcadius p. 181, 24.

Μᾱγάδις. Primam syllabam Sophocles certe produxit, ut erraverit Passovius in lexico, corripi affirmans. Hesychius: *Μαγάδεις, αὐλοὶ κιθαρωτήριοι. ἢ ψαλτικὸν ὄργανον.* Photius p. 239, 15. *μάγαδις ψαλτικὸν ὄργανον, οὕτω Σοφοκλῆς* v. Athen. IV. p. 182. d. XIV. p. 634. c. cf. 637, a. — *πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες* Thamyr. II. 1 (228 D.). — Apud Photium et Hesychium antepenacuitur, apud Eustathium p. 1157, 42. penacutum est: apud Athenaeum, qui Sophoclis illum locum exscripserat, codices fluctuare observat Dindorf. vol. III. p. 1408. Quanquam quis penacutum accentum in suspicionem vocare possit, cum metrum subinde *μαγάδης* ut dictum fuisse credamus cogat, velut in carmine Anacreontis l. c. p. 634, c., unde cum vitiosa cadentis aetatis pronuntiatio *μαγάδης* et *μαγάδις* non distingueret, mendo scriptorio *μαγάδις* oriri potuit.

Μᾰγειρος coquus: *ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς* Phaeac. II. (601 D.). Tonum notavit Arcad. p. 71, 21.

Μᾰγίς mensa. *τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων* Cris. II. ut Brunckius ad Chrysen, ut scriptum apud Poll. VI. 83., retulit Dind. (651). Aegyptium vocabulum visum nonnullis: v. Sturz. de Dial. Mac. et Alex. p. 105. De tono v. Arcad. p. 29, 19.

Μάγνος. Photius p. 240, 10. *Μάγνον, Σοφ. Ὀδυσσεῖ τὸν μέγαν. ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα.* Illud *τὸν μέγαν* Byzantini hominis fetus est, qui de Romano vocabulo cogitaret, velut *φραγέλλιον* et *λῶρον* et alia multa recepta sunt a Graecis infimae aetatis; nec a Photio scriptum, sed diu post eum assutum pannum putaverim. Sed dubitatur num ad Furentem an ad *ἀκανθοπλῆγα* Ulixen referatur vocabulum; huic assignavit Brunckius II. 5 (409 D.).

Μάγνης nomen gentile. *Μάγνης ἀνήρ* El. 695. Tonum v. ap. Arcad. p. 24, 26.

Μάγος sortilegus. Convicii instar est: *ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον* Oed. R. 387. v. Ruhnk. ad Tim. p. 10. Memorat cum duobus sequentibus versibus Stob. Serm. X. 19.; primum Suid. v. *μάγος* et *μηχανοῤῥάφος* et *ὑφείς*. De accentu v. Arcad. p. 47, 5.

Μάθημα cognitio, quod quis discit. *ποῖον μάθημα;* Phil. 906.

Μάθησις cognitio, notitia. *μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις* Trach. 450. *non honesta didicisti.* *ὧν — μάθησιν ἄρνυμαι* 708. *ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα* El. 1021. id est *non vis doceri.*

Μαῖα obstetrix, inde *nutrix.* De locis, quibus quis natus: *Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει* inc. XCIV, 2 (782 D.). De tono v. Arcad. p. 97, 23.

Μαῖα n. pr. *ὁ Μαίας τε παῖς Ἑρμῆς* El. 1387 ch. Accentus idem qui in appellativo, Eust. p. 1155, 51.

Μαιεύτριαν, ἀντὶ τοῦ μαῖαν, Σ. Ἀλεξάνδρῳ (IV. 3. s. 86 D.). Antiatt. Bekk. p. 108, 31. De tono v. *ἀκέστρια.*

Μαιμάω furo, rabiosa libidine sector. *χεῖρα μαιμῶσαν φόνου* Ai. 50. Affert Eust. p. 921, 18 Cf. Valck. ad Phoen. 1252. Dissen. Expl. Pind. p. 374. Scholiasta etiam *διψῶσαν* legi memorat; et spectat fortasse huc, quod ex tragico quodam *χεῖρα διψῶσαν φόνου* afferunt Athenaeus X. p. 433. f. et ex eo Eust. p. 1701, 30. Librorum scripturam etiam Suidas tuetur v. *μαιμῶσαν.*

Μαινάς Baccha. *Βάκχον — Μαινάδων ὁμόστολον* Oed. R. 212 ch. — Adiective *furibundus.* *λύσσα μαινάς* inc. XXIII. 4. 678 D.). de amore.

Μαίνομαι furo. Leguntur praesens *μαίνομαι*, perfectum *μέμηνα*, aoristus *ἐμάνην.* *Proprie* dictum: *μεμηνότ᾽ ἄνδρα* Ai. 81. *τὸν τοῦ μανέντος — ξύναιμον* 713. — *Tralate* de eo qui vehementiore animi motu extra se rapitur: *ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει* Ant. 135 ch. *ὁ δ᾽ ἔχων* (*ἔρωτα*) *μέμηνεν* 785 ch. *ἀλλ᾽ ἦ μέμηνας —;* El. 867 scil. prae gaudio quasi insania corriperis. *μαίνεται δ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς μήτηρ* 1142. Affert Eust. p. 629, 23. 702, 37. *οἷα μαίνεται πενθοῦσα* Tyr. XV. 9. (587 D.). Hinc *nimia* et *intolerabilia mala μαινόμενα* dicuntur: *γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα* Ai. 936 ch. — Deinde *insanire* universe significat, stultitiae cognatum vitium. *κάρτα μαίνομαι* Trach. 446. *ὅταν τὰ θεῖ᾽ ἀφεὶς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ* Oed. Col. 1534. quo temeraria et perversa consilia maxime a populo summam potestatem tenente timenda tanguntur. *ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών* Ant. 761. *μαίνῃ* Cod. Brunckii T., Dresd. a., Laur. A. supra scripto *ε* et *εις*, Ricc. *μένῃς*, Aug. b. *μένεις*, alii apud Brunckium *μενεῖς*. Schol. *μαίνῃ* commemorat, quod Seidlerus *τοῖς θέλουσι ξυνών* coniungens explicat *ὡς μαίνῃ παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλουσιν ὑπομεῖναι τὴν σὴν μανίαν.* Sed parum

conveniunt haec cum prioribus σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτα, quasi opus fuerit Haemonem memorare se Creontis ferre nolle insaniam. ὡς est *nam*; τοῖς θέλουσι τῶν φίλων sic supplendum duco: τοῖς θέλουσι φίλοις εἶναι, *qui omnia tua causa cupiunt.* Hermanni rationem non intelligo. — Semel μαίνεσθαι de Bacchi comitibus ἐνθουσιαζούσαις dictum: ἅμα περιπόλοισι θυΐαισιν αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι Ant. 1138 ch.

Μαίομαι quaero. λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς Ai. 280. χρόνος — πολλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις inc. VII. 3 (658 D.).

Μάκαρ beatus. ὁ δ' ἥκιστ' ἔχων (κακὰ) μακάρτατος Mys. II. 2 (359 D.). Deorum cognomentum: ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε Phil. 398 ch. de Tellure eadem matre Deorum.

Μακαρίζω beatum praedico. βροτῶν οὐδὲν μακαρίζω Oed. R. 1195 ch. Herm. βροτῶν distinctione posita cum prioribus τλᾶμον Οἰδιπόδα coniungit.

Μάκελλα ligo. δίκελλα lexicis Vett. explicatur. Si Sophocles Aeschyli exemplo, quod etiam risit Aristophanes, χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνός posuit inc. LXXXVII. (767 D.) *fulmen* intellexit coruscum cum ligonis dentibus comparatum. Tonum generis v. ap. Arc. p. 96, 19.

Μάκιστος v. μακρός.

Μακραίων longaevus. οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος Oed. R. 518. ἦσθα — μακραίων Oed. Col. 150 ch. Hermannum μακραίων γ' ὅτι pro librorum scriptura μακραίων τε θ' et Tricliniano τ', quod retinendum secundum Canterum erat, subrogantem non probo. *Senem* videt Oedipum esse et caecum chorus: num *diu sit*, *quod luce orbus sit*, ad rem minime facit. — *Deorum* est cognomen: τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων Oed. R. 1099 ch. κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 974 ch. Sed *longum* significat: ὅπου μακραίωνι στηρίζει — ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 192 ch. Suid. v. ἱδρύνων et μακραίωνι. Et ne quis μακραίων coniiciat, propter rariorem vocabuli significationem vulgata scriptura longe exquisitior est. — Prima, ut solet, in thesi corripitur trimetri Oed. R. 518. trochaica Oed. R. 1099., dubia est in glyconici basi Oed. Col. 150., producitur in arsi trochaica Ant. 974. Incerta mensura est Ai. 192.

Μακράν. Adverbium ab adiectivi casu quarto ductum, unde tonus per se sequitur. 1. De loco *in longinquum, procul.* οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Oed. R. 16. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 998. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις Phil. 26. Prosa oratio ἀπόν additura erat. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ — προσβαίη μακράν; 42. Haeserunt in προσβαίη, quod cum non bene videatur cum μακράν convenire, προβαίη desiderabatur. Est vero *accesserit in locum longinquum.* ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον Trach. 958 ch. — Proxime a loci significatione abest οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός Oed. R. 220. proprie *longinqua loca non*

circumspiciens; i. e. *parum* proficerem investigando. Deinde ad *longos sermones trahendos* transfertur. μὴ μακρὰν βούλου λέγειν El. 1250. μὴ τεῖνε μακράν Ai. 1019. Apud Gr. de Constr. ap. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 390. μακρὸν legitur. Locutionem enotavit Moschop. Dictt. Att. in compositis verbi τείνω pertractandis. καὶ γὰρ οὐδ᾽ ἀνιστόρουν μακράν Trach. 316. *non ex longinquo quaesivi,* i. e. nec multis nec dedita opera. 2. De tempore, *diu.* ἐπεὶ τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγὼ El. 315. *non diu viverem amplius.* οὐ μακρὰν ἔτ᾽ ἀμμένει τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον 1381 ch. — Prima in thesi corripitur El. 315. 1250. 1381. Trach. 316. Oed. R. 16. 220., aut ambiguis locis exstat; in arsi producitur Ai. 1019.

Μακρός. 1. de locis *longus* et *longinquus.* οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος Phil. 488. μακρὰν ὁδὸν Oed. Col. 20. μακρὰ κέλευθος 304. φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος 669. Affert versum Suid. v. πλώσιμον. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. Elegantius enim de *via* quam de *faciendo itinere* dicetur. καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας Captiv. VI (37 D.). Apud Steph. Byz. v. Εὐρώπη legitur μακράς. Brunckius μακράν, nec apte tamen insulani homines longe abesse ab Europa dicuntur. Ad μακρᾶς, quod est *late patentis,* ἐνοίκους vel subaudiendum vel proximo versu a poeta additum fuisse credibile. Sic intelligo ἐμπολὰς μακρὰς παραῤῥίπτοντες Scyr. IV. 4. (499 D.) non *magnas merces,* magni enim pretii rectius dicerentur πολλοῦ ἄξιαι, sed *in longinquum,* id est *per longinqua itinera proiiciunt s. periclitantur.* — 2. De tempore *longus* et *longinquus.* χρόνῳ μακρῷ El. 42. 1265. ἐν χρόνῳ μακρῷ Phil. 235. Oed. Col. 88. Ant. 418. El. 322. οὐ μακροῦ χρόνου Ant. 1065. El. 470. Phil. 810. Oed. Col. 825. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος El. 1019. τοῦ μακροῦ χρόνου Trach. 539. τῷ μακρῷ χρόνῳ Trach. 596. Oed. R. 963. ἐν τῷ μακρῷ — ἀνθρώπων χρόνῳ Phil. 306. οὐ μακρῷ χρόνῳ 360. ἐκ μακροῦ χρόνου Oed. R. 1141. ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος Ai. 632. Versum cum tribus aliis affert Stob. Ecl. I. 9. 23. χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς Oed. Col. 8. μακροὶ παλαιοί τ᾽ ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι Oed. R. 561. τοῦ μακροῦ βίου Ai. 468. μακρὸν βίον Creus. IV. 2. (325 D.) ἐν μακρῷ γήρᾳ Oed. R. 1112. τῷ μακρῷ γήρᾳ Scyr. V. 2 (500 D.). αἱ μακραὶ ἁμέραι Oed. Col. 1217 ch. de vita humana dictum. — 3. *Longus* i. q. *procerus, excelsus.* αἰγείρου μακρᾶς Aeg. VI. (24 D.). 4. Proxima ab *spatio significatio* haec est tralatio: τῶν μακρῶν ἀλάταν πόνων Ai. 872 ch. quae de labore in circumvagando Aiacemque quaerendo suscepto dicuntur. Magis absunt et medium quasi locum tenent, ut ambigas, sintne a tempore an a locis traducta haec: τῶν μακρῶν γόων El. 367. μακρῶν λόγων Phil. 12. El. 1327. 1364. Plane ab utroque discedunt et meram *rei magnae,* etiam *difficilis* vim sibi vindicant haec: προσνεῖμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις δι-

δοὺς Trach. 1207. εἰ καὶ μακρὰ κἄρτ' ἐστὶν 1208. μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130. μακρὸν γέρας Ai. 812. διδάσκεσθαι μακρά Phthiot. II. 2. (622 D.) quod cum πολλ' ἀκοῦσαι copulatum haud dubie μεγάλα significat. — 4. *Adverbiascit* κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι Ant. 886. *longe funestissima ratione*. Non est nisi species usus adverbiascentis in μακρὰ μέλλετον Oed. Col. 219 ch., quanquam Latinis *multum* s. *diu cunctari* dicitur. — Huc referendus superlativus μάκιστος sive μήκιστος: μάσσων enim non comparet. τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ Oed. R. 1301 an. *gravius, quam gravissima sunt, in te irruit*, i. e *longe gravissime*. μάκιστα igitur genere dictum neutro. Usum formarum μάσσων μάκιστος pro μείζων μέγιστος exemplis illustravit Valck. ad Hippol 817. et Brunckius. Tricl. μηκίστων, ionice. Cod. Bruncki C. Laur. tres Flor. Δ. Pal. Trin. Augustani, Dresd. b. κακίστων contra metrum; Laur. d. τῶν μεγάλων κακίστων. — ἀλλ' ὅτι δύνᾳ μάκιστον — ἐξιδοῦ ὅτι πράξεις Phil. 838 ch. Tricl. μέγιστον, et sensu deterius et metro adverso. Significatur *quantum maxime*. — In μακρός (cuius accentum notavit Arcad. p. 74, 4. ceterum regulae convenientem) primam in arsi produxere, in thesi corripuere tragici. Producitur Ai. 632. Phil. 488.; corripitur Oed. Col 88. Oed. R. 963. 1112. Ant. 232. 418. 886. Ai. 130. 468. 812. Trach. 1207. 1208. El. 42. 322. 1265. 1364. Phil. 12. 235. 306. Aeg. VI. 1. Capt. VI. Scyr. IV. 4. Phthiot. II. 2.; et in melicis Oed. Col. 219. 1217. Reliquis locis ambigua mensura sedes habet.

Μάλᾰ *admodum, valde*. Tonum universi generis observavit Apoll. de adv. p. 550, 9. et ipsius vocabuli p. 562, 3.— I. *Positivus*. 1. *cum verbo* non legitur. 2. *cum adiectivo*. καὶ μάλ' ἄζηλος θέα El. 1447. μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Phil. 843 ch. μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος Διόβολος Oed. Col. 1462 ch. 3. cum *adverbiis aliis* significatione firmandis servit, rectius plerumque interpretamur *utique sane*. ὤμοι μάλ' αὖθις El. 1408. οἴμοι μάλ' αὖθις Trach. 1196. Oed. R. 1317. παπαῖ μάλα Phil. 775. παπαῖ μάλ' αὖθις 782. μάλ' αὖ θροεῖ τις El. 1402. μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος Oed. Col. 1475 ch. τί τόδε μάλ' αὖθις; 1729 m. ὅπωπα δ' οὐ μάλα Phil. 672 ch. Unus locus est, quo vim adverbii augeat ipsam: τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο (εἶδος), καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον El 1169. — II. *Comparativus*, quem attice producere ᾱ eaque de re inflecti docet Apoll. de adv. p. 577, 26. 33. 1. *cum verbo* legitur *magis* et *potius*, hoc potissimum ἤ illato, significans: μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Phil. 46. ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον 95., quod si cum βούλομαι praecedente coniungas *magis* significat, si non, *potius*. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; 102. ὡς μᾶλλον μάθω Oed. R. 359. τοὔνειδος ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον (ἦλθε) 524. ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλ-

λον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα 585. τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν 588. δείξεις δὲ μᾶλλον 748. *rectius* s. *clarius ostendes.* τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ᾽ ἔπη 1148. μᾶλλον ἐξεπίσταμαι Oed. Col. 560. δυστυχεῖν — ἢ σ᾽ εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον 805. τάχ᾽ ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε 824. οὔτ᾽ εὐτυχοῦσα μᾶλλον (οἶδα) Ant. 17. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον 1307 m. εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν — εἶδος Trach. 1057. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν Ai. 124. χαίρει μᾶλλον 152 an. εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον — εὐφραίνεται 273. τάχ᾽, ὡς ἔοικε, μᾶλλον 327. si ex prioribus λέξω subaudiendum. οὐ μᾶλλον (εἰς ἀνίαν ἔρχεται) 1118. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1294. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ᾿μαυτῷ πονεῖν 1346. θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ᾽ ὁρῶ El. 252. θαρσοῦσα μᾶλλον 306. μᾶλλον εἰκὸς ἦν 530. κατ᾽ ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει 825 m. οὐ μᾶλλον (τεκμαίρομαι) Cedal. I. 2 (307 D.). — 2. *cum adiectivo* vel *participio adiective* dicto: εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον Phil. 874. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν᾽ εὐσεβῆ 1040. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ᾽ ἀνήρ Oed. R. 816. τά γ᾽ ἔργα μου πεπονθότ᾽ ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα Oed. Col. 268. v. δράω. ἐπεὶ καλόν μοι — θανεῖν προδήλως μᾶλλον Ai. 1290. nisi μᾶλλον *potius* interpretere et cum προδήλως coniungas. — 3. *cum adverbio*: μὴ ᾿ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ᾿γγύθεν Phil. 465. λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ᾽ ἀνιῶμαι 901. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός Oed. R. 1018. Bene enim οὐ μᾶλλον coniungentur, etsi μᾶλλον ad subaudiendum etiam ἔφυσα referri potest. πολλῷ γε μᾶλλον — διόλλυμαι 1159. *longe certius mihi exitium.* — 4. Sed cum interposito ἢ duabus senténtiis connectendis servit, μᾶλλον sensu aliquoties ad *ipsas res comparatas*, igitur ad nomina proxime pertinet. οὐ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις Oed. Col. 1146. Nam λόγοισι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις coniungenda. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν Ant. 725. Perperam μᾶλλον σκοπεῖν consociarentur. εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον Alet. V. 3 (92 D.). οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος El. 1135. — 5. Est ubi interpositum duabus sententiis solutum quasi nexu omni et liberum sit. ἄγαν γε· μᾶλλον δ᾽ εἰ παροῦσα πλησία ἔλευσσες οἷ᾽ ἔδρασε, κάρτ᾽ ἂν ᾤκτισας Trach. 892. Nemo μᾶλλον κάρτα coniunxerit: neque μᾶλλον ᾤκτισας, ut κάρτα epexegesin efficiat, pro καὶ κάρτα dictum; sed μᾶλλον est *at vero.* — 6. In *proprietate* vocabuli illud unum advertendum, quod μᾶλλον ἆσσον coniunguntur Antig. 1195., v. Pflugk. ad Eur. Hec. 377. Boissonad. ad Aristaen. p. 430. Matth. Gr. Gr. §. 458. In illo μηδέν τι μᾶλλον Ai. 273., de quo genere cum alii tum Schaeferus dixit ad Greg. Cor. p. 60., μηδέν τι observatione digna sunt, μᾶλλον non est. — III. *Superlativus.* 1. *Cum adiectivo.* ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Phil. 151 ch.

τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα Oed. R. 45., est enim participium adiectivi loco. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; 1126. τίσι μάλιστα proxime cohaerent. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν Trach. 696. καὶ σῇ μάλιστα χειρί Ai. 485. — 2. *Cum verbo.* μάλιστα — τῷ θανόντος ἱμέρῳ Phil. 350. (sc. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπίσχον ναυστολεῖν). τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα 504. οἴοιτο μὲν μάλιστα 613. Hermannus aliter distinxit μάλιστα ad ἑκούσιον λαβών trahens. ὅτου σε χρεία — μάλιστ' ἔχει 642. ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος 645. ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστα 1269. μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς Oed. R. 647. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. μάλιστα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον 1466. ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών Oed. Col. 678 ch. θαμίζουσα μάλιστα coniunguntur. ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ (καλῶ) 746. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς 768. ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις 1675 m. (sc. βαίης s. λάβοις). οἷς μάλιστ' ἁδεῖν με χρή Ant. 89. τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα 470. μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκός, Ὕλλον Trach. 56. (sc. τί οὐ πέμπεις;). ᾤκτειρα δὴ μάλιστα 464. Ἕκτορος — μάλιστα μισηθέντος Ai. 805. ὁδὸς δ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον 974. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε El. 920. ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα 1354. μάλιστά σοι μέλειν οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι 1438. — 3. *Cum adverbio.* ἔνθα δίστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν — ὁδοί Oed. Col. 905. Nam ἔνθα μάλιστα, *ubi potissimum, gerade wo*, coniungenda, ut ἐνταῦθα δὴ μάλιστα καρβήσασ' ἔχω Trach. 37. μάλιστα μὲν μέθες ἐνταῦθα 796. — 4. Sed cum *maxime, potissimum* significat, proxime potest cum *substantivo* vel *pronomine* copulari. ἄναξ ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν Oed. R. 285. τὰ αὐτά μάλιστα rectius quam ὁρῶντα μάλιστα iungentur. μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατε 926. μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην 1005. τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν — εὐσεβῶς ἔχει 1430. τοῖς ἐν γένει μάλιστα, *ipsis potissimum cognatis* copulanda. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει; Oed. Col. 652. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1300. τὴν σὴν μάλιστα Ἐρινύν coniungo, etsi etiam μάλιστα αἰτίαν non inepte dicitur. ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ inc. X. 3, 2 (663 D.). μάλιστα ἡ μωρία consociata proxime sunt. — 5. Est ubi *utique sane* significet. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα Ant. 327. Hinc est illud, quod *ab affirmantibus* in colloquio maxime usurpatur. μάλιστα Oed. R. 1044. 1173. El. 378. μάλιστά γε Trach. 666. Oed. R. 994. μάλιστα πάντων El. 655.

Μᾰλᾰκός mollis. ἐν μαλακαῖς παρειαῖς Ant. 779 ch. — De accentu generis v. Arcad. p. 51, 6. sed accurate Philem. p. 103. Etym. M. p. 802, 3. schol. Il. ω. 566. cf. Eust. l. c.

Μᾰλάσσω emollio. *Passivum* solum in usu apud Sophoclem de

emolliendα animi duritie et pervicacia πρὸς θεῶν μαλάσσου Ai. 589.; *de constantia frangenda* ἀνδρῶν — ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. II (203 D.). de *malis* cum *corporis*, ut πρὶν ἂν νόσου μαλαχθῇς τῆσδε Phil. 1318., quod verbum ut κουφισθῆναι cum genitivo dictum; — tum *animi*, ut τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. 2 (63 D.).

Μᾶλερός vehemens. μαλερόν, σκληρὸν κατ' ἀντίφρασιν καὶ φθαρτικὸν τῶν ἁπαλῶν σωμάτων explicat Eust. p. 691, 52. μαραντικόν Phot. p. 244, 5. καυστικόν, μαραντικόν, ὀξύ, λαμπρόν, ἀσθενές Hesych., quae pleraque aliis aucta Suidas habet, nec mutandum apud utrumque ἀσθενές, cum etiam Eustathius propriam vim ponat τοῦ εὐφθάρτου διὰ τὴν ἁπαλότητα. V. Hemsterhus. ad Hesiod. Theog. 18. Stanl. ad Aesch. Choeph. 321. Blomf. gl. Aesch. Pers. 62. — Ἄρεά τε τὸν μαλερόν Oed. R. 190 ch. Non pestilentia a Marte auctore repetitur, sed Pestis *Mars non armatus* vocatur: cf. Herm.

Μαλθᾰκός mollis. Proprie: σιαγόνας τε δὴ τίθησι μαλθακάς Amyc. II. μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης Pandor. I. 2. (114 D.): ὥςτε μαλθακὴ κοπίς inc. LXXXIV. 1, 1 (762 D.). De *dictis blandientibus* tralate: λόγοισι μαλθακοῖς Phil. 625. — Tonus idem atque in tenuiore forma et diserte memoratur Arcad. p. 51, 8.

Μαλθακῶς molliter, leniter. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων Oed. Col. 778. *ingrata blandis dictis praetexens.*

Μαλθάσσω delinio. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν Ant. 1179. *blande dictis fallam.*

Μάλιστα v. *μάλα.*

Μαλλοδέτης laneo filo constrictus. τὰς μαλλοδέτεις κύστεις Polyid. II (462 D.). Genus vaticinandi, quod describit schol. Eur. Phoen. 1256. A Valckenarii corrigendi libidine μαλλοδέτους scribentis tutum vocabulum praestatur comparato ἱπποδέτης; sed sane μαλλοδέτας scribendum penacute.

Μᾶλλον v. *μάλα.*

Μαλλός vellus, lana. Illud dici videtur ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλός Polyid. IV. 1 (464 D.). *Villum laneum* significat: ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον — μαλλῷ Trach. 687. οἰὸς — νεοπόκῳ μαλλῷ Oed. Col. 476. v. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 386. — Tonum notavit Arcad. p. 53, 17.

Μάνδρα stabulum, cors. μάνδραισιν ἱππείαισιν Tyr. XV. 3 (587 D.). Legitur ap. Aelian. H. An. II. 10. μάνδραις ἐν: illud proptor numeros suaviores Brunckius dedit. — ἵππων σηκούς explicat Phot. p. 245, 26. — Accentum generis Arcadius notavit p. 101, 24.

Μανθάνω. I. *Formae.* Non exstat nisi activum. *Praesens:* *μανθάνω* El. 607. Trach. 472. Phil. 902. inc. LX. 1, 1 (723 D.). *μάνθανε* El. 1334. *μανθάνειν* Phil. 1375. Oed. R. 545, Oed. Col. 12. Ant. 706. 719. 1018. inc. C. 5 (779 D.). *μανθάνων* Oed. Col. 1640. inc. C. 7 (779 D.). — *Imperfectum.* *ἐμάνθανον* Oed. Col. 439. Ant. 528. 999. — *Futurum.* *μαθήσει* Oed. Col. 1524. Ai. 277. *μαθησόμεσθα* 652. — *Aoristus.* *ἔμαθον* Oed. R. 492 ch. — *μάθω* Oed. R. 359. Phil. 332. 555. Oed. Col. 26. *μάθῃς* Phil. 300. Cod. Ven. *μάθε.* 530. Oed. Col. 599. Trach. 335. Ai. 13. 552. El. 1196. *μάθῃ* Phil. 13. *μάθωμεν* Phil. 535. Ant. 311. — *μάθοιμι* Phil. 949. Oed. R. 924. Ai. 1241. El. 33, *μάθοις* 362. Oed. Col. 586. Trach. 1124. 1144. inc. VI. 2 (659 D.). *μάθοι* Oed. Col. 404. — *μάθε* El. 344. Oed. R. 708. — *μαθεῖν* Phil. 155 ch. 233. 370. Oed. R. 120. 575. 769. 1155. 1235. Oed. Col. 22. 115. 324. 385. 505. 548 m, Ant. 721. 1256. Trach. 407. 670. 691. 746. Ai. 33. 824. 1025. El. 555. 1446. Phthiot. II. 1 (622 D.). — *μαθών* Phil. 118. 959. Oed. R. 398. 539. 544. 704. 1128. Ant. 1258. Trach. 186. 369. 449. 741. Ai. 787. 1238. *μαθόντες* Ai. 711. Oed. R. 308. Phil. 537. *μαθοῦσα* Oed. R. 680. 749. Ai. 287. El. 877. — II. *Usus.* 1. Maxime significat *discere, edoceri,* aut ab alio condocefactum aut suamet cogitatione vel experientia. *Unde* quid discas, aut solo genitivo aut additis dicitur praepositionibus. *πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά* Phil. 959. *ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν* Oed. R. 120. *εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον μαθόντες εὖ κτείναιμεν* 308. *accurate edocti.* *λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω* 359. *οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών* 398. *οὔτε πάροιθεν — οὔτε τανῦν πω ἔμαθον* 492 ch. *ὡς — οὐκ ἀλεξοίμην μαθών;* 539. *κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών* 544. *μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ* 545. *μαθὼν ἄλλου πάρα* 704. *ἐμοῦ 'πάκουσον καὶ μάθε* 708. *μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν* Oed. Col. 12. *χρόνου μὲν οὕνεκ' οὔ με δεῖ μαθεῖν τόδε* 22. *ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι;* 26. *χρόνῳ μάθοις ἂν* 586. *ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει* 599. Laur. B. *με.* *αὐτὸς μαθήσει* 1524. *Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα* 1640 *qui doceatur:* cum enim magis visu quam auditu significetur docendus, non potest ad secundam verbi vim trahi. *ἵνα — μάθηθ' ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν* Ant. 311. *τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν* 706. *τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν* 719. *σέ τ' εἰκὸς — μαθεῖν* 721. *τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα* 999. *τὸ μανθάνειν δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος* 1018. *ἔχω μαθὼν δείλαιος* 1258 m. *εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις* Trach. 449. *εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών* 746. *εἰ τὸ πᾶν μάθοις* 1124. *ἅπαν μαθήσει τοὔργον* Ai. 277. *κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξα* 287. *condocefacta,* i. e. *castigata.* *ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς* 552.

μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν 652. Affert Eust. p. 21, 21. 1429, 26. *ἐπεὶ δίδαξον ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ* El. 344. *εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆςδε χρῆσθαι* 362. *ὡς μαθοῦσά μου — λέγῃς* 877. *ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς* 1196. *ὥςτε κἀμφανῆ μαθεῖν* 1446. *πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ* Phthiot. II. 1. *οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν μάθοις ἂν* inc. VI. 2. *τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω* LXI. 1, 1. *ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα* C. 5. *αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων* ib. 7. — 2. Est ubi *accipere, certiorem fieri* vel *audire* melius ad sensum conveniat. *μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα* Phil. 13. *μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν* 118. *τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον* 155. *τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν* 233. *φέρε — τὸ τῆς νήσου μάθῃς* 300. *πρὶν ἂν μάθω — εἰ τέθνηκε* 332. *πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ* 370. Schol. *ἀντὶ τοῦ πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι*, i. e. priusquam de me certiores essetis facti. *ὡς καὶ μάθῃς ἀφ' ὧν διεζων* 530. *ἐπίσχετον, μάθωμεν* 535. *ὧν μαθόντες αὖθις εἴξετον* 537. *ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις* 555. *μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς* 905. *ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμι* 949. *μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη* Oed. R. 680. *ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυςφόρως ἔχοντα* 769. *ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν — μάθοιμι* 924. *τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;* 1128. *τί προςχρῄζων μαθεῖν;* 1155. *ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν* 1235. *ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων* Oed. Col. 115. *αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν* 324. *τοῦτο βούλομαι μαθεῖν* 505. *τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;* 548 m. *τοῦ ξένων — μαθὼν λέγεις* Trach. 186. *ὅπως μάθῃς — οὕςτινάς τ' ἄγεις ἔσω* 335. *ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα* 369. *τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον — μαθεῖν* 407. *ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν* 670. *φάτιν — ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν* 691. *auditu mirabilem maxime.* *τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν — φής;* 741. *τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις* 1144. *ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς* Ai. 13. *κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου* 33. *στείχοντα γὰρ — μαθόντες ἀμφέστησαν* 711. *τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;* 787. *ἱκόμην τὸ Πύθικον μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς δίκας ἀροίμην* El. 33. *ἦ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν* 555. Quanquam *discendi* et *accipiendi dictis ab alio* significationes nonnullis locis satis distingui nequeunt. — 3. Sed *visu certiorem fieri* significat: *ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὢν οὐ δυςπετής* Ai. 1025. — 4. *Animadvertendi* vim habet Ai. 824.: *καλῶ — Ἐρινῦς τανύποδας μαθεῖν ἐμὲ πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.* *intelligendi s. noscendi:* *οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον* Ai. 1238. *ὡς οὐ μανθάνω* Phil. 902. *φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν* 1375. *οὐκ ἔχω μαθεῖν* Oed. Col. 385. *κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι* 404. *ὅτε — κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων* 439. *οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δύ' ἄτα* Ant. 528. *ἐπεί σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητά*

Trach. 472. *μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω* El. 607. — Cognata est *sciendi* vis. *εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ* El. 1334. — De oppositis *ξυνειδώς* et *μαθών* Oed. R. 704. v. Valck. ad Herod. III. 81.

Μανία furor. Proprie: *μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς Αἴας — ἀπελωβήθη* Ai. 215 an. *θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος* 605 ch. — Tralate de *insania* consiliorum et mentis: *τίς σε — προσέβη μανία* Oed. R. 1300 an. *τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τι μένος* Ant. 949 ch. *κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν* 950 ch. Prae *dolorum vehementia insaniens* Hercules significatur Trach. 995 an.: *τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθῆς*. Valckenar. Diatr. p. 179. *ἀνίας* coniiciebat, metro ipso erroris coargutus.

Μανιάς furens. *μανιάσιν νόσοις* Ai. 59. i. q. *μανιώδει νόσῳ*; *μαινάς* sic non dicitur.

Μαντεία. 1. *divinatio.* *ἦ τοι μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις* El. 489 ch. *καίτοι — μαντείας ἔδει* Oed. R. 394. Locum totum, quinque versus Suid. affert v. *τοὐπιόντος*. — *οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ' οὔτε τῇδε* 857. 2. *vaticinatio.* *εὐκταῖα φαίνων, ἢ ἀπὸ μαντείας τινός*; Trach. 238. *vota faciens aut voti aut oraculi causa.* *πέμψας τάσδε μαντείας* Oed. R. 149.

Μαντεῖον. 1. i. q. *χρηστήριον.* *τὸ Πυθικὸν μαντεῖον* El. 33. *τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον* Oed. R. 243. — 2. i. q. *χρησμός.* *τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖα* Oed. R. 407. *τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα* 481 ch. *μαντεῖ' ἄγουσα* Oed. Col. 355. *τῆσδέ τε μαντεῖ' ἀκούων* 454. *ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι* Trach. 77. *συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα* 1155. — De accentu generis v. Arcad. p. 121, 8.

Μαντεῖος divinatorius: vaticinando serviens. *ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ* Oed. R. 21. Apollinis Ismenii templum a Pausania Boeot. 10. memoratum significatur. Schol.: *καὶ γάρ ἐστι παρὰ τῷ Ἰσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερόν· δι' ὅ φησι μαντείᾳ σποδῷ. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ βωμῷ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὥς φησι Φιλόχορος.* Est igitur *μαντεῖος* pro *μαντικός* dictum, qua significatione veteribus lexicographis non animadversa legitur Eur. Ion. 130. *μαντεῖον ἕδραν*, quod Musgravius contulit (nam Troad. 458. non comparet), et Pind. Pyth. XI. 11. *θῶκος μαντεῖος.* — De accentu praecepit Etym. M. p. 248, 36.

Μάντευμα. 1. *vaticinium.* *ὦ θεῶν μαντεύματα* Oed. R. 946. *τὰ σέμν' δ' ἔχει τοῦ θεοῦ μαντεύματα* 953. *θεήλατον μάντευμα* 992. *τοῖς νῦν γε — μαντεύμασι* Oed. Col. 388. *τὰ τοῦδε — ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα* 1427. — 2. *divinatio.* *τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα φθίνοντ'*

ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1000. ὄργια sacra sunt ἔμπυρα, ex quibus coniectabat Tiresias; quae cum ἄσημα dicuntur, *irrita fuisse* dicuntur, *nihil ut certi portenderent*; quod ipsum erat irae divinae signum.

Μαντεύομαι vaticinor. εἴπερ τι Κάλχας — μαντεύεται Ai. 733. Hoc non *edere* potius quam *petere vaticinium* significare ait Elmsleius apud Atticos, ad Oed. Col. 87. Male: activum omnino non legitur apud illos; v. Locell, ad Xen, Eph. p. 268. Schaef. ad Plut. t. V. p. 55.

Μαντικός divinatorius. 1. *Adiectivum* est. φῆμαι μαντικαί Oed. R. 723. i. q. τῶν μάντεων. Respicit Eust. p. 694, 28. τὸ μαντικὸν — γένος Ant. 1042. οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης Oed. R. 709. — 2. Hinc *substantive* cum synesi vocabuli τέχνη dicitur. εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν Oed. R. 311. φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 462. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Ant. 1021. *ne a vatium quidem arte intentatus sum.*

Μάντις vates. 1. Proprie dictum: μάντις ἦν τις εὐγενής Phil. 600. ὅπως ἤκουσα — τὸν μάντιν εἰπόντα 611. τὸν θεῖον — μάντιν ὧδ' ἄγουσιν Oed. R. 298. ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; 390. ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται 500 ch. ὅτι — ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι 526. ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 562. μάντιν κακοῦργον 705. ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ 747. κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων Oed. Col. 1302. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον Ant. 627. τῷ μάντει πιθοῦ 979. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς 1040. σοφὸς σὺ μάντις 1046. ὦ μάντι 1163. ἔφασχ' ὁ μάντις Ai. 747. τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπε 767. τοῦ Θεστορείου μάντεως 788. Πολυΐδου τοῦ μάντεως Polyid. I. 1 (462a D.). — 2. *Cum metaphora* eum significat, qui vatis instar aut *de futuris* coniicit, aut *gesta interpretatur*, unde de futuris coniectura fiat. V. Reisig. Comm. Cr. in Oed. Col. p. 315. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί Oed. R. 1086 ch. μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων Oed. Col. 1082 ch. καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς Ant. 1145. *nemo ex praesentibus de futuris coniecturam fecerit.* ἆρ' εἰμὶ μάντις; 1197. *num recte auguror?* εἰ μὴ — παράφρων μάντις ἔφυν El. 465 ch. καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι; 1473. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1491. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1398 an. — 3. Notandum, μάντις semel *adiective* dici sed *proprio* significatu: ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. II (116 D.). In satyrico enim Amphiarao apertum est plures productos esse augures et coniectores, de quorum uno, corpore, ut videtur, brevissimo ridicula dicta illa sunt, quae ad Carcini filios festive transtulit Comicus Vesp. 1501. — Accentus regulam sequitur eorum, quae in εως genitivum flectunt, et notatur ab Arcadio p. 28, 15.

Μάομαι molior, conor. σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου Oed. Col. 840 sh. *non abstinebo manum in tanta tua audacia.* ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη certa est Brunckii emendatio Trach. 1126. Libri μνωμένη. Laconicum vocabulum: v. Intpp. Hesychii v. μώμεθα. Reisigio Helladius Photii p. 867. illius loci recordatus esse videtur, sed vel memoria deceptus vel a librariis eius depravata scriptura, cum haec habeat: καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Μᾰραίνω exstinguo. πάνθ᾽ ὁ μέγας χρόνος μαραίνει Ai. 700. Affert Stob. Ecl. I. 9, 24. et consentiunt libri. Hermanno in stropha videtur excidisse aliquid, Lobeckius verbis μαραίνει καὶ omissis scripsit χρόνος φλέγει τε. Sed bene opponuntur μαραίνει τε καὶ φλέγει. Reisigius Comm. Cr. in Oed. Col. p. 364. locum male tentavit. — Figurate de *luce oculorum exstincta* πῶς ἔτλης — ὄψεις μαρᾶναι Oed. R. 1328. Et de *sordibus corpus dehonestantibus* πίνος πλευρὰν μαραίνων Oed. Col. 1262. — Aoristi forma ἐμάρανα communiter omnibus, nec solis Atticis scriptoribus usitata est.

Μαργάω. μαργᾷ, μαργαίνει, ὑβρίζει, ἐνθουσιᾷ, μαίνεται. Hesych. μαργαίνει, μαίνεται Suidas ex Photio p. 247, 11. Videtur hoc posterius verbum deponentis formam abundantem habuisse: nam apud Hesychium μαραίνεται, μαίνεται, interpretatum μαργαίνεται corrigendum: nisi latius serpsit corruptela, scribendumque μαργαίνει. — πρὸς ἅσπερ (ὀξύτητας τῶν παθῶν) οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι inc. LIX. 2 (722 D.).

Μαργότης insana libido. ἀκοσμία φαίνοιτ᾽ ἂν εἶναι σῶν τε μαργότης φρενῶν inc. LXII. 2 (726 D.).

* *Μᾰρεινή.* ἡ μεμαρασμένη ὕλη· καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφ. (inc. CV. 121. s. 908 D.). Photius p. 247, 17. In cod. altero scriptum Μαρ^ε^ινη, utrobique sine accentu. Cui vocabulo sane cetera incognito qui substituunt μαρίλη, non reputant, id statim sequi apud Photium, explicatum verbis paulo aliis, cum quibus concinunt fere Hesychius et Suidas: ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων· καὶ ἡ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀσβόλη. Μαρίλη tritum, μαρεινή (sic enim scribendum puto) rarissimum vocabulum, eaque de causa a Photio enotatum esse verisimile est; a μαραίνω non minus recte quam a φαίνω φαεινός, a κλείω κλεινός, a δέω s. δέδιμι δεινός ductum cum synesi vocis ὕλη dicitur.

Μᾶριεύς Mariensis. Μαριεὺς ἀλοιμός inc. CV. 37 (830 D.). v. ἀλοιμός.

† *Μᾰριλευτής carbonarius.* μαριλευτάς probabili suspicione vindicari Sophocli poterit, ut post ἀνθρακευτάς exciderit μαριλευτάς inc. CV. 121 (908 D.). v. μαρεινή.

Μαρίλη v. μαρινή.

Μαρμᾰρόεις splendens. Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν Ant. 606 ch.

Μάρπτω. Proprie *prehendo*, μάρψαι, συλλαβεῖν, καταλήψεσθαι (scr. καταλήψασθαι ex illius aetatis graecitate). Hesych. Similia idem in μάρπτειν et μάρψω et Suid, v. μάρψῃ. — μάρψας ποδός νιν Trach. 776. — Aliquid figuratae dictionis habet ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν Oed. Col. 1678 m. *absorpsit* terra Oedipum. — Plane tralatum a manibus ad *ius et possessionem* est Ai, 439.: οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, arma Achillis. De hac figura et affinibus vocabuli significationibus lectiora quaedam v. apud Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 18 (vol. II. p, 488. Lips.).

Μαρτῠρέω testor. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς Ant. 511. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα 982. *de te habeo, quae testimonio confirmem utilia fuisse,* τίς — τοι μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν Trach. 421. πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί 895. — *confiteor, proloquor.* μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν Oed. Col. 1267. ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 347. — *documento sum:* ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά Oed. R. 1032.

Μαρτῠ́ρομαι antestor. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ Oed, Col. 817. Affert Suid. v. μαρτύρομαι.

Μάρτῠς testis. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις Phil. 319. πολλῶν παρόντων μαρτύρων Trach. 351. Versum ex parte memorat schol. Eur. Hippol. 551. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς 1238. — Tonum observavit Arcad. p. 193, 6.

Μάσθλη flagellum, quod ex Homerico ἱμάσθλη ortum, in Andromeda (VII. 4. 137 D.) et Synd. (161 D.) posuisse fertur Hesychio teste in v. De Andromeda errasse grammatici fontes verisimile. — Tonum v. Arcad. p. 107, 22.

Μάσθλης flagellum. φοίνιον μάσθλητα δίγονον ex Andromeda (VII. 4. 137 D.) Etym. M. memorat p. 272, 3. v. δίγονος. — Tonum v. ap. Arcad. p. 24, 25.

Μάσσω pinso. φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν κρητῆρα Synd. IV. 1 (149 D.). μασσέτω τις sc. μᾶζαν, de homine enim vorace sermo, multis edulibus ad fortiter faciendum incitando.

Μάσταξ (ᾰ). μάστακας, τὰς ἀκρίδας explicans Photius p. 248, 18. ex Phin. V. 5. (642 D.), et inde Eust. p. 1496, 53. Accentum universi generis observat Arcad. p. 18, 18.

Μαστήρ investigator. πάρεστι μαστὴρ πατρός Trach. 730. Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα Oed. Col. 457. Rara voce etiam Euripides usus

Bacch. 861., et Lycophro v. 1023.: coll. Vales. ad Harpocr. p. 483. D. Bergl. ad Alciphr. p. 44.

Μαστῖγία; verbero. μαστίγίαι, κέντρωνες Cedal. III (309 D.). Accentus generis, qui ne potuit quidem esse alius, notatur Arcad. p. 21, 1.

Μάστιξ (?) flagellum. μάστιγι νῶτα φοινιχθείς Ai. 110. Inepte Bothius ἀναττικὸν μάστις obtrudit poetae. παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ 238 an. βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος — εἰς ὁδὸν πορεύεται 1233. Affert Stob. Flor. p. 15. Grot. — De Ai. Locr. IV. 5. v. πλάστιγξ.

Μαστός uber. μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς El. 766. De inc. CV. 122 (912 D.). v. μήτηρ. — *papilla:* πέπλον, ᾧ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Trach. 921. — Quod Grammaticis, Etym. M. v. αὐτομάτως, p. 173, 12., Etym. Gud. p. 381, 22., Ammon. p. 91., Eust. ad Il. δ. p. 452, 16 (quanquam is miratur potius μαζός de viro dictum, quod Homero tamen minime inusitatum est, ut plane contra quidam statuisse videantur), μαζός de viro, μαστός de muliere dici observantibus adversatur Elmsleius ad Bacch. 700., neque μαστός apud Homerum neque μαζός apud tragicos legi affirmans, per se verum est — paucissimis enim incertissima fide locis μαζός apud tragicos exstat — sed non infringendo grammaticorum praecepto. Quippe de *virili pectore* dictum neque μαζός neque μαστός apud tragicos exstat, sed de *muliebri* solum. — Acui vocabulum (Arcad. p. 80, 1.) propter originem voluere: a μᾶσθαι enim Etym. M. l. c. ducit, quanquam hoc Homerica forma μαζός perspicue falsum arguitur: unde cum Dorienses fecissent μασδός, Atticis propter duritiem pronuntiandi vitandam μαστός placuit.

Μασχᾰλίζω membra interfecti corporis amputata mortuo sub alis alligo. Sic fecisse mucrone insuper in capite eius absterso eos, qui aliquem insidiose vel civili bello interfecissent, ut et debilitaretur interfecti vindicta et purgaretur interfectoris labes, consensu tradunt Etym. M. v. ἀπάργματα p. 118, 29., Schol. El. 437., Hesychius v. ἐμασχαλίσθη, Photius p. 249, 19., Suidas v. μασχαλίσματα, ἐμασχαλίσθη et μασχαλισθῆναι. cf. Aesch. Choeph. 437. ibique Stanl., et Musgr. ad El. l. c. — ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥςτε δυςμενής ἐμασχαλίσθη El. 437.

* *Μασχάλισμα.* Qui ex Troilo (III. 8.) laudant, nullo auctore faciunt. Photius autem l. c. et totidem verbis Suidas cum eam in Electra reperiri vocem affirmant, teste usi Aristophane grammatico, erraruut in eo, quod de verbo μασχαλίζω dicendum fuit.

Μᾰτάζω temere facio. ματάζων, ματαίως ζῶν, ματαίως φρονῶν Suidas ex Sophocle, ut videtur, sed illud prius ineptissimam originationem continet. εἰ μὴ — τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων Oed. R. 891 ch. Suid. v. κέρδος et ὑπέροπτα, qui h. l. ex scholic explicat ἕξεται τῶν

ἀθίκτων, ὅ ἐστιν, ὧν οὐ χρὴ ἔχεσθαι. Eustathius locum memorat p. 543, 15.

Μάταιος vanus, imprudens. 1. De re: *εἰ μὴ κυρῶ λεύσσειν μάταια* Trach. 406. *ψαύει ματαίαις χερσὶν* 562. ubi *temeritas* significatur. *εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον* 584. *ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;* Oed. Col. 784. *θυμῷ ματαίῳ* El. 323. *ματαίαν βάξιν* 632. Affert Moschop. Dictt. Att. v. *μάτην.* — 2. De homine: *πότερον ἐγὼ μάταιος* Trach. 860. *num inani specie decepta inania loquor?* *ὦ ματαία* 884 ch. Haec chori praesul dubitans adhuc de veritate dictorum nutricis. *εἴ τις δύο — ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν* 941. *κλύειν ἀνδρὸς ματαίου* Ai. 1141. *ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδὼν* Ant. 1320 m. — Accentum vocis v. ap. Arcad. p. 44, 2.

Ματαίως inaniter, iniuria. *ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ* Trach. 936.

Ματεύω quaero. *πατέρα ματεύων* Phil. 1194 ch. *μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων* Oed. Col. 210 m. *μήδε γε μάτευε* 1740 ch. *Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες; Αἴγισθον* El. 1096. *ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν* Oed. R. 1052. Boni codd. Laur. A. Flor. Θ. *καὶ μάτευες*, unde Elmsl. coniecit *καὶ ματεύεις.* Pal. *κἀμάστευες*, Flor. Γ. Δ. *καὶ μάστευες*, quae formae metro coarguente vitiosae etiam alibi genuinas expulerunt, velut Eur. Phoen. 416. Cf. Blomf. ad Aesch. Agam. 1067. *μὴ ματεύσῃς τοῦτο* Oed. R. 1061.

Μάτη temeritas. *οὔτι τοι μέτρον μάτας* inc. 788 D. Brunckio ignotum, quippe ex Herod. *π. μον. λέξ.* p. 42, 23. depromptum. — Tonum generis v. ap. Arcad. p. 113, 25.

Μάτην. 1. *frustra*, et sine effectu, et sine causa. *μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε πάντ' εἰρήσεται* Phil. 1260. *πάντα γὰρ φράσεις μάτην* 1264. *ὡς μάτην εἰρήσεται* Oed. R. 365. *κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης* Oed. Col. 260. Suid. hos quinque versus affert v. *δόξα.* *μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι* 1452 ch. *οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας* Trach. 340. *sine causa*, v. Abresch. ad Aesch. Pers. 281. *κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην* 1109. *Ἀλκμήνην, Διὸς μάτην ἄκοιτιν* 1139. *frustra honore illo dignam habitam:* nihil enim inde fructus ceperat. *οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην* Ai. 839. *μάτην ἄρ' ἡμεῖς — ἥκομεν* El. 762. *οὔτοι μάτην γε· πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;* 763. *ἡ μάτην πολλὴ βοή* Ant. 1237. *ἦ μάτην ὑλῶ;* Acris. I. 1 (58 D.). — 2. *Inutiliter*, adsignificata *imprudentia* facti. *οὐ γὰρ δίκαιον — τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν* Oed. R. 609. gl. *ἀνεξετάστως.* *τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην* 1057. *ἃ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην* 1520. *πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ — μάτην — θυμῷ κατηπείλησαν* Oed. Col. 664. *ἢ μάτην — σοι δοκεῖ λελέχθαι*

1038. *τί δεῖ μάτην κομπεῖν;* 1150. *ὡς — τάδε διασπείρει μάτην* El. 1283. *πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην* inc. XIV. 3 (668 D.). — 3. *Inaniter, temere,* adsignificata *ὕβρει. ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν* Oed. R. 874 ch. *πολλῶν γὰρ μάταν πημάτων ἱκνουμένων* Oed. Col. 1562 ch. *multis temere contractis malis te urgentibus.* Schol. minus recte: *παρ᾽ ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἁμαρτήματα τῷ Οἰδίποδι ἀκουσίως ἐγένοντο.* Non de *nolente,* sed de *innoxio* Oedipo sermo: in hunc sese quasi invidi numinis ira sese effuderat, quae est *ὕβρις.* — 4. *falso,* vel de *specie* quadam *praetexta,* v. Markland. ad Eur. Suppl. 127. *λέγοντες εἴτ᾽ ἀληθές, εἴτ᾽ ἄρ᾽ οὖν μάτην* Phil. 345. *λόγῳ μάτην θνήσκοντας* El. 63. Versum cum aliis duobus affert Suid. v. *ἤδη.* — *ὡς ἐπ᾽ ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε* 1290. Participium nomini accommodatum; quanquam sensus est *στέναζε ἐπὶ τοῖς μάτην λελεγμένοις, ὡσεὶ ἐπ᾽ ἄτῃ.* — Accentus ut in nominali certus adverbio.

Μάχη. 1. *praelium. καθ᾽ ἡμᾶς δ᾽ οὐκέτ᾽ ἐκρήξει μάχη* Ai. 762. non perrumpentur nostrorum pugnantium ordines. *ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταῤῥήγνυσι* Ant. 670. cf. *καταῤῥήγνυμι.* Wexius *ξυμμάχη* coniecit, quae mera barbaries est. *κἀκ μάχης ἄγοντ᾽ ἀπαρχὰς θεοῖσι* Trach. 181. *φόνοι στάσεις ἔρις μάχαι* Oed. Col. 1235. *τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις* Ai. 358 m. — 2. *Certamen,* cum *manuum*: *εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης* Trach. 20. *ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος* El. 294. *qui suas cum mulieribus pugnas facit*: tum de *aemulatione honoris cupidorum*: *ἐν δ᾽ ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆςδε τῆς μάχης πέρι* Oed. Col. 424. — 3. Hinc *adverbiascit*: *Ἔρως ἀνίκατε μάχαν* Ant. 777 ch. Hemsterhusii coniecturam *ἄμετρον, ἀνίκατ᾽ ἀμάχαν Ἔρως,* probatam Valckenario ad Hipp. 525., Brunckius receperat: Hermannus olim *Ἔρως ἀνίκατ᾽ ἀμάχαν*; vulgatum firmat Plut. Amat. t. II. p. 760. et nunc ipse Herm. quanquam argutius, quam opus est, defendit. — De tono observavit Arcad. p. 115, 21.

Μάχομαι pugno. Apud Sophoclem raro legitur, magis generatim *de concertatione* dictum, quam de praelio. *οὐτἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα* Phil. 1237. Nam etsi mox eo devolvuntur, ut gladium quin arripiant non multum absint, tamen non de pugna manuum loquuntur Ulixes et Neoptolemus, sed hoc potius dicitur: *non cum Troianis sed tecum mihi res erit. πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημαίνεις ἐμέ* Oed. Col. 841. *γυναῖκε — πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα* Ant. 62. *τούτοις τε καὶ — ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι* El. 1363., qui unus locus *pugnandi manu* potestatem ostendit. *πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ* Eriph. IV. 1 (205 D.). *μὴ μάχου βίᾳ* Lac. II. 3. (337 D.) ubi *βίᾳ* adverbium videtur, *πρὸς βίαν.*

Μεγαλώνυμος egregiae famae s. laudis auctor: ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. Schol.: *ἡ μεγάλην περιποιοῦσα δόξαν.* Cf. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 673.

Μεγαρεύς n. pr. *τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος* Ant. 1287. cf. *λάχος.* Videtur Megareus dici, qui Menoeceus Euripidi in Phoenissis audit; quanquam scholiastae narratio plane ambigua fide est. Nomina, sensu cum eadem sint, alterum a *μέγαρον*, alterum ab *μένειν ἐν οἴκῳ* ductum, confundi Hermanni sententia est minime probabilis.

Μέγας magnus. I. *Positivus gradus.* 1. de *corpore, spatio, amplitudine: τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον* Phil. 393 ch. *ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας* Oed. R. 194 ch. *mare. μέγας (Λάϊος ἦν)* 742. *ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων* 1203 ch. nisi hoc *magnifici* potius et *potentis* vim habet. *μέγας λιμήν* 1208 ch. v. *λιμήν.* — *οὐ γὰρ ἂν — ἐπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν* Oed. Col. 146 an. *ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ* 701 ch. cf. Seidler. ad Troad. 1121. *ὦ μέγας αἰθήρ* 1469 ch. ut *ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας αἰθήρ* Ant. 416. et *αἰθέρα δῦναι μέγαν* Ai. 1172 ch. *μέγαν αἰγυπιόν* Ai. 169 ch. *μέγας ὠμοκρατὴς Αἴας* 204 an. *μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα* 237 an. *σῶμα μέγα* 1056. *μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς* 1232. — 2. de *magnitudine interna, vi, validitate, gravitate, laude. ἔχθος ἐχθήρας μέγα* Phil. 59. *τὸν μέγαν χόλον* 327. *μέγα κακόν* 1249. *καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι* Oed. R. 987. *μέγας, ξυνίημι* 988. *τὸν ὀλέθριον μέγαν* 1341 m. *perditissimum.* Pal. *μέγα.* — *μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας* Oed. Col. 653. *μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι* 1743 ch. *de mali magnitudine. τῶν μεγάλων — θεσμῶν* Ant. 793 ch. *μέγα βάρος* 1258 m. *μέγαν ὄκνον ἔχω* Ai. 139 an. *μεγάλοι θόρυβοι* 142 an. *μεγάλων ψυχῶν* 154 an. *ὦ μεγάλα φάτις* 173 ch. *ὁ μέγας μῦθος* 224 ch. *fama regnans. μεγάλας ὀδύνας* 255 an. *ἔπος ἐξερέω μέγα* 419 ch. *στέφανον εὐκλείας μέγαν* 460. *μέγα πένθος* 608 ch. *ὁ μέγας χρόνος* 700 ch. *μεγάλων νεικέων* 705 ch. *μέγαν κωκυτόν* 838. *μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων* 914 ch. *μέγας ἄρχων, gravis auctor* coniungenda. *μέγας χειμών* 1127. *μεγάλης ἔριδος* 1142 an. *μεγάλα κακά* 1214. *πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα* El. 312. *πρᾶγμα πορσύνων μέγα* 660. *μέγ' εὑρεῖν κέρδος* 1297. *μέγα τι σθένος* Trach. 497 ch. *κακὸν μέγ' ἐκπράξασα* 664. *μεγάλαν βλάβαν* 839 ch. *μεγάλαν ἄταν* 848 ch. *μεγάλαν Ἐρινύν* 889 ch. *μεγάλα πιστεύσαντα* 1218. *in magnis rebus. μεγάλην συγγνωμοσύνην* 1254 an. *μεγάλην ἀγνωμοσύνην* 1255 an. *μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους* 1266 an. *μεγάλων συμφορῶν* Captiv. I. 2 (32 D.). *ὄλβον μέγαν* Alet. VI. 1 (93 D.). *κράτος μέγα* Aload. III (101 D.). *προσόδια μεγάλα* Pel. II. 3 (435 D.). *μέγα κλέος* inc. XX. 2 (675 D.). *κέρδος μέγα* XXX. 3 (688 D.). *μέγαν ὄλβον* XXXIV. 1 (692 D.). *μέγας σοι — ἐγὼ φόβου μοχλός* XLI. 1

(699 D.). — 3. Adsignificatur in hominibus et Dis *potentia, auctoritas, magnificentia.* cf. Lobeck. ad Ai. 221. εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας Phil. 711 ch. ἡ μεγάλη Μοῖρα 1452 an. οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν Oed. R. 441. ἐν ὅρκῳ μέγαν 653 ch. *iureiurando reverendum.* μέγας ἐν τούτοις θεός 871 ch. οἱ — μῆτές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν 1083. cf. Schaef. ad Iul. in Const. p. XXI. μέγαν σωτῆρα Oed. Col. 460. μεγάλαιν θεαῖν 689 ch. Schol. μεγαλᾶν θεᾶν scribi iubet Furiasque putat significari, cum Cererem et Proserpinam ita constet dici. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος 713 ch. χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν 884. μέγας Ἄρης δεξιόσειρος Ant. 140 ch. non a magnitudine corporis, sed a vi et impetu. μέγας ἔτ' οὐρανῷ Ζεύς El. 169 ch. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος 202 m. ἴστω μέγας Ζεύς Trach. 398. σμικροὶ μεγάλων χωρίς Ai. 158 an. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων 160 an. οἱ μεγάλοι βασιλῆς 188 ch. τῶν μεγάλων Δαναῶν 223 ch. γένει μέγαν Synd. III. 2 (148 D.). — 4. In *dictis* et *mente* inest *gloriandi* et *superbiendi* adsignificatio: φρονεῖ γάρ, ὡς γυνή, μέγα Oed. R. 1078. φρονεῖν μέγα Ant. 475. μέγ' ἀκοῦσαι 831 an. *magnificum auditu*, s. *fama.* μεγάλοι λόγοι Ant. 1329 an. *magniloquentia.* μηδὲν μέγ' εἴπῃς Ai. 379. μήπω μέγ' εἴπῃς Ter. X (520 D.). νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1067. μέγ' ἄν τι κομπάσειας 1101. μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν 1104. v. Lobeck. ad Ai. 384. 1109. ad Phryn. p. 197. — 5. De *sono magnus* i. q. *clarus, gravis, elatus:* μὴ φώνει μέγα Phil. 570. μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος Oed. Col. 1462 ch. — 6. Notanda adverbiascentia dicta, in quorum tamen parte recte *obiectivam* structuram agnoscas, quanquam μεγάλως non minus convenit: ἱστορεῖν μέγα Oed. R. 1023. ὡς ἂν — κερδάνῃ μέγα Oed. Col. 72. πρὸς πόλιν — σθένουσαν μέγα 738. cf. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 233. πλουτεῖ — μέγα Ant. 1153. ubi πλουτεῖν ut πλοῦτον ἔχειν dictum, ut μέγα πρεσβεύων Inach. II. 2. (256 D.) i. q. πρεσβείαν s. τιμὴν μεγάλην ἔχων. μέγα θάλλοντές εἰσιν Phil. 417. cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 527. Ex alio genere est μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε Oed. R. 638. *rem nihili adaugebitis* i. q. gravem reddetis. — 7. Denique incerta lectio videtur Phil. 510. de quo loco v. in μετατίθημι. — II. *Comparativus.* 1. *Prima* significatione: Αἴας ὁ μείζων Phil. 409. — 2. *Altera:* μείζω χάριν Oed. R. 764. τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν 1293. τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων 1301 an. v. μακρός. — μείζω κολαστὴν Oed. Col. 440. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς 604. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 862. μείζονα φίλον Ant. 182. θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναί με 493. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς — ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι 634. Dresd. a. μεῖζον, ut correxit Musgr. sed male. v. εἰμί. — τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; 648. ἀναρ-

χίας — μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν 668. εὐκλείας ἄγαλμα μεῖζον 700. μεῖζόν τι λέξεις El. 369. μείζων βλάβη 774. μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα 991. ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα Trach. 323. nihil locuta est. μείζον' ἐκτενῶ λόγον 676 = μηκυνῶ. τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν 1014 m. magis ingravescit. μεῖζον κακόν Ai. 261. 481. μείζω χάριν 1350. μεῖζον τῆς νόσου — φάρμακον Ter. IV. 4. (514 D.) χάρμα μεῖζον Tymp. I. 1. (563 D.) γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν Phaedr. V. 1. (608 D.) μείζων πολέμιος inc. XXVI. 2. (681 D.) — 3. Tertia: ἐνέχει τύχᾳ τᾷδ' ἀπὸ μείζονος Phil. 1086 ch. per maiorem quempiam his malis teneris: i. e. per deum, vide Herm. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν ἢ σοί; Oed. R. 772. reverentia digniori, maiori dignitate. — 4. Quarta: δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών Ant. 764. — 5. Adverbium μεῖζον nusquam exstat: adverbiascit, ut tamen obiective dici agnoscas: ὅπου δ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Phil. 454. et alio sensu ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται Phil. 259. — III. Superlativus. 1. Prima significatio: μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ El. 748. υἱὸς μέγιστον χρῆμα Meleag. I. 1. (357 D.). — 2. Secunda: φίλος μέγιστος Phil. 582. κἀκ' εἰς μέγιστα Oed. R. 1180. μέγιστα γάρ Oed. Col. 486. res gravissimae. αὔχημα μέγιστον 714 ch. μέγιστον ἀνθρώποις κακόν Ant. 1228. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων El. 46. non potentissimus sed potissimus s. gravissimus: μέγιστος ἔργου — ἐπιστάτης 76. κακὸν μέγιστον 366. μέγιστα πάντων — κακῶν 753. ἃ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα 1084 ch. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες 1322. ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς Ai. 610 ch. Ven. et alii quidam libri cum Suida μέγιστ' ἀρετᾶς contra versum. εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ 699 ch. φίλον δ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω 1310. τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενί Ai. Locr. IV. 1. (14 D.). — 3. Tertia: μεγίστης Παλλάδος Oed. Col. 107. ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iphig. III. 4. (293 D.). — 4. Adverbiascit cum obiectiva structurae ratione: ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ Ai. 497. χαῖρ' ὡς μέγιστα Phil. 460. τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης Oed. R. 1202 ch. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι 1223. ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ Oed. Col. 705 ch. Brunckius ex cod. T. sic primus edidit, et sic etiam Farn. Rell. μεγίστᾳ. — Aliter dictum est οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' εἰς μέγιστον Oed. R. 521. Vere adverbium igitur ne μέγιστα quidem apud Sophoclem est.

Μέδω dominor. Homericum μέδων secutus per poeticam anadromen finxisse Sophocles verbum videtur plurimis indictum. [μέδεις δὲ παγκοίνοις Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις Ant. 1106 ch. de Baccho mystico in litore Eleusinio culto. Πόσειδον, ὃς — Αἰγαίου μέδεις πρωνός, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας Laoc. II. 2. (341 D.).] Alterum μέδεις Blomfiel-

dus delet: ego prius deleverim, quod etiam Aristophanes. *παρῳδικῶς* his verbis usus Ran. 678., non habet.

Μεθαρμόζω immuto, corrigo. *εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον* El. 31. Affert Suidas v. *μεθάρμοσον*, *ἐπανόρθωσον* interpretatus.

Μεθέπομαι insequor. *οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε* El. 1041.

Μέθη ebrietas. *ἀνὴρ — ὑπερπλησθεὶς μέθης* Oed. R. 779. De tono generis v. Arcad. p. 106, 1.

Μεθίημι. I. *Formae.* 1. *Activi praesens.* *μεθίημι* Phil. 807. *fut.* *μεθήσων* Phil. 923. *aor.* 1. *μεθῆκα* Oed. Col. 910. nonnulli codd. *ἀφῆκα*, itaque Laur. A., vulgata tamen scriptura in margine posita. Ai. 366 m. *aor.* 2. *μεθῶ* Phil. 805. *μεθῇς* Phil. 1284. *μεθείην* 1286. *μέθες* Phil. 805 ter. 1285. Oed. Col. 842. Ant. 649. El. 440. 637. 1196. Trach. 796. *μεθεῖναι* Ai. 245 ch. Phil. 761. 1232. *μεθείς* Phil. 961. 963. Ai. 479. *μεθεῖσα* El. 618. 860. *μεθέντι* Oed. R. 784. *μεθέντας* Oed. R. 131. — 2. *Medii aoristus:* *μεθεῖτο* Trach. 196. *μέθεσθε* Oed. Col. 1439. *μεθέσθαι* El. 1269. — II. *Usus.* *Activi,* quod cum accusativo, nisi nude dicatur, poni constat, significatio 1. prima est *omittendi, quod quis manibus tenet.* *μέθες, μέθες με* Phil. 805. *ποῖ μεθῶ* 805. *μέθες ποτέ* 805. v. Herm. *ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποτ' ὧδ' ὁρᾷ* 923. *non missurus arcum.* *τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα* 961. *μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί* 963. in quibus exemplis additus dativus est eius significandi gratia, cui missus arcus concedendus erat. *μέθες με χεῖρα* 1285. *οὐκ ἂν μεθείην* 1286. *μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον* Oed. Col. 842. — 2. Hinc transfertur ad *mittendae possessionis* vel *eius rei, in quam nobis potestas est,* notionem. *ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός* Oed. Col. 910. *ἐφίεμαι — μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα* Phil. 761. arma concedere. *πῶς δίκαιον — πάλιν μεθεῖναι ταῦτα* 1232. *ἀλλὰ πτύσας — μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύσειν τινί* Ant. 649. *ὦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας* Ai. 366 m. — Alia tralatione a *laxandis,* ut videtur, *frenis* sumpta de *velis dandis* dicitur: *θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι* Ai. 245 ch. Lobeckius *ἑαυτόν* subaudiri iubet, quod cum toties absit, durum cum Hermanno non dixerim: exquisitius tamen est, rem *κατὰ τὸ σημαινόμενον* explicare: *εἰρεσίαν ναῒ μεθεῖναι ἐν τῷ θοῷ ζυγῷ ἑζόμενον.* Item de *mittendo telo:* *μή, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος* Phil. 1284. Hinc illud est El. 637. *εἰ δ' ἐχθρά* (somnia), *τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες* i. e. *retorque in inimicos.* Et de *mittendis verbis,* quae telis comparari haud infrequens: *οἱ δὲ δυςφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον* Oed. R. 784. cf. Bergler. ad Ar. Plut. 93. Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 282. Tandem de *venia danda:* *μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι* El. 618. — 3. Alia tralatio est, qua qui manibus mittitur *poni et collocari* dicitur:

μάλιστα μὲν μέθες ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν Trach. 796. Wakef. eodem sensu με θὲς coniiciebat. Simile est ταῦτα μὲν μέθες El. 440. *depone, abiice*, de rebus ad lustrationem et inferias adhibendis. — 4. De rebus ad mentem pertinentibus *omittere* et *negligere*. τάσδε φροντίδας μεθείς Ai. 479. τὸ κόσμιον μεθεῖσα El. 860. ἡ — Σφὶγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προςήγετο Oed. R. 131. Suid. v. ποικιλῳδός. — De *medio* regula satis nota Dawesii est Misc. Cr. p. 194. Lips. cum *secundo casu* μεθίεσθαι iubentis colligari, etsi significatione *rem prehensam mittendi* minime discrepat ab activi usu. Sequuntur Valck. ad Phoen. p. 189. ad Hippol. p. 326. Porsonus et Schaeferus ad Eur. Med. 734. et hic App. Demosth. tom. V. p. 420, et praeierat Schol. Philostr. Heroic. p. 401. Boiss. scribens: μεθίημι καὶ ἀφίημι ἐνεργητικῶς αἰτιατικῇ, παθητικῶς δὲ γενικῇ. Sed *proprie* dictum cum neutro casu exstat: μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τε Oed. Col. 1439. Nec ad figuratam dictionem deflexum cum casu componitur Trach. 196. τὸ γὰρ ποθοῦν, ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων, οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν. τὸ ποθοῦν *populus* est *desiderio plenus*, cui additur ἐπεξηγητικῶς, ἕκαστος θέλων ἐκμαθεῖν; μεθεῖτο est *desistat*. v. Herm. qui locum sanissimum ab aliorum libidine tutum praestitit. Sed tertio loco El. 1269. cum accusativo dictum verbum est: μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προςώπων ἡδονὰν (ἁδονάν) μεθέσθαι, quo exemplo ne Dawesii regula proculcaretur Porsonus ad Med. l. c. ἁδονᾶν scripsit, et secutus est Erfurdtius. Eam rationem recte infregit Hermannus ad El. l. c., nec omnibus modo libris accusativus defenditur Aesch. Suppl. 856. Eur. Phoen. 519, sed eo probabilior ratio est, quod activum etiam apud Herodotum subinde quartum casum habet. Porro interest aliquid, num *rem prehensam omittere*, an *abstinere et segregare se ab aliqua* significetur, quo dictum sensu bene accusativum tuitus est Hermannus. (ῑ in omnibus ab ἵημι ductis, si pauca versuum dactylicorum exempla excipias, producitur.).

Μεθίστημι. Active aor. I. significat *alio transferre*, unde καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν Phil. 461. i. q. *liberent te*, ut μεταστήσουσ' ὕπνου τόνδ' ἡσυχάζοντα Eur. Or. 133. est *excitabunt*. Alter aoristus neutralem potestatem *secedendi* habet: μετάσταθ' ἀπόβαθι Oed. Col. 160 ch. ἐκ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς Ai. 737. Item *mutationis et vicissitudinis*: ὅταν μεταστῇ (ὄλβος) καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. I. 6. (572 D.)

Μέθυ *vinum*. μηδὲ προςφέρειν μέθυ Oed. Col. 482. — De tono observavit Arcad. p. 118, 24.

Μεθύστερον 1. *in posterum*. σοὶ οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον Phil. 1118 ch. 2. *sero*. ὧν ἐγὼ μεθύστερον, ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι Trach. 707.

Μεθύω ebrius sum. τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον inc. XXXIX (697 D.). Versiculum ab Athenaeo II. p. 39., f. decurtatum haud facile est restituere, siquidem senarius fuit.

Μελίχιος mellitus. κρατὴρ μελιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Oed. Col. 157 ch. Memorat Eust. p. 775, 18. Nec contra eius sententiam de melle intelligendum; v. κρατήρ. — Alio accentu uti vocabulum ex μείλιχος productum non potuit, etsi ignoro, qui diserte praeceperit.

Μειόνως parum. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν Oed. Col. 104. Schol. ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακά, quod μεῖον aut μείω dici debuit. Imo *de dignitate* dictum: *nisi vilior vobis videor.* V. Sturz. lex. Xenoph. III. p. 101.

Μείρομαι sortior partem. τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων Trach. 168. ἔφραζε sc. Hercules ipse Deianirae, τοιαῦτα πρὸς θεῶν εἱμαρμένα (= εἱμαρμένην) ἐκτελευτᾶσθαι τῶν Ἡρακλείων πόνων: *talem Herculeorum laborum sortem exituram.*

Μείων minor. τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα Oed. Col. 6. de parca stipe. φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Ai. 257. Versum affert Eust. p. 487, 2. 610, 8. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς Ai. 434. Suid. v. οὐδ' ἔργα. μείων βλάβη Aload. IX. 2. (107 D.) Apud Stobaeum male vulgo editur μείζων. — De *aetate:* χὼ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς Oed. Col. 375.

Μελαγχαίτης qui nigro capillitio est. μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει — κέντρα Trach. 834 ch. Centaurus Nessus significatur, cuius nomen in libris vulgo additum delevit Herm. Idem v. 554. δασύστερνος dictus, et μελαγχαίτην Μίμαντα bene comparavit ex Hesiod. Scut. 186. Wakefieldus. Articulum τοῦ ante μελαγχαίτα nemo desiderabit, qui innumeris locis morem in his epicorum secutos tragicos sciat. — De tono non opus dicere.

Μελάγχολος nigro felle tinctus. μελαγχόλους ἰούς Trach. 570.

Μέλαθρον. Quid *proprie* μέλαθρον significare dicatur a veteribus grammaticis, notum. *Domicilium* significat, apud Sophoclem, non *domum* solam. Nam τῶνδ' ἐκ μελάθρων Phil. 147 an. est *ex hoc antro*, ut ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί 1439 an. i. q. φρουρὸν σὺν ἐμοί, sive ut schol. explicat, τὸ φρουρῆσάν με καὶ φυλάξαν, i. e. *a me quondam habitatum.* — De *aedibus:* σκῦλα δ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις Phil. 1414. adsignificata *sede patria.* Sine adsignificatione: στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων Ant. 117 ch. *imminens tectis* Thebarum. εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα El. 1260 m. — Media syllaba, ut solent talia, in arsi producitur Phil. 1414; in thesi corripitur melicorum El. 1260. Ant. 117., anapaestorum Phil. 147. 1439. Accentum generis notavit Arc. p. 123, 8.

Μελανόρινες v. κελαινόρινες.

Μελαίνω nigrum reddo, μελανθὲν αἷμα Ai. 902. quasi *nigricans*, i. e. in cruorem concretum.

***Μελαμβαθὴς profundo nigrore.* ἀκτὰς ἀπαιωνὰς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. II. 1. (469 D.) Legitur apud Stobaeum Ecl. Phys. p. 129. (1008). μελαμβαφεῖς, cui illud a Brunckio subrogatum quippe ποιητικώτερον et de inferorum locis solenne, ut Aesch. Prom. 219., ubi v. Brunck. Tamen cum μελαμβαφής ut μελάνδετος, μελαμφαής et similia composita nonnunquam simplicis vocabuli μέλας significationem referat, rectene Brunckius fecerit, ambigo. Valckenario ad Phoen. p. 367. placebat μελαμφαεῖς. Cf. Iacobs. Lectt. Stob. p. 5.

**Μελαμβαφὴς* v. μελαμβαθής.

**Μελαμφαὴς* v. μελαμβαθής.

Μελάμφυλλος frondibus opacus. γῆ μελάμφυλλος Oed. Col. 483. Non intelligendam *herbidam*, sed *umbrosam* terram, ostendit Doederl. ex schol. Pind. Pyth. I. 52. coll. Elmsl., Ar. Thesm. 1006. comparante.

Μέλας. 1. Proprie *niger,* ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα Ant. 1080. μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα Chrys. s. Cris. IV. (853 D.). v. ἐξιονθίζω. 2. Tralate de omni *colore nigricante;* de *cruore:* ἰὸς αἵματος μελάς Trach. 714. ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1391. μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλέψ Phil. 813. μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς (αἵματός τ') ἐτέγγετο Oed. R. 1278. v. αἱματοῦς et αἷμα.; de *nocte:* μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. = νὺξ μέλαινα ἀστερόεσσα; de *inferis:* μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται Oed. R. 29.: deo enim tribuitur, quod eius sedi convenit. — De accentu praecepit Arcad. p. 21, 25. Produci ᾱ natura videtur, notavitque generatim secundum Herodianum Arcad. p. 193, 8. Gr. Herm. p. 433.; diserte Choeroboscus Bekk. p. 1182 inf. Dorice haec et Aeolice corripiuntur, nec epici ea licentia immunes, v. Muetzell. de Em. Theog. Hes. p. 484. Apud Sophoclem vero μέλας locis mensura ambiguis legitur.

Μέλεος miser. Certe quo *inanem* et *vanum*, μάταιον valeat, locus apud Sophoclem non est, nisi ille Oed. R. 479 ch. μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων, si forte *vana fuga* et *inutile fugiendorum vaticiniorum studium* designatur. Quanquam altera non minus congruit significatio, et Schol. κατὰ ἀθλίαν πορείαν μονάζων. — ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν Oed. Col. 241 m. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλᾶον Ant. 965 ch. ὦ μέλεος 1304 m. ὤμοι μέλεος 1322 m. (Herm. ἰὼ μέλεος). ὤμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος Trach. 968 m. ὦ μελέα ψυχὰ Phil. 705 ch. τοῦ ποτε τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; 1080 m. Libri post μέλεος signo interrogandi distinguunt. τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν 1111 m. ἐπὶ μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέ-

μὄνε Trach. 977 m. *οἵαν ἐπί μοι μελέῳ — χάριν ἠνύσω* 991 an. *τὸν μέλεον φθίσας* 1032 m. — Uno loco etsi *miserum* interpretere, inest tamen *indignationis* et *convicii* significatio: *ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσι μελέοις Ἀτρείδαις* Ai. 612 ch. — Incerta scriptura est Synd. I. 3. (146 D.). ubi vulgo apud Stob. XXVI. 1. *μελέων ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν* legitur; quod si verum est, *homines* significet necesse. Brunckius *μελέου* scripsit. — A trimetris vocabulum abest: in anapaestis iisque plane lyrici coloris semel legitur Trach. 977. Accentus secundum praeceptum regitur Arcadii p. 38, 16.

Μελετάω plane ut *ἀσκεῖν* de *faciendo* dictum: *ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν* Oed. Col. 168 an.; *parendum eorum voluntati.*

Μελέτη cura, *οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ* (*πονεῖ*) Phil. 196 an. Tonum notavit Arcad. p. 114, 3.

Μελέτωρ qui curam gerit. *ἐφάνη μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει* El. 835 m. *Ultorem* dicit Alcmaeonem, qui matrem Eriphylam occidit: quare Suid. v. *μελέτωρ* Sophocleo loco usus explicat *ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ τιμωρούμενος τῷ πατρί.*

Μέλημα cura (*res, quae curae est*), *πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα* Phil. 150 ch. Libri contra metrum strophici versus *μέλον πάλαι μέλημά μοι.* Brunckius secundum Tricl. *τὸ σὸν* omisit, interpretis ea verba esse existimans, nam *ἐμόν* requiri potius. Sed *τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα*, recte scholiastae explicatum, *nutus tuos observare* significat. Gernhardus *ἄναξ* delevit, Erfurdtius *μέλον πάλαι μέλημ' ἄναξ* scripsit; sed unice vera Hermanni ratio, *μέλον* omittentis, quod adscriptum ad explicandum *μέλημα* in verba poetae irrepsit. Verba *πάλαι μέλημά μοι* epexegesin infinitivi continent, sic resolvendam: *ὅπερ πάλαι μέλημα ἦν μοι.* Eo ducunt scholiastae illa: *πρᾶγμα ἐκ πολλοῦ μοι μεμεληκός.*

Μελία fraxinus. *καρύαι μελίαι τε* inc. CV. 102. (892 D.)

Μελίνη panicum. *ὄσπριόν ἐστιν, ὅπερ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. Σοφοκλῆς μὲν γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν θηλυκῶς εἶπον.* Photius p. 255, 24. Idem: *εἶδος ὀσπρίου, λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀῤῥενικῶς καὶ θηλυκῶς.* p. 256, 5. Priora verba accurate in suum librum Suidas retulit v. *μελίνη.* Iniuria haec in incertis numerantur (909 D.). spectant enim haud dubie illud Triptolemi VII. (534 D.) ex qua fabula *κνήμη μελίνης* commemoravit eadem de generis diversitate adnotans Harpocratio v. *μελίνη.* Quae verba si, ut videtur, senarii partem faciebant, media vocabuli syllaba producitur. Accentus regulam adiectivorum materiem significantium sequitur.

Μέλισσα apis. *ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον* Polyid. IV. 5. —

mel. ὕδατος, μελίσσης Oed. Col. 482. de melle libando Furiis. γλώσσης μελίσσῃ τῷ κατεῤῥυηκότι Ach. Am. VI. 1. (167 D.); quem versum Schol. Oed. Col. l. c. μέλισσα pro μέλι dictum illustraturus affert. Quem usum exposuerunt Herm. in Wolfii Analectis lit. vol. II. p. 1. p. 67. et Lobeck ad Phryn. p. 187.

Μελλόγαμος *sponsus.* τῆς μελλογάμου ταλίδος — Ἀντιγόνης Ant. 624. Aldus et libri omnes τῆς μελλογάμου νύμφης ταλίδος, in quibus etsi νύμφη aperte interpretando ταλίδος appositum est, tamen Tricl. τῆς μελλογάμου reiecit, quamvis agnitum a Polluce III. 45. et Eustathio p. 669, 26; nam quod hic μελλόνυμφος ταλίς ex Sophocle memorat, certissimo indicio est, memoria deceptum hominem μελλόγαμος fuisse dicturum; accedit etiam Suidae auctoritas, apud quem μελογάμου scriptum v. τάλις. In cod. Leid. Suidae tota haec particula omissa est.

Μελλόνυμφος *sponsus.* τέλειαν ψῆφον — τῆς μελλονύμφου Ant. 629. *decretum de morte sponsae.* Inde *puellarem s. nubilem* significat: ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Trach. 206 ch. ἁ μελλόνυμφος Musgravius malebat; masculinum genus universe dicto convenit: *quisquis nubilis est.* v. Herm.

Μελλόπαις. μ ε λ λ ό π ο σ ι ν τὸν ἄνδρα ὠνόμασε Σοφοκλῆς (inc. CV. 123. 910 D.). Pollux III. 45. Non *virum* puto universe, sed *nuptias celebraturum.*

Μέλλω. De *forma* verbi, quod non flectitur apud Sophoclem, nisi imperfecto tenus, non est quod dicatur. Nam etiam imperfectum auctum nulla fide est, et versui nocet Oed. R. 967. 1385. Ai. 438. 1266. Significationum prima est 1. *in eo esse ut quid facias, sed nondum esse adgressum.* Adsignificatur *certa faciendi voluntas et consilium.* Primus illustravit Hemsterhus. ad Luc. Dial. Mort. vol. II. p. 546 Bip. — Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι Trach. 75. μέλλοντι δ' αὐτῷ — τεύχειν σφαγὰς κῆρυξ — ἵκετο 753. μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν El. 297. Suid. v. μέλλω. Non est *cunctor*; hoc prohibet additum δρᾶν τι, sed *polliceri proximo quoque tempore facturum.* Plane ita εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρ' ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς 352. *si nunc ipsum esset praesentia oblaturus,* et μέλλουσι γάρ σε — ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προςόψει 371. *tantum non sunt in eo, ut mittant,* γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; Oed. R. 678 ch. Erat enim abitura intus Iocasta. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεὶ Oed. Col. 1631. quae apud *te constitutum est facere.* δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόςφορα 1771 an. ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω Ant. 930 an. quo exemplo via patefit ad tralatam *cunctandi* vim. Huc refer par-

ticipia: ὁ μέλλων βίος Oed. Col. 1688 m. ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Ant. 358 ch. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν 607 ch. μέλλοντα ταῦτα Ant. 1315. τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ Trach. 1260 an. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1399 an. τὸν μέλλοντα (χρόνον) Camic. 304 D. τῶν μελλόντων ταμίας Ter. V. 3. (515 D.) τὸ μέλλον οὐδὲν inc. LXI. 2. (725 D.) — 2. *certum et constitutum esse secundum vim fati vel naturae necessitatem.* V. Nitzsch. ad Hom. Odyss. I. 232. ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, λείψειν οὐδέποτε Phil. 1072 m. ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; Oed. R. 967. *quas si quis sequatur, fato certum erat, patrem a me iri interfectum.* ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ — ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν Ai. 908 ch. Apud Suid. v. ἔμελλες legitur ἔμελλες, ἔμελλες, τάλας. — ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσαι; 1006. ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν, ἢ — βίοτον εὐαίων' ἔχειν Trach. 79. de vaticiniis enim agitur haec portendentibus. Sic etiam *participium* dicitur: τί γὰρ — θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; El. 1478. *cui mors certa proponitur.* ἔστω τὸ μέλλον Phil. 1238. Ergo non in *imperfecto* solo ea futurae necessitatis significandae inest vis. — 3. Hinc detortum illud verbum est, ut de *rebus, quas necessario fieri oporteat vel consentaneum sit,* usurpetur, v. Nitzsch. I. c. ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον — μέλλει ποιεῖν Phil. 407 *non potest quin faciat.* ἔμελλε (sc. οὕτω γενέσθαι) 444. (nostrum *natürlich: quid quis aliud exspectet?*) ὅποι ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν 481. τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν; Oed. R. 1385. *potuissem facere, ut adspicerem?* ᾔδη. τί δ' οὐκ ἔμελλον; Ant. 444. τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον — ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν 454. *non potui a me impetrare, ut divinam incurrerem vindictam:* quod interrogationi inclusum sic haberet: πῶς οὐκ ἂν ἔμελλον δώσειν. Male explicat Brunckius. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς — κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί, οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος — Ai. 438. *si id ei munus impositum fuisset.* οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθείς, — ἀλλ' ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1266. quem *conveniebat exsilire et futurum erat ut faceret.* οὐκ ἔμελλε τἀνδέ μοι δώσειν δίκην; El. 528. *nonne debuit?* — 4. *Cunctandi* significatio quomodo a prima deflectatur, optime ostendit Herm. Cens. Med. Elmsleii Opusc. t. III. p. 242. κἀμέ τοι ταὐτὸν ποτ' ὄψει δρῶντα κοὐ μέλλοντ' ἔτι Phil. 1240. Minus fortis oratio erit, si ad primam significationem referes. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1435 an. μακρὰ μέλλετον· ἀλλὰ τάχυνε Oed. Col. 219 ch. Libri μακρὰ μέλλετ', ἀλλὰ ταχύνετε. Triclin. γε inculcavit. μέλλετον Hermanni emendatio est, τάχυνε Elmsleii, qui minus apte μέλλομεν coniecit. ἔρδουσιν ἢ μέλλουσι; 1076

ch. τί μέλλομεν χωρεῖν; 1623. τί δῆτα μέλλεις; Ant. 495. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Ai. 536. *quid non venit?* τοῦ κασιγνήτου τί φής, ἥξοντος ἢ μέλλοντος; El. 310. quod participium plane ita dictum, ut verbum finitum Oed. Col. 1076. ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστί El. 1329. τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι; inc. XCVII. (776 D.) De hac significatione cf. etiam Valck. Diatr. p. 238. — 5. Opponuntur ὄντα et μέλλοντα κακά El. 1490. δρᾶν et μέλλειν Phil. 1240. ἔρδειν Oed. Col. 1076., quae supra posuimus: δρώμενα autem τοῖς μέλλουσιν: ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι Phil. 563. — 6. Μέλλειν cum *infinitivo* poni solenne, nec nisi *cunctandi* significatione abest: alias si abesse videtur, cogitando assumendus est; velut Oed. Col. 1631. τελεῖν ὅσ' ἂν μέλλῃς ἤδη. — τί δ' οὐκ ἔμελλον; Ant. 444. ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω 939. ἔμελλε Phil. 444. sc. εἶναι. Sed *aoristi* infinitivum adiungi vetant Grammatici, quod genus hic illic vel optimis usitatum scriptoribus unice illustravit Vir Summus pererg. ad Phryn. p. 745. Hunc laudasse conveniebat Hermannum ad Ai. 1006., qui probabili emendatione rescripsit ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσαι, libris ἀποφθίσειν praebentibus, non Elmsleium ad Heracl. 710. Idem Elmsl. ad Med. 1209. infinitivos *futuri* et *aoristi* a significanda *cunctatione* excludit, quod cur in futurum recte cadat, ostendit Herm. l. c. p. 242.; de aoristo idem iure negavit, exemplis usus ab Elmsleio violentissime et contra omnes libros correctis. — De loco Trach. 947. v. μέλω.

Μέλος cantus. De *fidibus:* πηκτίδων μέλη Tham. I. 1 (227 D.). Tralatum ad *lugubrem querelam:* βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος Ai. 955. Huc fortasse referendum etiam μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια Phil. Troi. IV. 4. (631 D.) apud Hesychium explicantem ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. *Flebiles* enim Philoctetae, morbo suo, cum Troiam veniret, adhuc laborantis *voces* spectari videntur.

Μέλω et *μέλομαι cordi curaeque sum.* 1. *Activa forma* impersonalem usum habere solet, re, cui consultum velis, cum *nominativo* tum maxime *genitivo* casu inclusa; qui curat, *dativo* efferri solet, qui casus haud raro subauditur ex coniunctis. Infinitivus rei pro nominativo est. θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει Phil. 1025. ἔξοιδα δ', ὡς μέλει γε 1026. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει 1107 ch. ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει Oed. R. 377. οὔ μοι μέλει 443. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον Oed. Col. 659., quae circumlocutio etiam exstat οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι El. 451. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα Oed. Col. 1435. μέλει γὰρ τὠνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν Ant. 1316. Τεύκρῳ — σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν Ai. 674. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι 686 ch. τοὐδέ σοι μέλειν ἐφίεθ' ἁνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει 969. 70. δεινόν σε — κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν El.

334., qui locus vel σοί subaudiendo explicabitur, vel, ut Hermannus fecit comparatis exemplis Aesch. Ag. 378. Eur. Herc. fur. 772., ex personali, non impersonali usu verbi, Sophocli ceteroqui solitario. ὡς μάλιστά σοι μέλειν οἴμαι El. 1438. — Adsignificatur *muneris et officii impositi* notio: κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παράβατον οὐδαμῆ πέλει Ant. 865 ch. — 2. *Forma medii* s. *deponentialis* et personalem et impersonalem usum habet. *Ille* reperitur: αἶν μοι μέλεσθαι Oed. R. 1466. infinitivo pro imperandi modo posito. τὰ λοιπά μου μέλου δικαίως Oed. Col. 1140. τάφου μεληθεὶς τῷδε Ai. 1163. quanquam rectius fortasse τῷδε ab ἀρήγετε suspendatur. Apud Etym. M. v. εἴ τε legitur ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ, sed Ms. ap. Valck. μεληθείς. Tamen illud Schaeferus praetulit. *Hic*: σοὶ δ' ἤδη τὰ σὸν μελέσθω βαντὶ φρουρῆσαι χρέος El. 74. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί 1436. — In Trach. 947. libri omnes: τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσιν· κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν. Illud est Deianirae interitus, hoc adventus Herculis aegri. De postremis recte schol.: ἴσον δέ ἐστι τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προςδοκᾶν. Nec profecto ad μέλλειν aliud quid subaudiri potest quam ἔχειν: κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν ἔχειν. In prioribus non metri causa sed sensus Hermanni emendationem verissimam puto τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν, h. e. προςδοκώμενα. Nam si μέλλομεν retinetur, fieri non poterit, quin subaudiatur, ut τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν, ita τάδε δὲ μέλλομεν ὁρᾶν, quod cum ἐπ' ἐλπίσιν inepte colligatur. Erfurdtii correctio μένομεν minus probabilis est. — De loco Phil. 150. dictum v. μέλημα.

Μεμπτός. 1. *reprehensus*. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὧν ἐρεῖς ἐμοί Oed. Col. 1040. — 2. εἴ τι τὠμῷ τ' ἀνδρὶ — τῇ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι Trach. 446. sensu aperte transitivo: *si reprehenderim s. succenseam*. De quo genere qui post Hemsterhus. ad Luc. Halcyon. t. I. p. 179. Ruhnk. ad Xen. Mem. II. 6. 21. Pors. ad Hec. 1125. Reisig. ad Oed. Col. 1027. Abresch. ad Aesch. Suppl. 354. Wyttenb. ad Plut. t. I. p. 237. dixit, Mehlhornius ad Anacr. p. 239., iniuria verbi, unde ducitur μεμπτός, potestati deponentiali aliquid tribuit; minus recte etiam cum μεμπτός, quod sit deponentiale, ὕποπτος componit, fortasse quia ὄψομαι dicitur.

Μέμφομαι *vitupero, incuso*. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν Oed. R. 337. οὔποτ' ἔγωγε — μεμφομένων ἂν καταφαίην 506 ch. *probem*, v. καταφημι. — οὐκ ἔστ' ὁποῖον — ἀνθρώπου βίον — μεμψαίμην Ant. 1142. κοὔ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε Trach. 470. *non habebis cur succenseas*. Hoc loco cur longam de mediis futuris et aoristis modo passive modo active dictis egressionem fecerit Apitzius p. 199., non perspicio. Quidnam

enim cogitari potest, cur *μέμψει* sit *μεμφθήσει*? — *καί με μή ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ* El. 376. *οὐ μέμφομαί σε* inc. LXVIII. 1 (734 D.).

Μέμψις vituperatio. *κοὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ* Phil. 1293. *φυλάσσεται φίλων τε μέμψιν κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν* Oenom. I. 3 (419 D.).

Μέν. De particularum *μέν* et *δέ* vi principali exposuimus in v. *δέ*.

1. Pervulgatus igitur is usus est, ut prius membrum *μέν*, alterum *δέ* contineat, cuius exempla in v. *δέ* adhibuimus. Pauca hic ponenda exempla sunt, quibus *τοῦτο μέν* sequitur *δέ*. *τοῦτο μέν, πόλις βίᾳ μ' ἤλαυνε —· οἱ δ' ἐπωφελεῖν — δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν* Oed. Col. 441. *τοῦτο μέν, νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει· ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος* A'. 655. Deinde *μέν* — *δέ* aliquando magis ad sensum quam ad verba accommodantur. *ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός· νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην, ἵν' ἱκόμην* Oed. Col. 272. Oratio ita coepta est, quasi secuturum esset *δρῶν δὲ οὐκ ἤδη οὓς δρῴην*.

2. Quod tetigit Dorvillius ad Char. p. 399, Bernhardy ad Dion. Per. p. 721 et accuratius Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 479. a. *μέν* — *μέν* sese per anacoluthon quoddam excipere, in Sophoclem non cadit.

3. Sed cum aliis particulis inprimis adversativis copulatur, continuandi sermonis causa:

μέν — *ἀλλά*. *ταῦτα μέν, οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καί σε δεῖ στείχειν ἅμ' αὐτοῖς* Phil. 969. *τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει* Trach. 327. *τούτων μὲν — τύμβῳ προςάψῃς μηδέν. — ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν* El. 423 — 426. *ἐρεῖς μὲν — ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν* 542 — 45. In his *ἀλλά* adverbiascit, *at contra* significans.

μέν — *ἀλλ' ὅμως* fortius enunciat sententiae partem secundam. *σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως ἅχω δὸς αὐτῷ* El. 442. *λέγεις μὲν εἰκότ', ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι — ἐκπλεῖν* Phil. 1359. *εὐτυχῶς μὲν (ἀπῳκεῖτο Κόρινθος ἐμοῦ) ἀλλ' ὅμως τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν* Oed. R. 998.

μέν — *ἀτάρ* eadem fere significant. *οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον — ἀτὰρ ἥδ' ἂν τάδε — Ἰοκάστη λέγοι* Oed. R. 1051. *πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά;* Trach. 54. *ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων — βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προςῆγε συμμιγῆ βοσκήματα* 757.

μέν — *αὖθις δέ* suam vim tenent, *αὖθις*, ut *rursus*, rem secundo loco factam pronuntiat. *κωκύσασα μὲν — Μεγαρέως κλεινὸν λέχος, αὖθις*

δὲ τοῦδε Ant. 1287.: ut in partitione: τοῦτο μέν, τὰ Λαΐου σέβοντας εἰδώς — κράτη· τοῦτ' αὖθις Ant. 165.

μέν — γε μέντοι. τύχη — θαυμάσαι μὲν ἀξία, σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία Oed. R. 777.

μέν — δ' ὅμως, casu factum, quod duabus sententiis dispertita non exstant: locum, quo apodosin orditur δέ, in ea voce tractanda memoravimus.

μέν — εἶτα partitur cum continuanda sententia: τοῦτο μέν, παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα — Τροίαν ἑλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν Phil. 1329. πρῶτα μὲν — κεκλημάτωται χῶρος — εἶτ' ἦμαρ αὔξει Thyest. VI. 3. (239 D.). Porro ἔπειτα sequitur tertio membro: ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς — ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα — τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι — ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν El. 253—258.

μέν — ἔπειτα eadem vice fungitur: τοὺς μὲν ἄλλους — δρόμους ὠρθοῦτο — ἔπειτα λύων ἡνίαν — λανθάνει El. 731. μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς — ἔπειτα τούσδε Oed. R. 647. ὧν μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω, ἔπειτα κἀπὸ μαντέων ταύτῃ κλύων Oed. Col. 1300. φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον — ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις — διπλῆ φανῇ Trach. 613. τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον· ἔπειτ' ἐμοὶ — ἐπηπείλησε Ai. 304. — Bis insequitur ἔπειτα: πρῶτον μὲν ὄψει — ἀνθοῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίξαντα — μόρον, ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις inc. XL (698 D.).

μέν — ἔπειτα δέ fortius est quam μὲν — δέ, nec dialecticam solum sed et in rebus sitam ipsis consecutionem significat. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον Oed. R. 419. ὅτῳ μὲν πρῶτον ἡ δορύξενος — ἐστιν ἑστία, ἔπειτα δ' ἱκέτης — δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει Oed. Col. 638. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν, — ἔπειτα δὲ καὶ ταῦτ' ἀκούειν Ant. 61. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ — πορθῆσαι Phil. 907. Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς 1269. πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι· ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος — πῶλοι φέρουσι El. 713. πρῶτον μὲν εὐσέβειαν — οἴσει, — ἔπειτα δὲ — ἐλευθέρα καλεῖ 956.

μέν — ἔπειτα μέντοι. cum — tum sane. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ· — ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν Phil. 350.

μέν — καί. ἀεὶ μέν — δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον· καὶ νῦν — ὁρῶ Ai. 1. ἔχρισα μέν — κἄθηκα Trach. 686.

μέν — ὅμως δέ ut δ' ὅμως fortius quam δέ opponit alterum alteri. δυσχέρεια μὲν πολλή — ὅμως δὲ πλῆθι Phil. 471. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως — ὅμως δὲ μείνατε 1063. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ Oed. R. 785. τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν — ὅμως δὲ — πεύσει 1237. δεινὸν μέν — ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι Oed.

Col. 511 ch. *θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε — ἐπαινῶ· — ὅμως δέ* 670. *οἶμαι μὲν οὖν — ὅμως δ', ἀδελφή, — ὑποῦργησον* El. 451.

μέν — τε: de qua forma bene advertit Erfurdt. ap. Herm. ad Trach. 1223. (cf. Matth. ad Eur. Or. 24. — Pflugk. ad Eur. Androm. 466. recte observat, rara esse exempla eiusmodi, quae *δέ* pro *τέ* subrogari omnino non patiantur. Sed ne ipse quidem ille Andromachae locus non patitur, in quo erravit editor.) ubi *ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος, σοί τ' αὖθις*—, Schaeferi conatum refutans, qui *σοὶ δ' αὖθις* coniecturus erat. Mel. Cr. p. 23. Sed quem conferri iubet Antigonae locum v. 165. alienus est. Verum recte contuleris *σώσας μὲν ἐχθρῶν — χθόνα, λαβών τε — μοναρχίαν εὔθυνε* Ant. 1147. *πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατά τε δρία πάντα καθαίρων* Trach. 1008 m. *ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοί* Oed. R. 498 ch. *πάρεστι μὲν Τεῦκρος — ἐγώ τε* Phil. 1045., ubi cum Teucer et Ulixes una de causa coniunctim memorentur, *δέ* falso poneretur. *ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας στυγνόν τε φῶτα* 1121 m. *πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς, ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς — Πάριν — νοσφιεῖς βίου* 1410. Differt aliquid Ant. 1147. v. *τε*.

μέν, saepius iterato *τε*. *πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς, ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς — Πάριν μὲν — νοσφιεῖς βίου, πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις.* Phil. 1410—15.

τοῦτο μὲν — τοῦτ' ἄλλο semel Sophocles: *τοῦτο μέν, Πυθώδ' ἰὼν πεύθου τὰ χρησθέντα —, τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ* Oed. R. 605.

4. Saepe *μέν* orationem inchoat, inprimis post pronomina, nec sequitur *δέ*. Neque continuo in his violatus sermonis per anacoluthon nexus quaerendus: *μέν* enim centies esse connectendae cum prioribus sententiae Graeci voluerunt, ne sola per se poneretur, quare minime necesse *δέ* sequi continuo. Et sic *nude poni μέν* ut Homero perfamiliare, et prope abest a cognatae voculae *μήν* significatione, *antiquissimam fortasse particulae fuisse rationem* recte videtur observare Bernhardy in Synt. p. 487. not. De hac re multi confuse notarunt: Reitz. ad Lucian. t. III. p. 453. Hoogeveen. Doctr. Part. Gr. p. 453. Locell. ad Xen. Eph. p. 226. Elmsleius ad Eur. Bacch. 311. Med. 1098.: explicatius Herm. ad Vig. p. 701. ad Oed. Col. 44. in Cens. Med. Elmsl. l. c. Opusc. t. III. p. 233. Matthiae ad Eur. Ion. 522. Seidler. ad Iph. Taur. 701. Et cum *interrogationi* inseratur *μέν* optime Matthiae observat significari dubitationem eius qui loquitur, verumne sit, quod dicat, necne. Sed sic Sophocli dictum non est. Nam in *ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν—;* Phil. 11. *ταῦτα μέν* proxime colligata sunt. Exempla *μέν* nude positi haec sunt: *ἀκτὴ μὲν ἥδε — Λήμνου* Phil. 0. Pluribus dein interpositis oratio coepta de-

seritur. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον 159 an. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν 983. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν 1202. καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1404. ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός Oed.-R. 18. ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς 82. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται 1251. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος 1321 m. μάλιστα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον 1466. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε Oed. Col. 22. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο 44. ἔγνωκα μὲν νῦν ὡς — πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος 96. πρῶτον μὲν — χοὰς ἐνέγκου 470. Chori sermonem duobus versibus post resumit Oedipus pergens ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβω; ἄνων μὲν — τούτων ἐθελητὸν οὐδὲν 526 m. σοῦ μὲν οὔ 840 ch. δοκῶ μὲν — τίνοι' ἂν 999. τῷ σκόπῳ μὲν οὐκ ἐρεῖς, ὡς ψευδόμαντις 1098. ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα 1372. ἔστιν μὲν εἰκάσαι 1674 m. Sed v. 1742. μέν Hermannus versus causa eiecit. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο Ant. 255. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει 364 ch. ἐγὼ μὲν οὐδέν 494. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ 547. ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; 630. tibi certe. ἡμῖν μὲν — λέγειν φρονούντως — δοκεῖς 677. σώσας μὲν — χθόνα 1147. Nec ἐρῶ μέν, pro quo ἐρῶμεν edidit, mendose sciiptum esse credam Hermanno v. 1317. ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν — ὄκνον (ὄτλον) ἄλγιστον ἔσχον Trach. 6. χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη τῶν ἂν τέκνων λείποιτο 264. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ Ἰόλη 'καλεῖτο 379. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προςτετακὼς φάσματι 833 ch. τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι — ἄχθος γυναικῶν El. 1232 m. τὰν δόμοισι μὲν καλῶς 1414. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal. I. 1 (307 D.). τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. VI. 5 (501 D.). In Crisi s. Chryse IV (653 D.) pro μίαν μὲν μέλαιναν scribendum significavimus v. ἐξονθίζω.

6. *Cum aliis particulis in eadem colligatur sententia.* μὲν γάρ *etenim quidem.* σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει Phil. 223. τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται Oed. R. 62. νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω 590. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' — ἐκφανεῖ κακή 1062. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως — Oed. Col. 368. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε 1583. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν Ant. 551. παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας 952 ch. πρὸς μὲν γὰρ φύσιν, πάντων ἄπειρος τῶνδε Trach. 307. ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοία μ' ἔχει 349. ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ El. 166 m. νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν 1118.

μὲν γοῦν v. νῦν.

μὲν δή inprimis ἀλλά praegresso. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ Phil. 350. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις 1292. εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος — οὐ μενεῖ Oed. R. 294. ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος — ὀργῇ βιασθέν 523. ἐκ μὲν δὴ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 150 ch.

τὰ μὲν δὴ πόλεος ασφαλῶς θεοὶ — ὤρθωσαν 162. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ — Trach. 624. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν λέγεις 1118. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 an. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐδ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 901. *Iam quidem* et *sane quidem* plerisque locis commode interpreteris.

μὲν δῆτα eadem significatione dicitur. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ' εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ Ant. 547. sc. ἀνιῶ.

μὲν οὖν in responsis *immo* significat: v. Pflugk. ad Hecub. 1261. Matth. Gr. Gr. §. 1273. Herm. ad Vig. p. 845. Ita *corriguntur*, quae alter ante nos dixerit. *In tenore orationis* μὲν οὖν significat *ut nunc est* s. *ut tunc erat*: et sic dicuntur haec: κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτο Phil. 359. νῷ μὲν οὖν ὁρμώμεθον 1068. ἐγὼ μὲν οὖν — σύμμαχος πέλω Oed. R. 244. δεινὰ μὲν οὖν — ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας 483 ch. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοί 499 ch. ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι 587. εἰ μὲν οὖν ἔτι λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν 843. θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε — ἐπαινῶ Oed. Col. 670. εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν 936. ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιαν ἴσχειν Ant. 65. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά, παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες 916. τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ Trach. 1260 an. In Ai. 1015. contra Hermanni sententiam non dubito praeferre quod vulgatur et exstat ap. Suid. v. μηχανοῤῥάφος, ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς. οὖν in cod. Ven. abest, et Laud. Mosc. a. Aug. b. c. Lips. a. Ald. ἄν, quod rescripsit Hermannus. At. v. 1190. particula recte eiecta est secundum veteres libros, quam Triclinius corrigendo secundum numeri legem versui inculcarat; nec minus recte strophicus versus ab Hermanno emendatus est. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτε — ὑπεικάθοιμι El. 351. οἶμαι μὲν οὖν 451. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δέςθυμος 539. καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν Creus. II. 1. (323 D.). — *In responsis* legitur: μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν θάνῃς. El. 1495. ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους Ai. 1342. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα (ὁρῶ) Oed. Col. 31. quae Antigona dicit ad Oedipum percontantem ἤ δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον; — μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰςπέμψας Oed. R. 705., quibus respondetur Iocastae quaerenti αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα; — πρὸς τοὺς μὲν οὖν σὲ τήνδε τ' ἔμπνουν βάσιν παύσοντας ἄλγους Phil. 1364.

μὲν οὖν δή in tenore orationis idem est quod μὲν οὖν, sed paulo fortius. πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην Trach. 152.: ubi δή proxime accedit ad tempus significandum, ἤδη.

μέντοι. Quod enim nunc μέν τοι ut καί τοι scribi coeptum est secundum Anglos quosdam, eius rei causam non dispicio, maxime autem im-

probo, cum ternae quaternaeve particulae pleraeque suo tono carentes sese consequuntur, ut γέ μέν τοί σι. *Asseverandi* est potissimum: v. Fritzsch. Qu. Luc. p. XXVIII. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 348.; et *respondendi*; v. Stallb. ad Phaed. p. 51. Vertas *certe quidem*. πεμφθεὶς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης Phil. 93. ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προςῇν 352. ἀλλ' αἰσχρά μέντοι 520. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1041. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν Oed. R. 442. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία (τύχη) 778. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς δεῖται 1292. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προςφέρεις ἐμοί Oed. Col. 785. τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰςέβην κακά 1001. ἔπειτα μέντοι βαιὸν — ὁρῶμεν 1649. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι Ant. 233. μισῶ γε μέντοι 491. ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγε 563. Laur. A. cod. T. et membr. Brunckii μέν σοι, E. μέντοι σοι. γένοιτο μεντἂν χἀτέρως καλῶς ἔχον 683. ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω φίλη μὲν ἥξειν πατρί 888. τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν 904. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1039. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς Trach. 412. καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει El. 951. γένοιτο μεντἂν πᾶν Ai. 86. παῦσαί γε μέντοι 478. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς φυτεύει πῆμα 932. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν 1225. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι 1337. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο 1349. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 390. ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ Aload. XIII. 1. (98 D.). Sed falso vulgo legitur ἀλλ' οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἔστι θάρσος Oed. Col. 47. Clarum enim, hominem sese cum quadam vi ipsum opponere aliis. Laur. A. B. Par. F. ἐμόν τοι, Par. B. T. Vat. Farn. ἐμόν τι; unde Seidlerus correxit, quod oportuit, ἐ μ ο ί τ ο ι.

Cum aliis particulis ut arctissime coniunctae videantur invicem, non suam quaeque per se vim tueatur, μ έ ν sociari non solet. — Nam nec καί vel οὐδὲ μέν, nec εἰ μέν, ἐπεὶ μέν et similia, quae secundum eam legem recensuimus aut recensebimus, utra particula priorem locum teneat, in hunc numerum referri licet.

6. Sequitur locus de *particula collocanda*. Intelligitur perfacile, legitimum eius locum illum esse, ut notionibus illis, quibus opponantur efferendis sententiae, ut δέ, ita μέν proxime inferatur. Unum excipitur, quod utrumque articulum pone sequitur et praepositionem, non nomen, quocum illa coniungantur: ut τὸ μὲν εὖ Phil. 1125. ἀμφὶ μὲν τούτοισιν Ai. 669., quibus similia centena dudum retulimus. Fit autem, ut μέν et δέ anteponantur, quo referuntur, vocabulo, aut utrumque, aut alterum. ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν — ἐγὼ τε Phil. 1046. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες (ἔφυμεν) Oed.

R. 436. ἄνδρα σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ Oed. Col. 1158. κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 1087. μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν 1092. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον, — τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν 1283. μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει El. 349. ὡς μὲν ἐν λόγοις, ἀλγεινά· τοῖς δ' ἰδοῦσιν — μέγιστα πάντων — κακῶν 752. ὁρῶντα μὲν ναῦς — πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον Phil. 279. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ — πορθῆσαι 907. τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν 1125 ch. Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς 1269. In his exemplis alterum positum ὑπερβάτως. In uno dilectum Veteribus chiasmum agnosco: καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν Ant. 553. Unum denique est, ubi omittitur verbum substantivum, cui subiici μέν potuit. ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Trach. 63.

Μενέλαος et *Μενέλεως* n. pr. Hae formae ita distributae sunt, ut *Μενέλαος* reperiatur, ubi alterum metro nocet, ut si nominativus et vocativus casus sequente consona inter pedes senarii primum et secundum, tertiumve et quartum distribuantur; nunquam enim *Μενέλεω*, *Μενέλεῳ* etc. ternis syllabis pronuntiantur. Contra *Μενέλεως* illis etiam locis reperitur, ubi suaviores reddit numeros, etsi ne alterum quidem vitiosos; quare maxime pedes quartum et quintum tenet, ut defugiatur spondeus. Igitur *Μενέλεως* legitur: ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανών El. 527. παίδων πόθος ἠγεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν; 535. Schol. Barocc. perperam *Μενελέῳ* agnoscit. V. Hermann. ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν 566. *Μενέλαος* autem: Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν Ai. 1024. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς 1070. Ἀγάμεμνον, ὦ, Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ Phil. 783.

Μενοικεύς n. pr. Κρέων ὁ Μενοικέως Ant. 156 an. παῖ Μενοικέως Κρέον Ant. 211. 1085. παῖ Μενοικέως Oed. R. 85. ὦ παῖ Μενοικέως 1503. παῖδα — Μενοικέως Κρέοντα Oed. R. 69.

Μενοινάω. μενοινᾷ, φροντίζει, μεριμνᾷ, προθυμεῖται, ὀρέγεται Hesych. Tertia significatio *cupiendi* convenit in Ai. 334. τί ποτε μενοινᾷ;

Μένος *vis*, *ferocia*. οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος Ant. 950 ch. πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος Ai. 1045. *noli ferociter irasci*. ὁρῶ μένος πνέουσαν El. 600. — Sed *concreta*, quae dicitur, *significatio* velut Latinorum *vis* dicitur ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1392 an. de sanguine, velut αἱματηρὸν μένος Aeschylo dictum Ag. 1037. cf. Lobeck. ad l. c. et Herm. ad. v. 901.

Μένω. I. *manere aliquo loco*. οὐ μὲν μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Phil. 123. θάρσει· μενοῦμεν 799. ἢ μενεῖς; 799. ἐμβάλλω (χει-

ρὸς πίστιν) μενεῖν 802. cod. Ven. μένειν. μείνατε, πρὸς θεῶν 1170 m. δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν 1258. καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων 1354. μεῖνον Oed. R. 437. μενῶν δόμοις 1291. Laur. A. a prima manu, et Pal. μένων. αὐτοῦ μέν' οὕπερ κἀφάνης Oed. Col. 77. τλήμων, μενεῖς αὖ; Ant. 229. ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένον Ai. 76. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν 80. μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων 87. μένοιμ' ἄν 88. ποῖ μολὼν μενῶ; 399 m. θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ —; El. 81. οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα — μένειν Ach. Am. I. 7. (162 D.). — 2. Hinc fit tralatio ad *locum et statum* contra hostem tenendum. δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι — μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 667. ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλὸν Synd. VII. 4. (152 D.). De homine fugace sermo. Inepte alii libri Plutarchi Mor. p. 74, a. θυμαίνειν. — 3. *Manere per aliquod tempus. De homine:* πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; Phil. 825 ch. ὅμως δὲ μείνατε — χρόνον τοσοῦτον 1064. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος —; El. 946. Schol. et Suid. v. ποῖ ποτε sequente Seidlero explicant εἰς τίνα χρόνον; rectius quam Morkius et Hermannus cum βλέψασα coniungentes. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν 1013. ἤδη δέκα μῆνας — ἀκήρυκτος μένει Trach. 45. *De re:* εἴς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 667. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας — προσφιλὴς μενεῖ Phil. 554. — 4. *Manere aliquo statu et conditione. De homine:* τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς Oed. R. 295., ubi ἀράς communiter ad ἀκούων et μενεῖ refertur, adsignificaturque *ferendi* notio. ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει μείνειεν, οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι ποτ' αὖθις Oed. Col. 427. Haec enim ad mutuam Eteoclis et Polynicis caedem spectant. ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 169. *in fide manentes.* εἴ με χρὴ μένειν — ἐστερημένην Trach. 175. *De re:* ἅλις — φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν Oed. R. 686. *rem eo statu relinquere satius.* οὐ γάρ ποτε — μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται Ant. 559. Sententiam nonnullis locis mendose scriptam exhibent tanguntve Plut. Phoc. c. 1. de Ira cohib. p. 460. d. Greg. Cor. p. 417. Eust. p. 720, 7. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα Νὺξ βροτοῖσιν Trach. 131 ch. οὐ γάρ ποτ' — οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει Alet. VI. 3. (93 D.). — 5. Hinc orta *exspectandi* significatio. μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν inc. CV. 161. (946 D.): nam si tam brevis particulae sensum coniectando assequi licet, hoc dici videtur: *mane dum veniat* h. e. *exspecta.* Et cum casu quarto: οἵαν σε μένει πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν Ai. 628 ch. Huc referenda adsignificatio *vindictae quasi insidiantis malefico:* εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς Trach. 1191. ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα 1230. — Item *tolerandi et perferendi.* οὐ — τοὔτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι Phil. 859.

Quod non discesserat fugiens Neoptolemus mali adspectum, sed manserat, misericordiae documentum est non aversantis inhumane calamitatem alterius. — Aperte falso in libris omnibus praeter T. Brunckii et marginem Turnebi legitur λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα μένεις, Oed Col. 217., quod vel versu convincitur. Illi βαίνεις, et sic nunc apud omnes scriptum. Item in Trach. 162. μένειν membr. Brunckii, Codd. Flor. Harl.; sed rell. recte νέμοι, inque his Laur. A. Hermannus νέμειν. V. νέμω.

Μέριμνα cura, sollicitudo. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις; Oed. R. 728. *quae te sollicitudo advertit, haec ut diceres.* V. Intpp. τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι — προςθῇ μέριμναν 1460. *ne mihi adde curam s. impone.* ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας Ant. 850 ἰώ.

Μεριμνάω meditor. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; Oed. R. 1124.

Μερίμνημα cura. ἀνήκεστα μερίμνημα' ἔχων βάρη Phil. 187. i. q. μεριμνῶν ἀνήκεστα βάρη, cf. βάρος et Herm. l. c. Eodem modo μέλημα dici vidimus.

Μερόπη n. pr. μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς Oed. R. 775. Μερόπης,— Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. — De accentu nominum in οπη constat, et praecepit Arcadius p. 113, 12.

Μέρος pars. 1. Prima significatio videtur *partis certae, secundum quam quid dividitur.* εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ δός μοι σεαυτόν Phil. 83. v. ἀναιδής. — Hinc universe *aliquid alicuius rei* dicitur. βορᾶς μέρος Phil. 308. — 3. *pars, quam quis capit vel sortitur.* εἰ — δείματός γ' ἔχει μέρος Oed. R. 294. *nisi plane terroris expers est.* ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει Oed. Col. 1213 ch. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 147 an. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς 908. ἕως λάβῃ — φροντίδος μέρος Trach. 148. τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος El. 1124. — 4. Affinis significatio *partium* est, *quas quis gerit.* τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος Trach. 1205. Hinc est usus ille adverbialis, cuius rationem aperit τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι Phil. 496. Brunckius secundum membranas suas et Suid. v. διάκονος, μέρει. Ceteri libri, etiam Laur. a. Flor. Γ. Ricc. Harl., membr. a sesecunda manu et Suidas v. στόλος etiam in cod. Leid. μέρος, Ven. ἐν σμικροῖς μέρος. Quid sit elegantius, nemo ambigat. — πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος Oed. R. 1509. *quantum in te est.* οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος Oed. Col. 1368. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος Ant. 1049. Libri veteres et schol. interrogandi signo posito post μέρος frigidissimam sententiam habent: *ergo videor, quantum in te est, lucri causa mentiri?* Tricliniani signum interrogationis non habent, quos Hermannus sequens, longe exquisitiorem sensum elicit: *sane lucri causa loquor, quanquam tui potius, quam mei;* quibus tecte praeluditur infaustis

illis, quas v. 1052. expromit, praedictionibus. — De his adverbialiter dictis copiose egit C. Fr. Hermannus ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 8.

Μεσόμφαλος ab umbilico terrae ortus: τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα Oed. R. 480 ch. Utitur his Eust. p. 694, 29. 1390, 44. *Vaticinia Delphica* sunt, sed mirum genus dicendi. In adiectivis maxime compositis cum substantivis colligandis, quae modo sui iuris sunt et per se sola constant, modo ab aliis suspenduntur, mire scenicorum inprimis poetarum licentia luxuriata est. De quo loquendi genere, cum neque ab Interpretibus Veterum diversissima miscentibus, Valckenario ad Eur. Phoen. 328. Seidlero ad Iph. Taur. 9. Iacobsio ad Anth. Pal. t. III. p. 144. Reisigio Enarr. Oed. Col. p. XCIX., neque a grammaticis Matthiaeo et Bernhardyo (p. 835. 427.) paucissima et notissima commemorantibus materiam ullo modo exhaustam videam, hoc loco aliquanto accuratius disseram. *Primum* simplicissima res est et a multis animadversa, adiectivum *substantivo regenti* accommodari, cum *suspenso* potius et *recto* conveniat. Tamen haec hypallage exquisitiorem figuratae dictionis imaginem affert. Sic dicta νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον Soph. Ant. 789. κυνὸς Λακαίνης εὔρινος βάσις Ai. 8. βαθεῖα κυλίκων τέρψις 1179. longe enim minus illic exquisitum est βαθειᾶν κυλίκων τέρψιν, quam βαθεῖαν. μέλανα στολμὸν πέπλων Eur. Alc. 217. γηγενῆ μάχην δορός Cycl. 5. λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικάς Iph. Aul. 1253., quod memoratu ceteris propter sensus ambiguitatem dignius: audienti enim *Graeci raptores* videbuntur dici. ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρός Eur. Ion. 1260. Θάσιον οἴνου σταμνίον Arist. Lysistr. 196. De hac loquendi ratione observarunt Lobeck. ad Ai. 7. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 9. Est ubi adiectivum cum utroque substantivo coniungi sine detrimento sententiae possit, in quo *metonymiae* figuram consectati poetae sunt. Igitur ut elegantius Euripides praetulit παιδοκτόνον χεῖρα πατρός Iph. Taur. 1082., cum non minus recte ratio constaret, si dixisset παιδοκτόνου πατρός. — *Deinde* aliquando, ut verba poetarum Graecorum nostro mori accommodes, adiectivum a substantivo compositum quasi divellere oportet, ut pars compositi adiectiva ad nomen, unde pendebat, sese applicet, pars substantiva sui iuris fiat genitivoque casu enuntietur. Sic ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ Aeschylo dictum Choeph. 23.; non *sonitu celeri manu confecto*, sed *stridulo manuum sono*, ὀξεῖ κτύπῳ χειρός. Cur molestum Wellauero σύν sit, equidem non perspicio. Hoc subiectivi genitivi speciem refert. Usitatior ratio est, cum adiectivum compositum id significat, quod genitivo substantivi recti sive pendentis alias dicitur. Diana dicitur εὐπατέρειαν αὐλάν habitare Eur. Hipp. 67. i. e. αὐλὰν πατρὸς μεγάλου s. εὐγενοῦς. μελάμπεπλος στολή Alcest. 441. est στολὴ μέλανος πέπλου. ἀνδροφθόρου αἵματος λίπος Soph. Ant. 1009. in

brevius coactam sententiam hanc habet λίπος αἵματος (i. e. λιπαρὸν αἷμα) ἀνδρὸς φθαρέντος. γόος κακόγαμβρος Rhes. 257. est περὶ κακοῦ γαμβροῦ. ἑσμὸς ἀρσενοπληθής Aesch. Suppl. 30, i. q. ἀρσένων πληθύων s. πολλῶν ἀρσένων. De hoc genere observavit Matthiae ad Rhes. l. c., sed quae confert exempla Androm. 197, Phoen. 1353. alienissima sunt. Interdum enim adiectiva eiusmodi insunt in sententia, ut cum substantivo ab alio quodam nomine coniuncta aperte abundans aliquid monstrent. Sic λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν dixit Eur. Phoen. l. c., quod cum v. 1635., ubi τρίπτυχοι θρῆνοι νεκρῶν comparans Matthiae plane fallitur. Hoc enim simplicissima illa, de qua diximus, hypallage dictum pro τριπτύχων νεκρῶν θρῆνοι i. e. τ ρ ι ῶ ν. — *Porro* iam Homerus dixit Odyss. IV. 783. ἄσιτος ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, etsi non credo dicturum fuisse ἄσιτος ποτῆτος nisi interposito ἄπαστος. Hoc exemplum viam illius usus praemunit, quo *composita ab ᾰ privativo* nomen genitivo casu ita adiectum habent, ut is adverbiascere videatur. ἄχαλκος ἀσπίδων Ἄρης Soph. Oed. R. 191. i. q. ἄνευ χαλκοῦ τοῦ κατ' ἀσπίδα, *scuto tenus aere carens*, id est ἄνευ ἀσπίδος χαλκῆς. Huic non est simile exemplum ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Eur. Phoen. 328., quod cum aliis dissimillimis comparavit Valckenarius. Similius est ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ Soph. El. 36. *Affinia* sunt, sed minime eodem loco censenda, cum adiectiva commode resolvuntur participiis. ἄλυπος ἄτης El. 990. i. e. μὴ λυπούμενος ἄτῃ. ἅ σοι γήρως ἄλυπα κεῖσεται Oed. Col. 1515. κακῶν ἕξειν χώραν αἰὲν ἄλυπον 1762 an. ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος El. 1205. ἄψαυστος ἔγχους Oed. R. 969. κακῶν ἄνατος Oed. Col. 790. Δίκας ἀφόβητος Oed. R. 885.; nam μὴ φοβούμενος re vera participium passivi est, *imperterritus*. Haec *passivis* resolvuntur; *activis* haec: ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Ai. 314. ἀταρβὴς τῆς θέας Tr. 23. — *Rursum* aliud est, quando adiectiva eiusmodi *generalem notionem* exhibent, sequente deinde accuratiore rei per partes definitione, ἄτεκνος ἀρσένων παίδων Eur. Bacch. 1298. ἄπαις γέννας ἀριστοτόκοιο Rhes. 905. His simillimum est ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Phoen. 328. Omnia genitivum epexegeticum habent ἄτεκνος, ἀρσένων γε παίδων, ἄπεπλος, φαρέων λευκῶν δῆτα, nam non *nudus* sed *squalorem gerens* dicitur. Etiam substantiva aut natura aut synesi ita ponuntur, velut ποδωκία σκελῶν, πολισσοῦχος χθονός, quanquam haec et illis et inter se aliquantum dissimilia sunt: cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 144. Reisig. Enarr. Oed. Col. p. XCIX. Illis plane contrarium est, cum adiectivum compositum partem, genitivus epexegeticus totam rem continet: id uno adhuc Sophoclis loco reperi, unde egressus sum; nam μεσόμφαλα γᾶς μαντεῖα sunt τὰ ἀπὸ μέσου ὀμφαλοῦ καὶ γῆς ὀμφαλοῦ δῆτα γενόμενα. Epexegesin etiam quaedam continent *hominum cognomenta*.

Facilia sunt *πανσίπονος δουλείας*, *νικηφόρος μάχης*, quibuscum diversissima miscuit Wex. ad Antig. 153.: cf. Fritzsch. ad Lucian. Alexandr. p. 235. Paulo alia *περσέπολιν Τρώων*, *ῥυσίπολιν Δαναῶν*, *ταξίλοχος λαῶν* epigr. Menesth. Anthol. Pal. t. II. p. 744. 1., quae apte resolvas *πέρσας πόλιν Τρώων*, *ῥυσάμενος Δαναῶν*, *τάξας λόχους λαῶν*; fortasse etiam huc referas *καλλίνικον στέφανον Ἰλίου* Eur. Iph. Taur. 12., id est *καλὸν νίκης τῆς κατ᾽ Ἰλίου στέφανον*. *εὐκεράου μηλοφύλαξ ἀγέλας* Theaetetus Anth. Pal. t. II. p. 696. dixit, epexegeseos et illud exemplum, sed ut *μῆλον* cum nomine *φύλαξ* componendum nemo desideraret. Praeterea epexegesin spectat, quod comica licentia componendorum verborum ridens dithyrambographos adiectivo *κτητικῷ* genitivum addidit Aristophanes, *κρέα τ᾽ ὀρνίθεια κιχηλᾶν* dicendo Nub. 338. i. e. *κρέα ὀρνίθων, καὶ κιχλῶν γε*. — Deinde *a verbis compositorum* quaedam transitivam verbi vim retinent, ut casus genitivus addatur obiecti vices gerens. *νὺξ ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν* Eur. Or. 171. i. e. *ὕπνον βροτοῖς διδοῦσα*. *ἐκηβόλον ἔθνος ὀϊστῶν* Oppian. Halieut. IV. 265. quod nec hypallagen adiectivi habet ad *ὀϊστῶν* referendi, nec genitivum adverbiascentem, sed sic resolvenda oratio: *ἔθνος ἑκὰς βάλλον ὀϊστούς*. Iam ridicule Aristophanes mulieres appellavit *τὰς μυχοτρόπους*, *τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν* Thesmoph. 392., in quo *καλῶν* ad *ἀνήρ*, quod inest in *ἀνδρεράστριαι*, refertur epexegesin faciens, quam si poeta uno vocabulo comprehendere potuisset, velut si licuisset dicere *καλανδρεραστρίας*, fecisset libenter. Et potuisset fortasse, siquidem *κάλανδρος*, etsi *τὸν καλὸν ἄνδρα* significare nunquam potuit, non inusitatius esset quam *ὀρθόμαντις*, *ἀριστόμαντις*, *Κακοΐλιον*. Illi unum habeo, quod comparem, et obscuri quidem hominis Callixeni apud Athenaeum p. 200. b.: *ἔχουσι χιτῶνας λιθοκολλήτους τῶν πολυτιμήτων*. Quippe *χιτῶνες* non dicuntur *πολυτίμητοι*, sed *λίθοι*, quod vocabulum eximendum ex adiectivo *λιθοκόλλητος*, *lapillique* sunt *pretiosi*, *gemmae*. Ita resolvetur oratio *χιτῶνας κεκολλημένους λίθοις πολυτιμήτοις* s. *τῶν πολυτιμήτων*. Postremo reperiuntur composita eiusmodi, quae ut recte intelligantur, integra fere sententia circumscribenda sunt. *αἷμα καλλιπαρθένου δέρης* Eur. Iph. Aul. 1550., cum *καλλιπάρθενος* non possit significare *καλὴν παρθένον*, explicandum erit *αἷμα δέρης κεκτημένης* s. *ἐχούσης καλὴν παρθένον*, *colli quod dominam habet pulchram virginem.*

Μέσος medius. 1. de *locis*. *μέσης ἀπήνης — ἐκκυλίνδεται* Oed. R. 812. *αἱ δ᾽ ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖνα* Oed. Col. 1249 ch., id quod *ἀπὸ μεσημβρίας*, dictum ab eo diei tempore, quo mediam caeli partem sol tenet. *ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη — ἡλίου κύκλος* Ant. 412. *πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον* El. 738. *ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωκα* 1468., quod etsi de *insidiis* dictum, tamen *retis* significationem habens ad res locis

indicandas refertur. πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ Trach. 370. ἐν μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ 423. ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ 561. μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν 632 ch. ἐς μέσην φλόγα 693. loco, quem totum sol calefecerat. ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε 800. καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις 914. μέσον προςμολὼν στρατήγιον Ai. 708. μέσην τράπεζαν Tyr. VIII. 1 (580 D.). Sic et ἄξονος μέσας χνοάς dictum El. 735., quod axis mediam rotae partem tenet, et ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος Ant. 1221. sc. ὥςτε μέσον παγῆναι ἐν πλευροῖς. — 2. Proximum huic, quando de corpore eiusque partibus dicitur, μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο Oed. R. 808. (ὁρῶμεν) ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προςκείμενον Ant. 1208. mediam amplexum videmus. μέσου κρατὸς διασπαρέντος Trach. 778. μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰςαλοίμην inc. XXXVII. 2 (695 D.). — 3. De medio quem quis tenet loco aliis rebus interiectus. ἐν Ἀργείοις μέσοις Phil. 626. cf. Dorvill. ad Char. p. 524. ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμῆσιν — θακεῖ Ai. 317. Huc referendus locus Oed. Col. 1591. κοίλου πέλας κρατῆρος — ἀφ' οὗ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου κοίλης τ' ἀχέρδου. Libri ἐφ' οὗ μέσου, modo quod Vaticanus μέσον, inepte. Illud secundum scholiasten Brunckius reperit. — 4. Quod de *die* dicitur, a sole medium caelum tenente ductum; ἦμαρ μέσσον Thyest. VI. 5 (239 D.). v. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 12. — 5. *Adverbiascunt* formulae εἰς μέσον et ἐν μέσῳ. De *loco* utrumque dicitur. δέσμιον ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον Phil. 605. *palam*. οἱ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον Trach. 512 ch. de pugna congredientibus. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς Ai. 1264. A locis etiam translatum λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2, 2. (746 D.) de componenda controversia. — μόνα δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει Trach. 513 ch. de Venere certaminis indice. — De *tempore* non dicitur nisi ἐν μέσῳ. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις Oed. Col. 589. τοὺς ἐν μέσῳ λόγους El. 1356. — Ne a diverbiis quidem excludi μέσσος, ubi versui expediat, certum est: v. Erf. ad Antig. 86. 1208. Legitur, ut de scripturae controversia cogitari non possit. Oed. Col. 1249. Ant. 1208. 1221. Thyest. VI. 5. De accentu v. Arcad. p. 75, 4.

Μεστός plenus, satiatus. ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος Oed. Col. 772. De tono v. Arcad. p. 80, 1.

Μεστόω repleo. Proprium de *locis*: ἐμεστώθη μέγας αἰθὴρ Ant. 416. de pulveris turbine sublato; de strepitu πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων El. 703. De *animo*: πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι Ant. 280.

Μετά I. Tanquam *praepositio*

1. cum *genitivo* dictum a *proprie* ea significat, *inter quae quis ver-*

eatur. στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Phil. 184 ch. εἰςῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα El. 690. quod inutile est *pariter ac* explicare cum Schaefero ad Theocr. p. 211. — b. Hinc *una cum* significat, de rerum consortio. μεθ' ὧν (ἀρίστων) Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ Phil. 985. μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν ναίων 1091 m. πλεῖν μεθ' ἡμῶν 1259. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα 1296. φίλου μετ' ἀνδρὸς — ἐκπλεῖν 1361. εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα Oed. R. 247. Et ὢν et λέληθεν licebit assumere; illud potius. ὅτων οἰκεῖς μέτα 414. οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ 602. Ἰοκάστης, μεθ' ἧς τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών 632. *qua socia assumpta.* Μερόπης — Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. μεθ' ἡμῶν — πλανωμένη Oed. Col. 348. ἐμοῦ στείχειν μέτα 645. οὔτ' — ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 70. φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα 73. μεθ' οὗ πατέρα — ἐξαπώλεσας El. 577. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 160 an. *alter ad alterius societatem se applicans.* πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ σοῦδε τυπείς 248 ch. βαυβᾶν μετ' αὐτῆς inc. CV. 66 (903 D.). De *animi motu dictum* οὐκ οἴκτου μέτα Oed. Col. 1632. Hinc aliquantum distat πολλῶν μεθ' ὅπλων Ant. 115.; sequitur σὺν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν i. e. μεθ' ὁπλιτῶν κεκορυθμένων, si Homerico vocabulo licet uti; in quo inest *praesidii* adsignificatio, velut in στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει Phil. 298. *cum igne*, i. e. ignis *insuper addito praesidio.* — c. Oritur inde *partis capiendae* et *voluntatis* adsignificatio. οὐκ ἂν τόδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 930. *nisi dis intercedentibus.*

2. cum *dativo* semel Sophocli dictum est ut *rem* significet, *qua quis potitur*, tralatum a manibus tenendo. οὐ φορβὰν ἔτι προςφέρων, οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν ἴσχων Phil. 1097.

3. cum *accusativo* item semel, significatque *post*, de rebus tempore posterioribus dictum. φλοῖσβον μετὰ κόπον καθημένοις Palam. I. 3 (380 D.). *quiescentibus a navigandi labore.* Illustrat hunc linguae usum Lobeck. Aglaoph. t. II. p. 1191. not. o.

II. Μετά *adverbii* scit tmesi affectum. ηλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα Phil. 343., quod etsi non dixerim necessario μετά ad ἦλθον referendum (v. schol. Il. α. 423.), scenicorum tamen poetarum mori congruit.

III. Μέτα pro μέτεστι, μετῆν dictum. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Ant. 48. με in libris omissum Brunckius reposuit.

IV. *De scriptura.* μεταί in usu aliquando fuisse, quae Hermanni suspicio est ad Phil. 184. non efficitur ex Apollonii verbis de Synt. p. 309, 28.: ὡς ἡ καταί, ὑπαί, καὶ αἱ τοιαῦται, quippe qui de παραί potius cogitaverit, cum ne καταί quidem, nisi in compositis, compareat. Quanquam illum versum etiam Seidlerus suspectum habuit de Vers.

dochm. p. 84. Sed metrum sic demum laborat, si glyconeos versus choriambici generis esse certum est, id quod multum abest ut satis firmis argumentis demonstratum sit. — De *anastrophe* omnes confitentur, cum *μέτα* est *μέτεστι*, Ant. 48.; item cum substantivum rectum praecedit, El. 690. Ai. 930. Phil. 298. Oed. R. 247. 414. 990. Oed. Col. 645. 1632. Ant. 70. 73. Sed cum adiectivum inter et substantivum ponitur cum retro cedere accentum negarint grammatici (v. ἄπο et κατά) Hermannus, qui ἄπο saepius et κάτα scripsit, in μετά non descivit a veterum auctoritate. Nec multum differunt libri: Phil. 184. unus cod. Flor. μέτα, Phil. 1097. 1361. Ant. 115. nihil diversitatis enotatur. Denique tmesin passa praepositio, cum verbum praecedit, recte afficitur anastrophe, ἦλθόν με νηΐ ποικιλοστόλῳ μέτα Phil. 343.

Μεταβάλλω commuto. Sed *medium* ita solum dicitur. τίς οὖν ἂν ἀξίαν — μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; El. 1253 m. Genitivus a verbo pendet: *silentium cum dictione mutet*, i. e. dicat, cum ante tacuerit.

Μεταγιγνώσκω consilium muto. Adsignificatur poenitentia: οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; Phil. 1254. De Ai. 704. v. μεταναγιγνώσκω.

Μετάγνοια poenitentia. μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 571. ᾱγν, ut in arsi, producitur.

Μετάδρομος insectans cum vindicta quidem, *vindex*, πανουργημάτων μετάδρομοι κύνες El. 1379 ch. *Dirae* v. κύων.

Μεταίτιος qui in culpa est. τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον — ἔφασκε τοῦδε τοῦ πάθους Trach. 260. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος 447. Stephanus τὸ μηδὲν scribendum censebat, ut sic componerentur verba τῇ τὸ μηδὲν (= μηδαμῶς) μεταιτίᾳ ἐμοὶ αἰσχροῦ τινος, μηδὲ κακοῦ, paulo contortius. ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ μεταίτιος 1224. De infinitivo sic a μεταίτιος suspenso illustrando v. Schaef. Mel. Cr. p. 23.

Μεταλλαγή vicissitudo. ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει Phil. 1119 m. Sic Hermannus librorum scripturam ἀλλ' ἐν μεταλλαγῇ cum numeris antistrophicis non congruentem emendavit. *Arcum suum* dicit *versari in possessione alius domini* (ἐρέσσεσθαι), quem secum commutaverit.

Μεταλλάσσω immuto. τὰν ἀνθρώπου ζοὰν — ἄτα πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις Ter. IX, 2 (519 D.). πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς inc. XIII (672 D.). Fortasse scribendum ν ά π ο υ. οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεῶν τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν inc. LVI. 2 (713 D.).

Μεταναγιγνώσκω consilium muto. αὖτε γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις Ai. 704 ch. Plerique libri μετεγνώσθη, quod etiam apud Suidam scriptum v. μετανεγνώσθη, quem tamen hoc, non

illud dare voluisse apparet. Haec scriptura, *rediisse ad se mutato consilio* Aiacem significans, haud paulo elegantior in Laur. a. b. Flor. *Γ.* Lips. b. Aug. c. reperta est.

Μετανίστημι alio transire facio. μή δῆτ' ἀδικηθῶ σοὶ πιστεύσας μεταναστάς Oed. Col. 172 an. *si alio transiero.* καί inculcant libri; contra Brunckii cod. B. et Vat. σοί omittunt.

Μεταξύ interea. τὰ δὲ μεταξὺ τούτων μηδαμῶς γίγνου κακός Oed. Col. 292. *donec illud factum fuerit.* συνέλεγον τὰ ξύλ' ὡς ἐκκαυμάτων, μή μοι μεταξὺ προςδεήσειεν Herc. Taen. II. 2 (218 D.). Huc spectat Hesychii explicatio ἀνὰ μέσον, cui alias praemittit, ἐξαίφνης et μετ' ὀλίγον. V. Wyttenb. ad Plut. Apophth. Reg. p. 177. C. De accentu generis v. Arcad. p. 183, 28. Gr. Herm. de Prosod. p. 460. 176.

Μετάρσιος sublatus. ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Trach. 783. de Hercule prae dolore modo in solo sese volutante modo exsiliente. μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 996. dissipatum fel est.

Μετασπάω alio traducere. νῦν τ' αὖθις — πειρᾷ μετασπᾶν σκληρὰ μαλθακῶς λέγων Oed. Col. 778. de consilio alicuius mutando.

Μετάστᾰσις mutatio. ἀλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου Ant. 714. v. θυμός. καὶ ὑπερβάτως positum ut θυμῷ δίδου μετάστασιν coniungantur. μετάνοιαν schol. explicat, quod eatenus aptum, dum sensum non verbum exprimens una ad θυμῷ referatur.

** *Μετατίθημι alio converto.* τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Phil. 511 ch. Brunckius librorum scripturae ineptissimae μέγα τιθέμενος subrogavit scholiastam secutus, qui sic: τὸ ἐκείνους λυποῦν τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. V. Herm.

Μεταφέρω alio confero. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις Phil. 950. De sententia mutanda dictum faciles ex ψηφηφορίᾳ explicatus habet.

Μέτειμι consector. εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτεις πάλιν El. 422. *poenitentia* significatur. μετελεύσῃ με καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι schol., postrema inepte: paulo melius alius interpretum: κολακεύσεις, ζητήσεις, alterum certe. *Vindictae* insectantis facinorosos inest significatio: Δίκη — μέτεισιν οὐ μακροῦ χρόνου El. 469 ch., cf. Markl. et Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 14.

Μέτειμι proprie *una sum* non legitur nisi impersonaliter *de parte alicui debita* dictum. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ Oed. R. 630. μέτεστι τῆςδ' οὐχί cum versus detrimento in libris vel optimis Laur. a. Flor. *Γ. Δ.* Pal., tribus Brunckii, aliis. Illud Brunckius ex T. Dresd. et margine Turnebi. μέτεστι τῆςδ' οὐ σοί Mosq. a. Dresd. b. Aldus, sane deterius illo. — χὤτι τῆς ἐχθρᾶς οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας Oed. Col. 574. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν Ant. 1059.

Schol. *ἐξουσία δέδοται*, non habent ius. Similiter dictum *οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν* El. 526.

Μετέρχομαι arcessitum eo. ἦλθόν με νηΐ ποικιλοστόλῳ μέτα Phil. 343.

Μετέχω partem capio vel *habeo. ξὺν σοὶ μετέχον τῶν ἴσων* El. 1159. *πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην* Oed. R. 1465. *καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν* Ant. 531. *ἦ καὶ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;* Phil. 248. *Accusativum* regit, qui in exemplis aliis genitivum exhibentibus sensu assumendus est: *μηδὲ — ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως* Oed. Col. 1480 ch., quae confuse scripta apud Suid. v. *ἀκερδὴς χάρις*.

Μετοικία cohabitatio, consortium. μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται Ant. 881. v. *μέτοικος*.

Μέτοικος 1. *inquilinus. εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών* Oed. Col. 938. Versu utitur Suidas v. *μέτοικοι. ξένος λόγῳ μέτοικος* Oed. R. 452. oppositus *ἐγγενεῖ Θηβαίῳ*. Non dici *μέτοικον* eo sensu tragicis, quo Atheniensibus tritum, de quo v. Valck. An. ad Ammon. p. 110. Wolf. ad Dem. Lept. p. LXVII sqq., sed *quisquis sede mutata alio habitatum concesserit*, exsecutus Reisigius ert Enarr. Oed. Col. p. CXXV. Ita illis locis etiam *ἔνοικος* dici potest, quod observarunt schol. Oed. Col. 938. et Suidas, ut cogitetur, qui alieno in loco habitet pristino exclusus domicilio. Sed paulo audacius *μετοικίαν τῶν ἄνω* Ant. 881. dicendo Sophocles scholiasten in errorem induxit, ut scriberet *ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ἄνω οἰκεῖν*. Huic persimile est illud Oedipi Col. 938., similius etiam *οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτε νεκροῖσι μέτοικος, οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν* Ant. 845 m. *quae inquilini neque apud hos nec apud illos iure censear.* Sed clare patet vera vocabuli significatio in hoc: *πρὸς οὓς* (parentes) *ἄδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι* 860 m. *sedem mutatura.*

Μετόπιν postea. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν τάλας; Phil. 1174 m. Libri metro labante *τὸ μετόπιν*, sed *τῷ* scribi iam in margine Turn. adnotatum. — Accentus est, qualem adverbii ex praepositione cum casu coagmentata esse oportuit: qui notarit, ignoro.

Μετρέω emetior. Proprie dicta forma medii legitur: *μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα* Ai. 5., quod etsi de *mensura vestigiorum* ipsa non dicitur, tamen ad oculorum refertur iudicium. Schol. vet. *στοχαζόμενον*. Memorant Suid. et Phavor. v. *νεοχάρακτα*. Paulo magis figurate dictum *ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν* Oenom. III. 4. (421 D.); quod si corruptum non est, de vultu considerando dictum videtur. Tralatum ad *temporis computationem* est: *μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι* Oed. R. 561.

Μετριάζω modum teneo. μετρίαζε Phil. 1168 ch. de nimio maerore minuendo.

Μέτριος modicus. De *rebus expetendis:* ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει, τοῦ μετρίου παρεὶς Oed. Col. 1214 ch., sententia Veteribus acceptissima. De *ferenda aegritudine:* ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 138 ch. dictum secundum sensum. Versus illos cum duobus insequentibus affert Suid. v. δύςφορα. De *laboribus* et *calamitate:* ὦ δύστανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰών Phil. 179 ch. *vita malis modum excedens:* usitatius est de nimiis rebus secundis. Cf. Wyttenb. ad Plut. Praec. San. Tuend. p. 132. A.

Μέτρον. Proprie *mensura:* ἐφεῦρε — ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Naupl. V. 2 (379 D.). ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς ib. 9. Tralate *modus:* καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; El. 229 m. — Hoc et omnia vocabula eius familiae primam in arsi producunt, velut fit Naupl. V. 9. Phil. 179.; in thesi corripiunt. — De tono v. λουτρόν.

Μέτωπον frons. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ inc. LXXXVIII (768 D.). πῶλοι — μέτωπα συμπίπτουσι Βαρκαίοις ὄχοις El. 717. v. Herm. Non nimis urgenda μέτωπα, nec potuerunt adversis in sese invicem incurrere frontibus sed ex transverso potius; *collidendi* significatio inest in μετώποις, ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα πλήγματα Trach. 518 ch.

* *Μέχρις donec.* μέχρις μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 568. Plerique libri μέχρις οὗ, aliqui μέχρις ἄν, ut et Suid. v. γηροτροφῷ et μυχός, cod. Ven. μέχρι, suspecta omnia, cum ob anapaestum duobus vocibus constantem, qui alienus est ab antiqua tragoedia, tum quod sunt Tragicis inusitata μέχρι et μέχρις, quae vel apud bonos prosae scriptores cum modo verbi ne coniungantur a grammaticis cautum est. Hermanni vetus coniectura ἐς τ' ἄν, cuius fortasse explicatio fuerit μέχρις, velut in glossis Mss. Aesch. Prom. 376., recepta ab Erf. Lobeck. At Elmsleius versum totum damnat. Nunc μέχρις scripsit Hermannus ex Suidae cod. Leid., ἄν et οὗ abiectis.

Μή. De duabus negationibus primus explicate disseruit Hermannus ad Vig. p. 804.: cuius disputationis summa eo redit, ut οὐ in neganda re facta ipsa ponatur, μή semper dicatur ita, ut res a cogitatione loquentis, aut eius quem spectat oratio pendeat, sive addita sive cogitatione assumenda; recte igitur etiam *cogitatis negandis* adhibeatur οὐ, quippe quae non minus *facta* sint, quam quae extra nos gesta cernantur, contra μή *rem negatam cogitari* doceat. Hanc sententiam omnes amplexi praeter Buttmannum, qui cum in Gr. §. 148. eam plerisque in partibus secutus esset, in Excursu ad Or. in Mid. XI. p. 145. certe de μὴ οὐ coagmentatis alia decrevit. Nec Thierschii magnopere discrepat ratio, in Gr. Gr. §. 300. 3. proposita. Hermanni rationem nondum totam persecutus diligentissime tamen explicare coepit Frankius diss. de

Partic. negant. L. Gr. I. et II., in quibus non adversus Buttmannum modo acute disputavit, sed iam ante quam editus est Hartungi librum refutasse videtur, qui t. II. p. 102 sqq. usitata quidem sibi fiducia Hermannum impugnans, Thierschium laudans, p. 105. ad eam sententiam devolvitur, quae cum Hermanniana omni ex parte convenit admirabiliter. — Hermannum igitur et Frankium in negationibus generatim considerandis secuti nec etymologica arcana nec Sanscritam linguam curamus, et cum in his literis, nisi singulorum scriptorum copias diligenter exhauseris, quod non est hominum Sanscritice balbutientium, nihil proficiatur, statim ad Sophoclea pertractanda accingimur.

I. *Primum cum nomine iunctum μή non reapse negat, sed iubet cogitari negatum.* v. Frank. I. p. 8. Hac de causa saepe fit, ut utraque negatio bene suum munus, prout rem cogitaveris, expleat.

1. Cum *substantivo.* *πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν καὶ μὴ δόλοισιν* Phil. 91. *ἁγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων — ἄλλων ἀκούειν* Oed. R. 6. *τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ δημόταις* Oed. Col. 78. *τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πάθη* 1268. *εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα* Ant. 442. *κτεῖνε, μόνον δὴ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων* 1048. Non potest enim ad *λέγων* referri *μή*. *ὅστις μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ* Ai. 748. *καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν* El. 390. cave enim *μὴ πεσεῖν* componas. Hoc dicit, *pulchrum esse, si cui fatale sit ut cadat, certe non imprudentia cadere.* Haec exempla omnia *οὐ* subrogari patiuntur, praeter Phil. 91. Ant. 442. 1048., quibus etsi regula non prohibet, propter infinitivum, imperativum, et participium conditionalis sententiae vices tuens minus usitatum videbitur.

2. Cum *adiectivo.* *οἷς μὴ μέτριος αἰών* Phil. 179 ch. *calamitatis immodica vita.* *εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον* Oed. R. 255. *δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον* 683 ch. *ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα* 875 ch. *δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ* Oed. Col. 1031. *ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι* Ant. 368 ch. *μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον* 724. *εὖ — κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς — Ἡλίου τελῶν* 1051. *ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν* Trach. 410. *πῶς μὴ δίκαιος;* 411. *ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι* 719. *ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν* 722. *ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων* Ai. 507. *κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς* 1328. *τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα* El. 1076 ch. *εἰπεῖν — τὸ μὴ καλόν* Creus. II. 3 (323 D.). *ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν* inc. XI. 1 (664 D.). Horum his haud cunctanter substitui *οὐ* licebat: Trach. 719. Ai. 507. Ant. 1051. Alia *μή* inter articulum et nomen habent, velut Oed. R. 681. Oed. Col. 1031. Ant. 368. Ai. 1328. El. 1076. Creus. II. 3. inc. XI. 1., in quo dicendi genere tragici ab *οὐ* abstinuerunt, quod per conditionem quodammodo res enuntiatur pendetque aliunde, ut *τ ὰ ἔ ρ γ α τ ὰ μ ὴ κ α λ ά* *res* sunt, *quas si suo nomine dixeris, minime honestas dixeris.* Clarius

conditionalis ratio patet in Trach. 722. Oed. R. 255., quae exempla etsi *μή* nomini, non verbo additum monstrant, totam sententiam eo genere dictam continent. In Trach. 411. intelligi debet *εὑρεθῶ*.

3. Cum *pronomine*. Usitatissimum est *μή τις* quod in v. *τίς* pertractabitur. *ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σά* Oed. R. 329. *μὴ 'μαυτῷ* Oed. Col. 1367. *ὅρα μὴ τοὐμόν* Ai. 1292. *φιλεῖ γὰρ ταῦτα μὴ ταύτῃ ῥέπειν* Ant. 718. *μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος* Trach. 1107. *μὴ τοσοῦτον δύσοργος* coniungenda. Non minus Graecum *οὐ* hoc esset exemplo, sicut Oed. Col. 1367. In Ant. 718. Ai. 1292. *μή* sese facile tuetur, quod non satis definiri potest, anne cum infinitivo vel imperativo copuletur negativa particula.

II. *Cum adverbiis et adverbialiter dictis.* Frank. p. 9. *δεῖ σε — γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι* Phil. 51. *τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν — βέλη* 197 an. *πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν* 465. *ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα* Trach. 724. *καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς* El. 1337. *ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι* Ach. Am. I. 2 (162 D.). Horum patiuntur *οὐ* Phil. 51. 197. 465. El. 1337. Ach. Am. I. 2. Sed Trach. 724. etiam Phil. 465. recte sic explices *εἴ τις μὴ ἐσφάλη, εἰ μὴ εἴη ἐξ ἀπόπτου.*

III. Maxime omnium *cum verbo* dicitur *μή*. Et dupliciter quidem dicitur, sententia cum *simplice* vel *principali*, tum *suspensa*.

A. In *simplice* sententia vel, quae eadem ratio, *principali*.

1. Cum *indicativo* cogitata alterius significantia *μήτε* videntur et *μηδέ*, non *μή* ipsum dici Sophocli. Nec imperativum primae personae cogitari, nedum indicativo praesentis enuntiari posse, putarim, velut *μὴ θυμοῦμαι*, quanquam Hermannus pronuntiavit Cens. Medeae Elmsl. p. 222. Opusc. t. II. Nec in iurisiurandi formulis rectae orationis Sophocli dicitur, quale genus Aristophani et prosariis frequens. V. Reisig. Coniect. p. 107. Schaef. App. ad Dem. t. I. p. 871. Sed duobus modis dicitur *μή* cum *futuro*: primum in *interrogatione eiusmodi, ad quam negans responsum cupimus audire nec tamen satis confidimus*: nostrum *doch nicht*. Quod totum pendet a more *μή* a verbis metum significantibus suspendendi. v. Schaefer. ad El. 439. et Mel. Cr. p. 116. Herm. ad Vig. p. 788. Reisig. Coniect. ad Arist. p. 107. quibus adde, quae Frankius habet p. 17. Sic differt a *μῶν*, quod hoc usi confidimus non fore rem qualem proposuerimus esse. *μή τις Διὸς κεραυνὸς ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα;* Oed. Col. 1498. sc. *ἐστί*. *μὴ τῶν τυράννων;* Trach. 315. Sic *ἆρα μή* dici in v. *ἆρα* vidimus. Altera ratio est *prohibendi cum interrogatione*; extra hanc enim *μήτε* quidem sic Sophocli dictum, sed non

μή: id Doriensibus usitatum, v. Koen. ad Greg. Cor. p. 276., sed de prosariis atticismi auctoribus nec Schaeferus persuadet ad Gnom. p. 318. 364 et ad Demosth. App. Cr. p. 96. t. IV. nec Frankius p. 23. Et a tragicis quidem recte abiudicavit eum usum Elmsleius ad Med. 804. etsi in eo ipso loco mirifice deceptus explicando. v. infr. de *hyperbato* particulae. Quare recte ex melioribus libris editum ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί Ant. 84. ubi nonnulli libri προμηνύσεις. Illud memorabile quod μή sic dictum priori cuidam enuntiato adiungitur, in quo οὐ interrogative dictum est, ut quaestionem indignationis indicem sequatur vetandi formula. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας, καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς ἓν οἴσετε; Oed. R. 638. Sic post οὐ infertur μηδέ Trach. 1173. Ai. 75. V. Herm. ad Vig. p. 800. — Deinde etiam cum *imperfecto* et *aoristo* μή dicitur *indicando optato vel desiderio, quod expleri vel non potest, vel non potuit.* τῶ (sic Herm., vulgo ἰώ) μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες Oed. Col. 1710 m. *quare utinam ne cupivisses mori.* μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Phil. 957. ἣν μή ποτ' ἐγὼ προςιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον ὄσσοις Trach. 993 an. Sed δῶρον, ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι Oed. Col. 545., quod ἐπωφέλησα minime ὤφελον significat, non est ex hoc genere.

2. Cum *coniunctivo* a. *deliberativo* μή dicitur, si, quid faciendum eligamus, dubitabile videtur. Maxime primis verbi personis additur; v. Herm. ad Philoct. 1081. temere reprehensus a Schaefero App. Dem. ad p. 613, 3. Sic tamen apud Sophoclem nunc non legitur μή simplex: sed praemisso τί in interrogatione: ἄρχοντές εἰσιν, ὥστ' ὑπεικτέον· τί μή; Ai. 653. sc. ὑπείκωμεν, *quidni?* τί μὴ ποιήσω; El. 1268. *quid prohibet, quin faciam?* — b. cum *hortativo*: μὴ δοκῶμεν — οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις Ai. 1064. *ne putemus.* — c. *in interrogatione eiusmodi, qua nos dubitare indicamus, sitne eventurum, quod cupimus, ne fiat.* De *re futura* igitur coniunctivus dicitur interrogative, ut *in fac a vel ea quae veremur ne nunc ipsum fiat,* indicativum poni vidimus. Unum exemplum reperi ὦ ξεῖνοι μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοὶ πιστεύσας μεταναστάς Oed. Col. 172 an. Male Hermannus post πιστεύσας incidit. Participium enim alterum prioris causam indicat: μὴ ἀδικηθῶ μεταναστὰς ἐάν σοι πιστεύσω. Perperam interpretatur Elmsleius μὴ δῆτα ἀδικήσητέ με. Hoc dicitur: *numquid forte iniuriae mihi inferri possit, vereor.* (*dass nur ja nicht!*) Rectius Matthiae intellexit ad Troad. 173. — d. Quod usitatissimum est, *in prohibendo* μή *coniunctivo aoristi accommodari*, statim in imperativo illustrando exemplis firmabimus.

3. Cum *optativo* in *formulis optandi eis* dicitur μή, *quibus utrum eventus is, quem vitare vel assequi cupimus, futurus sit, necne, incertum est.*

ὄλοιο μή πω Phil. 949., quem versum Schaefero rectius intellexit Reisigius Coniect. I. p. 64. *μὴ νῦν ὀναίμην* Oed. R. 644., quae est iurisiurandi formula: *sic nolim salvus esse. μὴ δῆτα — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν* 830. *μὴ λάθοι σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν* 905 ch. Male *λάθῃ* vulgabatur, cum optari, non moneri apertum sit. Et *λάθοι* Laurr. tres, Flor. Δ. Θ. Pal. Lips. *εἴθε μήποτε γνοίης, ὃς εἶ* 1068. *μὴ γάρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον* Oed. Col. 868. *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ* Ant. 918. *μή γ' ἐκμάθοις παθοῦσα* Trach. 142. *μή ποτ' εἰςίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι* 303. *ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί* 382. Etiam hunc versum ita intelligebat Schaeferus, ut post *ὄλοιντο* paulisper conticescendo interrumpi orationem putaret. *μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ* 652 ch. *μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή* El. 395.

4. Cum *imperativo* prohibendi gratia *μή* ita dici, ut solus *praesentis* ille modus huic negotio adhibeatur, *aoristi* autem *coniunctivus*, Atticistae consensu sanxerunt. Quorum modorum qua ratione significatus differat, aperuit Hermannus diss. de Praec. Attic. p. 269. opusc. vol. I. explicuit Frankius copiose p. 28 sqq. idemque, etiamsi secus videatur, haud facile discrimen negligi docuit.

a. Cum *imperativo* igitur *praesentis μή* dictum: *μὴ φώνει μέγα* Phil. 570. *μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε* 886. *μὴ στέναζε* 905. *μὴ θυμοῦ κλύων* 910. *μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε* 991. *μή μ' ἀντιφώνει μηδέν* 1054. *μὴ πρόςλευσσε* 1057. *μὴ βράδυνε* 1386. *μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν* 1435 an. *μὴ σιωπάτω* Oed. R. 231. *τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζε* 548. *μήπω μ' ἐρώτα* 740. *μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα* 980. *μὴ κόλαζε* 1147. *μὴ — ἱστόρει πλέον* 1165. *μή μ' ἐκδίδασκε* 1370. *πάντα μὴ βούλου κρατεῖν* 1522. *μὴ — τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς* Oed. Col. 278. *μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας* 283. *μόνον δέ με μὴ λείπετε* 502. *μὴ δίδασκε* 660. *μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς* 843. *μή τοι μ' ὀδύρου* 1441. *μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ* 1444. *φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ* 1518. *ὃ μὴ σὺ — βούλου παθεῖν* 1535. *μὴ λέγε* Ant. 563. *μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει* 701. *μή κώτιλλέ με* 752. *μὴ νῦν προςεύχου μηδέν* 1318. *μὴ — πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει* Ai. 355. *μὴ — αὔδα τάδε* 361. *μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε* 583. *μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ* 831. *μὴ τεῖνε μακράν* 1019. *μή νυν ἀτίμα θεούς* 1108. *μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς* 1133. *μὴ χαῖρε — κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς* 1328. *μὴ δόκει μ' ἂν — θυραῖον οἰχνεῖν* El. 304. *μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν* 387. *μὴ ταύτης κλύε* 665. *ὥστε μὴ λίαν στένε* 1163. *μὴ μακρὰν βούλου λέγειν* 1250. *μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις* 1345. *μὴ πέρα λέγειν ἔα* 1475. *μὴ τάσσε* 1487. *μὴ πάντ' ἐρεύνα* Aload. VI (104 D.). *μὴ μάχου βίᾳ* Lac. II. 3 (337 D.). *μὴ σπεῖρε πολλοῖς* Tyr.

XIII. 1. (585 D.). Subauditur imperativus in formula loquendi *μὴ τριβὰς ἔτι* Ant. 573. scil. *ἐμβάλλετε, ποιεῖτε*: librorum scripturam corrumpit Toup. Em. in Suid. t. III. p. 163. *τριβάζετε* scripturus. Idem est in *μὴ πρὸς θεῶν* Ai. 76. *μὴ δῆτα τοῦτό γε* Phil. 752. *μὴ δῆτα* 1353. *μήπω γε* 1395 an. *μὴ σύ γε* Oed. Col. 1443., de qua locutione cf. Valck. ad Phoen. 534.

b. Quod *imperativum perfecti* *μή* videtur sibi addere, specie tenus verum est. *ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετε* Ai. 1161.

c. *Imperativum aoristi* coniungi vetant grammatici: cuius rei etsi ratio non satis clare apparet, observata tamen a scriptoribus est, qui quidem norma loquendi habiti sunt, nec poetae nisi rarissime et quasi coacti migraverunt. Exempla variorum varia collegit Schaefer. ad Gnom. Gr. p. 155 et 364. coll. Intpp. Greg. Cor. p. 15.; atticorum scriptorum paucissima esse iure dixit Porsonus ad Hecub. 1166. coll. Elmsl. ad Med. 389 not. l., cuius tamen in Eupolide corrigendo conatum non probo. Unum Sophoclis est *μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ· μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορός* Pel. III. 4. (442 D.) apud schol. Ar. Thesm. 870.; cuius memoriam servavit etiam Antiatt. Bekk. p. 107, 30. Gravis est autem Matthiae error ad Hecub. 1160. Nam de *tertia* aoristi, quam dicunt, *persona* minime cavisse grammaticos clarum est: quomodo Sophocles dixit *ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν* Oed. R. 1449. *φύλασσε μηδέ σε κινησάτω τις* Ai. 1159. *μηδ' ἡ βία σε νικησάτω* 1313.

d. Rursum *coniunctivum praesentis* grammatici soloecum dicunt: cuius generis cum longe rariora sunt exempla, tum libri scripti fluctuant, ut recte illos praecepisse dubitari non possit. Cf. Porson. ad Hecub. 1166. Matth. ad Med. 218. Schaef. ad Greg. l. c. et in ind. v. *μή*.

e. *Coniunctivi aoristi* in re maxime prohibenda praecavendaque suum esse munus satis exsecuti sunt Hermannus l. c. et Frankius p. 30. *μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτε* Phil. 225. *φράσῃς μοι μὴ πέρα* 332. *μή λίπῃς μ' οὕτω μόνον* 468. *μή μ' ἀφῇς ἐρῆμον* 484. *μὴ νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείονα* 572. *μή με διαβάλῃς στρατῷ* 578. *μὴ φείσῃ βίου* 739. *ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ* 778. *μή με καταλίπῃς μόνον* 798. *τὸν βίον μή μου ἀφέλῃς* 921. *μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος* 955. *μὴ — ἔλθῃς, ἱκετεύω* 1167 m. *μὴ λέξῃς πέρα* 1259. *μὴ 'πεύξῃ πέρα* 1270. *μὴ μεθῇς βέλος* 1284. *μὴ φροντίσῃς* 1390. *μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι* Oed. R. 283. *μὴ — φρονῶν μ' ἀποστερήσῃς* 326. *μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ* 606. *μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς* 975. *μὴ — ματεύσῃς τοῦτο* 1060. *μὴ δῆτα — τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ* 1153. *μὴ δείσητε* 1414. *μή μοι — προσθῇ μέριμναν* 1459. *μή σφε περιίδῃς* 1505., si scriptura certa. *μή μ' ἀτι-*

μάσῃς Oed. Col. 49. μὴ γένησθ' ἀγνώμονες 86. μή με — προςίδητ' ἄνομον 140 an. μή με, μή, μή μ' ἀνέρῃ 209. 210 m. μὴ — ἀνοίξῃς 517 m. μή μου δεηθῇς 1172. μή μ' ἀνάγκῃ προςβάλῃς 1180. μή μ' ἀποστραφῇς 1274. μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1411. μὴ — πόλιν διεργάσῃ 1419. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γε 1434. μή τοι — μ' ἀτιμάσῃς Ant. 540. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά 542. μή νύν ποτε — τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς 644. τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ 758. μὴ — ἐκκλέψῃς λόγον Trach. 436. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν 794. μὴ κινήσῃς 970 an. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1054. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ Ai. 111. μή, μή μ' ἄναξ — κακὰν φάτιν ἄρῃ 190 ch. μή μ' ἀξιώσῃς — λαβεῖν 489. μὴ — ὑβριστὴς γένῃ 1070. τὸν ἄνδρα — μὴ τλῇς — βαλεῖν 1312. μή μ' ἄτιμον τῆςδ' ἀποστείλητε γῆς El. 71. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν 316. μή ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 375. καὶ μὴ — ἐφῇς 638. μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς 843 m. μὴ δῆτα — τοῦτό μ' ἐργάσῃ 1197. μὴ — 'ξέλῃ τὰ φίλτατα 1199. μή μ' ἀποστερήσῃς 1268 m. ἢν σὺ μὴ δείσῃς ποτε 1301. μή τι θαυμάσῃς Creus. IV. 1 (325 D.). μή πω μέγ' εἴπῃς Ter. X (520 D.). μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος inc. XVIII. 1 (673 D.). Huc οἶσθ' ὡς μὴ σφαλῇς Oed. Col. 75.: i. q. μὴ σφαλῇς, οἶσθ' ὡς. v. Erf. ad Oed. R. 543.

f. Inprimis illud notabile, quod saepe *imperativus cum coniunctivo consociatus* reperitur, ita maxime, ut res praesens quaedam fieri iussa illo, cavendi, ne quis aliter faciat, ratio hoc modo enuntietur: illa negatione plerumque non eget, hic habet additam. Pors. et Schaef. l. c. Brunck. ad Oed. Col. 731. Nemo tamen accuratius quaesivit. ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου Phil. 739. ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ 778., quod cur Interpretes omnes pro indicativo habuerint, qui longe ineptissimus est, nescio. ἐλέησον ὦ παῖ, καὶ μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος 955. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα 1259. πείθεσθε, μὴ δείσητε Oed. R. 1414. στρέψαι στράτευμα — καὶ μή σε — διεργάσῃ Oed. Col. 1419. πρόςελθε, μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν Trach. 794. σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην 970 an. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς καὶ μὴ τὸ κείνης ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1054. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1195., ubi rectius fortasse μὴ δέ scribetur. πρόςθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί 1214. δέξασθέ με — καὶ μή μ' ἄτιμον τῆςδ' ἀποστείλητε γῆς El. 71. φράζου, καί με μή ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 375. Uno loco utraque sententiae pars aliquid prohibet fieri, ut utrinque μή positum sit. καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας Phil. 1386. Sed etiam in hoc exemplo μὴ βράδυνε hortantis est, ut confestim faciat, μηδ' ἐπιμνησθῇς caventis, ne alia Neoptolemus in mentem inducat.

5. *Μή cum infinitivo.*

a. *primum* ita dicitur ut *substantivi verbalis officio articulo addito fungatur* et vel subiectum sententiae sit, vel obiectum. *πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ* Phil. 299. *τὸ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν* 1126 ch. *οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας* Oed. R. 1388. *μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον — καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν* Oed. Col. 1129. *καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς* 1737 ch. *res vestrae malum exitum effugerunt*, quod sane magis latine dicitur *ne male exciderent*, sed obiective dictum nihilo minus est. *φασὶν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι* Ant. 27. *τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε* 219. sc. *ἐπεντέλλοιμ' ἄν. ἔφλεγε τὸ μὴ εἰδέναι* 263. Vulgo *ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι*, quod est *conscientiam non defugit*. Erfurdt. *ἔφευγε μὴ εἰδέναι*, alii *τῷ μὴ εἰδέναι*, *simulans sese nescire*. Hermanni emendatio probabilis: *urebat nos, quod auctorem ignorabamus*. *τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν* 707. *αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν* 774. *τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρει* Trach. 66. *τὸ μὴ πυθέσθαι — μ' ἀλγύνειεν ἄν* 458. *τὸ μὴ 'πιθυμεῖν — περισσὰ δρᾶν (φύλασσε)* 614. *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν* Ai. 551. *τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα* El. 1068 ch. *φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς* Synd. VII. 3 (152 D.). *δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν* Ach. Amat. I. 9 (162 D.). *ἄριστον — μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυςφημίας* Hel. VI. 2 (185 D.). *τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς* Pel. IV (436 D.). — Est ubi *casus quartus* addito efficitur articulo, ubi *genitivus* nostrae rationi magis convenit, in quo genere usitatius articulum omitti. *τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον* Ant. 236. — *Casus genitivus* addito articulo efficitur a nomine pendens: *θεῶν του μελέτῃ τοῦ μὴ πρότερον — τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη* Phil. 197., ubi ne subaudias *ἕνεκα*, memineris *μελέτῃ τοῦ μὴ τεῖναι* coniungi. *Dativus: ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν* Oed. Col. 497. Cf. Wyttenb. ad Plut. Praec. San. Tuend. p. 125, B.

b. Usitatius adhuc *totam sententiam negantem a verbo tanquam obiectum pendere:* infinitivus, in quo vis sententiae, cur *μή* additum habeat, facile intelligitur. *καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν* Phil. 465., nisi proxime copulata sunt *μὴ ἐξ ἀπόπτου*. *ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* 547. *τὸν φθόνον δὲ πρόςκυσον, μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά* 766. *κατὰ σημασίαν* dictum pro *προςεύχου μή*. *παῦλαν — ἴσθι μήποτ' ἂν τυχεῖν* 1313. *διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς* 1373. *φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν* El. 206 ch.: falso distinguunt post *φράζου*. *κοὐδὲ — διδαχθῆναι θέλεις — μὴ χαρίζεσθαι* 323. *δοκεῖ — μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τε* 328. *ἑλοῦ — μὴ μνήμην ἔχειν* 338. *ὅς σ'*

ἐπεῖχ' ἀεὶ μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους 508. νῦν ποθῶ — μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου 1160. τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ — βαλεῖν Oed. R. 656 ch. (sc. φημί). τὸ καλῶς δ' ἔχον — πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι 880 ch. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. ἡγεῖσθε — φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν Oed. Col. 282. μὴ δὲ προσφέρειν μέθυ (sc. διδάσκω s. λέγω) 482. Male scribebatur et contra libros etiam μηδέ. μὴ ψαύειν λέγω 860. σφῷν — θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν 1447. καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών 1630. ᾔδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε; Ant. 443. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν 718. ἐπιστάμεσθα — μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν 1081. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος — μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 729. σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν 1068.

c. Sed etiam *subiecti loco* infinitivus est articulo destitutus, inprimis cum praedicata notio inest in verbis formisve impersonalibus, δεῖ, χρή, πρέπει, ἔστι, φιλεῖ etc. τούςδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει Phil. 416., quod quid differat ab οὐκ ἔδει ζῆν patet. ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποτε Oed. Col. 607. οὐκ ἀκούειν ἔστι καὶ μὴ δρᾶν 1177. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον 1227 ch. ἔστι νῷν — οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μὴ — στενάζειν 1667 m. ὅσῳ περ — μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1038. ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ Trach. 320. ὅν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι 739. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι — ὕπνον 985. δεῖ σε — μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα 1166. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά Ai. 773. σχετλία γὰρ ἐμὲ — οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ, ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 873. 874 ch. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 390. πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μήποτε — ἀψεγὲς πελᾶν τέρας 486 ch. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα 1332. στέργειν δὲ τἀμπεσόντα — πρέπει σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην inc. XXVIII. 2 (686 D.).

d. Deinde ita dicitur infinitivus, ut eventum rerum et quae ex factis sequantur, contineat. Hanc rationem et *obiecti* et *adverbialiter dicti* nomine recte appellaveris. Hic solet quidem ὥςτε adiici, nec tamen perpetuum illud. ὥςτε μή ποτ' ἂν προθυμίαν — λαβεῖν Trach. 666. ἔχει γὰρ οὕτως ὥςτε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1116. οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥςτε μὴ λέγειν ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων Ai. 1318. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σά — ὥςτε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν Phil. 340. οἵ δή σε δυςχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν, ὥςτε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; 889. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος, ὥςτε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος Oed. R. 1085. ἄνδρες εἰσίν, ὥςτε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν 1460. Omittitur ὥςτε in pari infinitivi ratione: δῶρον, ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι Oed. Col. 545 m. v. ἐπωφελέω. — οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ'

ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 673. οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰ παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Trach. 225.

6. Cum *participio* μή dicitur et ita, ut *nominis vices teneat* participium, et ut *enunciati* inprimis *conditionalis contracti et quasi redacti in compendium* munus tueatur.

a. *Illud:* ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Phil. 79. πόνος ὁ μὴ φοβῶν 852 ch. δρᾶν τὰ μὴ προσεικότα 891. ὡς μεθήσων μήποτε 923. ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά Trach. 383. ὁ μὴ λεύσσων 825 ch. δηλώσω — μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς Ai. 467. nisi μήτοι ἄσπλαγχνος proxime coniungantur. ναῦς ἐρῆμος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω Oed. R. 57. v. Herm.: cave enim genitivos absolutos putare. τοῖς μὴ δρῶσιν 269. πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται 289. τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; Oed. Col. 73. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντα 662. οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων 801. ὡς μὴ εἰδότα — μηδέν 1157. τοῖσι μὴ εἰδόσιν Ant. 33. Libri τοῖς μὴ εἰδόσιν: Brunckius vitiose τοῖς μὴ οὐκ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν 767. μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ θάπτειν παρήσω κεῖνον 1029. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα 1050. εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς — ἡλίου τελῶν 1051. nisi μὴ πολλούς colligaveris, quod non minus licet. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα El. 355. v. βόσκημα. — οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη Camic. IV (302 D.). Similia exempla multa sunt οὐ habentia.

b. At minime οὐ Graecum, cum *enuntiati conditionalis* aut *exceptivi* (restringentis) vices tuetur participium. οὔ (θρασύ ἐστιν)· μὴ δόλῳ λαβόντα γε Phil. 107. μή του κηδομένου βροτῶν 170 ch. non ἐπεὶ μηδεὶς κήδεται sed καίπερ μηδενὸς κηδομένου. κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχὼν 615. οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη Trach. 590. κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 77. μή ξυναλλάξαντά πω 1110. i. q. καίπερ μή. εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τοὔνδικον 1158. κἀμοῦ μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα Oed. Col. 672., non i. q. ἐπεὶ οὐ πάρειμι sed ἐὰν μὴ παρῶ. θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν 1505., cf. Phil. 170. μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων Ant. 1048.

c. Huc referendae formulae ὅσον μή et ὅτι μή. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι δ', ὅσον μὴ χεροὶ καίνων Oed. R. 348. *tantum non occidendo perpetrasse.* ὅσον γ' ὂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν (πράξω) Trach. 1204. κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς 1268 an. *nihil horum non a Iove profectum.*

d. Item participialis sententia in breve coacta est οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 930. i. q. εἰ μὴ θεῶν μετασχόντων.

B. *Μή in sententia cum alia composita et quidem pendente et secundaria.*

I. *In enunciatis relativis.*

a. Cum *indicativo.* λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ Phil. 579. τί τοῦθ', ὅ μή γε νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; 644. κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ 897. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι 316. Schol. λύῃ non minus recte, etsi gravius illud, quippe non universe dictum. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ 569. ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι — δόμοις δέχεσθαι 817. θαλάσσιον ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰςόψεσθ' ἔτι 1412. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς Oed. Col. 843. μὴ δρᾶν ἃ μὴ χρῄζεις 1177. οὐ γάρ σε — παρασπάσει γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται 1188. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ 1444. οὐκ ἂν παρείμην, οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1662. ὅστις — μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων — κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 179. μηδ' ἃ μὴ 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς 542. λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων 687. μέθες ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν Trach. 797. κρύψω γὰρ ἔγχος — ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται Ai. 644. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα, κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω 1017. ὅςτις σε — μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι, — μωρός ἐστ' ἀνήρ 1353. μέλλουσι γάρ σε — ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προςόψει El. 372. κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόςεισι μηδέν 423. δὸς — φίλοισί τε ξυνοῦσαν — καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύςνοια μὴ πρόςεστιν 644. οὐ μή 'στι καιρός, οὐ μακρὰν βούλου λέγειν 1250. ὅπου δὲ μὴ τἄρισθ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι —, ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriphyl. III. 1 (204 D.). οὐ γὰρ δίκαιον — φρένας τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. II. 2 (605 D.). — *Subauditur* indicativus: ὕβρις — εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν, ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα Oed. R. 875 ch. Sed et coniunctivus recte dicatur. χρὴ — χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν Oed. Col. 1637.

b. Cum *coniunctivo* nunc semel tantum reperitur μή. οὐ γὰρ — νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος Ai. 1053. Brunck. καθέστηκεν ex uno cod., qui καθέστηκε. Ald. Aug. b. et Stobaei cod. ap. Brunck. καθεστήκει (i. e. καθεστήκῃ), alii libri καθεστήκοι; coniunctivus in Brunckii membr. cod. Ven. Lips. a. b. Mosc. scriptus est; sed optativi non minus constaret ratio, quanquam negat Herm. Vide Trach. 1225. Sed multa indicativi exempla a speciali dictione in generalem sententiam conversa non minus recte coniunctivum paterentur, velut Oed. R. 316. 569. 1520. Ant. 179. Sola praeterita huius vicissitudinis immunia sunt, ut Ant. 542.

c. Cum *optativo* non dicitur nisi in oratione obliqua, vel alio optativo praegresso. ἐπεὶ εἶδε — κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰςίδοι, βρυχᾶτο Trach. 899. *ubi sese visum non iri putaret.* Huic simillimum est τὴν Κορινθίαν — χθόνα ἔφευγον, ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη Oed. R. 796.; *ubi non confidebam exitura vaticinia.* Ex altero genere hoc est: τίς ταῦτ' ἄν, ὅςτις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἕλοιτ' ἄν; Trach. 1225. Quarquam in oratione obliqua etiam indicativus dicitur, cum certius, quam pro sententia unius loquentis, pronuntiatur. τὰ γὰρ περισσὰ — σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυςπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅςτις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Ai. 748.

2. *In enuntiatis conditionalibus* μή consentaneum poni, etsi est, ubi οὐ suo iure dicatur. Haec in vv. εἰ, ἐάν, ἤν pertractavimus.

3. *In enuntiatis finalibus* dictum μή non est *adverbium* amplius, sed *coniunctio* prohibendi significatione, ut ὅ π ω ς μ ή, praedita.

a. Forte factum, ut in sententia *proprie prohibendi cavendique consilium* continente μ ή *cum optativo*, praeteritorum comite apud Sophoclem perraro reperiatur, crebrius *coniunctivus.* ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων· μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα Phil. 13. πέμψον —, μὴ καὶ λάθῃ με προςπεσών 46. ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών 124. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον, μὴ προςπεσών με λάθῃ 156 ch. τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ 504. τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ 878. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ 1107 ch. χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προςάψῃς Oed. Col. 234 ch. εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς Trach. 1119. ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 585. ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα — μὴ πρὸς ἐχθρῶν — ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος 816. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις — δυςμενῶν ἀναρπάσῃ 965. ὀκνῶ — ἐᾶν, μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυςχερὲς ποιῶ 1374. παῦσαι, — μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα Ant. 281. οὐδὲ — πρέπει, μὴ σὺν φθόνῳ — σπείρῃ ματαίαν βάξιν El. 631. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ 1229. σοὶ βαδιστέον πάρος — μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν θάνῃς 1495. Etiam praeterita coniunctivus sequitur, contra ac visum Dawesio, tam cum res quando loquimur manens et fortasse perpetuo mansura ponitur, quam cum narraturi maiore vi et ἐναργείᾳ sumus: v. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 502. Nec tamen huc conferenda, quod Matthiaeo visum ad Phoen. 70., exempla coniunctivi verba metuendi sequentis. — καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων — ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες Ant. 408. Libri, quos Brunckius sequitur, plerique βάλοι. Sed Laur. A. Ricc. βάλῃ., id quod propter praete-

ritum *πεφευγότες* probabile. *μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας φανῇ* (sc. *φέβοισί γ᾽ αὐτὸν ἐξελυσάμην*) Ai. 529. Contra aliud quod erat eius generis exemplum, nunc codd. iubentibus sublatum est: *τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ᾽ ἔφευγε μὴ κτάνοι* Oed. R. 948. Ita iam Brunck. ex duobus libris, item codd. Trin. Dresd. a. Laurr. tres, Pal. Flor. *Γ. Δ.*, quanquam de his duobus non certo constat. In Laur. A. olim vulgata scriptura *κτάνῃ* supra posita est, servavitque Elmsleius. — In *interrogatione μή cum coniunctivo finali* exstat. *ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;* Oed. R. 1012. *ἦ μὴ φύγω σε;* El. 1495. *τί μὴ γένηται;* Ai. 77. non *quidni fiat?* sed *quid ne fiat* significans, hoc est *quid cauturus es ne fiat?*

b. Paulum diversus sed a finalibus enuntiatis repetendus usus particulae in *cavendi timendi videndi ne quid fiat, fierive possit*, sententia. Eadem autem ratio est, qua distinguantur significatione modorum *ὁρᾶν* et *σκοπεῖν μή, εὐλαβεῖσθαι μή, δεδοικέναι* et *φοβεῖσθαι μή*. *Ὅρα μὴ ἔστι* et *φοβοῦμαι μὴ ἔστι* et *μὴ ᾖ* cum praeisset viam Schaef. Mel. Cr. p. 115. Hermannus ad Aiac. 272. et in Cens. Medeae Elmsleianae ad v. 310. opusc. t. III. p. 184. coll. adn. ad Ion. 1545. et Stallbaum. ad Phileb. p. 13. ad Rpubl. V. p. 451. a (qui id longe prius exposuit, in quo Hartungus inventorem sese iactat p. 139.), satis ostendit sic distingui, ut utrumque verentis sit, ita quidem ut illud significet, putare nos esse ita, ut vereamur, hoc nescire nos, sitne ita necne sit. *Ὅρα μὴ ἔστι* est *vide num sit*, *ὅρα μὴ ᾖ vide ne sit*. Utrumque interrogandi quadam ratione sollicitudine adsignificata profertur. At cum dici nequeat *vereor num sit* sic simpliciter, non addito membro enuntiati altero *necne sit*, consentaneum est *φοβοῦμαι μὴ ἔστι* significare *vereor ne quod vereor, iam evenerit*, *φοβοῦμαι μὴ ᾖ vereor ne eveniat proximo quoque tempore*, *φοβοῦμαι μὴ ἔσται cum metu puto certo futurum*. Quid aoristi et praesentis coniunctivus differant, idem Hermannus ostendit p. 179. Elmsleio et Matthiae (ad Phoen. 93.) verentibus, ne nunquam *ὅρα* s. *δέδοικα μὴ ἔστι* dictum fuerit, iam Schaeferus l. c. et Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 466. satis responderunt. Est ubi *optativum potentialem ἄν* additum habere solitum ab eiusmodi verbis suspensum reperias: cuius sensus est *vereri nos ne aliis qualibuscunque positis sic res habere possit*, v. Herm. ad Ai. l. c. *Optativus autem non addito ἄν* praeteritorum, ut solet, comes indicat, quid olim metuerimus ne fieret. In metuendi formulis m abundare *μή*, sed sua et nativa potestate uti, cum cautum cupiamus, ne accidat, quod metuimus, non opus multis demonstrare. Cum *indicativo* igitur dictum *μή* post verba *videndi* nunc non exstat: sed post verba metuendi tutissimum est ex libris bonis Laur. A. B. Harl.

et ed. Iunt. in Trach. 548.: *δέδοικα μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.* *καλῆται* Elmsleius defendit: sed quod timebat Deianira, iam satis certo sciebat esse factum. Recte igitur Apitzius negat, *καλεῖται* futurum esse. *εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ* Ant 1238. Male ante Brunck. contra libros, etiam Laurr. *καλύπτῃ* scribebatur. *Coniunctivus* post verba *videndi* et *cavendi* sequitur: *ὅρα μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς* El. 571. *εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς* 574. Plerique libri et Suid. v. *ὁμοῦ* et *σκῆψις, τίθης.* Verum Schaeferus vidit, non probari eam legem Clytaemnestrae, sed sequi, ut probari debeat, Electra significat. *περισκοπῶ μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν* 886. *ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα* 991. codd. Aug b. c. *κτησόμεθα*, quod si metro conveniret, hoc diceretur: *vide ne simus contracturae maiora mala*; illud autem est *cave ne contrahamus*; illud Electrae persuasum de ea re esse demonstrat, hoc vereri sese ne fiat. *ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ* Phil. 30. Schaefero placebat *κυρεῖ*; illud est *cave ne forte in antro lateat*, hoc, *vide num lateat*: illud metuentis est, ne terribilis hostis adsit, hoc existimantis fieri posse. *ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς, ὅταν δὲ πλησθῇς — οὐκέτ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς* Phil. 515. 516. De modorum diversitate explicuerunt Elmsl. et Herm. ad Med. 310. *σκόπει, μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα* Oed. Col. 1182. *ὅρα μὴ κρεῖσσον ᾖ* Aload. VIII. 1 (106 D.). Similiter dictum *ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι* Ant. 278. Intelligendum *μὴ ᾖ*. Verba *metus significantia coniunctivo iunctum μή* sequitur: *ἔνεστι ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ* Trach. 296. *εὐλαβοῦ δέ, μὴ φανῇς κακῶς γεγώς* 1119. *δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ* Oed. R. 747. *ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής* 1011. *δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σῴζοντα τὸν βίον τελεῖν* Ant. 1100. *δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πλήγη τις ἥκῃ* Ai. 272. Mendose vulgo *ἥκοι*, quod sine *ἄν* post *δέδοικα* ferri nequit. Codd. utrumque exhibent, correxit Schaef. Mel. Cr. p. 109., firmavit Hermannus. Paulo rarior *coniunctivus perfecti* est. *δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων* Trach. 660. *δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ* Phil. 492. ut Brunckius ex cod. B. dedit. Cod. T. *βεβήκει*, ceteri *βεβήκοι*; Elmsleio placet *βέβηκε*. Illud non minus recte dictum, v. Herm. l. c. *δέδοικ' ἐμαυτόν, — μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι* Oed. R. 767. *Optativus potentialis* sequitur: *δέδοικα γάρ, μὴ πρῷ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ* Trach. 628. v. Schaef. l. c. et Herm. ad Ai. 272. Schneider. ad Plat. Rpubl. V. p. 450. d. *Optativus solus* repertus est: *ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ* Trach. 25. *δειμαίνων τὸ σὸν μὴ στέγνον ἀλγύνοιμι* 482.

III. *Μή cum aliis compositum particulis.*

Hoc in genere primas sibi deposcit *μή οὐ*: nam de *οὐ μή* agetur in v. *οὐ*. De illis cum primus observasset Valck. ad Hippol. 49. secuti sunt accuratius inquirentes Elmsl. ad Oed. Col. 359. ad Med. 215. 1209. Buttm. Exc. ad Dem. in Mid. p. 146., cuius tamen rationem nemini probabilem visum iri certum est, inprimis vero Herm. ad Oed. R. 13. et diss. de Ell. et Pleon. p. 229. Opusc. t. I. cf. Hartung. vol. II. p. 170. Hic cum Schaefero visae sint particulae sese excipientes intendere negationem, satis ostendit, utramque suae potestatis esse retinentem nec quidquam inesse abundanter dicti. Quippe *μή οὐ* cum modis finitis dubitanter negat: *δέδοικα μὴ οὐ θάνω vereor ne non moriar:* sed Sophocli non dicitur *μή οὐ* nisi cum participio vel infinitivo: idque praecedente sententia principali negante, quo facto *quin* Latinum reddunt. Ita fortius affirmant, priore sublata negatione. Hanc praecedere debere temere negavit Schaef. App. ad Dem. vol. II. p. 540. Cum *infinitivo* dicuntur *μὴ οὐ: εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι* Oed. R. 283. *ne admitte, ne non dicas, quin dicas.* i. e. *πάντως φράζε. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς* 1065. *ἀπείρων — οὐκ ἔσει, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου αὔξειν* 1091 ch. *λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν, τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι* 1232. *ὥςτε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ', ὥςπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν* Oed. Col. 572. v. Herm. *πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν, ὥςτε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν* Ant. 97. In Brunckii E. T. Aug. b. Dresd. a. *οὐ* omissum, quod incuria saepius factum librariorum observavit Herm. l. c. p. 234. *μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοί* Ant. 540. *θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι* 927 an. *οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι* Trach. 90. *οὐ* in libris omissum Brunckius addidit. *οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε, τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι* 619. Codd. Par. B. T. omittunt *οὐ*. In Laur. A. *τὸ μὴ ὐ* scriptum. *ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν* Ai. 715. *οὐ — λήξω θρήνων, — μὴ οὐ — πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν* El. 107 an. *οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τάδε, μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον* 131 an. Non minus recte *οὐ* omitteretur. Cum *participio μὴ οὐ* dicitur: *οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον* Oed. R. 221. *ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι* Oed. Col. 361. Semel negatio non accurate expressa in adiectivo composito inest: *δυςάλγητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν* Oed. R. 13. Poterat *οὐ* abesse, ut sensus esset *εἰ μὴ κατοικτείροιμι*. Elmsleius dubitans praelaturus erat cod. Aug. b. scripturam *οὐ* omittentis, non intelligens *δυςάλγητος ἂν εἴην* idem esse quod *οὐκ ἂν*

εἴην οἰκτίρμων: ut admisso μὴ οὐ hoc dicatur: *nulla inhumanitas eo valebit, quin doleam.* Rursum uno loco negans sententia includitur interrogationi: τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Ai. 536. μέλλειν est *cunctari*; sensus igitur talis: *quid cunctatur, quin veniat*, sive propter *cunctationem certe non videtur venturus.* Falso scribebatur μὴ οὐ Oed. R. 250. v. Schaef. Mel. Cr. p. 107. et Herm. l. c., item Ant. 33. a Schaefero l. c. p. 108. et melius ab Herm. de ell. et pleon. p. 229., correctum est.

Deinde bis, ter, quater ponitur μή *adverbium prohibendi*: μή, πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἱστόρει πλέον Oed. R. 1165. μή τοι με — μή μ' ἀτιμάσητέ γε Oed. Col. 1409—11. μή, μή μ' ἄναξ — κακὰν φάτιν ἄρῃ Ai. 190 ch. μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1199. μή τί με πολύπονον — μή μ' ἀποστερήσῃς 1267—69. m. μή — μή με, μή, μή μ' ἀνέρῃ Oed. Col. 208—10.; prioribus tamen chori verba interponuntur interrogative, ut El. 1267. Cf. Elmsl. ad Med. 175. not. t. Similiter μηδαμῶς, μή copulantur Phil. 1284, v. μηδαμῶς.

Μή γε *certe non.* μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυςφημίαν Hel. VI. 2 (185 D.).

Μὴ δέ *neque vero.* Falso μηδὲ scribebatur μηδὲ προςφέρειν μέθυ Oed. Col. 482.: praecedit enim iussum affirmando prolatum. Contra iniuria quibusdam placuit μὴ δὲ προςδόκα τάδε Trach. 366. Hermannus olim μή τι coniecerat.

Μὴ δῆτα *ne vero.* μὴ δῆτα, μὴ δῆτ' — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν Oed. R. 830. μὴ δῆτα — τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ 1153. μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ Oed. Col. 171 an. μὴ δῆτα τὸν — δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ Ai. 111. μὴ δῆτα, τέκνον Phil. 1352. Insequitur γε: μὴ δῆτα τοῦτό γε Phil. 752.

μή ποτε, μήποτε ab editoribus vulgo nulla lege et ratione miscentur. Mihi μήποτε *nunquam*, μή ποτε significare videtur *haud unquam* et *ne quando*, quo quidem sensu altero peccari non potuit. Sed in enuntiandis optatis aut cautelae significatione saepe adsignificatur consilium agendi. Igitur μήποτε praeferendum arbitramur: ὦ δύςποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης, ὃς εἶ Oed. R. 1068., quod fortius negat, quam μή ποτε. Laur. C. Flor. Γ. μὴ γνοίης. εἴθε σ' εἴθε μήποτ' εἰδόμαν 1217 ch. ὡς ἔδειξα μήποτε 'μαυτὸν ἀνθρώποισι 1392. ἐκρίψατ' ἔνθα μήποτ' εἰςόψεσθ' ἔτι 1412. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε — ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν 1449. οὔτοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων — τις ἄξει Oed. Col. 173 ch. Herm. οὔ τοι μή ποτε. δῶρον ὃ μήποτ' ἐγὼ — ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι 545 m. ἔστιν δέ μοι κατελθεῖν μήποτε 607. καὶ καταίνεσον μήποτε προδώσειν τάςδ' ἑκὼν 1630. Hermannus μή ποτε. ὥςτε μήποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν Trach. 666. ἣν μήποτ' ἐγὼ προςιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον ὄσσοις 993. Herm. μή ποτε. ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν Phil. 923. μήποτε, μήποθ' ἡμῖν ἄψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι El. 486 ch.

Item οὐδὲ *μήποτε* Oed. R. 870 ch. In Oedipo Rege nunc nusquam disiunctim scripsit Hermannus, etsi longe aptius aliquando videtur altero: *τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ — βαλεῖν* Oed. R. 656 ch. *ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη* 797. *τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι* 880 ch. *σφῷν δ' οὖν ἐγὼ θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν* Oed. Col. 1447 ch. *τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ* 1518. *hunc ne dixeris ulli. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰςίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι* Trach. 302. *utinam ne videam unquam*, quod optato melius convenit. *μέλλουσί γάρ σε — ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προςόψει* El. 372. *καί με μή ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ* 375. *κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόςεισι μηδέν* 428. — *μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον* Phil. 957. *παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἂν τυχεῖν νόσου* 1313. Interponitur aliquid: *ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποτέ* El. 1301. *μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ* Trach. 25. *μὴ σφαλῇ ποτε* 296. *ὥςτε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν* Oed. R. 1461. *μή νύν ποτε* Ant. 644. *μὴ δόξῃς ποτέ* 758.

Μή που ne forte. μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνῃ Ai. 529. *μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν* El. 886.

Μήπω nondum et *ne dum* et *μή πω. ὄλοιο μή πω* Phil. 949. aptius optato eloquendo. *μήπω γε (στεῖχε) πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἄτης μύθων* 1395 an. *μήπω μ' ἐρώτα* Oed. R. 740. *ne dum me sciscitare. μὴ ξυναλλάξαντά πω* 1110. *φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου* Oed. Col. 282. *μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή* El. 395. In hunc locum cadit, quod Porsonus ad Hecub. 1268. adnotavit, *μήπω* subinde pro *μήποτε* dictum reperiri; est hoc in Ter. X (520 D.): *μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς*.

Μὴ πώποτε. ἐπιστάμεσθα δὲ — μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν Ant. 1081. Herm. *μή πώ ποτε*, in qua scriptura quid *ποτέ* iuxta adposito *πώ* significare possit, ignoro.

Μή τε sequente δέ. μή τ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ Trach. 142. Cod. Harl. *νῦν τ' ἄπειρος εἶ*, quod coniecerat Schaeferus, sed vitiato sensu. Non dicit *ne unquam experiaris et nunc ignoras*, sed postquam proposuit *utinam et ne experiaris unquam*, *ἀνακολούθως* a coepta oratione desciscens fortiorem opponit. Sed puto corrigendum *μή γε*.

Μή τοι ne sane. μή τοί με πρὸς θεῶν — ἀτιμάσητε Oed. Col. 1409. *μή τοι μ' ὀδύρου* 1441. *μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς* Ant. 540. Hermannus *μήτοι*; eam scripturam vitiosam puto, etsi nihil obstat, quin *οὔτοι* iunctim scribatur. Causa ea est, quod *μή* et *τοι* nunquam adverbiorum ratione coniunguntur, sed ut *μή* coniunctio prohibitiva sit. — Subiicitur *γε*: *μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς* Ai. 467. *μή τοι*

θυραίαν γ᾽ οὖσαν αἰσχύνειν φίλους El. 508. In his *μή* adverbium esse potuit, cum non coniungatur cum *τοι*, sed sensu arctius cohaereant *τοι* et *γε*. De *μήτοι γε* et *μή τί γε* contra Hermannum, hoc plane ex Graeco sermone sublaturum assentior Bremio et Schaefero App. ad Dem. t. I. p. 265. v. *τις*. *Μή τοι* pro *μή μοι*, apud Aristophanem frequente, iniuria emendando infert aliquot locis Elmsl. ad Med. 175. not. t.

Omnia illa, quae *μή* aliis particulis vel pronominibus subiectum habent, ut *ἄρα μή*, *εἰ μή*, *ἢν μή*, *ἐὰν μή*, *εἴθε* et *εἰ δὲ μή*, *εἴπερ μή*, *εἴτε μή*, *ἦ μή*, *ἵνα μή*, *ὅπως μή* et *ὡς μή*, *ὅταν μή*, *οὐ μή* et *οὔτοι μή* in illis quaerenda vocabulis sunt, quae primo loco posita exstant: *μή τις* v. *τις*.

IV. ***Proprietas sermonis in particula μή.***

1. ***Abundare*** videri *μή* possit, cum additur contra nostram consuetudinem. Nec magis tamen revera abundat, quam in *μὴ οὐ*. Fit illud *primum*, quando pendet a verbis *impediendi* et *prohibendi*, quibus *vetare* cognatum est significatione. Notavit Valck. ad Hippol. p. 169. a., sed non minus quam Musgravius ad Ant. 269. cum acervatis particulis *μὴ οὐ* commiscendo. *χρόνον μ᾽ ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ* Phil. 349., quod plane dictum ut explicatius illud *οὐ δέ σε διαχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν, ὥστε μή μ᾽ ἄγειν ναύτην ἔτι;* Phil. 889. Negatur enim infinitivo inclusa notio. *τί μ᾽ ἄνδρα πολέμιον — ἀφεῖλον μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς* 1287. *ὅς σ᾽ ἐπεῖχ᾽ ἀεὶ μή τοι θυραίαν — αἰσχύνειν φίλους* El. 508. Ad significationem vetandi haec faciunt: *Πολυνείκους νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι* Ant. 27. *ᾔδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;* 443. *καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν* Ai. 1068. In his tribus exemplis *μή* sine sensus detrimento omitti non potuit, quippe *iussi* non *vetiti* notionem exhibentibus: qua adest in hoc: *τὸν ἄνδρ᾽ ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ ᾿ξω παρήκειν* Ai. 728. Sed et a prohibendi et vetandi formulis non minus recte omitti *μή*, ut *ἔστιν τις, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν* Phil. 1225. notum, cf. Monk. ad Eur. Alc. 11. Blomf. ad Aesch. Prom. 244. — *Altera* ratio, in qua etiam a Romanorum usu sermo Graecus discedit, illa est, cum *μή* *infinitivis* additur *a verbis negandi et infitiandi suspensis*. Id affine videtur et coniunctum cum ea ratione dicendae particulae, qua interrogando inservit: ut *φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;* Ant. 438. sit: *fateris an infitiaris quasi non feceris*. *καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν, ἢ ᾿ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι* 531. *quasi nescia*. *κόμπος πάρεστι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή* Ai. 96. sc. *βάψαι ἔγχος*. Cf. Herm. ad Vig. p. 800. Nec minus tamen recte *μὴ οὐ* diceretur. Vel sic tamen omittitur particula: *Dicunt Attici*, Priscianus ait p. 1196., emendatus a Marklando ad Eur. Iph. Taur. 1380., *ἀπαγορεύω μὴ λέγειν*

et *ἀπαγορεύω λέγειν.* Priore loco *λέγω* vitiose scriptum apud Putschium. Sic probabiliter emendatum illud Ant. 262. explicat Dindorf. praef. scen. poet. p. XVI. *κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε πᾶς τὸ μή.* Illud displicet, *πᾶς* inferri. — Nec magis abundantiam orationis agnoscimus in illo *ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω* Oed. R. 57. Speciosior ratio est Trach. 584.: *μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται.* Exspectes *εἰ δὲ δοκῶ*, sed cum usitatissimum genus sententias contra ponendi id sit, ut *εἰ* et *εἰ δὲ μή* sese excipiant, id etiam hoc loco factum est itaque explendum: *εἰ δὲ μή ἐστιν οὕτως.* Ita ellipsis hoc quam pleonasmi similius est.

2. *Μή* ponitur aliquando *ὑπερβάτως*, inprimis ut optativo aut imperativo iunctum aut coniunctivo prohibitivo postponatur sociarique videatur cum aliquo alio vocabulo potius, quam cum verbo suo. *φράσῃς μοι μὴ πέρα* Phil. 332. i. q. *μὴ φράσῃς μοι πέρα*, coniunctivo enim iussivo lingua Graeca caret. *ὄλοιο μή πω* 949. i. q. *μὴ ὄλοιό πω*; nam interstitio loquendi post *ὄλοιο* facto minime pronunciandum, etsi visum Schaefero. *μὴ πέρα λέγειν ἔα* El. 1475. i. e. *μὴ ἔα πέρα λέγειν. τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί* Oed. Col. 1518. Sed et aliis verbi partibus non satis commode applicatum: *εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς* Phil. 67. i. q. *εἰ δὲ μὴ ἐργάσει. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* 547. Oportuit *μὴ ποιεῖσθαι σῖγα. ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν* 649. Cum *μή τῳ* minime significet *μηδενί*, dicendum fuit *ὡς μὴ λίπω τῳ λαβεῖν.* Etiam in El. 338. *τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν* longe rectius *μνήμην μὴ ἔχειν* haberet. Eandem in postponendo *μηδείς* licentiam observavit Elmsl. ad Med. 804.

V. *Passio vocalis μή sequentis.*

1. *Cum μή praecedens subsequitur ε*, id abiici et cum augmenti sit, et cum non sit, omnes consentiunt, plurimisque locis librorum hoc documento comprobatur. Et *augmenti* quidem abiecti exempla Sophoclea haec sunt: *μὴ 'πόθουν* Ai. 941. *μὴ 'δυνήθημεν* 1046. *μὴ 'κύρουν* El. 1323. *μη 'δυστύχησεν* Oed. R. 262. *μὴ 'τύγχανε* Oed. Col. 1351. *μὴ 'θιγες* Ant. 542. Vocalis ε extra augmentum abiicitur: *μή 'κ* et *μὴ 'ξ* Ai. 271. Phil. 465. Oed. R. 1075. El. 390. Trach. 724. 1225. Oed. Col. 1268. *μὴ 'ξω* Ai. 729. *μὴ 'ξέταζε* Ai. 582. *μὴ 'κλιπεῖν* El. 973. *μὴ 'ξέλῃ* 1199. *μὴ 'ξατιμάζητον* Oed. Col. 1380. *μὴ 'ξεγερεῖς* Trach. 974 an. *μὴ 'κμαθεῖν* Oed. R. 1085. *μὴ 'γώ* El. 464 ch., ubi plene quidem in libris et edd. antiquis scriptum *μὴ ἐγώ. μὴ 'στι* El. 1250. Ai. 1379. Oed. R. 296. Suidas *μὴ ἔστι* in ea v. *μὴ 'πί* Phil. 991. Oed. R. 1457. Ant. 1048. *μὴ 'πιγνώσεται* El. 1288. *μὴ 'πεύξῃ* Phil. 1270. *μὴ 'πιχωρεῖν* Ant. 219. *μὴ 'πίσσσε* Oed. Col. 838. *μὴ 'φευρεθῇς* Ant. 282. *μὴ 'πιθυμεῖν* Trach.

614. μὴ 'πιμεῖναι Trach. 1166. μὴ 'μπολήσων Ant. 1050. μὴ 'μβαίνης Oed. Col. 401. μὴ 'μαυτῷ Oed. Col. 1367. μὴ 'νδικον Oed. R. 681 ch. μὴ 'ρπης Phil. 973. Non immunes ab hac libertate melicas partes esse ostendunt exempla Oed. R. 681. El. 464.; nec anapaestos Trach. 974. Augmenti tamen depositio universe rara est, et post μή in melicis nusquam exstat. Duo igitur in hac causa certa sunt: *primum, μή particulam*, ut quae graviori significatione sit, quam quae aliis vocabulis sui iuris expers applicetur, *nusquam passione affici: alterum*, cum invaluisset, ut augmentum passim abiiceretur, *eam licentiam ad ε universe translatam, maxime tamen intra praepositiones stetisse, verbum εἰμί et pronomen ἐγώ.* Alio certe ex genere unum est μὴ 'ρπης Phil. 973. μὴ 'νδικον Oed. R. 681.: cum melicorum sit, fortasse plene scriptam vocalem habuit inter plures cantantium sonos distractum, quo etiam plene scriptum ducit μὴ ἐγώ El. 464. Editores autem in re tam simplici sibi adeo non constiterunt, ut vir doctissimus Iacobsius, cum ὦ 'ριστοκλείδη tolerasset eliso ἀ in carmine Anacreontis Anth. Pal. p. 534. t. II., mox μὴ 'χοντα scriberet apud Pallad. p. 294. t. II., mox uno vocabulo μήνδικα in Callimachi epigr. t. II. p. 201.

2. *Μή et sequens* ει coalescere pronuntiando, non elidi observavit Brunckius ad Oed. Col. 1155., corrigendumque Bentleium ad Menandr. 30. Apud Sophoclem quidem non fit, nisi in verbo εἰδέναι. μὴ εἰδέναι Trach. 320. Ant. 263. 531. μὴ εἰδότα Oed. Col. 1157. μὴ εἰδόσιν Ant. 33., ubi Brunckius οὐκ inserserat. Sed non dubito, quin Schaeferus recte censuerit μὴ εἰςίδῃ legendum in Eur. El. 956. cum vulgo scribi soleat μὴ 'ςίδῃ aphaeresin passum: cum quia forma ἐς omnino suspecta, tum quod praepositio est, magis ad eam passionem idonea quam sui iuris vocabulum εἰδέναι, sed maxime quia Comicorum, a quorum licentia minus quam ceteri tragici abest Euripides, longe audaciores sunt synizeses, velut μὴ ἡμεῖς in spiritu aspero Ar. Thesm. 542., μὴ εὐρύπρωκτος Nub. 1085.

3. *Μή sequens* ο sive ου potius in una formula habet μὴ οὐ s. μὴ οὐκ et μὴ οὐχί, in quo synizesin quin admitterent facere critici non potuerunt. Quanquam Marklandus olim μὴ 'υ pronuntiari voluit. Ergo μὴ οὐ et μὴ οὐκ leguntur Oed. R. 13. 221. 283. 1065. 1091. 1232. Oed. Col. 572. Ant. 97. 540. 927. Trach. 90. 619. Ai. 536. 715. El. 107. 131. μὴ οὐχί uno loco exstat Oed. Col. 361. Horum in melicis legitur Oed. R. 1091., in anapaestis El. 107. 131., reliqua diverbiorum sunt.

4. *At μή sequente* α maxime dissentientes criticos habet. Libros et ed. Aldinam et μὴ ἀδικεῖν, μὴ ἀποκλῆσαι et μὴ 'δικεῖν, μὴ 'ποκλῆσαι similiaque monstrare certum est secundum ea, quae Valck. ad Hipp. 996. Elmsl. ad Heracl. 460. Matth. ad Bacch. 1025. Mehlhorn. ad Anacr.

p. 206. retulerunt. Editores olim elisum ᾱ praeferebant, primusque pronuntiatione, non elisione rem confici sensisse videtur Musgr. in Eur. Hec. 1256., quem sequitur Burgessius ad Dawes. Misc. Cr. p. 383. Aphaeresin alienam sensit esse Porsonus ad Hecub. 1231., haud dubie codicum usu admonitus, ut male in Hecubae ed. noviss. Lond. *μὴ 'δικεῖν* scriptum sit. Brunckius autem passim male praepositionem carere vocali voluit. Matthiaeo l. c. perinde videtur utrum elidatur ᾱ an coalescat pronuntiatione. Hermannus autem ea inconstantia fuit, ut, cum olim adversus Porsonum scripturam cum elisione defendisset ad Hecub. 1223., in Bacchis 1064., *μὴ ἀναχαιτίσεις* dedisset, duobus annis post *μὴ 'πολείπεσθαι* scribens Soph. El. 1160. et rursus aliquo intervallo *μὴ 'δικεῖν* in Hecuba l. c., nunc Elmsleium sequatur sobrie iudicantem ad Heracl. 460. Ar. Acharn. 828.; ita ut e cod. Brunckii D. iam *τὸ μὴ ἀποκλῇσαι* excudi iusserit Oed. R. 1388. Illa sola sunt eius rei apud Sophoclem exempla. Cum *μὴ οὐ* pronuntiando coalescere certum sit, longe minus dissitas vocales η̄ ᾱ eadem pati putare par est. Novae rei Dindorfius patronus exstitit, qui in praef. poet. scen. p. XXIV. *μἀμαθής* scribi iubet Eur. Troad. 421. et *μἀφέλης* Phil. 933 (921 H.), cuius sententiae minime auctor est, quem nominat, Elmsleius ad Heracl. 460. Nec potest *μή* coalescere scriptura, quod aliquoties sono in sententia tota gravissimo praeditum est: velut Eur. Iph. Aul. 905.: *εἰ δὲ μή, οὐ σεσώσμεθα.* Androm. 242.: *εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ;* et manifestius adeo Aesch. Choeph. 905.: *μή, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.* Hoc eo certius argumentum est, quod post *μή* pausa pronuntiandi fit et a scribentibus ponitur distinctio. Ergo sui iuris esse vocabulum *μή* desinere non potuit, oportuit autem loquentibus libertatem relinqui concurrentium vocalium duarum quae sensu praevaleret, voce sublevandi.

Μηδαμά et *μηδαμῇ*. Nihil certius, quam illud dici, cum correpta syllaba ultima, hoc, cum producta opus sit. Quocirca etsi *δοτικοφανές* iure ι subscripto donetur, in correptione ultimae omitti oportuit, de qua re et in *λάθρᾳ* brevibus exposuimus, in *ὅπῃ* fusius disseremus. Ab *οὐδαμός* duci *οὐδαμῇ* Apollonius observat de adv. p. 565, 29. cf. 559, 10. Sed a diverbiis aliena scriptura *μηδαμᾷ*, v. Herm. ad Trach. 322. cf. Elmsl. ad Oed. Col. 1104. In *μηδαμά* agnoscit *ἔκθλιψιν* Etym. M. p. 583, 30. Igitur *μηδαμά* exstat Oed. Col. 519 ch., ubi Suidas v. *τῶ τοι πολύ* scribit *μηδαμᾶ* contra versus legem; cod. Par. T. *μηδαμῶς*, Farn. *μηδαμῶς*: v. 1106., ubi iambici versus locus sextus non minus alterum admittit; at quod in codd. omnibus praeter B. et Vat., qui *μηδαμά* tuentur, exstat, *μηδαμᾶ*, id ad veram scripturam reperiendam ducit.: v. 1695 m. versus dactylicus contra omnium librorum fidem, consensu *μη-*

δαμῇ tuentium, μηδαμά corrigi cogit, quod fecit Brunckius. At μηδαμῇ in fine senarii exstat Phil. 778. Significatio omnibus exemplis una communis. Cum initio videatur *nulla ex parte* et *nulla via* significasse, mox ut generatim diceretur pro *haudquaquam*, *minime*, convertit usus. Ita discerni μηδαμῇ et μηδαμῶς non possunt. μὴ φύγητε μηδαμῇ Phil. 778. τὸ — μηδαμὰ λῆγον — ἄκουσμ᾽ ἀκοῦσαι Oed. Col. 519. *de fama minime dum composita audire quid verum sit*. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα 1106. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1695 m.

Μηδαμοῦ. Vetus et insita vis vocabuli *nusquam*, apud Sophoclem certe usu ita detrita est, ut non aliud quam μηδαμῇ significet, *nulla ex parte*, *minime*, *omnino non*. τοῖς σοῖς ἀρήξαντ᾽ ἐν πόνοισι μηδαμοῦ Ai. 986. οὐ μηδὲ κληδὼν — οἴκαδε, μηδ᾽ Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που Phil. 256. Non est μηδαμόσε, plane ut Alet. VI. 2 (93 D.). τίς δή ποτ᾽ ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν, ἢ σμικρὸν, ἤτοι μηδαμοῦ τιμώμενον;

Μηδαμῶς *minime*, *nullo modo*. ἃ, μηδαμῶς, μὴ — μεθῇς βέλος Phil. 1284. ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα Oed. R. 49. μηδαμῶς ταύτας γ᾽ ἕλῃ μου 1522. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς Oed. Col. 279. μηδαμῶς γίγνου κακός 292. μηδαμῶς σφ᾽ ἔξω κάλει Ai. 74. μηδ᾽ ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μισεῖν 1313. Sua igitur particulae est in *vetando* provincia.

Μηδέ. Vox *negando tollendae particulae* καί constituta necessario et *coniunctionis* et *adverbii* partibus fungitur.

I. *Μηδέ coniunctio*. καί particula coniunctiva est in affirmante sententia, δέ in negante; τε adiunctiva: quocirca enuntiatum uno οὔτε vel μήτε alteri adnexum iure per epenthesin adiecto simile dixit Reisigius Coni. in Ar. p. 189. Sed μηδέ negat vetatve fieri res duas, quae suo iure et ratione pari constant. V. Herm. Cens. Med. Elmsl. p. 152. Opusc. vol. II. Wex. syll. Antig. p. 156.

1. *Μηδέ* nulla negandi particula praegressa. σιγᾶν κελεύω μηδ᾽ ἀφεστάναι φρενῶν Phil. 853., illud enim κελεύω propter significationem verbi ἀφεστάναι vetandi vim nanciscitur. ἵνα — ὁρμώμεθ᾽ ἐς ναῦν, μηδ᾽ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν 869. ἄφετε γὰρ αὐτὸν μηδὲ προσψαύσητ᾽ ἔτι 1043. ἄνωγεν — μίασμα — ἐλαύνειν μηδ᾽ ἀνήκεστον τρέφειν Oed. R. 98. πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ᾽ ἀφῇς 860. ῥῦσαι με — μηδέ μου κάρα — ἀτιμάσῃς Oed. Col. 286. Κρέοντι τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν 369. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι, μηδ᾽ ἵν᾽ ἂν σαυτοῦ κρατῇς 406. In libris et μηδέ et μὴ δέ, quod ipsum non falsum. ἄπελθε, μηδέ με φύλασσ᾽ ἐφορμῶν 815. ἃ δεῖ μ᾽ ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν 1036. τὰ κρείσσω μηδὲ τἄνδεα λέγειν 1432. ἐναισίου δὲ συντύχοιμι, μηδ᾽ ἄλαστον ἄνδρ᾽ ἰδὼν ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμι

1480 ch. *ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ* 1523., quo loco Abreschius An. ad Aesch. p. 328. negandi particulam etiam ad priorem sententiae particulam intelligi vult. *στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα* 1538. Vulgo *μηδέ γε* deficiente satis idoneo sententiarum vinculo. Libri plerique *μὴ δέ γε*: Par. et Ricc. *μηδέν γε*. Illa Reisigii emendatio. *χωρεῖν — μηδ', ἃ μὴ θέμις, λεύσσειν δικαιοῦν* 1637. Vulgo et in plerisque Mss. *μή μ' ἅ*; verum ex Par. B. F. supra scripto *δ'* Brunckius rescripsit. *χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε, μηδ' ἀνειμένας* Ant. 575. Schol. *δέ* in *μηδέ* abundare dicendo in errorem abduxit Brunckium. *ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀπεῖται μηδ' ἀκίνητος πέλει* 1014. *ὅστις* conditionem continet. *εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα κέντει* 1016. *δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε* 1094. *ἤδ' οὖν ἐάσθω — μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην — λάβοι* Trach. 329. *ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω* 799. *neve sinas me illic mori.* *ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι* 1195. *ταύτην — πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί* 1214. *θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα* Ai. 68. *δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε* 576. *φύλασσε, μηδέ σε κινησάτω τις* 1159. *οἷς θεὸς — ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι, μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο* El. 204 m. *ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ — ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί* 283. *ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν* 421. *θῦε, μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα* 622. *ὡς — στόμια δέχηται τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν — φύσῃ φρένας* 1455. Horum in formulis *vetandi*, *optandi*, *hortandi* *μηδέ* vi aequat Latinum *neve*; uno vocabulo aptum, maxime cum infinitivis applicatur, vel in sententia simpliciter negante positum *neque*.

2. Cum membrum prius ipsum quoque negandi particulam vel adiectivum continet, alterius membri *μηδέ* vel *neque* vel *neve* significat, prout vel *indicativis* accommodatur *infinitivisque*, vel *hortandi optandi vetandi* formulas comitatur. *ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά* Phil. 80. *μή του κηδομένου βροτῶν, μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων* 171 ch. Cod. Flor. *μὴ σύντροφον*; in rell. et *μηδέ* et *μὴ δέ* reperitur. *μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως ἐμοί* 766. *ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν* 994. *μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας* 1386. *ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά* Oed. R. 817. *ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα* 875 ch. *μή μ' ἐκδίδασκε μηδὲ συμβούλευ' ἔτι* 1370. *μή σφε περιίδῃς μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς* 1507. *μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι, μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων* Oed. Col. 210 m. *τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὁρᾶν* 497. Libri [illegible] Elmsl. ad Oed. R. 810., et v. *μήτε*. *ὥσπερ τις εἴ σοι — μηδὲν [illegible] δ' ἐπαρκέσαι θέλοι* 781. *τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαι* [illegible] 28. *μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά*

πος, μηδέ — τῆςδέ γε ζώσης ἔτι Trach. 304. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος 448. φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν — ἀμφιδύσεται χροΐ, μηδ' ὄψεταί νιν — φέγγος ἡλίου 603. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν, μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοὶ 795. ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς — εἰς θεοὺς ἔπος, μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα Ai. 129. μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων 1055. τὸν ἄνδρα — μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν· μηδ' ἡ βία σε — νικησάτω 1313. μὴ πέρα λέγειν ἔα — μηδὲ μηκύνειν λόγους El. 1476.

3. Est ubi particula negandi in priore sententiae membro non insit, sed vocabulum aliquod consimili significatione praeditum. ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοὴν Oed. Col. 490. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε 1774. Libri μήτε; correxit ante Elmsleium nemo. εἶρξαι — Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν Ai. 741. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται, — μηδ' ἀφιέναι μόνον 783.

4. Nec semper cum ea, quam iure exspectes particula copulatur. a. τε insequente μηδέ, et μήτε insequente μηδέ in τε et μήτε tractabimus. — b. μηδέ praecedit, μήτε sequitur, cum illud adversative adnectit sententiam prioribus, hoc autem saepius iteratum dividit eam membratim. ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ, μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου, μηθ' ἕρκος ἱερόν, μήτ' ἐφέστιον σέλας Trach. 603. 4. Aliud genus, cum *ne quidem* significat μηδέ, videbimus infra. — c. οὐ et composita ab illa particula sequens μηδέ habent. Id duobus modis fit: *primum*, cum prius membrum negatur simpliciter, alterum dubitanter vetandi significatione praeditum est, vel optandi. οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; Ai. 75. οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Trach. 1173. *non statim proferes, neve, quod tamen dubito sperare, dicto non esto audiens*: eo enim verborum circuitu Latinis dicendum, quod brevissime Germani, quamvis non interrogative: *du wirst es gleich thun, und doch wohl nicht ungehorsam sein.* ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείην ποτέ Ant. 496 (*utinam ne*). *Deinde* μή infinitivo orationis obliquae additum, ut solet infinitivos sectari, οὐ sic praemissum habet, ut id non infinitivo, sed uni cuidam alii vocabulo accommodatum non sententiam negando tollat, sed eius partem. ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί Phil. 1048. οὐδέν enim ad κάκιον refertur solum: οἶμαι κρατύνειν ἂν οὐδὲν κάκιον, μηδ' ἐπιθύνειν. Potuit, et debuit fortasse ab accuratius loquente μηδὲν κάκιον dici. Hermanni rationem non assequor, nec magis ad rem faciunt quae v. 706. adscripsit: Elmsleium miror, qui ad Oed. Col. 731. not. Euripidem Herc. f. 1199. ita corrigit, ut μηδέ optativo potentiali addatur, quae mera striblig0 est. Eorum, quae contendit, exemplorum huic simile nullum est.

II. *Μηδέ adverbiascens* quando minus graviter dictis applicatur, *etiam non*, quando fortius dictis, *ne quidem* Latine dicitur: in vetando *neve etiam*. Ex illo genere sunt *ὡς οὖν μηδ᾽ ἐγὼ ταὐτὸν πάθω* Oed. R. 325. *τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην* 1057. *οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ᾽, ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν* 1409. *μηδέ γ᾽ ἄγαν φλέγεσθον* Oed. Col. 1692 ch. *λείπου μηδὲ σύ, παρθέν᾽, ἀπ᾽ οἴκων* Trach. 1265 an. *ὅτῳ πάρα μηδ᾽ εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν* Ai. 990. Ex hoc vero: *οὐ μηδὲ κληδὼν ὧδ᾽ ἔχοντος οἴκαδε, μηδ᾽ Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που* Phil. 255. Hermannus *μήτε* servat, sed quam affert rationem, dici illud pro *μήτ᾽ οἴκαδε μήθ᾽ Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθε*, omnia in hoc genere soloece dicta defendi possunt. Tricl. Brunck. *μηδέ* pro *μήτε*. V. *μήτε*. *ὃς μηδ᾽ οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ* Phil. 706 ch. Dubitandi quandam inesse in *μηδέ*, quod *οὐδέ* dici exspectaveris, significationem, concedam Hermanno, sed cave interpreteris *der wohl nicht*: est enim *der kaum sagar*, *qui vix*, *puto*, *ac ne vix quidem vino usus est per decem annorum tempus*. *ὥς σ᾽ ἠθέλησα μηδέ γ᾽ ἂν γνῶναί ποτε* Oed. R. 1348. *ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ᾽ ἀκλαύστῳ τῆσδ᾽ ἀποστῆναι στέγης* El. 899. *ὅταν θανεῖν χρῄζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ᾽ ἔχῃ λαβεῖν* 996. *χὠπόθεν πένης ἀνὴρ μηδ᾽ ἐντυχὼν δύναιτ᾽ ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν* Aload. XI. 8 (109 D.). — In formula vetandi inest: *μηδέ γε μάτευε* Oed. Col. 1740 ch., quae chorus Antigonae accinit: *neve etiam quaerere velis*. *νῦν ἥκει — τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, — οὐδ᾽ ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τάδε* Trach. 366. *cave etiam putes*.

Μηδείς. I. *adiective*: *nullus*. *ὑπέρκοπον μηδέν ποτ᾽ εἴπῃς — εἰς θεοὺς ἔπος* Ai. 128. *μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος* 1045. *μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ᾽ αἰδοῦς ἔχων* 1055. *λόγον κρύψαι πρὸς ὑμᾶς μηδένα* Phil. 584. *δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ᾽ αὐδῶ* Oed. Col. 223 m. *μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος* 1281. Solus fere *casus accusativus* Sophocli adiective dicitur: unum tantum nominativi exemplum, *μηδὲν εἰσίτω δάκρυ* Trach. 1189. — 2. *substantive* dictum *neminem*, genere neutro *nihil* significat: *ὅπου μηδεὶς ἐᾷ* Phil. 442. *ὅσοα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων* 507. *ὅτῳ γ᾽ ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ* Oed. R. 1335. *μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ* Oed. Col. 1209. *ὅπως μηδεὶς βροτῶν — κεῖνον ἀμφιδύσεται* Trach. 601. *ᾧ μηδέν ἐστ᾽ οἴκοις βαρύ* 727. *κἂν μηδεὶς ἐᾷ* Ai. 1163. *ἔνθα — τούτων πρόσεισι μηδέν* El. 429. *κἂν ἄλλο μηδέν* Aeg. VI. 2 (24 D.). — *μηκέτι μηδενὸς κρατύνων* Phil. 1146 m. *θνητῶν — μηδενὸς προσήγορος* Oed. R. 1437. *τέρψιν παρ᾽ ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην* Oed. Col. 1124. *πρὸς τῶν πνεόντων μηδενός* Trach. 1150. *μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος* Ai. 254 an. — *προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον* Ant. 84. — Casus quarti exempla praeter neutrum genus perrara: *μηδέν᾽ ὀλβίζειν* Oed. R. 1529. *μηδ᾽ ἐπι-*

φωνεῖν μηδένα θνητῶν Oed. Col. 1759 an. χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδένα inc. LXXVI. 2. (749 D.) nisi rectius μηδὲν legitur ap. script. Vit. Homer. p. 367. Gal. ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντα El. 745. Neutrius exempla permulta sunt: ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι Phil. 253. μηδὲν δίκαιον — μέλλει 407. ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν 994. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν 1054. εἴ σε — πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω 1380. ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους Oed. R. 397. εἰ δὲ ξυνίῃς μηδέν; 628. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς 975. κλύων μηδὲν 1389. μήτε μ' ἂν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδὲν 1456. εἴ (τις) — μηδὲν διδοίη Oed. Col. 781. μηδὲν ξυνεὶς ὧν ἴδρων 980. μὴ εἰδότ' αὐτῶν μηδὲν 1157. τῶν μηδὲν ὀρθῶς — τεχνωμένων Ant. 490. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον (sc. διδάσκου) 724. βούλει — μηδὲν κλύειν; 753. μὴ νῦν προσεύχου μηδὲν 1318. ne quid precibus expete. ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ Trach. 815. μηδὲν μέγ' εἴπῃς Ai. 379. μηδὲν ἐλλείπειν 1358. μηδὲν πρόσθεν — πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδὲν 316. μηδὲν πρὸς ὀργὴν (sc. λέξῃς) 361. τούτων — τύμβῳ προςάψῃς μηδὲν 424. μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς 820 ch. δέξαι με — εἰς τὸ μηδέν 1157. de sepulcro et inferis; alloquitur enim Oresten, urnam specie subornatam cinerum tenens. Herm. τὰ μηδέν ne monito quidem lectore, nisi is operarum error est. κρύπτε μηδέν Hippon. I. 1 (284 D.). ἐπείγου μηδέν inc. XXXII. 2 (690 D.). — 3. *Adverbiascit*, sed specie tenus, a verbo suspensum obiective: μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν Oed. R. 462. τρέσητε μηδέν Oed. Col. 1735 ch. ὑπείκει μηδέν Ant. 712. χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν 1329 an., quod Hermannus nulla idonea ratione in μηδένα mutavit. μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα El. 913. σθένουσα μηδέν 1002. φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Ai. 115. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος 550. ὅτῳ πάρα μήδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν 990. ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν 1051. μηδὲν φοβεῖσθαι προςφάτους ἐπιστολάς Androm. III (130 D.). Verius agnoveris adverbiascentem usum in his: ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν Oed. R. 724. μηδὲν ἐντραπῇς 1056. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187 ch., i. q. οὐκ οὔσας: quanquam etiam hoc κατὰ τὸ σημαινόμενον dictum est pro τοῦ ζῆν οὐδὲν πλέον μετεχούσας. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ Trach. 448. μηδὲν ἕρπων 1098. v. εἰμί et ἕρπω. μηδέν τι μᾶλλον — εὐφραίνεται Ai. 273. κακοῖσιν ὅςτις μηδὲν ἐξαλλάσσεται 469. σοὶ μηδὲν ἧσσον — ξυνηρετμεῖν 1308. Etiam illud πειστέον, καὶ μηδὲν ἡδύ Oed. R. 1516. ita intelligo ut μηδέν sit accusativus adverbialiter dictus. His adde locutionem ἐπὶ μηδὲν ἔρχεσθαι, *occidendi s. intereundi* sensu dici solitam. δαίμων — ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται El. 988. πάλιν διαῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται inc. LVI. 8. (713 D.) de luna per interlunii tempus evanescente. — Quae de μή, eadem et de

μηδείς dicendo vera esse, consentaneum est. In formulis igitur *vetandi*, *optandi*, *hortandi*, in *dictis finalibus conditionalibus* et plerisque *relativis* suo iure utitur: usitatum est etiam apud infinitivos. Sed in aliis dicendi generibus haud incommode negationes commutari inter se potuerunt, velut Oed. R. 397. 1335. Oed. Col. 1124. Phil. 407. 994. Ant. 490. El. 1157. Regnat in his dubitanter quaedam negandi significatio. — 4. *Proprietas sermonis in* v. *μηδείς*. *τὸ μηδὲν εἶναι* cuilibet substantivorum generi additum et *occidisse*, *periisse* et *nihili esse* significare universe observatum est a Wesselingio ad Herod. VIII. 106, Valck. ad Phoen. 601. Locell. ad Xen. Ephes. 129. Heindorf. ad Plat. Euthyd. t. III. p. 419. Elmsl. ad Heracl. 168.; et iam ante hos Berglero ad Arist. Eq. 158. Accuratius item orsus Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CXXV. „*οὐδείς* (s. quod idem, *μηδείς*) *εἶναι dicitur*, inquit, *qui nullo in numero et honore est*, *οὐδὲν εἶναι*, *qui exstinctus est et occidit*.“ Falsum hoc esse, et *οὐδὲν εἶναι* utroque significatu dici Hellerus monuit ad Oed. Col. p. 454. Matth. Gr. Gr. p. 817. Primum usitatius est, *τὸ μηδὲν εἶναι* dici articulo addito, qui ab *οὐδείς* abesse solet. Tralata significatione hoc legitur: *κἂν τὸ μηδὲν ὦν* (v. *εἰμί*) Trach. 1097. quae Hercules de se dicitur confecto et viribus orbato. *τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς ἐῤῥύσατο* Ai. 1254. *ad incitas redactos*. Deinde sine verbo substantivo: *δέξαι με — τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν* El. 1157., ubi *οὖσαν* subaudiendum. *Periisse* sese Electra dicit, id est summo infortunio esse mactatam. De *re nihili* dicitur *κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ* Ant. 234. *καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ᾽ οἴσετε;* Oed. R. 638. *ὅτ᾽ οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ* Ai. 1210., quod proprie dictum de Aiace occiso. Porro *μηδὲν εἶναι* sine articulo legitur de *homine nihili* dictum *ὁ μηδὲν ὢν* Ai. 754. *ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν* 1073. Tertium genus est *ὁ μηδείς*, quod secundum casus flectitur etiam cum participio: *τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα* Ant. 1307 m. Reliquorum explicationes apud Wexium legi possunt. Ego sic interpretor: *τὸν μᾶλλον οὐκ ὄντα ἢ μηδένα ὄντα*, *qui magis periit*, s. nullus est, *quam qui nullus est*, h. e. qui maxime omnium perii. Eodem fere Wexii redit ratio, ut Reisigii sententia, cum *ὁ μηδείς* hoc loco vix aliter quam *ὁ μηδὲν ὤν*, *qui periit*, intelligi possit, plane convinci erroris videatur. Tralate dictum: *πόλιν — δούλην τινὰ ἔδοξας εἶναι, κἄμ᾽ ἴσον τῷ μηδενί* Oed. Col. 922. *οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας* Ai. 1093. Paulo aliter habet illud Oed. R. 1019. *καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;* est enim *τῷ μὴ φύσαντι*, s. *μηδενὶ ὄντι κατά γε τὸ φῦσαι*, *qui quidem quod ad generationem*, *nullus est*, i. e. qui non genuit.

Μήδομαι *decerno*, *consilium capio*. *τὸν τάδε μησάμενον* Phil. 1101 m.

ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κἀκ' ἐμήσατο 1124 m. πῶς ἐμήσατο — θάνατον Trach. 881 ch. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι 969 an. Cf. Iacobs. ad A. Pal. t. III. p. 195. Meinek. ad Euphor. p. 162.

Μῆδος consilium. περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα — ὑφαίνεται Αἴας Phaedr. I. 2. (604 D.), quos versus a Sophocle abiudicandos esse suspicio est.

Μηκάς mugiens. Nam ab Homerica et legitima significatione descivit Sophocles, cum in Amphiar. VI. 4. (122 D.) dixit κυνὸς πέλης τε μηκάδος ῥινὸν βοός. Erot. p. 306. βοὸς ῥινόν.

Μηκέτι ne et non s. haud amplius. Ex μὴ οὐκέτι contractum esse illud Buttmanni suspicio est speciosior quam verior, refutata illa a Frankio, v. μή. Longe verisimilius est ad οὐκέτι exemplum ab altera negandi particula μηκέτι productum. In sententia *vetante:* μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς Oed. Col. 192 an. μή μέ νυν μηκέτι παραγάγῃς El. 844 m. μηκέτ' ἐλπίσῃς 951. Cod. Mon. μηδέν. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ 1216. μηκέτ' ἐκφοβοῦ 1416. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει 1466. In *finali:* ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω Ant. 1314 m. Cum *infinitivo:* ὥστε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό El. 1308. μηκέτ' εἶναι ζῶσαν Trach. 732. Cum *participio:* ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Phil. 413. μηκέτι μηδενὸς κρατύνων 1146 m. Brunckius bis μηκέτι contra legem choriambici numeri et libros omnes. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός Oed. R. 1368.

Μήκιστος v. μακρός.

Μῆκος proprie longitudo. de tempore: ἐν μήκει χρόνου Trach. 69. *diu s. plurimum tempus.* de *sermone* protracto: εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον Oed. Col. 1141. et adverbialiter εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα Ant. 442. — tralate *magnitudo.* ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Ant. 389. Hanc significationem, qua eadem etiam μακρός utitur, exemplis adstruxerunt Musgr. et Erf. l. c., hisque doctius Reisig. ad Oed. Col. 479.

Μηκύνω proprie produco in longitudinem. μηκύνειν λόγους El. 1476. μηκύνω λόγον Oed. Col. 1122. Sed ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοὴν Oed. Col. 490. eandem quam μακρός et μῆκος figuratam dictionem habet, deque voce *submissa* interpretandum est. Perperam Doederl. in Spec. p. 93. de longis precibus dici existimat.

Μηλιάς Maliensis. Μηλιάδων Νυμφᾶν Phil. 715 ch. νυμφᾶν τᾶν Τραχίνων (Τραχινίων) Ricc. ex glossemate.

Μηλιεύς Maliensis. Μηλιεὺς ἅπας λεώς Trach. 193. τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱόν Phil. 4. A dorica nominum huius familiae forma tragici, quod in usum vulgarem venerat, abstinuerunt.

Μηλίς Maliensis. *Μηλίδα πὰρ λίμναν* Trach. 633 ch. Sinum Maliacum dicit. De forma v. Bernhardy ad Dion. Perieg. 914.

Μῆλον malum. *τὸν χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα* Trach. 1090.

Μῆλον pecus. *λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων* Ai. 597 ch. *μηνῶν* Herm. totum locum refingens. *πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν* 1040. *γόνον τε μήλων* Dan. III. (178 D.) Hesychius vel de subus vel de capris intelligendum dicit, et de his etiam secundum Aelium Dionysium Eustath. p. 1183, 19. — *πᾶν μῆλον θηρῶντα* inc. CV. 124. (911 D.) ap. Eust. p. 1648, 20. sic scribentem: *Σοφοκλῆς γοῦν, φασί, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλέῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξαι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν.* Haec secundum Aristophanem Byzantium, ut elucet ex p. 877, 51.

Μηλοσφαγέω sacrifico, ove potissimum. *μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις* El. 272.

Μήν mensis. *οἱ δὲ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν* Oed. R. 1083. est *vitae actae tempus*, inde ab ortu, unde *συγγενεῖς*: cf. Herm. ad Herc. fur. 1285. Infelix est Corais coniectura *μοῖραι*, ad Plut. t. I. p. 374. *οὐδὲ θεῶν μῆνες* Ant. 604 ch. *πλήθει πολλῶν μηνῶν* Phil. 713. *post diuturnum tempus.* *δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε* Trach. 45. — De tono praecipit Arcad. p. 124, 23. isque secundum eam, quam Etymologus tradit, originationem (p. 586, 40.) alius esse non potuit.

Μήν particula fortius affirmandi, *vero, certe*, inprimis asseverando decreto vel pollicito constituta. Raro solum ponitur. *ἕπεο μάν* Oed. Col. 178 m. Dorismus ex vitiosa etiam scriptura Laur. A. (*μοί* in marg.) Brunckii B. Vat. Par. F. Farn. *μ' ἂν* constat. *ὅδε μὴν Αἵμων* Ant. 622 an. *ecce vero adest.* *οὐ μήν σ' ἔνορκον ἀξιῶ θέσθαι* Phil. 800. *οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτεισεν* Oed. R. 810. — In interrogandi formula: *τί μάν ἀφήσει τέλος;* Oed. Col. 1467 ch. Dorismum libri tuentur. — Cum aliis particulis consociatum *ἦ μήν* et *καὶ μήν* v. *ἦ* et *καί*: ubi et *καὶ μήν γε* tetigimus. *ἀλλ' ἔστι μὴν οἰκητός* Oed. Col. 28. Sic Brunckius. Libri *μέν*, Tricl. *μέν γε.* *ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ἔσομαι ξύνοικος* El. 807. *ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς* Oed. Col. 151 ch. *ὅρα γε μήν* 593. *vide utique.* *λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς* El. 961. — In Oed. R. 870 ch. verisimilis non erat scriptura *οὐδὲ μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει*: cum propter dorismum neglectum inter tot similis exempla scripturae, tum propter tres Laurr. Flor. Δ. Pal., in quibus *κατακοιμάσῃ*, unde *μήποτε κατακοιμάσῃ* Elmsl. Herm. — In Oed. Col. 699. *οὐδὲ μάν* de coniectura Hermannus, cum particula a libris absit, *οὐδὲ ἁ* vel *οὐδ' αὖ* habentibus. — De accentu v. Arcad. p. 185, 1.

Μῆνις ira. δίας Ἀθάνας μῆνις Ai. 744. μῆνιν βαρεῖαν Oed. Col. 1330. Ai. 641. ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις Oed. R. 699. Accentum firmat schol. Il. α. 1., Glaucum Tarsensem acui voluisse adscribens; Arcad. p. 32, 13.

Μηνίω irascor. θεοῖς — τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι Oed. Col. 969. οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας; 1276. πατρὶ μηνίσας φόνου Ant. 1162. Laur. A. φόνωι supra scripto ου, nec spernendum illud. ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας Trach. 273. κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη El. 560. Vocabuli formam ex epicorum consuetudine retentam esse perite docet Lob. ad Phryn. p. 82. ῑ corripi solet, insequente σ produci: apud Sophoclem utrumque nisi ambiguis locis non legitur.

Μηνύω defero, indico. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην; Oed. R. 102. de Apolline dictum de Laii caede ulciscenda monente. Bene observavit Elmsl., quod in schol. v. 134. adnotatum sit, γρ. θεσπίζει γραφήν, etsi hoc postremum ineptum est, ad hunc versum pertinere. τοιάνδε — κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν 1384, *ipse in me declarans.* τά τοι κακῶς εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται Oed. Col. 1190.

Μήποτε et μήπω s. μή ποτε et μή πω v. μή.

Μηρίον coxendix, os femoris immolationi exsectum. Apoll. Lex. v. μηρία: τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα. Accurate enim distingui μηρούς et μηρία docuit I. H. Vossius *Mythol. Br.* II. p. 303. — μυδῶσα κηκὶς μηρίων Ant. 995. οὐ δέχονται — λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα 1007.

Μηρός femur. ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται Hel. IV. 2. (791 D., qui in incertis posuit), de Lacaenis φαινομηρίσιν explicatum a Plutarcho l. c. μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα Colch. II. (312 D.) turpicule de Ganymede Iovi dilecto. — Abusive dicti μηροί pro μηρία *coxendices hostiarum exsectae* Ant. 998. καταῤῥυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. Quanquam quod Homericum μηροὺς ἐξέταμον illustrandae rei contulit Musgr. non minus erravit, quam schol. Il. α. 460. adscribendo τὰ μηριαῖα ὀστᾶ. — De tono v. Herod. ap. schol. Il. α. 464. Etym. M. p. 585, 32. uterque rationem tangens alteram, qua inflectitur μῆρον, id quod tradidit Arcad. p. 122, 26.

Μηρύω protraho. ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα inc. XLI. 2 (690 D.) *ancoram tollebant.*

Μήτε neque. I. Sua et legitima provincia particulae, *cum de duobus idem negando praedicat, sive de eodem duo,* qua in re illis contrarias partes, quas καί bis membratim positum sustinet. Sed potest plus quam bis deinceps iterari. μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά, μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι κοινὸν ποιεῖσθαι μήτε χέρνιβας νέμειν Oed.

R. 238—40. Cave tamen *πολυσυνδέτως* ingredi orationem putes. Imo *ἀσύνδετος* est, membratim divisa, ut interposito, quod licebat *καὶ* ante *θεῶν εὐχαῖσι* binae res accuratius coniungantur: *μήτε εἰςδέχεσθαι μήτε προςφωνεῖν* et *μήτε εὐχαῖσι μήτε θύμασι*; quibus deinde tertium per epenthesin accedit, in quo non minus recte *μηδὲ χέρνιβας νέμειν* dici potuit. *μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά, μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας* 270. *φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν* 310. *προςαυδᾶν μήτε τούςδε μήτ' ἐμέ* 352. *ὥςτε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι ποτ' ἄν* 374. *τὸ μήτε γῆ μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προςδέξεται* 1427. *μήτε μ' ἂν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδὲν* 1455. *ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν* Oed. Col. 735. *εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούςδε τοὺς πέλας* 806. *μήτε γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε* 1387. *μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις* 1520. *ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν* 1676 m. *μήτε πελάζειν — μήτ' ἐπιφωνεῖν* 1758 an. *τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα* Ant. 204. *τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ* 266. *μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν* 369 ch. *μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν — μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος* 693. *κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ μήτ' ἐκμάθοιμι* Trach. 579. *μήτε φέγγος ἡλίου μήτ' ἕρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας* 603. *τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός* Ai. 569. Admodum notabilis haec ratio particulae cum indicativo futuri positae: cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 276. *μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου* El. 172 ch. Suid. v. *μηθ' οἷς*. — *μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις, μήτε ξυνναίοιμι* 232 m. *μήτε μήτηρ ὡς κακὴ διδασκέ με, μηθ' ὡς — κτῆσιν Αἴγισθος δομῶν ἀντλεῖ* 1281. *ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς* inc. CV. 140 (927 D.). —

2. Sed liberioris usus particula apud poetas est. a. Primum ut *καί — τε*, ita et *μήτε — τε* et *μήτε — καί*; *sententias coniungunt*, alteram negantem, affirmantem alteram. *χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπείργειν* Phil. 1347. *κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγώ, μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ* Trach. 579. *ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι κἀποδημοῦντος πατρός* inc. C. 11. (779 D.): *καί* enim adverbiascere credi vix potest. Sed fortasse scribendum *μηδέ*. Quod contrarium est, *τε — μήτε* in sententiis membratim dispositum apud Sophoclem exemplum non habet. — b. *Μή* *sequente μήτε* dictum soloecum ait, et exempla corrupta Elmsl. ad Oed. R. 817. (824.) et ad Eur. Med. 3., quibus quae Hermannus in Censura opposuit, his sese moveri iure ille negat ad Oed. Col. 496. Nam *μή* prioris membri pro *μήτε* dictum unquam esse, non sane probabile in facillima paucorum exemplorum corrigendi ratione. Certe etiam

Oed. Col. 1191. et 1774. ita ferendum esset μήτε, quod non minus quam v. 497. libri tuentur. In Ant. 542. olim μήτε legebatur, sed cum Laur. A. μὴ δέ exhibeat, iam scribitur μηδέ. Sed quod contrarium est, μήτε cum insequente μή coniungi, etsi ipsum quoque a Sophocle dictum esse nunc non apparet, tamen creberrime a poetis usurpari docuerunt Elmsl. ad Heracl. 615. Matth. ad Or. 46. et his longe copiosius Schaef. ad L. Bos. p. 229.: οὔτε autem et οὐ vel Sophocles consociavit. — c. *Μήτε semel positum ubi bis oportuit*, ut ad prius membrum ex altero referri debeat, non est infrequens. ἐφίεμαι ἑκόντα μήτ' ἄκοντα μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα Phil. 760. Similia contulerunt Eust. p. 1694, 7. Schaef. ad L. Bos. 777. Elmsl. ad Oed. R. 817. — λίσσομαι ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐκκατανύσαι μόρῳ τὰν — νεκρῶν πλάκα Oed. Col. 1557 ch. Libri aut μήτ' ἐπιπόνῳ aut μήποτε ἐπιπόνῳ vel ἐπίπονα. Particulam metro officientem delevit Seidl. de vers. dochm. p. 124. Iam sic exemplum a criticis addubitatum an corrigerent explicat Hermannus, Phil. 256. οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε, μήθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που. μηδὲ κληδὼν est *ne fama quidem*: οἴκαδε μήτε Ἑλλάδος γῆς που est μήτ' οἴκαδε μήτε Ἑ. γ. Sic edd. vett.; Codd. μηδέ, Laur. A. μὴ δέ, quod commodos explicatus sane habet. Sic et μήτ' εἰργασμένῳ Ant. 266. explicandum ut ad antecedens βουλεύσαντι μήτε subaudiatur. — d. μήτε cum μηδέ subsequens habet, illud dividendae sententiae est, hoc autem graviore dicto finiendae, ut *neque etiam s. ne quidem* significet. ἐφιέμαι ἑκόντα μήτ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ — μεθεῖναι Phil. 760. *neque sponte neque coactum, imo nec ulla arte commoveri te iubeo, ut tradas.* Cf. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 476. Quod huic affine genus est, μήτε cum insequente δέ, id non potest nisi per anacoluthon explicari, ut a legitima verborum coniunctura descitum sit. ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτῶν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι Oed. Col. 422. Male τε scribit Elmsleius. A partitione enim ad contrarium ponendum oratio commutatur. — e. Cum οὐ necessario componitur, quando hoc cum potentiali optativo, μήτε cum optativo vero dicitur: οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Ant. 682. cod. Aug. b. οὔτ' ἐπισταίμην. Monuit Schaef. Mel. Cr. p. 91. De μήτε perperam scripto pro μή γε, μή με vel μηδέ Oed. R. 824. Oed. Col. 496. 1191. 1774. Ant. 546. iam diximus. — 3. De generibus sententiarum, in quibus μήτε apud Soph. reperitur, satis est memorare, longe plerisque locis rebus singulis opponendis adhiberi; bis in *vetandi*, El. 172 ch. Oed. Col. 735., quater in *optandi* formula reperitur, El. 232. Trach. 579. Ant. 369. 682., semel in *finali*, inc. C. 11 (779 D.). — 4. Semel ὑπερβάτως positum reperio. μήθ' οἷς

ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου El. 172. Oportuit dici οἷς ἐχθαίρεις μήθ' ὑπεράχθεο.

Μήτηρ mater. 1. Frequentissimum de homine. μήτηρ δὲ Μερόπη (ἦν) Oed. R. 775. μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων 928. μήτηρ τ' ἐμοὶ πατήρ τε 1452. μήτηρ καὶ γυνή Ant. 53. τέκνων μήτηρ 896. μάτηρ μὲν οἷα φράζω Trach. 523 ch. suspecto loco. σὰ ματὴρ ἄθεος 1028 m. οὔτε μήτηρ ἐνθάδε 1141. μάτηρ — θρηνήσει Ai. 614 ch. μήτηρ δ' ἡ 'μή El. 97 an. μάτηρ ὡςεί τις πιστά 227 ch. μήτηρ με πέμπει 398. μήτηρ ἀμήτωρ 1143. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ 1185. μήτηρ ὡς κακή 1281. ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται 1288. μήτηρ δ' ἐν οἴκοις 1301. — πρός νύν σε πατρός, πρός τε μητρός Phil. 466. μητρός τε καὶ — πατρὸς — ἀρά Oed. R. 417. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τε 783. λάθρᾳ μητρὸς καὶ πατρός 787. γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι 826. τὸ μητρὸς λέκτρον 976. τὰ μητρὸς — νυμφεύματα 980. πρὸς μητρὸς ἢ πατρός 1037. εἰ τρίτης μητρός 1063. cf. τρίδουλος. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός 1082. τὸν μητρὸς subaudito ἄνδρα 1289. τὰ μητρὸς καὶ πατρός Oed. Col. 269. ματρὸς κοινᾶς — ὠδῖνος 538 m. βλάστας — γενεθλίους πατρός, οὐ μητρός 977. μητρὸς — γάμους 982. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης — μητρός 1324. πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς Ant. 145 an. τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός 463. δυςμόρου ματρός 857 m. μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν 902. ματρὸς — γονάν 966 ch. κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν Trach. 526 ch. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1054. τῆς ἀρίστης μητρός 1095. τῆς μητρὸς — τῆς ἐμῆς 1112. τῆς πατροφόντου μητρός 1115. τραφεὶς — μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο Ai. 1208. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς 1268. μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης 1274. παῖ δυστανοτάτας ματρός El. 121 ch. ἐκ δολερᾶς ματρός 124 ch. τὰ μητρός 253. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ — ἔκ τε μητρός 318. καλοῦ τῆς μητρός 359. πατρὸς καὶ μητρὸς ὄντας 531. πρὸς τῆςδ' ὑβρίζει μητρός 780. μητρὸς — ὁ νοῦς 901. οὔτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος 1135. μητρός, ἥ σ' ἐγείνατο Alcmaeon. II. 2 (om. D.). μητρὸς φθορεύς Synd. IX, 7, 2 (155 D.). πατρὸς καὶ ματρός Ter. VIII. 2 (518 D.). — μητρὶ μιχθῆναι Oed. R. 791. πολλοὶ — μητρὶ ξυνευνάσθησαν 982. μιγῆναι μητρί 995. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ Ant. 1126 ch. μητρὶ μὲν θανεῖν μεταίτιος Trach. 1223. μητρὶ τῇδε Ai. 556. Τελαμῶνι δεῖξαι μητρί τε 566. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί El. 265. οὐδὲ μητρὶ δυςχερής 917. μητρὶ — ἔξειπε σῇ 1022. μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου Phaedr. IX. 1 (612 D.). μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί inc. CV. 174 (957 D.). — τὴν τάλαιναν μητέρα Oed. R. 1373. ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρα Trach. 733. αἴδεσαι δὲ μητέρα Ai. 502. μητέρα — τὸν φύσαντά τε 512. ἐμὴν — μητέρα 1280. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προςαυδᾶν El. 265. ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν 586. δεσπότιν ἢ μητέρα — νέμω 588. τὴν τοῦδε — Ζεὺς ἔγημε μη-

τέρα inc. L. 1 (708 D.). — *μῆτερ* Ant. 890. Trach. 64. 78. 86. 804. *ὦ μῆτερ* Trach. 731. *μᾶτερ αὐτοῦ Διός* Phil. 392 ch. 394. *μᾶτερ ἀθλία* Ant. 1285 m. — *ἄλοχοι πολιαί τε — ματέρες* Oed. R. 183 ch. *γυναῖκας μητέρας τε* 1407. — 2. De *peculibus* *ψακαλοῦχοι μητέρες* inc. CV. 180 (962 D.). — 3. Hinc singularia significationum haec sunt. *Nutricem* significat. *μήτηρ, ἡ τεκοῦσα — ἡ* (scr. *καὶ ἡ*) *μαστὸν ἐπίσχουσα, ὡς Σοφοκλῆς*. Pollux III. 10 (inc. CV. 120. s. 912 D.). *De locis* dicitur et *patria*: *ὅτι χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ* Phil. 326. *ἀπείρων, Κιθαιρών, οὐκ ἔσει, μὴ οὔ σέ γε — Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν* Oed. R. 1092 ch. De *terra* armatorum matre: *βλαστὸς — χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ* Colch. IV. 2. (314 D.), quod illustrat Apoll. Rh. III. 1371. et eius schol., qui versus Sophocleos servavit. De *fortuna* quae Oedipi res splendide auxerat: *τῆς* (*Τύχης*) *γὰρ πέφυκα μητρός* Oed. R. 1082. De *origine et fonte factorum* vel *consiliorum*: *οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται* Phil. 1345. *ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς* Ai. 174 ch. Denique *Terrae cognomen* est: *Γᾶ — πότνι', ἐπηυδώμαν σε κάκεῖ, μᾶτερ* Phil. 394. *γᾷ ματέρι* Oed. Col. 1478 ch.: quorum exemplorum illud Deam Tellurem spectat, hoc terram Atticam, patriam canentium. Cf. Reisig. Enarr. p. CLXXX. — 4. *Formae et scriptura*. Formae pleniores *μητέρος, μητέρι* a diverbiis alienae sunt, in canticis rarae. Semel enim *γᾷ ματέρι* legitur Oed. Col. 1478 ch. et metro dochmiaco necessarium et a libris omnibus defensum. Dein dorismus *μάτηρ, ματρός, ματρί* a diverbiis abesse debet, ut iniuria Aldus ediderit *ματρός* Antig. 463., cum in libris per compendium scriptum reperiret *μ̄ρος*, de qua re videndus Valck. ad Phoen. p. 6. Nec in anapaestis, nunc, quod mirere, legitur. In canticis autem nusquam fere *μήτηρ, μητρός, μητρί, μητέρα, μῆτερ* comparent, sed *μάτηρ* Trach. 523. 1028. (versu heroico) Ai. 614. El. 227., qui quidem anapaesti spondiaci esse videntur, sed epodum choricum efficiunt. *ματρός* Oed. Col. 538. Ant. 857. 906. (Laur. a. *πατρός*, quod ipsum quoque dorismi indicium) Trach. 526. El. 121., ubi quod Suid. v. *δύστηνος* habet, *δυστηνοτάτης μητρός*, in innumeris illis exemplis est, quibus lexicorum conditores vel librarii vulgarem poeticae formae subrogaverunt; 124. Ter. VIII. 2. — *ματέρι* Oed. Col. 1478. *ματρί* Antig. 1126. *μᾶτερ* Ai. 174. Phil. 392. 394. Ant. 1285. *ματέρες* Oed. R. 183., ne uno quidem usquam libro discrepante. Qua de causa *ματέρα* scribendum, quamvis contra librorum fidem censeo Oed. R. 1092.

Μήτις et *μή τις* v. *τις*.

Μῆτις consilium. *τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων* Ant. 159 an. Accentus flectendi rationi *μήτιος* congruit.

Μητρόθεν a matre inde, a matris parte. ἡ μητρόθεν — δυςώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; Oed. Col. 531 ch. Dorismus minus convenit ad sedatum curiose quaerentium sermonem. De tono v. Apoll. de adv. p. 573.

Μητρόπολις. Magis proprie dicitur αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον Oed. Col. 711 ch. de terra Attica, propter antiquitatis et incolentes αὐτόχθονας dictum. Sed Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν Ant. 1109 ch. poeta urbem dixit, in qua deus Baccharum praesul natus est. Hermannus, in repudianda adsciscendave etiam contra librorum fidem pro ratione maxime numerorum dorica forma minime constans, non audet inferre ματρόπολιν, quod mihi omnes veritatis numeros habere videtur, reperiturque Aesch. Pers. 897. v. μήτηρ, μητρόθεν, μητρῷος.

Μητρῷος maternus. μητρῴαν — ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Oed. R. 1256. πατρῷα καὶ μητρῷα πήματα Oed. Col. 1198. calamitates sunt, sceleribus in patre occidendo, matre in matrimonium ducenda commissis contractae. ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον; Trach. 815. Versum affert Suid. v. ὄγκον. Schol.: τί γὰρ μάτην ἐπαιρόμεθα τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι; — μητρῷον λῆμα El. 1417. ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἆται Ant. 855 m., ubi vel vitiosa Laur. a. scriptura πατρῷαι dorismum demonstrat. — Accentus, qualis appingitur, necessarius est, et rationem similium explicat Etym. M. p. 665, 1. cf. Arcad. p. 122, 8. 42, 24.

Μηχᾰνάω machinor. Activa forma praeter Od. XVIII. 143. uno bonorum scriptorum loco reperta est Soph. Ai. 1016.: τὰ πάντ' ἀεὶ — ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς. Hinc passive dicitur μεμηχάνηται τοὔργον, Trach. 583. At deponens medium est: ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην Phil. 295. χὤτι ταῦτ' ἐμηχανῶ Oed. Col. 1039. Rei clandestinae, insidiosae vel gravis in his significationem videbis Trach. 583. Ai. 1016. Oed. Col. 1039.; in Phil. 295. non inest nisi rerum ad victum necessariarum moliendarum notio.

Μηχᾰνή artificium; vox media. κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου θηρὸς Ant. 348 ch., quod ad domandas feras, non capiendas recte schol. retulit. ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον; Trach. 771. de dolose inuncto pallio. ἐννυχίοις μαχαναῖς Ai. 181 ch. dolo nocturno. Adverbiascit Ὀρέστην — μηχαναῖσι μὲν θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον El. 1220 de simulata morte dictum: memorat Eust. p. 647, 38. 1085, 64. — De accentu praecipiunt Herod. π. μον. λέξ. p. 18, 18. Arcad. p. 111, 2. ubi vitiose μηχειλή scriptum, quanquam diserte de vocabulis in ανη finitis docere sese dicit.

Μηχᾰνημα artificium. κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Oed. Col. 766. v. λόγος.

Μηχανόεις artificii plenus. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας — ἔχων Ant. 362 ch. Dorismum non magis quam v. 348. restituere ausim.

Μηχανοῤῥάφος dolorum artifex. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον Oed. R. 387. Versum cum sqq. duobus habet Stobaeus Serm. X. 19., primum Suidas v. μάγος et μηχανοῤῥάφος et ὑφείς.

Μῑαίνω contamino, maculo. Proprie dictum: πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθεὶς Oed. Col. 1376. μιαίνεσθαι, καὶ ἐκμιαίνεσθαι τὸ ὀνειρώττειν Σοφ. (inc. CV. 125.) ap. Phot. p. 269, 9. Quod cur huc referam, docent Intpp. Ar. Ran. 761., et rem turpem aut de industria tectam aut a descriptoribus libri compendio interpretationis obscuratam esse. Tralate: θεοὺς μιαίνειν οὔ τις ἀνθρώπων σθένει Ant. 1031., quo sensu μίασμα de rebus humanis dicitur, *impio facinore maculare.* Hinc rursum liberiore genere tralationis dictum τὸ — καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος Alet. IV. 3 (91 D.). Cf. Porson. ad Or. 909. Valck. ad Hipp. 1437. — Aoristus atticis poetis semper est ἐμίανα, v. Eur. Hel. 1000. Iph. Aul. 1571.

Μῑαιφόνος sanguine maculatus. μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα El. 483 ch. De tono v. Arcad. p. 91, 3.

Μῑᾰρός scelestus. ὦ μιαρὸν ἦθος Ant. 742. ἥ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει Trach. 983 m. de morbo exsecrando ab Hercule dictum. Passovium, qui Deianiram dici arbitrabatur, bene refutat Hermannus, μιαρός Atticis in convicium cessisse demonstrans, nec necessario de rebus natura puris, sed labi et inquinationi obnoxiis dici, quod illi videbatur, ut de morbo, qui ipse μίασμα esset, dici non posse putaret. — Acui ut verbale ratio iubet· cf. Etym. M. p. 587, 15.

Μῖασμα piaculum. ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος Oed. R. 313. Omnia dicit, quae propter Laii caedem expiatione indigent. ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς; 1012. παίσαντες τε καὶ πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι Ant. 172. nefanda caedes fratrum mutua iure μίασμα vocatur. ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις 772. μίασμα τοῦτο μὴ τρέσῃς 1029. — *Homo piacularis* dicitur: μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ', ἐλαύνειν Oed. R. 97. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμὶν ὄντος 241.

Μῑάστωρ homo piacularis, scelestus. ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι Oed. R. 353. ὥςτε τῷ μιάστορι ξύνεστι El. 267., Aegistho, qui occidendo Agamemnone piaculum contraxerat. Affert versum Suid. v. πλήμων. *Ultorem piaculi* significat, ipsum quidem vindicta a matre repetenda piaculum contracturum: ὅν (Ὀρέστην) πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω El. 593. Photius p. 270, 1.: μιάστορα, λυμεῶνα, φονέα. Hesychius: μιάστωρ, μυσαρός, λυμεών.

Μίγνῦμι et *μίσγω misceo.* Hoc semel legitur de aquis Inachi: *μίσγει δ' ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου* Inach. XI. 4. (265 D.), quanquam in oratione abrupta non definiverim de verbo, sicut videtur, neutrali genere significationis dicto. Alterum praesente et imperfecto non exstat: reliquae partes, ut passiva forma, non minus ad *μίσγω*, quanquam Atticis minus usitatum, referri possunt. *εἴην ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν* Oed. Col. 1051 ch. *τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;* El. 1477. Audacter *βροτοὶ σὺν κακοῖς μεμιγμένοι homines* dicuntur *misera sorte utentes.* — De *concubitu*: *ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι* Oed. R. 791., quod productione syllabae tutum: at *χρῆναι μιχθῆναι μητρί* 995. contraria de causa; universe enim hae formae tragicis pro ratione numerorum dispensantur.

Μῖκρός exiguus. ῑ natura producitur, si cadentis aetatis impeditos poetas exceperis hic illic a recta ratione deflectentes, v. Wolf. Anal. lit. fasc. IV. p. 509. Brunck. ad Ar. Plut. 147. Meinek. ad Menandr. p. 29. Elmsleio ad Med. 361. *σμικρός* et *μικρός* ut *ξύν* et *σύν* ita apud tragicos differre videntur, ut plenior scriptura regnet, nisi metro adversetur, eamque sane legem Aldus perpetuo fertur observasse. Mihi codicum fides potior videtur. *Μικρός* metro arguente scribendum Trach. 360. Oed. R. 1083. in trimetris; Ai. 161. in anapaestis, et hoc quidem loco contra libros omnes, versum baccheo corruptum monstrantes. In Oed. Col. 443. in diversa abeunt codd., ut recte edi videatur *σμικροῦ*, quippe longe crebrius apud tragicos obvium. Exemplis Capt. VIII. 18. (39 D.) et inc. XX. 2. (675.) nihil tribui potest. Sed El. 1102. *μικρά* scribendum secundum codd. praeter Harl. Significatione unum exemplum *de corpore parvo* est: *εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω* Capt. VIII. 18. cui confine est de cineribus *φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψανα* El. 1102. Duo de opum sunt *magnitudine*: *μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν* Oed. R. 1083. *μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ὑπὸ μικροτέρων* Ai. 161. Duo de *rebus humanis* universe: *ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας* Trach. 360. *μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος* inc. XX. 2. v. *σμικρός*.

Μιμνήσκω. Non legitur nisi passiva forma duo significans. 1. *meminisse. πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος* Trach. 1213. *μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως* Ai. 1333. *ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴμεθα* Oed. R. 49. de sensu v. Erf. Cod. Mosc. a. *μεμνῴμεθ' ἄν*, unde quis *οὐδαμῶς — ἄν* scribendum suspicetur, favente Eustathio p. 1332, 18. Elmsleio contra subiunctivus *μεμνώμεθα* videtur aptior, optativum fore *μεμνήμεθα*. Sed *μεμνῷτο* pro *μεμνῇτο*, quod editur Ar. Plut. 992., cod.

Par. ap. Schaef. App. p. 558. Formam illam, μεμνέῳτο ex dilatione brevioris μεμνέοιτο, indeque etiam μεμνώμεθα factum meminit Eust. p. 1305, 46. cui adde Phavor. v. μεμνέῳτο, eamque scripturam optime defendit Buttm. Mus. Stud. Antiq. I. p. 239. et Gr. Mai. vol. I. p. 442. cf. Herm. ad Eur. Iph. Aul. 116. τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην Oed. R. 1057. ἀρά μου μέμνησθ᾽ ὅτι — 1401. τοῦ φονέως μεμνημένος Oed. Col. 1363. μέμνησθέ μου θανόντος 1552. Casus igitur secundus et quartus verbo sine discrimine sensus adduntur. — 2. *mentionem facere.* Hac significatione ἐμνήσθην et ἐμνησάμην aoristi formae duae sunt. οὐδ᾽ ἂν ἐμνήσθην ποτέ El. 365. ἡνίκ᾽ ἂν μνησθῶ Phil. 310. ἐμνήσατ᾽ οὖν ἐμοῦ τι Oed. R. 564. τὸν ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών El. 1243. Minus recte enim de recordatione hoc intelligitur, melius de admonitione hortantium ad ultionem.

Μίν v. Ἐ.

Μινύθω minuor, exaresco. οὐδ᾽ ἄϋπνοι κρῆναι μινύθουσι Oed. Col. 692 ch. de fontibus perennantibus. Schol. ad h. l. bene corrigit Abresch. ad Aesch. Eum. 369. De usu verbi transitive et intransitive significantis v. Merrick. ap. Wernickium ad Tryphiod. p. 48.

Μινύρομαι minurio. μ ι ν ύ ρ ε τ α ι, κλαίει, θρηνεῖ, εὐφώνως λέγει Photius p. 271, 11. κλαίει, θρηνεῖ, ὀδύρεται Hesychius. μινυρίζω et μινύρομαι distinguit Ammonius p. 94., sed a poetis discrimen illud minime observatur: cf. Valck. ad Phoen. 1518. Blomf. gl. Aesch. Agam. 15. — ἔνθ᾽ ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ᾽ ἀηδὼν Oed. Col. 677 ch. codd. Laur. A. B. Vat. hanc scripturam tuentur. Aldus et membr. Brunckii μύρεται. Illud affert Suid. v. μινύρεται Photii usus verbis.

Μίσγω v. μίγνυμι.

Μισέω odi. μισῶ γε μέντοι χὤταν — Ant. 491. μισῶ μὲν ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ inc. XC. 1 (770 D.). σὺ δ᾽ — ἡ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ El. 349. μισεῖ δέ μ᾽ Ἑλλήνων στρατός Ai. 453. τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν 1314. οὐδ᾽ ἐὰν μισῶν κυρῇς 1324. ἐμίσουν δ᾽, ἡνίκ᾽ ἦν μισεῖν καλόν 1326. μισοῦντ᾽ ἐμίσει Ai. 1113. Recte sic plerique libri, etiam Laur. A. B. ἐμίσουν Brunckii C. idemque in D. supra scriptum et apud Triclinium. — Ἕκτορος ξένων ἐμοὶ μάλιστα μισηθέντος Ai. 805.

Μίσημα odium, hoc est homo, quem odio persequimur. ὦ δύσθεον μίσημα El. 281. Clytaemnestrae in Electram convicium, quod affert Suidas v. δύσθεος. Illustrant Valck. ad Hippol. 406. Monk. l. c. (408.) Blomf. gl. Sept. 170., et de figura abstracti pro concreto positi Dorv. ad Char. p. 476. Casaub. ad Athen. I. p. 30. Sturz. de dial. Mac. et Alex. p. 53. not.

Μισθαρνέω mercedem accipio. ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε Ant. 302.

Μισθός *merces.* καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ὅς — ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χερσίν Trach. 557. παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε Ant. 294. In Ant. 221. *poena* facinoris commissi significatur. — De accentu generatim a contrario docet Arcad. p. 49, 11., accuratius Eust. p. 807, 8. 912, 60., ex μισητός perhibens contractum; sed videtur periecticorum sequi rationem.

Μῖσος *odium.* Ἄρη, τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα Oed. Col. 1394. ὡς — τούτων μῖσος ἐνδείξειας ἄν El. 340. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται 761. sententia a Stob. Serm. LXXVI. 5. relata. μῖσός τε γάρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι 1303. *Hominem* nobis *odiosum* et *detestabilem* visum convicii gratia significat. ὦ μῖσος Phil. 979. ἄγετε τὸ μῖσος Ant. 756.

Μιτώδης *filis contextus.* βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην (εἴδομεν) Ant. 1207. Legebatur ante Brunckium μιτρώδει, quod iure ineptum dicit Brunckius, etsi adversatur Hermannus. Non video enim, quomodo βρόχος μ ι τ ρ ώ δ η ς *ex zona confectus* dici possit, etsi schol. et Triclinius eam explicationem protulerunt. μιτώδει codd. Brunckii E. T. Laur. B.; eoque etiam Laur. A. scriptura ducit μιτώιδη, supra positis ρ̄ et ει̅.

* *Μιτρώδης* v. *μιτώδης*.

* *Μνάομαι* v. *μάομαι*.

Μνεία *memoria.* βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; El. 384. μ ν ε ί α ν, τὴν μνήμην Σ. Ἀλεξάνδρῳ (IV. 4. 87 D.) Antiatt. Bekk. p. 108, 31. Eadem sine fabulae nomine, ut etiam Electrae locum spectare possint, Photius p. 272, 17. et Suidas v. μνείαν.

Μνῆμα *monumentum* proprie dictum, quo quis rei recordandae admonetur. μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1243 an. Creon dicitur filii corpus gestans. κεῖμαι — ἀεὶ πυκινοῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς μνήματα Τροίας Ai. 1189 ch. Epexegesi additum μνήματα, i. q. ἃ μνήματά ἐστι; squalorem enim suum exitiosae ad Troiam commorationis monumentum dicit.

Μνημεῖον *monumentum:* non structum illud, sed res qualiscunque admonitioni idonea. μ ν η μ ε ῖ ο ν — πᾶν μνημόσυνον Phot. p. 272, 19. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων El. 1115. una cum cineribus. οἶμαι μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα El. 921. de cincinno et libatione sepulcrali. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα — τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε Phil. 1418. *animi beneficii memoris documenta.* Schol.: ἀντὶ τοῦ· ἐκ τῶν ἀριστείων ἐμὲ τίμησον. — De tono confer Arcad. p. 120, 11.

Μνήμη *memoria* (recordatio). οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο Oed. R. 1131. *ex recordatione.* ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239. μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσα 1246. οὐδὲ — δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν

Oed. Col. 510. sententia Suidae memorata v. τέκεα et τοῖς τεκοῦσι. — τῶν φίλων — μὴ μνήμην ἔχειν El. 338. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προςεῖναι Ai. 517. εἰςέδυ μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν Oed. R. 1318. — Accentum notavit Arcad. p. 110, 14. et Etym. M. p. 589, 17. ex μενήμη factum μνήμη affirmans.

Μνημονεύω recordor, mente teneo, μνήμων εἰμί. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρήνεσα; Phil. 121. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν Ai. 1252. τὰ χρηστὰ — οὐδὲ — ἐμνημόνευσεν inc. C. 9 (779 D.).

Μνήμων memor. μνήμων Ἐρινύς Ai. 1369. Respicit Eust. p. 1169, 46. Accentum generis memorat Arc. p. 13, 6.

** *Μνῆσις memoria.* ἁ δὲ μνᾶσις εὐποτμότατος Grotii coniectura verisimilis est Synd. I. 2 (146 D.). Legitur apud Stobaeum ecl. XXVI. 1. ὠδυνάσεις εὐποτμότατε. Alii μνᾶστις malent.

Μνηστήρ procus. μνηστὴρ γάρ ἦν μοι ποταμός Trach. 9. τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προςδεδεγμένη 15.

Μνῆστις memoria, recordatio. ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν Ai. 516. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνὴρ οὐδὲ — ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1248. ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος 519., quam sententiam respicit Eust. p. 981, 33. 1593, 46. — Accentum docet Arcad. p. 35, 14.

Μογερός aerumnosus. στυγεραὶ — εὐναὶ μογερῶν οἴκων El. 93 an. *tristis quies in aedibus calamitosis sumpta.*

Μόγις v. μόλις.

Μόγος aerumna. μόγος ἔχει (με) Oed. Col. 1741 m. — De tono v. Arcad. p. 47, 1.

Μοῖρα. Accentum vocabuli notarunt Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 9. Gr. Herm. de pros. p. 425. Arcad. p. 96, 27. et ex μόρα productum Etym. M. p. 589, 24.: nec potest alius cogitari in correpta syllaba ultima. — Significationum antiquissima 1. *partis* est. μοῖραν πατρῴας γῆς ἐξαίρετον Trach. 162. 2. Hinc est *pars debita, ius et fas*, inprimis in formulis certis quibusdam. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν Trach. 1229. *non videtur tribuere, quod fas est*; i. e. non revereri officium. μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς Oed. Col. 279., quae Tricliniana scriptura (libri μοίραις, unde Reisigius novum genus dicendi procudit, μοίρας, quem genitivum esse vult) dictum κατὰ τὸ σημαινόμενον habet, pro ἐν τινι μοίρᾳ ἔχετε: *cavete ne spernatis*: v. Schaef. et Herm. — 3. Iam *sortem* hominis vitaeque humanae significat. μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντι Phil. 676 ch. de qua synchysi hominis et sortis eius quasi parium v. Schaef. Mel. Cr. p. 127. οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν Oed. R. 376. ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν — ἁγνείαν

λόγων ἔργου τε 864 ch. Male schol. de *fortuna secunda* interpretatur: *sortem* dici vidit Musgr.: φέροντι autem pro φέρειν ita dictum ut subaudiri infinitivus videatur: *pietatem adhibenti sors, ut id recte faciam, eveniat*: v. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 250. πρὸς σῇ δυςδαίμονι μοίρᾳ 1302. οὐ πάνυ μοίρας — πρώτης Oed. Col. 142 an. i. q. ἐσχάτης, ut monet Eust. p. 479, 14. v. Herm. μοῖρ' ἀνυμέναιος 1223 ch., quod cur etiam apud Hermannum initiali scribatur maiuscula, non intelligo: v. ἰσοτέλεστος. — μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε — κρυφθῆναι χθονὶ 1543. πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου Ant. 887. ante id quod debebat, vitae spatium exactum. ἄλλη μοῖρα — καθεῖλεν Ai. 512. κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 910 ch. μοίρᾳ — οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν El. 1082 ch. v. βαίνω. — στέργειν μοῖραν Thyest. III. 2 (om. D.). μοῖρα δυςαμερίας contrarium ὄλβῳ Ter. VIII. 5 (518 D.). πρὸ μοίρας Phaedr. X. 2 (603 D.). *antequam fatale fuerit*. — 4. *vis fati* sortis humanae moderatrix. ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν Phil. 331. κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα Oed. R. 887 ch. velut κὴρ homine potiri dicitur. ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω 1458. significantius certe de *vi fati nos abripiente ulterius*, quam de *sorte* dicitur. εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει Oed. Col. 1451 ch. v. κίχανω. — ὅτε — πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο Ant. 170. *eadem fatali necessitate*. ὦ γένος — νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει El. 1406., si cum Hermanno φθίνειν scripseris, quod transitive id verbum perraro dicitur, μοῖρα *sors* erit. ἁ δ' ἐρχομένα μοῖρα Trach. 847 ch. *ingruens fati vis*. Magis etiam ad Fati personae quasi simulacro ornati vim pertinet ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει Phil. 1452 an.; quod tamen non magis desiderat maiusculam initialem. — 5. *Deae fatis administrandis praefectae* Μοῖραι dicuntur. ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 974 ch. v. ἔχω. — Cur in μοῖρα initio versus eliso aliquid memoratu dignum repererit Porsonus ad Phoen. 1622., non video: id apud Sophoclem est Oed. Col. 1543.

Μοιρίδιος *fatalis*. μοιριδία τίσις ἔρχεται Oed. Col. 228 ch. *poena fatalis accidit*. v. Herm. ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά Ant. 941 ch.

Μοιχός *adulter*. βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχὸς inc. L. 6 (708 D.). — De tono v. Arcad. p. 85, 3.

Μολεῖν. I. *Formae*. Semel *futurum* huius authypotacti legitur μολούμεθα Oed. Col. 1739 m. Cetera non sunt nisi *aoristi* exempla. ἔμολον non legitur. ἔμολες El. 496 ch. ἐμόλετε 1225 m. — μόλοι Oed. R. 765. Oed. Col. 70. Trach. 657. Ai. 904. — μόλω Phil. 477. Ai. 1162. μόλῃς Phil. 1316. Oed. Col. 1524. μόλῃ Phil. 146 an. Ai. 673. El. 378. 617. 896. inc. LIV. 2 (711 D.). μόλωμεν Oed. Col. 1745 m. μόλωσι et μόλωσιν Phil. 307. 759. inc. LVIII. 8, 3 (719 D.). — μόλετε Oed. Col. 889 ch.

bis. — *μολεῖν* Phil. 60. 112. 728. 787. 801. 1333. 1347. Oed. R. 1010. 1055. Oed. Col. 71. 761. 1097 ch. 1186. 1288. 1626. 1755 an. Ant. 233. 1128 ch. Trach. 4. 782. Ai. 504. 791. 985. 1211. El. 446. 802. 860. 1256. inc. LXXXVIII (761 D.). In Phil. 47. Laurr. tres, Ricc. Vat. *λαβεῖν*, quod nunc praeferendum alteri scripturae *μολεῖν*. — *μολὼν* Phil. 330. 908. Oed. R. 35. 396. 1372. Oed. Col. 901. 1299. 1473. Ant. 228. 1193. Trach. 392. 420. El. 39. 1395. Ai. 399 m. 642. 688 ch. 841. 1365. *μολοῦσα* Oed. R. 946. Oed. Col. 26. 498. Ant. 105. Trach. 386. Ai. 772. *μολόντα* sing. Oed. Col. 1166. Trach. 392. Ai. 420 ch. El. 159 ch. *μολούσα* Oed. Col. 1597. *μολόντες* Oed. Col. 416. *μολόντα* plur. Trach. 842 ch. In Trach. 392. pro *μολόντα* est *μολοῦντα* in Flor. Ald.: de quo errore (*μολέω* enim nihil est), v. Herm. it. Schaef. ad v. 393. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 27. — II. *Usus*. 1. *ire et abire* significat. *οὐχὶ δεσπότῃ τόδ᾽ ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις;* Oed. R. 946. *ἀλλ᾽ ὅςτις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι;* Oed. Col. 26. *ἆρ᾽ ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;* 70. *ὡς τάχιστα — μολὼν — ἀναγκάσει (τις)* 901. *τὼ δ᾽ — εἰς ἐπόψιον πάγον μολούσα — ἐπόρευσαν* 1597. *ποῖ μόλωμεν;* 1745. *οὐ θεμιτὸν γὰρ κεῖσε μολεῖν* 1755 an. *δεῦρο — μολεῖν σοι* Ant. 233. *τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν* Trach. 782. *obviam fieri.* *ποῖ μολὼν μένω;* Ai. 399. *quo evadam?* *σὺ μὲν μολὼν — δόμων ἔσω* El. 39. *ποῖ με χρὴ μολεῖν;* 802. *μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω* 1395. — 2. *venire, redire, accedere*: cf. *ἀφικνεῖσθαι* et *ἔρχεσθαι*, simili licentia utentia; Heind. ad Plat. Protag. p. 462. Seidler. ad Eur. El. 6. *οἵ σ᾽ ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν* Phil. 60. *κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;* 112. *ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης* 146 an. *ὅταν μόλωσιν* 307. *forte huc delati.* *ἐὰν μόλω ᾽γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα* 477. *σωτῆρας — ἡμῖν μολεῖν (τοὺς θεούς)* 728., cf. *ὦ θάνατε — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ;* 787. *ἢν δὲ τῷ χρόνῳ μόλωσ᾽ ἐκεῖνοι* 759. *σοῦ μολεῖν ἄτερ* 801. *πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδία — μόλῃς* 1316. *εἰς Τροίαν μολεῖν* 1347. *ἄστυ Καδμεῖον μολὼν* Oed. R. 35. *ἐγὼ μολὼν ἔπαυσά νιν* 397. *πῶς ἂν μόλοι δῆτ᾽ — ἐν τάχει;* 765. *εἰς οἴκους μολεῖν* 1010. *ὅντιν᾽ ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα* 1055. *ἢ καταρτύσων μολεῖν;* Oed. Col. 71. *οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον* 416. *σφῷν δ᾽ ἁτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε* 498. *ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν* 761. *μόλετε σὺν τάχει, μόλετε* 889 ch. *ἀρωγοὺς μολεῖν γᾷ τᾷδε* 1097. *ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν* 1186. *ἔνθεν μ᾽ ὧδ᾽ ἀνέστησεν μολεῖν ὁ — κοίρανος* 1288. *ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα — πορευσάτω* 1473. *κεῖν᾽ ὅταν μόλῃς μόνος* 1524. *αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα* 1626. *ὅπως μολούμεθ᾽ ἐς δόμους οὐκ ἔχω* 1739. *οἷ μολὼν δώσεις δίκην* Ant. 228. *μολεῖν — Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν* 1128 ch. *σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν* Trach. 394. *τίς πόθεν μολὼν* 420. *ὅθεν μόλοι πανάμερος* 657 ch. *χθονὸς μολόντ᾽ ἄπο Ἑλλανίδος* Ai. 420. *πρὸς δόμους μολεῖν* 504.

Τεύκρῳ δ', ἢν μόλῃ, σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν 673. *Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων* 689. *Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν* 791. *ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι* 904. *ἐς τ' ἐγὼ μόλω* 1162. *κοὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν* 1211. *μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν* El. 159. *ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ* 378. *ἀρωγὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν* 446. *εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ* 617. *διώκομαι — σὺν τάχει μολεῖν* 860. *γοναὶ — ἐμόλετ' ἀρτίως* 1225. *ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν* 1256. *κἂν ἐλεύθερος μόλῃ* inc. LIV. 2 (711 D.). *ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν* LXXXVIII (761 D.). Adde locutionem *εἰς Ἅιδου μολεῖν* Oed. R. 1372. Trach. 4. Phil. 1333. *μόλωσ' ἐς Ἅιδου* inc. LVIII. 8, 3 (719 D.). — 3. Tralatam a *veniendo* et *eundo* significationem haec ostendunt exempla: *Ἀκτὶς ἀελίου — ἐφάνθης — Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα* Ant. 105 ch. *ὦ Πέλοπος — ἱππεία, ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γᾷ* El. 496 ch. *ἐξεπίσταμαι μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν* 896. *τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς* Trach. 842 ch. *μολόντα* Hermannus *aliunde cognita* interpretatur, quod minime videtur aptum; ego de *malo Herculi secundum Nessi consilium inflicto* intelligo. *οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολών* Oed. Col. 1299. Etiam Ai. 1211., quod supra posuimus, rectius fortasse *γεγενῆσθαι* explicueris illud *μολεῖν*. — 4. Velut *ἔχων, ἄγων, λαβών, φέρων*, etiam *μολών* non ex abundante quidem, sed vix ut commode interpretemur, dici solet, rei quadam praesentis aut agendo intenti imagine illustrandae constitutum. Maior exemplorum pars non multum a propria significatione discedit. *νοῶ — τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών* Phil. 908. *σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν τε* Oed. Col. 1166. *δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών* Ant. 1193. *πεύθου μολοῦσα τἀνδρός* Trach. 386. *τί χρὴ — μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;* 392. *οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει μολών* 1013 m. *ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὁποῖ' ἔπη θροεῖ* Ai. 772. *ὡς ὁ στρατηγὸς — μολὼν αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην λωβητὸν ἐκβαλεῖν* 1365. Magis abundare videtur *μολών* his duobus exemplis: *ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών* Ai. 841.: ubi nihil deesse videretur, si aut *νῦν μ' ἐπίσκεψαι* aut *νῦν μόλε* legeretur. *μόλις δ' ἐρῶ, ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών* Phil. 330. — De *μολεῖν* c. dat. coniuncto velut Antig. 233. v. Musgr. ad Eur. Phoen. 310. Abresch. lectt. Aristaen. p. 71. Canticorum et diverbiorum in hoc verbo promiscuum esse usum certum est.

Μολιβδίς globulus plumbeus. *μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν* inc. CV. 126 (783 D.). Integrius scriptus versiculus exstat ap. Plut. Mor. p. 75, b., quam apud Etym. M. p. 590, 8. *καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον κατῆγε.* *μόλιβος* non admodum verisimile dictum esse ab Atticis, sed *μόλυβδος* et *μολυβδίς* subrogare, cum in libris scriptum sit *μόλιβδος* et

μολιβδίς non tam propter Etym. M. l. c. quam propter perpetuum librorum dissensionem non audeo, etsi fecit Piers. ad Moer. p. 257. V. Virum Summum ad Phryn. p. 148.

Μόλις aegre, inde *vix*. *μόλις ἔφηνε — φῶς* Phil. 296. *ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ* 329. *τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον* Oed. R. 782. *ὡς ὑμᾶς μόλις εὑροῦσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω* Oed. Col. 326, 7. *ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοί* Ant. 290. *μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν* 1092. *πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις* Trach. 801. *ἔμφρων μόλις πως σὺν χρόνῳ καθίσταται* Ai. 299. *μόλις ἔθυσεν αὐτήν* El. 565. Cod. Brunckii D. Flor. Δ, et Lipss. *μόγις*. *χεῖρα σὴν μόλις φυγών* 591. *μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον* 744. *μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα* 1247. *δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες* 1501 an. *βραδεῖα δ' ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται* inc. LXX. 1, 2 (737 D.). *τὰ χρηστὰ κέκτηται μόλις* inc. C. 9 (779 D.). *μόλις πως* (Ai. 299.) *μόλις ποτέ*, similia composita v. Dorvill. ad Char. p. 345. Heind. et Stallb. ad Plat. Protag. p. 314. E. — *Μόλις* et *μόγις* distinguit, inepte quidem, Thomas M. p. 619. cf. Hemsterh. ad Luc. t. I. p. 302. Bip. (t. I. p. 86). Hoc atticum vocat Gregor. Cor. p. 65.: illud Lecapenus p. 71.: recte utrumque. Nam apud scriptores inde ab Aristophane et Platone regnat *μόγις*, quod iure praetulit Brunckius ad Ar. Thesmoph. 447.: nec tamen libris omnibus firmatur ubique, ut iure *μόλις* apud Platonem ferat, ubi codd. aut plurimi aut optimi ministrent, Schneiderus ad Plat. Civit. p. 502. C. Nimis contra dubitanter Porsonus ad Phoen. 319. nihil in his certum esse affirmat, quanquam *μόγις* praeferendum videri haud obscure significat. Nollem factum, etsi paulo confidentius solum probat Blomf. in Aesch. Pers. 515. Scilicet etiam *τάττω* et *πράττω* attica sunt, sed neque tragicorum neque Thucydidis. Et apud hunc longe potiore fide *μόλις* esse constat: v. Poppo. t. I. p. 208., apud illos *μόγις* omni fere auctoritate destituitur. De Sophoole vidimus. Apud Aeschylum consensu legitur *μόλις* Ag. 1052. Eum. 826.; in Prom. 131. Pers. 501. (515). *μόγις* Wellauerus iniuria dedit: illo loco Guelf. et Lips. 2. *μόλις* $\overline{\gamma}$ supra scripto, ut correctorem secundum atticismi normam agnoscas, hoc rursus *μόλις* est in scholiis, Guelf. et Aldina. Euripidis codices fluctuantes quidem, sed ut haud dubie maiore antiquiorem scripturam consensu tueantur, videas.

Μολπή sonus. *οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων* Phil. 213 ch. Tricl. *μολπάς*. Accentus verbalium a perfecto communis est et notavit etiam Arcad. p. 113, 9.

Μομφή reprehensio. *ἤ τινα — μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς* Ai. 180 ch. *querendi causam nactus*. De tono Arc. p. 115, 20.

Μοναρχία regnum. λαβὼν — χώρας παντελῆ μοναρχίαν Ant. 1148.

Μόναυλος de *lyra* dicitur *sine voce addita pulsata.* v. Poll. IV. 75. Athen. IV. p. 175. et utriusque interpp. Hic e Thamyri (I. 2. s. 227 D.) λύρα μόναυλος memorat. Scribitur μοναύλοις, quod correxit Brunckius.

Μόνιμος constans, fidus. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος Oed. R. 1322 m., quod affert Eust. p. 642, 41.

Μόνον v. μόνος.

Μόνος et μοῦνος canticorum et diverbiorum promiscua sunt, quanquam in utroque sermone μοῦνος aliquanto rarius reperitur; versuum lege utriusque regitur usus. Non exstat enim huius nominis quale in ξεῖνος exemplum tale, quod propter vim sententiae in eo positam libris simul suadentibus μοῦνος praeferre cogat. Nec assentior Kuehlstaedtio de dial. trag. p. 104. μοῦνος semper cum animi quodam affectu pronuntiari affirmante. Etsi enim verum est οὐ μόνον insequente ἀλλά nunquam οὐ μοῦνον esse scriptum, id non fit, quod omni vocis intentione caret, sed quod maxime communis et quotidiani usus formula est. μ ο ῦ ν ο ς igitur in *canticis* legitur Phil. 183. μούνᾳ El. 150. μοῦνον Trach. 954. In *anapaestis:* μούνη El. 119. μούνην Ant. 932. In diverbiis μοῦνος Ἑλλήνων El. 521. χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1418. κεἰ μοῦνός εἰμι Oed. Col. 879. ἀνδρῶν γε μοῦνος 1252. ἐλθὼν μοῦνος Ai. 1255. Ἅιδης μοῦνος Ant. 308. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς 504. μοῦνον ἀνθρώπων Trach. 276. μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1199. σωτῆρα — μοῦνον ἐξευρίσκομεν Oed. R. 304. ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον Oed. Col. 995. ἓν ἦθος μοῦνον Ant. 701. μοῦνον ἐξωρμωμένη Palam. III (426 D.). Quorum exemplorum certe Oed. Col. 879. 995. Ant. 701. Pal. III. vim et emphasin nullam habent.

Significationem 1. potissima et antiquissima fuit eius *qui solus ab aliis relictus aliquo loco versaretur.* μόνος αἰεὶ Phil. 172 ch. κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων 183 ch. ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων 683 ch. αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος 942. κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος Oed. Col. 1524. ὡς μόνη κλύοις Ant. 19. νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη El. 1360. ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη Trach. 896. μόνος παρὰ σκηναῖσιν Ai. 964. ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον El. 726. μηδ' ἀφιέναι μόνον Ai. 783. μόνον ἐρῆμον ὧδε Phil. 227. κᾆδει τι — μόνον διακονεῖσθαι 286. μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον ἐρῆμον 468. μή με καταλίπῃς μόνον 798. μόνον δέ με μὴ λείπετε Oed. Col. 501. ἄφετε μόνην ἐρῆμον Ant. 878. — 2. Hinc qui *solus aliquid facit* non adscitis aliis, vel *solus aliquo rerum statu et habitu utitur.* νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος Phil. 602. ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος Oed. R. 756. κεἰ μοῦνός εἰμι Oed. Col. 879. ἀνδρῶν γε μοῦνος 1252. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος Ant. 735. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης —

ἄχθος El. 119. μόνη γάρ εἰμι 803. ὡς ἐγὼ μόνη (si sola fecissem facinus) οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1311. πῶς ἐμήσατο — θάνατον ἀνύσασα μόνα; Trach. 882. ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος Ai. 47. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος 287. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις 462. εἰ σοῦ διοίσεται μόνος 506. i. q. μονωθείς. ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μοῦνος 1255. Ἕκτορος μόνος μόνου — ἦλθ' ἐναντίος 1262. τούτῳ μόνος παρέστης χερσὶν 1363. αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον τοὔργον El. 1007. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; Ant. 562. μοῦνον εἰςιδοῦσα Trach. 954 ch. nisi id adverbium. αὐτὸν εἰςιδὼν μόνον πηδῶντα πεδία Ai. 29. εἶλον — πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην Ant. 652. μόνα δὴ νῷ λελειμμένα Ant. 58. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας μόνους τ' Ἀτρείδας Ai. 456. — 3. *Unus praeter ceteros.* ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰςορᾶν — φάος μόνος δέδωκας Phil. 660. χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος Oed. R. 614. νόμοι — ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος 868 ch. χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ 1418. ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι 1503. τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος Oed. Col. 1241. σὺ τοῦτο μούνη — ὁρᾷς Ant. 504. ὅςτις αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ 703. μόνη δὴ θνατῶν Ἀΐδαν καταβήσει 816. οὐκ ἐγὼ μόνη El. 518. μοῦνος Ἑλλήνων 521. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας 1191. μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς 1192. ὦ μόνος σωτὴρ δόμων 1346. τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον 1482. φρονεῖν οἶδεν μόνη Trach. 312. μόνος θεῶν 354. μόνα — Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα 512. μόνη γὰρ αὐτὸν — ἐξαποφθερῶ 709. γυνὴ — μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα 1052. ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος 1223. τὸ σὸν μόνης δώρημα Trach. 772. τοὔργον ἂν σοῦ τοὔτ' ἔφην εἶναι μόνου Oed. R. 349. ἃ πατρὸς ὕπερ — μόνου ἄντομαι Oed. Col. 243. μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα 322. οὔτοι σοι μούνᾳ ἄχος ἐφάνη El. 150. σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν; 281. τῇδε θἠμέρᾳ μόνῃ Ai. 743. ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ Oed. R. 299. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ 630. τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε Oed. Col. 1528. μόνῳ δὲ χαίρειν — ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Aload. XI. 11 (109 D.). τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναί πάθους Trach. 260. μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1199. μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν (Ἀθήνας) Oed. Col. 262. 263. τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων 1128. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τόδε 1138. τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστι inc. LXIII. 8, 3. Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται Phaedr. IV. 1 (607 D.). — 4. Hinc *unum solum* plurium numero oppositum significat. Sunt in his exemplis, quae aegre a priore ratione discernas et ad utrumque referas. μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Phil. 61. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα 113. τὸ — ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν Oed. R. 63. ἣν — εὕρισκον ἴασιν μόνην 68. ταύ-

προστάτην — μοῦνον ἐξευρίσκομεν 304. ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος 307. πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη 850. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν 1072. τὰ δ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου 1280., probo enim Porsoni suspicionem de loco, in quo aperte mendose scriptum οὐ μόνου κακά, corrigendo. τοῖς ἐν γένει — μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά 1431. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας Oed. Col. 83. ὄνομα μόνον δείσαντες 266. nil praeter nomen, ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκέτῃ πιστῷ μόνῳ 335. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας 613. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων 631. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταῖνδ' αἷν μόναιν 863. ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα 899. ἕν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον 995. ἓν γὰρ μόνον τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα 1611. οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει Ant. 308. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει 701. Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν 773. τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν 932. ἀθοῦνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ ἔκτεινεν Trach. 276. μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Ai. 342. 343. σέ τοι μόνον δέδορκα — ἐπαρκέσοντα 352. αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 800. ὃν — μόνον προσεῦρον πιστόν 1344. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. I (202 D.). Πηλέα — οἰκουρὸς μόνη γεροντἀγωγῶ Pel. I. 1 (434 D.). μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην inc. LII. 3 (709 D.). — 5. Μόνον adverbium: Semel vel adiectivum plane adverbiali ratione dictum: οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα — τλῆναι τάδε Phil. 532. — μόνον θεοὶ σώζοιεν — ἡμᾶς Phil. 524. τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον 665. ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε Oed. R. 389. τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον 837. χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον Oed. Col. 794. μόνον — μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς 1208. Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Ant. 358. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθεὶς 771. μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων 1048. σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ Trach. 33. μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα 593. προσμόλοι μόνον 1099. ἐὰν μόνον τὰ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 524. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα El. 355. ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον Ai. Locr. III (13 D.). ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους Ion. I (298 D.). μοῦνον ἐξορμωμένη Palam. III. (v. supr.) si versiculi sententia satis certa. οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς XCIX. 2 (778 D.). Quod e Phil. Troi. III. vulgo proferunt huius usus exemplum cur praetermittam, indicatum v. βαρύνω. — οὐ μόνον legitur: εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον Oed. R. 690. κοὐ λόγῳ δείξω μόνον Ai. 800. κἀπέδειξαν οὐ λόγῳ μόνον El. 1445. Male post κἀπέδειξαν vulgo inciditur. — μὴ μόνον: μὴ μόνον τῷ σώματι Phil. 51. — οὐ μόνον — ἀλλά. κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα Phil. 551. Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος inc. XXIII. 1 (678 D.). — οὐ μόνον —

ἀλλ' οὐδέ (nam οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ non dixit Sophocles). οὐ κωφοὶ μόνον, ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰςορῶσι τἀμφανῆ inc. X. 1, 1 (663 D.). — 6. *Proprietas sermonis in* μόνος. a. μόνος pro μονωθεὶς cum *genitivo* dicitur: σοῦ διοίσεται μόνος Ai. 506.; et cum ἀπό: κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων Phil. 172. v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 541. Iniuria Suevernium secutus sic explicatum it Wex. Ant. 816., ubi propter additum καταβήσει nemo de Antigona ex coetu hominum semota cogitaret, sed de singulis, non gregatim morientibus. — b. Figura veteribus admodum dilecta contra ponuntur eiusdem vocabuli formae: ξυμπεσὼν μόνος μόνοις Ai. 462. Ἕκτορος μόνος μόνου — ἦλθ' ἐναντίος 1262. — c. Interdum non suo loco ponitur. v. Schaef. ad Phil. 528. App. ad Dem. t. I. p. 820. Oed. R. 837. μόνον non ad προςμεῖναι sed ad τοσοῦτον referendum; Phil. 526. (528.) non ad θεοί, cui proximum est, sed ad σώζοιεν, Oed. Col. 794. non ad ἐνθανεῖν, sed ad τοσοῦτον, Ant. 771. τοσοῦτον μόνον interposita sententia ὡς ἄγος dirimuntur.

Μόριος cognomentum Iovis olearum sacrarum patroni. ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διὸς Oed. Col. 710 ch. V. schol., Etym. M. p. 590, 42. schol. Ar. Nub. 1001.

Μόρον morum. γογγύλον μόρον inc. XL. 2 (698 D.).

Μόρος. 1. *sors.* τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν Ant. 461. κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; 550. quale exemplum ad alteram vocabuli potestatem munit viam. φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν ὕπατος Ant. 1311 m. Ordo verborum est: φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος ὁ κάλλιστα ἄγων κ. τ. λ. Sed quomodo *caedium mearum ultimam* interpretari Hermannus possit, non perspicio. Nihil est, nisi *fatorum*, sive *sorte mea destinatorum.* — 2. *Sors ultima fatalis, mors.* ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ Oed. Col. 1506. βαρυαχεῖ μόρῳ 1558 ch. μόρον κοινὸν κατειργάσαντο Ant. 56. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου 485. ἀχνύμενος τῆς μελλογάμου — μόρον 625 an. τάδ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου 765. Aug. b, Dresd. a. marg. Turn. μόρων, cum gl. θανάτων, quod non improbat Erf. Mihi de puellarum morte communi et una obeunda pluralis perquam ineptus videtur. νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ἔθανες 1252 m. ξυμμόρῳ Laur. a. b. Aldus. γυναικεῖον μόρον 1278 m. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων — μόρων 1297. *utriusque caedis*, recte igitur pluralis habet. Boni codd., Brunckii membr. et E. item Laur. A. μόρῳ, ex compendio puto scribendi perperam intellecto. ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος Trach. 356. ὠκυπέτῃ μόρῳ τὸν μέλεον φθίσας 1031 ch. ἄγγειλον ἄτας — μόρον τ' ἐμόν Ai. 835. τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον 976. ἡμεῖς μὲν ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ 1038. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος El. 849 ch. — 3. *Genus mortis.* μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετο Oed. Col. 1652. πλάκες —

ἐν ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ φερόμεναι 1679 m. *ignoto mortis genere eum absorbentes:* verisimilis enim Hermanni emendatio φερόμεναι; vulgo φαινόμεναι. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; Ant. 768. εἰπὲ τῷ μόρῳ ξυντρέχει Trach. 877 ch., ad quae verba respondetur αὐτὴν διηΐστωσε. — Tonum substantivorum verbalium in ος concreta significatione Arcadius enotavit p. 68, 20., indicat Etym. M. p. 591, 4.

Μόρσιμος fatalis. μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Ant. 236. ἥξεις — εἰς τὸ μόρσιμον inc. XXXII. 2 (690 D.). Versus hosce qui illustrat, Wyttenb. ad Plut. Cons. ad Apoll. p, 119, E. Teucro fabulae attribuit.

Μορφή forma. 1. de habitu corporis. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Phil. 129. μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ Oed. R. 743. μορφὴ καλή Oed. Col. 584. ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός Trach. 10. Hinc de ipso homine dicitur ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς El. 1148. — 2. De externa qualicunque rei specie. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν, ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας Trach. 696. σελήνης ὄψις εὐφρόνας δύο στῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ inc. LVI. 4 (713 D.). — 3. Transfertur ad formam et rationem facti. δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφὰν El. 192 ch. *sceleris forma* dicitur, quo caesus Agamemno. — Accentum generis Arcadius indicat p. 115, 9., Etym. M. p. 519. 13..

Μοῦνος v. μόνος.

Μοῦσα. 1. *Musa.* Μουσᾶν χοροί Oed. Col. 697 ch. De ara Musarum ad Cephissum fluvium condita Reisigius interpretatur Enarr. p. CII. φιλαύλους — Μούσας Ant. 954 ch. Inter Bacchi enim comites etiam Musas a Diodoro referri IV. 4., adscribit Musgr. φιλαύλους Μούσας hinc memorat Eustath. p. 11, 19. ὅστις νέος ὢν Μουσῶν ἀμελεῖ Camic. 304. D., qui male scribit μουσῶν. Brunckii aetate versiculi nondum noti erant, a Gaisfordo editi Append. ad Stob. vol. p. 36. Quod Ioannes Damascenus, qui eos servavit, scriptum habet, Εὐριπίδου Κωμικοῦ, Gaisf. probabiliter emendavit Σοφοκλέους Καμικίων. — Paulo audacius τεκτόναρχον Μοῦσαν Sophocles dixit Daedal. I. (170 D.) ap. Polluc. VII. 117. quippe aedificandi quoque arti Musas praefecturus. — 2. *cantus.* αὐλὸς ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν — θείας ἀντίλυρον μούσας Trach. 640 ch. — Solitarium suo genere vocabulum enotavit Herod. π. μον. λέξ. p. 12, 25.: tonum docet Gr. Herm. de pros. p. 425. Arcad. p. 97, 19.

Μουσαῖος n. pr. Schol. Ar. Ran. 1065.: Μουσαῖος — ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι inc. CV. 178. — In accentu vulgo consentiunt: putet quis Μούσαιος futuram fuisse legitimam pronuntiandi rationem, de quo genere dixit Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 285.

Μουσική. Non enim μουσικός, sed, ut solent ea adiectiva articulo

non adiecto in artium nomina deflecti, *μουσικῆς παιδεύματα* Sophocles posuit inc. C. 3. (779 D.), *artes Musarum tutelae mandatas* significans.

Μουσομανής Musarum amore correptus. *μουσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακετῷ* inc. LXXV. 1. (747 D.) v. *θάλπω.*

Μοχθέω. 1. intransitive *labores et aerumnas pati:* *ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι μοχθοῦσα* Oed. Col. 352. — 2. transitive *aerumnose perficere:* *ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ — μοχθήσας ἐγώ* Trach. 1036. Hercules de suis laboribus.

Μόχθημα aerumna. *ἓν γὰρ — τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα* Oed. Col. 1612. amorem Oedipus dicit, cuius causa omnes sui causa aerumnas facile tulerint.

Μόχθηρος aerumnosus. *ὦ πόλλ' ἐγὼ μόχθηρος* Phil. 254. *ἢ ζῶ βίον μόχθηρον* El. 589. Etsi libri non addicunt, iure Schaeferus ad Phil. l. c. propenacute scribendum suadet. Vulgatum illud et pervagatum apud artis scriptores fuisse discrimen inter *μόχθηρος* et *μοχθηρός, πόνηρος* et *πονηρός* intelligitur ex Ammonio p. 96. et 116.: et hic quidem longior ex Tryphonis Prosodia ipsius verbis inserta disputatio manifesto ostendit, grammatico improbatum illud discrimen, sed certam fuisse de Atticorum usu *παράδοσιν.* Eadem tradit Arcad. p. 71, 116. Eust. p. 341, 14., de *πόνηρος* etiam Etym. M. p. 682, 22., quanquam perverse locutus, et locupletior testis Photius p. 443, 3. Librorum auctoritas in eo veterum doctorum consensu non suis commentis sed firmitate consuetudinis nitentium nulla est.

Μοχθητέος elaborandus. *μοχθητέον, ὡς ἂν — δοκῶμεν* inc. C. 10 (779 D.).

Μόχθος labor, aerumna. *ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς* Phil. 478. *τλάμων ἄρ' ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός* 1090 m. *οὐκ ἄνευ μόχθου* Oed. Col. 329. *ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων* 438. de malis suis tempore lenitis Oedipus. *σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον* 1364. *τοῖς θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται* Trach. 1163., versus a Stob. Serm. CXX. p. 493. prolatus. *τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει;* Ach. Am. II. 1 (163 D.). *μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος* Laoc. IV (343 D.). — Pluralis usu est paulo selectiore: *ἄλλων μόχθων μυρίων ἐγευσάμην* Trach. 1091., de Herculis dictum laboribus, velut *μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι* 1160. *δορυσσόντων μόχθων ἄταν* Ai. 1167 ch. Eust. p. 1292, 19. *μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν* Oed. Col. 105. *cum extremis malis conflictatus.* De tono generatim Arc. p. 49, 3.

Μοχλός obex. *μέγας σοι τοὐδ' ἐγὼ φόβου μοχλός* inc. XLI. (690 D.) *praesidium a metu.* — Accentus ab Arcadio notatus p. 54, 1. periecticorum rationem sequitur, idque haud obscure significat Etym. M. p. 592, 11.

Μῡδαλέος *madens.* *δάκρυσι μυδαλέα* El. 162 m. Affert Suid. v. *μυδαλίας*. De accentu res nota.

Μυδάω *madeo.* *φόνου μυδώσας σταγόνας* Oed. R. 1278., de lacrimis sanguine effossorum oculorum mistis. *μυδῶσα κηκὶς μηρίων* Ant. 995. v. *κηκίς*. Sed *μυδῶν σῶμα* Ant. 406. *cadaver* est *putredine madens*. V. de h. v. Ruhnk. ad Tim. p. 184. Hoc loco et Oed. R. 1278. ῡ corripitur, tertio ambigua mensura est; sed brevem convenit esse: nec nisi epicorum exemplo in versu dactylico *μυδαλέος* primam producere par est.

Μύδρος *ferrum candens.* *ἦμεν δ' ἑτοῖμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν* Ant. 264. De hoc ritu probandae innocentiae v., quos Erf. memorat, Intpp. Hor. Epod. XVI. 17., et Valck. Opusc. vol. I. p. 64. — In prima syllaba sono attollenda consentiunt lexicographi et Etym. p. 593, 31.; factum autem, etsi singulatim praeceptum de ea re non reperio, propter adiectivum in substantivi naturam deflexum, cuius moris ratio non perpetuo observatur.

Μῡελός *cerebrum.* *κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει* Trach. 778. v. *κόμη*. Ex Sophocle memorat Eust. p. 757, 44. — De prima Homero producta, correpta aliis, v. Iacobs. Add. ad Anth. Pal. t. III. p. XCIV. Tonum enotavit Arcad. p. 55, 5.

Μῡθέομαι *dico.* *ψυχὴ γάρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη* Ant. 227. *ἀνδρὸς — φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου* Ai. 1141. *τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι* Ai. 852. *χὤτι μυθήσει τάχα* 1020.

Μῦθος. Velut *λόγος* sed poetarum usibus reservatum significat 1. *dictum, orationem.* *ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω* El. 50. *καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας* Trach. 340. *τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον* Ai. 757. i. q. *κομπώδη μῦθον προήνεγκε.* Affert haec Eust. p. 897, 2. *οὐδ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν* Oed. Col. 1577. *ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς* — Ant. 272. *ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε* 1175. *iterum dicite.* *μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς* Ulix. fur. I. 2 (411 D.). — *πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἀτῃς μύθων* Phil. 1396 an. *σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον* 1403 an. *οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις* 1433 an. *μῦθοι καλῶς πίπτουσιν* Trach. 62. *μύθοις γ' εἴ τι πιστεῦσαι χρεών* 67., quod etiam *famae* et *rumoris* significans dici possit, quale genus prostat manifesto *τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει* Ai. 224. ch., et eo modo etiam intelligas Ai. 188 ch. *εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους*, *si mendacem famam dictis spargunt.* — *ἠθὰς εἰμί πως τῶν τῆςδε μύθων* El. 365. — 2. *dictio, usus verborum.* *οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος* El. 629. — 3. *colloquium.* *σοῦ — γὰρ βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον* Oed. Col. 1164. — 4. *nuntius.* *ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος — ἵκετο* Ant. 11. *νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον — πατρὶ φέρουσα* Oed. Col. 358. — A *μύειν* ductum (Eustath. p. 1356, 52. Etym. M.

p. 593, 43.) vel a *μυεῖν* (Etym. l. c.) inflexam habere primam productam oportuit, sicut praecipit Herod. *π. μον. λέξ.* p. 42, 6. schol. Il. *β.* 311. Arcad. p. 48, 25.

Μυκῆναι urbs. ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν Phil. 325. Μυκήνας τὰς πολυχρύσους El. 9.

Μυκηναῖος Mycenaeus. ὦ κλεινὰ γᾶ — Μυκηναίων El. 157 ch. τὴν Μυκηναίων χθόνα 415. πᾶσιν Μυκηναίοισιν 1451. Accentus gentilium est, de quo Arc. p. 43, 18.

Μυκτήρ nares. φλέγει δὲ μυκτήρ Colch. VI. 2. (320 D.) de Aeetae tauris ignem spirantibus.

Μύλη mola. ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην inc. LXV. 2 (730 D.). De tono v. Herod. *π. μον. λέξ.* p. 39, 31.

Μυνδὸς ἰχθύς, Σοφοκλῆς. ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ τοῦ ἐλλιπῆ τὴν ὄπα ἔχων. Etym. M. p. 595, 1. Gud. p. 400, 35. Apud illum et apud Hesychium penacute scribitur, fortasse propter compositorum usum. Sed clare evincunt acuendum esse tanquam adiectivum Stephanus Byz. v. *βάλδος* et Arcadius p. 48, 11. — Illustrat Casaub. ad Athen. p. 538. Bergk. Comm. de Soph. fr. p. 34. χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων pro ὀναύδων scribendum coniicit fr. inc. CV. 527 (700 D.).

Μύνης n. pr. Chocrob. p. 1399. Bekk. Μύνης, Μύνου καὶ Μύνητος Σοφ. Μύνου ἔκλινεν Αἰχμαλωτίσιν εἰπών· Μύνου τι ἐπιστρέφου γε. Scribendum puto Μύνου γ' ἐπιστρέφου τι. Eodem spectat Eust. p. 1017, 10. Arcad. p. 24, 20. De hoc et similibus *Γύγης, Δάρης, Χάρης, Μέγης, Μύκης, Κόμης, Πύδης* secundum Herodiani praecepta, quae ab illis exscripta esse Priscianus docet VI. p, 257. Kr., egit copiosius Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 207. — Illud est autem Captiv. fr. VIII. 17. s. 57 D.

Μύξα nares. ἄρασα μύξας de cerva, Aload. XII. 3 (110 D.). Accentus ambiguitas nulla.

Μυριόκαρπος fecundissimus. φυλλάδα μυριόκαρπον Oed. Col. 682 ch. de lauro intelligit Elmsl.; recte Herm. de nemore variis arboribus denso explicat, nec efficitur illud quidem eo quod πάγκαρπος δάφνη dicitur Oed. R. 83.

Μυρίος. Propria adiectivi numeralis significatione non legitur. Propius tamen ab ea absunt haec: ἀντὶ μυρίων μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν Oed. Col. 499. μυρίων ἐπιστροφαὶ κακῶν 542 m. Suid. v. ἐπιστροφῆς Aristophanem pro Sophocle nominans μυρίαι ἐπιστροφαί affert. μυρίας — νύκτας ἡμέρας τε 623. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις 1531. μόχθων μυρίων ἐγευσάμην Trach. 1091. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα Phil. 1123 m. v. Herm. His exemplis plerisque *innumeri* significantur, sed Oed. Col.

1531. rectius *plurimas urbes* interpretaberis. Magis haec discedunt a propria vocabuli potestate: ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου Oed. Col. 398. hoc quidem de *tempore*, velut μυρία μία νὺξ ἐστιν Naupl. III. 1. (377 D.) *longinquum* significans utrumque: de *re* autem *gravi* μυρίον ἄχθος Phil. 1153 ch. — De accentu ex libris non satis constat, sed hoc certum est, qui tradiderint μυρίος et μυρίοι tralata potestate scribi, inprimis Herodianum ap. Eust. p. 15, 33. Draconem p. 68, 3. Ammonium p. 96. Arcadium p. 41, 21. Photium p. 280, 14. non rationem, sed paradosin esse secutos. Nam Herodianus ipse rationis propugnator tertiam a fine acuendam eis apud Eustathium verbis defendit, quibus quid in ore hominum fuerit clarissime perspicitur. ῡ commune esse male Draco l. c.

Μύρον unguentum. τεῦχος οὐ μύρου πνέον Synd. II. 3 (147 D.). μύρῳ λευγαλέῳ inc. CV. 117 (904 D.).

Μυρτῖλος n. pr. ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος El. 498 ch. Accentum generis notavit Arcad. p. 55, 19. Eo etiam Laur. A. scriptum ducit Μυρτῖλος.

Μύσιος Mysius. Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν Ai. 707. πόλις Μυσία Mys. III. 2 (360 D.). Al. Μυσίᾳ.

Μυσός Mysus. πόλις δὲ Μυσῶν Mys. III. 2 (360 D.).

Μύσος piaculum. τὸ μίασμα Photius p. 282, 7. Suidas; μῦσος, μίασμα, βδέλυγμα, ἀποστροφή Hesychius, apud quem peninflectitur, velut apud Eustath. p. 413, 4.: falso tamen, perpetuo enim prima corripitur, sed crebro confusum vocabulum reperitur hoc et μῦσος. — τοὖτ' ἀποσκεδῶ μύσος Oed. R. 138. Affert Suidas v. ἀπωτέρω.

Μυστήριον arcanum. σεμνὰ — μυστήρια inc. CV. 158 (943 D.). Hesychius, addens Σοφοκλῆς τὰ ἄῤῥητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Subaudiendum φησί, ne de sacris Eleusiniis cogites.

Μυχός locus reconditus. Singulari numero non legitur. τὸ φάρμακον — ἐν μυχοῖς σώζειν Trach. 683. μέχρις μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 568. Suid. v. γηροτροφῶ et μυχός. Hinc adverbiascunt illa: οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι Ant. 1279. *in propatulo est.* Opem hac occasione feram scholiastae, apud quem cum scriptum exstet ἐγκέκλειςται ἡ γυνή, emendandum ἐκκυκλεῖται ἡ γυνή, quod fit posticis scenae partibus, ut in Aiace, reclusis. — ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή Phil. 1001. *insidias rimans*, v. Intpp. Egerunt de hoc vocabulo etiam Dorvill. ad Char. p. 458. Schrader. Anim. ad Musaeum p. 258. Lips. Markl. ad Eur. Suppl. 545. — Accentus, ut debet, periecticorum est, v. Arcad. p. 85, 2. Male Suidas: μύχος ἢ μυχός, ὁ ἐνδότατος τόπος.

Μύω claudo. Et de oculis et de labris dici observat Eust. p. 1282, 72. μύω τε καὶ δέδορκα inc. LXXXI. 1 (754 D.). μύσαντες δ' εὔχομεν

θεῖαν νόσον Ant. 417., de oculis utrumque dictum proprie. Tralate autem de dolore consopito: ἀνέτρεψας ὅτι καὶ μύσῃ Trach. 1005 m. Schol.: ὅτι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας. οἷον, ὅτι ἂν τῶν ὀδυνῶν παύσῃ, τοῦτο διήγειρας. — ῡ Atticis corripitur: perfectum enim, quod necessario producit, apud hos non videtur in usu fuisse. Cf. Wernick. ad Tryphiod. p. 59., etsi non satis explicate dicentem.

Μωλύνω hebeto. Hesychius: μῶλυς, ὁ ἀμαθής, καὶ μεμωλυσμένη, παρειμένη, hoc ex Phaedra IX. 9 (620 D.).

Μῶμος cavillatio. οὐ — σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Thyest. II. 2 (235 D.). De tono v. Arcad. p. 60, 7.

Μῶν particula interrogandi, *num*, qua, de quo cum aliqua suspicione quaerimus, non esse tale nos sperare indicamus. μῶν ἄλγος ἴσχεις; Phil. 724. μῶν τι βουλεύει νέον; 1213. μῶν τί μοι μέγα πάρεστε — πέμποντες κακόν; 1249. μῶν Ὀδυσσέως ἐπησθόμην; 1279. μῶν οὐχ ὁρᾷς Oed. Col. 1726 m. μῶν ὀλώλαμεν; Ai. 778. μῶν ἠνιξάμην; 1137. Poetis maxime usitatum vocat et a μή et Ionico ὦν i. q. οὖν compositum dicit Apoll. de coni. p. 494 sqq., unde simul de accentu constat.

Μωρία stultitia. ἡ δὲ μωρία — ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ inc. X. 3, 1 (663 D.). μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι Oed. R. 536. μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 466. τάπη μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 732. ἄνδρα — μωρίας πλέων 1129.

Μῶρος stultus. De homine: μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν Trach. 413. μῶρός ἐστ' ἀνήρ Ai. 1354. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ Ant. 220. ὦ μῶρε Oed. Col. 598. ὡς — ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς El. 878. μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 465. ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι Oed. R. 436. ὦ πλεῖστα μῶροι El. 1318. — De re: οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου Oed. R. 540. Suid. v. μῶρά μοι δοκεῖς. μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα Ai. 401 m. μῶρα φωνήσοντα Oed. R. 433. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν Ai. 591. — Vulgo editores modo acuunt modo peninflectunt. Hermannus nunc peninflectit, olim acuebat, sed adeo non accurate egit, ut in eadem fabula Aiace sibi non constaret. Sed antiquam Atticam pronuntiationem peninflexo accentu notare μῶρος non Suidas modo tradidit v. μῶρος. et Arcadius p. 96, 13. sed accuratius Eustathius p. 1749, 39., Electrae versum 1318. antestatus haud dubie in libris cum ea nota repertum. Hunc accentum ex paradosi notum ut defenderent, variam vocabulo originationem quaesiverunt affingere, v. Eust. p. 245, 37. 1447, 53. Etym. M. p. 593, 12. De Sophoclis libris nihil, quo modo scribatur, constat.

N.

Νάβλα genus quoddam fidium vel citharae. οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα inc. LXIV (728 D.). V. Valck. ad fr. Callim. p. 17. Accentum generis notavit Arcad. p. 96, 19.

Ναί affirmandi particula. ναί, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε Phil. 372. ναί. κλύειν γ' ἔφασκον Trach. 425 ναί, τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος Oed. Col. 27. Solum per se ponitur ναί in responsione chori El. 834. et ναί ναί Oed. Col. 1743 m. Hic cum chorus dixisset μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι et interiectis Antigonae verbis ναί ναί iterum sibi ipse chorus respondeat ξύμφημι καὐτός plane inepta sententia nec conveniente numeris, ut ad lacunam in antistrophicis editores confugerent, haud improbabilis est Dindorfii suspicio praef. ad Soph. p. LXII. eiectis versiculis uno et dimidiato cetera paulo aliter constituentis. In El. 1242. Hermannus ἔξοιδα, ναί, ταῦτα pro καὶ ταῦτα scripsit; hoc enim quomodo ibi poni potuerit, non apparet. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ El. 1437. ex Reiskii verissima emendatione nunc editur; etsi libri omnes καί. — *Ναί* et βαβαί sola excipi de adverbiis in αῖ inflexis satis constat, v. Etym. Gud. p. 401, 39. Choeroboscus Bekk. p. 1236. Apud Gr. Herm. de Prosod. p. 460. fortasse ναί scribendum pro barbaro illo οὐαί.

Ναΐος navalis. ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 350 mel.

Ναίχι id quod ναί. Oed. R. 684 ch. In penacuenda vocula consentiunt Apollon. de adv. p. 573, 5. Choeroboscus Bekkeri p. 1236. Etym. M. p. 315, 21. Non satis distincte idem loquitur p. 169. 30. 638, 51. Adde Eustath. p. 107, 21. Perperam ναιχί scribitur apud Photium p. 285, 20, peius etiam ναῖχι apud Suidam t. II. p. 602. Cf. Steph. App. ad Script. de Dial. Att. p. 227.

Ναίω. Siculorum dicitur ν α ί ε ι pro οἰκεῖ in gl. κ. πολ. p. 1096. Bekk. Non flectitur ultra imperfectum; de passivo videbimus. 1. *habitare* sedem vel locum qualemcunque, sive urbem sive regionem, sive Deus sive homo est. αὔλας ποίας ἔνεδρος ναίει Phil. 153 ch. νήσου — ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν 609. ἔνθα ναίεις Oed. R. 414. Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων 1105 ch. ἔα με ναίειν ὄρεσιν 1451. ἢ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους Oed. Col. 64. ἔνθα χρή ναίειν ἐμέ 816. τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει 953. ὦ Βακχεῦ — Θήβαν ναίων Ant. 1110 ch. quam scripturam Hermannus antistrophici gratia in ἐ ν ν α ί ω ν mutavit. ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι Trach. 7. ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι — ναίομεν 40. τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας 1144. ὡς — κάτω ναίω τὸ λοιπόν El. 1158. θεῶν ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε 1367. — 2. *insedisse locum et forte versari.* κηρύξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοί — ναίει Trach. 99 ch. ποῦ ναίει

Oed. Col. 118 ch. ποῦ μοί ποτε ναίει 136 an. — 3. *versari quocum habites.* ὅς μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν — ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Phil. 1093. οὐδ' ὅτων ναίεις μέτα Oed. R. 414. Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν Niptr. I. 3 (401 D.). Tralate inde ad res et *indolem animi* dicitur: τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες (ὀργήν) Oed. R. 338. *iram quasi tuam comitem perpetuam.* Non probo Hermannum, tecte Iocastam significari putantem secundum Eust. p. 755, 14. — 4. Hinc *aliquo rerum statu et ratione uti:* ζώης μοι καθύπερθεν — ἐχθρῶν, ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις El. 1081 ch. — 5. Rarum est de locis ipsis. ὦ Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων Ai. 594 ch., quod affert Eust. p. 306, 19. κατῳκισμένη ὑπάρχεις schol. Vet., melius quam Pal.: ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ ναίῃ. — *Passivi aoristus* intransitiva potestate τοῦ κατοικισθῆναι de colonis et migrantibus dictus Iphicl. II. (795 D.), ubi Βουθοίῃ Δρίλωνος ἐπὶ προχοαῖσιν ἐνάσθη. Dind. inter incerta posuit; nam Ὀνομακλῆς fabula, cui is versus adscribitur Etym. M. p. 267, 17. nunquam fuit, nec verisimiles Brunckii vel aliorum suspiciones sunt Οἰκλεῖ vel Ἰφικλεῖ corrigentium.

Νᾶμα flumen. Proprie: Κασταλίας τε νᾶμα Ant. 1117 ch. Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον inc. LXXXII. 4, 2 (758 D.). Tralate de lacrimis: δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα Trach. 915. cf. Pors. ad Phoen. 381.

Νᾱμέρτεια veritas. τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Trach. 172. Hanc scripturam rarissimi apud ipsos vocabuli tragici praetulerunt Homericae. Hesychius: ναμέρτεια, ἀλήθεια et ναμερτέα, ἀληθῆ. Idem voluit Photius p. 286, 7. apud quem hodie ναμεργία, ἀλήθεια scribitur.

Νάξιος Naxius. προφάνηθι Ναξίαις ἅμα περιπόλοισι Ant. 1136 ch. de Baccho. Schol.: ταῖς ἱερείαις — καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο. — Livin. liber v. Ναξίαισι.

Νᾱός aedes. νεώς non legitur, forte enim vocabulum eis locis positum non exstat, quibus illa forma numeris esset altera commodior. νεῴ νεῷς in vocabulo angustioris significationis dicere abstinuere tragici. — Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 8. ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν Oed. R. 899 ch. πρὸς — διπλοῖς ναοῖς Oed. R. 21. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. θεῶν δὲ ναοὺς — ἐπέλθωμεν Ant. 152 ch. ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθε 286. — Tonum docet Arcad. p. 36, 23., isque periecticorum est.

Νᾱοφύλαξ pro κυβερνήτης dictum Sophocli videtur. ὡς ναοφύλακες — ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. VI. 1 (151 D.).

Νᾰπαῖος saltuosus. ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς Oed. R. 1026. De tono nominatim qui praeceperit, non novi, sed generatim regulam

K 2

ponit Etym. M. p. 7, 44. in v. ἀγελαῖος, nimis quidem late patentem, et circumscriptam ab Arcadio p. 42, 28.

Νάπη saltus. κεκρυμμένη νάπη Oed. R. 1398. De tono v. Arcad. p. 113, 4.

Νάπος i. q. νάπη, quaelibet enim montium, inprimis intermontiorum pars ita dicitur· nec montium modo sed et arboribus consitorum et pratensium locorum universe appellatio est. Illo modo dicitur κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Trach. 436. Hoc vero: ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει Oed. Col. 155 ch. quod est τέμενος Furiarum. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους Ai. 876. quod nil nisi *campum* significare potest castra iuxta situm, in quo incubuerat in gladium Aiax. ὀρεινὸν ὑλῶδη τόπον Suidas interpretatur secundum Photium p. 287, 2.; similiaque habet Etym. M. p. 597, 40. Sed poetae in distinguendis λειμών et νάπη minime anxie versantur. Cf. schol. Soph. El. 5.

Νάρκισσος narcissus. ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος Oed. Col. 689 ch. v. καλλίβοτρυς. Accentum v. apud Arc. p. 77, 11.

Ναρός manans. πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. III. 13 (560 D.). De vocabulo antiquo et rariore consule V. S. ad Phryn. p. 42. Etym. M. p. 597, 44. interpretatur ὑγρόν: similiter Gud. p. 627, 14. Orion. p. 110, 3. De quantitate et accentu Herod. π. μον. λ. p. 35, 25.

Ναυάγιον. A *nave fracta* transfertur ad *curruum contritorum reliquias*, v. Valck. ad Ammon. p. 158. Herod. VIII. 12. Naek. ad Choeril. p. 165. ἐπίμπλατο ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον El. 720. Suid. v. ναυαγίων. βίον λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις 1436. Ven. ἱππικαῖσιν ναυαγίαις. Illud cave *naufragium* interpretere, quod citerioris Graecitatis est.

Ναύαρχος classis praefectus. κοὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν Ai. 1211. — De tono v. Arcad. p. 90, 2. et perpetuus ille in compositis ab ἄρχω.

Ναυβάτης. De homine *nauta.* ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκὼν Phil. 301. νεὼς σῆς ναυβάτης 536. τί με — διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; 575. ἰὼ φίλοι ναυβάται Ai. 342 m. qui post γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας dicuntur v. 350. Universe *qui navigat:* οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης — κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Phil. 246. πλεύσαντ' ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην 1016. Hinc ad rem translatum *navalis* est. ναυβάτῃ στόλῳ Phil. 270.

Ναυκληρέω guberno. δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν Ant. 981. Ald. et membr. Br. ναυκληροῖς. Inutilis est Valckenari coniectura a Brunckio recepta ἐναυκλήρεις, ad Phoen. p. 321.: imo falsa, nam nunc demum interfectis Polynice et Eteocle plenam regni potestatem Creon adeptus erat.

Ναυκληρία navigatio. νυκτέρου ναυκληρίας Synd. VI. 1 (151 D.). *Ναύτας* enim et ναυκλήρους a poetis permutari notum est.

Ναύκληρος nauta. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Phil. 128. Magis ad propriam vocabuli potestatem illud accedit πλέων γάρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ στόλῳ ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον Phil. 543.: eundem sese navigare navis dominum significat. De re, ut ναυβάτης, *navalem* indicat. ναύκληρον πλάτην Naupl. VII. 5. (387 D.) quam ναυτικήν explicat Hesychius.

Ναυκράτωρ navis dominus. ὅδ᾽ ἐστίν ἡμῖν ναυκράτωρ ὁ παῖς Phil. 1061.

* *Ναῦλα* et ναῦλον v. νάβλα.

Ναύλοχος portuosus, v. λιμένες quod ibi λέγονται αἱ ναῦς i. e. κοιμῶνται, ἢ ἐν οἷς ἔστι τὰς ναῦς λοχῆσαι, i. q. κρυφθῆναι explicantur Eustathio p. 1519, 59., melius quam συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, ἐφ᾽ ὧν αἱ ναῦς ὀχοῦνται, eidem p. 1540, 23. ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι Hesychius et Suidas, hic addito ἢ ἀναπαύονται, ex Photio p. 289, 4. — ναυλόχους λιπὼν ἕδρας Ai. 455. — *Substantive dictum*, de quo usu Etym. M. p. 598, 36. ναύλοχος, ὁ λιμήν. ἐν ᾧ αἱ ναῦς κοιμῶνται. Sic dictum ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα — λουτρὰ καὶ πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Trach. 630 cll. ubi communiter ab Οἴτας suspenduntur ναύλοχα i. e. λιμένας, λουτρά et πάγους. Inepte ναύλοχα καὶ πετραῖα λουτρά coniunguntur.

Ναῦς navis. Nom. χἠ ναῦς γὰρ ἄξει Phil. 523. οὔτε πύργος οὔτε ναῦς Oed. R. 56. — *Gen.* Tres formae tragicis usitatae sunt, quarum ναός ᾱ producto et νεώς promiscui diverbiorum et melicorum usus sunt, νηός perraro nec nisi ubi prima producta opus, in diverbiis solis legitur. Haec legitur semel. ἐμηχανήσατο νηὸς ἰσχάδα inc. XLI. 2. (699 D.) i. e. ἄγκυραν. Improbat nescio quis apud Matth. ad Med. 520., ubique ναός rescribendum arbitratus. Prudentior Elmsleius ad v. 510. ubique fluctuare libros inter νηός et ναός observato non videtur ultra veri quandam similitudinem progredi. Quin cum ναΐ νᾶες non sint nisi in canticis, etiam νηός diverbiis servandum quis existimet. At ναός in *diverbiis* nunc legitur: ναὸς ὅστις ἐγκρατής Ant. 711. ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν Ai. 859. Nam de Thamyr. I. 3. versibus corruptissime scriptis nihil decerno. ναός in *anapaestis* est: ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος Ai. 200.; in *melicis* πολύκωπον ὄχημα ναός Trach. 653. ναὸς ἄξενον ὅρμον Phil. 217. ναὸς ἵν᾽ ἡμῖν τέτακται 1166. νεώς in *diverbiis* est; νεὼς σῆς ναυβάτης Phil. 536. νεὼς σῆς — φύλαξ 539. νεὼς ἄγοντα 626. τῆς Ὀδυσσέως νεὼς 632. νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔτι 644. εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς στείλωσι 1065. νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν 1202. κυβερνήτην νεὼς Oed. R. 923. λαίφεσιν νεὼς Trach. 558. in *melicis*: ἐπ᾽ εὐστόλου ταχείας νεὼς Phil. 512. — *Dativi* scriptura altera νηΐ diverbiis, altera ναΐ melicis partibus

convenit. Illa exstat: νηῒ ποικιλοστόλῳ Phil. 343. οὐπὶ νηΐ πόνος 879. Altera: ζυγὸν — ναῒ μεθεῖναι Ai. 245. — *Accusativus*: πρὸς ναῦν Phil. 125. πρὸς ναῦν εἶμι 132. εἶμι πρὸς ναῦν 459. εἶμ᾽ ἐπὶ ναῦν 623. ἴνα ὁρμώμεθ᾽ ἐς ναῦν 869. — Pluralis *nominativus* extra melica non legitur. In his est ἀλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες Ant. 944.— *Genitivi* forma una νεῶν utrique sermonis generi communis. Alterius haec sunt: πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 861. νεῶν — ναυτικοῖς ἑδωλίοις 1255.; alterius haec: θοῶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 696. De altera forma ναῶν cum Blomfieldo sentio Aesch. Pers. 389., relegandam esse ex sermone tragicorum, nisi metro poscatur. Corrigendum igitur νεῶν τε ποιμαντῆρσιν Naupl. V. 10. (379 D.); vulgo scribitur ναῶν. — *Dativus* constat in ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην Phil. 1016. — *Accusativus*: ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν Phil. 279.

Ναυστολέω. Proprie *navigo* et *nave proficiscor.* ἐξ ᾿Ιλίου τοι δὴ τὰ νῦν γε ναυστολῶ Phil. 245. ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν 279. μή με ναυστολεῖν ταχύ 349. ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες 546. Tralate de *quolibet itinere* dicitur. ἔπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. II. (129 D.) qua eadem figura usus est Euripides Med. 677.; tangit Valck. ad Herod. VI. 129, 4., unde, quod plane contrarium est, ναῦα ἀπήνη Eur. Med. 1112. non mediocrem lucem accipit.

Ναύτης *nauta.* φίλοι ναῦται Phil. 527. εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται 1066. ναῦται δ᾽ ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα inc. XLI. 2 (699 D.). τοὺς ναύτας Phil. 545. ναύτας ἐφορμήσαντα Ai. 1122. Sed generatim dictum ξυνναυβάτην significat μή μ᾽ ἄγειν ναύτην Phil. 889. Suidas: ναύτης, καὶ ὁ ἐπιβάτης. — De tono docet Etym. M. p. 435, 48.

Ναυτικός *navalis.* τὸ ναυτικὸν στράτευμ᾽ ᾿Αχαιῶν Phil. 58. ναυτικῷ στόλῳ 557. ἐπὶ σκηναῖς ναυτικαῖς Ai. 3. ἀμφὶ — νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος 1255. Schol. Pal.: ἤγουν ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν. — εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντες ἄρδην Ἕκτορος 1257. *in naves.*

Ναυτίλλομαι *navigo.* ὑπτίοις — σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 713. V. I. H. Vossium ad Arat. Phaen. 44. Nitzsch. ad Odyss. IV. 671.

Ναυτίλος *navalis* s. *maritimus.* ναυτίλῳ πλάτῃ Phil. 220. Cum synesi, ut ἀνήρ intelligatur παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος Trach. 534. i. q. ναύτης. τῷ θέλοντι ναυτίλων Ai. 1125. ναυτίλῳ, adulterinam scripturam schol. et Flor. Θ. exhibet, eamque Ioannes Diac. ad Hesiod. Theog. p. 252. in libris suis invenit, ut iniuria Aldinam incuriae operarum incuset Brunckius. — Accentum notavit Arcad. p. 55, 20.

Νεάζω 1. *iuvenis sum, iuvenesco.* τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται

χώροις, ἵν' αὐτοῦ Trach. 143. Sed *aetate minor* dicitur χὼ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς Oed. Col. 375. Eteocles.

* *Νεακόνητος* v. νεοκόνητος.

Νεανίας adolescens. στρατὸς δ' — ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν El. 740. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; Oed. Col. 336.

Νεᾶνις puella. Ἔρως — ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Ant. 780 ch. τίς ποτ' εἶ νεανίδων Trach. 306. Tonum notavit Arcad. p. 32, 20.

Νεαρός recens. νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Ant. 157 an. De Oed. Col. 476. v. νέωρος, de Oed. Col. 707. v. νέος. De ᾰ correpto v. Valck. ad Phoen. 994. Elmsl. ad Oed. Col. 475.

Νέατος postremus, ultimus. τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν Ant. 801 m. νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου 802 m. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει — ἐτέων ἀριθμός Ai. 1164 ch. Iure non distinguunt post νέατος, duae ut interrogationes more inprimis Graeco una comprehendantur. νέατος autem prolepsi additum: debuit ὥστε νέατον γενέσθαι. De *aetate hominis* dictum παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα Ant. 623 an., quo sensu *novissimum partum* dici, de matre quidem, mos est argenteae Latinorum aetatis scriptoribus. — Vocabulum sententia superlativi vices explet, sed a νέος, quamvis cognatum, ipso diffingi non potuit. Accentum observat Arcad. p. 81, 4.

Νεηκονής recens acutatus. De gladio: σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής Ai. 807.

Νεῖκος rixa, controversia. τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο Oed. R. 490 ch. τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών 633. εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς 702. de *causa rixae* imputanda. Πολυνείκης ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 an. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας 788 ch. v. μεσόμφαλος. Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων Ai. 705 ch.

Νεκρός. 1. Adiectivum, *mortuus.* χρῆν — αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν Phil. 428. καλεῖ — Λάϊον πάλαι νεκρόν Oed. R. 1245. τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν Ant. 1283 m. νῦν ὁρῶν νεκρόν (τὸν ἄνδρα) El. 1453. — 2. Substantivum, cum nude tum adiectivo insuper addito: ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Phil. 934. Suid. v. κακοπινέστατον. με προὐβάλου — ἐν ζῶσιν νεκρόν 1006. νεκρῶν πλάκας Oed. Col. 1573 m. Etiam νεκρῶν πλάκα v. 1560. quamvis in Tricl. solis repertum, scribendum fuit pro νεκύων, cuius duram synizesin Reisigius defendit. τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς Ant. 25. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί 43. τοῦ νεκροῦ τ' ἐπίσκοποι 217. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε 245. ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας 400. ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται

Περσέφασσα 884. *νέκυν νεκρῶν ἀμοιβόν* 1054. *κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ* 1225. *τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν* Ai. 1026. *τὸν νεκρὸν θάπτειν* 1343. *βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος* inc. XXXV (693 D.). — *ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς* Ant. 197. *τοῦδε τοῦ νεκροῦ* 283. Ai. 1155. *ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν* 1152. *γυνὴ — τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ* 1267. *δυστήνου νεκροῦ* Ai. 1149. *τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ* 1298. *τόνδε τὸν νεκρόν* 1305. — 3. De *exanimi cadavere*, quo dicunt quidem, sed non cogunt, ut ita intelligantur, exempla Ant. 217. 245. 1054. 1225.: *ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἵζετ' ἀγρείου φόνου* Ai. 302. *νεκρὸς τάριχος εἰςορᾶν* Phin. III (636 D.). — 4. Contra ponuntur *vivi* et *mortui apud inferos versantes*: *βροτοῖς οὔτ' ἐν νεκροῖσι μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν* Ant. 844 m. Huc faciunt etiam *νεκρῶν πλάκες* Oed. Col. 1573. et *οἱ ἔνερθεν νεκροί* Ant. 25. — Tonum regulae convenientem observavit Arcad. p. 73, 14. 74, 4. Syllaba prior, ut consentaneum ante $\overline{\kappa\rho}$, in thesi posita frequentissime corripitur: in arsi, quod rarius, producitur: Phil. 934. Ant. 1225. inc. XXXV.

Νέκυς et *mortuum* et *cadaver* significat. Ignorant enim poetae, quod vulgo faciunt inter *νεκρόν* et *νέκυν* discrimen, et Ionum dicitur *νέκυς* pro *νεκρός* usurpatum in glossis κ. π. p. 1096. Bekk. — 1. *mortuus*. *ὅδ' ἐν τάφοισι δέξασθαι νέκυς*; El. 435. Agamemno, cuius de iustis faciendis cum dicatur, quorum sensum habeat, de cadavere non cogitandum. *ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν*; Ai. 1334. Non opus monere *νέκυν* adiective dici. *οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς* Ant. 511. *ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων* 812 an. *ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς* Polyid. VI. 2. (467 D.), quod *ἀρὰν προςετρίβετο* Hesychius explicat. — 2. *Mortui corporis* inest significatio plane: *ἵν' οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται* Oed. Col. 627. *τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν* Ant. 26. *κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν* 406. *ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν* 422. *χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει* 427. *εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἰσχόμην νέκυν* 463. — 3. *Medium* quendam utriusque potestatis locum tenent haec: *τῶν σῶν — ἐκ σπλάγχνων ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει* Ant. 1054. *ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον ἀκτέριστον ἀνόσιον νέκυν* 1058. — Specie pleonasmus est *ὁ κατθανὼν νέκυς* Ant. 511. v. Erf. Sed minime simile exemplum Ant. 463., ubi sic ordinanda verba: *εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντα* (*ἐπεὶ ἔθανε*) *ἰσχόμην ἄθαπτον νέκυν* (*γενέσθαι*). Manavit autem ex Homerico usu: de illo *νεκροὶ κατατεθνειῶτες* iam veteres adnotarunt, velut Eust. p. 1074. 23. — Accentum quasi ex *νέκεκυς* syncope facta contracti vocabuli significat Etym. M. p. 600, 1., accuratius docet Arcad. p. 91, 9.

Νεμέα locus Argolidis. *Νεμέας ἔνοικον — λέοντα* Trach. 1082.

Νεμεσητός ira dignum, indignationem concitans. οὔ τοι νεμεσητόν Phil. 1178.

Νέμεσις. 1. *Vindicta ex indignatione iusta.* τὰν θεῶν νέμεσιν ἐκφυγών Phil. 514 ch. θεῶν βία καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά; 598. — 2. *causa iuste indignandi.* νέμεσις γάρ Oed. Col. 1750 an. *nefas* est: ut εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1459.: *si nefas est, indictum esse volo.* V. Herm. l. c. et ad Vig. p. 755. — 3. *Dea iustae quasi indignationis male facta ulciscens.* ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως El. 782. Aldus et optimi codd. Νέμεσι; alii Νέμεσις. V. Pors. ad Phoen. 187.

Νέμος prat'um pascuum. νέμος ἐπάκτιον Ai. 408 m., pascua cogita iuxta mare sita, quae eadem λειμωνία ποὰ μήλων, si scriptura vera, dicuntur v. 597.

Νέμω. I. *Formae. Act. pr.* νέμω Oed. R. 237. Oed. Col. 883 ch. Suid. νέμω νομιῶ, hoc advocato exemplo; ex quo et schol. Reisig. et Elmsl. contra librorum fidem νεμῶ scripserunt, interrogandi signo distinguentes. El. 147 m. 588. Ai. 1310. νέμεις Phil. 393 ch. Trach. 397. 483. νέμει Trach. 1018 m. Ai. 28. inc. XCIV. 3 (782 D.). νέμουσιν Phil. 1009. νέμοιμι Ai. 995. 1350. νέμοι Trach. 57. Flor. Harl. Vat. νέμει. 162., ubi Herm. νέμειν, Brunckii membr. Harl. Flor. μένειν. Illud Laur. A. B. Vat. Brunckii codd. B. T. Triclinius. Ai. 258. δίειπέ μοι pro εἰ νέμοι Stob. Serm. CXII. 8., eiusdem cod. A. διάνειμε: νέμει cod. Laur. B. νέμειν Ai. 1330. Oed. R. 240. Trach. 1238. Brunck. νεμεῖν, Turn. νεμεῖ γ'. νέμων Oed. R. 201 ch. 579. 1080. Aeg. I. 3 (19 D.). Scyr. IV. 2 (499 D.). νέμουσα El. 171 ch. — *fut.* νεμεῖς Ai. 508. De Oed. Col. 883. iam memoratum, et dicetur explicatius. — *aor.* ἔνειμε Oed. Col. 1398. νεῖμεν Ai. 1180 ch. νείμειεν Phil. 1051. Scyr. IV. 2 (499 D.). νείμας Aeg. I. 2 (19 D.). — *Medii* unum exemplum est νεμόμεσθα Phil. 701 ch. — II. *Usus.* 1. *partiendo tribuendi* antiquissima significatio. πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς Aeg. I. 2. Λύκῳ τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων 3. εἶπε δ' ἣν τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι Trach. 162. Hanc scripturam, non νέμειν, qua ἀνακόλουθος oratio fit, vulgatae subrogaturum Hermannum scio fuisse, si olim scriptura codicis Laur. A. nota fuisset. — 2. *tribuo, do* universe, inprimis etiam de sorte et natura. οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Phil. 1009. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1051. facias, ut assequar. χέρνιβας νέμειν Oed. R. 240. Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα Oed. Col. 1398. τοιαῦτα νέμει Ζεὺς Trach. 1018 m. δίδωσιν schol. κακὸν κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦτ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς Ai. 508. οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν 1180 ch. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν 1330. σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδ' ἔτι μείζω χάριν 1350.

οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν. — νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 3. — Affines sunt *concedendi* et *adscribendi* significationes. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις Ai. 258. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. gl. εἰς αὐτὸν τρέπει, cuius pars in libros nonnullos furtim subrepsit, ut vel Laur. A. τρέπει habeat. ἀπονέμειν explicueris Trach. 397.: ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; *verane dicis?* Hinc et locutiones ortae ὤραν, μοῖραν νέμειν τινι, *curare*, *respicere* significantes. εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Trach. 57. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν 1228. De his et similibus loquendi formulis v. Valck. ad Hipp. 1321. ad Phoen. 551. Abresch. Dil. Thucyd. p. 195. Blomf. gl. Ae. Prom. 299. — 3. Qua vi mediam potius formam poni exspectaveris, *potiundi*, *possidendi*, ea etiam activum praeditum est. Ἰὼ — ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις Phil. 393 ch. ubi de locis, ut solet, numini dilectis statim quisque cogitaverit; ob omissum alterum articulum tamen blanditur Hermanni ratio, ad *tribuendi* vim referenda: *quae Pactolum auro fecundas*, νέμεις εὔχρυσον γενέσθαι. Certiora haec sunt: ἀστραπᾶν κράτη νέμων ὦ Ζεῦ πάτερ Oed. R. 201 ch. γῆς τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω 237. γῆς ἴσον νέμων 579. ὡς τὰ σὰ κράτη — καὶ δόμους νέμοιμι σούς Ai. 995. — 4 A significatione propria *pascendi* et *alendi* semel translatum est ad *animum* et *sensum*, cui quis indulget: τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα El. 171 ch. Plane ita βόσκειν poetae. Locum Suidas respicit v. ὑπεραλγῆ χόλον. — 5. Primitivo pro derivato posito est *duco*, *existimo*, νομίζω. Huius tralationis ratio patefacta videtur hoc Trachiniarum versu: εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις 483.; *tanquam culpam assignas:* sic certe, si dativus additus esset, interpretaremur. φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω Ai. 1310. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων Oed. R. 1080. ἰὼ — Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν El. 147 m. σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω 588. Νῦσαν, ἣν ὁ βουκέρως Ἴακχος αὐτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει inc. XCIV. Sic intelligo τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν Oed. Col. 883 ch. Qui signo interrogandi utitur, quomodo aliter explicet, quam *hac igitur posthac civitate non potiar*, i. e. potestas mihi in civitatem adimetur, non perspicio. Recte secundum schol. et Suid. Musgravius: *ergo hanc non amplius censeo civitatem esse* i. e. non sui iuris, οὐκέτι αὐτόνομον; id quod praesente longe fortius quam futuro enuntiatur. Mendosos scholiasten potius et Suidam habuisse libros censeo, qui explicuerint νομιῶ, quam ut omnium codicum scripturam vitii suspectam putem. — De hac formula observarunt Abresch. ad Aesch. Eum. 313. Heindorf. ad Plat. Protag. t. IV. p. 569. — *Medio* significatione *vescendi* semel usus Sophocles: τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησταί Phil. 701 ch. —

6. In Synd. V. 3 (150 D.) invenis doctus Bergkius Comm. de fragm. Soph. p. 8. recte emendavit νέμ', εἴ τις οὐ πάρεστιν, ὃς ξυνώμοσεν, pro νέμων τις οὐ πάρεστι, τίς. Ita Agamemno *recitari* iubet eorum nomina, qui de ulciscenda Helena coniurassent. Nec tamen propterea ἀπόνειμον, quod eadem significatione Sophocli tribuitur, damnaverim.

Νεόθεν recens. νέα τάδε νεόθεν ἦλθ' ἐμοὶ βαρύποτμα κακά Oed. Col. 1449 ch. Augetur illud νέα κακά addito adverbio rem insperatam significante, terretur enim tonitrubus chorus omine plenis.

Νεοκόνητος. νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων El. 1386 ch. Libri omnes νεακόνητον. Recte schol. Rom. νεοκόνητον, etsi perverse explicat τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Hinc Suidas et Hesychius in v. αἷμα, Etym. M. p. 35, 4. (corrupte ibi scriptum), et Gr. Bekk. An. p. 356, 20. αἷμα inepte ξίφος interpretantur. Significantur autem *manus recens fuso sanguine conspersae*; vocabulo a κάω κένω thematicis, unde sunt καίνω κέκονα ἔκανον, ducto, velut φόνος et φονή a φάω φένω. V. Herm. ad Antig. 416. ed. Erf. mai.

Νέομαι venio. Κρέοντα — δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι σαφῆ προκηρύξοντα Ant. 33. Futurum an praesens esse putes, perinde est.

* *Νεόομαι* vel νεῶ v. ἀνανεόομαι.

** *Νεόπλῠνής recens lotus.* νεοπλυνεῖς δ' ἐπενδύτας Nausic. II. 2 (391 D.). Corrupte olim λινοπλυνεῖς scribebatur.

Νεόποκος recens detonsus. οἰὸς νεοπόκῳ μαλλῷ Oed. Col. 476. Canteri emendatio haec. Libri vett. νεοτόκῳ, nisi quod Laur. A. οἰνεοτόκωι supra scripto οἰπόκῳ, quod in Triclinianis est, Par. F. Ricc. οἰνεοτόκω, Laur. B. σὺν νεοτόκω.

Νεοπτόλεμος n. pr. αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος Phil. 241. ὦ — Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε Phil. 4. cum synizesi duorum priorum syllabarum, v. Herm. recte contra Elmsleii placitum perpetuo ita fieri negantem.

* *Νέοργος* v. νέορτος.

Νεόῤῥαντος recens humectatus. Non dicitur nisi de gladio cruento. σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει Ai. 30. Suid. v. νεοῤῥάντῳ et ὀπτῆρας. περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει 815.

Νεόῤῥῠτος recens fusus. ὁρῶ — νεοῤῥύτους πηγὰς γάλακτος El. 882.

Νέορτος recens exortus. τί δ' ἐστὶν — νέορτον αὖ; Oed. Col. 1503. ἔτεκεν μεγάλαν ἁ νέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Trach. 890 ch. Libri omnes, etiam Laur. A. ἀνέορτος, quo spectat scholion ἀνέορτος δέ, ἀντὶ τοῦ ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής. Iunt. 2. Brunck. Herm. ἁ νέορτος, quam felicem emendationem defensam videas ex scholio altero, ἡ νεωστὶ

ἐνταῦθα ἑρμήσασα Ἰόλη. — τὰν νέορτον — Ἑρμίοναν Hel. IV. 1 (791 D.). *adolescentulam.* Vitiose olim legebatur νέοργον.

Νέος. 1. De homine, *adolescens aetate*, etiam *puer.* ὢν νέος ποτέ Phil. 96. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή Oed. R. 1. ὅδ' ἐστὶν — κεῖνος, ὅς ποτ' ἦν νέος 1145. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ Oed. Col. 396. πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω 1183. εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ 1231 ch. *aetatis flos.* εἰ δ' ἐγὼ νέος Ant. 724. εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος 731. adsignificata imprudentia. φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. III (498 D.). αἱ νέαι — ἥδιστον ζῶμεν ἀνθρώπων βίον Ter. VII. 3 (517 D.). νέος πέφυκας Phthiot. II. 1 (622 D.). ὕβρις ἐν νέοις ἀνθεῖ inc. XLVII. 3 (705 D.). τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει Oed. Col. 707 ch. probabilis pro νεαρὸς vel εὔαρος, quod in libris exstat, correctio est Triclinii. παρθένος νέα Phil. Troi. 632 D. secundum Hermanni suspicionem praef. Philoct. p. X. — Hinc deflexa haec. νέας τροφῆς στερηθεὶς Ai. 505. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε Oed. Col. 346., *ex quo puellarem aetatem egressa est.* νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 555. — 2. De rebus, quae nondum fuerunt, *novus.* φροντίδας νέας Phil. 211 ch. τί μοι ἢ νέον — ἐξανύσεις χρέος Oed. R. 155 ch. νέων ἀϊσσόντων γάμων Trach. 839 ch., ubi cod. Par. et schol. R. νέον, explicatum illud νεωστὶ προςβαλλόντων. μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους 1266 an. νέον ἄλγος ἔχει Ai. 252 an. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις 722. *mutata mente nova consilia iniens.* σελήνης ὄψις — ἐξ ἀδήλου — ἔρχεται νέα inc. LVI. 5 (713 D.). — 3. Adsignificatur *res insperata, gravis* vel *sinistri ominis.* καί τι προςδοκῶ νέον Phil. 773. μῶν τι βουλεύει νέον; 1213. νέον μὲν οὐδέν 1214. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι νέα βαρύποτμα κακά Oed. Col. 1449 ch. Alterum νέα exaequandorum numerorum causa Hermannus de coniectura addidit. δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον Ant. 242. τί δ' ἔστιν — νέον 978. νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ἔθανες 1252 m. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον; 1275 m. Cf. Monk. ad Eur. Hippol. 860. eiusque fontem Valck. ad Herod. III. 62. Inter νέον et νεώτερον sic dictum discrimen constituenti Stallbaumio ad Plat. Euthyphr. p. 2. A. recte adversatur Engelhardt. l. c. p. 87. — 4. Notanda similium eiusdem stirpis formarum coniunctio. νέα τάδε νεόθεν Oed. Col. 1449. νέος νέῳ ξὺν μόρῳ Ant. 1252. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Ai. 722. — 5. νέον aliquando adverbiascit: τῷ κατὰ γῆς, ὅς νέον ἔῤῥει Oed. Col. 1772 an. — Comparativus de *aetate hominis* dictus exstat: ὢν φύσει νεώτερος Oed. Col. 1297. νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες Ant. 216. γνώμη δ' εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόςεστι 715. ἵνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀφῇ 1075. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ Trach. 548. Et de *re gravi et infausta*: τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις

Phil. 556. Superlativus *νεώτατος* non legitur: *νέατος* suo loco tractavimus. De tono observat Arcadius p. 38, 3.

Νεοσπάς recens decerptus. ἐν νεοσπάσιν θαλλοῖς Ant. 1186. θαλλὸν χιμαίραις προςφέρων νεοσπάδα Past. III. 2 (445 D.). De genere vocabuli et accentu v. Lobeck. ad Phryn. p. 610. et in diss. de mot. adi. minus mob. a. 1831. p. 5.

Νεοσσός pullus. ὄρνιθος — ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 421. Tonum notavit Arcad. p. 77, 20. Eust. p. 1340, 41.

Νεοσφᾰγής recens caesus. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής Trach. 1120. Αἴας — νεοσφαγὴς κεῖται Ai. 882. Wakef. utroque loco ἀθλίως pro ἀρτίως coniecit Silv. Cr. t. III. p. 152., offensus σχήματι τῷ ἐκ παραλλήλου, de quo adnotat Schol. Ien. — νεοσφαγῆ — τόνδε προςλεύσσων φόνον Ai. 542. corpora sunt armentorum recens caesorum.

* *Νεότοκος* v. νεόποκος.

Νεότομος recens inflictus. νεοτόμοισι πλήγμασιν Antig. 1268.

Νεοχάρακτος recens impressus. ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα Ai. 6. Affert Suid. v. νεοχάρακτα.

Νεοχμός novus, insperatus. τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης Phil. 741. Κρέων — νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ Ant. 157 an. Locus lacunosus adeo ut anapaestici numeri nullum compareat vestigium, et alii alia tentaverint. Hermannus coniicit νεοχμῶς νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις. Ipsum vocabulum bene explicat schol.: *νεοχμός.* νέος, νεωστὶ κατασταθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα.

* *Νεοχμῶς* v. νεοχμός.

Νέρθε et *νέρθεν infra.* Non dicitur nisi de *inferis.* τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω Oed. R. 416. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν Oed. Col. 1705 m. καὶ νέρθεν ὢν Trach. 1192. De passione adverbii et tono v. Apoll. de Adv. p. 603, 7.

Νέρτερος inferus. Semper de *mortuis Deisque Orcinis* dicitur. ἥ τε νερτέρα θεός Oed. Col. 1545. Proserpina. θεῶν τῶν νερτέρων Ant. 598 ch. 745. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς βάθρον Oed. Col. 1658. — ὁρμωμένῳ νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας Oed. Col. 1572 ch. Cf. Wex. ad Antig. t. II. p. 167.

Νέσσος n. pr. Νέσσου φθίνοντος Trach. 555. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν 1131. De accentu v. Eustath. p. 1340, 41.

Νέστωρ n. pr. Νέστωρ ὁ Πύλιος Phil. 420.

Νευρά nervus in arcu. ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς Phil. 993. De accentu v. schol. Il. γ. 35.

Νευροσπᾰδής nervo retractus. νευροσπαδὴς ἄτρακτος Phil. 290. Sui-

das: *νευροσπαδής* ἄτρ. π. Σοφ. ἐν Φιλ., ὃν ἀφίησί τις τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. Schol.: ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἕλκεται. Clarum est, emendandum esse ὁ ἐπισπώμενος *τῇ νευρᾷ*, ut Hermannus fecit, nec concedendum Buttmanno vocabulum activa vi praeditum esse.

Νεύω. Proprie *caput demitto*. ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν Ant. 270. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 437. Tralate *adnuo*, pollicendo affine. νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν Oed. Col. 248 m. νεῦσον — τέκνον, πείσθητι Phil. 482.

Νεφέλη nubes. Proprie: αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι Oed. Col. 1084 ch. Translatum ad *frontem nube tristitiae* contractum: νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει Ant. 524 an. Pulchre eadem nubes quasi lacrimarum imbre genas spargere statim dicitur, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν, felicissime continuata imagine. Simili ad *mortem* facta tralatione dictum εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλῃ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα Trach. 828 ch. Brunckius hoc primus dedit pro φονία νεφέλα vulgato ex gl. τῷ αἵματι, et schol.: χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἡ ἀνάγκη τῆς Δηϊανείρας, ἡ μετὰ δόλου τεχνησαμένη. ἠνάγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου τεχνάσασθαι, quae quamvis inepta monstrant tamen veram scripturam, quae post reperta fuit in Laur. A., nisi quod ibi φοινίαι legitur. Wakefieldus φονίαν νεφέλαν rete, Huschkius in Anal. crit. p. 139. *vestem textilem* interpretatur, Erfurdtius recte de morte intellexit dici, secundum θανάτοιο μέλαν νέφος Homeri Il. π. 350. Od. δ. 180. — De accentu generis huius vocabulorum praecipit Arcad. p. 108, 26.

Νέφος nubes. Proprie dictum: ὄμβριον νέφος Thes. II (233 b. D.). σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν Ai. 1127.; res ex accuratissime observata illorum locorum natura comparationi adhibita, in quibus sereno caelo repentinae parvis nubeculis exortis et gravissimae procellae erumpunt. ἀπ' αἰθέρος τε κἀπὸ λυγαίου νέφους Polyx. IV (471 D.). Cod. Paris. schol. Apoll. Rh. II. 1121. λυγαίου *σκότους*, quod ex mera interpretatione haesit, λυγαῖον νέφος enim ipsum aliquis σκότος explicuerat. — Transfertur ad *caecitatem* significandam: ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον Oed. R. 1313 m. *caliginis meae nubes abominanda*. De omni enim *re superinducta* dicitur: τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε (Τροίαν) κρύπτει Eur. Hec. 890. πολέμου νέφος v. Dissen. Expl. Pind. p. 464.; στυγνὸν ὀφρύων νέφος Eur. Hippol. 171. v. Valck., unde etiam νέφος οἰμωγῆς Med. 107. *ortus velut nubes gemitus*, νέφος στεναγμῶν Herc. fur. 1140., γόων Delect. Epigr. VIII. 95, 4. ubi cf. Iacobs.

Νέῳ νεῖν. Sed ad *texendi* artificium traduci videtur πέπλους τε νῆσαι νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας Nausic. II. 2.

Νεωρής recens. νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον El. 889., quae Etym. M. p. 205, 31. affert, et Suidas v. νεωρῆ. — εἰληφότας φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου Oed. Col. 734. Etiam hunc versum Suid. v. νεωρῆ usurpavit. — Penacui iubet Arcad. p. 117, 18., idque eo maiorem speciem habet, si non ab ὥρα sed ab ἄρω i. q. ἀπαρτῶ, ἁρμόζω ducatur, cuius utriusque originationis auctor Suidas est. Sic enim tonosi conveniret cum adiectivis in ηρης, penacutis omnibus.

** Νέωρος recens, tener. νέωρον, νέον Photius p. 297, 9. Perperam apud Hesychium νεωρόν scribitur, cuius rei in vocabulo necessario ab ὥρα composito ratio nulla reddi potest; et diserte propenacui iubet Arcadius p. 72, 15. — Legitur in libris Oed. Col. 476. οἰὸς νεαρᾶς νεοτόκῳ μαλλῷ βαλών (ἔρεψον). νεοπόκῳ emendavit Canterus, νεαρᾶς autem cum mediam corripiat, Valckenarius in νεογνῆς mutavit ad Phoen. 994.; Musgravius in νεωροῦς, quod ea significatione tragicis tritum non est, Doederlinus et Elmsleius ex Heathii coniectura οἰός γε νεαρᾶς ediderunt, γε otiose interiecto, Reisigius νεώρας, quod in νεώρου mutavit, quia ea finitio communis generis usu tenetur, Hermannus.

Νεωστί recens, nuper. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι El. 1038. Stob. Serm. p. 31, 24. Accentus adverbiorum in στι communis est.

Νή iurisiurandi cum affirmatione formula. νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς Lacaen. III (339 D.). — De tono docet Arcad. p. 181, 24. nec minus hinc potest colligi, quod de νή et ναί confundendis sedulo cavebant grammatici: v. Eustath. p. 92, 17. 174, 4.

Νηδύς venter. τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια Oed. Col. 1265. ἐλαιάεσσα νηδύς Niptr. V. 2 (405 D.). v. ἐλαιάεις. De υ producto correptove v. Choerob. Bekk. p. 1402. — De tono v. Arcad. p. 92, 10.

Νηλεής et νηλής miseratione non affectus. Sophocles Homericum harum formarum usum secutus dixit νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται ἀνοίκτως Oed. R. 180.; sed ἔνθ' ἔκειτο νηλεὴς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι Ant. 1182. Inutilis est Elmsleii coniectura νηλεῶς, prolata in Censura Aesch. Prom. a Blomfieldo editi v. 239.

Νήλιπους ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων Etym. M. p. 608, 31. ὁ ἀνυπόδητος Suidas, usus Sophoclis auctoritate, ἄσιτος νήλιπους τ' ἀλωμένη Oed. Col. 350. Sed Eustathius nimium, ut videtur, formae tribuens breviori νήλιπος, αὐχμηρὸν καὶ ἀλιπῆ interpretatus a λίπος repetendum

existimat, etsi sic νηλιπής dici consentaneum fuit. Cf. Blomf. gl. Aesch. Prom. 248.

Νήπιος infantis instar *imprudens, stultus, ineptus.* — τὸν οὔτε πρὶν νήπιον, νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι Oed. R. 652 ch. νήπιος, ὅς τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται El. 142 m. Suid. v. ἀτυζόμενος et οἰκτρῶς.

Νηρηΐς Nerei filia vel *Nereis.* Erant enim qui secundum Bacchylidem Nereides, haud dubie numina quaedam marina inferiore dignitate, et Nerei filias distinguendas docerent, has enim ex Doride uxore, illas aliunde genitas, v. Ammon. p. 97. coll. Valck. Anim. p. 161. Eust. p. 1954, 5. Ceterum legitima forma Νηρεΐς Sophocles usus non est, nec Attici, opinor, poetae omnino: alii pro numerorum ratione variant, v. Pind. Nem. IV. 106. V. 14. 66. Leonidas Anth. Pal. t. I. p. 474. coll. Iacobs. l. c. t. III. p. 212. Prosariis scriptoribus una convenit contracta forma, qua Sophocles usus ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος Oed. Col. 723 ch. V. Lobeck. ad Phryn. p. 42. Nominativo autem et accusativo casu haec raro comparet. Quin Sophocles genitivo productioris formae posito dixit ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε Scyth. I. 2 (491 D.).

Νησιώτης insulanus. καὶ νησιώτας Capt. VI (37 D.). — Tanquam nominale penacuitur, cf. ἀγρώστης et ἀλήτης et Philem. §. 12.

Νησιῶτις insularis. νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας Trach. 655 ch. *Oechaliam Euboeae* dicit.

Νῆσος insula. φέρε — νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς Phil. 300. εἰ μὴ — ἄγοιντο νήσου τῆσδε 609. Θεανὴ νῆσος Tyr. XIV. 4 (593 D.). v. Θεανός. — De Peloponneso peninsula: ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Oed. Col. 701 ch. Explicat Markl. ad Suppl. 367. De tono v. Arcad. p. 75. not. 94.

Νήφω vino careo vel abstineo. οὐ γάρ ἄν — πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσα — νήφων ἀοίνοις Oed. Col. 100. Suid. v. νηφάλιος θυσία. Aquam enim mulsam libabant Eumenidibus, v. Reisig. l. c. et Wyttenb. ad Plut. Praec. San. Tuend. p. 132. E. Sese autem νήφοντα Oedipus propter penuriam victus dicit.

Νήχομαι nato. χρυσώπιδες ἰλλοὶ νήχοντο inc. CV. 179. ap. Eust. p. 1389, 8 (om. D.).

Νίζω lavo purgandi sive expiandi causa. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην Oed. R. 1228., quem tetigit locum Eustath. p. 1231, 9. Cf. Iacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 803.

Νικάω vinco. 1. intransitive *supero, victor sum,* a iudiciorum Atticorum sermone potissimum desumpto vocabulo, v. Valck. diatr. p. 261.

βούλομαι — ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς Phil. 95. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1041. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι Ant. 233. impersonaliter dictum pro ἡ γνώμη ἐνίκησεν; ut καὶ ταῦτ' ἐνίκα 274. Similia sunt εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω, σὺ νίκα El. 245. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια — νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς Epig. I. 2 (194 D.). νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ κρείσσονα Eriph. III. 2 (204 D.). — εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν Ai. 1227. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 790. *praevalet, potentior est*, quod amore victus Haemo patri non cedit. V. Herm. — 2. transitive *vinco* quasi pugna conserta. ἐπεὶ νικᾶν θέλεις πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, — νίκα Oed. Col. 853—56. τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν 884., quem versum affert Stob. XI. 13. vitiose scriptum. βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με λέγοντες 1206. *a me dicendo quasi expugnatis.* οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολὼν 1298. μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μισεῖν Ai. 1313. νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ 1336. *longe magis apud me valet*, sententia Eustathio laudata p. 842, 10. 879, 7. 1198, 38. 1910, 29. εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω Capt. VIII. 18 (39 D.). βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίκους Alex. I. 2 (81 D.). — *Superare* de significanda re *laudabili et praeferenda aliis*: μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον Oed. Col. 1227 ch. — 3. Passivum. φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις Ai. 323. δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην El. 1264. πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη inc. XVI. 1, 4 (670 D.). Genitivus absque praepositione huic et talibus verbis additus Interpretibus nonnunquam singularis et vix ferendus visus est. Sic dicitur κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος Ai. 1332., plane ut δοῦλος ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο Trach. 267. κρεισσόνων νικώμενοι Eur. Med. 316. νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῦ Troad. 23. ἐνικώμην κεκραγμοῦ Iph. Aul. 1357. εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην Heracl. 233. ἢν ταῦτα νικηθῇς ἐμοῦ Ar. Nub. 1088. παῖδες μητέρων τεθραμμέναι Aesch. Sept. 793. ὄρεος κεκρυμμέναι Arat. Phaen. 563. Ab Homero inde prosatus hic usus: ut taceam illa λελουμένος Ὠκεανοῖο et λοεσσάμενος ποταμοῖο hinc aliquantum distantia, ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο φαῖνε δ' ἀοιδήν Od. VIII. 499. non potest nisi ὑπὸ θεοῦ παρορμηθεὶς explicari, cum illud Arateum adhibere ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα ineptissimum esset; ita μὴ ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται dictum Il. VI. 331. Iniuria igitur suspicionem movit olim illud Euripidis κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς El. 123., quod ludentes ingenio correxere σφαγαῖς Herm. de ell. et pleon. p. 143. (179 Op. t. I.) et Pors. adv. p. 272.; et πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὕπερ κάρα Or. 487. (491.), ubi Hermannus l. c. ὕπαι invecturus erat. v. utrobique Matth. Paulo alia sunt καίεσθαί τινος, quod ex ἐρασθῆναί τινος, etsi sensu idem est, explicari nequit, ἑαλωκέναι τινός item de amore capto, v.

Hemsterh. ad Xen. Eph. in Misc. Obss. VI. p. 502., τρύχεσθαι Ar. Pac. 989., et quamvis compositum ἐκτετυφῶσθαι Lysistr. 222. Veteres in his animadvertere sibi ellipsin videbantur; rectius existimavit Herm. ad Vig. p. 881. et de ell. et pleon. p. 158. Schaef. ad L. Bos. p. 502. Bernhardy Synt. p. 140. cf. Spohn. Comm. de extr. Odyss. parte p. 67. Iacobs ad Aelian. t. II. p. 391. Nam ne prosarii quidem ita loqui abstinuerunt: Aeschin. de f. leg. p. 366, 152. ποίων κρατηθεὶς ἡδονῶν. Iniuria igitur Valck. ad Hipp. 458. in eiusmodi locutionibus genitivum de personis solis dictum probabat, de rebus dativum postulans. Rectae rationis iam aliquid suboluit viro ceteroqui non acutissimo, Abreschio ad Aesch. Suppl. 1008.

** Νίκειος quod est victoriae. σθένει 'πὶ νικείῳ Oed. Col. 1090 ch. probabili emendatione restituit defenditque non a νίκη sed a νῖκος productum vocabulum Herm. Vulgo ἐπινικίῳ σθένει, quod neque sensu constat, neque numero epitritorum congruit. Viam emendandi aperuere codd. Laur. A., ἐπινικείοις, et Par. F., ἐπινικείῳ exhibentes.

Νίκη. 1. victoria. ἀλλ' ἤδη γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Phil. 81. νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Ant. 133 an. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί Trach. 497 ch. νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια 748. ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν Ai. 176 ch. ταῦτα — φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 85. νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας 677. 2. Dea Victoria. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα — ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ Ant. 148 ch. Singulare est cognomen illud Minervae concedi: Ἑρμῆς — ἡγήσαιτο τῶν Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς Phil. 134. οὕτως Νίκη Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Ἀττικῇ schol. Coli Minervam eo apud Athenienses nomine significat, quo eodem utitur Eur. Ion. 1550.; et δέσποιναν Νίκην alloquentes Minervam precantur mulieres in arce congregatae apud Aristoph. Lysistr. 317. cf. Meurs. Lectt. Att. I. 20. His a Brunckio collatis adde Etym. M. p. 605, 50. Eust. p. 879, 64. inprimis p. 1244, 26.; I. H. Vossium Mythol. Br. vol. II. p. 32. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 199. De accentu v. Arcad. p. 106, 11. ex Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 7.

Νικητήριον victoris praemium. Plurative dicitur, velut ἀριστεῖα et καλλιστεῖα, Salmon. I. 2. (482.): τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι.

Νικηφόρος victoriam ferens. σὺν κράτει νικηφόρῳ Trach. 185.

Νικομάχης pugna victor. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν καὶ πανσανίαν inc. LXXXVI. 1 (765 D.).

Νιν v. Ε.

Νιόβη n. pr. ἰὼ παντλάμων Νιόβα El. 147 m. De tono v. Arcad. p. 104, 8.

Νῖσος n. pr. *Νίσῳ δὲ τὴν ὅμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα* Aeg. I. 4 (19 D.). Secundum Eust. p. 271, 2. primam produci et inflecti oportet: coll. Etym. M. p. 606, 12.; a *νίσομαι* enim productum videtur.

Νιφάς *nivosus.* *πέτρας νιφάδος* Oed. Col. 1063 ch.

Νιφόεις *nivosus.* *τοῦ νιφόεντος φάμα Παρνασσοῦ* Oed. R. 473 ch.

Νιφοστιβής. *νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει* Ai. 655, *hiemes, quibus nivium moles peragrantur.* Versus duos laudat Suidas v. *νιφοστιβεῖς.*

Νοέω. *Activi* apud Sophoclem praeter praesentis formas nihil legitur. *Medii* participium *νοούμενος* Oed. R. 1487. sensu non discrepat a *νοῶν.* *Passivi* perfectum *Ἰακῶς* contractum *νένωται* ex Hel. VII. 2. (191 D.) affertur ab Etym. M. p. 601, 20. explicante *νενόηται.* Sed quod *νῷ* in El. 870. rescribere pro *νῷν* ausus est Dindorfius praef. poet. Scen. p. XII. simili contractione ex *νόει* factum, quod ipsum codd. Harl. Mon. exhibent et adscriptum est in Laur. C. propter diversam rei naturam probare nequeo. *οη* Ionice contrahitur *ω* extra flexiones verborum, ut in *βώσας, βωθεῖν,* sed *οει* sub eandem legem non cadit. Praeterea *νῷν* sententia minime est ineptum. — Significat 1. *in mentem inducere, ut scias, intelligas, cogites.* *ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει* Phil. 413. *τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον* 1161 m. *νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα* Oed. R. 1054. *recordarisne?* *νοεῖς τι τούτων —;* Oed. Col. 1038. *σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς* Trach. 348. *εἰπὲ δ', ἣ νοεῖς* 1125. *quid sentias, dic.* — 2. *in mentem inducere, ut facias, consilium habere.* *καί μ' ἔπαιρ' ὥσπερ νοεῖς* Phil. 877. *τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;* 906. *καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;* 909. *νῦν — νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε* 1004. *οὔ τί που δοῦναι νοεῖς;* 1217. *ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε* Ant. 44. *ἄμφω γὰρ αὐτὼ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;* 766. *μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν, εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς* Ai. 592. *εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ* El. 381. *ᾗ νοεῖς, ἔπειγε νῦν* 1429. In libris et ante Hermannum *ᾗ νοεῖς* Oresti assignata, non Electrae, et cum prioribus *θάρσει· τελοῦμεν* coniuncta reperiuntur. — 3. *Medium* priore significatione dicitur Oed. R. 1487.: *νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών* — Sed in Iphig. II. 1. (289 D.) pro *νόει* Porsonus *νοῦν δεῖ* emendavit: non minus recte servato *νόει* scribere licet cum Bergkio Comm. de Soph. fr. p. 15.: *νόει πρὸς ἀνδρὶ σχῆμα, πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.* Legitur *σῶμα.*

Νόθος *nothus.* *ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει* Aload. X. 1 (108 D.). *τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον* Ai. 992. — Accentum observavit Arcad. p. 40, 9.

Νομάς. Proprium est de *armentis ungulatis.* *ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν* Trach. 270. Et sic de fera quoque bestia *cerva* dictum *νομάς δέ τις κεροῦσσα — καθεῖρπεν ἔλαφος* Arcad. XII. 1. (110 D.), quod a *νομή* repetendum esse putare stulti foret. — Transfertur primum ad *vagas et irriguas aquas: κρῆναι — Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων (μινύθουσιν)* Oed. Col. 693 ch. Longe aliter dictum *ὄλοιθ᾽ ὅστις, ὅς μ᾽ ἀπ᾽ ἀγρίας πέδας νομάδος ἐπιποδίας ἔλαβεν* Oed. R. 1350 m. Libri plerique *ἔλυσεν* vel *ἔλυσέ με;* a prima tamen manu in Laur. A. *ἔλαβέ με.* Scholiastae duas explicandi rationes protulerunt minime ineptas: tertiam enim, *ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένῃ* nemo probaverit. Prioremne autem *ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου ἔλαβε,* ut *ἐπιποδίας νομάδος* epexegesi continuentur, an alteram *ἀπὸ ἀπηνοῦς δεσμοῦ ἐν νομαδικοῖς τόποις συνέχοντος τοὺς πόδας* probem, incertus sum: prior minus vulgarem sententiam habet, alteram Hermannus sequitur.

Νομεύς *pastor.* *νομεὺς ἀνήρ* Oed. R. 1118.

Νομή *pascuum.* *ποιμνίων νομάς* Oed. R. 760.

Νομίζω. Activi apud Sophoclem pariter ac passivi nihil nisi praesentis formae exstant, praeter *νόμισον* Pel. III. 4. (442 D.) et *νομισθέν* Aload. IX. 3 (107 D.). — 1. Antiquior ceteris verbi vis, *tanquam morem receptum agnoscendi et colendi,* nisi in quibusdam *passivi* partibus non legitur. *ἐντάφια — φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται* El. 319. *πεντάεθλ᾽ ἃ νομίζεται* 681. *τίς δ᾽ ἔσθ᾽ ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;* Oed. Col. 38. cf. C. F. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 244. *λουτροῖς — ἐσθῆτί τ᾽ ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται* 1599. *τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ* Aload. IX. 3. — 2. Usitatior est *existimandi* significatio. *νομίζει — πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ᾽ ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον* Oed. R. 516. *εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναι* 549. *εἴ τοι νομίζεις — οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην* 551. *τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν* 610. *καλῶς νομίζεις* 859. *πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμέ* Oed. Col. 804. *ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων* 1005. *μείζον᾽ ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει* Ant. 183. *ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ᾽ ἡμέρᾳ — δουλίαν γ᾽ ἕξειν τροφήν* Ai. 492. *ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν πεσεῖν* 1061. *ὥστε μηκέτ᾽ ἂν τέρας νομίζειν αὐτό* El. 1309. — *λέγει νομίζει θ᾽ ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον* Oed. R. 39. *οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;* Ant. 734. sententia Eustathio memorata p. 27, 20. 119, 16. 878, 1. 1185, 29. 1568, 57. — In his exemplis semel sine obiecto, quod dicunt, positum est, Oed. R. 859.; quinquies cum duplici accusativo sive nominativo, cum passive dictum verbum est, Oed. R. 610. Oed. Col. 1005. Ant. 183. El. 1309. passive Ant. 734. Ceteris locis infinitivum sibi adiungit.

Νόμιμος legitimus, mori sancito conveniens. ὦ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα El. 1085 ch. ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Ant. 451. *fas divinum.* v. ἄγραπτος. — Accentus adiectivorum in ιμος communis est.

Νόμισμα. Suidas: δύο σημαίνει, τὸ νόμιμον ἔθος — καὶ τὸ κόμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ. Ad priorem significationem *concretam* quidem convenit Antig. 296.: οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. *institutum* significatur. Sic et Euripides dixit Oed. IX. apud Stob. tit. I. Erfurdtio memoratus.

Νόμος. Significationes praecipuas, sed admixtis quibusdam monachos Byzantinos redolentibus recenset Etym. H. p. 606, 52.: brevius Hesychius: νόμος, θεσμός, συνήθεια, νομή, τόπος (haec duo ad νομός spectant) καὶ λόγος (quod Christiani est). θεσμόν et συνήθειαν etiam Photius et Suidas explicant, hic secundum Sophoclis illud Ai. 544. — 1. τὸ νομισθέν, *mos et institutum usu receptum et sancitum:* etiam *fas;* inprimis cum θεῶν νόμοι memorantur. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε Oed. Col. 338., qua utitur sententia Eust. p. 31, 12. Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις 1384. σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ Ant. 24. καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν 287. *fas a Dis sancitum* violaturus. οἱ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους 448., quo loco τούσδε displicebat Erfurdtio, non intelligenti recte scholiasten de more mortuos rite sepeliendi explicuisse. ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ 515. μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν 1100. νόμον κάλλιστον ἐξευρόντα πειθαρχεῖν πατρί Trach. 1167. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1109. τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἂν 1322. ποίῳ νόμῳ El. 569. νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Andromed. V. 2 (132 D.). νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις inc. XIX. 2 (674 D.). — 2. *lex* vel rite rogata vel regis decreto lata. *Lex* enim *naturalis et necessitate coacta* semel tantum dicitur: ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 609 ch. λόγων ἔργων τε πάντων ὧν νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 865 ch., quod etsi de divina legum origine dictum, non fas spectat sed ius et regulam hominibus scriptam. νόμῳ καθαρός Oed. Col. 554 m. *lege* se insontem iudicari debere dicit, quod ignarus ignarum, hostem iniuria petitus occiderit; v. Reisig. C. Cr. p. 271. varias non perspicacium hominum coniecturas memorantem. πόλιν — χωρὶς νόμου κραίνουσαν οὐδέν 918. νόμου βίᾳ Ant. 59. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ 177. νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πάντ' ἔνεστί σοι 213. ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν — νόμοις 378 an. ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 445. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 477. ὅστις — ἢ νόμους βιάζεται 659. οἵοις νόμοις πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι 840 m. ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει El. 1498. σύν

ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν Ai. 1052. κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου 1226. — 3. Hinc *regula* est *faciendi, praeceptum*. τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς El. 570. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι 1032. φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον τὸ μὴ 'πιθυμεῖν — περισσὰ δρᾶν Trach. 613. μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Ai. 343 m. Suid. v. ὀρθῷ νόμῳ μόνοι omittit. ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται Oed. Col. 911. *secundum quam sibi ipse scripsit regulam iudicabitur*. τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν Ant. 191. *hanc legem sequendo*. τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω 899. τοιῷδε — σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ 905. — 4. *Mos* privati hominis: αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν Ai. 544. Suid. v. νόμος. — 5. ἵνα πᾶσι νόμος Oed. Col. 165 an. est ἐν βεβήλῳ. — 6. *modi cantus et fidium*. θρεκτοῖσι s. κρεκτοῖς νόμοις Ulix. Fur. II. 3 (414 D.). ἔρχομαι ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων inc. LXXV. 3 (747 D.). ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον CV. 69 (858 D.). θροοῦντε τοὺς Ἅιδου νόμους inc. LXX. 4 (407 D.). v. θροέω. De Inach. XI. 5. v. νομός. — Accentus, qui bisyllaborum a barytonis omnium est res faciendo perfectas significantium, notatur ab Etym. M. p. 606, 58. schol. Il. ν. 249., et a Suida v. νόμος.

Νομός *locus, regio*. ἤ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ Oed. Col. 1064 ch. Hesychius: Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ· Σ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ., τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως· οἱ δέ, ἀπὸ Οἴης τοῦ δήμου, κακῶς. οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. Meminit Eust. p. 1165, 46. v. Οἶατις. — πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων Inach. X. 5. (268 D.) in v. κάμνω sic explicandum videri diximus, fluvium propter descensum fortasse sub terram factum regiones visere similes atque inferorum flumina.

Νόος v. νοῦς.

Νοσέω. Unum si Aiacis locum v. 206 an., ubi νοσήσας legitur, exceperis, *ultra praesens* apud Sophoclem non flectitur. — 1. *aegrotare, morbo laborare*. νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρί Phil. 41. πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ 299. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1310. νοσεῖτε πάντες Oed. R. 60. de pestilentia laborantibus. νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος 169 ch. γῆς οὕτω νοσούσης 636. τοῦ μὲν νοσοῦντος Trach. 781. ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1009 m. κλῦθί μου νοσῶν ὅμως 1105. ἐγὼ νοσῶν 1110. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν 1220. ὡς νοσεῖς, φράσεις 1231., quod tamen etiam dictum esse potest de eo, qui morbi gravitate amens est. ἀεὶ νοσεῖν Creus. IV. 7 (325 D.). Hinc explicatur illud Aload. XI. 11. (109 D.): μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ sc. τῷ πλουσίῳ. Emendandum κοὐ νοσεῖν. Solus dives *morbo quasi liber* dicitur,

ut in Creusa pauper perpetuo aegrotare. — *τὸ νοσοῦν morbus* Phil. 671. — 2. Transfertur primum ad mentis morbum, *amentiam*. *Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας* Ai. 206 an. *ἡμεῖς ἆρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα* 262. Cod. Mosq. b. *οἱ νοσοῦντες*. *πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται* 273. *ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ* — 330. *νοσοῦντα φρενομόρως* 614 ch. *ὁ νοσῶν μάταν* 622 ch. Schol. *μεμηνώς*. *ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ* Trach. 1225. Hinc et de *ineptientibus* dictum est. *τὸ — νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος* Trach. 435. — 3. Alia tralatio est de *malis et perturbationibus animi amore*: *θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ* Trach. 541. de *maerore*: *ὡς ἐγώ, οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ* Oed. R. 60. *ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ* 1061. Denique de *malis quibuscumque externis*: *ὅτι σφιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δή* El. 1059 ch., de rerum domesticarum statu propter Clytaemnestram et Aegisthum laborante, non de odio cum Hermanno intelligendum, quo Atridarum domus ab illis petatur. *νοσεῖ δή* Triclinius; *δή* libri omittunt; in gl. Faehsii Syll. lectt. Gr. p. 241. *νοσεῖται* inepte; Erfurdt. *νοσοῦσιν*, sicut *νοσοῦσι* in Aug. c. supra scriptum, quae est explicatio difficilioris scripturae etiam ap. schol. Barocc. reperta. De *discordia* intelligendum illud cum Abreschio ad Aesch. Suppl. 595. non est, quippe cuius in sequentibus demum fiat mentio. — *καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις* Ant. 1002. *iram deorum* contraxit. *τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;* Oed. Col. 604. *τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντες* 770. *ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ* Aload. XIII. 1 (98 D.). — 4. In sermonis proprietatem figura illa cadit *νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν* Phil. 173 ch., de qua absolutissime disseruit Lobeck. monogr. figurae etymol. (paronomasiam vocant Eust. p. 348, 30. schol. Il. *κ*. 415.) p. 6 sqq.

Νοσηλεία tabum. *ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέα* Phil. 39. Schol. *νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας*. Harum explicationem tertia sola ad sententiam congruit: primam ad idem recidere dixeris haud male; sin, plane destituta sensu erit. Diversa comparavit Wakefieldus. cf. Valck. Diatr. p. 129.

Νόσημα morbus. *Corporis*: *δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος* Phil. 745. *δυσχέρεια τοῦ νοσήματος* 888. *ἔκλυσιν — ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος* Oed. R. 307., de pestilentia. *Animi*: insania: *τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι* Ai. 331. amor: *νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακόν* Ach. Am. I. 1 (162 D.). Tandem gravissima quaeque et luctuosissima mala eo nomine dicuntur. *τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν* Oed. R. 1293. de Oedipo.

Νόσος morbus. 1. de *malo corporis* dictum. *νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα* Phil. 7. v. *καταστάζω.* — *νοσεῖ νόσον ἀγρίαν* 173 ch. *ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε* 258. *ἀγρίᾳ νόσῳ καταφθίνοντα* 266. *ὅςτις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο* 281. Hanc Aldinae et, ut videtur, Laur. A. scripturam, ab editoribus a Brunckio inde omnibus praeter Buttmannum receptam explicuit Herm. Buttm. ex codd. vett. ceteris (etiam Ricc.) *νόσον*, quod cum *κάμνειν* coniungi posse putans erravit, v. *κάμνω:* Tricl. *νόσῳ.* *βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον* 313. *καί σε νόσου μεταστήσειαν* 461. *τῆς νόσου ξυνουσίᾳ* 516. *μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;* 724. *ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου* 754. *πῶς ἂν — τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;* 784. *πάντων ἐν νόσῳ — ὕπνος ἄϋπνος* 836 ch. *δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι* 1033. *τῆςδε — νόσου βαρείας* 1314. *πρὶν ἂν — νόσου μαλαχθῇς τῆςδε* 1318. *πρὸς τούς σε — κἀποσώζοντας νόσου* 1365. *νόσου παύσει λυγρᾶς* 1410. *παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου* 1424. *νόσου παυστήριος* Oed. R. 150. *τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν* 217. *πόλιν — φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν* 303., quae tria de *pestilentia* sunt dicta. *πότερα δόλοισιν ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;* 960. *νόσοις ὁ τλήμων — ἔφθιτο* 962. *μήτε μ' ἂν νόσον, μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν* 1455. *οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο* Oed. Col. 1659. *νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται* Ant. 360 ch. *οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις* 813 an. *κοὐ νόσῳ βαρύν* Tr. 234. *κέχυται νόσος* 850 ch. *θυμὸς ἤ τινες νόσοι* 879 ch. *κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον* 976 an. *ἀποτίβατος ἀγρία νόσος* 1024 m. *ἡ τάλαινα διάβορος νόσος* 1074. *πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον* 1250 an. *ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου* Eriph. VI. (207 D.) si sensus satis certo constat. *τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυςθυμίαι* Tyr. XII (584 D.). *ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων* Phil. Troi. I (626 D.). — 2. *mentis morbus, insania.* *ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον* Ai. 59. *δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον* 66. *ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος* 185 ch. *ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ* 264. *ὡς ἔληξε — τῆς νόσου* 267. *ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον* 447. — 3. Hinc ad alia traducitur aegritudinum, quae mentem tangunt, genera; *amorem:* *τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι* Trach. 445. *κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα* 491. *νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ* 541. *νόσους δ' ἀνάγκη τοὺς θεηλάτους φέρειν* Phaedr. VIII. 3 (611 D.). *perversitatem consilii* s. *dementiam* qualemcunque: *οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ* Ant. 728. *ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς* 1039 (sc. *τῷ μὴ φρονεῖν*). — Denique de *malo qualicunque* graviter laborantium dicitur. *δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον* Oed. Col. 550 m. *vulnus vulneri addi* Oedipus dicit, quod de matris nuptiis percontatus chorus iam de patre caeso quaerere coepit. *ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος πόλις ἐπὶ νόσου* Ant. 1128 ch. mala urbi ex Creontis pertinacia secundum Tiresiae praedictum instantia sunt.

ὅστις — μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. IV. 4 (514 D.). πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος inc. XXVI. 1 (681 D.). — 5. Singulari modo dictum de turbine μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον Ant. 417., quod item paulo ante οὐράνιον ἄχος dicitur, non *ingens* illa sed *caeli* aegritudo. — Scriptura νοῦσος nimis Ionica est, nec usi ea poetae attici. Dein vitiose legitur in libris plerisque et Aldina φονᾷ νόσος ἤδη Phil. 1193 m.; quod cum se occidendi cupidum sese Philoctetes dicat, iure Brunckius νόος ex libris Triclinianis subrogavit, id quod nunc in Laur. A. B. repertum est. Schol. φονᾷ. θανατιᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ, ut non indicet, utrum νόσος an νόος legerit.

Νοστέω redux fio, domum maxime. μήτε νοστῆσαί ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος Oed. Col. 1388.

Νόστος. 1. Proprie *reditum* significat, domum maxime. νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι Phil. 1457 an. precatur enim chorus Troiam rediturus; quanquam etiam de itinere non esset ineptum. ἐάν τις ὑμὶν ἐς δόμους νόστος γένηται Oed. Col. 1411. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν inc. LXXXVI. 1 (765 D.). Sic intelligendum dixi in v. αὐδά Electr. 186 ch. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά i. q. εὐθὺς νοστήσαντος Ἀγαμέμνονος. Scholia obiective, quod dicunt, interpretantur, ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρός, et ἐλεεινὴ μὲν ἡ ἀγγελία τῆς ἀναστροφῆς τῆς σῆς. In sequentibus fortasse recte Hermannus οἱ pro σοὶ emendavit, sed sententia tota οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις ὅτε οἱ — ἀνταία ὡρμάθη πλαγά nihil nisi priorum confirmationem continet cum amplificatione, quod et vix redux factus Agamemno et in cubiculo quidem maiorum occisus sit; qua de re μέν — δέ bene constant, nec scribendum γε. — 2. Minus proprie *iter* et *oberrationem* significat, de qua vocabuli potestate monuerunt Ernestus et Clarkius ad Hom. Od. α. 119. doctius Wyttenb. ad Plut. Conv. Sept. Sapient. p. 155. C. — ὤμοι ἐμῶν νόστων Ai. 884 ch. Male schol. Pal. ἕνεκα τῆς ὑποστροφῆς, ἣν μέλλω ὑποστρέψειν χωρὶς σοῦ. Rectius de reditu in patriam diceretur, de quo etiam Teucer postea conqueritur. Sed optima explicandi ratio videtur ὤμοι ἀνωφέλητα περινοστήσαντι. Frustra enim quaesituri Aiacem exierant. — ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Phil. 43. *victum quaesiturum abesse* significat, sed nove dictum cum genitivo; quae ratio minime defenditur illis quae Schaeferus Mel. Cr. p. 90. et Hermannus ad Eur. Iph. Aul. 822. contulerunt, Homericis maxime et epicis locutionibus νόστος οἴκου, πλοῦς Ἀξείνοιο, γῆς πατρῴας νόστος, quod posterius Euripides dixit Iph. Taur. 1065. Dicta enim illa sunt de *fine et termino* itineris assequendo, non de *consilio* facti. — De tono v. Arcad. p. 79, 21.

Νοσφίζω (ῑω). Activum *auferre, tollere*: ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτι νοσφίσας — ὤλλυτο Phil. 678 ch. Nihil noxae in Philocteta residere dicitur, quamvis indigna passo. *Πάρων* — νοσφιεῖς βίου 1413. cf. Abresch. ad Aesch Eum. 211. Cod. Ven. et Laur. A. νοσφίσεις, quod formarum genus fuca expulsum ab criticis ambigas an non invehendum rursus sit. — Medium *celo, fallo*. Hesychius: ν ο σ φ ί ζ ε σ θ α ι, λανθάνειν, πλεονεκτεῖν. ν ο σ φ ι ζ ο ί μ ε θ α, ἀγνοοίμεθα, ἢ ἐπ' ἄλλο τι τρεποίμεθα, ἢ κρυπτοίμεθα. Harum postrema verior videtur interpretatio. ἴσθι δὲ παραφρόνιμον — πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι Oed. R. 693 ch. Gl. ap. Brunck.: ἐάν σε παραλογίζωμαι.

* *Νοτίς* v. κόνις.

Νότος Auster. ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου Phil. 1443 an. Procellosus enim ventus iam apud Homerum et imbrium vector. χειμερίῳ νότῳ Antig. 335 ch. ὀξὺς νότος ὡς Ai. 251 an. ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα Trach. 113 ch., quod utriusque venti nomen cur vulgo maiuscula initiali scribatur, ignoro. — Adverbiascit τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον Aeg. I. 5 (19 D.). — Accentum ex originatione intelligis; alii quasi νόσον interpretantur, velut Eustathius p. 595, 11. 885, 59.: alii ex ὄνοτος decurtatum, οἱονεὶ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων, ut ait Etym. M. p. 607, 40. Generis totius tonum observavit Arcad. p. 78, 20.

Νουθετέω commonefacio, interdum adsignificata lenitione. Sic certe dictum νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν Oed. Col. 1195. Alii post ἐπῳδαῖς, alii post νουθετούμενοι virgulam posuere, sed plane omittenda fuit ut in sententia participio enuntiata. Coniungenda vero νουθετούμενοι ἐπῳδαῖς. — κᾆτα νουθετεῖς ἐμέ Phil. 1267. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ, στυγεῖς 1306. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει Oed. Col. 599. οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σοι El. 585. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1014. τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών Ai. 1135.

Νουθέτημα admonitio. ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά El. 335. τἀμά passive sive obiective dictum: v. ἐμός.

Νοῦς et *νόος*. Haec forma semel in melicis exstat, a quibus νοῦς plane abest, φονᾷ φονᾷ νόος ἤδη Phil. 1193.; Tricliniana enim haec scriptura Laur. A. B. stabilitur, et ineptit Aldinae et ceterorum codd. lectio νόσος. In anapaestis νοῦς bis legitur: Oed. Col. 1765. Iol. II. (282 D. Iobatae fabulae quidam assignant). Suam igitur et legitimam ditionem diverbia vox habet. 1. *ratio sentiendi*, cum intelligendo tum faciendo ostensa: οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν Oed. R. 600. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον 1347. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα Oed. Col. 814. *qui eadem, quo tu, sentiendi ratione utitur.* ταὐτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 940. *dico pariter ac sentio.*

νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς Ant. 763. τρέφειν — τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν ἔχει 1077. τίνα νοῦν ἔσχες; 1214. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ El. 1004. Suid. v. πρόνοια. ἦν φύσιν γε (τοιαύτη), τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε 1012. Natura quidem sese ad omnia audenda, etiam cum adolescentula esset, proclivem fuisse, sed nondum satis consilio valuisse dicit. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν 1013. sc. ἥσσων. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ 1016. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος inc. XXII. (677 D.) non mens, sed sentiendi ratio, γνώμη. — 2. Inde prudentia significatur. τοῦ νοῦ χωρὶς Oed. R. 550. σε — χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν Oed. Col. 935. μὴ — τοῦ τοσόνδ' εἴην κενή El. 395. αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1001. τῷ γὰρ χρόνῳ νοῦν ἔσχον 1457. εἰ μὴ νοῦν καταχτήσει τινά Ai. 1235. νοῦς φροῦδος Scyr. V. 3. οἰνωθεὶς ἀνὴρ — τοῦ δὲ νοῦ κενός inc. XIV. 2 (668 D.). ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει Amphiar. V (118 D.). τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. V. 2 (233 D.). — 3. A prima et altera potestate vocabuli locutiones quaedam repetendae. νοῦν ἔχον prudens et idoneum consilio, νοῦν οὐκ ἔχον s. οὐδένα ἔχον perversum est et ineptum. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν Trach. 550. κατὰ νοῦν dicitur, quod nostrae voluntati consentaneum est. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ Oed. Col. 1765 sq. πρήξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν Iol. II. s. Iobat. (282 D.). — 4. mens et intelligendi vis, cui amentia contraria est. τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ Oed. R. 371. sententia Suidae memorata v. τυφλός. ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται Oed. Col. 665. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται Ant. 560. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Trach. 271. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν Ai. 1243. si mentis feretis compotes, ut irae temperaretis: quanquam hoc etiam γνώμην s. διάνοιαν potest significare. ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμιν ἐγγενής El. 1320. ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. I. 2 (322 D.). τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς ξύνεστιν inc. XXX. 1. (688 D.) nisi prudentiam hoc significat. — 5. Observandum νοῦς semel circumlocutioni ferme Homericae adhiberi. οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν El. 901. id est οὐ τοιαύτη τὸν νοῦν ἐστί.

Νοῦσος v. νόσος.

Νύκτερος nocturnus. ἐκ δείματός του νυκτέρου El. 402. νυκτέρου παννυχίας Synd. VI. 1 (151 D.). μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς — νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη Ai. 216 sq. In inc. CV. 46. (839 D.) scribendum videri ἀ ν τ ά ρ η ς (ἀντήρης) ν υ κ τ έ ρ α ι ς ὄψεσι pro νυκτερίς in v. ἀντήρης

dixinus. De accentu Arcadius monere videtur p. 70, 20., etsi quae ponit exempla comparativorum sunt.

Νύκτωρ noctu. νύκτωρ ἐφ' ἡμᾶς — ὁρμᾶται Ai. 47. ὅστις — νύκτωρ ἐπεστράτευσεν 1035. In tono appingendo vulgo consentiunt: disertum testem non novi. Unum inter Graeca adverbia in ωρ exire observavit Herod. π. μον. λέξ. p. 40, 29.

Νυμφεῖον thalamus nuptialis. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον Ant. 882. Antigona cur subterraneam scrobem eo nomine dicat, clarum ex ante aliquoties inculcatis, quibus nuptias suas sese apud inferos celebraturam dixerat. πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν 1190. Eo sensu pluralis perrarus, velut ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά Trach. 916., exemplis a Wakefieldo firmatum. Alias pluralis aut *nuptias* aut *sponsam*, quacum nuptias facias significat: quorum illud legitur Trach. 7. νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον; hoc Ant. 564. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; — νυμφεῖον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη διάγουσι Eust. p. 652, 44. unde simul de accentu constat, qui periecticorum in εῖον communis est: cf. Etym. M. p. 187, 20. 569, 26.

Νύμφευμα matrimonium. σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα Oed. R. 980.

Νυμφεύω nubo. μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου — νυμφεύειν τινί Ant. 650. Scripturam vulgatam et vett. edd. νυμφεύσειν, quam exquisitiorem vocans Hermannus Lobeckium defensorem allegat Parerg. ad Phryn. p. 717. 747. codicum lectioni, ut videtur, omnium (certe Laur. A. B. Ricc. Aug.) non audeo praeferre. Ἀχέροντι νυμφεύσω 810 m. Quod Wüstemannus ad Eur. Alc. 424. νυμφεύειν de parentibus puellam despondentibus, νυμφεύεσθαι de puella nubente dici ait, secus est, cum genera verbi a poetis atticis liberrime dispensentur nulla significationis ratione habita. Quippe non modo νυμφεύειν de puella, velut Sophocles fecit, dicitur, cuius rei ex Euripide ipse Wüstemannus exempla affert Med. 314. 629. (Ion. 819. alienum est), quibus adde Androm. 404.; sed etiam idem de viro reperitur usurpatum: Ἅιδης νιν (Iphigeniam) νυμφεύσει τάχα Iph. Aul. 461., quod inepte ad ἔκδοσιν parentium revocaretur; λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα νυμφεύσας λάθρα Ion. 819., unde passive dictum τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύσεται s. νυμφεύεται Suppl. 454., quod non medium, sed passivum esse aio expressum ex Homerico δαμῆναι ἀνδρί: rursum eadem matrimonii a viro ineundi potestate *medium* dictum deprehendas: ἴθι νυμφεύου δέμας Ἠλέκτρας El. 1340.: quod propter δέμας circumlocutioni adhibitum, quasi de devirginanda Electra dictum, inprimis ridiculum est.

Νύμφη. 1. *sponsa* et *nova nupta.* κἀπεδείξατε νύμφας γυναῖκας μητέρας τε Oed. R. 1407. βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 792 ch. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα 1103 ch. Bacchus Semeles dicitur, quippe Iovi nuptae. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας Trach. 524 ch. θοὰν νύμφαν ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας 854 ch. ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 890 ch. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν Ai. 878. Huic significationi adiudico etiam illud Philoct. Troi. 632 D. (ap. Brunck. abest), sicut Hermanno visum: τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα δέξαιτ' ἄν; Malim de *puella* intelligere, sed prohibet additum παρθένος. — 2. *Nympha.* Μηλιάδων Νυμφᾶν Phil. 715 ch. Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες 1440 an. Νύμφαις ἁλίαισιν 1456 an. Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων Oed. R. 1100 ch. Κωρύκιαι Νύμφαι Βακχίδες Ant. 1115 ch. Ἄρτεμιν γείτονάς τε Νύμφας Trach. 214 ch. — Primam nonnunquam corripi syllabam suspicio Hermanni est ad Antig. 1115.; sed eam satis refutavit Matth. Gr. Gr. §. 25. not. 2. p. 80. — Accentus ex eo discitur, quod ex νεόμφη coaluisse vocabulum placuit grammaticis, Etym. M. p. 607, 35. Eust. p. 1384, 34. 1554, 41.

Νυμφικός nuptialis. τὰ νυμφικὰ λέχη Oed. R. 1242. βαθμοῖς νυμφικοῖς inc. L. 5 (708 D.). τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν — εἰν Ἅιδου δόμοις Ant. 1225. quasi consummationem nuptiarum: v. τέλος. νυμφικὸν Ἐλύμνιον ex Naupl. VII. 2. (385 D.) affert schol. Ar. Pac. 1126. una explicans: Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. ν υ μ φ ι κ ὸ ν δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο.

Νυμφίος. Proprie *sponsum* significat. ὡς — παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 757. Sed etiam *maritum.* νυμφίος βροτοῖς ἐκλήθην, ὧν ἔφυν ἄπο Oed. R. 1358. ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος παρὼν El. 292. Aegisthus Clytaemnestrae. De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 19, 32., et qui νυμφίος et νύμφιος adiectivum trium generum distinguere docent, Arcad. p. 41, 22. Etym. M. p. 608, 40.

Νῦν et *νυν.* *A.* Ν ῦ ν adverbium ὀρθοτονούμενον legitimam ditionem habet

I. in indicandis et *singulis rebus*, *cum loquimur nondum peractis*, et *spatio temporis aliquanto productiore rerumque statu* universe.

1. cum verbo sic dictum a. maxime *praesens* tempus sibi deposcit. *Indicativus* inprimis frequens est. νῦν δ' — ὁρῶ Phil. 98. καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων 195 an. ὅπλων — ἄλλος κρατύνει νῦν 366. μέγα θάλλοντές εἰσι νῦν 418. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς 422. τί νῦν χωρεῖ 438. νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν 459. νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ (τὸ πνεῦμα) 636. τόξ', ἃ νῦν ἔχεις; 650. ὅπλων, ἃ νῦν σὺ σώζεις 792. δῆλος δὲ καὶ νῦν

ἰδεῖν ἀλγεινῶς φέρων 999. καὶ νῦν ἐμὲ — νοεῖς ἄγειν 1004. καὶ νῦν τί μ᾽ ἄγετε; 1018. νῦν οὐκ εἰμί σοι χωλός 1020. νῦν δ᾽ ἑνὸς κρατῶ λόγου 1037. νῦν δὲ — λείπομεν ὑμᾶς 1447 an. νῦν τε — ἱκετεύομέν σε Oed. R. 40. ὡς σε νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει 47. νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐθέντας χειρὶ τιμωρεῖν 106. Ἄρεα — ὃς νῦν — φλέγει με 191 ch. ἃ νῦν σὺ τήνδ᾽ ἀτιμάζεις πόλιν 340. καὶ νῦν ἔτ᾽ αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι 557. μαθεῖν δίκαιος ταῦθ᾽ ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν 575. νῦν — πάντ᾽ ἄνευ φόβου φέρω 590. νῦν πᾶσι χαίρω 596. νῦν — ἐκκαλοῦσί με 597. νῦν ὀκνοῦμεν 922. νῦν δ᾽ ἔσθ᾽ ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. νῦν δ᾽ ἄθεος μέν εἰμι 1360 m. νῦν γὰρ κακός τ᾽ ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. ὅτε νῦν χαλᾷς Oed. Col. 203 ch. νῦν δ᾽ αὖ τίν᾽ ἥκεις μῦθον — φέρουσα; 358. ἃ δ᾽ ἀμφὶ τοῖν σοῖν — παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι 367. νῦν γὰρ θεοί σ᾽ ὀρθοῦσι 395. ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 420. νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη 725. νῦν — ἡνίκ᾽ εἰσορᾷς 770. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 857. ἐννέπω δὲ νῦν 936. νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι 1014. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρεῖς; 1310. νῦν δ᾽ ἀξιωθεὶς εἶσι 1354. ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει 1359. στολὰς φορῶν, ὡς νῦν δακρύεις 1360. νῦν τ᾽ ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν 1378. νῦν δ᾽ ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας 1547. καὶ νῦν — φασὶ — κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ 181. νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς ζῇ ταῦτα 452. εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν 465. νῦν δ᾽ ἤδη ᾽γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι 705 an. νῦν δὲ — τοιάδ᾽ ἄρνυμαι 893. νῦν ἄγει με 907. τοῦν ἀμείνω — ἢ νῦν φέρει 1077. νῦν δὲ — κἀμὲ χρὴ φράσαι Trach. 52. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν — ἀγγέλλεται; 73. νῦν δ᾽ ἄπειρος εἶ 142. ὄμμα — φήμης τῆσδε νῦν καρπούμεθα 203. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ 290. οὐδὲ νῦν δοκῶ 340. νῦν — ἥκει δόμους 364. καὶ νῦν δύ᾽ οὖσαι μίμνομεν — ὑπαγκάλισμα 536. ἐν οἷς νῦν ἐστιν 1118. καὶ νῦν — ὁρῶ Ai. 3. καὶ νῦν — αἰκίζεται 65. περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγων 150 an. νῦν γὰρ — Αἴας κεῖται 204 an. καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει 252 an. ἡμεῖς — ἀτώμεσθα νῦν 262. νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός 284. νῦν δὲ — ἥσυχος θακεῖ πεσών 316. νῦν γὰρ πάρεστι — αἰάζειν 427. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 452. νῦν δ᾽ εἰμὶ δούλη 484. καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω 548. κεἰ νῦν δυστυχῶ 677. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει 686 ch. νῦν αὖ, νῦν πάρα 693. 94 ch. νῦν δ᾽ ὁρῶν ἀπόλλυμαι 980. νῦν δ᾽ ἐγὼ μέγ᾽ αὖ φρονῶ 1067. τοὺς νῦν σὺ — αὖθις ἀθάπτους 1286. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ — ἀγγέλλομαι 1355. νῦν ἐκεῖν᾽ ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν El. 2. νῦν δ᾽ ἀγροῖσι τυγχάνει 305. νῦν δὲ — πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ 327. δῶρ᾽, ἐφ᾽ οἷσι νῦν χλιδᾷς 352. νῦν δ᾽ οὐδὲν ἐκπρέπει ἐμοῦ γε 509. δεσπόταιν, ὧν νῦν ἔχω 626. οἷς ξύνειμι νῦν 642. θανόντ᾽ Ὀρέστην νῦν — ἐννέπω 660. νῦν

γὰρ οἰμῶξαι πάρα 778. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις 784. νῦν δὲ καὶ με χρὴ μολεῖν 802. καὶ νῦν ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει 829 ch. καὶ νῦν — ἐξεπίσταμαι 895. ἀλλὰ νῦν — εὑρίσκω 924. νῦν δὲ — εἰς σὲ δὴ βλέπω 942. ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα καίεις 1081. νῦν μὲν γὰρ — βαστάζω 1118. καὶ νῦν ποθῶ 1159. νῦν δ' ἔχω σε 1276 m. ὡς δὲ νῦν ἔχει 1330. νῦν δὲ — αἰτῶ 1371. τί νῦν πράσσουσιν; 1392. νῦν σε μοῖρα — φθίνει (φθίνειν) 1405 ch. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών 1484 οἷός ἐστι νῦν ὅδε Ai. Locr. IV. 2 (14 D.). νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας — πάρεστι Laoc. III. 1 (342 D.). νῦν δὲ — ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. VI. 4 (501 D.). νῦν δ' οὐδέν εἰμι Ter. VII. 1 (517 D.). Omissum est verbum indicativo modo dicendum: νῦν καλόν Phil. 1140 m. νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1297. sc. ἀκούει ἄριστα, quod ex praemisso ἤκουε intelligitur. ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν (μαθεῖν δικαιοῖς) Oed. R. 575. νῦν δὲ — στεναγμός 1283. ὥστε ξένον γ' ἂν — ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην Oed. Col. 571. ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ Ant. 480. πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί Ai. 1338. νῦν οὖν — ἐν τάχει βουλευτέον El. 15. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν 376. νῦν καιρὸς ἔρδειν 1360. De Erig. II. 1. (226 D.) in corrupta versus scriptura indicari non potest. Ex hoc genere etiam illud est Trach. 346. ἢ νῦν κακός, ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν. Ex hoc παρῆν subaudiendum πάρεστι priore membro. — Cum *coniunctivo* praesentis νῦν dictum: ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων Ant. 215. μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς Phil. 515. ὡς — νῦν ὁρῶν νεκρὸν στόμα δέχηται κἀμά El. 1453. Cum *optativo*: τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοίμ' ἐγώ; Ant. 548. Cum *imperativo*: νῦν — δέρκου θαρσῶν Phil. 144 an. νῦν δέ μοι λέγε 152 ch. φέρ' ὦ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νόσου μάθῃς 300. ubi ambiguo inter imperativum et coniunctivum loco positum νῦν ad utrumque referri poterit. νῦν δ' αἶρε σαυτόν 874. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς οἷς εἰκὸς ἔκπλει 960. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν 1389. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1435. id est νῦν ἔτι, ut μὴ νῦν προσεύχου μηδέν Ant. 1318. ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη Oed R. 1521. Vereor enim ut recte scribatur νυν, nec accurate in talibus collatos codices existimo; νῦν Flor. Δ. ἄγε νῦν σύ με, παῖ Oed. Col. 188. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασκε 581. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν 1400. νῦν — σκόπει Ant. 58. nisi νῦν ad λελειμμένα referendum est. καὶ νῦν — τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε 394. δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθών 1094. Herm. contra libros νυν, igitur: sed chori sententiae instantis, ut faciat, illud non minus bene convenit. ἄκουε δὴ νῦν El. 935. Blomf. ad Iph. Aul. 1009. δή νυν. ἢ νοῦς ἔπειγε νῦν 1429. Olim cum ἢ νοῦς cum prioribus τελοῦμεν coniungebantur, rectius νυν scribebatur, quod nollem Hermannus servasset. εὐφημίαν νῦν ἴσχε Trach. 177. Cum *infinitivo* recte iungi νῦν non vide-

tur: nam de Oed. Col. 36. in νυν dicemus. Cum *participio*: *σὺ μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου* Phil. 123. *τὸ πῆμα τοῦτό τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν* 754. *βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον* Oed. R. 419. *χρόνου τοῦ νῦν παρόντος* Trach. 173. *λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν* 385. *λείπεις φρένας τῶν νῦν παρουσῶν* 734. *χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν* 1159. *ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει* El. 308. *τῆς νῦν παρούσης πημονῆς* 927. *τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ* 1285. — b. Proxime a praesente *perfectum* abest; cf. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 197. *Indicativus*: *νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος* Phil. 937. *οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις — οὐ νῦν πρῶτον* 954. *καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν* Oed. R. 948. *ἔγνωκα μὲν νῦν* Oed. Col. 96. *καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα* Ant. 1150. *νῦν δ' — εὕρημαι* Trach. 1064. *νῦν δ' ὧδ' ἐκπεπόρθημαι* 1093. *νῦν δὲ — αὐτός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ* Ai. 268. *νῦν δὲ φίλοις μέγα πένθος εὕρηται* 607 ch. *νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι* 1193 ch. *εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα* El. 73. *νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ* 1138. *Participium*: *νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον* El. 1220. *τῶν πρός σε νῦν εἰρημένων* Oed. Col. 258. *φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης* Ant. 983. *Perfecta* forma, *praesentis* significatione haec sunt: *τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος* Oed. R. 633. *οἱ νῦν — τὸ Θήβης πέδιον ἀμφεστᾶσι πᾶν* Oed. Col. 1313. *οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;* Ant. 316. *καὶ νῦν οἶδα* Phil. 630. *τὰ δὲ νῦν ἑστῶτα* Trach. 1261 an. *εὖ νῦν τόδ' ἴσθι* Ai. 1287. *μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ* El. 1191. Coniungenda *νῦν ποτέ*, *nunc tandem aliquando*. — c. Praesenti et praeterito proxime situm *futurum* est; cui si applicatur *νῦν*, interdum, ubi res proximo quoque tempore instans memoratur (ut Phil. 710. Oed. Col. 865. El. 776.), interpreteris *iam*. *νῦν δὲ — εὐδαίμων ἀνύσει* Phil. 710 ch. *καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν* 946. *νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι* 1042. *ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξενεῖ* Oed. Col. 466. *ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται* 865. *νῦν δ' ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισι — ἁρμοσθήσεται* 911. *νῦν δ' — οὐδὲν ἐλλείψω* Trach. 90. *καὶ νῦν — οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει;* 1009 m. *ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε* El. 542. *νῦν δ' ἕκηλά που — ἡμερεύσομεν* 776. — d. Est ubi *aoristo* *νῦν* addatur. *νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη* Oed. R. 263. *εὖτε νῦν ἕδρας — ἔκαμψ' ἐγώ* Oed. Col. 84. *νῦν δ' — εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή* 372. *νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω* Trach. 36. Quod quominus coniungenda dicam *νῦν — ἔχω*, coacervatio adverbiorum *ἐνταῦθα δή* in causa est: sic igitur verba compono: *ἡνίκα νῦν ὑπερτελὴς ἔφυ*. *νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὢν εἶπε* 160. *νῦν δ' Ἄρης — ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν* 650 ch. *νῦν δ' ἔχρισα* 685. *καὶ νῦν ἐπέγνως* Ai. 18. *ὁδός — ἣν δὴ νῦν ἔβην* 974. Inutilis est quorundam correctio

δή νυν. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα El. 1247. *ἐπεί σε νῦν ἀφράστως — ἐσεῖδον* 1254. Haec si quis *indicativi* exempla consideret, aoristum inprimis rem in incertum quoddam tempus praeteritum incidentem indicare recordatus, cui longe rectius *ποτέ* vel *τότε* et *πάλαι* quam *νῦν* convenire videantur, iam sentiet aoristum more iam ab Homero inde propagato *καταχρηστικῶς praeteriti perfecti* locum invasisse, de qua re perite monuit Schaeferus ad Phoen. Porsoni 68. Sed aliud longe est in modis ceteris, *participium* si subtraxeris, cuius sic dicti exempla haec sunt: *καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν* Ant. 330. Clarum est, *νῦν σωθείς*, non *νῦν ὀφείλω* coniungenda esse. *ὃν (μόρον) νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει* Trach. 357. *καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός* 1065. *τῆς νῦν φθιμένης νυκτός* Ai. 141 an. *καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων εἴσω παρέλθετε* El. 1327. *iam omissis in praesens longis sermonibus.* Possit, et minus recte, *νῦν εἴσω παρέλθετε* coniungi. *Coniunctivi optativi et imperativi* aoristorum et praesentium tenue discrimen est, nec illud ubique observatum de re cito praetereunte. *φέρ' ὦ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς* Phil. 300. *φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω* 1438 an. *ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας* Ai. 83. *οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς* Oed. Col. 75. i. e. *in praesens. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς* El. 316. *μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς* 843 m. *μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς* Oed. R. 975. Subauditur coniunctivus: *βᾶτε — ὅσον τάχιστα νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι τάδ' ὡς πάλιν* El. 1428. sc. *θῆσθε*. Distinctionibus nullis ponendis adiuvare opus intellectum sententiae. Sed nec aposiopesis est; v. Herm. — *ἴδοιμί νιν νῦν* Ai. 377., si vere coniecit Hermannus; *νῦν* a libris abest, Tricl. *δή νιν*: possit etiam *μέν νιν* et *ἐγώ νιν* subrogari. *ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν* Oed. R. 1183. Potentiali modo dictum *νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος — τις ἂν πείσειεν* Niptr. I. 2. (401.) sed lacunosus locus. — *νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ δός μοι σεαυτόν* Phil. 83. *νῦν δὲ — σύ σῶσον* 498. *ἐκεῖσε νῦν — μέθες με* 803—806. *καὶ νῦν — σύ μ' αὐτὸς ἆρον* 865. *ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ* 938. *ἔλθετε καὶ νῦν* Oed. R. 166 ch. *τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου — ἄκουσον* 547. *σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν — ἐμοῦ 'πάκουσον* 707. *φέρ' εἰπὲ νῦν* 1142. Herm. *νυν*. *σὺ νῦν — κρύψον* Oed. Col. 760. *iam tu occulta*: Herm. *νυν*. *νῦν μ' ἐπισκέψαι μολών* Ai. 841. *συγγένεσθε γ' ἀλλὰ νῦν* El. 403. *δὸς νῦν* 1108. *μέθες τόδ' ἄγγος νῦν* 1196.

2. Cum *nomine et articulo* dictum intelligi participium *ὤν* patitur, ut ad verbi notionem id genus revocari possit. Omissum autem illud participium esse et necessario subaudiri, nemo dixerit. *ὁ νῦν ἔπαινος* Oed. Col. 1413. *ἡ δὲ νῦν ἡμέρα* El. 806. *ὦ φεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας* Ai. 843. quod *τῆς νῦν* dici quis exspectaverit. *ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν*

Oed. R. 352. τῷ νῦν λόγῳ El. 759. Oed. R. 90. Oed. Col. 805. τῇ νῦν ὁδῷ El. 1287. τῇ νῦν ὁρμῇ 1502 an. τῷ πότμῳ τῷ νῦν Oed. R. 272. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. proxima praecedente. κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Ai. 740. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν 789. Oed. Col. 4. τὸν — νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν Oed. R. 653 ch. ἐκ γόων τῶν νῦν El. 284. ἐκ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. τάς τε νῦν ἐλέγχομεν πράξεις 430. ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν Oed. R. 516. τοῖς νῦν — μαντεύμασι Oed. Col. 388. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα 625.

3. Dein colligenda exempla formulae τανῦν, quod rectius scribes τὰ νῦν, ut τὸ πρῶτον et τὸ πάλαι, maxime quod nunquam adeo adverbiascit, quin interponi aliquid nequeat, et interponitur sane δέ. Hanc ad formulam primus accuratius advertit Valck. ad Hippol. 903. — δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν Oed. Col. 337. v. ἐκεῖνος. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις 828. Aliae adduntur particulae. τὰ νῦν γε. δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει Oed. Col. 1747. codd., ut videtur, omnes τὰ νῦν aut τὸ νῦν, nullus iunctim τανῦν. — τὰ νῦν δέ. τὰ νῦν δ' ἔα Oed. Col. 599. τὰ νῦν δ' Αἴγισθος El. 413. τὰ νῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον Trach. 301. τὰ νῦν δ' ἄτιμος Ai. 421 m. — τὰ δὲ νῦν. τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος Oed. Col. 132 ch. — τὰ νῦν τε. τὰ νῦν θ' ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων Oed. Col. 559. μάτην τὰ νῦν τέ σοι δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ' ἐμηχάνω; 1038. Sed in Oed. R. 697. vitiose Ald. τὰ νῦν τε. Codd. τὰ νῦν δ' εὔπομπος, quanquam non satis constare video, iunctimne an divisum scriptum sit. — τὰ νῦν cum tempore finito frequens est, et cum *indicativo praesentis* quidem: κἀν δόμοισι τυγχάνει τὰ νῦν παρών; Oed. R. 757. εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ Oed. Col. 622. νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν Phil. 609. ὢ δύστανος ἐγὼ τὰ νῦν 1137 ch. τὰ νῦν δωροίμεθα El. 450. ᾧ τὰ νῦν ξύνει El. 552. ἀνθ' ὅτου τὰ νῦν αἴσχιστα — ἔργα δρῶσα τυγχάνεις 575. κεἰ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ Ai. 560. Exempla praesentis, cum τὰ νῦν aliam particulam sequentem habet, vidimus: Trach. 301. Oed. Col. 559. 1038. 1747. Ai. 421. Omittitur El. 413. Oed. Col. 132. Sic explicanda ἐχθρὸς — καὶ τὰ νῦν ἔτι Ai. 78. τὰ νῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; Oed. R. 1204 ch. *perfecti*: τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν Phil. 820 ch. — *aoristi*: οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον Oed. R. 492 ch. — *Optativus potentialis aoristi* adest: πῶς οὐδ' ἂν ἀελίου ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι —; Trach. 832 ch. — *Imperativus praesentis*: τὰ νῦν δ' ἔα Oed. Col. 599. *aoristi*: καὶ τὰ νῦν ἴσος γενοῦ Oed. R. 53. Sed in Oed. Col. 1197., ubi μή retinendum, non μοι corrigendum docuimus in v. ἀποσκοπέω τὰ νῦν iam non adverbiascunt, sed tanquam obiectum ab ἀποσκόπει reguntur. — *Participium perfecti* adest: τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν Oed. Col. 1034.

4. Νῦν quando cum aliis particulis consociatur, modo servat suam et legitimam significationem, modo amittit, de quo genere alius dicendi locus erit. Servat igitur in his formulis, et postpositum quidem:

ἀ λ λ ὰ ν ῦ ν. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Phil. 938. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ Ant. 548. ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός Ai. 284. συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν El. 403. ἀλλὰ νῦν — εὐφίλοχα κακὰ 924.

ἀ λ λ' ο ὐ δ ὲ ν ῦ ν et ο ὔ τ ι ν ῦ ν. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἔθη πέλας Ai. 83. ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν (ἀτηρὸς ὦ) Phil. 1257.

α ὖ ν ῦ ν. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 983.

δ ὴ ν ῦ ν. ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην Ai. 974. δή νυν quod Elmsl. Cens. Hecub. Porsoni suadet p. 79. sententiam debilitat, nec produci νυν potest; quod ipsum neglexit Herm. v. 1108., sed recte monet longe aliud esse ἄκουε δή νυν *audi igitur*. Ipsum hoc ἄκουε δὴ νῦν legitur El. 935., et iure arcetur inclinata forma: *iam enim, et ipso illo tempore* sese sorori consilium suum patefactura loquitur Electra. Quod huic finitimum est, ν ῦ ν δ ή, id quod cum praeterito solo coniungi affirmat Etym. M. p. 78, 38. Gudian. p. 412, 31. tragicis indictum est. Illustrarunt Ruhnk. ad Tim. p. 186. Boeckh. ad Plat. Min. p. 90. Wyttenb. ad Phaedon. p. 132. 14?. Heindorf. ad Charm. p. 67. Gorg. p. 7.

κ α ὶ ν ῦ ν. καὶ νῦν ἃ πονεῖ Phil. 195 an. καὶ νῦν οἶδα 630. καὶ νῦν — ἀρὸν 865. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν 999. καὶ νῦν — νοεῖς 100?. καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; 1018. ἔλθετε καὶ νῦν Oed. R. 166 ch. καὶ νῦν ὅδε — ὤλωλεν 948. καὶ νῦν — φασὶ — κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. καὶ νῦν — κηρύξας ἔχοι 192. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν 316. καὶ νῦν — σωθεὶς 330. καὶ νῦν — κρῖνε 398. καὶ νῦν ἄγει με 907. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα 1150. καὶ νῦν — ἥκει Trach. 364. καὶ νῦν — μίμνομεν 536. καὶ νῦν — τι; οὐκ ἀποτρέψει; 1009 m. καὶ νῦν — στῆθι 1065. καὶ νῦν — ὁρῶ Ai. 3. καὶ νῦν ἐπέγνως 18. καὶ νῦν — αἰκίζεται 65. καὶ νῦν — νέον ἄλγος ἔχει 259 an. καὶ νῦν τι χρὴ δρᾶν; 452. καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω 548. *etiam in hoc rerum mearum statu*. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι 1355. νῦν γε τἀπὸ τοῦδε proxime iunguntur. καὶ νῦν — πάμψυχος ἀνάσσει El. 829 ch. καὶ νῦν — καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι 895. καὶ νῦν ποθῶ 1159. καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντες — εἴσω παρέλθετε 1327.

μ ὲ ν ν ῦ ν. εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα El. 73. Br. μέν νυν, perperam; sequitur σοὶ δ' ἤδη μελέσθω, ut hoc dicatur *ego quidem in praesens dixi, quae fieri volo, tu vero fac*. Blomf. μέντοι. ἔγνωκα μὲν νῦν Oed. Col. 96. Male inclinat Elmsleius.

Porro alias particulas *praecedit*. ν ῦ ν γ ε. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τὰ νῦν γε ναυστολῶ Phil. 245. τοῖς νῦν γε — μαντεύμασιν Oed. Col. 388. ἐρεῖς

μὲν οὐχὶ νῦν γε El. 542. ἀλλὰ νῦν γε — εὕδει Ai. 284. καὶ νῦν γε — ἀγγέλλομαι 1355.

νῦν δέ. νῦν δὲ — δός μοι Phil. 83. νῦν δ' — ὁρῶ 98. νῦν δέ μοι λέγε 152 ch. νῦν δ' εἰμὶ 459. νῦν δὲ — σὺ σῶσον 498. νῦν δὲ — εὐδαίμων ἀνύσει 710 ch. νῦν δ' αἶρε σαυτόν 874. νῦν δ' ἠπάτημαι 937. νῦν δ' — ἐκπλεῖ 960. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου 1037. νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι 1042. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1297. νῦν δὲ — λειπόμεσθ' ὑμᾶς 1447 an. νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263. νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ στεναγμός 1283. νῦν δ' ἴσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμι 1360. νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον — φέρουσα Oed. Col. 358. νῦν δὲ — εἰςῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις 372. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας 1547. νῦν δ' αὖ — σκόπει Ant. 58. νῦν δ' ἤδη — φέρομαι 795 an. νῦν δὲ — τοιάδ' ἄρνυμαι 893. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει El. 305. νῦν δ' — οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε 509. νῦν δ' ἕκηλά που — ἡμερεύσομεν 776. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; 802. νῦν δὲ — εἰς σὲ δὴ βλέπω 942. νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτα 1138. θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον 1220. νῦν δ' ἔχω σε 1276 m. νῦν δ' — αἰτῶ 1371. νῦν δ' ἡνίκα — ὑπερτελὴς ἔφυ — ταρβήσασ' ἔχω Trach. 36. νῦν δὲ — κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον 52. νῦν δ' — οὐδὲν ἐλλείψω 90. νῦν δ' ἄπειρος εἶ 142. νῦν δ' — εἶπε 160. νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν 650 ch. νῦν δὲ — ἔχρισα 685. νῦν δὲ — θῆλυς εὕρημαι 1064. νῦν δὲ — ἐκπεπόρθημαι 1093. νῦν δὲ — θακεῖ πεσών Ai. 316. νῦν δ' εἰμὶ δούλη 484. νῦν δὲ — μέγα πένθος εὕρηται 608 ch. νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλλυμαι 980. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' εὖ φρονῶ 1067. νῦν δὲ — ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι 1193 ch. νῦν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ πάρεστι Laoc. III. 1 (342 D.). νῦν δ' οὐδέν εἰμι Ter. VII. 1 (517 D.).

νῦν οὖν. νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σύ, φίλτατε ξένων Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 15.

νῦν τε. νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω El. 666. νῦν τε — ἱκετεύομέν σε Oed. R. 40. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι 653 ch. νῦν τ' αὖθις — πειρᾷ μετασπᾶν Oed. Col. 776. πρόσθε — νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1378. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν 1400. νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181. Et sic nunc recte editur Ant. 452. οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα, etsi codd. vel Laur. A. et Ricc. in νῦν γε consentiunt, quod iniuria defendit Schaeferus, etsi etiam apud Plut. Qu. Symp. p. 731. C. adv. Stoic. p. 1074. E. et apud Aristot. Rhet. I. 13. 15. constat.

νῦν ἔτι et νῦν ἤδη notavimus in vv. ἔτι et ἤδη.

5. Inprimis notabilis est legitima adverbii significatio, quoties cum aliis *adverbiis temporalibus* coniungitur tanquam contrarium.

νῦν — ἐχθές. οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 452.

νῦν — ἔπειτα. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον Oed. R. 419.

νῦν — τότε. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω El. 666. Eust. p. 702, 4. νῦν τε καὶ πάλαι λέγω affert, ut in Triclinianis legitur. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι El. 895.

νῦν — πάλαι. κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181. v. Schaeferum.

νῦν — πάρος. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ Trach. 340.

νῦν — πρίν. ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει, νῦν δ' αὖ — φίλοις μέγα πένθος εὕρηται Ai. 607 ch.

νῦν — πρόσθεν. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1067. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν Oed. Col. 395. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων 857. εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν 936. τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ, νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί 1378.

6. *Abundare* videtur aliquando. Cf. Bornemann. ad Xen. Symp. p. 186. τὸ πῆμα — τὸ νῦν παρόν Phil. 754. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Trach. 173. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 385. λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν 734. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1159. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς El. 927. τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ 1285. Sic additum νῦν participio significantiorem orationem reddit.

II. Perrara est et precario quasi introducta significatio *rei ad certum usque tempus a priore quodam et antiquiore productae* (*usque adhuc*). Hanc uno deprehendisse loco videor Ant. 595 ch.: νῦν γὰρ ἐσχάτας ὅπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις. Sic compono: ὅπερ νῦν ἐτέτατο φάος, καταμᾷ κόνις. Nam νῦν ad καταμᾷ referre et otiosum esset, et in tanto intervallo multisque interiectis durum. Eadem potestate praeditum νῦν apud Aeschylum aliquoties: ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατός Pers. 782. καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός Sept. 21.

III. Tertia significatio *dialectica* est. Νῦν vel solum vel adiuncto δέ, *transitioni argumentationive faciendae* adhibetur, significans illud *igitur, iam vero,* hoc *sic autem, ut nunc est,* quo modo ad sententiam priori contrariam transitur. Ad illud genus particulae nude positae refer μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν Oed.

R. 644. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 701. εἰ νῦν ἐπίστω Phil. 1224. El. 606. Oed. R. 658. μὴ νῦν ἄτιμα θεοὺς Ai. 1108. Herm. νυν; metro adversari hoc Schaef. vidit. — νῦν δέ, de quibus acute observavit Reisigius Oed. Col. p. LXIII.: οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτὸς (εἰ μὴ ξένος ἦν). νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, ὑμῖν προφωνῶ Oed. R. 222. καλῶς — ἂν ἐξείρητό σοι, εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη — ὀκνεῖν 985. νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι Oed. R. 1512. οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός· νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην Oed. Col. 274. πάτρωιον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός· νῦν δὲ — τούτοισιν ἁρμοσθήσεται (νόμοις) 911. ἠτᾶν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος· νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσώζουσιν 1360. δηλώσαιμ' ἄν, οἷ' αὐτοῖς φρονῶ· νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 327. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ τῆς μητρός 357. νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων — κακῶς ἀπώλου 1125. νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ 1326. νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν Ai. 440. νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις — θεὰ ἔσφηλεν 445. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεός 1039. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν· νῦν δὲ — τοῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. VI. 4 (501 D.). Et sic etiam mutili versus in Niptris I. 1. (401 D.) int lligendi videntur: νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος οὔτε Πυθικὰς — τις ἂν πείσειεν, quae fatidicorum responsis deceptus dixisse videtur.

Ad dialecticam hanc adverbii dicendi rationem illud etiam spectat, quando νῦν *formulis iurandi et obtestandi* insertum praepositionem πρός pone sequitur, de qua re paucis dixit Valck. ad Phoen. 1659. πρός νυν σε πατρός, πρός τε μητρός, ἱκνοῦμαι Phil. 466. πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι El. 420. πρὸς νῦν θεῶν ἄκουσον 877. In his exemplis vulgo inflectitur; rectius videntur cmnia inclinari, v. νυν.

B. Νῦν particula accentu inclinato non tam *tempori nunc ipsum praesenti* significando, quam *copulandis cum transitu ad nova sententiis* adhiberi solita; qua in re cum tertia, quam posuimus, adverbii inflexum acc.ntum habentis vi congruit. Eustathius p. 792, 14. παραπληρωματικὸν σύνδεσμον vocat, non ἐπίρρημα χρονικόν, quod est νῦν, et pergit: τοῦ δὲ τοιούτου νυν χρῆσις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ σὺ σόν νυν αὐτὸν μηδ' ἔρα τοῦ πλησίον (Hecub. 990.) καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται (Trach. 441.). Similia habet p. 1312, 18. Poetarum quibusdam exemplis firmat, quemadmodum etiam νυν poeticum vocat Apoll. de coni. 525, 16., quod apud Homerum praefertur, ubi syllaba correpta opus et sequitur consona: cum eadem mensura necessaria, sed instat vocalis, quod perrarum est, νυν scribendum praecipitur schol. Il. ε. 146. φ. 428.: sin produci patitur versus, νῦν probatur, etiamsi

adverbium temporis non sit, v. schol. γ. 97. Ex his consentaneum est, ineptissime fecisse Monkium ad Eur. Alc. 1096. et Blomfieldum ad Aesch. Sept. 228., νυν apud tragicos produci posse affirmantes. Deinde concedendum Matthiaeo ad Eur. Troad. 59. nondum sibi persuaderi professo νῦν et νυν non differre nisi accentu. Nam νυν pro νῦν temporali inusitatum esse tragicis recte idem indicavit ad Med. 1286., etsi apud Pindarum secus esse scitur, v. Boeckh. ad Pind. Pyth. III. 98.; quibus qui adversatur Hermannus Cens. Med. Elmsleii p. 249. Opusc. t. III., sententiam posuit, non probavit. Sed in significanda dialectica sententiarum coagmentatione et transitu sermonis etiam νῦν dici vidimus. Sed cum peculiaris ea inclinatae particulae ditio sit, saepius inclinaretur, nisi servandus rectus tonus fuisset initio versus, cuius rei iam posuimus exempla Oed. R. 222. Oed. Col. 274. 911. 1369. El. 327. 1125. 1326. Ai. 440. 445. Scyr. VI. 4. Niptr. I. 1.: deinde si distinguitur ante, ut particula sententiam incheet, quod genus exstat El. 357. Ai. 1039. Oed. R. 985.: denique cum sequitur vocalis: Oed. R. 644. 658. Ant. 701. Ai. 1108. Phil. 1224. El. 606. Nam νυν sequente vocali semper inclinari, quod nescio cuius placitum est apud schol. Ar. Plut. 414., in quam rem utitur Sophocleo exemplo Ai. 87., adeo mirum est, ut defensorem nullum habere posse videatur. Νῦν igitur certa ratione pro νυν dicitur, non νυν pro νῦν. Quare si libri addicerent, de quorum scriptura Critici vulgo ne hiscunt quidem, omnibus illis locis νυν corrigendum suaderem, quibus νῦν neque ob sententiae pondus neque propter mensuram necessarium est. — Quin nec codicum nec editionis Aldinae in hoc genere maxima fides est: hanc certe in Oed. Col. semper inflectere νῦν, sive longa sive brevi syllaba opus, Elmsleius adnotavit ad v. 575.

Recte igitur et ordine νυν primum legitur *correpta vocali* vel nolentibus expressum: *βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν* Phil. 1181 ch. *κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει κείνους* Ant. 520. *καὶ νυν ὡς βιαίας ἔχεται πάνδημος* 1127 ch.; ante Herm. νῦν legebatur, quod metro adversum, etsi de libris silentium est. *χώρει νυν, ὦ παῖ* Trach. 92. *σίγα νυν ἑστὼς* Ai. 87.

Sed et in productione syllabae propter insequentem consonam sensus inclinari iubet νυν, ubi nunc summa inconstantia editorum in inclinando vel inflectendo prostat: *μή νυν μ' ἔρῃ τὰ πλείονα* Phil. 572. Sic Brunckius, Hermannus νῦν, quod recte defendas, si aptum videatur in *praesens* interpretari: id quod secus est. *ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη* Phil. 1162 m. *me linquite igitur*; recte sic edd. omnes. *στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἐφοῦ* Oed. R. 1521. *κάθιζέ νύν με* Oed. Col. 21. *πρίν νυν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν* 36. Sic

recte Elmsl. ex cod. Ricc. Reif. νῦν; illuc etiam codd. quorundam scriptura ducit πρινὴ vel πρὶν ἤ (= πρίν νυ). Argumentationis significandae esse particulam clarum est, si inverteris sententiam: ἔχεις χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν, ἔξελθε τοίνυν, πρὶν ἱστορεῖν. In praesens ne hic quidem recte explicueris. πρόςφθεγξέ νύν μου 170 an. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν, σύ νυν, πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον 759. tu ergo; in apodosi ineptiret νῦν. χωρῶν ἀπειλεῖ νυν 1042. dimittendi cum contemtu formula: minare sis quantum libet. μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Ant. 644. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα Tr. 1175. edd. omnes νῦν: sed adigenti ad iusiurandum Herculi hoc solum convenit, ausculare igitur. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμα — ἐμβαλεῖν 1183. Consentiunt in νυν. κόμιζέ νύν μοι παῖδα Ai. 526.; recte omnes inclinant, quippe ratiocinante ex Tecmessae verbis πάνυ' ἔγωγε πείσομαι Aiace. ἀφερπέ νυν 1140. fac abeas igitur. ἄκουέ νυν 1311. Lips. b. γοῦν, ex interpretatione τοῦ παραπληρωματικοῦ. ὥς νυν τάχος στείχωμεν Thyest. II. 1 (235 D.).

Μέν νυν recte scribitur: θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἀρύμενόν σ' ἐγώ, οὐδ' οἴδε παῖδες ἔξόμεσθ' ἐφέστιοι Oed. R. 31. Ἔρωτι μέν νυν ὅςτις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ Trach. 441. γοῦν apud Stobaeum LXIII. p. 483. scriptum, idque Herm. recepit; νῦν in libris vett. spreto; sed quod νυν etiam, quod Brunckius dedit secundum Steph. Cant., non apte sententiam connectere dicit, manifesto erravit. Laur. A. γ' οὖν, sed emendantis manu supra scripto νῦν. Perperam μέν νυν Brunckius invexit El. 73., v. A. I, 1.; peius etiam Oed. Col. 96. Elmsleius ad Med. 1263.

Haec si recte disseruimus, in obtestandi et precandi formulis πρός νυν, non νῦν scribetur. Huius exempla vulgo ὀρθοτονούμενα posuimus in A. III., Phil. 466. El. 420. 877. Iure Schaef. in Phil. l. c. πρός νυν suasit, etsi etiam Suidas alterum habet in v. πρὸς νῦν. Accedunt inclinatae scripturae duo: πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς Oed. Col. 49. πρὸς νύν σε κρηνῶν — αἰτῶ πιθέσθαι 1335.

Sed manifesto errore hic illic νυν deposceretur, ubi νῦν suo iure constat: Oed. Col. 466. 581. ubi Elmsl. νυν δίδασκε scripsit, etsi iam vero nunc, id est statim doce significat; Ant. 1318. ubi νῦν est νῦν ἔτι; Ai. 974. 1108. El. 843. 1191. 1429., ubi Hermannus etiam νυν servavit, quaeque omnia olim in A. I. et III. tractavimus.

C. Forma tertia νυνί, quam cum praesente solo dici docet Etym. M. p. 608, 45. cf. Wolf. ad Lept. p. 242. Bornem. ad Xen. Symp. p. 118. cum a tragicis plane excludatur (v. Pors. ad Med. 157. Matth.

ad Suppl. 304.) in Sophocleis fabulis ne tenuissimam quidem sui memoriam reliquit.

Νύξ. 1. proprie *nox.* εἴ τι νὺξ ἀφῇ Oed. R. 198 ch. νὺξ γὰρ εἰςάγει, καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Trach. 29. ὃν αἰόλα νὺξ — τίκτει — Ἅλιον 94 ch., quod non cogit ut *Νὺξ* scribatur. αἰόλα νὺξ 131 ch. τί δ᾿ ἐνήλλακται — νὺξ ἥδε βάρος Ai. 208 an. ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. μία νὺξ Naupl. III. 2 (377 D.). — μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός Oed. R. 374. τῆς νῦν φθιμένης νυκτός Ai. 141 an. νυκτὸς αἰανῆς κύκλος Ai. 657. φάσμα νυκτός El. 492 ch. πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα Niob. VI. 3 (400 D.). νυκτός τε πηγάς inc. XCIII. 2 (655 D.). — ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. ἐν νυκτί Trach. 148. νυκτὶ τῇδε El. 634. νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. VII. 4 (383 D.). — ὦ νύξ El. 196 an. — πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ᾿ ἴσαι El. 1357. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ᾿ ἰών Oed. Col. 624. — Hinc *genitivus adverbiascit*: ὥςτ᾿ οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ᾿ ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν El. 770. νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆςδε πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. ἄκρας νυκτός 278. v. ἄκρος. νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος Phil. 602. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. 2 (63 D.). — 2. Noctis significationi proxima est *tenebrarum apud inferos.* ἀλλ᾿ αὐτὸ νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων κάτω Ai. 645. — 3. Cum figura dictum est νῷν δ᾿ ὀλεθρία νὺξ ἐπ᾿ ὄμμασιν βέβηκεν Oed. Col. 1681 m., quasi *nox calamitatis*, id est *summa calamitas* nos invasit: ὄμματα memorantur, quippe tenebris affectae potissimum.

Νῦσα n. pr. ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν inc. XCIV. 2 (782 D.). Nysa haud dubie Euboica est; ad hanc enim proxime spectat Iacchi, cuius illa nutrix dicitur, memoria, quam eandem in Antigona significavit poeta et in Thyeste, quanquam hic quidem nomen excidit. Explicatissime secundum Stephanum v. *Νῦσαι* (male editur *Νύσαι*) Eust. ad Dion. Per. p. 224, 34. Phot. bibl. p. 332, a. 25. Bekk. de Nysa urbe, regione, monte disseruit Io. Henr. Vossius ad Hom. hymn. Cer. 17. p. 12. — Scriptura librorum in hoc et cognatis nominibus fluctuat inter *Νύσα*, *Νῦσα*, *Νύσσα*, *Νυσσαῖος*, *Νισαῖος*, et vel *Νησαῖος* adeo: v. Dorvill. ad Char. p. 530. Bernhardy ad Dion. Per. 601. Fratrem ad Arrian. Exp. Al. V. 1, 1. Apud Eustathium p. 629, 45. Etym. M. p. 389, 12. duplicatur *σ*; rectius uno *Νύσα* scribit Hesychius, qui Stephanum in compendium redegit, sed falso accentu; *ᾰ* enim corripitur; item Suidas *Νυσήϊος* et *Νύσιος*. Sic enim optimi et vetustissimi libri cum Homeri tum tragicorum. Apud schol. Il. ζ. 133. utraque scriptura prostat. Probabilior igitur *Νῦσα*; quod ipsum et *Πῖσα* daturum fuisse Arcadium suspicor ex ceteris exemplis bisyllaborum in *σα*

exeuntium, quae gravari dicit: omnia enim aut diphthongum aut longam vocalem in penultima habent, *αἶσα, μοῖσα, πεῖσα ἡ πειθώ, γλῶσσα*. Nunc quidem vitiose scribitur *πίσσα, νύσσα*.

Νυσαῖος Nysaeus. *Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι* Ant. 1118 ch. Euboeensem Nysam dici Erfurdtius vidit, v. *Νῦσα*. *Νυσαίων* libri plerique, et Laur. A. B.; Brunckii membr. *Νισαίων*, cod. E. *Νυσέων*, Aug. b. Dresd. a. et Ald. *Νυσσαίων*; Brunckius *Νυσίων*.

Νύσιος Nysensis. *Νύσια Κνώσσι' ὀρχήματα* Ai. 684 ch. De his saltationibus v. Lobeckium. Bacchicas cum multa exsultatione dici apertum est. Meminit huius loci Eust. p. 1166, 19.; explicuit uberius, quam in scholiis fit, Suidas v. *Νύσια*. Impressi ante Brunckium *Νύσσια*; is alterum in plerisque codd. exstare testatur, ut in Bodl. Bar. 1. Mosqq. Dresd. b. Aug. b. c. Ien. De Laur. A. non constat, sed si cum Aldina conspirat, *Νύσσια* habet; sed Florr. unum σ tueri puto.

Νύχιος nocturnus: *νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε* Ant. 1133 ch. *Bacchicarum exclamationum*. cf. schol. l. c. et ad Apoll. Rh. Argon. II. 910. Aliquantum habet *figuratae* dictionis *νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν* Oed. Col. 1250 ch. *a septem trionibus*, quod in *ἐννυχιᾶν* mutavit Hermannus, scholiastae verba secutus. Metro autem eam correctionem convenire, cum epodus sit minimeque necessarium antispasto finiri versum, dici non debuit. Libri *νυχίαν*, Par. B. T. *νυχιᾶν*, Farn. *νυχᾶν*. — A *tenebricosi* significatione deflexum est, quod somno praepeditus Philoctetes dicitur *ἀνὴρ δ' ἀνόμματος ἐκτέταται νύχιος* Phil. 846 ch.: quo modo etiam *σκοτεινός* dicitur. — De tono generis v. Arc. p. 41, 16.

Νώδυνος dolorem leniens. *ἤ φύλλον εἴ τι νώδυνον κατεῖδέ που* Phil. 44.

Νωμάω agito. Proprie, velut de manu et pede armis et gubernaculo dicitur apud Homerum, v. I. H. Vossium ad Hom. h. Cerer. p. 372., *ὥρα νιν — φυγᾷ πόδα νωμᾶν* Oed. R. 468 ch. Inde transfertur et ad versandi et regendi potestatem, velut *νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν* inc. XXIII. 11. (678 D.), de Venere per omnia potente dictum, et de sciendo et notitia dispensanda usurpatur: *ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε ἄρρητά τε* Oed. R. 300. Affert Suidas v. *νώμων*. Hesychius: *νωμῶν, κρίνων*. — De his derivatis, *στρωφᾶσθαι, πωτᾶσθαι, νωμᾶν* v. Intpp. Gregorii p. 271. Ex Oed. R. 468. male intellecto monstrum vocabuli confictum a Schneidero fluxit ad Aristot. Pol. p. 67.; v. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 689.

Νώνυμος ignobilis. *οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν — εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει νώνυμος* El. 1073 ch.

Νωτίζω terga do. *Ἄρεα — παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον* Oed. R. 193 ch. Affert Suid. v. *νωτίσαι*, male sicut schol. *ἀπελάσαι*

explicans, ut transitive dictum esset, quemadmodum alia interpretatio additur *νωτίζω, μεταστρέφω τὰ νῶτα*. Bene gl. Brunckii *παλινδρομῆσαι*, Sophoclem respexisse puto Photium p. 263, 21., apud quem cum scriptum sit *νωτίσαι, ἐπάρασθαι*, haud dubia correctione emendandum *ἀ π ά ρ α σ θ α ι*, id quod etiam *ἀπᾶραι* et *ἄραι* dicitur, *proficisci*. — Alio sensu dixit Euripides *νωτίζειν*: v. Pors. ad Phoen. 66.

. *Νῶτον tergum*. Proprie: *ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον — ἱππικαὶ πνοαί* El. 708. *Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός* Lemn. IV. (349 D.), quem versum secundum schol. Theocr. VII. 76. mala emendatione infestavit Pierson. ad Moer. p. 268. Tertium est de *animali exemplum*. *τετράπτεροι τὸ νῶτον — σφηκοί* Aethiop. II. 1. (27 D.), in quo Atticam consuetudinem, de qua Moeris loquitur p. 267. et Phrynichus p. 290., custoditam videmus, ne diceret *ὁ ν ῶ τ ο ς*: sed brutorum et hominum minimum in hac voce discrimen, sicut observavit Lobeckius l. c. — *νώτου κατασπάζοντα βύσσινον φάρος* Laoc. III. 3 (342 D.). ap. Dion. Hal. A. R. I. 48. Plut. Mor. p. 109, d. *μονοῦ*. — *πρὶν ἂν μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ* Ai. 110. — Adsignificantur *vires perferendis laboribus*: *ὦ πολλὰ δὴ — καὶ χειρὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ* Trach. 1030. *ὦ νῶτα καὶ στέρν᾽, ὦ φίλοι βραχίονες* 1080. — *ἀ μ φ ὶ ν ῶ τ α* adverbiascit, *a tergo* significans. *τοῖος ἀμφὶ νῶτ᾽ ἐτάθη πάταγος Ἄρεος* Ant. 124 ch.

Ξ.

Ξαίνω carmino. *σὺ δ᾽, ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις* Scyr. II. 2. (497 D.) de Achille inter Lycomedis filias versante: illustrat Plut. Moral. p. 34, d.

Ξανάω (έω?). Photius p. 307, 17. et Suidas: *ξ α ν ῶ, κοπιάσω Σ. Ποιμέσιν* (Past. VI. 9. 450 D.) *Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαί φησιν· ἡδὺ ξ α ν ῆ σ α ι κ α ὶ π ρ ο γ υ μ ν ά σ α ι χ έ ρ α*.

. *Ξανθός flavus*. *ξανθὴν ἵππον* Oenom. VI, 2 (422 D.). *ξανθαῖσι πώλοις* El. 695. *ξανθὴ ἀφροδισία λάταξ* Inach. III, 1, (257 D.) de vini fluento, quod pluribus locis violenter corrigit in trimetros redacturus Toupius ad Suid. vol. II. p. 471., ut et *ξένη* scribi iuberet, quanquam id sententiae minime congruit. *θέρος ξανθόν* Tyr. XV. 4 (587 D.). *iubae flavi coloris detonsae* dicuntur.

Ξάσμα i. q. *κάταγμα* inc. CV. 128. (915 D.) a Polluce enotatum VII. 30.

Ξεῖνος v. *ξένος*.

Ξενία hospitii sanctimonia. μή, πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς τᾶς σᾶς Oed. Col. 517 m. Scholiasta quosdam προξενίας legisse indicio est, idque in Farn. repertum. Laur. A. B. τὰς σάς. Receptam scripturam solam in Oedipi mentem convenire manifestum est.

Ξενίζω hospitio excipio. σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν Tyr. VII (579 D.). — Cum metaphora dicitur ὃν (Ἀγαμέμνονα) κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν El. 96 an. de caede; sed tacita significatio insit caedis in Agamemnonem inter coenam patratae. Veram scripturam schol., Suid. v. ἐξένισεν, Flor. Γ. Δ. Laur. A. a prima manu retinuerunt; in Laur. A. a correctore, Lips. A., Suid. v. ξένια est ἐξείνισεν; in plerisque apud Brunckium libris ἐξείνισε, in Ien. et membr. Br. ἐξένισε, in Aug. c. ἐξήνισε, hoc barbarum, illa pleraque contra numerum anapaesticum.

Ξένος et *ξεῖνος*. 1. Primitiva et antiquissima potestas vocabuli est, quod *hospitem* et substantive et adiective significat. Nam *hospitalis* significatione apud Sophoclem non legitur. — καὶ σὺ φίλτατε ξένων El. 15. τοῦ πορεύσαντος ξένου 791. Phanotei regis. ξένον παλαιὸν ὄντα Trach. 262. Et adiective ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν Trach. 40. — 2. Hinc eo traducitur, ut significet *quicunque nobiscum vinculo quodam necessitudinis iungitur.* πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον Phil. 1148 ch. quippe Neoptolemo cum comitibus et Philocteta mutuarum pollicitationum sanctitate obstrictis. Ἕκτορος ξένων ἐμοὶ μάλιστα μισηθέντος Ai. 804.; quod post pugnam diremptam donis sese obligarant hospitalibus. εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ — μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον σῴζειν οἵας τε Oed. Col. 262. Supplicem intellige. κατῄνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ 1633. In alloquutione: ξένε Oed. Col. 1208. ὦ ξεῖνε Oed. Col. 1121. Theseus dicitur, qui Oedipum hospitaliter exceperat. ἰὼ ξένοι Oed. Col. 826. ὦ ξένοι, ξένοι 848. Athenienses. — 3. Dein *peregrinum* et *advenam* significat. *Adiective* dicitur. τί χρή με — ἐν ξένᾳ ξένον στέγειν —; Phil. 135 ch. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν Oed. Col. 13. τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξένης — ἀποστυγεῖν 184 m. πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ 1337. *Substantive* longe frequentius, cum synesi ἀνήρ. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτείρειν σε Phil. 318. ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων 856. ξένος λόγῳ μέτοικος Oed. R. 452. ξένοι ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι 715. Nam si λῃσταί substantive dictum putaveris, inepte videbitur additum ξένοι. τὸν Κορίνθιον ξένον 1119. κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων; Oed. Col. 494. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄντα — ὑπεκτραποίμην 571. εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν 644. ὡς μὴ γέλως δ' ἐγὼ ξένῳ γένωμαι τῷδε 907., nisi necessitudinem inter ipsos constitutam Theseus significat. ὁ ξεῖνος χρηστός 1018. ὁ ξένος ἀνδρῶν γε μοῦνος —

ὁδοιπορεῖ 1251. παρ' ἀλαοῦ ξένου 1450 ch. κτύπος — ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου 1497. φίλτατε ξένων 1549. ξένον ἐκκατανύσαι μόρῳ τὸν — νεκρῶν πλάκα 1558 ch. ὁρμωμένῳ — τῷ ξένῳ 1573 ch. τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν Tr. 309. τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος 430. κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ 528. ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις 598. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 960 ch. ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεύς El. 44. οἱ Φωκῆς ξένοι 1434. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; 1442. ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται Synd. VIII. 4 (153 D.). ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται inc. CV. 38 (832 D.). Contra ponuntur ξένος et ἀστός: καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; Trach. 186. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών Oed. Col. 932. ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι Oed. R. 817. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν — οὐχὶ δεξιώσεται El. 963. Hinc est, quod in *compellandis* maxime hominibus, quos non novimus, vel non accuratius significandos censemus, ponatur, ut minime semper ὦ ξένε et ὦ ξένοι *hospites* vel *advenas* significet. σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι Phil. 521. Neoptolemus de Philoctete loquitur. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε 1034. chorus de eodem. εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές Oed. R. 813., ignoto illi homini, quem Oedipus occiderat. τὰν Φρυγίαν ξέναν Ant. 818 m. Nioben. ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος; Oed. Col. 81. — ὦ ξένε *advenam* vel *peregrinum origine* significat: Phil. 232. 911. Oed. R. 927. 931. 992. Oed. Col. 62. 75. 493. 835. 838 m. 941. El. 652. 661. 787. 1101. 1171. 1175. ξένε El. 668. 1173. 1197. Oed. R. 957. Oed. Col. 215 ch. 520 ch. 674 ch. 828. 832. 881 ch., et ut videtur, Mys. III. 1 (360 D.). ξένε πάμμορε Oed. Col. 159 ch. ξεῖνε 860. — ὦ ξεῖνε El. 665. 1108. Oed. Col. 33. 49. 511 ch. 534 m. ὦ ξεῖν' ἀλῆτα 1098. ὦ ξένη Oed. Col. 506. ὦ ξένοι Phil. 402. 1059. 1169 m. 1175 m. 1187 m. Oed. R. 924. Oed. Col. 207 m. 236 m. 242 m. 458. 469. 525 m. 1291. El. 1315. ξένοι Phil. 1248. Oed. Col. 276. 297. ὦ ξεῖνοι Oed. Col. 171 m. ἰὼ ξένοι Phil. 219. ξέναι γυναῖκες El. 650. Sed virorum nobismet ipsis non accuratius commemorandorum cognomentum est ξένε Phil. 553. 571. ὦ ξένε Phil. 348. 410. ὦ ξένε Κεφαλλήν Phil. 780., quod de Ulixe Philoctetes dicit. ὦ ξεῖνε Oed. Col. 534 m. — 4. *Peregre versantem:* ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος Oed. Col. 568. ὄντα μὲν ξένον, ἀεὶ δ' ἀλήτην 749. εἰ ξένος ἄτερ ἐμᾶν χερῶν κέκευθεν El. 855 m. διεμπολώμεθα αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας Ter. VII. 9 (517 D.). — 5. *Peregrinum* significat de *terra* dictum; *adiective:* ξένην ἐπὶ — γαῖαν ἐμπορεύσεται Oed. R. 455. ξένης ἐπὶ χθονός Oed. Col. 1258. γᾶς ἐπὶ ξένας 1703 m. 1711 m. ἐς ξένην γαῖαν El. 1121. ἐπὶ ξένης χώρας Trach. 298. γῆς μὴ πεπειρᾶσθαι ξένης Ter. VI. 2. (516 D.); *substantive*, ut intelligatur γῆ vel χώρα: ἐν ξένᾳ Phil. 135 ch. ἐπὶ ξένης

Oed. Col. 184 ch. 569. — 6. Tandem *alienum* a re qualicunque significat, *ignarum vel qui partem faciendae non cepit*. Viam huius translationis munit El. 1130.: ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας: quod cum de Oreste Electra dicat, *peregrinorum* quidem manus dicit, sed intelligit de homine quippe alienissimo minime sollicitos. Ceterum plerique libri, etiam Laur. A. ξένησι. — ἁγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος Oed. R. 219. v. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 47.

Accentum vocabuli adnotavit Arcadius p. 63, 15. De Ionica forma ξεῖνος vetus est Dorvillii sententia ad Char. p. 280., tragicis hanc interdum praeferendam visam etiamsi numerorum lex non cogeret; sed vel in ea, quae tum erat, rei metricae ignoratione mirum videri debet, paucula ipsa, quae posuit, exempla Oed. Col 31. (33.) 50. (49.), versus ut constet iambicus, productiore forma utique egere. In universum recte Elmsleius ad Oed. Col. 927. ξεῖνος ab usu tragoediae abiudicat, nisi metro cogente desideretur, et abstinuit Aeschylus; bis terve usus Euripides; quanquam bene observavit ad Eur. Iph. Taur. 786. Hermannus, esse etiam extra illam metri necessitatem, ubi numerus orationis ξεῖνος requirat, velut initio versus, cum distinctione insequente brevior forma pondere carens quasi evanescere videatur: velut in Iphigeniae versu, qui sic habet: ξεῖν', οὐ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόςπολον χραίνεις. Paulo fastidiosius est Hermanni iudicium ad Oed. Col. 520., qui cur durius et nimis invenustum dicat χρῄζω, ξεῖν' ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι, cum in antistrophico versu legatur eadem syllabarum mensura ὦ ξεῖν', αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μέν, non perspicio. Sed simile illius ex Iphigenia exemplum, quo pondere sententiae forma productior confirmetur, apud Sophoclem non reperio, erratque manifesto Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 105. ex eo genere esse perhibens Oed. Col. 924.: ἐπιστάμην ξεῖνον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών; nam neque antitheton productioris formae firmamento esse ex elisione pronominum inprimis σέ et τὰ σά clarum est, et in hoc vocabulo Sophocles testis, ξένον praeferendo ἀστῷ contra positum in thesi trimetrorum Oed. R. 817. El. 963. Trach. 186. Iure igitur quamvis ex uno cod. Vat. ξένον Herm. et Elmsl. praetulerunt. Rectius idem Kuehlstaedtius in allocutione potissimum ξεῖνος in trimetros receptum esse a poeta arbitratur. Nam sic legitur Oed. Col. 33. 49. 860. 1098. 1121. El. 665. 1108. Extra allocutionem bis tantum est in senariis: ὁ ξεῖνος, ὦναξ, χρηστός Oed. Col. 1018. ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται Synd. VIII. 4 (153 D.). In allocutione autem melica vel anapaestica Oed. Col. 171. 184. 534.; fortasse etiam Oed. Col. 215, ubi contra librorum veterum fidem Triclinium secutus ὦ ξεῖνε Hermannus praetulit, quanquam versuum horum scripturam incertissimam esse ipse fate-

tur. Male vulgo et ἀμέτρως editur ἐπὶ ξείνης Oed. Col. 184., etsi de libris non videtur satis constare; item ὦ ξεῖνε Κεφαλλήν, quod trimetri legem anapaesto nullo modo necessario violat, scriptum in Phil. 780. apud Eustath. p. 1396, 7.

Ξενόστασις *deversorium.* ὅπου — ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν Oed. Col. 90. Schol. memorat legi etiam κατάστασιν. πανδόκος ξενόστασις; Inach. IV (258 D.).

Ξενόω. Medii forma *peregre abire* significat: πατρὸς οὕτως δαρὸν ἐξενωμένου Trach. 65. ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος ἢ ξενώσεται Phil. 303. Adsignificari hic quidem videtur commercium peregre quasi cum hospitibus institutum: quo refertur etiam illud scholiastae καταχθήσεται ὡς ξένος. Cf. Krueger. ad Xen. Anab. p. 445.

Ξηραλοιφέω. καὶ ξηραλοιφεῖν εἵματος διὰ πτύχων Pel. III. 5 (437 D.). *Siccam inunctionem* significat sine balnei usu factam, non ut Etym. M. p. 612, 20. explicat, τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμναζόμενον κόνει χρῆσθαι. Rectius Eust. p. 764, 13. et Harpocratio, v. ξηραλοιφεῖν, secundum quos vocabulum illustrat Wyttenb. ad Plut. Sept. Sap. Conviv. p. 152, D. Cf. Phot. p. 309, 5.

Ξιφοκτόνος *gladio caedens.* χέρας ξιφοκτόνους Ai. 10.

Ξίφος *gladius.* πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν Phil 738. ξίφος — ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε 1189 m. ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1217. ἀμφιθήκτῳ ξίφει 1293 m. σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει Ai. 30. περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει 815. ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; 1013. — οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα Ant. 814 an. κελαινοῖς ξίφεσιν Ai. 217 ch. χεροῖν κολεῶν ἐρυσθὰ διεπεραιώθη ξίφη 717.

Ξόανον. λύραι καὶ μαγάδιδες, τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόανα ἡδυμελῆ Thamyr. II. 2 (228 D.). Clarum, genus fidium dici plane γλωσσηματικῶς repetito a ξεῖν vocabulo; quo etiam Hesychii glossa ducit: ξόανα — κυρίως δέ, τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων.

Ξουθός *flavus.* ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον mel. Polyid. IV. 5. (464 D.), quod ipsum quoque fertur ξανθῆς (nam habent illam particulam Porphyr. de Abst. II. 134. Clem. Alex. Strom. IV. p. 565., quintum versum etiam schol. Eur. Phoen. 115.), id ex interpretatione fluxit. ξουθά, οὐ μόνον ξανθά, ἀλλὰ καὶ λευκὰ καὶ πυῤῥά. Apud Herod. π. μον. λέξ. p. 3, 35. ex Sophocle inter exempla nominum participialium in νος acutorum recensetur ξουθὸς φαμενὸς (scr: Φαμενὸς) Τειρεσίου παῖς. Cui intelligendo quid interpretationis ex multis illis substituam, quas habet Hesychius ambigo. ὀξὺς aptum esset, nisi ξουθὸς de sola velocitate, non de acumine diceretur. Versiculus ex Polyido est;

v. *Φαμενός*. De accentu ex contrario proprio nomine Ξοῦθος monet Arcadius p. 40, 1.

Ξύγγνοια venia. *ξύγγνοιαν ἴσχειν* Ant. 66. Hoc loco primum data facultate moneo, ea composita praepositionis *σύν* s. *ξύν*, quorum utriusque scripturae memoria apud Sophoclem constet, in v. *σύν* esse quaerenda: quae non exstent, nisi litera Ξ scripta, hic recenser

Ξύλον lignum. de *rudi materia*: *ἐν τομῇ ξύλου* Trach. 697. *ex ligno confectae partes*: *ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα* Ichnent. I. (295 D.) quanquam in incerta corrupti versus scriptura dubitari etiam potest, *ξύλα* num a Sophocle positum fuerit. *ligna* in usum domesticum: *ξύλον τι θραῦσαι* Phil. 294. *συνέλεγον τὰ ξύλα* Herc. Taen. II. 1 (218 D.). — Tonum notavit Arcad. p. 133, 16.

Ξύμβολος. *ξυμβόλους τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ὥς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ* Hesychius (Synd. IX. 8. 161 D.). *ξύμβολος μαντεία* igitur coniectatio et divinatio est ex vocum forte oblatarum ominibus.

Ξύμμαρτυς (ϱ) *testis.* *ξυμμάρτυρας ὑμμ' ἐπικτῶμαι* Ant. 839 m. i. q. *μαρτύρομαι*.

Ξυμμετίσχω partem capio. *καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας* Ant. 533.

Ξύμμετρος conveniens, aptus. *ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν* Oed. R. 84. Schol.: *ἐγγύς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος* Oed. R. 1113. Erf. *σύμμετρος*, scilicet ne quintus pes spondeum haberet, cum vitari possit. *ποία ξύμμετρος προὔβη τύχῃ* Ant. 383. Sic codd. Reisigius coniecit *ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ* secundum schol., in quibus *ἐξέβην, προὔβην* inverso ordine scriptum. Iure receperunt Erf. Elmsl. Herm. gl. *εὔκαιρος*.

Ξυμπαραστάτης adiutor. *τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν* Phil. 671.

Ξυμπαρίστημι. *εἰ σὺ τὴμῇ ξυμπαραστήσει φρενί* Oed. Col. 1342. *adsistes*, i. e. *adiuvabis*. Tricl. et codd. pars *ξυμπαραστήσεις*. Par. A. *ξυμπαραστήσῃς*. Laur. B. Ricc. Ald. *ξυμπαραστήσῃ*.

Ξύμπλους consors. *ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη* Ant. 537. Apud Eust. p. 1444, 46. *σύμπλουν* legitur.

Ξύμφημι consentio. *ξύμφημι* Phil. 1294. Oed. R. 642. *ξύμφημι κἀγώ* El. 1248. *ξύμφημι δή σοι* Ai. 271. *ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι* Oed. R. 553. *ξύμφημι καὐτός* Oed. Col. 1747. si sana scriptura est.

Ξυμφράζομαι excogito. *νόσων — φυγὰς ξυμπέφρασται* Ant. 361 ch.

Ξύμφρουρος qui cum aliquo moratur. ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί Phil. 1439 an. Schol. τὸ φρουρῆσαν ἐμὲ καὶ φυλάξαν. Melius Matthaeus φρουρὸν συνὸν ἐμοί. Non significatur nisi *perpetuitas commorandi.*

Ξυμφυτεύω una machinor. ἴσθι — δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον Oed. R. 347.

Ξύν v. σύν.

Ξυνᾴδω congruo. ἔν τε γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος Oed. R. 1113.

Ξύναιμος consanguineus. Adiective dicitur: οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος El. 153 ch. ὦ ξύναιμον ὄμμα Ai. 956. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον Ant. 789 ch. i. q. ξυναίμων, v. μεσόμφαλος. Substantive dictum *fratrem* significat, *sororemve:* τὸν τοῦ μανέντος — ξύναιμον Ai. 714. αὐτός τε χὠ ξύναιμος 1366. ὁ σὸς ξύναιμος Oed. Col. 1357. χὠ ξύναιμος ἐξ ἴσου 1376. τὸν δ᾽ αὖ ξύναιμον τοῦδε Ant. 198. αὐτή τε χἠ ξύναιμος 484. Sed τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 947. prima *consanguineorum* significatione dictum est. — *Iovis* denique cognomen est consanguinitatis vincula tuentis: πρὸς ταῦτ᾽ ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον Ant. 655.

Ξυναιρέω de medio tollo. τίς θυμὸς — τάνδ᾽ αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; Trach. 884 ch.

Ξυναλγέω doleo cum aliquo. τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας Ai. 276. De *dolore mortifero necationis* dictum: πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς Ai. 248 ch.

** *Ξυναποικέω commigrare facio.* ἐν οἷς γὰρ χάρις, ἡ χθονία ξυναποικεῖται, πενθεῖν οὐ χρή Oed. Col. 1749. probabiliter emendavit Herm. secundum schol. νέμεσις γάρ ἐστι τοῦτον θρηνεῖν, ᾧ τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. Libri ἡ — ξυναπόκειται, praeter Par. B. Farn. Vat. Ven., qui συναπόκειται. Reisigio ἡ χθονία χάρις gratia videtur esse, quam civitas habeat Oedipo, etsi apertissime ad Oedipum defunctum spectat, unde ξύν᾽ ἀπόκειται scripsit. Brunck. ex Heathii coniectura ξὺν γ᾽ ἀπόκειται, inepte interposito γε. Hermannus explicat: *quibus in rebus gratia est, quae simul cum mortuo apud inferos relinquitur* (malim *descendit*, i. e. *manet*), *non est lugendum.* Sed propterea non videtur ἡ scribendum fuisse, etsi fateor, usitatum omisso articulo dicendi genus esse.

* *Ξυναπόκειμαι* v. ξυναποικέω.

Ξυνάπτω. Transitive *consero*, de controversia conflanda augendave. εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει Ai. 1296. *accendere* non explicuerim cum Hermanno. Appositum una συλλύσων de *nodis* potius *nectendis* cogitare iubet. Schol. Pal.: ξυνάψων, αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην. Intransi-

sive de *conserendo colloquio*: ξυνάπτετον λόγοισι El. 21. Intellige ἀλλήλοιν. Toup. Em. in Suid. t. I. p. 87. ξυναπτέον coniecit, quod Brunckius etiam in suo cod. E. repertum recepit, de communiter miscendis consiliis dicendum fuisse affirmans, non de conferendis cum Pylade, quae muta persona sit. Facile erat, commentum illud refutare, et fecit Hermannus. — Medium *adiuvandi* et *partem capiendi* potestate dicitur: τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο inc. LIII. 2 (710 D.).

Ξυνασπιστής belli socius. προςλαμβάνει — ξυνασπιστὰς φίλους Oed. Col. 380. — De tono v. Etym. M. p. 435, 26.

Ξυναυδάω assentior, ξύμφημι. ξυναυδῶ Ai. 923 ch.

Ξυναυλία. ξυναυλίαν, τὴν ὑπὸ δυοῖν ἐπιτελουμένην αὔλησιν Hesychius. βίδην τε καὶ ξυναυλίαν Acris. XIV. 9. (79 D.), eodem Hesychio teste Sophocles, βίδη γένος κρούματος interpretato.

Ξύναυλος. Proprie dictum: χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; Oed. R. 1126. de pastore certa loca pascendi causa insidente. Cum figura: Αἴας — θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος Ai. 605 ch. κοινωνός schol. vet. Rectius erat σύνοικος; quasi *una habitans*, id est correptus insania.

Ξυνείργω cohibeo. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; Ai. 590. Laur. B. ξυνέρξασθε, supra scripto altero. Suidas ex schol.: ξυνέρξετε, ἀποκλείσετε. Σοφοκλῆς· οὐ ξ. ὡ. τ.

Ξυνέμπορος itineris socius. τόνδε τὸν ξυνέμπορον Phil. 538. πρός του τῶν ξυνεμπόρων Trach. 317. — συνοδοιπόρους interpretatur τοὺς ξυνεμπόρους Timaeus, ubi v. Ruhnk.: adde Valck. ad Callim. fr. p. 207.

Ξυνέπομαι consequor. Proprie: ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπόμην Oed. R. 1125. Tralate: καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523.

Ξυνεργάζομαι una facio, adiuvo in faciendo. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει Ant. 41.

Ξυνεργάτης socius faciendi, adiutor. πεμφθεὶς — σοὶ ξυνεργάτης Phil. 93.

Ξυνέργω v. ξυνείργω.

Ξυνέρδω una facio, in faciendo iuvo. οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις El. 342. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ οὐκ εἶ ξυνέρξων Trach. 83.

Ξυνέρχομαι convenio. Proprie: ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον Ai. 486. εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε Oed. R. 572. adsignificata *consilii communione*, quam solam perperam agnoscit schol., scribendo εἰ μὴ ἐλάμβανέν σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος. Tralate quasi *in unum convenire*, i. e. *coniungi*, ut duplicetur. ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι κἀμοῦ ξυνελθοῦσ' ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Trach. 616.

Ξυνέστιος domus consors. οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο Oed. R. 249.

Ξυνετός intelligens. ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες Oed. R. 499 ch.

Ξυνεύδω cubo cum aliquo, de coniuge. ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ El. 577.

Ξυνευνάζω. Passivum *concumbendi* significatione dictum. πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν μητρὶ ξυνευνάσθησαν Oed. R. 982.

Ξύνευνος coniux: ἐμὴν ἴσχει ξύνευνον μητέρα Ai. 1280. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Ant. 647. Non maxime necessarium est ξύνευνος, explicat autem accuratius παραγκάλισμα, quasi dicas ὅταν ξύνευνος γένηται. — Cf. et Ilgen. Opusc. Philol. vol. I. p. 34.

Ξυνηγορέω iuvo dicendo, causam ago alicuius: ὁθούνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ Trach. 811., de fatente dictum et silentio accusatoris crimina firmante.

Ξυνήγορος congruens. μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα Trach. 1155.

Ξυνήδομαι gaudeo cum aliquo. οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν Oed. Col. 1400. i. e. συμπενθῶ. v. Reisigium.

Ξυνηρετμέω una remigo, i. e. concors sum. σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν Ai. 1308. Non modo Tricl. sed et Laur. B. C. ξυνηρετμεῖν: sed Laur. A. et Brunckii codd. omnes et Aldus ξυνηρετμεῖν penultima, quippe in thesi, correpta; eiusque scripturae ipse quoque Triclinius meminit, et explicatur in scholiis et a Phavorino, qui scholia exscripsit. Similiter ξυνηρετεῖν dicitur, secundum Hesychium a Lobeckio emendatum: ξυνηρετήσεις, συνοίσει, συζυγήσεις (vulgo ξυνηρετίσεις, συνήσεις), et Photium p. 311, 20.: ξυνηρέτης σύμφωνος, ὡς ὁ ἐναντίος ἀντηρέτης, quorum similia Etym. M. habet p. 112, 40., ubi ἀντερέτης legitur, sed ἀντηρέτειν.

Ξύνθημα signum. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς Oed. Col. 46. *signum* et *indicium* recte Brunckius et Hellerus explicant, sensus ut sit: *hac ex precum mearum ratione de rerum mearum statu coniecturam facere possis.* Doederl. *omen*, *tesseram* interpretatus non debuit antestari Trach. 157., ubi cum scriptum sit παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, *tabellae* dicuntur responso quodam fatidico inscriptae, ut ξυνθήματα *signa scriptoria* i. e. *literae* sint. Seidlerus Oed. Col. l. c. *fati constitutam legem* interpretatur. οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα Oed. Col. 1590. Schol.: οἷον ὑπομνήματα τῆς πίστεως ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως. *documenta* igitur et *firmamenta fidei*

datae acceptaeque sunt, haud dubie hostia in foedere iungendo defossa. — Affert Suid. v. ξυνθήματα.

Ξυνίστημι. Aoristus propria *conveniendi aliquo* vi dictus est Trach. 28. λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα. Tralate *conflictari* significat: ἀλγηδόνος, ᾧ ξυνέστας Oed. Col. 516 ch.

Ξυνίστωρ *conscius*, *testis*. ὡς θεοὶ ξυνίστορες Phil. 1277. Schol.: μαρτύρομαι τοὺς θεούς. Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες Ant. 538., id quod συνίσασιν; non recte enim Hermannus hoc et illud Philoctetae composuit.

Ξυνναυβάτης *navigationis socius*. Φοῖνιξ τε χοἰ ξυνναυβάται Phil. 561.

Ξυννεύω *adnuo*. ξύννευσον — σῇ ψαύσας χερί Oed. R. 1510. Fidei pignus illustrat Musgr.

Ξύννοια *cogitatio*. ἐμοί τοι — ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι Ant. 279.

Ξυνοικέω *cohabito*. Proprie dictum: ξυνοικεῖν τῇδ᾽ ὁμοῦ Trach. 541. οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἐρῆμος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω Oed. R. 57. Tralatum ad res proxime cum aliis copulatas: γῆρας — ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ Oed. Col. 1240 ch. non κακὰ κακοῖς, sed γήρᾳ. Contra de homine malis conflictante: μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ Phil. 1153 ch. Utriusque tralationis viam monstrat Trach. 1044., ubi vestis venenata dicitur ἀμφίβληστρον — πνεύμονας τ᾽ ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν. Tricl. ξυνοικῶν. Illud libri, ut videtur, omnes et Aldus. v. Valck. ad Hipp. 1219.

Ξύνοικος *cohabitans*. Proprie: οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ἔσομαι ξύνοικος (ξύνοικος ἔσομαι) El. 808. οὐδ᾽ ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη Ant. 447. Deflexum ad *hominem* significandum malis onustum: τίς ὧδ᾽ ἐν ἄταις, τίς ἐν ἀγρίοις πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου; Oed. R. 1206 ch. Schol. male συνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ, quae coniungenda non sunt. Et inversum ad *mala*, quibuscum versari videamur. ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος Oed. Col. 1136. Utriusque figurae quasi via et ratio patet El. 775.: ἥδε γὰρ μείζων βλάβη ξύνοικος ἦν μοι, quae de Electra cum Clytaemnestra cohabitante dicta sunt.

Ξυνόμνυμι. *Coniurandi* vim habet: τίς ξυνώμοσεν Synd. V. 3 (150 D.), quod s versus vitiose scriptus et sententiae nexu exemptus recte emendatur (v. νεμω), ad Achivos spectat, qui de ulciscendo raptu Helenae coniurarant. Sed ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους Phil. 1353. nihil est nisi ὤμοσας, *iure iurando testatus es*, modo paulo fortius dictum adsignificata fidei inter utrumque communiter initae sanctimonia.

Ξυνός communis. ξυνοῦ δορὸς Ai. 180 cit. *sociam hastam* dicit operam bello in Troianos praestitam. De Oed. Col. 1749. v. ξυνακοινέω. — Tonum adnotavit Arcad. p. 63, 25.

Ξυνωμότης socius iure iurando obstrictus. ξυνωμότας ἵστησ' ἐμαυτῷ Oed. Col. 1304.

Ξυνωρίς proprie *biga*, inde *par.* τέκνων ἀποσπάσας μου σὴν μόνην ξυνωρίδα Oed. Col. 899. Photius p. 311, 25. et inde Suidas num utramque significationem an propriam solam tetigerint, scribentes ξυνωρίς, συζυγία, ἢ ἅρμα ἐκ δύο ἵππων συνεζευγμένον, ambiguum est.

Ξυνωφελέω commodo iuvo. μεῖναι παρόντα καὶ συνωφελοῦντά μοι Phil. 859.

Ξυνών. ξυνῶνα, τὸν κοινωνόν. Σοφοκλῆς (inc. CV. 129. 916 D.). Photius p. 312, 23. cf. Lobeck. ad Ai. 180. Dissen. Expl. Pind. p. 398.

Ξυρέω rado. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μή χαίρειν τινά Ai. 773. Schol. Pal.: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα. Memorat Eust. p. 796, 56. 1257, 12. Suidas v. ξυρεῖ accuratius explicat: ἀντὶ τοῦ μέχρι βάθους διϊκνεῖται, *ad vivum usque pervenit radendo*, i. e. abest prope ab ultimo discrimine. ξύρω, ξυράω, ξυρέω indicata v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 205.

Ξυρόν novacula. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 983. v. ξυρέω et Herm. Il. κ. 173. Theogn. 569. Theocr. XXII. 6. Herod. VI. 11., quae comparavit Musgr. Tonus periecticorum est et notatur ab Herodiano π. μον. λέξ. p. 35, 31. et Arcadio p. 122, 20.

Ο.

Ὁ ἡ τό.

I. Antiquissimae significationis, quam *pronominis demonstrativi* constat fuisse, ut *hunc* et *illum* significaret, sat multa apud tragicos documenta constant. Dubitabat de hoc articuli usu Marklandus adhuc ad Eur. Suppl. 110.: nunc omnia in confessu sunt. v. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 764. Matth. Gr. Gr. §. 286. p. 575.

1. De *forma*, cum quominus crasi cum alio vocabulo articulus pronominis loco dictus coalescat, sententia prohibeatur, et vix exstet πλατωνισμοῦ, cum colloquiorum usus ille peculiaris sit, documentum, primum illud τοί notandum est ex Ai. 1383., quod cum a tragicis, nisi qua dorismus regnet, abiudicet Elmsleius, idem τόν corrigit ad Oed. R. 220., partim Suidae scriptura usus. Merito hoc confutavit Hermannus. Initia autem nonnulli ignobiliores, ut videtur, doctores apud Eustath. p. 23, 4. et rationem, non usum sequentes, ὅ et ἥ sic pro οὗτος et αὕτη

posita acuere coeperunt, cum tamen Eustathius ita loquatur, ut ambigas *ὀξυφωνεῖσθαι*, quo verbo utitur, nonne potius sit *fortiore sono pronuntiare*, quam *acute*.

2. Demonstrativi igitur munus suscipit ὁ et per se solum dictum: *Φωκεὺς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων* El. 45. *ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον* 726. *ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά* Ai. 285. *ὁ δέ, ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας, χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην* Oed. R. 1264. *ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ* se. *ὤλετο* Ant. 514. *ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας ἔσω χωρεῖ* 1211. — ἡ. *ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν* Ant. 966 ch., quod unum dorismi exemplum apud Sophoclem. Deinde de Ant. 1286. in lacunoso loco reperto indicari non licet; in Trach. 326. recte scribitur *ἥδε*. — τό. *τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον* Oed. Col. 1228 ch. *τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο* Tr. 1162. v. *ὅδε*. Sed in El. 4. Phil. 851. τό articulus est, Trach. 117. Phil. 142. adverbiascit aliasque habet explicandi rationes. — τοῦ. *τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῇξα* Trach. 188. — τῆς. *τῆς γὰρ πέφυκα μητρός* Oed. R. 1082. — τῷ. *τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι* Oed. R. 1102 ch. *τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι* Trach. 135 ch. *ad alium quendam deveniunt*, v. Herm. *τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς* Ant. 1194. — τῇ non sic dicitur; nam in Thyest. VI. 2. (239 D.) scribitur, ut oportet, *τῇδε*. — τόν. *τόν, ὦ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων, φθίσον* Oed. R. 200 ch. *τὸν μὲν — ξένοι ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι* 715. *τὸν δὲ παντήρης ὁ παῖς — ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας* Ant. 1216. *τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν* 1284 m. ubi cave *τὸν νεκρόν* coniungas, cum hoc posterius a verbo suspensum sit. Veteres libri *τὸν δ'*, Laur. A. *τὰ δ'*, adscripto *γρ. τόνδ' ἐναντία*. Hermanni rationem *τόν* pro *τοῦτον* ne intelligatur monentis non perspicio. El. 135. dissimillimum exemplum est. *καὶ τὸν μὲν — συγκατήθομεν* Ant. 1184. *ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον* Oed. Col. 1696. v. Herm. *illum* significat; est enim, qui dicitur, Oedipus iam mortuus. *τὴν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου* Oed. Col. 826. v. *δέ*. Sic intelligendum *τὸν — κατεύχομαι — ἐν καθαρῷ βῆναι* Oed. Col. 1569 ch. non ut relativum sit. — τό. *τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον* Phil. 154 ch. *τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας* Oed. Col. 707 ch. — τώ. *τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν* Oed. Col. 449. *τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον τόπον μολούσα* 1596., quae selectior forma in cod. Brunckii T. et schol. est: in Laur. A. *τώιδ'*, Laur. B. *τῷδ'*; Par. F. *τῶδ'* a prima manu, sed *τώδ'* a correctore. — οἱ. *οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς;* Oed. R. 108. *οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον* 783. *οἱ δ' ἅμα — ᾖξαν* El. 701. *οἱ δ' οὖν γελώντων* Ai. 960. v. ὅδε. — τά (nam *αἱ* sic

non exstat dictum). τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται Oed. R. 481. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ ἑκόντα 1229. αἱ τὰ μὲν φθίνει Ai. 400 m. — τῶν. ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ Oed. Col. 741. τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Trach. 546. — τοῖς non legitur. — τούς. τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν Ant. 202. Ita in Aletae fr. VII. 8. (94 D.) scribendum τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοὺς δὲ τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ κλύειν (χρῆν). hos vero. Legitur τούςδε. — τά nisi in μέν et δέ contra positis non legitur tanquam pronomen: nam τὰ δὲ νῦν Oed. Col. 132. adverbiascit velut τὰ δ' ἐπὶ κρατί Ant. 1325.; in El. 212. iure Hermannum τάδε correxisse puto.

3. Est vero ubi *nomen proprium vel appellativum* post inferatur. ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς Phil. 371. *ille vero, Ulixem dico, respondit.* ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς Τεῦκρος Ai. 767. ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή Oed. R. 1171., ubi qui ἡ ἔσω σὴ γυνή component, *tua quae intus versatur, uxor*, sensum, sed languidissimum eliceret.

4. Longe usitatissimum est ὁ μὲν — ὁ δέ, quanquam nonnunquam casu diversa, componi.

ὁ μέν — ὁ δέ. ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους Phil. 536. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει — ὁ δ' ὑψικόμπως — ἠμείψατο Ai. 751. — ὁ μέν — τὴν δέ. ὁ μὲν Νηρηΐδος ἄγει βλαστάνεσκε, τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε — τίκτε Scyth. I. 1 (492 D.).

ἡ μέν — τῷ δέ. ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας El. 1392.

τοῦ μέν — τὸν δέ. τοῦ μὲν κεφαλὴν — ῥίπτει θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω — δήσας παλιν Ai. 234 an.

τὴν μέν — τὴν δέ. τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα Oed. Col. 822. τὴν μέν — τὰ δέ. ἂν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνεῤῥήγνυ Ai. 231 an. τὸν μέν — τὸν δέ. τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν — τὸν δ' ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον Ant. 1206.

τὸ μέν — τὸ δέ. ἵνα — τὸ μὲν εἴπωμεν, τὸ δ' ἀκούσωμεν Oed. Col. 190 an.

οἱ μέν — τοὶ δέ ex Ai. 1383. supra formas recensentes apposuimus. οἱ μέν — οἱ δέ. σπεύσασθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ai. 791. οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερῆς Oed. R. 16.

αἱ μέν — αἱ δέ. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλλοντος Oed. Col. 1247 ch.; post etiam bis iteratur αἱ δέ, ut αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους Tyr. VII. 9 (517 D.).

τοῖς μέν — τοῖς δέ. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται Oed. Col. 620. Et cum dilecta veteribus chiasmi figura μὲν τοῖς — τοῖς δέ: καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν Ant. 553. Schol. μέντοι, quod recepit Brunckius: Brunckii codd. E. T. et Vat. μὲν θοῦ; Aug. b. μέν θ' οὔ, supra scripto ᾗ μὲ; Laur. a. cum plerisque codd. μὲν τοῖς, sed ab emendatore μέν τοι; Ricc. μέν οἷον. Illud ne scholiastam quidem sponsorem habet, quem μὲν σοί legisse ipsius verbis manifestum est, erratum autem in lemmate.

τοὺς μέν — τοὺς δέ. λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ Ai. 295. et iterato τοὺς δέ: τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε —, τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο 291. βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυςαμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν, τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν Ter. VIII. 5 (518 D.).

τὰ μέν — τὰ δέ. τὰ μὲν οὔτι προςέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντα Trach. 841 ch. Brunckius eiecto τὰ δέ locum varie corruptum dedit. τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ δέδοικα El. 1263. τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι Ai. 32. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις — κακά Ant. 1264. Sed Trach. 531. adverbiascunt τὰ μέν et τὰ δέ, in Ant. 138. recte nunc aliter scribitur: v. ἄλλος.

5. Sed non μέν et δέ sola adduntur demonstrativi illis formis, sed et καί orationi sic membratim dividendae adhibetur. δακρυῤῥοεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων inc. LXXXII. 3, 3 (757 D.).

6. Porro ὁ μέν et ὁ δέ non inter se solum, sed etiam cum imparilibus componuntur.

ὁ μέν — ἐγὼ δέ. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνί Oed. R. 1135. οἱ μὲν — φεύγουσιν, ἡμεῖς δ' — ἵσταμεν Oed. Col. 1020. δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχής — ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ El. 987.

ἡ μέν — σὺ δέ. ἡ μὲν — γεροντάγωγεῖ —. σὺ δὲ — ἐξίκου Oed. Col. 346—354.

τὸ μέν — ἄλλο δέ. οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή Oed. Col. 1667 m. Cf. Erf. ad Ant. 61. Iacobs. Lectt. Stob. p. 16.

ἐκεῖνος — αἱ δέ. ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνουστέραι γ' ἔτι Ter. IV. 1 (514 D.).

ἐγὼ — ὁ δέ. κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω — ὁ δ' εἶπε πρός με Ai. 281—85. κἀγὼ ἔλεξα πᾶν — ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν 308—10.

7. Ut μέν ante δέ, sic membrum sententiae ὁ μέν adhibito proferendum desideratur. V. Herm. ad Vig. p. 099. Heind. ad Plat Theaetet. p. 421. ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1283. κτῆσιν ἀντλεῖ enim partitive dictum,

ut inferendum fuerit *καὶ τὰ μὲν ἐκχεῖ.* Cf. Trach. 117. quod mox afferendum est.

8. Adverbiascunt *τό, τά,* et *τῷ.* *τό μοι ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν* Phil. 142 ch. i. q. *διὰ τοῦτο:* nisi malis *τό* a verbo *ἔννεπε* tanquam obiectum regi, ut *τί* sit *ὅτι:* cf. Wolf. ad Reiz. de Acc. Incl. p. 68. *οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βίοτον πολύπονον* Trach. 117 ch. *augetque ex parte*, i. e. quasi. *κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην* Oed. R. 785. *aliquantum.* *ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρᾳ, τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἁτεχνησάμην, τὰ δ' οἷα πάσχω* Trach. 531. *cum — tum.* *τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν* Oed. R. 511 ch. *τῷ δ'* Dresd. a. T., quo non opus in dactylico versu. *τῷ, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι* Oed. Col. 159 ch. Codd. meliores et Aldus *τῶν;* pauci et Triclinianae edd. *τόν.* Illud servavit Reisigius cum verbo *μετάσταθι* coniuncturus durissime, *τῷ* Hermanni emendatio est. *τῷ μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες* in Oed. Col. 1710. ex librorum scriptura *ἰώ* non minus feliciter eruit Hermannus, ut significet *quare utinam ne cupivisses:* Elmsleius languide *πῶ.*

9. *ὁ μέν* et *ὁ δέ* in partitione aliquando rei universae, quam alias genitivo proferri mos est, epexegesi facta ita solent apponi, ut ab eodem verbo regantur. v. Schaefer. ad Dion. de Comp. Verb. p. 421. — *ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι, ἄνακτα δ' αὐτὸν — χεῖρ' ἀντέχοντα* Oed. Col. 1645. i. q. *τῶν ἀνδρῶν τὸν μέν.* *οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;* Ant. 22. *τὼ παῖδε φημὶ τώδε τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ* 557. *ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν* Trach. 544.

10. Inprimis notabile est, quando in *apodosi sententiarum* *ὁ* demonstrative dictum exstat: v. Buttm. et Herm. ad Phil. 86. Wyttenb. ad Iul. Or. in Const. p. 172. Lips., et quae collegimus in particula *δέ.* *ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, Λαερτίου παῖ, τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ* Phil. 87. Sic emendandum esse, quod vulgabatur *τούςδε,* primus Buttmannus vidit. *ὅςτις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὁ δ' ἂν λέγοι* Trach. 23. *τὴν δὲ τέρψιν, ἣν δίδωσι τὼμῷ πατρί, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι* 817. Vulgatur *τήνδ';* Harl. *ταύτην δ'* ex interpretatione; emendavit Hermannus. *οἷς ἂν σὺ πρόςθῃ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος* Oed. Col. 1334. Libri *τοῖςδ'.* Recte etiam exquisitiorem scripturam *ἡ δέ* recepisse puto Hermannum in Oed. Col. 1011.: *εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἡ δὲ τοὐδ' ὑπερφέρει.* Sic Paris. A.: Laur. B. Tricl. *ἥδε*, Laur. A. *ἠδε.* *τῶν δὲ φερομέναν ἄριστα* El. 1085 ch. v. *ὅδε.*

II. Secundum Homerum, apud quem demonstrativi relativi et articuli munia in eadem vocula collocata videas, apud tragicos etiam *relativi*

pronominis vices articuli formae susceperunt. Frustra olim hoc a Batavis maxime negabatur, Valcken. ad Hippol. 525. Koen. ad Greg. p. 239. Pierson. Verisim. p. 74. Etiam Toupius in ea sententia fuit, Em. in Suid. t. I. p. 186. Rectius nunc existimatur secundum Brunckium ad Eur. Andr. 84. Aesch. Sept. 37. Pers. 716. Soph. Oed. Col. 1259. et in indice v. ὁ. Schaefer. ad Greg. l. c. et ad Dion. de Comp. Verb. p. 40., Seidler. ad Eur. El. 277., Matth. ad Hippol. 525. et Gr. Gr. §. 292., Bernhardy Synt. p. 312. Bene autem Wolfius secundum Reizium de Acc. Incl. p. 95. hunc pronominis usum terminationibus articuli illis tribuit, quae τ in fronte habent, erravitque Monkius ad Hippol. 527. ὅ tragicis adiudicando, refutatus ille a Matthiaeo l. c. Apud Sophoclem ne *nominativus* quidem *neutrius* legitur *generis*, sed *accusativus* aliquoties: ἄγος — δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ, μήτ' ὄμβρος ἱερός, μήτε φῶς προςδέξεται Oed R. 1427. τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει Oed. Col. 707 ch. Tricliniani τῇ ν. *genitivus*: ἴσθητι σὺν τοῖσδε, τῆς ὁ δυςφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίτος Oed. Col. 1260. Ἰόλη 'καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει Trach. 380. τοῖς σφαλεῖσι μὴ ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει 725. *dativus*: σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ Phil. 14. Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται Rhiz. II. 3 (408 D.). *accusativus masculae et femininae formae*: τοῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει Oed. R. 1055. Flor. Γ. τόνδ'. μετὰ τοῦδε ξυνεὶς, τὸν αἰσ' ἄπλατος ἴαχει Ai. 248 ch. — κἀπὶ προςπόλου μιᾶς — χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα Oed. Col. 751. δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Trach. 47. τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον El. 1133.; et melicorum: τροφάν, τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν Phil. 1112. δύνασιν — τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ Ant. 602. τὰν Φρυγίαν ξέναν — τὰν — πετραία βλάστα δάμασεν 820. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1124. ἀγγελίαν — τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει Ai. 224. — *genitivus pluralis*: σκοπὸς προςήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι Oed. Col. 35. Elmsleius τῶνδ' aut ὧν corrigendum suadet. ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος αἴτιον παρέσται 305. δαιμόνων ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ πανιλήμων ἐγὼ — ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν Oed. R. 1379. τοξεύματα βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ Ant. 1073. ἄλλων, τῶν νεμόμεσθα Phil. 701 ch. Non satis constat de Antig. 1022. cf. Hermann. — *accusativus*: τοὺς ἐμὸς ὧδε πατὴρ θανάτους El. 198 m. τά γ' οὐ τελεῖ Oed. Col. 885., sed incertior loci lacunosi sententia. Diverbiorum igitur et canticorum non est discrimen. Emendationis autem patientia horum exemplorum sex sunt, Ai. 224. 248. Phil. 1112. Ant. 1124. etsi initio strophae languidum esset ἄν,

Phil. 701. Oed. Col. 35., non omnia, quae Piersoni erat et Koenii sententia rei metricae minime gnarorum. Sed vel haec corrigendo in ordinem cogere temerarium est.

III. A significatione *demonstrativa* deflexum arbitror, quod τού τῴ *indefinitorum* τινός τινί vice dicuntur.

τ ο ύ. βαρείας του νοσηλείας Phil. 39. μή του κηδομένου 170 ch. θεῶν του 196 an. τειρομένου του 203 ch.; ubi του ab Seidlerio additum. φθογγά του 205 ch. εἴτε του θεῶν Oed. R. 42. θεῶν του 396. ἐκ του Νυμφᾶν 1107 ch. ἐδεξάμην δέ του 1163. φυγὴν δέ του φωτός Oed. Col. 281. ἐκ θεῶν του 372. ἦν δέ του σπάνιν τιν᾽ ἴσχῃς 506. φόβου του Ant. 180. οὔτε του γενῆδος 249. οὔτε του κυνῶν 257. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του 616 ch. οὔτε του γάμου μέρος 908. πρός του τῶν ξυνεμπόρων, Trach. 317. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του 1195. οὔτε του κλύων σάλπιγγος Ai. 283. πρὸς ἐχθρῶν του 816. ἐκ δείματός του El. 402. τοιαῦτά του παρόντος ἔκλυον 416. οὔτε του τάφου 855 m. Hel. II. 3. corruptus versus est.

τ ῴ. εἴ τῳ προσκείμαι χρηστῷ El. 233 m. εἴ τῳ κακός Trach. 3. λατρεύοντά τῳ 35. προθυμίαν — τῳ παραινέσαι λαβεῖν 667. εἴ τῳ — σχολή Ai. 803. ἐναυλίζοντί τῳ Phil. 33. ἐπὶ παντί τῳ χρείας 174 ch. ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν 649. κακῷ δέ τῳ 731. μηδέ τῳ τέχνῃ 760. τύχῃ γέ τῳ Oed. R. 80. μή ᾽πί τῳ δεινῷ κακῷ 1457. ἀστῶν — τῳ Oed. Col. 1525. νεωτέρῳ τῳ Ant. 216. μήτε τῳ ξυνειδέναι 266. Valckenarius ad Phoen. 1608. (coll. praef. ad Phalar. Epp. p. XIX.) crebro hunc usum apud Sophoclem, rarius apud Euripidem, rarissime apud Aeschylum observari monuit. Ceterum illorum exemplorum melicis et diverbiis communium *substantive* dictum habent τ ο ύ haec: Phil. 170. 196. 203. 205. Oed. R. 42. 396. 1107. 1163. Oed. Col. 372. 506. Ant. 257. 616. Trach. 317. Ai. 816. El. 416. — τῴ: Trach. 3. 35. 667. Ai. 803. Phil. 33. 649. Oed. Col. 1525. Ant. 216. 266. Paulo minus frequens est adiective dictum. Hermannus, moris recepti non minus quam veteris doctrinae, quando cum ratione non satis congruere videtur, contemptor, secundum ea quae disseruit in libro de Em. R. Gr. Gr. p. 72. τ ο ῦ olim et τ ῷ scribenda suadebat, cum vocabulum inflexum vel penacutum praecederet: nunc post penacuta et inflexa τού τῴ accentu gravi scribere insuevit.

IV. A *relativa* significatione illud repetendum, quod τ ο ῦ τ ῷ pro *interrogativis* τ ί ν ο ς τ ί ν ι dicuntur.

τ ο ῦ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; Phil. 886. τοῦ χάριν; 1018. τοῦ ποτε τεύξομαι σιτονόμου — ἐλπίδος; 1078 m. τοῦ κεχρημένοι —; 1248. πρὸς τοῦ διδαχθείς; Oed. R. 357. πρὸς τοῦ δ᾽ ἐφάνθη —; 525. ἀντὶ τοῦ δή —; 1021. ἀντὶ τοῦ; 1155. τοῦ χρείας —; 1435. τοῦ θεῶν νομί-

ζεται Oed. Col. 38. κλύουσα τοῦ λέγεις; 413. τοῦ τόνδε πλέσας θῶ; 481. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει; 658. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς —; 960. τοῦ τόδ' ἀστῶν — κλύων λέγεις; Trach. 186. τοῦ ποτ' εἰσί 241. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; 338. ἀντὶ τοῦ —; 704. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθών; 741. ut τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών Ai. 787. πρὸς τοῦ; Trach. 1121. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; El. 401. τοῦ, χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτήν 524. τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν; 914. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων — κτερίσματα; 918. τοῖς τοῦ; 1182.

τῷ. τῷ προσήγορος Phil. 1337. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν ἢ σοί; Oed. R. 772. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις Oed. Col. 1472. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; 1506. τῷ τρόπῳ Ant. 397. ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; 1214. τῷ μόρῳ — ξυντρέχει; Trach. 876 ch. ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ Ai. 307. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; 784. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν 1346. τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; El. 397. Aldina, Iuntt. Mosq. a. b. et Lipsienses ποῖ, ab amatore epiphorae perfectum, quod priore membro est ποῖ δ' ἐμπορεύει. τῷ τοῦτ' ἤρεσεν; 401. τῷ τρόπῳ διόλλυται; 669. τῷ γὰρ προσήκει —; 897. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων; 1175.

Horum pleraque *substantive* dictum exhibent τοῦ: Phil. 886. 1018. 1248. Oed. R. 357. 525. 1021. 1155. Oed. Col. 38. 413. 481. 658. 960. Trach. 186. 241. 338. 704. 741. 1121. Ai. 787. El. 401. 524. 914. 918. 1182. τῷ: Phil. 1337. Oed. R. 772. Oed. Col. 1472. Ant. 1214. Ai. 307. 784. 1346. El. 397. 401. 897. 1175. Diverbiorum et canticorum discrimen usus nullum est, etsi in his bis tantum reperitur τοῦ Phil. 1087. Trach. 876. Illud addo, in Oed. Col. 577. cum libris potioribus, etiam Laur. A., dudum scribi κἀφ' ὅτου πατρός. Brunckii membr. et Aldus κἀπό του, Laur. B. κἀφότου, Brunckius κἀξ ὅτου dedit de coniectura.

V. Pervagatus est *articuli praepositivi* usus.

A. *De forma et scriptura.*

1. *Dorismus articuli* melicorum est consentientesque in eo, quantum quidem constat, libri plerique plurimis locis reperiuntur.

ἁ. ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς πέτρα Oed. R. 464 ch. versu choriambico, non affectus sed splendoris plena sententia. χἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα Oed. Col. 711 ch. glyconio. ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία πλάτα 720 ch. choriambico. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. dactylico. ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπίς 611. choriambico. οἵων ἐγὼ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν 858 m., qui versus ex iambico et cretico compositus. ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 941 ch. choriambico et trochaico coniunctis. ἁ Κύπρις ἐκφέρεται Trach. 497 ch. anapaestico logaoedico. ἁ δ' εὐῶπις ἁβρά 520 ch. antispastico. ἁ δὲ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα 647 ch. trochaico.

ων ἅδ' ἁ τλάμων 838 ch. dochmiaco, ut videtur. ἁ δ' ἐρχομένα 846 ch. choriambico cum anacrusi, velut antistrophicus est ἁ δ' ἀμφίπολος 857. ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 890 ch. trochaico, quale genus reperias etiam Ai. 395 m. ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας El. 145 m. dactylico. ὄλβιος ἐν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων 156 ch. in quo cretici ultima arsi saluta cum molossis compositi videntur. εἶσιν ἁ πρόμαντις 467. trochaico ithyphallico. ἅ τιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις 477 ch. quem choriambicum esse puto cum anacrusi sequenti iambico dimetro brachycatalecto. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ 480 ch. dimetro choriambico hypercatalecto. ἄσκοπος ἁ λώβα 853 ch. dochmiaco. ἁ πάνδυρτος ἀηδών 1066 ch. glyconio. ἁ τάλαινα, νῦν δ' ἔχω σε 1276. trochaico.

τᾶς. λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν Phil. 1077 m. versu glyconio. ἀφώνως ἀλόγως τὸ τᾶς Oed. Col. 130 ch. qui versus item glyconius est. τᾶς δειλαίας τᾶσδ' ἀπόρου φανείσας 515 ch. choriambico a diiambo incipiente catalectico. τᾶς σᾶς. ἃ πέπονθ', ἀναιδῆ 518 m. choriambico cum anacrusi dimetro catalectico. οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει Ant. 949 ch. choriambico dimetro hypercatalecto cum basi. τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός Trach. 216. senario chorico. τᾶς παλαιφάτου προνοίας 820 ch. trochaico. ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 189 ch. iambelego. τᾶς πάρος ἔτι χάριτος El. 1259 m. dochmio.

τᾷ. οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Oed. Col. 701 ch. versu choriambico. τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ Ant. 149 ch. dactylico.

τάν. πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους τὰν ἐκ θεῶν νέμεσιν ἐκφυγεῖν Phil. 513 ch. quem versum non multum absum quin ἐκ deleto cum Seidlero de vers. dochm. p. 20. dochmiacum dimetrum esse censeam. ὃς τὰν θερμοτάταν 690 ch. choriambico versu. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν 1111 m. glyconio. εἰ σὺ τάν 1158 m. iambico dimetro. ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Oed. R. 495 ch. choriambico cum anacrusi. μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων 864 ch. epitritis. οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν 900. trochaico. σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905. iambico senario catalectico. τὰν αὔριον οὐκέτ' ἴσει πανσέληνον 1090 ch. choriambici generis, si recte disposuit Hermannus. τὰν γαμψώνυχα παρθένον 1199 ch. glyconio. τὰν ἀδόκητον χάριν Oed. Col. 249 m. choriambico in creticum exeunte. καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ 681 ch. glyconio. ἄμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν 1072 ch. glyconio polyschematisto. τὰν δεῖνα τλᾶσαν 1079 ch. iambico. τὰν ἀφανῆ θεόν 1553 ch. dochmiaco dimetro. τὰν παγκευθῆ κάτω 1559. qui dochmius ipse quoque videtur longa syllaba praefixa. τὰν χθόνιον ἑστίαν ἰδεῖν 1724 m. iambico, ut θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν Ant. 338 ch. πολῖται τὰν νεάταν ὁδόν 801 m. glyconio. τὰν Ἀχέροντος 806 m. adonio.

ἐλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν 818 m. glyconio. τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεὶ Trach. 104 ch. ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125 ch. dactylico. ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλαίων λέγω 137. senario chorico. βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον 211 ch. iambico dimetro. τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ Ai. 1166 ch. glyconio. τὰν εὐρώδη Τροίαν 1169 ch. qui anapaesticus spondiacus videtur. οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρῖσαν El. 174 ch. cretico ultima soluta et molosso compositis. ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν 1052. 53 ch. glyconio utroque. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν 1230. 31. mel. quos iambicos ischiorrhogicos Hermannus dicit. τὰν νέορτον ἃς ἅπ' ἄστολος χιτὼν Hel. V. 1. (790 D.) senario, ut videtur, chorico. τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὰν Ter. IX. 1. (519 D.) qui vel dactylicus, quod potius videtur, vel anapaesticus versus est.

τᾶν. τὸν ὦ τᾶν πυρφόρων Oed. R. 200 ch. iambico ischiorrhogico, ut dicit Hermannus.

Admodum exigua in his est scripturae discrepantia. Ant. 611. Aug. b. ἡ. v. 941. ἀλλά p. ο ἀλλ' ἁ. Trach. 497. scholia articulum non agnoscunt, ἀμέτρως. v. 890. codd. ἀνέορτος pro ἁ νέορτος. Ai. 395. Aldina Ἀδιὸς pro ἁ Διός. Ant. 949. pauci codd. et Tricl. τᾶς omittunt. Trach. 216. Ald. Brub. τᾶς pro τᾶς; idem eaedem Ai. 189. et codd. quidam Oed. Col. 515. Trach. 125. Suidas v. ἀ π ο τ ρ ύ ε ι ν, τὴν pro τάν; quippe perpetuo apud eum obliteratur dorismus. Metrorum regnat glyconium et choriambicum, sed nulla est pro genere versuum vel ratione sententiae scribendi diversitas. Quippe paucae sunt graviore affectu conspicuae: Ant. 801. 806. 818. 858. El. 853. 1230. 1231. 1259. 1276. Phil. 1077. 1111. 1158. Oed. R. 1199. Oed. Col. 249. 1553. 1559. Ai. 1166. 1169.

2. *Crasis articuli praepositivi.*

Synaloephae, craseos, synaereseos s. contractionis nomina veteribus doctoribus minime accurate distingui notum est. V. Apoll. de Synt. IV. 10. II. 19. Ioannes Gr. ap. Aldum p. 304. Schol. Dion. Thr. p. 698. Bekk. Moschop. p. 30. ed. Titz. Eust. p. 1462, 29. Greg. Cor. 64. Et alii quidem synaloephae nomine generali complectuntur episynaloephen, ecthlipsin apostropho factam, syncopen, crasin: v. Apollon. l. c. Lobeck. de usu apostr. §. 1. Alii synaeresin dicunt, quae praecedente alia vocali, insequente ι vel υ fiat, crasin ad omnes qualescunque vocales valere: v. schol. Dion. Thr. l. c.; erant etiam qui vocalem neutram altera absorberi per crasin dicerent, sed vel aliam, vel diphthongum nasci: Gr. ad calcem Greg. Cor. p. 678. Nobis *synaereseos* nomen apte et ad *contractionem*, quae in eodem vocabulo fit, et ad *crasin*, quae duo facit coalescere, videtur accommodari. *Crasis* autem

a. *duas breves contrahit in unam.* Coronidem imponi veterum, quan-

quam non omnium, more solitam sprevit Elmsleius nova quaeque studiose captans ad Med. 464.

ᾱ ex duobus ᾰ coalitum necessario producitur. τἀκίνητα Oed. Col. 630. Ant. 1047. τἀληθῆ Ai. 1307. τἄλλα Ai. 1377. Phil. 364. 1345. Ant. 1064. Oed. Col. 1268. Trach. 488. 1201. Non scribendum esse τἆλλα, quod Buttmanno olim et nuper ineptis uso rationibus Goettlingio ad Theodos. p. 222. placuit, et, quod mirere, Elmsleio ad Eur. Med. 888., satis evicit Wolfius Anal. vol. I. p. 431., cui merito assentitur Schaeferus App. Demosth. t. I. p. 197. Male autem Wolfius τοὔργον scribendum pronuntiavit, quo concesso ne τἄλλα quidem et τἄργα suo iure constabunt. Codices utramque τὤνωσιν exhibent: v. Elmsl. l. c. — τἀμήχανα Ant. 92. τἀνθρώπεια Ai. 132. τἀνθρώπων Trach. 439. τἀπειλήματα Oed. Col. 660. τἀπό Ai. 1355. Oed. Col. 294. 1624. τἀφανῆ Oed. R. 131. Cum ᾱ producto coalescere ᾰ articuli iure negavit Porsonus ad Phoen. 1277.

ε ο crasi raro coalescit, et quidem secundum contractionis legem in ου. οὑδυσσεύς Phil. 569. Cod. Brunckii B. ἂν Ὀδυσσεύς: Erfurdtius olim et Hermannus, iniuria nomine proprio affecto offensi scripturam violenta mutatione tentarunt. — τοὔναρ El. 417. τοὔνειδος Phil. 519. Oed. R. 523. 784. Oed. Col. 757. Trach. 253. τοὔνομα Oed. Col. 60. Sed Trach. 274. iniuria οὑλύμπιος a Brunckio editum ex cod. T. ed Steph. Cant.

Vocales breves inter se diversae aut in *alteram* earum, aut in *diphthongum* coeunt. Quod si illud fit, ᾰ ita regnat, ut praevaleat alteri vocali, sive articuli est, sive vocabuli cum eo coniuncti.

α ε. τἀγγενῆ Oed. R. 1430. τἀκείνου El. 912. τἀκεῖθεν Trach. 629. τἀκείνοις Oed. Col. 337. de cuius loci scriptura v. ἐκεῖνος. τἀμά Ai. 100. Oed. R. 216. 302. 624. 1138. 1414. Oed. Col. 267. 345. 642. 826. 1609. τἀμαυτοῦ Oed. Col. 1259. Ant. 238. 497. Phil. 370. 376. 858. 961. El. 335. 528. 612. 643. 1039. 1046. 1454. τἀμφανῆ Oed. Col. 759. τἀν Oed. Col. 795. Ant. 776. 1325. τἀναντία Ant. 663. τἀνδίκ' Oed. Col. 1432. τἄνδον Trach. 333. τἀνθάδε Trach. 989. El. 1428. τἀνθένδε El. 1209. Oed. R. 1267. τἀντεῦθεν El. 1331. τἀνθυμήματα Oed. Col. 1201. τἄξω Oed. Col. 349. τἀξευρήματα Oed. R. 378. τἄπη El. 393. Ai. 506. 732. τἀπί El. 1456. Phil. 358. 607. 796. Trach. 395. τἀπίκοινα Phil. 24. τἀπίνικα El. 683. τἀπίσημα El. 905. 1374. τἄργα Ai. 39. El. 613. Phil. 99. Oed. Col. 267. 1578. Ant. 725. θἄτερα Phil. 501.

ο α fit ᾱ. ἁνήρ, ἅνθρωπος, non ὡνήρ secundum atticorum morem dici primus observarat Dawes. Misc. Cr. p. 196.: nec obtemperarunt tamen Valckenarius et hunc, ut solet, pone sequens Brunckius, quamquam et ipse τἀπορεῖν, τἀγαθόν non τὠπορεῖν, τὠγαθόν defendens Add.

ad Ar. Nub. 995. p. 134.; Xenophonti primus Schaeferus ἁ᾽νήρ reddidit, v. Reisig. Coni. in Ar. p. 182. Nec profecto quisquam dubitasset, si tum notus fuisset Apoll. de coni. p. 495. Bekk.; qui cum Δωρικὴν dicat μετάθεσιν τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, eandem tamen in ἁ᾽νήρ, ἅ῎νθρωπος, θἄτερον Atticis tribuit. Exempla craseos ἁ᾽νήρ in ἀνήρ protulimus, saepe eandem festinantius iniuria illatam in tragicorum carmina monstrantes. ἅ῎νθρωπος Trach. 434. contra librorum fidem ἄνθρωπος exhibentium non melius scribitur; peius Brunckius ὥ῎νθρωπος. Certiora exempla haec sunt: ἁ᾽γών El. 1484. Brunck. ὡ᾽γών Oed. Col. 1150. Tricl. οὗτος infersit. Utroque loco ἀγών libris veteres. τἀγαθόν Ai. 943. El. 669. Ant. 275. quod agnoscit Etym. M. p. 443, 30. τἀδικεῖν Ant. 1046. τἀληθές Trach. 453. 474. Oed. R. 299. 356. 800. 944. quo loco Flor. Γ. τ᾽ ἀληθές, perperam intellecta coronide; ceteri consentiunt. τἄλγος Phil. 1342. τἀμελούμενον Oed. R. 111. τἀξίωμα Oed. Col. 1459. τἀπορεῖν Trach. 1233. τἄπορον Phil. 885. Maxime autem τἀληθῆ λέγειν Phil. 1220. memorabile, quippe quod, cum τὸ ἀληθῆ fuerit, articulum non cum nomine, quocum coaluit, sed cum verbo coniungendum prae se fert.

Quin et ο̄ ε̄, alias in ο̄ῡ coalescere solitum, in ὁ ἕτερος τὸ ἕτερον attice ἅ῎τερος, θἄτερον contrahitur. Apollon. de coni. p. 495, 12. Philemon. p. 46. Brunck. ad Ar. Vesp. 1241. Apollonium excerpsit Etym. M. p. 443, 27. — ἅ῎τερος El. 729. Sine coronide vulgo scribitur, et molesta sane illa: sed ut scriptura constet, addenda.

Sed alias in *diphthongum* ο̄ ε̄ coalescit, cuius rei exempla pleraque a praepositionibus ἐκ, ἐξ, ἐν, ἐπί, pronominibus ἐγώ, ἐμός, ἐκεῖνος, adverbio ἐκεῖ exorta, pauca aliorum vocabulorum, quod idem in καί observavimus. Spiritum in his asperum praevalere, expelli lenem Etymologus testis Apollonio usus p. 641, 40. Horum Sophoclea haec sunt, et *diverbiorum* quidem: τοὔπος Trach. 257. Oed. R. 89. 234. 848. 1144. Ai. 851. El. 1471. Ant. 1168. τοὔργον (Apoll. l. c.) Ai. 277. 347. 1347. El. 615. 1008. 1365. 1391. Phil. 26. 1275. Ant. 85. 273. 279. 380. 424. 532. 538. Oed. Col. 945. 1130. Trach. 583. 928. 1014. 1147. Oed. R. 347. 349. 538. 847. οὑργάτης Ant. 252. Φοὔρμιον Ant. 393. οὑχθρός Ant. 518. *melicorum:* τοὔπος Trach. 819. *anapaestorum:* τοὔπος Ant. 925. — *Praepositionum* haec, diverbiorum omnia: οὐκ Ai. 1268. οὐξ El. 7. Phil. 928. Oed. R. 385. τοὐκ Oed. Col. 1537. Phil. 635. et compositorum: οὐκφύσας Phil. 89. οὐξειργασμένος Ant. 262. οὐξελέγχων Oed. R. 297. οὐξεληλυθώς Oed. R. 735. Oed. Col. 427. τοὐξειργασμένον Ai. 308. τοὐξαμαρτάνειν Ant. 1011. — οὐν El. 435. τοὐν Oed. Col. 773. et compositorum: τοὐνθένδε Phil. 883. τοὔνδικον Oed. R. 1158. Creus. V. 1 (326 D.). Oed. Col. 1000. τοὐμφυές Ai. 740. τοὔμφυλον Oed. Col. 408.

τοὐγχείρημα Oed. R. 540. — ὁ ὖ π ί Phil. 879. — τ ο ὖ π ί Ant. 885. et compositorum: ὁὐπάγων Trach. 377. ὁὐπικωλύσων Phil. 1226. ὁὐπιβουλεύων Oed. R. 618. ὁὐπιβρόντητος Ai. 1365. ὁὐπαρήξων El. 1188. τοὐπίκλημα Oed. R. 227. 529. τοὐπιεικές Oed. Col. 1129. inc. 709 D. τοὐπίσαγμα Phil. 745. τοὐπίτριπτον Ai. 103. — *Pronominum* ἐ γ ώ et ἐ μ ό ς haec sunt, *diverbiorum* fere omnia: τοὐμέ El. 355. ὁὐμός El. 385. 556. Oed. Col. 502. 582. 627. 661. 673. 792. 1175. τοὐμόν Ai. 124. 426. 592. 643. 671. 974. 1292. El. 57. 244. 444. 623. 774. 1294. 1302. 1382. Phil. 496. 1442. Ant. 760. Trach. 141. 303. 318. 626. 794. 1057. 1166. 1183. 1187. 1205. 1230. Oed. R. 426. 643. 688. 1400. 1452. *melicorum*: τοὐμόν Oed. R. 1222. Oed. Col. 1086. — *Pronomen* ἐ κ ε ῖ ν ο ς: ὁὐκείνου Phil. 621. τοὐκείνου El. 1107. et cognatum adverbium τοὐκεῖθεν Oed. Col. 506.

b. *Vocalis longa cum brevi coalescit.*

η̄ ᾰ paucis apud Sophoclem exemplis firmatur, quae summa editorum inconstantia modo utramque vocalem exscriptam, modo alteram apostropho detritam, modo crasin utriusque factam monstrant. Horum altera ratio probari non potest, cum quod a libris minimum habet praesidii, plene scripta pleraque exhibentibus, tum quia voculae procliticae vocabuli sequentis initium totum absumendi vim haudquaquam habere possunt. V. Reisig. Synt. crit. p. 23. rectius praecipientem Wolfio Anal. t. I. p. 452. 458. Prima ratio pronuntiatione tenus improbanda; sed cum in ο̄ ᾰ οῑ ᾰ ω̄ ᾰ constet α praevalere, ἆ γ ὼ ν ἆ γ α θ ο ί τ ἆ ν δ ρ ί ut dicatur, et verisimile sit articulum suo nomine applicari arctissime, ad crasin confugiendum est. Scribetur igitur ἁ ρ ε τ ή Ai. 1336. non ἡ ἀρετή cum Hermanno et Eustathio p. 842, 10. 879, 7. aliisque locis, nec ἡ 'ρετή cum libris nonnullis; ἀρετή in Aug. b. repertum aperte vitiosum est. ἁλήθεια Ant. 1180. Creus. III. 2. (323 D.); illo loco vulgabatur ἡ ἀλήθεια, Brunckius ἡ 'λήθεια dedit; vulgatam edd. vett. omnes et, quod ex silentio colligas, Laurentiani cum Aldina collati. ἅνοια Ter. VII. 5. (517 D.) quod Brunckius ἄγνοια scribendo corrupit.

η̄ ε̆ absorpta vocali brevi eodem iure in η coeunt, si ἕτερος exceperis. ἡ 'τ έ ρ α scribi non posse, clarum est; sed ne ἡ̈ τ έ ρ α quidem probandum, quod visum Hermanno ad Oed. Col. 498., cum θἠτέρᾳ incerta fide sit, et θἄτερον ex vocalibus longe magis dissitis conficiatur. Imo consentaneum τροπῇ Dorica ἁτέρα fieri, idque dedit Elmsleius in Oed. Col. 498.; libri ἡτέρα, ἡ 'τέρα, ἡ 'τέρα. θἀτέρᾳ scribitur Trach. 271. ex cod. Par.; sed Flor. Harl. Ald. et, ut videtur, Laurr. θἠτέρᾳ, quod a Brunckio etiam ex suis membranis editum. Sed in Oed. R. 782. omnes in θἀτέρᾳ consentiunt, nisi quod in Iunt. 2. θ' ἡτέρᾳ scribitur θἀτέρα etiam emendandum Naupl. III. 2. (377 D.) ubi vulgabatur εἶθ'

ἐτέρᾳ, Brunckius θἠτέρᾳ dederat. — ἡ 'μή, τῇ 'μῇ cum vulgo olim cum apocope ederetur, nunc consentiri coeptum in ἡμή τῇμῇ, id quod diserte agnoscitur ab Etym. M. p. 757, 24. et Phavorino p. 112. Dind.; τῇμῇ exstat Oed. Col. 1342., ubi de libris silentium; ἡμή Oed. R. 1463., ubi vel Hermannus τῇμῇ scribere solitus vitiosum ἡ 'μή servavit; El. 97. an. Igitur etiam ἠξειργασμένη Ant. 380. et ἤπίνοια scribendum Ant. 385. et ἠξαμαρτία Ant. 554. τῇδε θἠμέρᾳ vulgatur apud omnes Oed. R. 1283. Ai. 743. 765. 1341., quod cum non uno, ut visum Lobeckio (ad Ai. 755.) exemplo muniatur, concedendum tragicis etiam, non comicis solis erit. Vulgo vitiose θ' ἡμέρᾳ scribitur; Erfurdtius omnibus illis exemplis audaci coniectura τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ intulit. Agnoscitur crasis illa a Tzetza Exeg. in Iliad. p. 33. A melicis aliena est.

ω α ut ο α in α coniungitur, nec contradicit quisquam, cum ea crasis in solo vocabulo ἀνήρ usitata sit. τἄνδρί legitur Ai. 78. Trach. 60. 600. 745. 1165. Sed eximendum τὠμῷ τἀνδρί, quod consensu ferebatur Trach. 445., ineptissima posita distinctione ab Apitzio nuper explicatum τὠμῷ, τἀνδρί, meo, virum dico. Verior videtur Schaeferi correctio ad Oed. R. 1106. γ' ἀνδρί, quam Seidleri τ' ἀνδρί, qua admissa insequens ἤ respondebit praegresso τε. Diverbiorum sunt omnia.

ω ε ut η ε absorpta vocali tenuiore in ω coit; aphaeresin olim probabant. Hanc etiam crasin agnoscit Etym. M. p. 412, 57. 757, 24. — τὠμῷ corrigendum Trach. 445. 817. Oed. Col. 570. 956. τὠπιόντι Oed. Col. 1529. Oed. R. 969., in quibus vel Hermannus aphaeresin reliquit. In tanta exemplorum paucitate cantica eius craseos immunia sunt.

c. *Diphthongus cum brevi vocali copulatur.*

In ου α regnat α, ut solet, nec dissensus est doctorum. τἀγαθοῦ Phil. 454. v. Pors. ad Med. 963. τἀνδρός Ai. 119. 776. 793. Oed. R. 362. 534. 952. 1018. 1044. Oed. Col. 1430. 1614. Trach. 350. 386. 782. 1246., diverbiorum haec: in anapaestis τἀνδρός legitur Ai. 219.

ου ε absorpta vocali in ου coniungitur, praeter θοὐτέρου, de quo v. Philem. p. 46. Thom. M. p. 121. Valck. ad Phoen. 896. Hippol. 349. Meinek. ad Menandr. p. 581. Legitur hoc Phil. 593. — τοὐμοῦ vulgo aphaeresi donari solitum Phil. 344. Oed. Col. 243. 420. 1143. 1331. Oed. R. 264. Ai. 530. τοὐπιόντος Oed. R. 393. Oed. Col. 755., quae omnia diverbiorum sunt. τοὐξανιστάναι Oed. Col. 47. et τοῦ et τὸ ἐξανιστάναι haberi potest.

Magis adhuc distant inter se οι α quam ου α, non minus coeuntia in ᾱ praecipuo quodam iure donato. ἀγαθοί Phil. 861. vulgo οἱ 'γαθοί, Laur. Flor. Γ. ἀγαθοί in quo vestigium veri: de librariorum his erroribus v. Reisig. l. c. p. 27. Hoc unum certum est eius craseos exemplum. Nam

ἄνδρες Ai. 99. et El. 1390. ab eis scriptum, qui in certorum hominum appellatione articulum abesse non posse sibi persuaserant, quod falsum esse in v. ἀνήρ docuimus; in Oed. Col. 659. articulus ab Hermanno additus, etsi necessitas nulla comparet.

οι ε ipsum quoque cum aphaeresi scribi olim solitum elisionem mediae vocalis passum in ου coit. Male enim Porsonus ad Hec. 338. Phoen. 641. non multum referre utro scribatur modo affirmabat, et libris etiam adiuvatur crasis illa, Brunckium nacta adversarium ad Oed. R. 939. et Ar. Ran. 461., defensores Reisigium l. c. p. 24. et Elmsleium in Mus. Cr. Cant. vol. V. p. 26. Unum apud Sophoclem est οὑπιχώριοι Oed. R. 939. librorum omnium, et 1046. ubi codd. Brunckii D. T. οἱ 'πιχώριοι feruntur habere, item ὁὑπιχώριος Colch. IV. 1 (314 D.

Quod his omnibus contrarium est, brevem vocalem cum diphthongo coniungi in unum ἁ ὐ τ ό ς cadit, egimusque de ea re in pronomine αὐτός. Sed ἁ ὖ τ α ι pro αἱ αὗται dici non potuisse affirmo, etsi scripsit Hermannus Ant. 920., ubi αὗται probabilius, quanquam etiam αὗται habet, quo defendatur. Nec ἅν ex αἳ ἂν Oed. R. 1231. probari potest.

d. *Diphthongus cum longa vocali* vel diphthongo altero, si ἠὐλάβεια exceperis Oed. Col. 116., quod libenter scriberem εὐλάβεια, libri si addicerent, in τοῦ αὐτοῦ, τῷ αὐτῷ solo coniungitur, de quibus actum in αὐτός.

Formae igitur articuli in brevem vocalem exeuntes etiam in melicis haud raro crasin patiuntur, longa vel diphthongo finitae nunquam.

B. *Usus articuli praepositivi syntacticus.*

Universe *rebus certis ex certo ordine desumptis accuratius definiendis*, vel, si praegressae fuerint, *revocandis et inculcandis* articulum constitutum esse notum est.

1. *Nominibus* applicatur.

a. *Propriis* apud tragicos paulo rarius; etsi ne colligere quidem omnia exempla opus est. ἡ Σπάρτη Phil. 325. ἡ Σκῦρος 326. τὴν Σκῦρον 381. αὑτὸς Ὀδυσσεύς 568. τὴν Λῆμνον 1049. ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων Oed. R. 498. ὁ Λάϊος 729. ἡ Κόρινθος 997. ταῖς Θήβαις 1380. τὰς Ἀθήνας Oed. Col. 24. 261. ὁ Φοῖβος 35. τῷ Αἴγῳ Aeg. I. 2 (19 D.). ὁ Σίσυφος Synd. IX. 7 (155 D.). τὸν Εὐρώταν Lac. III. 1 (339 D.). ἡ Κύπρις inc. XXIII. 1 (678 D.). Suo iure in his articulus constat, sed paulo aliter intelligenda sententia omitti recte posset, praeter iuris iurandi formulam νὴ τὼ Δαπλέρα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον Lacaen. III. 1.

b. *Appellativis* iunctus eatenus a nobis enotabitur, qua aliquanto memorabiliorem habet usum. Recte autem dicitur, cum resolvi commode potest adhibito pronomine relativo, unde crebro cum eleganti brevilo-

quentia dicitur. Minus perspicue de hoc genere dixit Matth. ad Eur. Troad. 401. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις Phil. 26. i. q. τὸ ἔργον ὃ λέγεις οὐ μακράν λέγεις. κεῖνον τὸ θησαύρισμα σημαίνεις 37. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο 597. οὑπὶ τῇ γὰρ ἅλις πόνος 879. τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών 1231. i. q. ἁμαρτών τι ὃ αἰσχρὸν ἁμαρτεῖν. τοῦδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος Oed. R. 94. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται 382. ὅτι — ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι 526. εἴ τοι νομίζεις — κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην 552. *debitam poenam* dicit. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. Brunckius non intellecta corrupit τις scribendo. Nec cum Erfurdtio et Herm. ad Vig. p. 728. *illos multos* dici arbitror, *a quibus Laium interfectum Iocasta narraverat, sed numerum plurium* universe, qui quia plus uno complectitur uni cuidam contrarius, definitus esse cogitatur (*die Vielzahl*). ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών Oed. Col. 289. ὁ Brunckius secundum Triclin. delevit. ὁ κύριος τις est *is aliquis, penes quem potestas est*: v. Herm. ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω 579. ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος — ὠνείδισα —; 757. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; 891. νῦν δ' ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν — ἁρμοσθήσεται. Brunck. cum aliis multis οὕσπερ pro ὥσπερ. *suas leges* attulisse Creontem dicit. ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα 1201. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί 1485. i. e. τί τὸ πιστὸν ἐκεῖνο, ὃ θέλεις ἐμφῦναι. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ἄσημος οὑργάτης τις ἦν 252. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος 262. πολλὰ τὰ δεινά 332 ch. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη 380. In codd. nonnullis articulus omittitur, in aliis ἐκείν' ἡ non ferenda elisione scriptum est: emendavit Brunckius. τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον — ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν 455. i. e. *quam daturus eram, certe apud deos nolui dare.* εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι 457. morte *debita et naturali.* δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός 467. v. Herm. μή — τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς — ἐκβάλῃς 644. *tuam mentem.* ἵνα τὸν θυμὸν αὐτὸς ἐς νεωτέρους ἀφῇ καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν 1075. 6. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας 1163. ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε 1175. est ἐκεῖνος ὁ μῦθος, *quem audiebam.* ἦ — τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν Trach. 245. i. e. τὸν ἄσκοπον ἐκεῖνον. τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος 430. *quis ille.* οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ 438. *quidquid dixeris.* ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερος ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε 476. ὡς ἐγὼ μεθύστερον — τὴν μάθησιν ἄρνυμαι 708. κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες 1242. *quod promisisti, statim perfice.* οὐδεὶς ἐρεῖ — ὡς ὑπόβλητον λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός Ai. 477. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους 1086. *ista superba oratione.* οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1100. *meam.* ὥστε τὴν δίκην πατεῖν 1314. δίκην est *ius*; τὴν δί-

κην quod omnibus iustum videtur. νικᾷ γὰρ ἁ᾿ρετή με τῆς ἔχθρας πολύ 1336. Vincit virtus, de quo controversia erat. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 294. *suas pugnas*, i. e. quascunque facit. ὁ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων 367. ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1374. οἷα ἐπιτίμια est *qualem mercedem*: addito articulo dicitur *qualis merces illa, quam impiis Di dant.* σὺ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1492. i. e. ἡ τέχνη ἣν ἐκόμπασας, οὐκ ἔστι πατρῴα. καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν Creus. III. 1. (323 D.) *qualecunque* mendacium turpe. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. V. 4 (403 D.).

c. Est ubi *substantivis adverbiascentibus* additur; etsi crebrius abest. ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ᾽ ἔφυ τυφλός Oed. R. 389., ubi nemo propter τοῖς κέρδεσιν dicet τὴν τέχνην pari cum altero membro ordine positum articulo eguisse: ipsam enim illam parilitatem centies violatam videbimus olim. πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος 1509. οὕτως γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος 1049., quanquam in his duobus ab addito adiectivo excusatio adest. πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν 723.

d. Semel reperi, quod apud comicos perfrequens est, articulum nominativi alloquio adhiberi, cum ὦ sit apud tragicos legitimum. οἵ τ᾽ ὀπάονες, οἵ τ᾽ ὄντες, οἵ τ᾽ ἀπόντες ὁρμᾶσθε Ant. 1095. Haec vera scriptura est, et optimorum codd.; nam quod in Laur. A. exstat ἴτ᾽ eodem redit originem simul vitii monstrans, quod Triclinianos maxime libros occupavit, ἴτ᾽ vel ἴτ᾽ ἴτ᾽ ὀπάονες.

e. *Appositione* et *attributo*, quod dicunt, addendo, in re certa et definita constitutus articulus est: quod cum tralaticium sit, pauca exempla apponemus, copiosius *omissionem* articuli alias pertractaturi, quae apud tragicos usitatissima. ἁγαθοὶ στρατηλάται Phil. 861, Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν 977. τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου 1341. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους 1397 an. Ἄρη τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα Oed. Col. 1394. Βακχεῦ Βακχᾶν ὁ ματρόπολιν — ἐνναίων Ant. 1109 ch., si recte Hermannus emendavit. Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Trach. 251. ὄμνυ Διὸς νῦν τοῦ με φύσαντος κάρα 1175. Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ Ai. 19. ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 1. ὁ κλεινὸς — νυμφίος παρών, ὁ πάντ᾽ ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη 292. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς 660. Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο 697. Πηλέα τὸν Αἰάκειον Pel. I. 1 (434 D.). Πολυΐδου τοῦ μάντεως Pol. I. 1 (462 a. D.). — Apponitur autem etiam *pronomini*: ἐγὼ ὁ τάλας Trach. 993 an. in quo potissimum adiectivo omissio frequens. ἐγὼ παρών, ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς Ai. 1268. τὸν γέροντά με Oed. R. 1153. ὥσπερ ἡ τεκοῦσ᾽ ἐγὼ El. 523. ἡ τάλαιν᾽ ἐγὼ 1127. τί χρή με τὴν δύστηνον Ant. 913. κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα Ant. 274.

σφῷν δ' ἐπαινῶ 'γὼ τοῖν παρεστώτοιν El. 1359. *παισὶ τοῖς αὑτοῦ* Oed. Col. 1398. Apponitur etiam verbo, in quo pronomen personale inclusum esse cogitatur: *προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων* Phil. 484. *εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς τάδ' ἔξας εἶμι;* 1336. *τίς ὁ πολύπονος ἄγει;* Oed. Col. 205 ch. Libri *τίς ὤν;* verum commemoratur in scholiis, cf. Herm. *πάντα καθαίρων ὀλεκόμαν ὁ τάλας* Trach. 1009 m. *ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος — οἴκου* Ai. 202 an. *ἴσχον ὀργὰν ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα ὁ τάλαινα* 1276 m. *ἐν μέσοις ἀγκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων* 1469. *οἱ πολύφθοροι ἢ 'σώσαν ἢ 'κέρδαναν ἢ διώλεσαν* Scyr. IV. 6 (499 D.). Deinde articulo oppositi indice utique opus, cum quid post *vocativum alloquendi* infertur: *ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα* Phil. 855. *ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας* 974. *κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος* Ai. 848. Sed et ipsi *vocativo* aliquid apponitur: *ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν ἱππεία* El. 494 ch. *ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι* 624. *ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνείης* Ai. 690 ch. Est autem ubi nomen illud *cui quid apponitur*, articulum habeat, apposito non adsit, *ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ, μητρὸς φθορεύς* Synd. IX. 7 (155 D.). Deinde in appositione etiam et attributo addendo *bis* ponitur: *τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην* Oed. R. 807. *τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον* 837. quanquam haec non tam appositio est, quam duae a verbo notiones suspensae, quarum altera alteri epexegesi additur. Interponas *ἤτοι*. *Adiectivi attributi* cum articulo exempla non proferemus: non habent enim singulare quidquam, si exceperis *πᾶς, ποῖος, πολύς, τοιοῦτος*, quae suis quaeque locis tractabuntur. Non magis pronominibus additum articulum vel omissum, id quod magna cum licentia dispensatur, enumerabimus, sed relegamus legentes ad v. *ἐμός, σός, ὅδε, οὗτος, αὐτός*.

f. In *particulo genitivisque partitivis* longe rarius admitti articulum quam relinqui videas, de qua re post disseretur. *τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν* Oed. R. 1238. *ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών* Ant. 761. *μὴ τῶν τυράννων;* Trach. 315., nam exquisitius videtur *τις* subaudire, *τύραννος* ut sint *τυράννων συγγένεια πᾶσα*, velut *βασιλίς* et *βασίλεια* regiae stirpis mulierem significat; *τις* cum omittatur, articulo sententia carere non potuit. Possit tamen ex antecedentibus assumi *γέννημα*. *οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;* Trach. 317. *πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο* 1150. v. Herm. *τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔφοιαν ἀρκεῖ* Amphitr. I. 1 (124 D.). *οἱ πονγονοῦνται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν* Scyr. IV. 1 (499 D.). Aliud genus est *τοσόνδ' ἐς ἥβης* El. 14. *τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος* Oed. R. 836. cf. *πᾶς, τοσόσδε, τοσοῦτος*, item *ἀνήρ, ἄνθρωπος, βροτός*.

2. *Adiectiva et participia cum articulo coniuncta substantivorum munus sustinent.*

a. *Adiectivorum* quae secundum literarum ordinem iam olim commemoravimus, suis quaeque locis quaeri iubemus;

τὰ ἄβατα v. ἄβατος.
ὁ ἀγαθός et τὸ ἀγαθόν v. ἀγαθός.
ὁ ἀγενής et τὸ ἀγέννητον v. l. c.
ὁ ἄδικος v. ἄδικος.
ὁ αἱμυλώτατος v. αἱμύλος.
τὸ αἰσχρόν v. αἰσχρός.
ὁ αἴτιος v. αἴτιος.
τὰ ἀκίνητα v. ἀκίνητος.
τὰ ἄκρα v. ἄκρος.
τὰ ἄλγιστα v. ἀλγίων.
τὰ ἀληθῆ v. ἀληθής.
ὁ ἄλλος a, οἱ ἄλλοι et τἄλλα v. ἄλλος.
τὰ ἀμήχανα v. ἀμήχανος.
τὰ ἀναγκαῖα v. ἀναγκαῖος.
τὰ ἀνθρώπεια v. ἀνθρώπειος.
οἱ ἀνόητοι v. ἀνόητος.
οἱ ἄρσενες v. ἄρσην.
ὁ αὐτόχειρ v. αὐτόχειρ.
τἀφανῆ v. ἀφανής.
ὁ βραχύς v. βραχύς.
οἱ βροτοί v. βροτός.
τὸ γενναῖον v. γενναῖος.
οἱ γύνανδροι v. γύνανδρος.
ὁ δειλός v. δειλός.
τὰ δεινά v. δεινός.
τὰ διδακτά v. διδακτός.
τὸ δίκαιον et τὰ δίκαια v. δίκαιος.
οἱ δύνατοι v. δύνατος.
ὁ δύςμορος v. δύςμορος.
ὁ δυςσεβής v. δυςσεβής.
ὁ ἡ δύστηνος v. δύστηνος
τὰ δύςφορα v. δύςφορος.
τἀγγενῆ v. ἐγγενής.
τὰ ἔκγονα v. ἔκγονος.
οἱ ἐλεύθεροι v. ἐλεύθερος.
τοὐμόν, τἀμά v. ἐμός.

οἱ ἔμπειροι v. ἔμπειρος.
τἀμφανῆ v. ἐμφανής.
τἀπίλοιπα v. ἐπίλοιπος.
τοὐναντίον, τἀναντία v. ἐναντίος.
τὸ ἔνδικον v. ἔνδικος.
τοὐπιεικές v. ἐπιεικής.
οὑπιχώριοι v. ἐπιχώριος.
ἅτερος et θἄτερα v. ἕτερος.
ὁ εὐγενής v. εὐγενής.
ὁ εὐσεβής v. εὐσεβής.
ὁ ἐχθρός v. ἐχθρός.
τὸ θεῖον et τὰ θεῖα v. θεῖος.
τὸ θερμόν v. θερμός.
ὁ θνητός v. θνητός.
ὁ θρασύς v. θρασύς.
τὰ ἴσα v. ἴσος.
τὰ καινά v. καινός.
τὰ καίρια v. καίριος.
ὁ κακός, οἱ κακοί, τὸ κακόν, τὰ κακά v. κακός.
οἱ κακόφρονες v. κακόφρων.
τὸ καλόν, τὰ καλά v. καλός.
ὁ κάτοχος v. κάτοχος.
ὁ κασίγνητος v. κασίγνητος.
ὁ κοινωνός v. κοινωνός.
τὸ κόσμιον v. κόσμιος.
ὁ κρείσσων, τὰ κρείσσω v. κρείσσων.
ὁ κύριος, τὰ κύρια v. κύριος.
τὸ λιπαρές v. λιπαρής.
τὸ λοιπόν, τὰ λοιπά v. λοιπός.
τὰ λῷστα v. λῷστος.
τὸ μεῖζον, τὰ μέγιστα v. μέγας.
ὁ μέλεος v. μέλεος.
ἡ μεταίτια v. μεταίτιος.
τὸ μέτριον, τὰ μέτρια v. μέτριος.
τὸ μηδέν, οἱ μηδένες v. μηδείς.
τὸ μηχανόεν v. μηχανόεις.
τὸ μόρσιμον v. μόρσιμος.
μουσική v. l. c.
ὁ νεκρός v. νεκρός.
ὁ νέκυς v. νέκυς.

τὸ νέον, αἱ νέαι, ἡ νεωτέρα v. νέος.

ὁ ξένος v. ξένος.

οἰκεῖος. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ᾽ ἀνὴρ χρηστός Ant. 657. in rebus suis et domesticis.

ὅμαιμος. τὴν σὴν ὅμαιμον Oed. Col. 324. El. 317. 521. τοῖσιν ὁμαίμοις Oed. Col. 1769 an.

ὁμαίμων i. q. ὅμαιμος. τοῦ σοῦ θ᾽ ὁμαίμονος Ai. 1291.

ὁμευνέτις. τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος Ai. 496. sc. γυναῖκα.

ὁμόσπλαγχνος. τοὺς ὁμοσπλάγχνους Ant. 507.

ὀρθός. τὸ δ᾽ ὀρθὸν ἐξείρηκα Trach. 373. τὸ δ᾽ ὀρθὸν εἰπεῖν Oed. R. 1220.

παιδοκτόνος. σαί — τῷ παιδόκτονῳ Ant. 1290.

παλαίφατος. τὰ παλαίφατα Oed. Col. 455. vetera vaticinia.

παλαμναῖος. τῷ παλαμναίῳ El. 577.

παλιντριβής. τὰ πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ Phil. 446.

πανοῦργος. τὸ πανοῦργον El. 1499. τὰ πανοῦργα Phil. 446.

πᾶς v. l. c.

πατροκτόνος. τὸν πατροκτόνον Oed. R. 1288.

πιστός. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας Trach. 397. τί δ᾽ ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί Oed. Col. 1485.

πλέως. οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Ai. 1091.

πολέμιος. τοὺς αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους Ai. 1111.

πολύπονος. τὸ — βιότου πολύπονον Trach. 1181 ch.

οἱ πολλοί, τὰ πολλά, τὰ πλείω, τὰ πλεῖστα v. πολύς.

πρέσβυς. ὁ πρέσβυς Oed. R. 805. 807. Oed. Col. 124. 142 ch.

προστρόπαιος. τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην Phil. 918.

προφέρτερος. τοῦδε τοῦ προφερτέρου Niob. VII. 4 (339 D.). *aetate maiorem* significare videtur.

τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα v. πρῶτος.

σκληρός. τὰ σκληρὰ — κλύετε Oed. Col. 1408. τὰ σκληρὰ δάκνει Ai. 1098.

ὁ σός, τὰ σόν, τὰ σά v. σός.

σοφός. τῶν σοφῶν κρείσσω Phil. 1230. τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. οἱ σοφοί Aeth. I. 2 (26 D.). inc. XCI. 2 (772 D.). τῶν σοφῶν Ai. Locr. II (12 D.). inc. XXX. 1 (688 D.). inc. C. 2 (779 D.) τοὺς σοφωτάτους Ai. Locr. IV. 1 (14 D.).

στυγερός. τοῖν στυγεροῖν Ant. 144 an.

συγγενής. τὸ συγγενές *cognatio* Oed. Col. 775. El. 1461.

συμβόλαιος. τὰ συμβόλαια Phil. 872.

σύμμαχος. τῆς ξυμμάχου Ai. 90.

σύμπας. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες Oed. R. 752.

σύμφορος. τὰ σύμφορα Phil. 287. Oed. Col. 465.

σύναιμος. τὸν τοῦ μανέντος ξύναιμον Ai. 714. χὠ ξύναιμος 1366. Oed. Col. 1379. χἠ ξύναιμος Ant. 484. τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε Ant. 198. ὁ σὸς ξύναιμος Oed. Col. 1357.

συνέμπορος. τόνδε τὸν ξυνέμπορον Phil. 588. πρός του τῶν ξυνεμπόρων Trach. 317.

τάλας v. l. c.

ταχύς. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς Oed. R. 617. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων 1234.

τερπνός. τὸ τερπνὸν inc. LXXXII. 3, 2 (757 D.). τὰ τερπνὰ Oed. Col. 621.

τλήμων. ὁ τλήμων Phil. 161. 466. Oed. R. 969. 1286. El. 732. 1469.

τυφλός. φύλασσε τὸν τυφλὸν Oed. Col. 21. τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἕξειν 300.

φαῦλος. τὰ φαῦλα Capt. VIII, 18 (39 D.).

φίλος. ὁ φίλος, τὸ φίλον v. l. c.

χείρων. τὰ χείρονα Eriph. III. 1 (204 D.). ὁ χείρων Phil. 454.

χρηστός. ὁ χρηστός Ant. 515. τοὺς χρηστοὺς 435. Oed. R. 610. τὸ χρηστὸν Phil. 474. Aload. X. 2 (108 D.). τὰ χρηστὰ Phil. 448. 455. El. 960. inc. C. 8 (779 D.)

ψευδής. τὰ ψευδῆ λέγειν Phil. 108. mentiri.

b. *Participia* cum articulo substantive dicta.

ὁ ἄγων v. ἄγω.

ὁ ἁμαρτών, τὰ ἡμαρτημένα v. ἁμαρτάνω.

ὁ ἀνάσσων v. ἀνάσσω.

οἱ ἀπολλύντες v. ἀπόλλυμι.

οἱ ἀργοῦντες v. ἀργέω.

ὁ βαλών v. βάλλω.

οἱ βλαστόντες v. βλαστάνω.

οἱ βλέποντες v. βλέπω.

τὸ δέον v. δεῖ.

οἱ δεδεγμένοι v. δέχομαι.

ὁ δοκῶν v. δοκέω.

ὁ δούς v. δίδωμι.

ὁ δρῶν, ἡ δρῶσα, τὰ δρώμενα v. δράω.

οἱ δυσσεβοῦντες v. δυσσεβέω.

ὁ δυστυχῶν v. δυστυχέω.

οἱ εἰδότες v. οἶδα.

ὁ ὤν, οἱ ὄντες, τὰ ὄντα v. εἰμί.

οἱ ἐκπράξαντες v. ἐκπράσσω.
ὁ ἐπάγων v. ἐπάγω.
οὑπαρήξων v. ἐπαρήγω.
οἱ ἐρῶντες v. ἐράω.
οἱ ἐκβαλόντες v. ἐκβάλλω.
τοὐπιόντος, τὠπιόντι v. ἔπειμι.
οὑπιβουλεύων v. ἐπιβουλεύω.
οἱ ἐξηρπασμένοι v. ἐξαρπάζω.
τὰ εἰρημένα, τὸ ῥηθὲν v. ἐρεῖν.
ὁ εὐτυχῶν v. εὐτυχέω.
οἱ ἐφεστῶτες v. ἐφίστημι.
ὁ ἔχων v. ἔχω.
ὁ ζῶν v. ζῶ.
οἱ ἡγούμενοι v. ἡγέομαι.
ὁ θέλων v. θέλω.
ὁ θανὼν v. θνήσκω.
οἱ ἱγμένοι v. ἱκνέομαι.
τὰ καθεστῶτα v. καθίστημι.
ὁ καλλικοτταβῶν v. καλλικοτταβέω.
τὰ κατηπειλημένα v. καταπειλέω.
ὁ κείμενος v. κεῖμαι.
ὁ κηρύξας, τὰ κηρυχθέντα v. κηρύσσω.
ὁ κραίνων v. κραίνω.
οἱ κοσμούμενοι v. κοσμέω.
ὁ κρατῶν, οἱ κρατοῦντες v. κρατέω.
ὁ κεκτημένος, ἡ κεκτημένη v. κτάομαι.
ὁ κτανὼν v. κτείνω.
ὁ κωλύσων v. κωλύω.
ὁ λέγων, τὰ λεχθέντα v. λέγω.
τὸ λυποῦν v. λυπέω.
ὁ μεθεὶς v. μεθίημι.
τὸ μέλλον v. μέλλω.
τὸ νέαζον v. νεάζω.
τὸ νομισθὲν v. νομίζω.
ὁ νοσῶν v. νοσέω.
οἴχομαι. τῶν οἰχομένων El. 142 m. 822 m.
ὀρθόω. τῶν δ' ὀρθουμένων Ant. 671.
πάσχω. οἱ παθόντες Oed. Col. 1021.
πάρειμι. ὁ παρὼν, τὰ παρόντα v. l. c.
παρέρχομαι. τῶν παρελθόντων Phil. 1342.

πέμπω. ὁ πέμπων Ai. 726. Ἑρμῆς ὁ πέμπων Phil. 133. est enim Dei cognomentum, non participium actionis indicium. ὁ πέμψας Oed. R. 149. τοῦ πέμψαντος Oed. Col. 1348. τοῖς πέμψασιν Oed. Col. 93.

πημαίνω. τὸ πημαῖνον inc. LXXXII. 3. 2 (757 D.).

ποθέω. τὸ ποθοῦν Trach. 195.

ποιέω. τῶν ποιουμένων Oed. Col. 116.

πονέω. τοὺς πονοῦντας inc. IX (661 D.).

πράσσω. τῷ κακῶς πράσσοντι Naupl. III. 1 (377 D.). τὸν εὖ πράσσοντα Trach. 296. οἱ κακῶς πράσσοντες inc. X. 1, 1 (663 D.). τοῖς κακῶς πράσσουσιν Ant. 560. Mys. I. 1 (358 D.). τοῖς πεπραγμένοις El. 539. τοῦ πραχθέντος Oed. R. 220. τὰ πραχθέντα 1237. Oed. Col. 1117. 1577.

πρόκειμαι. τῷ προκειμένῳ Ant. 1088. τῶν προκειμένων 1315.

προσέρπω. τὸ προσέρπον Ai. 225 ch.

προσθακέω. ὁ προσθακῶν Oed. Col. 1168.

προστάσσω. τὸ προσταχθὲν Phil. 998.

σκοπέω. τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις Trach. 295.

σπεύδω. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες Oed. Col. 1027.

στερέω. οἱ ἐστερημένοι inc. LXXI. 2. 1 (741 D.).

συμφέρω. τὰ συμφέροντα Phil. 131. τὸ συμφέρον 914.

σύνειμι. τοὺς ξυνόντας Phil. 481. τοῖς ξυνοῦσιν Alet. III. 2 (90 D.).

συντίθημι. χὠ συνθεὶς τάδε Oed. R. 401.

σφάλλω. τοῖς σφαλεῖσι Trach. 724.

τάσσω. τὸ ταχθὲν Ai. 524.

τέρπω. τὰ τέρποντα Oed. Col. 1219 ch.

τίκτω. τῆς τικτούσης i. q. μητρός El. 334. τὴν τίκτουσαν Oed. R. 1247. ἡ τεκοῦσα El. 462. Trach. 310. Oed. R. 985. τὴν τεκοῦσαν Oed. R. 1497. El. 603. Trach. 1056. τῷ τεκόντι *patri*, Oed. Col. 1110. τῶν τεκόντων *parentum*, Oed. R. 999. τοῖς τεκοῦσι Oed. Col. 509. τοὺς τεκόντας Oed. R. 1176. Acris. V. 2 (62 D.).

τολμάω. ὁ τολμήσας Ant. 248. τὰς τολμώσας Trach. 580.

ὑποκλέπτω. τοὺς ὑποκλεπτομένους El. 115 an.

φαίνω. τὸ φανθὲν Trach. 740.

φατίζω. τὸ φατιζόμενον Oed. Col. 138.

φέρω. τὸ φέρον Oed. Col. 1691 ch.

φθονέω. τοῖς φθονουμένοις Epig. I. 1 (194 D.).

φοβέω. τῷ φοβουμένῳ Acris. I. 2 (58 D.).

φονεύω. τῶν φονευσάντων El. 34.

φράζω. ὁ φράσας El. 190 m. 1091.

φρονέω. οἱ φρονοῦντες εὖ Ai. 1291. τοὺς φρονοῦσιν Acris. V. 1 (62 D.).

φ ύ ω. τὸ καλῶς πεφυκός Alet. IV. 2 (91 D.). οἱ φύσαντες Trach. 1258. an. inc. XIX. 1, 1 (674 D.). ὁ φύσας Oed. R. 1019. τὸν φύσαντα Oed. Col. 428. Ai. 512. τοῦ φύσαντος Oed. Col. 440. τῷ φύσαντι 1115. (*parens*).

φ υ τ ε ύ ω. τοῦ φυτεύσαντος i. q. πατρός Phil. 802. Trach. 1234. τῶν φυτευσάντων Oed. R. 1012. τοῖς φυτεύσασιν Oed. R. 1007. τοὺς φυτεύσαντας Oed. Col. 1379.

χ ρ ά ω. τὰ χρησθέντα Oed. R. 604.

3. Haec, quae adhuc pertractavimus, omnia *subiectam* quandam vel *obiectam* notionem vel solam vel attributo auctam spectant.

At *praedicatis*, quae dicuntur, *notionibus* articulus non aliter additur, nisi quando illae adhibito pronomine ὅ ς τ ι ς (*is qui*) resolvi et explicari possunt. In hoc genere τ ὸ μ η δ ὲ ν ε ἶ ν α ι in v. μηδείς tetigimus. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ Phil. 114. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών 967. ubi invertatur verborum ordinandorum ratio non sine sententiae gravi detrimento, plane ut in ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε Oed. R. 1476. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας Oed. Col. 1119. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε Ant. 248. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 518. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε; 1259. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1267. Sed Oed. R. 755., quamvis simile videatur illi Antigonae 248. consulto non retulimus huc.

Similis ratio *epexegeseos* est. τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι Phil. 851 ch. i. q. ὅπερ ἁλώσιμόν ἐστιν. οὔτε Λάϊον (ἤνυσεν) τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν Oed. R. 722. i. e. πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅπερ ἦν τὸ δεινὸν ὃ ἐφοβεῖτο.

4. *Infinitivo* verbi adiunctus articulus *substantivi* naturam impertitur.

a. *casu nominativo dicitur:* τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα Phil. 234. τὸ πλεῖν ἡμᾶς 931. τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Oed. R. 408. τὸ τυχεῖν ἅπαντα 598. τὸ φθονεῖν 624. τὸ γὰρ τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ 1390. τὸ κατθανεῖν καὶ τὸ λευσθῆναι Oed. Col. 436. τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ 773. τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια 812. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν 1424. φασὶν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 27. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν 67. τὸ μὴ εἰδέναι 263. τὸ — ἐκ κακῶν πεφευγέναι 433. ἄνδρα — τὸ μανθάνειν πολλά 706. cum hyperbato: καλὸν τὸ μανθάνειν 719. κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν 1011. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν 1083. ἐὰν δ' ἀπῇ — τὸ χαίρειν 1155. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει 1327 an. τὸ μὴ πυθέσθαι Trach. 66. τὸ — λῃρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος 438. τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν 458. τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι 587. τὸ γὰρ — ἀπιστεῖν 1218. τὸ τοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν 1220. ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοὶ τὸ δρᾶν Ai. 114. τὸ γὰρ ἐζλεύσσειν οἰκεῖα πάθη 253 an. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν 560. τὸ κα-

τᾶσθαι πόλει El. 267. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν 760. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά 1043. τὸ μὲν μέλλειν κακόν 1320. κακὸν τὸ κεύθειν Aload. III (100 D.). τὸ δ᾽ ὀχροῦσθαι Amphiar. I (115 D.). κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι Creus. V. 1 (326 D.). τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. IV (436 D.). τὸ πίνειν πρὸς βίαν inc. XLIII. 1 (701 D.).

b. *casus accusativus obiecti a verbo pendens.* οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Phil. 109. οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν 118. πάντ᾽ ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ 299. τὸ σπεύδειν δέ σοι παραινῶ 616. μηδ᾽ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν 869. ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν 1225., quod rectius intellexit Matth. ad Eur. Hipp. 49., quam Herm. ad Ai. 114. οὐ δὲ — πείθομαι τὸ δρᾶν 1236. non sino persuaderi mihi, i. e. *non concedo* v. Herm. οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας Oed. R. 1388. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν Oed. Col. 443. εὗρον — τὸ μὴ ψευδοστομεῖν 1129. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον — ἔσχετε 1613. καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς 1737 ch. τὸ μὴ ᾽πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε Ant. 219. sc. ἐπιτέλλω. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος (i. q. ἐλπίζω) τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον 236. θεοὺς ὁρκωμοτεῖν τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι 266. ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ (δρᾶσαι) 439. ἢ ᾽ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; 531. ὅστις — τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ 660. τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν 774. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν 1046. τὸ δ᾽ αὖ ξυνοικεῖν — τίς ἂν γυνὴ δύναιτο —; Trach. 542. τὸ δ᾽ ὧδ᾽ ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ᾽ ἂν φέροι; 1221. τἀπορεῖν ἔχω 1233. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Ai. 552. ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El. 459. ἐγῷδ᾽ ὃ φεύγεις· οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. VII. 3 (152 D.).

c. *accusativus ab adiectivo suspensus.* τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος Ant. 78. τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα El. 1068 ch.

d. *infinitivus epexegeticus.* ἐς δέον πάρεσθ᾽ ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν Oed. R. 1417. Hoc exemplum cum bene explicuisset, iniuria cum Sophocleis aliis dissimillimis contendit Herm. ad Ai. 114., velut cum Phil. 118. 1236. Ant. 266., in quibus infinitivus obiective suspenditur a verbo. Rectius idem haec advocavit: καρδίας δ᾽ ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Ant. 1093. (1106.) i. q. ὥστε δρᾶν. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ᾽ ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El. 469., nisi hic etiam ἐπισπεύδειν cum accusativo positum dixeris, quod fieri potest. φύλασσε μὲν νόμον τὸ μὴ ᾽πιθυμεῖν πομπὸς ὢν περισσὰ δρᾶν Trach. 614. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὼ λοιπὸς χρόνος El. 1010. ἄνδρα γλώσσῃ θρασὺν ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1122. Praeter *accusativum* sic dictum unum solum casus *genitivi* cum epexegesi dicti exemplum reperi: εἰ πατρὸς νέμοι τιν᾽

ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Trach. 57. Nisi forte sic explicueris τοὐξαριστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος Oed. Col. 47. τοὐξανιστάναι ut sit τὸ ἐξανιστάναι, nominativus substantivo θάρσος explicative additus.

e. *Obliquis casibus* flectendis articulus etiam alio modo adiicitur. *genitivo:* τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 197 an. obiective suspensum a μελέτῃ, quod praecedit, rectius ut Wunderus distinctionem sustulerit, quam servaverit Hermannus. οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος Oed. Col. 47. πρὸ τοῦ θανεῖν Ant. 874. ἡμέρα — προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν Ai. 471. ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Scyr. VI. 2 (501 D.). τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις τοῦ — πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος Tymp. I. 2 (563 D.). — *dativo:* ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὑλάβεια Oed. Col. 115. λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν 497. ἐν δὲ τῷ λέγειν κἀκ' ἂν λάβοις τὰ πλεῖστα 799. οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν Trach. 463. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος Ai. 550. — *accusativo a praepositione recto:* πρὸς τὸ καίριον πονεῖν Phil. 521. εἰς τὸ συμπονεῖν Oed. Col. 1370. εἰς τὸ μαίνεσθαι 1524.

f. Articulus fere legitime negationibus μή οὐ praemitti solet, de qua obiectiva, si recte consideraris, structura v. in μή et Matth. ad Eur. Hipp. 49.

5. *Adverbiis* adiungitur articulus tripliciter.

a. *Adverbia illa substantivorum vices suscipiunt.* ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν Phil. 1125 ch. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος 1177 ch. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1252. Nam etsi τὰ πρίν adverbiascentem refert usum, tamen tanquam obiectum a verbo πράσσειν suspenditur. τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται Oed. R. 916. δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν 1267. ἐπεὶ πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τοῖς ἐνθάδε Ant. 75. τοὺς ἔξω γένους 656. πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον Trach. 674. κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα 925. τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν 939. ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας Ai. 1130. τῶν πέλας Phil. 342. εἰ — τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1228. οἷα τοῖς κάτω νομίζεται El. 319. τοὺς πέλας ψέγε 541. οἶσθα μὲν τἀνθένδε 1299. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν; 1331. τὰ πρὶν εὖ θέμενοι 1428. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτό μοι 1430.

b. *Cum articulo et substantivo vel omisso substantivo synesin passa adiectivorum* munus explent.

δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων Phil. 131. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 804. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων 1156 m. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1208. Κάδμου τοῦ πάλαι Oed. R. 1. τῷ γε νῦν λόγῳ 90. ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν

ἀπωτέρω φίλων 137. τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. τῷ πότμῳ τῷ νῦν 272. κάφ' ἡμέρας τῆς νῦν 352. ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν 516. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 564. 1030. τὸν παῤ αὐτῷ βίοτον 612. κακοῖς —, τοῖς πάλαι 667 ch. τὰν αὔριον πανσέληνον 1090 ch. τῆς ἐς αὔριον ἡμέρας Oed. Col. 573. ἡ αὔριον Trach. 941. — τι τῶν πάρος κακῶν Oed. R. 1423. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν Oed. Col. 4. τοῖς νῦν — μαντεύμασιν 388. τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποις 390. τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν 434. τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 440. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 557. τόπων τῶν ἐνθάδε 634. μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος 669. ἐν τῷ νῦν λόγῳ 805. ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν 871. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ 1023. τῆς δεῦρ' ὁδοῦ 1167. ὁ νῦν ἔπαινος 1413. τὸν αἰεὶ βίοτον 1580. v. ἀεί. — τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 1656. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. τοῖς ἔνερθεν νεκροῖς 25. πολέμων τῶν νῦν 151 ch. ἡ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά 388. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις 430. τῶν κάτω θεῶν 447. χὠ κατάντιον θανὼν 508. χοἰ κάτω 538. μετοικίας τῆς ἄνω 881. ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω — ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν 1055—57. εὐνῆς τῆς κάτω 1209. τῆς ἄγαν σιγῆς 1241. εἰς τὸν ὕστερον sc. χρόνον Trach. 80., quo loco τό γ' ὕστερον Reiskius coniiciebat: v. Herm. γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις 314. τῷ γε πρόσθεν χρόνῳ 321. τὸν πάρος μῦθον 339. ταῖς ἔσωθεν ξέναις 598. τοὺς ἔνδον γάμους 1129. μαντεῖα — τοῖς πάλαι ξυνήγορα 1155. τὰς ἐκεῖ πάθας Ai. 288. τῇ τόθ' ἡμέρᾳ 492. τοῦ κάτω θεοῦ 568. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν 609 ch. κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε 740. τὰς ἀεί τε παρθένους 822. ἐκ γόων τῶν νῦν El. 284. πᾶσι τοῖς ἐκεῖ 675. δεσπόταισι τοῖς πάλαι 754. τῷ νῦν λόγῳ 759. τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις 1057 ch. τὸν ἀεὶ πατρός sc. βίοτον s. χρόνον 1064 ch. τῇ τόθ' ἡμέρᾳ 1123. τῇ νῦν ὁδῷ 1287. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 1437. κακῶν τῶν πάλαι 1482. τῇ νῦν ὀργῇ 1502 an. — In Ant. 102. rectius τῶν προτέρων legitur.

ε. *Adverbiis* autem ipsis etiam *et formulis adverbiascentibus articulus* praefigitur, quarum nulli adhaerere eum placet: cf. Poppo Prolegg. Thucyd. t. I. p. 467. Editorum summa in hac re inconstantia est, ut τὸ πρῶτον et τὸ νῦν, sed τοπάλαι multi et fere omnes ταυτα scribant.

τὸ λοιπόν v. λοιπός.

τὸ νῦν v. νῦν.

τὸ πάλαι v. πάλαι.

τὸ πρῶτον v. πρῶτον.

τἀντεῦθεν φροντίδος Phil. 823. τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα Trach. 629. τὸ δ' ἔνθεν ποι τελευτῆσαί με χρή; Oed. Col. 477. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 606 ch. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰς ἔπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. τὰ πατρόθεν 543. ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω 718. τὰ πρόσθεν El. 900. πανωλέθρους

τὸ πᾶν ἡμᾶς ὀλέσθαι 997. i. q. πάντως s. παντάπασι. τὰ δ' ἐξόπισθε Triptol. I. 1 (427 D.). τὸ λίαν κακός Tyr. XI. 3 (583 D.).

6. *Dicta praepositionem continentia* item triplici ratione articulum adsciscunt.

a. *Substantivorum* munus tuentur. τοὺς ἐν τέλει Phil. 385. τῶν ἐν τέλει 913. Ai. 1331. τά τ' ἐκ νεώς Phil. 1065. τὸ κατ' ἦμαρ 1078 m. οἵ τ' ὑπ' ἐκείνῳ 1185 m. τὰ πρὸς ποσί Oed. R. 130. τό γ' εἰς ἑαυτὸν 706. τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. τοῖς ἐν γένει 1430. τῆς μὲν κατ' οἴκους 1447. τά τ' ἐκ θεῶν Oed. Col. 257. τὰ δ' ἐν μέσῳ 590. εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ 623. τἀπὸ σοῦ βραδύνεται 624. τὰν Θήβαις 795. τῷ κατὰ γᾶς 1772 an. τοὺς ὑπὸ χθονὸς Ant. 65. τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός 462. τὰν Ἅιδου 776. v. Ἅιδης; ibique etiam de formula εἰς Ἅιδου. τὸ δ' ἐκ τυράννων 1043. τὰ δ' ἐν δόμοις 1264. τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυςκόμιστος εἰςήλατο 1325 m. τὸ πρὸς κείνου Trach. 479. τά γ' ἐν δόμοισιν 622. τῶν κατ' οἶκον 930. τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν 1118. τοὺς πρὸς αἵματος Ai. 1284. τοὺς ἐκ Διός El. 649. τὰ μὲν ἐκ δόμων 1059. τὰ δὲ πρὸς τέκνων 1060 ch. οἱ κατ' οἶκον 1136. τὰν δόμοισι 1414. τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ 1456. τὸ κατ' ἦμαρ inc. XXVII. 4, 1 (685 D.). τὸ δ' ἐς αὔριον ibid. τὸ πρὸς νότον Aeg. I. 5 (19 D.).

b. Cum substantivo coniuncta *adiectivorum* vices suscipiunt. τὰν ἐκ θεῶν νέμεσιν Phil. 513 ch. si recte emendavit Herm. ἀντιφωνεῖ τοὺς πρὸς ὥρας 635. λύπας τὰς ἀπ' ἐμοῦ 1077 m. κακοῖς κακὰ τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν Oed. R. 667 ch. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως Oed. Col. 67. τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ 294. τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα 454. τὸν καθ' ἡμέραν βίον 1366. τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ant. 2. τὴν ἐξ ἐμοῦ δυςβουλίαν 95. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι 193. τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον 1024. τὰν ποσὶν κακά 1309. τἀπὶ Λυδοῖς πόνων λατρεύματα Trach. 355. θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ 582. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ 628. ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί 808. ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος 1096. πάντα τὰν βροτοῖς πάθη Ai. 823. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον 864. ὁὐξ ἀριστερᾶς ὅδε Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 7. δὺν τάφοισι νέκυς 435. ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυςμένεια 609. ὁὐξ Ἀθηνῶν ἡνιοστρόφος 721. τοὺς ἐν μέσῳ λόγους 1356. τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Thamyr. II. 2 (228 D.). τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν Lac. II. 2 (337 D.). τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς IV. 2 (339 D.). τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμονα Niptr. I. 5 (401 D.).

c. Sunt etiam eiusmodi dicta in *adverbiorum* significationem accipienda. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς Phil. 1427. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 706., quod a Brunckio perperam intellectum bene explicuit Erfurdt. νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος Ai. 1355. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε

τὴν κόρην Ant. 880. Fortasse etiam τὰ εἰς θεοὺς ἀσεπτῶν Ant. 1328. sic intelligi debet.

C. *Proprietas sermonis in usu articuli observanda.*

1. *Neutrum articuli* τό τά circumlocutionibus adhibetur, ut rei naturam et indolem vel alia forte cum illa coniuncta indicet.

νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς Phil. 300. *ἤ, τὰ τῶν διακόνων, ὡς εἰκός, — τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι τὸν οἰκάδ' ἤπειγον στόλον* 495. Veteres interpp. et Buttmannus τὰ τῶν διακόνων pro οἱ διάκονοι dictum existimabant. Significat autem *morem nuntiorum*, insertum ἐπεξηγητικῶς, pro ὅπερ ἐστὶ τῶν διακόνων. — *οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι* 549. *ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες* Oed. R. 499 ch. *τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα* 620. *κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην* 785., quod etsi adverbiascit, circumlocutionem tamen illam habet. *εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν* Oed. Col. 269. *δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν* 337. cum breviloquentia dictum, de qua exposuit Herm. *θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός* 655. *συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν* 926. *δρῶντα τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων* 1192. *τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός —;* 1430. *τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς (ἀπέφυγε)* 1737 ch. sicuti recte emendasse Herm. videtur. *τὰ μὲν δὴ πόλεος — θεοὶ — ὤρθωσαν πάλιν* Ant. 162. *φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ* 238. *πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς* 884. i. q. ἐμούς. *ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων* Trach. 439. *τὰ μὲν θεῶν παρέβαν* 498 ch. non *deos* sed *deorum historiam*. *τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπεῖν* Ai. 124. *κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω* 1018. *τὰ Λοξίου* El. 82. *σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε* 668. *ἔχει καλῶς τὰ κείνων πάντα* 1337. *πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ* Aload. XIII. 1 (98 D.). *λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται* inc. LXXII. 2, 2 (746 D.). *ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς* inc. C. 1 (779 D.). — Horum exemplorum duo adverbiascunt, Oed. R. 785. et Oed. Col. 655.

Sed est aliud circumlocutionis genus, cum τὸ τοῦ, τὰ τοῦ *ipsam rem* indicat, de qua quis loquitur. Huius tralationis viam et rationem ostendit *εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα* El. 1194. — *τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ* Oed. R. 977. *imperium* enim *casus et fortunae ipsum* dicitur. *μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι* Oed. Col. 352. *τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων* El. 92 ch. *noctium a me actarum conscii.* *ἡ πρῶτα μὲν τὰ μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο, ἔχθιστα συμβέβηκεν* 253.

2. Appositus articulus pronominibus σύ est ubi indignationi vel irrisioni significandae constitutus sit, v. Valck. ad Phoen. 1637. *σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα* Ant. 437. *σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλώτιδος*

λέγω Ai. 1207. σέ τοι, σὲ κρίνω, καὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖαν El. 1437.

3. Adest articulus in ellipsi illa notissima vocabulorum υἱός et παῖς. Sed eorum omissio minime perpetua est, maxime quod elatius canticorum sermonis genus non deceat: velut κηρύξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει Trach. 97 ch., quae cum attractione dicta distingui virgulis non debent. ὁ δὲ ἦλθε — παῖς Διός Trach. 509 ch. ὁ γὰρ Διὸς κόρος 641. ζεύχθη παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 945 ch. ὁ παγκρατὴς Κυάνου παῖς Phil. 675 ch. ὁ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας Trach. 563. v. παῖς et υἱός. — ὁ Λαερτίου Phil. 402. οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίου 415. τὸν Λαερτίου 624. τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους 931. τῷ Πολύβου Oed. R. 489. χὠ Διὸς Φοῖβος Oed. Col. 629. Κρέων ὁ Μενοικέως Ant. 156 m. Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις Ai. 172 ch. ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός 395 m. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά 445. — Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ Laoc. III. 1 (342 D.). οἱ τοῦ πατρός Oed. Col. 443. τοὺς ἐκ Διός El. 649. Paulo aliter dictum τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός Ant. 462.

4. *Abundare* articulus nisi specie tenus non solet. πῶς οὖν ὁ λῃστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργυρῷ ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 124. Nos quidem *latronem* universe dicimus; recte vero Sophocles definite, cum de certo quodam, qui Laium interfecerit, cogitet. Alia cum breviloquentia dicuntur, velut τίς ὁ πόθος Phil. 597. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; Oed. Col. 604. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1485.: quae cum pronomine relativo adhibito resolvi possint, de quo ante vidimus, recta ratione constant. De infinitivo cum obiectivo tum epexegeseos causa cum articulo dicto vidimus. Cum participio si quando abundanter dictus videtur, ut in illo οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν Ant. 260., de quo genere notavit Stallbaum. ad Plat. Menex. p. 235 D., hoc eodem loco censendum atque in nomine substantivo, velut illud, de quo diximus, Oed. R. 124. ὁ πᾶς, πᾶς ὁ, ὁ σύμπας, τὸ πολύ, οἱ πολλοί, τὰ πολλά, τὸ πλεῖον, τὰ πλείω, sua habent sensus discrimina, de quibus in v. πᾶς et πολύς dicetur. Postremo quando praedicatis notionibus recte addatur, iam vidimus.

5. Sed liberrime tragici inter epicorum et prosae orationis usum medium quendam locum tenentes in *omittendo articulo* versantur, ut facile eo careant, cum rei certae et circumscriptae definiendae necessarium putes.

a. *Nominibus propriis* vix ullo discrimine additur et omittitur. v. Ἀπόλλων. Ἀγγεῖος. Ἀτρείδης. Ἀχαιός. Δαναός. Ἕλλην. Ζεύς. Θῆβαι s. Θήβη. Τροία. Φοῖβος etc. v. Markl. ad Suppl. 120. Porson. ad Phoen. 145. Seidler de vers. dochm. p. 133.

b. *Appellativis solis unde positis* magna cum licentia adhinitur: in quo genere de nonnullis vocabulis iam observavimus: cf. Engelhardt. ad Plat. Lach. p. 5. Menex. p. 281. Falso et re minime explorata Bernhardy in Synt. p. 316. articulum non abesse apud tragicos dicit, cum certi homines certa quadam ratione designentur accuratius. Nec diverbiorum melicorumque ullum observatur discrimen.

Primum quaedam enumerabimus, quae cum paulo rarius emiceat, quasi precario carere articulo videantur.

ἀγορά. φῦλον —ἀγοραῖσι θακεῖ Oed. R. 20.

ἀντλία. ἐς ἀντλίαν Phil. 480. Certae navis est.

ἄντρον. τίς — παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς Phil. 1247. Est enim certum certi hominis Philoctetae.

ἀντίθυρον. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων El. 1427 ch.

ἄξων. ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνοάς El. 735.

ἄρθρον. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ Phil. 1189.

αὐχήν. κρεμαστὴν αὐχένος Ant. 1206.

γνώμη. συμβαλοῦ γνώμην Oed. Col. 1153. ὅνπερ καὶ πάλαι κατεἰχομεν γνώμῃ 1255. apud nos cogitabamus. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 479. i. q. τῆς σῆς γνώμης.

γόνυ. προςπιτνῶ σε γόνασι Phil. 483. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι Oed. Col. 1603.

δόρυ. κἀπαναίρονται δόρυ Oed. Col. 425. Sed aliena ab hoc loco exempla sunt, in quibus δόρυ *pugnam* et *virtutem bellicam* significat.

δεσπότης. οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; Oed. R. 945. δεσπότῃ Κρέοντι Ant. 1193. = τῷ σῷ et ἡμετέρῳ.

δμωή. ὑπτία δὲ κλίνομαι — πρὸς δμωαῖσι Ant. 1174. δμωαῖς προθήσειν πένθος 1234. = ταῖς αὐτῆς.

δῶρον. κἄθηκα — κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον Trach. 688.

εἷμα. ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους περόνας ἀπ' αὐτῆς Oed. R. 1268.

ἕλκος. αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ποδός Phil. 690 ch.

ἐλπίς. μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ Ai. 1361. ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας Oed. R. 1432. Praeter necessitatem additur articulus Trach. 721.

θρόνος. Ἄρτεμιν ἃ — ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει Oed. R. 161 ch. Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Oed. Col. 1269. *θρόνοι* si *imperium* significet (nisi addatur adiectivum, velut Oed. Col. 1295. 1382.) articulo carere observatum in v. θρόνος.

θήκη. θήκην πατρός El. 884. cf. Oed. Col. 1760.

θῦμα. ἔπαιρε δὴ σὺ θύματα El. 624.

κόμη. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Trach. 778. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται Oed. Col. 1263.

κόπος. ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτε Phil. 868.

κόρη. κόρην — μέθες Ant. 1087. κόρης νυμφεῖον 1199. Plane eadem sententia adiectum vide articulum El. 456. Oed. Col. 1013.

κράτος. πυρφορῶν ἀστραπᾶν κράτη νέμων Oed. R. 201 ch. κράτη σέ τ' εἴδ' ἔχοντα 758. θρόνων κράτη Ant. 166.

κλῇθρον. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα Oed. R. 1287. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1294. κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1171. certa certarum forium claustra sunt.

κεραυνός. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός El. 813 ch.

λαός. Κάδμου λαὸν Oed. R. 144.

λέχος. ὅταν — εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 421. λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω Oed. R. 821.

μάχη. καθ' ἡμᾶς οὔποτ' ἐκρήξει μάχη Ai. 762.

ναύτης. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στεῖλωσι ναῦται Phil. 1066. ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα inc. XLI. 2 (699 D.).

ὄρος. ἔα με ναίειν ὄρεσιν Oed. R. 1451. certi enim sunt, Cithaeron ille, cuius nomen statim commemoratur.

ὀσμή. ὀσμὴν — μὴ βάλῃ πεφευγότες Ant. 408.

πάθος. ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος Oed. R. 840. illud certum infortunium quod Laio interfecto sibi contraxisse videbatur Oedipus.

πέδον. ἐπίμπλατο ναυαγίων — πέδον El. 720. πᾶν, quod additur, ad verbum refertur. πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται (γένεθλα) Oed. R. 181 ch. si recte Hermannus emendavit vulgatum θανατηφόρῳ. Θήβης πέδον Oed. Col. 416. κατέστειψας πέδον 468. — ἐς πέδον Ant. 269. 437. et πέδῳ El. 737. huc non advocabo, quippe adverbiascentia. Additus articulus in pari sententia legitur El. 1341. Phil. 69.

πεδίον. πηδῶντα πεδία Ai. 30. certi enim sunt, castris Achivorum circumsiti. τυφὼς — πίμπλησι πεδίον Ant. 415. Forte videtur factum esse ut cum genitivo iunctum hocce vocabulum articulo non careat: Phil. 908. 1281. 1362. 1421. Oed. Col. 1314.

πλοῦς. καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξαπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Phil. 465. Sed adiectus articulus non alia in sententia Phil. 548. 899.

πνευμών. ἐς δὲ πνευμόνας — διεῤῥοίζησεν Trach. 564. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο 775. πνευμόνας τε — φορεῖ ξυνοικοῦν 1043.

ποίμνη. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω 53.; certos greges dici sequentia ostendunt ἔρμι-

κτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. Cetera huius vocabuli exempla aliam explicandi rationem admittunt.

πούς in nave. πόδα τείνας Ant. 711.

πύλη. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται Oed. R. 1294. ἀναδεικνύναι πύλας El. 1450. Adverbiascentia non moror.

προάστιον. ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς El. 1426.

πρύμνη. εἰς πρύμνην Phil. 480.

πρῷρα. εἰς πρῷραν Phil. 480. utraque certae sunt navis partes.

πόνος. τρόπον πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Trach. 21. οὐδὲ — δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν Oed. Col. 510. fortasse defendatur aliter.

σκηνή. ἐκεῖνον εἴργειν σκηνῆς ὕπαυλον Ai. 783.

σκῆπτρον cum plurative ἀρχήν significat, articulo caret. Oed. Col. 426. 450. 1356.

στέρνον. στέρνων διεῤῥοίζησεν Trach. 565. Nessi.

στόμα. ἕρπετε, νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα — ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα Ant. 505. ἀμφιπίπτων στόμασιν Trach. 934.

σῶμα. σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Ai. 1042. Additur articulus Phil. 51., etsi locutio aliquatenus adverbiascit.

τάφος. παραστάντες τάφῳ Ant. 1200. πατρὸς πρὸς τάφον El. 919. Sed iure omittitur articulus plurali numero, velut ἐπεί νιν θάνατος ἐκ τάφοις ἔχει Oed. R. 942. ἐν τάφοισι θέσθε Oed. Col. 1412.; item cum τάφος *sepulturam* significat, velut Ant. 21. 306. 486.

τόξα. εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται Phil. 75. Longe crebrius articulus in eisdem Herculis arcu et sagittis significandis adest, velut Phil. 650. 912. 930. 969. 1256. Iure autem articulus abest in locutione πρὸς τόξον κρίσιν Trach. 265. adsignificata sagittariae artis peritia.

τόπος. αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων Trach. 951. i. q. τῶνδε τῶν τόπων.

τρόπος. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Trach. 21. Acheloi et Herculis certamen.

τύχη. τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας Ai. 276. Aiacis enim res dicuntur. At quando *casum* et *fortunam* notione tenus (*abstracte*) significat, fere solennis omissio est, Phil. 542. Ant. 1143. Camic. IV. (302 D.): adest idem eodem sensu Oed. Col. 1030. Phaedr. X. 2 (604 D.).

φιλότης. μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ Phil. 1107 ch. siquidem longe aptius est τὴν ἐμὴν φιλότητα intelligi, quam qualemcunque notione tenus dictam.

φλόξ. εἴ ποτε ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος Oed. R. 166 ch. ἐκτοπίαν enim ad verbum refertur, φλόξ autem malum certum est, a Sphinge olim illatum.

φόνος. τιμωρὸν φόνου El. 14. πατρὸς φόνον 116 an. φόνου πατρός 941. προστάτην φόνου 968. ἐν πατρὸς φόνῳ 1334., quae quanquam commode explicantur, additus tamen in eadem sententia articulus reperitur El. 439. Oed. R. 852.

φρήν. ἐπί μοι — βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν Trach. 978 m. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί Oed. Col. 1485.

φῦλον. κουφονόων — φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει Ant. 342 ch.

φύσις. ἐξεπᾴδονται φύσιν Oed. Col. 1196. *ipsorum indolem molliri sinunt.* Adverbiascentia omitto.

φωνή. φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι Phil. 225.

φώς. ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη Ai. 794. ab Aiace.

φῶς. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς El. 411. ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς 630. λέγειν εἰς φῶς Phil. 577. πρὸς φῶς ἀνελθεῖν 621. εἰς φῶς εἶμι 1336. Contra τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ Oed. R. 1229.

χνοή. ὡς ὑπερβάλοι χνοάς τις αὐτῶν El. 707.

χολή. μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 997. Adiectivum verbo iungitur.

χρεία. ἵνα — μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν Oed. Col. 191 an.

χῶμα. ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος Ant. 1201.

χώρα. ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη Trach. 164. Trachis dicitur, ubi tunc Deianira habitabat. μίασμα χώρας — ἐλαύνειν 97. Thebis. χώρας λέλειπται — φύλαξ 1418. ἔξω — βαίνετε χώρας Oed. Col. 226. Attica. σὲ προςθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 406. suae Thebani. βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. χώρας παντελῆ μοναρχίαν 1148. φέρε — χώραν καλέσω Phil. 1438 an.

ψῆφος. εἰ — ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξομεν Ant. 60.

ὦμος. φέρων ἐπ' ὤμοις Trach. 564. ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων Laoc. III, 2 (342 D.). ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων Niptr. V. 1 (404 D.).

Sunt autem alia vocabula crebriore usu trita, quibus articulum non addi Tragicis mos est. Horum ἀνήρ, ἄνθρωπος, γυνή alio loco animadversa omittimus.

βίος. ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 218 m. ἄφιλος αὐανῶ βίον 809. ἐκλιπεῖν βίον 1120. Ὀρέστην βίον λελοιπότα 1435. κείνου βίον σώσαντος Trach. 85. οἷον καταχτήσαιτο λυμαντὴν βίου 790. ὠρφανισμένος βίου 938. ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον Ai. 1010. μὴ φείσῃ βίου Phil. 739. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1143. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω 1173. Πάριν — νοσφιεῖς βίου 1413. ἀλλαγᾷ βίου Oed. R. 1206 ch. βίου δότε πέρασιν ἤδη Oed. Col. 102. φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς 339. τροφὰς ἔχω βίου 447. λωβᾶται βίον Ant. 54. Adest articulus cum vitae universe tum unius hominis significandae: τὸν βίον σώζω El. 758. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς

πόθος 812. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι; 1319. τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν Trach. 79. τὸν βίον σκοπεῖν Phil. 503. ῥᾷστα τὸν βίον φέρει Oed. R. 983. οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου Oed. Col. 589. τὸν βίον λαμπρὸν ποιεῖσθαι 1145. ὅταν πέλας — τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου Ant. 577. At *victum* significans βίος non caret articulo: Phil. 919. 921. 1266. Oed. R. 1461.

γένος. πρὶν — κἀξερημῶσαι γένος El. 998. εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν Oed. R. 261. γένους τοῦ Λαΐου 1383. τὴν πάλαι γένους φθοράν Oed. Col. 369. γένους ἐπάρκεσιν 448., quod a *sua* quis stirpe exspectet praesidium. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; 602. i. q. τοῦ σοῦ γένους. θεοῖς — μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι 969. i. q. εἰς τοὐμὸν γένος. τοὺς ἔξω γένους Ant. 656. sc. τοὐμοῦ. τῶν ὕπαὶ γένους 1022. τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. II. 1 (497 D.). Adverbialiter dicta cum additum tum frequentius omissum articulum monstrantia, de qua re dixit Elmsl. ad Oed. Col. 13. not., nunc relinquo.

γῆ et γαῖα. ὅταν πορθῆτε γαῖαν Phil. 1427. Troiam. γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν Oed. R. 666 ch. sc. ἡ ἡμετέρα, patria. ἐκ δὲ γῆς ὅθεν προὔκειτο Trach. 698. *illa soli parte.* ἄπωστος γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι Ai. 998. *Salamine patria* pellar. γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής Oed. R. 229. *exsul abibit.* εἰ γῆς — ἐκπεμψαίμεθα 309. γῆς ἴσον νέμων 579. γῆς ἔξω βαλεῖν 622. γῆς οὕτω νοσούσης 635. γᾶς προπονουμένας 685 ch. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει Oed. Col. 298. γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην 357. ὅπως γῆς — μὴ 'μβαίνης ὅρων 401. πόλις — ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς 442. γῆς ἐξέωσεν 1298. ὅπως — τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1309. γῆς ἄνακτα Θησέα 1626. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο Oed. R. 1266. Aliena sunt adverbiascentia ἐπὶ γῆς, κατὰ γῆς, ὅποι, ποῖ et ποῦ γῆς alioque loco tractanda, item cum γῆ *universam terram* vel *Tellurem* significat. Additur articulus: Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται Oed. R. 733. τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον Aeg. I. 5 (19 D.). inprimis autem crebro quando adiectivum vel pronomen demonstrativum una iungitur: v. γῆ.

γλῶσσα. τοῦ μὲν — γλῶσσαν — ῥιπτεῖ Ai. 234 an. οὔτἄρα — διοίσει γλῶσσαν Trach. 322. *non loquetur.* οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Ai. 581. παντὸς ἂν λόγου γλώσσῃ θιγόντα Phil. 406. τί — στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε Oed. R. 635. ὅστις — γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι φόβος 501. χαρακτὴρ ἐν γλώσσῃ Hel. I. 1 (186 D.). Additur eodem sensu articulus: ἡ γλῶσσά σου Ai. 1103. cf. 581. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην Phil. 99. τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω Oed. Col. 940., quod eo memoratu dignius, quod adverbiascit. ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν Creus. I. 2 (322 D.).

δαίμων. Legitima fere omissio est cum numen sortem hominum dispensans vel sors ipsa dicitur. *δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ* El. 987. *καὶ σὲ τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι* Oed. R. 1479. *ἐλπίδων γὰρ ἐς τίνα — δαίμων — ἐλαύνει* Oed. Col. 1747 m. *ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν* 1763 an. *ὕβριν — οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες* Trach. 279. *εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες* Phil. 445. *καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν* 460. *οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων* El. 905. *ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;* Ai. 1109. fas divinum, ab *omnibus quasi diis* sancitum. *οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων* Oed. R. 886 ch. *ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων* 912. *ἱκέτης δ.* Oed. Col. 640. *δαιμόνων δίκην* Ant. 912. *οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν* Alet. VII. 5 (94 D.). His confer haec: *τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ* Oed. Col. 1372. *ἐπείπερ εἶ γενναῖος, πλὴν τοῦ δαίμονος* Oed. Col. 76. *caecitate excepta*. *τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρί* Oed. R. 244. *ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι* Oed. Col. 1445. *penes deum est*. *τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη* Trach. 906.

δέμας. *ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας* Oed. Col. 347. *ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας* Ant. 936 ch. Adverbiascunt Trach. 1045. Ant. 205. In ceteris exemplis adiectivum inest.

δόμος nunquam cum articulo dicitur, etsi plurimis locis certam quandam de qua dicitur domum vel sedem significat: *δόμων:* Oed. R. 632. Ant. 297. 1140. Trach. 391. 956 ch. El. 63. 72. 303. 316. 641. 1119. 1282. *δόμους* El. 1289. 1317. 1346. 1485. Oed. R. 861. 1006. Oed. Col. 788. Ant. 1074. 1240. Trach. 416. Ai. 63. 298. *δόμοις* El. 1324. Trach. 155. 622. 686 (intus). Oed. R. 422. 757. 818. Ant. 647. Nullum exemplum attulimus, in quo *ἐν δόμοις* s. *δόμοις domi* vel *in patria*, nec in quo *δόμους* et *εἰς δόμους domum* vel *in patriam* significaret.

δῶμα. *δῶμα πάκτου* Ai. 576. *κενοῦται δῶμα Καδμεῖον* Oed. R. 29. *βεβᾶσιν — δωμάτων ὑπόστεγοι* El. 1378. *πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν* Trach. 331. *δωμάτων εἴσω* 896. *δωμάτων πάρος* Ai. 73. *ante tentorium procede*. *δωμάτων ἔξω περᾷ* Oed. R. 531. *ἐκ δὲ δωμάτων πάρα* Ant. 1166. Articulum non adsciscit nisi insuper addito genitivo, velut Oed. R. 925., aut cum adiectivo coniunctum, quod fit Oed. R. 1226. 1395.

ἔργον. *ἔργῳ* et *ἔργοις* cum *λόγῳ* contrarium adverbiascit, articulum sensus discrimine nullo et adsciscere, et omissum non desiderare notum: v. *ἔργον*. Sed fit hoc etiam extra loquendi illam formulam. *χωρῶ πρὸς ἔργον* Ai. 116. *ἐπῄνεσ' ἔργον* 532. *τάχος — ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται* 801. Sed longe frequentius *τοὔργον* et *τἄργα* legitur.

ἥλιος. *ἡλίου φέγγος* El. 372. Trach. 603. *ἡλίῳ δείκνυσι τοὔργον* 416. *ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον* Trach. 688. *ἡλίου φάος* Phil. 659. *τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου* Ant. 1052. Quae *Solem deum* exempla memoratum exhibent, suo iure carent articulo, item quando adverbiascentibus locutionibus nomen includitur, velut *ἀφ' ἡλίου βολῶν* et *ἡλίου τέλλοντος.*

θάνατος. *ὃν τέκετο θάνατος* (*Θάνατος*?) Trach. 829 m. *ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει* Ai. 789. *ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει* Oed. R. 942. *θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας* 1200 ch. *θανάτου τοὔτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται* Ant. 923 an. Semel tantum additur articulus praeter necessitatem, cum vel prosa oratio omitti pateretur, Phil. Troi. I (626 D.).

θεός, sine articulo de deo certo: *τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν* Phil. 830 ch. de oraculo enim sermo. *ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός* Oed. R. 77. Apollo. *ὧν ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ* 724. idem. *καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός* Oed. Col. 1622. Pluto, *Ζεὺς χθόνιος.* *θάλπος θεοῦ* Trach. 144. *Solis aestus.* *θεοῦ χειμάζοντος* Oed. Col. 1499. Iove. *ἐκ θεοῦ καλούμενος* 1625. a Plutone. *θεὸν αἰτοῦμαι* Oed. R. 880 ch. Apollinem. *Singulari* numero casibus obliquis longe crebrius additur articulus: *τοῦ θεοῦ* Oed. R. 95. 242. 253. 406. 953. 1438. 1518. quibus omnibus Apollo designatur: Oed. Col. 65. Colonus; 1182. 1280. Neptunus. *τῷ θεῷ* Oed. R. 136. 146. 1445. Apollini; Oed. Col. 1185. Neptuno. *τὸν θεόν* Oed. Col. 1287. eundem; Ant. 951 ch. Bacchum. Item cum *τὸ θεῖον* universe dicitur, articulus abest Ai. 86. Oed. Col. 404. 1691 m. inc. LVI. 1 (713 D.). Ai. 752. 766. Pal. I. 1. (380 D.) quae postrema tria exempla *σὺν θεῷ* formulam exhibent, quae *σὺν τῷ θεῷ* effertur Ai. 376. *Pluralis* cum deos omnes aut universe significat articulo caret *θεοί*: El. 1258. 1375. Ai. 133. Phil. 524. 1009. 1277. Oed. Col. 384. 395. 634. 1126. Ant. 162. 679. 1007. inc. LXXVI. 1 (749 D.). — *θεῶν*: El. 70. Trach. 169. 1239. 1256 an. Ai. 118. 756. 930. Phil. 198. 597. Oed. R. 239. 647. Oed. Col. 10. 257. 1002. 1657. Ant. 152 ch. 366 ch. 450. 603 ch. 1062. 1091. Alet. VII. 7 (94 D.). inc. XXIII. 17 (678 D.). LXV. 1 (723 D.). — *θεοῖς*: El. 522. Trach. 244. 492. 606. 609. 1240. Ai. 452. 484. 504. 586. 651. 670. 731. 754. 949. 1108. Phil. 254. 390. 1021. 1025. 1066. 1360. Oed. R. 31. 215 ch. 1345 m. 1519. Oed. Col. 968. 1028. 1447. Ant. 445. 916. 1203. Tynd. I. 6 (572 D.). inc. XXIII. 12 (678 D.). XXVII. 2 (683 D.). — *θεούς*: El. 899. Trach. 1238. Ai. 128. 1016. 1108. Phil. 1368. 1427. Oed. Col. 886. 1010. Ant. 266. 288. 1031. 1329 an. Oenom. I. 3 (419 D.). Necessario propter sententiam abest in formula iurandi *πρὸς θεῶν* item inc. XCIX. 2. (778 D.): *οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.* At adest articulus, quanquam longe rarius quam singulari numero: *τὰ τῶν*

θεῶν Ant. 77. ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν 331. ὅταν — τοὺς θεοὺς εὕρω κακοὺς Phil. 450. τί τοὺς θεοὺς — καλεῖς; 727. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης 980. μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς Oed. Col. 278.: quae duo exempla eodem versu additum articulum et omissum praeferentia memoratu ceteris digniora sunt, ineptumque ostenderet acumen qui demonstrativae potestatis aliquod vestigium quaerendo explicaret *deos testatus*, *hos ipsos deos fallis*; vel cavete *ne deos colendo hos eosdem deos sprevisse videamini.*

θυμός. ὥςπερ ἵππος εὐγενής, κἂν ᾖ γέρων, ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 26. ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει 278. ὡς δάκνει θυμῷ δύςοργος Trach. 1108. κἂν σοῦ στραφείη θυμός 1124. Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις Ai. 705 ch. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι Phil. 324. ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους 914. μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς 975. πλήρη δ' ἔχοντι θυμόν Oed. Col. 782. οὔτοι καθέξω θυμόν 878. εἶκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου Ant. 714. ἄτη πατάξαι θυμόν 1084. Additur in pari sensu articulus Oed. Col. 439. Ai. 1103. Ant. 489. 1075.

κάρα. σχίζουσι κάρα El. 99 an. κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν 437. Agamemnonis caput est. κάρα προβάλλων 730. κάρα στάζων ἱδρῶτι Ai. 9. παίσας κάρα 301. in qua et similibus formulis etiam κεφαλή prosariis scriptoribus sine articulo dicitur. κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Phil. 614. κἀνάγει κάρα 854. κἀνακουφίσαι κάρα — ἔτ' οὐχ οἵα τε Oed. R. 23. ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι — προὔτρεψεν Ant. 269. κάρα σείοντες 291. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 437. διὰ κάρα τεμών Synd. VIII 6 (153 D.). Omnino non additur articulus nisi adiectivum vel genitivus addatur.

κρᾶτα. τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας El. 441. οὐδ' ἀπαράξαι (τις) κρᾶτα βίου θέλει Trach. 1012 m. κρατὶ — κυνῇ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει Oed. Col. 314. ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν 1464 m. χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός 1647. ἐπὶ κρατί μοι πότμος — εἰςήλατο Ant. 1325 m. Genitivo non addito articulus ne in hoc quidem nomine adest.

λόγος cum articulo caret, recte fit et ex lege linguae universe observata: illud vero notabile, quod adverbiascens λόγῳ s. λόγοις, quando ἔργῳ s. ἔργοις contrarium habet et *specie tenus* significat, nunquam cum articulo dicitur, quanquam ἔργῳ pariter et τῷ ἔργῳ in usu est: et eodem haec versu coniuncta reperiuntur Oed. Col. 786. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.

μήτηρ tralaticium est articulo carere. μήτηρ: El. 398. 1281. 1288. 1301. Trach. 523 ch. Ai. 614 ch. Oed. R. 1452. — μητρός: El. 531. 901. 1145. Trach. 526 ch. Phil. 466. Oed. R. 417. 783. 826. 1037. Oed. Col. 977. 982. Ant. 902. 966 ch. Synd. IX. 7, 2 (155 D.). Colch. IV 3 (314

D.). — *μητρί:* El. 917. Trach. 1233. Ai. 566. Oed. R. 791. 982. inc. CV. 174 (957 D.). — *μητέρα:* Ai. 503. 512. Omnino articulus nisi genitivo aut adiectivo adiuncto non reperitur nisi bis: *καλοῦ τῆς μητρός* El. 359. *ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν* 586. quod utrumque Electra de sua matre Clytaemnestra dicit.

ναῦς. *πλευρὸν ἕσπερον νεῶν* Ai. 861. *ἀμφὶ μὲν νεῶν ἰδωλίοις πυρὸς φλέγοντος* 1255. *τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν* Phil. 125. *πρὸς ναῦν εἶμι* cf. 459. 623. *ὁρῶντα ναῦς — πάσας βεβώσας* 279. *ὁρμώμεθ᾽ εἰς ναῦν* 869. *ναῦται δ᾽ ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα* inc. XLI. 2. (699 D.) verisimilius enim ancora *navis suae mora* vocatur, quam *navium* universe. Additus est articulus Phil. 523. *χἠ ναῦς γὰρ ἄξει.*

νόσος. *ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο* Phil. 281. *καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν* 461. *πρὸς τούς σε — κἀποσώζοντας νόσου* 1365. *νόσου παυστήριος* Oed. R. 150. In eodem Philoctetis morbo memorando articulus adest Phil. 516. 754. 1033., et de pestilentia apud Thebanos Oed. R. 217.

οἶκος ut *δόμος* et *δῶμα* fere perpetuo articulo caret. *ἐξ οἴκου λαβών* Trach. 1055. *ἐκτὸς οἴκων* El. 1125. *μήτηρ δ᾽ ἐν οἴκοις* 1301. *οἶκτον δι᾽ οἴκων ἀρτίως ὡρμωμένου* Trach. 861. *λεῖπου μηδὲ σύ, παρθέν᾽, ἀπ᾽ οἴκων* 1265 an. *οὐκ εἶ σύ τ᾽ οἴκους* Oed. R. 637. de introeundo dictum. Et adverbiascentia *πρὸς οἶκον* et *οἴκους, κατ᾽ οἶκον* et *κατ᾽ οἴκους, ἐς οἶκον* et *ἐς οἴκους, ἐν οἴκοις* nunquam articulum sibi addi patiuntur.

ὄμμα. *ἄλλοσ᾽ αὐτὸν ὄμμα, θἀτέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα* Trach. 271. *ὄμμα θήσεται* 612. *κινεῖ γὰρ ἁνὴρ ὄμμα* Phil. 854. *λαμπρὸς ὥςπερ ὄμματι* Oed. R. 81. *γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο* El. 1222. *δυςφόρους ἐπ᾽ ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα* Ai. 51. *φαιδρὰ γοῦν ἀπ᾽ ὀμμάτων σαίνει με* Oed. Col. 320. *ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ᾽ ἀντέχοντα κρατός* 1646. Adverbialiter dicta praetereo, a quibus tamen ipsis articuli usus non plane abest: *τυφλὸς τά τ᾽ ὦτα τόν τε νοῦν τά τ᾽ ὄμματ᾽ εἶ* Oed. R. 371.

παῖς. Nominativo singularis numeri, quando opus, additus reperitur articulus: Trach. 928. Ant. 1216. Obliquos casus crebro non comitatur: *παιδός* Ai. 629 ch. Oed. R. 713. 717. 722. Ant. 1167. 1199. 1301. — *παιδί* Oed. R. 1209 ch. — *παῖδα* Trach. 897. — *παίδων: παίδων δὲ τοὺς μὲν — αὐτὴ τρέφει, τοὺς δ᾽ ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις* Trach. 1143.: nam etsi in partitione usitatissimum tragicis est articulum negligere, propter insequens tamen *τοὺς μέν — τοὺς δέ* etiam solito requiritur magis. In Oed. R. 1459. post *παίδων δέ* distinguendum non est. — *παῖδας* Oed. Col. 1594. inc. LXXXV. 1. (764 D.); quae omnia de certa certorum prole dicta longe rarius articulum habent: Phil. 1341. Oed. Col. 825. et de puero vel puella Oed. R. 1150. 1156. Oed. Col.

937. Sed in formula ξὺν παιδὶ σὺν γυναικί Trach. 256. legitima omissio est, nec minus cum pro singulari numero in certa re pluralis incerte ponitur, velut πρὸς παίδων θανεῖν Oed. Col. 974., quae de Laio secundum oraculi responsum a filio suo, qui loquitur, Oedipo, occidendo dicuntur.

πατήρ. Certi certorum patres articulo non addito memorantur: πατήρ El. 392. 515. 1140. 1308. Ai. 537. Phil. 984. Oed. R. 1453. 1496. Oed. Col. 353. 1319. Ant. 49. 568. Aeg. I. 1 (19 D.). Inach. X. 5, 1 (268 D.). Scyr. VI. 6 (501 D.). — πατρός: El. 11. 51. 84. 183 m. 264. 275. 428. 530. 801. 806. 881. 884. 919. 941. 1009. 1214. 1385 ch. Trach. 6. 10. 56. 65. 88. 730. 744. 938. 1066. 1149. Ai. 544. 553. 750. 1151. 1388 an. Phil. 432. 466. 1349. 1355. Oed. R. 721. 783. 787. 1001. 1037. 1357 m. 1401. Oed. Col. 269. 325. 540 m. 577. 976. 1278. 1292. 1408. 1604. 1667 m. 1717 m. 1725 m. Ant. 851 m. 902. 1210. 1219. — πατρί: El. 14. 341. 391. 398. 426. 974. Trach. 898. 1214. Ai. 457. Oed. R. 780. 1209 ch. Oed. Col. 354. 358. 973. 979. 1106. 1540. 1597. Ant. 629. 738. 889. 1162. — πατέρα: El. 548. 561. Phil. 1194 m. Oed. R. 1372. Laoc. III. 2 (342 D.). Plurali numero bis tantum apud Sophoclem legitur nec ita, ut admittat articulum. Is additur, nisi adiectivo iuncto, rarissime: El. 255. 350. Phil. 362. Oed. R. 451. Synd. III. 3. (148 D.). Nam in duobus exemplis articulus sine sententiae gravi detrimento omitti non potuit: τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε Oed. R. 1496. id est *suum ipse patrem occidit*, et οἱ δ' ἐπωφελεῖν, οἱ τοῦ πατρός, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν Oed. Col. 443. *cum revera patris, cuius vocabantur, filii essent, suo patri opem ferre detrectarunt.*

πάτρα et πατρίς. πάτρας Οἴτης Phil. 1416. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 194 ch. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι 1524. κἀξελήλακεν πάτρας Oed. Col. 377. ὅς — κἀπεσύλησεν πάτρας 1378. πάτραν κατασκάψαντι 1423. — πατρίδα τὴν ταύτης Trach. 361. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορί Ai. 511. ἐμβατεύειν πατρίδος Oed. R. 825. πατρίδος ἐξωθούμενον Oed. Col. 429. — Additur articulus cum genitivo Ant. 182.

πόλις. Perpetuo fere abest articulus, etiam in certa urbe indicanda: πόλις: Trach. 282. 431. Oed. R. 4. 22. 383. 850. Oed. Col. 185 m. 441. 529 m. 789. 846 ch. Ant. 662. 689. 730. 1002. 1126 ch. — πόλεως Oed. R. 630. Oed. Col. 47. 546 m. (πόλεος) 564. — πόλει: Oed. R. 165 ch. 521. 737. 879 ch. Oed. Col. 457. 841. 862. Ant. 36. 44. 212. 653. 658. — πόλιν: Trach. 363. Oed. R. 28. 46. 51. 64. 101. 302. 312. 331. Oed. Col. 369. 427. 1300. 1419. Ant. 167. 1081. Additum articulum nisi

cum genitivo vel adiectivo compositum semel reperi: οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται Ant. 734.

π ο ύ ς. νοσῷ καταστάζοντα — πόδα Phil. 7. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1244. φυγᾷ πόδα νωμᾶν Oed. R. 468 cb. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον Oed. Col. 113. μηκέτι — ἔξω πόδα κλίνης 193 cb. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προςαίρῃ Antig. 615 cb. ἄρθρα ποδοῖν Oed. R. 718. Horum tralate dicta sunt Phil. 1244. Ant. 615. sed de certo tamen homine.

σ τ ρ ά τ ε υ μ α et σ τ ρ α τ ό ς. πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Phil. 1411. Achivorum ante Troiam exercitus, velut αριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος 1411. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος Oed. Col. 1418. — οὐ γὰρ ἦν λύσις στρατοῦ πρὸς οἶκον El. 564. στρατὸς δ' ἀνωλόλυξε 739. ἄλημα στρατοῦ Ai. 374 m. Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ 497. τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ 713. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1279. ἔχθιστος στρατοῦ 1315. μή με διαβάλῃς στρατῷ Phil. 578. τοὺς πρώτους στρατοῦ 1290. Quae partitionem habent exempla, omisi.

σ τ έ γ η. De certa domo plane ut δόμος et οἶκος caret tamen articulo El. 20. 900. Trach. 328. 864. Oed. R. 637. 927. 1262. Oed. Col. 340. Adverbiascentia omisi.

σ υ μ φ ο ρ ά. κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1221. ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος Trach. 324. i. q. τῆς ἑαυτῆς. συμφορᾶς χάριν Oed. Col. 256. Hoc usitatius fere cum articulo dicitur: Oed. R. 44. 99. 454. 515. 1347. Oed. Col. 1018.

τ έ κ ν ο ν. ἄχη τέκνου κλύουσαν Ant. 1232. filii Haemonis. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1282. — ἢ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Oe. R. 1257. τέκνων δ' ἀφοῦ 1521. τέκνων ἀποσπάσας μου — ξυνωρίδα Oed. Col. 898. γάμοι ἀνόσιοι τέκνων 950. — εἶπε δ' ἣν τέκνοις μοῖραν — νέμοι Trach. 161. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν — τέκνοις Oed. Col. 1628. — τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον Oed. Col. 1122.

χ ε ί ρ. Adverbiascentia et figurate dicta non tangimus, sed ea sola exempla, quae de *certorum manu* habent. χ ε ί ρ cum omnino bis tantum apud Sophoclem legatur, sic dictum ei non est. — χειρός: Phil. 802. Rhizot. I. 1 (479 D.). — χ ε ι ρ ί: Ai. 115. 303. 403 m. Phil. 1048. 1110 m. 1190 m. — χ ε ῖ ρ α: Trach. 1056. Ai. 43. 50. 97. Phil. 1285. Oed. Col. 1647. nam ἐπίσκιον proxime cum ὀμμάτων colligandum, non cum χείρ. Past. VI. 9 (450 D.). — χ ε ρ ο ῖ ν: El. 54. 318. 423. 703. 1118. Trach. 264. 563. 1204. Ai. 716. 1026. 1152. Phil. 651. Oed. R. 1466. Oed. Col. 842. Ant. 264. 1096. Ach. Am. I. 3. (162 D.) ib. 7. Pand. II. 3 (432 D.). — χ έ ρ ε ς, χ ε ρ ῶ ν additum aut omissum articulum se-

cundum universi sermonis regulam monstrat. — *χερσί:* El. 892. 1115. Trach. 531. 557. 570. Ai. 538. 1383 an. Oed. R. 719. 1469. Ant. 1283 m. (*χείρεσσιν*). — *χεῖρας:* Ai. 448. Oed. R. 1154. Oed. Col. 850. 1607.

χθών velut *γῆ* et *πόλις* de *certa terra* articulo caret: *κακῶς — ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός* Ai. 1156. *ex sua exsul*. *κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός* Oed. R. 25. *ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν* 1290. *τυραννεύειν χθονός* Oed. Col. 450. Thebis. *ἐκπεσεῖν χθονός* 770. *ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅςτις ἦν, χθονός* 930. *ἄνδρα δυςμενῆ χθονός* Ant. 187. *suae patriae hostem*, ut *νόμους χθονός* 365 ch. — *στεῖχε προςκύσας χθόνα* Phil. 1394. *ὕποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;* Andromed. II. (129 D.) i. e. *huc venis*.

c. *Substantivis adiectivum adiectum* habentibus adeo frequenter subtrahitur articulus, ut innumerorum exemplorum, inprimis in adiectivis *ἐμός* et *σός* et in nominum, quae supra apposuimus, usu crebriore tritis, velut *ἀνήρ, ἄνθρωπος, γῆ, μήτηρ, πατήρ, πόλις, δόμος, οἶκος, παῖς, τέκνον, χείρ, χθών* quaerendis pauca delibantes muneri satisfacturi videamur. De hac omissione ita quidem, ut addubitet, sed non satis recte iudicat Schaeferus ad Dion. de C. V. p. 239.

ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης Phil. 147 an. Philoctetes. *ὅ μοι βέλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος* 290. *meae sagittae:* ineptum enim de *aliqua sagitta* cogitare, quanquam vel ita *τις* addi lege orationis debuit. *οἰκουμένη — στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει* 298. sc. antrum meum. *ὃς — δέδωκας ἰδεῖν — πατέρα πρέσβυν* 661. *ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα* 699 ch. *ἐξ ὠκυβόλων τόξων* 702 ch. *πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλάν* 714 ch. *στυγερὰν ἔχε δύςποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις* 1105 ch. *πολιᾶς πόντου θινὸς ἐφήμενος* 1108 m. *κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας* 1142 ch. *σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδα* 1200 m. *ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας* 1273. *δεξιὰν πρότεινε χεῖρα* 1275. *ἥκω — οὐρανίας ἕδρας προλιπὼν* 1399 an. *πολλὰ δὲ φωνῆς — Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον* 1445 an. *κενοῦται δῶμα Καδμεῖον* Oed. R. 29. *σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν* 36. *γαιάοχόν τ' ἀδελφεάν* 160 ch. *Φοῖβον ἑκαβόλον* 162 ch. *οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται* 172 ch. *ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ* 178 ch. *ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον* 260. *φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα* 509 ch. *γῆς ἀπῶσαι πατρίδος* 641. *τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆςδ' ὁδοιπορῶν πέλας* 800. *ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόςχωρος τόπος* 1127. *Δίκα δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι* 1214 ch. *ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα* 1262. *χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην* 1266. *φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον* 1276. *τάλαιναν μητέρα* 1373. *προςέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδε — κορᾶν* Oed. Col. 126 ch. *γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν* 200 m. *καί μοι χέρα — δεξιὰν ὄρεξον* 1132. *τόνδε — δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν* 1246 m. *γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι* 1294.

μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν 1330. πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ 1335. ἐναλίῳ Ποσειδαονίῳ θεῷ βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων 1490 ch. ἀφ᾽ οὗ μέσος στάς — κοίλης τ᾽ ἀχέρδου κἀπὸ λαΐνου τάφου 1592. ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν — λέγει 1635. πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ 1687 m. φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 7. τάφον χώσουσ᾽ ἀδελφῷ φιλτάτῳ 81. τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ φάος 101 ch. ἀμφιχανὼν κύκλῳ ἑπτάπυλον στόμα 119 ch. πρὶν — στεφάνωμα πύργων πευκάενθ᾽ Ἥφαιστον ἑλεῖν 123 ch. ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντι 125 m. γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς ἠθέλησε — πρῆσαι 199. ὅστις ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθε 285. τυφὼς — πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος 416. μύσαντες δ᾽ εἴχομεν θείαν νόσον 417. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου 485. κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα 586 ch. ἐσχάτας ὅπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις 595 ch. τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου 628. οὗ φησι Θήβης τῆσδ᾽ ὁμόπτολις λεώς 729. παύεσκε — ἐνθέους γυναῖκας εὔιόν τε πῦρ, φιλαύλους τ᾽ ἠρέθιζε Μούσας 952—54 ch. φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1070. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος, κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν 1102—5 ch. Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι 1119 ch. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ 1126 ch. ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην 1165. νυμφεῖον Ἅιδου κοιλὸν εἰσεβαίνομεν 1190. δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον 1234. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο Trach. 13. γῆν πατρῴαν — ἔπερσε 466. εὔλεκτρος Κύπρις ῥαβδονόμει 513 ch. δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός 552. ναυσιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας 655 ch. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει 778. διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας 791. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτο 805. ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ᾽ αἰόλος δράκων 831 ch. κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ᾽ ἐπεσκιασμένη φρούρουν 910. ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ᾽ εὐώνυμον 922. μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος 971 an. κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον 976 an. θρώσκει — ἀποτίβατος ἀγρία νόσος 1024 m. ἄχος, ᾧ μ᾽ ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ ἄθεος 1028 m. φύλακ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάτοις τόποις 1090. ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν 1141. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιάν 1171. ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 3. 4. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους 10. δισσοὺς Ἀτρείδας — κτείνειν 57. ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω 69. δεθεὶς πρὸς κίον᾽ ἑρκείου στέγης 108. — γενεᾶς χθονίων ἀπ᾽ Ἐρεχθειδᾶν 201 an. σε — ἀνέχει θούριος Αἴας 211 an. ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι 246 ch. ἡνίχ᾽ ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ᾽ ᾖθον 278. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας 455. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος 603 ch. ἄριστος πολυπόνων Ἀχαιῶν 624. ὡς — μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς 641. ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα 813. αἷμ᾽ ἀπ᾽ οἰκείας σφαγῆς 902. προὐκείμεθ᾽ αἰσχίστῳ μόρῳ 1038. δείματος ἦν μοι προβολὰ θούριος Αἴας 1192 ch. ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν

διαφθοράν 1276. μέλαινα τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθεὶς 49. ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ 91 an. στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναί 92 an. ὃν — φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν 96 an. ἐν κοίταις πατρῴαις 187 ch. πατρῷ' ὁρῶσα πήματα 250. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν 748. πατρὸς ἀρχαῖον τάφον 881. ἐν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει 970. πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν 1366. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια 1385. πολύρρυτον — αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες 1410.

Proximum huic generi est, cum postpositum substantivo adiectivum aut adverbium adiectivi loco dictum, vel genitivus articulum comitem habet, etsi etiam substantivo praemitti eum consentaneum erat. Et sic revera aliquando adest bis positus, velut τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστὶν Trach. 1112. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal. II. 1 (307 D.). Sic disponendus versus Trach. 869. ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον. Vulgo post δῶρον inciditur, quo facto Ἡρακλεῖ iusto fortiore sono effertur. Iungenda autem τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ, *donum Herculi destinatum*. Alterius rationis rursus aliquot de plurimis exempla apposuisse satis est. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; Phil. 1391. τὰ γὰρ δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματα Oed. Col. 1031. βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος 1160. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σε 1344. οὔτἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο 1353. τὰ πολλά τε στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη 1511. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι Ant. 193. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 477. θεῶν τῶν νερτέρων 598 ch. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν 741. Εὐρυδίκην, δάμαρτα τὴν Κρέοντος 1166. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν 1209. πεπυσμένη — πάρει πάθημα τοὐμόν Trach. 141. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος 173. ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις 182. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν 259. ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης 361. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ 385. μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν 1160. σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν 1187. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης; 1203. ἔργων τῶν πρασσομένων 1257 an. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101. (cf. παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 945 ch. et ἄκοιτις ἡ Διός Trach. 1037.) ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος 200 an. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμόν 526. πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε 530. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε 963. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος El. 202 m. δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς 255. πατὴρ ποθ' οὑμὸς 556. πατέρα τὸν ἀμὸν 578. πλούτου τοῦ παρόντος 638. σῶμα τοὐκείνου 1107. πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν Iol. s. Iobat. I. 2 (282 D.). μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc. IV (343 D.). ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. VII. 4 (383 D.). βασιλεὺς χώρας τῆς Λωτιάδος Pel. V (439 D.). σπονδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεχρυμμένη inc. CV. 30. 1 (823 D.).

μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμὸν inc. CV. 161 (946 D.). Sed recte in eiusmodi exemplis semel adest articulus, quale est Ai. 1328. μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς: h. e. *cave gaudeas, non dicam lucro omni, at certe inhonesto*, generatim dictis postea circumscriptis.

Rarius est, cum adiectivum substantivo praemissum articulum comitem habet, alterum autem, quod subsequitur eo caret. τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον El. 131 m. τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδὸν Oed. R. 1199 ch. nisi probanda Hermanni ratio. In cumulatis adiectivis semel solet addi: ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατὴς Αἴας Ai. 204 an. τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον Phil. 393.

d. Creberrime item ab *appositione vel attributo* addendo abest. αὐτὸς ἄν, τάλας, ἐλυόμην δύστηνος Phil. 290. cf. τάλας. νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος 937. κεὐθὶς τάλαιν' ὡς εἶδον El. 890. παῖδα γὰρ Μενοικέως Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν — ἔπεμψα Oed. R. 69. 70. τεκοῦσα τλήμων; (sc. δίδωσιν) 1175. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμιν Αἰγέως γόνος — πάρα Oed. Col. 555. εἰ μὲν — τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν προςπέμψας ἐμοὶ Θησεύς 1350. Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται Ant. 339 ch. ὀρνίθων φῦλον ἀμφιβαλὼν ἄγει —, ὀριφραδὴς ἀνήρ 347 ch. λεύσσετε τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν 932 an. recte enim nunc a mutanda scriptura versus huius plane abstinuit Hermannus. πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Trach. 6. Εὐβοΐδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτόν 74. κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆςδε 363. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως κόρην 404. τὸ σὸν φέρων δώρημα θανάσιμον πέπλον 750. Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα λέοντα 1082. ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν, ὑβριστὴν ἄνομον ὑπέροχον βίαν 1085. Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν Ai. 14. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω — Τελαμῶνι 457. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι 938. i. e. οἵτινες κλύουσι βασιλῆς. Τελαμών, σὸς πατήρ 987. κἀκεῖνον (ἐχάλκευσε) Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος 1014. In his quaedam quasi legitimam ab articulo adsciscendo vacationem habent; primum ἄ ν α ξ honoris vocabulum Dis et regibus concessum, deinde adiectiva δ ύ σ μ ο ρ ο ς, δ ε ί λ α ι ο ς, τ ά λ α ς, τ λ ή μ ω ν, quae suis quaeque locis quaerenda, qua de re etiam in illa commiserationis formula οἴμοι τάλας, οἴμοι τάλαινα, οἱ 'γὼ τάλαινα (nam οἱ 'γὼ τάλας non dicitur) uno excepto versu Ant. 82. adiectivum casum rectum servat, neque accommodatur pronomini; denique cognomina Deorum Ζ ε ὺ ς ἱ κ έ σ ι ο ς, ξ ύ ν α ι μ ο ς, χ θ ό ν ι ο ς, a quibus alienissima sunt qualia ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος et similia.

e. Cum *pronomine demonstrativo* apud prosarios arcte solet copulari, tragicis ea necessitas visa non est, ut liberrime addi et omitti soleat, v. ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος. Quando dicatur ὁ αὐτός, huius loci non est exem-

plis firmare, v. αὐτός. De articulo in formula αὐτῇ νηί, αὐτοῖς ἄνδρασι addendo, de qua cf. Elmsl. ad Med. 160. Lob. ad Phryn. p. 100. Raspe de Eupol. Demis p. 79., apud Sophoclem dici multa non possunt in ea exemplorum paucitate, v. αὐτός. Sed legitimam habet omissionem articulus alias demonstrativis addi solitus, quando rem praesentem digito commonstramus. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ Oed. Col. 29. *ecce virum video.* οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας 110. cf. Herm. ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς Λήμνου Phil. 1. *ecce litus.* Sic et in ἀνὴρ ὅδε Oed. Col. 32. aliisque locis fit, nec in illo solum nomine, v. ὅδε. Sed omitti non potuit articulus emendatione restitutus a Brunckio Ant. 380.: ἥδ' ἐστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη: abesset, si non postularet in media sententia positum ἐκείνη.

f. Aliae partes orationis *substantivorum* munus suscipientes etsi articulum adsciscere solent, ne hoc quidem perpetuum est.

Quippe ab *adiectivo substantive dicto* abest: ἐπεὶ οὐδέ πω κακόν γ' ἀπώλετο Phil. 444. quod vel τὸ κακόν, vel κακόν τι dicendum erat. κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι 732. σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα Oed. Col. 5. ἐντυχίων ἄναξ Αἰδωνεῦ 1555 ch. πρῶτα μὲν δειλαιος ἱλέῳ φρενὶ — κατεύχετο Trach. 760. μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει κέντρα 834. Centaurus dicitur. οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος 902. ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς 1063. *suas* enim, quae certae erant, *aerumnas* dicit. μέγας ὀρθοῖτ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 161 an. ἢ που τάλαινα — ἥσει μέγαν κωκυτόν 837. τάλαινα non est appositum. ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν El. 1475. De El. 841. v. Hermann. Plurali, cum res qualiscunque universe designetur, opus articulo non esse notum est. — *Participia* autem ea libertate non utuntur, ut in certa re substantive dicta articulo careant: cf. Matthiae ad Eur. Or. 281.

Sed ab *infinitivis* substantivorum dignitate usis articulus aliquoties abest: κὰκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 257. οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον 995. εἴπερ ζῆν φιλεῖς Oed. Col. 999. Item a genitivo abest: ἐπίσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ Phil. 349. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ 1023. νῦν καιρὸς ἔρδειν El. 1360. Quanquam hoc ἔρδειν nominativo dictum casu potuit esse, velut νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα — ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m. Deinde El. 257. πέλει, ut ἐστί et γίγνεται (Oed. Col. 614.) cum infinitivo positum quasi legitimam omissionem articuli habet, suasque rationes habent etiam de prius allatis Oed. Col. 999. Phil. 349., ut si accurate consideres, liberioris usus tria tantum exempla relinquantur, El. 995. 1360. Phil. 1023.

g. Sunt alia, in quibus secundum communem Graecitatis legem articulus non desideratur.

Primum *nomina artium* perpetuam eam omissionem postulant, ea certe, quae ex adiectivorum μετουσιαστικῶν numero deprompta sunt. Cf. Pors. ad Hec. 788. Schaef. Mel. Cr. p. 4. — εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν Oed. R. 311. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 462. ἔστι σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης 709. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὕμιν εἰμί Ant. 1021. τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα inc. C. 3 (779 D.).

Deinde *adverbiales locutiones cum nominibus et praepositionibus effectae, tum aliae*, velut ἐκ βίας Phil. 933. διὰ μυχῶν 973. διὰ χρόνου 963. καθ' ὁρμήν 562. προνοίας οὕνεκα 712. παρ' ἐλπίδα 874. πρὸς δίκης Oed. R. 1021. ἀπὸ γνώμης Trach. 388. σὺν τύχῃ Phil. 764. Haec in praepositionibus illis quaeri debent, aliaque plura possunt.

Ex altero genere sunt δορί *bello* Ant. 195. δόμοις *domi* Trach. 946. γένος *genere* El. 695. cf. Elmsl. ad Oed. Col. 13. not.; nam additur nonnunquam τό. γνώμην *consilio* Phil. 898., quod et γνώμῃ dicitur Ai. 1353. νυκτός Phil. 602. ὄνομα Phil. 601. πλευράν Trach. 678. κῶλον Phil. 42. τέλος Ant. 233. φύσει Ai. 1280. φύσιν El. 317. ἄκρας νυκτὸς Ai. 278. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Oed. R. 153 ch. Tamen adverbiascentes casus miram inconstantiam monstrant. De ἔργῳ, ἔργοις, λόγῳ, λόγοις et τοῖς ἔργοις dictum alibi, τῷ ἔργῳ autem dici sine crasi non potuit, eamque propter vastiorem sonum evitatam fuisse putamus. Alia videamus. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας Oed. Col. 808. *tandem aliquando*, proprie *longinquitate vitae.* νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ El. 1001. His confer κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδάσκεσθαι θέλεις El. 322.; quod si quis propter adiectivum additum deprecetur, sicut τήν δε γ' οὐ μακροῦ χρόνου (*mox*) Oed. Col. 825., haec considerato: ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. κοὐ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε Trach. 470. (*aliquando, in posterum*). χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν Ant. 303. χρόνῳ γάρ, οἶδ' ἐγώ, γνώσει τάδε Oed. Col. 856.

Adiectiva adverbiascentia nonnulla adsciscunt et omittunt articulum, velut δεύτερον Oed. Col. 767. Phil. 1272. τρίτον Acris. XII. 1. (69 D.), etsi usitatius τὸ δεύτερον. Sed *dictiones adverbiales* ex adiectivis cum praepositione effectae fere semper omittunt. ἐν σμικρῷ Phil. 496. κατ' ὀρθόν Oed. R. 88. 696. εἰς ἁπλοῦν 519. ἐς μέγιστον 521. ἐν βραχεῖ Oed. Col. 592. 1577. El. 663. ἐς ὀρθὸν Oed. Col. 1426. Trach. 346. ἐν καθαρῷ Oed. Col. 1571 ch. ἐξ ἴσου Trach. 321. ἐπὶ σμικρόν El. 406. ἐν μέσῳ 723. Horum etiam plura in eis praepositionibus quaeri possunt.

Hinc etiam illud proseminatum, quod *obtestandi formulae*, quibus πρός praepositionem adhiberi mos est, articulo carere solent. In πρὸς θεῶν legitimum eum usum esse apud tragicos observatum a Porsono est

ad Med. 325. Pariter dicuntur *πρός τ' ἐφεστίου Διός, εὐνῆς τε τῆς σῆς* Ai. 487. *πρὸς γενείου* El. 1199. *πρὸς νύν σε πατρὸς πρός τε μητρὸς — ἱκέτης ἱκνοῦμαι* Phil. 466. *πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου* 482. *πρὸς ἀραίου Διός* 1167 m. *πρὸς ξενίας* Oed. Col. 517. *πρὸς νύν σε κρηνῶν — αἰτῶ* 1335. Formulae *πρὸς θεῶν* exempla hic non colligimus. Sed si de aliis quoque obtestandi locutionibus pronuntiare Porsonus voluit, erravit. *καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι* Ai. 584. *πρός τε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος* Trach. 436. — Fortasse cum hoc usu proxime convenit, quod *οἴμοι* cum genitivum additum monstrat, articulo carere solet, nisi altero membro insuper adiecto, ut *οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυςπραξίας* Oed. Col. 1401.

Quae adhuc exposuimus singula vocabula vel locutiones per se spectatas tangunt. Iam vero articulus omittitur etiam in *oratione colligata* pluribusque verbis in sententiam compositis.

h. *Pronomini relativo*, cum *certa de certis* dicuntur, vulgo quidem, sed minime semper praemittitur articulus. *νῦν — τόπον ἐσχατιαῖς προςιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται* Phil. 144 an. quod attractionis speciem refert. *τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἥν σ' ἐχρῆν ἔχειν* 1051. *λόγους ακουσον, οὓς ἥκω φέρων* 1251. *ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν* Oed. R. 259. *ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται* Oed. Col. 859. *πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἅ 'παθες* 1298. *κοίλου πέλας κρατῆρος, ου τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα* 1589. *θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει* 1760 an. *ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ* Trach. 1027 m. *τύπωμα — ἠρμένοι χεροῖν, ὃ καὶ σὺ — οἶσθά που κεκρυμμένον* El. 54. *πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει* 552. Sed de omisso cum *relativi attractione* articulo alio loco agendum est.

i. *Nomen cum genitivo compositum articulum* aliquando comitem habet, cum casus inde suspensus, quamvis postpositus, non insertus, eo caret. *τὸ ναυτικὸν στράτευμ' Ἀχαιῶν* Phil. 59. *τί τὴν ἄβουλον — στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε* Oed. R. 635. *βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν* Trach. 872. *τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν* Ai. 62. *τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου* El. 943. Praeponitur genitivus: *λεύσσετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι* Ant. 931 an. *πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς τὸ δυςπρόςοιστον κἀπροςήγορον στόμα* Oed. Col. 1278. In Ai. 1007. ex Ald. olim male scribebatur *σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τύχην δυοῖν βροτοῖν.* Ex codd. Brunckius *τὴν τύχην*, quod iam Bentleius restituendum decreverat, correxit. Aliud genus est *τιμάς γε τὰς θεῶν* Ant. 741.

k. Contra *casus genitivus articulo praeditus* est, cum careat casus ille, a quo regitur genitivus. Interdum sane utrobique positus adest: *τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασα πῶς τῆς οἰός* Trach. 692. *ὁ τοῦ κακοῦ*

κοινωνός 726. τὸν τοῦ μανέντος — ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Ai. 713. τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόςωπον inc. LXXIII (744 D.). Aliis locis genitivus medius articulo et substantivo regente inseritur, velut iam exemplorum allatorum nonnullis et Phil. 509. Aliis neutrum fit. ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Phil. 81. in quo exemplo explicando, cum nullam videamur dispicere breviloquentiam, felicius Hermanno videtur Apitzius versatus esse ad Trach. 151. τῆς ἀνδροφθόρου πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι Phil. 266. οὐ δή σε δυςχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν 888. πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ Oed. R. 1530. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφίκνῃ Oed. Col. 1527. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Ant. 564. φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις 598 ch. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων 985. ἆρα δυςτυχεστάτην κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν 1198. ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν Trach. 596. τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου Ai. 135 an. ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακὴν 793. ὅταν δὲ δαίμων — πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ai. Locr. IV. 5 (14 D.). Sed recte abest articulus: ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 85. μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα Oed. Col. 1182.

1. Ad *genitivos partitivos* omissi articuli de plurimis pauca exempla ponimus: plura in τίς, πᾶς, πολύς, in nominibus ἀνήρ, ἄνθρωπος, βροτός, στρατός quaeri poterunt. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν Oed. R. 437. ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239. οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν (δείκνυσι) 1359. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προςήγορος 1437. βλέπειν — πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν Oed. Col. 280. ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν 752. ἅλις λόγων 1020. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων — ἥκειν 1267. κακῶν κάκιστε 1386. ὅσα δένδρων ὑπείκει Ant. 709. πρῶτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω Trach. 179. πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν Past. III. 1 (445 D.). Huc refer etiam γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Trach. 314. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην Oed. R. 288.; haec enim pro partitivis genitivis posita sunt.

Ex eadem ratione illud explicandum esse censeo, si quando τις genitivo rei pendentis coniungitur, cum casu pronominis indefiniti utendum erat, velut ἐν τῷ πράγματος Ai. 307. v. τις. Porro eodem conveniunt adverbia loci universe et generatim significantia cum casu genitivo dicta, quae articulum plane excludunt. Talia sunt ἵνα, ὅποι, ποῦ, ποῖ. Nam quae loca accuratius definiunt, velut εἴσω, ἔξω, ἔνδον, ἐκτός articulo non abstinent. ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν Oed. R. 1390. ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. I. 3 (649 D.). Quanquam vel haec perrara sunt, longe usitatior altera ratio. εἴσω στέγας El. 1384 ch. εἴσω στέγης, αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς Trach. 201. παρῆλθε δωμάτων εἴσω 894. — ἐκτὸς οἴκων

El. 1125. ἐκτὸς ὄντα πημάτων Phil. 502. ἐκτὸς κλαυμάτων 1244. ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν Ant. 18. ἐκτὸς ἐλπίδος 330. ἔκτος ἄτας 610 ch. 621 ch. — ἔνδον. σκηνῆς ἔνδον Ai. 217 an. — ἔξω. δωμάτων ἔξω περᾷ Oed. R. 531. γῆς ἔξω 622. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας Oed. Col. 226 an. ἔξω βαρείας αἰτίας Ant. 441. τοὺς ἔξω γένους 656. — Illorum loci correlativorum exempla haec apponimus. ἵνα. ἵν' εἶ κακοῦ Oed. R. 367. 413. Ai. 379. ἵν' ἕσταμεν χρείας Oed. R. 1442. — οἷ. οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις El. 1024. — ὅποι. ὅποι γῆς El. 910. — ὅπου sic apud Sophoclem non dicitur. ποῖ. ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. ποῖ γᾶς ἥκω 980 an. ποῖ γᾶς Phil. 1195 ch. ποῖ γᾶς φέρομαι Oed. R. 1308. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ Oed. Col. 167 m. ποῖ φρενῶν ἔλθω; 311. — ποῦ. ποῦ γῆς Oed. R. 108. Trach. 235. ποῦ γνώμης Ant. 42. ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; El. 382. ποῦ χθονός Trach. 68. ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Ai. 102. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; 963.

m. Maxima autem licentia cernitur in *vocabulis pari ad sententiam vi et dignitate compositis (coordinatis)* quorum *alteri additum*, *ad alterum omissum* articulum reperias. Perpauca de hoc usu enotarunt Doederl. ad Oed. Col. 584. Heind. ad Plat. Soph. p. 311. Apitz. ad Trach. 1036. Ne nos quidem omnia exempla Sophoclea afferre necessarium putamus. δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός Phil. 344. εἰς Οἴτην στόλος Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν εὔροον Σπερχειὸν ἔσται 489. 90. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθῃς 980. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως γόνον — λόντ' ἐλεύσσομεν 1204. ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς 1269. 70. ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ 1278. ὃς μέτα ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1296. 97. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις 1360. ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει γνώμη τε φίλων χὠ πανδαμάτωρ δαίμων 1453 an. καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά Oed. R. 417. μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ λαβών 607. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ 934. τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε 1496. σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα Oed. Col. 5. ἔχει δέ νιν σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς 55. σκευή τε γάρ σῇ καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον 561. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά 78?. ἐπεὶ νικᾶν θέλεις πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 854. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς 1315. 16. οἴμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυςπραξίας, οἴμοι δ' ἑταίρων 1401. 2. τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον 1559. 60 ch. τοῦ τε Θορικίου πέτρου κοίλης τ' ἀχέρδου 1591. 92. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι 'ρρίγησαν 1602. τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι, ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων

ἐπίσχιον χεῖρ' ἀντέχοντα 1645. 46. γῆν τε προςκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν Θεῶν Ὄλυμπον 1651. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς ὅρκος 1763. 64 an. ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς — ἠθέλησε — πρῆσαι Ant. 199. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος 1209. 10. πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 487. 88. πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι 584. 85. ἀλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες 635. Brunckius χαί, confutatus ille ab Erfurdtio. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη — φθείρειαν 1368. 1369. κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 257. στρατὸς δ' — ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν 739. ἀλλ' ἢν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε 1012. ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς Epig. I. 2 (194 D.). διεμπολώμεθα θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. VII. 8 (577 D.). οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστι, τοῦ δὲ νοῦ κενός inc. XIV. 2 (668 D.). Maxime omnium in hoc genere notabilis est enumeratio laborum Herculis ab ipso facta Trach. 1082—1089., liberrime additum et omissum articulum monstrans. Prioribus membris adiectus non est: Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα λέοντα, dein διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν et Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα: tunc vero sequitur τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρατον σκύλακα, quod si quis necessitate expressum putaverit, quia adverbialiter dictum ὑπὸ χθονός non potuerit aliter copulari cum substantivo, ut adiectivi munus susceperit, sequitur tamen sine ulla causa τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα. — Haec si consideraveris, primum reperies, in componendis paribus minime illa potissimum carere articulo, quibus adiectivum explicandi gratia additum sit: Phil. 343. Oed. Col. 1602. Ai. 487. Nam et cum utrobique adiectivo usus poeta est, non minus crebro alterum articulo carere invenimus, velut Oed. Col. 55. 561. 1559. 1592. Ant. 199. Ai. 635. 1368. Quin adiectivo et substantivo additur, substantivo nude posito detrahitur: Phil. 1360. 1453. Oed. R. 417. Oed. Col. 1401., ne nomina propria memoremus, in quibus omitti paulo liberius non miramur, Phil. 489. 1204. 1269. 1278. Deinde adiectivorum substantivi nominis vices tuentium alteri additus reperitur, non item alteri, Oed. Col. 5. Postremo casus nominum adverbiascentes et adsciscunt et omittunt, El. 1012. Sed nonnulla sane ita comparata sunt ut articulus ἀπὸ κοινοῦ utrique nomini adhaerere putandus sit, liberius ille ex altero subaudiendus: Phil. 1453. Oed. R. 934. ubi ex πόσει τῷ σῷ recte patitur in praecedente δόμοις subaudiri τοῖς σοῖς: item Oed. Col. 854., ubi propter priora πατρίδα τε τὴν σήν sic cogitanda, quae sequuntur, καὶ φίλους τοὺς σούς. Alia sunt sed eadem ratione iudicanda Oed. Col. 1559. 1591.

6. Postremo de *collocatione articuli* pauca dicenda sunt: longe plurimum enim a prosae orationis usu hac in re non discrepat.

De vocula cum substantivis vel substantivorum munus gerentibus, cum adiectivis et participiis, tum infinitivis, item de formulis adverbio vel praepositione praefixo articulo effectis disputari non opus. Etiam cum genitivo casu iunctum nomen articulo praeditum plerumque prosae orationis usum sequitur, ut genitivus ille vel medium inter articulum et nomen locum teneat, vel postponatur, sive ipse articulum comitem habuerit, sive non habuerit. Eadem res est in articulo adiecto substantivis et adiectivis, ut reliqua sint, quae *minus rectam positionem* tangunt.

a. *In fine versus* raro ponitur articulus, nec nisi ita, ut vel sequente vel praecedente distinctione ultima prioris versus pars et insequens sensu et recitatione proxime colligentur: cf. Boeckh. Not. Cr. ad Pind. p. 568. Herm. El. D. Metr. p. 119. Tria sola exempla apud Sophoclem prostant: *δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι* Oed. Col. 352. *Φιλοκτήτης, ὃν οἱ δισσοὶ στρατηγοὶ — ἔρριψαν* Phil. 263. *πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ* Ant. 404.

b. Nomina cum articulo secundum sensum proxime colligata a poetis paulo liberius transpositione afficiuntur; ut *hyperbaton* aliorum vocabulorum sententiam efficientium aliquando saepius, quam articuli ipsius agnoscas. Horum facillimum genus illud est, cum iam suis numeris expleta sententia facto additamento aliquo magis etiam accurate definitur. *χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει* Oed. Col. 7. *χρόνος* cum *diuturnitatem temporis* bene possit significare, non erat necesse addi *μακρός;* nunc *μακρὸς ξυνὼν* coniungenda, *τὸν διὰ πολλοῦ ξυνόντα* significantia. Rectius igitur *μακρός* praeponebatur. Paulo aliter haec habent. *τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν* Phil. 1300. *τὰς ἐκ θεῶν τύχας* cum satis intelligatur, rem tamen accuratius exsequitur additum *δοθείσας*, quod ineptiret, si quis *ἐὰν δοθῶσιν* resolveret, cum antequam acciderint, ne ferri quidem possint. Huic simillimum exemplum est *τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι* Ai. 330. — Porro quaedam sunt sententiae infinitivum cum articulo subiecti vices tuentem exhibentis *συγχύσει* quadam turbatae. *ἀλλ' ἄνδρα — τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν* Ant. 706. de quo exemplo non recte iudicavit Herm. ad Ai. 114.; longe rectius Erfurdtius. Est enim legitima vocabulorum haec positio: *τὸ μανθάνειν ἄνδρα πολλὰ οὐδὲν αἰσχρόν*, et plane geminum exemplum *σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρει* Trach. 65. 66. i. e. *τὸ μὴ πυθέσθαι σε, ποῦ ὁ πατήρ ἐστιν.* — Attractione quadam minus recte collocata verba sunt,

ut tamen sententiae coniunctis proxime invicem copulandis satis prospiciatur: *ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας* Ant. 400., quae qui virgula post *θάπτουσαν* posita dirimunt, male profecto faciunt. — In aliis ita positus cum substantivo articulus est, ut casus pendens vel adverbialiter dicta legitimae iuncturae exempta quasi vagentur. *Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ* Ai. 1368. *ὅςτις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών* Oed. R. 139. *πατρὸς τὴν δυςτάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην* El. 276. *τί γὰρ ἂν — θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;* 1478., quod cum quibusdam diversissimis contulit Herm. ad Ai. 1007. *ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει* Ai. 1145. i. q. *τὸν βροτοῖς ἀείμνηστον*. Invertitur ordo in his: *ἡ τοῦ τυράννου τῆςδε γῆς πάλαι ποτέ;* Oed. R. 1043. i. e. *τοῦ πάλαι ποτὲ τυράννου*. *καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν* 1245. Huic generi plane contrarium est, cum aliquid articulo proxime submittitur, ut lege sermonis ad subiecta referri debeant, cum aliis quibusdam applicari ea oportuit. *οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις* El. 135 ch. Sed in *ἐξ Ἀΐδα*, quod ad *ἀνστάσεις* referendum, breviloquentiam potius, quam attractionem, ut Hermannus facit, agnosco. *τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν* Aeg. I. 1 (19 D.). i. e. *τὸν κῆπον Εὐβοίας ἀντίπλευρον*. Rursus nimio intervallo dirimitur articulus et nomina cum quibus proxime coniungitur. *οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρῖσαν βούνομον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος* El. 174—76 ch. Liberrimam autem *σύγχυσιν* agnoscimus Trach. 1089.: *τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα* i. e. *τὸν δράκοντα χρυσέων μήλων φύλακα*. *οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων* El. 176 ch. — Sed Trach. 869. ex hoc numero eximendum esse demonstravimus.

Ὀβελός *veru.* *τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ* proverbium a Sophocle alicubi significatum secundum Photium p. 593, 3. Suid. in v. et Zenob. prov. VI. 19. v. *θερμός*. Est inc. CV. 166 (949 D.). — Accentum v. ap. Arc. p. 53, 5.

Ὄγδοος *octavus.* *ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος* El. 696. — Accentum observavit Arcad. p. 42, 16.

Ὄγκος. Primitiva significatio *rei pondus quoddam externa specie indicantis est:* nec ab *ἄγκος* potius quam ab *ἔγκω*, unde *ἤνεγκον*, repetendum secundum Buttm. Lexil. vol. I. p. 288. Sic dicitur de cineribus Orestis in urna allatis *σμικρὸς προςήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει* El. 1131. Suid. v. *ὄγκος*. — Transfertur maxime ad *fastum* et *inanem animi elationem:* v. Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 16. c. et Iacobs. ad Philostr. p. 581. *μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα* Ai. 129. Sed et de *re magnifica* qualicunque dicitur non adsignificata vituperatione: *ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον* Trach. 814. *quid opus honesto matris no-*

mine foedum facinus ausam condecorari? Sed longe proxime abest a primitiva vi vocabuli de re dictum *parva* vel *nullius laboris: βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων* Oed. Col. 1164. *breve colloquium.* Aliquantum dissimile est *βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ* Oed. Col. 1343.; quod enim in cod. Ricc. et Par. A. (in hoc quidem supra scriptum) exstat *πόνῳ* pro *χρόνῳ*, id pro interpretatione vocabuli *ὄγκῳ* habendum esse recte admonuit Schaeferus. — Accentum generatim notavit Arcad. p. 50, 7.

Ὀγκόω inflo. οἶκος ὀγκωθεὶς χλιδῇ inc. XXIV. 2 (679 D.).

† *Ὀγμεύς.* Grammaticus Coislin. p. 237. *Ὄγμος, ἡ κατὰ στίχον ἔφοδος τῶν θεριστῶν. καὶ ὄγμοι σταχύων. καὶ Σοφοκλῆς ὁ στιβογμεύς φησιν. καὶ ἐπόγμιος Δημήτηρ, ἔφορος τοῦ θέρους.* Horum partem Photius habet p. 315, 4. apud quem in altero certe codice haud paulo rectius *στοιχόν* scribitur. Certa emendatione Sophocli reddimus *στίβος ὀγμεύς* eritque inc 971. cf. *ὀγμεύω.*

Ὀγμεύω viam prosequor. φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που Phil. 163 an. Qui intenta cura alimenta conquirit quasi *rectissima quaque incedens via* eleganti metaphora a metentibus ducta *ὀγμεύειν στίβον φορβῆς* dicitur. Affert Suidas v. *ὄγμος.*

* *Ὀδαγμός* v. *ἀδαγμός.*

Ὀδάζω mordeo, pungo. De amore: *καρδίαν ὠδαγμένος* inc. L. 8 (708 D.).

Ὅδε. I. De *forma.* Earum pronominis formarum, quae diverbiis et canticis communes sunt, una memorabilis uno loco apud Sophoclem, paulo crebrius apud Euripidem reperta, sed apud Aeschylum nusquam, *τοισίδε,* Phil. 944., quae et Suidae v. *ὀρειβάτης* et librorum veterum scriptura est, cum in Triclinianis sit *τοῖσδέ γε.* Solus accentus variat, cum hic illic emergat *τοῖσιδε;* quod non magis verum est potest, quam Seidlero probatum ad Iph. Taur. 35. *τοϊσίδε.* Scribendum autem *τοισίδε,* ut *τοσόςδε, τοιόςδε,* quod primus Elmsl. monuit ad Eur. Med. 1262. cf. Matth. ad Hippol. 400. Nam *ὁδὶ τουδὶ τῳδί* quippe familiari sermoni constitutum a tragica gravitate alienum esse, etsi in scriptis libris hic illic emicat, velut Ion. 704. Herm. Suppl. 156. Herc. fur. 667., Porsonus observavit ad Med. 157. — Relinquitur, ut dorismi exempla conquirantur, cuius usum non magis, quam in articulo fieri vidimus, secundum numerorum genera sententiarumque pondus temperari certum est. *ἅδε* Trach. 838 ch. 890 ch. Ant. 859 m. — *τᾶςδε* Oed. Col. 674 ch. — *τᾷδε* Oed. Col. 705 ch. 1700 m. ex cod. Brunckii T. Farn. ed. Turn. necessario receptum; reliqui libri *τάδε,* quod nec sensui nec versui convenit. El. 497 ch. Ai. 193 ch. Sed Phil. 1086 ch. libri plerique vete-

res τᾷδε, Viteb. τῇδε, Laur. A. B. et Triclinlani τᾷδε, haud dubie recte; sed erraverunt, qui eandem in ceteris libris veteribus scripturam prostare affirmarunt. Sed τῇδε adverbiascens sic semper scribi videtur, velut Phil. 204. — τάνδε El. 159 ch. Trach. 502 ch. 654 ch. 856 ch. 879 ch. 884 ch. Phil. 1151 ch. Ant. 869 m. — τᾶνδε Oed. Col. 127 ch. Unò loco postliminio restituendum ἅδε, sive, si Schaeferi correctionem ἥ δέ probaveris, ἁ δέ Trach. 1006.: mediis enim longe minus tritis dorismis illa forma immixta reperitur. Anapaesti vero doricam formam apud Sophoclem non recipiunt: v. Ai. 208. Ant. 374. 799. 921. Trach. 997.; nec, illo carmine excepto, in quo graviter cruciatus Hercules de malo lamentatus mox in cantici libertatem erumpit, ulla ratio erat formae ad lyrici sermonis habitum convenientis.

II. De *usu* pronominis acturi

A. de *ea*, *quam in sententia verbis efferenda habet*, *dignitate* dicemus (*syntactische Geltung*).

1. *adiective* dicitur et *cum articulo* quidem. *Nom.* ὁ ὺξ ἀριστερᾶς ὅδε Ἥρας ναός El. 7. ὁ πλοῦς ὅδε 531. ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος Trach. 1152. ὅδ' ἐχθρὸς ἁνήρ Ai. 1334. v. ἀνήρ. — ὅδ' ἐσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης Phil. 571. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς 1061. ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε Oed. Col. 650. ὅδε — ὁ ξένος 1251. ὁ γοῦν λόγος — ὅδε Ant. 744. ἁνὴρ ὅδε; ὅδ' ἁνήρ v. ἀνήρ. — ἅδ' ἁ τλάμων Trach. 838 ch., quanquam etiam τλάμων adiective dici potuit. ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 890 ch. v. νέορτος. — ἥδ' ἐστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη Ant. 380. ἦ οὖν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; El. 1168. τόδ' εἴη τοὔργον 1365. τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον 1485. τοὔργον τόδε Trach. 1014 m. Ant. 279. θοὔρμαιον τόδε 393. τὸ βούλευμα — τόδε Ai. 44. τὸ κακὸν τόδε Phil. 656. 869. — *Genit.* τοῦδε τοῦ πόνου Phil. 248. τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1417. τοῦδε τἀνδρός Oed. R. 534. τοῦδε τοῦ φόβου 1001. τοῦδε τοῦ θεοῦ Oed. Col. 65. τοῦδε τοῦ νεκροῦ Ant. 283. Ai. 1155. τοῦδε τοῦ τάφου Ant. 306. 530. τοῦδε τοῦ μόρου Ant. 461. τοῦδε τοῦ φόβου El. 419. — τοῦ λόγου τοῦδε Oed. R. 219. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδε Dan. I. 2 (176 D.). — τῆσδε τῆς γνώμης Oed. R. 601. τῆσδε τῆς ὁδοῦ 1478. Oed. Col. 1502. τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης Oed. Col. 33. τῆσδε τῆς χώρας 297. 913. Trach. 77. τῆσδε τῆς μάχης Oed. Col. 424. τῆσδε τῆς γῆς 919. 1289. τῆσδε τῆς φήμης ἄπο El. 605. τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν Ai. 93. τῆσδε τῆς γυναικός 637. τῆσδε τῆς θεοῦ inc. XXIII. 8 (678 D.). — τῆς ἀπλήστου τῆσδε βοῆς El. 1328. — τοῦδε τοῦ πάθους 887. τοῦδε τοῦ νοσήματος Oed. R. 307. τοῦδε τοῦ τάρβους El. 404. τοῦδε τοῦ χρέως Cris. II. (653 D., qui in Chryse posuit secundam vitiosam vulgo scripturam.) — *Dat.* τῷ γέροντι τῷδε Oed. R. 1177. τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ Ai. 1298. — τῷδε τῷ χρόνῳ

Trach. 165. Phil. 758. τῷδε τἀνδρί Oed. R. 1113. — τῇδε θἠμέρᾳ 1283. Ai. 743. 765. 1341. τῇδε τῇ πόλει Oed. Col. 460. Ant. 209. τῇδε τῇ γυναικί Trach. 447. τῇδε τῇ νόσῳ 541. — Accus. τόνδε τὸν ξυνέμπορον Phil. 538. τόνδε τὸν νεκρόν Ai. 1026. 1305. τόνδε τὸν νόμον El. 570. τὸν ἄνδρα τόνδε Phil. 612. 1025. v. ἀνήρ. — τὸν παῖδα τόνδε Ai. 565. τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνονα — τόνδε 1203. τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδε Oed. Col. 1358. — τήνδε τὴν νόσον Phil. 784. τήνδε τὴν στέγην Oed. R. 1228. τήνδε τὴν ὁδόν Oed. Col. 96. Ai. 725. τήνδε τὴν πόλιν Oed. Col. 762. 943. 1036. τήνδε τὴν κόρην Ant. 880. τήνδε — τὴν παῖδα Trach. 581. τήνδε τὴν προθυμίαν Ai. 580. τὴν παῖδα τήνδε Ant. 650. — τόδε τὸ ῥῆμα Oed. R. 354. τοὔργον τόδε 538. El. 1008. Trach. 1014 m. τὸ θησαύρισμα τόδε Phil. 37. τοὔπος τόδε Oed. R. 234. τὸ σὸν τόδε στέγος El. 1154. τόδ' ἔγχος τοὐμόν Ai. 643. ταὐτὸν τόδε Phil. 1240. — τώδε τὼ κασιγνήτω El. 965. de sororibus. τὼ παῖδε τώδε Ant. 557. de puellis. τὰ δ' οὖν κόρα τάδε 765. — Longe rarius singulari *pluralem* articulus comitatur. τῶνδε τῶν ξένων Phil. 856. τῶν πόνων τῶνδε 1408. τῶνδε τῶν τρόπων Ai. 1225. — τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδε Trach. 734. — τῶνδε τῶν ὅπλων Phil. 791. τῶνδε τῶν ἔργων El. 460. 608. τῶνδε τῶν βουλευμάτων 1373. — τοῖςδε τοῖς λόγοις Trach. 482. Oed. Col. 1130. Phil. 1374. — ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς El. 68. ταῖςδε ταῖς σεμναῖσι — θεαῖς Oed. Col. 459. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖςδε — κακοῖς Ant. 1063. — ἐν τοῖςδε τοῖς κακοῖσιν Ai. 528. — τούςδε τοὺς τόπους Phil. 40. τούςδε — τοὺς λόγους Oed. R. 755. τούςδε τοὺς χώρους 798. τούςδε τοὺς τόπους 1027. Oed. Col. 64. τούςδε τοὺς πέλας 807. τούςδε τοὺς γάμους Ant. 571. — τάςδε τὰς θεάς Oed. Col. 1013. τάςδε τὰς παῖδας 1367. τὰς ἀδελφὰς τάςδε τὰς ἐμὰς χέρας Oed. R. 1481. τὰς κόρας — τάςδε Oed. Col. 1102. — τὰ τόξα τάδε Phil. 753. τάδε τὰ τόξα Phil. 1216. — *Sine articulo* adiective dicitur ὅδε: *Nom.* ὅδε — χρόνος Phil. 199 an. ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος 261. cf. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ Oed. Col. 137 an. ὅδε χῶρος Phil. 1133 m. 1138 m. καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδε 1437 an. ἐγὼ δ' ὅδε Oed. R. 968. πάρεστ' ὅδε Κρέων 1416. Οἰδίπους ὅδε 1524. χῶρος δ' ὅδ' ἱερός Oed. Col. 16. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί 54. ἄναξ ὅδε 555. ἀγὼν ὅδε 593. Κρέων ὅδε 729. 898. τλάμων ὅδε 1241 ch. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε 1255. κτύπος ἄφατος ὅδε Διόβολος 1463 ch. ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. νόμος ὅδε 609 ch. ὅδε μὴν Αἵμων 622 an. ὅδε — ἰός Trach. 713. Αἴας ὅδ' ἡμῖν — κεῖται Ai. 882. ὅδ' ἄναξ Ant. 1242. — ἥδε σοι κείνη πάρα El. 655. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη 774. ἥδε γυνή Trach. 62. ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 960. ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι Ai. 114. νὺξ ἥδε 208 an. ἀκτὴ μὲν ἥδε Phil. 1. ἄλγησις ἥδε 781. ἥδε γῆ Oed. R. 47. ἥδ' ἡμέρα 438. γυνὴ — ἥδε 928. ἥδε — Ἰοκάστη 1053. ἥδε πό-

λις Oed. Col. 1017. ἥδ' ἕδρα 1165. ἥδ' ὁδός 1434. πτερωτὸς ἥδε βροντή 1460. χώρα θ' ἥδε 1550. ὕβρις ἥδε δευτέρα Ant. 478. ἥδ' Ἰσμήνη 522 an. γυνή τίς ἥδε Inach. VIII (261 D.). — τόδ' ἄλσος El. 4. τόδε φάσμα νυκτός 492 ch. τόδε τεῦχος 1108. τόδ' ὄμμα Ai. 442. τόδ' ἔγχος 891. τόδε πᾶν κράτος Phil. 141 ch. τόξον τόδε 288. τόδε θαῦμά μ' ἔχει 661 ch. τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα 772. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε 809. γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 988. τόδε βέλος 1283. τόδ' αἷμα Oed. R. 101. τόδ' ἴχνος 108. τόδ' ἦν πάθος 732. τόδε πατρῷον ἄστυ 1449. τόδε — Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 322. ὄμμα τόδε 1705 m. τόδ' ἔργον Ant. 321. — *Genit.* τοῦδ' ἀνδρός Phil. 954. v. ἀνήρ. — τοῦδε συμμάχου Oed. Col. 451. τοῦδε Κολωνοῦ 893. τοῦδε πατρός 1408. 1409. 1436. Aload. IX. 1 (107 D.). τοῦδε πόνου Ant. 410. τοῦδε τάφου 486. τοῦδε νεκροῦ 1268. τοῦδε φόβου inc. XLI. 1 (699 D.). — τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου Oed. Col. 19. τὰ τοῦδε πατρὸς γέροντος 1257. τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος Ai. 1064. τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. II (116 D.). — τῆςδε γῆς Phil. 524. 573. 977. Oed. R. 54. (τᾶςδε γᾶς) 210 ch. 253. 659. 1043. Oed. Col. 85. 295. 463. 866. 875. Trach. 798. El. 71. Aeg. I. 2 (19 D.). Phrix. I (647 D.). τῆςδε χθόνος Phil. 1361. Oed. R. 736. Oed. Col. 827. 1350. Ant. 732. inc. XCVI (775 D.). τῆςδε χειρός Oed. R. 811. τῆςδ' ἕδρας Oed. Col. 36. τῆςδε χώρας 143 an. (τᾶςδε) 674 ch. 731. τῆςδέ γ' ἀρχῆς Oed. R. 383. ἀρχῆς τῆςδε Oed. Col. 452. τῆςδε ἡδονῆς 784. τῆςδε πύλης Ai. 11. τῆςδε κοίτης Trach. 17. τῆςδε μητρός El. 780. τῆςδε στέγης 900. Inverso ordine: νήσου τῆςδε Phil. 609. ἀκτῆς τῆςδε 1005. νόσου τῆςδε 1318. δόξης τῆςδε 1449 an. γῆς τῆςδε Oed. R. 104. 237. 353. 418. 670. 1223. 1436. Oed. Col. 45. 1089. χθόνος τῆςδε Oed. Col. 57. El. 374. χώρας Oed. Col. 731. 1028. 1474. κελεύθου τῆςδε Oed. R. 801. πόλεως τῆςδε Ant. 195. Θήβης τῆςδε 729. φήμης τῆςδε Trach. 203. νυκτὸς τῆςδε Ai. 21. χρείας τῆςδε 727. ἄτης τῆςδε 955. ταλαίνης τῆςδε συμφορᾶς El. 1168. τῆςδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 429. τῆςδε νόσου βαρείας Phil. 1313. στραβήλου τῆςδε Camic. I. 1. — θράσους τοῦδε El. 617. κακοῦ τοῦδε Phil. 907. ἄλσους τοῦδε Oed. Col. 506. ἔργου τοῦδε Trach. 273. τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος Oed. Col. 192 an. — τοῦδ' ἄστεως Oed. R. 762. τοῦδε σώματος Oed. Col. 356. τοῦδ' ἄχους 1720 m. τοῦδε πάθους Trach. 260. τοῦδε πράγματος Ai. 734. — *Dativus.* τῷδ' ἀνδρί Phil. 1409. τῷδε φόνῳ Oed. R. 113. τῷδε λόγῳ Oed. Col. 464. El. 874. τῷδε πόνῳ Ai. 24. inverso ordine: ἀνδρὶ τῷδε Oed. R. 829. μόχθῳ τῷδε Oed. Col. 1364. χιτῶνι τῷδε Trach. 609. ἄνακτι τῷδε El. 625. οἴκτῳ τῷδε Ai. 879. τῷδε δυστήνῳ ποδί 1363. ξένῳ τῷδε Oed. Col. 907. — τῇδε γῇ Oed. R. 110. τῇδ' ἡμέρᾳ 1157. Oed. Col. 1608. Tr. 737. El. 664. τῇδε χθονί Oed. Col. 611. τᾷδε χώρᾳ 705 ch. τῇδε πόλει 953. 1515. τῇδε πέδῃ

Trach. 1046. τῇδε πρὸς πύλῃ El. 808. τῇδ' ἀδελφῇ El. 944. τῇδε σποδῷ 1111. Inverso ordine: νυκτὶ τῇδε El. 644. ἡμέρᾳ τῇδε 773. ἀνάγκῃ τῇδε 1184. Τραχῖνι τῇδε Trach. 39. γυναικὶ τῇδε 471. μητρὶ τῇδε Ai. 556. χθονὶ τῇδε Oed. R. 98. πόλει τῇδε 323. Ant. 203. γῇ τῇδε Oed. Col. 636. 641. 1097 ch. 1127. ματροπόλει τᾷδε Oed. Col. 712. μιᾷ τῇδ' ὁδῷ El. 1306. τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 193 ch. βαιῇ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ Phil. 286. — τ ῷ δ' ἀνηκέστῳ πυρί El. 876. ἕρκει τῷδε Trach. 612. τῷδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει Ai. 815. τῷδε φασγάνῳ 821. φάρει τῷδε 899. Cris. II. 2 (653 D.). τῷδ' ἐν αὐλίῳ Phil. 942. τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ νάπει Oed. Col. 154 ch. — *Accus.* τ ό ν δ' ὅρκον Oed. R. 647. τόνδε στόλον Trach. 225. τόνδε πέπλον 771. τόνδ' ἄνδρα 1062. τόνδε συνναύταν Ai. 886 ch. τόνδε πλοῦν 1024. τόνδε πλόκον 1158. τόνδ' Ὄλυμπον Ant. 754. τόνδε πόνον 898. Mutato ordine: στόλον τόνδε Phil. 1027. ἄνδρα τόνδε Oed. Col. 29. πατέρα τόνδε 509. χιτῶνα τόνδε Trach. 577. ἀδελφὸν τόνδε Ai. 905. λόγον τόνδε El. 872. Ὀρέστην τόνδε 1219. τίνα τόνδε λόγον El. 380. Trach. 183. τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον 599. νεοσφαγῆ τόνδε φόνον Ai. 542. χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε Phil. 23. οἶκον τόνδε ἀμφίθυρον 159 an. σίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που 163 an. παῖδα τόνδ' ἀγνῶτα 996. τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν Oed. Col. 59. γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμόν 238 m. ἄνδρα τόνδε τηλικόνδε 739. τόνδ' ἄριστον ἄνδρα 1102. — τ ά ν δ ε γᾶν El. 159 ch. τήνδε φάτιν 1204. τήνδε σφραγῖδα 1214. τήνδε δίκην 1497. τήνδε βάσιν Trach. 338. Ai. 42. τήνδ' ἁμαρτίαν 483. τάνδ' ἄκοιτιν 502 ch. τάνδε πόλιν 654 ch. τάνδ' αἰχμάν 879 ch. τάνδ' ὕβριν 884 ch. τήνδ' ἄτην 997. τήνδε νόσον 1249. τήνδε αἰτίαν Ai. 28. τήνδε δίκην 113. τήνδε πεῖραν 282. 1036. τήνδε δ' ἔξοδον 785. τήνδε φάτιν 837. τήνδε δωρεάν 1011. τήνδε γῆν Phil. 244. τάνδ' αἴγλαν 819 ch. τήνδ' ἐπιστήμην 1046. τήνδε πόλιν Oed. R. 51. 72. τήνδε τύχην 102. τήνδ' ἐπιστροφήν 134. τήνδε βάξιν 519. τήνδε χάριν Oed. Col. 592. τήνδε ἄγραν 954. τήνδε ἕδραν 1168. τήνδ' ἀθυμίαν Ant. 237. τήνδε ὕβριν 309. τήνδ' Ἀντιγόνην 799 an. Converso ordine vocabulorum: γῆν τήνδε Phil. 220. θήραν τήνδε 829 m. φάτιν τήνδε 1035. κῆρα τάνδε 1151 ch. σπουδὴν τήνδε Ai. 13. πόλιν τήνδε Oed. R. 443. φρόνησιν τάνδε 664 ch. κόρην τήνδε Ant. 391. Cum adiectivo vel alio pronomine: τίν' αὖ τήνδε φωνεῖς — φάτιν El. 320. τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα 453. πικρὰν — πεῖραν τήνδε 463. εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν τήνδε Trach. 293. δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν 408. τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον 617. θοὰν νύμφαν τάνδε 856 ch. τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66. οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν 328. κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν 563. μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Phil. 61. βαρεῖαν — φάτιν τήνδε 1035. τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν 1364. καιρίαν — τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην Oed. R. 632. πόλιν — ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε Oed. Col. 777. τήνδε σὴν τέρψιν 1123.

τήνδε γερόντων — λέσχην Ant. 159. τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην 374 an. τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν 869 m. λευκὴν τήνδε τρίχα 1080. τήνδε Καδμείαν χθόνα 1147. — τόδε κεῦθος νεκύων Ant. 812 an. τόδ' ἕλκος Phil. 646. τόδε φάος 659. τόδ' ἄρθρον 1186. τόδ' ἄλγος 1310. τόδ' ἄλσος Oed. Col. 98. τόδ' αὔχημα 717 ch. τόδ' ἄγγος Trach. 619. El. 1107. 1196. τόδ' ἦμαρ El. 106 an. τόδ' ἀγλάϊσμα 896. Mutato ordine σῶμα τόδε 1207. κακὸν τόδε Trach. 988 m. πρᾶγμα τόδε inc. XXXVIII (696 D.). — Cum adiectivo vel pronomine alio: πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10. τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος Trach. 995 an. οἷον τόδε — ἀμφίβληστρον 1039. ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Phil. 312. κρᾶτ' ἐμὸν τόδε 989. ποῖον — τόδ' ἔπος 1189 m. βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον Oed. Col. 101. τόδ' ἄθλιον εἴδωλον 109. τόδ' ἀρχαῖον δέμας 110. εἰς τόδ' — ἀνόσιον στόμα 985. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον Ant. 788 ch. τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα 870 m. τί — τόδ' ἄχθος βασιλέων 1157. τόδ' ὀξυκώκυτον πάθος 1300. *Dualis:* χεροῖν ταῖνδε El. 1122. ταῖνδ' ἀδελφαῖν Oed. Col. 1292. ἄνδρε τώδε Phil. 587. — *Pluralis nominativus:* οἵδε παῖδες Oed. R. 32. οἵδε λόγοι Oed. Col. 1373. ποταμοί θ' οἵδε Ai. 849. ἱκετευόμεν σε πάντες οἵδε Oed. R. 41. πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδε 327. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες Oed. Col. 111. — αἵδε δαίμονες 868. αἵδε χέρες 1104. στέγαι μὲν αἵδε Oed. R. 927. παῖδες αἵδε Oed. Col. 463. — τάδε κακά Oed. R. 667. 1280. πυρεῖα τάδε Phil. 36. κλῇθρα πυλῶν τάδε Oed. R. 1294. πεδία τάδε Ai. 454. δώματα τάδε El. 651. — *Genitivus:* τῶνδε γόων El. 345. 371. τῶνδε γεννητῶν Oed. R. 1015. τῶνδε συμμάχων Oed. Col. 819. τῶνδε Καδμείων Ant. 504. Inverso ordine οἴκων τῶνδε Oed. R. 431. πολιτῶν τῶνδε 1164. παίδων τῶνδε Oed. Col. 1328. ἀστῶν τῶνδε 1525. τόπων τῶνδε 1637. τῶνδε προςχώρων ξένων Oed. Col. 494. — τῶνδε γυναικῶν Trach. 239. τῶνδε πατρῴων θυρῶν El. 108 an. τῶνδε δαιμόνων (fem.) Oed. Col. 467. Cum adiectivo: τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν Oed. Col. 127 ch. — τῶνδε κακῶν Ai. 549. τῶνδ' ἐκ μελάθρων Phil. 147 an. τῶνδε δωμάτων Oed. R. 951. τῶνδ' ἑδράνων Oed. Col. 173 ch. 232 ch. Alio ordine τόξων τῶνδε Phil. 648. κέντρων τῶνδε Oed. R. 1317. βάθρων ἐκ τῶνδε Oed. Col. 265. ἔργων τῶνδε El. 1243. θεσφάτων τῶνδε Trach. 87. — *Dativus:* τοῖςδε λόγοις Phil. 319. τοῖςδ' ἀστοῖσιν Oed. R. 392. τοῖςδε κρωσσοῖς Oed. Col. 479. τοῖςδε γάμοισιν 992. Altero ordine δόμοισι τοῖςδε Tr. 891 ch. ἀστοῖς τοῖςδε Oed. Col. 289. τόποισι τοῖςδε 1024. τέκνοισι τοῖςδε 1142. Cum adiective dicto: τοῖςδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις Oed. Col. 78. — κοίταισι ταῖςδε Tr. 918. ὁδοῖς ἐν ταῖςδε Oed. Col. 560. ποίαισι τόλμαις ταῖςδε Ai. 46. πρώταισι ταῖςδε — ἀγυιαῖς Oed. Col. 719 ch. — τοῖςδε τόξοις Phil. 1319. τοῖςδε κατεύγμασιν Oed. R. 920. Altero ordine στα-

θμοῖσι τοῖςδε El. 1323. κακοῖσι τοῖςδε Phil. 469. τόξοις τοιςίδε 944. — *Accusativus.* τούςδε λόγους El. 992. τούςδε βωμούς Oed. Col. 902. τούςδ' ἀνὰ χώρους 1061 ch. τούςδε τόπους 1758 an. τούςδε νόμους Ant. 445. 448. Transposito pronomine δόμους ὡς τούςδε Trach. 365. Cum adiectivo τούςδ' ἱκτῆρας κλάδους Oed. R. 143. — τάςδε μαντείας 149. τάςδ' ἀράς 820. τάςδε συμφοράς Trach. 1033. τάςδε φροντίδας Ai. 479. τάςδ' ἐπιστολάς 768. Oed. Col. 1597. τάςδ' ἀράς Oed. Col. 152 ch. 1386. τάςδε λιτάς 485. τάςδε δαίμονας 1393. Altero ordine πλευρὰς τάςδε Ai. 1390. Cum adiectivo: τάςδε δυςμενεῖς χοάς El. 432. τάςδε πευρήρεις στέγας Phil. 1246. τίνας ποθ' ἕδρας τάςδε μοι θοάζετε Oed. R. 2. — τάδ' ἔμπυρα El. 397. τάδε ἀρωγά 453. τάδε στέφη Oed. R. 912. Mutato verborum ordine βέλη τάδε Phil. 1271. γέρα τάδε El. 435. σκῆπτρα τάδε 641. πρόπυλα τάδε 1367. Cum adiectivo: τάδε — δυςπρόςοπτ' ὀνείρατα El. 452.

2. *Substantive* dicitur ὅδε *Nominativus:* ὅδ' ἐστί El. 1345. ὅπως ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἐστί 1472. ἐγγὺς ὅδ' αὐτὸς θρώσκει Trach. 58. πῶς ὅδ' ἂν — ἴδοι 832 ch. ὅδ' ἀναύδατος φέρεται 964 an. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν Ai. 77. si vera est ea explicatio, quam in v. ἀνήρ proposuimus. προςπόλων ὅδε 540. αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ Oed. R. 531., quanquam hoc et exempla cetera eiusmodi etiam adiectivum ὅδε esse sinunt. ὅδ' ἐστὶν — κεῖνος 1145. Οἰδίπους ὅδε 1524. ὅδ' ἐκ δόμων — περᾷ Ant. 382. πῶς ὅδ' οὐχὶ — κέρδος φέρει 460. ὅδε μὲν κλύει οὐδὲν Phil. 828 an. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με 966. ὅδ' ἐξαγγέλλεται Oed. R. 148. ὅδ' οὖν ἴτω 669. ὅδε — ὄλωλεν 948. ὀργῆς, ἧς ὅδ' ἄξιος Oed. Col. 909. ὅδ' ἐστ' ὁ σώσας 1119. ὥς σοι — ἄλυπον ὅδε — τιθῇ 1521. ὅδε — τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν Ant. 736. ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην Ai. 1037 ὧν ὅδ' ἡγεῖτο 1080. πλὴν ὅδε 1217. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε; 1259. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1267. οἷός ἐστι νῦν ὅδε Ai. Locr. IV. 2 (14 D.). — ἥδε — φοιτᾷ Phil. 796. δίδωσιν ἥδε σοι; Oed. R. 1173. ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα Ant. 189. εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ 532. ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν 669. ἥδε — τροπὰς καταῤῥήγνυσιν 670. οὐχ' ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; 695. οὐχ' ἥδε — ἐπείληπται νόσῳ 728. ἥδ' οὖν θανεῖται 747. ἥδ' ὀλεῖται 759. ἥδ' οὖν ἐάσθω Trach. 328. ἥδε τε (οὐκ ἂν ἐνέγκοι) 462. ἥδ' αὖθ' ἕρπει 1006 m. ἥδε (ἂν φράσειεν) El. 1094. ἥδε — ἧμα Rhizot. I. 6 (479 D.). Cum adiectivo: ἥδε δύςμορος Oed. Col. 753. Tricl. ἥδ' ἡ. Hermannus ante δύςμορος virgula distinxit, quod non probo. ἥδ' ἐστ' ἐκείνη Ant. 380. Singularem quendam usum habet ἥδε μέντοι μὴ λέγε 563. in quibus ἥδε ceterorum verborum communione caret: *ne dicas haec.* — εἰ τόδ' ἡδύ Oed. Col. 646. τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν — τόδ' ἐκδιδάσκει Ant. 297. 298. τόδε μ' αὖ λωβᾶται Trach. 1025 m. τόδ' ἐξ-

ειρήσεται 1176. *πρέπον γέ τἄν ἦν — τόδε* Ai. 530. *τόδ' ἐσφάλη* 1115. *τῷ γὰρ προςήκει τόδε* El. 897. *οὐκ ἐμὸν τόδε* 1462. — *τόδ' ἐστ' ἐκεῖνο* El. 1167. *τί τόδε* Phil. 201 ch. Oed. Col. 212 ch. *ποῖον τόδε* Oed. R. 571. — **Genitivus.** *τὰ τοῦδε τόξα* Phil 68. *οὐδ' εἶδον μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα* 677 ch. *δίχα τοῦδε* 829 m. *τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος* 830 m. *τοῖς τοῦδε λόγοις* 952. *ἀκούσομαι — πρὸς τοῦδε* 1064. *τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ* 1129 m. *λόγοις τοῖς τοῦδε* 1335. *τοῦδ' ἄτερ* 1420. *κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι* Oed. R. 272. *τὰ τοῦδ' ἔπη* 404. 1148. *τὰ τοῦδε* 620. *τὸ τοῦδε στόμα* 671. *ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο* 949. *τοῦδε χέρας* 1154. *τοὔνομα τὸ τοῦδε* Oed. Col. 61. *χάριν τὴν τοῦδε* 643. *τὰ τοῦδε πήματα* 743. *τοῦδε χρὴ κλύειν* 1119. *τὸν τοῦδε βίον* 1355. *ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες* 1407. *τὰ τοῦδε μαντεύματα* 1426. *τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων* 1436. *τὸν ξύναιμον τοῦδε* Ant. 198. *τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών* 545. *τοῦδε χρὴ κλύειν* 662. *μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδε* 721. *εἰ τοῦδ' ἤμπλακον* 901. *αὖθις δὲ τοῦδε (λάχος)* 1289. *ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθών* Trach. 369. *ἐκ δὲ τοῦδε σφαγῶν* 713. *ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε* Ai. 248 ch. *τὰ τοῦδε πράγη* 340. *ἄτερθε τοῦδε* 631 ch. *κακοῖς τοῖς τοῦδε* 941. *τοῦδε κάτα* 948. *τέκνον τὸ τοῦδε* 963. *τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα* 1008. *πρὸς — τοῦδ' ὄλωλε* 1012. *τὴν τοῦδ' ὕβριν* 1040. *ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε;* 1079. *τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ* 1289. *τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί* 1325. *τὴν τοῦδε μητέρα* inc. L. 1 (708 D.). *τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο* LIII. 2 (710 D.). — *τῆςδε καὶ μείζω χάριν* Oed. R. 764. Ai. 1350. *ἢ τῆςδε κἀμοῦ;* Oed. Col. 332. *τῆςδ' ἄτερ* Ant. 562. *στερήσεις τῆςδε τὸν σαυτοῦ γόνον;* 570. *τῆςδε γε ζώσης* Trach. 304. *πατέρα τῆςδε* 363. *ὁ τῆςδ' ἔρως* 433. *τῆςδ' οὕνεκα* 477. *τοῦ τῆςδ' ἔρωτος* 489. *τὰ τῆςδ' ἔπη* Ai. 522. *κόμας ἐμὰς καὶ τῆςδε* 1153. *τοῖς τῆςδε χρῆσθαι* El. 363. *τῶν τῆςδε μύθων* 365. *τῆςδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν* 530. *παρούσης τῆςδε* 630. *πρὸς τῆςδε* 774. *τῶν τῆςδ' ἀπειλῶν* 777. — *τοῦδέ γ' οὕνεκα* El. 379. 595. Ant. 19. *ἐκ δὲ τοῦδε* El. 413. Ant. 574. *τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰςορῶ* El. 601. *κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ* 840 m. *ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος* Ai. 887. *τοῦδέ σοι μέλειν ἐφίετο* 969. *τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ* Oed. R. 409. *τοῦδ' ἐκλανθάνει* Oed. Col. 1009. *ἐξαφεῖται τοῦδέ γε* Trach. 72. — **Dativus.** *τῷδε κέρδος μετατιθέμενος* Phil. 510 ch. *μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε* 991. *τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε* Oed. R. 1156. *ὑμεῖς δὲ τῷδε (πίστιν δότε)* Oed. Col. 1629. *τῷδ' ἔμμεν* Ant. 619. *τῷδε συγκοιμωμένην* El. 266. *χοὰς οὐκ ἄν ποτε — τῷδ' ἐπέστεφεν* 433. *εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσών* Trach. 20. *μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς — ὕπνον* 986 an. *ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι* 1009 m. *τῷδε σέ (κοσμεῖν ἔκειτο θεσμός)* Ai. 1083. *τῷδε δ' οἴχομαι* 1107. *κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε* 1145 an. *τάφου μεληθεὶς τῷδε* 1163. *θανόντι τῷδε* 1364. *τῷδε γὰρ θαμίζεται* Phaet. IV. 3. (446 D.); quanquam probabiliter emendabitur *τῇδε*. — *ἐμοὶ καὶ τῷδε* Oed. Col. 1700 m. *εἰ ταῦτα —*

τῇδε κείσεται κράτη Ant. 481. ἐκείνῳ τῇδέ τε 566. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω El. 633. ξυνοικεῖν τῇδε Trach. 542. λύπημα τῇδε 551. Vulgo τῇδε cum φράσω sequente coniunctum adverbiascere creditur. ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε Ai. 672. Plurima huius formae exempla adverbiorum munus tuentur. — *Neutra* dativi forma non dicitur substantive. — *Accusativus*: πρὸς τόνδε Phil. 71. τόνδε — τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη 197 an. ἐς τόνδε — ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει 395 ch. τόνδε — φράσον 569. τόνδε πείσαντες 608. οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1423. κομίζειν τόνδε Oed. R. 679 ch. ἦ τόνδε φράζεις; 1120. τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130. μὴ κόλαζε — τόδε 1147. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. σὲ — οἰκτείρομεν καὶ τόνδε Oed. Col. 256. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; 481. τόνδ' ἀπάξομαι 864. ἄξω τόνδε 879. τόνδε — ἆται κλονέουσιν 1244 ch. τί τόνδ' ἂν εἴποις — φῦσαι Ant. 642. τόνδε γὰρ μεταίτιον ἔφασκε Trach. 259. φράσον τόνδε 430. τόνδε γὰρ βλέπω 591. διδοὺς δὲ τόνδε 601. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 715. τόνδε — πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 411. ὅς τόνδε κἄμ' ἔσωσας 1348. ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν 1480. ὅρα μολοῦσα τόνδε Ai. 772. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδε 1059. τόνδε μὴ θάπτειν 1068. τόνδε θάπτων 1069. τόνδε κοσμῆσαι 1082. τόνδε — εἰς ταφὰς ἐγὼ θήσω 1087. τόνδ' εὐτυχεῖν 1105. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον 1119. τόνδ' ἀπείργειν Phaedr. IV. 4 (607 D.). — τήνδε (ἔχω) Oed. Col. 830. τήνδ' εἵλομεν Ant. 381. τήνδε — κρῖνε 394. ἄγεις δὲ τήνδε 397. τήνδε κατθανεῖν 572. ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 921 an. δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ El. 653. δάμαρτα enim praedicata est, quam vocant, notio. εἰ τήνδ' ἔπαυσας 788. τήνδε — βοᾶν ἔα 792. ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν Trach. 410. εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις 483., plane ut El. 653. λόγους, οὓς εἶπας ἐς τήνδε 487. ξύνες τήνδ', ὡς ἀήθης — χωρεῖ 866. — τόδ' ἔρδειν Phil. 6. τόδ' οὐχὶ κλεπτέον 57. πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τόδε 333. τόδ' εὐξάμην 1007. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον 1161 ch. ἴσθι τόδ' ἔμπεδον 1182 m. θαυμάσας ἔχω τόδε 1346. τόδ' εἰπεῖν Oed. R. 279. τόδε σκοπεῖν 407. ἀκοῦσαί σου τόδε 729. εἰς τόδ' ἥξεις 1158. φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν Oed. Col. 6. οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε 22. τόνδε πλήσας 481. χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε 508. εἰς τόδ' ἦλθον 554. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς — τόδε; 965. εἰς τόδε 1032. τί τόδ' ἐπέπληξας 1727. καὶ τόδε (ὁρᾷς) 1728 m. ἀμφινοῶ τόδε Ant. 373 an. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 731. τοῦ τόδε — μαθὼν Trach. 186. μηδὲ προσδόκα τόδε 366. τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε φαίη — ἰδεῖν δεδρακότα 1061. τόδ' ἴστε 1097. τόδ' ἴσθι Ai. 1287. προλιπεῖν τόδε El. 130 m. καὶ τόδε — ἔδρων ἄν 594. μὴ πάθῃς τόδε 1018. τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1232 m. σώζου τόδε 1243. — τί τόδ' ἀπεννέπεις Oed. Col. 209 ch. — *Dualis*: τώδε χρὴ πάντας σέβειν El. 970. τώδε τιμᾶν ἅπαντας — χρεών 971. ἐς τάδε edd. vett. et Laur. B. in Oed. Col. 1123.

Rell. ex Triclin. τάςδε, vel vitiose τὰς δέ. ἐκ ταῖνδε Oed. Col. 446. — *Pluralis, nominativus:* οἵδε τεθνᾶσι Phil. 426. οἴσουσί σ᾽ οἵδε 875. οἵδ᾽ ἐκ βίας ἄξουσιν; 973. οἵδε τ᾽ ἠθέων λεκτοί Oed. R. 18. recte enim sic Erf. ex Suid. v. λεκτός. Libri aut οἱ δέ τ᾽ aut οἱ δ᾽; sic certe Aug. b. Idem vitium v. 78. Laurr. tres occupavit, sed οἵδε Aug. b. Mosq. a. Pal., modo quod hic οἵδέ τ᾽. οἵδε γὰρ — μάντιν ὧδ᾽ ἄγουσιν 297. οἵδε γὰρ κρινοῦσι Oed. Col. 79. οἵδ᾽ ἁμαρτάνουσιν Ant. 918. πάρεισιν οἵδε El. 1412. οὔποτ᾽ Αἴανθ᾽ οἵδ᾽ ἀτιμάσουσι Ai. 98. οἵδε — πάρεισιν 1147. — αἵδ᾽ ὁμοῦ πελάζομεν Oed. Col. 1109. αἵδε μ᾽ ἐκσώζουσιν 1369. αἵδε γὰρ τάδ᾽ οὐκ ἔδρων 1381. αἵδ᾽ οὐχ ἑκάς 1664. — τάδε — γένοιτ᾽ ἂν Phil. 305. οὔκουν τάδε — δεινά 624. ἔσται τάδε 881. μὴ 'πὶ τῷδ᾽ ἔστω τάδε 991. τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. ὅσοις τάδ᾽ ἔστ᾽ ἀρέσκοντα Oed. R. 274. ηὔδᾶτο μὲν τάδε 527. τάδ᾽ ἤδη διαφανῆ 754. εἰ μὴ τάδε — ἁρμόσει 901 ch. τάδ᾽ ὡς ἔχει 1172., qui etiam accusativus potest haberi. Ἄπολλων τάδ᾽ ἦν 1329. τάδ᾽ — ἔστ᾽ ἄριστ᾽ εἰργασμένα 1369. ἐκ τοῦ κατ᾽ ἄστυ βασιλέως τάδ᾽ ἄρχεται Oed. Col. 67. σοὶ τάδ᾽ ἐστί 791. οὐχ ὕβρις τάδε; 887. θέμις δὲ πῶς τάδ᾽ ἐστί; 1726 m. εἰ τάδ᾽ ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ 1765 an. πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος 1776 an. quanquam τάδε pro accusativo, κῦρος pro nominativo haberi non minus recte licet. εἰ τάδ᾽ ἐν τούτοις Ant. 39. χρόνον τάδ᾽ ἦν τοσοῦτον 411. εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε 517. εἰ — τάδ᾽ ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 916. τάδ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἄλλον βροτῶν — ἁρμόσει 1301 m. τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται El. 223 m. τάδ᾽ ἐστίν 652. εἰ τάδ᾽ εὖ κυρεῖ 789. εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε 1449. καὶ πεπείρανται τάδε Trach. 578. τάδ᾽ ἦν πρόῤῥητα 681. τάδ᾽ ὀρθῶς — κατουρίζει 823 ch. οὐκ ἂν τάδ᾽ ἔστη τῇδε Ai. 930. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ᾽ ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα 1017. τάδ᾽ οὐκ ἀκουστά σοι Creus. VII. 2 (327 D.). ὅταν — θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. I. 6 (572 D.). — *Genitivus:* πρὸ τῶνδε φωνεῖν Oed. R. 10. εἰ τῶνδε χρῄζεις — κλύειν 91. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω 93. οὐδεὶς — τῶνδε 373. σὲ γὰρ τῶνδ᾽ ἐς πλέον σέβω 700. τῶνδ᾽ ἕως ἂν ἐκμάθω Oed. Col. 114. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε 815. ὀνειδίζεις με τῶνδ᾽ ἐναντίον 1006. ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι — παρηγμένους μισθοῖσιν Ant. 293. τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς 506. μέλει γὰρ τῶνδε 1316. ἄνευ τῶνδε Trach. 335. κἀκ τῶνδ᾽ ἄρχομαι El. 256. τῶνδε τοῦ προφερτέρου Niob. VII. 4 (399 D.). τῶνδ᾽ ἀνάγκη — κλύειν Past. V. 2 (447 D.). — *fem.* τῶνδέ γ᾽ ἐστερημένος Oed. Col. 861. τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα Trach. 311. — *neutr.* ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι (τόξων, sed non tamen ut adiective dicatur τῶνδε) Phil. 200 an. σὲ θήσομαι τῶνδ᾽ αἴτιον 586. τῶνδ᾽ ἐπιψαῦσαι μόνον 665. τῶνδε χάριν Oed. R. 147. ἐκ τῶνδε δράσω 235. τὰ δεύτερ᾽ ἐκ τῶνδ᾽ ἂν λέγοιμι 282. τῶνδ᾽ ἔλεγχον 603. σημεῖα τῶνδε 710. τῶνδε — οὕνεκα 1010. quanquam φυτευσάντων cogitare licet, ut sic masculinum

sit. ἐκ τῶνδ' — ἀπόλλυται 1251. πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην 1465. σημεῖα τῶνδε Oed. Col. 94. τῶνδ' ἀκούσαντες 419. τὰ τῶνδ' ἔπη 1143. ἀκούων τῶνδε his auditis 1173. κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Ant. 64. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων 1296. πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Trach. 91. τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει 172. πάντων ἄπειρος τῶνδε 308. τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα 611. τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 859 ch. ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν 908. κἀκ τῶνδε 1099. ὧδ' ἐχόντων τῶνδε Ai. 274. τί — ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; 533. ἐκ δὲ τῶνδε 810. κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν El. 83. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 287. τῶνδε — πανστηρ' ἐφήξειν 295. εἰ γάρ τῶνδέ μοι μεῖζόν τι λέξεις 368. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι 517. τῶνδέ μοι δώσειν δίκην 528. τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν 606. τῶνδε — μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει 951. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω 1180. εὐλάβειαν τῶνδε 1326. μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1491. πλείω τῶνδε Hel. VI. 2 (185 D.). κἀκ τῶνδε Naupl. V. 4 (379 D.). — *Dativus.* ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ Phil. 1227. τοῖσδε σὺ εἰ ξυμμαχήσων 1351. ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην Oed. R. 251. ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος 677. ἐν τοῖσδε 892 ch. τοῖσδ' ἔσται μέλον Oed. Col. 659. φράσω δὲ καὶ τοῖσδε 787. στόλον ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας 1308. τοῖσδε δουλεύω El. 1183. τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστί inc. LVIII. 8, 3 (719 D.). — ἦ 'μοὶ ταῖσδέ τε Trach. 342. σοὶ ταῖσδε τ' οὐδὲν εἴργεται 343. — κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν — πρόσθες Trach. 1242. πρὸς τοῖσδε Phil. 1323. τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς; Oed. R. 735. τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 464. — *Accusativus.* τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει Phil. 416. κἀμὲ τούσδε τε 577. μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ Oed. R. 352. κἀμὲ τούσδε τε 648. μαρτύρομαι τούσδε Oed. Col. 817. τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς Alet. VII. 2 (94 D.). — τάσδε δ', ἅσπερ εἰσορᾷς Trach. 282. τάσδ' ὁρωμένη 305. μήδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Oed. R. 1507. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων Oed. Col. 1148. προδώσειν τάσδε 1630. γυναῖκας εἶναι τάσδε Ant. 575. — τάδε παρεὶς Phil. 132. δεδώκασι — τάδε 372. τλῆναι τάδε 533. πρὸς τάδε — πλεῖν 564. δράσειν τάδε 593. τάδε μὲν θεὸς ὄψεται 832 ch. αἰνῶ τάδε 877. μὴ λέγε — τάδε 886. ὑμῖν τάδε — ἀνακλάομαι 926. ὁμολογῶ τάδε 968. πειστέον τάδε 982. τὸν τάδε μησάμενον 1101 m. πότμος σε — τάδε — ἔχει 1104 ch. λέγεις τάδε; 1219. οὑπικωλύσων τάδε 1226. πράσσων τάδε; 1234. λέξω τάδε 1242. ἦν τάδε ψευσθῇ λέγων 1326. τάδ' ἐρεῖς 1337. κἀμ' ἀναγκάζεις τάδε; 1352. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε; 1370. προφωνῶ — τάδε Oed. R. 223. τάδε — ὑπερμαχοῦμαι 264. σκοπῶν τάδε 286. πρὸς τάδε — θυμοῦ 343. ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει 377., qui etiam nominativus haberi potest. χὡ συνθεὶς τάδε 401. οὐκ ᾔδα τάδε; 568. εἰ μὲν λέγει τάδε 574. ἀφεὶς τάδε 599. γνώσει τάδε 613. πίστευσον τάδε 646. τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν — ὁ προστιθείς 819. πάλιν γὰρ ἥκουσι — τάδε 850. οὐχὶ

— τάδ' ὡς τάχος λέξεις; 945. τάδ' ὀκνῶν 1000. εὑρῆσθαι τάδε 1050. ἤδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν — λέγοι 1053. μὴ δρᾶ τάδε 1064. μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν 1065. κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ', ὡς ἔχει 1172., quod non minus recte nominativo casu dictum intelligas. ὁ πορσύνας τάδε 1476. φῂς τάδ' οὖν; 1520. λέξω τάδε Oed. Col. 79. πονεῖν τάδε 343. ἤκουσε — τάδε 417. χέω τάδε 479. πραξάτω τάδε 498. ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν 500. τάδ' ἀκούειν 533 m. οἰμώζειν τάδε 824. τάδε γε μωμένου 840 ch. τάδ' ἔρδω 855. γνώσει τάδε 856. εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν 882 ch. τάδ' ἀντιδρᾶν 957. τάδε — ἡμάρτανον 972. φθέγγομαι — τάδε 991. ἀμύνω — τάδε 1130. τάδ' εἰκαθεῖν 1180. τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας 1309. οἰστέα τάδε 1363. τάδ' οὐκ ἔδρων 1381. τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι θανόντι 1437. δηλοῦσθαι τάδε 1509. τάδε — δράσειν 1633. δράσω καὶ τάδε 1770 an. βιάζομαι τάδε Antig. 66. τάδ' ἂν προὔχοιο 80. ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε 87. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε 219. κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων 229. ὁ τολμήσας τάδε 248. εἰργάσθαι τάδε 294. ἤνυσαν τάδε 302. ὃς τάδ' ἔρδει 371 ch. δεδρακέναι τάδε 438. μὴ πράσσειν τάδε 443. ὁ κηρύξας τάδε 446. λέγεις ὀρθῶς τάδε 681. ἀκούειν — τάδε 688. τάδ' ὁρῶν 796 an. τάδε ταύτῃ καταχυροῦσθαι 927 an. βιάζονται τάδε 1060. δρᾶ νυν τάδε 1094. τάδε — ἠθροῦμεν 1204. τάδε — ἴσμεν Trach. 138 ch. ἀγγείλας τάδε 189. τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστι 222 ch. αἰχμάσαι τάδε 354. χειροποιεῖται τάδε 887. τῆς τεχνωμένης τάδε 924. ἔρξειεν τάδε 931. τάδε — ἔχομεν ὁρᾶν 946 ch. τάδε δὲ μελίμεν' ἐπ' ἐλπίσιν 947 ch. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων 1067. τήν γε δράσασαν τάδε 1098. πράσσειν — τάδε 1237. τελειοῦσθαι τάδε 1247. εἴπερ εἴργασται τάδε Ai. 22. μὴ — αὔδα τάδε 361. ὡς φράσω τάδε 720. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; 784. κἀγὼ τάδε (στέρξω) 1018. εἰρκτέον τάδ' ἐστίν 1229. ὁ δρῶν τάδε 1259. πράσσειν τάδ' ἡμᾶς 1380. ὁ τάδε πορῶν El. 125 ch. τάδ' αὐδᾶν 126 ch. ξυνίημι τάδε 129 m. πῶς γὰρ — οὐ δρῴη τάδ' ἂν 250. τάδ' ἐξυβρίζει 285. λέγεις τάδ' ἡμῖν 303. σμικρὰ μὲν τάδε (δός) 442. δράσεις τάδε 457. εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται 462. τοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο; 543. παύσετον τάδε 785. λέγω τάδε 870. 909. τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν; 914. νουθετεῖς τάδε 1014. τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν 1051 ch. ἐπαιτεῖται τάδε 1113. στένεις τάδε; 1171. ἐννέπειν τάδε 1246 m. τάδ' ὡς πάλιν (θέμενοι) 1428 ch. τάδε — πράσσειν Alet. VII. 5 (94 D.). ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι; Aload. VII. 4 (105 D.). τάδ' ἐστι κνισμός Salm. I. 1 (482 D.) Horum, quae nisi aliquid insciens praeterii omnia sunt, nonnulla etsi adverbiascunt, velut *ἐκ τοῦδε* et *ἐκ τῶνδε iam* et *posthac* significantia, tamen etiam haec ad substantivum pronominis usum recte revocantur.

Iam antequam ad *usum* et *proprietatem* pronominis accuratius considerandam accedimus, enumeranda ducimus, in quibus ὅδε vitiose olim

legebatur. Inprimis enim usitatum in libris scriptis ὅδε et ὁ δέ, τάδε et τὰ δέ errore confundi; idque genus et propius erat ad peccandum δέ in apodosi dici ignaris. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων — τούςδε καὶ πράσσειν στυγῶ Phil. 87. Correctum τοὺς δέ a Buttmanno. εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει Oed. Col. 1011. Edd. vett. εἰ δέ, Laur. A. ἥδε, Par. A. ἡ δέ et recte sic Brunckius. οἷς ἂν σὺ πρόςθῃ, τοῖςδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1334. Sic libri omnes: recte Hermannus τοῖς δέ. τοῦδ' ἐγὼ κλύων ἀπῇξα Trach. 188. Copula requiritur, recte ut Herm. scripsisse videatur τοῦ δέ. τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ 1162. Sententia cum postulet *illud vero nihil erat nisi moriturum me*, iure τὸ δέ Wyttenb. correxit Bibl. Crit. III. 2. p. 11. οἵδ' οὖν γελώντων Ai. 940. Suidas cod. Leid. v. βλέποντες οἱ δ' αὖ, unde iure Hermannus οἱ δ' οὖν *illi vero*. ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα τῶνδε φερομέναν ἄριστα El. 1085 ch. Recte Herm. τῶν δέ. Sic emendandus fuit versus Alet. VII. 8. (94 D.), ubi vulgo τούςδε legitur; v ὁ, ἡ, τό *pron. demonstr.* Aliud genus vitii est, cum ὅδε et ὅ γε confunduntur. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ Ant. 321. τόδε et τοῦτο cum sic componi nequeant, Hermannus τό γ' ἔργον correxit secundum Reiskium; Schaeferus ὅδε soloece. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 655. Sic Erf. de coniectura, libris aut τάδ' aut τά τ' exhibentibus, quod posterius est in Laur. A. Ricc. Aug. — τῆςδε vitiose in libris scribitur Phil. 266. ubi iure Brunckius τῆς ἀνδροφθόρου ἐχίδνης dedit, etsi Buttm. secundum Doederl. in spec. ed. Soph. p. 54. illud cum aliqua emphasi dici existimabat. In Ant. 505. ὁρῶσι χοὗτοι nunc Herm. dedit pro χοἵδε ex Laur. A. Ricc. Aug. Sic et in Tymp. I. 1. (563.) ex Stobaei codd. Ecl. LIX. 12. nunc rectius τούτου quam τοῦδε legitur. In Trach. 362. aut τὸν Εὔρυτον τῶνδε ex Flor. duobus Brunckii, Vat. et, ut videtur, Harl. scribendum, ut sit *regni quod illis locis esset*, aut σῶν scribendum videri significavimus in v. δεσπόζω. Contra cum olim legeretur τὰ δέ El. 212 ch. Hermannus τάδε correxit. De Ai. 400. v. τοιόςδε et Const. Matthiae Qu. Sophocl. p. 39. Denique pronominis ipsius casus inter se vitiosa scriptura commutati reperiuntur. ὡς — πόλις δέ σοι κακῶν ἄνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός Oed. Col. 790. Hanc librorum scripturam, cum χθονός sic solum per se dictum Athenas significare non possit, πόλις autem Thebae sint, sensumque hunc esse conveniat: *ut civitas tua ab hac, in qua nunc sumus, urbe cladem ne accipiat*, Scaliger τῆςδε emendando correxit. Hoc scholiastae, ut videtur, lectum (scribit enim ἵνα ἡ Θήβη ἀβλαβὴς ἔσται ἐκ ταύτης τῆς γῆς) receperunt Brunck. Reis., probat Elmsl.; sed adversatur Hermannus, qui cum vulgatam scripturam interpretetur *ut ci-*

vitas evaderet immunis horum patriae malorum, vix quisquam intelligat, cur una eademque urbs Thebae duobus dicatur nominibus, πόλις et χθών. — ἦ μὴν σὺ πάντων τῶνδε λυπηθεὶς ἴσει Oed. Col. 820. Hoc τῶνδε cum nemo esset, qui non referret ad τῶνδε συμμάχων, quod praecessit, recte haud dubie coniecit Musgravius τοῦδε, secundum sententiam a scholiaste expositam: καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θήβας. — Denique in Laoc. III. 6. (342 D.) dudum legitur οἱ τῆςδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, cum olim perversa scriptura exstaret apud Dionysium τοῖςδε.

B. Iam de *significatione* pronominis agentes illud primum ponimus, esse omnium demonstrativorum quasi fortissimum.

1. indicans id *quod eodem ac nos loco et quasi coniunctum versetur, ut digito tanquam praesens demonstrari posse videatur.* οὗτος et ipsum res aliquando praesentes commonstrando servit, ut tamen ad priores et mente amplectendas potius referatur eamque provinciam habeat: ἐκεῖνος autem rem a nostro loco remotiorem deinde etiam a nostris rebus alieniorem demonstrat, διαστηματική dicta Apollonio de Pron. p. 72.; ἡ μὲν γὰρ (οὗτος et ὅδε) πλησιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν, ἡ δὲ πάντοτε ἐν ἀποστήματι. Quanquam ὅδε ipsum quoque ἀναφορικῶς dicitur et οὗτος δεικτικῶς: cf. Apoll. l. c. et de Synt. p. 87. 99. Ammon. p. 100. 106., quae eadem habet Etym. Gud. p. 419, 2. 443, 18. Nec nisi verborum controversiam Bernhardyus movit cum demonstrandi provincia solis personalibus demandata pronominibus demonstrativa omnia ἀναφορικῶν cognomento appellat.

a. *Loci* igitur *in quo sumus et quem quasi circumiectum demonstramus.* primum exempla ponimus. ἀκτὴ μὲν ἥδε — Λήμνου Phil. 1. χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε 23. ἀνὴρ κατοικεῖ τούςδε τοὺς τόπους σαφῶς 40. ἐς γῆν τήνδε 220. *Lemnum:* Philoctetes loquitur: huius vocabuli cum demonstrativo consociati, ut nominum χώρα, ἄστυ, πόλις singula exempla non memorabimus. βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ 286. antrum, quod habitabat. νήσου τῆςδε 609., quanquam enim ἧς sequitur, tamen manu demonstrasse loca circumiecta nuntius videtur. αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ 942. cf. 286. θηρῶν οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος 1132 m. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται 1138 m. ἀμείψας τάςδε πετρήρεις στέγας 1246. ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν Oed. R. 51. χθονὶ ἐν τῇδε 98. ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως 762. νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην 1228. τόδε πατρῷον ἄστυ 1449. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί Oed. Col. 54. χθονὸς καλεῖται τῆςδε χαλκόπους ὁδός 57. τοῖςδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις 78., [*qui loca circumiecta habitant*; ut male τοῖς scripserit Brunckius. Plane ita dictum ἀστοῖς τοῖςδε 289. πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος Oed. Col. 98. *in quo nunc sum.* οὔτοι σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων — ἄκοντά τις ἄξει 173 ch. *quam nunc sedem tenes*, plane ut μηκέτι

τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνης 192 ch., quod diversum a v. 19. τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος — ἔχθορε 232 ch. βάθρων ἐκ τῶνδε 265. ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆςδε τῆς χώρας —; 297. τῇδε πληγῆναι χθονί 611. ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε 650. τᾶςδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα 674 ch. ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ 706 ch. ματροπόλει τᾷδε 712 ch. χαλινὸν πρώταισι ταῖςδε κτίσας ἀγυιαῖς 719 ch. τὸ τῆςδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος 731. τῆςδε χθονός 790. ex Scaligeri emendatione. 827. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1637. οὔ φησι Θήβης τῆςδ' ὁμόπτολις λεώς Ant. 729. τόνδ' Ὄλυμπον 754. caelum superimminens iurisiurandi testem Creon invocat. τήνδε Καδμείαν χθόνα 1147. ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖςδ' εὐνήτριαν Trach. 918. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε Ai. 454. Ἄργος, οὑπόθεις, τόδε El. 4.

b. Paulo differt hinc, cum *id, quod eodem atque nos loco includitur, tanquam praesens demonstratur.* ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων Phil. 147 an. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον 159 an. quo genere exemplorum via patefit ad adverbiascentem pronominis significationem. τόνδε τὸν ξυνέμπορον 538. πρός σε κἀμὲ τούςδε τε 577. κοιμῷ τόδ' ἕλκος 646. τόξων τῶνδε 648. ἡλίου τόδε — φάος 659. τὰ τόξ' ἑλὼν τάδε 753. ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων 856. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με 966. quale genus exemplorum transitum praeparat ad ἀναφορικὸν ὅδε: *ille quem video* significans rem apud se Philoctetam mirabundum reputare indicat. ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 988. quod cave ad primum exemplorum ordinem referre. κρατεῖ ἐμὸν τόδε 989. ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι 1186 m. βέλη τάδε 1271. ἣν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος 1283. ξὺν τοῖςδε τόξοις 1319. τήνδε τ' ἔμπνουν βάσιν 1364. οἵδε παῖδες Oed. R. 42. τούςδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους 143. ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει 431. non fuerat intus, sed domum demonstrat Oedipus. ἐκ δὲ τοῖςδ' ἴσος 677. τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ 912. γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων 928. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 951. τὸν ἄνδρα τόνδε 1128. rell. v. in ἀνήρ. τῷ γέροντι τῷδε 1177. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάςδε τὰς ἐμὰς χέρας 1481. Οἰδίπους ὅδε 1524. *hic ille.* κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου Oed. Col. 19. τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι 59. τὸν scribentes Brunckium et Reisigium recte quidem Hermannus refutat, sed in usu articuli mire argutatur; nec in eo assentior illi, quod statuam Coloni monstrari nullam existimat. Quod si non fit, pronominis ratio non constat. Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας 109. 10. τό γε scribentes secundum edd. vett. Reisigium et Elmsleium bene refellit Hermannus. ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν 127 ch. ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προσπέσῃς νάπει 154 ch. demon-

strando enim a locis sacris intrandis Oedipum avocare student. *πατέρα τόνδ' ἐμόν* 238 ch. *μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα* 322. *istud, quod accelerare video.* *φυλάσσει πατέρα τόνδε* 509. cf. 1368. *τῶνδε συμμάχων* 619. *ἐξάγειν τήνδε* 830. *αἵδε δαίμονες* 868. Furiae, eas aut imaginibus suis quasi inhabitantes demonstrat, aut certe praesentes, ut quorum prope lucum assederat, dicuntur, ut *τάςδε τὰς θεάς* 1014. *τέκνοισι τερφθεὶς τοῖςδε* 1142. *τλάμων ὅδε* 1241 ch. Oedipus, qui adest. *ἀντὶ παίδων τῶνδε* 1328. *τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου* 1408. *μούνη τῶνδε Καδμείων* Ant. 504. *τὼ παῖδε φημὶ τώδε — πεφάνθαι* 557. ut *τά δ' οὖν κόρα τάδε* 765. *τὴν παῖδα τήνδε* 650. *τόδε λαμπάδος — ὄμμα θέμις ὁρᾶν* 870 m. Solem monstrat. *τῶν αὐτῶν ἀνέμων αἵται ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν* 921 ch. *ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη μέν* Trach. 62. *τόνδε με λεύσσειν στόλον* 225. *τῶνδε — χώραν γυναικῶν* 239. *τάςδ' ὁρωμένη* 305. *γυναικὶ τῇδε* 471. *ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν* 502 ch. *χιτῶνα τόνδε* 577. *τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον* 599. ut *τόνδε πέπλον* 771. et *τόδε ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον* 1039. *σφραγῖδος ἕρκει τῷδε* 612. *τόδ' ἄγγος* 619. El. 1107. 1196. *νεοσφαγῆ που τόνδε προςλεύσσειν φόνον* Ai. 542. *τὸν παῖδα τόνδε* 565. 575. *ποταμοί θ' οἵδε* 849. *τόδ' ἔγχος* 643. 891. *ἀδελφὸν τόνδε* 905. *ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων* 1011. gladium ab Hectore. *τόνδε τὸν νεκρόν* 1026. 1305. *τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον* 1158. *τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ* 1298. *τάφου τοῦδε* 1373. nisi *sepultura* potius, quam sepulcrum intelligendum. *πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάςδ' ἐπικούφιζε* 1390 an. *πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε* El. 10. *τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν* 108 m. *τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα* 397. *γέρα τάδε* 435. *ἄνακτι τῷδε* 625. Apollini, ad cuius aram preces fundit Clytaemnestra 625. *εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε* 651. *πρὸς τῆςδ' ἐκείνου τε* 774. *τῇδε πρὸς πύλῃ* 808. *τώδε τὼ κασιγνήτω* 965. *τόδ' ἄγγος ξὺν τῇδε — σποδῷ* 1111. *τὸ σὸν τόδε στέγος* 1156. urnam dicit cum cineribus Orestis. *ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;* 1168. *σταθμοῖσι τοῖςδε* 1323. *πρόπυλα ναίουσιν τάδε* 1367. *τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδε* Dan. I. 2 (176 D.). *τοῦδε τοῦ κρέως* Chris. II. (650 D., qui in Chryse posuit). De Ai. 540. El. 655. 1207. Ant. 1204. v. in d.

c. Proxime ab his primoribus significationibus abest cum *loca vicina* significat. *μολὼν πρὸς τούςδε βωμούς* Oed. Col. 902. sunt quae ab his locis non multum absunt, quippe in quibus modo sacrificavisset Theseus. *εἰ μὴν ἐν τόποισι τοῖςδ' ἔχεις* 1024. *si non multum hinc discesserunt.* *τούςδ' ἀνὰ χώρους* 1061 ch. Cf. Herm.

d. Hinc est illud, quod *ὅδε* maxime *nominativo* et *accusativo* casu (v. Schaef. ad Hecub. Pors. 712.) dictum *demonstrat* quidem, sed ita, ut cum aliquo nomine proxime coniungi recte non possit, unde *adverbii*

quadamtenus naturam induit, verbo addendum. V. Schaefer. Mel. Cr. p. 77. I. Henr. Vossium ad Hymn. Cer. 87. p. 31. et ad Arat. p. 58. Matth. ad Eur. Hippol. 160. *τόδ' ἐξύπερθε* (*εἰσορῶ*) Phil. 29. *πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε* 36. *στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που* 163 an. *στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα* 772. *προσέρχεται τόδ' ἐγγὺς* 777. de malo suo ingravescente Philoctetes. Nos simili modo *da kommt es wieder*. *πάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε* 811. *ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε* Oed. R. 41. *οἵδε γὰρ τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν* 297. *αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ*, quae duo exempla etsi etiam secundae significationis, quam posuimus, esse possunt, elegantius tamen huic ordini accensentur. *κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται* 1294. *ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων* 1416. *πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ* Oed. Col. 29. *ὡς ἀνὴρ ὅδε* 32. *ecce adest.* *πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοὶ* 111. Male Brunckius *ὧδε*, de quo corruptelae genere v. Schaefer. Mel. Cr. l. c. p. 77.: soli codd. B. T. Brunckii, Vat. Fam. *ὧδε*, reliqui et Aldus *οἵδε*. *ὅδ' ἐκεῖνος ἐγὼ* 137 an. *καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος* 555. *ἔρχεται Κρέων ὅδε* 727. *αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν* 1109. *πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε* 1255. *αἵδ' οὐχ ἑκὰς* 1664. *ὅδε — βασιλεὺς χώρας* Ant. 155. *ὅδ' ἐκ δομῶν — περᾷ* 382. *καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη* 522 an. *ὅδε μὴν Αἵμων* 622 an. *ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν* 799 an. *πρὸς οὓς ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι* 859 m. *καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει* 1242 an. *ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρῴσκει δόμους* Trach. 68. *ὅδ' ἀναύδατος φέρεται* 964 an. *Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται* Ai. 882. *καὶ μὴν — οἵδε πλησίον πάρεισιν ἄνδρες* 1147. *ἰδὼν — Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον* 1203. *ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε* El. 1219. Sed sunt quaedam a viris doctis iniuria huic generi adnumerata. *τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις, τόδε* El. 4. non male interpreteris *en Argos*: nec tamen *ὅδε* adverbiascit, ut cum verbo coniungatur, sed loca circumsita monstrans paedagogus dicit *τόδε γὰρ τὸ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶ* *illa, quam hic circumspiciens intueris, Argiva terra est.* Plane ita dictum *ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς Λήμνου* Phil. 1. *ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδε ναίομεν* Trach. 39. *in hac, quam circa vides, urbe.* Haec tria igitur ex primo, quod posuimus, significandi genere sunt. Alia ad secundum, quo aliquid praesens commonstratur, referenda. *καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν* Ai. 540. *ille, quem vides.* *τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων* Ant. 1264. *τὰ μὲν* partitur, *alterum significans*, ut respondeat *τὰ δ' ἐν δόμοις*, quod sequitur. *τάδε* corpus Haemonis est, quod cum Creon manibus gestet, a nuntio tanquam praesens commonstratur. *ἥδε σοι κείνη πάρα* El. 655. *haec, quam praesentem vides, illa est, quam quaeris*; in brevius ita contrahitur hic sermo *ἥδ' ἐστ' ἐκείνη*,

ἣν παροῦσαν ὁρᾷς. Similiter dictum εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε El. 1207. *siquidem haec, quae gesto, Orestis sunt reliquiae.* Articulum hac significatione pronominis non addi clarum est.

e. Ex eodem fonte illud fluxit, quod ὅδε vel per se positum vel nomini additum *loquentem* significat, ut ἐγώ interpretari possis. V. Schaef. Mel. Crit. p. 114. ἠδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε Phil. 1025. φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε 1361. φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς Oed. R. 534. τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς μᾶλλον ἀθλιώτερος 815. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε 829. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός 1018. χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός 1464. ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου Oed. Col. 451. *non habebunt socium me.* τῷδ' ἀνδρὶ τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1331. quod exemplum propter additum ἐμός memorabile et apud Sophoclem unum. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1614. τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα Trach. 1062. τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη 1246. ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ καὶ τὰ νῦν ἔτι Ai. 78. κατέπεφνες τόνδε συνναύταν 886 ch. ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ El. 944. *mecum, sorore tua.* *Substantive* sic dicti ὅδε duo tantum exempla reperi: τῆςδέ γε ζώσης ἔτι Trach. 304. et ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1009 m. — Est, ubi χεῖρες αἵδε commode interpretere *meas manus:* χεροῖν κλέψασα ταῖνδε El. 1122. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆςδε χειρός Oed. R. 811. — Sed iniuria Schaef. Mel. Cr. l. c. huc retulit Oed. R. 41. ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόςτροποι, in quo versu οἵδε non est *nos*, sed *qui adsumus.* — Alibi ὅδε ὁ ἀνήρ, velut Oed. R. 1136. 1160. universe *praesentem*, et quocum et de quo loquimur, significare notum.

f. Ad *spatio coniunctas* res etiam adverbium τῇδε spectat, *hac, qua cernitis, parte* significans. ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων Phil. 204 ch. cf. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 549. ὡς ἂν ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1315. ὥςτ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ' οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον Oed. R. 857. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών; 1128. τῇδ', ὧδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς Oed. Col. 1544. τᾷδέ με, τᾷδέ με πρόςλαβε κουφίσας Trach. 1020 m. πηλαμὺς — ὡραία θέρους τῷ Βοσπορίτῃ, τῇδε γὰρ θαμίζεται Past. IV. 3. (446 D.); sic enim veri simile est corrigendum esse, cum apud Athenaeum p. 319, b. legatur τῷδε. — His, quae *proprie* dicti adverbii exempla sunt, adiungimus *tralationis* genus quoddam ostendentia. Et ad *tempus* quidem referas, et rerum, qualis nunc est, statum: οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 930. Ad *relativam* autem significationem, rem talem esse, qualem quis paulo ante memoraverit, illa: δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι Oed. Col. 647. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι, καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ 1446. τῇδε ad id, quod conquesta erat

Antigona refertur, δυστάλαινα ἐγώ, εἰ σοῦ στερηθῶ. ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῆδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω Phil. 1320. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προστρέπει βροτῶν; El. 1184. ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1294. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη Ant. 1098. ἀνάγκῃ τῇδε τοῦτο συντρέχειν Trach. 294. Falso autem in his exemplis numeres versum Trach. 551., distinctione mutata ab Hermanno sanatum: ᾗ δ' ἔχω, φίλαι, λυτήριον λύπημα τῇδ', ὑμῖν φράσω. Vulgo ante τῇδε distinguebatur, ad ᾗ δέ ut referendum esset utique otiose.

2. Haec quae adhuc exposuimus, a spatiorum rationibus sumuntur. *Altera* significatio pronominis praecipua, non minus quam in omnibus *locorum* nominibus, *temporis* est. Nam et *ipsum illud, quo nunc utimur, temporis momentum* diemve et annum significat ὅδε, et *rerum* hoc tempore gestarum *statum*, et res proxime *praeteritas* et *instantes*.

a. De *tempore nunc ipsum praesente:* ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Phil. 312. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ Oed. R. 438. νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ 1283. Ai. 743. 765. ἐς τόδ' ἡμέρας Oed. Col. 1140. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 1608. Trach. 737. El. 664. ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε 773. κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Ai. 743.

b. De *rerum statu nunc ipsum vigente:* ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε Phil. 756. τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον 784. τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐᾷ 809. ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ 887. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε 907. νοσεῖς τόδ' ἄλγος 1310. τῆσδε — νόσου βαρείας 1313. πρὶν — νόσου μαλαχθῇς τῆσδε 1318. ὀλεῖς με τοῖσδε τοῖς λόγοις 1374. ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1408. πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην 1437 an. ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος Oed. R. 307. τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι 666 ch. τῆσδε τῆς μάχης πέρι, ἧς νῦν ἔχονται Oed. Col. 424. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημα 717 ch. τήνδε τὴν — τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην 1123. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην 1460. ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὅδε Διόβολος 1463 ch. τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; Ant. 237. σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας 788 ch. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1080. *hunc qui nunc albus est, capillum gesto;* rectius sic intelligimus, quam de crine manu demonstrato. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Trach. 338. λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν 734. ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ 856 ch. *quae nunc adest*, Iolen. ut τήνδε τὴν παῖδα 581., et ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 890 ch. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 960 ch. *gressus nunc ingruens, s. modo auditus.* κακὸν τόδε λεύσσων 988 an. τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος 994 an. τίς — ὃς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει 998 an. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφο-

ῥαῖς 1039. πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον 1240 an. δείξω — τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66. qua nunc laborat insania. στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ 193 ch. τί τήνδ' — ἀφορμᾷς πεῖραν; 262. ἢ τάσδε φροντίδας μεθείς 479. οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 549. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν 786. τῷδ' ἄχει 928 ch. ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος 955. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν 1024. τόνδε dicit, quia bellum ante Troiam gestum nondum compositum erat. ἐς τ' ἂν — λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ El. 106 m. non hunc diem, sed diem cerno, i. e. vitam habeo, qualis nunc est. τῶνδε ληξάσῃ γόων 345. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 371. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 463. εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει 492 ch.; potest tamen ad relativae potestatis hoc exempla referri. σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε 641. ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηφαίστῳ πυρί; 870. ἥτις μοι σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; 1306., quod non traham ad rei proxime praeteritae exempla. τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1328.

c. De *re proxime praeterita*, ut illud, quo nunc utimur, tempus proxime quasi attingat: βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε Phil. 1035. *quem modo absolvit sermonem.* τίν' αὖ σὺ τήνδε — φωνεῖς φάτιν El. 320. Talia exempla viam ad relativam pronominis vim deflectendi monstrant, ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων Oed. Col. 560. *quam modo viam confeci*, cf. βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν Ai. 725. εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς El. 68. quae omnia scio relative dicta posse intelligi, ὅπως παιδὸς τόδ' ᾔσθετο — πάθος Ant. 1300. Licet hoc relativae significationis documentis accenseas. νυκτὸς — τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος; 208. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. νυκτὶ τῇδε El. 634.

d. De *re proxime instante*: καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι Oed. R. 1478. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα Oed. Col. 1434. ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν Ant. 866 m.

e. Deinc huc referendae *formulae* quaedam *adverbiales*, *temporis significantes*. τἀπὸ τοῦδε *posthac* Ai. 1355. ἐκ τοῦδε idem significans Ant. 574. ἐκ τῶνδε *iam* Ai. 810. *dehinc*: ἃκ τῶνδε δράσω Oed. R. 235. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. nam δεύτερ' ἐκ τῶνδε coniungenda, non λέγοιμ' ἂν ἐκ τῶνδε, quod *iam* significaret. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται 1251. κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας εἰς χίλια Naupl. V. 5. (379 D.) *rursus*, *deinde* reperit. Sed χειρώσομαι κἀκ τῶνδε Trach. 1099. *eo rerum mearum*, *qui nunc est*, *statu* significat, defectis viribus et lacero corpore.

3. Tertia significatio praecipua *relativa* est, *hunc, cuius vel proxime fecimus vel facturi sumus mentionem, revocans aut praenuntians.* Eius omnia exempla memorare non attinet.

a. *Res iam memorata respicitur.* κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε Phil. 37. *illud, quod dixisti.* μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου 61. πρὸς ναῦν εἶμι σοὶ παρεὶς τάδε 132. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε (τόξων) δαμῆναι 200 an. τί τόδε; 202 m. *cur hoc quod suasisti, faciam?* sc. ut taceam. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; 248. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις 319. δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε 372. δυςχέρεια μὲν — πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος 472. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης 571. quod non est praesentem demonstrantis, sed revocantis rem in colloquio memoratam: *ille, de quo quaeris, Philoctetes est.* Τεῦκρος — τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων 1046. sc. τὴν τοξευτικήν. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον 1161 ch. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖςδ' ἐγώ 1227. πρὸς τοῖςδ' ἴσθι, ὡς ἔστ' ἀνάγκη — Τροίαν ἁλῶναι 1323. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1417. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν Oed. R. 101. Brunckius τήνδε. Erfurdtius postquam tentarat τόδε ad sequentia referre, postea recte vidit, caedem spectari proximo versu commemoratam; τόδε est *de quo dixi,* αἷμα pro eo quod praecessit φόνος, variandae orationis causa dictum. Hermannus se torquet, quo correctionem suam τάδε lectori commendet. ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται ἴχνος — αἰτίας; 108. Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάςδε μαντείας 149. ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδε 219. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμὶν ὄντος 242. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; 354. δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν 406. ηὔδᾶτο μὲν τάδε 527. οὐδ' ἐραστὴς τῆςδε τῆς γνώμης ἔφυν 601. μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθείς 647. φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω 664 ch. sc. *quam mihi tribuis.* καὶ τίς χρόνος τοῖςδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; 735. αἰαῖ. τάδ' ἤδη διαφανῆ 754. στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούςδε τοὺς χώρους 798. τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆςδ' ὁδοιπορῶν πέλας 801. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ — ὁ προςτιθείς 819. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν 948. *ille,* de quo loquimur, *Polybus.* τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σε — ἐξελυσάμην 1002. εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν 1010. *parentum.* πῶς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015. *horum,* i. e. eorum, de quibus dudum loquor, Polybi et Meropes. ὁδοιπορεῖς δὲ πρὸς τί τούςδε τοὺς τόπους 1027. Cithaeronem. εἰς τόδ' ἥξεις 1158. δημόταις λέξω τάδ' ἐλθὼν Oed. Col. 79. οὐ μὰν — προςθήσεις τάςδ' ἀράς 152. ch. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ; 222. *Oedipusne ille tu es?* χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε 508. ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον 564 m. ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 592. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει 820. cum Musgravii emendatione; legebatur τῶνδε. τήνδ' ἐχειρού-

μην ἄγραν 954. εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖςδε τοῖς λόγοις τάδε 1130. οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου 1165. τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε 1184. non *hunc qui adest*, non aderat enim Polynices, sed *illum*, *de quo sermo est*. ἀκούσας τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον 1355. *eius vitam*. πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων 1436. *atque eius Diris*. ὥς σοι — ἀλκὴν ὅδε — γειτόνων ἀεὶ τιθῇ 1521. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; 1726 m. μήτε πελάζειν ἐς τούςδε τόπους 1758 an. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε Ant. 279. ἐτόλμας τούςδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 445. *quas ego proposui*. De eisdem v. 446—48. dicitur οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη, οἳ τούςδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους. Sententia paulo negligentius prolata est; manifesto pateret, si aut οὐ Ζεὺς οὐδὲ Δίκη ἦν, οἳ ὥρισαν, aut οὔτε Ζεὺς οὔτε Δίκη ὥρισεν legeretur. τούςδε νόμους enim Creontis edicta sunt cum divino iure pugnantia, non fas commune apud homines sanctum. Male igitur Erf. τούς pro τούςδε corrigebat. V. Herm. ὅςτις γὰρ ἐν πολλοῖσιν — κακοῖς ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 460. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου 486. Ἅιδης ὁ παύσων τούςδε τοὺς γάμους ἔφυ 571. *illas, quas crepas, nuptias*. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε 744. ἥδ' οὖν θανεῖται 747. Non demonstrat Antigonam Haemon, sed *eam* dicit, *de qua dudum collocuti erant*, nos interpretemur *sic*. οὐ γάρ ποτε — βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον 898. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 916. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν ἐρεῖς; Trach. 186. ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα τέρψιν τήνδε 293. μὴ στέρνον (σόν) ἀλγύνοιμι τοῖςδε τοῖς λόγοις 482. *illis*, quae nunc sermone nostro tractantur. διδοὺς δὲ τόνδε (πέπλον) 601. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδε — κτείνασα 736. si recte distinxit Herm. καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει 823 ch. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον — ἴδοι —; 832. θυμός ἢ τίνες νόσοι τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; 879 ch. v. αἰχμή. ἐπεῖδες — τάνδ' ὕβριν; 884 ch. ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος — μ' ἔκτεινεν θανών 1152. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. *illius facti*, quod memoravi, *culpam*. τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην 113. ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν 114. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή 274. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν 580. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο 1059. κἄμ' ἐπαυχῶ τῆςδε τῆς φήμης ἄπο (sc. ὅτι τεθνηκὼς ἀγγέλλομαι) — ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι El. 65. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; 380. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; 404. ἐκ δὲ τοῦδε (σκήπτρου) — βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν 413. ὅτι πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν 419. οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυςπρόσοπτ' ὀνείρατα 452. εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 463. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν 531. Narrat de expeditione Iliensi. εἰ δὲ σὺν δίκῃ

ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ 601. σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ 873. ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; 876. ἐξεπίσταμαι μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν 896. εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους 992. *illos tuos mecum communicatos.* οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν 1204. sc. Orestem mortuum esse. ὅδ' ἐστι 1345.

b. Ad *sequentia* refertur ὅδε *primum*, cum pronomen relativum post infertur, quod dialecticum genus consecutionis est. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Phil. 199 an. ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς 469. νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν 609. τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκ', ἣν ἐμοὶ πόλις — εἰσεχείρισεν Oed. R. 385. *Hoc* etiam *imperium, quod nunc habeo* significare potest. ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις 798. τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130. quod nihil impedit, quominus cum gestu demonstrantis dictum sit. ὅδ' ἐστὶν — κεῖνος, ὅς τότ' ἦν νέος 1145. τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν Ant. 619 ch. Falsum esse, quod olim affirmabant, ὅδε non referri ad aliquod ὅς insequens, recte Matthiaeus advertit Gr. Mai. §. 470. 2. quanquam de Sophocleis exemplis pauca memoravit. — *Deinde* autem secundum sententiae rationem ipsam ad sequentia refertur ὅδε, cum id quod quis memoraturus est, eo pronomine tanquam proxime proferendum praenuntiatur. τόδ' εἰπεῖν, ὅςτις εἴργασται τάδε Oed. R. 270. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς 729. τόδε δ' αὖ θαῦμά μ' ἔχει, πῶς — ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων — βιοτὰν κατέσχεν Phil. 681. τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς Oed. Col. 485. *quas tibi dicam preces.* ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί 791. ἀμείνου τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 573 an. ὕβρις δ' — ἥδε δευτέρα, τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν 478. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν Ai. 1225. χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, ὅςτις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει, κτείνειν El. 1497. Cf. Matth. ad Eur. Alc. 36.

c. Falsum autem Buttmanni decretum ad Philoct. 86. prolatum *relativa non praemitti pronominibus et correlativis gravius demonstrantibus*, velut ὅδε et τοιόςδε, quod temere secutus est vir circumspecto alias iudicio Nitzschius ad Hom. Odyss. I. 369. ὅςτις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; Ant. 460. ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν 662. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο Ai. 1059.

d. Hinc illud ducitur, quod etsi οὗτος minus manifesto demonstrans revocandae rei praecedentis provinciam legitimam habiturum erat,

tamen cum ὅ δ ε non commutetur solum, cuius rei exempla apposuimus, sed eodem versu eodemque sensu consocietur. Notavit sed minime satis explicate, ut qui in definienda pronominum vi peccaverit statim Matth. Gr. Mai. §. 470. 1. — τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Phil. 830 m. Philoctetes utrobique significatur. οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1423. ἢ τόνδε φράζεις; Oed. R. 1120.: cum quaesivisset Oedipus, nuntius respondet τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς. τὸν παῖδ᾽ ἔδωκας τῷδ᾽, ὃν οὗτος ἱστορεῖ; 1156. καὶ ταῦτ᾽ ἀκούειν κἄτι τῶνδ᾽ ἀλγίονα Ant. 64. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ᾽ ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων 297. αὕτη πόλεις τ᾽ ὄλλυσιν, ἥδ᾽ ἀναστάτους οἴκους τίθησιν 669. τούτω φιλεῖν χρή, τώδε χρὴ πάντας σέβειν El. 969. τοῦτον δ᾽ ἐγώ, εἰ μὲν δι᾽ ὀργῆς ἧκον, ἧς ὅδ᾽ ἄξιος, ἄτρωτον οὐ μεθῆκ᾽ ἂν Oed. Col. 909. Utrumque Creontem spectat. Paulo aliter dictum ποῦ ᾽σθ᾽ ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ᾽ ἦν πάθος; Oed. R. 732. Sed recte et ordine ταῦτα priora et τάδε sequentia spectans coniunguntur Oed. Col. 791.: plane ut in Eueni versu apud Stob. t. III. p. 129. Gaisf. Lips. De alia ratione ὅ δ ε cum ο ὗ τ ο ς et ἐ κ ε ῖ ν ο ς componendi mox videbimus.

e. Relativae potestatis etiam illa aliquando documenta sunt, cum τί, π ο ῖ ο ν, ο ἷ ο ν. τ ό δ ε coniuncta dicuntur. Nam οἷον τόδ᾽ Οἰνέως κόρη καθῆψεν ὤμοις ἀμφίβληστρον Trach. 1039. cum demonstrandi gestu prolatum ad primum significandi genus refertur. οἵαν τήνδε θωΰσσει βοὴν Ai. 328. et *illum quem audistis*, et *modo recentem clamorem* significare potest. Certiora haec sunt: πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς Ὀδυσσεὺς ἔπλει; Phil. 568. *quis ille fuerit, quem arcessiturus naviget?* ποῖον ἐρεῖς τόδ᾽ ἔπος; 1189 m. *quid hoc tale dicis*, i. e. *quid est illud, quod dicis?* ποῖον τόδε; sc. λέγω; Oed. R. 571. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε —; Ai. 46. — τ ί τ ό δ ε, cum τί significat *cur*, velut Phil 201 an. Oed. Col. 212. non est huius loci. τίνος δ᾽ Ἀτρεῖδαι τοῦδ᾽ ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῷδ᾽ ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; Phil. 594. τίνα — τόνδ᾽ ἐπηράσω λόγον; El. 380. τίν᾽ εἶπας — τόνδε μοι λόγον; Trach. 183. τί τόδ᾽ ἐπέπληξας; Oed. Col. 1727 m. non *cur mones absterritura*, sed *quid est illud, quod mones*. τί τόδε μάλ᾽ αὖθις; 1728 m.

f. Deinde sunt quaedam *adverbiascentes* formulae, relativam pronominis vim prae se ferentes. πῶς οὖν ὁ λῃστής — ἐς τόδ᾽ ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 125. Dubium est autem, quomodo εἰς τόδ᾽ ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα Oed. Col. 985. intelligendum sit, etsi verisimilius est τόδε ἀνόσιον στόμα coniungi. — εἰς τόδ᾽ ἥξεις Oed. R. 1158. *ita tibi fiet, illud tibi accidet.* τί δῆτ᾽ ἂν ὡς ἐκ τῶνδ᾽ ἂν ὠφελοῖμί σε; Ai. 533. *his rebus.* ἔξίκοιτο τοῦδέ γ᾽ οὕνεκα El. 379. *si non aliud est quidquam, utinam veniat*

4. Cum *aliis pronominibus demonstrativis* sociatur ὅδε. Et cum οὗτος quidem, quod significatione proxime attingit, longe rarius ita coniungitur, ut differant, quam ut simili potestate dicantur, de qua re monuimus. Si quando differunt, ὅδε *rem loco vel temporis momento nobis coniunctiorem* significat: nec ita tamen, ut id discrimen a poeta non spernatur aliquando. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρός Trach. 1246. *illud quod dixi* finem mali affert; τοῦδε τἀνδρός Herculem ipsum, qui loquitur, significat. δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε Phil. 372. Achivi arma Achillis, quae aut tanquam adsint, commonstrantur, aut quia pluris sunt Neoptolemo sciscitanti sic vocantur. εἰ τάδ' ἐν τούτοις Ant. 39. *si haec res eo, quem memorasti, loco est;* οὗτος relative dicitur, ὅδε de re nunc ipsum acta. Paulo aliter haec duo exempla habent: ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μεῖναι, εἰ τούτῳ δοκεῖ Phil. 1064. τοῦδε Ulixem spectat, τούτῳ Philocteten, quorum uterque praesens adest; sed ὅδε dictum ob eam, quae in negotio facessendo Ulixi et Neoptolemo intercedit, societatem. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἔα Trach. 343. Nuntius cum Deianira colloquens ταῖσδε dicit de mulieribus Trachiniis ex quibus chorus efficiebatur, τούτους de captivorum Oechaliensium agmine; illis enim et ob urbis patriae communionem et sentiendi rationem unice conveniebat audire sermonem non omnibus vulgandum. — Sed haec discrimina poetarum licentia confundi ostendit Aiacis locus v. 1011. οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων πρὸς τοῦδ' ὄλωλε. οὗτος Aiax et ἐκεῖνος Hector recte contra ponuntur, τήνδε δωρεάν gladium Aiaci dono datum, in quem incubuerat, significans non minus apte dictum, sed τοῦδε non constat sua ratione, sive ξίφος sive Ἕκτορα subaudias.

Cum ἐκεῖνος consociatum ὅδε *rem aut locis aut tempore aut gravitate nobis coniunctiorem* significat, neque videtur illud discrimen negligi apud tragicos; nam de prosaicis scriptoribus v. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 28. ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε El. 774. de Electra et Oreste. ἐκείνῳ τῇδέ τε Ant. 566. de Haemone et Antigona. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων νέμων 1296. de praesentibus et olim factis. κεῖνοι δὲ — Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες, — τάςδε δ' ἅσπερ εἰςορᾷς χωροῦσι πρός σε Trach. 282. κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε Ai. 1018. *ego mea, ille sua.* πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; Oed. R. 599. *quae nunc possideo.* γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων 928. E Iocasta Oedipi. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Phil. 509 ch. Atridarum et Philoctetae. κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 464.

Sed et *in eadem re significanda* arctius copulatur cum aliis pronominibus ὅδε; quo in genere cavendum ne quid abundans et supervacaneum

agnoscere videamur. κἀμὲ καὶ κεῖνον τάδ' ὁρᾷς δρῶντα Phil. 1240.: illud ipsum, quod tu facis. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη Ant. 380. en illam. ὅδ' ἐστίν, ὦ τάν, κεῖνος, ὅς τότ' ἦν νέος Oed. R. 1145. ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος Phil. 261. en illum me. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ Oed. Col. 137 an. ἥδε σοι κλεινὴ πάρα El. 665. Haec quidem δεικτικῶς adverbascunt; sed aliud est τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον (σῶμα Ἠλέκτρας, de quo quaesiverat Orestes) El. 1160. illud, de quo quaeris, hoc est.

5. Aliquando ὅδε bis deinceps ponitur significans diversa. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο Oed. R. 948. 49. ὅδε Polybus est, τοῦδε Oedipum, qui praesens aderat, spectat.

6. Notabile est τάδε aliquando de una certa re dictum reperiri. ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδε; Oed. Col. 887. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ δεινά, τὸν Λαερτίου ἔμ' ἐλπίσαι — δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις; Phil. 624. λέγεις Ἀτρείδαις ὠφελος, ἢ 'πὶ ἐμοὶ τάδε; 1370. V. Valck. ad Phoen. 430. Schaefer. ad Dion. Hal. de C. V. p. 80. Inprimis observandum de nomine proprio sic τάδε additum habente. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι Oed. R. 1326. Apud Sophoclem hoc huiuscemodi unum exstat exemplum, plura apud Euripidem: οὐ τάδε Βρόμιος Cycl. 63. οὐκέτι Τροία τάδε Troad. 100. οὐ γὰρ Ἰσθ' Ἕκτωρ τάδε Andr. 168. Cf. καὶ ταῦτ' Ὀδυσσεύς Rhes. 858. V. Matth. ad Troad. l. c. Meinek. ad Menandr. p. 129. Krueger. ad Dion. Hal. Historiogr. p. 22. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 201. Sed diversissima miscet Blomf. gl. Aesch. Pers. 1.

7. Versum plurali τάδε quam singulari τόδε maluisse finire tragicos observavit Valck. ad Phoen. 430. τόδε apud Sophoclem, ut τάδε non minus recte diceretur, exstat Phil. 1346. Oed. Col. 22. 965. Trach. 366. El. 130 m. 1018. 1248. τάδε autem, cum et τόδε aptum esset ad sententiam, Phil. 991. 1230. Oed. Col. 1035. Ant. 517. El. 1449. Trach. 578. Tynd. I. 6. (572 D.), quae nominativi exempla sunt; accusativi haec: Phil. 533. 593. 968. 982. 1219. 1226. 1234. 1352. 1370. Oed. R. 223. 401. 568. 599. 646. 850. 1050. 1064. 1476. Oed. Col. 343. 417. 479. 498. 824. 856. 991. 1130. 1509. Ant. 66. 87. 219. 248. 294. 302. 438. 443. 446. 681. 1060. Trach. 189. 354. 887. 924. 931. 1237. 1247. Ai. 22. 361. 720. 784. 1016. 1259. El. 457. 785. 870. 909. 1014. 1113. 1171. Alet. VII. 5 (94 D.). Haec exempla fere omnia tertiae illius sive relativae significationis sunt, cui cum ita non satis definite loquamur, melius singulari pluralis numerus convenit.

Ὁδίτης viator. ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων Phil. 147. Philoctetem dicit antri incolam, qui tum quidem aberat. — Accentus nominalium est: v. ἀγρώτης.

Ὁδοιπορέω. 1. Proprie dictum intransitive *iter facere*, transitive *peragrare* significat. Illo modo legitur ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας Oed. R. 801. οὐ γὰρ ἂν — ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν Oed. Col. 99. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν (λέγω) 844. οὔκουν — μὴ — ὁδοιπορήσεις 853. Par. A. Ricc. edd. ante Brunckium ὁδοιπορήσῃς, quod revocarunt Elmsl. et Reisig. v. οὐ μή. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν — ὁ ξένος — ὧδ' ὁδοιπορεῖ 1253. *huc accedit.* ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; El. 1088. — Transitive dictum exstat: ὡδοιπόρεις δὲ πρός τί τούςδε τοὺς τόπους; Oed. R. 1027. de pastore cum gregibus montium vastitates peragrante. — 2. *Cum figura* dicitur: ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ inc. LVII (714 D.). ἦ που — ὑψηλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις Ai. 1209. de homine sese iactante, v. ἄκρος, et schol. Arist. Acharn. 638.

Ὁδοιπόρος viator. θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων Oed. R. 292.

Ὀδός limen. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδός, ἔρεισμ' Ἀθηνῶν Oed. Col. 57. ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὀδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον 1586. Utroque loco idem significari ex vocabulo χαλκόπους alteri addito et χαλκοῖς βάθροισι colligitur et exposuit accuratius Reisig. Enarr. p. XXXVIII. Priore loco libri omnes ὁδός, quamvis adversante oraculo apud scholiasten, in quo χάλκεος οὐδός memoratur, quippe specus, qua descensus ad inferos ferebatur, aeneis substructus gradibus. Altero loco ipso quoque libri plurimi cum aspero spiritu, ὁδόν; soli Par. F. T. Ricc. ὀδόν, quo ducit gl. Laur. A.: ἀντὶ τοῦ οὐδόν, quibus in Ricc. additur ὅπερ ἐν ἀρχῇ εἶπεν χαλκόπουν. Apud Suidam v. ὁδό: vulgo οὐδόν legitur, sed cod. bibl. Corp. Chr. Coll. Oxon. ὁδόν, Leid. rectius ὀδόν. Spiritum iam antiquitus fuisse qui legerent, ex Eustathio discitur p. 156, 32. Accentus idem a veteribus praecipitur, qui in ὁδός esse, v. Etym. M. p. 615, 9.

Ὁδός. 1. *via.* σχιστὴ δ' ὁδός Oed. R. 733. v. Musgr. l. c. et Mueller. Orchom. et Min. p. 37. κἀξ ὁδοῦ με — πρὸς βίαν ἠλαυνέτην 804. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος Oed. Col. 113. Suid v. κατ. φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ Ai. 37. *processi.* βοῦς ὑπὸ — μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται 1233. παρακτίαν στείχων — ὁδὸν Thes. I. 2 (233 a. D.). βᾶτ' εἰς ὁδὸν inc. LX. 2, 1 (724 D.). — ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς Oed. R. 1399. de illa σχιστῇ ὁδῷ. ἔνθα δίστομοι — συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί Oed. Col. 905. — 2. *iter s. quod quis facit, via.* ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα Phil. 981. κατερητύσων δ' ὁδόν, ἣν στέλλει 1402 an. συμπράκτωρ ὁδοῦ Oed. R. 116. *itineris consors.* Affert Suidas v. συμπράκτωρ. σὲ τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι 1478. Recte schol.: ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλονότι τὰς κόρας.

Altera ratio apud Triclinium proposita de vita futura vel imperii tenendo cursu sententiarum rationi minime congruit. Totus enim in desiderio filiarum Oedipus est. — *μακρὰν γὰρ — προὐστάλης ὁδόν* Oed. Col. 20. Apud Suidam v. *οὐ τριπλοῦν ἐπίῤῥημα* legitur *ὁδοῦ*. *τήνδε τὴν ὁδόν* 96. *ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ* 1023. *viam praeire*. *τῆς δεῦρ' ὁδοῦ* 1167. *οἴαν ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν* 1402. *ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα δύσποτμος* 1434. iter cum exercitu ad Thebas obsidendas suscipiendum dicit. *θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν ἥκει τῆσδε τῆς ὁδοῦ* 1502. *ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά* Ant. 232. *ἥκομεν κοινὴν ὁδόν* 975. *ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ* Trach. 108 ch. *ὁδὸν — τὴν τελευταίαν — ὁρμᾶται ἀπ' οἴκων* 154. *ὁ. τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων* Ai. 725. *ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον* 973. *οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ* El. 396. *ἰὼ — φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι* 1265 m. *γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ* 1287. *ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον* 1306. *τοιαύτην — ἐξήκεις ὁδόν* 1310. *ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται* 1403. Illo. — *ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων* Oed. Col. 559. *ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς* 1399. *ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν* Ant. 226. *ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;* 1198. *εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς* El. 68. — 2. *Tralate* bifariam dicitur. *Primum* de *itinere mortis instituendo*. Huius loquendi formulae haec exempla sunt: *τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν* Ant. 801 m. *ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν* 869 m. *βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν* Trach. 872. Quorum exemplorum alterum propius a primitiva vocabuli significatione abest. Deinde de *ratione cogitandi faciendique*. *πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις* Oed. R. 67. *θεὸς — μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς* Ant. 1260 m. *saevis modis impegit et irruit.* Sic videtur intelligendum Creus. III. 4. (324 D.), ubi cum quis se nolle nimiis uti opibus professus sit, ita pergit: *φθονεραὶ γὰρ ὁδοί;* quod si de sententia non plane, ut videtur absoluta existimare licet, *vitae modum invidiae plenum* significat. — Hinc illud est quod exstat de *auspicii capiendi et divinationis* varia ratione et arte, de qua re v. Spanhem. ad Callim. Lavacr. Pall. p. 626. *τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς* Oed. Col. 1316.; hoc quidem, de avium praepetum volatu dictum viam transferendi vocabuli praemunit. *φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν* Oed. R. 311. gl. *μέθοδον*. Cf. Brunck. l. c. et in Ind. in Aristoph. v. *ὁδός*.

Ὀδουρός *latro*. *π ε ι ρ α τ ά ς*, τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν. — *Σοφ. ἐν Αἰγεῖ·* (fr. V. 23 D.) *π ῶ ς δ ῆ τ' ὁ δ ο υ ρ ὸ ν ο ἶ μ ο ς ἐ ξ έ β η ς λ α θ ώ ν;* Schol. Pind. Pyth. II. 62. Codd. *ὅμως ἐξέβης;* emen-

davit Valck. Anim. ad Ammon. p. 194. Acuitur: v. Etym. M. p. 353, 16. cf. 460, 21.

Ὀδούς dens. ὀδόντα πρῖε τὸ στόμα inc. XCVIII (777 D.). — De tono laudasse satis est Herod. π. μον. λέξ. p. 21, 33.

Ὀδυνάω dolorem creo. Medium s. passivum potius dolere significans solum legitur idque semel: ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη El. 794.

Ὀδύνη dolor. Proprie *corporis*: ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρὸς Phil. 185 ch. ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, ὕπνε δ' ἀλγέων 816 ch. Affert Eust. p. 981, 16. ἐν δυςαπαλλάκτοις ὀδύναις Trach. 956 ch. δυςιάτους interpretatur schol. Rom. μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρός 971 an. πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις 982 an. λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν — βίοτον 1017 m., ut Musgravius quidem coniecit, recepit Hermannus. Libri ὀδύναν βιότου. Illa ex schol. fluxit emendatio, τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν exhibente. Quod Apitzio videtur λαθίπονον ὀδυνᾶν βιότου, adscita parte Musgravianae emendationis posse scribi, si λαθίπονον βίοτου componas, sensu cassum est, si ὀδυνᾶν βιότου, putidum. Tertia ratio excogitari potest, βίοτον λαθίπονον ὀδύναν, quasi λαθῶν τὴν ὀδύνην, adiectivo cum casu verbi dicto. Sed praestat Musgravii ratio. δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ach. Am. III. 2. (164 D.) si illud Sophoclis est, v. ἐρείκω. — Transfertur ad *animi* dolorem: τὸ γὰρ ἐξ λεύσσειν οἰκεῖα πάθη μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει Ai. 255 an. Sententiam affert Stob. Serm. XCIX. 21. Eust. p. 1422, 60. Tzetz. Chiliad. X. 582. ἔξω σαι γλώσσας ὀδύναν Phil. 1127 ch. Explicuimus sententiam aliquanto difficiliorem in v. γλῶσσα. — De accentu v. Arcad. p. 112, 18.

Ὄδυρμα fletus, lamentatio. κατεῖδον — πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην Trach. 50. οὔτ' ὀδυρμάτων ἔλειπτ' οὐδέν 932.

Ὀδύρομαι lamentor. τοιαῦτα — καὶ λέγει κὠδύρεται Ai. 320. *et sermonibus et lamentationibus profert.* ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται 376. Stob. Ecl. I. 3. Suid. v. ξὺν τῷ. μή τοι μ' ὀδύρου Oed. Col. 1441. Elmsleium contra libros δύρου corrigentem, alterum autem eripientem tragicis refutat Hermannus ipsius verbis, quippe unum exemplum Eur. Phoen. 1750. productiori formae praesidio esse fassi. Cf. δύρομαι. τὴν παῖδα ταύτην οἵ' ὀδύρεται πόλις Ant. 689.

Ὀδύσασθαι odisse. πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί rationem nominis sibi inditi reddens Ulixes dicit. Brunckius versiculos eos duos in Niptris posuit IV. 2. (408 D.) nec minus bene ad Syndipnon referrentur. ὠδύσαντο, quod vulgo sic scribitur, retinendi causa nulla fuit.

Ὀδυσσεύς n. pr. Ὀδυσσεύς Phil. 344. 371. 427. 564. αὐτὸς Ὀδυσσεύς 568. δόλιος Ὀδυσσεύς 604. Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. 950. ὀρθῶς Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. IV. 1 (408 D.). Sed vitiosam librorum

scripturam φῶτ' ἰχθοδοπόν, μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κακ' ἐμήσατ' Ὀ δ υ σ σ ε ύ ς Phil. 1124 m. et illud arguit, quod Ulixes ipse φώς ille est ἰχθοδοπός, et versus ratio. Nomen additum ab aliquo, qui φῶτα ἰχθοδοπόν explicaturus esset. — Ὀδυσσεῦ Ai. 36. 118. 1325. 1353. Phil. 1036. ἄναξ Ὀδυσσεῦ Ai. 1295. 1300. Phil. 26. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ Ai. 1360. — ἡ δ' Ὀδυσσέως βία Phil. 314. 589. τῆς Ὀδυσσέως βίας Phil. 321. πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως 384. ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως 404. πλήν γ' Ὀδυσσέως 439. Ὀδυσσέως λέγοντος 592. τῆς Ὀδυσσέως πειθοῦς 632. Ὀδυσσέως χάριν Ai. 933. ἄγ' Ὀδυσσέως κλύω Phil. 964. Ὀδυσσέως, ἐμοῦ γε 965. μῶν Ὀδυσσέως ἐπῃσθόμην; 1279. Αἴαντα — ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν 1349. — ἀμφ' Ὀδυσσεῖ Ai. 296. Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν Phil. 64. — Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω Ai. 104. — Ὀδυσσέα — ἐλεύσσομεν Phil. 1204. Hoc loco ᾱ accusativi producitur, in Ai. 104. cum synizesi pronuntiandum tribus syllabis. Tenuior forma inprimis Homerica non legitur.

Ὁδωτός. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά Oed. Col. 496. ο ὐ χ ὁ δ ω τ ά, οὐκ ἐν ὁδῷ, οὐδὲ ἀνυστά. οἷον, οὐ βαδιστέα μοι οὐδὲ πρακτέον ταῦτα. — ὁ δ ω τ ά, ἀνυστά, εὐωδωμένα schol. viam ad libationes et preces fundendas a se viribus imbecillo confici non posse Oedipus ait.

Ὅθεν *unde*. 1. Proprie bifariam significat. Primum *eum, unde aliquid vel venit, vel exit et amovetur, locum.* δῶμα Πελοπιδῶν — ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων — ἤνεγκα κἀξέσωσα El. 11. ὅθεν μόλοι παράμερος (sc. ἐκ νησιώτιδος ἑστίας) Trach. 657 ch. εἶρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλοτε — ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι, πόρον Phil. 697 ch. ad ea loca accessit, unde mali sui levamen arcesseret. Et cum notissima attractione: βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει Oed. Col. 1229. cf. κεῖθεν, quod adverbium hic a relativo altero attractione afficitur; ipsum autem ὅθεν a praepositione attractionem patitur Trach. 698.: ἐκ δὲ γῆς ὅθεν προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί. Nam si accuratius consideres, ὅπου προὔκειτο dicendum; dicitur ὅθεν, quod sententiae vis in spumis ex humo ebullientibus cernitur. *Altera* significatio rerum secundum locorum propinquitatem deinceps sequentium est; quemadmodum etiam Latinis *inde* dicere mos est. ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν inc. XCIV. 1 (782 D.). — 2. Ad fontem rei et originem indicandam *transfertur*, et a locis quidem genitalibus sumpta figura: τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν, ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη Oed. R. 1498.

Ὅθι *ubi*. εἴην, ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ — Ἄρη μίξουσιν Oed. Col. 1048 ch. Sed cum non sit nisi melicarum partium ὅθι, quod recte secundum Elmsleium Hermannus monuit ad Eur. Iph. Taur. 35.,

El. 699. non ὅθι sed ὅτι latet. — De tono disputat Apoll. de adv. p. 573, 14.

Ὁθοὕνεκα cum ab aliis disiuncte scribatur ὅθ' οὕνεκα, a plurimis uno vocabulo, diversa etiam ab origine repetitur. Schaeferus quidem cum divisim scribens etiam reprehendere alterius rationis patronos videatur ad Ai. 123., in Ind. Hecubae Porsonianae ab ὅτι ducendum affirmat, altera parte num οὕνεκα an ἕνεκα sit, non ultra definita; quorum illud abundantiam habet, hoc sensu evertitur. Subtilius quam vere Reisigius enarr. Oed. Col. p. CXXVIII. ex ὅθι οὕνεκα coaluisse existimat, ut sit *ubi id est, cuius causa quidque fit.* Lobeckius in Aiace primum iunctim scribi curavit, quam rationem cum Buttmanno probasset (Gr. Mai. vol. I. p. 121.) et Hermanno, eandem accuratius persecutus parerg. ad Phryn. p. 657., ne non intelligeretur, quod brevitatis summae studioso ab ipso Buttmanno acciderat, diligenter cavit. Et puto nunc vulgo consentiri, ut οὕνεκα ex οὗ ἕνεκα, ita ὁθούνεκα ex ὅτου ἕνεκα contractum esse. Sed imponendam syllabae alteri coronidem esse, nisi quis universe innocentis illius signi, ut Angli quidam, hostis sit, recte dicit Passovius iure miratus quod nemo vulgo faciat. — 1. Causam rei factae circumlocutione reddit, ὅτι, *quod* significatione aequans. *Optativum* sic non patitur, nisi orationis obliquae. ὁθούνεκ' οὐκ ὄψαιντό νιν Oed. R. 1271. *Indicativum* autem in re facta faciendave recta oratione significanda: ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει Oed. R. 1016. πρατόν νιν ἐξέπεμψεν —, ὁθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον — δόλῳ ἔκτεινεν Trach. 276. ὁθούνεχ' ὑστάτην ἔπεμψ' ἐγώ 568. ἐποικτείρω δέ νιν — ὁθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ Ai. 123. ζηλοῦν ἔχω, ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 549. ὁθούνεκ' — ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἰχθίω Φρυγῶν 1031. ὁθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος El. 1181. — 2. Plane ut ὡς et ὅτι, quae sentias dicasve proponendis constitutum est, qua orationis forma etiam infinitivo utimur. *Indicativum* plerisque locis ut in re certa nec opinabili adsciscit. οἶδ' ὁθούνεχ' ἕξεται Phil. 630. (λέγοις ἄν) — ὁθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς Oed. R. 572. γνώσει τάδε, ὁθούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι Oed. Col. 857. ἐκλανθάνει, ὁθούνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται — σεβίζειν, ἥ δὲ τοῦθ' ὑπερφέρει 1010. οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ; Trach. 810. ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς ὁθούνεκα τέθνηκ' Ὀρέστης El. 47. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω 607. Subauditur indicativus: κλύων, ὁθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας El. 1300. Sed *optativus* sequitur, cum res non tanquam facta, sed ex loquentis, qualis ipsi videatur, mente proponitur; nec tamen nisi sententia, unde suspenditur secundaria altera, praeteritum verbi

habet: ἤδη δ' ἀθρόνην ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον οὐ δέξοιατο Oed. Col. 948.

Oi interiectio significandi *doloris* potissimum, sed aliquando etiam indignabundam exclamationem efficit. Cuius rei apud comicos usitatioris apud Sophoclem unum exemplum exstat, οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. *oho, quam loquax es.* — Dolorem significans 1. cum *nominativo pronominis personalis* coniungitur, maxime addito adiectivo. οἴ 'γώ Ai. 790. οἴ 'γὼ τάλαινα El. 664. 1104. Verisimile est, sic extrito ἔ scribi in plerisque libris, etsi horum in hoc genere non maxima est auctoritas; certe ea est ἔ pronomen et praepositiones ordientis natura, ut aphaeresi tum facile, tum necessario exterminetur. 2. Maxime usitatum est οἴ *cum dativo*, οἴμοι, quod sic coniunctim scribendum esse primum ex eo constat, quod eliditur ultima, deiu quod Apollonius in adverbii naturam degenerasse, pronominis exuisse diserte testatur de Pron. p. 42. de Adverb. p. 536, 28., hoc quidem loco eos refellens, qui contra communem, ut videtur, antiquitatis usum unum esse vocabulum negabant. Dativus saepe *solus* additur: Phil. 332. 363. 424. 905. 957. 964. 966. 1052. 1334. Oed. R. 1033. 1169. 1419. Oed. Col. 1256. Ant. 49. 86. 1092. Trach. 738. 1123. 1135. 1220. 1231. Ai. 778. 796. 902. 924. 981. 1003. El. 1467. 1471. Haec quidem *diverbiorum* sunt, et exclamandi vocabulum ipso versu comprehensum exhibent, praeter Ai. 981. At *melicorum* haec: Ant. 832. 1257. 1261. 1280. Oed. R. 1315. Trach. 969., intra versum haec duo et Ant. 1261., reliqua ut exclamationes singula membra efficiant. *Anapaestorum* unum est Ant. 924. Cum *adverbio* praeterea addito dicta haec sunt: οἴμοι μάλ' αὖθις Oed. R. 1316. Trach. 1196. senariorum utrumque, ita tamen ut ille melicae lamentationi proxime inferatur. Porro additur *nominativus pronominis aut adiectivi* ad eum, qui dolens exclamat, spectans, de quo genere disputat Apoll. de pron. p. 43. ridens eos, qui ὤμοι s. ὤμοι ἐγώ tanquam abnorme dicendi genus mirarentur. οἴμοι τάλας Phil. 414. 618. 983. Oed. R. 744. οἴμοι τάλαινα El. 778. 871. 914. 918. 1097. 1401. Oed. Col. 832. 1429. Ant. 559. Trach. 374. Ai. 787., quae omnia diverbiorum sunt. οἴμοι ἐγὼ τλάμων Trach. 982 an., quorum anapaestorum ratione non perspecta Brunckius μοι iteravit. Additur etiam *vocativus alloquendi*. οἴμοι πάτερ, τί μ' εἶπας Trach. 1193. in senario. Porro cum *genitivo* dicitur, cuius eadem vis, quae nominativi, explicandus autem ex casus absoluti ratione. οἴμοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. *hei mihi quod misera sum*, i. e. *miserae mihi.* Nam cum non de Antigona sed de sese sollicita Ismene sit, ne sorore orbetur, fieri nequit ut σου ταλαίνης coniungantur. Sic explicandum οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφο-

ρᾶς El. 1170. *τάλαιναν* enim *συμφοράν* dici minime convenit, ut genitivus potius causae reddendae videatur, quem vulgo adiiciendo ἕνεκα explicant. Nam *genitivus* eiusmodi etiam alibi dici reperitur: cf. Lobeck. ad Ai. 903. et Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 138. *οἴμοι γέλωτος* Ai. 360. Laur. A. *ὤι μοι*, unde fortasse scribendum *ὤμοι* s. *ὤμοι γέλωτος*, *οἴμοι κελεύθου τῆς τ᾽ ἐμῆς δυςπραξίας*, *οἴμοι δ᾽ ἑταίρων* Oed. Col. 1401. 1402. *οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου* El. 1132. Denique *elisa ultima syllaba sententia causam doloris reddens particula ὡς infertur.* De *οἴμ᾽ ὡς* indignationis indicio Ant. 320. iam monuimus. *Doloris* et *commiserationis* haec sunt *οἴμ᾽ ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν* Ant. 1256. *οἴμ᾽ ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν* Ai. 347. *οἴμ᾽ ὡς ἀθυμῶ* 584. — 3. Sed ut reliquae doloris significandi exclamationes *αἰαῖ*, *οἴ οἴ*, etiam *οἴμοι μοι* s. *οἴ μοί μοι* iteratam habet pronominis speciem. Sic certe plerique adhuc scribebant, ut vitiose ferebatur *οἴ μοί μοι* apud ipsum Apollonium de adv. p. 537, 21. Quae scriptura etsi apud hunc librariis deberi videatur, haud dubie tamen ab eis defensa est, qui pronominis naturam interiectioni adhaerere affirmabant. Nam ipse Apollonius et rationis tenax et *παράδοσιν*, ut videtur, secutus non modo inflecti docet *οἰμοιμοῖ* sed cum *ὀτοτοῖ* et *οἰοιοῖ* componit, quorum prius certe inflexo accentu notari debere in confessu est, p. 588, 25. — Hoc a diverbiis excluditur; in cantico est Phil. 1108. Exstat etiam in lyrica exclamatione canticorum similitudinem praeferente El. 1149. 1153. Sed ibi Hermannus propter catalexin trimetris parum apte interiectam *οἴμοι* scripsit. Addito adiectivo *οἰμοιμοῖ τάλας* exstat Phil. 777. idque in senario. — 4. Semel legitur *οἴ μοί μοί μοι* Phil. 1075 m. cui cum in antistrophico versu respondeat *αἰαῖ*, quod dici *αἲ αἲ αἲ* non potest, neque satis constet accentus ratio, quem inflexum esse *οἰμοιμοιμοῖ* parum probabile videtur, ad id inclino, ut *οἴμοι* corrigendum esse iudicem. Ceterum hic quoque *ὤι μοι* Laur. A. — Testatius utique apud tragicos est *οἴμοι*, quam *ὤμοι* s. *ὤμοι*; sed hoc qui plane exstirpaturi erunt, velut Elmsleium et Blomfieldum, sequi parum consultum foret. v. *ὤ* s. *ὦ*. — *οἴμοι* et *ὤμοι* s. *ὤμοι* penacui docet Apoll. de adv. p. 536, 28 sqq. de pron. p. 542, B.

Οἷ quo. 1. Proprie dictum; *οἷ θ᾽ ἱκάνομεν* El. 8. *ὡς σὺ θ᾽ οἷ θέλεις σπεύδῃς* Trach. 332. *οἴκησις — οἷ πορεύομαι* Ant. 883. *τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην* Ant. 228., in quo ne species quidem attractionis inest. Cod. Par. *οἷς.* 2. *Tralate:* *ἐπίστω γ᾽ οἷ μ᾽ ἀτιμίας ἄγεις* El. 1024. Cod. Mon. *ποῦ*: quippe aliquando frequentius ab hoc adverbio genitivus suspenditur. — Addimus *οἵπερ*, quod non rectius quam *καίπερ* duobus

vocabulis scribitur. χωρήσομαί ποι, οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 390. — De accentu generis praecipit Apoll. de adv. p. 586, 16.

Οἴαξ (ᾱ, v. Valck. ad Hippol. 1226.) *gubernaculum.* πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ᾽ ἅμα inc. LV. (712 D.), de re difficillima dictum. — Accentum generis notavit Arcad. p. 18, 18.

Οἰᾶτις Oeensis. *Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ* Oed. Col. 1064 ch. Duplex huius nominis explicatio prostat, altera tanquam proprii, tanquam appellativi altera. Nam Hesychius Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ· Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ., τῆς προβατευομένης, ἐκ νεμήσεως (sic distinguendum)· οἱ δὲ ἀπὸ Οἴης τοῦ δήμου, κακῶς· οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. Quorum similia apud Eustathium leguntur p. 1165, 46. Cur antiquitatum atticarum scrutatores nonnulli a pago *Οἴη* ductum *Οἰᾶτις* negarent, bene ex Steph. Byz. ostendit Reisigius enarr. p. CXXXVII. Cum enim et *Οἶα* unde *Οἶαθεν*, quae Οὖα Stephano dici videtur, et *Οἴη* pagi attici fuerint, ille Pandionidis tribus, cuius scholiasta Oed. Col. l. c. et ex hoc Suidas mentionem faciunt, hic Oeneidis, ille nullis fortasse aut exiguis, hic egregiis in Thriasio campo pascuis insignis, ille longe dissitus, hic proxime adiacens locis, quos insederat Oedipus, ignorantibus interpretum quibusdam utrius a Sophocle memoria iniiciatur, eos qui de Pandionidis tribus pago intelligi vellent, a peritioribus eo magis improbari necesse erat, quod ab *Οἴη* Οἰῆθεν et Οἰῆτις, non Οἴαθεν s. *Ὄαθεν* et Οἰᾶτις dicebatur; dorismo autem in cantico usum esse Sophoclem non videbant. Idem Reisigius a pascuis *οἰᾶτις* dici non potuisse docuit. — De tono generis illius docuit Arcad. p. 35, 24.

Οἶδα. I. *Formae.* 1. *perf. ind.* οἶδα Phil. 320. 560. 576. 622. 630. 676 ch. 744. 885. 926. 934. 1320. 1376. Oed. R. 59. 527. 530. 560. 571. 655. 1038. 1133. 1251. 1367. 1371. 1450. Oed. Col. 24. 50. 453. 568. 662. 669. 672. 801. 810. 856. 1163. 1611. Ant. 16. 89. 249. 270. 413. 1030. 1045. 1236. Trach. 22. 67. 313. 316. 365. 711. 1140. 1182. Ai. 121. 557. 735. 779. 918. El. 131. 346. 662. 679. 826 ch. 835 m. 1099. Aload. VII. 1 (105 D.). Synd. VII. 3 (152 D.). Dan. I. 1 (176 D.). Thyest. III. 1 (236 D.). Past. VI. 6 (449 D.). — οἶσθα Phil. 241. 249. 442. 743 bis. 745. 841 ch. Oed. R. 43. 415. 543. 570. 574. 655. 1014. 1128. 1142. 1517. Oed. Col. 75. 662. 1472. Ant. 2. 316. 1044. Trach. 76. 624. 1181. 1209. Ai. 1270. El. 55. 910. 936. 1299. 1340. Ulix. Fur. I. 1 (411 D.). — οἶδε et οἶδεν Oed. R. 230. Ant. 453. 517. 1035. El. 1434. Trach. 41. 312. Iobat. I. 2 (280 D.). — ἴσμεν Ai. 23. — ἴστε Oed. R. 66. Oed. Col. 220 ch. — ἴσασι Ai. 944. In Aiacis v. 23. Etym. M. ἴδμεν scriptum reperit, cuius formae atticis inusitatae certa fide documentum nullum est (p. 466, 12.). οἶσθε num Sophocles dixerit pro ἴστε, in-

certum est, siquidem gr. in Anecd. Bachm. vol. II. p. 358, 20. οἶσθα ἐπὶ δευτέρου προσώπου γράφει ὁ Σοφοκλῆς scribens κάτοισθα potius in mente habuisse putandus est, quod in Oed. R. 926. a codd. bonis pluribus ministratur; quanquam ignoto auctori eique de re alias non satis testata fides habenda vix videtur. — *coniunctivus.* εἰδῶ Phil. 238. Oed. Col. 893. ubi vett. libri ἴδως verum ex Tricl. Brunckius. Cf. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 503. — Trach. 1056. εἰδῇς Trach. 675. Phil. 977. εἰδῆτε dudum abiecta scriptura est Oed. R. 1046.; de Oenom. VII. v. 1. — *optativus.* εἰδείην El. 660. εἰδείη Oed. Col. 886. εἰδεῖτε Oed. R. 1046. recte Laur. B. C. Brunckius; roll. libri εἴδητε vel εἰδῆτε. — Imperativus ἴσθι Phil. 122. 232. 253. 965. 968. 1182 m. 1261. 1280. 1289. 1313. 1407. Oed. R. 346. 690 ch. 959. 1022. 1117. 1181. 1438. Oed. Col. 255. 397. 1212. Ant. 98. 469. 754. 1050. Trach. 736. Ai. 1134. 1287. 1295. El. 40. 290. 595. 680. 865. 1107. 1191. 1354. 1395. Inach. I. 1 (255 D.). — ἴστω Trach. 398. Oed. Col. 526 m. Ant. 184. — ἴστε Trach. 1097. — *infinitivus.* εἰδέναι Phil. 948. Oed. R. 745. 993. Ant. 263. 301. 531. Trach. 320. 459. 589. 629. El. 310. 658. — *participium.* εἰδώς Oed. R. 119. 318. 397. 1008. 1151. Oed. Col. 274. 1130. Ant. 166. 373 an. 645. El. 41. Trach. 772. Ai. 734. inc. LXI. 2 (725 D.). εἰδυῖα El. 923. Oed. Col. 987. εἰδυῖα Ai. 13. εἰδότα Oed. Col. 987. 1157. 1536. Phil. 253. εἰδότι Ant. 614 ch. εἰδότες Ant. 313. Trach. 1257. Oed. R. 500 ch. εἰδότων Oed. Col. 275. εἰδόσι Ant. 33. — 2. *plusquamperfectum.* ᾔδη Oed. R. 433. quam primae personae scripturam ex cod. E. Brunckius restituit. — Oed. Col. 948. Tricl. ᾔδειν, libri et Aldus rectius; hic enim ᾔδη, Laur. A. ᾐδη, ᾔδην Par. F. Iunt. 2. — Ant. 18. schol.: ἀντὶ τοῦ ᾔδεια, quem legisse ᾔδη, quis non videt? Libri ᾔδειν, praeter Laur. B. in quo ᾔδην, supra scripto ει. — Ant. 443. omnes libri ᾔδειν. El. 1006. libri ᾔδειν, praeter Laur. b. in quo ᾔδην; Thomae vero codex unus in v. ἐπαγγέλλω, ᾔδη; omnes ᾔδειν v. 1176., modo quod Laurr. ι subscripto carent. Apud Aeschylum neque ᾔδειν neque ᾔδη legitur; in Euripideis libris eadem quae apud Sophoclem scripturae discrepantia est, ut emendatior forma non intestata quidem sed crebrius oblitterata sit quam retenta; idem in κατῄδη et ἐξῄδη observatur. Praeterea alicuius momenti illud quoque putandum, quod sunt, quae propter hiatum ειν scribi postulent, tertiae personae exempla; primae nullum exstat. Deinde quam in Thucydide et Platone secundum libros et plurimos et potiores tenuit scribendi rationem Bekkerus (v. ad Apol. Socr. p. 31. D. K.), eam locupletissimi antiquitatis testes firmant, nec Moeris solum (p. 178.), qui comicorum maxime λέξεις retulit, sed Etym. M. p. 418, 10 et 28. Eustath. p. 1946, 21, atti-

cis veteribus eam scripturam *solam* usitatam fuisse affirmant, hic etiam Heraclidem in partes vocans et Panaetium, qui libris scriptis apud Platonem illud unice firmari doceat. Praeterea idem Eustathius p. 50, 32., etsi quem locum in mente habuerit, nescitur, ᾔδη a Sophocle dictum esse ait. Apud recentiores eius praecepti oblivio incesserat, donec memoriam instaurarunt Dawesius Misc. Cr. p. 188. Lips. (230.), et Valckenarius ad Eur. Hipp. 405. Ceterum huic ex Hippolyto exemplo eadem quae Ant. 18. glossa adscripta, ἀντὶ τοῦ ᾔδεα. In quam scripturam quantum librarii grassati sint, Brunckius docet ad Hippol. 408. (= 405 Valck.), Intpp. Greg. Cor. p. 122., Lobeck. ad Phryn. p. 237. Seidlerum ᾔδειν a se ipso improbatum reliquisse nollem Troad. 672. — Secundae personae ᾔδης unum exemplum exstat Ant. 443.; id Brunckius, etsi contra librorum fidem reposuit. ᾔδησθα versu excluditur. Tertiam personam ᾔδη recentioris atticismi fuisse ferunt v. Etym. M. p. 419, 24.; veteris ᾔδει et ante vocalem ᾔδειν, quae scriptura propter hiatum tuta est apud Eur. Ion. 1187., apud Aristophanem aliquoties, v. Dawes. l. c.; sed apud Sophoclem non legitur. Rectius ᾔδην dici Elmsleii incertissima est, sed confidenter prolata sententia ad Ar. Acharn. 35. Scribendum igitur ᾔδει erit Phil. 998., ex libris, modo ι omissum in Flor. *Γ.*; Brunckius vitiose ᾔδη; Oed. R. 1523., ubi Laur. A. ᾔδη sed supra scripto ει, et inc. LII. 3 (700 D.). — Primam pluralis ᾔδεμεν, secundam ᾔδετε, non ᾔδειμεν, ᾔδειτε scribi Elmsleius pronuntiavit ad Eur. Bacch. 1343. (= 1298.), Ar. Ach. 323. Oed. R. 432. Sed quod solum affert argumentum non ἐπεπόνθεισαν sed ἐπεπόνθεσαν dici, id vero nullum censendum. Cum nec ab analogia nec a testimonio veterum ullum eius rei documentum sumi possit, etsi ᾔδετε metro certum est apud Eur. Bacch. l. c., tamen in ea exemplorum paucitate breviorem formam ubi versui faciendo commoda erat, tenendam, sed in ceteris libros sequendos puto. Apud Sophoclem unum exemplum est, ubi ᾔδειμεν consensu tuentur codices, Oed. R. 1232. Secundae pluralis contractae in brevius, ᾖστε (v. Piers. ad Moer. p. 174. Blomf. gl. Aesch. Agam. 1068.) unum ex Colchis (V. 2. 317 D.) ab Etymologo enotatum est p. 439, 2. — 3. *Futurum.* εἴσομαι Oed. R. 1517. εἴσει Oed. Col. 1151. εἴσεται Ant. 229. εἰσόμεσθα (εἰσόμεθα enim cum lege trimetrorum pugnat, extra quos verbi pertenuis usus) Oed. R. 84. Oed. Col. 1041. Ant. 627. 1238. Trach. 591. Ai. 651. — 4. In formis verbi recensendis exempla *craseos* ἐγᾦδα ponenda, quae reperitur Oed. Col. 453. Synd. VII. 3., male reposita illa a Porsono ap. Kidd. p. 220. in Ai. 663., quippe improbante δὲ et γάρ in eadem coniuncta sententia.

II. *Usus.* *Significationum* longe usitatissima est 1. *sciendi, quae ocu-*

lis auribus vel experiendo vel discendo cognoveris. Huius exempla non exscribo: sunt Phil. 232. 238. 241. 253. 320. 442. 560. 622. 743. 744. 885. 977. 1182 m. 1261. 1289. 1313. 1320. 1376. Oed. R. 43. 59. 84. 318. 346. 415. 433. 530. 569. 570. 571. 574. 655. 690 ch. 745. 959. 993. 1008. 1014. 1038. 1181. 1232. 1251. 1438. 1517. Oed. Col. 53. 75. 255. 274. 275. 397. 453. 568. 662. 801. 886. 948. 987. 1041. 1130. 1151.; quod *discendi* sive *comperiendi* adsignificatione praeditum. 1157. 1163. 1212. 1255. 1472. Ant. 2. 16. 18. 33. 166. 239. 263. 373 an. 443. 444. 453. 469. 473. 517. 614 ch. 645. 754. 874. 1044. 1050. 1236. Trach. 22. 41. 67. 76. 316. 320. 459. 589. 591. 624. 629. 663. 675. 711. 736. 772. 1056. id quod *discere*, ut El. 40. — Trach. 1140. Ai. 23. 413 ch. 651. 734. 735. 1134. 1270. 1287. 1295. El. 55. 290. 310. 595. 658. 680. 826 ch. 835 m. 865. 910. 923. 936. 1006. 1107. 1176. 1191. 1299. 1354. 1434. Inach. I. 1. Ulix. Fur. I. 1. Past. VI. 6. inc. LXI. 1. Hinc est, quod εἰδὼς non *gnarum* modo sed etiam *peritum* significat. ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. prae terrore enim nullius rei *accurate sibi conscium* hominem fuisse narratur. ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους 397. quippe vaticinandi imperitus. Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες 500 ch. ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ El. 41. Propius a prima significatione absunt λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδὲν Oed. R. 1151. τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν 1536. de qua locutione v. Upton. ad Dion. de C. V. p. 216. Schaefer. Hac significatione dicitur aut cum *casu quarto*, qui nonnunquam ex prioribus intelligitur, velut El. 936. 1299. Trach. 312 (ibi infinitivus pro obiecto est). 313. 1140. Ai. 23. Phil. 241. 622. Oed. R. 43. 570. 655. 1455. Oed. Col. 53. 453. 1163. Ant. 16., nam non opus omnia enumerare exempla: aut *cum sententia pendente*, quae particulis ὡς et ὅτι indicatur, velut οἶσθα δῆτα — ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα Trach. 76. οἶσθα — αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως 624. ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα Phil. 320. οἶδ' ὅτι νοσεῖτε Oed. R. 59. interdum *cum accusativo verbum iungitur*, sequente tamen enuntiato obiectivo: οἶδα κἀμαυτὴν ὅτι El. 324.; *omittitur* etiam verbum: πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι Ant. 276.; aut sequente *interrogatione indirecta*, quam dicunt: τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; Phil. 442. τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; Ant. 517.; aut, quod cum hoc genere proxime copulatum est, ut sententia *correlativis interrogationi obliquae* servientibus enuntietur: οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει El. 910. τίς οἶδεν ἡμῶν, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι 1434. ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Trach. 41. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Phil. 885. χὤπως μὲν — οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται Oed. R. 1251. κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 453. Sed fere usitatissima omnium ratio

est, ut pro sententia a verbo suspensa *participium* ponatur aut accusativo obiecti applicandum, aut nominativo casu accommodatum illi subiecto, quod inest in οἶδα ipso. Illud reperias El. 826 ch. Trach. 711. Ai. 1270. Phil. 1376. τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας (οἶδα) Ant. 473. Hoc vero: οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; Oed. R. 1014. οἶσθα ταφοὺς ὄντας, ἂν λέγῃς, λέγων; Ant. 1044. σῶς ἴσθι Oed. Col. 1212., siquidem recte sic correxit Scaliger. Libri σῶν, quod ferri non potest, quia non ὄντα, ut Matthiae et Elmsleio visum, sed σὲ ὄντα subaudiendum esset. Praeterea notanda formula οἶσθ' ὡς ποίησον, i. q. ποίησον, οἶσθ' ὡς, quam melius Elmsleio ad Med. 582. explicuerunt Herm. ad Vig. p. 729. et Reisigius C. Cr. in Oed. Col. p. 189.; legitur ea Oed. R. 543., viamque praemunit illud οἶσθα — ὡς νῦν μὴ σφαλῇς Oed. Col. 75. Denique οἶδα, σάφ' οἶδα, ἴσθι, σάφ' ἴσθι duabus distinctionibus circa positis sermoni reliquo eximuntur. οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδα El. 346. οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ Ai. 557. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη 918. σκληρὸν μέν, οἶδα, παῖδες Oed. Col. 1611. ἔχει μὲν ἄλγειν', οἶδα Thyest. III. 1. οἶδ' ἐγώ sic interponitur Oed. Col. 668. 856. 1199. σάφ' οἶδα El. 662. ἴσθι: δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν Oed. R. 1022. σάφ' ἴσθι: ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι Oed. R. 1122. σάφ' ἴσθι Phil. 122., quae roganti Ulixi Neoptolemus respondet, cf. 965. 968. 1280 in responso. 1407. οἶδ' ὅτι etiam et οἶσθ' ὅτι Oed. R. 1401. Ant. 2. sic inseri videtur parenthesi quadam: v. Heindorf. ad Gorg. 133. Schaef. Mel. Cr. p. 92. v. ὅτι. ἴσθ' ὅτι Ant. 754. si ex hyperbato negationis explicandum, v. οὐ. Locutionum, quibus hac significatione dictum verbum adhibetur, memorandae sunt τάχ' εἴσομαι, de quo dixit Fritzsch. Quaest. Luc. p. 70.; legitur enim τάχ' εἰσόμεσθα Oed. R. 84. Ant. 627. et αὐτίκ' εἰσόμεσθα Trach. 591.: dein ἴστω cum de iurisiurandi teste dicitur, v. Valck. ad Phoen. 1671. et Opusc. tom. I. p. 59. Lips. ἴστω μέγας Ζεύς Trach. 398. ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί Ant. 184. θεὸς ἴστω Oed. Col. 526 m.; denique οὐκ οἶδα quando *repudiandi ominis* est: οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα El. 1099. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν Ai. 779. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν Dan. I. 1. *tibi habe* (*ich will nichts davon wissen*). — 2. A *sciendo* deflexa est *callendi* et *peritiae* significatio, cui similem in participio inesse observavimus. Est autem *scire*, *quomodo quid facias*. ὥσπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη Trach. 312. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακὸν Phil. 948. παῖδα — ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προςταχθὲν ποιεῖν 998. Οἰδίπους ὅδε, ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει Oed. R. 1525. τὸν Ἅιδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iobat. I. 2. παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι Ant. 301. i. e. πᾶν ἔργον δυσσεβὲς ἀσκεῖν, v. Musgr.

ad Eur. Hel. 919. Matth. — 3. Deinde significat *nosse*, i. e. *scire, quid et quale sit aliquid.* οὐ γάρ οἶσθά μ᾽ ὅντιν᾽ εἰσορᾷς; Phil. 249. ἄλλον δ᾽ οὔτιν᾽ ἔγωγ᾽ οἶδα κλύων οὐδ᾽ ἐσίδον 676 ch. οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι 841 ch., quod et primae significationis exemplum potest haberi. ὑμῖν τάδ᾽, οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ᾽ ὅτῳ λέγω, ἀνακλάομαι 926. εἰ δ᾽ αὖ τις ἄλλον οἶδεν — τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω Oed. R. 230. τὸν ἄνδρα — οἶσθα τῇδέ που μαθών; 1128. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα Oed. Col. 24. Λαΐου ἴστε τινά; 220 m. ἄνδρα δ᾽ οὐδέν᾽ οἶδ᾽ ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει 810. ἐγὼ μὲν οὐδέν᾽ οἶδα Ai. 121. οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι 944. οἶσθ᾽ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον; Trach. 1181. οἶδα 1182. Hyllus respondet. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον; 1209. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον El. 41. *disce.* οὐκ οἶδα τοιοῦδ᾽ ἀνδρός ἔργα καὶ κράτη 679. οὐκ οἶσθ᾽ ὅτῳ μ᾽ ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; 1340. Subaudio ἐκεῖνον. ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ᾽ ᾔστε τὸν Προμηθέα Colch. V. 2. ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει inc. LII. 3. — 4. Aliquando est *intelligere* i. e. *scire ex adhibita cogitatione et ratione inita.* οὐκ οἶδά πω τί φησι Phil. 576. audiverat enim Neoptolemus, sed de se quid velit mercator nuntius incertum sese esse simulat. οὐκ οἶδ᾽ ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος 885. *ambigo*; sed potest etiam ad primam significationem referri. κοὐκ οἶδ᾽ ἐναίρων νεκρόν 934. οἶσθ᾽ ὡς ποίησον; Oed. R. 543. οἶσθ᾽ οὖν ἃ χρῄζεις; 655. οὐκ οἶδ᾽ ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὄμμασι ποίοις — πατέρα ποτ᾽ ἂν προσεῖδον 1371. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις Ant. 316. ἆρ᾽ οἶδεν ἀνθρώπων τις — ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1035. κοὐκ οἶδ᾽ ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Aload. VII. 1 an. ἐγᾦδ᾽ ὃ φεύγεις Synd. VII. 3. οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδε El. 129 m. Ab hac vel a tertia significatione illud deflexum, quod aliquando *recordandi* vi praeditum videtur. τότ᾽ οἶσθα παῖδά μοί τινα δοὺς Oed. R. 1142. οὐκ οἶσθα — ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Ai. 1270. Fortasse etiam El. 1340. sic intelligendum. Deinde hinc repetenda formula ἀ γ ν ω μ ο σ ύ ν η ν ε ἰ δ έ ν α ι. μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων Trach. 1256. i. e. ἀγνώμονας τοὺς θεοὺς ὄντας. Ceterum hac significatione omnes illae verbi cum aliis vocabulis componendi rationes admittuntur, quas in prima tractanda enumeravimus: modo quod sic non dicitur cum participio. — 5. Denique est ubi recte interpreteris *persuasum habere*, id est vel quod docuerit alius, vel propter rationem a nobismet initam ipsis scientiam sibi eripi non pati. οἶδ᾽ ὁθούνεχ᾽ ἕξεται Phil. 630. ηὐδᾶτο μὲν ταῦτ᾽· οἶδα δ᾽ οὐ γνώμῃ τινί Oed. R. 527. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι κάτοιδεν 1133. καίτοι τοσοῦτόν γ᾽ οἶδα 1455. οἶδ᾽ ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ᾽ ἀπάξοντα Oed. Col. 662. οἶδ᾽ ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ᾽ ὄνομα 672. οἶδ᾽ ἀγέ-

σκουσ' οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή Ant. 89. τοῦτο δ' ἴσθ' ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη 98. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι Ant. 276. οἶδ' ὅτι θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει 1030.

Οἰδίπους n. pr. *Nom.* *κλεινὸς Οἰδίπους* Oed. R. 8. *ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους* 397. *Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις* 639. *ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους* 914. *τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων* 947. *βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους* 1252. *τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους* 1366. *Οἰδίπους ὅδε* 1524. *Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε — γέρα* Oed. Col. 1397. *Οἰδίπους — λέγει* 1634. *ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν* Ant. 167. — *Voc.* Hunc Reisigius C. Cr. in Oed. Col. 550. eumque secutus Elmsleius solum probat in *ους* exeuntem, quod haec forma duodecies, altera illa ter solum apud Sophoclem exstet. *Οἰδίπους* enim legitur Oed. R. 14 (*ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς*). 646. 739. 1073. 1422. Oed. Col. 14 (*πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους*). 462 (quod exemplum Reisigius afferre oblitus est). 646. 744. ubi tamen Suid. v. *ἑκοῦ* legit *Οἰδίπου*, 760 (*ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους*). 1042. 1623.; nam Oed. Col. 1151. a Reisigio memoratum scribendi debetur mendo: *Οἰδίπου* autem Oed. R. 405. Oed. Col. 563. 1348. Utrumque autem libri cum summo tueantur consensu, nisi quod Oed. R. 14. Laud. Bodl. a prima manu habent *Οἰδίπου*, circumspectius videtur Hermanni iudicium ad Oed. R. 405. libros scriptos sequendos pronuntiantis. Nam quod in Oed. Col. 1348. *Οἰδίπους* scribendum propter versum sequentem alias ab hiatu vitiosum secundum Valck. ad Phoen. 1434. Reisigius affirmat l. c., id vero in tanta talium versuum multitudine nihili pendendum. Tertia forma est *Οἰδιπόδα* (ᾱ) melicorum, Oed. R. 1195 ch. — *Genitivus* triplex est. *Οἰδίποδος* tamen apud Sophoclem non legitur. *Οἰδίπου* Oed. R. 40. 925. 1091 ch. 1207 ch. Oed. Col. 109. 255. Ant. 2. 193. 596 ch. 1005., quae et a libris et versuum legibus certa sunt. Hanc formam ab *Οἰδίπος* ducit Iacobs. ad Epigr. delect. p. 323., adversante quidem Etym. M. p. 20, 16. nec magis id necessarium quam *βοῦ* genitivum a *βός* ortum dicere, etsi aliquantum diversa est purorum flectendorum ratio. *ἀρτίπος*, *ἀελλόπος* *Οἰδίπος* poetarum inventa sunt versibus commodius pangendis, sed non diversa antiquitus. Nec Choeroboscus audiendus ad Theodos. fol. 117. p. 1404. Bekk., cum *Οἰδίπους Οἰδίποδος* vocativum nominativo parem, *Οἰδίπους Οἰδίπου* genitivo assimilatum habere dicit, quae non est nisi disparis flexionis regulae alicui accommodandae ratio. Tertia forma *Οἰδιπόδαο*, Aeolica illa secundum Etym. M. p. 11, 11. 35, 37. 154, 5., in melicis partibus legitur contracta *Οἰδιπόδα*, Oed. R. 495 ch. Ant. 376 an. Nominativum autem *Οἰδιπόδης* veteribus epicis tragicisve dictum neque illud evincit, quod *Οἰδιπόδα* aliquoties et *Οἰδιπόδαν* legitur, neque quod Eustathius p. 1445, 46. *ὁ Οἰδίπους*, inquit,

πολλαχοῦ εὕρηται τετρασυλλάβως καὶ Οἰδιπόδης λεγόμενος, et Eudocia in Violeto p. 312.: Οἰδίπους ὁ καὶ Οἰδιπόδης ποιητικῶς λεγόμενος. — *Dativus* a Sophocle dictus non est. — *Accusativi* forma duplex, melicorum altera Οἰδιπόδαν Oed. Col. 222. altera communis Οἰδίπουν, Oed. R. 514. Oed. Col. 3. 632. 1576. — De recta vocabuli originatione v. Etym. M. p. 616, 57.

Οἶδμα. Proprie *humorem* significans maris elati et fluctuantis vocabulum est, nec tamen proinde procellosi. περιβρυχίοισι περῶν ὑπ' οἴδμασιν Ant. 337 ch. *per undas alluentes*. Brunckii cod. E. ἐπ' οἴδμασιν, sed. v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 628. ποντίας ἁλὸς οἶδμα Ant. 584 ch. librorum scriptura praeter Laur. A., qui ποντίαις, neque ἁλός legit scholiasta, quod cum versum perdat, delendum, v. ἅλς. ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oen. IV. 3 (423 D.). — Cf. I. Henr. Vossium ad hymn. Cer. 13.

Οἰήτης. οἰήτας, τοὺς κωμήτας Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ (VII. 5. 138 D.). Photius p. 317. 7. Hesychius: *Οἰάταν, κωμήτην. οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι*. Ab οἶος duci recte ait Elmsleius ad Oed. Col. 1061.; nam *pagum*, i. e. cohabitantium domicilium ab aliis segregatum suisque agris cinctum significat, quod Lacedaemoniis pingulus ὠβή, v. Muelleri Dorienses vol. I. p. 78.

Οἴκαδε domum. De domicilio privato: ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ El. 378. De sede et patria: οὐ μηδὲ κληδὼν — οἴκαδε, μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ Phil. 255. τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον 497. ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδε 929. — De tono v. Apoll. de adv. p. 589, 5.

Οἰκεῖος propria *domestici*, i. e. quod domi versatur s. domi originem habet, significatione non dicitur. Sed *familiarem* significat: οἰκεῖα πάθη Ai. 253 an. οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 208 ch., quo non puto cum Hermanno *mala* dici, *quae sibi Electra gignat ipsa*, cum inimicis suis nocere non possit, sed chorum monere existimo, ne domesticis malis gravius iusto affici velit, ut sibi inde novas creet molestias. τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντα Oed. Col. 769. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός Ant. 657. φθόγγος οἰκείου κακοῦ 1172. *mali familiaris fama*. πένθος οἰκεῖον 1234. *de filii morte luctum*. Hinc κῆρυξ οἰκεῖος Λίχας Trach. 754. *domi consors* est et πελάτης κηρυκείαν ἔχων: nam servus haud dubie Lichas non erat. Deinde *patrius* ita dicitur: ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 846. οἰκείας χθονός Ant. 1188. Denique *suus* et *proprius*. Cuius rei viam monstrat illud πόθεν λαβὼν (sc. δίδως τὸν παῖδα); οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός; Oed. R. 1162. *num domi tuae natum*, i. e. *tuum*, *an ab alio genitum?* — δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1273. ποτέρα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός (sc. ὄλωλεν); Ant. 1161. αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς Ai. 902.

Οἰκέτης. Propria *domi consortium habentis* potestate legi videtur Trach. 904. *εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,* et *κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν* Laoc. III. 4. (342 D.) de Aenea coloniam abducturo: *οἰκέται,* qui *gentiles, familiares et clientes* sunt, componuntur cum *πλήθει Φρυγῶν,* quod sequeretur exeuntes. Sed *famuli* dicuntur: *τοὺς ἄγοντας ὥςπερ οἰκέτας ἔγνωκα* Oed. R. 1114. *ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πίστῳ μόνῳ* Oed. Col. 335. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 545, 25. schol. Il. ν. 382. Etym. M. p. 436, 1.

Οἰκέτις domi consors. περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν τε inc. LXXIV. 1, 2 (745 D.). De tono vid. Arcad. p. 35, 24.

Οἰκεύς i. q. *οἰκέτης. οἰκεύς τις, ὅςπερ ἵκετ᾽ ἐκσωθεὶς μόνος* Oed. R. 756. Versum affert Suidas v. *οἰκεύς,* respicere videtur Eustathius p. 1423, 4. cum scribit: *καὶ οἰκεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις, ὁ οἰκογενὴς οἰκέτης.*

Οἰκέω habito. οἰκεῖν δίχα Oed. Col. 608. *ἄλλους — θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε κἀγώ* 1338. *Αἴγισθον ἔνθ᾽ ᾤκηκεν ἱστορῶ* El. 1090. *ἀκτὴ — βροτοῖς ἄστειπτος οὐδ᾽ οἰκουμένη* Phil. 2. *γῆν — οὔτ᾽ εὔορμον οὔτ᾽ οἰκουμένην* 221. *οἰκουμένη στέγη* 298., quod respicit Eust. p. 1523, 30. — *οἰκεῖν μετά τινος* est *συνοικεῖν, uxorem habere. οὐδ᾽ ὅτων οἰκεῖς μέτα* Oed. R. 414. *Μερόπης — Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα* 990. cf. Seidler. ad Eur. El. 99. Ab *habitando* ad *versandi* notionem transfertur: *τὸ — τὴν φροντίδ᾽ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ* Oed. R. 1390. Affert Suidas v. *τὸ γάρ.* Et ad *vitam moresque regendos: αἱ δὲ μυρίαι πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν* Oed. Col. 1532. V. Markland. ad Eur. Suppl. 1231. — Et a scriptura et ab interpretatione constituenda unus locus dubitabilis est Oed. Col. 92. *κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βίον (ἐμέ) κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις, ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν.* Haec librorum veterum scriptura est; Triclinianum *οἰκήσοντα* Schaeferus recepit. Matthiae explicatio *habitando lucrum parere* aoristum non ferens collabitur; non magis probabilis Reisigii ratio, *οἰκεῖν* active significare *commoda instituere tanquam rem familiarem.* Hermannus coniecit *οἰκίσαντα,* id quod etiam Doederlinus assecutus est Act. Monac. vol. I. p. 59., et probat Elmsleius. Sed librorum scriptura nihil sanius, nec intelligo, cur duram Seidleri rationem Hermannus dicat, qui *κέρδη* et *ἄτην ipsum Oedipum* vocari perspexerat. Certe nihilo durius *οἰκήσαντα* pro *γενόμενον* dictum, quam toties dictum tragicis *τραφῆναι.* An quis plurali appositionis offendatur? At frequenter sic loquuntur. *ὁ θάνατος ξένιά σοι γενήσεται* Eur. Hel. 480., quod quis improbet, si oblique sic proferretur *ἤδη τὸν θάνατον ξένιά σοι γενησόμενον? γαῖαν διδόντι ξείνια* Pind. Pyth. IV. 38. *ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια λαβὼν* Eur. Alcest. 1038.

ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ Eur. inc. XVI. Μίλητε — πολλοῖσιν δεῖπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσῃ orac. ap. Herod. VI. 19. Et prosariorum Thucydides dixit λύτρα ἀνδρῶν — λαβὼν τὴν γῆν τὴν Καμαριναίων, VI. 5. Xenophon οὐ χρήματα αὐτοῦ ἐστὶν ὁ ἵππος, Oecon. I. 8. Isaeus μνημεῖα τῆς ἐκείνου φιλοτιμίας ὁ τρίπους ἐκεῖνος ἕστηκε, de Apollod. her. p. 101, 40. ed. Schoem.

Οἴκησις habitaculum. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν Phil. 31. ὦ κατασκαφὴς οἴκησις αἰείφρουρος Ant. 883.

Οἰκητήρ incola. ἀχρεῖον οἰκητῆρα — τόπων τῶν ἐνθάδε Oed. Col. 633.

Οἰκητής incola. ἐμοῦ — ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν Oed. R. 1450. — De tono v. Etym. M. p. 436, 13.

Οἰκητός habitatus. ἔστι μὴν οἰκητός (ὁ χῶρος) Oed. Col. 28. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός 39.

Οἰκήτωρ habitator. ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες Oed. Col. 732. Ceterum apud Sophoclem de *mortuo* dictum inferorum locorum incola. Ἅιδου πάντες εἰσ' οἰκήτορες Trach. 282. ὅτις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι 1151. ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα Ai. 390 cl. Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας 513.

Οἰκίζω sedem do, in domicilio constituo. ὡς πάραυλον οἰκίσῃς Oed. Col. 781. ὁ Τυδεὺς — ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται Synd. VIII. 4 (153 D.). — De Oed. Col. 92. v. οἰκέω.

Οἴκοθεν domo. De patria: ἐλπίσαντες οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον Ai. 1031. λαῶν, ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν 1080. τίς σ' ἐπῆρεν οἴκοθεν στόλος; Oed. Col. 359. De accentu v. Apoll. de adv. p. 605, 15.

Οἴκοι domi, δοῦλος — οἴκοι τραφεὶς Oed. R. 1123. In schol. Ven. Il. ε. 533. et cod. Ven. schol. ad Od. θ. 186. legitur οἰκοτραφής, quod Atticis inusitatum damnant Moeris et Thomas. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 203. τὰ τῆς οἴκοι διαίτης Oed. Col. 353. ἡ δ' οἴκοι (πόλις) 763. *urbs patria.* οἴκοι — χἠμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1041. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 588, 21. Choerob. ad Dion. p. 1213. Bekk.

Οἰκονομέω domum curo. ἅπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμους πατρός El. 183 m. ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι τοὺς πατρῴους οἴκους schol. Apud Suidam v. οἰκονομῶ legitur οἰκοδομῶ δομοὺς πατρός; vera autem scriptura exstat apud eundem v. ἀναξία.

Οἰκοποιός. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; Phil. 32. Schol., ut οἰκόποιος legisse videatur, ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή. Neque *utensilia* intelligo, quibus locus aliquis in modum domus instruitur, quia non intelligo, quomodo hoc cum τροφή recte componatur; sed τροφήν puto διατροφήν esse, quidquid usui ad vitam tolerandam, quam οἰ-

κοποιόν i. e. *similitudinem bene instructae domus referentem*, quanquam in antro ferarum lustris comparando Philoctetes habitat, apte dici puto.

Οἶκος. 1. *domus*, quam quis habitat. ἐς οἶκον εἰσκομίζετε Oed. R. 1429. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδε Phil. 159 an. antrum a Philocteta habitatum, ἐξ οἴκου λαβών Trach. 1055. Cui formulae contraria est κατ᾽ οἶκον, *intus*, El. 917. 1136. 1465. Oed. Col. 344. Trach. 528. 686. 930. Sed Ai. 1000. Phil. 467. κατ᾽ οἶκον *domi*, *in patria* significat. πρὸς οἶκον ἴξεσθε Oed. R. 1491. ἄφες μ᾽ ἐς οἴκους Oed. R. 320. utrumque *domum* significans. Non satis certa significatione est inc. CV. 30, 1 (823 D.). Plurali numero eadem vis adhaesit: εὐναὶ μογερῶν οἴκων El. 93 an. μήτηρ δ᾽ ἐν οἴκοις 1301. οἴκτου δι᾽ οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου Trach. 860. λεῖπον μηδὲ σὺ — ἀπ᾽ οἴκων 1265 an. κατ᾽ οἴκους συνδέτους αἰκίζεται Ai. 65. πότερα δ᾽ ἐν οἴκοις ἢ ᾽ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος — τῷδε συμπίπτει φόνῳ; Oed. R. 112. ἐλθεῖν δ᾽ ἀπ᾽ οἴκων 241. 819. οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο Oed. R. 249. ἄψορρος οἴκων τῶνδε 431. σχολῇ γ᾽ ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην 434. οὐκ εἶ σύ τ᾽ οἴκους 637. κατ᾽ οἴκους 1447. ἤδ᾽ ἀναστάτους οἴκους τίθησιν Ant. 676. — 2. Domus civium communis, *patria*, quae vocabuli vis inprimis in locutionibus adverbiascentibus cernitur. οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατοῦ πρὸς οἶκον El. 564. πρὸς οἶκον ἦλθε Ai. 431. πλεῖς δ᾽ ὡς πρὸς οἶκον Phil. 58. ἐξ οἴκων μολεῖν 60, Laur. c. Ven. Brunckii T. Steph. οἴκου. πλέω δ᾽ ἐς οἶκον 240. πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν με 486. πλέων ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον 544. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ᾽ ἵκετο Oed. R. 115. — ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς — ἀπώλετο El. 1125. ὁδὸν — ὡρμᾶτ᾽ ἀπ᾽ οἴκων Ἡρακλῆς Trach. 155. στεῦται — ἐπ᾽ οἴκους 643 ch. κῆρυξ ἀπ᾽ οἴκων ἵκετο 754. πότερα πρὸς οἴκους — πέλαγος Αἰγαῖον περῶ; Ai. 455. ἀπ᾽ οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος 749. σῶσαί με ἐς οἴκους Phil. 311. πλέω πρὸς οἴκους 383. πέμψον πρὸς οἴκους 1354. πέμπειν πρὸς οἴκους 1385. εἰς οἴκους μολεῖν Oed. R. 1010. ἰκοῦ πρὸς οἴκους Oed. Col. 745. — 3. *Familiam* significat de *ortu* et *stirpe* hominis dictum, quae vis vocabuli inprimis attica est. οὗτος πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος Phil. 181 ch. Suidae scripturam v. λασίοις, ἥκων Brunckius secutus est, Porsonus probavit Adv. p. 199. Sed Suidae codd. duo in hisque Leid. librorum omnium auctoritatem οἴκων firmant. Frigidissima sententia est Toupianae coniecturae οὐκ ὤν. — 4. Hinc crebro dicitur de *statu rerum domesticarum et familiarium*: quae significatio a *domo* ipsa significanda duci poterit, consideratis eiusmodi exemplis velut πλούτει τε γὰρ κατ᾽ οἶκον, εἰ βούλει, μέγα An. 1153. et ᾧ μηδέν ἐστ᾽ οἴκοις βαρὺ Trach. 727. — τίς δ᾽ οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὀλβίσθη ποτὲ —; inc. XXIV. 1 (679 D.). οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ

τοῦδ' οἴκου πολύπονος αἰκία El. 504 ch. ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην 966. οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου Ai. 203 an. κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον inc. XXV (680 D.). ἡ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδνα, — λαθοῦσά μ' ἐξέπινες Ant. 527. de insidiis non intra domum, sed a domesticis et gente imminentibus. τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα 590 ch. — ἀπ' οἴκων vitiosa scriptura Oed. R. 1518. v. ἄποικος.

* Οἰκρτραφὴς v. οἶκοι.

Οἰκουρέω domi sedeo. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι Oed. Col. 344. Adsignificatur custodia: ὅς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Phil. 1312. κρύφιος οἰκουρῶν si coniunxeris, ut necesse est, non inanem abundantiam, sed gratam copiam orationis videbis.

Οἰκούρημα. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων Phil. 856. ἐλπίδων ἄπιστον est ἐξ ἐλπίδων ἀπιστηθέν, de quo fere desperaram. οἰκούρημα schol. explicat φυλακή, παρουσία. Et sane metonymia est οἰκούρημα pro οἰκουροῦντες dicto: ξένοι παρ' ἐλπίδα παραμένοντες.

Οἰκούριος. Pluralis τὰ οἰκούρια a scholiasta explicatur τὰ τῆς οἰκουρίας δῶρα, item εὐχαριστήρια. Trach. 539.: τοιάδ' Ἡρακλῆς — οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου. Eust. p. 602, 39. hoc exemplo usus interpretatur ὑπὲρ οἰκουρίας μισθούς.

Οἰκουρός custos, nutrix. Πηλέα — οἰκουρὸς μόνη γεροντανωγῶ Pel. I. 1 (434 D.). Acui vult Etym. M. p. 511, 10. Arcad. p. 70, 5. 73, 5. 86, 11.

Οἰκτείρω commiseror. Activum. οἰκτείρω νιν Phil. 169 ch. Ai. 637. οἰκτείρομεν Oed. Col. 256. εἴ τι κἀμ' οἰκτείρετε Phil. 1031. οἴκτειρε Phil. 505 ch. οἴκτειρέ με 746. οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν El. 1403. οἴκτειρε — παῖδα τὸν σόν Ai. 505. — ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα Trach. 464. κείνην ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειεν ἄν Tyr. XV. 8 (587 D.). Ἥλιος οἰκτείρειέ με inc. XCI. 1 (772 D.). οἴκτειρόν τέ με Trach. 1059. οἰκτείραι' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἴδωλον Oed. Col. 109. ἀλλ' ἐμὲ — οἰκτείρατε 242 m. φύσαντ' οἰκτείρας Trach. 1026 m. οἰκτείραντες Phil. 309. — Passivum. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν ᾠκτείρεθ' οὗτος El. 1404.

Οἰκτίζω commiseror. Non legitur ultra aoristum. ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα Trach. 311. κἀμέ τ' ἂν ᾤκτισας 893. ἀλλ' οἴκτισόν σφας Oed. R. 1508. καί σ' οἰκτίσας θέλω 'πέρεσθαι Oed. Col. 562. οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον Phil. 227. μῶν ἀναρσίων οὔπω Ἡρακλέους — ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι Trach. 852 ch. Hunc cum aliis locum respexit Eust. p. 806, 54. passive apud Atticos et nominatim apud Sophoclem οἰκτίζειν dictum reperiri, quanquam falso, affirmans.

Οἶκτος *miseratio*. Sensus miserabilis dicitur: ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκε Phil. 953. ἔφυν οἴκτου πλέως 1063. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη Trach. 297. Wakefield. coni. ὄκνος. εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις 798. ἔχειν δ' ἂν οἶκτον — φρενὶ θέλοιμ' ἂν Ai. 521. οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην 879. κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται El. 100 an. Sed *testificationem miserationis* verbis aut lamentatione factam indicat: ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα κατῄνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν Oed. Col. 1632. κλύω τινὸς οἴκτου δι' οἴκων — ὁρμωμένου; Trach. 861. — Dubia scriptura est Ant. 851 m. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον. In scholiis non nisi librarii errore οἶκον scriptum est; οἶκτον autem, quod Brunckius dedit, repertum postea in Laur. b., ab emendatore eraso κ. τριπόλιστον autem, nisi antistrophica cogant, non videtur mutari debuisse ab Hermanno, cum de *triplicato luctu* non magis insolens sit, quam δίπτυχοι νεανίαι aliaque tragicis usitata. Servato hoc et οἶκτον in ἔψαυσας inest sensus verbi ἔλεξας, unde κατὰ διάνοιαν infertur post genitivum accusativus. Sententiam recte interpretatur Hermannus: *patris universaeque sortis nostrae triplicatum Labdacidis luctum.*

Οἰκτρός *miserandus*. λιμῷ τ' οἰκτρὸς Phil. 186 ch. ὦ παῖδες οἰκτροί Oed. R. 58. ταῖν ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν 1462. οἰκτραὶ γάρ (εἰσί) Trach. 242. οἰκτειρόν τέ με πολλοῖσιν οἰκτρόν 1060. τὰ δὲ νῦν ἐσιδόντ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν 1261 an. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά El. 186 m. οἰκτρὰ δέ 187 m. ὦ δέμας οἰκτρόν 1150. — *flebilis*. κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1056 ch. — *luctus plenus*. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 617 ch. — Ab his aliquantum differt οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν (κῆρ) Phil. 1152 ch. de morbo gravissimo, *quem alere*, i. e. *quo vexari res dira est.*

Οἰκτρῶς *misere*. ζῶ μὲν οἰκτρῶς Phil. 1032. ὡς οἰκτρῶς ἔχω Trach. 1069. τοῦ — αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος El. 102 an. τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων 142 m. Suid. v. ἀτυζόμενος et οἰκτρῶς.

Οἰμωγή *eiulatus*. ἀθυρόστομος ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται Phil. 190 ch. cf. ὀχέω. ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς Trach. 780. πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν 787. ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς Ai. 310. τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν τὸν — Ἀγαμέμνονα El. 122 ch. cum dictione ad sensum; τάκεις enim οἰμωγὰν Ἀγαμέμνονα significat οἰμώζεις τηκομένη.

Οἰμωγμός *eiulatio*. ἔστ' οἰμωγμὸς Inc. XXIII. 5 (678 D.).

Οἰμώζω *eiulo, lamentor*. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν Oed. Col. 824. ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν Trach. 928. θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορὸς Ai. 943. οἰμώξας δ' ἔπος ἵησι δυσθρήνητον Ant. 1195. στυγνὸν οἰμώξας

1211. καὶ δὶς οἰμῶξαι Ai. 920. νῦν οἰμῶξαι πάρα — τὴν σὴν ξυμφοράν El. 778.

Οἰνάνθη. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου. Suid. Rectius τῆς σταφυλῆς. Haud dubie recte Barnesius coniecit κεκλημάτωται χῶρος οἰνάνθης δέμας Thyest. VI. 4. (239 D.) pro εὐάνθης, quod legitur schol. Eur. Phoen. 227 (235 Valck.). Sed praeterea scribendum χλωρός cum adolescente ingenioso Bergkio Comm. de Sophoclis fragm. p. 12.: *primo germen viride uvae formam accipit.*

Οἰνεύς n. pr. Οἰνέως τόκος Τυδεύς Oed. Col. 1317. πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Trach. 6. Δηάνειραν Οἰνέως κόρην 404. παῖ γέροντος Οἰνέως 566. τὸν Οἰνέως γάμον 789. matrimonium cum eius filia. ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη 1039. ἐπ' Οἰνέως γόαις Meleag. I. 1 (357 D.). — τέκνον Οἰνέως Trach. 595. 662.

Οἰνιάδαι urbs. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν Trach. 508 ch. ad Acheloum urbs sita.

Οἶνος *vinum*. Dubia sententia est κριθώσης (s. κριθήσης vel κριθώσης, v. κριθάω) οἴνου inc. CV. 113. (om. D.); prave scripta illa clarum est. *Compotatio* adsignificatur: ἀνὴρ — ὑπερπλησθεὶς μέθης καλεῖ παρ' οἴνῳ Oed. R. 780.

Οἰνόχυτος. οἰνοχύτου πώματος Phil. 706 ch. i. e. οἴνου.

Οἰνόω *inebrio*. δείπνοις ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος Trach. 267. Eustathius cum p. 692, 12. οἰνωθεὶς ex Sophocle affert, non hunc versum, ut Hermanno videbatur, spectat, sed inc. XIV. 1. (668 D.), ubi legitur πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστί; quam scilicet particulam ab aliquo grammatico enotatam reperit, non legit ipse, unde desumpta est, fabulam. — Augmento carere hoc verbum videtur, velut οἰστρεῖν, οἴχωκα: cf. Eur. Bacch. 687. 814. Plat. Legg. VI. p. 775. C. VII. p. 815. C. Matth. Gr. Gr. §. 168. p. 305. t. 1.

Οἰνωτρία terra. Οἰνωτρία τε — σε δέξεται Tript. I. 2 (527 D.).

Οἰνώψ *colorem vini* (purpureum) habens. τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν Oed. Col. 680 ch. Plerique codd. οἴνωπ', pauci οἰνῶπ'; Suidas v. ἄν' οὖς ἔχων, οἴνοπ', scilicet Homericum: sunt etiam, qui οἰνῶπαν ἔχουσα exhibeant, libri, unde quis οἰνωπόν coniiciat. Ceterum *nigricantem* Brunckius, de figura foliorum et fructuum (num habet hedera?) viti et uvae similium Doederlinus interpretatur. — οἰνῶπα Βάκχον Oed. R. 211 ch. *pampinis et uvis coronatum* ut quasi vitis speciem referat. — De tono v. ἀγλαώψ.

Οἰοβώτης *seorsim pascens*. νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας Ai. 607 ch. Libri plerique οἰοβότας, itaque Suid. v. οἰοβότης, sed eius cod. Leid. schol. Rom. codd. Aug. c. ex correctione et Laur. A. οἰοβώτας. Pessime

Tricl. οἰωβότας. Est vero suam mentem seorsim pascens id est segregans a ceterorum consiliis, inusitata pertinacia, v. Lobeck.

Οἰόζωνος solus. ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον Oed. R. 846. Schol. μονόζωνον, μόνον. Hesychius μονόστολον, hunc locum respiciens, et recte, nam ζώννυσθαι proficiscentium est, ut non solum, sed solum iter facientem significet. Affert Suid. v. μονόζωνος, respicit Eust. p. 777, 16.

Οἴομαι puto. Quanquam plenior illa forma apud Sophoclem non legitur, extra unum locum Oed. Col. 28. Praeterea Sophocli non flectitur ultra imperfectum. Usitatissima ratio est διαβεβαιωτική, v. Benseler. ad Isocr. Areop. p. 75. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε — ἀλγήματα Phil. 339. οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν — ἄλλον — τλῆναι τάδε 532. οἶμαι σοῦ πάμπαν οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν 1047. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον (εἶναι) Oed. R. 1051. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον — νίψαι 1227. οἴομαι δὲ δεῖν οὐδὲν Oed. Col. 28. ἀρκεῖν — οἶμαι μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν 499. οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι — ἀντειπεῖν 1003. οἶμαι — Θησέα — ἐμμίξειν 1058 ch. οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι El. 451. οἶμαι μάλιστα — προςθεῖναί τινα 920. σοὶ μέλειν οἶμαι 1430. — ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων· οἴοιτο μὲν μάλιστ' ἑκούσιον λαβών Phil. 613. Alii post μέν, alii post μάλιστα inciderunt: mihi nulla interpunctio placet, nec in his quae contulerunt Herm. ad Vig. p. 885. Matth. in gr. Schaef. Mel. Cr. p. 102. quidquam simile inest. Ex ὑπέσχετο verbum generatim significans ἔλεγε desumendum, deinde ab infinitivo δηλώσειν oratio liberius ad optativum orationis obliquae omisso ὡς vel ὅτι defluxit, quae omissio sola memorabilis; transitio enim ipsa prosariis, inprimis oratoribus haud infrequens. — οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 449. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Ai. 425. — Huc adde οἶμαι duobus virgulis distinctum παρενθέτως, Phil. 406. Ant. 1038. Ter. VII. 4. (517 D.) et cum pluribus vocabulis coniunctum κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην παρεισδέδεγμαι Trach. 533, quam veram distinctionem Turnebo debemus. — Vis verbi εἰρωνική a Sophocleis abest.

Οἶος solus i. e. *seorsim ab aliis*: Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Ai. 737. *clam.* — *solus* i. e. *nemine comitante*: πῶς δῆτ' ὁδουρὸν οἶος ἐξέβης λαθών; Aeg. V (23 D.). In Ai. 892. rectius scribitur οἶος.

Οἷος qualis. Correlativum pronomen s. adiectivum naturam et indolem rei alicuius indicans. Praeter usum orationis colligatae illud unum notandum, quando *primam correptam* ostendit. Id trimetrorum solorum est et formulae οἷός τε et οἷόν τε reservatum, suntque omnia in secunda sede exempla. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε Phil. 913. οὐδεὶς οἷός τε Oed. R. 1415. σώζειν οἵας τε Oed. Col. 263. πείθειν οἷός τ' εἶ 807. μόνοις

οἷόν τε 1138. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε 1420. ὃν οὐχ οἷόν τε Trach. 739. Cf. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 492. Quae in impari iambici versus sede sunt, non recensui.

Usu plerumque cum productiore forma correlativi, ὁ π ο ῖ ο ς convenit.

1. *Praemittitur correlativum* demonstrando constitutum τοιοῦτος vel τοιόςδε. τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Oed. R. 1295. οἷον hic est ὥςτε, id quod ὁποῖον non admittit; sed admittitur si *quale* interpreteris. κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς προὔθηκεν —, οἷον τόδε Trach. 1039. βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναί ποτε Oed. Col. 874. τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεστι 1402., quod possis etiam ὥςτε explicare. τοιόνςδ' ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε Ai. Locr. IV. 2 (14 D.). — Aliquando refertur ad ὅδε praecedens. ἐρῆμον ἐν κακοῖσι τοῖςδ', οἵοις ὁρᾷς Phil. 469.

2. Paulo crebrius *premitur demonstrativum*. δοκῶ γὰρ οἷον εἶπας ἄντρον εἰςορᾶν Phil. 27. λιπόντες ᾤχονθ' οἷα φωτὶ δυςμόρῳ ῥάκη προθέντες 273. παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς Oed. R. 403. ἀνὴρ — οἷον σὺ φῄς 803. ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω — φύτευμα Oed. Col. 700 ch. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας 900. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς 960. γάμους — ἀναγκάζων λέγειν οἵους ἐρῶ τάχα 984. ἔπραξεν οἷον ἤθελεν 1702 m. ἐν δ' (ἐκλαυσάμην) οἷον οὔπω πρόσθεν Trach. 153. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω 523 ch., loco ut videtur interpolatione vitiato. νόσος — οἷον οὔπω — ἐπέμολε πάθος 850 ch. ἄνδρα — οἷον οὔτινα Τροία στρατοῦ δέρχθη Ai. 419 ch. ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ 1096. ἐντάφια — φέρουσαν οἷα τοῖς κάτω νομίζεται El. 319. δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ 326. φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτο 1316. οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ πολλὴ ζόη Scyr. V. 1 (500 D.). Eiusmodi exempla ad vim vocis praecipuam σχετλιαστικήν, qua differt ab ὁποῖος viam praestruunt. — *Attractionem* duo exempla monstrant. νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω αἰτῶ El. 1371. et, quod ex alio genere est, cum casus correlativi una cum subiecti casu mutatus sit propter praegressi verbi vim: πῶς δ' οὐ χἀτέρας (ἄρχει), οἵας γ' ἐμοῦ Trach. 444. Debuit enim dici οἵα γ' ἐγώ vel ὡς ἐμοῦ. V. Schaef. ad L. Bos. Ellips. p. 479. — Est etiam ubi rectius ο ὗ τ ο ς quam τ ο ι ο ῦ τ ο ς subaudias, ut ο ἷ ο ς tum pronominis relativi munus suscipiat. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα Oed. R. 95. Oed. Col. 1430. rectius aliter intelligitur. Omittitur etiam cum maiore quadam licentia τοιοῦτος, cum ο ἷ ο ς *exemplo inferendo* servit: velut οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως Oed. Col. 1315. Subauditur τ ο ι ο ῦ τ ο ι. οἷα Χρυσόθεμις ζώει El. 154 ch. Plerique libri οἷα. Alia eiusmodi adverbiascunt. οἷά τιν' ἄθλων ὄρνιν Trach. 105 ch. οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι 130 ch. (*velut*) οἷα χείματι Phil. 293. (*quippe*) οἷ' ἀνὴρ πένης 580. οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης Oed. R. 751. Aliquando οἷος

refertur ad omissum οὕτως. οὐδὲν γὰρ — οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 295.

3. Aliquando τοιοῦτος — οἷος nexu causae et consequentium composita sunt, ut pro οἷος liceat ὥστε subrogare. θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Oed. R. 1295. τέλος — τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεστι Oed. Col. 1402. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον — ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν Trach. 669. Hinc omisso τοιοῦτος ortae formulae sunt οἷός τ' εἰμί *facere possum*, οἷόν τ' ἐστί *fieri potest*. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε Phil. 913. Oed. Col. 1420. ὅν οὐχ οἷόν τε Trach. 739. οὐδεὶς οἷός τε Oed. R. 1415. σώζειν οἵας τε Oed. Col. 262. πείθειν οἷός τ' εἶ 807. μόνοις οἵεν τε 1138. πόλις — κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε Oed. R. 24.

4. Hinc ut plane idem significantia componuntur in eadem sententia οἷος et ὁποῖος. Cum Hyllus dixisset οἷά μ' εἴργασαι; Trach. 1193. Hercules respondet ὁποῖα δραστέ' ἐστίν. Quanquam haec Hyllus cum aliqua doloris significatione exclamando profert. Sed certissimum est: οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά Oed. R. 1272.

5. Deinde in *interrogatione relativa* sive indirecta, ut τοιοῦτος intelligi non possit, ponitur οἷος. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν Oed. R. 624. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; Oed. Col. 885. δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί El. 1375. φράσσουσα — οἷα πάσχω Trach. 532. εἰ παροῦσα πλησία ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας 893. quanquam hic adest σχετλιάσεως adsignificatio, ut νοεῖς — οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν Oed. R. 303. ἐρῶ — οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει 701. ἵν' ἐκμάθῃς οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις Oed. Col. 1017. οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων — εἰς ἄτας ἐμπίπτεις —; El. 208.

6. Ab hac exorta videtur *causalis* illa, quae aliquoties inest, vis, ut ὅτι τοιοῦτος s. ἐπεὶ τοιοῦτος interpretari possis. V. Schaef. ad Bos. ellips. p. 252. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 262. Non ita intelligo, ut Erfurdtius, Oed. R. 701. sed haec certiora: πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματ', ἥν σ' ἕλω ποτέ cum aposiopesi, subaudito δίκην δώσεις, Oed. Col. 818. τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός, οἷ' ἐθέσπισεν; 1430. βοῶν — τὸν Οἰνέως γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου Trach. 790. admixta σχετλιάσει. πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν, οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί Ai. 925. *cum tales*.

7. Sed suam et peculiarem οἷος dictionem habet, cum in sententia σχετλίασις inest, id est cum aut *reputamus apud nos mirantes vel indignabundi vel laetantes*, aut adeo *exclamamus cum eodem sensu* de re aliqua, quae vel honesta et laudabilis vel indigna et non ferenda vel gravis certe et consideratione digna videatur esse. Sic cum ὁποῖος

nunquam miscetur. ὦ πούς, οἷά μ' ἐργάσει κακά Phil. 775. ἀνακλάομαι — οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως 928. ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγων 979. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς 992. οἷός μ' ὑπῆλθες 995. libri οἷά μ' ut Suid. v. ὑγιές, illud a Triclinio est. ἀλλ' οἷα χρή παθεῖν με — δοκῶ προλεύσσειν 1343. οἷόν μ' ἀκούσαντ' — ἔχει ψυχῆς πλάνημα Oed. R. 726. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθε 1224. οἴμοι — οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων — οἴστρημα 1316. ὦ Πόλυβε — οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε 1395. βίου, οἷον βιῶναί σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεών 1488. *quam indignam.* τὴν πάλαι γένους φθοράν, οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον Oed. Col. 371. οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν 1402. τὴν παῖδα — οἷ' ὀδύρεται πόλις Ant. 689. οἵα — οἵοις νόμοις πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι 840 m. κοιμήματα — οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν 858 m. queritur enim de infelicitate illius connubii. ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; 1213. ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προςέμιξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν Trach. 818 ch. ἱερῶν οἵαν — ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω 990 an. οἵαν μ' ἆρ' ἔθου λώβαν, οἵαν 992 an. ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰςορῶ ἕξουσαν 1102. τί μ' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι; 1193. οἷά μ' ἐκκαλεῖ 1196. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν Ai. 220 ch. οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν — θωΰσσει βοήν; 328. ἴδεσθέ μ' οἷον — κῦμα — ἀμφίδρομον κυκλεῖται 344 m. οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα 360. ἴδετε — οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει 498. ὦ τλᾶμον πάτερ, οἵαν σε μένει πυθέσθαι παιδὸς — ἄταν 628 ch. οἷος ἄρ' αἱμάχθης 892 ch. duo ita codd.; plerique οἷος, quanquam de Laur. a. silentium est. πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν 924. ἐπέβαλες οὔ ποτε καταλύσιμον — ἀμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1241 m. οἷα μαίνεται Tyr. XV. 9 (587 D.). πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα inc. LII. 1 (709 D.). οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος ἔρχεται inc. CV. 81 (869 D.). Omisi hoc loco, quae οἷος οἷον, οἷος οἵως et similia coniuncta habent, post tractaturus.

8. *Proprietatem sermonis* οἷος in his habet. *Primum* gravior σχετλίασις fit, cum *bis* iuxta ponitur οἷος, causis vel rebus coniunctis additis principali sententiae. Observarunt Valck. ad Phoen. 1633. Wyttenb. ad Iul. Or. in Const. p. 180. Schaef. Iacobs. ad Anth. Pal. t. IV. p. 889. Schaefer. App. Dem. t. IV. p. 193. Meinek. ad Menandr. add. p. 571. Monk. ad Eur. Alcest. 145. — ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι — χάριν ἠνύσω Trach. 990 an. συμφοράς — οἵας οἷος ἂν ἐλαύνεται 1034. λεύσσετε — οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω Ant. 933 an. δείξεις — οἷος ἐξ οἵου 'τράφης Ai. 554. ὦ δύςμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἵως ἔχεις 906. Suid. v. οἷος et ὦ δύςμορε. οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά El. 741. Sed aliter iure scribitur Tyr. XV. 9. (587 D.) v. πτήσσω. — Deinde mixtam anacolutho

dictionem haec habet sententia. ἀρά μου μέμνησθ' ὅτι οἷ' ἔργα δράσας ὑμιν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; Oed. R. 1402. Schaefero quidem Mel. Cr. p. 92. ἀρά μου μέμνησθ' ὅτι in parenthesi posita videbantur; sed sic ὁποῖα dici non potuisse Hermannus observat. Elmsleius μέμνησθέ τι, et cod. Trin. Laur. c. edd. Triclinianae μέμνησθ' ἔτι. Sed cum dicturus poeta fuerit μέμνησθε οἷ' ἔργα δράσας εἶτα τοιαῦτα ἔπρασσον, ab hac structura descivit.

Illud addo, iniuria nunc Hermannum scribere coepisse οἷόςπερ; ita enim quomodo duplex eiusdem vocabuli accentus defendi possit, dubius haereo. Recte idem olim οἷός περ. Alia res est in μέντοι καίπερ uno tono coalescentibus: ea tamen ipsa nunc nonnulli separare coeperunt. οἷός περ legitur Ai. 1096. οἷά περ Oed. R. 403. Oed. Col. 900.

Οἷπερ v. οἷ.

Οἷς ovis. οἰὸς νεώρου νεοπόκῳ μαλλῷ Oed. Col. 476. οἰὸς εὐέρῳ πόκῳ Trach. 672. τὸ γὰρ κάταγμα — τῆς οἰός 693. ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλός Polyid. IV. 1 (464 D.). De accentu clarum: cf. Arcad. p. 28, 15.

Οἰστέος *ferendus.* De malo: ἐμοὶ μὲν οἰστέα τάδε Oed. Col. 1362. de *auferendo* lucro: τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον Ant. 310.

Οἰστράω *extimulo.* Ἄρης οἰστρηθεὶς Trach. 650 ch. *bellum, quod exarserat*, dicitur. Cod. Par. οἰστρωθεὶς; Musgr. coniecit αὖ στρωθεὶς: quasi *compositus.*

Οἴστρημα *stimulus doloris.* κέντρων οἴστρημα Oed. R. 1317.

Οἰστροπλήξ *furore stimulatus.* τῆς οἰστροπλῆγος — Ἰνάχου κόρης El. 5. — De tono v. ἀμφιπλήξ et Eust. p. 629, 55. Bast. Ep. Cr. p. 213. Append. p. 49.

Οἶστρος *stimulus.* De *dolore* dictum πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον Trach. 1244. sed *stridorem avium oscinum* cum infausto omine significat κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 989. οἴστρῳ, *μανίᾳ* schol. — De tono v. Arcad. p. 74, 14.

Οἰταῖος *Oetaeus.* γένεθλον Οἰταίου πατρὸς Phil. 451. Poeantis, qui sub Oeta regnarat. πρὸς Οἰταίαν χθόνα 477. χθόν' Οἰταίαν 660. ἄκρον Οἰταῖον νάπος Trach. 436. — De generis illius tono monuit Arcad. p. 43, 18.

Οἴτη *mons.* εἰς Οἴτην Phil. 488. Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων 719 ch. πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα 1416. τὸν Οἴτης ἄτομον — λειμῶνα Trach. 199. πάγους Οἴτας 632 ch. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον; 1181. Inutilis est Musgravii coniectura Οἴτῃ, v. Herm.

Οἶτος *sors.* τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν El. 163 m. Affert Suid. v. ἀνήνυτον. De Ant. 851. v. οἶκτος. Accentum enotavit Arcad. p. 78, 9.

Οἰχαλία urbs. πατρῷος Οἰχαλία Trach. 478. ἀπ' αἰπεινᾶς — Οἰχαλίας 858 ch. τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν 353.

Οἰχνέω i. q. οἴχομαι. καὶ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ Ai. 561. *peregre abest.* μὴ δοκεῖ μ' ἂν — θυραῖον οἰχνεῖν El. 305. quod affert Eust. p. 339, 44. *domo me excessuram.* Sed ἄτεκνος τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ El. 161 m., quod Suidas affert v. οἰχνῶ, περιέρχομαι explicans, *maestitiae oberrationis* vim habet.

Οἴχομαι. Praeter *praesens*, cuius ipsius non legitur quidquam praeter indicativum et participium, *imperfectum* exstat ᾤχου Phaedr. X. 1 (603 D.). ᾤχετο Trach. 730. ᾤχοντο Phil. 269. 273. *perfectum* οἴχωκα Ai. 880., sine augmento non in libris modo sed etiam Suida v. οἴχωκα et Phavor. v. συνοχωκότε; ut pro ᾤχωκε ex Thamyr. I. 1. (227 D.) apud Athen. IV. p. 175. f. οἴχωκε scribendum videatur, et fecit Dindorfius in edendo Athenaeo. — 1. Proprie est *abiisse, excessisse* ex aliquo loco. ᾤχοντο Phil. 269. λιπόντες ᾤχοντο 273. σκοπὸς δέ νιν — οἴχεται στελῶν Oed. Col. 299. Κρέων — οἴχεται 898. nondum abierat, sed parabat abire. τὰς κόρας τ' οἴχει λαβὼν 1013. πάρεστι — ὅς πρὶν ᾤχετο. Trach. 730. οἴχεταί τοι Ai. 730. ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Phaedr. X. 1. quod simul viam transferendi verbi monstrat. — 2. Tralate enim de *morte abeuntibus* et *abreptis* dicitur. χοὖτος οἴχεται θανών; Phil. 412. τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων El. 143 m. τῶν οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν 822 m. οἴχει 799. de Oreste. οἴχεται πατὴρ 1140. οἴχει θανὼν Ai. 978. Hinc universe de *pereuntibus* dicitur cum rebus tum hominibus. ἢ σεσώσμεθα —, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Trach. 85. οἴχομαι τάλας 1133. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι Ai. 880. θεὸς γάρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι 1107. οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα 1250. cum significatione contemptus et oblivionis. οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη Tham. I. 1. de *desuetudine*, ut videtur, dictum, fortasse etiam de *oblivione*. οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται inc. CV. 81. (869 D.) si satis certa particulae sententia. Legitur etiam ἔρχεται.

Οἰωνοθέτης *augur.* δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας Oed. R. 484 ch. Suid. v. δεινά. Eustathius ex h. l. affert οἰωνοθέτας p. 47, 42. 51, 13. 533, 13.

Οἰωνός. Alii veterum [cum *magnas* potissimum *aves* et *solivagas*, aquilas, vulturios, accipitres, ab οἶος ducto vocabulo, alii *aves auspicio idoneas*, ab οἴεσθαι repetito explicent, difficile dictu, quaenam prima sit significatio. 1. *Omne avium genus* dicitur: νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν inc. XXIII. 11. (678 D.); opponuntur enim aves aliis bestiis et hominibus. In El. 1047. admiscetur *avis auspicantis* significatio. — 2. *Aves ferae et rapaces.* οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν Ant. 29. πρὸς οἰωνῶν

δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἰδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν 205. τὸν αὐτάδελφον — μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός 694. ἰσχύρας τε παντελεῖς πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1004. ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν — ἐς πόλιν 1069. οἰωνοῖς θ' ἕλωρ Ai. 817. — 3. *Avis auspicio idonea.* Viam monstrat τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενος El. 1047 ch.; sic enim quasi divinorum consiliorum, quae hominibus patefaciunt, consortes appellantur. ἀπ' οἰωνῶν φάτιν Oed. R. 310. ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων, οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν 395. γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών 398. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς Oed. Col. 1316. ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν Ant. 987. — De tono cavet Arcad. p. 66, 7.

Οἴως *quomodo* admixta σχετλιάσει. οἷος ὢν οἴως ἔχεις Ai. 906. indigne periisse Aiacem dicit. Affert Suid. v. οἷος et ὦ δύσμορε. Porsoni coniecturam οἴως Phil. 995. nemo recepit. v. οἷος.

Ὀκλάζω *consido.* λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας Oed. Col. 197 ch. genibus flexis ut in humili loco considat, monetur Oedipus. V. Herm.

Ὀκνέω *cunctor.* 1. universe, velut propter rei magnitudinem vel quod fiducia nostri caremus. ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός El. 22. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα 312. Suid. v. ὀκνῶν, πᾶς pro πρᾶγμα scriptum habet, Eust. p. 819, 26. cum libris convenit. — 2. i. q. *piget.* τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν El. 1263. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει Phil. 111. non enim gravitas rei, sed pudor Neoptolemum absterrebat. — 3. *timeo, cunctor prae animi angore vel metu.* Levioris metus significans est in his: τάφου μὲν ὀκνῶ τοὔδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν Ai. 1373. ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ (sc. μὴ φανῇς αἰσχρός) Phil. 895. ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσα Oed. R. 746. καὶ μὴν ὀκνῶ 749. νῦν ὀκνοῦμεν πάντες 922. νῦν πᾶσ' ἀνάγκη — ὀκνεῖν 986. ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; 1000. ὃν μήτ' ὀκνεῖτε Oed. Col. 735. De re *gravi* et *discrimine plena* haec dicuntur: μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; Ai. 81. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; Oed. R. 976. ὀκνοῦντ' ἀνάγκη (διδάσκειν) Oedipus dicit Oed. Col. 661.; metuit enim ne summum sibi malum accidat: respondet Theseus τὸν ἐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ. Cf. Etym. M. p. 620, 48. et Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 894. — Prima in arsi producitur, de qua re monuit Erf. ad Trach. 299.; v. El. 22. 312. Ai. 1373. Oed. R. 1000., quae non omnia ille collegit.

Ὀκνηρός *gravis, molestus.* ἡμῖν μέν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνηρά Oed. R. 834. formidolosa enim Oedipo res erat, chorus autem se illud dolere dicit.

Ὄκνος. 1. cunctatio. τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος Phil. 875. non cunctabor subire molestiam. καὶ μὴν ἔγωγ᾽ ἔσωσ᾽ ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 813. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ᾽ ὄκνον πολύν Ant. 243. quod exemplum quomodo ad alteram significationem transeatur, monstrat. — 2. metus. μή μ᾽ ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτε Phil. 225. θεσφάτων γ᾽ ὄκνῳ κακῶν Oed. R. 1175. τοῦ μέλλειν ὄκνος σ᾽ ἔχει Oed. Col. 658. πρῶτος — ὄκνου σε λύσω Trach. 180. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82. Suid. v. ὀκνῶ cum libris potioribus concinit; Ald. et codd. quidam ἰδεῖν pro ὄκνῳ, Dresd. a. ἰδεῖν. In Laur. a. ὄκνῳ ἰδεῖν scriptum fuit, sed hoc erasum. μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι Ai. 139 an. Hoc uno loco prima in arsi est et producitur. — Addubitari de scriptura potest Trach. 7. ubi secundum librorum fidem Deianira dicit νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον, editores post Stephanum plerique scholiastae commemoratum ὄτλον, molestiam, receperunt. Illud metum nuptiarum apte explicuit Musgr. nec audeo deserere libros. — Accentum vocabuli enotavit Arcad. p. 62, 10. Eust. p. 881, 60.

Ὀκριάζω. ὀκριάζων, τραχυνόμενος. Σοφ. Photius p. 326, 13. (inc. CV. 130. 918 D.)

Ὀλαί. ἀρῆν δὲ συμμιγὴς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. IV. 3. (464). Buttm. in Lexil. t. I. p. 194. a veteribus proditam vocabuli originationem non modo accentu et spiritu redargui, sed illud quoque satis probabiliter docuit, prolatum illud esse ab ἀλέω, ἀλέω, molo, unde ἄλευρον et mola Romanorum. Sic quae de mola ab his, hordeo tosto a Graecis in sacrificando adhibito vulgo credebantur, evanescunt. Buttmanni sententia confirmatur versu Sophocleo; memorantur enim illic variae penoris opes, lana, vinum, uvae, frumentum, sive ἄλφιτα potius, consuetus parce viventium Atheniensium victus. Sed cum συμμιγής non possit nisi ad priora referri, paene dixerim corrigendum esse ὀλῶν.

Ὀλβίζω beatum praedico. μηδέν᾽ ὀλβίζειν Oed. R. 1529. οὐ χρή ποτ᾽ εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας Tynd. I. 1 (572 D.). — ἐνεγκὼν — τἀπινίκια ὠλβίζετο El. 683. τίς δ᾽ οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὀλβίσθη ποτέ inc. XXIV. 1 (679 D.).

Ὄλβιος fortunatus. Inest enim plerumque opum et lautae vitae adsignificatio. ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο Oed. R. 929. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Trach. 283. Suid. v. ἄζηλον. Sed beatum indicat de Oreste adolescente a malis intacto dictum κρυπτᾷ τ᾽ ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος El. 156 ch. Brunckius cum ἀχέων participium putaret esse, ὄλβιον scripsit. Rem expedivit Hermannus ad v. 155. v. ἄχος.

Ὀλβίως beate. ἐπεὶ ὀλβίως γ᾽ ἔλυσε τὸ τέλος — βίου Oed. Col. 1718 ch.

Ὄλβος *beatitas* adsignificata opum laude et magnificentia. τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου Oed. R. 1197 ch. ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν ὄλβος δικαίως 1282. τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ μικρόν Alet. VI. 1 (93 D.). οὐδ' ἂν ὄλβον ἐκμετρῶν ἔνδον εὔδαιμον ἔχειν Creus. III. 2 (324 D.). βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν Ter. VIII. 6 (581 D.). πάμπλουτον ὄλβον Tynd. I. 5 (572 D.). ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον inc. XXXIV. 2 (692 D.). — Pluralis eleganti metaphora legitur in Ione, si certa eius fabulae memoria, fr. I. 2 (298 D.), ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους. — Probabilis et prope vera emendatio Erfurdtii est Ant. 942 ch. οὔτ' ἄν νιν ὄλβος, οὔτ' Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι — νᾶες ἐκφύγοιεν (μοιριδίαν δύνασιν). Legitur in libris ὄμβρος, quod nunquam, sicut ὄμβριμος s. ὄβριμος, *robur* et *potentiam* significare potuit. — De accentu cavet Arc. p. 45, 22. Eust. p. 831, 60.

Ὀλέθριος. De re *exitiosus*. ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος Ai. 786. τῶν δ' ὀλεθρία νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε Oed. Col. 1680 m. ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς Trach. 842 ch. De homine *perditus*. τάλαιν' ὀλεθρία Trach. 875. sic chorus nutricem infausta nuntiantem compellat. ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει Ai. 397 m. de dicendi ratione v. αἰκίζω. De Oed. R. 1343. v. ὄλεθρος. — Secunda syllaba in arsi iambica producitur Ai. 786.

Ὄλεθρος *exitium*. ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον Oed. R. 659. σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον — μόρον Ant. 1277 m. Caedem dicit ob interitum filii patratam. ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἁ λήθη ἄγει Creus. II. 2 (323 D.). Huc adde formulam οὐκ εἰς ὄλεθρον; *abi in malam rem*, quod Romanis tamen interrogando dici non videtur, Oed. R. 430., quod Suidas respicit v. ἄπει, et 1146. — Sed Turnebi emendatio est, et sententia et versu certissima ἀπάγετε — με τὸν ὄλεθρον μέγαν; Oed. R. 1343 m. libri ὀλέθριον. Ὄλεθρος ibi id quod κάθαρμα: v. Meinek. ad Menandr. p. 191. — Media producitur in arsi iambica Oed. R. 430. 659. 1146. Creus. II. 2. De accentu generis v. Arcad. p. 74, 26.

Ὀλέκω *perdo*. ἰὼ — Ἅιδου λιμήν, τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; Ant. 1271 m. non *interimebatur* enim Creon, sed novis semper et novis malis et caedibus *perdebatur*. Sic Hercules de sese aerumnis et laboribus per orbem terrarum obeundis dicit ὠλεκόμαν ὁ τάλας Trach. 1009 m.

Ὀλίγος *exiguus*. ἐν βραχεῖ τε κὠλίγῳ χρόνῳ Tynd. I. 4. (572 D.) quod ne quis propter voces significatione simillimas damnet, sicut Bergkius fecit Comm. de Soph. fr. p. 32. corrigens κοὐ μακρῷ, recordetur velim, quoties ἀρχαῖος et παλαιός, πολὺς et δαρός, μακρὸς et παλαιὸς coniunguntur.

Ὀλίγιστος paucissimus quisque. ὀλίγιστον χρόνον Ant. 621 ch. οὐδὲ ὀλίγον schol. non accurate.

Ὀλισθάνω labi. κἀξ ἀντίγοιν ὤλισθε El. 730. θαυμαστὰ γάρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει inc. CV. 181. (963 D.) Id de nervo potius tenso, quam de ipso arcu manibus elabente intelligam. — Sola illa veteribus probatur forma, non ὀλισθαίνω nec ὀλισθέω. V. Porsonum ad Phoen. 1398.

Ὀλκίον. ὁ λ κ ί α, τὰ πηδάλια Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. Pollux X. 134. Nauplii est VII. 6. s. 388 D. Vox forma, non vi deminutivi praedita.

Ὁλκός. τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγχρίσαι El. 852 m. Suid. v. τμητοῖς. Interpretantur de loris frenorum, qui τμητοὶ ἱμάντες dicuntur v. 737., in qua re praeivit schol. Hermannus sulcos rotarum arenae impressos dici existimat, et recte videtur, si quis Hesychium et Suidam in ea v. consideret.

Ὄλλυμι. I. Formae. 1. Activi praesens. ὀ λ λ ύ σ ι ν Ant. 669. — impf. ὤ λ λ υ σ α ν Oed. Col. 395. — perf. sec. ὄ λ ω λ α Phil. 76. El. 664. 1474. Trach. 1134. Ai. 880. ὄλωλας Oed. R. 1166. ὄλωλε et ὄλωλεν Oed. R. 949. Oed. Col. 1579. 1609. Ant. 195. 1160. Ai. 958. ὀλώλαμεν Oed. R. 1506. Ai. 778. ὀλωλότος Oed. R. 126. 257. ὀλωλότα Oed. R. 759. 956. Oed. Col. 1576. Ant. 1016. 1274 m. El. 796. ὀλωλόσιν Phil. 425. ὀλωλότων Ant. 174. 885. ὀλωλότας Phil. 1032. — fut. ὀ λ ε ῖ ς Phil. 1374. Oed. R. 448., Trach. 715. Ant. 747. — aor. ὤ λ ε σ α Oed. Col. 553 m. ut nunc correctione propter metrum necessaria scribitur; libri ἀπώλεσα. ὤλεσας Phil. 1157 m. ὤλεσε et ὤλεσεν El. 262. Trach. 1029 m. Ant. 867 ch. ὀλέσαι Ai. 144 an. ὀλέσσας Ai. 383 an.; sic metro opus, at libri plerique, Suid. v. ἄλημα, Draco p. 115, 18. et edd. vett. Sophoclis uno σ scriptum habent. — 2. Medii praesens ὄ λ λ υ τ α ι Oed. R. 179 ch. inc. CII. (780 D.) nisi hic versus, quae Brunckii sententia est, Anaxandridi tribuendus. Ceterum ἀπόλλυται scribitur invecto anapaesto apud eum, qui unus servavit, Io. Damasc. App. ad Stob. p. 31. ὀλλύσθαι Oed. R. 799. — impf. ὤ λ λ υ τ ο Phil. 680 ch. El. 915. Trach. 649 ch. — fut. ὀ λ ο ῦ μ α ι Phil. 1093 m. ὀλεῖται Ant. 759. ὀλούμεθα Ant. 59. ὀλεῖσθε Phil. 1024. ex Brunckii coniectura propter sensum certa; libri ὄλοισθε, quod praecedit proxime. — ὀλουμένη inc. XLV. 1 (703 D.). — aor. ὤ λ ε τ ο Oed. R. 822. 856. Oed. Col. 1652. Ant. 513. ὤλοντο Ant. 171. ὀλοίμην Oed. R. 645. 664 ch. hic cum dorismo. ὄλοιο El. 283. Phil. 949. 1008. ὄλοιτο Oed. R. 1349 m. El. 126 ch. ὄλοισθε Phil. 1024. 1269. ὄλοιντο Trach. 382. ὀλοίατο Ai. 829. ὀλέσθαι El. 998. Oed. R. 1157. Ant. 694. 818 m. ὀλομέναν Ant. 833. ὀλλυμέναν Brunck. ex Dresd. a.; Tricl. οὐλομέναν, quod poscere metrum videtur;

Herm. antistrophicum versum correxit. ὀλόμενε Epig. IV. incertum an ex Aeschyli Epigonis, in quibus Dindorfius posuit tanquam fr. 51. Hic aoristus solus est, propter quem de *medio* ὄλλυσθαι loqui licet; ceteris partibus non minus bene passivi convenit nomen, quanquam neutrali potius verbum vi utitur. ῡ indicativi activi primae et tertiae personae, item participii producitur, ceteroqui corripi solet.

II. *Usus*. 1. *Activum* perfecto excepto generatim significat *perdo*, speciatim *occido*. Illud his exemplis cernitur: τί μ' ὤλεσας; Phil. 1157 m. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖςδε τοῖς λόγοις 1374. οὐ γὰρ ἴσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς Oed. R. 448. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν Oed. Col. 395. αὕτη (ἡ ἀναρχία) πόλεις ὄλλυσιν Ant. 669. Ad alteram significationem quasi via fit eis exemplis, quibus verbum *faciendi ut quis pereat*, vim habet, velut πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; (ὁ ἰός) Trach. 715. ἂν — ἐπίδοιμι πεσοῦσαν αὔτως — ὥς μ' ὤλεσεν 1029. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά Ant. 867. *Interficiendi* significatio haec habet apud Sophoclem exempla: ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν El. 262. σὲ — ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν Ai. 144. τοὺς δὲ δισσάρχας ὀλέσας βασιλῆς Ai. 383. καὶ γὰρ ἄλους ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα Oed. Col. 553. — 2. *Perfectum activae formae et medium* intransitive significat *perire* et *perditum esse* universe et de rebus et de hominibus, et speciatim *interire* et *occidi*. Illud exstat: ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ El. 664. ὄλωλα δή 1474. ὄλωλ' ὄλωλα Trach. 1134. μῶν ὀλώλαμεν Ai. 778. οἴχωκ', ὄλωλα 880. ὄλωλα καί σε προςδιαφθερῶ Phil. 76. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας τούτους 1032. ὄλωλας Oed. R. 1166. νὼ — ὀλώλαμεν δύ' ὄντε 1505. ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά Oed. Col. 1609. πρὶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 998. πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο Trach. 649. *cor exedebat sollicitudine*. ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως Phil. 680. ὀλεῖσθε δ', ἠδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε 1024. ὃς — ἐνθάδ' ὀλοῦμαι 1093. ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ Oed. R. 1157. ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 59. ὀλόμενε παίδων Epig. IV. κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη inc. XLV. 1. ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὄλλυται χάρις inc. CII. His addantur *imprecandi formulae*. ὀλοίμην Oed. R. 645. ὀλοίμαν 664. ὄλοιο El. 283. Phil. 949. 1008. ὄλοιτο Oed. R. 1349 m. El. 126 ch. ὄλοισθε Phil. 1024. 1269. ὄλοιντο Trach. 382. ὀλοίατο Ai. 829. v. Valck. ad Phoen. 353. — *Intereundi* autem et *moriendi* vis his exemplis cernitur: τὸν υἱὸν ὧδ' ὀλωλότα El. 796. ὄλωλεν ἀνήρ Ai. 958. οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότων κλύειν Phil. 425. Λαΐου δ' ὀλωλότος Oed. R. 126. ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος 257. Λάϊον τ' ὀλωλότα 759. νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν 949. οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα 956. λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα Oed. Col. 1576· ὄλωλε γὰρ δύστηνος; 1579. γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων Ant. 174. πόλεως ὑπερμαχῶν

ὄλωλε τῆσδε 195. ὧν ἀριθμὸν — πλεῖστον δέδεικται Περσέφασσ' ὀλωλότων 885 μηδ' ὀλωλότα κέντει 1016. quacum sententia confer Ai. 1327. et ex Antigona ipsa ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω 1274. — Αἵμων ὄλωλεν 1160. — ἡνίκ' ὤλλυτο El. 915. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται Oed. R. 179. τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι 799. δι' ὧνπερ ὤλετο (χειρῶν) 822. αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο 856. μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετο Oed. Col. 1652. μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο Ant. 171. ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο 513. τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός 694. Ineptiunt, qui talibus ad demonstrandam scilicet passivam verbi vim abutuntur. ἔμοιγε — ἤδ' ὀλεῖται πλησία 759. λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν 818.

'Ολόεις *exitiosus*. μετώπων ὀλόεντα πλήγματα Trach. 518 ch. Vox semel dicta.

* 'Ολολύζω v. ἀλαλάζω.

'Ολοός *perditus*. ὀλοὰ γὰρ El. 833 ch. Eriphyle propter virum proditum. ἤ που ὀλοὰ στένει Trach. 843. Scholiasta ad Deianiram retulisse videtur, loci explicationem orsus verbis ἡ γὰρ ἀθλία. Sed rectius videtur gemitus *extremi maeroris indices* dici. — De tono v. Arc. p. 42, 21.

"Ολος *totus*. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς Phil. 478. non *integri* diei unius. τρεῖς ὅλους ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους Oed. R. 1136. ὅλην ἐκείνην εὐφρόνην inc. L. 9 (708 D.). — τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον (sc. κρωσσὸν χεῖ) Oed. Col. 480. ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός Ai. 1084. *exercitus universi*. Hic ὅλους interpretari *omnes*, ut Bothius, de quo more recentioris maxime aetatis scriptorum ille conferri iubet Dorvill. ad Char. p. 424. Brunck. ad Anthol. vol. III. p. 254., minime opus est.

'Ολοσπάς. ὁλοσπάδες, ὅλαι καταπινόμεναι καὶ κατασπώμεναι. Σοφ. (inc. CV. 131. 919 D.). Photius p. 329, 15.

** 'Ολοστήμων. Pollux VII. 32.: τὰς δὲ ταινίας ὁλοστημόνους τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασεν (inc. CV. 132. 920 D.). Non dubito corrigere ὁλοστήμονας.

'Ολοσχερής *integer*. τέλειος, ὁλόκληρος praeter alia Hesychius explicando affert. ὁλοσχερὴς ἀνήρ L. 9 (708 D.).

'Ολοφύρομαι *defleo*. ἃ — Ἴτυν ὀλοφύρεται, ὄρνις El. 145 m. Suid. v. ἀτυζόμενος et οἰκτρῶς.

'Ολυμπία locus Peloponnesi propter eximiam fani sanctimoniam memoratur: οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων, οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν, οὐδὲ τὰν 'Ολυμπίαν Oed. R. 900 ch.

** 'Ολυμπιάδης s. 'Ολυμπιάς *Olympius*. ἤ τις 'Ολυμπιάδων θεῶν Ai. 868 ch. librorum scriptura est, quae fefellit intpp. vett., ut de Deabus

intelligi vellent. Elmsleio placet Ὀλυμπιαδᾶν, quam formam cum Graecis inauditam visum iri veretur Hermannus, θεοὶ Ὀλυμπιάδες non minus inauditum futurum esse praetervidit. Nam neque Ἑλλὰς ἀνήρ Sophocli dictum esse concedi potest, neque similia cetera sunt a Porsono collecta ad Or. 264. et Lobeckio ad Ai. 323. At Elmsleii sententiam et ἁλιαδᾶν i. e. ἁλιέων (v. ἁλιάδης,) quod proximo versu praecedit, velut Ὀλυμπιάδαι sunt Ὀλύμπιοι, Οὐρανίδαι Οὐράνιοι, κοιρανίδαι κοίρανοι, et illud confirmat, quod libri nonnulli ἁλιαδῶν exhibent. Cum enim Ὀλυμπιαδᾶν in Ὀλυμπιαδῶν mutatum esset, ortus est, qui usitatius femininum Ὀλυμπιάδων corrigendo inferret.

Ὀλύμπιος *Olympius.* Ζεὺς Ὀλύμπιος Trach. 274. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος El. 202. Suid. v. ποινή. Ὀλύμπιοι θεοί Phil. 315.

Ὄλυμπος *Olympus.* Sedem Deorum *caelum* significat, quod inprimis clare perspicitur Oed. Col. 1651.: γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον. — ὧν (νόμων) Ὄλυμπος πατὴρ μόνος Oed. R. 867 ch. τὸν Ὄλυμπον 1088. in formula iurisiurandi, i. q. μὰ τὸν Ὄλυμπον, ut plane τόνδ' Ὄλυμπον Ant. 754. Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν Ant. 605 ch. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ Ai. 1368. πῦρ — Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πολλῇ φέρεται καὶ γῆς Rhizot. II. 3 (483 D.). Sed *mons Olympus Mysiae* significatur ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγών Polyx. I. 2 (468 D.).

Ὅμαιμος *consanguineus*; verum non aliter nisi de *fratre et sorore* dicitur, de illo: ἰόντα φόνον ποῖσιν ὁμαίμοις Oed. Col. 1769 an. οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών; Ant. 508. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός 509.; de hac vero: ὅμαιμε Oed. R. 639. ζῶν — ὅμαιμον Oed. Col. 324. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον 329. μητρὸς — οὔσης ὁμαίμου σῆς 983. ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες 1407. Antigonam et Ismenen usitato acumine Polynices alloquitur. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12. τὴν σὴν ὅμαιμον 317. 521.

Ὁμαίμων i. q. ὅμαιμος. Generatim dictum de *fratribus (Geschwister)*: καλεῖ τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων Trach. 1137. *Fratrem* significat: τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος Ai. 1291. *Sorores*: ὦ — ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες Oed. Col. 1277. — Rarissimus *comparativus* est. εἴτ' ἀδελφῆς εἴτ' ὁμαιμονεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἑρκείου κυρεῖ Ant. 483. Ζῆνα ἑρκεῖον in illa scriptura necesse est *consanguineos et gentiles* interpretari, qui Deum una colunt penetralem; sic scholiastes et Eust. p. 1930, 30.; nec tamen ὁμαιμονεστέρας Ζηνός coniungenda (*tota domo propinquioris*) sed cum Seidlero τοῦ Ζηνός putandum significare ἐκ τοῦ Ζηνός, hac sententia: *sive sororis sive alius ex tota domo mea mihi propinquioris filia est*, sc. mater vel filia Creontis ipsius. Hermannus secundum cod. Laur. a.,

in quo ς erasum, ὁμαιμονεστέρα scripsit, id quod non intelligo. Quid est enim *sive soror est, sive tota mea domo mihi propinquior?* Nonne mater et filia, quanquam sorore propinquiores, tamen domus sunt ipsius?

Ὁμαρτέω *sequor.* Proprie: ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν Oed. Col. 1643. Apud Suid. v. ἀστακτί vitiose scribitur ὁμαρτοῦμεν. Tralate: τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. V. 2. (238 D.). Cf. Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 18. (t. II. p. 488. Lips.).

Ὅμαυλος. Propria *vicini* vel *adiacentis* potestate legitur in Aegei fr. I. 2. (19 D.) ex certa Dindorfii emendatione: Νίσῳ δὲ τὴν ὅμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα Σκίρωνος ἀκτῆς. Apud Strabonem IX. p. 392. in codd. hoc varie corruptum legitur: ὁμαλόν, ὅμαυδον, quorum cum illud cum veritate pugnet (Megaris enim Niso data inprimis aspera) et metro adversetur, hoc sensu careat, correxerunt ἀνώμαλον, quod ipsum cum verbis sequentibus Σκίρωνος ἀκτῆς non potest conciliari. Nam Megaris et litus Scironium minime eadem sunt. ὅμαυδον vestigium veritatis servavit. — Tralate *coniunctum, mixtum* (accinentem) significat. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος Oed. R. 187 ch. gl. συμμιγής. Suid. v. ὅμαυλος.

Ὄμβριος *nimbosus.* ἤ τις ὀμβρία χάλαζα Oed. Col. 1498. Suid. v. ὀμβρία.

Ὄμβρος *imber.* ὄμβρος ἱερός Oed. R. 1428. quanquam adsignificatur *elementum aqueum,* contra positum illud γῇ et φωτί, gl. cod. Paris. apud Faehsium οὔτε τὸ ὕδωρ, v. Musgr. l. c., et Sturz. ad fr. Empedocl. p. 210. πολλοῖσι δ᾽ ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν Oed. Col. 351. ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ 696 ch. ὄμβρῳ τακομέναν Ant. 822 m. Musgr. ὄμβροι coniiciebat, scilicet contra posito χιών τε. οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ᾽ ὄμβρος Trach. 145. — Cum metaphora dictum μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτέγγετο Oed. R. 1279. *mixtus humori oculorum sanguis ater;* v. αἷμα. De Ant. 942. v. ὄλβος.

Ὁμέστιος *domus consors.* Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν Niptr. I, 3 (408 D.).

Ὁμευνέτις *uxor* (lecti consors). τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος Ai. 496. — De tono v. schol. Il. ι. 671. τ. 87. cf. παραστάτις.

Ὁμιλέω *versor* cum aliquo vel alicubi. σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ᾽ ὁμιλοῦντα Oed. R. 367. ξὺν οἷς τ᾽ οὐ χρῆν μ᾽ ὁμιλεῖν 1185. utrumque de connubio cum matre dictum. Aliter dictum de Aiace qui naturam suam exuerat ὃς — οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ᾽ ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 626 ch. Schol.: νῦν οὐκέτι ἤθεσιν ἐμμένει. Alia tralatio est ἐκτὸς [illegible]

οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1180 ch. quasi ne me inviserent, effecit.

Ὁμιλία conversatio. ἴστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστή Phil. 70. εἰσιδεῖν πατρὸς — δευτέραν ὁμιλίαν ἐλθόντος ἐς φῶς El. 410. — coetus. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας; Oed. R. 1489. — societas: ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν Ai. 859. i. e. ἡμᾶς τοὺς συνναύτας.

Ὄμμα. 1. oculus proprie dictus. κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα Phil. 854. οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν Oed. Col. 245 m. ὅς μὲ ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει 870. Antigonam suam ducem, quippe caeci, ὄμμα vocat. δι' ὄμματος ἀσταγὲς λείβων δάκρυον 1252. ὄμμα σε τάδ' — ἐρῶν στένει δάκρυον 1700 m. πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 894. ἀῤῥαγὲς ὄμμα explicatur τὸ μὴ δακρῦον inc. CV. 57 (874 D.). — plur. ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1222. ὄμμασιν θέαν λαβόντα Phil. 532. ὄμμασι δ' ἀντέχοις τάνδ' αἴγλαν 819 ch. τὰ πρόσθε λαμπρὰ — ὄμματα Oed. R. 1483. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον Oed. Col. 145 an. ἀλαῶν ὀμμάτων 148 ch. τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς 558. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος 1202. ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς 1646. ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις Ant. 962 ch. εὐνούχοις ὄμμασιν inc. CV. 91. (880 D.) non consopitis. — 2. oculus translate dictus. κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα Oed. R. 1222 ch. requievi a labore. θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα Oed. Col. 1086 ch. νῦν δ' ἀλεθεία νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε 1681 m. cui sententia plane contrarium est ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης Ai. 692 ch. κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη φρούρουν Trach. 910. clam speculata. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασιν γνώμας βαλοῦσα Ai. 51. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω 69. κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν 442. nisi oculorum fallax ministerium consilium destituisset. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με Oed. Col. 320. amica quaedam species oculis emicat. ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει Oenom. III. 2. (421 D.) quasi fulgurantes oculos. Sic dicitur τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα Al. Locr. I. 4 (11 D.). τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα ὁρᾶν Ant. 870 m. Solem. — 3. Non multum hinc distat visus et obtutus significatio. ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν Ai. 167 an. μή μ' — ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρῃ 191 ch. cui simile est σφραγῖδος ἥκει τῶδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται Trach. 612. — σοί τε γὰρ ὄμμα πλέον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν 1015 m. plena videndi facultas; sed dubia et difficilis sententia. ἐξόπισω χεῖρας ὄμμα τρέπουσα Rhizot. I. 1. (480 D.) oculos avertens. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς — κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; Oed. R. 528. cf. ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν; 1385. 4. Illustratum

hoc ap. Dorvill. ad Char. p. 480. — οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον Oed. R. 1371. — Hinc adverbiales sunt locutiones: γυναικῶν ὢν ὀργῆς ἐν ὄμμασιν Trach. 240. coram. ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκώς 743. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω Oed. Col. 15. quantum ex obtutu coniicere licet. ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησίον τῷ νυμφίῳ Ant. 750. ante oculos eius, coram. Aliter εἶπ' ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Trach. 102. acute cernens; sol enim compellatur. — 4. Vultum significat, cuius praecipuum munus regendi oculi sibi sumunt. λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι Oed. R. 81. τὸ σὸν γὰρ ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 686. ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον Oed. Col. 733. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς Τελαμῶνι; Ai. 457. Sic os videtur significari universe: τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν Oed. R. 999.; quem versum habet Stob. t. LXXIX, 20. Et nutus indicatur, quippe oculorum coniectu potissimum significari solitus: τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα Phil. 151 ch. — 5. Sed etiam speciem oculis obiectam extrinsecus significat. Quae significatio quasi praestruitur versu Aiacis 983. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς: haec enim Teucer retectam Aiacis mortui faciem inspiciens dicit. Affert hoc et explicat Eust. p. 409, 45. — μή του κηδομένου βροτῶν μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων Phil. 171. Schol. μὴ δὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον; male, est enim eius, qui se iuvet, ne adspectum quidem cohabitantis habens. ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Trach. 378. v. Schaef. De Iole ipsa ὄμμα intelligere ineptum est. — ὡς εἶδον, ἔμπαλιν τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα El. 891: quod ὄνομα coniectendo sollicitatum est, de quibus confusis v. Herm. ad Eur. Hec. 433. ed nov. Speciem dicit animo obversari solitam, quod ab adspectu significando sumptum. Ita iam explicuit Schaeferus et praeivit schol. scribens ὅραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν. V. tamen Herm. ad Pind. t. III. p. 338. et Boeckh. ad Pind. fragm. p. 601. — Laeta etiam et fausta species videtur dici Trach. 202. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα. — 6. Aliquando circumlocutioni constituitur, sed eleganti verae significationis sensu admixto. πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας Ai. 140 an. quae scriptura cum libris certa, tum Suidae testimonio v. πελειάδες. Idem quod πέλεια significare putabat Brunckius, sed ab oculis animi motom nictando potissimum (μύειν, σκαρδαμύσσειν) prae se ferentibus ductum esse erudito docuit Lobeckius. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει Trach. 524 ch. simili metaphora; pavor enim procis petitae mulieris dicitur. Liberius paulo dictum ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ Ai. 956. quod ineptit explicans Spanh. ad Callim. p. 273.; ab adspectu et specie cernenda desumptum videtur. — Cf. Pors. ad Or. 1080.; cui adversatur

quadamtenus Herm. ad Hecub. 433. ed. nov. Sed Stanl. ad Aesch. Pers. 428. per saturam congessit longe diversissima.

Ὀμμάτειος πόθος, διὰ τοῦ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησίν. Hesychius. ὀμμάτειος πόθος cum eius, qui dixit, nomine alio addito non firmetur, nec alterum Sophoclis esse nisi ex fabulae nomine cognoscatur, veri simillimum videtur etiam illud Sophoclem habere testem, ut nomen Σοφοκλῆς exciderit aut post ἔρωτι, aut post ὁρᾶν. ὀμματοπάλογχα corrupte scriptum corrigit ὄμματ᾽ ἀπόλογχα Is. Vossius, patrantes oculos explicans; mire ὄμματα πλατύλογχα Toupius Ep. Cr. p. 133.; felicius Casaubonus ὀμμάτων ἄπο λόγχας, quasi spicula oculorum fulgentium vibratu. Ipse tentaverim ὀμματωπὰ λέλογχε oculorum obtutu captus est, aut ὀμματωπὰ λάχη sors oculorum coniectu parta (Ach. Am. VI. 3. 169 D.).

Ὀμματοστερής oculis orbatus. κρατὶ δ᾽ ὀμματοστερεῖ Oed. Col. 1262.

* Ὀμματωπός v. ὀμμάτειος.

Ὄμνυμι iuro. ὄμνυμ᾽ ἔγωγε Trach. 1178. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα Trach. 1175. ὀμνύντες βλέπειν τὸν οὐκέτ᾽ ὄντα ζῶντ᾽ Ἀχιλλέα πάλιν Phil. 357. ὧν ὤμοσ᾽ οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε Oed. Col. 1147. ἦ κεῖνος — ἔμ᾽ εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; Phil. 619. ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδε 929. (De ῡ v. ὄλλυμι.)

Ὁμογενής consanguineum et quidem filium significat: ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς Alcm. II. 1. si haec Sophoclea sunt, quae apud Plut. Mor. p. 35, f. 88, f. reperta ad Alcmaeonem fabulam retulit Valck. Diatr. p. 150, c. Dind. omisit. — Sed insolenter plane de sese Oedipus dicit ἄθεος μὲν εἰμί — ὁμογενὴς δ᾽ ἀφ᾽ ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας Oed. R. 1362 m. i. e. γεννήσας ἐκ μητρὸς παῖδας, ut ὁμόσπορος aliquoties.

Ὁμόγνιος gentilitius. πρὸς θεῶν ὁμογνίων Oed. Col. 1335. V. Ruhnk. ad Tim. p. 192.

Ὁμόθεν proprie indidem. οἷς ὁμόθεν εἶ El. 153 ch. statim adiectis verbis καὶ γονᾷ ξύναιμος explicatur. V. Valck. Diatr. p. 238, a. De hoc adverbiorum genere explicuit Apoll. de adv. p. 601, 9., de tono idem p. 605, 19.

Ὁμοῖος par. δόξεις ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι Phil. 1358. γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ὁμοῖος Ai. 548., quod fortasse respexit Priscianus t. II. p. 182 Kr. cf. Schneider. ad Plat. Civit. p. 472, D. ὀργὴν ὁμοῖος 1132. ὁμοῖον ὥστε — ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς Ant. 583 ch. velut si. — ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν Phil. 985. ἦ πάνθ᾽ ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ Ai. 1345. suo ingenio consentanea, v. Lobeck.; aliter sed perspicuo errore Bothius et Reisigius Enarr. Oed.

Col. p. 67. Coraes olim coniecit ὅμοια, i. e. ἀφελῶς. ὁμοῖα καὶ βαιὸν ἐργάτης Synd. IV. 3 (149 D.). pariter ac, de qua dicendi ratione v. ἴσος. — ᾇ με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει Ant. 827 m. — Ut ἐρῆμος et testatius illo ἑτοῖμος, sic ὁμοῖος non ὅμοιος scribendum apud tragicos. Doctrina veterum in eo constat, ut τῶν μεταγενεστέρων Ἀττικῶν sit ὅμοιος ut ἔρημος, ἕτοιμος: illa verba sunt schol. Il. ξ. 521. Etym. M. p. 224, 40. Eadem inflexa τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν esse Aelius Dionysius testatur ap. Eust. p. 206, 1.; idem de ἑτοῖμος et ἐρῆμος Herodianum auctorem advocat, ὁμοῖον una comprehendens quippe ex ὁμοίιος contractum p. 531, 40. cf. p. 569, 18. 1817, 15. Quod Apollonius de pron. p. 63. ὅμοιος Atticis et γέλοιος propenacute dici affirmat, ipsorum est τῶν μεταγενεστέρων, Aristophanis et Platonis et oratorum, qui norma maxime et regula loquendi viderentur, et de his etiam Eustathius loquitur p. 531, 35. 799, 40. Cf. Intpp. Greg. Cor. p. 23. Quin ne a libris quidem illa tonosis destituitur documento. Nam in Ai. 1132. ὁμοῖος, 1345. ὁμοῖα illic omnes, hic plerique, ut ὅμοια in Ien. Mosq. b. solis repertum sit; etiam Ant. 583. Laur. a. ὁμοῖον exhibere verisimile, cum non aliter Elmsleius ita daturus fuisse videatur. In Synd. IV. 3. edebatur ante Dindorfium ὁμοῖα; is quidem ὅμοια dedit ap. Athen. p. 686. a. Eadem scriptura varietas est apud alios: v. Aesch. Sept. 660. Choeph. 204., et longe crebriora documenta exstarent, si a praeiudicata penacuendi opinione editores abstinuissent.

Ὁμοίως pariter. ἐμοὶ θ᾽ ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος Phil. 390. σαφῶς γ᾽ ὁμοίως Oed. R. 563. ἄμφω γ᾽ ὁμοίως (ἤκουσαν) Oed. Col. 418. ταὐτά σοι τῷ σῷ θ᾽ ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 940. θανὼν καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται Ant. 210. ἡμεῖς θ᾽ ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος (λύπῃ ἐληλάμεσθα) Ai. 269. λαβεῖν θ᾽ ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 257. νῦν θ᾽ ὁμοίως καὶ τάδ᾽ ἐξεπίσταμαι 895.

Ὁμοκλέω *acclamare*. Cum *incitandi* adsignificatione dicitur οἱ δ᾽ ἅμα ἵπποις ὁμοκλήσαντες El. 702.

Ὁμολογέω *fateor*. ὁμολογῶ τάδε Phil. 968.

Ὁμόπτολις *eiusdem civitatis civis*. Θήβης τῆσδ᾽ ὁμόπτολις λεώς Ant. 729.

Ὁμορροθέω *concino, convenio*. ὁμορροθεῖ, συνελθεῖν, καὶ συμφωνεῖν Hesychius. δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ᾽ ὁμορροθεῖ Ant. 532. ὁμορροθῶ, συνθέλω, συμπαραινέσας ἔχω Pel. II. 1 (435 D.).

Ὁμόσπλαγχνος *germanus*. οὐδὲν αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν Ant. 507. i. q. ὁμογαστρίους.

Ὁμόσπορος. ἀδελφός Hesychius. Ita dicitur τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν (Apollinis) Trach. 211 ch. Aliter ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ᾽ ὁμόσπορον

Oed. R. 260. Schol. εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ. Insolentior *active* dicti usus. τοῦ πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς Oed. R. 460. gl. ὁμόγαμος, i. e. ἐς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ σπείρας. cf. ὁμογενής et γενέτης.

Ὁμόστολος *comes*. Βάκχον — Μαινάδων ὁμόστολον Oed. R. 212 ch. Libri plerique inepte μονόστολον; illud a schol. memoratum inde a Cantero praelatum est et nunc pro discrepante scriptura repertum in Laur. a. b. Glossae ὁμοδίαιτον, συνόμιλον, συνοδοίπορον.

Ὁμοῦ *una, simul*. 1. Proprium de *convenientibus in unum locum*, vel *versantibus una*; quam primam et praecipuam significationem constituunt Ammon. p. 13. Eranius p. 162. Etym. Gud. p. 40, 39., alii: v. ἅμα. — καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε Phil. 36. οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ Oed. R. 1007. i. q. ὁμόσε, v. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 197. ὅς (Areopagus) οὐκ ἐᾷ τοιάσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει Oed. Col. 953. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι φείδοντο κέντρων οὐδὲν El. 705. videtur enim elegantior sermo ὁμοῦ ἀναμεμιγμένοι proxime coniunctis. ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα — ἤφριζον, εἰςέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί 708. *proxime* otiosum enim esset *simul*. τὸ — ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ Trach. 542. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ κλιθεῖσαν 1215. τοῖσιν ἐχθίστοισι — ὁμοῦ 1227. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους Ai. 289. *secum una ducens*. Est inde, ut *ad* significet. ἐγὼ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν Phil. 1202. *abiens ad navem pervenissem*, v. Hermann. Et *tralate* dictum: τὴν σὴν (ὀργὴν) ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες Oed. R. 337. — 2. De *accedentibus* vel *venientibus prope* licet explicari; v. Harpocrationem p. 216. (130.) et Intpp., et longe copiosiora ap. Phot. p. 314, 16., ἐγγύς explicantes. καὶ μὴν ὁρῶ φάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Ant. 1165. cf. Brunck. l. c. et Buttm. ad Philoct. 1218. (1202), quod tamen exemplum illi simile non est. — 3. Transfertur inde ad *coniunctos*. κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ Ai. 709. θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο 754. deos *quasi ad latus adsistens, adiutores* habens. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προςῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Trach. 758. *omnes* enim si computavisses, tot reperturum te fuisse dicis. συνῆγεν ὁμοῦ et ὁμοῦ συμμιγῆ pariter otiose dicta essent. κόμης δὲ — μυελὸν ἐκραίνει μέσου κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ 779., quod ad *tempus* referri *unum* non potest. πολλὴν μὲν ὕλην — δρυὸς κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον Trach. 1186. *coniunctim excide uno loco repertas arbores*. A prima hoc differt vocabuli vi. Φεύγάτω δυοῖν ὁμοῦ Oed. Col. 331. αὖθ' ὁμοῦ πελάζομεν 1109. nisi hoc interpreteris ἐγγύς. — 4. Dein ad communionem *faciendi* et *status* traducitur. Horum enim communio, nisi tempore coniunctarum, esse non potest. ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρός Phil. 185 ch. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στε-

νοημάτων Oed. R. 4., quo loco et alii multi et schol. Plat. in Anecd. Siebenkeesii p. 10. utuntur; hic ut tempori significando dici ὁμοῦ demonstret. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει 64. φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον 1276. ubi adsignificatur rerum alterius ex altera consequentium coniunctio; statim. ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτέγγετο 1278. καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν Oed. Col. 935. ὁμοῦ δὲ παιᾶνα — ἀνάγετε Trach. 209 ch. ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου Ai. 385. εἰ τὰ μὲν φθίνει — τοιοῖσδ' ὁμοῦ 401 m. si de loco fere conclamato existimare licet, πέλας, quod statim infertur, ab eo profectum censeo, qui ὁμοῦ explicaturus esset; quanquam ὁμοῦ non est πέλας, sed una cum, causam et rem consequentem nexa significans. Si πέλας eiicitur, in versu antistrophico οὔ pro οὔτινα corrigendum. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1068. βαλεῖτε χἠμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους 1288. nisi ὁμοῦ συγκειμένους coniungenda, quo facto ad primum adverbii vim tralate dicti referretur sententia. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν — τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ El. 545. ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξὺν τῇδε κλαύσω — σποδῷ 1140. Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ 667. 1408. Simile est ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα Oed. R. 1495. — De tono praecepit Apollon. de adv. p. 607, 1. gr. Herm. de Prosod. p. 467.

Ὄμπνιος. Suidas in v. et Photius p. 342, 11. Ὄμπνιον (Photius ὄπνιον) νέφος, μέγα, πολύ, ηὐξημένον. Σοφ. Θησεῖ (II. s. 233, b. D.). Photius p. 335, 9. ὀμπνίου νέφους, μεγίστου, hic quidem sine mendo scripturae.

Ὀμφάλη n. pr. Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Trach. 251. ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα 355. Tonum, de quo qui singulatim observarit, ignoro, revocari videtur debere ad ὀμφαλός, ut secundum morem immutatus sit.

Ὀμφαλός umbilicus. Tralate de Delphis medium orbis locum obtinere creditis: οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων Oed. R. 898 ch. v. Intpp. et Stanl. ad Aesch. Eum. 40. Dissen. Explic. Pind. p. 426. — De tono, qui est periecticorum, v. Arcad. p. 54, 20.

Ὄμφαξ (ᾰ) uva nondum matura. εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον Thyest. VI. 5 (239 D.).

Ὀμφή vox. Homerici usus, de quo v. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 97., Sophocles et tragici omnes tenaces non fuerunt. Nam legitur quidem κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος Oed. Col. 102. de vaticinio, sed Θησεύς, κατ' ὀμφὴν σὴν ὡς ἐστάλη, πάρα 556. et οὔτ' ἂν πού ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο 1353., nec probo Hermanni acumen, aliquam futurarum rerum praedictarum adsignificationem hoc postremo loco quaerentis. — De tono v. Arcad. p. 115, 10.

Ὅμως φιλίτει κἀκεῖ κἀνθάδ' ἂν ὁμῶς ἐχθιστος ἔσται Ai. 1354. Codd. quidam, in quibus Lips. a. Flor. Γ., ὅμως. De accentu v. schol. Il. ι. 535.

Ὅμως tamen. 1. Cum verbo finito significans apodoseos est, quanquam protasis saepius ex sententiarum coniunctarum ratione mente repetitur, quam apponitur. ὅμως δὲ κλῦθι Phil. 473. σὴ — ψυχή σ᾽ ἀφῆ τ᾽ ὄντα — ὅμως εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφὸν 1002. protasis participio inest. ὅμως δὲ μείνατε 1064. ὅμως δὲ λέξω 1309. ὅμως σε βούλομαι — τῆσδ᾽ ἐκπλεῖν χθονὸς 1359. πόλιν — εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ᾽ ὅμως οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν Oed. R. 302. v. 96. ἀρκτέον γ᾽ ὅμως 628. τὰ μὲν μέλειν ἐτερπόμην, ὅμως δ᾽ ἔκνιζέ μ᾽ αἰεὶ τοῦτο 785. ἀλλ᾽ ὅμως — πέμψον 859. ἀλλ᾽ ὅμως τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ᾽ ἥδιστον βλέπειν 998. ὅμως πιθοῦ μοι 1064. ἀλλ᾽ ὅμως ἀκουστέον 1170. ὅμως δὲ πεύσει 1239. γιγνώσκω — καίπερ σκοτεινὸς τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως 1326. ὅμως δ᾽ — ἤμειψα ἐκμαθεῖν 1442. φέρω δ᾽ ὅμως Oed. Col. 421. ὅμως δ᾽ ἔραμαι πυθέσθαι 513 ch. ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος οἶδε 672. Non abundat nec καί nec ὅμως, sed ὅμως οἶδα coniunguntur, in ablativo consequentiae inclusa protasi. πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως — ἀντιδρᾶν πειράσομαι 962. καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ᾽ ὅμως Ant. 234. ὅμως ὅ γ᾽ Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ 515. ὅμως δ᾽ ἔνεστι — ταρβεῖν Trach. 295. τὸ δ᾽ ὀρθὸν ἐξείρηχ᾽ ὅμως 373. εὔχομαι δ᾽ ὅμως 1180. βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1232. ἀλλ᾽ ὅμως — δὸς αὐτῷ El. 442. ὅμως δ᾽ — ὑπούργησον τάδε 453. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται Creus. IV. 3 (325 D.). ἀλλ᾽ ὅμως χρεὼν τὰ θεῖα — τὸν πόνον φέρειν Ter. XI. 1 (521 D.). — 2. Cum participio ita componitur, ut inclusum protasi, tamen ad apodosin pertineat. Sensit hoc Elmsl. ad Bacch. 787. ad Med. 1216. cf. Reisig. Enarr. Oed. Col. p. XCVI. Hic tamen longius iusto progressus et Oed. Col. 672. (659 suae ed.) ad hanc rationem revocat et inaudito modo distingui vult Antig. 234., ignorans, ut videtur, δ᾽ ὅμως in apodosi non raro consociari. σιγὴν παράσχων κλῦθί μου νοσῶν ὅμως Trach. 1105. i. e. καίπερ νοσῶν, ὅμως κλῦθι. Virgula, ut solet fieri, ante νοσῶν ponenda non modo opus non est, sed sic ne intelligi quidem potest, quomodo apodosis pars sit ὅμως; ineptum autem ὅμως explicare καίπερ. ὑφ᾽ ὧν ἐγὼ τυχθεὶς τάδ᾽ ἔρδω καὶ τύραννος ὢν ὁμῶς Oed. Col. 855. i. e. καίπερ τύραννος ὢν ἔρδω ὅμως. οὔτ᾽ ἂν — ἐξείποιμί τῳ — στέργοιν ὅμως 1526. Adde Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 91, D. — 3. Quando protasi conditionali includitur ὅμως, etsi similis ratio explicandi est, abundare videtur. ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως, φώνημ᾽ ἀκούω Ai. 15. Ante Elmsleium (Mus. Cr. Cant. vol. I. p. 351.) ante ὅμως distinguebatur; re-

ctius fortasse omnis tollatur distinctio. ἐπεὶ ἐρῆμά με, κεἰ δίκαι᾽ ὅμως λέγω, σμικρὸν τίθησι Oed. Col. 961. — Accentum adnotavit Arcad. p. 184, 26.

Ὄναρ *somnium.* ἤνιχ᾽ ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ El. 417. *coniectori aperit.* — Adverbiascit: τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. 1. (63 D.), ipsum quoque de diro visu dictum, superstitiose formidoloso.

Ὀνειδίζω. 1. *exprobro.* Accusativum rei, dativum personae addi patitur; hic et omittitur, et praepositionem εἰς subrogari sibi vult. σὺ δ᾽ ἄθλιός γε ταῦτ᾽ ὀνειδίζων, ἃ σοὶ οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ᾽ ὀνειδιεῖ τάχα Oed. R. 372. 373. Suid. v. ὀνειδίζων. — τοιαῦτ᾽ ὀνείδιζ᾽ οἷς ἔμ᾽ εὑρήσεις μέγαν 441. ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν 1423. ἆρ᾽ ἄθλιον τοὔνειδος — ὠνείδισ᾽ εἰς σέ Oed. Col. 758. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ᾽ ὀνειδίζοις ἐμοί —; 975. τοιοῦτος ὢν τοιῷδ᾽ ὀνειδίζεις σποράν; Ai. 1277. τοῦτ᾽ οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ποτ᾽ εἰς ἐμὲ τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι Phil. 519. Et passive: τοιαῦτ᾽ ὀνειδιεῖσθε Oed. R. 1500. — 2. Ad alteram significationem *conviciandi* sive *maledicto compellandi* transiri docet illud Oed. Col. 1006. τοιαῦτ᾽ ὀνειδίζεις με τῶνδ᾽ ἐναντίον. Sic enim duos accusativos sibi deposcit. ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ᾽ ὠνείδισας Oed. R. 412.

Ὄνειδος. 1. Antiquissimae significationis, mediae illius, ut idem quod κλέος et φήμη, *res rumore et sermonibus hominum celebratas*; nec malas potissimum et inhonestas sed et laude plenas et honestas notaret, vestigia adhuc apud Sophoclem exstant. σοὶ δ᾽ ἐκλιπόντι τοῦτ᾽ ὄνειδος οὐ καλόν Phil. 475., quod non comparandum esse cum ὄνειδος αἰσχρόν, ἄθλιον, similibus, ratio docet. — 2. *probrum* cum verbis tum factis illatum. τοὔνειδος — ὀνειδίσαι Phil. 519. κομπεῖν δ᾽ ἔστ᾽ ἀπελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος 831 m. ἦλθε — τοὔνειδος τάχ᾽ ἂν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον Oed. R. 523. δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον 784. ἔνθα μή ποτ᾽ ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν γ᾽ ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα 797. cf. δεινόν γ᾽ ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην 1035. i. e. σπάργανα ὀνείδους πλέα. ἄθλιον τοὔνειδος — ὠνείδισ᾽ εἰς σέ Oed. Col. 757. οὐκ ἂν εὕροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν 971. *quod alicui iure exprobretur.* τεκοῦσα μ᾽ αὑτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι 988., quo exemplo ab notione rei mente comprehensae (*abstract*) ad id, quod experientia noscitur (*concret*), transitio praestruitur, velut ἄταν ἐπάγων ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν, δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων Ai. 1170 chr. ὄνειδος ad ἄταν referendum est, et spectatur Aiacis ignominia et exitium. ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών Trach. 253. κοὔπω τις — λόγον κακὸν ἠνέγκατ᾽, οὐδ᾽ ὄνειδος 462. ὀνείδεσιν ἤρασσον Ai. 711. — 3. Semel *turpitudinem* significat. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος Phil. 956. *turpem de te famam.* Simile est, sed

non gentibus φάμα — ἀχόρευτα φέρουσ᾽ ὀνείδη El. 1069 ch. *illaetabilem nuntium eumque turpem.* — 4. Aliquando concreta, quam dicunt significatione *hominis propro cooperti* dicitur. τίς — τοιαῦτ᾽ ὀνείδη λαμβάνων Oed. R. 1494. Antigone sunt et Ismena Oedipi filiae virgines, quarum nemo matrimonium cupere posse videatur. Sed non referendum huc Ai. 1170 ch., in quo ὄνειδος Ἑλλάνων non Troiam spectat quamvis proxime ante memoratam.

Ὄνειρον *somnium.* ὄνειρος enim a Sophocle dictum esse demonstrari non potest, ὄνειρον autem clare legitur El. 1382 ch. Pluralis metaplastici praeterea exempla sunt ὀνείρατα El. 452. ὀνειράτων 473 ch. ὀνείρασιν Oed. R. 981., ut in diverbiis et canticis formae illae promiscue sint usu. — Ceterum *proprie* dicitur: πέμψαι τάδ᾽ αὐτῇ δυσπρόσοπτ᾽ ὀνείρατα El. 452. ἁδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων 473. ἤτοι μαντεῖαι — οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις 490 ch. προσεῖδον φάσματα δισσῶν ὀνείρων 645. et adverbiascenti ratione dictum πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν μητρὶ ξυνευνάσθησαν Oed. R. 981. — Tralate dictum pro *phantasia:* οὐ μακρὰν ἔτ᾽ ἀμμενεῖ τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον El. 1382. Plane ita nobis *Traum* dicere mos est rem cogitationibus et votis expetitam. Bene monet scholiastes non de Clytaemnestrae somnio cogitandum esse. Affert Eust. p. 533, 11.

Ὀνήσιμος *utilis.* οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Trach. 1010 m. i. e. ἐμοὶ γενησόμενον ὀνήσιμον. mori enim Hercules cupiebat. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα Ai. 650. Ea sententia qui usi sint veterum, interpretes collegerunt: Clem. Alex. p. 740, 16. Eustath. p. 682, 44. 757, 15. Suidas v. ἄδωρα et ἀλλ᾽ ἔστι. Zenob. IV. 4. Diogenian. IV. 82. Apostol. IX. 45. — ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα Ant. 982 v. Herm. — Accentus eius vocabulorum generis ab Arcadio notatur p. 61, 9.

Ὄνησις *emolumentum.* φέρων ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδε Oed. Col. 289. οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε — ὄνησις ἥξει 453. ἐλπίς, πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν, πολλοῖς δ᾽ ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων Ant. 612 ch. *spe delectari alios homines,* alios desideratis spe decepta fraudari dicit. ὄνασις Brunckius dedit, incertum an ex libris; certe edd. vett. omnes η retinent. ἀφ᾽ ὧν τ᾽ ὄνασιν εὕρασι El. 1050 ch. α rursum a Brunckio inde legitur et est fortasse in codd. Aug. et Ven., certe in Flor. Γ. Edd. autem et plerique codd., item Suidas v. ἄνωθεν communem formam tuentur. — Adsignificatur *praesidium, opitulatio:* οὔτε θεῶν γένος οὔθ᾽ ἁμερίων ἔτ᾽ ἄξιος βλέπειν τιν᾽ εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 394 ch. ὄνησιν codd. plerique aut omnes, edd. vett., Suid. v. ἰὼ σκότος. Et huius quidem auctoritas nulla, quippe dorismum perpetuo obliterantis; sed ne libris quidem in

vocabulo paulo rariore id tribuendum, ut communem melicarum partium, inprimis ubi gravior cernitur animi affectus, morem spernas. In Flor. Δ. ὄνασιν fertur comparere.

Ὀνίνημι. *Passivum* solum dicitur (medium non agnoscimus), *fructus et commodi assequendi* significans. τοσόνδ᾽ ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν Trach. 567. In *imprecando bono*: ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς — προμηθίας Oed. Col. 1046. Item formula est *sese iureiurando obstringendi*, quod Latinis *ita velim salvus esse*: μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ᾽ ἀραῖος — ὀλοίμην Oed. R. 644., quod Suidas affert v. ἀραῖος. — De formis verbi attice usitatis v. Summum Virum ad Phryn. p. 12.

Ὄνομα. 1. nomen. οὐδ᾽ ὄνομα — ᾔσθου Phil. 251. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ᾽ ἂν εὐξαίμην κλύων; Oed. Col. 41. φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινὸν 60. Colonenses. ὅταν περ τοὔνομ᾽ αἴσθηται τὸ σόν 302. καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν 1007. οὐδ᾽ ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Trach. 317. τίς ἄν ποτ᾽ ᾤεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Ai. 426. Affert Etym. M. p. 27, 20., commemorat Eust. p. 640, 33. 776, 50. 1567, 58. v. Lobeck. l. c. et Valck. ad Phoen. 27. σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Tyr. I. (573 D.), quae verba ne emendatione egere videantur, sic compone σαφῶς καὶ τοὔνομα φοροῦσα Σιδηρώ, *quae ferrei animi significationem iam nomine prodit*. Adverbiascunt Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος, ὄνομα δ᾽ Ὀρέστης El. 684. ὄνομα δ᾽ ὠνομάζετο Ἕλενος Phil. 601. — 2. *Cognomentum* potius vel *vocabulum* interpretor κακῶν ὅσ᾽ ἐστὶ πάντων ὀνόματ᾽, οὐδέν ἐστ᾽ ἀπόν Oed. R. 1285. Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ᾽ ἔστι πάντων ὀνομάτων ἐπώνυμος inc. XXIII. 2 (678 D.). *varie dicenda*. — 3. Adsignificatur *fama nominis*. ὄνομα μόνον δείσαντες Oed. Col. 266. suum nomen tanquam scelestum et male ominatum iniuria timeri Oedipus dicit. πολὺ — τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας 307. Et sic fortasse explicandum οἶδ᾽ ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ᾽ ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 673. — 4. Adsignificatur *res illustris et honesta*: ὄγκον γὰρ — ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον Trach. 814. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1054. — Quanquam Schaeferus ad Phil. 251. οὔνομα tragicis non videri eripiendum affirmabat, tamen cum ne melicis quidem ulla eius scripturae a versus lege necessitas sit, pauca in libris vestigia (apud Sophoclem uno loco Phil. 251. librorum scripturam ἄμετρον οὐδ᾽ ὄνομ᾽ οὐδέ, cum deberet οὐδ᾽ ὄνομά γ᾽ οὐδέ, Triclinius vitiavit οὐδ᾽ οὔνομ᾽ οὐδέ corrigendo), plurimis locis brevior forma versus lege postuletur, recte decrevisse censendus est Elmsl. ad Eur. Bacch. 320., quem Hermannus sequitur ad Phil. 251.

Ὀνομάζω *nomino*. Uno enim loco significat *proferri*, *dici*: τἀνθυμήματα — λόγοισι γάρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι Oed. Col. 295. — ὄνομα δ' ὠνομάζετο Ἕλενος Phil. 601. τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο Oed. R. 1042. sc. δοῦλος. φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι Oed. Col. 61. Vitiose ὠνομασμένον legitur in plurisque codd., praeter Ricc. Vat., item alterum pro var. lect. adscriptum fertur in membr. Brunckii. ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος Trach. 1095. ὠνόμασθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἶ Oed. R. 1036. *Medium est aliquid dicere suum*. ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; Oed. R. 1021. Recte Brunckius ὠνόμαζεν ὄν παῖδα. Erfurdtius, quamquam bene refutato Markl. ad Eur. Suppl. 749. ὠνόμαζεν ὅν corrigente, disparia comparavit media, quibus pro activis Sophocles usus est, αὐδῶμαι, ποθοῦμαι.

Ὄνος *asinus*. ὄνου σκιά Cedal. II (308 D.). Proverbium cum Sophoclis testimonio memoratur Photio p. 338, 15. et Suidae v. ὄνου σκιά. — *iulus* vermis. κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος ex Cophis II. (335 D.), Hesychius commemorat. cf. ἰσόσπριος.

Ὄνυξ *unguis*. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Ai. 303. v. ἀπρίξ. De tono v. Arcad. p. 199, 12.

Ὀξύθηκτος tralate *maerore insanientem*, sive *luctu in furorem exstimulatum* significare videtur. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ Ant. 1286. loco haud dubie lacunoso, unde de sensu certum aliquid affirmari non potest. Videtur quidem *Eurydica* dici *sese ad aras* interfecisse.

Ὀξυκώκυτος *graviter defletus*. ὀξυκώκυτον πάθος Ant. 1300.

Ὀξύνω *acuo*, tralate *irrito*. μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα Trach. 1166.

Ὀξυπλήξ *gravisonus*. ἦλθον — Ἀχέροντος ὀξυπλῆγας ἄρσενας χοάς Polyx. II. 3 (469 D.). — De tono v. ἀμφιπλήξ et schol. Il. ζ. 135. (υ in thesi corripitur).

Ὀξύς. Proprie *acutus*, sed primitiva significatione de rebus mucronem vel aciem praeferentibus non dicitur, verum de *sono*: ὀξὺν κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 727. πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 420. *flebilem*, de lusciniae querimonia. — ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Ai. 314. ὀξέα κλάζων αἰετός Ant. 112 an. — Transfertur inde ad *iracundiam* significandam. θυμὸς ὀξύς Oed. Col. 1195. ad *celeritatem*: λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὀξὺς νότος ὣς λήγει Ai. 251 an. Austrum sine tempestate ortum mox cessare observat Triclinius. ὡς ἥδε (ἡ νόσος) μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Phil. 797. Hic ut ὀξεῖα doloris significans esse putaret, Buttmannus sibi a Wakefieldio persuaderi passus est. Sed ne inaniter loquax videatur poeta, eadem re eodem quidem versu duobus vocabulis compellata, ταχεῖα ad tempus solum cito prae-

teriens, ὀξεῖα autem ad repentinum et inexspectatum adventum referam, sicut apud Homerum αἰπύς dicitur. ὀξεῖα γάρ σου βάξις — διῆλθ᾽ Ἀχαιοὺς πάντας Ai. 977. Aut a celeritate aut a vehementia desumptum ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς El. 30. Certe summam attendendi diligentiam, ut in re gravi quam celerrime quid facti opus sit, intelligas significari puto. Rei acris, gravis et exitiosae sensum inesse puto Ant. 1223.: φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν — φοινίου σταλάγματος, vis certe sanguinis una cum spiritu ducendo eiecta dicitur. — Comparativus celerem significat Ant. 108 ch. φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ. Ante Brunckium vulgabatur ὀξυτόρῳ, quod quamvis etiam in Laur. a. Ricc. servatum, sensu tamen cassum est. Vera scriptura est in cod. Brunckii E. cum gl. ταχυτάτῳ, Dresd. a. cum gl. ταχυτέρῳ, et Vat. modo quod ι non subscribitur.

Ὀξύτονος acriter intentus, inde acute sonans i. q. λιγύς; canorum enim nec ventum nec querelam Latini dicunt. Illa ratione dictum ὀξυτόνου διὰ πνεύματος Phil. 1082 m. Altera ὀξυτόνων γόων El. 236 m. ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 618 ch.

Ὀξύφωνος acuta (canora) voce. ὀξύφωνος ὡς ἀηδών Trach. 959 ch.

Ὀξυχόλως acri vel celeri ira. ζεύχθη δ᾽ ὀξυχόλως παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 945 ch. Sic Herm. nunc ex Laur. a. et cett. libris; olim ὀξυχόλοις ille de coniectura, cum ὀργαῖς, quod sequitur, coniungens. ὀξυχόλῳ schol. et marg. Turn. ὀξύχολος Scaliger, Brunckii idem coniectura repertum.

Ὀπαδός sectator. Comites et ministri significantur: αἴρετ᾽ ὀπαδοί Trach. 1254 an. Sed venatricem Dianam dicit κασιγνήταν (Ἀπόλλωνος) πυκνοστίκτων ὀπαδὸν ἐλάφων Oed. Col. 1094 ch. cf. intpp. — Dorismus etiam in hac voce non solis tragicis, sed Atticis scriptoribus omnibus unice placuit: v. Lobeck. ad Phryn. p. 431. Quare Eustathius errasse censendus scribens ὀπηδός παρ᾽ Ἀττικοῖς, ὀπαδός δὲ κοινῶς p. 1376, 14., aut loca vocabulorum commutanda sunt. Aspirandumne sit, paulo incertius, nec uno modo scribi in edd. Aldi et Lascaris Elmsl. observavit ad Eur. Med. 51. Sed quanquam haud dubie quaerenda in ἕπομαι vocabuli origo, quemadmodum Orio tradidit p. 120, 22., tamen inter hoc et ὀπαδός medium locum et quasi viam formando vocabulo ingrediendam occupavit ὀπάζω (Etym. M. p. 627, 10.) unde ὀπάων, quae cum consensu efferantur leni spiritu, de ὀπαδός idem disertus testis est auctor lexici π. πνευμ. p. 234. v. ὀπάων. Accentus verbalium personae significantium communis est.

Ὀπάων comes, minister. οἵ τ᾽ ὀπάονες οἵ τ᾽ ὄντες οἵ τ᾽ ἀπόντες Ant. 1095. v. ἄπειμι. — οὐδὲ γὰρ χέρες Θησέως ἴσωσαν φιλτάτων τ᾽ ὀπαόνων

Oed. Col. 1105. — De spiritu locuples testis est schol. Il. ι. 257. cf. lex. s. πανρ. p. 234.

† Ὀπή *fenestra* ex Eust. p. 1908, 39. restituendum Sophocli videri diximus v. ἐφέστιος (inc. 972.).

Ὅπῃ *qua*. ἐμβαλοῦ μ᾽ ὅπῃ θέλεις Phil. 479. οὐδ᾽ ἔχω πᾷ θῶ, ὅπᾳ πρότερον ἴδω Ant. 1323 m. Aug. b. ὅπῃ. Deinde fere omnes ὅπᾳ πρὸς πότερον ἴδω, πᾷ καὶ θῶ, in qua scriptura et καὶ suspectum, et ὅπᾳ πρὸς πότερον bis idem dictum habent. Quare illud Hermannus reposuit. Sensum explicat gl. in Dresd. a. et Aug. b., εἰς τὸν παῖδα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα. — ἴδεθ᾽ ὅπῃ προνέμεται — Ἄρης El. 1376 ch. Ita Brunckii cod. D. Laur. a. vulgo ὅπου, ut Laur. b. Flor. Γ. Δ. Ceterum eiusmodi, quale illud ex Philocteta, exempla una cum librorum dissensu Porsonum moverunt, ut ὅπῃ et de motu locum versus, et de quiescente aliquo loco dictum decerneret. v. ὅποι. Cur adscribendum in his omnibus videatur ι, in λάθρᾳ et μηδαμῇ exposuimus. Et referre dativorum formam haec et ea quae in οι excant, sicut sequi genitivos, quae in ου finiantur, multis locis agnoscit Apoll. de adv.; v. p. 583, 25. ubi ᾗ τῇ πῇ ὅπῃ, οὗ τοῦ ὅπου componuntur, plane ut ἄλλῃ πάντῃ ἡσυχῇ οὐδαμῇ διχῇ p. 586, 26.; et recte servabitur ι analogiae causa, etiamsi ὅπος et πός non reperiantur, quae dicta aliquando fuisse verisimillimum est. Eiusdem scripturae disertus praeterea testis est Choeroboscus ap. Etym. M. p. 78, 26. et Eustathius p. 174, 1. Quod ῃ ille affirmat ι adscriptum non habere, mirum est, sed aliqua significandi distinctione nititur, ut tralate dictum pro ὡς, velut ᾗ θέμις, ea litera secundum illam doctrinam caruisse videatur. πῇ ὅπῃ πάντῃ, sed λάθρᾳ μηδαμῇ ἄλλῃ scribere cum Schneidero praef. ad Plat. Civ. t. I. p. LVIII. causam non habet.

Ὁπηνίκα *quando*. Accuratius ita tempus quoddam definitur, quam si ὁπότε dicas et ὁπόταν. — ὁπηνίκ᾽ ἧξει θυμός Oed. Col. 435. de re praeterita. ὡς ὁπηνίκ᾽ ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, τηνικαῦθ᾽ ὁρμώμεθα Phil. 462. de re futura et exspectanda.

* Ὅπῃπερ v. ὅποιπερ.

Ὀπισαμβώ. Append. Vat. Prov. III. 36.: ὀπισάμβων. ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. Sed unice verum est ὀπισαμβώ (ἡ), secundum Eustathium p. 862, 5.: ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ὀπισαμβὼ εὕρηται, ἡ εἰς τοὐπίσω ὑποχώρησις. Hoc et analogia se tuetur et eo quod in Prov. Vat. scriptum est ταύτην, quod ad nomen in ων exiens accommodari non potest (inc. CV. 133. 921 D.).

Ὄπισθεν. Proprie dictum apud Sophoclem non est. Sed tralate de *posthabendis rebus*: *γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι* Ant. 630., et de *inferioribus et laude superatis*: *εἰ τοὺς — ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν* Ai. 1228. Haec cum aliis pluribus versibus Stobaeus habet Serm. III. 5. p. 69. Maximus Tyrius t. II. p. 535. Glossa *προτιμήσομεν* explicat sc. *τοὺς ἥττους*.

Ὀπίσω in futurum, *πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω* Oed. R. 488 ch. Musgr. *retro* interpretatur, sicut schol. recentior, *οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρείδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός*. Sed recte usquam de praeteritis dici negavit Elmsl., et Matthiaeum hoc argumento usum, quod sequentium *τὰ νῦν πω* ad *ἐνθάδε*, *πάροιθέν ποτε* ad *ὀπίσω* referatur, bene refutavit Herm. ostendendo ex illo *οὔτε πάροιθεν* consequi coniecturam de praesentibus, *οὔτ' ἐνθάδε*, ex *οὔτε τὰ νῦν πω* de futuris, id quod est *ὀπίσω*. — De tono generatim praecipit Apoll. de Adv. p. 576, 12.

Ὁπλίζω. Proprie *armo*. *κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ* Ai. 1102. Tralatum ad *animi ferociam* armorum instar *adsciscendam*. *ποῖ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς*; El. 984. Cod. Ien. *ὁπλίζεις*. — V. Pflugk. ad Eur. Med. 856.

Ὅπλον. Apud Sophoclem *pluralis* solus legitur 1. proprie *armorum qualiscunque generis* significans. *τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων* Phil. 62. Ai. 41. 1218. 1316. *τῶν ἀνικήτων ὅπλων* Phil. 78. *τῶν Ἡρακλείων ἔνθα δεσπότης ὅπλων* 262. *τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρός* 362. *τῶν ὅπλων κείνων ἄλλος κρατύνει* 365. *εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με* 376. *τῶνδε τῶν ὅπλων* 791. *τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα* 961. *ὁ ξυλλαβών με κἀποσυλήσας ὅπλων* 967. *τά γ' ὅπλ' ἔχοντες* 1045. *τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς — φανεῖ* 1053. *πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων* 1096 m. *κρίνει τῶν σῶν ὅπλων* 1276. *ὅπλων σοῦ πατρός* 1350. *τἄμ' ἀφαιρεῖσθαι ὅπλα* Ai. 100. *τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι* 437. *τῶνδ' ὅπλων* Porsonus Adv. p. 180. *ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι* 916 ch. *αὐτοῖσιν ὅπλοις* Amphiar. IV. 2 (781 D.). *ἐν θ' ὅπλοις* [illegible] Ach. Am. VI. 1 (168 D.). *χαλκηλάτοις ὅπλοισι* Colch. IV. 3 (314 D.). *ἐρρήξατ' ἐν κύκλῳ χαλκέων ὅπλων* inc. LXVI. 1, 2 (731 D.). Exiguus igitur vocabuli extra diverbia usus est. Canticorum enim exempla duo sunt, Phil. 1096. Ai. 916. — 2. Perraro speciem quandam *figuratae dictionis* habet. *πολλῶν μεθ' ὅπλων* Ant. 115 an. *πολλοὺς ὁπλίτας* et magnitudinem exercitus et apparatus bellici universe adsignificat. *κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρη* Ai. 1174 ch. simul usus armorum ad bellum gerendum indicatur. — ō, ut solet, in thesi corripitur; in arsi producitur idque paulo rarius: Phil. 362, 376, 1045.

Ὀπόθεν *unde*. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἐς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατὰ δή, χὠπόθεν πένης ἀνὴρ μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Aload. XI. 7 (109 D.). Tralate igitur viam et quasi fontem bonorum fruendorum significat. De tono v. Apoll. de adverb. p. 605, 10.

Ὅποι *quo*. Adverbium proprie termino constitutum significando, quo versus motus aliqui dirigitur, et fini, quem adeptus ille motus componitur. Ὅπου ὅποι ὅπῃ cum et literarum ductibus simillima et partim vitiosa recentioris aetatis pronuntiatione eodem sono sint, ut fieri non posset, quin in libris scriptis confunderentur, de significatione affinium adverbiorum ὅποι et ὅπῃ docti variis erroribus sese implicari passi sunt. Schaeferus aliquando significavit ποῖ et πῇ, ὅποι et ὅπῃ vi eadem, solo genere et forma differre ad Oed. Col. 227.; imo cum de assensu cohibendo aliquando prudentius statuisset ad Eur. Hec. 1062., rursum ad Phalar. Ep. p. 296. ὅπου ὅποι ὅπῃ de quiete promiscue dici affirmat, ὅποι et ὅπῃ promiscue de motu, in hoc quidem Porsonum secutus ad Hec. 1062. Eadem fere diu ante proposuerat Dorvill. ad Char. p. 271. Lips., et veterum doctorum Ammonius p. 113., de πῇ et ποῖ etiam Eust. p. 1664, 8. et schol. Aristoph. Plut. 447. Hermannus autem quam olim ad Herc. fur. 1236. sententiam proposuit, ὅποι esse *ad quem locum versus*, ὅπῃ *in quem locum*, ut motum simul succedentemque ei quietem significet, hanc dudum abiecisse putandus est. Longe meliora praeiverunt Reisigius Comm. Cr. in Oed. Col. 23. p. 175. et Stallbaum. ad Plat. Euthyphr. p. 94., quem tamen ne nomine quidem tenus Porsoni vellem decretum probasse, sicut Pflugkium ad Eur. Herack. 19., qui partem veri vidit nec persecutus est.

1. ὅποι *proprie est quem finem vel locum versus*. Quae significatio ubi propter sententiam necessario postulatur, ὅπῃ dici non potest. Sophoclea exempla haec sunt: οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος Phil. 302. Cod. Harl. ὅπῃ perperam: de appellentibus enim dicitur, nec profecto maria sola currentibus nec portus et urbes intrantibus contingit mercatura facere lucrum. μόνον θεοὶ σῴζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν 525. Harl. ὅπῃ, sed est ἐκεῖσε ὅποι, nec de cursu recte tenendo, sed de patria intranda Neoptolemus sollicitus est, plane ut γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριος τε κεὐσταλής, ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ χὠ στόλος πορεύεται 769. ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον Ai. 675. Aiax loquitur sese interfecturus, quod dicitur *ad inferos*, non *via ad inferos ferente*. Huc adde secundum sensum dictum ἔχεις διδάξαι δή μ', ὅποι καθέσταμεν Oed. Col. 23. i. e. *quo cum pervenerimus, consistamus*, ὅποι ἐλθόντες νῦν ἐσμέν. Sic ὅπῃ dici non potuit, potuit ὅπου, quod ex Vat. Brunckius posuit quamvis minus

elegans, cum figura dictionis careat; idque eo mirandum magis, quod in Trach. 40. cum omnes libri suggerant κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε, idem ὅποι correxit, cum dicatur ὅποι βεβηκὼς ὅπου ἐστίν. v. Krueger. ad Xen. Anab. p. 332. Similis attractio breviloquentiae effectrix est ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην, ὅποι ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν Phil. 480. de quo loco iam Porsonus l. c. recte existimarat. ὅπῃ θέλεις ἄγων etiam ὅποι scribi potuit, aptius autem illud, quippe non cum ἄγων coniungendum φράσεως causa adiecto, nec necessario cum ἐμβαλέσθαι, sed cum θέλεις, *qua parte quasi me in navem introducere volueris*; ὅποι μέλλω est ἐκεῖσε, sc. ἐμβαλοῦ, ὅποι. At in οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει El. 910. et ὅπου et ὅπῃ certe alterutro loco ferendum est; et ὅπῃ utrobique Ien., ὅπου Livin. v., et supra scriptum Laur. b. Hermannum autem non probo; qui rectius fuisse ὅπου γῆς et ὅποι γνώμης et attractionis quodam genere utrobique ὅποι dictum esse existimat. Esset attractio, si ὅποι γῆς εἶ scriptum legeremus, sed φέρει cum posuerit poeta, insana Chrysothemidis laetitia cum *immenso itinere* comparatur, *peregrinante ad extremi quasi orbis fines aliqua fatali necessitate abrepto*. ὅπῃ γνώμης *qua quasi sententiarum via incedas* commode diceretur; ὅπῃ γῆς Graecum esse negat Elmsleius ad Eur. Heracl. 19., ait Hermannus ad Herc. fur. 1236. Certe Aesch. Prom. 563. (580.) nec aptum est, cum non quaerat Io, qua terrarum parte quibusve locis vagetur, sed quo vagando pervenerit, et ὅποι codd. Med. Guelf.; ut recte sic emendandum censuerit Elmsl., male adversatus sit Reisigius l. c. Et Eur. Heracl. 46. longe melius ὅπου codd. Pariss. Flor. 1. 2. ed. Vict.; nec probo Matth. ad Eur. Suppl. 762. Haec Sophoclea sunt. κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο Aesch. Pers. 451. Cod. Med. 2. ap. Well. ὅπῃ, at sane illud aptius, de *pugna congressuris* dictum. ὅποι δὲ καὶ προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει Agam. 1492 ch., qui locus etsi corrupte scriptus videtur, aptius tamen dictum habet, quod omnes libri tuentur, ὅποι. πέμψον με χώρας τῆσδ' ὅποι προσωτάτω Eur. Andr. 904. recte pro ἐκεῖσε ὅπου προσωτάτω dictum; male unus cod. Havn. ὅπῃ, quod hic ferri non potest. Iph. Taur. 119. χωρεῖν χρεὼν ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας, in pari causa parum perspecta particulae natura ὅπου correcturus erat Valck. ad. Hippol. 1247.

2. *Tralate* dictum ὅποι facillime explicatur cum verbis *motum significantibus* coniunctum cum metaphora positis. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Phil. 885. *quorsum deventam dicendo*, i. e. *quid dicam*, ut versu praecedente ποῖ πότ' ἐξέβης λόγῳ. ὅπῃ habet, quomodo defendatur, *quas partes dicendo ingrediar*. Sed libri consentiunt praeter Flor. Γ.; is ὅπῃ.

οὐκ οἶσθ' ὅποι — γνώμης φέρει El. 910., de quo versu diximus. cf. Elmsl. ad Heracl. 595., miscentem tamen propriae et tralatae dictionis exempla, et iniuria ὅπῃ τράπωμαι similiaque damnantem, etsi aliquot locis sensu optimum est, nec certe librorum fide, quamvis fluctuantium, destituitur, velut Eur. Or. 624. 711. Aesch. Agam. 1514. Prom. 641., ubi ὅποι etsi Med. Guelf. praebeant, tamen aptum non est; recte autem ὅποιπερ legitur, cuius eadem ratio, Soph. Oed. R. 1458. v. ὅποιπερ. cf. Herm. ad Hecub. 1028. Alia res est Oed. Col. 384.: *τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν, οὐκ ἔχω φράσαι.* ὅποι alii *quomodo* explicuerunt, id quod nunquam significat; Reisigius *quatenus, quam in partem*, quod non verius est, Hermanno *locus et regio* intelligi videtur, in quam deducturi Oedipum dei sint laborum eius miserti, quod cum verbo *κατοικτίζειν* conciliari non potest. Mihi ὅποι, si κατοικτίζουσιν scriptum esset, ferri posse vix videretur: ut nunc est, breviloquentiae studiosus poeta hoc intelligi voluit *ὅποι πόνων ἐλθόντα σε κατοικτιοῦσιν, quonam aerumnae te pervenire passuri sint, ut aliquando tui misereantur.* Similis sententia est Aesch. Suppl. 599.: *ἓν εἰπὲ δ' ἡμῖν, ποῖ κεκύρωται τέλος, δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύεται, in utram partem plura suffragia inclinarunt, ὅποι γνώμης πλείονες μετέπεσον, ὥςτε κρατεῖν τῇ χειροτονίᾳ.*

Ὅπῃ apud Sophoclem pertenui usu est.

1. *Proprie* dictum significat *qua via*, deque ingredientibus ut aliquo perveniant, dicitur. *ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων* Phil. 479. *ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται τὸ δυςέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης* El. 1376 ch. *ὅπα πρότερον ἴδω* Ant. 1323 m. *qua via quasi incedere faciam oculos*, ut aliquo perveniant. ὅποι nec minus aptum est, et videtur vitiosa plerumque codd. scriptura πρὸς πότερον explicari. De scriptura v. ὅπῃ. Sed unice aptum ὅπῃ Eur. Hel. 147. *ὡς τύχω μαντευμάτων, ὅπῃ νεὼς στείλαιμ' ἂν οὔριον πτερὸν ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον.* Nemo scripsit ὅποι; quo enim navigaret satis sciebat Menelaus, sed de recto cursu tenendo sollicitus erat. Talia velim considerent, qui ὅποι et ὅπῃ nihil differre pronuntiant. Sed rectius sane ex parte librorum scribitur *ἐκκλῄομαι γὰρ δωμάτων ὅποι μόλω* Eur. Or. 424., *quo* enim *cunque pervenisset, excludebatur*, non *qualicunque via ingrediens*; item *ὅποι γῆς πυνθάνοιτ' ἱδρυμένους* Heracl. 19. *ὅποι* vel *ὅπου γῆς πύργον οἰκιούμεθα* ib. 46.; alterum enim *pervenisse, quos quaerat, ad aliquam sedem et occupasse* significat, alterum brevius contractam sententiam habebit *ὅποι γῆς ἐλθόντες οἰκιούμεθα*; item ὅπου Aesch. Prom. 641. ex vestigiis codd. Med. Guelf. Vit. Vienn. B. D., qui ὅποι, vulgatur ὅπῃ.

2. *Transfertur* ὅπῃ eo, ut *aliquam viam et rationem quis ingressus* significetur, *partemve, unde rem adgrediatur tractandam*; id cum recte vidisset Stallbaumius l. c. non debuit dicere ὅπῃ et *motum* et *statum* significare. Quippe cum *verba motus significantia tralate dicta* adsunt, et ὅποι et ὅπῃ suam quidque provinciam recte tuebitur, ut diligenter ponderata sententia a libris standum sit: sin aliter dicitur, satis multa exempla sunt ὅποι minime admittentia. Illo modo habet in ὅποι et ὅπῃ τίθημι (Eur. Herc. fur. 1216.) ὅποι et ὅπῃ τράπωμαι, ὅποι et ὅπῃ σκοπῶ (nam ὅπα ἴδω Soph. Ant. 1323. proprie dictum est). Altera ratio his patebit exemplis, quorum tamen simile quid in Sophocleis non reperias. τἀπίσημ᾽ ὅπῃ τελεῖ Aesch. Sept. 641. Rob. Vict. ὅποι, est *qua parte s. qua via incedentia ut impleantur*. οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπῃ τελεῖ (μόχθος) Choeph. 1017. Inepte Blomf. ὅποι. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ᾽ ἄν Prom. 908 ch. recte sic omnes praeter Vienn. B. D., qui ὅπου, inepte; nec illud nec ὅποι sententia admittit, quae talis est: *qua via incedens* i. e. *quomodo rem aggressa effugiam*, velut v. 588. οὐδ᾽ ἔχω μαθεῖν ὅπῃ πημονὰς ἀλύξω sine var. scriptura. οὐν ἔργον — φροντίζειν, ὅπῃ τὸν ἄνδρα κρατήσεις Ar. Nub. 1349. Simili modo explicabitur Aesch. Ag. 67. ἔστι δ᾽ ὅπῃ νῦν ἔστι *quoquo rerum statu est*, proprie *quacunque rerum suarum constituendarum via incedit*; cf. Plat. Euthyphr. p. 4, E. ἐπίστασθαι περὶ τῶν θείων ὅπῃ ἔχει. ἐγὼ οὐκ τούτῳ διαφέρομαι τῷ ποιητῇ· εἴπω σοι ὅπῃ; p. 12, B. Ineptum est ὅποι, sed ne ὅπου quidem recte dicatur; quisquis enim audiret, referret ad locum, quo nunc ipsum versari videretur. Hinc fit, ut ὅπῃ *qua via* et ὅπως *quomodo* coniuncta reperiantur; v. Boissonad. ad Philostr. Her. 604. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 635. ὅπως δὲ χὤπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν Aesch. Prom. 877. In his exemplis, quorum similia alia multa sunt, quomodo ὅποι et ὅπῃ inter se commutari possint, scire aveo. V. etiam πῇ et ποῖ.

Ὁποῖος *qualis*. 1. *Relatum ad correlativum* demonstrativi generis non legitur, sed sane ita, ut omissum hoc subaudiatur. ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω Oed. R. 1076. δεινὴν — ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ Oed. Col. 567. εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορα 1349. ἀλλ᾽ ἴσθ᾽ ὁποία σοι δοκεῖ Ant. 71. Libri, Aldus et Brunckius male ὁποῖα, sed sensus non patitur ἴσθι ab οἶδα repetere. Schol. etiam ὁποία agnoscit, quod est in Dresd. a. et ed. Turn; sic enim scribit: γίγνωσκε ὁποῖα σὺ θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις. ἢ τοιαύτη γενοῦ, ὁποία καὶ βούλει Cod. Paris. ἴσθι ποία. Hermannus ex Triclinio ὁποίᾳ dedit, id verbo δοκεῖ requiri affirmans, etsi ὁποία ad ἴσθι accommodari non minus bene possit. οὐκ ἔσθ᾽ ὁποῖον στάντ᾽ ἂν ἀνθρώπων βίον οὔτ᾽ αἰνέσαιμ᾽ ἄν, οὔτε

μεμφαίμην ποτέ 1141. *ὁποῖον πάντα* si secundum scholiasten coniunxeris, elegantior est sententia, sed aliquanto operosius explenda: *οὐκ ἔστι βίος τοιοῦτος, ὥστε ἐπαινέσαιμ᾽ ἂν πάντα ὁποιονοῦν. ἄριστον ἄνδρα — κτείνασ᾽, ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ* Trach. 809. *ὁποῖα δρασείεστίν* (*εἶπον*) 1194. Aliquando ita *quisquis* significat. *κἄλλο τῶν ἐμῶν, ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται* Phil. 656. Si admiscetur hic tamen aliqua indolis et rationis notio, certe relativi pronominis modo dicitur; *οὐδὲν γὰρ οὔτ᾽ ἀλγεινὸν — ἔσθ᾽ ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ᾽ ἐγὼ κακῶν* Ant. 5. *quod non viderim.* Hermannus nunc *οὔ* scribens distinxit, nec intelligo quae dixit ad v. 4. V. *οὐ*, 5. — 2. Hinc *interrogat in narrando* s. indirecte de rei alicuius natura et indole. *τὸ — πάθημ᾽ ὁποῖον φῄς παθεῖν, δίδασκέ με* Oed. R. 554. *γῆς ὁποίας ἦλθον* Oed. Col. 578. *μόρῳ δ᾽ ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ᾽, οὐδ᾽ ἂν εἷς θνητῶν φράσειε* 1652. *σκέψαι δ᾽ ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα* Trach. 1066. *ἐξήκεις δ᾽ ἵνα φανεῖς ὁποῖος ἂν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ* 1148. *ὅρα μολοῦσα τόνδ᾽, ὁποῖ᾽ ἔπη θροεῖ* Ai. 772. *μέμνησ᾽ ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως* 1333. Ad hoc genus quaerendi refertur etiam vexatissimus ille locus Antig. 3. *ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ᾽ Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;* Sic enim, non *ὅ, τι* sive *ὅ τι* scribendum, et explicandum per epexegesin *οἶσθ᾽ ὅτι τελεῖ* (*τὰ ἀπ᾽ Οἰδίπου κακά*) *καὶ δὴ ὁποῖον οὐχί*, quod interrogative dictum pro *οὐκ ἔστιν οὐδέν, ὅτι οὐ*, s. *ἕκαστον τελεῖ*, Eodem fere redit Boeckhii ratio apud Wexium proposita. — 3. Aliquando *adverbiascit*, sed suae significationis retinens est. *ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους — οὐδ᾽ ὁποῖ᾽ ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται* Oed. R. 915. cf. Matth. ad Eur. Hecub. 395. — 4. In *οἷος* monuimus de *οἷος* et *ὁποῖος* coniunctis. *οὐθ᾽ οἷ᾽ ἔπασχεν, οὐθ᾽ ὁποῖ᾽ ἔδρα κακά* Oed. R. 1272. et, quod anacoluthi rationem habet, *οἷ᾽ ἔργα δράσας — δεῦρ᾽ ἰὼν ὁποῖ᾽ ἔπρασσον αὖθις* 1403.

Ὁποιπερ quo quidem. εἶμι κἀγὼ κεῖσ᾽ ὅποιπερ ἂν σθένω Ai. 797. *ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ᾽ ὅποιπερ εἶσ᾽, ἴτω* Oed. R. 1458. Vulgabatur *ὅπῃπερ*. Illud non aptius modo, cum *quoquo evasura sit misera sua sors, sese facile passurum* Oedipus significet, sed e bonis codd. repositum ab Elmsl. et Hermanno, Laurr. tribus, Flor. *Δ*. Θ. Bar. Bodl. Augg. Mosq. Lips. a. b. Livin. γ. Dresd. a., hoc quidem Tricliniano.

Ὀπός. succus destillans ex arboribus herbisve. τὸ τῶν δένδρων δάκρυον Suidas secundum Photium p. 342, 18. *ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς χαλκέοισι κάδοις δέχεται* Rhiz. I. 2. (479 D.) de Medea maleficas herbas secante. De tono qui accurate praeceperit, ignoro.

Ὁπόσος. Pluralis solus legitur, *quotquot* significans. *καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι* Ant. 214. *χὠπόσα αἴσχιστ᾽ ἐν ἀνθρώποισιν*

ἔργα γίγνεται Oed. R. 1407. Suid. v. ὑπόσ', quod ὁπόσα dicendum fuit. In Oed. Col. 1770. cum libri praeter Par. et edd. vett., in quibus ὅσ' ἄν, habeant πάνθ' ὅσ' ἄν, quod versum anapaesticum perdit, Porsonus ὁπόσ' ἄν scripsit, et iure secuti Reis. Elmsl. Herm.

Ὁπόταν *quando*. De re incerta futura dicitur: ὁπόταν δὲ μόλῃ Phil. 146 an. Item de re infinite posita, qualis et nunc et quocunque alio futuro tempore evenire possit: ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. De Oed. Col. 1220. v. ὅπου.

Ὁπότε *quando*. Caussam simul reddit, ut *quandoquidem* interpretere, Oed. Col. 1696 m.: ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον. V. Herm. Non fit hoc, cum optativum in oratione obliqua adsciscit: ἔλακεν ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων Trach. 821 ch. Optativus explicatur ex verbo praeterito regente ἔλακεν, nec minus tamen ὁπόταν ἐκφέρῃ dici potuit cum futuro infinitivi τελεῖν proxime coniungendum. Id legisse credibile scholiasten, παρέλθῃ explicantem.

Ὅπου *ubi*. 1. Proprie de locis dictum, cum ubi ad correlativum ἐκεῖ sive ἐνθάδε refertur, tum ubi interrogando servit oblique, in quo genere ποῦ et ὅπου, ποῖος et ὁποῖος quasi data opera, ut varietur oratio, misceri, erudite exposuit Vir Summus ad Phryn. p. 57. not. — σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα Phil. 16. Non potuit hic ὅποι dici, quae Elmsleii olim sententia videtur fuisse ad Iph. Taur. 110. Male cod. Harl. ὁπόσ' ἐνταῦθα. Laur. a. ὁπουστ', qua re ὁπουστι scribendum videatur. λείσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ 707 ch. ὅπου — δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου Oed. R. 924. αὐτὸν εἴπατ' εἰ κάτισθ' ὅπου 926. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων 1256. ὅπου — φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος 1436. ὅπου ποτ' ἐσμέν Oed. Col. 12. ὅπου — ἕδραν λάβοιμι — ἐνταῦθα κάμψειν τὸν βίον 89. κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Trach. 40. i. q. ἐστί, v. ὅποι, quod iniuria hic et contra librorum fidem intulit Brunckius. ἐνταῦθ', ὅπου με μήτις ὄψεται βροτῶν 797. τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῆρου μ', ὅπου; Ai. 103. ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου — στηρίζει — σχολᾷ 192 ch. ἐμὲ — ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 874 ch. Νῦσαν — ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει inc. XCIV. 4 (782 D.). — 2. Iam aliquid *figuratae significationis* haec habent. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318. ὅπου δ' ὑβρίζειν — πάρα, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1060. ὅπου δὲ μὴ τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι Eriph. III. 1 (204 D.). ὅπου λόγοις σθένουσι τῶν ἔργων πλέον VIII. 2. (209 D.), quod ne ad tempus referas, cautum est versu proximo. Similis sententia est ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Phil. 454. *apud s. inter quos*. Sed in Eriphylae loco aut priore versu ὦ γλῶσσα cum Dindorfio scribendum aut cum Brunckio ἢ et ἔχει,

in altero autem, si Brunckii ratio placuerit, ἐκεῖ pro ὅπου. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων, οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. XIX. 1, 1 (674 D.). χῶρος γάρ αὐτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. LXXXII. 3, 2. (757 D.); quorum pleraque de civitatibus dicta sunt, et more cum publico tum privato. — 3. Sic facilis transitus est ad *rerum gerendarum rationem et occasionem* universe. εἰςάπαξ εἰπεῖν ὅπου μηδεὶς ἐᾷ Phil. 441. *ubi* i. e. *etiamsi vetarent omnes.* V. Herm. χὤπου δικαίων — ἀνδρῶν κρίσις, οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν᾽ εὐσεβῆ 1039. dum. οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπου μ᾽ ὀλεῖς Oed. R. 448. Recte cavet Brunckius, ne quis ὅπως scribi velit, comparans οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ᾽ ἠθέλησ᾽ ἐμῶν Ai. 1048. Adde οὐκ ἔσθ᾽ ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ 1082., quod nec plane idem quod ὅπως est, nec de tempore dictum pro ποτέ, sed *ansam* quasi significat, qua quis velut manu adhibita possit tanquam via et ratione uti ad exsequendum consilium. ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. IV. 2 (205 D.). φρένας τέρπειν ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. II. 2. (605 D.) i. q. ἐάν. Huius generis videtur esse ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν inc. CV. 91 (880 D.). Cf. Toup. ad Longin. IV. 4. Wyttenb. ad Plut. de Puer. Educ. p. 2, F. Aut sic, aut de tempore, ut *quando potissimum significet*, intelligendum El. 1286.: ἃ δ᾽ ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ, σήμαιν᾽, ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν. — Certa emendatione illatum ὅπου Oed. Col. 1220 ch.: τὰ τέρποντα δ᾽ οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου ab Elmsleio pariter et Hermanno, ducitque eo in Laur. a. adscriptum γρ. ὅπου ὅτ᾽ ἄν τις. Libri ὁπότ᾽ ἄν, et ὁπόταν, Par. F. ὁππότ᾽ ἄν. Contra vitiose scribitur κοὐκ ἔσθ᾽ ὅπου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ Phil. 1292., quanquam libri vett. id omnes tuentur. Rectius ὅτου ex Tricl. Brunckius et Hermannus. Item ἴδεθ᾽ ὅπου προνέμεται El. 1376 ch. legebatur, ubi Brunckius ex suo D. recte ὅπῃ dedit, id quod etiam in Laur. a. repertum. ὅποι καθέσταμεν Oed. Col. 23. v. ὅποι. Solus cod. Vat. ὅπου, quod Brunckius recepit. — De tono v. Apoll. de adv. p. 588, 15. 596, 1.

Ὀπτήρ *speculator.* καί μοί τις ὀπτὴρ — εἰςιδὼν φράζει Ai. 29. Affert Suidas v. ὀπτῆρας, sed pro illo αὐτόν scribitur in cod. Leid. et alio libro ap. Pors. Adv. p. 181. Commemorat ὀπτήρ ex h. l. Eust. p. 348, 41. 788, 31. 1762. 56.

Ὀπτός *exustus.* τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα — ἂν εἰςίδοις Ant. 471.

Ὄπωπα v. ὁράω.

— Ὀπώρα de vitis fructu dicitur. ὀπώρα κυρίως — ἡ σταφυλή, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων. Hesychius. — γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Trach. 700. Musgr. perperam de auctumni tempore intelligit, etsi meliora iam scholiasta praeiverat, τοῦ γλεύκους τοῦ ἀρτίως ἐκπιεσθέντος καὶ νέου et γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε. De prodigiosa viti Euboica uvas uno die maturante dictum δείλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα Thyest. VI. 6 (730 D.).

Ὅπως. I. Antiquissima voculae vis adverbialis est.

1. a. *Quomodo* et *quemadmodum* significat, in interrogatione obliqua illud, hoc relatum ad correlativum οὕτως. Posterior ratio haec exempla habet, ut tamen saepius mente intelligendum οὕτως sit: μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως ἐμοί Phil. 766. εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις Oed. R. 979. ἴστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον Oed. Col. 1207. οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ El. 1288. ὡδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1293. οὕτως ὅπως ἥδιστα Trach. 329. ὅπως θέλει 443. ἐὰν ὅπως ἔχει Ai. 1027. — Eodem refer formulas aliquot loquendi. ὅπως ἔχω illico: ὦ γαῖα δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω Phil. 808. V. Bast. ep. Cr. p. 118. Locell. ad Xen. Eph. p. 194. Fritzsch. Qu. Lucian. p. 180. Non intelligebat Buttmannus. Dein ὅπως cum *superlativo* dictum, quo in genere usitatius ὡς est: v. Krueger. ad Xen. Anab. p. 123. σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Phil. 623. ὅπως τάχιστα — ἔξω μέ που καλύψατε Oed. R. 1410. τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνειν inc. XXVII. 4, 1 (686.). Postremo illud ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί Oed. R. 1376. quae formula est res ingratas breviter transmittendi cum euphemismo, v. ἔχω. — Altera ratio *oblique interrogandi* his documentis firmatur: δεῖ σοφισθῆναι κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Phil. 78. Non potest significari *ut*; certum enim Ulixi erat, furto surripienda arma esse, sed quonam artificio facturus Neoptolemus esset, sollicitus erat. χὤπως μὲν ἀγὼν ἠρέθη, τί δεῖ μάτην κομπεῖν; Oed. Col. 1150. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1739 m. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 271. ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Ant. 681. Non dicitur obiective (*dass*), sed *qua in parte*, *quatenus*. χὤπως λέγω οὐκ οἶδα El. 678. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω Trach. 499 ch. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις Ai. 263. οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω 423. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα Ai. 1019. ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν (δεῖ) Oed. R. 406. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται 1251. cum traiectione pro οὐκ οἶδ' ὅπως. οὐκ οἶδ'

ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. Constructionis vero obliquae, quam Latini infinitivo a verbis dicendi suspenso, aut particula *quod* proferre solemus, exemplum non est. Nam ut eorum, quae dedimus, quaedam, velut Oed. Col. 1150. Ant. 681, huius rationis quasi viam indicent, ita ne pauca quidem illa, quae adhuc afferri possunt et maiore quidem veritatis specie exempla, recte ab obliqua interrogatione seiunxeris: *τοῦτ᾽ αὐτὸ μή μοι φράζ᾽, ὅπως οὐκ εἶ κακός* Oed. R. 548. *ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω* Ant. 223. *ἐγὼ δ᾽ ἐρῶ σε δεινὸν οὐδέν, οὐδ᾽ ὅπως φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός* Synd. VIII. 1. (153 D.) cf. Heindorf. ad Plat. Euthyd. t. III. p. 384.

b. Propter sermonis proprietatem seorsim pono locutiones *adhibita negatione et* ὅπως factas, ceteroqui ad oblique interrogandi rationem referendas. *οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ποτ᾽ — ἕξεις* Phil. 518. *οὐ γάρ ἐσθ᾽ ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις* Oed. Col. 1374. *οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ᾽ ἐλθόντα με* Ant. 329. *οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε* Thyest. II. 1 (235 D.). Bis ponitur negatio (*fieri non potest quin*): *οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως οὐδ᾽ οὐκ Ὀρέστης ἐστίν* El. 1471. *οὐ γὰρ γένοιτ᾽ ἂν ταῦθ᾽ ὅπως οὐχ ὧδ᾽ ἔχειν* Ai. 371. *facta infecta reddi non possunt. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ᾽ ὅπως — οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος* Oed. R. 1058. *τήνδε τὴν ὁδὸν οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγε* Oed. Col. 97.

c. Eodem refertur solitarium quoddam usus eius exemplum, quo οὐχ ὅπως significat *non quo* sive *non quasi*, *nedum*. *πεπαύμεθ᾽ ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν* El. 786. hoc est, si accurate introspicias, *οὐχ ὥστε ἔχειν, ὅπως παύσομέν σε*.

d. Ut οἷος et ὁποῖος, ita ὥς et ὅπως in pari sententia componuntur. *οὔθ᾽ ὅπως φυγὰς — ἐξελήλασαι —, οὔθ᾽ ὡς ὁ Τυδεὺς — ξεῖνος ὢν οἰκίζεται, οὔθ᾽ ὡς — ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα* Synd. VIII. 1—5 (153 D.).

2. Altera ratio adverbio ὅπως utendi est *comparandi* et *similis ponendi*, quacum ὥσπερ sensu convenit, etsi solet fieri ut omissum cogitari possit αὕτως. *παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε, γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών, σπείρων μόνον προςεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ* Trach. 32. *Ἔρωτι — ὅστις ἀντανίσταται, πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ* 442. *ἐδαιζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν* 680. *μήτηρ — χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι, σχίζουσι κάρα* El. 98 an. *στενάχουσ᾽ ὅπως ἁ πάνδυρτος ἀηδών* 1065 ch. *πάντα γὰρ συναρπάσας, θύελλ᾽ ὅπως, βέβηκας* 1140. *νοῦν δεῖ* (νόει) *πρὸς ἀνδρί, σῶμα* (σχῆμα) *πουλύπους ὅπως τραπέσθαι γνησίου φρονήματος* Iphig. II. 1. (289 D.) v. *νοεῖν* et *σχῆμα*.

II. ὅπως *coniunctio.* Haec ratio, etsi diversas et plane contrarias complectitur significationes, tota ad relativi adverbii notionem revocanda est.

1. ὅπως *coniunctionem* vocamus, quod commoda ea appellatio est, quando cum verbo a se suspenso coagmentatur, nec rationem, quomodo quid factum sit, indicat. Sed ab *adverbio* proxime abest ὅπως, quando non *consilium* menti propositum significat, sed *a verbis curandi et efficiendi* pendens *quid curemus vel effectum velimus*, monstrat. Hoc simillimum est indirectae interrogationi genus. Harum duarum rerum quamvis apud ignaros et invitos confusio dici non potest, quot inanes turbas genuerit, in quibus etiam Dawesianum illum canonem numero. Sic igitur dictum ὅπως legitimum habet *futuri* usum. Hoc optime docuit Nitzsch. ad Plat. Ion. p. 24. coll. ad Od. III. 129.; v. etiam Stallbaum. ad Plat. Ion. p. 294. et inprimis Hermann. de part. ἄν p. 124 sqq. Opusc. t. IV. — ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Trach. 455., quod non est *fieri non potest, ut lateas*, sed *cogitari efficique ratio nulla potest, qua non lateas.* τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. Phil. 55. Hoc ex B. recte Brunckius, nec alio ducit ἐκκλέψῃς in Flor. Γ. et ἐκκλέψῃς in Laur. tribus, quippe quorum optimus A. non *subscriptum* soleat, sed *adscriptum* ι monstrare, illud ut falsae pronuntiationi memoriter nec considerato exemplo describentis tribuendum videatur. δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου 'τράφης Ai. 554. Coniunctae in unum duae locutiones, δεῖ σε δεικνύναι et ὅρα ὅπως δείξεις, v. Herm. l. c. Pflugk. ad Eur. Heracl. 657. Ceterum hic δείξεις membr. et plerique ceteri Brunckii codd., Laur. a. a secunda manu, Laur. b.; a prima manu in Laur. a. est δείξῃς, in Flor. Γ. δείξῃς. Eodem revocanda, quanquam paulo discrepant, haec sunt: εἰς σὲ δὴ βλέπω, ὅπως τὸν αὐτόχειρα — μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν El. 943. *quaero efficere, ne quo modo detrectes interficere.* Laur. a. b. cum plerisque codd. κατοκνήσῃς. Illud Brunckii membr. et E. Flor. Γ. Δ. κατοκνήσῃς. De *consilio* ne hic quidem cogitandum. τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτέ 951. v. Elmsl. ad Heracl. 250. Pflugk. ad Heracl. 1051. Sensus est *cave sperare, aliqua ratione effectum iri, ut potiaris.* φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ Trach. 601. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον Oed. R. 1518. (sc. εἰμ' ἐπὶ τούτοις). Pars codd. πέμψῃς. Raro ita coniunctivus dicitur: πράσσω — ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον Trach. 599. studeo efficere, *quomodo* i. e. *ut aliquo modo* feras.

2. ὅπως *coniunctio finalis est,* significans *consilium faciendi,* non pronuntiatum quidem semper ut ἵνα (*damit*), sed mente agitatum (*dass*).

a. Cum *indicativo* et *futuri* quidem coniungitur, quando certo futurum esse aliquid aliquo posito putatur. V. Herm. l. c. p. 131. ἀγγέλλετ' ἐντολήν, ὅπως Τελαμῶνι δείξει Ai. 564. Sic membr. et E. Brunckii. μὴ προσλεύσσε, γενναῖός περ ὤν, ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς Phil. 1058. Praevidet enim fore Ulixes. Cum *indicativo imperfecti aut aoristi* significat consilium intervenientibus rebus aliis irritum factum. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι —, ὅπως θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ El. 1123. *ut iacuisses, quod nunc secus est.* V. Herm. ad Vig. p. 850. Elmsl. ad Oed. R. 1389. Monk. ad Hippol. 643.

b. Cum *coniunctivo* praesentis et aoristi, non secundi solum activi vel medii duobusve passivi, quae Dawesii sententia fuit Misc. Cr. p. 185. Lips., ut primis aoristis activi et medii futurum subrogandum censeret, sed cum omnibus qualibuscunque. Nam etsi saepe iniuria pro futuris aoristorum primorum coniunctivos librarii invexerunt (v. Lobeck. ad Phryn. Parerg. p. 720), sunt tamen alia exempla multa, quibus ipsa illa futura versuum legi non consentanea reiiciantur oportet: v. Schaefer. App. Cr. Demosth. t. I. p. 277. cf. Herm. ad Ai. 57. Nec incidisset in eam sententiam Dawesius, cum aoristi primi et secundi aliud discrimen nullum sit, nisi quod altero utuntur, ubi primus a verbo diffingi non potuit, ita ut praeceptum omni ratione careat, nisi innumerorum authypotactorum potissimum, aoristo primo destitutorum, rationem habuisset, confudissetque praeterea hanc *finalem* particulae significationem cum *obiectiva* illa, de qua iam egimus. Indicat autem coniunctivus incertum esse, *num consilium quis assecuturus sit, nec ne sit.* V. Herm. l. c. p. 131. cf. Benseler. ad Isocr. Areop. p. 213. *Coniunctivus* igitur *praesentis post praesens* apud Sophoclem illatus nunc non exstat; verum *aoristi*: ὁρῶ — μετρούμενον ἴχνη — ὅπως ἴδῃς, εἴτ' ἔνδον Ai. 6. Subauditur praesens: cum Electra dixisset ἐλθεῖν ἐκεῖνον sc. ἐπαρῶμαι, Chrysothemis dicit ὅπως πάθῃς τι χρῆμα; et respondet Electra ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτ' ἐκφύγω El. 382. 83. Post *futurum* coniunctivus infertur: κρύψω φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθείς, ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις Ant. 772. Recte sic Laur. a. Dresd. a. Aug. b. T. Rell. ὑπεκφύγοι, quod ad προθείς referendum, sed minus commodum est. Ita Trach. 334. ἀμμεῖνασ' ὅπως μάθῃς legitur, relatum scilicet ad id quod praecessit χωρῶμεν, unde intelligi debet χώρει. — ἥξομεν πάλιν — ὅπως φέρωμεν El. 56. sic recte Brunckius. ἥξοντα — ὅπως τι δράσῃ; Oed. Col. 399. quod cum Oedipus quaesivisset, Ismene respondet ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως κρατῶσι μὲν σοῦ, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων. v. 400. *Imperativus* significatione futuro proximus censendus est. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ Phil. 238. αἰτοῦ — μολεῖν, — ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις

χερσὶ στέφωμεν 449. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' — ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω 625. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς 1196. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ 1460. Sunt etiam exempla *aoristi primi*, non evellenda nisi violenta correctione. δός — ὅπως ἐμαυτὴν — ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ El. 1110. Quis enim auderet κλαίω s. κλάω scribere Dawesio satisfacturus? φάνηθι — ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματα — ἰάψῃς Ai. 685 ch. Glossa πέμψῃς, ἐμβάλῃς una cum libris satis defendit aoristum, quem nemo attigit. — *Praeterito* coniunctivus infertur: ἱκέτις ἀφῖγμαι — ὅπως λύσιν τιν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς Oed. R. 921. *ut largiaris*. Sic Laur. a. (πόρῃς) Ald. et plerique codd. Brunckii. Laur. b. c. Flor. *Δ*. Pal. Iunt. 2. Turn. Eust. p. 1112, 37. πόροις, quod ipsum quoque defendi potest.

c. *Optativus* perpetuus praeteritorum comes cum alio temporum genere copulatus non reperitur. ἀφικόμην, ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι Oed. R. 1005. ξυνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ —, ὅπως — ἢ θάνοιμι πανδίκως ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς Oed. Col. 1307. καί νιν πυρῷ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ χαλκῷ — φέρουσιν, — ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 750. codd. Ien. Aug. b. ἐκλάχῃ, quod recipi non debuit a Schaefero et Erfurdtio, quod et commode ad κέαντες referri ἐκλάχοι potest, et ex mente ferentium oblique dici, *ut sepeliretur, quemadmodum quidem sentiebant illi*. Flor. *Δ*. ἐκλάβοι. ἀπῇξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Trach. 190. Eadem ratio *participii praesentis* praegressi est, si quando imperfecto resolvendum est. τῶν λόγων ἐπῃσθόμην πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Ant. 1170. i. q. ὅτε ἔστειχον. ἐπεὶ — παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρί Trach. 898. Item praeteritum adsumendum est Phil. 351. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον: i. e. ἱμείρων s. ἐπεὶ ἵμειρον. Semel *optativus optativo* alteri oblique infertur: γενοίμαν, ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον — τὰς ἱερὰς ὅπως προσείποιμεν Ἀθάνας Ai. 1200 ch. *ut esset, quomodo possemus*. Brunckius ἄν addit; rem explicuit Hermannus.

d. *Coniunctivo* ἄν additur aliquoties. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμιν ἀγγείλῃς σαφῆ El. 41. φύλασσε — ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Trach. 615. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω Oed. Col. 581. Sensus discrimen non est.

e. ὅπως μή finale eisdem, quibus ὅπως regulis iudicatur. Oed. Col. 400. in qua sententia ὅπως et ὅπως μή iuxta posita sunt, iam attulimus. φρουρήτουσ' ὅπως Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω El. 1394. Possit

hoc etiam ad ὅπως adverbiascens referri, *ne quo modo lateat*. ἴτω, ὅπως μηκέτ' αμάρ' ἄλλ' εἰςίδω Ant. 1314 m. σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς Ai. 1068. δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆςδ' ἀναῤῥήξει κακά Oed. R. 1074. Sic Brunckii D. E. et Laud. Rell. ἀναῤῥήξῃ, quod servandum fuit, siquidem falsa Dawesii regula est, quamvis hic etiam a Porsono defensa ad Aristoph. Av. 1238. p. 183. — Semel etiam *optativus* obliquae orationis reperitur. εἴτε — γένοιτ' ἐπουρος ἑστιῶτις αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως — μὴ ταρβαλέα θάνοιμι Trach. 951 ch.

Postremo moneo, de industria me omisisse locum Ach. Am. I. 6. (162 D.); ubi cum legatur τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῇ θέλει, Brunckius, sic ἀφῇ intelligi non posse videns, οὐδ' ἀφεθῆναί πως θέλει dedit.

Ὅπωςπερ *quemadmodum quidem*. Dicitur enim ita, ut ad correlativam notionem respiciat. αὕτως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1158. ἦν ταῦθ' ὅπωςπερ καὶ σὺ φῂς Oed. R. 1336 ch.

* Ὀράνιος v. οὐράνιος.

Ὁράω. I. *Formae*. 1. *Activi praes. ind.* ὁρῶ Phil. 31. 98. 828 m. 1367. Oed. R. 45. 324. 530. 631. Oed. Col. 29. 137 an. 312. 733. 1512. Ant. 739. 798 an. 1105. Trach. 178. 224. 544. 708. 918. 911. Ai. 3. 125. 678. 1025. 1136. 1235. El. 252. 310. 600. 682. 808. 934. 1161. Aeg. IV (22 D.). Eriph. VII (208 D.). Oenom. VI. 1 (422 D.). Polyid. I. 1 (462 s. D.). — ὁρᾷς Phil. 159 an. 469. 1115 m. 1238. 1260. Oed. R. 15. 687. Oed. Col. 941. 1426. 1727 m. Ant. 504. 708. 731. Trach. 240. 364. 418. Ai. 118. 357 m. 379. El. 618. 961. 1103. 1179. Ach. Am. IV. (165 D.) cum insigni scripturae discrepantia. Haud dubie enim recte legitur τὸ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας apud schol. Ar. Vesp. 1021. Photium p. 369, 10. Suidam v. παιδικά. Sed cum ex gr. Coisl. apud Bachm. p. 324. Montefalconius p. 474. edidisset ὡς ὁρῶσ' ἀπώλεσας, Bachmannus de coniectura, ut videtur, ὡς ὁρῶ σ' ἀπώλεσαν. inc. CV. 156. s. 968 D. v. ἐξέρχομαι. — ὁρᾷ Phil. 850 ch. Br. ὁρᾷς. De toto loco constituendo v. Herm. 923. Oed. R. 293. 375. 807. 1265. Oed. Col. 1454 ch. bis. Ant. 422. 1211. El. 726. 739. Ai. 84. Tyr. IX (581 D.). — ὁρῶμεν Oed. Col. 1650. Trach. 926. El. 1221. ubi Aug. b. et ὁρῶ μέν, a correctore, quod eodem versu sequitur μοι, inventum. — ὁρᾶτε El. 114 an. Oed. Col. 875. Clytaemn. II. (310 D.) sed scriptura fabulae nomine non est certior. — ὁρῶσι Oed. Col. 876. Ant. 505. — *coniunctivus* et *optativus* non leguntur. — *imperat.* ὅρα Phil. 30. 516. 585. 822 ch. 1377. Oed. Col. 117 ch. 593. 660. 1169. El. 570. 913. 991. 1235. Ai. 772. 1282. Aload. VIII. 1 (106 D.). — ὁρᾶτε El. 1219. Ant. 800 m. Trach. 1069. —

inf. ὁ ρ ᾶ ν Phil. 500. 1408. Oed. R. 367. 792. 1111. 1267. 1384 m. 1385. 1430. 1482. Oed. Col. 139 an. 323. 328. 497. Ant. 871 m. 1279. Trach. 1221. Ai. 805. El. 9. 649. 892. 960. 1309. 1451. 1463. Past. III. 1 (445 D.). — *partic.* ὁ ρ ῶ ν Phil. 409. 917. Oed. R. 488 ch. 1213. 1484. 1508. Oed. Col. 749 1257. Ant. 184. 185. 760. 796 an. Trach. 624. 1057. Ai. 372 m. 980. El. 1176. 1188. 1453. Hippon. I. 1 (284 D.). inc. LVIII. 9' 1 (720 D.). — ὁρῶσα El. 250. 274. — ὁρῶν nom. neutr. Phil. 1121 m. — ὁρώσης Oed. Col. 34. — ὁρῶντι Oed. R. 1334. — ὁρώσῃ Trach. 298. — ὁρῶντα Phil. 279. Oed. R. 284. — ὁρῶντες inc. X. 1, 2. — ὁρῶσας Oed. Col. 42. Ai. 823. — ὁρῶντα acc. pl. Oed. Col. 74. — *Imperfecti non* exstat exemplum. — *Perfectum* ὄ π ω π α et diverbiorum et canticorum est; in illis est ὄπωπα Ai. 1129. El. 753. Ant. 6. in his ὄπωπα Phil. 672. et ὄπωπε Ant. 1114 ch. hoc quidem aoristi praesentis significatione *videt s. videre solet.* — *Futurum* ὄψ ο μ α ι non reperitur. ὄ ψ ε ι Phil. 1240. Trach. 198. 809. Ant. 329. inc. XL. 1 (698 D.). In hoc apud Gr. Bekk. p. 361, 19. certo scriptum ὄψει, de ceteris exemplis editores tacent, etsi haudquaquam verisimile est codicum omnium esse consensum. — ὄψεται Phil. 832 ch. El. 1302. Trach. 603. 797. Ai. 644. ὄψεσθε Oed. R. 135. — ὀψοίμην Oed. R. 796. ὄψοιατο 1274. ὄψαιντο etiam vel ὄψοιτο librorum scriptura est v. 1271. v. *medium.* — ὄψεσθαι Ant. 1205. — *Aoristi ind.* ε ἶ δ ο ν Phil. 250. 443. Ant. 239. 487. Ai. 1121. El. 62. 890. 911. Past. III. 3 (445 D.). εἶδες Ai. 1005. El. 1256. εἶδε et εἶδεν El. 768. Trach. 139 ch. 792. 897. Oed. R. 119. 759. Ant. 960 ch. In El. 198 m. cum vulgo legeretur εἶδε, Brunckius metri causa ἴ δ ε correxit. Triclinius, ut metra congruerent, antistrophica interpolavit. — εἴδομεν El. 752. 843 ch. cod. Ien. οἴδαμεν. εἴδετε Trach. 689. El. 1226. εἶδον Phil. 271. — *coni.* ἴ δ ω El. 259. 263. Ai. 526. 982. Ant. 1323 m. ἴδῃς Ai. 6. 834. Ter. X (520 D.). ἴδῃ Trach. 115 ch. libri ἴδοι, illud Erfurdtius propter sententiam corrigendo intulit. Ai. 83. Tyr. XV. 6 (587 D.). ἴδητε Ai. 418 m. — *opt.* ἴ δ ο ι μ ι Phil. 351. 1032. Oed. R. 505. 831. Trach. 608. Ai. 377 m. ἴδοις Phil. 21. Oed. Col. 252 m. 1220 ch. Ant. 314. Ai. 217 an. Ai. Locr. IV. 2 (14 D.). ἴδοι Trach. 832 ch. — *imperat.* ἴδ ε bis Trach. 221 ch. Erf. Br. ἴδ' ἴδ' ὦ φίλα, Herm. cum libris ἰδε ἰδ' ὦ φίλα. 818 ch. Oed. Col. 1462 ch. ἴδετε Ai. 496. El. 1376 ch. Atticam τόνωσιν ἰ δ έ num contra libros, apud tragicos quidem, ut videtur, consentientes, cum recentiorum potissimum et qui norma loquendi habiti sunt, morem significari credibile sit, inferre consultum sit, non definio. — *inf.* ἰ δ ε ῖ ν Phil. 660. 1378. Oed. R. 824. 832. 1045. 1077. 1297 an. 1335. 1528. Oed. Col. 1102. 1724 m. Ant. 206. 1256. Schol. et Laur. γρ. ἔχειν: Trach. 1062. Ai. 81. 534. 1144. 1319. 1398 an. El. 864.

1489. Aload. XI. 10 (109 D.). Erig. I. 2 (225 D.). — partic. ἰδών Phil. 667. Oed. R. 537. 1116. Oed. Col. 1480 ch. Ant. 400. codd. ἴδον, praeter Aug, in quo εἶδον. Ai. 1202. Trach. 928. El. 963. 1267 m. 1270. Colch. V. 4 (319 D.). — ἰδοῦσα Trach. 1266 an. El. 874. 875. 885. ἰδόντε Oed. Col. 76. ἰδόντα El. 746. Oed. R. 293. ἰδόντε Oed. Col. 1672 ch. cod. Ven. ἰδόντε. ἰδόντες Phil. 1338. Ant. 428. ἰδοῦσιν Ai. 1397 an. El. 752.

2. Sed praeter futurum poetis etiam praesens et aoristus medii s. deponentis forma praedita exstant. V. Lobeck. ad Phryn. p. 108. ὁρῶμαι Ant. 590 ch. ὁρωμένη Trach. 305. — εἰδόμην Phil. 351. Oed. R. 1217 ch. vulgo, ut plerique codd. ἰδόμαν. Trin. et Flor. Δ. ἰδοίμην, Flor. Γ. Pal. ἰδοίμαν. εἰδόμαν, quod metro necessarium, est in Dresd. a. ἰδοίμην Trach. 1000 an. ἰδοίμαν Phil. 1100 m. Tricl. ἴδοιμι. ἴδεσθε El. 965. Ai. 344 m. ἰδοῦ imperativus non legitur, sed interiectioni assimulatum ἰδού scribitur, quod suo loco memoravimus. Aoristi plane glossematici pars ὄψαιντο propter sententiam ab Hermanno restitutus est quamvis contra librorum fidem Oed. R. 1271. Hunc aliquando oblitteratum vulgo esse docet Vir Summus parerg. ad Phryn. p. 734.

3. Passivi pauca exempla sunt. ὁρᾶται Ant. 402. 419. ὀφθήσει Trach. 452. ὤφθη Oed. R. 509 ch. ὤφθησαν Ant. 705.

II. Usus. 1. Pervulgatae significationis, qua videndi universe, cum conspiciendi tum adspiciendi vim suscepit ὁρᾶν, exempla notabimus, non adscribemus. Praes. Phil. 31. 159. 279. 411. 469. 917. 1238. 1280. 1406. Oed. R. 15. 631. 792. 807. 1111. 1265. 1267. 1334. 1385. 1430. 1482. 1484. 1508. Oed. Col. 29. 34. 139. 312. 323. 328. 1257. 1650. Ant. 422. 739. 796. 798. El. 9. 274. 316. 726. 739. 882. 888. 892. 1103. 1178. habitum enim intuitus Electrae Orestes haec dicit. 1190. 1219. 1221. 1309. 1451. 1453. 1463. Trach. 178. 224. 240. 298. 364. 418. 544. 624. 908. 911. 926. 1057. 1069. Ai. 3. 84. 805. 878. 980. 1025. 1136. Aeg. IV. (22 D.) potest etiam mente cernere vel agnoscere significare, plane ut Ach. Am. IV. Eriph. VII. Oen. VI. 1. Past. III. 1. Polyid. I. 1. Tyr. IX. inc. CV. 156. — Perf. El. 753. Phil. 672. — Fut. El. 1302. Trach. 198. 787. Ai. 644. Ant. 329. 1265. inc. XL. 1. — Aor. Oed. R. 119. 293. 1045. 1116. 1297. 1335. Oed. Col. 76. 1102. 1724. Ant. 206. 239. 400. 428. 487. 960. 1324. El. 254. 263. 746. 752. 768. 874. 875. 885. 890. 911. 963. 1226. 1267. cf. 1178. Trach. 115. 608. 689. 792. 832. 897. 928. 1062. 1266. Ai. 81. 83. 217. 377. 526. 534. 834. adsignificata reviscendi notione sicut Phil. 660. — Ai. 982. 1202. 1397. 1398. Phil. 21. 250. 271. 351. 442. 1338. 1378. Aload. XI. 10 (109 D.). Erig. I (225 D.). Colch. V. 4 (319 D.). Past. III. 3 (445 D.). Tyr. XV. 6 (587 D.). —

Medii aoristus eodem sensu dictus legitur Phil. 351. El. 965. Trach. 999.; *praesens* semel, Trach. 305. — *Passivum* Ant. 402. 419. — Ab hac primaria significatione quasi ramusculi diffunduntur hi. Primum ὁ ρ ᾶ ν etiam de iis rebus per προσωποποιΐαν dicitur, quae etsi oculis carent, *adspicere* tamen aliquid finguntur. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; El. 1489. ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί — οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε Ai. 418. εἰ — στέρνοφ' ὅπωπε λεγνὺς Ant. 1114. μήδ' ὄψεταί νιν — φέγγος ἡλίου Trach. 603. ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς Phil. 1115. de arcu, ut ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας 1121. Dein ὁ ρ ᾶ ν et μὴ ὁ ρ ᾶ ν *oculatorum* et *caecorum* cognomenta sunt. Ratio patefit Ai. 84. εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ. — τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; Oed. R. 1334. 35. ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὁρᾶν Oed. Col. 497. οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ inc. X. 1, 2. τυφλὸς οὐδ' ὁρῶν Ἄρης LVIII. 9, 1. Cum porro usitatissima formula sit φ ῶ ς ὁ ρ ᾶ ν, ἥ λ ι ο ν ὁ ρ ᾶ ν, aliquo modo deflectitur verbum ad *vivendi* notionem referendam. φῶς ὁρᾷ est Oed. R. 375. cf. Ant. 802. — μὴ δῆτ' — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν Oed. R. 831. *utinam ne sim superstes.* Aliud genus est ὥς τίς σ' Ἅιδᾳ παρακείμενος ὁρᾷ Phil. 850. *ut aliquis in Orco iacens te videt,* i. e. *non videt omnino.* Iam illa *oxymora* ex hac significatione oriuntur: ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν Oed. Col. 74. v. Intpp. ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν — ὀψοίατο Oed. R. 1274. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Illa *videndi* s. *circumspiciendi* significatione propria dictum semel etiam ὅρα Oed. Col. 117. quod *considerandi cavendive* alias vi dici solet. Praeterea ὁ ρ ᾶ ν est *aliquo vultu esse.* ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν Phil. 923. Ut *revisendi* aliquoties, ita *veniendi* aliquo, item *conversandi* notio adsignificatur. ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν Phil. 1378. εἰ — μοι φυγόντι μὴ 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν Oed. R. 824. — 2. Altera praecipua verbi vis est *animo cernendi intelligendi, animadvertendi.* νῦν δ' — ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν — πάνθ' ἡγουμένην Phil. 98. τὰ δεῖν' ὁρᾶν 502. ἐγὼ δ' ὁρῶ, οὕνεκα θήραν τήνδ' ἄλλως ἔχομεν τόξων 828 m. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας 1032 m. nisi hoc proprie dictum, ut ἰδοίμαν δέ νιν 1100. ὃ σοί τε κἀμοὶ καλὸν ὁρῶ τελούμενον 1367. τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα Oed. R. 45. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν 284. ὁρῶ γὰρ οὐδέ σοι — φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν 324. οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ 367. πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος 505. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι 537. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις 687. Oed. Col. 941. κράτη σέ τ' εἴδ' ἔχοντα Oed. R. 759. φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον Oed. Col. 138. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν 252. ὁρῶ τιν' ὑμᾶς — εἰληφότας φόβον 733. ὁρῶν σε τὸν δύστηνον 749. ὁρᾶτε ταῦτα —; 875. ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σὲ 876. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου 1220. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύμα-

τα 1420. πολλά γάρ σε θαυμάζονθ' ὁρῶ 1512. μῶν οὐχ ὁρᾷς —; 1727. τὴν ἄτην ὁρῶν Ant. 185. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν 314. σὺ τοῦτο μούνη τοῦτο Καδμείων ὁρᾷς 504. ὁρῶσι χοὖτοι 505. ὁρᾷς ὅσα δένδρων ὑπείκει κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται 708. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 731. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 739. νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει Trach. 364. non aderat dum, ut praesens adspici oculis non posset. ὁρᾷ μὲν ἥβην — ἕρπουσαν πρόσω 544. quod si quis de adspicienda Ioles forma cogitet, etiam proprie intelligi dictum potest. ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην 703. τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι; 1221. ὁρᾷς — τὴν θεῶν ἰσχὺν Ai. 118. ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλα 125. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα — κυκλεῖται 344. ὁρᾷς τὸν θρασὺν 357. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ 379. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα 1235. πατρῷ' ὁρῶσα πήματα El. 250. ἃγὼ θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ 258. ὁρῶ μένος πνέουσαν 600. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει 618. τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν 649. εἴδομεν ἃ θροεῖς 843. πημάτων — οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν 864. ὁρῶ 934. εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην — προσβαλεῖς 961. τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους 1161. ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1179. με πολύπονον ὧδ' ἰδὼν 1267. non *adspectu* significato, sed *aerumna*, quam sustinet, *cernenda*. ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται — Ἄρης 1376. τοὺς δ' αὖ μεγίστους — ἴδοις ἂν Ai. Locr. IV. 2. Aeg. IV. 2. Ach. Am. IV. incerta sententia sunt: nec satis clara Clytaemn. I. — πολλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. IX. *sibi videre videtur*. *Passivum* hoc sensu non dicitur: verum *medium deponens*: ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα Ant. 590. — Deinde adsignificatur *circumspiciendi* notio *ut reperias*. σπεῦσον κάπετόν τιν' ἰδεῖν Ai. 1144. cuius loci explicationem apud Hermannum non probo. Et *reperire* ipsum: τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ Oed. R. 293. *non videt* i. e. *nescit*, *quis sit*, *non reperit*, cf. Spald. et Buttm. ad Dem. in Mid. p. 40. — Tum adsignificatur *circumspicere cum curandi quadam diligentia* vel *invigilandi* notione, qua significatione de Dis dici amat in hominum facinora animadvertentibus. Illo generatim dicendi sensu dicta haec sunt: τάδε μὲν θεὸς ὄψεται Phil. 832. μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα El. 913. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν 960. *Mala* diligentia significatur: ἰὼ πάνθ' ὁρῶν ἁπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὄργανον Ai. 372. *mala quaevis rimans*. De diis dictum est speciatim: ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος Oed. R. 1213. ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκούων — χρόνος Hippon. I, 2. cf. ὁρᾷ ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος Oed. Col. 1454. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεὼς νιν Oed. Col. 43. ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν Ant. 184. τὰς — ἀεί θ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη σεμνὰς Ἐρινῦς Ai. 823. Ἐρινύες, αἳ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε El. 113. — Deinde

considerandi et reputandi vis in verbo insit. πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω Oed. R. 488. Inprimis frequens imperativus est, subinde cautionis vim admixtum habens. ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ καταλησθεὶς κυρῇ Phil. 30. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 515. ὅρα τί ποιεῖς 585. ὅρα, ποῦ στάσει 822 m. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα 1377. ὅρα γε μήν Oed. Col. 593. ὅρα με λείπων 660. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς ἐστὶ 1169. ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ Ai. 772. non de adspectu dictum, sed de considerando eius nuntio. ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1292. ὅρα — μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 570. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ 933. Suid. v. εὐτυχεῖ. ὅρα κακῶς πράξαντε μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα 991. ὅρα γε μέντοι κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1235. ὅρα μὴ κρεῖσσον ᾖ Aload. VIII. 1. — 3. Deinde usum et experientiam spectat ὁρᾶν, ut vel cognoscere, vel discere experiendo vertas. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. εἴδομεν ἃ θροεῖς 843 m. τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Trach. 139. ἄνδρα — ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ 809. ὅπως ἴδῃς εἴσ' ἔνδον Ai. 6. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν 1121. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων 1129. ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων 1319. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσιν γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων 1399 an. ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη — τελούμενα Oed. R. 796. id et ad adspectum referri potest. ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην 832. τοὐμὸν δ' ἐγὼ — σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι 1077. εἴθε σ' εἴθε μήποτ' εἰδόμαν 1217 ch. cognossem, quanquam etiam hoc proprie intelligatur. ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν Oed. Col. 1480 ch. ἰδόντε καὶ παθοῦσα 1672. quod non de oculis conluentibus, sed de experiendo dictum. ὁποῖον οὖ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν Ant. 6. οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί 705. μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς Ter. X. Aliquando interpreteris ipse experiri. Praeter illud Oed. R. 832. haec sic licet intelligi: οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1256. non apte enim δίκη ius significabit, verum ultionem potius, τιμωρίαν. τοὺς ἐμοὺς ἴδε πατὴρ θανάτους αἰκεῖς El. 198 m. Agamemno enim ipse occisus est. — De hoc significandi genere toto v. Dorvill. ad Char. p. 483. Hinc εἶδον et οἶδα nonnunquam plane pari significatione utuntur. εἶδες, ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσαι; Ai. 1005. Sic dubito, recteneˋ secundum Triclinianos omnium veterum librorum auctoritatem deseruerint a Brunckio inde editores, cum scripserint ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν Oed. Col. 893. pro ἴδω. — 4. De proprietate sermonis adnotamus, ὁρᾷς et ὡς ὁρᾷς interiici διὰ μέσου virgulis distincta: v. Dawes. Misc. Cr. p. 329. Brunck. ad Phil. 862. Schaef. ad Trach. 394. Vide El. 1103. Trach. 364.

inc. CV. 156. s. 968. secundum numeros Dind., qui tamen nec ipse particulam habet: v. ἐξέρχομαι. Deinde in hoc ut similibus verbis nonnunquam paria aut affinia, nobis ut videtur, minus grato modo coacervantur. προςόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Ant. 760. τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν, μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν El. 752. 53. οἵπερ εἴδομεν in his necessario iteratur; cum dicit enim qui quidem vidimus, hoc dicit *sese vidisse, qui praeter ceteros maximam dolendi causam habeat.* V. Lobeck. ad Ai. 882. — De ὁρᾶν cum verbis ἀκούειν, κλύειν, ἱστορεῖν per oppositionem coniuncto suis locis egimus. — 5. Unum addo, non ἰδού modo tanquam interiectionem legi, quod olim tractavimus, sed etiam ἴδε Oed. Col. 1462. Trach. 818. in cantico chorico utrumque.

Ὀργάζω *subigo.* ἀργὸν πηλὸν ὀργάζων χεροῖν Pand. II. 3. (432 D.) cf. ἀργός. Ex eadem fortasse fabula est particula ab Etym. M. servata p. 629, 34.: ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἐστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῖξαι. Σοφ. θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. Etym. Gud. p. 432, 53. vitiose ὀργάσασθαι. V. Ruhnk. ad Tim. p. 180.

Ὀργαίνω. Intransitive *irascor:* οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν Trach. 549. Transitive *in iram exstimulo:* καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Oed. R. 335. gl. εἰς ὀργὴν κινήσειας. Cum utrumque exemplum attulerit Eustathius p. 602, 39. 792, 34., et hoc praeterea Suidas v. ὀργάνειας, audacissime ingenio ludens, et si sententiam consideraveris, parum apte Hemsterhusius coniecit ὀργάσειας ap. Ruhnk. ad Tim. p. 180. Praeter Sophoclem uno loco ὀργαίνω legitur omnino *irascendi* significatione Eur. Alc. 1116., nec profecto duobus exemplis illud efficitur, ut tertio aliquo aliter dictum verbum statim de vitio suspectum sit. Praeterea verbis in ευω, υνω, αινω commune est, ut transitive et intransitive significent; sic χερσεύειν est χέρσον ποιεῖν, χέρσον εἶναι et ἐν χέρσῳ εἶναι, βακχεύειν *bacchari* et *bacchari facere*, χορεύειν *saltare* et *compellere ad saltandum*, θαρσύνειν *animum addere* et *habere*, βραδύνειν *morari* et *moram efficere*, ὀξύνειν *acrem reddere* et *acescere*, ἀλγύνειν *dolorem gignere* et *dolere*, κυμαίνειν *movere* et *implere fluctibus* (Pherecyd. ap. Athen. p. 470, d.) et *fluctuare*, δειμαίνειν *perterrere* et *metuere*, κυλλαίνειν *incurvare* et *incurvari.*

Ὄργανον. 1. *instrumentum.* ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων Niptr. V. 1 (404 D.). De *inungendo pallio venenato* dictum paulo liberius κλάει δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν οἷς ἐχρῆτο Trach. 901. v. Valck. ad Phoen. 1727. At Ulixes *dolorum machinator* vocatur ἁπάντων κακῶν ὄργανον Ai. 373 m., quo loco utitur Eust. p. 415, 19. — 2. *res opere confecta.* τὸ ποικιλώτατον ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. IV. 5. (464 D), quem versum afferens schol. Eur. Phoen. 115. ὄργανον explicat ἔργον, ἐκ τοῦ

ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. *fabri* dicuntur propter multiforme opus. V. Valck. l. c. p. 622.

Ὀργή. 1. *indoles animi* inprimis quatenus agendi quadam vi et efficacia cernitur. Sic non poetis modo dicitur (v. Ruhnk. et I. H. Vossium ad hymn. Cer. 205. Tyrt. II. 3. Theogn. 215.) sed etiam prosariorum Thucydidi: v. Intpp. ad I. 140. p. 692. t. VII. Popp. σὲ δ᾽ αὐτόγνωτος ὤλεσ᾽ ὀργά Ant. 867 ch. Etym. M. p. 173, 38. explicat ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. εἰςιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ ὀργήν θ᾽ ὅμοιος Ai. 1132. quod *indignabundi* quandam animi habet adsignificationem, ut ita ad *irae* notionem muniatur transitus. ὃς — οὐκέτι σύντροφος ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ᾽ ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 626 ch. Schol. ὁρμαῖς, τρόποις. *descivisse Aiacem* ab ingenita indole dicit. κερτομίοις ὀργαῖς Ant. 947 ch. *propter procax ingenium.* — 2. *vehemens animi impetus.* ὅπως — ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ᾽ ἔσω Oed. R. 1241. Iocasta *furore percita subiectaque spe ruens*, minime *ira*. — 3. *ira* et *indignatio iracunda.* ὀργῇ βαρείᾳ Phil. 368. καὶ ἴσθ᾽ ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ 1293. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν Oed. R. 337. θυμοῦ δι᾽ ὀργῆς 344. ὡς ὀργῆς ἔχω 345. τὰ τοῦδ᾽ ἔπη ὀργῇ λελέχθαι — δοκεῖ 405. τοὔνειδος ὀργῇ βιασθὲν 524. *ira expressum.* τὸν ἐκτρέποντα — παίω δι᾽ ὀργῆς 807. τῆς σῆς ὑπ᾽ ὀργῆς Oed. Col. 412. ὀργῇ χάριν δοὺς 859. *gratificatus*, i. e. *cedens.* εἰ δι᾽ ὀργῆς ἧκον 909. πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι Ant. 280. ἀνὴρ — βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς 762. ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν (αἰτήσαντες) 1186. quod non explicandum cum Musgravio *animum mitem et propitium habere*, quomodo enim sic verbi κατασχεθεῖν sua constet significatio? sed ex prolepsi simul et oxymoro, κατασχεθεῖν ὀργάς, ὥστε εὐμενεῖς γενέσθαι: nec εὐμενεῖς et ὀργάς iunge, sed tanquam accusativum subiecti refer ad ἐνοδίαν θεὸν Πλούτωνά τε. οὐ λάθει μ᾽ ὀργά El. 215 m. Tricl.: ἣν ὀργίζομαι δηλονότι. μηδὲν πρὸς ὀργὴν 361. Affert Moschopulus dictt. Att. v. πρός. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει 618. κατάσχες ὀργήν 999. ἴσχον ὀργάν 1274. m. de loco lacunoso et dubia sententia v. Hermann. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα Trach. 725. τοὔργον καί ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε 929. *sibi irata sese interemerat*, v. Herm. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ᾽ ὀργήν Ai. 764. οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστί inc. XIV. 2 (668 D.). ὀργὴ γέροντος — ἀμβλύνεται LXXXIV. 1, 1. (762 D.). Sic praeterea scribendum et explicandum arbitror Trach. 717.: δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται, ταύτῃ σὺν ὀργῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα. Sic Aldus et libri veteres plerique; duo Brunckii, Laur. b. c. Triclinius ὁρμῇ, quod in Laur. a. supra scriptum, sed adeo non elegans est, ut ignarum verae sententiae correctorem prodat. αὕτη ὀργὴ dicitur *propter Herculem, si ita accidat, peremtum concepta*, qua ipsa quoque mortem sibi consciscere decrevit Deianira *sibi irata*; quae eadem sen-

tentia est v. 929. *ὁρμήν conatum* interpretatur Hermannus; sed quomodo *τὸ σφάλλεσθαι Ἡρακλέα conatus* possit dici, non perspicio. — 4. Solitarium est, sed a prima significatione deflexum de *hominis sollertia* dictum *καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο* Ant. 354 ch. Hoc ipsum haud dubie ante oculos scholiastes habuit, cum explicet *τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται.* Quem quomodo *ἀρχάς* legisse suspicari potuerit Valck. Anim. ad Ammon. p. 71, nemo facile perspexerit. Numquid *ἀρχή* explicari potuit *ἐμπειρία*? Imo *ἐμπειρία* spectat *ὀργήν*, ut rectius scripturus interpres fuerit *νοῦς ἢ διάνοια ἐμπείρως ἔχουσα*, sive *νόμων* potius *εὑρετική*.

Ὄργια. Plurale tantum et de *re sacra facienda* et de *vaticinatione ex sacrorum igne* dicitur. *ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο φλόξ* Trach. 763. Simili ratione Aeschylus dixit Sept. 185. Schol.: *ὅτι δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ φλὸξ ἀνεκαίετο, — τοιαῦτα — ἐμάνθανον φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα* Ant. 1000. *irrita sacra erant*, *σημεῖα μαντικὰ μὴ δόντα.*

Ὀργίζομαι irascor. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων —; Oed. R. 339 *ἵν' ὀργίζῃ πλέον;* 364.

Ὀρέγω. Proprium est de *porrigenda manu*. *ὄρεξον — χεῖρας* Oed. Col. 850. *χέρα — δεξιὰν ὄρεξον* 1132. Transfertur ad *praebendum concedendumve beneficium* vel *rem desideratam*. *ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε* Phil. 1188 m. — Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 195.

Ὀρειβάτης montium habitator. θῆρ' ὀρειβάτην Phil. 943. — *ἔνθ' οἶμαι τὸν ὀρειβάταν Θησέα — ἐμμίξειν* Oed. Col. 1057 ch. *τὸν ἐγρεμάχαν* Tricliniani, quod etiam apud scholiasten est, alterum vitiose scriptum, commemorantem tamen: *τὸν ἐγρεμάχαν, γράφεται ὀρειοβάταν*, quam scripturam in verbis poetae ipsis habet Par. F. Nobis *τὸν ὀρειβάταν δὴ Θησέα* scribendum videri significavimus v. *ἀμπυκτήρια*. Hermannus *οἶμαι ὀρειβάταν ἐγρεμάχαν* coniuncta servavit, *τόν* eiecit.

Ὄρειος montanus. De locis *Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες* Trach. 785. De his, qui in montibus versantur: *θηρῶν ὀρείων* Phil. 925. *ὀρείοις ποιμνίοις* Oed. R. 1028. Eust. p. 1398, 41. hinc affert *ποίμναις ὀρείαις*. *τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν Σελλῶν* Trach. 1156. — *οὔρειον ταῦρον* Ant. 351 ch. — Accentus communis *κτητικῶν*.

Ὀρεσσιβάτης montium habitator. Πανὸς ὀρεσσιβάτα Oed. R. 1100. Libri plerique contra versus legem *ὀρεσιβάτα*: emendate scriptum in Laur. a. b. Brunckii E. T. — *ἀγραύλου θηρὸς ὀρεσσιβάτα* Ant. 349. *ὀρεσιβάτα* Laur. a. et erasa etiam in fine litera, quam σ fuisse verisimile.

Ὀρέστειος quod Orestis est. τῶν Ὀρεστείων κακῶν El. 1106. De accentu v. Αἰάκειος.

Ὀρέστερος montanus. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ Phil. 391 ch. Magna mater deum secundum theocrasiam eadem γῇ invocatur: cf. Wesseling. ad Herod. V. 102. Versus carminis huius duos primos affert Eust. p. 46, 11. Comparativi autem vestigium significationis nullum in ὀρέστερος comparet, quod iam ab Homero inde poetae occuparunt pro ὀρεινός dictum Odyss. X. 212. Il. XII. 93. Et fuisse videntur, qui comparativum esse ὀρέστερος negarent; secundum quos Eustathius p. 1259, 50.: τὸ ὀρέστερος ἀντὶ τοῦ ἄγριος φασιν οἱ παλαιοί. Hos impugnat Philoxenus ap. Etym. M. p. 807, 14.: τὸ δὲ ὀρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος, καὶ κατὰ συγκοπήν. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ος οὐδετέρων οὐδέποτε γίγνεται συγκριτικόν. Ignorasse hoc contrariae sententiae auctores nemo crediderit, sed adiectivum potius comparativi forma praeditum putasse; quanquam ἀριστερός et δεξιτερός accentu differunt. Horum principem Herodianum fuisse existimo, ex cuius disciplina Arcadiae praeceptum fluxit p. 71, 1.: τὰ εἰς τερος ὑπερτρισύλλαβα συγκρ. τικὰ ἢ συγκριτικῶς παραληγόμενα προπαροξύνεται, κύντερος, βέλτερος, μελάντερος, ὀρέστερος.

Ὀρέστης n. pr. nom. τέθνηκ' Ὀρέστης El. 48. 663. τλήμων Ὀρέστης 592. Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος, ὄνομα δ' Ὀρέστης 684. ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν — Ὀρέστης 725. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε 785. πάρεστ' Ὀρέστης 865. θνητὸς δ' Ὀρέστης 1163. Ὀρέστης ἐστί 1472. — voc. Ὀρέστα El. 6. 15. 779. 1201. 1414. Ὀρέστα φίλτατε 798. — gen. φιλτάτου βροτῶν πάντων Ὀρέστου 892. ἴστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια 902. τοῦ τεθνηκότος μνημεῖ' Ὀρέστου 921. ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι 1100. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν 1116. Ὀρέστου σῶμα 1207. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου 1208. — dativus non legitur. — accus. μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν El. 159 ch. ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην 286. ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην 289. Ὀρέστην — προςμένων παυστῆρ' ἐφήξειν 295. παῖδ' Ὀρέστην 447. θανόντ' Ὀρέστην — ἐννέπω 666. ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε 1219. Ὀρέστην — βίον λελοιπότα 1435. — De accentu observavit Arcad. p. 27, 5.

Ὄρθιος. 1. arrectus. ὥςτε πάντας ὀρθίας στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας Oed. Col. 1620. ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Alead. VIII. 12 (110 D.). colles arduos dicit. — 2. Aliquanto audaciore figura hinc ad id transfertur, quod alta voce et magno sono editur. ὀρθίων κωκυμάτων Ant. 1191. Versum affert Moschop. Dictt. Att. v. ὄρθιον, corrupte ibi scripta Hermannus emendavit. ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων

κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος El. 673. Moschop. l. c. ὀρθρίων coniectura est P. Fabri Agonist. p. 1921, c. in thes. Gron. t. VIII.

Ὀρθόκραιρα. Photius p. 346, 5. ὀρθόκερως, ὀρθόθριξ. Σοφοκλῆς (inc. CV. 134. 932 D.). Pollux II. 31.: καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ὀρθόκερως φρίκη, οἷον ὀρθόθριξ.

Ὀρθόκρανος editus. τύμβον ὀρθόκρανον Ant. 1188. schol. ὑψηλόν.

Ὀρθόπους. ἐν ἄντροις τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου Ant. 972 sh. Schol. ὄρους ὑψηλοῦ καὶ ἀκρωρείας, quod vix concilies cum ἐν ἄντροις. Quare *glaciem* (πάγον) *firmiter concretam* Hermannus intelligit, quae sustineat insistentes. Sic frigidae spectantur Thraciae septentrionem ab Attica versus sitae regiones, quae apud Graecos in proverbium cesserant.

Ὀρθόπτερος. Photius p. 346, 19.: ὀρθόπτερον Σοφ. Αἰθίοψιν (III. 4. 31 D.). ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς, τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον. Vix dubium videtur corrigendum Photium, si Hesychium consideres in definienda vocabuli significatione ex parte cum illo convenientem, in aliis ita discrepantem, ut conciliari non possint. Sic ille: ὀρθόπτερος, μεγάλους ὤμους ἔχουσα· πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἢ μεγάλας ἔχουσα περιστῴους (sic scribe, vulgatur περιστόους) οἰκοδομάς. Si ὤμους apud Photium scribitur, ὀρθόπτερος cum εὐρύστερνος proxime consociandum; possit etiam secundum alteram Hesychii interpretationem corrigi ὀρθοὺς ἔχοντα κίονας. Huc spectat, quod deinceps apud Photium legitur καὶ τὰ περιστῷα, sc. πτερὰ ἔλεγον.

Ὀρθός *rectus*. 1. Primum dictum videtur de *erectis in altum*, quibus aut *depressa* opponuntur aut *prolapsa*. Ex illo genere sunt ἵππος — ὀρθὸν οὖς ἵστησιν El. 27. τὸν δ᾽ ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας (κριόν) Ai. 235 an. *erectum alligans*, quippe quem hominem esse insaniens crederet. Ex altero: πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι El. 713. ὤρθου θ᾽ ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων 732. cf. Lobeck. ad Ai. p. 267. — 2. Proximum est de *directis* s. *porrectis in longitudinem*, velut de *via* et *oculorum coniectu*. βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς — μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1233. ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν — κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα Oed. R. 528. *oculis irretortis*, *recta tuentibus neque conniventibus*. v. Bentl. ad Hor. Carm. I. 3, 18. Lobeck. ad Ai. 140. p. 238. Valck. ad fragm. Callim. p. 108. ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν; 1385. — 3. A prima *erecti* significatione haec ducuntur de *rerum prospero statu* dicta. στάντες δ᾽ ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον Oed. R. 50. ὅστ᾽ ἐμὰν γᾶν — κατ᾽ ὀρθὸν οὔρισας 696. Affert Eust. p. 661, 45. 1282, 16. ταύτης ἔπι (χθονὸς) πλέοντες ὀρθῆς Ant. 190. quasi *reipublicae nave non eversa*. εἰς τίν᾽ ἐλπίδων βλέψασ᾽ ἔτ᾽ ὀρθήν; El. 947. — 4. Ab altera significatione pro-

deant, quae cursus quadam tenendi finisve assequendi vi praedita sunt (μαντεύματα δύςφορα) εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα Oed. R. 88. *si bene evenient.* ὁρᾷς τὰ τοῦδ', — ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα Oed. Col. 1426. τοίγαρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν Ant. 981. *feliciter rexisti*, quasi prospero servato cursu. — Hinc etiam duo exempla dictionis adverbiasceptis profecta sunt: οὐδὲν — φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Trach. 346. id quod ὀρθῶς κατὰ δίκην, et εἰς ὀρθὸν φρονεῖν Triptol. IX. 7. (543 D.), Antiatticistae Bekkeri explicatum καλῶς φρονεῖν p. 92, 1. — 5. Denique *rectum* de *consilio*, *mente*, *animo* dictum significat, quod a *veri* aliquando, aliquando *apti* et *probabilis* notione proxime dissitum. ἆρα — ὀρθά τ' εἰςηκούσαμεν —; 1087. τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως Trach. 373. μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Ai. 343 m. Affert Suid. v. ὀρθῷ νόμῳ, sed non recte scripta. ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν 347. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον Oed R. 419., quod ab oculorum coniectu ad *visum* universe significandum collatum est. πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος 506 ch. κἀξ ὀρθῆς φρενός 528., quod coniunctum quidem cum ὀμμάτων ὀρθῶν, sed alia significatione, *rectam* i. e. *consideratam*, non *temerariam insanamve* mentem notat. τὸν — Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως ὀρθὸν 853. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν 1220 ch. χρῄζω — ὀρθὸν ἀκοῦσαι Oed. Col. 520. Affert Suidas v. τὰ τοι πολὺ (τό τοι). τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας Ant. 1163. ὀρθὸν ἀληθεῖ ἀεί 1180. ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. I. 2 (322 D.). *recta stat*, i. e. *recta et apte suadet et loquitur.* Adverbiascens accusativus hac significatione legitur Oed. R. 903 ch.: ὦ κρατύνων (Ζεῦ), εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις πάντων ἀνάσσων: *si recte audis* i. e. *diceris omnium rex*; verum ὀρθά obiectivi casus ratione a verbo regitur.

Ὀρθόφρων ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτω Σοφοκλῆς Photius p. 340, 23. Hesychius: ἀνατεταμένας φρένας ἔχων ἢ ὀρθάς. μετέωρος. Est inc. CV. 135 (923 D.).

Ὀρθόω 1. *erigo.* τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος Phil. 882. *consuetudo efficiet, ut me possim erigere.* Item passive dictum: τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτι ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ Phil. 809. humi decubiturus Philoctetes loquitur. ὤρθωσ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων El. 732. — 2. Ab altera vocabuli ὀρθός significatione haec derivantur exempla *dirigendi* vi praedita: ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος Phil. 1283. i. e. μὴ ἁμάρτῃ. ὥςτε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών Oenom. III. 5 (421 D.). — 3. Translatio a prima significandi ratione inprimis frequens, qua *restituere* vel *conservare salutem incolumitatemque* dicitur ὀρθοῦν, *restitui et servari conditio illa* ὀρθοῦσθαι. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 250. νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον Oed. R. 39. νῦν γὰρ θεοί

σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν Oed. Col. 395. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ 396. *τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν* Ant. 163. Usus eo versu Plutarchus in Fabio c. 27. *ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν* 167. *τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ — καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντα* 1143. Passivum: *μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων* (ἂν) Ai. 161 an. schol. *διασώζεται*. Et sic intelligendus Antigonae versus 671., ubi postquam licentiae mala descripta sunt, pergitur *τῶν δ' ὀρθουμένων σῴζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία*. Male schol. ab Erf. et Herm. probatus *τῶν ὀρθῶς ἀρχομένων*, nisi forte homo obscure locutus *recte et ordine parentes* intelligi voluit, quam tamen in verbo *ἄρχεσθαι* minime quis quaesiverit potius quam *iusto imperio habitorum* significationem. Et vel sic evaderet propter inanem similium iterationem sermo vix tolerabilis. *οἱ ὀρθούμενοι* sunt *si qui incolumes a periculo servantur, si qui res suas salvas vident.* Hanc interpretationis viam quanquam dubitans Wexius ingressus aliam tamen *de recte stantibus in acie*, nullo modo ferendam illam praetulit.

Ὀρθῶς **recte.** Semper enim tralata ad *mores* et mentem significatione dicitur. A primitiva tamen proxime abest *καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει* Trach. 823 ch. de eventu vaticinii. — *ὀρθῶς ἔλεξας* Phil. 341. *οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς* Oed. R. 550. *ὀρθῶς — τελεῖς* 1448. *τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη* (*ἔρχει*) Ant. 99. *vere.* *ἦ — καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;* 390. *τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων* 490. de insidiantibus, ut *μηδὲν ὀρθῶς* proxime copulentur. *ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε* 681. *τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν* 702. *λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς* El. 545. *εἴρηκας ὀρθῶς* 1028. *ἆρα — ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;* 1088. *an aberramus a via:* qui tamen cum non *euntium*, sed *non recte euntium* error sit, menti tribuendus est. *ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς* Niptr. IV. 1. (408 D.). *recte vocor a malis.*

Ὁρίζω. 1. Proprie de *finibus* et *terminis ponendis* non dicitur; sed traductum inde ad *condendas* s. *erigendas aras*, quippe monumentis victoriae futuris. *πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει* Trach. 751. Nullo discrimine sensus *medium deponens* dictum *ἔνθ' ὁρίζεται βωμούς* Trach. 236., nisi forte ea forma usus poeta propter figuratam cum zeugmate significationem sequentium *τέλη τ' ἔγκαρπα*, quae revera nequeunt ὁ ρ ί ζ ε σ θ α ι. — 2. Hinc ad *leges* et *faciendi regulam condendam* transfertur. *οἱ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους* Ant. 448. — 3. Similem, quamvis adsignificata *finium agri assignatione* vim habet *πατὴρ ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοί* Aeg. I. 1. (19 D.), de divisione Atticae inter filios Pandionis dictum. — 4. Hinc *separare* significat. *ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζει*

τῆς Ὀδυσσέως νεὼς Phil. 652. Brunckius librorum scripturam soloecam ratus in ὀρίζῃ mutavit: v. ὡς. Schol.: ὁρίζει, ἐδόστησιν.

Ὀρίνδης. Athenaeus p. 110, c.: Ὀρίνδου ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ (fr. V. 532 D.), ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ (Durn nunc dicitur illud semen).

Ὄρειον *finis*, *terminus* proprie dictus. Deminutivi formam, non vim retinuit. ὄρεια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας Phrix. I (647 D.). Si versus solus per se recte intelligi potest, dici videtur *via recte ducens per regiones urbi finitimos*; ut in ὀρθοῖς *recti* significationem quaeram, quippe *certi* et *constituti*.

Ὅρκιον. εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος Trach. 1213. non est *iusiurandum*, sed ὁμολογία potius δι' ὅρκων γενομένη, *pactum cum patre initum et iureiurando firmatum*. Ab ὅρκιος potius ducendum, quasi *pignus fidei*, quam deminutivum videtur, ut veterum nonnulli voluerunt apud Etym. M. p. 631, 26., qui propenacui decreverant propter significationem primitivi ὅρκος servatam.

Ὅρκιος *qui iurisiurandi consortio tenetur*. De eo qui *iuravit* dictum κατῄνεσεν τάδ' ὅρκιος δηλοῦν ἐνώ Oed. Col. 1633. ὅρκιος δέ σοι λέγω Ant. 305. Sed *Iovis iuramenti tutoris* cognomentum est Phil. 1308. Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ. Probo eos, qui minuscula pingunt initiali, sed minime sibi constant, qui eidem Ξένιον, Ἱκέσιον, Ὑέτιον, Ὄμβριον maiuscula scribunt.

Ὅρκος. 1. *iusiurandum*. τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν Oed. R. 647. *iusiurandum deorum nomine invocato sancitum*. τὸν — νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι 653 ch. v. Brunck. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι Oed. Col. 656. ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν Trach. 254. ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς El. 47. sc. τὸν ὅρκον, ut recte Wunderlich. Obss. Cr. in Aesch. p. 84. et Erf. ad Ant. 24. ed. min. Nec opus igitur ὅρκον corrigi secundum Reiskium. Minus recte τὰ ἀγγελλόμενα subaudire videtur Schaeferus. ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος Ai. 635. *deprehenditur* i. e. periurii tenetur aliquando. Affert ea verba Eust. p. 336, 24. ὅρκου δὲ προστιθέντος Oenom. I. 1 (419 D.). ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς inc. XVI. 2 (671 D.). — οὔτε χ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος Ai. 1092. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Ant. 390., quod plane contrarium illi ex Aiace exemplo. ὅρκοισι — γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων inc. XVI. 1, 1 (670 D.). *iurat se libidine unquam pellectum iri, ut parere possit*. ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. XXXVI (694 D.). — 2. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς ὅρκος Oed. Col. 1764 an. Sic Hermannus; rectius vulgo, si quid video, Ὄρ-

κος. Sensum enim, nisi tanquam persona cogitetur, non perspicio. „Est is Iovis Ὁρκίου minister, et secundum Hesiodum quidem Theog. 804. Eridis filius —; cui Ruhnk. Ep. Cr. I. p. 90. praeter Menandrum rhetorem annotavit Herodoti VI. 86, 3." *Reisig.* — De tono observavit Arcad. p. 50, 9. schol. Il. ω. 316. ibique Eustath. Etym. Gud. p. 435, 12.

Ὁρκωμοτέω *iureiurando testor.* θεοὺς ὁρκωμοτεῖν Ant. 264. ὀμνύναι Photius explicat ex Aristophanis Babyloniis, p. 347, 27.

Ὁρμάω. 1. *Activi* significatio prima *movendi* et *excitandi.* ἦ ῥά σε — Ἄρτεμις ὥρμασε — ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch. *instigavit.* — 2. Ita passivum, quod valgo *medium* vocant, primum de *motu aliquo ex loco,* velut de *proficiscentibus* et *aggredientibus* dicitur. ὡς ὁπηνίκ᾽ ἂν θεὸς πλοῦν ἡμιν εἴκῃ, τηνικαῦθ᾽ ὁρμώμεθα Phil. 463. πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς 522. (sc. ὁ ξένος). ὁρμώμεθ᾽ ἐς ναῦν 869. Ald. ὁρμώμεσθα. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον 1068. Elmsleius ὁρμώμεθα suadet ut scribatur, qui sibi persuasisset primam dualis personam grammaticorum esse commentum; sic Flor. Γ. ὑμεῖς — ὁρμᾶσθαι ταχεῖς 1069. infinitivo imperativi munus tuente. πᾶσα δ᾽ ὁρμᾶται κατ᾽ ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις Oed. Col. 1070 ch. i. e. πάντες ἀναβάται ὁρμῶνται. ἡνίκ᾽ ὡρμώμην ἐγὼ 1161. *dum proficiscebar;* accuratius erat ὡ ρ μ ή θ η ν, *dum aberam.* ὁρμωμένῳ — πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1330. σ᾽ ὁρμώμενον ἐς προὖπτον Ἅιδην 1441. ὁρμωμένῳ νερτέρας — νεκρῶν πλάκας 1572 ch. φθέγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ᾽ ὁρμωμένας 1665. *adventantes.* ὁρμᾶσθ᾽ — εἰς ἐκφύσιον τόπον Ant. 1097. ἐκ δ᾽ ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν 1218. ὁδὸν — ὡρμᾶτ᾽ ἀπ᾽ οἴκων Trach. 155. νύκτωρ ἐφ᾽ ὑμᾶς — ὁρμᾶται μονος Ai. 47. ἰδὼν — Ἀγαμέμνον᾽ ἡμῖν δεῦρο τόνδ᾽ ὁρμώμενον 1203. ὅτε οἱ (σοί) — ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά El. 189 m. *ciebatur* i. e. *inferebatur.* Motus notio ita aperte passiva, ut de *immediativa,* quam dicunt, verbi potestate ne cogitari quidem possit, observatur El. 70.: πρὸς θεῶν ὡρμημένος. — *Transfertur ad impetum infensorum et hostili animo ruentium.* ἐχθρῶν δ᾽ ὕβρις ἀτάρβητος ὁρμᾶται Ai. 195 ch. Hoc Brunckius dedit e Triclinianis, quibuscum Flor. Δ. conspirat, intolerabili fere propter insequens ἐν hiatu. Aldus et libri plerique, etiam Laur. a. Flor. Γ. Ricc. ὁρμᾶτ᾽ ἐν, quod propter elisionem quidem damnandum non censeo, qualem admissam a scenicis certissimum est (v. Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 26 sqq.), sed verisimilius tamen in ea incertitudine metri epodici, quod Hermannus ex Suida et Zonara reposuit, ὁ ρ μ ᾷ. Ad intransitivi igitur usus exempla referendum erit. Sed de *gemitu sublato* ὁ ρ μ ᾶ σ θ α ι dictum Trach. 861. ἆ κλύω τινὸς οἴκτου δι᾽ οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου; — 3. Praeter illud Aiacis 195. semel activa forma significatione *immediativa* positum Ant. 133 an. βαλβίδων ἐπ᾽ ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ᾽ ἀλαλάξαι.

Ὁρμέω consisto. οὐ γὰρ ἂν — ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν Oed. Col. 146 an. ὥρμων Laur. a. a correctore et Par. F., quemadmodum etiam scholiasten legisse coniicias, qui scribit ὑπὸ σμικρᾶς τῆς θυγατρὸς ὁδηγεῖται. In alia omnia abit alius haud dubie interpretis ratio haec: καὶ ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν οὐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον, εἰ μὴ ἤμην δυστυχής. Illum ἐπὶ σμικροῖς recte interpretatum esse dubitari non potest, sed ὥ ρ μ ο υ ν a nave in ancoris stante desumptum non attigit. Est autem *exiguo fulcro nixum in portu* i. e. *perfugio consistere.*

Ὁρμή. 1. *impetus.* μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 135 ch. de Capaneo Thebas furente impetu aggresso. Hinc adverbialiter dictum repertum est ἢ ταῦτα — οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν; Phil. 562. i. e. μετὰ τοσαύτης προθυμίας. — Ad *conaminis* et *consilii* significationem traducitur. Hesychius: ὁ ρ μ ή, βουλή, ἐπιθυμία. τίς προσήγαγε χρεία; τίς ὁρμή; Phil. 237. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς — δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν El. 1502 an. Schol.: κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν. — De Trach. 717. v. ὀργή.

Ὁρμίζω ad portum appello. τύχῃ — πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον Phil. 542. *in eandem terram delatus.*

Ὅρμος portus. ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων Phil. 217 ch. Libri αὐγάζων ὅρμον transpositis verbis; Laur. a. αὐγάζον. Schol.: δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν comparato Homerico Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν, quam τὴν ἀπροσόρμιστον interpretatur. v. ἄξενος. οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν 302. ed. Turn. ὅμορος, quod cave scribendi mendum putare; correctoris est, ξένωσις quomodo iniri potuerit explicaturi. — ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον Θρῄκιον κλύδωνα Oed. R. 196 ch. Pontum dixisse videtur; cf. Herm. l. c. et Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 299. Ex hoc loco ἀπόξεινον Pontum Sophocles appellasse fertur Eustathio ad Dion. Perieg. 146.

Ὀρνιθοσκόπος auguralis. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων Ant. 986.

Ὄρνις avis. 1. universe. εὔπτερον ὄρνιν Oed. R. 176 ch. πικρᾶς ὄρνιθος Ant. 420. lusciniae, velut ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος El. 146 m. οἷά τις ἄθλιον ὄρνιν Trach. 105 ch. et οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 617 ch. — πτηνὸν ὄρνιν Phil. 943. ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον Anten. II. (141 D.) aquilam. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος Camic. II. 1 (300 D.). θήλειαν ὄρνιν Oenom. V. 2. (424 D.), *gallinam*, more inprimis attico ita dictam. τίς ὄρνις οὗτος —; Tyr. VI (578 D.). ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει inc. XCIV. 4 (782 D.). κοκκοβόας ὄρνις CV. 112. (900 D.), ὁ ἀλεκτρυών secundum Eust. p. 1479, 44. — *plur.* ἡλίου σε-

λας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ El. 18. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται Ai. 1044. κουφονόων — φῦλον ὀρνίθων Ant. 342 ch. — 2. *oscen.* τί δῆτ' ἄν — σκοποῖτό τις — τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις Oed. R. 966. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων Ant. 988. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς 1008. — 3. *omen auspicando captum*, inde universe *fortuna*. ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν Oed. R. 52. *prosperam* in aenigmate Sphingis coniiciendo *fortunam* Oedipi dicit. Respicit hoc Eustathius p. 805, 12. — 4. Observanda sermonis abundantia in ὄρνις ἀηδών Ai. 617. ὄρνις πέρδιξ Camic. II. 1.; de qua v. Musgr. ad Eur. Bacch. 1027. 1364. Iacobs. ad Philostr. p. 498. — 5. De forma vocabuli notandum non aliam nisi atticam accusativi finitionem pluralis ὄρνις legi, Oed. R. 966., quae etiam apud Aristophanem regnat, ut Ionicum dici et cum accusativis τὰς πόλις, τὰς ὄφις contendi hoc quidem in vocabulo inclinamentum non possit, velut Schaeferus fecit ad Greg. Cor. p. 476. Aeschylus autem ὄρνιθας semel dixit Sept. 26., ὄρνις nunquam. — ι casuum trisyllaborum et accusativi pluralis contracti necessario produci certum est; in nominativo et accusativo singulari apud Aristophanem regnat productio (v. Porson. ad Hecub. 204.). Apud Homerum cum communis sit vocalis, non est mirandum eius moris retinentes videri tragicos. Sophocles certe corripi iubet ter, El. 146. Ant. 1008. Tyr. VI. Euripides semel, Polyid. I. 4. Ceteris locis aut ambiguas versuum sedes occupavit, aut in positione collocatum est; de productione ut coniectura fieri sed documentis demonstrari non possit. Quod Draco productionem attici moris esse affirmat p. 71, 7. et Arcadius p. 196, 6., recte faciunt. Ex hoc una de tono constat.

Ὄρνυμι. *Activi* solum futurum *commovendi* et *stimulandi* significatione legitur. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι Ant. 1047. τὰ διὰ φρενῶν ἀκίνητα coniungenda. v. διά. *Passivum*, quod medium vulgo vocant, *ruendi* vim habet de *occidentibus et peremtis*: κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον (ἴδοις ἄν) ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ Oed. R. 177. de *proficiscentibus ad bellum*, qui quasi surgere et se commovere dicuntur: ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος — ὄρνυται Oed. Col 1322. de *oriente ingruenteve* universe: προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει Oed. R. 165 ch., quod de Sphinge dictum est. Eo modo *plusquamperfectum activi alterum* dictum. οὐδ' ἔτ' ὀρώρει βοή Oed. Col. 1618.

Ὄρος *mons.* Ἑρμαῖον ὄρος Lemni insulae Phil. 1445 an. ἔῤῥιψεν εἰς ἄβατον ὄρος Oed. R. 719. — ξὺν αἷς (αἴγλαις) Λύκι' ὄρεα διᾴσσει Oed. R. 208 ch. ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων 1106 ch. ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρών 1451. Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι Ant. 1118 ch. — οὖρος tragicis indictum, qui secundum Homeri quodammodo

exemplum ea productione in casibus trisyllabis solis ntentis composita quidem nonnulla et derivata ita affici voluerunt, sed non ipsum ὄρος. v. Herm. ad Eur. Bacch. 971.

Ὅρος finis. ὅπως — γῆς δὲ μὴ ᾽μβαίνῃς ὅρων Oed. Col. 401.

Ὀροσάγγαι οἱ σωματοφύλακες, ὡς ἐν Ἑλένης γάμῳ (VII. 3. 193 D.) καὶ Τρωΐλῳ. Gramm. in app. Photii p. 674, 20.

Ὀρούω ruo. ὕβρις ἀκρότατ᾽ εἰσαμβιβᾶσασιν ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν Oed. R. 877. v. Herm. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1433 ch. *ut praeceps in insidias irruens poenas det.*

Ὀρτάλιχος pullus. γόνων ὀρταλίχων inc. CV. 180, 3 (962 D.). Eust. p. 1625, 48. ex Aristophane π. ὀνομασίας ἡλικιῶν refert ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ ψ ά κ α λ α λέγει καὶ ὀ ρ τ α λ ί χ ο υ ς.

Ὀρτύγιος Ortygius. Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν Trach. 212 ch. Cur Diana ipsa aliquid cum Ortygiae nomine communionis habere videretur, Hermannus ingeniose, ut omnia, sed minime verisimili coniectura exposuit diss. de mythol. Gr. antiquiss. p. 20. Ceterum Ortygiam Aetoliae ceterarum, quae memorentur, matrem dicit schol. Apollod. I. 419.; quod si verum est, cultum Dianae inde in alia loca translatum esse significat. Sunt autem insulae duae, Delo altera, altera Siciliae adiacens et lucus prope Ephesum, Dianae sacra omnia; de Aetoliae autem Ortygia ambigua res. Ceterum et Latonae sororem Ortygiam dictam ferunt et Dianae nutricem; illud schol. Apoll. Rh. I. 308., hoc Strabo XIV. p. 948. Cf. I. H. Vossii *Mytholog. Forschungen* p. 129—148.

Ὀρύσσω fodio. κρύψω τόδ᾽ ἔγχος — γαίας ὀρύξας Ai. 644. ὀρύξας potius ἐξορύξας est quam κατορύξας.

Ὀρφανίζω orbo. ὁθούνεκ᾽ ἐκ δυοῖν ἔσοιθ᾽ ἅμα — ὠρφανισμένος βίου Trach. 938. *patris matrisque vita orbatus.* Ne aptum quidem est, si βίον cum Wakefieldo corrigatur. v. Herm.

Ὀρφανιστής tutor. εἰ — σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ᾽ ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 507. Vocabulum hinc commemorat Eust. p. 533, 33. explicans τοὺς ὑπὲρ ὀρφανῶν ὑπεριστамένους. *Tutores fore ait hostes pueri acerrimos*, adeo non tuituros, ut gravissima potius iniuria eum insectaturi sint. — De tono v. Etym. M. p. 436, 12.

Ὀρφανός orbus, de liberis. παῖδά τ᾽ ὀρφανὸν λιπών Ai. 638. κατ᾽ ὀρφανὸν οἶκον inc. XXV. (680 D.) de progenie parentibus suis, tutoribus natura datis, orba. — Tralate dicitur ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 421. De pleonasmo, qui videatur esse in κενῆς εὐνῆς ὀρφανὸν λέχος; v. Herm. de Ellips. et Pleon. p. 224. opusc. vol. I.

Ὀρχάς. ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης inc. CV. 150 (135 D.). Hoc φραγμοὺς ποίμνης significare apud Sophoclem testatur Photius p. 448, 12., *cortem* vel *sepe*. Hesychius: περίβολος, αἱμασιά. Sed στέγην dixit ὅτι στέγει τὰ ποίμνια, ὀρχάδα aut *cratibus contextam* aut *stipitibus vallatum*.

Ὄρχημα *saltatio*. Νύσια Κνώσι' ὀρχήματα Ai. 684 ch. v. Νύσιος.

Ὄρχις *testiculus*. σκαλμῇ — ὄρχεις ἐκτέμνουσα Troil. II (549 D.).

Ὅς pronomen relativum. Sententiis connectendis constitutum est, ut nomen vel pronomen correlativum ex altero assumendum spectet utrique enuntiato commune.

I. Ad *nomina* vel *pronomina personalia* refertur, ita quidem, ut *sequatur* crebrius, *praemittatur* aliquando. ὅς. ὃς παλαιὸς (ἦν) Νέστωρ — ἔστιν; Phil. 419. Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα 432. Θερσίτης —, ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν 441. τὸν ξυνέμπορον, ὃς ἦν — φύλαξ 539. συντυχόντα — ὃς — ὥλλυτο 677. οὐδέ τιν' ἐγχώρων —, ὃς — αἱμάδα κατευνάσειεν 692 ch. παιδὸς ὑπαντήσας — ὅς νιν — πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλάν 712 ch. παῖδα — ὃς οὐδὲν ᾔδει 998. τί μ' ἀπάγεσθε — ὃς οὐδέν εἰμι 1019. ἐγὼ δ', ὃς οἶμαι 1047. τλάμων ἄρ' ἐγώ —, ὃς ἤδη — ὀλοῦμαι 1090 m. πῶς ἂν εἰσίδοιμί σε —, ὅς γε 1199 ch. ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν 1225. στρατῷ λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται 1242. ὁρᾷς (ἐμέ), ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ 1281. Ἀχιλλέως, ὃς — ἤκου' ἄριστα 1296. πελασθεὶς φύλακος, ὃς — φυλάσσει 1311. Ἕλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει 1322. Πάριν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν 1412. δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν 1454 an. σὲ — κρίνοντες, ὅς γ' ἐξέλυσας δασμὸν Oed. R. 35. εἷς τις, ὃς — οὐδὲν εἶχε φράσαι 118. Ἄρεα — ὃς νῦν — φλέγει με 191 ch. οὐδεὶς ὃς οὐχὶ — ὀνειδιεῖ 373. Πόλυβον ὃς ἐξέθρεψε — με 827. ὠνομάσθης — ὃς εἶ 1036. ὄλοιτ' ὅστις, ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας — ἔλαβεν 1349 m. Οἰδίπους — ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει 1525. Φοίβῳ —, ὅς μοι — ταύτην ἔλεξε παῦλαν Oed. Col. 87. σκοπὸς δέ νιν, ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν, οἴχεται στελῶν 299. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαυρόν, ὃς νέος πέσῃ 396. ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει 507. σε — ὄνθ', ὃς εἶ 562. σὺ γάρ μ' ὃς εἰμί, — εἰρηκὼς κυρεῖς 577. Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ 797. Ἄρεος — πάγον, ὃς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας — ναίειν 952. ἐμοί, ὃς οὔτε βλάστας — εἶχον 976. λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν 1152. τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔῤῥει 1772 an. πυρφόρος ὃς τότε — ἐπέπνει Ant. 135 ch. Ἐτεοκλέα μέν, ὃς ὄλωλε 194. Πολυνείκην λέγω, ὃς γῆν — ἠθέλησε — πρῆσαι 199. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ 220. λέγει τις εἷς, ὃς — προὐτρεψεν 269. μήτ' ἴσον φρονῶν (γένοιτο), ὃς τάδ' ἔρδει 371. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς 559. Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις, ὃς ἐν — παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις 778. 779 ch. Διὸς γένος — ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν

1105 ch. μάταιον ἄνδρα — ὅς σε — κἄκτανον 1321 m. Ἀχελῷον λέγω, ὅς μ' — ἐξῄτει Trach. 10. Ζηνὸς παῖς· ὃς εἰς ἀγῶνα συμπεσὼν ἐκλύεται 20. Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις 199. (ὄλοιτο) ὃς ἀσκεῖ — κακά 383. ὅς σου — ἤκουσεν (sc. ἔστι τις) 431. Νέσσου —, ὃς — βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε 556. ὃς κἀμὲ — ψαύει 559. τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, ὃς — κατακηλήσει 997. ἰὼ γένος — ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Ai. 351. ὦ δύσμορος, ὃς — μεθῆκα 365 m. Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ 497. ὁ νοσῶν μάταν, ὃς — ἥκων 623. κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν 635. οὔτις ἔσθ' ὃς οὐ 712. ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν 799. ἄνδρα — ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν 1073. ἄνδρα — ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας 1130. πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο 1151. ἁνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων — Ἄρην 1173 ch. σοί — ὃς — θαρσῶν ὑβρίζεις 1236. ὃς προὔφυ — ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον 1270. Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε 1272. Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα 170 ch. Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχε El. 507. δαίμων — ὃς — προὔπεμψεν 1147. ὃς παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν Thes. I. 1. (233 a.) refertur enim ad aliquod ἐγώ vel cogitandum vel expressum. Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρωνὸς — μέδεις Laoc. II. 1 (342 D.). δαίμονα, ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει inc. LII. 2 (709 D.). — ἥ et ἅ. Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σώζει μ' ἀεί Phil. 134. μᾶτερ αὐτοῦ Διός, ἃ — νέμεις 393 ch. ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν 628. αἴγλαν, ἃ τέτυκται τὰ νῦν 820 ch. Ἄρτεμιν, ἃ — θάσσει Oed. R. 161 ch. πόλει τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε 323. τέρψιν, ἥ σ' ἔχει 1477. ἥ σ' εἶχεν plerique codd. Laur. n. a prima manu ἧς εἶχες, a correctore ἣν εἶχε, Laur. b. Pal. ἥ σ' εἶχε, Laur. c. ἥ σ' ἔχει, de cuius scripturae sensu v. Herm. ἐμέ, ἃ πατρὸς ὑπὲρ τοὐμοῦ μόνου ἄντομαι Oed. Col. 242 m. ὀργῇ χάριν δοὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται 859. κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη Ant. 391. κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν 405. σὺ δ', ἣ — λήθουσά μ' ἐξέπινες 527. λόγχα — ἃ τότε θοὰν νύμφαν ἄγαγες Trach. 854 ch. δρυός· ἥ μοι — ἔφασκε 1159. μητέρα, — ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 503. μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια 1280. ἁ στονόεσσα — ἃ Ἴτυν — ὀλοφύρεται El. 145 m. μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο 253. γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν 477 ch. σε, ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν 586. ἐμοῦ τε — ἥ σε πολλὰ δὴ — προὔστην 1369. μητρός, ἥ σ' ἐγείνατο Alcm. II. 2 (om. D.). γυναῖκα — ἣ θράσσει Hel. II. 1. (187 D.), quamquam ambigua sententia. σὺ — ἣ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας inc. XLV. 2 (603 D.). — ὅ. κακόν — ὃ ταύτην τῶν μάκρων σχήσει γόων El. 367. φῶς, ὃ καὶ σώζει με Phil. 297. τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται; Oed. R. 542. φόβημα — ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ Oed. Col. 705. — οὗ. ἐγὼ μόχθηρος — οὗ μηδὲ κληδὼν — διῆλθε Phil. 255. τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς Oed. R. 362. παῖς ὁμὸς — οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην Oed. Col.

1175. τἀνδρὸς — οὗ νητώμεναι 1614. ὅδ' ἁνὴρ — οὗ αἱ πολλάκις — προὔκαμες Ai. 1248. πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς El. 333. στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας 558. δρόμου — οὗ πρώτη κρίσις 674. ἀφ' οὗ. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ai. 596. ἀφ' οὗ μέσος στάς Oed. Col. 1592. v. ἀπό. παρ' οὗ. Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' — ἐκμάθοι Oed. R. 285. — ὑφ' οὗ. λοιμὸς — ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον Oed. R. 29. Οἰδίπους, ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν 1252. κνώδοντος, ὑφ' οὗ φονέως ἀρ' ἐξέπνευσας; Ai. 1004. — ἧς et ἇς. γῆς τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους ἔχω Oed. R. 237. μάχης πέρι, ἧς νῦν ἔχονται Oed. Col. 425. ὀργῆς, ἧς ὅδ' ἄξιος 909. ἇς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε 1703 m. ἐμοὶ — ἧς ἔθνησχ' ὕπερ; Trach. 705. ἐμὲ — ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται El. 181 m. μητρὸς — ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν 531. ἧς ἠκούσαμεν φήμης — τεκμήρια 1097. μήτηρ — ἧς πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες 1143. πρόσοψιν, ἇς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1278 m. — ἀφ' ἧς. πανουργίας, ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον — μέλλει ποιεῖν Phil. 406. γῇ — ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ Oed. Col. 1012. πεῖρα — ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρί Ai. 466. — ἐξ ἧς. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱός Oed. R. 458. φύσιν — ἐξ ἧς ἔβλαστες Phil. 1295. — ἐφ' ἧς. νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει Phil. 609. — μεθ' ἧς et ἧς μέτα. Ἰοκάστης, μεθ' ἧς τὸ — νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών Oed. R. 632. Μερόπης — Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. — ὑφ' ἧς. ἀνάγκης — ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον inc. XXXVIII. 4 (696 D.). — οὗ neutrum. τὸ πᾶν, οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα Oed. Col. 894. Ceteris, quibus οὗ neutrum legitur, locis adverbiascit. — ᾧ mascul. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Phil. 199 an. μάντιν, ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν Oed. R. 298. Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει 377. Οἰδίπου — ᾧ μέγας λιμὴν αὑτὸς ἤρκεσεν 1208 ch. ᾧ πίστιν ἴσχων — ἐχειρούμην Oed. Col. 954. sc. ᾧ ad Ἄρεος πάγον spectat. ἀνδρός, ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν 1135. θαλλόν, ᾧ κατάσκιον — γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 414. ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει 552. πέπλον, ᾧ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Trach. 920. Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα Ai. 1008. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν 1024. ἀνδρ' — ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες 1123. οὐδ' ἂν εἷς φύγοι βροτῶν πόθ', ᾧ καὶ Ζεὺς ἀφορμήσοι κακά Phaedr. VIII. 2 (611 D.). — ἐν ᾧ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν; Oed. Col. 52. ἐν ᾧ τί πράξεις (sc. χῶρος); 652. — παρ' ᾧ. οὐδέ τιν' ἐγχώρων — παρ' ᾧ στόνον — ἀποκλαύσειεν Phil. 688 ch. βωμῷ — παρ' ᾧ θύων ἔκυρον Oed. Col. 1160. — ᾗ et ᾇ. ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέστας Oed. Col. 516 ch. ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν — ᾗ χρῆν σ' ἀρήγειν El. 519. εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ ξυνηλλάχθης ἐμοί Ai. 488. nisi ex aliis libris cum Brunckio scribendum ἧς, attractione attica. δειλίαν, ᾗ

βόσκεται Atr. I. 1 (144 D.). — ἐν ᾗ. ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὐβάλου Phil. 1005. πατρῷα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ — εἶπε δεσπόζειν Trach. 361. ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα — κατέκτανεν El. 270. πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαιά — λάγδην πατεῖται Phaedr. III. 2 (606 D.). — ἐφ' ᾗ. μητρὸς — ἐφ' ᾗ λαβὼν ἔπακτον ἀνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ ἐφῆκεν Ai. 1274. — ξὺν ᾗ. νόσῳ — ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι — προθέντες ἐνθάδε ᾤχοντο Phil. 268. — ᾧ neutrum. φύλλον — ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος Phil. 645. ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ 1153 ch. φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται Oed. R. 171 ch. εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ El. 1029. ᾧ γὰρ — ἔχριον — οἰὸς εὐέρῳ πόκῳ Trach. 671. τὸ γὰρ κάταγμα — τῆς οἰός, ᾧ προὔχριον 693. ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ 1027 m. ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι 1041. — ἐν ᾧ. γήρως — ἐν ᾧ τλάμων ὅδε — κλονεῖται Oed. Col. 1241 ch. — ἐφ' ᾧ. τί δ' ἐστὶ τάξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459. — ὅν. Φιλοκτήτης, ὃν οἱ — στρατηγοὶ — ἔρριψαν Phil. 263. πατρί μ' ὡς δείξῃς — ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικα — μή μοι βεβήκῃ 491. Ἕλενος, ὃν οὗτος — εἷλε 602. ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς 965. δασμὸν ὃν παρείχομεν Oed. R. 36. ἐγὼ — ἔπαυσά νιν — ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν 399. τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις — εἰσέπλευσας 422. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς 449. βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ 612. φόνον φανεῖ — ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι — θανεῖν 853. τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει 1048. τὸν ἐξ ἀγρῶν, ὃν ἐμάτευες — εἰσιδεῖν 1052. τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ 1150. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ; 1156. ὃν θέλεις τάφον θοῦ 1447. Κιθαιρὼν — ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον 1452. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον Oed. Col. 56. τιν' ἥκειν λόγος — ὃν ἐγὼ λεύσσειν — οὔπω δύναμαι 134. ὃν (sc. ἐμέ) μήτ' ὀκνεῖτε 735. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας 898. τίς ποτ' ἐστίν, ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; 1174. πατρὸς γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς — ἐφεύρηκα 1258. ἔπαινος, ὃν κομίζετον 1413. θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξένοις εὐνᾶσθαι 1565 ch. πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. χαλινῷ, ὃν — ὑπερέπτα 110. ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας 400. τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν 773. ὃν — νὺξ τίκτει — Ἅλιον αἰτῶ Trach. 94 ch. ἔρως — ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει 357. Διὸς — κόρος αὐτοῦ — ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν 644 ch. ἰοῦ, ὃν τέκετο θάνατος 831 ch. Αἴας, ὃν ἐξεπέμψω Ai. 606 ch. ὄλβιος, ὃν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται El. 156 ch. ὃν γ' ἐγὼ — προσμένουσ' — αἰὲν οἰχνῶ 160 m. ὃν ἔκταν' αὐτή (τῷ δυσμενεστάτῳ) 400. πατὴρ σός, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ 520. Ἥλιος — ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν inc. XCI. 2 (772 D.). — ἥν et ἅν. τιμήν, ἥν σ' ἐχρῆν ἔχειν Phil. 1051. ὁδόν, ἣν στέλλει 1402. ἣν — εὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα Oed. R. 68. ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις — εἰσεχείρισεν 383. μαντείας ἔδει, ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων 395. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος

ἔχει 1760 an. γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος — ἔχειν Ant. 704. ἣν τέκνοις μοῖραν — νέμοι Trach. 161. ἡ γυνή — ἣν ἥκεις ἄγων; 399. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους 416. τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τὠμῷ δίδωσι πατρὶ 816. μάτηρ — ἂν ὧδ᾽ ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1028 m. πρόνοιαν, ἣν ἔθου Ai. 532. ἅταν, ἃν οὔπω τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰακιδᾶν 630 ch. πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ᾽ ἐγώ 777. ὁδὸς — ἣν δὴ νῦν ἔβην 974. ἣν ὅδ᾽ εἴληχεν τύχην 1037. ἔκλυον ἅς᾽ ἂν ἐγὼ οὐδ᾽ ἂν ἤλπισ᾽ αὐδάν El. 1273 m. Ἀλφεσίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ inc. CIV (785 D.). — ὅ neutrum. τὸ δεινὸν ὁὑφοβεῖτο Oed. R. 722. τὸ δ᾽ ἔπος ὁὑξερῶ 936. δῶρον, ὃ μήποτ᾽ ἐγὼ — ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι Oed. Col. 545. παλαιὸν Ἄργος, ὁὑπόθεις, τόδε El. 4. σκῆπτρον, ὁὑφόρει ποτὲ αὐτός 412. τὸ πᾶν, ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα Trach. 369. δῶρον — ὃ παῖς ἔτ᾽ οὖσα — ἀνειλόμην 554. σῆμ᾽ ὃ κεῖνος εὐμαθὲς — θήσεται 611. — ὥ dualis nom. νὼ γάρ, ὣ ᾽φυτεύσαμεν Oed. R. 1504. πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς φύντε Ant. 144 an. τὼ κασιγνήτω, ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην, ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς — προὐστήτην φόνου El. 966. 967. — οἷν genitivus. δύ᾽ αὔτως δείν᾽ ἔλεξας, οἷν ἐγὼ ἥκιστ᾽ ἂν ἠθέλησ᾽ ὀλωλότοιν κλύειν Phil. 424. sc. δεινὰ τοιαῦτα, ἃ περὶ αὐτοῖν. — οἷν dativus. πατέρα — οὐδ᾽ αὖ τάλαιναν μητέρ᾽, οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ᾽ ἐστὶ κρείσσον᾽ ἀγχονῆς εἰργασμένα Oed. R. 1373. — αἷν dativus. παρθένοιν ἐμαῖν, αἷν οὔ ποθ᾽ ἡ ᾽μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα 1463. — οἵ n. pl. Ἀχαιῶν — οἵ σ᾽ ἐν λιταῖς στείλαντες — οὐκ ἠξίωσαν Phil. 60. Ἀτρέως — παισίν, οἵ μ᾽ ἀπώλεσαν 1340. γονεῦσι δ᾽, οἵ σ᾽ ἔφυσαν Oed. R. 436. ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν 1259. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν Oed. Col. 14. τοῖς πέμψασιν, οἵ μ᾽ ἀπήλασαν 93. πώλων ἄμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν 1072 ch. cum dictione ad sensum, ἄμβασις posito pro ἀναβάται. ξυμμάχων τε — οἳ νῦν — τὸ Θήβης πέδιον ἀμφεστᾶσι πᾶν 1313. οὐ Ζεὺς ἦν — οὐδὲ — Δίκη, οἳ τούσδ᾽ ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους Ant. 448. πολλοὶ γάρ, — οἵ φράσουσί μοι Trach. 456. θεοῖς, οἳ φύσαντες — τοιαῦτ᾽ ἐφορῶσι πάθη 1258 an. τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ᾽ ἐς Ἅιδου inc. LVIII. 8, 2 (719 D.). ὁ χειρῶναξ λεώς, οἳ — Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε LX. 2, 2 (724 D.) — αἵ. πημονῶν — αἳ φανῶσ᾽ αὐθαίρετοι Oed. R. 1231. κέλευθοι — αἳ τοὐμὸν αἷμα — ἐπίετε πατρός 1400. τὰς ἐμὰς χέρας, αἳ — ὧδ᾽ ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα 1482. περιπόλοισι σαῖσιν, αἵ σε — χορεύουσι Ant. 1138 ch. διδύμαιν χειροῖν, αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον El. 200 m. αἵ μ᾽ ἀπώλεσαν 201 m. αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων 800. ἡμέραι τ᾽ ἴσαι, αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν 1358. — ἅ nom. ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦνεκα βουλεύματ᾽ ἐστί Phil. 550. τὰ δεύτερ᾽ ἐκ τῶνδ᾽ ἂν λέγοιμ᾽, ἅ μοι δοκεῖ Oed. R. 282. κακῶν, ὅ σ᾽ ἐξισώσει σοί 425. πολλῶν — ἃ μὴ ᾽πί-

καιρα μηδὲ συμφέροντα 875 ch. ὀνείδη λαμβάνειν, ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται — δηλήματα 1494. μαντεῖα — ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος Oed. Col. 356. ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυςμόροιν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστί 366. τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι, ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. πεντάεθλ' ἃ νομίζεται El. 681. ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα 1084 ch. — ὧν masc. ἄνδρε — χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴςιτον Phil. 537. λόγον κρύψαι — μηδέν' ὧν ἀκήκοας 584. λόγων, ὧν νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες — ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος Oed. R. 865—867 ch. τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ κτανεῖν ἔμελλον πατέρα 966. κρατῆρές εἰσιν — ὧν κρᾶτ' ἔρεψον Oed. Col. 474. πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν — πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσα Ant. 884. ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν El. 1480. λόγων δὲ πίστιν ὧν ἔχεις Trach. 620. ὧν ὁ θὴρ — προὐδιδάξατο παρῆκα θεσμῶν οὐδέν 677. — μεθ' ὧν. τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ Phil. 985. — ὑφ' ὧν. φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω Oed. Col. 854. — ὧν femin. γυναικῶν ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Trach. 240. — ὧν neutr. δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην· ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας Ai. 231 an. audacissima figura κατὰ τὸ σημαινόμενον. Nam ὧν refertur ad aliquod nomen neutrius generis, ποιμνίων vel βοσκημάτων, deinde autem inde rursum ad femininum τὴν μὲν sc. ποίμνην desciscitur. Hinc Brunckius de Triclinii sententia dedit ὧν τὰ μὲν εἴσω. τῶν ἀριστείων ἄτερ, ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν Ai. 460. θεαμάτων ἄλγιστον ὧν προςεῖδον 972. τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες Phil. 1177 ch. ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοὶ πρέπον 1211. ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. τοιαῦτα φῆμαι — διώρισαν, ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν 724. ὧν enim non ad φήμας μαντικὰς sed ad illud referendum, quod eis portendebatur. ἔργων — ὧν νόμοι πρόκεινται 865 ch. τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με Oed. Col. 270. τέλη — ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προςπόλων 1054 ch. nisi cum Hermanno ὧν ad θνατοῖσιν referendum est. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω El. 626. πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν 753. κἀνάπαυλαν ὧν — κατέστενες κακῶν 861. — ὑφ' ὧν. σπερμάτων, ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός Oed. R. 1246. — οἷς, οἷσι, οἷσιν mascul. Ἀτρεῖδαι — δεδράκασ' — οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' ἀντίποινα — παθεῖν Phil. 315. ἄλλοισι δούς, οἷς εἰκός 961. στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1013. τῶν ἔνδον — οἷς ὁμόθεν εἶ El. 153 ch. φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 642. πολλοὶ γάρ, οἷς εἴρηκας Trach. 456. ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος Ai. 1092. κρωσσοῖς, οἷς λέγεις Oed. Col. 479. λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων Ant. 687. ποντοναῦται — οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 2 (799 D.). — ἐν οἷς. χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις Oed. R. 798. ἐν οἷς κεῖται τόποις Oed. Col. 1520. τροχοὺς — ἐν

οἷσι — ἀντιλοὺς ἴσει Ant. 1053. ἐν οἷσιν ἀνδράσιν Eriph. VIII. 1 (209 D.). τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς — ξύνεστιν inc. XXX. 1 (688 D.). — ξὺν οἷς. ξὺν αἷς (θεοῖς) σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας Oed. R. 283. — αἷς, αἷσι, αἷσιν. Νυμφᾶν, αἷς πλεῖστα συμπαίζει 1109. περόνας — αἷσιν ἐξεστέλλετο 1269. ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 387. γνώμας — αἷς ἔγωγ᾽ ἐφέψομαι 632. κἀργεῖα γένος, αἷς κόσμος ἡ σιγή Acris. IV. 2 (61 D.). — ἐν αἷς. ἡμέρας τ᾽ — ἐν αἷς — διασκεδῶσιν Oed. Col. 625. — ξὺν αἷς. αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκι᾽ ὄρεα διᾴσσει Oed. R. 207 ch. — οἷς, οἷσι, οἷσιν neutrum. πημάτων ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ᾽ ἰδεῖν El. 864. κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι Trach. 151. ὀργάνων — οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος 902. ἥδεθ᾽ οἷσιν εἶχετ᾽ ἐν κακοῖς Ai. 265. ὦ δύστανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰών Phil. 179 ch. παικῶν κλέος — οἷς ἐγὼ διόλλυμαι 252. — ἐφ᾽ οἷς. δῶρ᾽, ἐφ᾽ οἷσι νῦν χλιδᾷς El. 352. — οὕς. ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ᾽ ἔχει χῶρος Phil. 1132 m. λόγους δ᾽ ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων 1251. οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι γάμους πατρῴους Oed. Col. 993. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε — φυγόντες — ἐπεύχωνται 1027. παῖδες — οὓς — μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνῄσκειν El. 530. οἱ Φωκῆς ξένοι, οὓς φασ᾽ Ὀρέστην — ἀγγεῖλαι βίον λελοιπότα 1435. παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε — σπείρων μόνον προςεῖδε κἀξαμῶν Trach. 31. λόγους, οὓς εἶπας — ἐμπέδως εἰρηκέναι 487. ἀνέρες, οὓς δὴ — καθαίρων ὠλεκόμαν 1007 m. τοὺς πρὸς αἵματος, οὓς — ὤθεις ἀθάπτους Ai. 1285. οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους inc. XIV. 4 (668 D.). παῖδας — οὓς ἔφυσ᾽, ἀναλώσας ἔχει LXXXV. 1 (764 D.). — πρὸς οὕς. κοιμήματα — ἐμῷ πατρὶ δυςμόρου ματρὸς — πρὸς οὓς ἄραιος — ἔρχομαι Ant. 859. — ἅς. ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν Phil. 279. ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε Oed. R. 259. κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν Oed. Col. 128 ch. ξυμφορὰς — ἃς — ἤνεγκον 967. στολὰς — ἃς νῦν δακρύεις εἰςορῶν 1360. ἀράς, ἅς σοι καλοῦμαι 1387. οἰμωγὰς λυγράς, ἃς οὔποτ᾽ αὐτοῦ πρόσθεν εἰςήκουσ᾽ ἐγώ Ai. 311. ῥιζῶν — ἃς ἥδε βοῶσ᾽ — ἦμα Rhiz. I. 6 (479 D.). — ἐφ᾽ ἅς. δαιμόνων, ἐφ᾽ ἃς τὸ πρῶτον ἵκου Oed. Col. 467. — ἃ acc. plur. ταῦτ᾽, οὐ γὰρ ἄλλα γ᾽ ἔσθ᾽, ἃ βαστάζω χεροῖν Phil. 651. τῶν ὅπλων, ἃ νῦν σὺ σώζεις 792. μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε, πάντ᾽ εἰρήσεται 1260. ἃ δ᾽ ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ — κόμιζε 1417. ἐγὼ ξένος — ἐξερῶ (sc. ἔπη) Oed. R. 219. ἔπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ᾽ ἀτιμάζεις πόλιν 340. ἃν ἦ θέλουσα, πάντ᾽ ἐμοῦ κομίζεται 580. τὰ παθήμαθ᾽, ἅπαθον Oed. Col. 362, τά τ᾽ ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ᾽, ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσεν 455. πήμαθ᾽ ἅπαθες 1198. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων, ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει 1357. ξυνθήμαθ᾽, ἅ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ — φράσας Trach. 157. πρῶθ᾽, ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον 231. ἅ δεῖ ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προςαρμόσαι 494. μαντεῖα καινὰ — ἃ τῶν

ὀρείων — Σελλῶν ἐςελθὼν ἄλσος εἰςεγραψάμην 1156. *ῥήμαθ᾽, ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν* Ai. 239 m. *πήματα — ἅ γὼ — ὁρῶ* El. 251. *ἃ γὰρ προςεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα* 634.

II. *Pronomina aut correlativa demonstrativi generis spectat.*

1. *Praemittitur sequiturve demonstrativum* ipsum appositum. *οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, — τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ* Phil. 86. *ὅδ᾽ εἰμ᾽ ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως* 261. *πρὸς δὲ τοὖθ᾽, ὅ μοι βάλοι — ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν — εἱλυόμην* 289. *τί τοῦθ᾽ ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;* 644. *ταῦτ᾽, οὐ γὰρ ἄλλα γ᾽ ἔσθ᾽ ἃ βαστάζω* 651., siquidem *ταῦτα* potius quam *ἄλλα* spectari putandum. *τοῦδε — ὅς οὔτ᾽ ἔρξας τιν᾽ οὔτε νοσφίσας ὤλλυτο* 678 ch. *ἅ γ᾽ ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα* 1231. *λόγοις τοῖς τοῦδ᾽, ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν;* 1335. *ἃ δ᾽ ᾔνεσας — ταῦτά μοι πρᾶξον* 1384. *τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ᾽ ἔβημεν, ὧν ὅδ᾽ ἐξαγγέλλεται* Oed. R. 148. *ἃ κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ* 235. *ταῦτ᾽ ἀνειδίζων, ἃ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ᾽ ὀνειδιεῖ τάχα* 372. *τοιαῦτ᾽ ὀνείδιζ᾽, οἷς ἔμ᾽ εὑρήσεις μέγαν* 441. *τούςδε θ᾽, οἵ πάρεισί σοι* 648. *τόνδ᾽, ὃς πάρεστιν* 1130. *ὅδ᾽ ἐστὶν — ὃς τότ᾽ ἦν νέος* 1145. *εἰ γὰρ οὗτος εἶ, ὅν φησιν οὗτος* 1181. *ἵν᾽ ἐξ ἐκείνων, οἵ μ᾽ ἀπωλλύτην, θάνω* 1454. *οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖς δ᾽ ἔφασκ᾽ εἶναι κράτος* Oed. Col. 1334. *τοιαῦθ᾽, ἃ τὸν τοῦδ᾽ οὔ ποτ᾽ εὐφρανεῖ βίον* 1355. *τὰ τοῦδε — μαντεύμαθ᾽, ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ* 1427. *ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν* Ant. 662. *ὧν ἐρῶμεν, ταῦτα συγκατηυξάμην* 1317. *ταύτας ὁρώσῃ — αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν* Trach. 300. *ταύτην, ἣν ὑπ᾽ ἀγνοίας ὁρᾷς* 418. *ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ᾽, οἵ ποτε Νεμέας ἔνοικον — βίᾳ κατειργάσασθε* 1081. *τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν, τύμβῳ προσάψῃς μηδέν* El. 423. *οὐκ ἄν ποθ᾽, ὅν γ᾽ ἔκτεινε, τῷδ᾽ ἐπέστεφεν* 433. *ἃ δὲ μέγιστ᾽ ἔβλαστε νόμιμα, τῶν δὲ φερομέναν ἄριστα* 1084 ch. *ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ᾽ ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν* 1343. *ἦ σὺ κεῖνος εἶ, ὃς τόνδε κἄμ᾽ ἔσωσας* 1348. *τοιάδ᾽ ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ᾽ ἂν* Ai. 405. *τήνδ᾽, ἣν ὅδ᾽ εἴληχεν τύχην* 1037. *δέος γὰρ ᾧ πρόςεστιν — σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ᾽ ἐπίστασο* 1058. *κεῖνος ἁνήρ, ὃς — ἔδειξεν* 1173. *οὐχ ὅδ᾽ ἦν — ὃν οὐδαμοῦ φὴς — συμβῆναι ποδί;* 1260. *ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ᾽ ἰδεῖν σαφῶς θέλω* Enig. I. 1 (225 D.). *κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ᾽ ἐς Ἅιδου* inc. XVIII. 8, 2 (719 D.).

2. Longe usitatius est, *demonstrativum omitti* et *subaudiri*. Quae *attractionem* exempla monstrant, hic non apponam. *δεῖ σ᾽ ἐφ᾽ οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι* Phil. 50. *μνημονεύεις οὖν, ἅ σοι παρῄνεσα;* 121. *καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων* 195 an. *πῶς γὰρ κάτοιδ᾽, ὅν γ᾽ εἶδον οὐδεπώποτε;* 250. *ἐρῶ, ἅ γωγ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν ἐξελωβήθην* 330. *δηχθεὶς πρὸς*

ἃ ʼξήκουσεν ὧδ᾽ ἠμείψατο 378. Est quidem id quod *πρὸς ταῦτα, ἃ ἐξήκουσεν*, sed pro *πρὸς τούτων ἅ*, ut placuit Buttmanno, propter constructionis barbariem dici non posse Hermannus iniuria negavit. *ὥς με καὶ μάθῃς ἀφ᾽ ὧν διέζων* 531. *δεῖ δ᾽ αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς· ὃ λέξει* 577. *λέγονθ᾽ ἃ μὴ δεῖ* 579. *κρύψαι — μηδέν᾽ ὧν ἀκήκοας* 584., quod non necessario attractione explicandum. *ἀλλ᾽ ἔστιν ὧν δεῖ* 643. *ὧν δ᾽ ἂν κὠμείβῃ μ᾽ αὖθις βαιὰν μοι — πέμπε λόγων φάμαν* 833 m. *κρύπτων θ᾽ ἃ μὴ δεῖ* 897. *παρέξω δαῖθ᾽ ὑφ᾽ ὧν ἐφερβόμην* 945. *καὶ μ᾽ οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν* 946. *Ζεὺς ἔσθ᾽ — ᾧ δέδοκται ταῦτα* 978. *ἀλγεινῶς φέρων οἷς τ᾽ αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ᾽ ἐγὼ ʼπάθον* 1000. *ὧν δέ σοι τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον* 1299. *οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά* 1344. *ὃ σοί τε κἀμοὶ καλὸν ὁρῶ τελούμενον* 1367. Libri *ἅ* et *τελούμενα*. Laur. a. Flor. *Γ. καλῶς*. Illud Hermannus coniecit. *ᾧ μή ʼστι δρῶντι τάρβος, οὐδ᾽ ἔπος φοβεῖ* Oed. R. 296. *οὐκοῦν ἅ γ᾽ ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί* 342. *ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ἀφ᾽ ὧν εἶ;* 415. *εἰπὼν ἄπειμ᾽ ὧν οὕνεκ᾽ ἦλθον* 447. *ἃ γὰρ δρῶσ᾽ οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ* 530. *ἐφ᾽ οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ* 569. *οἶσθ᾽ οὖν ἃ χρῄζεις* 655. *ὧν λέγεις πέρι ἐμοῦ ʼπάκουσον* 707. i. q. *περὶ τούτων ἐπάκουσον, περὶ ὧν λέγεις. ὧν γὰρ ἂν θεοὶ χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ* 724. *ἃ ʼν δ᾽ ἐρῇ μαθοῦσ᾽ ἐρῶ* 749. *Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν* 788. i. e. *ἄτιμον τούτων, ὧν ἱκόμην*, quae omissio est demonstrativi, non attractio. *ὥς ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ* 1036. *φύς τ᾽ ἀφ᾽ ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ᾽ οὐ χρῆν μ᾽ ὁμιλῶν, οὕς τε μ᾽ οὐκ ἔδει κτανών* 1184. 85. *τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ᾽ αἳ φανῶσ᾽ αὐθαίρετοι* 1231. *λείπει μὲν οὐδ᾽ ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον᾽ εἶναι* 1232. *ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίαθ᾽, οὓς δ᾽ ἔχρῃζεν οὐκ ὀψοίατο* 1273. 74. *οὐδὲ νυμφίος — ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο* 1359 m. *ὁμογενὴς δ᾽ ἀφ᾽ ὧν αὐτὸς ἔφυν* 1365 m. *οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ᾽, ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν* 1409. *ἀλλ᾽ ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ᾽ ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν* 1416. *οὐ καιρὸς αἰεὶ — κυρῆσαι* 1513. Sic enim, non tanquam adverbium *οὗ* explicandum persuadet Hermannus. *οἶσθ᾽ ἐφ᾽ οἷς οὖν εἶμι;* 1517. *ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην* 1520. *ἃ ʼκράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο* 1523. *ἃ ʼν δ᾽ ἀκούσωμεν, τελεῖν* Oed. Col. 13. *εἴκοντας ἃ δεῖ καὶ ἀκούσοντας* 169 an. *ὑφ᾽ ὧν δ᾽ ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην* 275. *σφῷν — οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, κατ᾽ οἶκον οἰκουροῦσιν* 343. *ἃ δ᾽ ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις —;* 413. *οὔτ᾽ ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει, μείνειεν* 426. *ἔα μ᾽ ἐν οἷσιν ἠρξάμην* 631. sc. *εἶναι. ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ᾽ ἂν ἀλγοίην ἁλούς* 768. *οὔτε — τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὐθ᾽ ἃ πρόσθεν εἴργασαι* 829. *μὴ ʼπίτασσ᾽ ἃ μὴ κρατεῖς* 843. sc. *ἐπιτάσσειν. οὔτ᾽ ἐμοῦ καταξίως, οὔθ᾽ ὧν πέφυκας αὐτός* 916. *ἄγεις θ᾽ ἃ χρῄζεις* 920. *ἀφ᾽ ὧν μὲν εἶ, φαίνει*

δίκαιος 941. μηδὲν ξυνεὶς — εἰς οὓς τ' ἕδραν 980. εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1041. ἔχω γάρ, ἅ'χω, διὰ σέ 1131. ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύτων 1151. μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1157. quod attractionem habere possit, sed non cogitur. μὴ δρᾶν, ἃ μὴ χρῄζεις 1177. οὔ σε — παρασπάσει γνώμης, ἃ μὴ σοι ξυμφέροντα λέξεται 1188. λέγ' — ὧν χρείᾳ πάρει 1282. ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι 1293. ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον 1414. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ 1444. διδάξω, ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει 1514. ἃ δ' ἐξάγιστα — αὐτὸς μαθήσει 1523. μηδ' ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν 1637. οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1662. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1695 m. ἐν οἷς γὰρ χάρις — πενθεῖν οὐ χρή 1748 an. ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι Ant. 35. οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή 89. κἀφαγιστεύσας ἃ χρή 247. λέγεις ὀρθῶς ἃ φής; 399. δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται 503. ὧν τοὔργον, Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες 538. μηδ', ἃ μὴ 'θιγες, ποιοῦ σεαυτῆς 542. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών 578 ch. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 579 ch. λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι 678. πόλις μὲν ἡμῖν ἁ'μὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 730. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἅ'ν λέγῃς, λέγων 1044. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψευσταὶ φανούμεθα; 1179. ἐν νεοσπάσιν θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν 1187. ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ Trach. 336. ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοίᾳ μ' ἔχει 349. τὰ δὲ λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακά 383. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν 400. τόλμησον εἰπεῖν — ὅ σ' ἱστορῶ 403. ὅς σου παρὼν ἤκουσεν 431. sc. ἐκεῖνος s. τις. φράσουσα χερσὶν ἅ'τεχνησάμην 531. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ 727. αἰτήσομαι γάρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν 1106. εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λῆξον 1110. φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν 1112. πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ 1170. τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος — τίς ταῦτ' ἂν — ἕλοιτο; 1223. Nam ταῦτα ad resumendam post interposita illa sententiam infertur, oportuitque accuratius dici ταύτην, *eam sibi uxorem deligere, quae matrem occiderit.* εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 671. ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε 676. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν, ἐκτήσαθ' αὑτῷ 946. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' οἷς κραίνει στρατοῦ 1029. ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα 1060. δρῶντες ἅ'ν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἅ'ν λυπώμεθα 1064. 65. αἰσχρὸν — λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα 1139. εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς 1222. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον —, ἀλλ' ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1265. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή 1352. ἅ'χω δὸς αὐτῷ El. 443. ἐπίβα μαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις 484. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι 619. ἤκουσεν ὧν δεῖ 783. ὃς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθεὶς 837 m. εἶδο-

μεν ἃ θροεῖς 843. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς 911. οὐκ ἴσθ' ὅ γ' εἶπον 929. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος; 930. δρῶσαν ἅν ἐγὼ παραινέσω 931. ἤδη σ' ἀποῤῥίψουσαν ἃ 'πηγγελλόμην 1006. ἐξερώμενοι ἀφ' ὧν τε βλάπτωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσιν 1049. 50 ch. ὅς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν 1189. εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε 1226. ἃ δ' ἁρμόσει μοι — σήμαινε 1285. οὗ — ὑπεξεπέμφθην — χεροῖν 1341. μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Aload. XI. 8 (169 D.). τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest. V. 2 (238 D.). ἥδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν Creus. V. 3 (326 D.). παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. V. 3 (608 D.). ὅς. μὴ πέπονθε τἀμὰ μὴ βουλευέτω inc. 750 D.; nam apud Brunckium non exstat.

3. Aliquando etiam *pronomina personalia omissa* spectat. Et ἐγώ quidem: πέλας γ' ὁρᾷς, ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πέδι' ἀποστελῶ βίᾳ Phil. 1281. Quanquam sic explices rectius, ut subaudias ἐμὲ τοιοῦτον. τοιοῦτος ὢν τοιάνδ' ὀνειδίζεις σποράν; ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς Ai. 1278. sc. ἐμοί. φόβον — τῆς ἐμῆς ἐπειςόδου, ὃν μήτ' ὀκνεῖτε Oed. Col. 735. ὃν sc. ἐμέ, quod latet in ἐμῆς. Et σύ: ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις (sc. βαστάσαι), ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰςορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας Phil. 659.

4. Saepe duriuscule *alio casu*, quam omissi demonstrativi positum reperitur. Et si *nominativo* casu demonstrativi *accusativum* spectat, aut *accusativo nominativum*, id molestum non est: velut καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο Oed. R. 1523. οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν Oed. Col. 343. Sic etiam explicandus locus Oed. Col. 1152. λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ — συμβαλοῦ γνώμην: ubi edd. vett. λόγον. Paulo alia haec sunt. *Genitivus* relativi omissum *nominativum* demonstrativi respicit: εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 671. *Dativus* relativi *nominativo* non accommodatur, sed *accusativus*: οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν Phil. 946. ἃ 'κράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο Oed. R. 1523. *Nominativus relativi* spectat *demonstrativi dativum*: δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ Ai. 1029. *Genitivus* relativi *dativo* demonstrativi adiungitur: θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην Phil. 945. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα Ant. 1179. *Genitivus accusativum* spectat: ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ Oed. R. 724. ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν 1417. αἰτήσομαι γάρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν Trach. 1136. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσαθ' αὑτῷ Ai. 946. οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην — χεροῖν (sc. τοῦτον φανῶ) El. 1341. Dein *dativus* ad *accusativum* refertur. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. αἰσχρὸν γάρ, — λόγοις κολάζειν

ᾧ βιάζεσθαι πάρα Ai. 1139. ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας Oed. Col. 1414. Denique *accusativus* ad *genitivum*: ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοία μ' ἔχει Trach. 349. — Verum noli sic explicare ὅς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν El. 1189., quasi τούτου σὺ προὔθηκας. Subaudiendum ὄντα.

5. Hinc proficiscitur *attractio* pronomine relativo effecta. Eius triplex genus est.

a. Primum nominis aut pronominis demonstrativi vi efficitur, ut *relativum* sua ratione omissa *eodem atque illa casu* ponatur. τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν τύμβῳ προσάψῃς μηδέν El. 423. κἀνάπαυλαν ὧν κάροιθεν εἶχες — κακῶν 861. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος ὧν προὔφαινες; Phil. 1177 ch. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται Oed. R. 148. ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν 351. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς ὃν ζητεῖς κυρεῖν 362. ἢ τοῖςδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε; Oed. Col. 479. γυναικῶν ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Trach. 240. λόγων τε πίστις ὧν ἔχεις 620. ὧν ὁ θὴρ — προὐδιδάξατο παρῆκα θεσμῶν οὐδέν 677. ὧν ἔχω παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1198. ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον ὧν προςεῖδον Ai. 972.

b. Usitatius etiam est, *relativum casu tenus demonstrativo omisso accommodari*. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς, ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ (sc. αἰσχρὸς φανεῖ) Phil. 895. ἀλγεινῶς φέρων οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ 'παθον 1000. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὔ σοι πρέπον; 1211. εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω 1380. ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων 314. οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ 569. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς 578. εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν 645. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοὶ φίλον 862. μή μ' ἀτιμάσῃς — ὧν σε προςτρέπω φράσαι Oed. Col. 50. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν 229 ch. (ἦλθον) ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ 335. πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις 782. id quod tamen etiam sic explicari poterit: πλήρη τούτων ὧν πλήρη ἔχειν χρῄζοις. μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων 980. ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ 995. ὧν γὰρ ὤμοσ' οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε 1147. ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1157. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφιν 1486. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Trach. 345. ὧν γ' ἓν ἐξειδὼς κυρῶ 398. sc. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμῶ. οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι 1111. φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστιν, οἷς θ' ἥμαρτεν 1113. ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων 1184. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω φράσεις 1222. ὃ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη El. 164 ch. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις

ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου 172 ch. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ 311. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προςγίγνεται 761. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1037. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω 1211. ἤ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερὶ 1370. ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1055. i. q. ἀντὶ τούτων οὓς ἔχεις, v. Herm. Nec vero hic nec in primo attractionis genere enumeravimus exempla sola demonstrativi omissione explicanda, qualia sunt, in quibus verborum κλύειν et ἀκούειν usus est.

c. Plane contrarium his, cum *nomen relativi casum* sequitur, id quod fieri non posse consentaneum est, nisi pronomine nomen praecedente. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὅς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Phil. 1311. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον χθονὸς καλεῖται τῆςδε χαλκόπους ὀδός Oed. Col. 56. οὔτ' ἐν τοῖςδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὐθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους 993. εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόςκεισαι κακῷ El. 1029. De Eriph. VIII. 1 (209 D.) non potest satis iudicari. Non recensuimus, quae *eundem* relativi et nominis *casum* monstrant, in quibus non attractionem agnoscimus, sed traiectionem, velut Ant. 400. Trach. 151. Ai. 265. El. 1098.

6. Aliis etiam modis aliquanto liberius ponitur relativum.

a. *Nomen alio genere vel numero praeditum respicit.* τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται Oed. R. 542. ὦ μελέα ψυχά, ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη Phil. 706 ch. πώλων ἄμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν Oed. Col. 1072 ch. διδυμαῖν χειροῖν, αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον El. 200 m. Inest *hominum* cogitatio, ut in ἥβην — ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Trach. 545. ποίμνην, ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζε Ai. 231 an. quod iam tractavimus. πᾶς — λεώς, οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προςτρέπεσθε inc. LX. 2, 2 (724 D.). ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας, ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Ai. 351 m. Est genus dicendi ad sensum accommodatum, ὅς ut ἄνδρα spectet, quod genus nominis in γένος latet. Hermanni ratio sic explicantis ἰὼ ὃς γένος ὢν ἀρωγὸν ναΐας τέχνας ἅλιον πλάταν ἑλίσσων ἐπέβας ferri non potest, quod γένος hoc modo dictum cum adiectivo componi non potuit. Est igitur potius σχῆμα Εὐβοϊκόν Lesbonactis p. 178. Valck. — Aliter dictum τίς γάρ ποθ', ἣ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν, τίς ταῦτ' ἂν ἕλοιτο; Trach. 1223. In resumendo post interpositam sententiam orationis tenore genus demonstrativi aliud infertur, cum loquens Hyllus ab Ioles mentione ipsius ad res eius nuptiasque cogitationem deflexisse credendus.

b. Deinde ad *remotius nomen*, secus atque exspectaveris, refertur. Facillimum id genus est, cum non appositum nomen, quamvis propius,

sed illud, cui quid apponitur, spectat, etsi vel genere vel numero diversa sunt inter se. *Πολυώνυμε, Καδμείας νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος, κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν* Ant. 1105 ch. Bacchum alloquitur. Maiorem licentiam haec ostendunt. *ὡς — Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν —, οὐ τἀπὶ Λυδοῖς — λατρεύματα — ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει* Trach. 357. sc. *ἔρωτα. νόσῳ καταφθίνοντα — πληγέντ᾽ ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι· ξὺν ᾗ μ᾽ ἐκεῖνοι — προθέντες ἐνθάδε ᾤχοντο* Phil. 268. sc. *ξὺν ᾗ νόσῳ. πόλιν μέν, — φρονεῖς δ᾽ ὅμως οἵᾳ νόσῳ σύνεστιν· ἧς σε προστάτην σωτῆρά τε — μοῦνον ἐξευρίσκομεν* Oed. R. 303. sc. *πόλεως. ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς, αἳ τοὐμὸν αἷμα — ἐπίετε* 1400. Non potest *αἳ* ad *τριπλὰς ὁδοὺς* referri, sed quamvis multis interpositis ad *τρεῖς κελεύθους. Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ᾽ ἀγνώμονες, ὅς μοι — ταύτην ἔλεξε παῦλαν* Oed. Col. 87.

c. *Pluralis* aliquando de *una re dictus* reperitur. *ἅ μοι ξυνῄνεσας, πέμψω πρὸς οἴκους* Phil. 1353. *ἃ δ᾽ ᾔνεσάς μοι — πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον* 1384. *ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν, ἐκτήσαθ᾽ αὐτῷ, θάνατον* Ai. 946.

d. *Demonstrativis* aliquando *praeponitur*, nam cum nominibus per attractionem aut traiectionem antecedit, ea alio loco memorata sunt. *οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων — τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ* Phil. 86. *ἃ δ᾽ ᾔνεσας — ταῦτά μοι πρᾶξον* 1384. *ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν* Ant. 662. *ὧν ἐρῶμεν, ταῦτα συγκατευξάμην* 1317. *οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖς δ᾽ ἔφασκ᾽ εἶναι κράτος* Oed. Col. 1334. *ἃ γὰρ προσεῖδον — φάσματα δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι — δὸς τελεσφόρα* El. 634. V. *ὁ* demonstrativum, *ὅδε* et *οὗτος*: nec opus enim ea omnia iterum recensere.

7. Seponi oportet formulas *οὔτις ἔσθ᾽ ὅς* et *οὐδείς ἐσθ᾽ ὅς*, de quibus quae erraverat Elmsleius ad Med. 775., ea correxit Hermannus in censura p. 212. Opusc. t. III. Sophoclea exempla pauca sunt. *ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ᾽ ὃς οὔ* Ai. 712. *ὀνειδίζων ἃ σοὶ οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ᾽ ὀνειδιεῖ τάχα* Oed. R. 373.

III. Sed ampliorem *ὅς* illam provinciam habet, ut aut uni cuidam vocabulo proxime accommodatum, aut totam sententiam spectans *duobus enuntiatis connectendis* constitutum sit. Qua ratione dictum plerisque locis cum demonstrativo commutari poterit, ita tamen, ut accuratius copulandarum sententiarum munus, cui explendo demonstrativis particulam addi oportet, una in se recipiat.

1. Usitatissimum id in *unius hominis sermone nectendo*. *ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαινε* Phil. 22. *οὐ δῆτα — ποικίλως αὐδωμένου δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων* 130. *ὃς δὴ τά τ᾽ ἄλλ᾽ αὐτοῖσι πάντ᾽ ἐθέσπισεν*

606. *ille igitur cecinit.* ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται Oed. R. 179 ch. ὧν ὕπερ — εὐῶπα πέμψον ἀλκάν 138 ch. ἀνθ᾽ ὧν ἐγὼ τάδε — ὑπερμαχοῦμαι 264. ἧς (νόσου) σε προστάτην σωτῆρά τ᾽, ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν 303. ὧν οὕνεχ᾽ ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 997. αἶν μοι μέλεσθαι 1466. *hisce igitur a te consuli velim.* ἀνθ᾽ ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, — σώσατε Oed. Col. 276. ἅγὼ σεβισθεὶς οὔ ποτ᾽ ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε 642. ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ᾽ ἐχειρούμην ἄγραν 954. ἀνθ᾽ ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ᾽ ἀντιδρᾶν 957. οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί 1002. ἀνθ᾽ ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι 1014. ἃ δεῖ μ᾽ ἀθρῆσαι 1036. ἐν ᾧ (γήρᾳ) τλάμων ὅδε — κλονεῖται 1241 ch. ἅγὼ πανώλης ὄψ᾽ ἄγαν ἐκμανθάνω 1266. ἀνθ᾽ ὧν μ᾽ Ἐτεοκλῆς — γῆς ἐξέωσεν 1297. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1300. οἵ σ᾽ ἀντὶ παίδων — ἱκετεύομεν 1328. ὃν — βραχεῖ — σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ 1342. ὃ μὴ σύ, — βούλου παθεῖν 1535. ὃν ἐφ᾽ ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης — ὑπερέπτα Ant. 110 an. ad sensum dictum: v. Hermannum. ὧν λοισθία ᾽γὼ — κάτειμι 886. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν 1059. ὧν ἐπιμεμφομένα σ᾽ — ἀντία δ᾽ οἴσω Trach. 122 ch. ὧν ἔχων χόλον — ἀπ᾽ ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός 268. οἳ τότ᾽ ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων 511 ch. ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος 545. *qualium.* ὃς κἀμὲ — ψαύει ματαίαις χεροῖν 559. ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν παντᾷ δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον 644 ch. ὧν ἐγὼ μεθύστερον — τὴν μάθησιν ἄρνυμαι 707. ὃν κεῖνος ἐνδὺς — ταυροκτονεῖ 756. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τείσαιτο 805. ὧν ἅδ᾽ ἁ τλάμων — τὰ μὲν οὔτι προςέβαλε 838 ch. ἣν μήποτ᾽ ἐγὼ προςιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον 993. ἅγὼ κλύων δείλαιος — ὑπεστέναζον Ai. 979. ὧν οὕνεκ᾽ αὐτὸν οὔτις ἔστ᾽ ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥςτε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ 1041. ὃν γ᾽ ἐγὼ — προςμένουσ᾽ — οἰχνῶ El. 160 m. ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα μήθ᾽ οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ᾽ ἐπιλάθου 171 ch. οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι 202 m. ἀνθ᾽ ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν 565. ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω 593. ἣν σὺ μὴ δείσῃς πόθ᾽ ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα 1301. — Pauca de hoc usu notavit Seidler. ad Eur. Troad. 301.

2. Raro eadem inest significatio, cum in *colloquio alterius sermo respondendo quasi continuatur et expletur.* Phil. 1219. cum Ulixes rogasset ἡ δ᾽ ἁμαρτία τίς ἦν; Neoptolemus respondet ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ (ἔπραξα). ib. 1367. Philoctetae interroganti τί φῄς ποτε; idem respondet ὃ σοί τε κἀμοὶ καλὸν ὁρῶ τελούμενον. Trach. 431. cum Lichas quaesivisset τίς πότ᾽ ἐστιν ὁ ξένος; nuntius respondet ὅς σου παρὼν ἤκουσεν. ib. 739. Deianirae roganti τίν᾽ ἐξήνεγκας — λόγον; Hyllus

ait ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. El. 400. ad Electrae interrogationem ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν; Chrysothemis dicit ὃν ἔκταν' αὐτή. ib. 1341. Electrae interroganti ποίῳ; Orestes respondit οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην — χεροῖν. Haec etsi non patiuntur subrogari demonstrativum, cum non membris sententiarum connectendis, sed sententia pergentibus serviant, primae significationi accenseri non potuerunt.

3. Ex illa significatione is usus fluxit, ut aliquando, maxime addito γε, relativum *ut qui*, *quippe qui* significans *causae reddendae* constitutum sit: quod qui solo composito ὅςτις dici existimant, errant. Animadvertit Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. 148. Fit etiam inde, ut nonnunquam ὅς, ἥ per ἐπειδὴ ἐγώ, ἐπειδὴ σύ interpretari liceat. Qua via ad hanc pronomini vim tribuendam perventum sit exempla monstrant, qualia sunt Phil. 255. 706. — ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις, ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰςορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας Phil. 659. i. e. ἐπεὶ σύ γε, sive ἅτε δὴ δεδωκότι. ἡμᾶς τ' ἀπείργειν (χρῆν) οἵ γέ σου καθύβρισαν 1348. πῶς (φίλος εἶ), ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις 1372. οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον οὐκ ἔσχον Oed. Col. 428. ὅς γ', ὦ κάκιστε — τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας 1356. ἐπίσταμαι — πῶς γάρ; ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆςδ' ἀποστῆναι στέγης El. 899. Non additur γε: ἅγὼ — θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ· ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς — ἔχθιστα συμβέβηκεν El. 253. ἐς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ 947. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι Oed. R. 817. Schaefero ὅν, Elmsleio οὗ scribendum videbatur, v. Mel. Cr. p. 89. Brunckius hypallagen commentus est. ὃν in Laur. c. supra scriptum. Recte explicuit Hermannus. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ 977. *quippe cui.* De certo uno homine cum non dicatur, sed de genere universo, possit etiam ὅς pro ὅςτις dictum videri, cuius usus exempla mox proferentur. τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους· ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους — λόγοις ἐπεῤῥόθησε Trach. 261. *ut qui dictis lacessiverit.* μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆςδε τῆς ἀρᾶς ἔτι· ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας — ἐξοίχει Oed. Col. 870. Et hoc quidem omnium clarissimum exemplum: non exstat enim quidquam quo demonstrando ὅς referri possit.

4. Contrarium huic, cum praegressum οὕτω spectans ὅς pro ὥςτε dictum est. Cuius loquendi rationis exempla eruditissime collegit et indicavit Schaeferus Mel. Cr. p. 71. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ Ant. 220.

IV. Ὃς et ὅστις etsi plerumque ea ratione distinguuntur, quam exposuit Hermannus Cens. Med. Elmsl. p. 212. Opusc. t. III., ὅς ut finitum sit, ad certum aliquem referendum, ὅστις infinitum et unum quemcunque de multis spectet, tamen haec confunduntur. Quod quomodo ὅστις pro ὅς dicatur, non huius loci est exponere; ὅς autem etiam pro ὅστις in sententia infinita dici constat.

1. *Extra interrogandi formulas.* ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 35. *si quis faceret*, *cuique facienti*, τῷ δρῶντι, ὅστις ἂν ᾖ. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών· οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 578. 579 ch. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν 662. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, — τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ Phil. 86. i. e. πάντα λόγον, ὃν ἂν ἀλγῶ κλύων. οἷς ἂν σὺ πρόςθῃ, τοῖς δ᾽ ἔφασκ᾽ εἶναι κράτος Oed. Col. 1334. τοιαῦτα δ᾽ ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός, ἀλλ᾽ ᾧ μηδὲν ἔστ᾽ οἴκοις βαρύ Trach. 727. i. e. τοιοῦτός τις, ᾧ. δέος γὰρ ᾧ πρόςεστιν — σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ᾽ ἐπίστασο Ai. 1058. Et *omisso demonstrativo:* οἷς ἂν ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά Phil. 1344. ᾧ μή᾽στι δρῶντι τάρβος, οὐδ᾽ ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. ἃ γὰρ δρῶσ᾽ οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ 530. ἐφ᾽ οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ 569. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ 724. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ᾽ αἳ φανῶσ᾽ αὐθαίρετοι 1231. ἃ᾽ν δ᾽ ἀκούσωμεν, τελεῖν Oed. Col. 13. εἴκοντας ἃ δεῖ 169 an. οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1662. δρῶντες ἃ᾽ν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἃ᾽ν λυπώμεθα Ai. 1064. 1065. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι El. 619. δρῶσαν ἃ᾽ν ἐγὼ παραινέσω 931. Adde ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι, ἅς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται El. 181 an. adsignificata causa rei: *ut quam defendat nemo.* Id quidem de *certo* homine dicitur, sed refertur ad aliquod ἐγώ, cui provinciae alias ὅστις praeficitur, quod ipsum in altero membro dictum est.

2. *In quaestione.* ὦ δύςποτμ᾽, εἴθε μή ποτε γνοίης, ὃς εἶ Oed. R. 1068. Rectius erat τίς vel ὅστις: non potest enim neque τόνδε s. τοῦτον neque σέ commode subaudiendo assumi. ἔξοιδ᾽ ἀκούων τῶνδ᾽ ὃς ἐσθ᾽ ὁ προστάτης Oed. Col. 1173. οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν, ἄλλον τίν᾽ ἄξεις ἄνδρα δεῦρ᾽ ἐλεύθερον Ai. 1238. Quam Elmsleius in hoc genere legem scripsit ad Med. 1086., οἶδά σε ὃς εἶ sed non οὐκ οἶδά σε ὃς εἶ dici, quod ὅς pronomen definitum non conveniat ignoranti quis sit aliquis, et Hermannus refutavit et coarguitur exemplo Oed. R. 1068. Sed longe plura in quibus aut aliquod spectatur pronomen, ut Oed. Col. 577., aut subauditur quamvis alio casu, ut Oed. R. 415. Trach. 400. 532. 1113., aut praemittitur nomini relativum, velut Oed. Col. 980. Trach. 161. Ai. 265. El. 1029. hoc cum attractione.

V. Iam enotabimus *casus relativi* aut nude aut cum praepositione *adverbiascentes*.

1. A *genitivo* sunt primum οὗ quod de loco usitatius *ubi* significans. Explicatior is usus est, cum refertur ad aliquod ποῦ altero sententiae membro inclusum. ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος; Oed. R. 732. — οὗ κῶλα κάμψον Oed. Col. 19. νάπει — κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν — συντρέχει 156 ch. οὗ — σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν 1053 ch. χῶρον — οὗ με χρὴ θανεῖν 1517. μήθ' οὗ κέκευθε, μήθ' ἐν οἷς κεῖται τόποις 1520. οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται — ξυνθήματα 1589. οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον Trach. 752. Θήβας — οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς inc. XCIX. 2 (778 D.). Sic explicandum puto Phil. 1442. οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου, ut non opus videatur Hermanni priorum emendatio προβολῆς pro προβλῆς, facta scilicet illa, ne quis οὗ cum πόντου κτύπος ἄρσην coniungat, cum μέλαθρον potius respici videatur. Quanquam ne hoc quidem, sed omnia potius ante memorata communiter spectari dixerim. Translata a locis significandis cum ad *res* et *actiones tempore sese subsequentes*, tum ad *causas* et *occasiones agendi* haec sunt: οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ Phil. 1038. Nec *quo loco*, nec *quando* significatur, sed *sicubi illa fuerit rei conditio*. Plane ita dictum οὗ μή 'στι καιρός, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν El. 1250. *cum res non fert*. De simili vi particulae ἵνα observavit Schaef. ad Oed. Col. 621. Paulo aliter constat sententia Oed. R. 1263., ubi cum Oedipum dictum est irruisse in cubiculum inspectantibus aliis, sequitur οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν: id non videtur significare ἐνταῦθα vel ἐκεῖ, sed ἔπειτα δέ, sive τούτου πραχθέντος, ut rerum secundum temporis ordinem sese subsequentium enumeratio fiat (*sic igitur*).

Cognata sunt ἀφ' οὗ *postquam* et *ex quo*. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε Oed. R. 758. τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ Ant. 558.

Huic simili significatione praeditum ἐξ οὗ. ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμός Oed. R. 1201 ch. ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν Trach. 38. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα Ai. 646. ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Αἰαντείων ὅπλων 1316. De μέχρις οὗ dicetur adhuc; item οὗπερ suo loco memorabitur.

At diversum his est ἀνθ' οὗ pro διὰ τί dictum. τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν Ant. 237.

2. A *dativo* haec ducuntur.

ᾗ *quo* de *locis consequendis*. ἕπεο μὰν — ᾗ σ' ἄγω Oed. Col. 179 m. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις Ant. 440. Cod. Par. οἷ. ᾗ νοεῖς ἔπειγε νῦν El. 1429. Non dicit *confice rem, ut optas*, quae Erfurdtii

ratio est, neque *illuc, quo cogitas, propera*, ut Hermannus interpretatur, sed *illa via progredere*, i. e. *confice illam, quam instituisti, viam.* Quod in ὅπῃ et ὅποι discrimen observatur, idem intercedit inter ᾗ et οἷ. Non enim de *fine itionis* Antigona Oedipo, Creon nuntio colloquitur, sed de *eundo abeundove qua cui expediat.* Hinc et *qua parte* significat, nunquam *quo loco.* αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν — ᾗ μελαγχόλους ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας Trach. 570. μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται 776. A via ineunda facillima adverbii est ad *faciendi rationem* significandam tralatio. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται Oed. Col. 1599. ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἂν Ai. 802. ᾗ δ' ἔχω — λυτήριον λύπημα τῇδ', ὑμῖν φράσω Trach. 550. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν ᾗ τοὔργ' ἐπράχθη, μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον 676. εἰπὲ δ' ᾗ νοεῖς 1125. τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ᾗ 'γὼ λέγω ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις El. 330., quod exemplum viam transferendi vocabuli monstrat; est enim de Iusti imagine quasi uno aliove loco constituta desumptum. ἄκουε — ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν El. 935.

ἐν ᾧ *dum.* κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα Trach. 925.

Aliquid significationis adverbiascentis licet reperias in τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν Oed. R. 441. *quae si diligenter perpenderis, me magnum ostendant.*

3. Accusativum casum sequuntur ἃ et ἃ δή. Nam ὃ pro δι' ὃ dictum, de quo v. Herm. ad Eur. Hec. 13., a Sophocle dictum non est. Omnino a tragicis ut eam loquendi rationem abiudicaret Porsonus non multum aberat; ut accuratius firmare eam dignati sint Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 333. Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CLVII. Sophocli ἃ ita semel dictum Valckenarius putabat ad Phoen. 157.

ἃ pro δι' ἅ. ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι Oed. Col. 1293. ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν Trach. 137 ch. Schol. ἃ videtur *quae* interpretari voluisse, sed sic otiose in tam exiguo intervallo pronomen τάδε infertur. Sed ἃ μηνίεις Oed. Col. 1276. non necessario ita intelligas, sed rem irae quasi obiectam et expositam; nec γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ Ai. 1022., quod ipsum quoque ἃ a participio suspensum habet obiective.

VI. Pauca sunt *sermonis* in pronomine *proprietatem* tangentia.

Primum relativum cum correlativo αὐτός, hoc ut abundet, una in sententia coniungitur. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Phil. 315., quem locum inutilissima coniectura οἷ' tentavit Porsonus Adv. p. 199. Quominus Buttmannum sequamur, αὐτοῖς *ipsis* interpretatum, illud prohibet, quod ἀντίποινα παθεῖν in Atridas quidem et Ulixen cadit, sed non in Philocteten, qui loquitur. Genus loquendi

explicuerunt Hermannus l. c. et ad Med. Elmsl. p. 249. Opusc. t. III. Schaef. ad L. Bos. p. 23. Fritzsch. Qu. Luc. p. 109. Eadem in alio pronomine abundantia cernitur Trach. 1198.: ὧν ἔχω παίωνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. Hermannus ὧν ἔχω quomodo possum interpretatur, sed illud *posse* in Hyllum potius quam in Herculem cadit. — *Deinde* contra nostram rationem relativum cum interrogativo colligatur. ἐν ᾧ τί πράξεις; Oed. Col. 651. — *Denique* negligentia loquendi cernitur Trach. 545.: ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα. Pluralis numerus ad sensum dictus; dicuntur enim οἱ ἡβῶντες et οἱ λήγοντες ἥβης. Iam ὧν infertur ad sententiam cum prioribus connectendam et una τοὺς ἡβῶντας et τοὺς λήγοντας ἡβᾶν spectat, ut deinde τῶν μέν — τῶν δέ inferri debuerit partitioni significandae.

VII. Ὅς cum particulis colligatum ὅς γε, ὅς δέ, ὅς δή, ὅς καί et inprimis ὃς ἄν cum coniunctivo poni solitum suis locis memoratum est. Unum reliquum ὅς τε adhuc tractabimus.

VIII. Paucis locis iniuria illatum in libros ὅς. Metri causa τόν pro ὅν Hermannus quamvis contra codd. fidem dedit Oed. Col. 1569 ch. Praecedente enim ἀνέχει hiatu ferendum in eodem versu ὅν non erat; vulgo versum incipit, sed ne illud quidem recte. In Ai. 568. libri plurimi et optimi, etiam Laur. a. μέχρις οὗ anapaesto, cum vitari potuerit, non ferendo. Hermannus, qui olim coniecerat ἐς τ' ἄν, nunc cum Suidae cod. Leid. v. γηροτροφῶ et μυχός delevit οὗ, Elmsleius totum versum.

Ὅς *suus.* τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν Trach. 522 ch. ὧν παίδων Oed. Col. 1635. τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι Ai. 437. τῶν ὧν τέκνων Trach. 265. τοῖς οἷσιν αὐτοῦ Oed. R. 1248. *suis liberis.* Flor. Γ. Laur. b. τοῖς οὖσιν, qui interpretis videtur, non fortuitus error. — Rarum tragicis pronomen, quanquam iniuria Euripidi indictum affirmabat Matth. ad Bacch. 954. Melius observaverat Elmsl. ad Med. 925.

Ὅσιος. Quid de significatione vocabuli praecipiant Ammon. p. 104. Timaeus p. 196. Harpocratio p. 220. (135 D.), et lexicographi, pleraque ad rem non faciunt. I. *Quod lege deorum et naturae, propter ius et fas et legitime sancitum est.* οὐ γάρ σοι θέμις, οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα El. 425. λουτρῶν ὁσίων Ai. 1384 an. de rite abluendo mortuo ad sepulturam. ὅσια πανουργήσασα Ant. 74. cum oxymoro: constituerat enim fas observando Antigona violare edictum a Creonte propositum. Haec igitur tria ad rem sepulcralem pertinent, de quo usu v. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 272. Jacobs. Lectt. Stobens. p. 35. Aliter, sed ut ad primum illam significandi modum spectet dictum

Δίκας ὅσιον φάος Ai. Locr. I. 2. (11 D.), quod non *venerandum* sed *ius et sanctimoniam observandam custodiens* interpretor. 2. *Quae iure et lege facere licita sunt.* ὅσιά σε φωνεῖς, ἔστι τ᾽, ὦ τέκνον, θέμις Phil. 658. 3. δι᾽ ὁσίων χειρῶν θιγών Oed. Col. 471. *manus puras adhibens*, id est *lotas*, ut in re sacra facienda par est.

Ὀσμάομαι olfacio. Tralate dicitur *Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου* Hel. I. 2. (186 D.), de eo qui Lacedaemonium sermone agnoscere sibi videbatur.

Ὀσμή odor. De *foetore* quidem solo dicitur et *ulceris* quidem: μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος Phil. 879. Quae aliter et vitiose vulgo scripta apud Priscian. XVIII. p. 1169. a Brunckio in reliquiis Philoctetae ad Troiam relata sunt. De *cadavere*: ὀσμὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ — πεφευγότες Ant. 408. οἰωνὸς φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1070. De *matula*: ἐδειματούμην δ᾽ οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. II. 4 (147 D.). — Scripturae ionicae, de qua videndus Vir Summus ad Phryn. p. 89., apud Sophoclem vestigium non est.

Ὅσος. Clarum est, ὅσσος non potuisse ab attico poeta dici, nisi cum versus cogeret, nec id quidem in diverbiis, ut μοῦνος, ξεῖνος plane hinc segreganda videantur. Sic recte statuunt Koenius et Schaeferus ad Greg. Cor. p. 200. Lobeck. ad Ai. p. 246. cf. p. 327.; iusto fastidiosius Porsoni iudicium Adv. p. 204 et 237. οἷα vel ἅσσα corrigentis uno quo id apud Sophoclem loco legitur Phil. 506. Ibi ὅσα Ricc. et Harl., ut videtur; sed ceteri libri, etiam Laur. a. in ὅσσα consentiunt. Nec apud Euripidem et Aeschylum (Pers. 828.) frequentius legitur, ut tamen, cum τόσσος et μέσσος in eadem causa sint, infinita corrigendi necessitas esset. Abstinebunt igitur, qui sobrie iudicant.

I. Relativum est nulla adsignificatione, *quantus* significans, plurali numero etiam *quotquot* s. *quicunque.* 1. *Correlativa* respiciuntur. χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς στείλωσι Phil. 1065. τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν Oed. R. 1191 ch. ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν — ὅσον πέπτωκεν ἤδη Oed. Col. 753. κλαῦσαι — τοσόνδ᾽ ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 278. ὅσον τότ᾽ ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ᾽ εἶναι φίλος Ai. 1356., quod unum adverbiascit. Pluralis correlativum respiciens non reperitur. — 2. Hinc et *pronominibus demonstrativis* accommodatur οὗτος et ὅδε: idque rursus plurali numero solo. ἐν κακοῖσι τοῖσδ᾽ οἵοις ὁρᾷς ὅσοισί τ᾽ ἐξήκουσας ἐνναίοντά με Phil. 470. ὅσ᾽ ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χἠμεῖς φαμὲν 1061. ὅσοι δ᾽ ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, — τούτοις 1302. ὅσων — εἰςεκήρυξαν βραβῆς δρόμων — τούτων El. 680. ὅσων ψαύοιμι, πάντων τῶνδε — μετειχέτην Oed. R. 1477. — 3. Crebrius *correlativum omittitur.* ὅσον γε χρῄζεις Oed. R. 365. ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239.

πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος 1509. ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν Oed. Col. 446. ὅσον σὺ προςχρῄζεις 524 ch. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν Trach. 1204. μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον χρὴ πονεῖν Ai. 1358. ὅσον ἰσχύεις 1388 an. πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. III. 5 (342 D.). *pl.* ὅσ' ἂν θέλῃς — κακά Phil. 64. τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν 362. πολλῶν πόνων ἆθλ' ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων 507 ch. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1208. πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 77. ὅσοις τάδ' ἐστ' ἀρέσκοντα 273. ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ 1129. ὅσοι — μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε Ant. 302. ὅσα δένδρων ὑπείκει 708. ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν 1068. ἐντήκεται — πνευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή inc. XXIII. 7 (678 D.). — 4. Item *demonstrativum subauditur* pluralis maxime numeri: quod quando fit, ὅσοι *quicunque* significat. v. Markl. et Pors. ad Eur. Suppl. 594. πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ El. 370. πᾶν, ὅσον κατειδόμην 880. πᾶν, ὅσον νοεῖς Trach. 348. οὐδ' ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην 1049. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύςνοια μὴ πρόςεστιν El. 644. πάντων, ὅσ' ἐστίν, ἀνθίων 884. προςβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε Trach. 671. πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων 661. θέσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ 1140. ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν 1145. ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα Ai. 1319. Intelligo οἵδε, sed posait etiam ἡμεῖς. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν (sc. ἐκείνων) ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο Phil. 1124 m. μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα 1146. Subaudiendum enim τούτων ad μηδενός relatum partitive, plane ut κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ' οὐδέν ἐστ' ἀπόν Oed. R. 1285. πάντων ὅσ' ἐγὼ προςέκυρσ' ἤδη 1298 an. πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν — ἄρθρον ἀπῶσαι Phil. 1186 m. ὅσ' οἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστήσει Oed. Col. 53. ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν 74. τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ 1578. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς 1630. πάντων, ὅσ' ἐστί, χρημάτων ὑπέρτερον Ant. 680. πάντα προσκοπεῖν ὅσα λέγει τις 684. ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι inc. LXXVI. 1 (749 D.). Eorum quae proxime ante recensebamus non minus recte huc referri poterunt Phil. 1208. Ant. 302. 708., haec enim infinite, nec de rebus necessario pluribus dicuntur. — 5. Hinc explicanda *dicta adverbiascentia.* ζώης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν, ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις El. 1080 ch. ὅσον τάχος 1365. Ai. 964. Phil. 572. ὅσον τάχιστα El. 1427 ch. Oed. R. 1436. Ant. 1090. Utraque locutio *quam celerrime* significat. Alia sunt εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω Phil. 1389. ὅσον μὴ χερσὶ καίνων Oed. R. 346.

II. Altera significatio σχετλιαστική est, *mirationem* inprimis et *amplificationem* indicans, qualem loquentes elatiore voce prae se ferunt. εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην — προςβαλεῖς El. 961. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν Trach. 984 an. *quam insigne.* ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχύν, ὅση; Ai. 118. Interrogandi signum ex Aldina et cod. Ien. Erfurdtius restituit;

in Laur.) a) ὅσῃ legitur, quod eodem fortasse ducit. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐξείσατο 307. ἴδεσθε — οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει 498. ὅσον κακὸν κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦτο — νέμεις 507. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται Oed. R. 382. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος 1224. εἰς ὅσον κλύδωνα — συμφορᾶς ἐλήλυθεν 1527. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου Oed. Col. 881 ch. — plur. ὅσα — θρηνῶ πατέρα El. 94 an. ὅσας ἀνίας μοι καταςπείρας φθίνεις Ai. 984. ὅσους πονήσας — πόνους ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Phil. 1405. ὅσα κεύθει (ἡ στέγη) Oed. R. 1228. Quanquam hoc etiam omissi correlativi exemplis accenseri potest, ut significetur *in tantum ablutione purgare, quot et quanta condit domus.* — Eodem etiam adnumeranda quaedam adverbialiter dicta. ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 59. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1037. ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόςκειται κακόν 1228. V. Schaefer. ad Oed. Col. 744.

III. Uti οἷος (*quippe cum*) ita ὅσος aliquando *circumscriptioni cum causae vi indicandae* adhiberi videtur; quanquam minus manifesto apud Sophoclem de eo loquendi usu constat. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ Oed. Col. 223 in. Duplex praeterea hoc explicandi via patet. Altera, ut δέος ἴσχειν cum accusativo secundum sensum positum putetur, quippe significans δεδιέναι. Altera, ad quam inclino maxime, ut omissum sit relativum alio casu dicendum et genitivo quidem, τούτων, quod cum relativo ὅς multis locis accidere vidimus, ne ab ὅσος quidem alienum esse putandum. Alterum exemplum iam proposuimus in memoranda σχετλιάσει. οἴκτειρε — παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν τε κἀμοὶ τοῦτο — νέμεις Ai. 507. *quippe cum tantum ei mali parias*; quanquam ὅσον κακὸν κείνῳ νέμεις non minus recte verbi οἴκτειρε epexegesin facere putari potest. — De scribendo loco Oed. Col. 1770. v. ὁπόσος.

Ὅσοσπερ *quantus quidem.* Sic enim an disiunctim scribatur nihil interest, sed certa de causa οἷόςπερ reiecimus. ὅσονπερ ἔσθενον Trach. 923: πᾶν ὅσονπερ ἐξηπιστάμην Ai. 306. πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω El. 934. Adde adverbiascentia: ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη Trach. 312. μάλιστ' ἐγὼ ὅσῳπερ — ἀλγῶ Oed. Col. 747. de quo genere loquendi v. Schaef. πολλῷ γ' (ἄμεινον) ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω 796. ὅσῳπερ — μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1038. — Pluralis *quotquot quidem* significat. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται Oed. Col. 1305. ὅσοιπερ ζῶμεν Ai. 126., cui non minus recte subrogaveris οἵπερ. θεῶν ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε El. 1367.

Ὅςπερ *qui quidem.* I. Sic simpliciter dictum: φράσον δ', ἅπερ γ' ἔλεξας Phil. 554. ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις 587. Tricl. Ricc. ὥςπερ. ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1383. παθεῖν ἅπερ τοιγ' ἀρτίως ηὐξάμην Oed. R.

251. *παρήσω γ' οὐδὲν — ἅπερ ξυνίημι* 346. *τῷ κηρύγματι ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν* 351. *μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ' ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν* 575. *οἰκεύς τις, ὅςπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος* 756. *ἐν χερσὶν ἐμαῖν — δι' ὧνπερ ὤλετο* 822. *τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ, ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν* 1112. *τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς* 1120. *κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσατ' αὐτός, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ* 1499. *ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ* Oed. Col. 335. *ἅπερ φῂς ἐμμένει τελοῦντί μοι* 654. *ὅνπερ — κατείχομεν γνώμῃ, πάρεστι* 1254. *θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι* 1390. *χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην* 1487. *ἅπερ ξυνῄνεσα* 1505. *ὅνπερ εἰκός* Trach. 56. *τάςδε δ' ἅςπερ εἰςορᾷς χωροῦσι πρός σε* 282. *φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς* Ai. 115. *λείαν ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή* 146 an. *ἄγ' αὐτὸν ὅςπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς* 538. *θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν* 947. *ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε* 1086. *τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἴδομεν* El. 752. *ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰςεδεξάμην* 1117. Horum *attractionem* ostendunt illa: Oed. R. 351. Oed. Col. 335. Ai. 115. haec quidam eam, qua relativum casu nominis vel pronominis accommodatur; Trach. 282. illud genus, quo vis relativi demonstrativum sibi subiicit. — 2. Nonnullis locis admiscetur *causae facti* significatio, pronomen ut *quippe qui* verti latine possit. *θεῶν — οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά* Phil. 598. *παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν (δοῦναι)* 1216. Sed incerta huius versus sententia: *πρὸς ἅςπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι* inc. LIX. 2 (722 D.). — 3. *Adverbiascit* *οὗπερ* de *locis* dictum: *αὐτοῦ μέν' οὗπερ κἀφάνης* Oed. Col. 77. *ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ* Ai. 1216. Paulo aliter dictum *εἰσ' οὗπέρ εἰσι* Oed. Col. 337., quod cum Ismene Oedipo roganti *ποῦ πονεῖν εἰσί* *quid agunt* respondeat, vetat ultra quaerere. A locis ad facta tralatum etiam *ὦ φίλτατε, σχὲς οὗπερ εἶ* Oed. Col. 1171. *ne quaere ultra.* — Plane alio modo *ἅπερ* dicitur pro *ὥςπερ* *sicut*: *ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν* Oed. R. 176 ch. Brunckius cum plurimis codd. *ἅπερ*, contra versus legem. *ἅπερ* Dresd. a. b. edd. Turn. Steph. Cant., et, quod Hermannum praetervidisse miror, etiam cod. Laur. a. a prima manu. — Legebatur *ὅςπερ ἦν* Phil. 423., sed vitiose; v. *γόνος*.

Ὄσσε oculi. Dativus pluralis solus legitur. *τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς* Ant. 1216. *ἣν μήποτ' ἐγὼ προςιδεῖν — ὤφελον ὄσσοις* Trach. 994 an.

Ὅςτε cum antiquitus significarit *quippe*, eo sensim mutatum est, ut *qui fere*, *qui omnino* explicari possit, rem prius propositam aliquanto copiosius exsequens: in qua finitione ponenda cum Hermanno praef. ad Oed. R. p. VI., quamquam dissentire sibi videtur, satis convenit Matth. Gr. Gr. §. 620. p. 1280. t. II. Sed *reddendae ratione* usurpatum *qui quidem*, *ut qui* (*der da*) interpreteris, aliquando etiam Latine reddere

vix possis. Ceterum Porsonus a tragicis plane abiudicaturus erat ὥςτε ad Ar. Pac. 1296. (p. 129. Dind.), quod solus quidem Aeschylus in trimetris aliquando posuisse videtur (v. Blomf. ad Aesch. Pers. 302.), sed in melicis partibus aliquoties ab Euripide etiam et Sophocle dictum est, quod recte intellexit Matth. ad Rhes. 969. post Lobeckium ad Ai. 705. Unum, quo iambicum versum occupasse videri possit, exemplum Phil. 596. dudum ab Erfurdtio emendatum est ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες. Libri ὅν τ' plane a sensu alienum; solus Ven. particulam omittit. Iniuria a quibusdam olim editum ὅςτ' ἐμὰν γᾶν φίλαν — κατ' ὀρθὸν οὔρισας, Oed. R. 694 ch. Recte libri ὅς τε: v. Herm. Incertum est ἥτε Thamyr. I. 2. (227 D.), cum propter sensum ambiguum, tum propter corruptissimam loci scripturam. Certiora haec sunt: Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, ἅτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ — δακρύεις El. 148 m. *quae fles*. Menkio placebat ἅ γε. Sed cur vulgo et apud Hermannum etiam scribatur distincte ἅ τ' ἐν, non capio. Quod si fit, ne cum ἅτε adverbiascente confundatur, meminerimus fortuitum esse, si quando classici scriptores a pueris legantur, nec edi illos in usum puerorum. τοὔπος τὸ θεοπρόπον — ὅτ' ἔλακεν (sc. ὁ θεός) Trach. 821 m. Tricl. Male Tricliniani ὅττ'. His adde ἅτε adverbialiter dictum pro ὥςπερ, deflexum illud ab obiective dicendi ratione: παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168 ch. v. de verbis recte componendis Hermannum.

Ὅςτις. I. De *scriptura* primum monemus, diastolen in ὅ,τι idonea causa carere videri: illud enim a perspicuitate argumentum nemini recte probabitur. Eadem ratione illud nititur, quod neutrum ὅτι a nonnullis non scribitur ὑφ' ἕν sed divisim: cuius rei, nisi quis etiam ὅς τις ἥ τις probet, causa reddi non potest. — *Formarum* seorsim apponimus genitivum et dativum singularis ὅτου ὅτῳ, pluralis ὅτων ὅτοις. Nam ἅσσα non comparet. Igitur ὅτου *masculinum* est Trach. 250. Ai. 33. 429. 519. Oed. R. 117. Oed. Col. 1613. Ant. 453. quod et neutrius potest generis esse. Alet. IV. 2 (91 D.). Item librorum scriptura est Oed Col. 632. ubi nunc editur ὅτῳ, etsi ad sententiam nihil refert. *Feminino* genere dictum ὅτου nemini est. *Neutro* autem Trach. 668. 901. Ai. 12. Phil. 642. 741. Oed. R. 492. 698. 932., quibus adverbiascentia accedunt ὅτου, ἀνθ' ὅτου, ἐξ ὅτου, de quibus postea dicetur. ὅτῳ *masculino* genere legitur El. 33. 1340. Ai. 989. 1017. Phil. 1039 ch. de quo loco Hermannus consulendus, 926. Oed. R. 982. 1335. Oed. Col. 814. 949. 1676 m. Ant. 367 ch. 619 ch. 865 ch. Creus. II. 2 (323 D.). V. 2 (326 D.). inc. LIX. 1, 1 (721 D.). *Feminino* genere ne hoc quidem legitur; *neutrius* haec sunt: Phil. 342. Oed. Col. 1035. *Dativus* legitimus ᾧτινι legitur Oed. Col. 1670 m., ad quem locum alia atticorum poetarum ex-

empla adscripsit Elmsleius; ᾧτινι coniectura restituit Herm. Ai. 1396. versu aperte lacunoso et a metro laborante, quem iure eiecit Dindorfius. — *Genitivus* pluralis ὅτων legitur Oed. R. 414. ὅτοις Trach. 1109. ὅτοισι Ant. 1316. Diverbiorum et canticorum usus in his formis nullo discrimine promiscuus est.

II. *Usus.* 1. Suam et primam significationem ὅστις illam habet, ut sit τὶς, ὅς, *aliquis*, *qui*, quod inversum ex *qui*, *scilicet aliquis*. V. Hermann. ad Hom. hymn. Ven. 158. Eur. Iph. Aul. 1202. Ion. 1028. Oed. R. 1028. Hinc saepe non minus bene in mente subaudias *is* et *talis*, ut ὅστις significet οὗτος et τοιοῦτος ὅς; aliquando πᾶς intelligitur, ut *omnis qui* s. *quisquis*, de uno quidem et certo homine dictum explices: nonnunquam in se continet τίς, εἴ τις *aliquis*, *si quidem aliquis*, id est *si quis*. Saepenumero autem et prima et altera ratio habent, quo se commendent, ut utraque pronominis explicandi via ingredi possis. a. Igitur et *aliquis qui* et *is qui* sive *talis qui* interpretari licet haec: ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος Phil. 668. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω 926. Nam et τινά et τοιοῦτον subaudias. μήτ' ἐμέ, μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι Oed. R. 375. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ 485 ch. ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ — εἶμι 492 ch. Commodius videtur πρός τινος οὗ quam πρὸς τοιούτου, v. Herm. οὔτ' ἄλλος, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται 589. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει 982. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο Oed. Col. 253 m. ὅτι — οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων 949. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει — σκαιοσύναν φυλάσσων — κατάδηλος ἔσται 1213 ch. ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων — κάκιστος εἶναι — δοκεῖ Ant 178. καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω 182. Cum sequatur τοῦτον, subaudiri non hoc, sed aut τινά aut τοιοῦτόν τινα commode poterit. ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει — ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται 209. κοὐδεὶς οἶδεν, ἐξ ὅτου 'φάνη 453. ὅστις γὰρ — ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 459. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας 475. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν 657. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται — οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον — τυχεῖν 664. ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ — οὗτοι — ὤφθησαν κενοί 703. ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις — σέλμασιν ναυτίλλεται 711. κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει 865 ch. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν 1316. λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Trach. 250. Ἔρωτι — ὅστις ἀντανίσταται — οὐ καλῶς φρονεῖ 441. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θα-

νεῖν ὕπο, ἀλλ' ὅςτις Ἅιδου — οἰκήτωρ πέλοι 1151. φράζου — χὤτι μυθήσει τάχα Ai. 1021. *alicuius rei* celeriter dicto absolvendae, vel *eius rei*, quam cito conficias dicendo. ὅςτις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι — μῶρός ἐστ' ἀνήρ 1353. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ — οὐ δρῴη τάδ' ἂν El. 249. ὅςτις ἥδεται λέγων ἀεί, λέληθεν αὐτὸν — ὢν βαρύς Alet. III. 1 (90 D.). ὅςτις βροτῶν μεῖζον προςάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον, ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. IV. 3 (514 D.). ὅςτις — πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου 'στι δοῦλος inc. LIV. 1 (711 D.). De inc. LIX. 1, 1 (721 D.), ὅτῳ — ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προςῇ non satis iudicari potest. — b. Sed unice multis locis convenit *is qui* et *talis qui.* τόπον προςιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται Phil. 145 an. quale genus cave pro quaestione relative enuntiata accipere: id nunquam debet fieri, nisi ubi demonstrativum subaudiendo sensum evertas. τὸ σὸν φράσον — πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν 342. λαβὼν ὅτου σε χρεία — ἔχει 642. κεῖνό μοι ἐξιδοῦ ὅτι πράξεις 840 ch. id est κεῖνο τοιοῦτον, quo genere exemplorum ratione patefit pronominis ad rem consequentem alicunde significandam accommodandi. ὅςτις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών, τάχ' ἂν κἀμὲ — τιμωρεῖν θέλοι Oed. R. 139. εἰπεῖν, ὅςτις εἴργασταί ποτε 279. θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη 344. i. e. τοιαύτης, οἵα, vel brevius ἀγριωτάτης. δίδαξον, — ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις 698., quod cum attractione nominis dictum: oportuit enim ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ὅτου. πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅςτις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα 714. Sic loquitur vates deus, qui videbat cupere Laium ut prolem gigneret: *unum fore filium, si foret*, inquit, *eumque interfectorem aliquando patris.* Si incertum fuisset, a quo filiorum Laius ut occideretur futurum esset, παιδός τινος subaudiri liceret; nunc intelligendum ὑπ' ἐκείνου, εἴ τις γένοιτο ὅλως. φράζ' ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι, χὤτι σημῆναι θέλων 932. 933. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρον ἐστιν, ἔννεπε Oed. Col. 31. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅςτις ἐστὶν ἡγεμών 290. *ille quidem, qui.* χὤτι δεῖ πρόςτασσε δρᾶν 495. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1513. οὔτ' εἶδον ὅςτις ἦν ὁ δρῶν Ant. 239. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός 733. εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Trach. 160 v. Herm. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ, οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων 439. i. e. τοιαύτῃ, ἥτις. ὄγκον — ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ; 815. εἴτ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτο — αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων 951 ch. αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα — χρῄζειν βίου, κακοῖσιν ὅςτις μηδὲν ἐξαλλάσσεται Ai. 469. Non potest τινά subaudiri, cum sese ipsum Aiax mente respiciat, sed τοιόνδε, οἷος ἐγώ. οὐκ ἂν πριαίμην — βροτόν, ὅςτις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται 473. πρὸς ὅτι οὐ τῶν ἔνδον εἶ περισσά El. 152 ch. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; 1340. sc. τούτου. κοὐκ οἶδ'

ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Alcad. VII. 1 (105 D.). ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ᾽ ἐστίν Creus. I. 1 (322 D.). Subaudiendum enim τούτου. ὅτῳ δ᾽ ὄλεθρον — ἀλήθει᾽ ἄγει, συγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν Creus. II. 2 (323 D.). μισῶ μὲν ὅστις τὰ φανῆ περισκοπεῖ inc. XC. 1 (770 D.). Talibus vulgo abutuntur, ut ὅστις pro εἴτις dici multis exemplis firment; quod fit quidem aliquando, sed longe rarius, quam putant, qui ad illam explicandi rationem incogitate confugiunt. Subaudiendum enim τοῦτον, nec est profecto quidquam, nisi circumlocutio τοῦ περισκοποῦντος. Deinde huc refero inc. XXXIV 4 (692 D.). οὐ χρή ποτ᾽ ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι· τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει. Ibi ὅστις ad ἀνθρώπων refertur, ad pluralem singularis, cuius rei adhuc exempla apponemus. Sensus est: *unius diei vitam ille (homo) habet, qui populnae frondis similem vitam amittit*, id est *tristem*, quod lucem accipit ab eo, qui versus Sophoclis attulit, Porphyrio: ἥ τε γὰρ αἴγειρος — φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρπογονίαν. Sed ὅστις etiam causae reddendae constitutum esse intelligi potest. Porro sic explicueris versum Phil. 249.: ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ᾽ ὅντιν᾽ εἰσορᾷς, hoc est οὐ γὰρ οἶσθα ἐκεῖνον, ὃν εἰσορᾷς, τουτέστιν ἐμέ: quanquam etiam ad interrogationem indirectam potest referri. Deinde separatim quae ponantur digna sunt illa exempla, in quibus τίς praecedit. τίς, ὅντιν᾽ ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα Oed. R. 464 ch. i. e. τίς ἐκεῖνός ἐστι. τίς δ᾽, ὅντιν᾽ εἶπε; 1056. τίς δ᾽ ἐστίν, ὅντιν᾽ ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; Ai. 1023. cum attractione dictum. In aliis inprimis quae indefinitum τις et huic contrarium οὐδείς habent, subaudiendum τοιοῦτος. ἔστιν τις ὑμῶν — ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ᾽ ὃν ἐννέπει Oed. R. 1048. ὅρα — εἴ τις ὑμιν ἐγγενὴς ἔσθ᾽, ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν Oed. Col. 1170. ἄνδρα — ἐλεύθερον, ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Ai. 1240. ὁρῶν — ἄνδρα δ᾽ οὐδέν᾽ ἔντοπον, οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ᾽ ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Phil. 281. ἄνδρα δ᾽ οὐδέν᾽ οἶδ᾽ ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει Oed. Col. 811. ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι Ai. 1392 an. i. e. τῶν τοιούτων ἕκαστος, οἵ φασιν i. e. πᾶς φίλος. Aliquando id genus explicandi etiam interrogativo τίς praecedente accommodatum est ad sententiam: τίς ταῦτ᾽ ἄν, ὅστις μὴ ᾽ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἕλοιτο Trach. 1225. i. e. μὴ τοιοῦτος ὢν ὥστε νοσεῖν. Omnino enim, ut ὅς, οἷος, ὅσος cum demonstrativis correlativis colligatae, sic etiam ὅστις est ubi *rem consequentem ex antecedentibus* significet: de quo usu sermonis adverterunt et collegerunt exempla Reiskius Ind. Graecit. Demosth. p. 366. Schaeferus Mel. Crit. p. 71. et App. ad Demosth. vol. II. p. 531. Praeter illa Ai. 900. Trach. 1225. haec vide: οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ κατεῖδ᾽, ὅτου τις ἐκμαθὼν

ἐχρήσαιτ' ἄν; Oed. R. 117. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ, οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων Trach. 439. τί δ' ἐστιν οὕτω νέοχμον — ὅτου τοσήνδ' ἰυγὴν — ποιεῖς Phil. 741. Non dicimus, ὥςτε unice ad sententiam convenire; nam omnia ex correlativo τοιοῦτος omisso explicari possunt: sed subrogari commode potest. Aliquando sequitur *demonstrativum pronomen*, quo fortius sententia pronuntiatur. ὅςτις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι Ant. 641. ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ' ἔτ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 519. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα, κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω 1017. ὅςτις ποθ' ὑμῶν Λάϊον — κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, τοῦτον κελεύω Oed. R. 224. Ant. 178. iam apposuimus. Similiter *quisquis*, quod demonstrativi *is* vel *omnis* vim una cum relativo continet, saepe *is* vel *ille quidem* insequens habere deprehenditur. *Attractionis* autem in hoc pronomine usum longe rarius observaveris quam in ὅς, et constat eius rei ratio. δίδαξον — ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις Oed. R. 698. Non est pro τίνος, sed cum sic componenda verba essent δίδαξον τὸ πρᾶγμα, ὅτου μῆνιν στήσας ἔχεις, nomen πράγματος postpositum pronomini casu tenus applicatur. Eadem ratio Ai. 1023. † τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προςλεύσσεις στρατοῦ. Quae demonstrativum praemissum monstrant exempla tractabimus, cum de ὅςτις pro ὅς posito agemus. — c. Altera ratio longe infrequentiore quidem usu illa est, ut subaudiatur πᾶς, quod ubi additur, ut Ai. 1392., intelligendum est τοιοῦτος. Sic duplex significatio exsistit: altera, cum incertitudinis nota omnis ab sententia abest, ut *omnis qui* explicetur: altera, ut, cum incertus sis, quis et qualis quisque sit, *quisquis* interpreteris. Illud observavi his locis: τόλμα — ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν Oed. Col. 185 ch. Possit, sed minus apte, explicari ὁτιοῦν, possit etiam ἐκεῖνο, ὅ. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι 250 m. Non potest apte ἐκεῖνο subaudiri, plura enim commemorantur deinceps, carissima omnia. ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ Trach. 1005 m. *omnem vim doloris aliquantisper sopitam excitasti.* πίπτειν — ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅςτις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν — μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Ai. 747. quod tamen etiam εἴ τις explices. χρὴν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, ὅςτις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει, κτείνειν El. 1498. Alteram loquendi rationem ὅςτις pro ὁςτιςοῦν posito mirum est, quod a Sophocle abiudicare potuerit Hermannus Lobeckio adversatus ad Ai. 179., cum tamen non modo ceteri tragici ita locuti sint, velut Aeschylus Agam. 155., quanquam ibi additur ποτέ, Euripides Hippol. 350., Bacch. 217. Herm., sed etiam prosarii locis innumeris, quanquam longe minore usi sermonis tractandi licentia: v. Schaefer. ab Steph. Thesaur. c. 7008. ad

Antig. 2. et Lobeck. ad Phryn. p. 374. Nec profecto aliter explicari possunt haec Sophoclea: *τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς — μήτ' εἰσδέχεσθαι* Oed. R. 237. Ignorabat Oedipus Laii interfectorem: iure igitur dicit *quisquis est iste*. *ὄλοιθ' ὅστις, ὃς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος ἐπιποδίας ἔλαβεν* 1349 m. *ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον* Oed. Col. 930. Omnium autem clarissimum hoc est exemplum: *δόθ', ἥτις ἐστί, προσφέροντες* El. 1112, quae urnam sepulcralem sibi tradi postulanti Electrae Orestes dicit, ignarum sese simulans, quaenam illa sit. Nam Cedal. II. (308 D.) et scriptura incerta et sensus.

2. Sed loco seorsim ponendae formulae *ἔστιν ὅστις* *est qui* et *οὐκ ἔστιν ὅστις* *non est qui*, quod aliquando *fieri posse* significat. Quorum illud rarum est apud Sophoclem. *ἴσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε* Oed. Col. 1035. *εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρα* Creus. IV. 5 (325 D.). Alterum crebrius reperitur. *οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ* Oed. R. 61. *σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε* 428. *τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε* Oed. Col. 1613. *οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ* Ant. 903. *ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅτι βλέπω* Ai. 519. *οὐκ ἔστιν ὄντως ὄντιν' εὑρήσεις ἕνα* Phaedr. VII. 2 (610 D.).

3. Altera significatio praecipua ea est, *ὅστις* ut *quippe qui*, *ut qui* explicari oporteat: v. Herm. praef. Oed. R. l. c. et C. F. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 230. Quae significatio non tam *causalis* est, quam *explicativa*, facilique negotio explanari potest, si proprie *qui quidem* vertendum latine pronomen esse consideraveris. *γνώμᾳ (προὔχει) παρ' ὅσῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται* Phil. 139 ch. *ut a quo regatur*. V. Herm. *οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα, ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας* 1266. *δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκεν* Oed. R. 388. *ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν, ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν* 1184. *βροτῶν οὐδὲν μακαρίζω, ὅστις καθ' ὑπερβολὰν — ἐκράτησε τοῦ — ὄλβου* 1197 ch. *τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;* 1335. *κἄμοιγέ που ταῦτ' ἐστίν, οἵτινες βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε* Oed. Col. 265. *πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων* 272. *τίς — ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδ' ὅτῳ — ἡ δορύξενος — ἐστιν ἑστία* 638. *οὐ δῆτ' (ἐμοί), ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα* 814. *ὅστις — εἰσελθὼν πόλιν — ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις* 917. *ὅστις φόνους μοι — τοῦ σοῦ διῆκας στόματος* 966. *ἔστι — στενάζειν, ᾧτινι τὸν πολὺν — πόνον ἔμπεδον εἴχομεν* 1669 m. *τί γάρ, ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν* 1670 m. *ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι* Ant. 367 ch. *κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστά-*

τον φθίνει· ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον — μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ' ὀλέσθαι 692. ἐξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ — ἥτις — νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον Trach. 6. οὐδὲν — διοίσει φλαῦσαν, ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν 322. οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ 723. Quanquam ibi etiam τοιοῦτος subaudiri poterit. οἴκτειρέ τέ με πολλοῖσιν οἰκτρόν, ὅςτις ὥςτε παρθένος βέβρυχα 1060. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω· ὅτου πατὴρ μὲν — πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων, ἐγὼ δέ Ai. 429. νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅςτις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι 452., quod non recte aliter licet explicari. πῶς γὰρ οὐχ; ὅτῳ πάρα — μηδὲν ἥδιον γελᾶν 980. ἐξεύρομεν — ἐχθίω Φρυγῶν· ὅςτις στρατῷ — βουλεύσας φόνον νύκτωρ ἐπεστράτευσεν 1034. οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ· ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι El. 181 m. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥτις — Ὀρέστην — ὑπεξέθου; 288. ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς — μῖσος ἐνδείξειας ἄν 339. αἴσχιστα — ἔργα δρῶσα τυγχάνεις, ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ 577. ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος, ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν 603. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ, ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐςεῖδον; 1306. Sic etiam intelligi licet, nec necessario tamen intelligitur, El. 765. et inc. XXXIV. 4. (692 D.). utrumque olim appositum. Unum relinquitur Ant. 285.: πότερον ὑπερτιμῶντες (θεοὶ) ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν, ὅςτις ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθε. Nec ἐκεῖνον una in se continet ὅςτις, cum αὐτὸς praemittatur, nec πάντα, nec τοιοῦτον, quod posterius non ineptum esset, nec tamen aptissimum. Sed cum acerba irrisione chori suspicionem humatum divina quadam cura Polynicem coniectantis Creon refutat: *scilicet tanquam beneficii auctorem humari voluerunt, quippe qui sedes eorum et donaria cremari cupiverit et deleri.*

4. Tertia pronominis ea vis est, ut *interrogando* sit constitutum, in quo loquendi genere, velut correlativa cetera, liberrime cum τίς confunditur ita, ut *utrumque relativam s. indirectam interrogationem* significet sed *directe s. suis verbis interrogandi* provincia in ὅςτις cadere non possit. V. Lobeck. ad Phryn. p. 57. not. λέγ', ὅτι sc. ἔχειν με δεῖ Phil. 210 m. οὐ γάρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰςορᾷς 249. *quis sim ille, quem vides.* ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν — τήνδε ῥυσαίμην πόλιν Oed. R. 71. κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ, οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα 414. μαθοῦσά μ' ἥτις ἡ τύχη 680 m., quanquam hoc etiam ex attractione explicari potest, τὴν τύχην ἐκείνην ἥ ἐστι: ut ἀλλ' ὅςτις ὁ τόπος ἦ μάθω μολοῦσά ποι Oed. Col. 26. Aptius tamen alterum. ἀλλ' ὅςτις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε Ant. 1175., quod ὅςτις etiam ὁςτισοῦν Latine reddi licet. μὴ εἰδέναι σέ γ', ἥτις εἶ Trach. 320. ὅπως μάθῃς — οὕςτινάς τ' ἄγεις ἔσω 335. δίδαξον — ἐξ ὅτου φοβεῖ 668. ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 12. τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου 33. Codex

Suidae apud Pors. Adv. p. 181. cum libris Sophocleis (in Laur. b. solo ὅπου supra scripto τ exstat) et edito Suida discrepans longe minus apte ὅπου habet. *Cuius* enim hominis facinus fit, quaerit et ambigit, non *ubi* sit, qui fecerit. *οὔκουν ἂν εἴποις, ἥντιν' αἰτίαν προθείς;* 1030. *ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς δίκας ἀροίμην* El. 33. *σήμαιν' ὅτου τ' εἶ χὠπόθεν* Alet. IV. 2 (91 D.). *τῶν μελλόντων ὅτι χρὴ τετελέσθαι* Ter. V. 1 (515 D.). Sed non sunt huius significationis exemplis accensenda Phil. 145. El. 1340. Oed. R. 932.

5. Iam illud tractandum est, num ὅςτις pro ὅς dici videatur. Negant auctores locupletissimi Hermannus in praef. ad Oed. R. l. c. Matthiae ad Eur. Hippol. 900. et ad Iph. Aul. 1180. quos sequitur Wexius ad Antig. 1007. Aiunt vix infirmiores rei testes Schaeferus App. Demosth. t. IV. p. 238. et longe paratior rem aggressus Struvius Quaest. Herodot. spec. I. p. 3. Multa indistincte ab imperitis in unum confundi potuisse, ut promiscuum eorum pronominum ostenderent usum, Blomfieldi exemplum docet, qui coacervatis plurimis ne illa quidem distinxit, in quibus ὅςτις est causae reddendae, nec quae *definiendo* quidem, sed non *rei uni certae*, sed *notioni universe consideratae* adhibitum monstrant: v. Herm. l. c. p. X. Avellenda enim ea sunt omnia, et Sophoclea quidem haec: *κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅςτις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται* Ant. 1013. In talibus convenit εἴ τις substitui. Non dispar ratio est Ant. 619 ch.: *τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.* et cui. *ὅςτις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὃ δ' ἂν λέγοι* Trach. 22. *οὐδεὶς ἄν, ὅςτις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν* Ai. 900. *ἥδιστον δ', ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν* Creus. V. 2 (326 D.). *πώλου δίκην, ἥτις — θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο* Tyr. XV. 2 (587 D.). Non potest enim hoc ad demonstrativum aliquod omissum, velut ἐκείνης referri, cum non de *equa una eaque certa*, sed universe dicatur, cuicunque id acciderit. Cf. Matth. Miscell. Philol. II. 2. p. 101. Gramm. §. 481. not. 2. Schaefer. ad Brunckii Gnom. p. 186. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 388. Alia alios explicatus habentia iam tetigimus: El. 1498. Ai. 1240. Et El. 181. ὅς cum ὅςτις pari significatione compositum exhibet, sed cum causa antecedentium reddatur, non ita, ut ὅςτις pro ὅς dici videatur. Illo autem modo pleraque, quae ex Euripide proferuntur exempla recte intelliges: velut Hel. 272. Hec. 618. (622. Herm.). Alia causam reddunt, velut Rhes. 55. 674. Sed relinquuntur, quae, si raro, at aliquando certe ὅςτις pro ὅς dictum esse monstrant. *γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;* Oed. R. 1054. De certo enim homine sermo, et praemittitur *ἐκεῖνον*, et pari significatione sequitur *τόν*. *ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη*

καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ, ὅςτις οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων Oed. R. 1525. 1526. v. ζῆλος. Advocari huc etiam poterit illud Eur. Hipp. 924. διάγνωσιν φρενῶν, ὅςτις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος: quod etsi interrogative dictum utrumque exhibet, in pari tamen causa composita pronomina sunt. Nec aliter, nisi ut ὅςτις in alterius significationem invaserit, intelligi potest illud Aiacis 1279.: ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς, ὅςτις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν ἴσχει ξύνευνον μητέρα. Nam *causae reddendae* hic ne species quidem ulla ostenditur. Recte hoc Struvius perspexit, quamquam ipse non satis in distinguendo cautus, qui huc adhibuerit Eur. Alc. 246.

6. Singula in pronominis usu advertenda ducimus haec.

a. ὅςτις generatim significans *aliquis qui, is qui, omnis qui* i. e. cum aliquo *partitionis* indicio coniunctum *aliquem de certo quodam numero*, plurativo numero praecedenti accommodari, non est, cur mireris. Hoc modo quod Sophocles dixit τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυςπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅςτις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ Ai. 747., iam Eustathius notavit p. 415, 13., et exemplis firmavit Brunckius ad v. 760. Contrarium huic quod pluralis sequitur: cuius etsi ratio constat, singularem tamen exspectaveris. 'κλαε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος Trach. 901.

b. Sicut ὅς, quanquam minus frequenter, *casum demonstrativi omissum alium* spectat, quam quo ipsum ὅςτις dici videmus. *Nominativus ad genitivum* refertur: πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, ἀλλ' ὅςτις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι Trach. 1151. ὅςτις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. I. 1 (322 D.). Et ad *accusativum*: οὐδ' εἶδον ὅςτις ἦν ὁ δρῶν Ant. 239. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ', ὅςτις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας 475. *Genitivus ad accusativum*: ἀεὶ ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 453. i. e. τοῦτον, ἐξ οὗ. Qualia si intelligi commode possunt, ad interrogativam vim pronominis confugiendum non esse diximus. *Dativus ad nominativum* relatus: ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει Oed. R. 982. *Ad genitivum*: 'κλαε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν, οἷς (i. e. τούτων οἷς) ἐχρῆτο δειλαία πάρος Trach. 901. *Accusativus* spectatur: οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; El. 1340. ἤδη δ' ὀθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον οὐ δεξοίατο, οὐδ' ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων Oed. Col. 949. Sed ad causae circumlocutione adhibita reddendae significationem ante retulimus Ai. 452.

7. Iam *adverbiascentes* pronominis *partes* enumeramus. Horum *nominativum* monstrare videtur cum ellipsi verbi substantivi, quando ὅτι

superlativis additur *quantum maxime* significans. ἄθεος, ἄφιλος, ὅτι πύματον ὀλοίμαν Oed. R. 663 ch. ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με 1340 m. ἀλλ' ὅτι δύνᾳ μάκιστον — ἐξιδοῦ, ὅτι πράξεις Phil. 838 ch. His significatione tenus simile est ἄγετέ μ' ὅτι τάχος Ant. 1306 m. — *Genitivum* sequuntur ἀνθ' ὅτου *qua de causa* (qua re commotus): δίδαξον, ἀνθ' ὅτου τὰ νῦν αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις El. 575. οὐκ ἂν ἐξεύροις — ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον Oed. Col. 971. ἐξ ὅτου *ex quo*: ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Trach. 325. ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Phil. 491. ἐξ ὅτου νέας προφῆς ἔληξε Oed. Col. 346. ἐξ ὅτου — δισσοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν Ant. 12. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' — ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1079. ἕως ὅτου *donec* semel eaque tali legitur sententia, quae nunc vix possit intelligi inc. CV. 113 (om. D.).

Quod Ant. 2. legitur ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ, particulam, non pronomen ὅτι esse persuasum habeo.

Ὀστοῦν os. ἦλθε δ' ὀστέων σπαραγμὸς ἀντίσπαστος Trach. 766.

Ὅταν particula in secundariis sententiis talibus frequens, quibus non quo loquimur tempore, sed qualicunque incerto et inprimis futuro illud fieri factumve iri demonstramus, unde sententia primaria pendeat et efficiatur: *cum*, *quando*. Ipsum ὅταν perpetuo *coniunctivum* postulat; sententia altera aut *aoristum praesentis*, aut *futuri*, aut *imperativum* (quique huic simili potestate praeditus est, *coniunctivum hortativum*), aut *optativum potentialem* prae se ferre solet. Si quando praeteritum reperitur, eius sententiae indicium est, quam iam experientia probatam etiam post veram fore tibi persuaseris. Cum apodosis infinitivum obliquae orationis continet, verbum regens spectari debet.

ὅταν σ' ἐρωτᾷ — λέγειν Phil. 56. infinitivus pro imperativo. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει 111. ὅταν μόλωσιν — λόγοις ἐλεοῦσι μέν 307. Quod sibi iam acciderat, etiam ut posthac eveniat fore auguratur; fecisse et solere facere illos, igitur facturos etiam olim. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς; 449. eadem sententia. χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον σκοπεῖν (χρή) 503. ὅρα σὺ μὴ — ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, τότ' οὐκέτ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς 516. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά 637. οὐκ ἔστι — πνεῦμ' ἐναντιούμενον, ὅταν παρῇ κλέψαι 640. λαμβάνει γάρ οὖν ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε 756. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα 891. ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς 1060. ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς 1426. ὅταν δ' ἀπίῃς, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακῶς

μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 76. βοῆς — ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα (ἔσται), ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον 422. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων — χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν 618. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν 624. Ex prioribus assumitur apodosis, φεύξομαι. ἐπίστω, ταῦθ᾽ ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγήν 658. βαρὺς δ᾽ (εἶ), ὅταν θυμοῦ περάσῃς 673. ὅταν δ᾽ ὁ κύριος παρῇ τις, — τότ᾽ εἰσακούων πάντ᾽ ἐπιστήσει Oed. Col. 289. καὶ κάρθ᾽, ὅτανπερ τοὔνομ᾽ αἴσθηται τὸ σόν 302. sc. ἕξει φροντίδα. τῆς σῆς ὑπ᾽ ὀργῆς (βάρος ἔσται), σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις 412. ὅταν δὲ χεῦμα τοὐπ᾽ ἀκήρατον λάβω; 472. sc. τί ποιῶ vel simile quiddam. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ; 483. eadem sententiae ratio. ὅταν θάνω ᾿γώ sc. γενήσεται 588. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει 599. ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα 665. τὰ τέρποντα δ᾽ οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου, ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος 1221 ch. Libri ὁπότ᾽ ἄν τις vel ὁπόταν τις, Par. F. ὁππότ᾽ ἄν τις. Verum et Herm. invenit et Elmsl. Mus. Cr. Cantabr. I. p. 352., docetque annotatio ab eodem ex cod. Laur. a. prolata: γρ. ὅπου ὅτ᾽ ἄν τις, quam corrupit scholiorum editor Romanus. Cum ὅπου explicandi gratia invectum esset, mirum non est, quod ex utroque confusum ὁπόταν factum sit. μαθήσει, κεῖσ᾽ ὅταν μόλῃς μόνος 1524. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε 1527. θεοὶ — ὀψὲ δ᾽ εἰσορῶσ᾽, ὅταν — τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ 1533. ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος 420. sc. ἀνακωκύειν εἴωθε. μισῶ γε μέντοι, χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ 491. οὔτοι ποθ᾽ οὑχθρός, οὐδ᾽ ὅταν θάνῃ, φίλος 518. φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ὅταν πέλας — τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου 576. πίπτουσι — χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ᾽ αἴσχρ᾽, ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι 1033. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ ζῆν τοῦτον 1151. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσει κακός Trach. 451. σὲ δ᾽ ὅταν πληγὴ Διὸς — ἐπιβῇ, μέγαν ὄκνον ἔχω Ai. 137 an. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ᾽, ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου 385. ὅσον κακὸν κείνῳ — ὅταν θάνῃς, νεμεῖς 508. ὅταν δ᾽ ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ᾽ ὅπως — δείξεις 553. μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούσῃ, αἴλινον — ἥσει 614 ch. τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς — ἄγγειλον 833. τήνδ᾽ ὅταν κλύῃ φάτιν, ἥσει μέγαν κωκυτόν 838. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ — ἴσθι El. 39. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ᾽, ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ 59. εἶθ᾽ ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον 63. Se, cum eius rei experiendae copia fuerit, etiam posthac ita factum iri confidere ait. ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ᾽ ἄγειν, ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ᾽ ἴδω 259. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ᾽ Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ᾽ ἐμμανὴς βοᾷ 285. ὅτανπερ οἰκάδ᾽ Αἴγισθος

μόλῃ (βεβούλευται ποιεῖν) 378. ὅταν θάνῃ, κειμήλι᾽ αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω 429. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ᾽ ἂν οὐδ᾽ ἂν ἰσχύων φυγεῖν 686. ὅταν θανεῖν χρῄζων τις — μηδὲ τοῦτ᾽ ἔχῃ λαβεῖν (ἔχθιστόν ἐστιν) 995. ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς 1017. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ᾽ ἡγήσει σὺ νῷν 1027. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς, τἄμ᾽ ἐπαινέσεις ἔπη 1045. ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ᾽ ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1242. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε χαίρειν παρέσται 1291. ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς — πλάστιγγ᾽ ἐρείσῃ — παλίντροπον, τὰ πολλὰ φροῦδα Ai. Locr. IV. 4 (14 D.), ὅταν οἵ γ᾽ ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται, ποία πόλις ἂν τάδ᾽ ἐνέγκοι Aload. VII. 2 (105 D.). πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά XIII. 2 (98 D.). ὅταν — κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες Ach. Am. I. 3 (162 D.). Apodosis quanquam interposita distinctione maxima in sequente ἔχουσιν ἡδονάς inest. ἔνεστι — καὶ λόγοισιν ἡδονή, λήθην ὅταν ποιῶσι Thyest. IV. 2 (237 D.). λήθουσι — χἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. V. 2 (424 D.). ὅταν δ᾽ ἐς ὕλην ἐξικώμεθ᾽ — ὠθούμεθ᾽ ἔξω Ter. VII. 6 (517 D.). καθεῖλε — ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις, ὅταν μεταστῇ καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. I. 2 (572 D.). κλέπτων δ᾽ ὅταν τις — ἐφευρεθῇ, σιγᾶν ἀνάγκη inc. XV. I, 1 (669 D.). χὤτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ LVI. 7 (713 D.). ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον inc. CV. 69 (858 D.). Apodosis sententia abest. Quod unum particulam cum correlativo alio liberius compositam monstrare videatur exemplum, ἐνταῦθα — ὅταν Aload. XIII. 2, non habet illud *loci adverbium*, sed *rei statum* et *indolem* significans, est enim ἐν τοιοῖσδε.

Cum aliis particulis non ita consociatur, ut significatio inde afficiatur. ὅταν γάρ legitur El. 1027. 1045. 1291. ὅταν δέ Phil. 516. Oed. R. 76. Oed. Col. 289. 472. 483. El. 686. Ai. 553. Ai. Locr. IV. 4. Ter. VII. 6. ὅταν δή Ant. 91. ὅτανπερ, quod non minus recte ὑφ᾽ ἓν scribi videtur, quam καίπερ, ὥσπερ, εἴπερ, El. 378. Oed. Col. 302. Phil. 756. inc. LVI. 1, 1. — Postponitur: χὤταν cum crasi El. 1017. Phil. 501. Ant. 491. Oed. Col. 1567. inc. LVI. 7. οὐδ᾽ ὅταν Ant. 578. πλὴν ὅταν El. 285. Oenom. V. 2. ὡς ὅταν Ant. 420. Cum correlativis aliis componitur: ὅταν — τηνικαῦτα Phil. 501. Oed. R. 76. ὅταν — τηνικαῦτα δέ El. 285. ὅταν — τότε El. 1027. 1242. Oed. Col. 289. Phil. 516. Nec semper suae praefigitur, sed mediae inseritur sententiae: Phil. 891. Oed. R. 658. Oed. Col. 412. 665. 1524. Ant. 585. 1151. Ai. 137. 614. 833. 838. Aload. XIII. 2. Thyest. IV. 2. inc. XV. 1, 1.

Ultimam corripere ὅταν pervulgatum est. Divisim nuper ab Anglis quibusdam scribi coeptum, id quod apud Homerum quidem convenire possit, qui etiam ἐάν ignoret, quamquam ἤν dicitur ei, et εἴ κε, ὅτε κεν

distincte scripta et tanquam sui iuris utramque voculam habeat. Quomodo poetis Atticis et prosariis vindicari iure possit, cum de *ἐάν*, *ἄν*, *ἤν*, *ἐπειδάν*, *ἐπεάν* dubitandi locus relinquatur nullus, equidem ignoro.

Ὅταντερ v. *ὅταν*.

Ὅτε rei *factae* indicium eius, quae *fiat*, vel una cum alia gestae, vel unde alia ex causae et eventus nexu pendeat. 1. Praecipua particulae ditio est cum *indicativo praeteritorum* dictae, ubi *quando* significat. *ἐξέθηκα — νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα· ὅτ᾽ οὔτε λοιβῆς ἡμῖν, οὔτε θυμάτων παρῆν ἑκήλοις προςθιγεῖν* Phil. 8. *ἐπηυδώμαν σε — ὅτ᾽ ἐς τόνδ᾽ Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ᾽ ἐχώρει, ὅτε τὰ πάτρια τεύχη παρεδίδοσαν* 395. 396 ch. *τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτε μου τὰ τόξ᾽ ἔκλεπτες* 1255. *ὃς μετὰ ζώντων ὅτ᾽ ἦν, ἤκουσ᾽ ἄριστα* 1296. *πῶς οὐχ, ὅθ᾽ ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ᾽ ἦν κύων, ηὔδας τι* Oed. R. 391. *τριπλῆς ὅτ᾽ ἦν κελεύθου τῆσδ᾽ ὁδοιπορῶν πέλας, ἐνταῦθ᾽ ἐμοὶ κῆρυξ — συνηντίαζον* 801. *τὰ πόλλ᾽ ἐκεῖν᾽ ὅτ᾽ ἐξέχρη κακά, — λέξε* Oed. Col. 87. *φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ᾽ ἐξηλαυνόμην* 357. *χρόνῳ δ᾽ ὅτ᾽ ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, — τοτηνίκ᾽ ἤδη — πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ᾽ ἐκ γῆς* 438. *οὐδ᾽, ὅτ᾽ αὐτὸς ἤθελον, παρεῖσαν* 597. *ὅτ᾽ ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός, οὐκ ἤθελες θέλοντι προςθέσθαι χάριν* 770. *ἦ μάτην τὰ νῦν τε σοι δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ᾽ ἐμηχάνω;* 1039. *ὅτε Μοῖρ᾽ ἀνυμέναιος — ἀναπέφηνε* 1223 ch. *ὅτ᾽ οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον, λέγει τις* Ant. 268. *σοὶ γοῦν (ἐξίστατο), ὅθ᾽ εἵλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά* 561. *εὐκταῖ᾽, ὅθ᾽ ᾕρει τῶνδ᾽ ἀνάστατον δορὶ χώραν γυναικῶν* Trach. 239. Verbi praeteriti temporis significatio inest in *εὐκταῖα φαίνων*; sensus enim *τάςδε κατευχὰς ἐποιήσατο, ὅτε χώραν ᾕρει.* *ὅθ᾽ ἁγνὸς ἦν, — ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν* 257. *ὅτ᾽ ἦν ἐργαστέον, ἔχρισα* 685. *ὅθ᾽ εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν — ἀκτή τις — Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει* 747. Liberius composita oratio. Sic enim procedere debuit: *ὅτε εἷρπε πέρσας, πατρῴῳ Διὶ ἐν Κηναίῳ, ἥτις Εὐβοίας ἐστὶν ἀκτή, βωμοὺς ὥρισε.* *ὁρίζει* cum praesens narrativum sit, offensa caret. *ὅθ᾽* non esse *ὅθι* sed *ὅτε* *quando* recte observavit schol. *χὤτ᾽ αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος — ἦλθ᾽ ἐναντίος;* sc. *ἆρ᾽ ἔδρασεν ἔνδικα* Ai. 1262. *κοὐδενὶ γ᾽ ὅτινι λῴονι θνητῶν Αἴαντος, ὅτ᾽ ἦν* 1396 an. Explicuit orationem Herm.; sed accedo Dindorfii iudicio in praef. ad Soph. p. LVII. ineptum esse additamentum ab eo profectum, qui Aiacem nominari requireret. *ὅτ᾽ οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰςηκούσαμεν, σὺ μὲν μολὼν — ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον* El. 38. *οἰκτρὰ* (sc. *ἦν*) *δ᾽, ἐν κοίταις πατρῴαις ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά* 188 m. *οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ᾽ ἔσπειρ᾽, ὥςπερ ἡ τίκτουσ᾽ ἐγώ* 523. *ὅτ᾽ ᾔσθετ᾽ — ὀρθίων κηρυγμάτων —, εἰςῆλθε* 673. *ὅθ᾽ ἱππικῶν ἦν — ὠκύπους ἀγών, εἰςῆλθε* 688. *τότ᾽ εἶδες, ὅτε θεοί μ᾽ ἐπώτρυ-*

νῷν πολεῖν 1256. loco lacunoso. — 2. Cum *indicativo praesentis* dictum duplici significatione praeditum est. Primum enim de *rebus una factis* dictum commode redditur Latino *cum*, cui intelligendo *nunc* subaudias. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, — ὅθ' ὧδ' ἔχων πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρὸς El. 779. ὧν ἐγὼ μεθύστερον, ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι Trach. 708. νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος — ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν Ai. 696 ch. ὦ τλήμων, ὅτε νῦν χαλᾷς, αὔδασον Oed. Col. 203 ch. νῦν enim mediae sententiae interiectum ὑπερβάτως, et rectius videtur explicari *nunc, cum concedis*, quam *quoniam iam concedis*. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμ' ἀνήρ 394. νῦν — ὅτ' ἐν πόνῳ τοιῷδε βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1360. sc. δακρύεις. ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων, τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν Ant. 798 an. — Altera significatio rei est aut antecedentis aut una gestae cum altera commemorandae, haec ut ex illa vinculo causarum et eventuum nexa pendeat: ἐπειδή, ἐπειδήπερ *quandoquidem, quoniam*. ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδόν, ἄρχ' αὐτός, ὥς σοι θυμός El. 1310. νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής, ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε; 1321. Apte reddas *quod*, sed res modo commissa spectatur, unde sua ratio particulae constat. ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Ai 167 an. οὐκ ἂν — ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι, ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει, ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν 1074. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν τεθνᾶσι Phil. 427. ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ, πρὸς σὲ — ἱκέτις ἀφῖγμαι Oed. R. 918. Hac significatione raro cum *aoristo* iungitur, qui quidem non suam ditionem teneat, sed invaserit in *perfecti* provinciam: ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο — ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους νέμω Ant. 170. Creon rationem reddit, quomodo regnum ad sese delatum sit, unaque die simul Polynicen et Eteoclem mortuos esse refert, nemo regiae stirpis ut superstes sit: i. e. ἐπειδὴ ὀλώλασιν. ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐκόμπεις —, ὅτ' οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1210. De hac particulae significatione egregia adnotavit Schaeferus ad Pors. Hec. 109. et in ind. v. ὅτε. Eandem Arist. Acharn. 654. et Nub. 34. exstare Elmsleius adscripsit illius fabulae v. 647., quibus exemplis adde Pac. 196. Miror eam Lobeckio olim non potuisse videri probabilem, ut emendationem tentaret Ai. 801. (789 H.), de quo versu dicendi alius locus erit. — 3. Cum *optativo iteratam actionem* significante apud Sophoclem non legitur: verum semel in oratione obliqua. καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν, ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι, πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις τότε δω-

ῥοῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι Oed. Col. 783. Vulgabatur ante Brunckii editionem tertiam χρῄζεις, illud alterum in Laur. b. repertum; et pro vulgato φέρει Elmsleius et Hermannus recte et fere necessario φέροι ex codd. Laur. a. Ricc., in quibus supra scriptum est, Farn. Brunckii B. T. — 4. Adverbiascit ἔσθ' ὅτε, id quod *aliquando* significat. κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας (κἀδόκειν κτείνειν) Ai. 56. cf. Boeckh. not. cr. ad Pind. p. 466. Sed nec εἰς ὅτε nec νῦν ὅτε sic Sophocles dixit. Nam illud Aiacis 789. ex contorto et durissimo anacolutho Hermannum iniuria explicuisse persuasum habeo: τοῦ Θεστορείου μάντεως (sc. μαθών), καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει. Sermonem ita instituendum, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτε αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρουσιν, in quo ὅτε omitti potuerit, sed mutatum fuisse ait, ut non participium, quod propter τὴν inferendum esset, sed finitum φέρει adiiceretur cum ὅτε particula constructum. Haec ego non intelligo. φέρει Calchantem ipsum spectat, *mortis* ut *nuntius mortem ferre* dicatur, ὅτε autem est ἐπειδήπερ: audivit quippe homo a Calchante, secundum ipsius vaticinia mortem Aiaci portendi. Aperte mendosa oratio ὅτ' ἐχθρὸς ἦμιν Ai. 664. dudum correcta est, ut ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν scribatur, in qua emendatione ἡμῖν etiam cod. Laur. a. b. firmatur. Inutiliter autem Hermannus novavit μακραίων γ' ὅτ', ἐπεικάσαι scribendo Oed. Col. 150., cum libri τέ θ', cod. Vat. μακραίων θ' exhibeant, et Canteri coniectura μακραίων τ' ἔτ', ἐπεικάσαι omnes numeros veritatis habeat. Quod si ἔτι otiosum Hermannus vocat, videat, quomodo προσέτι non otiosum sit: et ἐπεικάσαι ne in vulgata quidem inde a Cantero scriptura inutile dixerim, sed humanitati Graecorum suas sententias minus confidenter expromentium optime convenire.

Ὅτι. 1. Cum sententiam a verbis *dicendi*, *animadvertendi*, *sciendi* obiective suspensam infert, quae praecipua est particulae provincia, ut in qua etiam cum cognata lingua nostra conveniat, Latine non redditur: nos interpretamur *dass*. Nec minus altero alterum ex neutro pronominis genere deflexum in particulae usum.

a. *Indicativum* lege quasi postulat et solum adsciscit, cum verbum, unde sententia obiective suspenditur, praesens est aut futurum. Eam solam legitimam particulae dicendae rationem agnoscit Apoll. de coni. p. 501, 30. *optativum* modum, qui quidem a praeterito solo suspenditur, Atticis tanquam privatim tribuens. Quippe praeter Homerum, eius structurae ignarum, solos Atticos scriptores in iudicando sermone grammatici sequebantur, qui post illos vixere prosarios pariter atque poetas tanquam veteris loquendi castitatis corruptores contemtui habentes. ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν — ὅτι χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ Phil.

325. ὥστε γιγνώσκειν, ὅτι ταῦτ᾽ ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως 403. οἶδ᾽ ὅτι νοσεῖτε πάντες Oed. R. 59. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι κάτοιδεν 1133. ἆρά μου μέμνησθ᾽ ὅτι — ὁποῖ᾽ ἔπρασσον 1401. σημαίνει δ᾽ ὅτι μόνης τόδ᾽ ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 321. οἶδ᾽ ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ᾽ ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 672. φρονοῦσ᾽ ὅτι — ῥήμασιν σ᾽ ἀμύνομαι 876. πιστωθεὶς ὅτι — οὐχὶ παύσομαι 1043. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ᾽ ὅτι ἔφυμεν Ant. 61. ἴσθ᾽, ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει 98. γιγνώσκων, ὅτι ἥδ᾽ ἐστὶν ἡ σῴζουσα 188. ἵνα — μάθηθ᾽, ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 311. ἐξερεῖθ᾽ ὅτι τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται 326. εἰδὼς ὅτι ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται 645. γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ᾽, ὅτι πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν 775. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει 1030. ὅτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπου, ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί Trach. 439. προσβλέψασ᾽, ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν 464. βρυχᾶτο — ὅτι γένοιτ᾽ ἐρήμη 900. ἀγγέλλειν ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1100. ἐπίσταμαι — ὅτι ὅ τ᾽ ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ᾽ ἐχθαρτέος Ai. 663. οἶδα — Αἴαντος δ᾽ ὅτι — οὐ θαρσῶ πέρι 779. οἶδα κἀμαυτήν, ὅτι ἀλγῶ ᾽πὶ τοῖς παροῦσιν El. 324. οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι πέμπει μ᾽ ἐκείνη 418. δήλωσον εἰσελθοῦσ᾽, ὅτι Φωκῆς ματεύουσ᾽ ἄνδρες Αἴγισθον 1095. — Indicativus subauditur: γιγνώσκουσ᾽ ὅτι αἰσχρόν El. 976. ἐννέπω — ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν 1350. γνῶθ᾽, εὖ γνῶθ᾽, ὅτι σοὶ κῆρα τάνδ᾽ ἀποφεύγειν Phil. 1150 ch. Scholiasta πάρεστι subaudit, quod non magis fieri potest, quam ut εἶναι omittatur omnino, si copula non sit. Hermannus ex prioribus subaudit πελάσεις: ita tamen post σοί distingui non debuit, ne subiectum a praedicata notione per vim quasi divellatur. — Est etiam, ubi nomen λόγος sequatur ὅτι, quod dicendi in illo significatio inest. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ᾽, ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεύς El. 44.

b. Cum *optativo* rarum est ὅτι. τοῦ πρὸς δ᾽ ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; Oed. R. 526. Sic codd. et edd. vett. Triclinius λέγει. ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοι πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες Phil. 544. Non probo Hermanni sententiam (ad Oed. R. 525.) optativo indicari non ita esse, sed esse putari ab aliquibus. Haec postrema vera sunt, priora non item; sed si in cuius sententia referenda optativus ponitur, rem qualis alicui videatur pronuntiari arbitror, plane ut incertum reddatur, sitne revera an non sit. — Verum *potentialis optativus* ἂν sibi addi iubens, hoc significat, qualis quiddam secundum mentem loquentis esse, quibusdam positis, possit. γιγνώσκω δ᾽ ὅτι οὐδείς ποτ᾽ αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 945.

c. οἶδ᾽ ὅτι extra tenorem sententiae inseritur mediae. πέρσαι δ᾽

ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι Ant. 276. Sic explicandam, non e traiectione verborum, quae talis quidem satis mira foret, illud ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι, χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ Ant. 754. i. e. οὐ χαίρων δεννάσεις, ἴσθ' ὅτι.

d. Duo exempla sunt, quae vulgo plane contraria ratione iudicantur Nam in εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Trach. 160. ante Musgravium, cuius coniecturam Hermannus merito sequitur, quanquam in ceteris erravit (v. νέμω), ὅτι particula esse credebatur, cum pronomen sit; et ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ Ant. 2. diversa interpretum conamina expertum est, ut vel ex duabus constructionibus mixtis explicaretur, velut Schaeferus, vel ex duabus interrogandi formulis, ut Seidlerus fecit Homerica τίς πόθεν ἔσσι comparans; nec improbat hoc Hermannus. Seidleri rationi illud obstat, quod duae illae interrogandi in unum quasi coactae formulae non reperiuntur nisi in oratione recta. Nam illud Antigonae 1322. nec dici potuit ita, et iam emendatum est. Wexius Seidlerum ceteris sequitur, ὁποῖον autem logicae subiunctionis vinculo cum ὅτι copulatum esse dicit, ut epexegesis quoddam genus enascatur. Hermanni mentem ipsius, cuius olim emendatio fuit ὅτι particula, nunc rursus recepta, non satis perspicio: Boeckhii autem explicationem οἶσθ' ὅτι τελεῖ, καὶ δὴ ὁποῖον οὐ quanquam paulo aliis verbis prolatam manifesto veram videri in ὁποῖος significavi. Praeiverat Lobeckius ad Ai. 1403.

2. Antiquior illa significatio est, qua *circumlocutioni* constitutum ὅτι demonstrativo cuidam praecedenti accommodatur proxime: quam hoc loco quasi mediam inter obiectivam et causalem posuimus, quia utrique inveniendae viam praestruxit. Hanc Latinis *quod* reddi videmus. ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτ', ὅτι ζῶ σὺν πολλοῖς κακοῖς Phil. 1011. ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται, κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής Oed. R. 500 ch. Subaudi τούτου: sensum recte scholiastes explicuit. Sic intelligendum illud Ant. 159. Κρέων — χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων, ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην. Id exemplum transeundi ad causam significandam rationem monstrat. Non male enim substituas ἐπεί γε δή, sed cum manifesto verum sit, quod ex schol. et codd. Par. et Aug. Hermannus recepit, τίνα, non quod in ceteris libris est, τινά, intelligendum ita; τίνα δὴ μῆτιν ταύτην ἐρέσσων; *quale consilium illud, cuius causa concionem advocavit.* ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί Oed. Col. 611. Respondit Theseo quaerenti ποῖον πάθος δείσαντες, subaudiendum ut sit τοῦτο, ὅτι.

3. Causae facti reddendae constituitur, *quod* significans. ὅτι σφίσιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δή El. 1059 ch. Unum hoc apud Sophoclem

exemplum, nec illud ita certum, ut ad primam significationem referri non possit. V. tamen Herm.

Ὅτι τάχος aliaque eiusmodi non hic sed in pronomine ὅστις quaerenda. Illud addo ὅτι saepe in fine versus poni, de qua re v. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 158. Exempla sunt Phil. 325. 403. 545. Oed. R. 59. 525. 1133. 1401. Oed. Col. 321. 672. 876. 945. 1043. Ant. 61. 98. 188. 276. 311. 325. 645. 758. 775. 1030. El. 44. 324. 418. 976. 1095. 1359. Trach. 439. 464. 900. 1100. Ai. 663. 779., ut non modo nulla alia particula tam crebro eum locum occupet, sed hunc quasi legitimum et concessum teneat: quod in tenore verborum eius qui loquens introducitur aut suam ipse sententiam profert, mirum non est. Nam in ceteras particulae significationes non cadit.

Ὄτλος v. ὄκνος.

Ὄτοβος sonus. Late enim significatio vocabuli patet, ὁμαδός, ἦχος explicati a Suida: de *tibiarum sono* dictum γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον Al. 1181 ch.; at de tonitruum fragore μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος Oed. Col. 1476., quod Suidas affert v. ἀμφίσταται et ὄττοβον. Prava scriptura ὄττοβον praeterea in ed. Turn. reperitur et in Aiacis loco in codd. Flor. Δ. Θ., eique diversissima miscens patrocinatur Reisigius C. C. p. 358.

Ὀτοτοῖ interiectio *doloris* et *maestitiae* gravissimae significandae, quam inflecti debuisse et ratio monstrat et artis scriptores iubent, v. Apoll. de adv. p. 537, 33., apud quem contra suum ipsius decretum ὀτοτοί editum; et inflectit Hesychius θρηνῶδες ἐπίφθεγμα vocans; acuit autem Suidas ἀντὶ τοῦ φεῦ dici observans. Uterque duobus τ, velut codd. El. 1237 m., quo uno loco reperitur ὀττοτοῖ τοτοῖ: falso quidem, quod verbum ὀτοτύζω arguit, quanquam in libris illa scriptura etiam apud alios regnat: v. Matth. ad Or. 1374. Phoen. 1530.: sed vide Pors. ad Phoen. 1052. Apud Sophoclem inflectitur tamen a plerisque, nec nisi in Flor. Γ. Δ. acuitur. Cui versui cum antistrophicus respondeat τάδε δίκᾳ χρόνος, Hermannus ὀτοτοτοῖ τοτοῖ dedit, cum Brunckius metri dochmiaci imperitus ὀτοττοτοῖ scripsisset. Sed non dubito, quin ex Flor. Δ. corrigendum sit φεῦ ὀτοτοῖ τοτοῖ.

Ὀτρύνω impello, cohortor. ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. ὀτρύνουσά νιν 758. σύ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει El. 28. Prima syllaba in arsi producitur, Ai. 758.

Οὗ pronomen v. ἕ.

Οὗ adverbium v. ὅς.

Οὐ non. negatio rei factae vel faciendae ipsius; cuius praecipuae doctrinae auctores in v. μή laudavimus. *Οὐ, οὐκ, οὐχί* cum plerisque rebus communem provinciam habeant, est tamen, ubi non confundantur.

I. Praecipuum igitur illud particulae munus est, ut *praedicatis notionibus addita id non esse significet, quod, si abesset, esse affirmaretur. Verba* sunt igitur, quibus comes accedit: nam etiamsi praedicatur aliquid adiectivo, verbo tamen substantivo proxime negatio iungitur, quippe significans, non cadere in subiectam notionem, quod cum ea quasi coagmentari videatur et una cogitari.

1. *Verbo* additur. ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας Phil. 52. οὐκ ἠξίωσαν 62. οὐ γὰρ — ἡμᾶς — χειρώσεται 91. οὐκ ὀκνεῖν πρέπει 111. οὐκ ἂν ἀρνοίμην 118. πῦρ ἂν οὐ παρῆν 295. ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο 346. οὐ γὰρ εἰδόμην 351. ἀπῆσθ' ἵν' οὐ σ' ἔδει 370., ibidem etiam οὐκ ἦσθα. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον 335. οὐ γὰρ ἄν ποτε — ἐσυλήθην 410. ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν 441. οὐκ εἶδον αὐτόν 443. οὐ στέρξω ποτέ 456. κοὐκ ἀπαρνηθήσεται 523. οὐκ οἶδα 560., quam locutionem non amplius enotabimus. ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας 599. ὄπωπα δ' οὐ μάλα 672 ch. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλεν με 935. οὐκ ἂν λάβοις 1040. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν 1135 m. οὐκ ἂν φράσειας 1206. οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα 1265. οὐκ ἂν μεθείην 1286. οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει 1342. κοὐ κακοὺς ἐπωφελῶν δόξεις 1357. οὐκ ἀπιθήσω 1433 an. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε Oed. R. 83. οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω 105. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός 220. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην 287. Additum enim οὐδέ prohibet, quominus οὐκ ἐν ἀργοῖς proxime coagmentanda putemus. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην 318. ξυνειδὼς οὐ φράσεις 330. οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ 334. οὐ κατεῖδες 338. τίς — οὐκ ἂν ὀργίζοιτο 339. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν 360. δεῖ δ' οὐ τοιούτων 406. ὥστ' οὐ — γεγράψομαι 411. κοὐ βλέπεις 413. οὐκ ἐπαισθάνει 424. οὐκ ἂν ἀλγύναις 446. οὐχ ὁρῶ 530. ὡς οὐ γνωρίσοιμι 538. κοὐκ ἀλεξοίμην 539. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες 555. οὐ γὰρ ἐννοῶ 559. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν 578. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν 600. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω 626. οὐκ ἐρῶ 711. οὐκ ἀπεστάτει 743. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν — βλέψαιμ' ἂν οὕνεκα 857. οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ 1020. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτο 1058. οὐκ ἂν πιθοίμην 1065. οὐκ ἀτιμασθήσομαι 1081. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140. οὐκ ἐρεῖς 1152. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν 1185. οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών *ibid.* ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα 1238. ὁθούνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν 1271. οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίατο 1273. οὓς δ' ἔχρη-

ζειν οὐ γνωσοίατο 1274. οὐ γάρ με λήθεις 1325. οὐκ ἦν φίλοισιν — τοσόνδ' ἄχος 1355. ὡς — τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα 1369. τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς 1391. οὐχ ὡς γελαστὴς — ἐλήλυθα 1422. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην 1456. προςβλέπειν γὰρ οὐ σθένω 1486. ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθε 1490. οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. οὐχ ἕδρας — ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι Oed. Col. 45. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ 51. οὐ γάρ ἄν ποτε — ἀντέκυρσα 98. προςέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος 125 ch. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον 144 an. ἀλλ' οὐ — προςθήσεις τάςδ' ἀράς 151 ch. οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν 218 m. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν 252 m. οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν 257. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι — ἀλγεῖν 364. οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σε 408. οὐκ ἔσχον 430. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν 444. οὐ γὰρ ἂν σθένοιμι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν 502. οὐκ ἔρεξα 544 m. οὔ με χρὴ λέγειν 600. ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς 736. οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα 752. οὐ γὰρ ἂν κακῶς — ζῷμεν 802. οὐ δίκαια δρᾷς 835. ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν 910. οὐ γὰρ φιλοῦσιν 924. ὅς οὐκ ἐᾷ τοιούςδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει 952. ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον 955. οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν 970. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι 984. κτήματ' οὐχὶ σώζεται 1031. κοὐκ ἄλλον ἕξεις 1032. οὐχὶ παύσομαι 1044. οὐκ ἐρεῖς 1098. οὐ γὰρ — σπουδάζομεν 1145. οὐ γάρ σε — παρασπάσει 1187. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι 1211. οὐδὲ γὰρ τάδ' οὐκ ἴδρων 1381. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον 1438. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐςόψεσθ' αὖθις 1439. τίς ἂν σε — οὐ καταστένοι 1442. οὐ γὰρ ἅλι' ἀφορμᾷ 1467 ch. οὐ γάρ τις αὐτὸν — κεραυνὸς ἐξέπραξεν 1654. οὐ κάτοιδα 1685 m. ὅπως μολοίμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1740 m. πενθεῖν οὐ χρή 1750 an. οὐκ ὄπωπα Ant. 6. οὐκ ἔχει νοῦν 68. οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι 78. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον 96. οὐ γὰρ εἴχομεν — ἀντιφωνεῖν 270. Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται 359 ch. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο 392. κοὐκ ἀπαρνοῦμαι 439. οὐκ ἔμελλον 454. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 460. τοῖςδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι 464. εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς 468. οὐ γὰρ ἐκπέλει 474. οὐ μαρτυρήσει ταῦτα 511. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή 521. οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη 534. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν 549. ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω 653. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν 676. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 725. Quanquam etiam οὐ μᾶλλον componi proxime possunt. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 739. οὐ γὰρ σέβεις 741. οὐ — θεννάσεις 754. quanquam ambigunt, an non traiectione facta οὐ ad ὅτι referendum dicant. οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν (ἂν) 943 ch. κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτάς 1006. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε 1026. οὐ βούλομαι 1040. οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον 1151. οὐκ ἂν πριαίμην

1155. τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν — ἁρμόσει 1301 fin. οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Trach. 2. οὐκ ἂν διείποιμι 22. οὐ γὰρ οἶδα ib. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ — κλονεῖ 144. τὸ γὰρ ποθοῦν — οὐκ ἂν μεθεῖτο 196. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον — προσεῖναι 249. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες 279. ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον 358. οὐχ ἥδομαι 373. οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις 388. οὐκ ἔχω λέγειν 400. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται 425. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ 438. οὐ καλῶς φρονεῖ 442. Non opus enim οὐ καλῶς arcte copulari, plane ut in οὐ καλῶς ταρβεῖς 457. πεῖρα δ' οὐ προσωμίλησά πω 588. αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν 638 ch. οὐκ ἔχω — ποῖ γνώμης πέσω 702. οὐ χρὴ — κρίνειν 721. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι 986 m. οὐ πῦρ — τις οὐκ ἀποτρέψει 1010 m. κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς — ἔδρασέ πω 1047. οὐ γὰρ ἂν γνοίης 1108. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν 1234. ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι 1239. οὐκ ἂν ἁμάρτοι Ai. 155 an. οὐκ ἂν πείθοι 156 an. ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις 212 an. οὐ κάτοιδα 263. οὐκ ἔχω λέγειν πάθας 288. οὐκ ἄν τις οὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος 439. οὐκ ἂν πριαίμην 472. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ 520. ταρβήσεις γὰρ οὔ 541. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα 581. ὡς οὐκ ἀρκέσοι — θανεῖν 714. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε 930. τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι 944. οὐ γὰρ — νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν 1052. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας 1093. οὐκ ἂν στραφείην 1096. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1100. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν 1110. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες 1123. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1300. οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν 1318. οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι 1321. οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 an. οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν 130 an. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον 164 m. οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι 167 m. οὐ λάθει μ' ὀργά 215 m. οὐ σχήσω ταύτας ἄτας 216 m. οὐ μακρὰν ἔζων ἐγὼ 315. οὐκ ἐρῶ 356. οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 369. ἀλλ' οὐ διδάσκω 388. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν 458. οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος 507. ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 513. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι 517. οὐ μετῆν αὐτοῖσι 526. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε 542. ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας 551. οὐ γὰρ — νουθετεῖν ἔξεστί σε 585. οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 623. πημάτων ἄρηξιν, οἷς ἔασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν 864. οὐχ ὕβρει λέγω 869. δυσφημῶ μὲν οὔ 893. κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα 898. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 929. οὐχὶ σῴζεται 982. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι 1020. μάθησις οὐ πάρα 1021. οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τόδε 1112. οὐχ ὁρῶ 1161. ὡς οὐκ ἄρ' ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν 1176. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις 1202. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην 1298. μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1312. ἆρ' — οὐ γιγνώσκετε; 1322. οὐκ ἂν μακρῶν — λόγων τόδ' εἴη τοὔργον 1364. οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει 1381. Nam ad μακράν referri οὐ non debet, cum non interposito illo dicen-

dum fuerit οὐκέτ' ἀμμένει μακράν. οὐκ ἐκ σέθεν ὠκτείρετο 1404. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1492. οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ Aeg. IV (22 D.). οὐκ ἔξεστι Acris. VIII. 2 (65 D.). οὐ χρῆν Alet. VII. 5 (94 D.). οὐ — ἐργάζεται Synd. IV. 2 (149 D.). Vitiose οὐδείς Brunckius: v. codd. Athenaei p. 686, a. ap. Dind. οὐ παρέστι Synd. V. 3. (150 D.), nisi hoc interrogative potius proferendum secundum ea, quae in v. νέμω diximus. στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. II (203 D.). θεὸς — οὐ παρίσταμαι Iph. I. 2 (288 D.). κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη Ichneut. II. 1 (296 D.). οὐ τεκμαίρομαι Cedal. I. 1 (307 D.). οὐκ ἔβλαστεν Colch. IV. 1 (314 D.). οὐκ ἄρ' ᾖστε V. 2 (317 D.). οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο — δεῖξαι Polyx. III. 1 (470 D.). οὐ γὰρ — ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. 603 D., apud Brunckium non reperio. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις II. 1 (606 D.). ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται IV. 1 (607 D.). οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός inc. I (656 D.). ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα — μάθοις ἂν IV. 1 (659 D.). οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει XII. (666 D.); nisi οὐ cum τοῖς ἀθύμοις proxime copulaveris, quod licet. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος XX (675 D.). οὐ χρὴ — ἀποβλέψαι XXXIV. 1 (692 D.). οὐκ ἂν πλέον τέρψειας XLIV. 2 (702 D.). οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι LVIII. 4 (717 D.). οὐ μέμφομαί σε LXVIII. 1 (734 D.). Ea non retulimus, in quibus εἰμί ceteraeque eius verbi partes copularent notiones subiectam et praedicatam, nec in quibus οὐκ ἔστι *non exstat* et *non vivit* significat, aut *fieri non potest*, et omnino quidquid verbo substantivo varie dicto redditur; ea omnia ad εἰμί quaesituros relegamus. Nec minus οὐκ ἔστιν ὅς, ὅστις, ὅπως, ὡς, ὁποῖος, ὅπου, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ et similia tractavimus. Unum οὔ φημι *nego*, quod quinquies videtur dixisse Sophocles, memoramus. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς Ant. 729. οὔ φημ' ἐάσειν El. 1200. Phil. 806. οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1305. οὔ φημ' ἔγωγε Phil. 982.

2. Eadem res est sententia *interrogative* prolata. In quo genere quae particulas interrogandi ἆρ' οὐ et μῶν οὐ iunctas habent, in ἆρα et μῶν quaerenda sunt. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; Phil. 108. οὐ γάρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς; 249. οὐκ ἐρεῖς; 730. πῶς — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; 787. οὐκ εἶ — πάλιν; 963. κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με; 1060. οὐκ ἂν φράσειας —; 1206. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ πράσσων τάδε; 1234. τί — κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν; 1333. οὐ καταισχύνει θεούς; 1368. οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ —; Oed. R. 334. πῶς οὐχ — ηὔδας —; 391. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν — ἄπει; 430. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε; 566. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους —; 637. οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; 941. οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; 945. ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι; 993. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε

τοῦ φόβου σ' — ἐξελύσαιμην 1002. οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει; 1146. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας; 1154. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆςδε χθονός; Oed. Col. 827. οὐκ ἀφήσεις; 838. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; 842. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; 851. οὐκ ἐπαισχύνει γάμους — μ' ἀναγκάζων λέγειν —; 982. οὐ γὰρ — τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 21. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; 316. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ —; 506. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; 695. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ; 728. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; 734. τί με — οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; 833 m. οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα; 876. τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις — ξίφει; 1292 m. πῶς — ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά —; Trach. 55. οὐκ εἰ ξυνέρξων —; 83. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν —; 292. οὐκ — δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; 427. οὐχὶ χἀτέρας — Ἡρακλῆς ἔγημε δή; 459. οὐ δή τι τῶν σῶν — δωρημάτων 665. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 715. οὐ θᾶσσον οἴσεις —; 1173. οὐ γνώμαν ἴσχεις —; El. 207 ch. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ — οὐ δρῴη τάδ' ἄν —; 250. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 287. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον —; 288. οὐ ταῦτα — δειλίαν ἔχει; 343. οὐ ζῶ; 346. οὐ μνείαν ἔχεις; 384. οὐ δ' οὐχὶ πείσει —; 394. οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; 528. οὐ ταῦτ' ἀβούλου — πατρός; 536. οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε; 909. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδα —; 911. εὔκλειαν [οὐχ ὁρᾷς ὅσην — προςβαλεῖς —; 961. τίς — ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται; 964. οὐκ εἰςορᾷς; 985. οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν; 1030. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας; — ποτε; 1340. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι; 1398. οὐκ ἄψοῤῥον; 1424. οὐ γὰρ αἰσθάνει —; 1469. οὐ σῖγ' ἀνέξει —; Ai. 75. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; 77. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα; 362. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ; 379. οὐ κάτοισθα —; 586. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; 590. πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 662. πᾷ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; 855 ch. οὐχ ὅσον τάχος [δῆτ' αὐτὸν ἄξεις —; 964. οὐκ — ἐξέπλευσεν —; 1078. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1214. οὐ μνημονεύεις —; 1252. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε; 1259. οὐκ οἶσθα —; 1270. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους —; 1299. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προςεμβαίνειν σε χρή; 1327. τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Ach. Am. II (163 D.). οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε —; Naupl. VI. 1 (380 D.). τίς οὐχὶ τῆςδε τῆς θεοῦ βοᾷ; inc. XXIII. 8 (678 D.). πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἂν inc. 789 D.; apud Brunckium deest.

3. Saepe verbum subauditur: sic omissi verbi *εἶναι* exempla non magis quam additi hic apponemus. Cum alia sunt, verbum ex prioribus assumi solet, negationem autem et ubi commodum fuerit poni videmus,

ut iuxta illud vocabulum, cui secundum verbum finitum maxima in sententia vis est, saepe etiam negatione sententiam finiri. — a. In *affirmando*. *οὐχ ὥςτε γ᾽ εἰπεῖν γνωστόν* Oed. R. 361. ex Tiresiae interrogantis verbis intelligi *ξυνῆκα* bene vidit scholiastes. *οὔκ, εἰ διδοίης γ᾽, ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον* 583. sc. *φαίνομαι*. *οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδέ γ᾽ ἀνδρός* 1018. sc. *ἐξέφυσε*. *οὐχ ὥςτε γ᾽ εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο* 1131. sc. *οἶδα*. *ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγε*. sc. *ἔδωκα*. *τὸν δὲ χῶρον οὔ* Oed. Col. 24. sc. *οἶδα*. *οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμα* 266. sc. *δέδιτε*. *οὐκ ἔγωγέ σε* 1136. sc. *θελήσαιμ᾽ ἂν θιγεῖν ἐμοῦ*. *οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν* Ant. 767. sc. *κατακτεῖναι νοῶ*. *οὐ τἀπὶ Λυδοῖς* Trach. 355. sc. *ὅτι θέλξειεν*. *θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ* Ai. 949. *ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ;* 1216. *ἀνθ᾽ ὧν — ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν* El. 566. *οὔ τοι μάτην γε* 763. sc. *ἥκετε*. *ἀτιμίας μὲν οὐ* 1025. sc. *ἄγω*. *ἐγῷδ᾽ ὃ φεύγεις· οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς* Synd. VII. 3 (152 D.). — b. In *interrogando*. *θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ᾽ οὔ;* Ant. 456. *παρέσχομεν. πῶς δ᾽ οὐχί;* Oed. R. 567. *πῶς γὰρ οὐχ;* Ai. 989. *ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί;* El. 1440. — c. In *responsis*. *οὐκ* Oed. R. 1040. sc. *αὐτὸς τυχὼν ἔλαβον*. *οὐ σμικρός, οὐκ, ἀγὼν ὅδε* Oed. Col. 593. sc. *ἐστί*. *σοῦ μὲν οὔ* 840 ch. sc. *εἴργομαι*. *οὐκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν* El. 1445. *οὐκ* Trach. 247. sc. *βεβὼς ἦκ*. *οὔ· πρίν γ᾽ ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ* 414. sc. *ἄπει*. *οὔ· μὴ δόλῳ λαβόντα γε* Phil. 107. sc. *θρασύ ἐστι*. *οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει* 109. sc. *αἰσχρὸν ἡγοῦμαι*. *οὔ*. 627. sc. *δείξουσιν*. *οὐκ· ἀλλὰ κἀκεῖνοισι ταῦτ᾽ ἐναντία* 638. sc. *ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἐστί*. *οὐκ· ἀλλ᾽ ἀληθεῖς* 981. sc. *ψευδεῖς τίθημι*. *οὐκ· ἀλλ᾽ ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν* 985. sc. *δούλους ἐξέφρασεν*. Horum in responsis exemplorum quae posita deinceps distinctione maiore sententiam negatione finitam exhibent, recte reddas nostro *nein*: velut Oed. R. 1040. El. 1445. Phil. 107. 109. 627. 638. 981. — d. In *formulis iurisiurandi*, cum addito *μά*, tum non addito. *οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον* Oed. R. 660 ch. *ἀλλ᾽, οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν — δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι* El. 1052 ch. *ἀλλ᾽, οὐ τὰν Ἄρτεμιν* 1230 m. *οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν* El. 616. Hac in formula cum post inferatur *οὐκ ἀλύξεις*, firmandi iuris iurandi causa bis posita negatio, altera alteri ut quasi praeluderet. Additur verbum in eo genere Ant. 754. Oed. R. 1089 ch.

4. Sed non *sententiae totius* modo vim *sublata praedicati veritate* ollit, sed etiam *partes* eius qualescunque.

a. *Substantivis* apponitur. *οὐ φορβὰν — οὐκ ἄλλων αἴρων* Phil. 700 ch. *οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων* 848 ch. *οὐ πτηνὸν ὄρνιν — ἐναίρων* 943. *κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν* Trach. 432. *οὐ λόγοις τιμώμενα* Oed. Col. 62. *κοὐ λόγῳ κακά* Trach. 1035. *οὐ στεφάνων — νεῖμεν ἐμοὶ*

τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1178 ch. ἴσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 313. ηὔδατο μὲν ταῦτ' οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τινί Oed. R. 527. Sic certe scribendum censeo: vulgatur τίνι. Sed *nescio qua mente* minus apte dicitur quam *scio non cognita re dictum*. Cetera exempla video secundum liberiorem, qua poetae utuntur, verborum collocandorum rationem etiam ita intelligi posse, ut praedicata notio tollatur tota, non pars eius. Tamen omnia tacitam contrarii cuiusdam significationem habent. Longe aliter habet γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα Oed. R. 1256. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 98.

b. *Adiectivis* iungitur. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον Phil. 348. ὄνειδος οὐ καλὸν 475. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς 478. καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο 643. ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου 810. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία Oed. R. 778. δοῦλος, οὐκ ὠνητός 1123. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Oed. Col. 37. δῶρον οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν 583. οὐ νέος 707 ch. οὐ γάμων ἔμπειρος 755. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1004. ἔξοιδά σε οὐ φίλον — ἥκοντα 1033. οὐκ ἄλλος βροτῶν 1125. ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα 1201. οὐκ ἐλάσσονα (ἔπαινον) 1414 οὐ στενακτὸς — ἐξεπέμπετο 1659. ὡς ἀκοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον Ant. 273. λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ 282. οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι 1176. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην 1244 an. σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον 1321 m. χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν — μένει Trach. 44. οὐχ ἑκὼν ἑκοῦσι δὲ ξύνεστιν 197. κοὐ νόσῳ βαρὺν cum traiectione vocabulorum. οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθεὶς 248. οὐ δίκαιος ἄγγελος 347. οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων 390. ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος 435. μάθησιν οὐ καλὴν 450. οὐχ ἑκοῦσα 466. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 726. οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν 863. οὐ σμικρῶν κακῶν 868. τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην Ai. 113. ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος 450. γένοι' ἂν οὐ κακός 547. οὐ μακρὸν γέρας 812. οὐ σμικρὸν φρονεῖν 1099. οὐδ' ἐπὶ σμίκρων λόγων 1247. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον 1264. οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται (τοὔργον) 1347. οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις El. 389. οὐχ ἴσον καμὼν ἐμοὶ 522. ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου 873. μοίραις μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ 1083 ch. οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. II. 4 (147 D.). οὐ μένειν καλὸν V. 4. (152 D.) cum traiectione. πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. III. 5 (342 D.). οὐ χρυσόμορφος inc. L. 2 (708 D.). οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις inc. LXXX. 1 (753 D.). — Oed. R. 1280. sententia mutila est.

c. *Pronominibus* applicatur, a quibus possessiva excludimus, quorum aliquot in adiectivis exempla recensuimus. ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον, οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν Phil. 281. Subaudiendum enim τοιοῦτόν τινα. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε 900. εἰ — λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον Oed. R. 844. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταῖνδε μόναιν Oed. Col. 863. οὐκ ἐγὼ μόνος 1241 ch.

οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς Trach. 440. οὐχ ἡμῶν κρατῶν Ai. 1081., sed οὐχ etiam ad κρατῶν apte referas. ἐκ τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη 1115. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ El. 614.

d. *Participiis* additur, cum substantivorum, tum adiectivorum vices tuentibus, vel etiam enuntiatorum verbalium contractorum munus gerentibus. οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Phil. 213 ch. cum hyperbato. δοξάζων μὲν οὔ 541. οὐκ ἔχων βάσιν 686 ch. οὐκ ἔχων τροφὴν 941. ἀφνῆ τ' ὄντα κοὐ θέλοντα 1002. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων 1095 m. δρῶντα κοὐ μέλλοντ' ἔτι 1240. οὔ τι χείρων 1283. οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν Oed. R. 398. εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς 1008. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα 1150. χρόνῳ μάθοις ἂν οὐχὶ τῷ παρόντι νῦν 586. ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πάλιν 933. οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα 987. σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα 1157. οὐ ζῶσαν οὐ θανοῦσαν Ant. 845 m. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα 1307 m. ὡς ἔτ' οὐκ ὢν Trach. 160. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι 192. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν Ai. 262. οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα 1089. ζῶμα — οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον El. 444. μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς 574. κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα 608. cum traiectione. οὐκ εἰδυῖ' ἄρα ἐν ᾗ μεν ἄτης 923. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1014. τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντα Epig. V (197 D.). οὐ δεδειγμένα Naupl. V. 2 (379 D.).

e. *Adverbiis* apponitur. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ Phil. 304. κοὐ μόνῳ 551. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι 954. εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον Oed. R. 690 ch. οὐχ ἥκιστα 1054. πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ 1275. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης Oed. Col. 142 an. οὐκ ἄνευ μόχθου 329. οὐκ ἄνευ πομπῶν 727. οὐχ ὥς γ' ἐκεῖνοι τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα Ant. 566. εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν 751. nisi οὐκ ad infinitivum trahendum est. οὐ βεβουλεῦσθαι καλῶς Trach. 586. cum hyperbato. ἄγχου δ' ἄρα κοὐ μακρὰν 958 ch. ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 667. traiectum illud. κοὐ λόγῳ δείξω μόνον 800. quanquam nec sententia nec collocatio verborum prohibet, quominus κοὐ λόγῳ non κοὐ μόνον coagmentanda putemus, velut El. 1445. οὐ μᾶλλον — ἢ λυπήσομεν 1118. ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἵξοιν ἐγώ El. 315. οὐχ ἢ 'γὼ λέγω 330. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι 1054 ch. οὐκ εἰωθότως 1448. οὐ μᾶλλον Cedal. I. 2 (307 D.). οὐ κωφοὶ μόνον inc. X. 2 (663 D.). — Et *dicta adverbiascentia* praepositione et casu efficiuntur talia, quibus negatio praefigatur. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία — φέρει Oed. R. 519. οὐδ' οἴκτου μέτα Oed. Col. 1632. οὐκ ἐξ ἄπαντος Ant. 312. οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις 552. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις Trach. 388. Quanquam etiam οὐ λέγεις ἀπὸ γνώμης recte dicat. κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων 744. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν Ai. 764. τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσαις στέλλομεν El. 1051 ch.

f. *Infinitivis verborum* non videtur addi, nisi cum suspensi a dicendi sentiendive verbis oratione obliqua ponuntur; quandoquidem sic planam et rectam negationem servari constat, nisi si sententia dictumve cum aliqua dubitatione proferatur. *φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν* Phil. 1375. *εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς* Oed. R. 552. *ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι* 744. *πυνθάνομαι — Δηϊάνειραν — οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον* Trach. 106 ch. *μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἃν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτείσειν* Ai. 1065. *ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι ἄχη τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν* Ant. 1233. Sic et in quo Interpretes offenderunt versus intelligendus Antig. 374 an. *πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην:* v. Herm.

g. Postremo in *contra positis* s. *ἀντιθέτῳ* ponitur *οὐ*. *ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία — πιστή* Phil. 70. *τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην (ὁρῶ)* 99. *ὡς οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ* 212 ch. *κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα* 551. *ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι* 563. *ἐγὼ — οὐκ ἄλλος ὁμολογῶ τάδε* 968. *αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω* 1218. *οὐχὶ Σισύφου πατρός, ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως* 1295. *γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες* Oed. R. 58. *ἀρχῆς — ἣν ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν* 384. *θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι* 623. *τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα* 671. *πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη* 850. *καίτοι νιν οὐ κεῖνος — κατέκτανε* 855. *φανεῖ κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα* 1230. *πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν* Oed. Col. 231 ch. *ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου* 398. *οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπὸ πάντων κελευσθείς* 741. *οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς* 788. *μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ* 817. *τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται* (sc. *νόμοις*) 912. *μέτοικος — εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών* 939. *σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν* 1125. *ἔχω γάρ, ἅχω, διὰ σέ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν* 1131. *ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν* 1210. *τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος* 1241 ch. *οἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες* 1370. *ἔστι νῷν δὴ οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή — στενάζειν* 1667 m. v. Herm. *ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον* Ant. 273. *πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν* 276. *ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε* 393. *ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον* Trach. 958 ch. *θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν* 1051. *ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων* Ai. 64. *θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν* 949. *σὸν ἆρα τοὔργον, κοὐκ ἐμὸν κεκλήσεται* 1347. *ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς — ὄντες οὐ γιγνώσκετε;* El. 1321. *οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν* 1462. *στενὴν δ' ἴδυμεν ψαλίδα κοὐχὶ βάρβαρον (κοὐκ ἀβόρβορον)* Lacaen. I (336 D.). Horum antithetorum etsi varium genus est, ut modo (quanquam raro) verbum

finitum, modo aliqua alia sententiae pars negando tollatur, modo primum, modo alterum membrum additum negationem habeat, alteri nunc addatur, nunc omittatur *καί* (quae minus vulgaris ratio est: v. Fritzsch. ad Luc. Dial. Deor. p. 46.), eadem tamen in omnibus negandi particulae vis est.

5. *Duas negationes* eiusdem quidem familiae vario sensu videmus componi. Triplex enim genus est. Primum *geminari* videmus ipsum *οὔ*, fortius ut negetur sententia. *ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος, οὐδ' ὁὐμπόλητος Σισύφου Λαερτίου οὐ μὴ θάνωσι* Phil. 414. *νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει;* Trach. 1010 m. De Antig. 5. mox dicendum: iniuria exemit Hermannus post *ὁποῖον οὐ* virgula posita. Ita vocabula partes quasdam, non generatim negantia similiter geminari videmus. *ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί* Ai. 1260. cf. Oed. Col. 57. et priori loco quae adscripsit Hermannus. Sed minime huc advocanda, quae *iteratam in duobus*, non *geminatam in uno membro* negandi particulam habent: haec enim elliptica dicendi ratio est, omisso alterius membri verbo cum priore communi: v. Ai. 949. Oed. Col. 593., ubi mirum Elmsleii iudicium est, pro altero *οὐκ* corrigentis *οὖν*: cf. Stallbaum ad Plat. Hipp. Mai. p. 292, B. Similia ille exprompsit ad Ar. Ach. 421. Cf. inc. LXII. 1 (727 D.). Altera ea ratio est, ubi „novum quid sententiae negativae adiicitur, quod quia pars eius est, iterari negationem patitur, ut ipsum quoque negari clarius appareat." *Hermannus* ad Antig. 4. Igitur negandi vocabula composita vel speciatim significantia post universe negans *οὐ* inferuntur, velut *οὔπω, οὐκέτι, οὐδαμοῦ, οὐδαμῶς, οὐδείς, οὔτις:* nec minus *οὔτε — οὔτε* post *οὐ* illata ad hoc loquendi genus referendum est. Firmatur ita et fortius effertur negandi vis. *ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι* Phil. 1009. *οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδὲν εὐσεβῆ* 1040. *οὐκ ἔμελλον ἄρα — λείψειν οὐδέποτε* 1072 m. *ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον* Oed. R. 857. *οὐ, τὸν Ὄλυμπον, ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, οὐκέτ' ἔσει* 1089 ch. siquidem recte *οὐκέτι* rescripsit expulsa librorum scriptura *οὐκ ἔσει* Hermannus; est illud praefixo *γρ.* in cod. Paris. b. a Faehsio collato. *οὐ γὰρ ἂν κακῶς, οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῶμεν* Oed. Col. 802. *ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους* 992. *πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν* Ant. 96. *ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες* Trach. 279. *ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε* El. 585. *οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν — οὔτε* Ai. 1052. *οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει* Alet. VI. 3 (93 D.). — Tertia ratio illi plane contraria haec est, cum *vocabulum partem tollens* sive *speciatim negans* prae-

cedit, negatio generalis insequitur: quo facto sententia procedit *generatim affirmans de omnibus.* Unum Sophoclis reperi: *γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται* inc. XVIII. 3 (673 D.). Nam ex eodem quidem genere sed vexatius et subobscurius est illud Ant. 4. 5. *οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν, οὔτ', ἄτης ἄτερ, οὔτ' αἰσχρόν, οὔτ' ἄτιμόν ἐστ' ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.* In qua sententia, si *ἄτης ἄτερ* cum Boeckhio ita intellexeris ut significavi in *ἄτη* et *ἄτερ*, et *ὅτι* coniunctionem esse, quod dictum in ea vocula tractanda, nihil offensionis inest, ut longis Interpretum disputationibus minime fuerit opus. Unam, quae in cumulatis negationibus *ὁποῖον οὐ* et *οὐκ ὄπωπα* inerat, dubitandi materiam abunde sustulit Reisig. C. Crit. in Oed. Col. 350., ceterum ridicule scribens *ταἰσχρόν* et *τἄτιμόν*.

6. *Poni* particulam solere constat iuxta illud, quod apposita ea tolli volimus. Sed non semel ab hac regula desciscitur, ut solum videatur *ἀντιθέτων* membrum alterum ab ea libertate immune servari.

a. *Traiectionis* igitur vulgatissimum genus est, cum *postponitur* vocabulo, quod spectat negatio. *ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δέ* Phil. 70. *δοξάζων μὲν οὔ, τύχῃ δέ πως* 541. *ὄπωπα δ' οὐ μάλα* 672 ch., quod propter insequens *μάλα* excusatione non caret. *κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε* Oed. R. 24. i. q. *οὐκέτι οἵα τε*, cf. *ὡς ἔτ' οὐκ ὤν* Trach. 160. v. *ἔτι*. *θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενον — ἑζόμεσθα — ἀνδρῶν δὲ πρῶτον — κρίνοντες* Oed. R. 38. *δεῖ δ' οὐ τοιούτων* 406. usitatius quidem *οὐ δὲ δεῖ τοιούτων* diceretur, sed ex sequente opposito *ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν* recte defenditur. *προςέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδε — κορᾶν* Oed. Col. 125 ch. *ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς* 736. *πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν* Ant. 96 *ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύςπνους ἱκάνω* 223. *ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ* 255. *ταρβήσει γὰρ οὔ* Ai. 541. *ὡς μὲν οὐ μενοῦντα* 667., quod aperte significat *οὐκ ἀεί*. *τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον* 1119. *ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν* 1309. *ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε* El. 542. Nam ad *νῦν* referre ineptum. *δυςφημῶ μὲν οὔ* 893.

b. Sed non infrequentior ille usus est, quando aliis opponitur vocabulis, quam quibus negandis sententia iungi iubet. *ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει* 111. *ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο* 346., quippe *θέμις* et *οὐ θέμις* sine verbo *ἐστί* dicta ita consuetudine teruntur, ut insolita res sit avellere negandi particulam: cf. Phil. 801. *φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν* 1375. i. e. *οὐ μανθάνειν σε*. *ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται* Oed. R. 878 ch. Etsi *οὐ χρῆται* aut *οὐ χρησίμῳ ποδί* consocianda erant, haud male tamen praeponitur *οὐ* praegnanti sensu dictum pro *οὐδαμῶς*. *τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς* 1391. *καὶ γὰρ ἀκράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ*

ξυνέσπετο 1523. κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τόδε Oed. Col. 1032. βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων 1164. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι Ant. 78. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 460. ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὐ νόσῳ βαρὺν Trach. 234. εἰς ταφὰς θήσω —, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα Ai. 1089. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 164 m. ζῶμα τοὐμόν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον 444. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα 608. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι 1054 ch. οὐ μένειν καλὸν Synd. VII. 4 (152 D.). Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται, οὐδ' αὖ γυναῖκας Phaedr. IV. 1 (607 D.). Illud Antig. 754., ut collibuerit, et ex hyperbato explicari licet, et aliter: ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Sic si non inciditur post ὅτι, traiecta verba sunt, cum sic dici oporteret: ἴσθ' ὅτι οὐ χαίρων δεννάσεις. Sed si placuerit virgulam ibi ponere, quod mihi certe videtur aptius, extra verborum nexum positis illis ἴσθ' ὅτι liberior quidem, sed non traiecta vocabulorum collocatio est: οὐ χαίρων δεννάσεις ἐμέ, ἴσθ' ὅτι. Iniuria autem hyperbaton animadvertere tibi videaris aliquoties, velut cum Phil. 900. dicatur λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, in quibus οὐκ ἔγωγε ita coaluerunt Graecorum more, ut divelli non possint; Oed. R. 527. οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τινὶ non τίνι scribendum videri significavi; Trach. 586. δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς recte dictum, οὐ enim *haudquaquam* significans sententiae a verbo suspensae, non parti eius praemitti par est: denique πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις El. 1202. duobus modis recte componatur secundum sententiae tenorem.

7. Iam videamus οὐ quomodo aut cum aliis *negandi particulis* in eodem membro coniungatur, aut illae duobus sese consequentibus dispertiantur.

a. Quomodo οὐ ipsum geminetur aut cum cognatis voculis coniungatur vidimus (5.): relinquitur ut dissentientibus doctorum opinionibus distractum οὐ μή consideremus. οὐ μή cum *indicativo futuri* legitur: οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε El. 1041. οὔ τοι μή ποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων — ἄκοντά τις ἄξει Oed. Col. 173 ch. Codd. plerique et editi libri ἄξει, Vat. ἀγάγοι, Paris. ἀγάγῃ, scilicet quod descriptores ἄξῃ scriptum reperientes de barbarismo vitando cauturi erant. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, κἀκκινήσεις — νόσον Trach. 974 an. Librorum scripturam μὴ 'ξεγείρῃς, κἀκκινήσῃς, κἀναστήσῃς emendavit Dawesius Misc. Cr. p. 223. Et duo ultima liquido scripta habet cod. Laur. a.: primum illud sic exhibet: οὐ μὴξεγείρῃς (ηι above εις), in quo ipso quoque vestigium veri: vulgata perdendo metro est. Praeterea sic certe scribitur οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις Oed. Col. 853. Par. A. Ricc. a. edd. vett. ὁδοιπορήσῃς. De coniectura nunc scripsit Hermannus οὐ γὰρ μὴ φονεὺς

ἀλώσομαι Oed. R. 576.: vulgo οὐ γὰρ δή. Cum *coniunctivo aoristi secundi* legitur: οὐ μὴ πίθηται Phil. 103., οὐ μὴ θάνωσι 416. ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου Oed. Col. 451. Elmsl. de coniectura οὔτε μή, quod sequitur οὔτε. οὔ σε μὴ προδῶ 655. οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Trach. 618. οὐ μὴ λάβω 1180. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83., quod etsi ut οὔκουν et alia non simplicem, sed compositam negandi voculam habet, regulae causa una advocamus. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε 417 ch. οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι El. 42. ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1078. Alii μάθῃς. Cum *coniunctivo aoristi primi* dicitur: ἐγὼ δ' οὐ μήποτε τἄμ', ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά Oed. R. 329. Libri ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ', ὡς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά, in quibus μὴ abundare alterum Elmsleius existimat. Scholiasta vetus, etsi sententiam non perspexit, recte tamen distinxisse videtur: οὐ μή ποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων Phil. 381. Brunckius ἐκπλεύσεις, barbarum id esse immemor; alterum illud et grammatica ratio iubet et libri omnes tuentur. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ Ai. 557. Brunckius ex paucis et peioribus libris, suo E. (Mosq. b. Ien. et, ut videtur, Flor. Δ.) ὑβρίσει, quod etsi barbarum non dixerim cum Elmsleio ὑβριεῖ solum probante, tamen et perrara futuri eiusmodi exempla sunt, et librorum bonorum quidquid est, ὑβρίσῃ tuetur: Brunckii membr. Laurr. tres, Flor. Γ. Θ. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτέ Oed. Col. 409. Brunckius κρατήσουσιν secundum Dawesium, quod in eius cod. T. supra scriptum. οὐδὲ γὰρ ἂν ἀφίλητος ἐμοί ποτε καὶ τᾷδε μὴ κυρήσῃς Oed. Col. 1699 m. Cod. Vat. Brunck. Reis. κυρήσεις, in Par. B. scriptura ambigua est, ceteri libri κυρήσῃς. οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ Oed. R. 870 ch., quemadmodum ex Elmsleii coniectura scripsit Hermannus pro vulgato μὴν et κατακοιμάσει: nam κατακοιμάσῃ est in Laurr. tribus Flor. Δ. Pal. κοὐ μὴ στερηθῇς Oed. R. 771. sc. τοῦ μαθεῖν. Cum *coniunctivo praesentis* dictum videtur Oed. Col. 1027.: οὓς (ἄλλους) οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς. Sic codd. Vat. Ven. Farn. Par. B. T., hi duo supra scripto ξ, et ἐπεύξωνται Reisigius, ἐπεύξονται Brunckius dedit. Plerique libri ἐπεύχονται, velut Laur. a. b. Par. A., qui a correctore coniunctivum habet, Par. F. Ricc. Cum *optativo orationis obliquae* semel dicitur ἐθέσπισεν, καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν Phil. 607., quod recta oratione utentibus sic proferendum fuit οὐ μή ποτε πέρσουσιν. Et *subauditur futurum* item semel: ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν sc. ἀτηρὸς ἔσομαι Phil. 1257. Haec Sophoclea exempla sunt, sermonis usu, versus lege, libris addicentibus pleraque ita tuta, ut labefactari non possint. In eis autem indicandis duplex error cavendus est. Alter Dawesii est, qui cum οὐ

μή cum coniunctivo aoristi primi activi et medii dici negasset, Brunckium et alios temere assentientes habuit, donec ab Heindorfio ad Plat. Phaedr. p. 66, b. infracta caeca illa fides, plane sublata est ab Elmsleio ad Oed. Col. 177 (173 H.). Longe plurima exempla aut futurum, aut, in tanta authypotactorum multitudine, aoristum secundum prae se ferre mirum non est; negare de primo aoristo nec ratio est, cum certa verborum genera sint alterum plane excludentia et mirum videatur in activo vetare, quod in passivo admittatur, nec licet, ne barbare loquentes homines Atticos faciamus, velut Soph. Phil. 381. cf. Arist. Vesp. 394. Alter est Elmsleii, qui sibi persuasit οὐ μή cum *futuro interrogative proferri* et *vetandi* significatione praeditum esse, οὐ μὴ γράψεις ut sit μὴ γράφε, cum *aoristo* vim habere *negandi*: οὐ μὴ γράψῃς igitur esse οὐ γράψεις: v. ad Eur. Med. 1120. Soph. Oed. Col. 177. Fatetur tamen tria esse apud Atticos poetas exempla cum regula sua pugnantia; Oed. Col. 177 (173.). El. 1052 (1041.). Ar. Ran. 508. quorum Sophoclea corrigit, in altero ἄρῃ pro ἄξει, in altero οὐ ex cod. Laur. a. pro οὐ scribendo, id quod mire languet. De Aristophaneo nihil dixit. Interrogandi quandam speciem inesse Hermannus in Censura p. 235. Opusc. t. III. fassus, cetera infregit, posse etiam in coniunctivi exemplis interrogative dictum quaeri existimans. Nec profecto male: nec adversatur, quod idem ad El. 1041. cum Matthiaeo (Gr. Mai. vol. II. p. 988. et ad Eur. Hippol. 212.) ad ellipsin confugit οὐ δεινόν, οὐ δέος: quin ne pugnant quidem inter se illae explicandae formulae rationes, quod visum Matthiaeo in Gr. l. c. Quanquam Elmsleius certe, quomodo illud de interrogative dicto μή intelligendum esset, minime clare perspexerat. Nam μή verba *verendi* et *metuendi* consectari solitum semper interrogative dicitur, ut cum δέδοικα μὴ πάθω dicas, hoc dicas, *timore plenus sum, anne forte passurus sim,* eademque ratio in verbis *videndi* et *cavendi* regnat, modo quod in his etiam indicativus admittitur: ὅρα μὴ τιθῇς ut sit *vide ne forte ponas,* ὅρα μὴ θήσεις vide *anne positurus sis,* ὅρα μὴ τίθης *vide anne ponas.* v. μή. De coniunctivis autem praesentis et aoristi illo manentem et productam, cum loquamur, hoc uno nisu absolutam et cito praetereuntem actionem dici Reisigius observavit Comm. Crit. in Oed. Col. 398. p. 250. Quibus adde, quae Hermannus ad Oed. Col. 853. et 1028. adscripsit. Praeteritae tamen rei, quod eidem visum ad Phil. 416. in aoristi coniunctivo significatio non inest. Recte igitur ellipsin illam cum interrogative explicandi ratione conciliare licebit, quandoquidem cum nos *vereri* aut *cavere nobis alterive* dicimus, hoc modo *amicae admonitionis* et *solliciti animi*; modo *iudicii incerti et dubitantis,* aliquando *acrioris adhortatio-*

nis cum miratione quadam non statim parentis esse possit, quod postremum genus proxime abest ab imperando et vetando. Ita perfacile etiam illud intelligitur, quomodo ab incerto et sollicito iudicio οὐ μή et coniunctivo dici solito orsi aliquantum confirmato animo sermonem certius negantes finiamus: quod fit Soph. El. 42. *Vetandi* autem significationem non in futuro sed in secunda persona verbi quaerendam esse pulchre perspexit Hermannus ad Med. 1120. Cum igitur οὐ μή cum futuro dicitur, *secunda* persona *vetandi*, ceterae iudicium ambiguum quidem, ut de re futura, at cum aliqua firmitate existimandi prolatum referunt. *οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε*, El. 1041. i. e. οὐ δέο; τοῦ μεθέπεσθαι σοὶ ἐμέ: *cave credas, me secuturam, nam non sequar profecto.* *οὔ τοι μή ποτέ σε — τις ἄξει* Oed. Col. 173. *οὔκουν — ἐκ τούτων γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ἀδοικοφήσεις* 853. *cave credere, an usurus sis illorum adminiculo; non enim unquam uteris:* rectus futuri usus est in re per futurum omne tempus producta. Vetatur aliquid: *οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον* Trach. 974. Cum futuro indicativi recta oratione sermocinantes utimur, aliena narrantibus optativus suo ministerio adest: *ἐθέσπισεν, καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν* Phil. 607. At *coniunctivo praesentis* res *durans* illo quo loquimur tempore significatur. *Dubitantis est cum modestia iudicii οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς;* Oed. Col. 1027. Captos raptores esse iam dum loquatur, Theseus suspicatur: *verendum non est*, inquit, *an forte, quod illos effugerint, iam diis gratias agant.* Quod si ἐπεύξονται aut ἐπεύξωνται dixisset, *captum iri* significaturus erat, certius illo, hoc modestius. Recte sic Hermannus. Cum *coniunctivo aoristi* dictum οὐ μή rem futuro tempore cito absolvendam indicat. Et *verecundum* quidem *iudicium* haec continent: *οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι* El. 42. *οὐ μὴ πίθηται* Phil. 103. *οὐ μὴ θάνωσι* 416., quod non significat *non verendum, ne mortui sint:* sed *non verendum, ne forte moriantur* cum adsignificatione mortis praematura (*die werden nicht so leicht sterben*). *ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε, τἄμ' ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά* Oed. R. 329. *οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ* 870. et passivum *κοὐ μὴ στερηθῇς* 771. *οὔ σε μὴ προδῶ* Oed. Col. 655. *οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος — μὴ κυρήσῃς* 1699. *ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας* Ai. 83. *οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε* 417. *οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ* 557. *οὔ τι μὴ σφαλῶ* Trach. 618. *οὐ μὴ λάβω* 1180. Adsignificatur *voluntas* et *consilium* firmiter propositum animo loquentis: *οὐκ ἂν ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε* Oed. Col. 409. *non est verendum, ne a me impetrem, ut me potiantur* (*sie sollen nicht*). *οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου* 451. *Vetandi* significatio inest: *οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων* Phil.

381. Aoristus in his suae, quam ante exposuimus, significationis tenax est, nisi unum illud *κυρήσῃς* Oed. Col. 1699. excipere placuerit, ut *κυρήσεις* scribendum iudices. Sed habet aoristus quo defendatur. Etsi enim *non amari* res est manens et producta, tamen cum in *κυρεῖν*, quod contrarium *ἁμαρτάνειν* habet, *attingendi* et *consequendi* vis insit, *ἀφίλητον κυρεῖν* intelligus de eo, quem quis *desinat amare*.

b. Quomodo post *οὐ* inferatur *μή* et *μηδέ*, in illis vocabulis expositum est.

οὐ post *οὔτε* infertur fortius negando, quam fit duobus membris dispertito *οὔτε*. V. Schaef. ad L. Bos. p. 228. et ad Oed. Col. 972. Elmsl. ad Eur. Med. 1316. Brunck. ad Or. 295. *ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον* Oed. Col. 977. *οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή* Ant. 250. Et binis *οὔτε* bina *οὐ* consectaria sunt: *οὔτ' ἄν νιν ὄλβος, οὔτ' Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν* Ant. 943. Non memoro versum Ant. 845. propter incertam scripturam ambiguum. Aliud genus est Ant. 257.: *σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε του κυνῶν ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο*: neque enim *οὔτε* — *οὐ* pari dignitate componuntur, sed duo illa *οὔτε* sibi invicem opposita sunt, subiunctum *οὐ σπάσαντος*, quippe relatum ad alterum participium *ἐλθόντος*, cui ne negationes sese tollerent, addi *οὐ non* potuit.

οὐ — *οὐ* aliquando duobus membris contra positis praefigitur, cum *οὔτε* — *οὔτε* suo iure dictum iri exspectaveris, quippe aut una re duobus, aut duabus uni abiudicatis. Etiam hoc fortius est quam altera loquendi ratio: v. Locell. ad Xen. Ephes. p. 129. Franke de Part. neg. II. p. 29. Sophoclea, praeter illa in quibus *οὔτε* praemittitur, Ant. 845. 943., exempla pauca reperio. *οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων αἴρων* Phil. 700 ch. *οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων* 848 ch.

οὐκ sequente in altero membro *οὐδέ, ουδείς, οὔτε*, v. in *οὐδέ, οὐδείς, οὔτε*.

8. Addita cum multae particulae tum particularum munere suscepto *τι* negationi reperiuntur, partim ut vis eius congenita aliquantum immutetur. Quibus particulis aut adverbiis secundo loco infertur *οὐ*, velut *ἆρ' οὐ, ἄρ' οὐ, ἦ οὐ, μὴ οὐ, μῶν οὐ*, quare in *ἆρα, ἄρα, ἦ, μή, μῶν*: ibidem *οὐκ ἄρα* et *οὐκ ἆρα*; *πῇ γὰρ οὔ* v. *πῇ*, *πῶς οὐ* et *πῶς γὰρ οὐ, πῶς δ' οὐ, πῶς δ' οὐχί, πῶς δ' οὐκ ἄν* v. *πῶς*. *τί οὔ* s. *τί δ' οὔ* v. *δέ* et *τίς*.

οὐ γάρ et *οὐ γὰρ ἄν* hoc cum optativo dici solitum potentiali quaeri etiam possunt in *γάρ*. Creberrime leguntur, velut Phil. 1196. Ai. 1299. 1327., et alterum Trach. 1108. Oed. R. 82. 220. 318. 333. Oed.

Col. 144. 253. 502. 802. inc. VI. 1 (659 D.). Et additur *γε* Phil. 935. Oed. R. 357. 845. Trach. 941. nec statim tamen, sed interposita vocabulo uno aut pluribus. *οὐ γὰρ ἄν ποτε — γε* Phil. 412. *οὐ γάρ — γέ πω* Oed. R. 105. *οὐ γὰρ ἄν ποτε* Trach. 1240. Oed. R. 1456. Oed. Col. 845.

οὐ γὰρ δή de quo v. *δή*, reperiuntur Phil. 246. Oed. R. 576., quanquam *οὐ γὰρ μή* Hermannus, Oed. Col. 110. 266., ubi interposito vocabulo deinceps infertur *γε*, Ant. 46. El. 1008.

οὐ γάρ ποτε haud unquam enim, aliquando cum *ἄν* particula et potentiali modo: Phil. 857. 1265. Oed. Col. 913. Ant. 559. Alet. VI. 3 (98 D.). Phaedr. III. 1 (606 D.). Infertur *γε* aliis interpositis El. 474. In partitione contra positorum *οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἄν* legitur Ant. 896. Ai. 1052.

οὐ γάρ τι negat *ἠθικῶς*, velut *οὔ τι* omnino; v. Boeckh. Expl. Pind. p. 271. *οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός* Ai. 1090. *non enim, spero, tuae uxoris causa militavit.* *οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν* 1322. *οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος* Oed. R. 410. *οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντα* 433. *οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε* Ant. 446. *οὐ γάρ τι νῦν — ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα* 452. *οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο* 513. *οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει* Alex. I (81 D.). *οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος* inc. LXVIII. 2 (735 D.). Interposito dein vocabulo *τε* infertur: *οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθὲς — ζῇ ταῦτα* Ant. 452. — *οὐ γάρ τις* v. *τις*.

ου — γε ipsa quoque iuxta non ponuntur Phil. 800. Oed. R. 361. 855. 1131. Oed. Col. 330. 360. Ant. 566. 767.

οὐ — δέ neque vero longe rarissimum est. *οὐ δ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε* El. 130 m. Quanquam ea Hermanni correctio est, libri enim *οὐδέ* aut *οὐδ' αὖ*. V. Schaefer. App. ad Bastii Ep. Cr. p. 29.; contra vero Franckium de partt. negg. comm. II. p. 10.

οὐ δή v. *δή*. Legitur Phil. 888. et illato *ποτέ* El. 109. 1193. Trach. 873. Phil. 1449 an.; sequente *πού* Oed. R. 1472. et *οὐ δή που — γε*, quae interpositis quibusdam divelluntur Ant. 376 an. *οὐ δή τι* Trach. 665.

οὐ δῆτα et *οὐ δῆτα — γε*, nam ne haec quidem coniunctim posita offendas, in responsis maxime frequentantur, v. *δῆτα*. Exempla sunt Phil. 417. 725. Oed. R. 758. 942. 1161. 1377. Oed. Col. 434. 603. 814. Ant. 758. Trach. 1117. 1198. El. 393. 1189.

οὐκ ἄν particularum coniunctarum exempla cum in *ἄν* quaerantur licet, tum multa olim in ipso *οὐ* recensuimus. Insequitur *γε* pluribus interpositis Ai. 1321. Ant. 740. Infertur *ποτέ* Oed. R. 573. Oed. Col.

125 ch. 752. Ai. 443. 1072. 1225. El. 351. 433. *haudquaquam* significatur.

οὐκ — ἔτι interpositis aliis v. ἔτι: iuxta posita autem ὑφ' ἓν scribi iubemus suoque loco tractabimus.

οὐ μήν v. μήν.

οὔ ποτε sic divisim scribetur aptius, cum *haud unquam* significat; οὔποτε, cum *nunquam*. Hoc igitur defendimus his locis: ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν Phil. 1026. οὔποτε — μεμφομένων ἂν καταφαίην Oed. R. 505 ch. οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν 511 ch. οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ 1007. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποτ' ὕστερον 1072. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 207. κοὔποτ' αὖθις 804 m. Δηϊάνειραν οὔποτ' εὐνάζειν — πόθον Trach. 106 ch. Herm. οὔ ποτε parum apte. ὡς ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' — εὐνήτριαν 917. ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι Ai. 98. ἃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ 311. καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη 762. κοὔποτ' αὖθις ὕστερον 845. ἀνέφελον ἐπέβαλες οὔποτε καταλύσιμον — ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1238. Hermannus οὔ ποτε, quod commotissimo Electrae animo non magis convenit, quam οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυῤῥοοῦσα 1304.; sic enim Hermannus, nos ὑφ' ἕν. In Lacaen. II. 1. (337 D.), sententia incongrua et lacunosa non diiudicaverim, utrum aptius fuerit. *Divisim* scribantur haec: οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε El. 1018. οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1232 m. οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ — ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Trach. 594. αἷν οὔ ποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός Oed. R. 1463., quod miror Hermannum servasse, qui in [illegible] certe fabula nec οὔ ποτε usquam alibi neque μή ποτε retinuit. πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν Oed. Col. 618. κοὔ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι 632. οὔ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε 642. ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον 1355. στῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ inc. LVI. 4 (713 D.). Dind. οὔποτε, id quod omnia exempla admittunt praeter Oed. Col. 642., id enim *haud facile* potius quam *haud unquam* significat. οὐ — ποτέ in medio positis vocabulis dirempta vide in ποτέ.

οὔπω sic ὑφ' ἓν scribitur convenienter ad sensum suique iuris vocabulum esse iubemus. οὐ πώ mediis aliis separata quaeratur in πώ. Item οὐπώποτε iunctim scriptum postea memorabitur.

οὔτις et οὔ τις. De pronomine vide τις. οὔ τι autem adverbiascit aliquando ἠθικῶς negando constitutum, cum *vix nobis persuaderi* significamus (*vix, vix crediderim, wohl kaum, hoffentlich nicht,* dicimus).

v. Boeckh. Expl. Pind. p. 271. cf. Stallbaum. ad Plat. Phileb. 16. Elmsl. ad Ar. Ach. 122. οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγε Phil. 408. ἀλλ' οὔ τι χαίρων 1283. Oed. R. 363. τὰ μὲν οὔ τι προςέβαλε Trach. 841 ch., quod ὑφ' ἓν scribere potuisse Hermannum miror. οὔ τί με φυγγάνει El. 129 m. Aliae adduntur voculae: οὔ τι μή Phil. 1257. Oed. Col. 451. Trach. 618., quae in οὐ μή attulimus. οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ξύνοικος El. 807. οὔ τί που δοῦναι νοεῖς Phil. 1217. οὔ τί πω. ὁ δαίμων εἰςορᾷ μὲν οὔ τί πω Oed. Col. 1372. Libri ὑφ' ἕν, in Laur. a. που est, altero supra scripto. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τι πω θέλω Ai. 106. — οὐ γάρ τι et οὐ δή τι iam memoravimus.

οὔτοι et particulae cum illa consociari solitae οὔτοι — γε, οὔτοι μή ποτε, οὔτοι — οὐδαμῶς, οὔ τοί ποτε in οὔτοι, quod iunctim scribendum, tractabimus.

Crasin κοὐ v. in καί, synizesin μὴ οὐ v. μή.

Οὐδαμᾶ et *οὐδαμῇ* *a nulla parte*, inde *haudquaquam*. Cum brevi syllaba ultima opus sit aut ambigua mensura οὐδαμά, cum longa, οὐδαμῇ scribendum videri in μηδαμῇ significavimus. Eodem illo loco de ι productiori formae adscribendo secundum analogiam et veterum testimonia monitum. Corripitur ultima semel: χιὼν οὐδαμὰ λείπει Ant. 824 m. Senariorum ultimam sedem occupavit: οὐ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προςόψει κρᾶτα Ant. 759. Sic ex Dresd. Hermannus. Vulgatur οὐδαμᾶ barbare; Laur. a. οὐδαμᾶι, Ricc. Vat. Aug. οὐδαμοῦ. ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν οὔτε μεῖζον', οὔτ' ἐλάσσονα (γλῶσσαν) Trach. 322. Vulgabatur ante Hermannum οὐδαμᾶ, Flor. οὐδαμῆ, Brunckii B. οὐδαμοῦ. De Laur. a. non notatur quidquam. τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει 380. Omnes, ut videtur, libri οὐδαμᾶ. — οὐδαμῇ in medio dimetro iambico chorico legitur: κράτος — παράβατον οὐδαμῇ πέλει Ant. 866. Libri plerique aut sic aut ι non adscripto. Ambigo autem, anne hoc cum dorismo scribatur rectius οὐδαμᾷ, quippe cum in eodem versuum genere statim sequatur ὀργά, et cod. Laur. a. οὐδαμᾶι, ut solent libri vetustissimi, ι adscripto exhibeat.

Οὐδαμοῦ. 1. Proprie *nusquam*. οὔκουν ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας Oed. R. 565. τὸν ἄνδρα — οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι Oed. Col. 1645. οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἁνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς Ai. 875. ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί 1260. similitudine παραστάτου et ordinum militarium adhibita. — 2. Tralate. Propius abest a prima vocabuli vi κοὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής Oed. R. 908 ch., quippe de externo deorum cultu et veneratione, quanquam non de locis, quibus colendi dictum, sed ut *minime coli* significentur. Hinc deflexum illud τοῖσον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183. quasi *nullum ei dicendo locum as-*

signo, i. e. *nullo honoris loco esse* dico. Conferri Erfurdtius iubet Ruhnk. ad Xen. Mem. II. 1, 52. Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 183. Sed Aeschyli in Persis illud v. 496. aliquantum dissimile. De accentu docet Apoll. de Adv. p. 607, 11.

Οὐδαμῶς haudquaquam, minime. *οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον* Oed. Col. 775. *κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα* Ant. 674. — *σπουδὴ — οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη* inc. CV. 30, 2 (823 D.). De tono v. Apoll. p. 607, 13.

Οὖδας solum. *φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ σκέλη προφαίνων* El. 742. de Oreste curru delapso et ab equis ferocientibus abrepto.

Οὐδέ. 1. Quando *affirmativa* sententia praecedit, opposita illi sequitur, ipsa natura requirit, *οὐδέ* dici, in qua particula *δέ* suam et legitimam vim habet, ut significetur *neque*, i. e. *neque vero.* Cf. Herm. Cens. Med. Elmsl. Opusc. t. III. p. 150. Franke de Partt. negg. Comm. II. p. 6. *δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν* Phil. 746. *οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν* 917., quod non minus recte explicueris *at ne pudet quidem.* *ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους* 984. *πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ σε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς* 1104 ch. *γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών* Oed. R. 398. *ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται* 453. *ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν* 868 ch. *οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται* 915. *πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο* 949. *οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας* 1277. *ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι μενῶν* 1290. *πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω* 1434. *πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ' ἔγχωρος* Oed. Col. 124 ch. *μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον* 669. *τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον* 774. *τὸν αἴτιον τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις* 1000. *ἔχω τὰ φίλτατ'· οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην* 1112. *ἀτιμάσας πέμψεις — οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας;* 1276. *ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντ', οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή* 1618. *δεινοῦ — φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν* 1648. *βαιόν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ* 1649. *οὐδὲ πένθος ἔλιπε* 1706 m. *ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδε — στένει δακρῦον, οὐδ' ἔχω* 1708 m. *μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν — οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον* Ant. 291. *λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν* 488. *λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δύ' ἄτα* 527. *οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος* 591 ch. *ἐρείπει θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν* 593 ch. *ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυςβουλίαις* 1255 m. *λεὼς κρίνει —, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω* Trach. 194. *ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλόν* 215 ch. *ὁρῶ — οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰ παρῆλθε* 224. nisi hoc interpretandum censeas *neque etiam.*

πρατὸν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο 275. πᾶν σοι φράσω τἀληθές; οὐδὲ κρύψομαι 474. οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν ἔοικεν 1073. λύει — οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 661. μόνος παρέστης, οὐδ' — ἔτλης 1363. ἐμὲ μὲν — ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος —, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ El. 179 m. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει — οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν; 619. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής 917. Erf. οὔτε, sed μητρί utrique membro commune. γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς 985. χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος, οὐδ' ἔχω ψέγειν 1413. ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε Synd. II. 2 (147 D.). τυφλὸς — οὐδ' ὁρῶν Ἄρης — τυρβάζει inc. LVIII. 9, 1 (720 D.). — Eadem res in *responso* alteri dato: οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ El. 1023. Paulo usitatius idem in *interrogatione*: οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; Phil. 32. τί — στάσιν γλώσσης ἐπήρασθ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε Oed. R. 635. ἢ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών; 1039. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν; El. 1035. ξυνὸν μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες 1351. ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου Phaedr. 603. D. ap. Br. inc. IV. 1. — Dubia sententia est οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταρχηροῦ γάμου Tript. IV. (531 D.), quoniam aut prior versus intercidit, aut insequens.

2. At ubi *negativa* praecesserit sententia, οὐδέ enumerationem rerum significat alterius alteram quasi vi et pondere superantium. Ita etsi quam maxime apta sunt ex se singula membra et quasi coniunctissima sensu, ea tamen sermonis induitur species, quasi necessitudo illa adeo arcta non sit, et inexhausta series exstet eorum, quae insuper addi possint. V. Frankium l. c. p. 6. Latine cum *neque* dicitur, idem saepe hoc est, quod *neque etiam*. ἄνδρα — οὐχ ὅςτις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅςτις — κάμνοντι συλλάβοιτο Phil. 281. οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει 302. οὐχ ὁ Τυδέως γόνος, οὐδ' οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίου 415. οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων, οὐδ' ἐςίδον 676 ch. οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων 687 ch. οὐδὲν — οὐ δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς 893. οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην 943. κοὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ 1293. θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενον σ' ἐγὼ οὐδ' οἵδε παῖδες ἑζόμεσθα Oed. R. 32. οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον, οὐδ' ἐκδιδαχθείς 38. οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος 1355. οὔκουν πατρὸς ἂν φονεὺς ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος — ἐκλήθην 1358 m. οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προςεῖδον — οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρα 1373. οὐχ ὡς γελαστὴς — ἐλήλυθα, οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν 1423. οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμ', οὐδὲ τἄργα Oed. Col. 267. οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν 430. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητῶν ἄτερ 503. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ 614. οἷον — γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, οὐδ' ἐν τᾷ — Δωρίδι νάσῳ — βλαστόν 701 ch. καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν· οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδί-

κους τρέφειν; οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσαιμι 925. ἀθρόνεν — οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνάσιοι 949. ἔξοιδά σε οὐ ψιλόν, οὐδ' ἄσκευον — ἥκοντα 1033. οὐκ ἔγωγέ σε, οὐδ' οὖν ἐάσω 1137. v. Herm. λιπαρεῖν μὲν οἱ καλὸν — οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν 1204. οὐ στενακτός, οὐδὲ — ἀλγεινός 1669. οὔτ' εἶδον — οὐδ' ἂν — πέσοιμι Ant. 240. οὐ γὰρ — Ζεὺς ἦν — οὐδ' ἡ Δίκη οὐδὲ — ᾤόμην 447—449. οὐ δέχονται — λιτὰς — οὐδὲ μηρίων φλόγα 1007. 1008. οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος 1013. οὐ θάλπος — οὐδ' ὄμβρος — κλονεῖ Trach. 145. οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα 355. πέμπων οὐκ ἀφροντίστως —, οὐδ' ὥστε δούλην 365. οὔπω τις — λόγον κακὸν ἠνέγκατ' οὐδ' ὀνείδους 462. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, οὐδὲ —Ἅιδαν 500 ch. οὐχ ἡμῶν κρατῶν, οὐδ' ἔστ' ὅπου Ai. 1082. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς, οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι 1230. οὐ γάρ σε μὴ — γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν El. 43. σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν, οὐδ' αὖ σύ 357. οὐ γὰρ ἀμναστεῖ — οὐδ' ἁ — γενύς 475 ch. μαντεῖαι — οὐκ εἰσὶν ἐν — ὀνείροις, οὐδ' ἐν θεσφάτοις 491 ch. οὐ γὰρ ἦν λύσις — πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον 564. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει 629. οὐκ ἔδρασα, — οὐδ' αὖ σύ 899. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει 910. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ 993. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ 1003. οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται Epig. II. 2 (195 D.). ἄνδρας οὐ μόνους — οὐδ' αὖ γυναῖκας Phaedr. IV. 2 (607 D.). οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον inc. L. 2 (708 D.). — Vocabula ab ἀ privativo composita negationes significando aequant. ἀκτὴ — ἄστειπτος οὐδ' οἰκουμένη Phil. 2. ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 845 ch. Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ — σέβων Oed. R. 885 ch. ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά 1289. ἄθικτος, οὐδ' οἰκητὸς Oed. Col. 39. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη Ant. 251. ἀγγελίαν ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν Ai. 222 ch. ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει —; 1287. ὀργάν, ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα El. 1275 m. — *Interrogationis* eiusmodi unum exemplum reperio: οὐχ ὡς ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; Oed. R. 625. In *responso* aliquando negatio cum verbo intelligenda ex prioribus. Cum Creon dixisset ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν, Haemon respondet οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς Ant. 727. Subaudiendum οὐκ ἔστι: minime aptum enim sententiae *ne iusserim quidem malos colere*. Illud igitur Haemoni responsuro in mente fuisse oportet, ut concederet Creonti.

3. Sed quemadmodum καί in sermone pergentium saepe non est *et* sed *etiam*: ita οὐδέ adnectendae prioribus sententiae magis adverbii quam coniunctionis significatione praeditum est, ut substitui *sed non minime* possit. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν — οὐδέ

τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Phil. 167 an. · βάλλει μ' ἔτυμα φθογγά του — οὐδέ με λάθει 207 ch. οὐδέ σου προςχρῄζομεν 1044., quod melius interpreteris neque etiam, quam ne opus quidem habemus. οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν 1236. neque ego tuae manui concedo. νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος Oed. R. 170 ch. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν 255. neque enim si. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ 296. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν 324. Hoc etiam ne tibi quidem vertas. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦνθ', οὐδ' ὁρᾶν, ἵν' εἶ κακοῦ 367. ηὔδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει 731. μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει 872 ch. οὐδ' ἄυπνοι κρῆναι μινύθουσιν Oed. Col. 691 ch. οὐδὲ Μουσᾶν χοροί νιν ἀπεστύγησαν 697 ch. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν Trach. 316. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ El. 365. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 901. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει Ai. 617 ch. Intelligendum in prioribus οὐκ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν ἀνὴρ κέλευθον οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς 864. ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς Alet. V. 1 (92 D.). — Eadem res in interrogatione: οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Trach. 317. Nam ne nomen quidem non sufficit: dicendum certe et ne nomen quidem. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει — τοῦ στυγεροῦ; 1012 m. Et in responso: οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἂν Oed. R. 432. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω El. 1339. Nihil obstat tamen, quominus vertamus ne quidem. Non licet autem in his: ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν Oed. Col. 597. οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα 1431.

4. Magis etiam adverbiascit, cum ne quidem interpretandum est, quod ipsum quoque inde originem habet, quod contrarium οὐδέ est particulae καί. Cf. Franke l. c. p. 11. Sic ad unum quoddam vocabulum eiusdem sententiae refertur. In principio positum exstat: οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτέ Phil. 970. οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν 987. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος 1055. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς — μ' εἶσι φλογίζων 1183. σὺ μὲν γάρ, οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή Oed. R. 1162. οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός Oed. Col. 273. οὐ γὰρ ἂν κακῶς, οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῶμεν 803. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ 808. οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα — οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 929. οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; 1275. οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε 1652. cf. οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ Oed. R. 281. ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Trach. 455. οὐδ' ἔχω πᾷ θῶ Ant. 1324 m. οὔτοι σε — μή τις ὑβρίσῃ, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ Ai. 558. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον — βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς 1324. οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν

δῶρα — ὑπεικάθοιμι El. 351. *οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος — προσγίγνεται* 760. *οὐδ' ἂν εἷς φύγοι* Phaedr. X. 1 (611 D.). *οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις* inc. VI. 2 (659 D.). *τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἢν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν* C. 8 (779 D.). — A *principio* autem *abest*: *οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;* Phil. 106. *οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα — τλῆναι* 532. *ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι* 922. *ἐπεὶ οὐδέ γ' ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ (sc. εἷλεν ἄν)* 936. *ὀργὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην* 1223. *οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην* Oed. R. 287. *λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι* 1232. *ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σε* 1303 an. *ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος* Oed. Col. 47. *τοῖς τεκοῦσι γὰρ οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν* 510. Nam cum *τοῖς τεκοῦσι εἰ πονεῖ* coniungenda sint, distingui post *γάρ* non debet. *ἀλλ' εἰ θέλοντάς γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν* 597. *si ne tibi quidem decorum* v. Herm. *οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί* 1002. *ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω* 1347. *οὔτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ φίλος* Ant. 513. Sic Laur. a. Brunckius. Vitiose olim lectum *οὔθ'*. *οὐ γάρ ποτε — οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς* 559. *ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν* 875. *κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμὶν εἰμι* 1323 m. *ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας* Trach. 126 ch. *ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες* 279. *ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα* 589. *οὐκ ἔστιν — οὐδ' ἐλπίς* 723. *καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα* 1061. *ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς* 1118. *ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας* Ai. 83. *κοὐκ ἀρκέσει πάθ' ὑμὶν οὐδ' ἡσσημένοις εἴκειν* 1221. *εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων — ἔτ' ἴσχει μνῆστιν* 1247. *ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί* 1260. *οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετῶν ἔξεστί σε* El. 585. *οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με* 620. *δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν* 687. *ἔκλυον ἄρ' ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν* 1273 m. *ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν* 1278 m. *κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος* 1296. *πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται* Thyest. I (234 D.). *τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν* Iobat. I (280 D.). *ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ — φίλος — ἂν ἐλθὼν — ὄφλοι* Polyx. III. 3 (470 D.). *ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς* Phaedr. IV. 4 (607 D.). *ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι* inc. X. 1, 2 (663 D.).

5. *Cumulari* cum aliis negandi vocabulis *οὐδέ* sic demum posse manifestum est, ut si *sequatur* alias, adverbiascat et significet *ne quidem*: sin *praecedat*, aut firmandae acrius negandi formulae constitutum sit, aut sequatur partitivum *οὔτε*, ipsum autem *οὐδέ* sententiam opponendo ad-

nectat priori. Illud genus in his, quae attulimus, exemplis videbis Oed. Col. 803. Phil. 106. Oed. R. 287. Ant. 559. Trach. 279. Ai. 568. 1221. 1324. El. 351. 585. 620. Alterius generis prima illa species haec exempla habet: οὐδὲ — οὐδαμοῦ Ai. 864. οὐδὲ — οὐδαμῶς Oed. Col. 774. οὐδὲ — οὐδέν 1275., quae omnia aliis locis memorabimus. Partitionem sequentem haec monstrant: El. 901. Oed. Col. 929. Polyx. III. 3. ipsa quoque iam alibi allata.

6. Quae de uno οὐδέ post οὐ illato dicta sunt, ea suo iure sunt, etiam cum οὐδέ *aliquoties* sequitur deinceps. οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων — οὐδ' ὃς θερμοτάταν αἱμάδα — κατευνάσειεν Phil. 687—690. Libri ὃς τὰν θερμοτάταν, quod cum metro non conveniat, Erfurdtius τάν, Hermannus οὐδ' expunxit, articulum vix abesse posse scribens, id quod non persuadet. ποῦ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ, οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα Oed. R. 414. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν — οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν 899. 900 ch. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη —, οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 447—449. οὐ δέχονται — λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς 1007. 1008. οὐ γάρ σοι θέμις, οὐδ' ὅσιον — ἱστάναι κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν El. 425. 426. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Trach. 145. οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδέ — λατρεύματ' οὐδ' — Ἰφίτου μόρος 355. 356. Horum quaedam specie tenus non pari ordine coniunctas sed inferiore dignitate alteram alteri adiunctam sententiam monstrare videantur, velut Oed. R. 414. Ant. 1007. El. 425. Sed subaudiendis in altero membro verbis βλέπεις, δέχονται, ὅσιόν ἐστι omnia plana redduntur.

7. Sed et οὐδέ *bis aut ter deinceps positum* exstat, cum videatur οὔτε postulari. Hoc *primum* ita fit, ut colloquentium alter alterius sermonem respiciat iungatque dictis illius sua. Cum Creon dixisset πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη, Oedipus pergit rogans οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ κατεῖδε; Oed. R. 116. Cum Electra dixisset se a matre omnibus modis vexari, Orestes quaerit οὐδ' οὑπαρήξων, οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα; El. 1188. Cum Neoptolemus affirmasset se non nosse Philoctetam, quippe nunquam visum antea, Philoctetes infert οὐδ' ὄνομά γ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ᾔσθου; Phil. 250. — *Altera* ratio est, cum primum οὐδέ rem prioribus adiungit simpliciter, insequens ascensionem habet a minoribus ad maius: sic aliquando *terna* οὐδέ inferuntur deinceps: οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ· οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων ἀγάλματ' ἱερά Oed. R. 1378. 1379. sc. ἵμερος ἦν, quod praecesserat interrogative dictum cum negandi signi-

ficatione ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος. Bina se excipiunt: νόμοι, ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσει Oed. R. 868—870 ch. ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον 1312. Hermannus οὐκ ἀκουστόν secundum Laur. b, c. Flor. Γ. Δ. nihil monito lectore. Cur vulgata scriptura, etiam in Laur. a. reperta expellatur, causam non video. ὠκύτοκος πεδίων ἐπινίσσεται — οὐδὲ Μουσᾶν χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδὲ μὰν χρυσάνιος Ἀφροδίτα Oed. Col. 697. 698 ch. κλαον, οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους 1604. 1605. Eadem nectendarum sententiarum ratio est, significatio particulae paulo diversa, cum prius οὐδέ adverbiascit, *neque etiam* vel *ne quidem* significans. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ Trach. 339. 340. ὁδοῦ τέλος — τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν Oed. Col. 1404. Unum denique exemplum est, quod praegressa negante particula *bis* deinceps οὐδέ adverbiascens et *ne quidem* significans illatum ostendat, quorum alterum praefracte negando gravius firmat sententiam. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε, οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους· οὐδ' ὣς — θάπτειν παρήσω κεῖνον Ant. 1027—1029. Hunc locum totum non satis accurate pertractavit Frankius l. c. p. 12.

8. οὐδέ et οὔτε — οὔτε nisi in *partitione* dici coniuncta non posse diximus. Sed recte post duo οὔτε *cum partitione* dicta tertium infertur οὐδέ, quando sententia non pari prioribus dignitate neque partitione illa comprehensa est, sed cum maiore vi tanquam additamentum ante dictis infertur. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών Oed. Col. 1299. *nedum*; libri manifesto mendo οὔτ' ἔργου. Vera scriptura in Aldina reperitur; corrupit locum Reisigius. οὔτ' ἔδρασ' οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν, οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι Ant. 240. Est hoc ex prioribus consequens. Sed οὐδέ post unum quoddam οὔτε longe plurimis locis librariorum aut incuriae aut imperitiae tribuendum; nec defendi potest, nisi et pluribus interpositis a recta sermonis componendi ratione descitum fuerit. Rectius quam Boeckhium ad Pind. Pyth. V. 48. Schaeferum ad Dion. de C. V. p. 36. Welckerum ad Theogn. p. 93. eosque plurimos, quos conferri iubet C. F. Hermannus ad Luc. de Hist. Conscr. p. 230. consules Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 56. Engelh. ad Lachet. p. 18. Vitiosam quorundam codd. scripturam Ant. 602. inc. L. 7. si non respexeris, unum est eius formulae exemplum: οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον — θαυμάσας ἔχω, οὐδ' εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη Oed. Col. 1143., quod cum invitis libris Elmsleius οὔτ' εἰ scripsisset, refutatur ab Hermanno:

quanquam is quidem iusto longius progressus ne dici quidem recte potuisse οὔτε affirmat.

9. Cum *aliis particulis* iungitur οὐδέ non mutata alterius utrius vi: exempla iam apposuimus omnia.

οὐδ' αὖ El. 899. 1023. Ai. 1097. Oed. R. 1373. Phaedr. IV. 2.

οὐδ' ἄν Phil. 532. 936. Oed. Col. 273. 925. Ant. 240. 727. El. 357. 687. 1273. 1278. Phin. IV. κοὐδ' ἄν El. 1296. οὐδ' ἄν — ποτέ El. 365. et οὐδ' ἄν εἴς ποτέ Trach. 1061.

οὐδὲ γάρ El. 277. 760. Oed. Col. 1699 m. *neque etiam* vel *ne quidem* significatur. οὐδ' εἰ γάρ cum hyperbato, cum οὐδὲ γὰρ εἰ coniungenda fuerint, Oed. R. 255.

οὐδέ γε iuncta sunt El. 1339.; seiuncta aliis intermediis Oed. R. 1378. Sed οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ, quae est trium codd. et edd. Tricl. scriptura Oed. Col. 503. correctum est οὐδ' ὑφηγητῶν ἄνευ. Veteres libri manifesto vitio δέ pro γε.

οὐδ' ἐάν Ai. 1324. et ex verisimili emendatione Oed. R. 1062. ubi vulgatur οὐδ' ἂν εἰ.

οὐδ' εἰ El. 351. Trach. 589. Phil. 1183. Oed. R. 255. Oed. Col. 509. 929. 1143., quod εἰ interrogativum habet Ant. 1027. inc. VI. 2.

οὐδ' ἤν Phil. 970. 987. inc. C. 8., ubi vitiose olim editum οὐδ' ἄν.

οὐδὲ μέν Alet. V. 1. κοὐδὲ μὲν δή El. 901. Sed οὐδὲ μέντοι pro οὐδ' ἐμοί τοι vitiosa scriptura est Oed. Col. 47.

οὐδὲ μή El. 43. 1041. Oed. R. 870. v. οὐ μή. Interponitur aliquid Ai. 83. Oed. Col. 1699.

οὐδὲ μάν i. q. μήν Oed. Col. 699. Sed Oed. R. 870. nunc emendatius legitur.

οὐδέποτε, οὐδέπω, οὐδεπώποτε cum sui iuris vocabula sint, suo loco tractabimus. Sed οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι El. 224 m. *nec unquam* significans divisim scribendum; Flor. Γ. οὔ ποτε. Ita et οὐ — οὐδέ ποτε καταλύσιμον El. 1239 m. — ηὔδᾶτο — οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει Oed. R. 731.

οὐδ' ἔτι *neque amplius* s. *posthac* Oed. R. 1290. Oed. Col. 1618. El. 179. οὐδ' ἔτ' ἄν Oed. Col. 1112.

οὐδέ τοι Phil. 1236.

οὐδ' οὖν Oed. Col. 1137.

10. Aliquando in *hyperbato* est οὐδέ, plane ut οὐ ipsum. Primum hoc coniunctio patitur altero membro inserta, communiter referenda ad utrumque. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυςχερής El. 917. i. q. ἡδὺς μητρὶ οὐδὲ δυςχερής: igitur distingui post ἡδύς non debuit. Aliud est, coniunctione

longiore intervallo pluribus interpositis ab eo, quod spectat, remota. κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος El. 1296. i. e. κοὐδ' ἂν βουλοίμην εὑρεῖν, λυπήσασά σε βραχύ. Alia *adverbiascens* οὐδέ spectant. οὔκουν ἰάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με El. 620. Dicendum fuit οὐδὲ θῦσαι ἰάσεις. Sic explicandum exemplum Trach. 126.: ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. οὐδέ postponi non posse, ut ἀνάλγητα spectare non possit, recte animadvertit Hermannus, idem tamen perperam, si quid video, interpretatus *doloris vacua ne Iuppiter quidem dedit mortalibus:* quasi praeter Iovem quisquam daret. Coniungenda videntur οὐδ' ἐπέβαλε, *ne imposuit quidem omnino:* idque scholiastam puto vidisse, cum scribat οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε.

11. Praeter ea, quae iam attigimus, *scripturae* causa aliquot exempla consideranda sunt. In Oed. Col. 1222. οὐδ' ἔπι κόρος, quod Hermannus ὁ δ' ἐπίκουρος scribendo mutavit, v. ἰσοτέλεστος. El. 1188. vitiose edd. vett. et Laur. a. οὐδ' οὑπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν. Recte utrobique οὐδέ Laur. b. Mosq. uterque, Ven. Contra vitiose οὐδέ pro οὔτε olim scriptum Ach. Am. I. 6 (162 D.). Synd. VIII. 3 (153 D.). inc. L. 7. (708 D.), quae exhibebuntur in οὔτε.

De crasi particulae et καί v. καί.

Οὐδείς. 1. Adiective dictum *nullus*. — *Nom.* οὐδείς. στίβου γ' οὐδεὶς τύπος Phil. 29. ναυβάτης οὐδείς 301. οὐδεὶς ἀρωγός Oed. R. 127. nisi ἀρωγός velis ad ἐγίγνετο trahi. ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς — ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 946. οὐδεὶς μῦθος Ant. 11. οὐδεὶς γάμος 633. μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων 1145., quod etiam substantivum esse quis dicat sicut Ai. 1398 an. κοὐδεὶς — τόπος Ai. 856. κοὐδεὶς οἶκτος El. 100 an. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος 812. οὐδεὶς — λόγος Alet. IV. 3 (91 D.). Laoc. IV (343 D.). οὐδεὶς ἰχθύς Aload. XI. 4 (109 D.). οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας Ter. V. 3 (515 D.). ὅρκος οὐδείς inc. XVI. 2 (671 D.). πενίας γὰρ οὐδείς ἐστι μείζων πολέμιος XXVI. 2 (681 D.). — οὐδεμία. ἀνάλυσις οὐδεμία κακῶν El. 140 m. — οὐδέν. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν Oed. R. 379. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν 1319. θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρας Oed. Col. 958. οὐδὲν ἄλγος 959. Scyr. V. 1 (500 D.). βάρος — οὐδέν 1144. οὐδὲν γάρ, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστεν Ant. 295. οὐδὲν κτῆμα 698. οὐδὲν ἄλλό σοι πρόσχημ' ἀεί El. 515. οὐδὲν — κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1003. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω 1209. οὐδὲν — ἔργον 1364. Ai. 11. 839. οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 481. οὐδὲν ψεῦδος Acris. II (59 D.). κλῆθρον γὰρ οὐδέν inc. XVIII. 2 (673 D.). Sed in eiusdem particulae versu primo μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος pro οὐδέν iure scriptum a Brunckio. — *Gen.* οὐ-

δενός masc. οὐδενὸς λόγου Ai. 472. Phil. 720. οὐδενὸς νόμου Ai. 1226. ἀνδρὸς οὐδενός Phil. 334. Ant. 454. — *οὐδεμιᾶς* non magis legitur, quam *οὐδενός* neutrum adiective dictum est; nec *dativum οὐδενί* nisi substantive posuit Sophocles, *οὐδεμιᾷ* plane abstinuit. — *acc. οὐδένα.* ἄνδρα δ' οὐδένα Phil. 280. Oed. Col. 810. οὐδέν' ἄνδρα Phil. 434. νοῦν οὐδένα Ant. 68. — *οὐδεμίαν* dictum non est. *οὐδέν.* οὐδὲν ἄλγος Ai. 1376. οὐδὲν ῥῆμα El. 61. κλέος οὐδέν Phil. 252. ὄνειδος οὐδέν Oed. Col. 971. πρᾶγος — οὐδέν 1155. Sic Laur. a. Par. B. T. Vat. Farn. Suidas v. πρᾶγος ἀνθρώπων. Ceteri οὐδέν'. Praeterea ex schol. ἄνθρωπον scribendum, non ἀνθρώπων. οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων 1452 ch. κοὐδὲν — τῆς ἀληθείας ἔπος Ant. 1178. οὐδὲν ἕλκος Past. VI. 6 (449 D.). οὐδὲν μεῖζον κακόν Phaedr. V. 1 (608 D.).

2. *Substantive* dictum et *neminem* et *nullum* significat. *Nom. οὐδείς.* οὐδεὶς — θέλει Phil. 310. οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν 1112 m. οὐδεὶς ὁρᾷ Oed. R. 293. ἅ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ 373. οὐδεὶς ἀνδρῶν 1259. Ai. 240 an. οὐδεὶς οἷός τε — φέρειν Oed. R. 1415. οὐκ ἔστιν οὐδείς 1501. οὐδεὶς — ἐφαίνετο Oed. Col. 437. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς 1721 ch. κοὐδεὶς ἐναργής Ant. 263. sc. ἦν. στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν 277. κοὐδεὶς οἶδεν 453. ἀθανάτων — οὐδείς 783 ch. οὐδεὶς φίλων 874 m. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν El. 1071 ch. οὐδεὶς οἶδε Trach. 41. κοὐδεὶς ἐτόλμα 782. κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε 1092. οὐδεὶς ἐφορᾷ 1260 an. οὐδεὶς ἐρεῖ Ai. 476. οὐδεὶς ἂν — τλαίη 900. οὐδείς ποτ' ἄλλος, ἢ σύ 1137. οὐδεὶς — ἐρᾷ Acris. VII (64 D.). κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει Alet. VII. 10 (94 D.). δοκῶ μέν, οὐδείς Aload. VIII. 1 (106 D.). οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος Creus. IV. 6 (325 D.). ἄμοχθος γὰρ οὐδείς Mys. II. 1 (359 D.). οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου Ter. VIII. 4. (518 D.), quanquam exempla, quae ἄλλος habent, omnia etiam ita intelligi possunt, ut οὐδείς adiective dictum videatur. — *οὐδεμία* substantivum non est. — *οὐδέν.* κοὐδέν ἐστ' ὑπόστεγον; Phil. 34. τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον 74. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί 191 an. οὐδὲν δεινόν 723. οὐδέν ἐστιν Oed. R. 56. βρότειον οὐδέν 709. ἦν σοι — οὐδέν 1016. κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1285. Nam non refertur οὐδέν nec ad ὀνόματα, nec ad κακά, sed absolute dictum *nihil* significat. ἄνων — τούτων ἐθελητὸν οὐδέν Oed. Col. 527 m. ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο 579. κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδέν 1601. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν Ant. 4. οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον 268. κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει 332 ch. βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον 384. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν 496. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 581 ch. οὐδὲν ἕρπειν — ἐκτὸς ἄτας 609 ch. τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Trach. 1162. κοὐδὲν ἀντειρήσεται 1174. οὐδὲν εἴργει 1247.

κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς 1268 an. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν Ai. 633. γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν El. 237 m. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ 933. Affert Suidas v. εὐτυχεῖ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς 1036. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1037. οὐ γὰρ — οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει Alet. VI. 3 (93 D.). οὐδέν ἴσμεν Ter. VII. 3 (517 D.). βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδέν Tyr. XI. 3 (583 D.). γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται inc. XVIII. 3 (673 D.). οὐδέν ἐσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες XXVII. 1, 2 (682 D.). οὐδὲν ἐμβριθέστερον (696 D.). — *Genit.* οὐδενός *masc.* οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου Trach. 1122. οὐδενὸς ὕστερος Phil. 181 ch. μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν 1091 m. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων Oed. Col. 1584., quod οὐδενὸς φίλων ἡγουμένου. — *Neutr.* θεσπίσματα — ἄξι' οὐδενός Oed. R. 979. πρόνοια — οὐδενός 985. ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο Ant. 431. διάβορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον Trach. 673., quod ad homines referre insipientia foret. ἄτιμος οὐδενὸς σύ El. 1206. — *Dat.* οὐδενί. ἔνορκος οὐδενί Phil. 72. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται Oed. Col. 228 ch. κοὐδενὶ λῷον Ai. 1395 an., sed is versus Sophoclis non est. — *Accus.* οὐδένα. οὐδέν' ἄλλον Ai. 20. Oed. R. 1051. οὐδέν' οἶδα Ai. 121. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ Phil. 1040. κοὐδέν' ἄλλον Oed. R. 63. — οὐδέν. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ El. 311. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις 336. οὐδὲν ἐντρέπει 509. φείδοντο κέντρων οὐδέν 706. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν 945. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν 993. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας 1005. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1036. οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν 1176. οὐδὲν ἐλλείψω Trach. 90. ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας 336. οὐδὲν — φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν 345. οὐδὲν ἱστορῶν 381. οὐδέν nude 412. ἴδρις οὐδέν 646 ch. παρῆκα θεσμῶν οὐδέν 679. ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς 772. Oed. Col. 274. οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν Trach. 933. οὐδὲν ξυνίημι 1111. ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω 1222. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές Ai. 23. οὐδὲν ὄντα ἄλλο πλὴν — 125. οὐδὲν σθένομεν 165 an. ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 551. κοὐδὲν ἀναύδατον φατίξαιμι (φατίσαιμι) 702 ch. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον 863. πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος 997. οὐδὲν — λῷον φράσαι 1244. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν 1252. τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Phil. 66. οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν 88. εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν 283. οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος 375. οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι 549. κλύει οὐδέν 828 m. οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σὺ δρᾷς 892. οὐδέν σε κρύψω 903. οὐδὲν εἰδέναι κακόν 948. quod οὐδέν etiam adiective dictum videri potest. ὃς οὐδὲν ᾔδει 998. οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι 1009. νέον μὲν οὐδέν 1214. οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν 1228. οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον Oed. R. 37. οὐδὲν εἶχε — φράσαι 119. ἄλλο — ἀστεργὲς οὐδέν 229. παρήσω γ' οὐδέν 345. οὐδὲν ἂν πράξαιμ' ἄν 862. οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ 918. πρὸς δίκης οὐδὲ

τρέμων 1014. εἰδὼς οὐδέν 1151. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα, — ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα βροτῶν, οὐδὲν μακαρίζω, ὅστις — ἐκράτησε 1196 ch. Sic dedit et distinxit Hermannus. Vulgo post Οἰδιπόδα distinguunt; οὐδένα, quod cum βροτῶν coniungendum, et ἐκράτησας scribitur in libris omnibus, quorum illud cum versus lege non optime convenit, hoc pugnat aperte; v. Herm. Sed infitias iri non potest, aliquanto durius interiectis pluribus ἐκράτησε et in sequentibus κατὰ μὲν φθίσας ad δαίμων referri, praesertim cum verbis πύργος ἀνέστας ad secundam personam et Oedipum significandum sermo redeat. οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων 1353 m. νῦν τίν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἅζοντα Oed. Col. 133 ch. οὐδὲν ἴδριν 529 m. πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις 657. οὐδὲν σθένω 850. κραίνουσαν οὐδέν 918. οὐδὲν πονεῖν 1026. οὐδὲν μεμπτὸν — ἐρεῖς 1040. ἐψευσάμην οὐδέν σε 1148. ἀνταμείβει μ' οὐδέν 1275. ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων 1508. οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον Ant. 16. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν 97. ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 357 ch. ἐγὼ μὲν οὐδέν sc. θέλω 494. οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν 507. οὐδὲν ὠφελουμένη 546. εἰδότι δ' οὐδέν 614 ch. ἦθος — κοὐδὲν ἄλλο 702. αἰσχρὸν οὐδέν 707. οὐδὲν παραμυθοῦμαι 926 an. κοὐδὲν ἀντειπών 1217. ἐρῶ — δεινὸν οὐδέν Synd. VIII. 1 (153 D.). ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. IV. 2 (205 D.). τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iphig. I. 1 (288 D.). εἰδὼς — οὐδὲν ὠφελεῖ inc. XIII. 1 (667 D.). εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδέν LXI. 2 (725 D.).

3. Iam adverbiascentes vocabuli partes videamus. In his primum satis frequenter οὐδέν legitur aut pro simplici negatione οὐ dictum aut pro fortius negante οὐδαμῶς. Qua via ad hunc usum perventum fuerit, exempla monstrant a verbo suspensa tali, cui addi accusativum licet: velut quae attulimus Ai. 1252. El. 993. Oed. R. 1014. Oed. Col. 1026. Ant. 546. 926. Eriph. IV. 2. inc. XIII. 1. et quod addimus supra non appositum Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται Phryg. I. 4. (649 D.); non apposuimus autem ea de re, quod λογίζεσθαι illic genitivum obiective dictum adsumpsit. Item afferri potest φείδοντο κέντρων οὐδέν El. 706., et paulo durius dictum τούτων γὰρ οὐδὲν μ' ἀλγυνεῖς Phil. 66. — *Verbis* igitur *intransitivis* aut *passivis* additur οὐδέν *adverbiascens*: οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν Oed. Col. 29. sc. μαθεῖν. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Ant. 48. ἡ — χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ 389. οὐ — τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Trach. 321. οὐδὲν διοίσει γλῶσσαν iungenda docuit Herm.; *non differet a se loquendo* i. e. tacebit, ut ante tacuit. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται 343. θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι Ai. 587. Iungenda οὐδέν εἰμ' ὀφειλέτης. ἐστρατεύσατο — σοῦ δ' οὐδέν (sc. ἕνεκα) 1093. quod

minime significat. *οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε* El. 509. *οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε* 1034. *μητρὶ δ᾽ οὐδὲν ἐξισοῖ* 1185. Aliquando etiam *active dictis verbis* iungitur, ita tamen ut de obiecta notione cogitari non possit. *οὐ μᾶλλον οὐδὲν (ἐξέφυσε) τοῦδε τἀνδρός, ἀλλ᾽ ἴσον* Oed. R. 1018. *ὅτ᾽ οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι* Oed. Col. 783. *οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν* Ai. 124. *οὐδέν σ᾽ ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι* 920. Dein magis adhuc adverbiascit, cum *adiectiva* comitatur. *ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν* Phil. 1047. *χὤτι τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας* Oed. Col. 574. *ἡμεῖς δ᾽ ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος* Ai. 269. sc. *ἐληλάμεθα λύπῃ*. *Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ* Trach. 770. *οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονεῖ* inc. LVIII. 6 (718 D.). — Aliquando non apte subrogari **οὐ** potest. *κἀνταῦθ᾽ ὁ παῖς δύστηνος οὔτ᾽ ὀδυρμάτων ἐλείπετ᾽ οὐδέν —, οὔτ᾽ ἀμφιπίπτων στόμασιν* Trach. 933. *οὐδέν* enim est *οὐδαμῶς* s. *οὐδαμῇ*, *haudquaquam* s. *nulla ex parte*. Est etiam ubi *οὐδείς* substantivo additum non desideres. *τοῦ βίου δ᾽ οὐδεὶς πόθος* El. 812. i. q. *οὐκ ἔστι*. — **δι᾽ οὐδενός ποιεῖσθαι** *minimi pendere*. *τὰ δ᾽ ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι᾽ οὐδενὸς ποιεῖ* Oed. Col. 590. — **παρ᾽ οὐδέν** simili significatione praeditum. *ταῦθ᾽ ὅτῳ παρ᾽ οὐδέν ἐστι* Oed. R. 983. *καὶ τὸ πρᾶγμ᾽ ἄγειν οὐχ ὡς παρ᾽ οὐδέν* Ant. 35. *ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ᾽ οὐδὲν ἄλγος* 462. *πότερα παρ᾽ οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ᾽ ἔτι* El. 1319. v. Erf. ad Ant. l. c. Adverbiascit etiam **πρὸς οὐδὲν** *εἰς ἔριν θυμούμενος* Ai. 997.

4. *Cumulatur* **οὐδείς** aliis illatum vel antepositum negandi vocabulis. *Postpositum* negat fortius. *οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι* Phil. 1009. *οὐκ ἂν λάβοις — μᾶλλον οὐδέν᾽ εὐσεβῆ* 1040. *κοὐκ ἔστ᾽ ἄελπτον οὐδέν* Ai. 634. *οὐ μνημονεύεις οὐκέτ᾽ οὐδέν* Ai. 1252. *οὔτἄρα — οὐδὲν ἐξ ἴσου διοίσει* Trach. 321. *οὐ μᾶλλον οὐδέν* Oed. R. 1018. *οὐκ ἔστιν οὐδείς* 1501. *οὔκουν πέρα γ᾽ ἂν οὐδὲν — φέροις* Oed. Col. 657. *οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε* 1148. *οὐδ᾽ ἀνταμείβει μ᾽ οὐδέν;* 1275. *κοὐκ ἦν ἔτ᾽ ἄργον οὐδέν* 1601. *οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα* Ant. 68. *οὐ γάρ ποτ᾽ αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει* Alet. VII. 3 (93 D.). Item fortius negat, cum *partitive* dici solitum **οὔτε** sive sequitur sive praecedit. *οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς* Oed. R. 56. *οὐδὲν γὰρ οὔτ᾽ ἀλγεινὸν οὔτ᾽ ἄτης ἄτερ — ἔστιν* Ant. 4. *οὔτ᾽ ὀδυρμάτων ἐλείπετ᾽ οὐδέν — οὔτ᾽ ἀμφιπίπτων στόμασιν* Trach. 933. *σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ᾽ ἔνορκος οὐδενί, οὔτ᾽ ἐξ ἀνάγκης* Phil. 72. Sed alio modo negandi voculis praemissum affirmat. *γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται* inc. XVIII. 3 (673 D.). Eo referendae etiam locutiones sunt **οὐδεὶς ὃς οὐ** et **οὐδεὶς ὅστις οὐ**. *ἃ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ᾽ ὀνειδιεῖ τάχα* Oed. R. 373. Alterum apud Sophoclem nunc non legitur, verum *οὐδὲν ὅτι μή* Trach. 1268.

5. In *usu* vocabuli *peculiari* unum illud notandum cum οὐδέν εἰμι dicitur; de quo cum auctores non satis distincte praeceperint et falsa quaedam Dorvill. ad Char. p. 218. Valck. ad Eur. Phoen. 601. Locell. ad Xen. Ephes. p. 143. Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CXXV. Wex. syll. ad Ant. 1294., ad ea remittimus legentes quae in μηδείς exposuimus. Plura tamen sunt, quibus οὐδείς et μηδείς differant. Namque nec praefigitur articulus, nec flectitur οὐδείς secundum casus, nec plurali dicitur numero, quanquam μηδείς utrumque vel apud Sophoclem patitur, et οὐδένες exstat Eur. Andr. 691. Iph. Aul. 372. Arist. Eq. 158. Via et ratio, qua ad varium eius formulae usum perventum est, aliquot exemplis ostenditur. γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν El. 237 m. οὐδέν εἰμι Ter. VII. 1. οὐδέν ἐσμεν 3 (517 D.). ὡς οὐδὲν ἐσμέν, πλὴν σκιαῖς ἐοικότες inc. XXVII. 1, 2 (682 D.). Verum non uno ea formula sensu praedita est. Alia quippe de *mortuis* dicta. νῦν — οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν El. 1118. Gestabat enim urnam, in qua cineres Orestis inesse putaret. Alia *mortuo aequiparandum* quendam indicant. ὃς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ᾽ ὑμῖν πάλαι Phil. 1019. Alia *perisse* i. e. *in extremam adductum esse calamitatem.* οὐδέν εἰμ᾽ ὁ δύςμορος Phil. 939. ἔτ᾽ οὐδέν εἰμι 1201 m. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ᾽ ἔτι El. 667. Alii *hominem nihili.* ὅτ᾽ οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1210. ξένον — οὐδὲν ὄντα Oed. Col. 571. quam plerorumque librorum scripturam (soli Par. A. Ricc. a. οὐδέν᾽) defensam v. apud Herm.

6. οὐθείς ἀναττικόν non emergit apud tragicos: v. Lobeck. ad Phryn. p. 182. — οὐδὲ εἷς (θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς) semel dictum circumfertur inc. LXXXIX. (769 D.); sed cum sententiam poetae suis usibus Philo accommodatam retulerit, ut ne versus quidem vestigium maneat, illo documento abstinendum erit.

Οὐδέποτε *nunquam.* Cum *futuro*: οὐκ ἔμελλον ἄρα — λείψειν οὐδέποτε Phil. 1073 m. Subauditur *futurum* aut *imperativus*: οὐδέποτε γε (sc. αἱρήσω καὶ κατασκάψω) Phil. 987. οὐδέποτ᾽, οὐδέποτε (sc. βήσομαι) 1182 m. ἀλλ᾽ ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ᾽, ὅρα cum Neoptolemus dixisset Phil. 1377., Philoctetes respondit οὐδέποθ᾽ ἑκόντα γ᾽ ὥςτε τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1378. Haec exempla cum nec adverbiascens οὐδέ (*ne quidem*), nec cum alia praecedente coniunctam monstrent sententiam, ineptum foret divisim scribere οὐδέ ποτε.

Οὐδέπω *nondum.* ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ᾽ ἀπώλετο Phil. 444. Brunckii cod. T. οὔπω. Hermannus divisim, recte ὑφ᾽ ἓν Flor. Γ. οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Oed. R. 16. Consensus est in scriptura.

Οὐδεπώποτε *nunquam adhuc.* πῶς γὰρ κάτοιδ᾽, ὅν γ᾽ εἶδον οὐδεπώποτε; Phil. 250. πώποτε ὑφ᾽ ἓν scribendum; οὐδεπώποτε non magis

divelli poterit, quandoquidem apud Sophoclem non significat *ne unquam quidem*.

Οὐκ v. *οὐ*.

Οὐκέτι non amplius. Qui divisim *οὐκ ἔτι* scribunt, *μηκέτι* ignorare videntur. Libri varie scriptum habent; regnat tamen scriptura *ὑφ' ἕν*. — I. *Proprie* dictum, de *re praesenti: ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα* Phil. 552. *τὸ γὰρ κακὸν — οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐᾷ* 809. *οὐκέτ' ἴσχω* 1083 m. *οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν* 1139 m. *ἀγγελῶν ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον* Oed. R. 956. *ὅτ' οὐκέτ' εἰμί* Oed. Col. 394. *κοὐκέτ' ἔστ' ἀποστροφή* 1471. *ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων* Ant. 797 an. *οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν* 870 m. Nam *θέμις* prohibet, quominus *ἔσται*, non *ἐστί* subaudiatur. *κοὐκέτι μέλλω* 930 an. *κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεισδέδεγμαι* Trach. 533. *ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ* 708. *φέγγος οὐκέτ' ἐστί μοι* 1134. *πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἐστί σοι* 1136. *ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω* Ai. 509. *οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ* 627 ch. *Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν* 951. *ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος* 1236. *οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν* 1252. *ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός* El. 22. *ἄγειν οὐκέτι σωκῶ — ἄχθος* 119 an. *φροντίδ' οὐκέτ' εἰςορῶ* 601. *ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστίν* 942. *οὐκέτ' ἐξισοῦται* 1061 ch. *κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω* 1166. *κοὐκέτ' ἀμμένει* 1389 ch. Huc adde, quod choro de Aiacis insania quaerente *τὸν αἴσ' ἄπλατος ἴσχει* respondet Tecmessa *οὐκέτι* Ai. 250 an. *θυμῷ δ' οὐκέτι φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγατήρ* coniectura Brunckii est inc. XLVI. 1. (704 D.); apud Athen. XV. p. 688, a. legitur *οὔ τι*, sane violato anapaestico versu: sed quis sponsor exstat, non excidisse aliquid? — *De re olim praesente, cum fiebat aliud quid*, cui usui maxime imperfectum constitutum est, vel participio utuntur imperfecto adhibito resolvendo: *ἡνίχ' ἑσπέριοι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον* Ai. 279. *ὀμνύντες βλέπειν τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν* Phil. 358. *ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου — ἐφαίνετο* 872. — *De re iamiam praeterita: ἐπεὶ — ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν* El. 768. *πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο* Oed. R. 115. — *De re futura*, cui indicandae non solum tamen futurum tempus constitutum: *ὅρα σύ, μὴ — τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς* Phil. 517. *ἔμ' ὧδέ σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον* 1118 m. *φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε* 1134 m. v. Herm. *οὐκέτι τὸν ἄθικτόν εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν* Oed. R. 897 ch. *τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν* Oed. Col. 883 ch. *non videbitur amplius*; si *νεμῶ* praetuleris, idem sensus erit, paulo debilior sententia. *κοὐκέτι τὴν δυςπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν* 1609. *οὐκέτι μ' οὐκέτ' ἐμπνοὰς ἔχοντα* Ai. 411 m. sc. *ἕξετε*. *οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε* 417 m. — Aliquid *tralatae* sic inest *significationis*,

cum non de *tempore* potissimum actionis alicuius, sed de *ratione et habitu* dicitur. σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ Ai. 1241. Non enim iam quidquam didicerat, pergere ut ita possit *iam non audiam amplius*; sed hic sensus est: *minime impetro a me, te ut audiam.* Paulo aliter dictum χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται Oed. R. 1251., quod etsi a re deinde sequente significanda deflexum, *non amplius, iam non, posthac non* interpretari non licet. Rursum aliud est ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὔτ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται Ant. 1012. *Iam non* dicas Latine, verum non de tempore sed de animo mutato intelligendum. — οὐκ ἔτι aliis interpositis dirempta quaerenda in ἔτι.

Οὔκουν et *οὐκοῦν*. *Οὔκουν* est 1. particula *fortius negandi*, ita quidem ut una *sententiam cum prioribus connexam* indicet. Haec colligendi significatio raro manifesta apparet, ut vix unquam interpreteris *ergo non, non igitur*, sed sic fere: *non quidem, ut nunc est, non sane, quantum quidem expertus didici.* οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως οὕτως ἐνεγκεῖν Phil. 860. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς (sc. αἰσχρὸς φανεῖ) 895. οὔκουν ἔγωγε 1375. οὔκουν ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας (ἐμνήσατο) Oed. R. 565. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις Oed. Col. 657. οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ἐδοιπορήσεις 852. οὔκουν — οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 928. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ (εἰμί) Ant. 321. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπιστάτουν φρενός 980. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ πανύστατον τάδε El. 785. — 2. Particula *cum ratiocinatione ex prioribus facta interrogandi*, ut affirmans responsum rei consentaneum sit, et sperare, nec pro certo tamen exspectare videaris. Latine *nonne igitur* vertitur, quod tamen, cum ἆρ' οὐ potius sic reddas, non optime ad sensum convenit. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά —; Phil. 624. Sperat, Neoptolemo quoque talia visum iri. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1254. *spero concedi poenitentiam.* οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ; Oed. R. 676. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. οὔκουν τις — πάντ' ἀναγκάσει λεὼν — σπεύδειν Oed. Col. 901. οὔκουν ἐρεῖς ποτέ —; Ant. 244. οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών; 508. οὔκουν ἐάσεις — θῦσαί με El. 620. οὔκουν — ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; Trach. 418. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν; Ai. 79. οὔκουν ἂν εἴποις —; 1030. Legebatur praeterea οὔκουν olim Ai. 1318., et sensu minus aptum et propter locum in media sententia suspectum. οὐκ ἂν Brunckii codd. praeter membr. et nunc Laur. a. Flor. Γ. Δ., cui cum metro fulciendo longa syllaba altera opus sit, οὐτἂν subrogavit Elmsleius, οὐκ ἄν γ' inde a Turnebo editum Hermannus revocavit. — Libri vocem utroque significatu ὑφ' ἕν

scriptum fere perpetuo exhibent, accentu aliquoties vitioso; velut οὐκοῦν Flor. G. in Ai. 79. Ea toni collocandi incertitudo per omnes omnium scriptorum veterum codices reperitur: v. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 258, c. Bornem. ad Xen. Memorab. II. 2, 3. Quia Monkius ubique οὔκουν sive, quod informe monstrum nondum cuiquam neque visum neque auditum arbitror, οὐκ οὖν (sic) scribendum pronuntiat ad Eur. Alcest. 150. — 3. Οὐκοῦν. Non video causam desciscendi a veterum praeceptis de οὔκουν et οὐκοῦν discernendo datis: v. Ammon. p. 105. Is recte οὔκουν ἀποφατικόν (vitiose vulgo ἀποφαντικόν editur, id quod vidit Valck. ad Phoen. 1583.), οὐκοῦν συλλογιστικόν vocat; nec pugnat, quod οὔκουν etiam interrogandi cum argumentatione constitutum est, quippe sic etiam negandi particula vi sua nativa praedita est. At nuper exortus Elmsleius est, qui eam regulam cadentis Graecitatis scriptoribus accommodari posse, apud Atticos autem cum utraque particula suam vim retineat, semper οὐκ οὖν scribendum esse affirmaret. Hunc temere sequuntur Monkius l. c. et Blomf. Sed antequam sua perscripsisset, copiose hunc locum tractavit et exhausit Hermannus ad Vig. n. 261. p. 794 sqq. Cum in exemplis illis, quae recte, non depravate scriptum οὐκοῦν monstrant, negationis vis plane quiescat, ut *ergo*, *igitur* *certe* significare videatur, quanquam aliquando vis particulae conclusiva latine reddi ne potest quidem, ut quae non aliud quidquam, nisi ex prioribus nexam pendere sententiam indicet, scire pervelim, quomodo ea exempla Elmsleii sententiam sequentes, nisi ad interrogativam sententiae formam confugiant, explicaturi sint. Et ne ea quidem satis convenit omnibus. Scilicet fraudem Elmsleio fecit, quod regulam suam ex pauculis illis exemplis duxit, in quibus οὐκ οὖν interrogative dictum necessario dirimendum fuit, cum *assumptioni inferendae* sit; quo in genere ne οὔκουν quidem plane abiiciendum erat, sed ἀσύνδετον efficit sententiam: v. Oed. R. 440. 581., quae in v. οὖν recensebuntur. Iam vide haec: οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν Phil. 635. Ne interrogative quidem proferendo οὐκ οὖν tolerabilem sensum efficias; sin affirmative, quomodo suam provinciam tuebitur negatio? οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί Oed. R. 342. οὐκοῦν ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91, οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ' ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων 811 an. *quippe*. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ El. 789.

Οὔλιος *exitiosus*. οὐλίῳ σὺν πάθει Ai. 913 ch.

* *Οὐλόμενος*. Vitiosa scriptura est οὐλομέναν Ant. 839. v. ὄλλυμι.

Οὖν particulam optime tractavit Matth. Gr. Gr. §. 625. p. 1272. *Argumentationi ex rebus praegressis faciendae* constituta est, sicut *ergo* et

ditur. 1. Aliquando perspicue exprimitur ratiocinatio. τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν Phil. 45. Spectatur v. 41. κἄστ' οὐχ ἑκὰς που; unde sumendum ὅτι οὐκ ἔστιν ἑκάς. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων 1327. Refertur hoc ad narrata de Heleni vaticiniis. κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ Oed. R. 141. ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω 325. sc. ὅτι ὁρῶ ταῦτα, ποιῶ s. ἀποστερῶ φάτιν. πῶς οὖν ποιήσεις; Oed. Col. 658. Respicit ad Thesei verba v. 657. οὐκ ἔγωγέ σε, οὐδ' οὖν ἐάσω 1137. v. Herm. ἥδ' οὖν θανεῖται Ant. 747. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ — οὐκ εἶ ξυνέρξων Trach. 82. ἥδ' οὖν ἐάσθω 328. ἔδοξεν οὖν μοι πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν 368. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι 547. haec igitur cum ita sint, metuo. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει — δεῖ σ' αὖ γενέσθαι — σύμμαχον 1164. πρὶν οὖν τιν' — ἐξοδοιπορεῖν στέγης, ξυνάπτετον λόγοισιν El. 20. τίς οὖν — ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; 989. ποῖ τις οὖν φύγῃ Ai. 398. m. τί οὖν δή 860 ch. quibus verbis ut eis quae sequuntur ἔχεις οὖν; 862. exquiritur, num etiam circumeundo et perscrutando quid perfecerint adventantes, ut id consequens esse ex eorum ingressu colligatur. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ Eriph. IV. 1 (205 D.). — 2. In *interrogandi* formulis maxime *assumptioni cum obiectione ponenda* constitutum est, etsi in cursu ac tenore colloquii frequentibus quaestionibus procedentis et interrupti ea sermonis forma non ubique satis manifesto apparet. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; Phil. 100. Cum Ulixes dolum et insidias suasisset, obiicit Neoptolemus turpe esse mendacium, ut inde concludat, non esse cur fallaciis potius quam persuasione utatur v. 102. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. Pergit in his quae v. 108. coeperat Neoptolemus, eaque ad conclusionem faciendam eis adducuntur, quae v. 111. 112. Ulixes et ipse Neoptolemus inferunt. πῶς οὖν ὁ λῃστής — ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 124. Sumptionem Creon protulerat v. 122., conclusionem quanquam non manifesta illa forma promit Oedipus v. 128. Quae si unius ore dicerentur, sententiae ratio talis futura erat: ἐπεὶ λῃσταὶ ἀποκτεῖναι Λάϊον ἐλέγοντο, οὗτοι δὲ οὐκ ἂν εἰς τόδε τόλμης ἔβησαν, κακόν τι ἐμποδίσαι τὸ μὴ γιγνώσκειν τοῦτο φαίνεται. — οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. Haec assumuntur prioribus Oedipo loquente prolatis αἰνικτὰ κἄσαφῆ λέγεις a Tiresia, conclusio reticetur ab eodem, talis futura: οὐκ ἐμὸν τόδ' ἀλλὰ σὸν εἴη ἂν ἐξηγεῖσθαι. In libris est οὐκοῦν sine interrogatione, quod sententiae adversatur; paulo melius Brunckius οὔκουν cum interrogatione; illud ab Elmsleio est longe significantius. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ 562. Conclusio sequitur v. 564., quam dempta interrogatione talem esse oportuit μνησθῆναι αὐτὸν ἐμοῦ εἰκὸς ἦν: nunc interrogative profertur ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ

τι τῷ τόδ' ἐν χρόνῳ; — πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. Sumptio inest in *κοὐκ ἠκούσαμεν* v. 567., concluditur ex utroque v. 570. *οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;* 581. Libri, Brunckius, Elmsleius ut v. 440. Conclusio ex argumentis sequitur in v. 582. *τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών* 1128. Conclusio v. 1131. inest. *παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;* Oed. Col. 417. Sumtio praecedit v. 415., concluditur v. 419. *ὁρᾷς — ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα* 1426. Sumitur aliquid v. 1419., concluditur v. 1429. *οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;* Trach. 1181. Concluditur v. 1183. *πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;* 1237. Conclusio infertur v. 1239. *ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ — ξυνηρετμεῖν;* Ai. 1307. Concludit argumentationem v. 1311. *ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;* 1343. quae nescio cur Hermannus dempta interrogatione scribi voluerit. Conficitur argumentatio v. 1345. — 3. Saepe *continuat sermonem* οὖν, ut vel *priora respiciat*, et recte explices ut *nunc est*, *sic igitur*, vel *nectatur oratio ulterius*, ut *porro* interpreteris, vel etiam *confirmentur* priora, quod *sane vero* Latine reddas. Ex primo genere significandi haec sunt. *νῦν οὖν — βουλευτέον* El. 15. *ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν — οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστι* 299. *τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει* Ai. 28. *πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί* 34. *ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξω* 531. *τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται;* 1194 ch. *ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος — ζῶντα μ' ἔκτεινεν θανών* Trach. 1152. *οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη — πάντ' ἐκπορίζει* Phil. 298. *λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με* 755. *οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις;* Oed. R. 655. *ἕως δ' ἂν οὖν — ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα* 834. *οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;* 1517. *φῂς τάδ' οὖν;* 1520. *ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί* Ant. 84. *καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι — βουλεῦσαι* 485. *σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι* 737. *ταῦτ' οὖν — φρόνησον* 1010. cf. *ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα* inc. C. 10 (779 D.). — *οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι* Oed. Col. 984. Tertia ratio cum prima sua natura coniuncta haec videtur exempla habere. *ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα* Oed. Col. 989. *οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις* Ant. 767. *κοὐδέ σοι μέλειν ἐφίεθ' ἁνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει* Ai. 970. (*wie denn auch*). *ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι* Phil. 1289. *at hoc certe discas velim.* His simile videtur *τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν* Oed. Col. 1536., quo simul sermonem deponi significatur, nec amplius in ea re morandum esse. Finis fit etiam v. 1763.: *ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς ὅρκος.* Finitima his duo exempla sunt, in quibus omissa rei mentione amplius facienda aliis cedere sese et quidquid voluerint agendi arbitrium permittere loquentes significant. *ὅδ' οὖν ἴτω* Oed. R. 669. *οἱ δ' οὖν γελώντων* Ai. 940. *Progrediendi sermone* significatio, quam se-

candam supra posuimus, his videtur exemplis firmari. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα; Phil. 121. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς — πλεῖν ἦν ἕτοιμος 564. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι; El. 1331. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; 1335. Haec enim non sunt argumentantium, sed plura deinceps rogando audire cupientium. — 4. Aliquando etiam *dialectice inferendo contrario* servit, ut *rursum* v. *contra* interpretere. λέγοντες εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην Phil. 345. οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί Oed. R. 90. μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά, μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας 271. εἰ δ' οὖν Ant. 718. cum eleganti reticentia. Huic generi attribuerim etiam, quod propter mutilam sententiam non planissime patet, εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν, εἰ δὲ μή, λέγε Niptr. II. (402 D.); quanquam hoc prioribus diversum propter particulam in priore membro inclusam. — 5. Vitiose scriptum οὖν aliquoties repertum est. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε Phil. 305. cum sensu cassum sit Hermannus ἂν correxit. τίς ἂν οὖν εὔπατρις ὧδε βλάστοι El. 1070. syllaba abundante libri omnes exhibent, praeter Flor. Γ. Aug. c., in quibus est ἄρ' pro ἄν, et in cod. Paris. 2794. inverso ordine scriptum τίς οὖν ἄρ'. οὖν eius videtur, qui ἄρα interpretari voluerit, et necessario eiectum inde a Brunckio. In Oed. Col. 175. ἔτ' οὖν, ἔτι προβῶ legitur in libris, et contra numeros antistrophicos et inepte inculcato ἔτι, nec οὖν ulla probabili significatione praedito. Bothius, quem Reis. et Elmsl. sequuntur, ἔτι προβῶ eiecit, ἔτ' οὖν servato; probabilius Hermannus προβῶ retinuit, ἔτ' οὖν ἔτι eiecto. — 6. Cum aliis particulis coniectum οὖν partim iam pertractavimus; ἀλλ' οὖν v. ἀλλά, cf. Elmsl. ad Med. 1375.; δ' οὖν v. in δέ, μὲν οὖν v. μέν, et consuli praeterea licet de illo Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CLXXV. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 254.; de hoc Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 99. — εἴτ' οὖν *oppositis inferendis* inventum est, velut οὖν ipsum ex Niptris enotavimus dici. τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει, εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών Oed. R. 1049. εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 192 ch. εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; 550. — ὅτ' οὖν *quandoquidem igitur*. ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ Oed. R. 918. ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι — ὤλοντο Ant. 170. ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν El. 38. ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδόν 1310. — τίς οὖν, τί οὖν, τί δ' οὖν v. τίς, et de hoc etiam v. δέ.

Οὕνεκα. 1. *Adverbium* praepositioni aequiparandum a, *proprie* significare videtur *propter*, causam quid faciendi omittendive et patiendi indicans. οὔ ποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου Phil. 1027. εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκα — μ' ἐκβαλεῖν ἱμείρεται Oed. R. 383. ὧν οὕνεκ' ἦλθον 447. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν — βλέψαιμ' ἂν οὕνεκα 858.

ἄξιος γὰρ εἶ τῆς εὐσεβείας οὕνεκα 932. ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 997. τῶνδε φεύγεις οὕνεκα 1010. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε Oed. Col. 22. ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με 270. τοῦ πέμψαντος οὕνεκ' εἰπών 1348. καί σε — τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον Ant. 19. τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς κατηκόους — ἔχειν 637. μή — φρένας — γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς 645. τῆσδ' οὕνεχ' ἡ — καθῃρέθη Οἰχαλία Trach. 477. τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην Ai. 321. ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι 1041. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός, — ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων 1090. τοῦ του θανεῖν χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; El. 569. ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα 584. τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών 971. Ex οὗτινος ἕνεκα οὕνεκα haud inscite advertit Etym. M. p. 641, 44. compositum videri, sed negat factum secundum Apoll. de coni. p. 503, 6. Idem Apollonius cum ἕνεκα significans ad vim coniunctionis ὅτι detorqueri dudum vidisset p. 502, 30., mirum est, quod Ammonius p. 106. et Gr. Herm. p. 327. οὕνεκα pro ἕνεκα vitiose dici pronuntiaverint. — b. Hinc plane adverbiascit ita, ut *hactenus*, *huius rei causa*, *de* significet. V. Markland. ad Eur. Iph. Aul. p. 121. Valck. ad Herod. p. 466, b. et ad Phalar. p. XIII. Brunck. ad Phil. 774. Schaef. ad Long. p. 421. ἕνεκα eodem modo dictum ὅσον ἐς bene explicat Thomas. p. 184. Alia tamen aliis propius a primitiva vocabuli usu distant. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει El. 379. τοῦδέ γ' οὕνεκα κήρυσσε 595. Haec quasi viam audacioris tralationis indicio monstrant. Longius ab origine discedunt haec duo: νῦν δ' ἕκηλά που τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν El. 777. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'· οὐ δοθήσεται Phil. 763. Ante Gedikium post θάρσει distinguebatur, eamque distinctionem, modo minore maximae subrogata Buttmannus miro usus argumento restituit. V. Herm. — Locum οὕνεκα cum casu dictum fere suum et legitimum eum habet, ut nomini postponatur. Certo praeponitur in his paucis exemplis: El. 971. Phil. 1027. et interponitur pronomini et substantivo Ai. 1090. — 2. *Coniunctio* est ὅτι significans, cum ad *causam rei factae verbo adhibito indicandam*, tum ad *sententiam obiecti modo a verbo cogitandi sentiendi dicendi pendentem inferendam*. *Causam* indicat: οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ Phil. 582. οὕνεχ' ἡμὶν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι Oed. Col. 34. ἀπεστάλην — οὕνεχ' ἧκε μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως 742. ἐξελήλαμαι —, τοῖς σοῖς — οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραιτέρᾳ 1295. οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων, καὶ ταῦτ' ἀκούειν (sc. χρή) quod liberiore quodam loquendi genere ex illo, quod praecessit, ὅτι χρή repetendum videtur: placet Hermanni de lacuna suspicio) Ant. 63. — *Obiective* dici-

tur: ἴσθι — οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν Phil. 232. ὁρῶ οὕνεκα θήραν τήνδ' ἄλλως ἔχομεν τόξων 828 m. μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης Oed. R. 708. κἀξάγγελλ' — οὕνεκ' Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα Oed. Col. 1397. ὀψ' ἐκδιδαχθεὶς — οὕνεκ' ἄκουσα — ἔρξειεν τάδε Trach. 939. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; El. 1470. Hac vi dictum οὕνεκα distinctione separandum a verbo sensum et cogitationem indicante non videtur, id quod vulgo fieri videmus.

Οὔνομα v. ὄνομα.

Οὗπερ (cf. ὅς) *ubi quidem*. De locis: ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος οἶπερ οὐκ ἐγώ Ai. 1216. αὐτοῦ μέν' οὗπερ κἀφάνης Oed. Col. 77. A locis tralata sunt εἶα' οὗπέρ εἰσι Oed. Col. 337. quae formula est rem ingratam silentio transeundi vel abrumpendi sermonis. ὦ φίλτατε, σχὲς οὗπερ εἶ 1171. quod rogantis est, ne ultra loquatur alter.

Οὔπω. 1. Proprie *nondum* significat. ὃν λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω δύναμαι τέμενος γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει Oed. Col. 134 sq. ἐν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ Trach. 153. ἅ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη — οὔπω φράσαι 158. κοὔπω τις — λόγον κακὸν ἠνέγκατο 461. οἷον ἀναρσίων οὔπω Ἡρακλέους — ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι 851 ch. Scholiastae οὐχί et οὐδέποτε explicant; illud falso, hoc non optime, Hermannus ne — *quidem* interpretatur; quanquam illam, quae nunc in Herculem ingruit, cladem cum aerumnis ante toleratis componi puto aptissime. Eadem plane ab Hercule ipso sententia promitur v. 1037.: κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτος ἡ Διὸς προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς — οἷον — Οἰνέως κόρη καθῆψεν ὤμοις ἀμφίβληστρον. — ἅταν, ἃν οὔπω τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰακιδᾶν Ai. 630 ch. οὔπω δέος — καταπεσεῖν inc. LXXVIII, 1 (751 D.). Eadem ratio, si accuratius inspexeris, est Ai. 648., ne οὔπω ibi οὐκέτι significare putes: ἐξ οὗ χειρὶ τοὔτ' ἐδεξάμην — δώρημα —, οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα. Poterat dici οὐκέτι, fortius tamen οὔπω, *ad hunc usque diem non vidi dum*. — 2. Minus usitata significatio particulae inest in Oed. R. 594.: οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ, ὥστε — χρῄζειν. οὔπω τοσοῦτον enim coniungenda, nec temporis significandi est sed verecundius negandi: cf. Pflugk. ad Eur. Hecub. 1278. et inprimis Summum Virum ad Phryn. p. 458. Eam epicis significationem tribuit Eustathius p. 418, 11. et de μήπω idem observat p. 467, 12. — Divisim scribendi, nisi forte quis unum illud Oed. R. 594. excipere velit, causa nulla apparet.

Οὐπώποτε *unquam*, de *praeterita* quidem re: v. Lob. ad Phryn. p. 457 sq. ἐφ' ἓν scribendum πώποτε secundum Apoll. de Pron. p. 45, a.

48, b., nec significatio οὐ avellendum esse arguit. ὕβρις δέ τοι οὐπώποτ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. XLVII. 2. (705 D.).

Οὐρά cauda. ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. IX. 8. (619 D.); apud Hesychium v. κυλλαίνων κάτω vitiose scriptus versus, ut tamen ἐπ' οὐράν accurate noscatur. — οὐρὰν αἰδοῖον explicans ex Sophocle affert Photius p. 361, 16. (inc. CV. 137. 925 D.). — De tono v. Arcad. p. 97, 1.

Οὐραῖον cauda piscis. χορὸς δ' ἀναίδων ἰχθύων ἐπιῤῥόθει σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην inc. XLII. 2 (700 D.). Ad Achillis Amatores Brunckius refert; idem σαίνοντες emendavit cum σαίνουσιν legeretur. — Iure peninflectitur e neutro adiectivi οὐραῖος ortum non incertius inflectendo quam τροπαῖος et ἀρχαῖος: eandemque antiquitus τόνωσιν etiam substantivorum ex adiectivis eiusmodi subnatorum fuisse, atticus ille in τρόπαιον accentus ostendit.

Οὐράνη matula. τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔῤῥιψεν Synd. II. 1 (147 D.). — Accentus regulam habet Arcad. p. 110, 27.

Οὐράνιος caelestis. 1. *quod est caeli.* οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ Oed. R. 301. οὐρανίαν δ' αἰθέρα 866 ch. οὐράνιον φῶς Ant. 935 ch. οὐρανίας ἕδρας προλιπών Phil. 1399 an. Hinc de *caelo demissa* significat. οὐρανίας ὑπ' ἄχνας Oed. Col. 687 ch. *rore et pluvia.* Afferunt haec Eust. p. 492, 5. et Suidas v. οὐρανία ἄχνη. οὐράνια σήματα Naupl. V. 2. (379 D.), διοσημίαν significat. Addendi duo loci dubitatione varia non expertes. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν Oed. Col. 1465 ch. Hanc librorum omnium scripturam in cod. Laur. a. ex Suida explicatam reperias ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. Anapaestum in senario choricis interposito ferendum putabat Lobeckius ad Ai. p. 327. Reisigio duae postremae syllabae in unam contrahi videbantur; quam viam Hermannus praeiverat El. D. M. p. 54. et 122. Elmsleius οὐρία coniecit ad Heracl. 822, id quod ad Oedipi quidem mentem faustum sibi vitae exitum portendi significantis convenit, sed chori sermoni aptum non est. Hermannus nunc οὐράνια adverbiascens reposuit, cum pridem ita corrigi iussisset ad Hec. p. 167. Probo emendationem; sed minime illud, quod interpretari videtur *vehementissimum.* Nam ne illud quidem rem tangit, quod Gr. Bekk. An. p. 4, 20. advocat ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον, σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκὸς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἥκον: cf. p. 400, 33. Quippe ad *caelum usque*, ut clamor, fulgur non tollitur, et οὐράνιον ὅσον comicorum comice loquentium est, *insane*, nostrum *ungeheuer*, *verteufelt* significans. Igitur de *caelo demissum* fulgur interpretamur. Huic simillimum est οὐράνια πεσοῦσα γᾶ Eur. Troad. 1289.; ubi idem accentus in Aldina vitium, quanquam non de caelo proprie, sed tralate de culmine

et fastigio decidisse dicitur, sed *vehementer* interpretari non licet; nec male comparaveris ἀντίτυπα πεσεῖν Soph. Ant. 134. et χερσαῖα τινάσσεσθαι i. q. ἐπὶ χέρσον Arat. Dios. 918. *Graviter* quidem significat praeter alia multa οὐρανία βρέμων Eur. Troad. 521.; sed id de fulgure perquam debilem sententiam daret. Novum aliquid et Atticis inauditum reperit Dindorfius praef. Scen. Gr. p. XV., ὀρανία ut scriberetur, qua quippe scribendi ratione Sophoclis usus esset. Si est usus, quod dubitandum magnopere (v. ἀναλίσκω), certe pronuntiaverunt et ille et aequales οὐρανία. A paucitate quidem exemplorum neque ὀρανός nec, quae comparat quamvis diversa, πός et τρίπος impugnare licet, sed licet ita, donec quidquid epicis et Aeolicis poetis dicere permissum fuit, etiam Atticis hominibus concessum fuisse ostendatur, de coniectura talia invehere inconsideratum est. Alterum exemplum quamvis ab Hermanno comparatum illi dissimillimum est, Ant. 414.: τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πέδιον. ἄχος nominativum esse et ad τυφὼς referri consentaneum, quanquam libri non distinguunt post σκηπτόν, et Eustathius p. 345, 41. et 1196, 50. secum ipse pugnat. Ceterum Photius et Hesychius οὐράνιον ἄχος τὸν κονιορτόν explicant, *ingens malum* Erfurdtius comparatis dissimillimis Ai. 196. (194.) Aesch. Pers. 571.; eumque sequitur Hermannus, quaesitam dicens tertiam explicandi viam a scholiasta, Eustathio l. c. et p. 151, 19., Eudocia p. 407. et Phavorino v. Τυφωία initam, de *caelo contristato* ut intelligatur, qua ratione nihil verius nec ad poetarum usum accommodatius cogitari potest. — 2. *caelicola.* τὰν οὐρανίαν Θέμιν El. 1053 ch. — 3. Tralate *vehementissimus, ingens.* ἄταν οὐρανίαν φλέγων Ai. 194 ch. εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην schol. Pal. Aliam viam iniit schol. vet. τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν scribens, quod si παρὰ τοῦ δαίμονος πεμφθεῖσαν substituto interpreteris, paene dubito veriusne sit. Inepte autem idem scholiasta ad alteram interpretandi rationem redit addens ἤγουν μετέωρον καὶ μεγάλην, quae et inter se dissident, nec ex illo ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν ullo modo elici possunt. Cf. Wyttenb. ad Plut. de Superstit. p. 168, a.

Οὐρᾰνός *caelum.* Proprie dicitur maxime. ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεύς El. 169 ch. Sic libri, redundante syllaba; Hermannus ἔστι deleto scripsit μέγας ἔτ' ἐν οὐρανῷ, Heathius ἔτι μ. ο., id quod Laur. a. firmari videtur, in quo ἔτι, sed retinetur ἐν. Dindorfius ὀρανῷ coniecit, v. οὐράνιος. ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ai. 832. Commemorat αἰπὺν οὐρανόν ex h. l. Eust. p. 557, 9. οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε Teucr. II. 1 (507 D.). οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς inc. XCIII. 2. (655 D.) v. ἀναπτυχή. — Transfertur πρὸς οὐρανὸν βιβῶν Oed. Col. 382. de laude alicui parienda di-

etum v. βιβάζω. — Adverbiascit οὐρανῷ σκέλη προφαίνων El. 742. de eo qui praeceps raptus sursum deorsum lata crura et caput monstret.

Οὔρειος v. ὄρειος.

Οὐρεσιβώτας. ἔθνη θηρῶν, οὓς ἥδ' ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας Phil. 1133 m. locus silvester et horridus, *montana feris pascua exhibens*, quod a poeta redditur *montibus eos pascens*. Pascua enim in illis terris aestivo calore exustis non alia nisi in montibus, quod multis Homerus exemplis docet.

Οὐρίζω prospera fortuna rego. ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν — κατ' ὀρθὸν οὔρισας Oed. R. 696 ch. Eustathius ex hoc loco (praeter p. 661, 45. et p. 1282, 16.) p. 1452, 46.: οὐρίσαι, τὸ ἀποκαταστῆσαι εἰς οὔριον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ κατουρίζειν, ῥῆμα τραγικόν. Hinc ineptam fere omnium, ut videtur, librorum scripturam οὔρησας (certe est in Laur. a. Flor. Δ. Θ., sed Γ. veram videtur servasse), quae etiam in Suida, uno excepto codice, reperitur, correxit Brunckius.

Οὔριος secundus, a vento et navigatione ad alia tralatum. οὐρίᾳ πλάτῃ Phil. 355. γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής 769. ἐμὲ — οὐρίᾳ μὴ πελάσαι δρόμῳ Ai. 873. οὐρίαν τρόπιν Synd. VI. 2 (151 D.). *navem cursum suum tenentem.* — Adverbiascit ἐξ οὐρίων. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1062. Stobaeus Serm. XLIII. 17. ἐξ οὐρίας, Flor. Γ. uno tenore ἐξουρίων. De sententia v. Musgr. et Lobeck. p. 389.

Οὖρος ventus secundus. Quanquam proprie dictum Sophocli non est. οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος Phil. 844 ch. ὁ ἐπιτήδειος καιρός schol. ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Trach. 468. v. Stanl. ad Aesch. Sept. 696. Lennep. ad Phal. Epp. p. 100. Lips. (88 Bat.). οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ 812. *secundo vento ex conspectu meo abeat*, i. e. *quam celerrime et longissime.*

Οὖς auris. 1. Proprie de corpore: ὀρθὸν οὖς ἵστησιν El. 27. de equo. ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. IX. 8 (619 D.). — 2. Admiscetur *audiendi* significatio. τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ Oed. R. 371., quo utitur versu Suid. v. τυφλός. — τῆς ἀκουούσης — πηγῆς δι' ὤτων φραγμός 1387. καί με φθογγὸς οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1173. ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 727., de qua locutione et similibus consule Valck. ad schol. Eur. Phoen. 916. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν 1431 ch. λόγους ψιθυροὺς πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται inc. LXX. 1, 2 (739 D.). — *Audiendi sensus* dicitur. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει; Ant. 317. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ 319. Quod vulgo fertur ὄψις γὰρ ὤτων κριτι-

κωτέρω πολύ inc. LXXVII. nec Sophoclis versus est, et recte omissum a Dindorfio: v. quae Hermannus antestatur ad Oed. R. 1237.

Οὐσία res familiaris. τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας Trach. 907. Scholiastae cum alia inepte, tum κοίτας et συνουσίας explicat contra universae Graecitatis usum et morem; v. ἄπαις.

Οὔτε neque. 1. Legitima particulae provincia est, ut *a pluribus idem vel ab eodem plura abiudicet*, ut bis terve dicta ponatur in fronte membrorum sententiae singulorum. *Bis* igitur posita haec habet exempla. οὔτε λοιβῆς ἡμῖν, οὔτε θυμιάτων — προςθιγεῖν Phil. 8. οὔτ' αὐτός, οὔτ' — οὑκφύσας ἐμέ 89. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ (πέρσει Ἴλιον) 115. γῆν — οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην 221. ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας 678 ch. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά 1229. οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν 1289. οὔτε συγγνώμην ἔχειν — οὔτ' ἐποικτείρειν 1303. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις ἑλεῖν — οὔθ' οὗτος σέθεν 1420. οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς Oed. R. 56. οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί 89. οὔτε γὰρ ἔκγονα — αὔξεται, οὔτε — ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες 171. 172 ch. οὔτ' ἔκτανον γάρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι 277. οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προςφιλὲς πόλει 322. οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν — οὔτ' ἐκ θεῶν του 395. 396. οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα 485 ch. οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω 488 ch. οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω ἔμαθον 491 ch. οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν, οὔτ' ἄλλος 587. οὔτ' ἐραστὴς — ἔφυν, οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ 602. οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς 609. οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι — οὔτε Λάϊον — θανεῖν 720. οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν — οὔτε τῇδε 857. οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ 1020. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι 1227. οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά 1272. οὔθ' ὁρῶν οὔθ' ἱστορῶν πατὴρ ἐφάνθην 1484. οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα — ἔχει, — οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς — ἔλθοι Oed. Col. 426. οὔτ' ἐν ἀνδράσιν — οὔτε πρὸς πόλιν πέλει 618. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι 828. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 857. οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 931. οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων — οὔτ' ἄβουλον 943. οὔτ' ἐν τοῖςδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὓς — ἐμφέρεις — φόνους πατρῴους 992. οὔτ' ἂν ἀστῶν — ἐξείποιμί τῳ, οὔτ' ἂν τέκνοισι 1525. οὔτ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν, οὐδὲ τἄργα 1577. μῦθος — οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετο Ant. 12. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη 17. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτε — δρῴης (ἂν) 69. Hic etsi non de duobus idem videtur dici, ratio tamen constat, communis enim utrique sententiae est notio πράσσειν, idque et ad κελεύσαιμι subaudiendum ex interposito enuntiato εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, et in

δρῴης ἂν quamvis alio verbo subrogato inest. οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι — οὔτ' ἂν φίλον — θείμην 185. οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν 239. σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν — ἐξεφαίνετο 257. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν 271. οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην 535. sc. ὥστε τὴν αἰτίαν φέρειν, quod ex prioribus subaudiendum, sicut v. 69. σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς, οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων 783 ch. οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός με — ὕμνος ὕμνησεν 807 m. οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις, οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα 813 an. οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, οὔτ' εἰ πόσις μοι — ἐτήκετο 896. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς 908. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν 1059. βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1142. αἰῶνα — οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ τῳ κακός Trach. 3. προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα (γλῶσσαν) 323. οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη 480. οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς 557. οὔτ' ὀδυρμάτων ἔλειπετ' οὐδὲν — οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν 932—934. οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζε — ἔστι μοι ἐξανύσαι 1017. τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεύς 1037. οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν Ai. 391 m. πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς El. 137 ch. οὔτε γὰρ — παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος, οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων 174 ch. οὔτε σωφρονεῖν — οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν 299. οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν 770. οὔτ' ἐμοῦ κατ' ἀξίως πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου 790. οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων 856. οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν 901. cf. Ant. 69. 535. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους 1039. κοὔτε — λουτροῖς ἐκόσμησ' — οὔτε παμφλέκτου πυρὸς ἀνειλόμην — βάρος 1127. οἷ' ἂν οὔτε τις δμώων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών 1316. ὁ χυμὸς οὔθ' ὅπως ἀφῇ (οὔτ' ἀφεθῆναι πως) θέλει, οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν Ach. Am. I. 6 (162 D.). οὔτε γὰρ γάμον — οὔτ' ἂν ὄλβον — εὔξαιμ' ἂν ἔχειν Creus. III. 1 (324 D.). οὔτε με εἰς Δωδῶνος οὔτε Πυθικὰς γύας τις ἂν πείσειεν — Niptr. I. 1 (401 D.). οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος — ἐλθὼν Polyx. III. 4 (470 D.). οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 2 (499 D.). οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός, οὔτ' ἀχρείων τὸ λίαν κακός Tyr. XI. 2 (583 D.). ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει inc. LII. 2 (709 D.). — Ter ponitur: πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί, οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου Phil. 72. δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως, οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτός, οὔτε σῆς χθονός Oed. Col. 915. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος Trach. 132—34 ch. ἐρῶ σε δεινὸν οὐδέν, οὔθ' ὅπως φυγὰς — ἐξελήλασαι χθο-

νός, οὔθ' ὡς ὁ Τυδεὺς — ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται, οὔθ' ὡς — ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. VIII. 1—5 (153 D.). Dudum enim et iure correctum, quod interiectum duobus οὔτε legebatur οὐδέ. — *Quater* deinceps ponitur Ai. 1178., quo tamen loco οὐ in primo membro Herm.; item Ant. 4. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐστι, verum etiam hoc, si recte duabus virgulis circumpositis ἄτης ἄτερ a ceteris segregavimus, ad ter positi οὔτε exempla referendum erit. — *Quinquies* positum, verum non pari membrorum dignitate, sed ut ultima duo cum tertio accuratius colligentur, semel exstat. κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία, οὔθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω Trach. 1047—1050. Sententiae enim quadrifariam divisae membra sunt οὐ λόγχη, οὔτε στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία, denique terrae hominibus cultae, quod quartum membrum rursum tripliciter dividitur, Ἑλλάς, βάρβαρος, ἡτισοῦν. De Ai. 1178. mox videbimus.

2. Sed aliter etiam varie ponitur. Primum enim aliquando οὔτε *infertur cum praecessit negandi particula simplex*; de quo genere Hermannus disseruit ad Ai. 282. 1178. et in censura Medeae Elmsleianae ad v. 4. et 1321., acutius ille aliqua, quam vere; contra quae disputavit Reisig. ad Oed. Col. Comm. Cr. p. 259. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν ᾤκτειρεθ' οὗτος, οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ El. 1404. Librorum consensus est, nisi quod Flor. Δ. ἀλλ' οὐ σέθεν habet. Sed sic demum probari ea scriptura poterit, si in recitando paulisper subsistas post ᾤκτειρετο, quo facto οὗτος οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ una complectimur et ᾤκτειρετο utrumque spectat, ante οὗτος subaudito οὔτε. Alia exempla ab hoc diversa et insuper in coniectura posita sunt, Oed. Col. 707. τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει. Libri bis οὔτε, praeter Par. B. Vat. Ven., in quibus οὐδὲν εὐαρός: nam praeter illud οὔτε veteres libri etiam νεαρός, νέος Tricliniani. Illud Hermannus coniecit, sed certe usitatius esset οὐδέ. Par ratio Ai. 1178. οὐ στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν. Libri omnes οὔτε. Hermannus correxit propter antistrophicum versum, quem ipsum Triclinius, cum strophico non congruentem corruperat. Non minor dubitatio inest in οὔτοι — οὔτε. οὔτοι σ' ἀπείργειν οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω Ai. 423. οὐδέ suadebat Elmsleius. Quanquam οὔτε aliquanto plus excusationis habet post οὔτοι illatum, et firmari videtur ab Eustathio p. 914, 32.: οὕτω καὶ Σοφ. ἐν Αἴαντι δυσὶν ἐννοίαις μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἔνθα λέγει ὡς οὔτε κωλύειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν οὔτε συγχωρεῖν, τοιαῦτα παθόντα κακά. Nam illud οὔτοι ποθ' οὑχθρός, οὔθ' ὅταν θάνῃ, φίλος Ant. 518, aperte vitiosum,

ut in quo non insit ulla divisio; opus igitur adverbio οὐδέ, ne — quidem, id quod Brunckius de coniectura restituit et nunc repertum est in Laur. a. Incertum est etiam οὔ τι μή sequente οὔτε. ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆςδε Καδμείας ποτὲ ὄνησις ἥξει Oed. Col. 452. Elmsleius de coniectura οὔτε μή; id minime placet, cum suo iure dicatur et longe significantius οὔ τι: illud dubites, anne potius οὐδέ corrigendum sit in altera sententiae parte. — V. Frankium de Part. Neg. t. II. p. 21. Aliquoties iteratum οὔτε post οὐ inferri bene potest, a simplici negandi ratione cum ad partitionem transitur: v. Trach. 1047.

3. Reperitur etiam οὔτε specie quidem oppositum alteri οὔτε in sententiae divisione, sed ut revera non opponatur, sed subaudienda sit negandi particula. οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω Ai. 1211. οὔτε σοῦ minime colligandum cum prioribus οὔτε bis positis. Haec enim dividunt sententiam; sequitur inde altera divisio qualem in Trach. 1047. vidimus, quam consentaneum erat hoc modo inferr, καὶ δὴ οὔτ' Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ vel sic, οὐκ Ἀχαιῶν, οὐδέ σου. Et οὐδέ quidem dici non potuit nisi ante Ἀχαιῶν etiam inserta negatione; quod si non fieret, auditores Graecorum quidem, sed non de Aiace imperium penes Atridas fuisse dici putarent. Est igitur oratio ἀνακόλουθος quadam necessitate expressa.

4. Οὔτε ita dictum, ut altera sententiae pars οὐ in principio positum praeferat, tractavimus. Infertur autem τε post οὔτε in eiusmodi partitione, ut prior sententiae pars affirmetur, altera negetur, quod iam in μήτε tetigimus. Nam quod contrarium est, ut praecedat τε, inferatur οὔτε, id cogitari quidem recte potest, sed apud Sophoclem exemplum non habet. Quod unum erat ἐγώ τ' ἐμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ Oed. R. 332., a Brunckio inde correctum ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτόν, ut ipse dicit, ex uno suorum codd. quem magnopere vereor ne ipsius fuerit ingenium, et Athenaeo X. p. 453, e.: est id etiam in Barocc. 1.; ἐγ' οὔτ' Aug. c. et pro diversa scriptura in Flor. Γ. Rell. ἐγώ τ', sed in Laur. b. c. supra scriptum οὐ. In gl. ap. Brunckium legitur ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ. Id ferri non potest. — οὔτε — τε his exemplis firmantur. κοὔτε σύμβουλον δέχει, ἐάν τε νουθετῇ τις —, στυγεῖς Phil. 1305. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι Oed. R. 653 ch. οὔποτε in edd. vett. scribitur; illud est in Laurr. tribus et Triclinianis. οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν Oed. Col. 1399. οὐ δῆτα — οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προςόψει κρᾶτα Ant. 759. οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις El. 342. οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθής, τό τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα 1067 ch.

οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ' οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Aload. XI. 4 (109 D.). V. Elmsl. ad Med. 431. not. r. (iniuria tamen is Trach. 1153 s. 1143. Herm. in eius loquendi rationis exemplis enumerat), et Stallb. ad Plat. Protag. p. 309, b. (p. 20.). Hic *gradationem* ita aliquoties significari scite observavit, firmaturque hoc Sophocleis exemplis Oed. R. 653. Phil. 1305. El. 342.

5. At δέ post οὔτε illatum non minus descivisse a legitima sententiae ratione scriptorem arguit, quam si οὔτε semel dictum et οὐδέ componantur. v. Franckium l. c. p. 18. Herm. Cens. Med. Elmsl. 431. et ad Oed. Col. 423. Matth. Gr. Gr. p. 1226. Unum est apud Sophoclem exemplum Trach. 1141. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν· παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει, τοὺς δ' αὖ τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις. — οὐδέ post οὔτε illatum in οὐδέ pertractavimus (v. n. 8.), ibidem dictum est οὐδέ primum inferri, οὔτε bis aut saepius iteratum sequi nisi in partitione non posse sine anacolutho (v. n. 5.).

6. Cum aliis negandi vocabulis οὔτε uno enuntiato recte colligatur, ita ut altero οὔτε sequente fiat partitio eius, quod principio simpliciter negavimus. οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ Phil. 230. οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς Oed. R. 609. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον 857. οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ 1020. ὁθούνεκ' οὐκ ὄψαιντό νιν οὔθ' οἵ 'ξέπραξαν, οὔθ' ὅποι 'ξέρχα κακά 1272. πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν — βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Oed. Col. 618. οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους 992. οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία θύελλα 1654. οὐδὲν γὰρ οὔτ' — αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐστι Ant. 4. οὐδεὶς μῦθος — οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετο 12. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν 271. οὐ γάρ ποτ', οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, οὔτ' εἰ πόσις μοι — ἐτήκετο, βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον 896. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον — βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην 1142. Hic quidem οὐκ abundare nobis videbitur. οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν — οὔτ' ἂν στρατὸς — ἄρχοιτο Ai. 1052. Eadem ratio est, cum secundum membrum affirmando adiungitur particula τε. οὐ δῆτ' ἔμοιγε — οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτα Ant. 759. οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ' οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Aload, IX. 4 (109 D.). Cum οὔτε bis positum partitionis significans est, et priori infertur aliud negandi vocabulum, fortius negatur sententia. πέ-

πλεύσας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί, οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Phil. 72. σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ant. 783 ch.

7. Semel οὔτε in altero membro sententiae μήτε excipit. Id sic fit, ut partitione instituta alterum tamen caput eo sensu dictum inferatur, cui οὐ negatio accommodata non sit. οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Ant. 682. Primum potentiali modo dictum, alterum optandi.

8. Praeter ea quae iam tetigimus, haec de vitiosa aut incerta quorundam exemplorum scriptura monenda sunt. τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποτέ — οὐδ' ἀκάματοι θεῶν μῆνες Ant. 603 ch. Sic οὐδέ Aldina et Brunckii, ut videtur, codd.; nam οὔτ' ἀκάματοι ille ab uno scholiasta memoratum prodit. Id est etiam in Laur. a., ita ut hoc exemplum in legitimis primitivae significationis habeatur. Idem vitium insederat inc. L. 7. (708 D.): οὔτε δαιτὸς οὐδὲ χέρνιβος θιγών, ubi nunc pariter legitur οὔτε χέρνιβος. Illud librorum οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν Ant. 844 m. significationem particulae legitimam habet, sed in disparitate antistrophici versus dubiam scripturam: ut aliis alia conicere, Hermanno nunc lacunae signum ponere placuerit. Denique in Ai. 282. iniuria librorum scripturam τί τῇνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων σάλπιγγος; Hermannus mutavit οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων corrigendo ex Suida v. χρήματα et πεῖραν, orationem ἀνακόλουθον et per se dubiae fidei ex lexico innumeris eiusmodi scatente mendis ingerendo. Molestam dicit nominis ἄκλητος per duo diversa explicationem, quae molestia tollitur, siquidem ἄκλητος ipse interpretatur sponte. Nemini quidquam molestum videretur, si scriptum esset καὶ δὴ οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς οὔτε σάλπιγγος κλύων. Copula καί autem aequo animo carebimus.

Οὔτοι non sane. Scribendum ἐφ' ἕν videtur, nec ullum apud Sophoclem documentum est, quod cogat secus. οὔτοι νεμεσητόν Phil. 1178 m. Flor. F. οὔ τι. οὔτοι βίαν μοι — πόθος Oed. R. 518. οὔτοι σ' ἀφήσω Oed. Col. 861. οὔτοι καθέξω θυμόν 878. οὔτοι κατάμεμπτ' ἔβητον 1692 ch. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν Ant. 519. κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα 674. οὔτοι σ' ἀπείργειν — ἔχω Ai. 423. οὔτοι θεατός 898. οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα — λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις El. 135 ch. οὔτοι σοὶ μούνᾳ — ἄχος ἐφάνη 150 ch. οὔτοι σύ 781. οὔτοι χρὴ — γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 1 (148 D.). — Inferuntur aliae particulae: οὔτοι ἄρα in οὔτἄρα coalescens in ἄρα exposuimus. οὔτοι γε eatenus dicitur ut interponatur medium aliquid. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος Oed. R. 629. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γε — πιστώσομαι Oed. Col. 656. κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Trach. 491. οὔτοι μάτην γε El. 763. —

οὔτοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων — τις ἄξει Oed. Col. 173 cll. — οὔτοι — μή non dicitur nisi interposito vocabulo. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ Ai. 557. — οὔτοι ποτέ. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς El. 1173. οὔτοι ποθ' οὑχθρὸς οὐδ' ὅταν θάνῃ φίλος Ant. 518. οὔτοι ποθ' ἥξει τῶν ὄκρων Polyid. III (463 D.). Insuper additur aliis interpositis γε: οὔτοι ποτ', ὦναξ, τόν γε Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως Oed. R. 852. Turbari particula γε sententiam, quod post δικαίως inseri debuerit, Hermannus putat; vix assentior. Probabilis tamen cod. Flor. scriptura τόνδε Λαΐου. Cum alia particula negante coniungitur, ut neget fortius, Ant. 674. Ipsum οὔτοι infertur post ἀλλά El. 135. Utrumque iam apposuimus. Fere omnia haec initio versus positum οὔτοι habent; ut non potissimum Aeschylo is particulae locus placuerit, quod visum censori Eumenidum a Muellero editarum p. 75.

Οὗτος. I. Primum recensebimus, quae οὗτος aut adiective aut substantive aut adverbialiter dictum exhibent exempla.

1. *Adiectivum* est igitur, et cum *articulo* dictum. *Sing. nom.* οὗτος: οὗτος ὁ — δόλιος Ὀδυσσεύς Phil. 602. τὸν ἄνδρα — οὗτός ἐστιν ἐνθάδε Oed. R. 451. Subaudiendum enim ἀνήρ. ὁ μάντις οὗτος 562. οὗτος ὁ σοφός 568. ὁ χῶρος 732. οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος 1452. ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ὁ σκληρὸς οὗτος — Πάλλας Aeg. I. 6 (19 D.). — αὕτη. αὕτη — ἡ λόγοισι γενναία γυνή El. 279. αὕτη ἡ τέχνη Oed. R. 442. — τοῦτο. τοῦτο τοὔνειδος 523. τοῦτο τοὔπος Ant. 925 al. Ai. 1117. τοῦτο τοὔργον Oed. R. 847. τοὐπίκλημα τοῦτο Oed. R. 529. τὸ συγγενὲς τοῦτο Oed. Col. 775. τοὔργον τοῦτο Ant. 273. τὸ πῆμα τοῦτο Phil. 754. τὸ δῶρον τοῦτο inc. LXXVI. 1 (749 D.). — *gen.* τούτου τἀνδρός Trach. 350. Ai. 119. Oed. R. 1044. τοῦ λόγου τούτου Oed. R. 520. — ταύτης. τῆς κόρης ταύτης ἕκατι Trach. 352. ταύτης τῆς νόσου Ant. 1039. — *neutrum* τούτου adiective dictum non legitur. — *dat.* τούτῳ. τῷ ξένῳ τούτῳ Oed. R. 814. — ταύτῃ. τῇ πόλει Trach. 245. ταύτῃ τῇ τέθ' ἡμέρᾳ Ai. 492. — *neutrum* τούτῳ Sophocli adiectivum non est. — *accus.* τοῦτον. τὸν αὐτὸν ἄνδρα Phil. 128. τὸν ἄνδρα τοῦτον Oed. R. 236. 449. τοῦτον τὸν ἄνδρα 947. Ant. 668. τὸν τύραννον τοῦτον Oed. 799. — ταύτην. τὴν πόλιν Ai. 1061. τὴν παῖδα ταύτην Ant. 693. — τοῦτο. τοὔνειδος Trach. 254. τοῦτο τοὔπος Ai. 851. Oed. R. 1144. Oed. Col. 303. τοῦτο τὸ φάρμακον Ai. 1234. et τὸ φάρμακον τοῦτο Trach. 682. τοῦτο τὸ δῶρον Oed. Col. 432. τοῦτο τοὔργον Ant. 84. et τοὔργον τοῦτο Oed. R. 349. Ant. 273. τό γ' ἔργον τοῦτο Ant. 321. τοῦτο τἀγαθόν 275. τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 96. — *Dualis* cum articulo non dicitur substantive. — *Pluralis nom.* τἄργα ταῦτα Ai. 39. τἄπη ταῦτα 501. et ταῦτα τἄπη 732. τὰ λῷστα ταῦτα Oed. R. 1067., nisi

ταῦτα subiecti vices ibi tuetur. ταῦτα τἀξευρήματα Oed. R. 378. Ceterae nominativi partes cum articulo sociatae non exstant. — *gen.* adiective dictus non legitur. — *dat.* τούτοις τοῖς νόμοις El. 1032. τοῖς λόγοις τούτοις Phil. 517. — ταύταις omnino non est apud Sophoclem, τούτοις genere neutro non legitur nisi substantive dictum. — *accus.* τούτους τοὺς ἄνδρας Phil. 456. τοὺς νόμους τούτους Ant. 515. Femininum ταύτας articulo caret. ταῦτα τἄπη El. 393. τὰ τόξα ταῦτα Phil. 113. 963. τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτα 1044. ταῦτα τὰ κλεινὰ τόξα Phil. 564. τὰ λαμπρὰ ταῦτα ἔπη Oed. Col. 725. τὰ πάντα ταῦτα μοχθήματα. — *Abest* autem *articulus* persaepe. *Sing. nom.* οὗτος σύ Oed. R. 532. 1121. ubi necessario abest articulus. πατὴρ οὗτος σός El. 520. τίς ὄρνις οὗτος Tyr. VI. (573 D.); hic non magis articulus ferri potuit. χῶρος οὗτος inc. LXXXII. 3, 1 (757 D.). — αὕτη — ἀγορὰ Λύκειος El. 6. παῦλά τοι κακῶν αὕτη Trach. 1246. αὕτη γάρ ἦν σοι πρόφασις Phil. 1022. αὕτη κέλευθος Ant. 973. αὕτη πόλις inc. XIX. 1, 2 (674 D.). — τοῦτο. φθέγμα τοῦτο Oed. Col. 1179. νόσημα τοῦτο Ach. Am. I. 1 (162 D.). — *gen.* τούτου. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων El. 549. Subaudiendum enim λόγου, pariter atque in ἀρχῆς ad ταύτης Oed. R. 385. χθονός Ant. 189. τύχης ταύτης Oed. R. 1036. — *dat.* ταύτῃ subaudito ἡμέρᾳ El. 272. ταύτῃ σὺν ὀργῇ Trach. 717. ταύτῃ sc. νήσῳ Phil. 301. — *acc.* τοῦτον ἆθλον Trach. 86. — ταύτην Ἰόλην 418. μητέρα El. 266. ταύτην φύσιν Phil. 164. γνώμαν 842 ch. ἡμέραν Oed. R. 831. παῦλαν Oed. Col. 88. ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην Capt. VII (38 D.). — τοῦτο κακόν El. 1182. et inverso ordine κακὸν τοῦτο Ai. 509. Oed. R. 1033. τέλος Trach. 166. λέχος 1216. δώρημα Ai. 646. κλέος 756. ξίφος 1013. νόσος Oed. R. 138. μίασμα Ant. 1029. τοῦτ' ἐκεῖν' — ἄχθος El. 1104. τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον Oed. Col. 472. τοῦτ' αὖ κήρυγμα Ant. 7. — *Dualis.* τούτοιν σκήπτροιν Oed. Col. 852. — *Plur. nom.* ταῦτα κειμήλια El. 430. ἔργα Phil. 404. — κράτη Ant. 481. ταῦτά γ' ἄλλα ῥάκη Phil. 48. — *gen.* πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, τούτων ἐνεγκὼν τἀπιτίμια El. 682. — *dat.* τούτοισιν οὐκ ἄλλοισιν (νόμοις) Oed. Col. 912. — *accus.* ταύτας ἄτας El. 217 m. στολὰς ταύτας Oed. Col. 1359. τάξεις ταύτας Naupl. V. 3 (379 D.). — ταῦτ' ἔπη Phil. 1222. Oed. Col. 635. τέλη inc. LVIII. 8, 2 (719 D.).

2. Longe frequentius *substantivum* est, aliquando addito adiectivo vel pronomine alio, saepius nude dictum. *Sing. nom.* οὗτος Phil. 180 ch. 412. 420. 433. οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος 581. οὗτος 592. 976. 1062. 1067. 1421. 1423. οὗτος σύ Oed. 532. 1121. οὗτος 672. 954. τίς οὗτος 1041. clarum est enim, τίς praedicati vice fungi, velut Oed. Col. 68. 1254. El. 1338. οὗτος 1045. 1055. 1139. 1150. 1156. 1180. 1493.

Oed. Col. 1623. Ant. 1001., quod tamen etiam aliter explicare possis. 1075. ὁ πάντ᾽ ἄναλκις οὗτος El. 293. οὗτος 916. 1431. 1403. 1425. Trach. 357. 401. 443. 475. Ai. 71. 89. 405. 521., quod ipsum quoque adiectivum dixeris. 949. 991. 1021. 1026. 1039. 1066. 1193 ch. 1253. 1261. 1315. 1351. Naupl. V. 1 (379 D.). Pal. I. 1 (380 D.). — αὕτη Phil. 748. Ant. 398. 422. 476. 669. El. 363. 781. 1466. — τοῦτο Phil. 408. 518. 644. 654. 1107 ch. Oed. R. 119. 370. 739. 786. 1013. 1058. 1356 ch. Oed. Col. 46. 410. 514 m. 548 m. 552 ch. 865. 1178. 1582. Ant. 296. 334. 646. 718. Ai. 773. El. 59. 231. 401. 1206. Trach. 288. 455. 458. 572. 673. 676.— *gen.* τούτου *masc.* Ai. 124. Phil. 439. Oed. R. 106. 429. — ταύτης El. 665. Trach. 361. 431. 476. — τούτου *neutr.* El. 568. Ai. 1244. Phil. 284. Oed. Col. 292. 475. Ant. 637. — *dat.* τούτῳ *masc.* Phil. 842 ch. 1064. Ai. 1362. — ταύτῃ non legitur substantive dictum. — τούτῳ *neutr.* Phil. 1078. — *accus.* τοῦτον Phil. 112. 440. 442. 587. 830 m. Oed. R. 226. 1120. Oed. Col. 908. 1519. Ant. 183. 203. 661. 1151. Ai. 80. 1120. 1287. 1321. — ταύτην sic non legitur. — τοῦτο Phil. 77. 117. 231. 232. 233. 238. 289. 292. 417. 434. 436. 473. 599. 752. 792. 857. 860. 894. 901. 969. 1010. 1158 ch. 1407. 1426. Oed. R. 69. 129. 287. 355. 547. 548. 584. 728. 766. 849. 860. 958. 1005. 1061. 1070. 1071. 1366. 1438. 1512. Oed. Col. 25. 270. 360. 404. 453. 505. 579. 601. 821. 975. 1170. 1472. Ant. 61. 72. 98. 188. 216. 218. 305. 328. 492. 494. 500. 504. 534. 702. 758. 1229. Trach. 71. 97. 147. 294. 402. 407. 412. 428. 575. 913. 1101. 1212. Ai. 116. 263. 412 m. 532. 548. 553. 948. 1113. 1349. 1374. El. 367. 400. 407. 581. 595. 865. 892. 898. 976. 996. 1034. 1164. 1167. 1196. 1496. Ter. V. 2 (515 D.) an. — *Dualis* ταύταιν Oed. Col. 863. 1151. Oed. R. 1504. hic quidem dativus. — τούτω El. 969. — *Plur. nom.* οὗτοι Phil. 307. 372. Ant. 705. — αὗται Trach. 241. — ταῦτα Phil. 638. 663. 768. 975. 978. Oed. R. 126. 291. 731. 737. 834. 935. 982. 984. 1097. 1336 m. 1442. Oed. Col. 62. 264. 383. 791. 897. 1433. 1445. 1766 an. Ant. 37. 211. 274. 435. 453. 1315. Trach. 449. 467. 1164. 1206. Ai. 270. 371. 465. 1066. 1250. El. 307. 343. 430. 536. 751. 756. 926. 1037. 1140. Aload. V. 1 (103 D.). Creus. VI. 1 (321 D.). Scyr. VI. 4 (501 D.). — *gen.* τούτων *masc.* El. 263. 340. 1363. — τούτων *neutr.* El. 100 an. 392. 418. 423. 429. Trach. 337. 1238. 1255 an. 1268 an. Ai. 163 an. 321. Phil. 66. 74. 191 an. 428. 614. 910. 1046. 1343. Oed. R. 1140. Oed. Col. 397. 483. 486. 527 m. 646. 1038. 1144. Ant 35. 454. 922 an. 1061. 1155. — *dat.* τούτοις *masc.* Phil. 880. 1313 Ant. 504. El. 222 232 m. 353. 693. 1362. — τούτοις *neutr.* Oed. R. 871 ch, nisi referendum ad νόμων mentionem. Oed. Col. 389. 1264. Ant

39. 479. Trach. 1154., rectius enim de priorum vaticiniorum sententia et argumento intelliges, quam de vaticiniis ipsis κατὰ τὸ σημαινόμενον, id quod fieri necesse, cum non praecesserit pluralis numeri nomen. Ai. 669. El. 1335. Past. V. 1 (447 D.). — *accus.* τούτους Phil. 878. 1032. Oed. R. 1385. Ant. 293. Trach. 343. El. 347. — ταύτας Trach. 243. 298. Oed. R. 1522. — ταῦτα Phil. 11. 67. 110. 294. 348. 380. 409. 411. 449. 561. 563. 591. 610. 622. 651. 761. 863. 909. 1012. 1061. 1163 ch. 1232. 1309. 1320. 1323. 1327. 1339. 1368. 1383. 1385. 1419. 1454 an. Oed. R. 235. 252. 269 317. 332. 368. 372. 426. 429. 440. 460. 537. 553. 575. 658. 737. 794. 828. 973. 1038. 1166. Oed. Col. 296. 367. 415. 421. 456. 491. 767. 801. 813. 842. 875. 886. 939. 955. 960. 990. 1039. 1291. 1346. 1395. 1455. 1634. 1761 an. 1763 m. Ant. 33. 64. 93. 289. 324. 571. 546. 654. 899. 905. 1002. 1010. 1064. 1089. Trach. 188. 284. 370. 421. 423. 479. 490. 495. 547. 597. 894. 1047. 1066. 1225. Ai. 165 an. 385. 839. 922., qui et nominativus haberi potest. 950. 1002. 1015. 1045. 1094. 1214. 1259. 1261. 1267. 1292. 1325. El. 73. 193. 248. 292. 377. 439. 440. 568. 581. 610. 635. 645. 815. 921. 1019. 1022. 1031. 1145. 1242. 1358. 1463. Aload. VII. 1 (105 D.). Erig. I. 2 (225 D.). Hippon. I. 1 (284 D.). Lac. II. 3 (337 D.). Ter. VII. 11 (517 D.). inc. XIV. 1 (668 D.). C. 10 (779 D.). Si qua in his est, quae quidem exigua reperitur, scripturae discrepantia, in recensendis pronominis significationibus memorabitur. Ceterum substantive dictum pronomen ita etiam positum notavimus, ut esset quidem, quod ex prioribus intelligeretur, sed longiore intervallo diremptum, ut id faciendi nulla sit necessitas.

3. Ad *adverbiorum* significationem hae formae deflexae sunt. Scilicet non enumeramus ea, quibus praepositiones adiunctae vim illam efficiunt; ea enim ad substantivi pronominis naturam commode revocantur. *Dativum* refert ταύτῃ *hac parte*, cum gestu monstrantis prolatum: ὡς ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ᾽ αὖ δύνῃ πάλιν Phil. 1315. Sed saepius demonstrandi manu nulla mentio inest, quanquam a locis desumpta dicendi formula. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι Phil. 1434 ch. Corrigit γνώμην ταύτην Elmsl. ad Heracl. 1053., secundum Aristoph. Eccl. 658.; contra ex Sophocle comicum corrigendum putabat Toupius. Sed intelligendum ψῆφον: v. Hemsterhus. ad Thom. M. v. θέσθαι p. 443. Ceterum cod. Flor. Γ. ταῦτα. φιλεῖ γὰρ ταῦτα μὴ ταύτῃ ῥέπειν Ant. 718. v. ῥέπω. μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι 927 an. *hac via confirmatum iri*, i. e. *eventum eum fore.* κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων Oed. Col. 1302. *eadem illa*; proprie eodem vergentia. — Accusativum refert τοῦτο. Id bifariam dicitur; τοῦτο μέν illato deinceps τοῦτο δέ s. τοῦτ᾽ ἄλλο s. εἶτα δέ, *cum — tum* s. *et — et* significat. τοῦτο μέν,

παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα — κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν Phil. 1329. τοῦτο μέν, πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δέ — Oed. Col. 441. τοῦτο μέν, τὰ Λαΐου σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη· τοῦτ' αὖθις — Ant. 165. τοῦτο μέν, νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει· ἐξίσταται δέ Ai. 655. καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἰὼν πεύθου — τοῦτ' ἄλλο Oed. R. 603—605. v. Herm. Ratio apparet huius usus, si consideres Ant. 61.: ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν —, ἔπειτα δέ: ibi enim τοῦτο, quanquam obiective suspensum ab ἐννοεῖν, continuativas particulas ἔπειτα δέ sequentes habet. Deinde τοῦτο *consilio significando* dicitur, velut πρὸς τοῦτο, cf. Elmsl. ad Oed. R. 1005. coll. Intpp. Greg. Cor. p. 30. μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην Oed. R. 1005. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν χωρεῖ Ant. 334 ch. rectius eximitur, ut generalis sententia sit relato ad illud quod intelligitur, τὸ δεινὸν ἐκεῖνο, ἤγουν ὁ ἄνθρωπος: quanquam Brunckio dici visum pro κατὰ τοῦτο.

II. De significatione pronominis nihili faciendum Matthiae decretum (Gr. Gr. §. 470, 1.) ὅδε sequentia, οὗτος praecedentia spectare maxime; id quod ne tum quidem, cum componuntur illa inter se et cum pronomine ἐκεῖνος, verum esse reperitur. Vide quae in ὅδε disputavimus.

1. Igitur οὗτος longe minus graviter et manifesto demonstrans quam ὅδε, quando praesens aliquid vel circa positum indicat, in eam provinciam quasi precario admissum est; quod sentientes Attici scriptores οὑτοσί procuderunt. Legitimam enim hanc significationem habet, ut, quanquam paulo fortius, quam αὐτοῦ αὐτῷ αὐτόν aut *rei iam memoratae referat mentionem et imaginem*, aut *sequentibus* quasi *ante nuntiando praeludat*.

a. Inprimis *substantive* dictum ita *refertur ad priora, ut in alia insit enuntiatione.* οὗτος — κἀκ' ἐξήρυκε Phil. 420. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν 433. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε 592. παρῴσας οὗτος ἐμπάλιν λέγει Trach. 357. ὥςπερ οὗτος ἐννέπει 475. Discesserat nuntius; non est igitur *iste*. οὗτος τί κρύψει Ai. 991. οὐκ — ᾤκτειρεθ' οὗτος El. 1404. — ἥκει γὰρ αὕτη Phil. 748. — ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο Phil. 292. οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι Ai. 1194 ch. οὔτι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγε Phil. 408. καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν — γενήσεται 654. εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Oed. R. 199 ch. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι 370. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' — ἐνθύμιον; 739. ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦτο 786. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν 1356. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται Oed. Col. 865. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον 1582. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ Ant. 296. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου — χωρεῖ 334 ch. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν 718. τοῦτο γὰρ — ἥδιστον κλύειν Trach. 288. τοῦτ' ἠφά-

φίσται 673. ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων; El. 231 m. τῷ τοῦτ' ἤρεσεν; 401. τοῦτο δ' οὐχὶ σόν 1206. — *gen.* ποίου γε τούτου πλὴν Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Phil. 439. πατρίδα τὴν ταύτης Trach. 361. ταύτης πόθῳ 431. ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερος 476. omnia Iolen spectant, quae cum ceteris captivis intra abducta non adest amplius. τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν Phil. 284. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου Oed. Col. 292. *quod intercedit temporis.* τούτου θανεῖν χρὴν αὐτὸν οὕνεκα El. 568. τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται Ant. 637. τούτου χάριν Oed. Col. 405. τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι Ai. 1244. — *dat.* εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις Phil. 842 ch. ἐν τούτῳ *interea*, 1066. — *acc.* κέρδος δέ μοι τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν; Phil. 112. οὐ τοῦτον εἶπον 440. τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; 442. τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν 830 m. τοῦτον (interfectorem) κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί Oed. R. 261. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς 1120., in qua sententia τοῦτον quanquam proxime colligatum videtur cum relativa statim insequente, interno tamen vinculo prioribus applicatur; sic enim nuntius Oedipo respondet, quaerenti ἦ τόνδε φράζεις; — τοῦτον δ' ἐγὼ ἄτρεστον οὐ μεθῆκ' ἄν Oed. Col. 908. Creon dicitur, quem allocutus modo Theseus ipsum erat eodem versu, et redit ad alloquendum v. 913. Insigne in ea re cernitur poetae artificium, irati regis ut describatur ingenium verba ita dispensantis, ut praecipua orationis momenta ad hostem conversus proferat, explicando quasi interposita ad chorum. τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ 1518. τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183. τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαι 203. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν 661. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν Ai. 80. Aiacem, de quo collocuti erant. ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίᾳ χαίρειν γένει Oed. R. 1070. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν Ant. 400. ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων El. 367. — τοῦτό γ' ἔρξας Phil. 117. ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γε 231. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν 233. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο 238. ἐπίστω τοῦτό γε 417. λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω 434. σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν 475. Inscite quidam τοῦτο ad ὄνειδος retulerunt; quanquam distinctionibus circumpositis post δέ et τοῦτο minime opus. ἐγώ σε τοῦτο — πᾶν ἐκδιδάξω 599. μὴ δῆτα τοῦτό γε 752. τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν 792. οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως οὕτως ἐνεγκεῖν 860. τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι 894. 901. τοῦτο μὲν οὐδ' ἢν θέλῃ δράσει 969. ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτό 1011. τί τοῦτ' ἔλεξας; 1158. *quid est quod dicis?* καὶ σοὶ — τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1407. κακὸν δὲ ποῖον — εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; Oed. R. 129. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην 287. ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις; 728. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; 766. μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς 860. εἰ τοῦτο πρῶτον

δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς 958. μὴ — ματεύσῃς τοῦτο 1061. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προςειπεῖν 1071. εὖ τοῦτ' ἴσθι 1438. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμῖν Oed. Col. 25. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα 270. τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα 360. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι 404. τοῦτ' ἐγᾦδα 453. πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ 603. τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις 821. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί 975. ὅςτις ἂν — τοῦτο προςχρῄζοι τυχεῖν 1170. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; 1472. τοῦτ' ἔστιν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον 1582. τοῦτο ποιούσῃ Ant. 72. τοῦτο βαστάζειν 216. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; 218. τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ 328. χὤταν τις — τοῦτο καλλύνειν θέλῃ 492. τοῦτ' ἔχων 494. σὺ τοῦτο μούνη — ὁρᾷς 504. οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε 534. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις El. 400. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο 407. ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς 581. εὖ τοῦτ' ἴσθι 595. cod. Ven. τόδ' ἴσθι. ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσα 865. τοῦτ' ἐπίσταμαι 898. ὅταν τις — μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 996. καὶ τοῦτ' ἀληθές 1035. πᾶσιν — τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1164. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; 1167. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο 1177. μὴ — τοῦτό μ' ἐργάσῃ 1197. φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν 1496. εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη Trach. 71. τῇδε τοῦτο συντρέχειν 294. τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; 402. τοῦτ' αὐτ' ἔχρῃζον, τοῦτό σοι μαθεῖν 407. τοῦτο δρῶν κυρεῖς 412. τοῦτ' ἐννοήσασα 575. ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτο 913. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; Ai. 263. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω 412 m. τοῦτό γ' ἀρκέσαι 531. τοῦτ' ἐπίστασο 958. τοῦτ' ἠπίστασο 1113. μὴ — τοῦτο δυςχερὲς ποιῶ 1374. Sic Elmsl. demum scripsit Oed. R. 737. ex codd., ut videtur, omnibus. Editi ταῦτα.

Adde πρὸς τοῦτο Trach. 1201. Ai. 553. Phil. 292. — *Dualis* exemplum certum hac significatione dicti non est. — *Plur. nom.* οὗτοι — ἐλεοῦσι μέν Phil. 307. δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε 372. non sunt enim qui praesentes commonstrantur, sed iudices, de quarum in armis decernendis iniustitia questus Neoptolemus erat. οὗτοι — ὤφθησαν κενοί Ant. 705. — κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία Phil. 638. παρέσται ταῦτά σοι 663. γένοιτο ταῦτα νῷν 768. ᾧ δέδοκται ταῦτα 978. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν Oed. R. 126. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτα 731. ἡμῖν μὲν ταῦτ' ὀκνηρά 834. ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι 982. σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη 1096 ch. ἦν ταῦτα 1336 ch. οὕτως ἐλέχθη ταῦτα 1442. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν Oed. Col. 62. κἀμοί γέ που ταῦτ' ἐστίν 264. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν — λόγων 387. οὐκ ἔστι σοι ταῦτα 791. ταῦτά σοι δεδογμένα 1433. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι 1445. ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ 1766 an. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα Ant. 37. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει 211. καὶ ταῦτ' ἐνίκα 274. ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα 453. μέλλοντα ταῦτα 1315. οὐκ ἔστι ταῦτα Trach. 449. Ai. 465. ταῦτα μὲν ῥείτω 467. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει 1164. ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1206. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦτα Ai. 371. ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα 1066. εἴπερ ὧδε ταῦτ'

ἔχει El. 307. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; 351. οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός; 536. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν 751. τί ταῦτα λέγω 756. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα 926. δέδοκται ταῦτα 1038. νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτα 1137. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων' ἔτ' ἐστί σοι; Aload. VI. 1. — *gen.* τούτων γάρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Phil. 66. τούτων οὐδέν 74. οὐδὲν τούτων 191 an. ἀντὶ τούτων 428. τούτων μὴ τυχών 614. πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη 910. τούτων κρατύνειν 1040. puto enim dici *illum saepe memoratum arcum*; potest tamen etiam spectari illud, quod eum manibus tenet et demonstrat. παθεῖν πρὸς τούτων 1343. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω Oed. R. 1140. τούτων χάριν Oed. Col. 397. ὅταν δὲ τούτων — τύχῃ; 483. τούτων ἀκοῦσαι 486. ἄνων — τούτων ἐθελητὸν οὐδέν 527 m. τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι 646. νοεῖς τι τούτων 1038. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει 1144. ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ Ant. 35. τούτων τὴν δίκην δώσειν 454. τούτων — κλαύμαθ' ὑπάρξει 922 an. τούτων σε — λοχῶσιν — Ἐρινύες 1061. ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν 1155. κοὐδεὶς τούτων οἶκτος El. 100 an. τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν 263. τὸ τούτων μῖσος 340. τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει 392. πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα 418. τούτων μὲν — προσάψῃς μηδέν 423. ἔνθα — τούτων πρόσεισι μηδέν 429. ἄλλοισι τούτων πλείοσιν 1363. τούτων ἔχω γὰρ — ἐπιστήμην ἐγώ Trach. 337. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς 1238. τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην 1255 an. κοὐδὲν τούτων 1268 an. τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai. 163 an. τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην 321. — *dat.* ἅλις πόνος τούτοισι Phil. 880. τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν δίκαιόν ἐστιν 1303. μέγας ἐν τούτοις θεός Oed. R. 871 ch. τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Ant. 504. μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις El. 232 m. οὐκ ἂν — τούτοις ὑπεικάθοιμι 353. τούτοις — μαχούμενοι 1362. — χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; El. 1335. ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει Ai. 669. ἀδελφὰ τούτοισιν Oed. Col. 1264. εἰ τάδ' ἐν τούτοις Ant. 39. τούτοις ἐπαυχεῖν 479. τούτοισι συμβαίνοντα Trach. 1154. — *accus.* εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας τούτους 1033. ἔμελλον — τούτους ὁρᾶν; Oed. R. 1385. ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν Ant. 293. λυπῶ δὲ τούτους El. 347. — μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου Oed. R. 1522. non *has qui adsunt*, sed *filias multum dilectas*, de quibus iam sermocinati ante fuerant. ταύτας ἐκεῖνος — ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα Trach. 243. Quanquam enim adstant illae, de quibus Lichas loquitur, respondet tamen ille ad id, quod Deianira ex eo quaesiverat, τοῦ πότ' εἰσι καὶ τίνες. — ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν; Phil. 11. εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα 67. πῶς — τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην 294. ταῦτ' — οὕτως ἐννέποντες 348. ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις 380. ταῦθ' ὁρῶν 409. ταῦτ' ἐσυλήθην 413. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα 449., quod ταῦτα

etiam sequentia praenuntiare potest. ἦ ταῦτα δὴ — δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν; 561. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμενα 563. ταῦτα — πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσέως λέγοντος 592. ταῦθ' ὅπως ἤκουσε 610. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτα 622. κείνοις μεθεῖναι ταῦτα 761. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν ποεῖς; 909. οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1013. ἅλλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν 1163 ch. οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' 1320. δεῖ γένεσθαι ταῦτα 1323. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα 1327. ταῦτα λέξας 1368. καὶ σοὶ ταῦτα — παρῄνεσα 1419. δαίμων ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν 1454 an. ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν Oed. R. 269. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα 317. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; 332. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; 368. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; 429. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου 460. ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; ξύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδίκ' εἰρῆσθαι 553. ταῦθ' ὅταν ζητῇς 658. κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα 794. ἆρ' οὐκ ἂν — ταῦτα κρίνων — ἂν ὀρθοίη λόγον; 828. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ 1038. εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν 1166. ταῦτα — δεδιέναι Oed. Col. 296. ταῦτα — Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; 415. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτα 421. ταῦτά σοι δράσαντι 491. τί ταῦτα πειρᾷ —; 767. οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων 801. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 813. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; 842. ὁρᾶτε ταῦτα —; 875. Ζεὺς — ταῦτ' ἂν εἰδείη 886. ταῦτα σοι — λέγω 939. ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον 955. ταῦτα δυστομεῖν 990. ταῦτ' ἐμηχάνω 1039. ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν — βουλήσομαι κυρεῖν ἐμοί 1291. ταῦτα — ἔστι μοι κομπεῖν 1346. ταῦτ' ἑκούσας στεῖχε 1395. ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος 1454 ch. ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν 1634. ταῦτα πράσσοντα 1761 an. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων 1763 an. ταῦτα — προκηρύξοντα Ant. 33. ταῦτ' ἀκούειν 64. εἰ ταῦτα λέξεις 93. ταῦτα — ἐρρόθουν ἐμοί 289. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας 324. οὐ μαρτυρήσει ταῦτα 511. τί ταῦτ' ἀνιᾷς με 546. ταῦτα — λέγω 899. ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν 805. ταῦτα — νοσεῖ πόλις 1002. ταῦτ' οὖν — φρόνησον 1010. ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω 1064. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς —; 1089. Θροεῖ Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα Trach. 188. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο 284. ταῦτα πολλοὶ — συνεξήκουον 370. πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος 423. ταῦτ' — οὔτ' εἶπε κρύπτειν 479. ταῦτα δρᾶν 490. ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; 894 ch. κοὐ ταῦτα λόγχη — ἔδρασέ πω 1047. ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα 1066. ὅταν κατεύχῃ ταῦτα Ai. 385. ταῦτα θρηνεῖσθαι 839. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἐστὶ 922. ταῦτα — μηχανᾶν θεοὺς 1015. ταῦτ' — ἀκούειν 1214. τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; 1259. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1267. σὺ ταῦτα — ὑπερμαχεῖς 1325. εἴρηκα — ταῦτα El. 73. θεὸς — ἦν ὁ ταῦτα πράσσων 193 ch. ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν 248. σὺν δ' ἐποτρύνει — ταῦτα νυμφίος 292. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβαί-

λειπται ποιεῖν; 377. ταῦτα μὲν μάθεις 440. ταῦτ' ἴδρα 569. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; 591. τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν 610. ταῦτα — ἴλεως κλύων 645. ταῦτ' ἐφορῶντες 815 ch. τὸ κρῖναι ταῦτα 1010. ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν 1030. εἰ ποιήσεις ταῦτα 1033. ταῦθ' ὁ δυστυχὴς δαίμων — ἐξαφείλετο 1145. ἔξοιδα, ναί, ταῦτα 1242. αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν 1358. ταῦθ' ὁρᾶν 1463. ξυναινῶ ταῦτα Lac. II. 3. ταῦτα — χρεὼν ἐπαινεῖν Ter. VII. 11. τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; inc. XIV. 1. ταῦτ' οὖν φυλαξόμεσθα C. 10. Adde locutionem πρὸς ταῦτα Oed. R. 426. Oed. Col. 456. 960. Ant. 654. Ai. 165 an. 950. 1045. 1094. 1292. Aload. VII. Hipp. I. 1. — Eadem ratio pronominis cum alio pronomine aut adiectivo dicti. τοῦτ' αὐτό μ' εἰςαεὶ φοβεῖ Oed. R. 1013. — ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτό Phil. 1011. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἔχει Oed. R. 547. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζε 548. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασκε Oed. Col. 581. τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον — μαθεῖν Trach. 407. κατ' αὐτὸ τοῦτό γε Phil. 436. — ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω Trach. 597. — πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου Phil. 863. ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν Oed. R. 252. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξειρητό σοι 984. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 435. ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην Ai. 1002. οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα 1250. μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ El. 1022. τὰ ποῖα ταῦτα; Oed. R. 291. 935. Oed. Col. 897.

Adde *καὶ οὗτος et is s. et quidem.* ἐξέλυσας — δασμόν —, καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον Oed. R. 37. τοιαῦτα — ὕβρισεν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος El. 604. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργυρῷ γε τὴν ψυχὴν προδούς Ant. 322., qui Creontis sermo nuntii verba explet v. 321.

b. Sed si *adiective* dictum nominibus additur, non modo priora respicit, sed significat etiam *illud quod memoravimus, cuius apud nos recordatio movetur, id quod sermone trivimus, quod notum omnibus, qui adsunt.* Haec igitur pronominis vis non *dialectica* potius, quam *ethica* vocanda est. — *nom. sing.* οὗτος — οὐδενὸς ὕστερος Phil. 180 ch. ὅς' ἂν οὗτος (ὁ παῖς) λέγῃ 1062. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; Oed. R. 562. ille multum memoratus Tiresias. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος 732. Quod enim sequitur οὐ explicationem priorem continet, nec refertur eo pronomen. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί 954. τίς οὗτος; 1041. κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος 1045. quae omnia synesin habent substantivorum ποιμήν et βοτήρ, proximis praecedentium versibus; plane ut ἣν — εὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα Oed. R. 69. τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν 849. sc. τοὔπος. τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους 1368 m. sc. τὸ κακόν. τούτοισι, κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται Oed. Col. 908. sc. νόμοις. τούτων ἐνεγκὼν τἀπιτίμια El. 682. sc. δρόμων καὶ διαύλων. κά-

κεῖνος ἐν τούτοισι 693. sc. ἁρματηλάταις s. ἁρμάτων ἐπιστάταις, et fortasse alia quaedam. — ἔνθα κλῄζεται δῆμος Κιθαιρὼν οὗτος 1452. τίς οὗτός ἔσται 1493. sc. ὁ γαμῶν ὑμᾶς, quod ex prioribus sumendum κατὰ τὸ σημαινόμενον. Non intelligentes hoc librarii in Brunckii cod. et Laur. c. ὅς inferserunt. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; Oed. Col. 68. τίς οὗτος; 1253. sc. ξένος ὁ πορευόμενος. Quanquam hic sicut in omnibus exemplis τίς exhibentibus non minus recte substantivi inesse vim dixeris. καὶ μὴν ὁ μῦθός γ' οὗτος Ant. 221. οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν Trach. 443. sc. ἔρως. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος El. 293. ille ignavissimus, quem nostis, omnium. πατὴρ οὗτος σός 520. Quanquam sequitur ὃν θρηνεῖς ἀεί, οὗτος tamen significat ἐκεῖνον τὸν πολυθρύλητον. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; 916. sc. ὁ πλησίον παρών, ὃν λέγεις. ὁ σκληρὸς οὗτος — Πάλλας Aeg. I. 6. χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν inc. LXXXII. 3, 1. — αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ Phil. 1023. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν Oed. R. 442. αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν Ant. 669. sc. ἡ ἀναρχία. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει 977. talis; refertur ad prius dictum ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. — τὸ πῆμα τοῦτο — τὸ νῦν παρόν Phil. 754. ἦλθε — τοῦτο τοὔνειδος Oed. R. 523. κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα 529. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ φόνου 847. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος Oed. Col. 410. τὸ συγγενὲς τοῦτο 775. quam crepas consanguinitatem. ἔχθιστον — φθέγμα τοῦθ' ἥκει 1179. ἀνοιστέον σοι τοὔργον — τοῦτο Ant. 273. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται 924 an. ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας Trach. 572. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι 1117. νόσημ' ἔρωτος τοῦτο Ach. Am. I. 1. — gen. τούτου θανόντος Oed. R. 106. sc. Λαΐου, huius, qui mortuus est. Substantivum sic tantum convenit τούτου putare, ut genitivi illi absoluti sint; id quod a sententiae ratione alienissimum. τοῦ λόγου τούτου 520. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ 1044. illius quem dicis. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι El. 549. — ταύτης (sc. τῆς ἀρχῆς) Κρέων — μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται Oed. R. 385. ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ 1036. ὅτι — ταύτης (τῆς χθονός) ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 189. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1039. τῆς κόρης ταύτης ἕκατι Trach. 352. — dat. τῷ ξένῳ τούτῳ Oed. R. 814. illi, quem dicimus. — ἡμέραν — ταύτῃ χοροὺς ἵστησι El. 272. κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει Trach. 245. κεῖνος εἰ σφαλήσεται, ταύτῃ σὺν ὀργῇ κἀμὲ συνθανεῖν 717. ταύτῃ νόμιζε — τῇ τόθ' ἡμέρᾳ — δουλίαν ἕξειν τροφήν Ai. 492. — accus. ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον Trach. 80. τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα Phil. 128. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον Oed. R. 236. percussorem Laii, de quo edicit. τὸν ἄνδρα τοῦτον — οὗτός ἐστιν ἐνθάδε 449. ille multum memoratus; quod proxime infertur ὃν ζητεῖς ei significa-

tioni non obstat. τὸν τύραννον τοῦτον 799. *Laium*, de quo colloquebantur. τοῦτον — τὸν ἄνδρα 947. *Polybum*, de quo nuntiatum. τοιοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην — καλῶς μὲν ἄρχειν Ant. 665. *talem, qualem descripsimus.* — ταύτην — βιοτῆς φύσιν Phil. 164 an. εἰ ταύταν γνώμαν ἴσχες 842 ch. μὴ — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν Oed. R. 831. ταύτην ἔλεξε παῦλαν Oed. Col. 88. τὴν παῖδα ταύτην Ant. 689. οὐκ — δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; Trach. 428. ταύτην — πρόσθου δάμαρτα 1212. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1061. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν El. 266. — τοῦτο τοὔνειδος Phil. 518. — τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος Oed. R. 138. καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην 349. Ant. 273. 321. πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; 1144. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ — κήρυγμα θεῖναι —; Ant. 7. *hoc quod modo accepimus.* προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον 84. παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο 96. κἀμὲ — πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν 275. μίασμα τοῦτο 1029. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1036. τίς δ' ἔσθ' ὁ — τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν; Oed. Col. 303. τοῦτο — τὸ δῶρον 432. ὅταν δὲ χεῖμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβω; 472. τοῦτο — τὸ χρόνου τέλος Trach. 166. τοῦτο τοὔνειδος λαβών 253. τὸ φάρμακον τοῦτο — σώζειν 682. τοῦτο κήδευσον λέχος 1217. Ὀρέστου τοῦθ' ὁρῶ τεκμήριον El. 892. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; 1182. ὅσον κακὸν — τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς Ai. 508. πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσαι κλέος 756. τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ 851. οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος 1013. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ἐρῶ 1234. — *Pluralis nom.* Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; Oed. R. 378. τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτα μ' ἀλγυνεῖ πάλαι 1067. εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 481. ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι Ai. 39. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; 270. σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα 580. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα 732. κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω El. 430. ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια 903. ταῦτ' ἔργα Phil. 404. — *Genitivus* adiective non dicitur. — *dat.* τοῖς λόγοις τούτοις Phil. 521. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι El. 1032. illis, quae tibi placent. — ποίοισι τούτοις; Oed. Col. 389. sc. μαντεύμασιν. — *accus.* τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω Phil. 456. i. q. τοιούτους. ὁ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ Ant. 515. — οὐ σχέσω ταύτας ἄτας El. 217 m. τάξεις τε ταύτας Naupl. V. 3. — δὶς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Phil. 1222. Haec enim librorum scriptura bene defendi potest; Brunckius ταὐτά, eumque adeo Hermannus secutus. — τὰ τόξα ταῦτα Phil. 113. μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτα 963. quod tamen sicut τά γ' ὅπλα ταῦτα 1045. etiam commonstrantis esse poterit. ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη Oed. Col. 635. μνημεῖα ταῦτα El. 920. De illa significandi parte, qua notum illum τοῦτον dicimus, multi interpretum observarunt;

Wolfius ad Dem. Lept. p. 295. Boeckhius ad Plat. Min. p. 55. Heind. ad Plat. Phaed. p. 69, c. (p. 60.) Dissen. Expl. Pind. p. 459.

c. Hinc est, quod *praegnanti modo* (velut nostrum *er*) *homini cum laude aut contemtu memorando* constitutum sit. *ὃν οὗτος — ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη δόλιος Ὀδυσσεὺς εἷλε* Phil. 602. *αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνή* El. 279. *τούτῳ φιλεῖν χρή* 969. quod tamen etiam commonstrantis esse potest. *ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν* Ai. 405. De Aiace quanquam praesente, sed non ut commonstretur tamen, Tecmessa loquitur. *ἆρ' ὑμιν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;* 1261. *αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε* Ant. 398. *illa* fuit; non *ista*, plane ut *οὕτω δὲ χαὕτη* 422. *ἵνα τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ* 1075. *ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ πόλις δαμείη πᾶσα* Trach. 431. *ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερος ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε* 476. *οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ* Naupl. V. 1., quanquam incerta sententia. *οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσεν* Pal. I. 1. cuius dicti eadem ratio.

d. Ita sententiae postpositum infertur cum vi absolvendae, resumendaeve orationi interpellatae. *ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις — τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν δίκαιόν ἐστιν* Phil. 1303. *τὸν τόπον δ', ἵνα χρῆ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν* Oed. Col. 505. *ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται* 912. *μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω* Ant. 182. *ὃς γῆν πατρῴαν — ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι — τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι* 203. *μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, ὡς φῂς σύ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν* 702. *ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ — οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί* 705. *ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα — κατέκτανεν, ταύτῃ χοροὺς ἵστησι* El. 272. *ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν — τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπιτίμια ὠλβίζετο* 682. *ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται* Trach. 455. *τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν* 458. *τὸν ἄνδρα τοῦτον — οὗτός ἐστιν ἐνθάδε* Oed. R. 451.

e. Ceterum *relativum pronomen*, etiamsi οὗτος non dicatur gravius, non *sequitur* modo, sed etiam *praemittitur*. *ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χἠμεῖς φαμέν* Phil. 1062. *ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα* 1232. *ἃ δ' ᾔνεσάς μοι — ταῦτά μοι πρᾶξον* 1385. *ἣν — εὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα* Oed. R. 69. *ἃκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν* 235. *ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν — παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα* Oed. Col. 367. *ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται — οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν* Ant. 661. *ἃ — δῶρα χρὴ προσαρμόσαι, καὶ ταῦτ' ἄγῃς* Trach. 495. *ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀργῆτ' ἔχριον — τοῦτ' ἠφάνισται* 673. *ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ* Ai. 520. *ὅποι γὰρ οἱ*

φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων, οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις ino. XIX. 1, 2. ἃ γὰρ προσεῖδον — φάσματα — ταῦτά μοι — δὸς τελεσφόρα El. 635. ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω Erig. I. 2.

f. Sed et *praemittitur sententiae quasi praenuntiandae*, ut *sequentia* spectet, rarius adiectivi, substantivi frequentius vice fungens. καὶ γάρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ Phil. 1107 ch. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος Oed. R. 1058. τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρόν, κλύειν; Oed. Col. 1178. Distinguitur sine idonea quidem ratione, sed necessario tamen post λυπηρόν, ne putemus dici rem *auditu molestam*. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Ant. 646. — τοῦτο γιγνώσκουσ' ὅτι ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν El. 976. Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο καρῦξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοὶ — ναίει Trach. 97. Brunckius αἰτῶ τοῦτο coniungebat, quod nescio quomodo frigere videtur Hermanno. ἐς τοῦθ' ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ 147. παῦλά τοι κακῶν αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ἐσχάτη 1246. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι, τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι Ai. 116. ζηλοῦν ἔχω, ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 548. τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆςδε καὶ μείζω χάριν 1349. αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Phil. 77. ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν 232. οὐ γάρ ποτε — τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγώ, τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι 857. ἀλγύνομαι τοῦτ' αὔθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς 1011. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθε — εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς 1426. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι Oed. R. 584. τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως — εὖ πράξαιμί τι 1005. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν Ant. 61. τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει 98. τοῦτο γιγνώσκων ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα 188. εὖ τοῦτ' ἐπίστασο — εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — ἐκφανεῖτε — οὐχ ὑμιν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει 305. οὐ δῆτα —, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ, ἰοὖθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία 758. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1229. quod si vincta oratione coniunxeris, haec sententia exibit: τί εἰκάσειας τοῦτο, ὅτι ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη. τοῦτο κατειδότας, ὡς οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας Ter. V. 2. — *Plur.* ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά, εἴ μ' οὗτος — ἀπάξεται βίᾳ Phil. 975. ταῦτ ἐστὶν ἄλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ. Creus. VI. 1. — καὶ ταῦτ' ἐπίστω — · σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης Phil. 1309.

g. Eadem ratio, quando cum *relativo pronomine insequente* proxime consociatur. πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος, — εἱλυόμην Phil. 289. τί τοῦθ', ἃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι 644. ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1383. ταῦτ' ὀνειδίζων, ἅ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ

τοῦδ᾽ ὀνειδιεῖ Oed. R. 1372. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, ὅν φησιν οὗτος 1180. τοῦτ᾽ εὔχεσθέ μοι, οὗ καιρὸς αἰεὶ 1512. στολὰς ταύτας φέρειν, ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν 1359. οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ᾽ ἀγνοίας ὁρᾷς, Ἰόλην ἔφασκες — ἄγειν; Trach. 418. τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν, τύμβῳ προσάψῃς μηδέν El. 423. Sed hoc rectius pro demonstrativo fortiore habebitur. Praeterea invitis libris omnibus inde a Brunckio scriptum ἐγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ᾽, ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν Oed. R. 575., et servavit Hermannus, quanquam scriptura librorum ταῦθ᾽ et optime defendi possit, et dissimillimam sententiam Brunckius comparaverit Oed. R. 284., ubi ταὐτά sane scribi iubet necessitas.

2. Secunda significatio pronominis illa est, ut de *praesentibus demonstratis* dicatur: longe illa priore rarior, ut quae in ὅδε potissimum cadat.

a. *Quae conspiciuntur* et *adsunt* quasi monstrantur. οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος Phil. 581. ἐπὶ τοῦτον ἄνδρα τῷδε — πλέουσιν 587. ταῦτα δῆτ᾽ ἀνασχετά; εἴ μ᾽ οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ 976. μείνατ᾽, εἰ τούτῳ δοκεῖ 1064. χοὖτος τάχ᾽ ἂν φρόνησιν — λάβοι 1067. ὡς ἂν οὗτος ἥλιος — αἴρῃ 1314. οὐδ᾽ οὗτος σέθεν (ἄνευ) 1421. νοεῖς ἐκεῖνον — τόν θ᾽ οὗτος λέγει; Oed. R. 1055. τὸν παῖδ᾽, ὃν οὗτος ἱστορεῖ 1150. 1156. ὃν φησιν οὗτος 1181. θεοῖς τέθνηκεν οὗτος Ai. 949. quibus verbis Aiacis mortui corpus demonstratur, ut in his ceteris ex ea fabula exemplis: οὗτος δ᾽ ἂν ἔζη 1030. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής 1066. ἡνίκα ἑρκέων ποθ᾽ ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλῃμένους — ἐρρύσατο 1253. κἀμοὶ γὰρ ἦν πόθ᾽ οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ 1315. οὗτος δὲ κἀκεῖ — ἔχθιστος ἔσται 1351. τίς οὗτος ἐστί; El. 1338. τίς ὄρνις οὗτος; Tyr. VI. — εἰ φρενῶν ἐτύγχαν᾽ αὕτη μὴ κακῶν El. 981. αὕτη δ᾽ ὑβρίζειν μὲν τότ᾽ ἐξηπίστατο Ant. 476. — ἦ ταῦτα δῆτ᾽ ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; Oed. R. 429. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ᾽ ἐγώ Trach. 350. τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος — εὑρέθη —; Ai. 119. τὸ τούτου μᾶλλον ἢ κείνου σκοπεῖν 124. Quanquam Aiax, cum haec dicebantur, iam abierat, tamen eum tanquam praesentem sibi demonstrant. μὴ ταύτης κλύε El. 665. — τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ Ai. 1362. μείνατ᾽, εἰ τούτῳ δοκεῖ Phil. 1064. — τὴν παῖδα ταύτην οἷ᾽ ὀδύρεται πόλις Ant. 699. ταύτην ποτ᾽ οὐκ ἔσθ᾽ ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς 746. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ᾽ ἐδεξάμην παρ᾽ Ἕκτορος δώρημα Ai. 646. Aiax gladium intuitus loquitur. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς 1287. οὐ γάρ τι τοῦτον — φθείροις ἂν 1322. — οὔκουν ποτ᾽ ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις Oed. Col. 852. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν 863. ἅ γ᾽ εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν 1151. ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι Oed. R. 1504. Laur. c. τούτοιν. — αὗται δὲ — τοῦ ποτ᾽ εἰσὶ καὶ τίνες; Trach. 241.

αὗται δὲ δύ᾽ ἐξ ἐμοῦ μὲν — παῖδε Oed. Col. 534. — τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ᾽ ἂν Ant. 500. τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόταις δουλεύομεν Past. V. 1. τούτους δ᾽ ἔασον Phil. 878. — τά γ᾽ ὅπλ᾽ ἔχοντες ταῦτα Phil. 1045. ταύτας ὁρᾷς δυςπότμους ἐπὶ ξένης χώρας — ἀλωμένας Trach. 298.

b. Raro de *locis circumiectis* οὗτος dicitur. αὕτη δὲ — ἀγορὰ Λύκειος El. 6. Consentaneum est enim in eo foro colloquentes versari. ὦ τὰ πάντ᾽ ἰδόντες ὑμφ᾽ ἐμοῦ κυκλοῖ ταῦτα Phil. 1339. ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην Capt. VII. si de sententia decurtata iudicare licet.

c. De *statu rerum secundum tempus* cernendarum dicti certum exemplum non habeo, nisi illud forte Oed. Col. 1612. ἓν γὰρ μόνον τὰ πάντα λύει ταῦτ᾽ ἔπος μοχθήματα: dicuntur enim *aerumnae, in quibus adhuc versati erant, necdum evaserunt.*

d. Ab hac vi deflectuntur tralatae dictiones pronominis plures. Aliquando enim, quanquam rarius quam ὅδε, adverbiascit *ea* significans, ut cum verbo proxime colligandum sit: v. Schaef. Mel. Crit. p. 78. ἐφ᾽ ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου χωρεῖ El. 1426. αὕτη πέλας σου 1466. Adde familiaris colloquii illud τοῦτ᾽ ἐκεῖνο semel dictum Sophocli, multo saepius Euripidi vulgaris sermonis sectatori: τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι El. 1104. — Deinde οὗτος in alloquendi positum formulis dictum vocativum refert. Sed a praesente compellando ortum hoc esse etsi negari non potest, tamen una inest aliquid principis significationis, ac si tu dicas, *quem mihi compellare*, s. *quicum colloqui animus est.* Id perspicuum inde, quod nunquam ὦ ὅδε, nec ὅδε σύ dicuntur. Cf. Apoll. de Pron. p. 25, b. Greg. Cor. p. 117. et Intpp. Valck. ad Phoen. 1332. Ruhnk. ad Tim. p. 279. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 94. Et Gregorius et schol. Ai. 922. eum nominativi vocativo subrogandi morem Atticum dicunt, quippe cuius apud illos scriptores exempla praestarent illustrissima; quanquam Apollonius Sophronem auctorem affert. Sic aut *nude* dicitur οὗτος: οὗτος, βλέψ᾽ ὧδε Trach. 401. οὗτος, σὲ — προςμολεῖν καλῶ Ai. 71. οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν — μὴ συγκομίζειν 1026. Aut additur σύ: οὗτος σύ, πῶς δεῦρ᾽ ἦλθες Oed. R. 532 οὗτος σύ, πρέσβυ 1121. Aut infertur *vocativus*: ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν χωρεῖν Oed. Col. 1623. ω οὗτος, Αἴαν Ai. 89.

3. Quando *pronominibus personalibus* opponitur, *praesentium monstrandorum* vim habet. τἀμά τ᾽ εἰς ἔπαυλ᾽ ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτος δ᾽ εἰς τὰ Λαΐου σταθμά Oed. R. 1139. ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ᾽ ἐγώ Ant. 1001. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπεῖν Ai. 124. Sed cum ὅδε *iunctum* aut *diversis membris oppositum* eidem usitatissimum est utrumque eadem significatione dici. τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς

εἶπε κομίζειν Phil. 830 m. ὡς ἂν — ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1315. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν 1421. φυλάσσετον, οὗτος σέ, καὶ σὺ τόνδε 1423. Utrobique de Philoctete et Neoptolemo. ἦ τόνδε φράζεις; τοῦτον, ὅνπερ εἰςορᾷς Oed. R. 1120. Rogarat Oedipus, nuntius respondet; uterque pastorem significat. Tamen ita differunt ista, quod τοῦτον proxime cum ὅνπερ colligandum relativa quadam vi praeditum est. Sed Ant. 189. utrumque relative dicitur: γιγνώσκων ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. Et ἥ δ ε et α ὕ τ η civitatem significat, de qua augenda et fovenda dicere instituit. — τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον Ai. 1119. Haec dicenti Menelao Teucer respondet: σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1120. Aiax utroque demonstratur. Ἄργος — τόδε — αὕτη δὲ — ἀγορὰ Λύκειος El. 6. εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῶνδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη 363. τούτω φιλεῖν χρή, τώδε χρὴ πάντας σέβειν 969. Sed alia exempla sic iuncta ὅδε et οὗτος ostendunt, ut ὅ δ ε revera commonstret eum, qui adsit, ο ὗ τ ο ς ad prius dicta referatur. ὅδ' ἐστὶν ἡμῖν παγκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι (*quidquid is s. ille dixerit*), ταῦτα σοὶ χἡμεῖς φαμέν 1062. οὐχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε —; ἀρ' ὑμιν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα; Ai. 1261. ὅδε Aiacem demonstrat: οὗτος est *ille, quem memoravi*. Sic videtur etiam intelligi debere οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων Ai. 1011. Aiax dicitur: οὗτος oppositum habet Ἕκτωρ v. 1009.; τήνδε δωρεὰν gladium significat, in quem ille incubuerat, ut una cum corpore iacentis, quanquam contecti demonstrari possit. Plane contra videtur Ant. 293.: ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε. Nam τῶνδε ad eos refertur, de quorum questus erat malevolentia, τούτους ad hos, qui facinus commiserant et quasi praesentes accusantur. Sed acerbe a Creonte demonstrari chorum adstantem existimo, ut cuius ipse animum talem expertus esset. Similis, sed non eadem ratio est Trach. 343.: σοὶ ταῖςδε τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἔα. Nam αἵδε Trachiniae mulieres sunt, a quibus sermo loquentis alienus futurus non erat, οὗτοι captivi Oechalienses, quorum non erat, ut praesentes audirent. Rursus aliter habet sententia Phil. 1064.: ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ. Et Ulixes enim et Neoptolemus adsunt et demonstrantur; aptum autem erat alium alio modo demonstrare. In Oed. Col. 791.: οὐκ ἔστι σοὶ ταῦτ'· ἀλλὰ σοὶ τάδ' ἐστί priora respicit ταῦτα, insequentia praeparat τάδε.

4. Iam ad *proprietatem sermonis* in ο ὗ τ ο ς observandam procedimus. In eadem sententia *bis dictum* reperi diversissima significans. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύςποτμος γεγώς Oed. R. 1180. 81. Primum

relative, alterum demonstrative dictum: *si is est, quem iste memorat*. Deinde *iteratur nuadiplosi* fortius efferendae sententiae. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ Oed. R. 1013. τοῦτ' αὔτ' ἐχρῄζον, τοῦτό σου μαθεῖν Trach. 407. Et in alloquendi formula: ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους Oed. Col. 1623. Tum aliquanto minus eleganter *cumulatur*, quod Brunckio calidorum consiliorum amatori praepropere corrigendi ansam praebuit Ant. 500.: τοῖςδε τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἄν. Sed librorum omnium scripturam τούτοις τοῦτο πᾶσιν bene defenderunt Schaeferus Mel. Crit. p. 133. et Erfurdtius l. c. Praeterea *impariliter* aliquando dicitur: Refertur enim ad relativum singularis numeri ipsum plurali positum. ὅςτις — φρονεῖν δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί Ant. 705. Diversissimum sensu exemplum est v. 1009. ab Erfurdtio comparatum; est autem σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον, cum in ὅ ς τ ι ς, velut in Latino *quisquis*, insit *omnium* significatio. Plane contra οὗτος singulari numero pluralem praecedentem respicit. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον Ant. 1152. Sed usum pronominum liberrime dispensantes Graeci, Graecorum inprimis poetae, plurali numero persaepe utuntur de *una* re: v. ὅ δ ε et Stallbaum. ad Plat. Apol. Socr. p. 19, d. Gorg. p. 447, b. Civit. VI. p. 504, d. Phaedr. p. 253, a. — τίς ταῦτ' ἄν, ὅςτις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἕλοιτο; Trach. 1225. *talia*, i. e. unius Iolae matrimonium. Sententia enim generatim posita pluralis numeri patiens est; unde etiam *generis* imparilitatem animadvertere tibi videare. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, αἵ ταῦτά σοι δείξουσιν El. 1358. — Cum *ellipsi* dictum in responso, cum quaesitum fuisset βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου, videtur μὴ δῆτα τοῦτό γε Phil. 752. — Postremo in *fine versus* ponitur semel quidem, proxime praecedente distinctione, oratione membratim structa. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; Oed. R. 332.

Οὕτω et οὕτως. Notum est quid de his formis decreverit Thomas p. 202, 13. Ritschl., non ipse quidem, ut videtur, tam inconsiderate, quippe imperitior; sed antiquiores secutus. Sed quoties οὕτως ante consonas positum exstat, mendose scriptum cum illo dicere temerarium facinus est; imprudentius etiam eo, quod οὕτως legitimam et sui iuris formam esse, decurtatam οὕτω, haud spernendis argumentis evicit Apoll. de adv. p. 578, 11. Apud Sophoclem vix est exemplum certum οὕτως consonam praecedentis; οὕτω praemittitur Phil. 468. 485. 562. 596. 684 m. 741., ubi Flor. *Γ*. ἐστὶ τοῦτο pro ἐστὶν οὕτω. 787. 875., ubi vulgabatur οὕτως ex libris veteribus plerisque; alterum olim in solis Triclinianis repertum nunc demum stabilitur codd. Laur. a. Flor. *Γ*. omnium

optimis. 958. 1243. 1261. 1356. Oed. R. 129. 636. 1427. Oed. Col. 968, 1281., ubi libri tamen plerique *οὕτως μ' ἀφῇ*, etiam Laur. a. *οὕτω μὴ ἀφῇ*: non male hoc et priora alio nomine suspecta corrigentur. 1425. 1692 m., ubi tamen *οὕτω* importune additum, ignoratum a scholiasta, eiectum est ab Hermanno. Ant. 220., ubi Laur. a. tamen *οὕτως*, Ricc. *οὗτος*. 422. 497. 635. 907. 949 ch. 1049. El. 359. 1350. Trach. 65. 116 ch. 303. 607. 1153. Ai. 810. 1126. Alet. VII. 5. Ach. Am. I. 8. Phaedr. V. 1. Multis locis propter insequens *σ* vel *ζ* insignis exsisteret, *οὕτως* adscito, soni deformitas. Sed El. 1288. *οὕτως δὲ* libri praeter Aug. c. Flor. Aut *οὕτω* malum dicit Hermannus, sed causam non video. — *Significationum* I. regnat ea, ut *qui quid fiat vel comparatum sit* dicatur: *sic, ita*. Cum *verbo* coniungitur: *ταὐτῇ — οὕτως ἐνέπονται;* Phil. 348. *τὸν δ' ἐγὼ οὕτως ἔχω* 656. *ἐπείπερ οὕτως σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν* 876. *νῦν τῷ λοίφ' οὕτω φρονῇς* 1243. *οὕτω δέδοκται;* 1261. *χοὕτω δικαίαν — κτήσει χάριν* 1356. *τυραννίδος οὕτω πεσούσης* Oed. R. 129. *οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ* 970. *οὕτως ἐλέχθη ταῦτα* 1442. *οὕτως;* Oed. Col. 194 ch. sc. *προβῶ*, i. q. *εἰς τόδε*. *οὕτως ἔχει μοι* 605. *θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον* 968. *τὸ προσβλέποντ' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι* 1425. *χοὕτως ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν* 1530. *χοὕτως ὁδὸς — γίγνεται μακρά* Ant. 232. *οὕτω δὲ χαὕτη — γόοισιν ἐξῴμωξεν* 422. *οὕτως ἔμοιγε — παρ' οὐδὲν ἄλγος (ἐστί)* 461. *οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ* 497. Non est enim ad *ἀφανδάνοντα* referendum *οὕτω*. *οὕτω — χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν* 635. *ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν* 907. significata gravi contumelia. *οὕτω — δεινὸν ἀποστάζει — μένος* 949 ch. *οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ* 1049. *οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή* El. 359. *ἦ καὶ — οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ* (sc. *μέρος ἔφυ*) 851 m. *οὕτως ἔχει σοι* 926. Ant. 37. *οὕτως δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται* El. 1288. *οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον ὥσπερ πέλαγος* Trach. 116 ch. De *δέ* post *οὗτος* et *οὕτως* abundante in apodosi v. Schaef. Mel. Cr. p. 59. *οὕτως ἐκεῖνος — ξύνεστι* 197. *χοὕτως ἐδήχθη* 253. *πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντα* 303. *οὕτως ὅπως ἥδιστα* 329. *ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει* 475. *οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις* 587. *οὕτω γὰρ ηὔγμην* 607. *ἔχει γὰρ οὕτως* 1116. *ὅπως — ἦν πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανὼν* 1153. *οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν* Ai. 810. *οὕτω δὲ καὶ σὲ — χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοὴν* 1126. *οὐ χρῆν τάδ' οὕτως δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν* Alet. VII. 5 (94 D.). *κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτυχεῖ* 10. *οὕτω — τοὺς ἐρῶντας — ἵμερος δρᾶν — προΐεται* Ach. Am. I. 8 (162 D.). *καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν* inc. LVIII. 1, 2 (715 D.). — Cum *adiectivo*: *μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον* Phil. 468. *sic, ut nunc sum*. *μή μ' ἀφῇς ἔρημον οὕτω* 485. *ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι* Oed. R. 1427, *ἀπέρμυνος*

οὕτως Ai. 1186 ch. — Cum *adverbio*: οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Phil. 562. εὐπόρως οὕτως ἐνεγκεῖν 861. *sic facile*, sc. *ut* — *tu*. — 2. Ab hac prima significatione plures *tralatae* oriuntur. Primam pono eam, quae significat *eodem modo*, ὡσαύτως. οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν Phaedr. V. 1 (608 D.). Certe sic intelligentibus sensus optime constat; sed cum priora interciderint, satis iudicari res non potest. Deinde *dialecticam* vim habet, *sic igitur* s. *ergo* significans. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ; Oed. R. 1444. cf. C. Fr. Hermann. ad Luc. de Hist. Conser. p. 161. οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα; Oed. Col. 1433. οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Ant. 673. Praeterea significat *sic sine respectu*, *sic statim*, v. Monk. ad Eur. Alc. 690. Elmsl. ad Heracl. 374. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 79., et quos hic producit testes. οὕτως ἄπει; Phil. 1056. ἀκάθαρτον — οὕτως ἐᾶν Oed. R. 256. *sic*, *ut nunc est*, *nulla cura adhibita*. ὡς μή γ' ἄτιμον — οὕτω μ' ἀφῇ γε Oed. Col. 1281. ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω; Ant. 315. — 3. Altera significatio est *augendi*, similis Latinis *adeo* et *tam*. Cum verbo dictum: τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; Phil. 727. ἀεὶ κυλινδούμενος οὕτω κατ' ἦμαρ 787. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι 958. γῆς οὕτω νοσούσης Oed. R. 636. οὕτως ἐγὼ δέδοικα Trach. 305. — Cum adiectivo coniunctum: οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Phil. 104. nisi hoc ratiocinandi est et significat *ergo*. τὸν πανδάκρυτον οὕτω βιοτάν 684 ch. in quibus tamen verbis οὕτω non minus recte verbo κατέσχεν accommodabitur. τί δ' ἐστιν οὕτω νεοχμόν 741. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος Ant. 220. ἄζηλον οὕτως ἔργον Trach. 742. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; El. 1205. — Cum *adverbio* alio: οὕτως αἰκῶς El. 101 an. 209 an. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες 1350. πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου Trach. 65. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Ai. 90. ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο Phil. 594. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας Oed. R. 354. οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον Oed. Col. 429. — 4. De loco adverbii notandum, quod aliquoties *postponitur illi*, *cui additur explicando*, siquidem ita versui expedit: Phil. 485. 594. 684. 787. Oed. R. 256. 1427. Oed. Col. 968. Trach. 742. 1116. Ai. 90. 1186. Horum unum fere necessariam traiectionem habet Trach. 1116., in quo οὕτως ὥστε proxime colligata sunt.

Οὐχί v. οὐ.

Ὀφειλέτης *debitor*. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι; Ai. 587. Recte explicuit Triclinius post ἀρκεῖν subaudito τινί vel σοί: *nescisne me non amplius hoc debere diis ut opituler*, i. e. frustra per deos non ita meritos obtestaris, ut opituler. Cf. Iacobs. Lectt. Stob. p. 98. — De tono v. Apoll. de adv. p. 545, 25.

Ὀφείλω debeo. 1. Proprie dictum: *ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν* Ant. 331. *Passivum: καὶ σοὶ τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν* Phil. 1407. *πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν* El. 1164. Quam eandem sententiam Euripides posuit Alcest. 433., et aut hic aut Sophocles ipse Polyido ap. Stob. p. 488. Grot. quanquam praetenditur Aristophanis nomen, a quo derisum tragicum esse probabilis suspicio est. Wyttenbachii Anim. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 107, B. Editores neque Sophoclis nec Euripidis, ut videtur, receperunt. — 2. *ὤφελον* notum in eo optato dici, cui satisfieri iam non potest. *μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον* Phil. 957. *ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ* Oed. R. 1157. *λώβαν — ἣν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον* Trach. 994 an. *ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον* El. 1120. Ibi codd. Harl. Ien. Bar. 2. Mosq. 2. *ὤφελες*, quod adscriptum etiam cum nota *γρ.* exstat in Flor. Θ., et a secunda manu in Laur. a.; sed quanquam paulo melius hoc indicat Porsonus, ferri, nisi in sequentibus *κλέψασαν* pro *κλέψασα* scribatur, non potest; hoc autem ne adsciscatur metrum prohibet. — *εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην εἶναι* El. 1010. — *ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι — ἀνήρ* Ai. 1171 ch. Dubito an scribendum sit *ὤφελε* ex Laur. a. b. Affert Suidas v. *ὤφελεν*. — Impersonale *ὤφελε* apud Sophoclem exemplum non habet.

Ὄφελμα αὔξημα Photius explicans affert p. 363, 19. (inc. CV. 138. 926 D.).

Ὄφελος utilitas. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε; Phil. 1370. Brunck. ex B. *τόδε*. V. Hermann.

Ὀφθαλμός. 1. Proprie *oculus*; adsignificatur tamen aut *os universe*, velut *χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν* El. 1460., aut *intuendi sensus*, ut *ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος* Trach. 546. *διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας* 792. quod Suidas habet v. *πρόσεδρος*. *οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλῶς* 812. ed. Turn. cod. Harl. (ut videtur) *καλός*, quod etiam schol. explicat. *εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ* Ai. 84. *si aeque cernit atque ante. ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ* 972. *οὐ δῆτα τοῖς ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ (προσλεύσσειν)* Oed. R. 1377. *εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς* Ant. 307. *palam constituetis. σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν* 760. *ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν* Oenom. III. 4. (421 D.) dubia sententia: v. *μετρέω*. — 2. Figuratam dictionem semel habet. *καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι* Oed. R. 987. *lux quasi vitam collustratura*, i. e. levamen et solatium acceptum inde, quod metus parricidii sublatus erat. Sic Erf. Herm. collato Eur. Andr. 407. Matthiae *praesidium* interpretatur, id quod refutavit Hermannus

Cf. etiam Blomf. gl. Aesch. Pers. 153. Herm. not. ad Pind. p. 338. Boeckh. Explic. ad Pind. p. 123.

Ὄφις anguis. ὃς — σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Phil. 1312. κηφῆνος φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. IV. 2 (210 D.). Cf. schol. Nicandr. Ther. 343. Aelian. H. Anim. VI. 51. Prave scripta emendavit Iacobs. Anim. ad Eurip. p. 110. coll. Lectt. Stobens. p. XVII.

Ὀφλισκάνω et ὄφλειν s. ὀφλεῖν. Cum nusquam fere compareat scriptura inflexa, Elmsleius ad Arist. Acharn. 689. Heracl. 985. praesens unum esse ὀφλισκάνω pronuntiavit; cui sententiae non calculum modo sed etiam rationem adiecit Schaeferus App. Cr. ad Dem. t. IV. p. 205., quippe ὀ φ ε ί λ ε ι ν *debere*, ὀφλεῖν *debiti damnatum esse* significare, nec omnes ὀφείλοντας protinus ὀφλεῖν. Sed sensum non continuo secum ferre toni rationem perite monuit Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 263.; quippe de antepenacuendo ἴζεσθαι, penacuendis πίτνειν καταδάρθειν diserta testimonia exstare Herodiani ad Il. π. 47. 827. schol. Ar. Nub. 38.; Aristarchi schol. Il. π. 837. ρ. 539. Arcadii p. 173, 20. 276, 22. Quibus nollem διωκάθειν admiscuisset vir doctus, de quo nec testatus est veterum quisquam et nos accurate exposuisse speramus in v. εἰκαθεῖν. Sed de ὄφλειν Elmsleio propter documentum Photii assentiri non audeo; is enim p. 364, 16.: ὄ φ λ ε ι ν καὶ ῥ ό φ ε ι ν. τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Idem l. c. 18. ὀ φ λ ί σ κ ο υ σ ι (scr. ὀφλισκάνουσι) καὶ ὄ φ λ ο υ σ ι, χρεωστοῦσιν; quae excerpsit Suidas. Sed ῥόφειν apud Photium corruptum est. Quod ὀφλήσω et ὀφλῆσαι dicitur, certo non efficit, ut ὀφλεῖν anthypotactum credatur esse. — Propria sua vi, de qua exposuit Ruhnk. ad Tim. p. 202. apud tragicum dici vix potuit; proxime tamen abest de Iove dictum mortalibus non satis faciente dispensanda caeli temperie: Ζεὺς — οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος βροτοῖς ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι Polyx. III. 5 (470 D.). Vulgo inepte ἐς δίκην λόγων: cod. B. apud Gaisf. Stob. t. XLIX. p. 344. (p. 300. t. II. Lips.) λόγους. Sed unice vera Dobrei emendatio in add. ad Aristoph. Eq. 803.; ὄφλοι pro ὄφλαι Brunckius correxit. Paulo magis absunt ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν Oed. R. 512 ch. *male facti arguetur.* μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 466. αὐθάδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει 1015. Stob. Flor. p. 105. = rea reperitur.

Ὄφρᾰ *donec.* ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 218 m. *donec vivam.* Tricl. ὄφρα μ' ἔχῃ βίοτος: ᾱ producitur, ut in arsi.

Ὀφρύς *supercilium.* Hac significatione non legitur nisi in sententia incertissima fidei, συνάγοντα τὰς ὀφρῦς inc. LXXIX. 2. (752 D.), quam Aristophanis esse memoriaque deceptum, qui Sophocli eam tribuit, Eustathium, probabilis est Brunckii suspicio. Item proprie dictum, ut tamen

oculi ipsi intelligantur, Ant. 524 an. *νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει.* De Niobe in saxum conversa dicitur *τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις δειράδας* Ant. 825 in. — ō in arsi producitur. Inflexus in ultima accentus, de quo Herodianus praecipit *π. μον. λέξ.* p. 31, 15 non magis usquam quam in *ἰχθῦς* comparet; in accusativis aliquanto saepius ea scriptura deprehenditur: v. Buttm. Gr. Mai. p. 174. not. Ceterum acui iubet Orio p. 637, 50.

** *Ὀχέω fero.* *ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται* Phil. 190 ch. *fertur*, i. e. *insonat*, ingeniosa est et prope vera Hermanni emendatio sensu plane destitutae scripturae *ὑποκεῖται*, quam Brunckius item eleganter sed audacius correxerat *ὑπακούει.*

* *Ὀχεύω.* Dubium quidem an eo verbo Sophocles usus sit, est tamen quae eo nomine apponatur Troili fabulae particula omnibus adhuc ignorata. Schol. Ven. Il. ω. 257.: *ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντος παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν.* Hinc et Troili casus, qualis a Sophocle propositus est, declaratur, et *Θυμβραῖον* ab eodem dictum esse videbitur; haud dubie ea narrabantur a nuntio.

Ὄχημα vehiculum. *κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων* El. 730. Accommodatur *currui*, quod est *equi*: v. Toup. ad Longin. p. 322. Weisk. Transfertur ad *navem*: *μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ* Trach. 653 ch. Simillimum huic exemplum est Aesch. Prom. 460.

Ὄχθη. Distinguit ab *ὄχθος* Ammon. p. 108. cf. Mehlhorn. ad Anacr. p. 98. Eam autem distinctionem adeo non ubique tenent poetae, de quo iam schol. Arat. Phaen. 33. observavit, ut *Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι* Ant. 1119 ch. non admittant ullam interpretandi rationem, quam de *tumulis* et *collibus*. Et ea haud dubie primitiva significatio, ut ad *ripam fluminum collibus septorum* transferatur demum: velut *Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις* Phil. 716 ch. Utramque vocabuli vim agnoscit Etym. M. p. 645, 17. Accentus universe positum regulam sequitur ab Arcadio positam p. 106, 1.; isque in vocabulo concreta significatione ab *ἔχω* ducto legitimus. V. Etym. M. l. c. Eust. p. 1291, 44. 1385, 32.

Ὄχθος tumulus. *Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων* Phil. 719 ch. *τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ* Trach. 521 ch.

Ὀχλέω molestus sum. *ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς* Oed. R. 446. gl. *ταράττεις.* Brunckius *τά γ' ἐμποδὼν* scripsit ex B. et E, addito in hoc *γρ.* Veterem scripturam revocavit Elmsl. in plerisque codd. repertam, etiam in Florr. tribus, Pal. et a correctore in Laurr. a. c. in quibus a prima manu *τά γ'* fuisse videtur.

Ὄχλος *turba*. πολύς σου ταῦτα γ' εἰςήκουσ' ὄχλος Trach. 423. ἀγρώστην ὄχλον Alexandr. III (85 D.). Prima syllaba in arsi producitur. Tonum notavit Arcad. p. 53, 20.

Ὄχος *currus*. ὄχου παραστείχοντα τηρήσας Oed. R. 808. Etiamsi omni dubitatione vacaret, παραστείχειν necessario cum quarto casu componi, qua de re Schaeferus ὄχον correxit, minime tamen virgula ab Hermanno post ὄχου posita opus; nam vel sic ὄχου καθίκετο coniungi possunt. δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον El. 698. i. e. ὥςτε δέκα γενέσθαι. Βαρκαίοις ὄχοις 717. ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβώς Hydroph. III (599 D.).

Ὀψ. ἰὼ χθονία — φάμα, κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1057 ch. *nuntia*.

Ὀψέ *sero*. ὀψ' ἄγαν ἐκμανθάνω Oed. Col. 1266. θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰςορῶσι 1533. ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1256. ὀψ' ἐκδιδαχθείς; Trach. 930. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 573, 10. Etym. M. p. 646, 7.

Ὄψις. 1. *adspectus*. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα Oed. R. 1238. Sententia multis locis ab Eustathio memorata: v. Herm. ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος 1375. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Phil. 1398 an. Hinc est adverbialis locutio εἰς ὄψιν, *visu*. δῶρον οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν Oed. Col. 583. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον Ai. 863. *non profecisse se videndo* dicit, i. e. *non reperisse, quem quaerebat*. Huc traho ἀντήρης νυκτέραις ὄψεσι inc. CV. 46. (839 D.) *nocturno visu oblatum s. in somnis conspectum* interpretando. Quanquam etiam φάσμασι licet explicare. — 2. *visus*. πέμφιγι πλήσας ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός Salm. II. 3. (483 D.) ex certa quidem Hermanni emendatione diss. de Prom. Sol. p. 24.; legebatur apud Galenum vol. IX. p. 483. ὀψιαγέλων πυρός. Inde *oculi* ὄψεις dicuntur. πῶς ἔτλης — σὰς ὄψεις μαρᾶναι Oed. R. 1328. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτός Ant. 52. Sed eximendum Oenom. III. 1. in quo verisimiliter Πέλοψ corrigitur pro ἐν ὄψει, et inc. LXXVII. quae inscita est insulsi hominis interpretatio versus Sophoclei Oed. R. 1238. — 3. *visum*. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν El. 405. Paulo aliter dicitur σελήνης ὄψις inc. LVI. 3. (713 D.); ut tamen *id quod conspicitur* dicatur, non *adspectus*.

Π.

Παγετώδης *frigidus*. πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες Phil. 1071 m. De Philoctetae antro dictum lucem accipit ex versibus 17—19. Respicit hoc Gr. Bekk. An. p. 58. 15. παγετῶδες, καὶ ψυχρόν.

Πάγη laqueus. Ναυπλίου πάγας ὑποπτέρους *fallaces ignes* Sophocles dixit, quibus Nauplius Graecos redeuntes a Troia illexit in scopulos: Naupl. IV (378 D.). Illustravit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 57. (66 Lips.).

Πάγκακος nequam. ὦ παγκάκιστε Ant. 738. Trach. 1114. Priore loco Porsonus ad Or. 301. ex Plutarcho t. II. p. 483. corrigi iubet ὦ παῖ κάκιστε, parum quidem apte.

Παγκαρπία frugum copia. ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. IV. 3. (464 D.) v. ὀλαί.

Πάγκαρπος dives frugum. παγκάρπου δάφνης Oed. R. 83. θύματα πάγκαρπα El. 625.

Παγκευθής recondens omnia. τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα Oed. Col. 1559 ch.

Πάγκλαυστος s. *πάγκλαυτος.* Transitive dictum *aeternum flens:* πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο Trach. 649 ch. ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις Ant. 825 m. Passive *multum defletus, luctuosus:* πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου El. 1074 ch. Scripturam pleniorem στ vetustiorem videri in ἄκλαυστος signific vi; sed consensus vix erit unquam. Discrimen enim utriusque formae ab Hermanno positum ad Oed. Col. 1362. nullum est, et perpetua librorum dissensio. In Trach. 649. omnes πάγκλαυτος, quod mutavit Brunckius; Ant. 825. libri veteres plerique παγκλαύστοις, sed Laur. a. b. Par. Tricl. παγκλαύτοις, quod recepit Hermannus; in El. 1074. eadem tenuior scriptura esse videtur in Laur. a. De Florentinis non constat.

Παγκληρία patrimonium. Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία inc. XCV. 2 (774 D.).

Πάγκοινος communis omnium. ἐξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας El. 136 ch. Eust. p. 1364, 48. Suid. v. πάγκοινος, dorismo obliterato. Flor. Δ. παγγοίνου. De Baccho mystico dictum μέδεις δὲ παγκοίνοις Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις Ant. 1106 ch. Sic clare scriptum in Vat. Dresd. a. b. Aug. b., legitque scholiastes; eodem ducit lemma scholio praefixum παγκοίνους, quod Laur. a. et Brunckii E. exhibent. Vulgabatur παγκοίνου. De sententia v. κοινός, epigr. in anal. Brunckii t. III. p. 290. Lennep. Anim. ad Coluth. p. 162. — Paulo aliter dictum ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; Ant. 1036. *ad omnes spectans, tangens omnes.* πᾶσι κοινὸν καὶ φανερόν schol.

Παγκοίτας. Omnes consopientem significat de morte dictum: τὸν παγκοίταν θάλαμον Ant. 798 an. ὁ παγκοίτας Ἅιδας 805 m. Prius cum anapaestorum exemplum sit ne in τῇνδε quidem dorismi vestigium aliud ullum prae se ferentium, reconditoris usus vox aut perpetuo δωριστί pronuntiata tragicis, aut corrigendum παγκοίτην videtur.

Παγκόνιτος pulverulentus. πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, Trach. 504 ch. cod. Par. παγκόνιστα.

Παγκρατής omnium potens, sic enim malo quam *omnipotentem* interpretari. *Iovis* cognomentum: ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς Phil. 675 ch. ὁ παγκρατὴς Ζεὺς Phaedr. IV. 4 (607 D.). De *rebus* praevalidis: ὁ παγκρατὴς χρόνος Oed. Col. 615. ὁ παγκρατὴς ὕπνος Ai. 660. Eust. p. 317, 19. 981, 12. τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον Phil. 974. Schol.: τὸ Ἡφαίστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια, ἔνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός.

Πάγξενος hospitibus communis. πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξεν' ἀγκηρύσσεται Acris. XI. 1 (68 D.). Libri πάνξενα κηρύσσεται apud Athen. p. 466, b.; Casaubonus παγξένοις κηρύσσεται, illud Dindorfio debetur. Dicuntur ludi editi esse ad quos peregre omnium gentium homines conveniret.

Πάγος locus editus. Ἄρεος πάγον Oed. Col. 951. Δημητρὸς εἰς ἐπόψιον πάγον μολοῦσαι 1597. Apud Suidam v. πρὸς ὄψιν scriptum προσόψιον πάγον. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων Ant. 407. πάγους Οἴτας παρα-ναιετάοντες Trach. 634 ch. τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον 1181, culmen Iovi sacrum. Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι Capt. VII. 1., quod rectius ad Lemnias refertur posuitque ibi Dindorfius (349 D.). ἀπ' ὀρθίων πάγων Aload. XII. 1 (110 D.). Ἥρας τε πάγοις Inach. II. 3 (256 D.). ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις Camic. II. 2 (300 D.).

Πάγος glacies et pruina, quanquam et ipsum est a πηγνύναι et correpta prima syllaba priori vocabulo simile, sui tamen iuris vocem putari consentaneum. πάγου χυθέντος Phil. 293. δυσαύλων πάγων αἴθρια Ant. 355 ch. ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου 972 ch. v. ὀρθόπους. πάγου φανέντος αἰθρίου Ach. Am. I. 3 (162 D.).

Πάγχαλκος totus aereus. πάγχαλκα τέλη Ant. 143 an. *arma* sunt Iovi dono consecranda, v. τέλος. Sed τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα Eustathius interpretatur p. 686, 19. παγχάλκων γενύων ὡρμάθη πλαγά El. 188 ch. Suid. v. γένυς.

Πάγχορτος opiparus. σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν Tyr. VII (579 D.). Athenaeus eius versus usus documento plura affert exempla quibus χορτασθῆναι et eius originis vocabula *explendi* et *satiandi* vi praedita ostenduntur, III. p. 99, f. Cf. Sturz. de Dial. Alex. p. 200. Iacobs. Lectt. Stobens. p. XX.

Πάγχριστος penitus perunctus. τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς Trach. 658. Scholiastae sententiam non intellexerunt; dure explicat Hermannus. τὸ πάγχριστον *vestis illa* est *adeo peruncta, ut ipsa unguentum videatur*; idque *suadae unguentum* dicitur, quod Herculem rursus ad Deianirae amorem illecturum videretur. Sic recte C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 91.

Παγχρύσεος et πάγχρυσος aureus et auratus. οὐ παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις Ai. 92. Alterum restituit Hermannus de coniectura El. 500 ch. παγχρυσέων δίφρων: eadem de causa, quod librorum scriptura παγχρύσων cum mensura strophici versus conciliari non potest, Dindorfius παγχρύσων ἐκ δίφρων dedit.

Πάθη casus. μελέαν πάθαν κλαῖον Ant. 965 ch. στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος — διδάσκει Oed. Col. 7. Affert Suidas v. πάθαι. τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας Ai. 238. Idem Suidas l. c. φράζειν refert, sed Ms. Porsoni λέγειν. Tricliniani codd. τύχας ex interpretatione. Ceterum πάθαι dicuntur propter strages editas ab Aiace, de quibus certe infelicissime ominabatur Tecmessa.

Πάθημα casus, calamitas. De malo externo et illato: τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη Phil. 193 an. τὸ δὲ πάθημ', ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με Oed. R. 554. ἰσχύουσι πεῖθειν τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα 1240. mortem. τὰ μὲν παθήμαθ' ἃ πάθον Oed. Col. 362. itineris molestias et quae ingrata Thebis post patris absentiam Ismene passa erat, dicit. Sed animum maestum et affectum haec spectant: πότερον τὰ σὸν πάθημ' ἐλέγχω Phil. 334. maerorem de morte patris: πεπυσμένη μὲν — πάρει πάθημα τοὐμὸν Trach. 141. angorem de absente marito.

Πάθος malum, calamitas. 1. de casu et malo externo. ἄκορα — ἐνιδεῖν πάθη Phil. 843 ch. v. Herm. ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος — οὗ τόδ' ἦν πάθος; Oed. R. 732., quo occisus Laius. ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος, 840. occisi culpam. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος 1297 an. κακὰ — τάδ' ἐμὰ πάθεα 1331 m. ποῖον πάθος δείσαντες ἐκ χρηστηρίων; Oed. Col. 610. τὰν δεινὰ τλᾶσαν — πάθη 1080 ch. παιδὸς τόδ' ἤσθετ' ὀξυκωκυτὸν πάθος Ant. 1300. οἷς θεὸς — ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι El. 203. Suid. v. ποινή. — τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Trach. 255. i. e. τοῦ ἀνδραποδισμοῦ: eodem spectat μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους 260. κέχυται νόσος — οἷον ἀναρσίων οὔπω Ἡρακλέους — ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι 852 ch. οἱ τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη 1259 an. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 214 an. insani Aiacis facinora dicit. Triclinius et praeter libros exiguae fidei nonnullos unus maxima auctoritate Flor. Γ. βάρος, adscripto tamen γρ. πάθος. ἀελεύσσειν οἰκεῖα πάθη Ai. 253 an. πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος 306. ὢ περισπερχὲς πάθος 961. Affert Suid. v. περισπερχές sed ut ὡς scribatur. — 2. calamitas ex culpa contracta. ἀεὶ δ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη Ai. 823. Furias, scelerum ultrices compellat. — 3. Hinc facilis transitus est ad significandum malum, quo animum premi sentimus. πάθη μὲν οὖν δὴ πολλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην Trach. 152. Longe enim significantius flere ex affectu animo

(*Leiden bereiten*), quam mala accepta (*Unglücksfälle*). ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις οὐλίῳ σὺν πάθει Ai. 913 ch. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ Phil. 887. Animo angebatur, quod nec reddere sagittas vellet, et turpi fraude deceptum a se Philocteten animadverteret. Recte schol.: πάθους (f. scr. π ά θ ο ς) λέγει τῆς ἀπορίας, ἀντὶ τοῦ ἀ π ο ρ ῶ ν τ υ γ χ ά ν ω. Hinc est, quod aliquando *passionem mali* significare potest. ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη Ant. 537. Memorat Eust. p. 1444, 46. — Vitiose scriptum παθῶν Oed. Col. 1494., ubi a Brunckio inde παθὼν legitur. In Ant. 53. membr. Brunckii, Aug. b., Dresd. a., Par. R. edd. vett. μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν πάθος, quod etiam in Laur. a. supra scriptum. Sed ceteri codd., etiam Laur. a. b. ἔπος, quod explicatum dederunt Valck. ad Phoen. 415. et Lennep. ad Phalar. Epp. p. 100. De Oed. Col. 1268. v. πυνθάνομαι.

Παιών. 1. *Cognomentum Apollinis sospitatoris*: v. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 310 (338 Lips.). ἰήϊε Δάλιε Παιάν Oed. R. 154 ch. ἰὼ ἰὼ Παιάν Trach. 220 ch. Utrumque tanquam fausta exclamatio mediae interpositum orationi. — 2. *hymnus*: laetus inprimis et fausto omine plenus, qualem inprimis cessante malo, velut sublata pestilentia canere convenit, v. Ilgen. ad Hom. Hymn. Apoll. 94. Mueller. Doriens. vol. I. p. 297. Schneider. ad Plat. t. I. p. 208. παιᾶνα, παιᾶνα ἀνάγετε Trach. 209 ch. Ibi παιᾶνα ἀνάγετε Ἄρτεμιν coniungenda: v. Herm. Id ignorans, ut videtur, Triclinius ὁμοῦ δὲ καὶ Παιᾶνα dedit, quasi Apollo et Paean diversa numina essent. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων Oed. R. 5., qua sententia quinam usi sint, apud Intpp. videas. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος 187 ch. Utroque Oedipi loco gemitum de malo praesente et faustas precationes coniungi videmus. — Accentus rationem in vocabulo non ᾱ et ῶ contracta, sed ῶ extritum monstrare viso cognoscere licet ex Eust. p. 1275, 38. Arc. p. 8, 6. Gr. Herm. ad Prosod. p. 423.

Παιδαγωγέω duco. γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ Phthiot. 1 (623 D.). Apud Gellium XIII. 18. φυλετίδες legitur tanquam nomen fabulae: correxit Casaubonus.

Παίδειος quod liberorum est. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς Ant. 909. Perperam Aldus cum parte codd. ap. Brunck. (imo omnes esse credo, cum ne Laur. a. quidem eo vitio immunis manserit: Brunckii autem, quem saepe ex ingenio correxisse quanquam libros antestatum persuasum habeo, in his rebus exigua fides est) παιδίου, quod et παιδίων dici debuit, nec tragicos decet vocabulum.

Παίδευμα institutio, disciplina. τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα inc. C. 3 (779 D.).

Παιδεύω. Antiquissima significatio *enutriendi* fuisse videtur. *λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα* Peliae I (433 D.). Sed incerta eius fabulae memoria, videndumque anne *Πηλεῖ* corrigendum sit pro *Πελίᾳ*. Apud Erotian. p. 304. legitur ὅ δ' pro ὧδ'; idem explicuit: *π α ι δ ι κ ὸ ν π ά θ ο ς. παιδίαν (scr. παιδείαν) νῦν τὴν παιδοτροφίαν, ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς κ. τ. λ.* Inde ad *assuefaciendum* et *formandum animum* traducitur cum ad bonos mores, tum ad malos. *αἱ Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν* Oed. Col. 923. Affert cum sequente versu Suidas v. *ἐκδίκους*. — *εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις* Trach. 451. *εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν τοῖς* Ai. 592. Affert Suid. v. *μωρά μοι δοκεῖς φρονεῖν*. *οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά* Phil. 1345. Brunckius et Buttmannus *παιδεύειν* interpretantur *docet*, usitatissimae prolepseos securi, qua cum verbis adiectiva ita dicuntur, ut id, quod inde efficiatur, iis dicent. V. Herm. l. c. Musgr. ad Eur. El. 379. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 4. Schaefer. ad Oed. Col. 919. et ad Dion. de C. V. p. 413. — Adsignificatur usus *rebus ingratis experiendis partus*: *οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος* Oed. Col. 568.

* *Παιδιά* v. *παῖς*.

Παιδικά deliciae. De puero amato dici constat: v. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 73, d. *τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας* Ach. Am. IV (165 D.), v. *ὁρῶ*.

Παιδικός puerilis. *ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προςῇ* inc. LIX. 1 (721 D.). i. q. *παιδικοῦ*, ea metalepsi, de qua in v. *μεσόμφαλος* copiosius egimus.

Παιδοκτόνος filii parricida. *σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ* Ant. 1290.

Παιδοποιέω liberos pario. *μεθ' οὗ — καὶ παιδοποιεῖς* El. 579., de quo verbi sensu v. Schaef. Append. ad Plut. Hemsterh. ed. Lips. p. 507. Lobeck. ad Phryn. p. 200. Erigonen Aegisthi ex Clytaemnestra filiam commemorat Pausanias II. 18, 5. Tzetz. ad Lycophr. 1374.

Παιδοτρόφος pueris alendis idoneum. *γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας* Oed. Col. 706 ch. Explicat hoc Hesychius v. *σ τ έ φ α ν ο ν ἐ κ φ έ ρ ε ι ν: ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄῤῥεν γένοιτο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια, διὰ τὴν ταλασίαν.* Propter usum igitur olei in palaestra faciendi corona oleaginea ianuae praeponebatur: palaestra enim marium, velut lanificium feminarum munus.

Παιδουργία liberorum procreatio. *τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύςτεκνον παιδουργίαν* Oed. R. 1248. Iocasta ipsa dicitur, non ut adverbiascat *παιδουργίαν*. *ὁμηλικίη* pro *ὁμῆλιξ*, *λαλήματα* pro *λάλος*,

πρεσβεύματα pro πρέσβεις dicta Musgravius contulit, quibus innumera addi similia possunt.

Παίζω ludo. De venatione dictum videtur θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος El. 557. Suid. v. ἐξεκίνησεν et Zonar. p. 769.

Παῖς. 1. Antiquissima videtur *nondum adultae aetatis* significandae vis esse. Igitur *puerum* significat: παῖς ἅτερ ὡς φίλας τιθήνας Phil. 696 ch. πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ Pel. I. 3 (434 D.). παῖς δ' ὢν inc. C. 6 (779 D.). — παιδὸς τοῦτ' ἐμάνθανον πάρα Ant. 999. neque enim consentaneum de servo cogitare, qui Tiresiam adduxerit, cum emptorum servorum heroica aetate summa paucitas fuerit, et id cognomentum in allocutione maxime cernatur. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι Dan. I. 2 (176 D.). — τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγειν Ai. 565. τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου 575. παῖδά μοί τινα δούς Oed. R. 1142. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα 1150. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε —; 1156. — οἶδε παῖδες Oed. R. 32. ὅταν — κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ Ach. Am. I. 4 (162 D.). Legitur apud Stobaeum παιδίαις ἄγη, quod verissime emendavit Scaliger. *Puellam* significat: παῖς ἔτ' οὖσα Trach. 553. adsignificatur una conditio *non nuptae.* ἡ παῖς ὁρᾶται Ant. 419. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός 468. — τήνδε τὴν παῖδα Trach. 582. μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον Oed. Col. 843. τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 374 an. μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί 650. τὴν παῖδα ταύτην 689. — τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως ἄνωγ πεφάνθαι Ant. 557. αὐτός τε παῖδές θ' αἵδε Oed. Col. 463. ποῦ δ' αἵ τε παῖδες 1663. — τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά Oed. Col. 937. εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις τὰς παῖδας 1025. ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν Trach. 529. Aliquantum ex sua et propria significatione evagatur, cum *adolescentem* significat magisque *firmum aetate,* quae significatio in mulierum genus non cadit. ὅδ' ἐστὶν ἡμῖν παγκρατωρ ὁ παῖς Phil. 1061. — παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί Phil. 996. Triplex genus explicationis admittit El. 447.: καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Haec Electra Agamemnonem precata aut *puerum* Oresten vocat, qualem olim hostium suorum manibus ereptum peregre ablegarat: aut *adolescentem,* in quam aetatem iam succrevisse illum sciret, ad quod magis inclino: aut *filium,* Agamemnonis modo nominati ut habeatur ratio. — 2. Inde ad *liberos* utriusque sexus significandos traductum est: perfacile enim intelligitur, quomodo *pueri* nomen ad *filium,* sed minime, quomodo *filii* ad *puerum* indicandum conveniat. *Filius* igitur dicitur addito nomine patris: Ἀχιλλέως παῖς Phil. 57. 1282. παῖς Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμος 240. ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης 263. ὁ Τυδέως τε παῖς 566. 588. ὁ παγκρατὴς Κρό-

τοῦ παῖς 675. ὁ παῖς — οὑξ Ἀχιλλέως 928. ὁ Λαρτίου παῖς 1270. παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 945 ch. παῖς Ἀγαμεμνονίδας El. 176 ch. ὁ Μαίας παῖς Ἑρμῆς 1387 ch. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Trach. 19. καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας — πόθι παῖς ναίει 98 ch. παῖς Διός 511 ch. χὠ Ζηνὸς — παῖς 563. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101. — τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου Phil. 1341. τῷ Λαβδακείῳ παιδί Oed. R. 267. — τὸν τοῦ Διὸς παῖδα Phil. 791. παῖδα Μενοικέως Oed. R. 69. τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. VIII. 6 (153 D.). — παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου Ant. 193. τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν Phil. 1340. — *Filia* dicitur: σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα Oed. Col. 1092 ch. Iovis enim nomen, quod praecessit, in precatione subaudiendum. Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά Meleag. I. 2 (357 D.). *Vocativi* sic dicti exempla post seorsim ponimus. At *filius filiave* et plurative *liberi* saepius dicuntur parentum quidem mentione adiecta sed sine nomine. ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς Ai. 432. ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή 1148. παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν Oed. R. 1015. κείνου γε δή τοι παῖς ἐκλῄζετο 1171. ἀνοσίων δὲ παῖς 1361. παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς Ant. 901. θεῶν παῖς 973 ch. — ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδός Phil. 710 ch. — παιδὶ τῷ σαυτῆς Trach. 729. τῷ παιδὶ — τῆς τεχνωμένης 924. παιδὶ τῷ σῷ Ai. 495. — παῖδα τὸν σόν 505. παῖδα σήν Oed. Col. 323. — τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν Oed. Col. 366. — πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ; El. 529. εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου Phaedr. IX. 1 (612 D.). — ψαύσας — ὧν παίδων Oed. Col. 1635. παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα Ant. 622. — παισὶ τοῖς αὑτοῦ Oed. R. 457. Oed. Col. 1398. — γυναικῶν παῖδας Oed. R. 271. τοὺς κείνων ἔτι παῖδας Ant. 169. — Deinde omnis abest, sed ut subaudiri aliquando possit, parentum mentio. κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν — ἦν ἂν ἐκπεφυκότα Oed. R. 261. πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. 722. παιδὸς δὲ βλάστας 717. ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο 1021. παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν 1209 ch. πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας 1406. παίδων δὲ — μή μοι προσθῇ μέριμναν 1459. παίδοιν δυοῖν σοὶ τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ — ἔπεμψα Oed. Col. 822. πρὸς παίδων θανεῖν 974. παῖδας ἐξέφυσέ μοι 988. οἵ σ' ἀντὶ παίδων — ἱκετεύομεν 1328. αὔσας παῖδας 1594. τί πρὸς παίδων πατρί (sc. ἄγαλμα μεῖζον); Ant. 700. κλύουσα παιδός 1167. παιδός με σαίνει φθόγγος 1199. παπτήνας ὁ παῖς 1216. ὅπως παιδὸς τόδ' ᾔσθετο — πάθος 1300. κἀφύσαμεν δὴ παῖδας Trach. 31. παισὶ μὲν τοσοῖςδε πληθύεις 54. τὴν παῖδα δοῦναι 359. παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε 897. ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν 928. ὁ παῖς — ὀδυρμάτων ἔλειπεν οὐδέν 932. παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει 1143. πυθέσθαι παιδὸς δύςφορον ἄταν Ai. 629. παῖδά τ' ὀρφανόν 638. σοφά τ' ἄριστά τε παῖς κεκλῆσθαι El. 1078 ch. ὡς δ' τέκοι παῖδα Oenom. VII (418 D.). ὠδῖνα παίδων inc. XVI. 1, 2 (670 D.).

partum. παῖδας γὰρ — ἀναλώσας ἔχει LXXXV. 1 (764 D.). — Denique ore parentis liberi appellantur. χρῆται παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν Oed. R. 854. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε; Oed. Col. 417. δυ' ἐξ ἐμοῦ μὲν — παῖδε 536 m. παισὶ τοῖς ἐμοῖσι 793. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; 825. παῖς ὄμος 1175. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς τὰς παῖδας 1368. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς Trach. 1053. παῖδα τὸν ἐμὸν Ai. 526. τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ παίδων El. 535. ὀλόμενε παίδων Epig. IV. Dubitatur, Sophoclisne an Aeschyli hic versus sit; in huius reliquiis posuit Dindorfius (51 D.). — 3. Compellandi formulam παῖ et ὦ παῖ constat et in liberis et in quibuslibet non senioris aetatis hominibus alloquendis reperiri, id quod secundum sententiae rationem expendendum. παῖ Phil. 201. 268. 372. 585. 765. 793. 852. 969. Oed. R. 444. Oed. Col. 188 an. Ai. 1388 an. Creus. VII (327 D.). — ὦ παῖ Phil. 315. 476. 529. 574. 616. 624. 740. 743. 772. 857. 877. 884. 955. Oed. R. 1008. Oed. Col. 323. 331. 726. 850. 1106. 1114. 1422. 1433. Ant. 628. 635. 644. 974. 1074. 1321 m. Trach. 61. 92. 735. 741. 794. 1014. 1053. 1217. 1243. Ai. 537. 546. 1150. 1159. El. 243. 818. 1119. 1211. 1221. Aeris. VIII. 1 (65 D.). Aload. IV (102 D.). Phryg. I. 1 (649 D.). ὦ παῖ, παῖ El. 120 ch. ubi codd. plerique contra metrum ἰὼ παῖ, παῖ. Omittunt παῖ alterum Flor. Γ. Δ. Aug. c. Lips. b. et Suidas v. δύστηνος, ut sic scribendum videatur potius. 1073 ch. Ant. 939 ch. In Trach. 1009 m. Libri ὦ παῖ, παῖ, quod non magis ad versum quadrat antistrophicum, quam cod. Flor. scriptura ὦ παῖ, ὦ παῖ. Hermannus παῖ, παῖ scripsit, Seidlero alterum παῖ delendum videtur. — ἰὼ παῖ Trach. 1025 m. Oed. Col. 1488 ch., quod Hermannus ἰὼ ἰὼ παῖ correxit. Ant. 1252. ἰὼ παῖ, παῖ Ai. 332. — παῖδες Oed. R. 142. Oed. Col. 1257. 1611. 1629. 1748 an. inc. C. 2 (779 D.). — ὦ παῖδες El. 1424. Trach. 818 ch. 868. Oed. R. 147. Oed. Col. 1470. 1539. 1752 an. 1757 an. inc. XXIII. II (678 D.). C. 11 (779 D.). — Amplificatur ea compellatio: ἰὼ τοῦ στρατηγήσαντος — Ἀγαμέμνονος παῖ El. 2. ἰὼ παῖ (ὦ παῖ, [παῖ) δυστανοτάτας ματρός 121 ch. παῖ γέροντος Οἰνέως Trach. 566. ὦ παῖ Λαρτίου Ai. 1. Τελαμώνιε παῖ 134 an. παῖ Τελαμῶνος 183 ch. παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος 209 m. παῖ Τελεύταντος 324. παῖ Εὐρύσακες 571. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε Phil. 4. Ἀχιλλέως παῖ 50. 538. 1221. Λαερτίου παῖ 87. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ 96. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός 242. ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως 260. ὦ παῖ Ποίαντος 329. ὦ Ποίαντος παῖ 1245. παῖ Ποίαντος 1396 an. ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως Oed. R. 85. ὦ παῖ Μενοικέως 1503. ὦ παῖ Λαΐου Oed. Col. 559. 1504. ὦ φίλταϑ' Αἰγέως παῖ 613. ὦ παῖ Κρόνου 716 ch. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου 1570 ch. παῖ Μενοικέως Κρέον Ant. 211. 1080.

παῖ, Διὸς γένεθλον 1134 ch. παῖ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ Inach. II. 1 (256 D.). — σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες El. 112 an. ὦ παῖδες οἰκτροί Oed. R. 58. ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου Oed. Col. 106. ὦ τοῦδ᾽ ὅμαιμοι παῖδες 1407. Reddendum Sophocli Φαμενός, Τειρεσίου παῖς Polyid. VI., etiam Dindorfio omissum: v. Φαμενός. — 4. De sermonis in hoc vocabulo proprietate haec observanda. Ellipsin patitur filiam significans: μητέρ᾽, ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια, Λαομέδοντος Ai. 1280. Deinde formula notabilis ξὺν παιδὶ σὺν γυναικὶ δουλώσειν ἔτι Trach. 256. Inde a Turnebo contra codd. fidem obtinuit scriptura παισί. Illud revocandum fuit, non quo Iole significaretur, sed quia sic locuti videntur Graeci, ubi vel non constaret, vel non quaereretur, haberetne quis liberos, an nullos, an plures haberet. Recte ita Hermannus comparans illud σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι. Schaeferus quidem sine mendi suspicione formulam illustravit Mel. Cr. p. 116. Praeterea καὶ γυναικί legitur, sed cum Flor. καί non praeferat omnino, Harl. γυναικί τε, probabiliter Hermannus σὺν γυναικί rescripsit. Deinde cum heroum aetate bonorum bona crederetur progenies esse, πατρὸς παῖς genuinam et quasi gentilem nobilitatem filii significat. Viam monstrat ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας Phil. 710 ch. — δεινόν γέ σ᾽ οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, κείνου λελῆσθαι El. 333. — ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι καλοῦ τῆς μητρός El. 368. Hinc deflexum παρῳδικῶς illud γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν Synd. III. 3. (148 D.) de eo, qui gulositate et voracitate conspicuus esset. Cf. Photium p. 586, 23. et Censuram Aeschyli Eumenidum a Muellero editarum p. 74. — Falsa scriptura est Ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεισκύπτει δόμοις Inach. III. 2 (257 D.). ἅπασι νῦν emendatum a Toupio, quanquam haec dubio maior correctio non est.

Παίω ferio. 1. Proprie de vulnere et ictu, item de illidendo: τὸν ἐκτρέποντα — παίω δι᾽ ὀργῆς Oed. R. 807. ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων 1270. ἔπαισε δ᾽ αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ᾽ ἐγώ 1332 m. παίσαντες τε καὶ πληγέντες Ant. 171. de caede mutua dictum. τί μ᾽ οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις 1294 m. Latet in ἔπαισε nomen πλαγάν. παίσασ᾽ ὑφ᾽ ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν 1299. παῖσον — διπλῆν El. 1408. παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῇδος Trach. 1027 m. τὸν δὲ — παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ Ai. 238 an. παίσας κάρα ᾽θώϋξεν 301. κέστρῳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. III (21 D.). — ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον Trach. 1076. Hunc et priorem versiculum, qui tanquam melica exclamatio senariis interpositi sunt, in trimetrum redacturus Valckenarius ad Eur. Hippol. 1378., πέσον scribebat. — λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας El. 735. de rota metae illisa. — 2. Tralate bis dictum de gravi calamitate, quasi infligenda; δευτέραν

ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον Oed. Col. 550 m. Oedipus de patre a se interfecto rogatus loquitur. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς — μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Ant. 1260 m.

Παιών medicus. οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Phil. 168 an. θεράπειαν explicat scholiasta, ἐπινωμᾶν autem ἐξευρίσκειν. Brunckius αὐτῷ scripsit, ἐπινωμᾶν ut *accedendi* videatur vi praeditum esse, id quod sane blanditur. v. ἐπινωμάω. ἴθι ἴθι μοι παιών Phil. 821 ch.

Παιώνιος medicus, salutaris. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν Phil. 1329. Substantivum est ὢν ἔχω παιώνιον, καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν (sc. ἐκκαλοῦμαί σε γενέσθαι) Trach. 1198. Hanc significationem ignorant grammatici veteres, θεραπευτήριον, θεραπευτικόν, ἰατρικόν explicantes.

Πακτόω obsero. καὶ δῶμα πάκτου Ai. 576. Mendosa scriptura δῶμ' ἀπάκτου in libris omnibus videtur esse praeter Flor. Δ. Θ. et ipsos non optimos; idem mendum Suidam occupavit et explicatur a scholiasta utroque. Veram scripturam ab Eustathio servatam p. 742, 43. 1532, 59. 1937, 62. commendavit Valck. ad Herod. II. p. 146., restituit Brunckius.

Πακτωλός fluvius. τὸν μέγαν Πακτωλόν Phil. 393 ch. Accentus regulam ponit Arcad. p. 57, 11.

Πάλαι. 1. de *re longo abhinc tempore gesta (dudum).* οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Phil. 1018. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι Oed. R. 947. ὢν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 997. τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν 1245. τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν Oed. Col. 511 ch. θεοῖς — τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι 969., quod nescio an tertiae dicam significationis documentum esse. τὸν πάλαι — ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 123 ch. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι Trach. 1149. — 2. Sed, sicut Latinorum *dudum*, saepe praesentibus ita opponitur, ut non significet nisi id, quod *nunc ipsum non fiat.* v. Valck. ad Hippol. 1085. Wolf. ad Plat. Sympos. p. 20. Stallbaum. ad Apol. Socr. p. 18, B. cf. Phavor. s. v.: πάλαι οὐκ ἀεὶ μακρὸν χρόνον σημαίνει, ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ πρόσφατον Ἀττικῶς. Tamen de re *nuperrime* gesta apud Sophoclem non legitur. Praecipuus illi usus est in *cogitatione* et *sensu* significandis, quibus identidem volvendis diu assuevisse videmur. πάλαι μέλημά μοι λέγεις Phil. 150 ch. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι 585. ἀλγῶ πάλαι δή 795. τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι 894. 901. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι 953. καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν 1202. πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται Oed. R. 289. i. e. πάλαι ἐθαυμάζετο, καὶ νῦν ἔτι. ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν 449. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. τὰ λῷστα — ταὐτά μ' ἀλ-

γύνει πάλαι 1067. ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν 1112. εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι 1161. γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' ἔχει πάλαι 1477. πάλαι — τοιαῦτ' ἔπη — ὡς τελῶν ἐφαίνετο Oed. Col. 635. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ 1254. πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται 1624. νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181. nisi et hoc olim significat. ἐμοὶ — ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι 279. καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοί 289. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν 555. ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι 1023. ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 908. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι 1038. Αἴγισθον — ἱστορῶ πάλαι 1090. ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι 1190. εἰ — μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων 1324. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες 1350. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι —; 1469. ἐσφάλλου πάλαι 1473. *diu est, quod errasti*, i. e. errasti plane. κἂν πάλαι παρῇν Trach. 87. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν 413. οὐδὲν — ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι 1110. σε — ὁρῶ πάλαι κυνηγετοῦντα Ai. 5. κεῖνον γὰρ — ἰχνεύω πάλαι 20. πάλαι φύλαξ ἔβην 36. — 3. Aliquando dicitur de *infinito tempore praeterito*, non relato illo ad illud, in quo quasi medio constituti loquimur: *olim*. οἶσα σὴ πάλαι τροφός Oed. Col. 764. Thebis enim natus Oedipus. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν Trach. 1131. — 4. Cum *articulo* et *nomine* dictum et *qui dudum* significat et *qui olim fuerit*. Illo modo dicta haec sunt: κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι Oed. R. 668 ch. *pestilentiam* dicit. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι 1214 ch. Sic certe libri, componendaque ita verba sunt τὸν πάλαι ἄγαμον γάμον. Asyndeti insuavioris causa τ' ἄγαμον Hermannus correxit; sed vel sic non cum δικάζει, ut ille, sed cum γάμον coniunxerim πάλαι. οἱ πάλαι θανόντες El. 1411 ch. longo enim fortiore sententia *dudum mortui* percussorum nefas ulcisci dicuntur, quam *olim mortui*. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο πημάτων λυτήριον 1482. *quibus diu est, quod affligor*. — Alterius rationis documenta haec habeo. δεσπόταισι τοῖς πάλαι El. 754. *Agamemnonis* domum significat: nec enim nunc regnabat illa sed Aegisthus. τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου 1132. μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα Trach. 1155. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 330. *morbo, qui olim urgebat, dolere*, i. e. recuperata sana mente dolere de facinoribus. Κάδμου τοῦ πάλαι Oed. R. 1. τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. *vetustissimi illius, generis principis*. οὐδὲ — τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται 916. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ; 1043. i. e. τοῦ πάλαι βασιλεύοντος τῆσδε γῆς. τὴν πάλαι γένους φθοράν Oed. Col. 370.

Παλαιός. 1. *vetus*, i. e. quod ex antiquo tempore mansit. παλαιῷ χερί Phil. 42. παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμεινας 1154 m. ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος

Oed. R. 1282. *τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα* 1395. *πάτρια λόγῳ* coniungenda sunt; *veterem, quae patris ferebatur, domum* dicit; nec enim Polybus Oedipum genuerat. *παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον* Ant. 986. *τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος — τόδε* El. 4. *μῖσος παλαιόν* 1303. *παλαιὰν δέλτον* Trach. 156. *τὴν παλαιὰν φηγόν* 170. quercum Dodonaeam. *ξένον παλαιὸν ὄντα* 262. *ἤν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός* 555., de quibus *ἐκ παραλλήλου* compositis v. *ἀρχαῖος*. *Φοίβου παλαιὸν κῆπον* inc. XCIII. 3 (655 D., qui Orithyiae fabulae iure assignavit). Legitur apud Strabonem VII. p. 295. *Φοίβου τε παλαιόν*, unde Dindorfio in praef. Scen. Gr. p. XXVIII. *παλεόν* scribere in mentem venit: quod confutavit Hermannus ad Oed. R. 1219. — 2. Hinc etiam de *tempore* et *aetate* dictum exstat. *παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνει* Ai. 596 ch. *diu est, quod.* cf. Musgr. ad Eur. Phoen. 554. *ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγώ, μή μοι βεβήκῃ* Phil. 491., quod explicuit Brunckius. *μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι* Oed. R. 561. Hinc ad *homines senes* transfertur, cuius loquendi rationis inveniendae viam monstrat *παλαιᾷ — ἔντροφος ἁμέρᾳ — μάτηρ* Ai. 613 ch. — *παλαιὰ σώματα* Oed. R. 961. versus a Stobaeo Floril. CXVIII. 11. CV. 28. et Eustathio allatus p. 699, 40. 1266, 40. 1821, 8. 1959, 20. *πορεύονται γὰρ οὐδὲ δή τινες χρόνῳ παλαιοί* Oed. Col. 112. *τί δ', ὃς παλαιὸς κἀγαθός, φίλος τ' ἐμός, Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν;* Phil. 419. Ven. *ὁ παλαιός.* Cum *παλαιὸς κἀγαθός* sic simpliciter iungi non possint, quippe in una aliqua re convenientia, recte Hermannus docet, *παλαιόν* voce erigendum esse hoc sensu: *qui senex est, et in senectute strenuus.* — 3. *vetus* id, quod in antiquum tempus recedit. *ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος — γένυς* El. 476. *Λαΐου παλαιὰ θέσφατα* Oed. R. 907 ch. *παλαιῶν σπερμάτων* 1246. *ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;* Oed. Col. 602. Hinc et *pristinum*, quod nunc non est amplius, significat, et *vetustate obsoletum.* *τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη* Ai. 795. *ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας* Oed. R. 109. Referunt hunc versum cum praecedente Moschop. Dict. Att. v. *ἴχνος*, schol. Eur. Hec. 1035 M., Suidas et Zonaras v. *δυστέκμαρτον.* — *καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη* Oed. R. 290. gl. *σαθρά.* v. Schuetz. ad Aesch. Prom. 317. Affert Suidas v. *κωφά.* Ceterum Laur. c. *μάταί' ἔπη.* Media syllaba Sophocli non corripitur; de ceteris tragicis incerta res est, nec verisimilis tamen: v. Matth. ad Eur. El. 493. Seidler. ad v. 492.

Πάλαισμα prudens consilium, ars. *τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι* Oed. R. 879 ch. Schol. ed. Iunt.: *πάλαισμα, ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.* Hoc verum esse non potest; quaerebant enim cognoscere magnopere. *πάλαισμα consilium in-*

telligo, quo regnum adeptus Oedipus est; cuius imperium cum salutare civitati fuerit, ut maneat, chorus precatur.

Πᾰλαιστής. Cum *luctatorem* significet proprie, iam tralate dictum videtur de Troianis eorumque pugnandi ratione *φίλιπποι καὶ κεραυλκοί, σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισταί* inc. LXX. 2, 2 (738 D.). Magis abest ab legitima dicendi ratione, cum hominem *artis plenum et versutum* significat. *σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος* Phil. 429. v. Valck. ad Eur. Hippol. 921.

Παλαίφᾰτος antiqua memoria. Pars compositi altera conspicua est in *vaticiniorum* origine indicanda: *τοὔπος τὸ θεσπρόπον — τᾶς παλαιφάτου προνοίας* Trach. 820 ch. Schol.: *γράφεται παλαιφοίβου, ἵν' ᾖ τῆς πάλαι μαντευσαμένης· φοιβᾶσθαι γὰρ τὸ μαντεύεσθαι.* Et in vulgata scriptura is inest sensus, nec sermonis lex tale compositum velut *παλαίφοιβος* admittit, et numeri antistrophici respuunt. Ceterum qui ita scripserint, *τᾶς πάλαι Φοίβου προνοίας* daturos fuisse credibile est. Huic aliquantum dissimile, quippe obiective dictum *τῆσδε τε μαντεῖα — τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ', ἅ μοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε* Oed. Col. 455. Vetus oraculum de occidendo patre et connubio matris in mente habet: v. Herm. — Minus perspicua vis est verbi *φημί* in *ἡ παλαίφατος Δίκη* Oed. Col. 1383, quanquam vel hoc *Iustitiae vim Deorum olim cura et quasi ore hominibus patefactam esse* significat.

Παλαίω luctor; inde *congredior pugna* universe. *τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;* inc. XXIII. 13. (678 D.) de invicta Amoris vi dictum.

Πᾰλᾰμη manus. Transfertur ad *valendi* et *efficaciae* significationem. *ὦ παλάμαι θνητῶν* Phil. 177. Miratur quidem chorus quomodo feram tolerare Philoctetes vitam potuerit, nec inest tamen *artis* et *solertiae* notio, ut scholiastae visum scribenti *ὦ τέχναι καὶ γνῶμαι.* Miseratus enim calamitatem dicit *o misere infirmae hominum vires, quam non valetis ad talem aerumnam levandam.* Vidit hoc Erfurdtius. — *Rem manu effectam* significat, *caedem* quidem: *ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ;* Phil. 1191. Schol. *πρᾶξιν ἢ ἔργον.* — De accentu v. Arcad. p. 110, 6.

Πᾰλαμναῖος. *π. πικρὸς καὶ φόνιος καὶ σοβαρός* Gr. Bekk. Anecd. p. 293, 12. *ἀποτρόπαιος, σκληρός. φονεύς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελών. ὁ ἀνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ.* Hesychius. Significationem *ἀποτροπαίου* quanquam etiam Gr. Bekk. l. c. p. 193, 10. firmat, scribens *ὁ δαίμων ὁ τὰ μύση καὶ τὰ μιάσματα ἀποτρέπων*, longe tamen Photius melius p. 371, 13. *παλαμναῖος — καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τοιούτους τιμωρούμενος· καὶ προστρόπαιος, ὁ προστρέπων τὸ ἄγος αὐτοῖς.* Hoc *αὐτοῖς* ad *ἀνδροφονοῦντας* respicit, quod praecessit. Uno vocabulo *ἀλά-*

στορα dici licebat. Apud Sophoclem non videtur nisi de *auctore caedis* dici. φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν Trach. 1197. ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ El. 577.

Πάλιν. 1. Antiquissimam significationem solamque Homericam non esse *rursus* sed *retro* accurate observavit Passovius in lexico, firmavit Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 100. Eundem apud Atticos persaepe reperiri adverbii usum, nec Valckenarium latuit ad Phoen. 732. 1409., nec Schneiderum ad Plat. Civ. p. 584, D. (t. III. p. 161). τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Phil. 125. v. Herm. δεῦρ' αὖθις ἐκπέμψω πάλιν — τὸν αὐτὸν ἄνδρα 127. Iterata actio in αὖθις inest, πάλιν minime abundat, sed *viae remetiendae* significatione praeditum est. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν; 559. Male distinguunt post ἄξοντες, hoc enim et πάλιν coniungenda sunt. ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν 923. non est *iam rursus me intuetur*, sed in adverbio addito *obtutus oculorum* quasi *ultro citroque inter utrumque remeantis* significatio cernitur. αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι πρός σε ψιλός 940. οὐκ εἶ πάλιν; 963. αὖθις πάλιν δοῦναι 1216. *reddere in manus dando.* πάλιν μεθεῖναι ταῦτα 1232. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο Oed. R. 114. τί μοι — περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος 156 ch. πάλιν περιτελλομέναις coniungenda. οὐ πάλιν ἄψοῤῥος — ἄπει; 430. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμιν ἐν τάχει πάλιν; 765. πορεύεσθαι πάλιν Oed. Col. 80. τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος — χθονὸς ἔκθορε 232 ch. πάλιν κατελθεῖν 607. *ab exsilio redire.* τὸν ἄνδρα — ἐκπέμψαι πάλιν 1349. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν 1400. οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν 1405. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι 1420. πάλιν, φίλα, συθῶμεν 1721 m. τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ — ὤρθωσαν πάλιν Ant. 163. *inclinantem ad casum erexerunt.* ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1229. ἄψοῤῥον ἥξομεν πάλιν El. 53. σὺν κακῷ μέτει πάλιν 422. πότερον ἐκείνους — δεῦρ' αὖθις πάλιν καλῶμεν Trach. 341. ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. cf. Ant. 163. ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν 298. — Sed iam apud Homerum aliquoties transfertur ad significandam *actionem eam, qua aut tollitur ante facta res, aut mutata in pristinam conditionem restituitur*, id quod Latinis *rursus* adverbio dicitur, tamen ut de actione iterata minime cogites. v. Spohn. Lectt. Theocr. spec. I. p. 32. Matth. ad Eur. Herc. fur. 728. βλέπειν — ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν Phil. 358. quasi *vitae redditum*, mors ut irrita fieri videretur. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 949. μεταγνῶναι πάλιν 1254. ὡς ἂν — ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1375. εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα 1377. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας Oed. R. 100. cf. εἰ μὴ πάλιν δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας El. 239 m. κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν Oed. R. 849. *irritum reddere.* πάλιν σε δαίμων δίκαιος

αὔξοι Oed. Col. 1563 ch. *Αἴας λαθίπονος πάλιν* Ai. 697 ch. *δεῖ με δουλεύειν πάλιν* El. 804. Sperarat enim serviendi necessitate sese exsolutum iri. *Πηλέα — γεροντανωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν* Pel. I. 2 (434 D.). *πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ* ib. 3. *ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν* (ἡ ὕβρις) inc. XLVII. 3 (705 D.). *χὤταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ, πάλιν διαῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται* (ἡ σελήνη) LVI. 8 (713 D.). — Paulo aliter dicuntur haec, ut tamen ad idem significandi genus referenda sint: *τὰ πρὶν εὖ θέμενοι τάδ' ὡς πάλιν* El. 1428 ch. sc. *θῆσθε*, transitum ab uno ad alterum significante *πάλιν*. *ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν* Oed. R. 619. *rursum a mea parte etiam properandum consilio*; significatur adversus insidiatorem suscepta et quasi directa actio. *εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν* El. 363. — 3. Aliquando tamen *actioni iteratae* significandae constitutum est. *τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα* Phil. 342. Via transferendi a locis ad tempora significanda vocabuli hoc exemplo monstratur. Orsum enim suum casum narrare Neoptolemum, sed interiecta aliarum rerum mentione avocatum quasi in viam Philoctetes deducit unde degressus erat. *πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας* Phil. 1154 m. *ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν* Oed. R. 1166. *φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα* 1404. *δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν* Oed. Col. 365. *οὐράνια γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν* 1466 ch. Non *τὸ δεύτερον*, *iterum*, sed *rursus* interpreteris, sed in re consimili: *δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν* Trach. 1078. de accessu morbi gravescentis. — 4. Exemplorum *αὖθις* s. *αὖ* et *πάλιν* composita monstrantium *αὖθις πάλιν prima* significatione praeditum exhibent Trach. 341. Ai. 298. Phil. 127. 1216., *αὖθις αὖ πάλιν* Phil. 940.; *αὖ πάλιν* secundam prae se fert Trach. 1078. Pel. I. 2 et 3.; *αὖθις πάλιν* rursum tertiam Phil. 342. Oed. Col. 365.

Παλίνσκιος tenebrosus, opacus. V. Wernick. ad Tryphiod. p. 217. *χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ* Inach. X. 11. (272 D.), Harpocrationi explicatum *ζοφερῷ*. Glossam *παλινσκίῳ* habent Photius p. 373, 25. *σκοτεινῷ* explicans, et Suidas, cui cum Harpocratione convenit.

Παλίντονος tentus. *παλίντονα τόξα* Trach. 509 ch. *reciproca tela* Attius Romanus poeta interpretatus est, v. Scalig. ad Varr. de L. L. VI. p. 78. Gell. N. A. IX. 11.

† *Παλιντράπελος*. Eust. p. 1135, 19.: *ὅθεν συγκείμενος ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ παλιντράπελος οὐκ ἐπαινετῶς ἔχει. δηλοῖ γὰρ τὸν ἀνάπαλιν τραπέντα τοῦ φρονεῖν*. Particula nemini dum animadversa, inc. 973. sequenti Dindorfianos numeros.

Παλιντριβής versutus. τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ — ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Phil. 446. Schol. τετριμμένα τοῖς κακοῖς. Affert haec Suidas v. παλιντριβῆ. Spectant autem Sisyphum: v. Herm. et v. 621.

Παλίντροπος retro versus. ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις Phil. 1206. ἂν Flor. Γ. ὅταν δαίμων — πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ai. Locr. IV. 5 (14 D.). *irritam fortunam* reddit.

Παλιῤῥοία aestus. στενωπὸς Ἅιδου καὶ παλιῤῥοία βυθοῦ inc. LVIII. 2 (716 D.). De ultima producta et accentu v. ἄγνοια s. ἀγνοία et ἀλήθεια.

Παλίσσυτος retro properans. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 193 ch. Spectat hoc fortasse Hesychius, παλίσσυτον explicans ἐξ ὑποστροφῆς.

Παλλάς dea. σεμνά τε παῖς (Διὸς) Παλλὰς Ἀθάνα Oed. Col. 1092 ch. Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλάς Ai. 933. Respicit hoc Eust. p. 333, 44. ὦ Παλλάς Trach. 1025 m. πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς Oed. R. 20. ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις Oed. Col. 107. Παλλάδος θεᾶς Ant. 1169.

Πάλλας n. pr. ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων — Πάλλας Aeg. I. 7 (19 D.). Pallas est Pandionis filius, Aegei frater et Pallantidarum stirpis auctor, de quorum cum Aegidis controversiis multi erant Atticarum antiquitatum scriptores.

Πάλλω quatio. χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν Phil. 1110 m. *tela.* De sortitione: ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλαν El. 700. *locum secundum sortem assignarunt.* Magis proprie in hoc genere dictum κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο Ant. 392. — Intransitive dictum de *territo* et *tremente* ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων Oed. R. 153 ch. Affert Suid. v. φοβερά. Verbi ille usus idem reperitur Eur. El. 435. 477. cf. Seidler. ad El. 433 (= 435.). Porsonus idem testatus metri causa ἀμπάλλεσθε Orest. 316. dempto σ ἀμπάλλετε corrigendum esse putavit, numero dochmiaco plane contrarium iuberi ignarus.

Πάλος sors. κἀμὲ — πάλος καθαιρεῖ Ant. 275.

Παλτός vibratus. παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ Ant. 131 an. *fulmine.*

Παλύνω inspergo. κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας Ant. 247. Hoc haud dubie respexit Hesychius scribens παλύνας, τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλὼν, τὴν καλουμένην χυτήν. Iniuria enim χύτην scribunt.

Παμβῶτις omnia alens. παμβῶτι Γᾶ Phil. 392 ch. Versum cum priore affert Eust. p. 46, 11., vocabulum παμβῶτις p. 71, 13. 978, 4. 1602, 4.

Παμμήκης longissimus. ἀνίεσαν — οὐδὲ παμμήκεις γόους Oed. Col. 1605.

Πάμμηνος longinquus, perpetuus. πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τ' αἰῶνι El. 842 m. si recte correxit Hermannus αἰῶνι pro ἀχέων, quem ex parte secutus Dindorfius ἀχέων servato. Schol. παμμήνῳ, τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ: is quidem πανσύρτῳ et παμμήνῳ substantivorum munus implere, quod vix ita potest fieri, putavit. Alius χρόνου — πάντας μῆνας ἐπιδεχομένου. Triclinius: ἐν τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ. Dicitur αἰὼν (vita) πάνσυρτος πᾶσι μησὶ πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τε, *vita perpetuo nil nisi gravia afferens.*

Παμμήτωρ quae mater vocatur optimo iure. γυνὴ — τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ Ant. 1267. De falsa cod. Aug. scriptura παμμήτηρ v. Summi Viri parerg. ad Phryn. p. 659.

Πάμμορος infelicissima sorte usus. ξένε πάμμορε Oed. Col. 159 ch.

Παμπήδην omnino. ἀλλά νιν — φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην Ai. 899. v. Lobeck. Schol. Suidas, Hesychius παντελῶς explicant, ille praeterea adiecto ὅλον τὸ σῶμα, hic ὁλοσχερῶς. — De tono v. Apoll. de Adv. p. 611, 23.

Παμπληθία turba. πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν Laoc. III. 4 (342 D.).

Πάμπληκτος multis gravibusve ictibus plenus. πάμπληκτα παγκόνιτα — ἄεθλα ἀγώνων Trach. 504 ch. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά schol.

Πάμπλουτος ditissimus. πάμπλουτον ὄλβον Tynd. I. 6 (572 D.).

Πάμπολις. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδ', οὐδὲν ἕρπει θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας Ant. 610 ch. omnium librorum est et Aldinae scripturae; idque et glossae scriptor legit, παγκόσμιος explicans, et scholiastae ὁ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἕρπων νόμος, et ἔστι νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν interpretati, quorum alter vel legit vel coniecit ἕρπων. Nec profecto πάμπολις explicari aliter potest, nisi cum ἕρπων coniunctum, *mortalia omnia peragrans*: nam *civitatis* notionem non censuerim urgendam, ut ne ineptum quidem sit, sicut Hermanno visum, qui de gentibus, familiis, domibus potius, quam de civitate dicendum fuisse ait. Recte autem idem monet πάμπολις mediae sententiae pendenti insertum dici durissime. Hanc duritiem evitaturus Wexius incredibili distinguendi pariter atque explicandi ratione usus est, quam nihil moror. Rursum ἕρπειν legisse scholiastarum unum annotata docent: ὁ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἄνευ λύπης. Heathius sententia bene perspecta πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας correxit, Erfurdtius ἕρπειν intulit, ut sensus sit *aeternam valere legem, ut nihil in mortalium vita diu expers culpae sit.* Sed ut de verbis multum vexatis meam etiam sententiam promam, et expeditior et elegantior ratio

videtur ut scribatur ἐπαρκέσει νόμος ὅδ', οὐδὲν ἕρπειν θνατῶν βίοτον πάμπολιν ἐκτὸς ἄτας. Sic οὐδέν pro οὐδαμοῦ dicto sententia talis erit βίοτον θνητῶν πάμπολιν (*universum qualiumcunque hominum*) ἕρπειν ἐκτὸς ἄτης οὐδαμοῦ.

Πάμπολυς v. *πάμπολις.*

Παμφαής totus fulgens. θείῳ πυρὶ παμφαής Phil. 718 ch. de Heracle ex rogi ignibus ad Deos sublato.

Παμφεγγής splendidissimus. παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς El. 105 an. Suid. v. ῥιπάς.

Πάμφλεκτος ardens. Certe apud Sophoclem non est active dicti adiectivi exemplum. παμφλέκτου πυρὸς ἀνειλόμην El. 1128. de *ossilegio* dictum: ab *omni parte incensum* i. e. *magno ardore flagrantem ignem* significat. βωμοῖσι παμφλέκτοισιν Ant. 993. *incensas aras.*

Πάμψυχος immortalis. ὑπὸ γαίας — πάμψυχος ἀνάσσει El. 831 ch. Respicit Suidas v. ζῶν et πάμψυχος, quo quidem loco scholia fere tota exscripsit, sed Sopoclis nomine omisso. Glossae scriptor explicat ζῶν, scholiastarum alter ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σώζων, ὅ ἐστιν ἀθάνατος. Alterius explicationem ἀντὶ τοῦ πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἳ δὴ ἐν χρείᾳ καθιστᾶσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς probat Hermannus, obversatum poetae affirmans illud Achillis Hom. Od. λ. 490.; quod ut toto caelo diversum est, ita nec πάμψυχον ἀνάσσειν potest πασῶν ψυχῶν ἀνάσσειν significare et scholiastae illud commentum de usu augurii et divinationis apud inferos ineptissimum. Ne Tiresias quidem mortuis, sed iis vaticinatur, qui ad consulendum eum ad inferorum loca descendunt. ἀνάσσει non urgendum; dicitur *regnare* Amphiaraus, quippe qui in vivis rex fuisset, et debito sanctitati suae honore apud inferos adhuc fruatur, velut Agamemno fertur apud Aeschylum Choeph. 352., quo Hermannus ipse testimonio usus est: φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων σεμνότιμος ἀνάκτωρ. Recte igitur Brunckius glossatoris et scholiastae alterius interpretationem calculo suo comprobavit.

Πάν deus. ἰὼ ἰὼ Πάν, Πάν, ὦ Πάν, Πὰν ἀλίπλαγκτε φάνηθι Ai. 679. 680 ch. (θυγάτηρ) Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα Oed. R. 1100 ch. — *Πᾶνας* ἀκρατεῖς Aeschylus Glauco, Sophocles Andromeda induxisse dicitur schol. Theocr. IV, 62 (Andr. IV. 131 D.). — De tono v. Arcad. p. 124, 22.

Πανάθλιος miserrimus. ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον Phil. 1016. οὐδ' ἐκεῖ ἂν πανάθλιος φανεὶς ἂν εἴην Oed. Col. 1112.

Πανάμερος v. *πανήμερος.*

Πανάργυρος argenteus. πανάργυρα ἐκπώματα Acris. XL. 3 (68 D.).

Πάναρχος regina. τοῖς σοῖς πανάρχοις — θρόνοις Oed. Col. 1295.

Πανδάκρυτος lacrimosus. πανδάκρυτον — βιοτάν Phil. 684 ch. πανδάκρυτ' ὀδύρματα Trach. 50.

Πανδαμάτωρ omnia perdomans i. e. *potens omnium.* χὠ πανδαμάτωρ δαίμων Phil. 1453 an. *Iovem* dici puto, v. δαίμων.

* *Πανδημεὶ* Sophocles dixisse fertur Etymologo p. 514, 9. (inc. CV. 110, 1.) in cuius verbis duo duorum scriptorum dicta confusa videri, certe πανδημεὶ cum verbis coniunctis a poeta abiudicandum diximus v. κίναδος.

** *Πανδήμιος* i. q. πάνδημος. Hermanni correctio πανδήμιος πόλις Ant. 1127 ch. v. πάνδημος.

Πάνδημος quod est universi populi, totius civitatis. πανδήμῳ πόλει Ant. 7. πάνδημος πόλις 1127 ch. quod cum antistrophico versu non congruit: ea de re probabilis est Hermanni emendatio πανδήμιος. ἔν τε πανδήμῳ πόλει El. 970. μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ Ai. 831. Affert Thomas. p. 524. — ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch. hi quidem sunt *universi exercitus, non singulorum in usum segregati a ceteris,* λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα v. 54. dicta. — Mirum illo Antigonae loco ne vestigium quidem dorismi in libris relictum esse: sed vel sic πάνδαμος s. πανδάμιος scripserim.

Πάνδικος iustissimus. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν — πανδίκῳ φρενί; Trach. 293.

Πανδίκως recte et ordine. πανδίκως στελεῖν χιτῶνι Trach. 608. *pro merito s. praemii et decoris ergo.* πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; 1237. *recte igitur factum, tua quidem sententia, erit?* ὅπως — θάνοιμι πανδίκως Oed. Col. 1308. *plane* Reisigius, et πάσῃ τέχνῃ Graece reddit, quod sic non dicitur, et comparat diversissima sententia dictum Trach. 611. (= 608). Eadem Doederlini ratio est, longe dissimiliora comparantis Trach. 294. (293.) 1247. (1237.), δικαίως Ai. 547. (543.) ἐνδίκως Aesch. Sept. 562. Non melius Musgravius πανδίκως et ἀγείρας colligari iubet. Cum aut vincere aut mori Polynices sibi proposuisset, apte dicit *recte et ordine* sibi esse moriendum, si quidem victoriae spes nulla portenderetur.

Πάνδοκος communis (omnes excipiens). πάνδοκος ξενόστασις Inach. IV. (258 D.), a Polluce πανδοκεῖον explicatum IX. 50. Cf. Blomf. gl. Aesch. Sept. 858.

** *Πάνδυρτος lacrimosus, querulus.* ἁ πάνδυρτος ἀηδὼν El. 1066. Hermanni est et Porsoni coniectura metro iubente necessaria. Libri πανόδυρτος.

Πανήμερος. ὅθεν μόλοι πανάμερος Trach. 657 ch. „significat πάντως τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. πανημέριος et παννύχιος non semper de totis diebus noctibusque intelligendum esse pervulgatum est et iam antiquis Homeri interpretibus observatum.“ *Hermann.* πανεμέριος, οὐχ ὁ δ᾽ ὅλης ἡμέρας, ἀλλ᾽ ὁ ἀφ᾽ οὗ τις ἂν ἄρξηται μέρους. Hesychius. Sophoclem fortasse Eustathius spectavit, cum scribit: ἰστέον δέ, ὅτι τὸ πανημέριοι παρὰ ἑτέροις ποιηταῖς εὕρηται πανήμεροι, ὁμοίως τῷ ἐφήμεροι, ἐκβληθέντος τοῦ Ὁμηρικοῦ ἰῶτα. Il. μ. 279.

Πάνθῠτος omni sacrificii genere cultus, inde religiose colendus. De Aiace mentis rursum compote facto θεῶν δ᾽ αὖ πάνθυτα θέσμι᾽ ἐξήνυσ᾽ εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ Ai. 698 ch. πάνσεπτα schol. Suidas v. πάνθυτα interpretatur πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε.

Παννύχιος per noctem durans. θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννυχίοις πάντες ἐπέλθωμεν Ant. 153 ch. Numeris antistrophicis ipsis quidem non certissimis vulgatum παννύχοις non congruit. Correxit Erf., et firmatur correctio codd. Aug. b. Par. Vat.

Παννῠχίς pervigilium non festum quidem sed maerentis. τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ᾽ εὐναὶ μογερῶν οἴκων, ὅσα — θρηνῶ El. 92. Virgula nec post παννυχίδων nec post ἤδη posita opus, sed recte tamen παννυχίδων ἤδη sensu colligari monet Hermannus. — De tono v. Etym. M. p. 333, 22.

Πάννυχος i. q. παννύχιος. (Βάκχαι) αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι Ant. 1138 ch. τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ᾽ — ἀνεστέναζες — ἐχθοδόπ᾽ Ἀτρείδαις Ai. 911. noctu et interdiu.

Πανόδυρτος v. πάνδυρτος.

Πᾱνός fax. πανόν, ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφ. Ἑλένης γάμῳ (VII. 4. 192 D.). Photius p. 371, 21. Distinctionem post φ positam tollendam puto; accusativi enim πάνον et σχηματισθέντα ostendunt, pendere sententiam omisso, ut saepe faciunt Grammatici, φησί vel λέγει. — De vocabulo v. Piers. Verisim. p. 4.

Πᾰνουργέω dolose delinquo. ὅσια πανουργήσασα Ant. 74. de se cum oxymoro Antigona.

Πανούργημα dolosum facinus. μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες El. 1379 ch. Dirae.

Πανουργία nequitia cum animi, tum facti. πανουργίας δεινῆς τέχνημ᾽ ἔχθιστον Phil. 915. ipsum Neoptolemum Philoctetes conviciatus appellat. Cupidius Buttmanno adversatus Hermannus, cum ille sic dici eum existimabat, qui se sua ipsius πανουργίᾳ totum finxisset, Brunckii rationem τεχνίτην πανουργίας interpretatum sequitur sed diversum contendens nostrum ein Gewebe von Betrug, quod ipsum Buttmannianae rationi favet.

Dicit *ein Geschöpf des Betruges*, non ab Ulixe quidem subornatum significans, sed *fraudum plenissimum*. πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν Ant. 300. (ὁ ἄργυρος). — παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας Phil. 406.

Πανοῦργος omnia audens, facinorosus, nequam. τὸ γάρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ El. 1499. τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ Phil. 446. Suid. v. παλιντριβῆ. πανοῦργα κέντρα Phaedr. III. 4. (606 D.), quasi *fraudis stimulum*; dictum de *malo civitatis rectore* sumpta a iumentis regendis locutione. — De accentu v. Arcad. p. 87, 20. Etym. Gud. p. 256, 11.

Πανσαγία plenus belli apparatus, iusta armatura. τὸν λεύκασπιν — φῶτα βάντα πανσαγίᾳ Ant. 107 ch. quod Eustathius respicit p. 1270, 22. *Iusto instructum exercitu* Polynicen venisse dicit, quod deinceps amplificatur πολλῶν μεθ' ὅπλων σύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν, qui sunt πεζοί θ' ἱππῆές τε Homeri; nec cogitandum de ipsius Polynicis πανοπλίᾳ.

Πανσέληνος plenilunium. τὰν αὔριον πανσέληνον Oed. R. 1090 ch. Inepte πανσέληνον Ὄλυμπον coniungit Triclinius.

Πάνσοφος callidissimus. Sic certe intelligendum est de Ulixe dictum Sophocli. τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος inc. CV. 114 (784 D.). De scriptura v. Schneider. ad Plat. Civit. X. 598. d. (203. t. III.), quamquam et illa et πάσσοφος a libris satis vulgo patrocinii habet.

Πάνσυρτος undique congestus et coacervatus, inde *plenissimus.* πανσύρτῳ παμμήνῳ δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων (πολλῶν δεινῶν τ') αἰῶνι El. 841 m. Affert Suidas v. ἵστωρ. Schol.: π α ν σ ύ ρ τ ῳ, τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά. ἢ π α ν σ ύ ρ τ ῳ, τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὁρμωμένῳ. Neutrum satis recte dictum. Si αἰῶνι, quod a libris abest, recte ab Hermanno restituitur, ut videtur, *vita* quasi *ex malorum omnium genere cumulata* dicitur i. e. *quasi molibus malorum plena*. V. Hermann.

* *Παντάμορφος* v. παντόμορφος.

Παντάρχης v. πάνταρχος.

Πάνταρχος omnium dominus. Oed. Col. 1087 ch. libri plerique ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν, παντόπτα, non convenientius numeris antistrophicis quam ὦ Ζεῦ τε παντάρχα θεῶν et ὦ Ζεῦ γε παντάρχα, quorum illud in Brunckii cod. T. et Farn., hoc in Triclinianis exstat, et γε et τε ineptissime inculcatis. παντάρχα in libris omnibus esse falso adnotatum in ed. Doederlini. Brunckius ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. Reisigius violentissima medicina παντάρχα θεῶν παντόπτα, ἰὼ Ζεῦ, Ζεῦ, πόροις. Doederlinus ex Hermanni quondam coniectura ἰὼ θεῶν παντάρχα, παντόπτα Ζεῦ. In Hermanni editione haud dubie fortuito errore ἰὼ παντάρχε θεῶν παντόπτα Ζεῦ scriptum, quod et metrum et accentus arguit. Mihi proba-

bilior videtur Dindorfii ratio in versu strophico electo ὡς scribentis ἔρδουσιν ἢ μέλλουσι; προμνᾶταί τί μοι et in hoc ἰὼ Ζεῦ θεῶν πάνταρχε παντόπτα πόρᾳις. Unum mutaverim, ὦ pro ἰώ scribendo.

Πανταχῇ *usquequaque.* De locis proprium est. προςδέρκου πανταχῇ Oed. Col. 122 ch. Transfertur ad *animum* et *facta.* ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Ant. 630. δρῶντες πανταχῇ, *quidquid fecerimus* coniungenda, v. Herm. Livin. v. πάνθ' ὃ χρή a manu inepti cuiusdam sibi prae ceteris sapere visi. Num in libris illic adscribatur ι certiores nos nemo facit; adscribendum autem ut in similibus: v. λάθρᾳ, μηδαμῇ, ὅπῃ. Et adscribitur uno certe loco in Laur. a. b. Ai. 1348. Sic enim dandum cum Brunckio ex illis codd. et Florr. tribus: ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει. πανταχοῦ alii codd., Thomas p. 934. Phavorinus v. ὡς ἄν. Utrumque per se bonum, aliter atque Brunckio visum.

Πανταχοῦ *ubique.* Proprie dictum de locis non comparet, verum traductum ad res humanas et factorum conditiones. Propius tamen haec absunt a significatione loci: οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ Ai. 1231., quod Eustathius affert p. 880, 2. τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη Aload. V. 2 (103 D.). ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ Synd. IX. 7, 2 (155 D.). Alia aliquantum hinc distant. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν Phil. 1041. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί Ai. 1220. De Ai. 1348. v. πανταχῇ.

Παντελής. 1. *qui summo iure est.* ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ Oed. R. 930. gl. τέκνα ἔχουσα, absurde. Elmsleio eo videtur explicandum, quod τέλος et τέλειος pro γάμος et γεγαμηκώς dicitur: v. Hesych. v. προτέλεια et τέλειοι. Proprie *consummatum* significat; uxor talis dicitur, quae *legitima dignitate fruitur, iustis iuncta nuptiis.* παντελῆ μοναρχίαν Ant. 1148. — 2. Sed aliquando subobscura vis est alterius componendi vocabuli partis. ἐσχάραι τε παντελεῖς Ant. 1003. *omnes enim sunt.*

Παντελῶς *omnino, utique.* κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν Oed. R. 669. πρὶν — παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ Tyndar. I. 2 (572 D.).

** Πάντῃ s. Doricum potius παντᾷ probabili emendatione Dindorfius reddidit Sophocli Trach. 644 ch.: ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν παντᾷ δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον. Hermannus vulgatum πάντα servavit versu priore parum eleganter eo vocabulo finito. Adscribi ι, etsi nunquam πάντος nomen in usu fuerit, propter similitudinem γενικοφανῶν et δοτικοφανῶν in ῃ, ῃ, ῃ inclinatorum consentaneum est, nec obscure multis locis significat Apollonius de adv., maxime p. 586, 26 sqq., ex cuius

disputatione simul de accentu dorico constat. Illos miror, qui πανταχῇ scribentes πάντῃ s. παντᾶ ι privant.

Πάντιμος honestissimus. νίκης — πάντιμον γέρας El. 677.

Παντλήμων miserrimus. ὁ παντλήμων ἐγώ Oed. R. 1379. ἰὼ παντλάμων Νιόβα El. 147 m. Quinam illi codices sint, qui παντλᾶμον habere dicuntur ab Hermanno, memoratum non reperio.

Παντογήρως. ὕπνος ὁ παντογήρως Ant. 602 ch. *qui ad senium adducit omnia* Erfurdtius explicat; melius Wexius *qui omnia senio afficit*, et *senium* metaphorice *languorem*, *imbecillitatem*. *Marcidum* igitur vertas.

Παντοδαπός varius. παντοδαπᾶν βουλᾶν Phaedr. I. 2. (604 D.) siquidem haec Sophoclis verba sunt. — De tono v. ποδαπός.

Πάντοθεν undique. πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ — κυματοπλὴξ χειμερίᾳ κλονεῖται Oed. Col. 1242 ch. Elegans est, sed minime necessaria Reisigii coniectura πόντοθεν. Ceterum illud ad Oedipum communiter ac litus, quocum comparatur, referendum censeo; Hermannum, cum Oedipum solum spectari dicat, post πάντοθεν distinguere oportebat. — De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 16.

Παντοῖος multiplex. παντοίᾳ τέχνῃ Ai. 739. λύπαισι παντοίαισι Oed. R. 915. παντοίας φιλότητος El. 132 m. nihil nisi *multum* s. *magnum* significat.

Παντόμορφος multiformis. τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτε Troil. I. 2 (548 D.). Apud schol. Pind. Nim. III. 60. inepte scribebatur πανταμόρφῳ. De variis formis, quas induerat Thetis, ut fugeret Pelei concubitum, ipsius Sophoclis testimonium exstat apud eundem scholiasten ex Achillis Amatoribus (II. 163 D.).

Παντόπορος sollers. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο — παντόπορος Ant. 356 ch. Vulgo παντόπορος cum sequentibus ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον continuatur. Longe argutior sententia mutata secundum Passovium et Hermannum distinctione ostenditur, ut παντόπορος ad sollertiae humanae documenta prius allata omnia respiciat.

Παντόπτης omnia cernens. ὦ Ζεῦ θεῶν πάνταρχε παντόπτα Oed. Col. 1088 ch. v. πάνταρχος. De illo Iovis cognomine cf. Censuram Eumenidum Aeschyli a Muellero editarum p. I. p. 129.

Πανοῦργος omnia audens, nequam. φωτὶ πανούργῳ Ai. 440. Memorant Suidas v. πανοῦργῳ, Eustathius p. 29, 31. 524, 38. 647, 32. 1848, 51. Thomas. p. 677. hi duo quidem excepto Eustathii loco p. 29, 31. ἀνδρὶ pro φωτὶ referentes. Idem l. c. p. 1848, 51. abusione apud poetas in eam invasisse provinciam observat, ut idem quod πανοῦργος significaret. — De accentu v. Etym. Gud. p. 256, 11. Thom. M. p. 677.

Πάντως utique. πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος Oed. Col. 1779 an. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν Ai. 1047.

Πάνυ omnino. ὥστε πραΰνειν πάνυ (τόδ' ἕλκος) Phil. 646. οὐ πάνυ — εὐδαιμονίσαι Oed. Col. 142 an.

Πανύστατος ultimus. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν Trach. 871. — Adverbiascit Ἥλιον προσεννέπω πανύστατον δή Ai. 845.

Πανώλεθρος perditissimus. Proprie dictum πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 997. Versum Suidas affert v. ἀντιάσας. Cum prolepsi: καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν Ai. 826. cuius loci vim et virtutem totam perdit scriptura cod. Dresd. b. πανωλέθρως, Elmsleio probata. Tralatum ad *convicii* usum: τοῖς πανωλέθροις Ἀτρείδαις Phil. 322.

Πανώλης exitiosus. αἱ δὲ ξυμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις Oed. Col. 1019. — *perditissimus* cum convicio dictum: ἁγὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω Oed. Col. 1266. τῷ πανώλει πατρί El. 534. τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου Phil. 1341.

Παπαῖ vae doloris et *vah* mirandi exclamatio, de qua inflectenda auctores sunt Herodianus π. μον. λέξ. p. 27, 13. Etym. Gud. p. 451, 19. Arcadius p. 183, 18. τὴν συνήθειαν ὀξύνειν τὸ π α π α ί addens, quae eadem ἀπαπαί adiecto habet Gr. Herm. de Prosod. p. 460, 174. Illa priore significatione praeditum est παπαῖ Phil. 735. Oed. Col. 549 m. El. 655 ch. παπαῖ, φεῦ Phil. 774 m. παπαῖ μάλα 775 m. παπαῖ μάλ' αὖθις 782. φεῦ παπαῖ 781. Dolorem indignabundum facti inhonesti causa susceptum cum trepidatione et consilii inopia coniunctum significat παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; Phil. 883. — Altera vocabuli vis exstat in Ach. Am. IV. (165 D.): παπαῖ· τὸ παιδίς', ὡς ὁρῷς, ἀπώλεσας. Scripturae multa diversitas in his non constat; esse tamen aliquam inde coniicias, quod Brunckius, Elmsleius in Oed. Col. et Arist. Acharn. 1214., Matthiae Eur. Cycl. 568. acuere consueverunt. Phil. 735. acute fertur in Brunckii membranis; sed inflexo accentu cod. Harl. ed. Ald., easdem eodem modo v. 736. quae aliter Hermannus constituit; item Aldina v. 774. 775. 883., quacum cod. Laur. a. facere ab Elmsleio collatum, cum nihil enotetur diversitatis, suspicor.

Παππαπαππαπαῖ gravescentis doloris exclamatio. Sic a Brunckio inde scriptum Phil. 744. desiderante senario. Flor. Γ. πά πᾶ πᾶ παῖ, Ven. πάπα πάπα παῖ, de ceteris nihil notatur; edd. vett. varie. Ceterum acuerunt Brunckius, Erf. Buttm.

Παπαππαπαππαπαππαπαῖ Hermannus dedit Phil. 739., praecedente ad senarium implendum ἀπαππαπαῖ. Edd. vett. ἀπαππαπαῖ παπαῖ πάπα πάπα παπαῖ. Tricl. Buttm. παπαῖ quinquies iterato παπαῖ inferunt. Ven.

sexus παπαῖ. Flor. Γ. ὦ παῖ παῖ et sic novies. De ceteris non satis constat. Hermannus similitudinem breviorem παππαπαῖ et παππαπαππαπαῖ iure secutus est, apta dolori efferendo παπᾶ et πᾶ esse negans. Alii aliter.

Πάππος. ἀκάνθης ἄνθημα, ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. Hesychius. Spectant haec versum Sophoclis a Plutarcho servatum Moral. p. 1100, c.: γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος inc. CV. 139 (748 D.). Inutiliter Hesychium emendaturus erat Stanl. ad Aesch. Agam. 319. V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 316.

Παπταίνω oculorum coniectu uti. Adsignificatur *trepidatio* vel *animi motus*, cum *introspiciendi* tum *adspiciendi* potestate dicto verbo. εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης Ai. 11. τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς Ant. 1216.

Πάρα. I. *Penacuitur* pro πάρεστι positum; pro πάρειμι enim apud Sophoclem non dicitur. Proprie *adesse* significatur. ἥδε σοι κλεινὴ πάρα El. 655. οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα; 1188. εἰ τὸ τοῦδ' εὔνουν πάρα 1194. ἄναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως τόκος — πάρα Oed. Col. 556. ἐκ δὲ δωμάτων — πάρα (ἡ Εὐρυδίκη) Ant. 1167. Et de *rebus*, quarum quaedam in locorum et spatiorum rationem conveniunt: ἀλλ' ἀ σοι μάθησις οὐ πάρα El. 1031. Differt hoc ab eo quod Electra versu proximo dixerat σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι: hoc enim de bono dictum; quod in mente et animo situm praesto est et promi potest; illud de adsciscendo bono ab aliis allato. πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν Phil. 737. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα Oed. R. 1238. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα Oed. Col. 814. — Deinde *in promptu esse aliquid* indicat. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα El. 278. quod cave ἔξεστι interpreteris. νῦν — πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 694 ch. ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν 960. ἔνεστι interpreteris. ᾧ βιάζεσθαι πάρα 1139. παρῇ Flor. Γ. Δ. ῇ supra scriptum in Lips. b. παρῇ Laur. a. a prima manu, Laur. b. Aug. b. πάρα Laur. a. a manu secunda. ἄτῃ κατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1084. Deflectitur ad id, *cuius faciendi causa idonea et manifesta adest*, significandum. νῦν γὰρ οἰμώζειν πάρα El. 778. αἰάζειν πάρα Ai. 888. πάρα στενάζειν 961. πάντα γὰρ — εἰκάσαι πάρα Oed. Col. 1500. ὡς οὐδ' ἐχόντων τἄλλα βουλεύειν πάρα Ant. 1164. Ne illud quidem Aiacis 1060. ita intelligo, ut πάρα pro ἔξεστι dictum videatur: ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ — εἰς βυθὸν πεσεῖν. *Ubi civium animis insitum et paratum est*, dicit, non *ubi licet protervum esse*. Hic etiam Dresd. a. Aug. b. Laur. a. b. Stobaeus Serm.

XLIII. 17.; Flor. Γ. Δ. παρῆ, Lips. b. ῇ supra scriptum; sed πάρα margo Laur. a.

II. Praepositionis forma π α ρ α ί non legitur; πὰρ λίμναν ex Triclinianis Brunckius Trach. 633 ch. versus causa dedit. Anastrophen patitur πάρα vocabulo recto postpositum (v. ἀπό et κατά): θεοῦ πάρα Oed. R. 95. ἄλλου πάρα 704. κἀκείνου πάρα 714. τοῦ κασιγνήτου πάρα Oed. Col. 1425. παιδὸς τοῦδε — πάρα Ant. 999. τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. τοῦδε — μαθὼν πάρα Trach. 369. τοῦ πάρ' ἀνθρώπων 741. Ἀργείων πάρα Ai. 648. τοῦδε — πάρα 1008. θεῶν πάρα Alet. VII. 7 (94 D.). Cum alio casu non exstat retracto accentu scribendum, nisi ἀκτὰν πάρα Oed. R. 184. Ea autem exempla quae adiectivo et substantivo praepositionem interpositam monstrant, secundum potiorum doctrinam ex hoc numero eximenda docuimus. Nec in tmesi usum illa vocula Sophocl in reperio.

1. Significatio primaria cum *genitivo* dictae est ut *rem aliquam ab aliqua parte proficisci* indicet; nec tamen de *locis* usurpavit Sophocles nisi bis: παρὰ δὲ κυανέων πελαγέων Ant. 955 ch. et ἐνναίων παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥείθρων 1110 ch. quod non est παρὰ ῥείθροις. Cf. Erf. ad v. 955. Schaef. ad v. 1123. (1110.) et ad Dion. de C. V. p. 118. ὑγρὸν et ῥεῖθρον plerique libri et Laur. a. contra versum. Sed de *accipiendo, audiendo, comperiendo*: παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξα Phil. 1216. ἢ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες; Oed. R. 1039. τὰ δὲ κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφὴ καλή Oed. Col. 584. τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην 1124. κακὰ παρ' ἀλαοῦ ξένου 1450 ch. οὔτε τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν El. 858 m. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα Ai. 647. ᾧ δὴ τοῦτ' ἐδωρήθη πάρα 1008. cf. κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν Ant. 1007. ὅτῳ τρόπῳ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. ὁ τοῦ δασυστέρνου παρὰ Νέσσου — ἐκ φόνων ἀνειλόμην Trach. 554. ἔχειν τι κέρδος — θεῶν πάρα Alet. VII. 7. — παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν Oed. R. 6. οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα 95. παρ' οὗ τις ἂν — ἐκμάθοι 285. μαθὼν ἄλλου πάρα 704. ἀφ' ἂν παρ' ὑμῶν — μάθοιμι 924. τάδ' εἴσεται Κρέων ἄλλου παρ' ἀνδρός Ant. 230. παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα 999. ἃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα Trach. 370. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν 741. ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων inc. C. 7 (779 D.). — παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων El. 45. σιγὴ παρ' ὑμῶν ἔστω 461. φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρός 657. παρὰ φίλου γὰρ ὢν ἀνδρὸς 661. παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; Oed. R. 935. ubi tamen an non exquisitior codd. Laur. A. Flor. Θ. Livin. v. Lipss. et quorundam Brunckii scriptura π ρ ό ς recipienda sit, quod fecit Elmsleius, dubito. τὰ δ' ἔννυχα παρὰ

θεῶν δ' ᾐτησάμην inc. LX. 1, 2 (723 D.). Aliquando πρὸς ὑπὸ ἐν sine magno sensus discrimine substitui possunt, ut παρά tamen suae significationis retinens sit. μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα Trach. 593. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος —; Oed. Col. 1496. — παιδός —, ὅςτις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα Oed. R. 714.

2. Cum *dativo* dictum inprimis *illam rem* indicat, *cui quid prope situm*: ut tum *prope*, tum *ad* et *apud* interpreteris. a. De *locis* igitur dictum: Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις Phil. 716 ch. παρ' ἄντροις 1247. βωμῷ — παρ' ᾧ θύων ἔκυρεν Oed. Col. 1160. παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα δένδρων ὑπείκει Ant. 708. τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧστο Trach. 521 ch. μόνος παρὰ σκηναῖσιν Ai. 964. παρ' ἄκμονι inc. LXXII. 2, 3 (743 D.). — b. Hinc varie transfertur. Primum a *locis* ad *res*, *in quibus versamur*. καλεῖ παρ' οἴνῳ Oed. R. 780. Paulo aliter dictum ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς — ὄντες οὐ γιγνώσκετε; El. 1321. Deinde de illis dicitur, qui *cum aliquo quasi habitantes consortio tenentur*. οὐδέ τιν' ἐγχώρων, κακογείτονα παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον — ἀποκλαύσειεν Phil. 688 ch. πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν 1046. τὸν παρ' αὐτῷ (αὑτῷ) βίοτον Oed. R. 612. i. e. τὸν ἑαυτοῦ s. τὸ συμβιῶναι ἑαυτῷ, v. Erf. κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος 972. ὅτῳ — παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία Oed. Col. 639. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 932. τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον 1128. ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀΐδᾳ 1568 ch. quanquam libri omnes Ἀΐδα, quod sensu destitutum est; alterum Hermannus ex emendatione. ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν Trach. 40. παρὰ τοῖσι βροτῶν κεῖμαι —; 980 an. χήραν παρ' ἐχθροῖς — λιπεῖν Ai. 638. Hinc a consortio loci transfertur ad *potestatem* cum *faciendi* tum *iudicandi*. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται Oed. R. 382. *apud vos custoditur invidia*, i. e. invidiosa estis. γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Phil. 139. *penes quam est, ut regat*; id quod vix potuit παρ' ὅτου ἀνάσσεται dici, sed πρός. V. Hermann. Diversum hinc ἔργα — ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρείδαις Ai. 611 ch. τὰ δὲ πρότερα αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα φροῦδα παρὰ τοῖς Ἀτρείδαις. schol. Pal. Huic simile est δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς Trach. 586. *nostro iudicio*. Aliquantum distat, ut genitivum subrogare liceat ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν Ai. 907. Rursum differt κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι παρ' ὑμῖν Phil. 733. *vos celare non potero*: κρύψαι ὥςτε παρ' ὑμῖν αἰσθητὸν μὴ γενέσθαι.

3. Cum *accusativo* dictum inprimis *aliquid iuxta et praeter alterum quasi in longitudinem protrahi* significat. ἀκτὰν πάρα βώμιον — ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσιν Oed. R. 184 ch. Aldus et quidam Brunckii codd. παραβώμιον. Numerus supplicum aris circumfusus quasi longa serie cogitatur

conspici. πάγους Οἴτας παραναιετάοντες, οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν Trach. 633 ch. Possit ferre Μηλίδι λίμνᾳ, sed exquisitius alterum de sedibus per litora quasi porrectis. Sic dicitur ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 177 ch. Inde de euntibus iuxta aliquid legitur (nos längs). παρὰ σταθμὴν ἰόντος Oenom. III. 5 (421 D.). στείχοντα παρ' ἄλλαν πέτραν Past. III. 5 (445 D.). Falsa est Brunckii correctio παραλλάν; nam quod contendit ex Theseo Sophoclis παρακτίαν ὁδὸν στείχων, cum πέτραν στείχειν dici nequeat, hinc multum abest. Tertia significatio est motus versum aliquid facti. ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην Oed. Col. 1549. Quanquam enim non iunguntur ἕρπω παρ' Ἅιδην sed κρύψων, tamen motus factus adsignificatur. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1027. A praetereundo denique, quod aberrandi proximam significationem habet, deflectitur illa praepositionis vis, qua rem cum altera non convenientem, sed discrepantem potius et incongruam indicat (contra). σ' εἰσιδεῖν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον βλέποντα — ἔτι Phil. 870. παρὰ νοῦν θροεῖν 1180 m. Flor. Γ. παρόνουν. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ Ant. 388. — Denique locutiones quaedam hoc casu adverbiascentes conficiuntur: παρὰ πόδα. καιρὸς — πολύ τι, πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Phil. 827. Schol. πλησίον, συνεγγύς, ἐν ἑτοίμῳ tres tribus modis explicant; nullus satis recte, ita tamen ut primus minime apte παρὰ πόδα κράτος coniunxisse videatur. Hermannus vertit si statim utare, τὸ παρόν. Vide etiam Boeckh. not. Crit. ad Pind. p. 349. — παρ' ἦμαρ. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; Ai. 470. quae affert Eust. p. 906, 36. alternis diebus significat, inde diem cum die alternantem s. alterum alteri succedentem. Plura v. ap. Lob. ad v. 475. Schaef. ad Long. p. 339. App. Demosth. t. I. p. 540. cf. Herm. ad Oed. Col. 1455., ubi schol. παρ' ἦμαρ, Herm. ἐπ' ἦμαρ. — παρ' οὐδέν nihili, minime. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι El. 1319. ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι Oed. R. 983. τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν Ant. 35. Explicatius hoc dicitur τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος Ant. 462. V. Erf. ad v. 35. Valck. Diatr. p. 9. a. Blomf. gloss. Aesch. Agam. 221. Ducta haec locutio ab usu praepositionis in comparandis duabus rebus quasi iuxta positis, cuius apud Sophoclem exemplum non est. — Cur versum ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος a Suidae servatum Sophoclis potius, quam Euripidis, cui assignatur a lexicographo, voluerint esse Toupius Em. in Suid. t. II. p. 133. et Valck. Diatr. p. 4. 6., non intelligo.

Παραβαίνω praetereo. τὰ μὲν θεῶν παρέβαν Trach. 499 ch.

Παραβάλλω rependo (appono). ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα Oed. Col. 231. *fraus fraude repensa.*

Παραβατός egrediendus, violandus. κράτος — παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει Ant. 866.

Παραγγέλλω iubeo. φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν Phil. 1163.

Παραγκάλισμα amplexatio. ψυχρὸν παραγκάλισμα Ant. 646. ipsa uxor dicitur.

Παράγορος v. παρήγορος.

Παράγω duco, adduco, induco. Proprie de *locis* dictum passivum reperio. παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας El. 1383 ch. — *adduci ad faciendum:* τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε Ant. 294. cf. Bornemann. ad Xen. Mem. IV. 8, 5. p. 323. — *abducere:* μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς El. 844 ch. quod minus recte Suidas scholiastae verbis παρηγορήσῃς explicat. — *decipere,* proprie *praetervehere ubi consistendum fuit:* ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην Oed. R. 974. ἠπατώμην schol.

Παράδειγμα exemplum. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων Oed. R. 1193 ch. Schol. cum explicet τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω non protinus τὸν σὸν legisse verisimile, sed verba sua ad id quod sequitur δαίμονα, quem βίον (*sortem vitae*) interpretatur, accommodavit.

Παραδίδωμι trado. τὰ — τεύχη παρεδίδοσαν — τῷ Λαερτίου Phil. 397 ch. παραδίδοσαν Laur. a. et ε supra scripto Ricc. — ἀλλ' αὔτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν Phil. 64.

Παραινέω suadeo, moneo. τὸ σπεύδειν δέ σοι — παραινῶ Phil. 617. εὖ παραινεῖς El. 1464. κέρδη παραινεῖς Ant. 1308. ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ Oed. R. 918. — σφῷν πόλλ' ἂν παρῄνουν Oed. R. 1512. — ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα; Phil. 121. ὅς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν 1335. καὶ σοὶ ταῦτα — παρῄνεσα 1420. παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα Oed. Col. 465. δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω El. 931. ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν Trach. 667. Sed Oed. Col. 1183. παραινέσω futurum est: πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω; etsi *adolescentula sum, quae tibi suadere audeam* s. *suasura sum.*

Παράκειμαι adiaceo. ἀλλ' ὥς τίς σ' Ἅιδᾳ παρακείμενος ὁρᾷ Phil. 849 ch. σε Hermannus inseruit, qui quomodo in ceteris haec ordinaverit in v. βλέπω retulimus; *apud Orcum iacens* i. e. *leto simili somno sopitus* Philoctetes dicitur. Dindorfius τ' pro σ' posuit in editione Scenicorum, in ceteris Hermannum sequitur.

Παράκτιος litoralis. παρακτίαν στείχων — ὁδόν Thes. I. 1 (233 a. D.). παρακτίους λειμῶνας Ai. 639.

Παράλιος maritimus. ὄρνισι παραλίοις Ai. 1044.

Παραλλάξ vicissim. ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα Ai. 1086. κατὰ διαδοχήν schol. Pal. *res altera in alterius vicem succedit.* Raram vocem illustravit Lobeckius. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 25, 7. cf. ἅπαξ.

Παραλλάσσω immuto. τόδε — παραλλάσσει φρένας Ant. 298. Qui sequitur infinitivus a verbo praecedente ἐκδιδάσκει pendet, cui παραλλάσσει explicandi gratia additum est.

Πάρᾰλος maritimus. πάραλά τ᾽ ἄντρα Ai. 408 m.

Παρᾰμείβω supero (praecurro). σοφίᾳ δ᾽ ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ Oed. R. 504. Medium *praetereo.* ἃς τρέμομεν λέγειν καὶ παραμειβόμεσθ᾽ ἀδέρκτως Oed. Col. 129 ch. de Furiarum tremendo numine. Affert hoc Suidas v. ἀδέρκτως.

Παραμιμνήσκω. Medium *meminisse* s. *mentionem* facere significat. παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός Trach. 1114. Adsignificatur *per occasionem* et *timide* iniecta mentio.

Παραμῡθέομαι suadeo. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι Ant. 926 an. Adsignificatio *firmandi verbis animi* inest.

Παραμύθιον solamen. ἥκετ᾽ ἐμῶν καμάτων παραμύθιον El. 128 m. V. Schaef. ad Bos. p. 492. Lob. ad Phryn. p. 517.

Παραναιετάω accolo. οἳ — πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Trach. 632 ch.

* *Παράνους* v. παρά.

Παραπέμπω adveho. πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον Phil. 1445 an. βοῶντι ἀντεφθέγξατο schol. *percussum reddidit.*

Παραπέτομαι praetervolo. ἁ δ᾽ εὐήρετμος — ἅλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα Oed. Col. 721 ch. v. πέτομαι. Brunckius ex cod. T. παραπεπταμένα contra metri legem, cum etiam antistrophicum non, ut oportuit, emendasset αἰὲν scribendo pro ἐςαιὲν, sed εἰςαιέν.

Παράπληκτος furibundus. παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς — βοτὰ καὶ βοτῆρας Ai. 226 ch. Affert illa verba Moschop. Dictt. att. v. τὰ ἀπὸ τοῦ πλήττω, et Suidas v. παραπλήξ. Schol. Pal. τῆς μανικῆς explicat. Secunda syllaba, ut in arsi, producitur.

Παραπράσσω faciendum iuvo, consors sum. μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος Ai. 254 an. Schol. vet. postquam bene explicuit συμπράξαντος καὶ μετασχόντος, inepte addit περισσὴ δὲ ἡ π α ρ ὰ πρόθεσις. Mire schol. Pal. παραπλήσια παθόντος.

Παραῤῥέω excido. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ᾽ ἀπημελημένον παρεῤῥύηκεν Phil. 649.

Παραῤῥήγνῡμι. Perfectum intransitive significans semel dicitur. μέλαινά τ᾽ ἄκρον τις παρέῤῥωγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλέψ Phil. 813. ἄκρου

παρέῤῥωγεν, in summo pede iungenda; ruptam venam esse, ut destillet cruor, dicit.

Παραῤῥίπτω. τίς παραῤῥίψει, τέκνα, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων Oed. R. 1493. Schol.: τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας παρόψεται τοιαῦτ' ὀνείδη. Brunckius intransitive dictum affirmat, vertit autem *quis tam proiecta erit audacia*, i. e. *quis sese ad eam audaciam abiiciet*, quae minime intransitiva est, sed reflexiva significatio, subaudiendo ἑαυτόν. At praestat secundum schol. subaudito ἑαυτῷ *suis sibi oculis quotidie contemplanda obiicere dedecora* interpretari. Plane aliter de *periclitandis mercimoniis* dicitur ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραῤῥίπτοντες Scyr. IV. 5 (499 D.).

Παράρυμα. Hesychius: Σοφ. Πολυξένῃ (VI. 3. 475 D.) παράρυμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος πρὸς κάλλος, τινὲς δὲ σχοίνιον ἐν ταῖς ναυσί. οἱ δὲ ὑπόδημα. Ex quibus haec hausit lexici conditor, eos Sophoclis fabulam non amplius legisse integram manifestum est: non potuissent enim dubitare *pes hominisne* an *navis* intelligendus esset, nec de *instita* et *calceo* ambigere. *Institam* enim malo, quam *partem vestis quae trahitur* interpretari: rectius enim convenit in κρεμάμενα illa ὑφάσματα. Ceterum Photius p. 389, 1. et 3. παραρύματα scribit, alterum ὑποδήματα, alterum δέῤῥεις, σκεπάσματα interpretatus. Apud Hesychium autem nunc scribitur ἐκ τοῦ ἅρματος pro εἵματος, nescio an codicis aut Musuri mendo, εἵματος a Tollio in adnotatione tanquam emendatio proponitur.

Παρασάγγης. Etym. M. p. 652, 12. et Gud. p. 452, 31.: παρασάγγαι — παρὰ Σοφ. ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. Gudianum Ἀνδρομάχῳ. Nemo praeter Etymologum Sophoclis Andromacham memorat, at de Andromeda potius fabula quis cogitare cogatur, in qua cum apud orientis gentes gesta referantur, peregrinum vocabulum apte dici potuit. Sed Photius p. 674, 25.: σαγγάνδαι δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίαις παρασάγγας αὐτοὺς κεκλήκασιν. (Past. VI, 11. Dind. in Andr. posuit 127.) Ita Etymologi fides de Andromacha fabula valde elevatur. Ceterum παρασάγγας ex errore Sophocles, quos ἀγγάρους dici oportuit.

Παρασπάω. Proprie dictum οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει El. 732. *educit de medio quadrigam*, ne turbatis et eversis immisceatur. περισπᾷ Aug. c. et Suidas v. περισπᾶν, qui tamen παρασπᾷ in v. δεινά. Hinc traductum σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Ant. 787 ch. *pellicis, inducis ad iniuriam* a praetervehendo recto dictum; *abducendi* vim habet οὐ γάρ σε — πρὸς βίαν παρασπάσει γνώμης Oed. Col. 1187.

Παραστατέω assisto. θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας Oed. R. 400. *potentem futurum apud illum.* Paulo aliter τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ ἀυτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ El. 905. *iuvat.*

Παραστάτης qui ad latus adstat, comes, adiutor. δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μενεῖν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 667. Rei militaris vocabulum: v. Valck. ad Phoen. 248.

Παραστάτις quae adstat. ὡς δὴ πλησία παραστάτις Trach. 835. *comes:* ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις Oed. Col. 565. — De tono v. schol. Il. ι. 511. τ. 87. Etym. M. p. 676, 31. cf. Schaef. ad schol. Apoll. Rh. p. 219.

Παραστείχω iuxta incedo. ὄχου παραστείχοντα τηρήσας — καθίκετο Oed. R. 808. Nondum mihi persuadeo παραστείχειν τινός contra sermonis esse rationem: sed etiamsi est ita, et coniungenda ὄχου καθίκετο cum Hermanno, distinctionibus tamen post ὄχου et τηρήσας ponendis opus non fuit. δόμους παραστείχοντες Ant. 1240. *ingressi.*

Παρασύρω. ἐκεῖνος — παρασύρας κρέας inc. CV. 100 (890 D.). Codex Choerobosci ap. Bekk. ad Etym. p. 892. παρὰ σύραν. Recte Zonaras p. 1100. *Praetervolando trahere* significari videtur.

Πάραυλος vicinus. ὡς πάραυλον οἰκίας Oed. Col. 789. Male schol. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγροῖς. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Ai. 876, quod commemorat Eust. p. 1157, 54., versum autem in librum suum retulit Suidas v. πάραυλος. Eorum, quae hic habet ex scholiasta desumpta, unum ad explicandum aptum est ἐγγύς, quanquam ambigit Lobeckius an non potius secundum illos et Eustathium interpretetur δύσφημον, δυσοιώνιστον, θρηνητικήν.

Παραφέρω affero. ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθούσα Oed. Col. 1671 m. Affert Suidas v. ἀλόγιστα. Verbum *afferendi* s. *memorandi* vi praeditum Hermannus illustrat ex Eur. Iph. Aul. 981.

Παραφρονέω insanio. τί παραφρονεῖς αὖ; Phil. 804.

Παραφρόνιμος insanus. ἴσθι δὲ παραφρόνιμον ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι Oed. R. 691 ch. Affert Suidas v. παραφρόνιμον sed non emendate scripta; gl. Brunckii: ἴσθι δὲ δεδεῖχθαι με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετά, ἐάν σε παραλογίζωμαι.

Παράφρων stultus. εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 464 ch. ἀνόητος schol. et Hesychius. ψευδόμαντιν si quis interpretatur, non intercedo, sed hoc ipsum vitium est imperiti.

Παρδαλήφορος quod est pantherae. σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. VI. 2 (16 D.). Perperam apud omnes παρδαληφόρον scribitur.

Παρεγγυάω spondeo, polliceor. σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα Oed. Col. 94. Libri veteres plerique παρεγγύα, Brunckii B. T. Vat.

Tricl. παρηγγύα, idque in Br. membr. supra scriptum; παρεγγυᾷ Reisigii coniectura neque scriptura verisimilis est, nec sensui apta.

Πάρεδρος qui assidet, inde *consors* et *particeps*: ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν Ant. 792 ch. *amore dicit in consilium vocato Haemonem, quid summum ius sit, iudicare.* A iudiciis sumpta locutio: v. Wyttenb. ad Plut. de Fort. p. 99. a. Wex. l. c. πάρεδρος scholiasta monet fuisse qui Dorice pro παρέδρους dici putaret, quali dorismo in tragoedia locus non est. Hermanno arsis choriambici versus soluta suspicionem movit ut σύνδικος scriptum a poeta coniiceret; sic videbitur tamen selectius vocabulum communi et quotidiano explicando adhibitum esse. Media, ut in thesi, corripitur; producitur eadem Eur. Hel. 879.

Παρειά gena. νεφέλη — τέγγει δ' εὐῶπα παρειάν Ant. 526 an. *nubes est doloris genam lacrimis irrigantis.* ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος 1224. — Ἔρως — ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Ant. 779 ch. quod Horatius expressit Carm. IV. 13. 6. De Tyr. V. (577 D.) v. πελιδνός. — De tono, qui periecticorum est, docent schol. Il. γ. 35. Etym. M. p. 653, 26. Arcad. p. 98, 23.

Παρεικαθεῖν cedere. πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν Oed. Col. 1330. δοκεῖς παρεικαθεῖν; Ant. 1089. v. εἰκαθεῖν.

Παρείκω, πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη, εἴ μοι παρείκοι Phil. 1037. εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι schol., nec καιρός tamen infinita notio rei praesentis intelligenda: *si mihi integrum esset*: v. Bast. de Plat. Sympos. p. 120. Poppo ad Thucyd. t. I. p. 247. Moschopulus Dictt. Att. v. παρείκη verbum illud a παρίημι repetens sine nomine auctoris affert ὅποι παρείκοι.

Πάρειμι. I. *Formae.* 1. *praes. ind.* πάρειμι Phil. 560. Oed. R. 515. Oed. Col. 1148. Ant. 276. Trach. 396. πάρει Phil. 53, 56. Oed. Col. 1282. Ant. 629. El. 1089. Trach. 140. Ai. 1296. πάρεστι Phil. 18. 364. 645. 1045. 1406. Oed. R. 766. 1130. 1416. Oed. Col. 1255. 1578. Ant. 1279. El. 300. 507. 865. 947. 1446, 1447. Trach. 60. 223 ch. 730. Ai. 96, 427. 707. 785. Aload. XI. 12 (109 D.). Synd. V. 3 (150 D.). Creus. V. 3 (326 D.). Laoc. III. 2 (342 D.). πάρεστον Oed. Col. 1104. πάρεσμεν El. 1227. Trach. 1145. πάρεστε Phil. 1250. πάρεισιν Oed. R. 648. El. 846 m. 1411. Ai. 1148. — *coniunct.* παρῇς Phil. 515. παρῇ Phil. 640. Oed. Col. 290. 500. 1231 ch. Oenom. V. 2 (424 D.). — *imp.* παρέστω Oed. Col. 1640. — *inf.* παρεῖναι Ai. 1393 an. — *partic.* παρών Phil. 124. 373. 408. 1391. Oed. R. 289. 445. 757. Oed. Col. 1583. Ant. 1099. 1177. Trach. 421, 431. Ai. 331. 729. 735. 1110. 1135. 1267. 1363. El. 292, 1245 m. παροῦσα El. 624. Trach. 331. 892. παρόν

Phil. 744. Oed. Col. 1537. *παρόντος masc.* Oed. R. 835. Oed. Col. 672. El. 384. 416. 638. 915. Trach. 173. inc. XVI. 1, 4 (670 D.). *παρούσης* El. 630. 927. *παρόντος neutr.* Thyest. III. 3 (om. D.). *παρόντι masc.* El. 3. 1285. 1298. Trach. 1159. Oed. Col. 586. Ant. 757. *παρόντα* El. 870. Ai. 83. Phil. 45. 859. Oed. Col. 31. 1645. Tyr. XIII. 1 (585 D.). *παροῦσαν* Trach. 942. Oed. R. 1477. *παρόν* Phil. 149. 283. 1087 ch. Synd. III. 3 (148 D.). Creus. VI. 1 (321 D. — *plur.* *παρόντων masc.* Trach. 291. 351. *παρουσῶν* Trach. 734. *παροῦσι masc.* Trach. 385. Phil. 927. *neutr.* Phil. 958. El. 325. *παρούσας* Phil. 873. *παρόντα* Oed. R. 971. El. 208 ch. — 2. *imperf.* *παρῆν prima* persona Trach. 87, *tertia* Trach. 347. Phil. 9. 295. Ant. 254. 261. *παρῆμεν* Oed. R. 1259. *παρῆσαν* El. 800. — 3. *futur.* *παρέσται* El. 1292. Phil. 663. 1275. Oed. Col. 730. Reliquae partes et formae non leguntur; in his quae attulimus, notabilis scripturae discrepantia non est. Sed male et contra sensum *παροῦσα* Trach. 142. Brunckii libri praeter B., Harl. Flor. Aldus, *παθοῦσα* ex Iunt. 2. et Triclinianis Brunckius, itaque Laur. a. b. Vat.

II. *Usus.* 1. Pervagatum est *πάρειμι adsum* significare de *hominibus* dictum: maxime sine casu, aliquando cum dativo vel cum praepositione; nec mirum *δεῦρο* adiici, cum saepe apte vertatur *adveni*. Eius usus exemplo adnotabo breviter. *τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν* Phil. 45. *ὡς ὑπηρέτης πάρει* 53. *πόθεν πάρει* 56. *μὴ κατοπτευθῶ παρών* 124. *ne, si maneam, conspiciar.* *ὅρα — μή — τις εὐχερὴς παρῇς* 515. *ἄγγελος πάρειμί σοι* 560. *παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι* 859. adsignificato *praesentis adiumento*, velut *ἐγὼ παρὼν βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους εἴρξω* 1392. — *ὑμῖν — ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν* 927. vivos enim et audientes fingit portus et saxa, adesse mentis compotes feras, quae quasi homines alloquitur. *πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν* 1045. *πάρεστε — πέμποντες κακόν;* 1250. *πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται* Oed. R. 289. *παρὼν — ὄχλεῖς* 445. *πάρειμ' ἀτλητῶν* 515. *τούςδε θ', οἵ πάρεισί σοι* 648. *κἂν δόμοισι τυγχάνει — παρών;* 757. *πάρεστιν* 766. *statim aderit*, quod longe significantius quam quod glossa habet *δυνατόν ἐστι τοῦτο*, et Photius p. 396, 14, *ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν*, quod unde huc spectare Brunckius resciverit, ignoro. *τόνδ', ὅς πάρεστιν* 1130. *οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν* 1259. *πάρεσθ' ὅδε Κρέων* 1416. *καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα (ὁρῶ)* Oed. Col. 31. *ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ* 290. *ἦν εὔνους παρῇ* 500. *κἀμοῦ μὴ παρόντος* 672. *ἢ πάρεστον* 1104. *τάςδε γὰρ πάρειμ' ἄγων* 1148. *πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης* 1255. *ὢν χρείᾳ πάρει* 1282. *καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα* 1583. *Θησεὺς παρέστω* 1640. *τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντα* 1645. *οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν* Ant. 261. *πάρειμι δ' ἄκων* 276. *λυσσαίνων πάρει;* 629. *παρὼν ἐρῶ* 1177. *cum adfuerim.* *κἂν*

πάλαι παρῆν Trach. 87. *πεπυσμένη — πάρει πάθημα τοὐμόν* 140. *τῶν μὲν παρόντων* 291. et quae *adsunt captivas* significare potest, et *rerum qui nunc est statum*, in melius quippe mutatum. *ἄγγελος παρῆν* 347. *παρόντων μαρτύρων* 351. *πάρειμ' ἐγώ* 396. *πάρεστι* 730. *ὅσοι πάρεσμεν* 1145. *οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' — ἴδῃ πέλας* Ai. 83. *Τεῦκρος πάρεστιν* 707. *πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ* 729. *παρὼν ἐτύγχανον* 735. *πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι* 785. *οἵδε πλησίον πάρεισιν* 1148. *συλλύσων πάρει* 1296. *φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι* 1393 an. *τοιαῦτα τοῦ παρόντος — ἔκλυον* El. 416. *οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος* 507. *παρούσης τῆςδε πλησίας ἐμοί* 630. *πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν* 865. *ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν* 870. *τοῦ πλησίον παρόντος* 915. *τί βουληθεὶς πάρει;* 1089. *πάρεσμεν* 1227. *πάρεισιν οἵδε* 1412. *πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν* 1446. *πάρεστι δῆτα* 1447. *νέμ' εἴ τις οὐ πάρεστι* Synd. V. 3. *ἐν πύλαισιν Αἰνέας — πάρεστι* Laoc. III. 2. *Exstare* significat *ἵν' οὐ — πάρεισιν ἐλπίδων — ἀρωγοί* El. 846 m. Participium hac significatione dictum quaedam peculiaria habet. *π α ρ ώ ν* aliquando is dicitur, qui *ipse adest suis oculis visurus auribusve auditurus*. *νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί* El. 3. *εἰ παροῦσα πλησία ἔλευσσες* Trach. 892. *εἰ παρὼν Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο* Phil. 408. Minime abundat *παρών*, sed iungendum cum *ὁ ρ ῶ ν*, *si patienter tulit ipse suis oculis cernens*. *ἕως δ' ἂν οὖν πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς* Oed. R. 835. *ab oculato teste*. Et cum cumulo similium: *ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ* Ant. 757. Sic contra ponitur *α ὐ τ ό ς*. *αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι* Ant. 1099. De *aurito* teste: *ὅς σου παρὼν ἤκουσεν* Trach. 431. Hinc *apparitorem* vel *pedissequum* significat. *ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι* El. 624. 2. De *rebus* dicitur quae aut *adsunt* et *conspiciuntur*, aut *penes nos sunt*, aut *praesto sunt* et *in promptu*, aut *quae nunc ipsum geruntur praesentes*. *διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις* Phil. 18. nisi hoc *tertiae* significationis est. *πῦρ' ἂν οὐ παρῆν* 295. *φύλλον τί μοι πάρεστιν* 645. *τοὔργον παρέσται φανερόν* 1275. *παρέσται* (*τέρμα σωτηρίας*) Oed. Col. 730. *εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ* 1231 ch. *dum adest florens aetas*. *πᾶσι θαῦμα δυςχερὲς παρῆν* Ant. 254. *αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων* El. 800. Crebriore usu *participium* teritur. *εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν* Phil. 283. *τὸ πῆμα — τὸ νῦν παρόν* 754. *πρὸς τὰς παρούσας ξυμφοράς* 873. *οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι* 958. *τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος* Oed. R. 971. *quae data erant*. *γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν* 1477. *ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν* Oed. Col. 1537. i. e. *σημεῖον ἐκ θεοῦ δοθέν*. *ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα* (*λύπη*) Trach. 331. *λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν* 385. i. e. *τοῖς ῥηθεῖσιν*. *λώους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν* 734. *ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν* El. 325. *βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν*

ἔχεις; 392. πλούτου τοῦ παρόντος 638. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος 927. τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. II. 3. si hoc Sophoclis est. τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. XIII. 1. cf. ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι El. 1298. τοῦ παρόντος ἱμέρου inc. XVI. 1, 4. Paulo aliter atque illa dicitur πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Phil. 149 an. *te accommodare illis quae evenerint.* τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ El. 1285. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Trach. 173. τὴν παροῦσαν ἡμέραν 942. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1159. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που Oed. Col. 586. Hinc adverbiascit τὰ παρόντα i. q. τὰ νῦν, *nunc* El. 218. De re proxime instante dictum πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. V. 2. — 3. Inde impersonaliter dicitur πάρεστι, primum ut sit *in promptu est, licet*, de re quasi iuxta nos posita dictum, qua potiri manum tendentes possimus. παρῆν ἐκήλοις προςθιγεῖν Phil. 9. τἄλλα μὲν πάρεστί σοι πατρῷ' ἑλέσθαι 364. παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν 663. ὡς πάρεσθ' ὁρᾶν 1406. ὁρᾶν πάρεστιν Ant. 1279. πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρί Trach. 60. βλέπειν πάρεστι 223. οὔτε σωφρονεῖν — οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν El. 300. χαίρειν παρέσται 1292. Huius usus ratio ex his exemplis patefit. χαίρειν κοὐ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Aload. XI. 12. ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ Creus. V. 3. i. q. πάρεστι λαμβάνειν. Paulo alia sententia horum exemplorum: οὐδ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν Oed. Col. 1578. *non est quomodo*, i. e. *vix potest.* ὅταν παρῇ κλέψαι Phil. 640. *quando copia datur.* ἢ πάρεστι μὲν στένειν El. 947. *est cur gemas.* κόμπος πάρεστι Ai. 96. *est cur glorier.* νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί 427. — 4. Ex hac verbi vi *absolute* dictum participium παρόν repertum est: praecipue manifesta ratio constabit, si contuleris Phil. 283. παρὸν φρονῆσαι Phil. 1087 ch. γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα τοῦ πατρὸς παρόν Synd. III. 3. παρὸν θέσθαι καλῶς Creus. VI. 1. — 5. Denique φράσεως ἕνεκα adiicitur παρών: v. quae in ἄγω ἔχω λαμβάνω dedimus, et Lobeck. ad Ai. 58. Sed alia aliis liberius dicta: non ita aliena sunt a legitima verbi significatione haec: σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών El. 292. τίς μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών; Trach. 421. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων, σὺν δ' ἐγὼ παρών, ὁ δοῦλος Ai. 1267. οὐδ' ἔτλης παρὼν — ἐφυβρίσαι 1363. ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών 1373. Et de *tempore* dictum ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος El. 1245 m. Magis ex abundanti additum παρών in his: ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών Ai. 331. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών 1110. τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών 1135.

Παρείρω. De sollerte hominum genere dicitur ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει νόμους παρείρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν ὑψι-

πολις Ant. 365 ch., quae sententia ex omnibus Sophoclis fabulis una vexatissima est, παρείρειν semper *inserere* significare constat, quod pro *adhibendo, colendo, observando* dici minime posse clare demonstravit Hermannus. A libris nihil emendatioris scripturae suppetit. Scholiasta scribit ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑψίπολις γίγνεται, hisque similia glossator Brunckii ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους. Coniecturarum Brunckii est εὖ ὡρῶν quod *securum esse*, non *observare* significat, Schaeferi γὰρ αἴρων, quod est *laudibus tollere* non *colere*; quanquam idem explicationem tentavit, comparans Latinorum *asserere* longe diversum; Hermanni deleto χθονὸς secundum glossatoris mentem νόμους τ' ἐγχθονίους et lacuna strophici versus ita sublata, quam Διὸς inferendo expleturus Erfurdtius erat. Denique C. Matthiae Qu. Soph. p. 17. περαίνων scribendum proposuit, quod *perficere, exsequi* interpretatur, quasi illa inter se similia sint. Horum omnium nihil verum potest esse: verisimillima autem Reiskii et Musgravii coniectura est γεραίρων, quanquam sic illa a lacuna in stropha difficultas non tollitur.

Παρεισδέχομαι recipio. κόρην — παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος Trach. 534. *ab ignara receptam* adsignificatur.

Παρέξειμι egredior, violo. εἰ νόμον βίᾳ ψῆφον τυράννων — παρέξιμεν Ant. 60.

Παρεξέρχομαι egredior, violo. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην; Ant. 912.

Πάρεργον. ἐν παρέργον θοῦ με Phil. 471. Rogat haec Neoptolemum Philoctetes, ut sese qualicunque modo et vel minima cura adhibita patriae reddat. „Sic dicuntur, facere, qui obiter, in transitu et praeter propositum aliquid faciunt.“ *Brunckius*; qui eum usum pluribus illustrat. v. τίθημι.

Παρέρχομαι. Proprie *praetereo:* ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι Oed. Col. 906. adsignificata *evadendi notione, ingredior:* v. Dorvill. ad Char. p. 355. Elmsl. ad Eur. Med. 1105. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 194. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 564.: εἴσω παρέλθετε El. 1329. ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω Trach. 896. ὅπως — παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος Oed. R. 1241. — Tralatum a *praetereundo* est *fugiendi* vis: οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰ παρῆλθε Trach. 225. De *tempore et rebus actis* dicitur: τἄλγος τῶν παρελθόντων Phil. 1342. ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς Oed. Col. 1399. τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν Ant. 1198. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον Trach. 69. τὸν παρελθόντα χρόνον Comic. VI. (304 D. Brunckius non habet. Nam Io. Damasc. App. ad Stob. t. IV. p. 36. Gaisf. Εὐριπίδου Κωμικοῦ prae-

figit, quod probabiliter Gaisfordus corrigit *Σοφοκλέους Καμικίων*). *μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ περιλθόντος λόγος* Laoc. IV (343 D.).

Παρέστιος quod ad aram focumve fit. παρεστίους σπένδοντα λοιβὰς El. 261. — *domus consors: μηδ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο* Ant. 369 ch.

Παρευθύνω rego. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃ, χερσὶν παρευθύνοντες Ai. 1048. a *regendo cursu* dictum, tamen ut adsignificetur *cogi ad obsequium*.

Παρέχω praebeo. 1. proprie de *corpore, alimento, tributo. ὦ ψυχὴ — λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα* Trach. 1251 an. v. *λιθοκόλλητος. αὐτὸς — θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' οἷς ἐφερβόμην* Phil. 945. *σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν* Oed. R. 36. Suid. v. *σκληρᾶς ἀοιδοῦ. τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ — παρέσχον* El. 1134. — 2. Tralate de *auditione, silentio, voce, animi sensibus, fortuna.* Aliquando *praebere*, aliquando *ostendere*, etiam *efficere* licet interpretari. *πόθεν γὰρ ἄν ποτε — ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν;* Trach. 705. *σιγὴν παρασχὼν κλῦθι* Trach. 1104. *ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά* Oed. Col. 1285. *δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών* 1494 ch. *par pari beneficio rependere.* Paulo aliter dictum est *τὸν ἄνδρ' ἐασον — τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν* Oed. Col. 1185. i. e. *ἐπιχαρίζεσθαι, explere desiderium*, concessis quae cupierat. *τοίαν φρίκην παρέχεις μοι* Oed. R. 1306 an. — *ὑφ' εἵματος κρυφεὶς πατεῖν παρέσχε τῷ θέλοντι ναυτίλων* Ai. 1125., quod etsi de *proculcando corpore* dictum est, tamen cum non ipsi corpori praebeatur vel adhibeatur aliquid, sed *licentia faciendi* conceditur, proprie dictum existimari non potest. — *ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν* Oed. R. 53. De Sphinge sublata loquitur. — *παρέσχομεν (ἔρευναν)* 567. Quod haec dicuntur ad Oedipi quaestionem *οὐκ ἔρευναν ἔσχετε*, non protinus *παρέχειν* pro *ἔχειν* usurpari credendum, de qua re multa multi confuse; non magis de benevolo animo dictum Trach. 705. sed de animo factis ostenso.

Παρηγορέω suadeo (moveo). χαρακτὴρ — ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Hel. I. 2 (186 D.).

Παρήγορος solator. ἄνετέ μ', ἄνετε, παράγοροι El. 221 m. Suidas haec et sequentia affert v. *ἄνετέ με.*

Παρήκω excedo. τὸν ἄνδρ' ἀνῆγυδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 729. pro *ἔνδον μένειν* dictum; *παρήκειν* male schol. pro simplici *ἥκειν* dictum existimat. Elmsleius autem utrumque ferri posse negavit, credo quod *ἔνδοθεν intus* significare usu legitimo sibi persuasisset; quod cum suo iure sibi illam deposcat provinciam, ut sit *ab interiore parte, παρήκειν* autem *προελθεῖν, in publicum procedere* non in-

nus bene quam παρελθεῖν et παριέναι significet, nihil est, quod iure reprehendatur. De Oed. Col. 576. v. παρίημι.

Παρθενοπαῖος n. pr. ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται Oed. Col. 1322.

Παρθένος *virgo*. 1. Suo iure dicitur. ταῖν δ᾽ ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν Oed. R. 1462. ἐκ ταῖνδε δ᾽, οὔσαιν παρθένοιν Oed. Col. 446. αἱ δὲ παρθένοι ᾽ρίγησαν 1602. σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν 1642. ἐς δ᾽ ὑγρὸν ἀγκῶνα — παρθένῳ προσπτύσσεται Ant. 1222. Brunckius παρθένον scripsit, quam scilicet scripturam post in suo cod. E. reperisse testatur. Falsum hoc esse arguit versus Trach. 764. — ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Trach. 147. παιὰν ἀνάγετ᾽, ὦ παρθένοι 210 ch. τίς δὲ παρθένος νέα δέξαιτ᾽ ἂν Phil. Troi. 632. 2 D. Brunckius inter Sophoclea non retulit, cum ab Hermanno demum praef. ad Phil. X. illi fabulae assignati ex probabili coniectura versus sint a Plutarcho servati Vit. p. 89, e. Moral. p. 789, a. — 2. *mulier* universe: nam nuptas etiam et devirginatas non modo νύμφας, quod legitimum nomen, sed etiam κόρας et παρθένους dictas esse certum. Sic dicitur τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον; Trach. 1209. λεῖπου μηδὲ σύ, παρθέν᾽, ἀπ᾽ οἴκων 1265 an. Illo modo muliebris sexus indicatur his: ὥστε παρθένος βέβρυχα Trach. 1060. κατ᾽ οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι Oed. Col. 344. — 3. *Dearum cognomentum* est. — καλῶ δ᾽ ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους, ἀεὶ δ᾽ — ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη, σεμνὰς Ἐρινῦς Ai. 822. σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια inc. CV. 158 (943 D.). Precatus aliquis Cererem, Proserpinam, quae in mysteriis Κόρη, appellat. — Et hinc et quod muliebri specie praedita ferebatur Sphingem eo nomine dici puto, τὰν γαμψώνυχα παρθένον Oed. R. 1199 ch. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 26.

Παρίημι. ῑ in trimetris perpetuo producitur, cuius rei apud Sophoclem unum exemplum prostat Oed. R. 688.; in dactylicis et quae ad epicorum consuetudinem applicantur versibus aliquando corripi ab ἵημι composita certum, velut ξυνίημι El. 129. παρίεσαν Oed. Col. 597. aucta forma est. *Activi* I. *Propriae* significationes *duae* sunt, altera *praeterire sinendi*, *quod extra est*, altera *corpus applicandi*. παρεὶς κλύδων᾽ ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον El. 722., quod Winshemius Brunckio melius vertit *sinit praetervehi procellam equestrem*. Nec scholiasta recte ἀντὶ τοῦ ἀφείς, ἤγουν καταλιπών· τὸ γὰρ π α ρ ε ὶ ς δηλοῖ τὸ ἐνδούς. — πλευρόθεν πλευρὰν παρείς Trach. 935. Simili modo interpretor ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ παρεῖσ᾽ ἐμαυτὴν ἄφιλος αὐανῶ βίον El. 809. Recte quidem πρὸς πύλῃ παρεῖσα iungenda dicit Hermannus; sed quomodo alienissimis rebus subauditis haec constet sententia: *me permittens* i. e. *mei co-*

piam faciens ad quodvis malum inferendum, non perspicio. Ante *ianuam proiectam*, *sic statim*, *vitam se deponere velle* dicit. — 2. Ab his proprie dictis rursus *duplex tralatio* orta est. Altera exemplum unum habet: *τοὐμὸν παρεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ* Oed. R. 688. gl. *ἐκλύων*, *καταμβλύνων*, *ἄθυμον ποιῶν*. *laxari* et *resolvi* precibus animum suum Oedipus dicit, quod effectum illis est, ne Creon debitam, quae quidem videretur, poenam subiret. Ex lexicographis veteribus huic illustrandae significationi quaedam affert Dorvill. ad Char. p. 600 Lips. — Alterum genus cum ad loquentem spectat, *praetermittendi*, *omittendi*, *negligendi* vim prae se fert, cum ad alium quendam, *sinendi* et *permittendi*. *παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν* Trach. 679. *εἴ μοι θέμις*, *θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή*, *πάρες* Phil. 657. *omitte* i. e. ne facias. *μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι* Oed. R. 283. *καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν* 345. *nihil non dicam*. *κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος* Ant. 1178. *τὰ μὲν παθήματα — παρεῖσ' ἐάσω* Oed. Col. 364. *tacebo*, *omitto memorare*. Hoc loquendi genus copiose illustravit Valck. Diatr. p. 71 sqq. Non plane perspicua, sed haud dispar sententia videtur *καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀργυρμάτων ὑπὸ τοῦ δέατος* Cedal. 305 D., Brunckio ignotum, quippe retentum ab Herodiano *π. μον. λέξ.* p. 30, 27. *omisi addere* interpretor. Praeterea unum quoddam exemplum est verbi hac potestate cum *genitivo* dici visi, *τοῦ μετρίου παρεὶς* Oed. Col. 1214 ch.; quod cum multis suspectum esset, Reiskius coniecit *τοὺς μετρίου*, quod cum *ζώειν* colligandum iudicat, Bothius *τοῦ μετρίου πάρα* sc. *χρῄζει*, Doederlinus ex hoc subaudiendum censet infinitivum *χρῄζειν*, et hunc Elmsleius sequitur; Reisigius *πλέονος τοῦ μετρίου ζώειν χρῄζει* coniungit, *παρεὶς* ex abundanti adiectum affirmans. Sed rectius Hermannus sic ordinat sententiam: *ὅςτις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει*, *παρεὶς ζώειν τοῦ μετρίου χρῄζων*. Quanquam utcunque explicueris durior sententiae ratio erit. — *ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν* El. 1474. *sine paucula loqui me*. *ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον*, *παρίεσαν* Oed. Col. 597. *οὐδ' ὡς — θάπτειν παρήσω κεῖνον* Ant. 1030. *ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦτ' εἰμί σοι παρεὶς τάδε* Phil. 132. *rei agendae tibi data potestate*. His similia sunt *μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος* Phil. 955. *tui ignominiam ne permitte*, i. e. *ne sine te ignominia cooperiri*. Et, quod aliter tamen dictum *τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν ὥςτε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι* Oed. Col. 576. *ostensa est*, vel *emicuit* interpretantur. Rectius Doederl. a *παριέναι* non a *παρήκειν* repetendum indicat, hoc sensu: *tua humanitas paucis verbis permisit* i. e. *effecit*, *ut mea res brevi oratione indigeat*. — *Passivum* uno loco legitur *negligendi* vel *omittendi* significatione: *ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ παίδων πόθος παρεῖτο*, *Μενέλεω δ' ἐνῆν*; El. 535. — *Medium* non frequentius. *εἰ δὲ μὴ δοκῶ*

φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν Oed. Col. 1662., quae Suidas affert v. παρείμην. Phrynichus App. Soph. p. 53, 19.: οὐδέν σου παρίεμαι, οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Similiter, sed brevius Timaeus p. 207., παρίεμαι, παραιτοῦμαι, quae copiose illustravit Ruhnkenius. Significat *in meas partes adducere studeo*, inde *exoro*. Elmsleius ἐκεῖνον subaudiri vult: sed etiam cum accusativo iungi verbum illud ostendit exemplum a Ruhnkenio allatum Plat. Legg. V. p. 742, B.

Πάρις n. pr. Πάριν — νοσφιεῖς βίου Phil. 1412.

Παρίστημι. I. *Formae*. 1. *Activi* praeter *perfectum* et *aoristum alterum* nulla pars legitur. Illius sunt: παρέστατε imperativus Ai. 1162. παρεστάναι Ai. 117. παρεστὸς Oed. R. 633. Legitur vulgo παρεστὼς et sic Florr. Sed παρεστός Laur. a. a prima manu, quod Elmsleio librariorum vitio accidisse videbatur, sed recepit Hermannus a Buttmanno defensum Gr. Mai. vol. II. p. 158. copiosius etiam a Schneidero ad Plat. Civit. VIII. p. 564, e (t. III. p. 88.). παρεστῶτος Phil. 1324. παρεστώσης Phil. 724. Oed. Col. 1034. παρεστώτων Oed. R. 1047. Mys. I. 2 (358 D.). παρεστώτοιν El. 1359. παρεστῶσαιν Oed. Col. 1113. — Alterius haec: παρέστης Ai. 92. 1363. παρέστη Ai. 48. παρασταίην Oed. Col. 492. Sic emendate Brunckii B. et Vat.; ceteri παρασταίμην. παραστάς Trach. 195. Oed. Col. 997. παραστᾶσα El. 287. παραστάντες Ant. 1200. — 2. *Passivi aoristus* παρεστάθη Oed. R. 911. παρασταθήτω Oed. Col. 1271. — 3. Medii praesens παρίστασαι Trach. 745. Oed. Col. 920. παρίσταται Iph. I. 2 (288 D.).

II. De *usu* primum omnium notamus *activi* eas partes, quae transitive dicantur, non legi apud Sophoclem. Intransitive significantes, ad quas *medii praesens* accedit, 1. proprie *adstandi* vim monstrant haec. βοῇ παραστᾶσα El. 287. σφῷν δ' ἐννέπω 'γὼ τοῖν παρεστώτοιν 1359. κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παραστάς Trach. 194. ὑμεῖς δὲ μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ai. 1162. cuius dicti meminit Eustathius p. 668, 38. 705, 7. 1261, 64. εἴ τις σὲ — κτείνοι παραστάς Oed. Col. 997. παραστάντες τάφῳ Ant. 1200. — *Accedere* significatur ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; Ai. 48. non τέρματι παρέστη, sed ἡμῖν, quod refertur ad Minervae verba praecedente versu prolata, νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς ὁρμᾶται. Horum nullum φράσεως causa adiectum verbum habet, nam in El. 287. Trach. 194. *instandi et interrogatione urgendi* inest significatio. *Medium accedendi* vim monstrat Trach. 745.: ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; — 2. Adsignificatur *adiumentum* datum. ὡς εὖ παρέστης Ai. 92. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι, τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι 117. Et *standi* significatio aliquando

plane obliterata cernitur. μόνος παρέστης χερσὶν Ai. 1363. Θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίσταται Iph. I. 2. — 3. Ab *adstando* facilis transitus est ad *manendi* et *commercia cum aliquo miscendi* significationem. ταῦτά σοι δράσαντι θαρρῶν ἂν παρασταίην ἐγώ Oed. Col. 492. — 4. *Adesse praesentem* de *homine* dicitur. οὐκέτ' ἂν πανώλεθρος θανὼν ἂν εἴην σφῷν παρεστώσαιν ἐμοί Oed. Col. 1113. Sic similiter cum προσωποποΐας figura *Passivum* dictum Αἰδὼς — καὶ πρὸς σοί, πάτερ, παρασταθήτω Oed. Col. 1271. πρὸς σοῦ Brunckii B. Vat. Farn. σοῦ supra scripto σοί T. De *rebus nunc ipsum gestis*: τῆς παρεστώσης νόσου Phil. 724. τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος Oed. R. 633. ὕβριν τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν Oed. Col. 1034. λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. I. 2. De *temporis spatio* nondum absoluto: τοῦ παρεστῶτος θέρους Phil. 1324. — 5. *Medii* non forma, sed significatione unum exemplum est ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ Oed. Col. 920. καταδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς schol., recte, modo quod σοί addi oportuit. — 6. *Passivi* praeter illud *assistendi* vi dictum Oed. Col. 1271. unum exemplum exstat, *in mentem venire* s. *incidere* significans. δόξα μοι παρεστάθη Oed. R. 911. Formulam multi notarunt et illustrarunt: v. Hemsterhus. ad Lucian. Contempl. p. 392. t. III. Bip. Dorvill. ad Char. p. 438. Lennep. ad Phalar. p. 244. Bat. Taylor. ad Lys. p. 83. Reisk.

Παρνασός s. Παρνασσός mons. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος φανεῖσα Παρνασσοῦ Oed. R. 475 ch. codd. vett. omnes praeter Flor. Γ. Δ. Παρνασοῦ videntur exhibere, quod vix dubito quin recipiendum Hermanno fuerit, sicut a prioribus plerisque editoribus receptum est. Nam duplicari σ recentiorum consuetudinem Eustathius vocat p. 1872, 50. itaque secundum potiores lectionis fontes scriptum a Wolfio in hoc et in Ἁλικαρνασός Λυρνησός Κηφισός similibus. Nec pugnat schol. Il. μ. 20. nec ipse Eustathius secum p. 890, 3., cum secundum Aristarchum acui ea vocabula dicit, quae plus quam disyllaba σ duplex habeant. Nam proparoxytoni Κάρησος exemplum, quod comparatur cum Ἁλικαρνησσός, Λυκαβησσός, Ταρτησσός perspicue ostendit, non cavisse veteres magistros, ne uno σ illa scriberentur, sed ne acuerentur, quae nunquam assumerent σ duplex. De his igitur aliter sentio ac Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 35. coll. p. 205. Apud alios autem, inprimis Atticos poetas et scriptores adeo inconstans scriptura est (v. Valck. ad Phoen. 1107. Elmsl. ad Med. 814. Poppo de Eloc. Thucyd. vol. I. p. 211.), ut in concordiam secum redigere eos non audeam. Nec enim satis diserta sunt veterum magistrorum praecepta, et quaedam certe sermonis Attici veteris et recentioris confinia reperiuntur, in quibus duplicatum vel simpliciter prolatum σ eo rectius numerari poterit, quia pronuntiatio, utut

scriptum olim est, eadem aut persimilis fuisse videbitur. Graecos enim et Romanos σ acri quodam sibilo protulisse constat. Sunt tamen, quanquam paulo alio habitu vocabula, quae alterutram sibi iure deposcere scripturam videntur, velut Ἄντισσα et contra Πῖσα Κρῖσα, Ἐρεσός Ἰηλυσός. — De accentu docent schol. Il. μ. 20. Eust. p. 890, 30.

Παρνήσιος Parnassius. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν Ant. 1130 ch. Aug. in Παρνασίαν et si a Parnasso monte dictum illud, certe Παρνασσίαν ab Hermanno scribi, non Παρνησσίαν in carmine chorico conveniebat. Sed a Parnethe monte recte Παρνήσιος procuditur adiectivum, quod num usquam dorismi patiens fuerit, dubito, quanquam et Suidas v. Παρνάσσιος eum retineat et libri aliquot apud Aristoph. Acharn. 348.

Πάροιθεν. 1. *prius.* αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο Oed. R. 856. ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ Trach. 602. πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν — σε — ἐκπέμψαι El. 1120. — 2. *ante s. olim.* κἀνάπαυλαν ὧν πάροιθεν εἶχες — κακῶν El. 862. Hoc exemplum medium quasi inter certi et infiniti temporis notionem locum tenet, *pristina s. quae adhuc fuerunt mala* significans. οὔτε πάροιθέν ποτ᾽ ἔγωγ᾽, οὔτε τανῦν πω ἔμαθον Oed. R. 491 ch. ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν ὄλβος δικαίως Oed. R. 1282.

Πάροικος accola. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος Ant. 1140. cives Thebani. ἔνθ᾽ ὁ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται, πάροικος Ἑλλησποντίς Past. IV. 2 (446 D.). Quanquam bis positum πάροικος, cum epiphorae figuram vix apte videatur consequi voluisse poeta, minime placere fateor.

Παροιμία proverbium. ἔστ᾽ ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία Ai. 649. ὥσπερ ἡ παροιμία Inach. I. 1 (256 D.).

Πάρος ante. 1. De locis. στεῖχε δωμάτων πάρος Ai. 73. *egredere.* σοὶ βαδιστέον πάρος El. 1494. — 2. Hinc tralatum ad rem *alteram altera potiorem indicandam.* πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; Oed. Col. 419. De pleonasmo v. προτίθημι. τὴν δ᾽ ἐλπίδ᾽ οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Trach. 721. — 3. De *tempore* inprimis eo dicitur, quod *praeteritum illi opponitur,* quo loquimur. Sic inprimis nominibus cum articulo iunctum praemittitur, aut cum articulo adverbiascit. ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος El. 1259 m. ἔν τε τῷ χρόνῳ 1437. τὸν πάρος μῦθον Trach. 339. τὴν πάρος συγχεῖ χάριν 1219. πάντα γὰρ τά τ᾽ οὖν πάρος, τά τ᾽ εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμῃ τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες Phil. 1177 ch. τῆς πάρος προθυμίας Oed. R. 48. τὰ γὰρ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ᾽ ἐφεύρημαι κακός 1421. ὀνειδῶν τι τῶν πάρος κακῶν 1423. ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ Oed. Col. 557. κλάουσα τὴν πάρος φόβην Tyr. XV. 10 (587 D.). Cum verbo sic dici-

μοι· εἰ καὶ αὐτῶν ἐλπίδα κοινῆς πάρος ἐξῆρεσ' ἀνδρὸς τοῦδε El. 1452. οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος Trach. 902. οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος (λύπῃ ἐληλάμεθα) Ai. 209. σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν 1308. τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος Oed. R. 1116. καὶ πάρος ἀπέφυγε — τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς Oed. Col. 1737 ch. v. ἀποφεύγω. καὶ πάρος ἐπεῖχε 1741 ch. si vera Hermanni coniectura, quae certe probabilis est; vulgatum καὶ παρὸς ἀπεὶ sensu plane destituitur. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός Ant. 980. — Raro dicitur de tempore incerto cum re futura quadam composito. μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος Ai. 816. sc. antequam Teucer inventum sepeliverit. — De tono v. Apoll. de Adv. p. 595, 26.

Παρουσία praesentia. τί δῆτα μέλλει μὴ παρουσίαν ἔχειν; Ai. 536. i. e. τί οὐκ ἤδη πάρεστιν; τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοὺς ἴσω φράσειεν ἂν ἡμῶν — παρουσίαν; El. 1093. τὴν παρουσίαν τῶν ἐγγὺς ὄντων Niptr. V. 3 (406 D.). — Adsignificatur, ut in παρεῖναι, aliquando *iuvare* et *opem ferre*. παρουσίας μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστιν El. 936. — His diversum est ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών El. 1242. Mosq. b. παρουσίαν. Aug. c. παῤῥησία, cum glossa ἡ μνήμη. Ien. παῤῥησίαν, cum glossa τοῖς ὑπάρχουσαν. Recte Hermannus: *cum res praesens admonebit, tum haec recordari oportebit.*

Παρωθέω removere abscondendi et dissimulandi adsignificata notione. ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει Trach. 357. Hesychius: παρώσας, λύσας. Dissimularat sive alia re praetexenda occultaverat Lichas amorem Ioles, quae vera Herculi causa fuerat Oechaliam bello incendendi. ὃν παρώσας igitur ad ἔρωτα, rem primariam, refertur, quanquam tribus ille versibus ante memoratur: nam quae interponuntur, eo levem et in transcursu factam mentionem habent.

Πᾶς. I. *Omnis* i. q. *totus*; ut colligantur, quae corpus quoddam efficiunt, non respiciantur singulae partes. Aliquando *universus* vertas. 1. *Adiective* dictum. Sine articulo: nom. στρατὸς πᾶς Phil. 357. λόγος λέλεκται πᾶς 389. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος (εἰμί); Oed. R. 823. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί Oed. Col. 54. πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ δικαίως 745. πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός 1069 ch. i. e. πάντες ἱππῆς s. ἡ ἵππος πᾶσα. πᾶς ἐμεστώθη δρόμος El. 703. κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 268. πᾶς εὕδει στρατός 284. πᾶς — στρατός 402 m. πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς 715. — πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Phil. 386. ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει 390 ch. πᾶσ' ἀνάγκη Oed. R. 986. El. 1489. πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια — ἄμβασις Oed. Col. 1070 ch. πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις Ant. 772. ὡς — πόλις δαμείη πᾶσα Trach. 432. Τροία πᾶσα Ai. [illegible]. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῴζομαι 515. πᾶσα τηνικαῦτα βλαστουμένη —

ὀπώρα Thyest. VI. 7 (239 D.). Οἰνωτρία τε πᾶσα Tript. I. 2 (527 D.). — πᾶν δ' ἐπίμπλατο — πέδον El. 719. ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Trach. 695. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 861. πᾶν κράτος ὠγύγιον Phil. 142 ch. πᾶν δεῖμα 915. — *gen.* πόλεως ἐκ πάσης Ant. 652. — *dat.* ἐν πάσῃ πόλει Ai. 838. εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν Phil. 1149. non quaque benevolentia, sed *tota*, i. e. *plena*, quantae quis compos est. — *acc.* πάντ' ἀκήκοας λόγον Phil. 1224. Ai. 475. πάντα λόγον Ai. 721. πάντα — λεών Oed. Col. 902. πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 887. πάντ' ἐπίστασαι λόγον Trach. 484. πάντα φύην Phoen. V (643 D.). πόντον πάντα inc. XCIII. 1 (655 D.). Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν Phil. 1325. *totam* i. e. *penitus*. πᾶσαν εὐθύνων πόλιν Ant. 178. πᾶσαν κόνιν σήραντες 405. *quidquid erat*. πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης 415. εἰς πᾶσαν πόλιν El. 632. πᾶσαν πυθέσθαι — ἀλήθειαν Trach. 91. πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν Laoc. III. 4 (342 D.). — χαλᾶτε πᾶν κάλυμμα El. 1460. πᾶν στρατόπεδον Phil. 10. γέγωνέ μοι πᾶν, τοῦτο 238. quod si articulum haberet, πᾶν substantive diceretur. τοῦτο — πᾶν ἐκδιδάξω 600. πᾶν — δέμας 812. ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα Oed. R. 313. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα 706. *totum, quantum est*, i. e. *plane*. περὶ πᾶν τέμενος Oed. Col. 134 an. — Adest articulus *nominativo*: ἔτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων Oed. Col. 438. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης Ant. 744. πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς inc. LX. 2, 1 (724 D.). ὁ πᾶς χρόνος El. 1244 m. ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φύσις Oed. R. 1440. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι — ἔφθαρται γένος El. 754. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος Ant. 1042. φιλάργυρον γὰρ πᾶν τὸ βάρβαρον γένος Ter. II (512 D.). — *gen.* εἴθ' ὁμαιμονεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ Ant. 483. — *acc.* εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 306. τοὐξειργασμένον ἔλεξα πᾶν 309. πᾶν τἀληθές Trach. 453. 474. πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ inc. C. 1 (779 D.). πᾶσαν τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 415. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον El. 40. γένος τὸ πᾶν 1110. Oed. Col. 777. τὸ πᾶν σόφισμα Phil. 13. τὸ πᾶν γένος Oed. Col. 758. ὡς ἴδω τὸ πᾶν πάθος Ai. 982. διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν Trach. 1046. πάλιν τὸ πᾶν μοι σπέρμα τῶν ὁμαιμόνων 1147. τὸ πᾶν σπουδαῖον inc. XXIII. 5 (678 D.). — *Vocativum* necessario articulo destitutum proferri oportuit. ἰὼ πᾶς λεώς Oed. Col. 888 ch. Significationis autem pro tragicorum more discrimen nullum, quando articulus cum substantivo aut adiectivo proxime colligatur, velut πᾶσαν τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 415. et Μυκηναίων χθόνα πᾶσαν nihil differunt. Verum si ὁ πᾶς, τὸ πᾶν copulantur, non omnis significatur *totusve*, sed *cunctus*. Praeterea in multis inprimis nominativi exemplis πᾶς nomini quidem accommodatur, sed sensu tenus cum verbo cohaeret. Velut πᾶς ἐμεστώθη δρόμος El. 703. πᾶν δ' ἐπίμπλατο πέδον 719. ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Trach. 695. λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 268.

ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι 515. πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Phil. 386. ἡ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φύσις Oed. R. 1440. Sic etiam intellexerim πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 861. Accusativi unum reperi exemplum τοὐξειργασμένον ἔρξεια πᾶν Ai. 309. idque dubia sententia; reliquorum casuum nullum.

2. *Substantive* dicti praeter unum non sunt nisi *accusativi* exempla, eaque generis neutrius. ἐξηρῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ El. 370. πᾶν ἀναπτύξαι 629. τὸ πᾶν φράσω 670. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν 880. ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς 1196. πᾶν ὅσον νοεῖς Trach. 348. δηλῶσαι τὸ πᾶν 368. εἰ τὸ πᾶν μάθοις 1124. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν Phil. 240. ὡς ἴδω τὸ πᾶν Oed. Col. 893. ψυχὴ γὰρ εὔνους — κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις Alet. I. 2 (88 D.). παντὸς i. e. παντὸς χρήματος. Horum ipsorum quaedam ad *omnis* s. *cuiusque* significandi vim accommodari posse scio.

3. *Adverbiascunt* hoc in genere significandi διὰ παντός *perpetuo* Ai. 691 ch. τὸ πᾶν *plane*. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 997.

II. Cum significat *quisque*, i. e. omne secundum singulas sui partes consideratum, articuli patiens non esse constat, nec est substantive et adiective dicti discrimen. — *nom.* φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν El. 960. νῦν με πᾶς ἀσπάζεται Oed. R. 596. πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ Oed. Col. 603. σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται Ai. 376. πᾶς ἀνήρ 1345. πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι 1392 an. πᾶς ἐφίεται φυγεῖν Acris. X (67 D.). πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνήρ inc. XIV. 1 (668 D.). ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός LXX. 7, 3 (737 D.). πᾶς προςκυνεῖ XC. 2 (771 D.). πᾶς τις. ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν El. 972. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτο Oed. Col. 25. — τῷ τεκόντι πᾶν φίλον Oed. Col. 1110. γένοιτο μεντἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου Ai. 86. — *gen.* παντὸς — λόγου κακοῦ Phil. 405. π. λόγου δικαίου Oed. Col. 765. δίχα τε παντὸς 1729 m. παντὸς ἀνδρός Ant. 175. παντὸς οἰωνοῦ 997. παντὸς ἥδιστον γέρας Acris. VIII. 1 (65 D.). — πάσας ἀρετᾶς Trach. 642 ch. — παντὸς ἔργου Ant. 301. ἔργου παντός El. 70. inc. LVIII. 1, 1 (715 D.). παντὸς πράγματος Phil. 669. παντὸς δρῶντος Oed. Col. 1600. — *dat.* ἐπὶ παντὶ τῷ χρείας ἱσταμένῳ Phil. 174 ch. νόμῳ — παντί Ant. 213. ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Captiv. IV (35 D.). — *accus.* κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί Oed. R. 226. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον 291. τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν 476 ch. πάντα subiectum, ἄνδρα obiectum est. πᾶσαν αἰσχύνην ἀφεὶς Phil. 120. πᾶσαν εὔκλειαν φέρων Ai. 431. πᾶσαν ἵης γλῶσσαν El. 596. — χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον El. 605. πᾶν λέγειν 621. πᾶν ἀναπτύξαι 629. πᾶν τοίνυν — κλύοι τις ἂν Trach. 71. οὐδ' ἦν χρή με πᾶν παθεῖν κακόν Phil. 987. προςαρκεῖν πᾶν

Oed. R. 12. *ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος* 145. *τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσιν πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι* 598. Sic Herm. ex Flor. *Γ.* Laur. c., et schol. vel hoc habuit vel *ἅπαν*, quod est in Pal. et Laur. a., in illo *αὐτοῖς*, ut vulgo, in hoc *αὐτούς*. Triclinius *ἅπαντα*, et sic olim editum. Ceterum casus est ambiguitas. *πᾶν ἐν ἡσύχῳ — ἔξεστι φωνεῖν* Oed. Col. 82. *ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει* 466. *πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει* Acris. III. 2 (60 D.). *ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα* Epig. II. 1 (195 D.). *πᾶν μῆλον θηρῶντα* inc. CV. 124 (911 D.). — Solitarium exemplum est *πᾶς ὁ κλύων* Ai. 151 an., in quo opus articulo, quippe sic solvenda sententia *πᾶς ὅστις ἂν κλύῃ*.

III. *Pluralis* numeri maxime divulgata significatio est, ut *nemine excepto omnes* indicet.

1. *Adiective* dicitur *nominativus*: *τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες* Phil. 546. *Ἀχαιοὶ πάντες* 591. *ἐῤῥέτω Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες* 1186 m. *χωρῶμεν — πάντες ἀολλεῖς* 1455 an. *ἱκετευόμεν σε πάντες* Oed. R. 41. *ὅτι νοσεῖτε πάντες* 60. *πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδε* 327. *πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτε* 328. *ὀκνοῦμεν πάντες* 922. *φέρουσι τοὔνομα — πάντες* Oed. Col. 61. *λύγδην ἔκλαον πάντες* 1617. *πάντες — τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε* Ant. 1020. *ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι* El. 713. *Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες* Trach. 281. *χωρῶμεν ἤδη πάντες* 332. *πάντες οἱ κακοί* 382., quod etiam ita componi licet, ut subiecti munus suscipiat *πάντες*. *θεᾶσθε πάντες* 1068. — *πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι* Oed. R. 1103. *πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις* Ant. 1067. — *τὰ κείνων πάντα* El. 1337., ut Trach. 382. *πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα* Ai. 1250. *ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά* Oed. Col. 1609. *πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν πέφυκε* Ant. 435. *πάντα γὰρ λέχρια τἀν χεροῖν* 1325 m. *πάντα τἀνθρώπων* Aload. XIII. 1 (98 D.). *πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά* Scyr. V. 2. (500 D.) si *πάντα* pro *παντοῖα* dictum; aliter etiam *κακά* adiectivum haberi poterit. — *genitivus*. *πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν* Phil. 85. *διὰ πόνων πάντων* 750. *πάντων θεῶν* Oed. R. 660 ch. *πάντων χειμώνων* Oed. Col. 683 ch. *ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς* 742. *βροτῶν πάντων* El. 455. 892. *πάντων ἀρίστου φωτός* Trach. 176. *πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί* 808. *πάντων Ἑλλάνων* 1007 m. *ἀνδρῶν πάντων* 1263 an. — *καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις* Oed. Col. 108. *πασῶν γυναικῶν* Ant. 690. *τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων* 1124 ch. *ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι* El. 194 m. *τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν* 432. *ὁδῶν πασῶν* Ai. 973. — *ἔργων τε πάντων* Oed. R. 865 ch. *κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματα* 1285. *πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην* 1465. *πάντων — χρημάτων* Ant. 680. *αἴσχιστα πάντων ἔργα* El. 576. *μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν* 753. *πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀθλίων* 884. *πάντων ἄπειρος τῶνδε* Trach. 308. *πάντων ὀνομάτων* inc.

XXIII. 2 (678 D.). — *dativus.* πᾶσιν Ἀργείοις Phil. 67. Ai. 67. πᾶσι Καδμείοις Oed. R. 223. π. Καδμείοισι 1394. πᾶσιν βροτοῖς 902. πᾶσι τοῖς ἐκεῖ El. 675. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος 849 ch. πᾶσιν ἡμῖν 646. 1164. ἡμῖν πᾶσιν Oed. Col. 1585. τούτοις πᾶσιν Ant. 504. πᾶσιν Μυκηναίοισιν El. 1451. Ἕλλησι πᾶσιν Ai. 1341. θεοῖς πᾶσι Phil. 718. πάσαις ὥραις Ter. IX. 2 (519 D.). — πᾶσιν κακοῖς El. 1187. ἐπ' ἔργοις πᾶσι Oed. Col. 1270. — *accus.* τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους ὀρθοῦντα El. 731. θεῶν τε ναοὺς — πάντας ἐπέλθωμεν Ant. 153 ch. Ἀχαιοὺς πάντας Ai. 978. ποίμνας τε πάσας Ai. 63. ναῦς πάσας βεβώσας Phil. 280. — τὰ δ' ἄλλα πάντα El. 647. Oed. Col. 615. τἄλλα πάντα Ai. 1377. Phil. 1428. τά τ' ἄλλα πάντα Phil. 606. τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων Trach. 488. πάντα τἀπινίκια El. 682. ταῦτα πάντ' ἔξειπε 1021. ταῦτα πάντα — εὑρόμην Ai. 1002. πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου Phil. 863. ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν Oed. R. 252. πάντα γάρ τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. πάντα τὰν βροτοῖς πάθη 823. ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη δόλιος Ὀδυσσεύς Phil. 603. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί 1193 m. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις Oed. R. 439. Sic componenda verba: ὡς αἰνικτὰ λέγεις, καὶ πάντα δῆτα. μαντεῖ' ἄγουσα πάντα Oed. Col. 353. κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Ant. 173. πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα Ulix. Fur. I. 1 (411 D.). πάντα — τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα inc. XXIII. 16 (678 D.). πάντα προςφέρων σοφά XLIV. 1 (702 D.). πάντα τυρβάζει κακά LVIII. 9, 2 (720 D.). Articulus, cum sensus fert, additus vel omissus discrimen sententiae non facit.

2. Paene crebrior *substantive* dicti usus est. *nom.* πάντες — ἐφείδοντο κέντρων οὐδέν El. 705. τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Ai. 968. — πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων 654. πάντα δεινά Phil. 500. ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά 629. μάτην γὰρ — πάντ' εἰρήσεται 1280. πάντα γὰρ καιρῷ καλά Oed. R. 1516. νῦν ἀφεῖται πάντα Ant. 1150. πάντα — ἀραχνᾶν βρίθει Inach. X. 6 (269 D.). τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἔπη κακά inc. LVIII. 8, 4 (719 D.). — *gen.* πατρὸς πάντων ἀρίστου El. 358. non πατέρων, sed ἀνδρῶν: est igitur substantive dictum, omisso ἀνδρῶν. πάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα Ai. 197 ch. πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος Phil. 835 ch. ὁ πάντων ἀκορεστότατος Oed. Col. 120 ch. ὑμᾶς — ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 164. — πάντων ἄμμορος Phil. 182 ch. καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων 826 ch. πάντων ἀνάφσων 904 ch. Vulgo πάντα: v. Herm. ὦ δεινότατον πάντων 1298 an. πάντων ἐρήμους 1509. τὰ πάντων ἐνδικώτατα Oed. Col. 929. πατέρα πάντων inc. XCI. 3 (772 D.). — *dat.* ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 109 an. πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν Trach. 130 ch. πᾶσιν ἀγγέλλειν 1100. λόγους —

εἰς ὦτα φέρειν πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. *πᾶσιν περίφαντος* 595 ch. *ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος* Oed. R. 8. *νῦν πᾶσι χαίρω* 596. *ἵνα πᾶσι νόμος* Oed. Col. 165 an. *ἀνάξιαι γὰρ πᾶσιν ἐστε δυστυχεῖν* 1448. *omnibus hominibus*, *omnium iudicio*, non ut Schaeferus, qui *πᾶσι* neutrius generis affirmat esse ad Trach. 338. v. Herm. *ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε* Ant. 87. *πᾶσι θαῦμα δυςχερὲς παρῆν* 254. — accus. *τάδε χρὴ πάντας σέβειν* El. 969. *ἐς πάντας αὐδῶ* Oed. R. 93. *ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας* 241. *τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας* Oed. Col. 307. *ὥςτε πάντας ὀρθίας — στῆσαι τρίχας* 1620. *πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι* Ant. 269. *πάντας ἄνοια τρέφει* Ter. VII. 5 (517 D.). — *ὃς ἐφορᾷ πάντα* El. 170 ch. *τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα* 332. *ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης* 341., quo genere exemplorum ad adverbiascentem significationem via patefit. *πάνθ' ὁρᾶν* 649. *πάντα γὰρ κατειργάσω* 1010. *πάντα συναρπάσας* 1141. *ὁ πάντα κραίνων βασιλεύς* Trach. 127 ch. *πάντα δὴ φωνεῖν χρεών* 739. *πάντ' ἀκήκοας* 872. *πάνθ' ὁρῶν* Ai. 372 m. Hermannus paulo mutata Elmsleii quadam correctione *πᾶν θ' ὁρῶν*. *πάντ' ἔγωγε πείσομαι* 525. *πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει* 700 ch. *ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ ποιεῖ* 1345. potest *πάντα* etiam adverbialiter dictum, sed minus bene intelligi. *πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι* 1360. *πάντα σκοπῶν* Phil. 282. *πάντ' ἐκπορίζει* 299. *ἤκουσας — πάντα* 616. *πάντα γὰρ φράσεις μάτην* 1264. *πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός* Oed. R. 77. *ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία* 300. *πάντ' ἐμοῦ κομίζεται* 580. *πάντ' ἄνευ φόβου φέρω* 590. *ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος* 1213 ch. *τὴν πάντα βόσκουσαν φλόγα — Ἡλίου* 1425. *πάντα μὴ βούλου κρατεῖν* 1522. *τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας* Oed. Col. 42. *πάντ' ἐπιστήσει* 53. *πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν* 74. *εἰςακούων πάντ' ἐπιστήσει* 275. *ὦ πάντα τολμῶν* 765. *ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος* 873. *πάντα — εἰκάσαι* 1499. *χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς Ὅρκος* 1767 an. *πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν* 1770 an. *Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί* Ant. 184. *πάντ' ἀριστεύσας δορί* 195. i. e. *πάντα τἄριστα ποιήσας*. *πάντ' ἐπίστασο* 398. *πάνθ' ὄπισθεν ἑστάναι* 636. *πάντα προσκοπεῖν* 684. *κατά τε δρία πάντα καθαίρων* Trach. 1008 m. *μὴ πάντ' ἐρεύνα* Aload. VI (104 D.). *ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκούων — χρόνος* Hippon. I. 1 (284 D.). *γῆρας διδάσκει πάντα* Tyr. XIV (586 D.). *λήθην — τὴν πάντ' ἀπεστερημένην* Hybr. I. 1 (595 D.). *πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει* inc. V (657 D.). *εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν* VI. 2 (659 D.).

3. Adverbiascit *πάντα* et *τὰ πάντα* significans *ἐν πᾶσι* s. *κατὰ πάντα*, aliquando *πάνυ* et *πάντως*. Illustrant Lobeck. ad Ai. 1402. (1394.) ubi futilis coniectura Bothii prostat *πανταγαθῷ*; Schaef. ad Ai. 1415. (= 1394.) ad Trach. 338. et in Ind. ad Hom. Odyss. p. 175. Huius inveniendi usus viam ante indicavimus. Additur autem *πάντα* et

verbis et adiectivis. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος El. 293. τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην Trach. 337. est *plenam et perfectam scientiam*. ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄϊδρις Ai. 894 ch. τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1394 an. βροτοῖς τὴν γλῶσσαν — πάνθ' ἡγουμένην Phil. 99. (sc. ὁρῶ). λέγω γὰρ καὶ τὰ δύςφορα — πάντ' ἂν εὐτυχεῖν Oed. R. 88. *utique*. τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου 1197 ch. τὰ γὰρ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός 1421. ὦ πάντα — τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κεικασθέντε Oed. Col. 338. τὸν πάντ' ἄριστον Θησέα 1458. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέω Ant. 717. cf. Trach. 337. et Herm. τὰ δ' εὐτυχοῦντα πάντ' ἀριθμῆσαι βροτῶν Phaedr. VII. 1 (610 D.). Vulgatur τό, quod sensus causa ferri non potest. Correxerunt τὸν εὐτυχοῦντα et ἀριθμήσας, ut πάντα accusativus singularis sit, nec improbo; illud quod nos correximus si sequeris, τὰ πάντα εὐτυχοῦντα erit τὰ διὰ παντός. Elegans est et vera videtur Hermanni emendatio Ant. 213. νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ π ά ν τ' ἔξεστί σοι pro πού τ' librorum sensu casso; Erf. πού γ'.

IV. At *praefixo articulo* pluralis non *omnes nemine excepto*, id est singulos tanquam totius cuiusdam corporis partes significat, sed *cunctos* sive *universos*, id est singulos in unum corpus colligatos.

1. Sic *adiective* dictum his exemplis firmatur. οἱ πάντες θεοί Oed. R. 275. — ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν Phil. 375. τοῖς πᾶσι Καδμείοισιν Oed. R. 1288. ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι Ant. 1011. τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις Ai. 709. — τοὺς πάντας Ἀργείους Phil. 47. τὰ πάντα κνώδαλα Trach. 713. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προςῆγε συμμιγῆ βοςκήματα 758. τὰ πάντα μοχθήματα Oed. Col. 1612. ἡμᾶς τοὺς πάντας Ter. VIII. 3 (518 D.). Vocativum articuli patientem non esse, qui eius casus nullus sit, manifestum; sed significatione tenus hic adnumerandum ὦ πάντες ἀστοί Ant. 1168. Inprimis autem perspicua *cunctorum* significandorum vis ὁμοῦ addito, velut Ai. 709. Trach. 758.

2. *Substantive* dictum. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ Oed. R. 1182. τὰ πάντ' ὄνου σκιά Cedal. II (308 D.). — χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην El. 1497. τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προςαρκέσαι χάριν Polyx. III. 2 (470 D.). — ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι Phil. 1338. τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς Ai. 1015. τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι Ant. 196.

V. Selectioris usus formulae quaedam enotandae, quibus πᾶς efficiendis adhibetur. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη El. 293. homo totus, quantus est, nequitia plenus dicitur. ἦ κεῖνος ἡ πᾶσα βλάβη 'μὲ εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; Phil. 618. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα 915. non *omne terriculamentum*, sed *qui totus terror es*. Accommodatur

enim adiectivum liberius substantivo cui proxime adiicitur, nec potuit fieri aliter, nisi adiecto participio ὤν. — Deinde variae locutiones sunt *extrema conandi* et *ultima experiundi* vim prae se ferentes. ἡ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν El. 586., quod tetigit Markland. ad Eur. Iph. Taur. 362. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι Oed. R. 265. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. II. 1 (195 D.). ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος Oed. R. 145. de quibus v. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 249. Dissen. Expl. Pind. p. 507.; de universis autem Kuster. ad Ar. Equ. 753. Valck. Diatr. p. 233. His paulo diversam vim habent χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον El. 605., *proiectam audaciam* significans, et ὦ πάντα πράσσων Synd. IX. 7, 1. (155 D.); fortius hoc quam notior formula πολλὰ πράσσειν. — Deinde de *confectis* et *absolutis* inprimis dictione et auditu ponitur. πάντ' ἀκήκοας Trach. 873. πάντ' ἀκήκοας λόγον Ai. 475. πάντ' ἐπίστασαι λόγον Trach. 484. πάντ' ἐπίστασαι Ant. 398. Iam πᾶσ' ἀνάγκη de *rebus utique necessariis* dici solet. πᾶσ' ἀνάγκη — ὀκνεῖν Oed. R. 986. ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; El. 1489. — Denique mera *affirmandi* formula est μάλιστα πάντων *omnino*, El. 655.

Πάσασθαι gustare. ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι Ant. 202. tralatum de Polynice fratrem et patriam bello civili petentem.

Παστάς. κωκυμάτων κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα Ant. 1192. Sic subterraneum, quo condita Antigona erat, sepulcrum vocatur, et παστάς quidem i. e. θάλαμος, respecto νυμφεῖον de eodem dicto v. 1190., ἀκτέριστον autem, quia Ἅιδου νυμφεῖον.

Πάσχω. I. *Formae. praes.* πάσχω Trach. 532. Ant. 933 an. πάσχετε Phil. 992. πάσχειν Phil. 1383. Oed. Col. 673. 1205. πάσχοντι El. 761. — *imperf.* ἔπασχον Oed. Col. 275. 1486. ἔπασχεν Oed. R. 1272. Sed inepte in plurimis codd. ἔπασχον legitur Phil. 349. Vera scriptura ἐπέσχον olim ex Harl. et Triclinianis constabat, nunc eandem suppeditant Laur. a. Flor. Γ. Ricc. — *perf.* πέπονθα Trach. 1067. Oed. Col. 518 m. 601. 896. 900. πέπονθας Phil. 730. πέπονθε inc. 750 D.; apud Brunckium non reperitur. πεπονθέναι Oed. R. 516. πεπονθώς Oed. Col. 877. 957. Ant. 982. πεπονθότος Ai. 519. πεπονθότα *n. plur.* Oed. Col. 268. — *fut.* πείσομαι Ant. 96. πείσεται Oed. R. 228. — *aor.* ἔπαθον Oed. Col. 362 543 m. Phil. 1000. ἔπαθες Oed. Col. 543 ch. 1198. ἔπαθε El. 164 m. πάθω Oed. R. 325. Oed. Col. 216 m. Trach. 969 m. πάθῃς El. 382. 10.8., ubi contra sensum μάθῃς libri plerique, Ven. Laur. b. Florr. (μάθῃ Δ.), Laur. a., sed hic supra scripto π. πάθῃ Trach. 942. πάθοι Ai. 517. πάθοιεν Ant. 919. παθεῖν El. 203 m. 1164. Phil. 316. 501. 987. 1343. 1383. 1407. Oed. R. 251. 554. Oed. Col. 1535. Ant. 96. 236. Ai. Locr. I. 1 (11 D.). παθών Phil. 323. 668.

Oed. R. 403. 1530. Oed. Col. 272. 1494 ch. sic certe legendum quanquam solus Farn. a correctoris manu habet; eoque etiam scriptura Laur. b. ὧν εὖ πάθοι ducit; est enim circumlocutio verae lectionis. Libri ceteri omnes παθών, quod satis arguit ineptiarum Brunckius. Phaedr. V. 3 (608 D.). παθοῦσα El. 376. Trach. 142., ubi plerique libri παροῦσα, aperto propter sententiam mendo. παθοῦσα est in codd. Vat. Brunckii B. Laur. a. et Triclinianis. παθόν El. 1500 an. παθόντα Oed. Col. 1205. Naupl. III. 2 (377 D.). παθόντες Oed. Col. 1021. Ant. 917. παθοῦσα dualis recte scribitur ex Laur. a. Par. a. (membr.) et edd. ante Brunckium in Oed. Col. 1672. Ceteri MSS. παθοῦσαι. Brunckius propter praecedens ἰδόντε scripturus erat παθόντε.

II. *Usus.* 1. Vulgatissima est *patiendi* inprimis *mali* quo afficimur, significatio; id aliquando adiicitur aperte, aliquando intelligitur. ἀντίποιν ἐμοῦ παθεῖν Phil. 316. θυμοῦσθαι παθών 323. *propter iniuriam.* πᾶν παθεῖν κακόν 987. οἷα πάσχετε 992. οἷς τ᾽ ἐγὼ ᾽παθον 1000. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι δοκῶ προλεύσσειν 1343. ἔα με πάσχειν ταῦθ᾽ ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1383. πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργὲς οὐδὲν Oed. R. 228. παθεῖν ἅπερ τοῖςδ᾽ ἀρτίως ἠρασάμην 251. παθὼν ἔγνως ἂν 403. *malo tuo.* πεπονθέναι — εἰς βλάβην φέρον 516. τὸ δὲ πάθημ᾽ ὁποῖον φὴς παθεῖν 554. οὔθ᾽ οἷ᾽ ἔπασχεν, οὔθ᾽ ὁποῖ᾽ ἔδρα κακά 1272. μηδὲν ἀλγεινὸν παθών 1530. παθὼν μὲν ἀντέδρων Oed. Col. 272. ὑφ᾽ ὧν δ᾽ ἔπασχον 275. τὰ — παθήμαθ᾽ ἄπαθον 362. ἃ πέπονθ᾽ ἀναιδῆ 518 m. Aut sic scribendum cum Hermanno aut πάθον ἔργ᾽ ἀναιδῆ cum Lachmanno de chor. syst. p. 240. Martinus infeliciter πέπον᾽ ἔργ᾽ ἀναιδῆ. Libri ἀμέτρως, πέπονθ᾽ ἔργ᾽ ἀναιδῆ. ἔπαθες — ἔπαθον ἄλαστ᾽ ἔχων 543. πέπονθα — δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά 601. ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ᾽ ἀμύνομαι 877. πέπονθα δεινά 896. οἷά περ πέπονθ᾽ ἀκήκοας 900. πεπονθὼς ἠξίουν τάδ᾽ ἀντιδρᾶν 957. ἡμεῖς δ᾽ οἱ παθόντες ἕσταμεν 1021. πήμαθ᾽, ἄπαθες 1198. παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν ib. τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον 236. παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες 917. μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν 919. οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω 933 an. οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη Trach. 532. de *animi affectu graviter cruciante* dictum. ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα 1067. ὧν τ᾽ ἔπαθε El. 164 m. v. δαῆναι. ποίνιμα πάθεα παθεῖν 203 m. καί με μή ποθ᾽ ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 376. ὅπως πάθῃς τι χρῆμα; 382. οὐ ποτ᾽ ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1018. πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ᾽ ὀφείλεται παθεῖν 1164. ὦ σπέρμ᾽ Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι᾽ ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες 1500 an. εἰ δεῖν᾽ ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. I. 1. ὃς μὴ πέπονθε τἀμὰ μὴ βουλευέτω inc. 750 D. — 2. Sed vox media est, ut etiam de *experiendo in sese nun-*

ciscendoque dicatur. ἰδόντε καὶ παθοῦσα Oed. Col. 1672 m. μή γ' ἐκμάθοις παθοῦσα Trach. 142. quae utraque etsi graviter affecti animi adsignificationem habent, tamen explicanda sunt de *expertis* solum. De *re qualicunque oblata* haec dicuntur. καὶ σοὶ — τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν Phil. 1407., quod etsi spectat sequentem sententiam ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον, tamen non significant nisi *tibi quoque illud fato praestitutum est.* ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω Oed. R. 325. sc. τὸ ἄκαιρα λέγειν. ὅ μὴ σὺ — βούλου παθεῖν Oed. Col. 1535. *cave facias.* παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. V. 3. *ut expertus fuerit*, sive bene evenerit, sive secus. De *bona* haec: ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα Ant. 982. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι Ai. 517. δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών Oed. Col. 1494 ch. i. e. εὖ παθών. Hinc est formula τί ποτε πέπονθας; *quid tibi accidit* s. *factum est* Phil. 730., quod in edd. vett. perperam cum sequentibus οὐκ ἐρεῖς continuantur; hinc etiam τί πάθω Oed. Col. 216 m. Trach. 969 an. *quid de me fiet* significans. V. Dorvill. ad Char. p. 361. Valck. ad Phoen. 902. Blomf. gl. Aesch. Pers. 909. Pflugk. ad Eur. Hec. 614. Ex eodem genere locutio ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε El. 1018., ubi quod codd. plurimos insedit, velut Ven. Laur. b. Flor. Γ. (μάθῃς ibi, et μάθῃ in Δ.), μάθῃς correctoris est, qui melius illud cum his, quae proxime Chrysothemis dixerat κλύουσα χὤταν εὖ λέγῃς, congruere putaret. πάθῃς recte editur ex Brunckii membr. cod. E. Ien. Lipss. et supra scriptum in Laur. a. — 3. Ex eodem fonte fluxere locutiones εὖ et κακῶς πάσχειν. Illud prius de *accipiendo beneficio* dictum: εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν Oed. Col. 1205. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν 1486. ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος Ai. 519., quanquam hoc quidem aliter intelligi potest. ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται Phil. 668. Sed *immediative*, quod vocant, de *fausta sorte* et *felicibus vitae eventis* dicitur: παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θἄτερα Phil. 501. πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν Trach. 942. εὖ παθόντα θατέρᾳ θανεῖν Naupl. III. 2 (377 D.). Sed κακῶς πάσχειν non dicitur ita. ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς Oed. Col. 673. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται El. 761. utrumque de *malo inferendo* positum. — 4. De *sermonis proprietate* observamus πάσχειν et δρᾶν s. ἀντιδρᾶν contra posita Oed. R. 1272. Oed. Col. 268. 272. 957. Phil. 668. Ai. Locr. I. 1. Deinde insignem participii pro adiectivo dictionem τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα Oed. Col. 268. v. Herm. Postremo abundare videatur οἷς — θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Phil. 316. Sed eiusmodi copiae dicendi exempla innumera apud poetas.

Παταγέω strepo. παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168 an.

Πάταγος strepitus. τόξων πάταγος Trach. 515 ch. πάταγος Ἄρεος Ant. 125 ch.

Πατάσσω percutio. Proprie de ictu teli. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Phil. 738. Transfertur eo, ut ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1084. sit *propter iram magno esse infortunio mactare.* βλαβῆναι schol. cuius ceteroqui mutila verba videntur. V. Herm.

Πατέομαι v. πάσασθαι.

Πατέω. 1. Proprie *insistere pedibus*, inde et *proculcare* et *morari.* χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν Phil. 1049. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Oed. Col. 37. πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων Ai. 1125. *pedibus se proteri.* — De Capt. II (33 D.). v. πυκνομματέω. — 2. Hinc tralata *proculcandi cum contemptu et contumelia* significatio. τὴν δίκην πατεῖν Ai. 1314. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν Ant. 741. τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται Phaedr. III. 3 (606 D.).

Πατήρ pater. 1. Proprie dictum. *nom.* πατὴρ ἐμός Phil. 347. ἐμὸς πατήρ El. 198. πατὴρ οὗτος σός 520. πατὴρ ὁὑμός 556. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Ai. 987. οὑκείνου πατήρ Phil. 621. ἡμᾶς — πατὴρ ἀφ' ἐξέφυσεν 984. ἀδελφὸς καὶ πατήρ Oed. R. 458. πατὴρ μὲν Πόλυβος 774. μήτηρ πατήρ τε 1483. ὑμῖν πατὴρ ἐφάνθην 1486. τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε 1496. εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι Oed. Col. 353. Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ 797. εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων 998. πατὴρ Ταλαός 1319. οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν — πατήρ 1608. πατὴρ — ἀπώλετο Ant. 49. ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ 568. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα 751. σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν; El. 281. πατὴρ — συγγνώμην ἔχει 392. πατὴρ — ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν sc. ὁ σός 515. ὡς πατὴρ — ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην 561. οἴχεται πατήρ 1140. εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο 1308. ὁ γεννήσας πατήρ sc. ἐκεῖνον 1404. inc. CIV. (785 D.). τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ sc. σε Trach. 310. Ai. 1275. πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἐστί σοι Trach. 1136. ὅτου πατὴρ — Ai. 429. πατὴρ καλεῖ σε 537. σοῦ πατρὸς — ὃς προὔφυ πατήρ 1270. πατὴρ — ὥρισε Aeg. I. 1 (19 D.). πατήρ Capt. VIII. 3, 1 (43 D.). πατὴρ — Ἴναχος Inach. X. 5, 1. πατὴρ — ἀνῆκ' ἂν εἰς φῶς Scyr. VI. 6 (501 D.). Sed de Synd. IX. 7, 2. (155 D.) v. φθορεύς. — *gen.* ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς Ἀχιλλέως παῖ Phil. 3. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ 96. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός 242. ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως 260. τοὐμοῦ πατρός 344. Oed. R. 264. πατρὸς τοὐμοῦ Oed. Col. 243 m., ubi libri vett. τοῦ μόνου, Tricl. τοὐμοῦ, Hermannus metri indicio utrumque coniunxit. σοῦ πατρός Ai. 1270. Phil. 1350. Trach. 84. πατρὸς τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ El. 409. ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός Phil. 451. ἀρίστου πατρός 1268. οὐχὶ Σισύφου πατρός, ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως 1295. τοῦ φο-

τεύσαντος πατρός Oed. R. 793. 1514. τοῦ φυτουργοῦ πατρός 1482. κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς Oed. Col. 577. πατρὸς γέροντος 1258. τυφλοῦ πατρός 1380. πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1408. αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρός 1410. πρὸς τοῦδε πατρός 1436. πατρὸς ἡμετέρου 1754 an. El. 116 an. πατρὸς ἑνός Ant. 144. δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα 376 an. ὡμοῦ πατρός 467. ταὐτοῦ πατρός 509. πατρὸς θάλλοντος 699. πατρὸς τριπόλιστον (τριπλοιστὸν) οἶκτον 851 an. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν 1219. πατρὸς ἐν δόμοισιν Οἰνέως Trach. 6. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου 379. πατρὸς ὠμόφρονος 971 an. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του 1194. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς Ai. 482. καλῶς λέγοντος πατρός 748. πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο 1151. ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγὼς 1278. ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός 1372. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν El. 317. σ' οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς 333. πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι 357. ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός 536. ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος 957. πατρὸς θνήσκοντος 1010. θνητοῦ πέφυκας πατρός 1162. τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός Aload. IX. 1 (107 D.). γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν Synd. III. 3 (148 D.). παῖ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ Inach. II. 2 (256 D.). ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγὼς Scyr. II. 2 (497 D.). κἀποδημοῦντος πατρός inc. C. 12 (779 D.). — τοῦ πατρός Phil. 362. ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα 432. πατρὸς γέρας 1349. (χάριν) διπλῆν δὲ πατρός 1357. τοῦ πατρὸς ὁμόσπορος Oed. R. 459. φονέα γενέσθαι πατρός 721. οἱ πατρὸς τάφοι 987. πατρὸς — φονεὺς εἶναι 1001. πατρὸς ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. τοὐμὸν αἷμα — πατρός 1401. — πατρὸς ἀδελφεαί Oed. Col. 540 m. ἔθου φόνον — πατρός; 549 ch. τὴν πατρὸς ψυχήν 1002. πατρὸς — στόμα 1278. ἀφ' ὑμῶν — καὶ πατρός 1292. γούνατα πατρός 1604. πατρὸς — αἷμα 1667 m. πατρὸς ὧδ' ἐρήμας 1716 m. τὰν χθονίον ἑστίαν — πατρός 1725 m. πατρὸς οἶκτον (οἶτον) Ant. 851 m. πατρὸς ἔργα 1210. μ' ἐξήτει πατρός Trach. 10. εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν 56. πατρὸς — ἐξενωμένου 65. ὁ ξυνήθης πότμος — πατρός 88. μαστὴρ πατρός 730. ξυμφορὰν — πατρός 744. στῆθι πλησίον πατρός 1065. ἐκ πατρός 1149. ἐν νόμοις πατρός Ai. 544. πατρὸς εὐτυχέστερος 546. πατρὸς — ἐχθροῖς 553. πατρὸς — θιγών 1388 an. πατρὸς ἐκ φόνων El. 25. πατρὸς τύμβον 51. πατρὸς χέοντες λουτρά 84. θαλάμους πατρός 183 m. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρός 255. 350. φονεῦσι πατρός 806. τοῖς πατρός scil. φονεῦσι 1183. εἰς εὐνὴν πατρός 428. πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν 801. πατρὸς ἀρχαῖον τάφον 881. θήκην πατρός 884. πατρὸς πρὸς τάφον 919. φόνου πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός 941. πατρὸς στενάχουσα 1064 ch. σφραγῖδα πατρός 1214. πατρὸς φόνῳ 1344. πατρὸς εἰς ἑδώλια 1385 ch. — dat. πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ Phil. 490. Ποίαντι πατρί 1416. πατρὶ γεραιῷ Oed. Col. 1687 m. πατρὶ ἐμῷ Trach. 804. τὠμῷ πατρί 817. πατρὶ

Τελαμῶνι Ai. 457. γέροντι πατρὶ 466. 834. ἐν Ἅιδου κειμένῳ κοινῷ πατρὶ El. 455. τῷ πανώλει πατρὶ 534. φυταλμίῳ πατρὶ inc. CV. 174 (957 D.). — πλαστὸς ὡς εἴην πατρὶ Oed. R. 780. πατρὶ μαντεῖ' ἄγουσα Oed. Col. 354. μῦθον — πατρὶ φέρουσα 358. ἐπωφελεῖν — τῷ πατρὶ 443. θέσφατον πατρὶ — ἱκνεῖτο 973. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ 979. προσέλθετε — πατρὶ 1106. φθέγμα τοὐθ' ἥκει πατρὶ 1179. σφὼ πατρὶ sc. ἡγεμόνες πέφασθε 1540. ἐπιστολὰς πατρὶ — 'πόρευσαν 1598. πατρὶ λυσσαίνων Ant. 629. τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρὶ 640. διὰ δίκης ἰὼν πατρί; 738. φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ 889. πατρὶ μηνίσας φόνου 1162. ὅπως — ἀντῴη πατρὶ Trach. 898. πειθαρχεῖν πατρὶ 1168. μηδ' ἀπιστήσῃς πατρὶ 1214. πατρὶ τιμωρὸν φόνου El. 14. πατρὶ τιμωρουμένῃ 341. πατρὶ τιμωρούμενοι 391. πατρὶ τυμβεῦσαι χοὰς 398. λουτρὰ προσφέρειν πατρὶ 426. συμπόνει πατρὶ 974. — accus. πατέρα τὸν σὸν Oed. R. 955. Ai. 501. πατέρα σὸν Trach. 1127. πατέρα τὸν ἐμὸν Phil. 1298. Oed. R. 967. τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα Trach. 737. πατέρα τὸν ἁμὸν El. 271. 578. 1488. τὸν δύστηνον ἐμὸν πατέρα El. 95. τὸν ἐμὸν πατέρ' ἄθλιον 131 m. γεραὸν (ἀλαὸν) πατέρα τόνδ' ἐμὸν Oed. Col. 238 m. πατέρα τόνδε 509. πατέρα Πόλυβον Oed. R. 826. θανόντα πατέρα El. 360. τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας Oed. Col. 1358. τὸν γ' ἐξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις El. 136 ch. πατέρα φὴς κτεῖναι 548. πατέρα — εἰσορᾶν 1353. ἄνακτα πατέρα τῆσδε Trach. 363. πατέρα πρέσβυν Phil. 661. πατέρα ματεύων 1194 m. πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον Oed. R. 1372. τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε 1496. πατέρ' ἔχων Laoc. III. 2 (342 D.). His adde ea exempla, quae πατήρ et μήτηρ vel etiam *liberorum*, *fratrum*, *sororum* nomen contra posita monstrant. πατρὸς καὶ μητρὸς ὄντας El. 530. πρός νύν σε πατρός, πρός τε μητρὸς — ἱκνοῦμαι Phil. 466. μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός Oed. R. 417. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον 783. λάθρᾳ μητρὸς καὶ πατρὸς 787. πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; 1037. τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς Oed. Col. 269. ὅς οὔτε βλάστας — πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον 976. πατρὶ δυσμόρου ματρὸς Ant. 857 m. μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν 902. μἰ' ἔδειξε πατρὸς καὶ ματρὸς ἡμᾶς ἀμέρα Ter. VIII. 2 (518 D.). μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρὶ inc. CV. 174 (957 D.). — παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Oed. R. 1209 ch. τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; Ant. 700. — πατρὸς καὶ κασιγνήτης — προσφωνήματα Oed. Col. 325. πατρός τ' ἐκείνης τ' (μητρός sc.) ὠρφανισμένος βίου Trach. 938. σοῦ (τοῦ ἀδελφοῦ) τ' ἀπεστερημένη καὶ πατρὸς El. 804. — *vocativus*. πάτερ Oed. Col. 82. 179 m. 197 m. 311. 333. 362. 727. 1119. 1183. 1192. 1270. 1293. 1328. 1459. Ant. 631. 679. 697. Trach. 967. 1078. 1104. 1145. 1193. 1196. 1235. 1241. 1248. Ai.

754. El. 101 an. πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους Oed. Col. 14. ὦ πάτερ El. 1353. Trach. 1169. 1226. Oed. Col. 168 an. 383. 388. 408. 1252. 1274. 1311. 1697 m. 1706 m. ὦ τλήμων πάτερ Ai. 628 ch. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν Oed. Col. 328. ὦ πάτερ, πάτερ Oed. Col. 1101. — *Pluralis* duo sola exempla prostant, κἀπεδείξατε πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας Oed. R. 1406. οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες Trach. 1259 an. — Articulum in omni genere significandi longe rarius addi quam omitti vidimus in ὁ ἡ τό, nec ullum omissi discrimen est, etiamsi de certo certi patre, velut loquentis ipsius oratio instituitur. — 2. Transfertur ad *numina*, cum proprie tum figurate; proprium usum duobus exemplis firmo. Ἥλιον — πατέρα πάντων inc. XCI. 3. (772 D.) quippe vi sua procreante omnia et procreata fovente. νόμοι — ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος Oed. R. 868 ch. de *legum origine divina* dictum. Altero modo Iovis inprimis cognomen est omnia paterna quasi tutela regentis. ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος Trach. 275. quod exemplum viam traducendi vocabulo monstrat. πατὴρ Ζεύς Phil. 1428. ὦ Ζεῦ πάτερ Oed. R. 202 ch. ὦ omittit Flor. Γ. cf. Herm. Significatur eo nomine Iupiter: Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ Ai. 1368. — 3. De *homine* etiam dicitur, *qui orbarum curam patris loco gerit*. ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι Oed. R. 1503. — 4. *Proprietatem sermonis* quandam habet πατρὸς κεκλῆσθαι *genuinum patris sui filium quasi cum laude vocare*, v. παῖς. κἀταρκεῖ γοῦδε κεκλῆσθαι πατρός Aload. IX. 1. (107 D.), quanquam hoc κεκλῆσθαι *famae et opinionis* vim habens viam demum inveniendae formulae praemonstrat. γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς πατρόν Synd. III. 3 (148 D.). Similem rationem item ellipticam hoc habet Oed. Col. 443.: οἱ δ' ἐπωφελεῖν, οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν. οἱ τοῦ πατρός *veros et genuinos filios* significat, explicatius dictum pro οἱ ἐμοί propter antitheton τῷ πατρί, sed nefariae impietatis in se a filiis, ut a se in patrem olim Laium commissae significationem, quae Hermanno placet, non video. Postremo tritam ellipsin habet ἐν πατρός sc. οἴκῳ Ter. VII. 3 (517 D.). — Casus obliqui bisyllabi in arsi producunt, in thesi corripiunt priorem syllabam, nec trimetrorum anapaestorum canticorum ratio ab ea lege quidquam discrepat.

Πάτρα *patria* vel *terra* vel *civitas*, prout sententia fert. Illud reperias: εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας Phil. 1393. πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκας 1416. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 194 ch. πάτραν κατασκάψαντι Oed. Col. 1423. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Trach. 325. Alterum his exemplis firmatur: ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι Oed. R. 1524. *cives* enim, non *incolas* qualescunque compellat. κἀξελήλακεν πάτρας Oed. Col. 377. κἀπεσύλησεν πάτρας 1332. μεῖζον' ὅστις

ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει Ant. 182. Ambigua sententia est Phil. 222.: ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; sed *terra* tamen *patria* cum *stirpe* et *genere* aptius videtur componi. — Prima syllaba non legitur nisi in thesi. De accentu ex eo colligi licet, quod nominativum πάτρα ex accusativo τὸν πατέρα anadrome facta ortum tradunt: v. Eust. p. 665, 6.

Πάτριος. De πάτριος et πατρῷος uberius in hac altera voce tractanda disputabimus. Illud *patrium* significat: ὦ γᾶς πατρίας πολῖται Ant. 800 m. ὦ πόλις πατρία Phil. 1197 m. κυάμῳ πατρίῳ Meleag. III. (355 D.) *patrio more receptum* dixit Sophocles teste Hesychio, qui addit ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. *paternum*: τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα Oed. R. 1394. Polybi regiam dicit; gl. πατρῷα. Omnem dubitationem excludit ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν Phil. 397 ch. τὰ πατρικά schol. — Prima syllaba producitur in arsi senariorum semel Oed. R. 1394.; in thesi corripitur, item in arsi melica soluta Phil. 397.

Πατρίς patria, cum *terra* tum *civitas*. γῆς ἀπώσαι πατρίδος Oed. R. 641. ἐμβατεύειν πατρίδος 825. πατρίδος ἐξωθούμενον Oed. Col. 429. ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης Trach. 361. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορί Ai. 510., quae quanquam de locis potissimum dicta videntur, vix tamen dignoscas accurate. Sed *civitatis* et *civium* eius *consortii* inest paulo manifestior ratio τίν' ἂν σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; Oed. Col. 206 ch. νικᾶν θέλεις πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 854. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; Ai. 514. Tecmessa loquitur, mortuis parentibus excisa patria omnem in Aiace spem repositam habens. — Prima in arsi producitur Ai. 510., in thesi corripitur Oed. Col. 206. 854. Ai. 514., in arsi trimetri soluta item corripitur Trach. 361. Oed. R. 641. 825. Oed. Col. 429.

Πατριώτης popularis. ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, — οὐκέτ' ἔσει — μὴ οὔ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν Oed. R. 1091 ch. Schol.: πατριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι στρεφόμενοι. Corrige τρεφόμενοι. Hesychii et Photii explicationes a Sophocle alienae sunt. — De accentu v. in δεσμώτης notata.

Πατρογενής v. προγενής.

Πατρόθεν paterna origine. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν Ai. 543. *indolem paternae similem* adsignificans. τίνος εἶ σπέρματος — πατρόθεν Oed. Col. 215 ch. — Tonum generis docet Apoll. de adv. p. 605, 10. ᾱ Oed. Col. 215. incerta mensura est.

Πάτροκλος n. pr. Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα Phil. 432. Media, ut in arsi, producitur.

Πατροκτόνος parricida. δηλοῦν — Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον Oed. R. 1288. κατελθεῖν μήποτ', ὡς πατροκτόνῳ (ἔστι) Oed. Col. 607. ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον 948. Unum dubitationem habet aliquam ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Phthiot. III. 1 (624 D.). Nostro enim sensui πατρόκτονος i. e. διὰ πατέρα φονευθέντα magis placet, sed exquisitius Graeci πατροκτόνος δίκη i. q. πατροκτόνου ὄντος.

Πατροφόντης parricida. τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ Oed. R. 1441. τῆς πατροφόντου μητρός Trach. 1115. De masculino inclinamento cum nomine feminino dicto Lobeck. ad Ai. 323. p. 269 sqq.

Πατρῷος. De *forma* omnes vulgo consentiunt subscribi ι, quod epicis poetis quatuor syllabis dicitur, et sunt eius scripturae testes Theodosius p. 66, 1. Phavor. p. 85. Dind. Etym. M. p. 204, 35. cf. Barker. Annot. ad Etym. M. p. 1086. Deinde media syllaba Sophocli corripitur nunquam, Euripidi aliquoties: Hec. 78. Iph. Taur. 151. 178. Troad. 164. El. 1316. Bacch. 1320. Alc. 256.; cf. Herm. ad Hec. l. c. ad Bacch. 1320. (1364.), Seidler. ad Iph. Taur. 151. Quanquam ne Euripidi quidem eam loquendi libertatem, quamvis multa sibi sumserit, concedendam arbitrati sunt Pors. ad Hecub. 80. (= 78.) et Elmsleius ad Bacch. 1365. (1320.) uterque significandi discrimen vocabuli illius et πάτριος esse apud tragicos negantes. Sed anceps videtur tot et plura etiam exempla librorum consensu tuta corrigendo tollere, etsi aliquando certe a librariis confundi πάτριος et πατρῷος potuere, velut de ἠρίοις et ἡρῴοις observat Hemsterhus. ad Lucian. t. I. p. 518.

De usu vocabuli recentioris aetatis doctoribus multa observata sunt, quorum parti longe maximae, ut confundi πατρῷος, πάτριος, quin et πατρικός putarent, convenit. V. Bergler. ad Alciphr. t. I. p. 357. Wagn. Graev. ad Lucian. Soloecist. t. III. p. 561. Hemsterhus. ad Luc. t. I. p. 384. (t. II. p. 471. Bip.), Brunck. ad Soph. Phil. 398. ad Oed. R. 1394. Quin Wyttenb. ad Phil. Praec. Coniug. p. 138, B. πάτριος et πατρικός praecipuas dicit et quasi legitimas formas, πατρῷος quasi precario iure in usum hominum irrepsisse, ceterum idem fere esse quod πατρικός. Et hoc quidem non optime, melius tamen Hermanno, qui ad Med. Elmsl. commentatus v. 420. (p. 195. Opusc. t. III.) plane novam doctrinam protulit, ut π ά τ ρ ι α esse diceret quae sint *patris*, π α τ ρ ῷ α, *quae veniant a patre*, π α τ ρ ι κ ά, *qualia sint patris*. Quod addit, πατρῷα minime esse *πάτρια*, sed κατὰ τὰ πάτρια, non intelligo. Hermannum sequitur Kruegerus ad Xen. Anab. III. 2, 17., qui ipso scriptoris eius testimonio accuratius introspecto redargui sese sentiret. Veterum doctrina ex his ducta, qui norma loquendi habiti sunt, satis sibi constat. Cum Ammonio enim p. 111. scribente π α τ ρ ῷ α — τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς

χωροῦντα, πατρικοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι, πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη bene congruunt paulo explicatius loquentes Gr. Bekk. Anecd. p. 297, 30., Photius p. 402, 22., Suidas v. πατρῷος, omnes πατρῷα maxime χρήματα κτήματα τόπους vocari affirmantes; πάτρια non ἔθη modo sed etiam νόμιμα, μυστήρια, ἑορτάς, πατρικός autem Photius et Suidas generatim de personis dici memorant. Similia Gr. Herm. p. 327, 57. cf. 350, 186. et Hesychius: πατρώιος, ὁ τοῦ πατρός, καὶ ἀπὸ προγόνων, et πατρώιον, πατρικόν, quae maxime Wyttenbachius secutus in finiendo videtur. Aliquanto his liberalior Pollux II. 2. π. γονέων. ἡ δὲ διὰ τούτων κτῆσις, πατρῴα, πατρική, πάτριος. Scilicet hic ex omnibus Graecorum literis penum colligens, accuratioris Atticorum consuetudinis memor non fuit. Nam ab hac depromptae Grammaticorum finitiones sunt, eique optime, pauca si excipias exempla, congruunt; poetae autem attici non πατρικός quidem (id enim semel dictum Eur. Ion. 1304.) et πάτριος, sed πάτριος et πατρῷος confundunt, ita quidem ut πάτριος, quod patet latius, pro πατρῷος dicatur, sed minime ut hoc pro illo. Igitur πάτρια vocantur, *quae apud omnes cives more recepto et a maioribus tradito vigent.* Ita θυσίαι πάτριοι dicuntur Lysiae c. Nicom. p. 377, 19. Areop. p. 163, 29. 218, 35. πάτριοι θεῶν τιμαί Lycurg. c. Leocr. p. 222, 97. ἱερὰ πάτρια quae arcessiverat Leocrates p. 211, 56.: quae si πατρῷα dicerentur, *gentilitia* essent et *hereditaria*; sic sunt, quae omnibus Atheniensibus coli mos est: quae ea sint docet Plato Euthyd. p. 302, c. cf. Schoemann. ad Isaeum p. 201. et 218. ὁλοκαυτεῖν χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ Xen. Anab. VII. 8, 5., quo loco, ut saepe, codd. Eton. F. I. πατρῴῳ. ἱερὰ πάτρια Thuc. II. 16. πάτριοι θεοί Herod. I. 172. De Areopagitarum institutis dicitur οὐ γὰρ ἡμῖν πάτριον Aesch. c. Timarch. p. 277, 83. c. Ctesiph. p. 386, 20. ὡς αὐτῇ πάτριόν ἐστιν. Dinarch. c. Demosth. p. 184, 4. ἐτολμήσατε τῷ πατρίῳ φρονήματι ἰέναι εἰς αὐτούς Xen. Mem. III. 2. 16. quod quomodo non intelligere potuerit Kruegerus, ambigo; ineptissimum esset πατρῴος, cum hoc dicatur: *adoriri hostes more maiorum audacter.* Inde traductum ad paulo alieniorem speciem, quando σχῆμα πάτριον urbe Athenarum post cladem ad Aegos flumen acceptam retinuisse dicatur apud Arrian. I. 11, 3. cum et augustam speciem et instituta maiorum servaverit, moenium solorum et navium iactura facta. Hoc modo πάτριος dictum Sophocli in Meleagro vidimus. Inde πάτριος etiam de *natali* et *genitali solo* dici mos est, quippe omnibus communi civibus. At πατρικός id est, *quod iam patris et maiorum aetate cum his consortium vel necessitatem habuit ad nos usque transmissam hereditario quodam iure.* Inprimis crebro sic ἐχθροί, φίλοι, ξένοι dicuntur, quod praecipiunt grammatici, sed

ipsae etiam necessitates et simultates a maioribus initae, iuraque illis concessa et posteris tradita eo nomine appellantur. Quis ignorat βασιλείαν πατρικήν? Hoc modo φιλίαν πατρικήν Isocrates posuit ad Demon. p. 4, 2. πατρικὰς βασιλείας Euag. p. 218, 35. εὔνοιαν πατρικὴν Aeschin. de falsa legat. p. 322, 26. φίλοι autem, ξένοι, ἐχθροὶ πατρικοί adeo trita sunt scriptoribus, ut exempla enumerare otiosum sit. At Euripides πατρικὴν sc. οὐσίαν in Ione dixit, quam πατρῴαν dici oportebat, in quo genere recentiores progressi longius πατρικόν etiam ἀδελφόν ausi sunt, qui πατρός dicendus fuit secundum Etym. M. p. 203, 31. Πατρῷον vero (πατρωός enim vitricum significans Etym. M. p. 656, 28. Gud. p. 455, 48. Gr. Herm. p. 350, 26. et iniuria ι adscriptum vulgo gerit, et longe rectius scribitur πατρυιός, ut μητρυιά, quae comparat Eust. p. 560, 26.) — id est, *quod patris vel quondam fuit, vel nunc adhuc est*, ut de *sua cuiusque re privata* semper dicatur, inprimis de bonis, domo, sede, hereditate, nec ita, ut de mortui solum re ad filium perveniente usurpetur, sed universe. Quanquam enim πατρὸς κλῆρον et πατρῷον ita distingui Etym. M. iubet p. 203, 31., ille ut vivi, hic ut mortui sit, non tamen significavit aliud quidquam, nisi hereditatem quae patri venerit alicunde, πατρός, quae filio a patre venerit, πατρῷον κλῆρον esse. Sic πατρῷος et poetis dicitur et prosariis, et his quidem tam vulgatum est, ut pauca delibem, quae contrarium arguere videantur. πατρῷος Ἑρμῆς Lysiae c. Andoc. p. 208, 11. non est *more maiorum cultus*, sed *gentilis et domesticus*. πατρῷα ἱερά Lycurg. c. Leocr. p. 197, 8. *sacella sacris gentilitiis faciendis a maioribus* exstructa esse oportet. Sed τὰ ἐν χώρᾳ ἱερὰ τῶν πατρῴων νομίμων ἀποστερεῖν Lyc. l. c. p. 212, 59. corrigendum est et πατρίων scribendum, *receptos et omnibus cultos ritus* significans; de quo corruptelae genere v. Schoemann. ad Isaeum p. 218. De diis πατρῴοις dicimus cum Sophoclea exempla pertractabimus. Igitur recte et ordine Sophocles πατρῷος dixit 1. de *re paterna*, subiective quod vocant. ὦ πατρῷον δῶμα· El. 69. πατρῴων πρὸ θυρῶν 108 an. ἐν κοίταις πατρῴοις 187 ch. θρόνοις — τοῖσιν πατρῴοις 260. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν 869. cf. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον Ai. 847. πλούτου πατρῴου κτῆσιν El. 948. τὸν πατρῷον οἶκον 966. τύμβου πατρῴου 1124. πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ 1282. οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1492., id quod perspicue ostendit, liberius dictam poetis vocem, quam Etymologo placet p. 203, 31. Sic τὸν πατρῷον — στόλον — ἑσπόμην Trach. 559. i. e. *a patre missa*. πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος 1213. *quibus te pater adegit*. γνώμῃ πατρῴᾳ πάντ᾽ ὄπισθεν ἑστάναι dictum Ant. 636. θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις 971 ch. de Boreae filia, et quod clarissimum est, πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός; 1161. — τἄλλα μὲν πάρεστί σοι πατρῷ᾽ ἑλέσθαι

Phil. 365. πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλάν 714 ch. πατρῷον αἷμα Oed. R. 996. πατρῷαι ἄλοκες 1210 ch. δόμους μολεῖν τοὺς σοὺς πατρῴους Oed. Col. 762. πατρῷον ἔρεβος 1392. v. Herm. πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός Trach. 1158. *Iovi sacrae.* Si πατρῷον ξένον Euripides dixit Hec. 78. *eum* dixit *qui patris fuit*, si πάτριον, quod Porsonus vult, καταχρηστικῶς locutus est. Magis aliquanto a vulgari consuetudine discedunt, cum *aliquid* dicitur *patri illatum*, vel *quod passus sit*, illud obiective. ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους Oed Col. 994. *caedes a me in patre patrata.* ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους El. 769. τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου 943. πατρῷ' ὁρῶσα πήματα El. 250. Sed εἰς ἐκεῖνα — ἀποσκόπει πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ', ἅ᾽παθες Oed. Col. 1193. non sunt *quae parentes tui passi sunt mala*, sed *quae in te a parte parentium ingruerent*, caedes patris, matris connubium. Compares πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον Ant. 849 ch. *a patre in te devolutum.* Medium inter hoc et priora locum occupavit ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Ai. 623 ch. *paterno genere nobilis* i. e. vel a parte patris, vel genere quod patris est. — 2. Sed dicitur etiam de *locis*, terra, urbe *patriis*, non *paternis*, quod visum Latinis. Quae si accurate consideraveris, non πατρῷον et πάτριον confundi intelliges, sed πατρῷον dici, quod natale solum et patria urbs a genitoribus insessa est. Recte haec Matth. ad Eur. Hecub. 78. Hoc inprimis perspicuum hic exemplis redditur: καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί Trach. 478. *in qua pater Ioles Eurytus regnavit.* πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει Oed. Col. 298. rex Theseus Athenas iam Aegeo et maioribus regnatas. τόδε πατρῷον ἄστυ Oed. R. 1450. Thebae, Laii regia. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 928 an. Hinc ducuntur haec: ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι El. 67. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι Phil. 1029. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι Oed. Col. 1294. γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς — πρῆσαι Ant. 199. γῆν πατρῴαν — ἔπερσε Trach. 466. ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαῖον πέδον Herm. II (211 D.). ποῦ γῆς; πατρῴας εἴτε βαρβάρου Trach. 235. ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 750. πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς Ai. 833. φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός Synd. VIII. 2 (153 D.). πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν El. 1366. aras in publico ante aedes maxime paternas constitutas; maxime hoc Lysiae illi loco simile ante apposito, quo legitur Ἑρμῆς πατρῷος. Sed μοῖραν πατρῴας γῆς Trach. 162. non refero huc nisi propter γῆ vocabulum; κλῆρος enim significatur, ut primi ordinis exemplis accensendum sit. — 3. *Deorum* quorundam cognomentum est, maxime eorum, quos sui generis principes tutelares Graeci colebant. Sic Apollo Atheniensibus (Plat. Euthyd. p. 302. d.), Iupiter inprimis Doriensium stirpi, quippe Herculis pater (cf. Plat. Legg. III. p. 391. e.), aliis

alii, eidem *γενάρχαι* et *γενέται* vocati et *πρόγονοι*: v. Lobeck. Aglaoph. t. I. p. 769. t. II. p. 1206. 1238.; Romanis *dii generis*, *dii paterni*, *dii parentum* dicti. Eadem nobilibus Graecorum gentibus singulis religio, velut Andocides Mercurium *πατρῷον* coluisse traditur l. c. quod *Κηρύκων* stirpem cognatione attingebat, hi autem non alia de causa illam originem iactabant, quam qua Minerva et Vulcanus *πρόγονοι τῶν δημιουργῶν* vocantur: v. Plat. Legg. XI. 920. d. cf. Schoemann. ad Isaeum p. 201. 218. Adde veterum testium Harpocr. v. *Ἀπόλλων πατρῷος*, schol. Plat. Euthyd. l. c., Eudociam Viol. p. 200. Recte igitur Apollinem *πατρῷον ἐξηγητήν* dici secundum scripturam a Stallbaumio receptam Plat. Civ. p. 427. c. posse negat Schneiderus, idem optime, cur *πάτριος ἐξηγητής* appelletur, ostendens. Quod si tragici *πατρῷον* Iovem memorant, propter ceterorum Graecorum receptam consuetudinem, non gentis suae more faciunt; nec enim fabulae memoriam illius cognominis testantes Athenis aguntur. Recte igitur Hercules *patri Iovi*, *πατρῴῳ Ζηνί* sacra fecisse dicitur propter captam Oechaliam Trach. 287. *πατρῴῳ Διί* 750. Magis generatim *ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν* El. 403. Pelopidarum gentilitii. *πρὸς θεῶν πατρῴων* Phil. 921. Neoptolemum per sanctissimas religiones obtestatur Philoctetes. *πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, κρύψον* Oed. Col. 760. *τί με, πρὸς θεῶν πατρῴων, οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις;* Ant. 832 m. *διεμπολώμεθα θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο* Ter. VII. 8. (517 D.) quam sententiam explicuit Vir Summus Aglaoph. p. 1206. not.

Παῦεσκον v. *παύω*.

Παῦλα requies. *παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη* Trach. 1245. *ὅς μοι — ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ* Oed. Col. 88. Adsignificatur *sanatio*: *καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἂν τυχεῖν νόσου βαρείας* Phil. 1313. Iniuria *παῦλαν* dicit *ἀδόκιμον* Thomas p. 59.; nam ut de tragicis taceam, minime rarum est apud Platonem. Accentus haud dubie adiectivum *παῦρος* sequitur, notatus a gr. Herm. de Prosod. p. 425, 19.

Παῦρος paucus, quod scio singulari numero dici non solere. *χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω* El. 678. *ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν* 1179. *παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν* 1431 ch. *τὰ παῦρ' ἔπη* Acris. IV. 2 (60 D.). *breviloquentia.* In Ai. 1001. libri plerique *ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι*, quod qui solus conatus est explicare Toupius Em. ad Suid. vol. II. p. 87. sic interpretatur, *qui ὠφελήσιμοι, in paucis ὠφελήσιμοι* sunt, quod etsi liberrime articuli usum tragicis tractari scimus, ea tamen contracta brevitate dici non potuit.

παῦρα: Suidas et codd. Flor. Γ. Δ.; Brunckius, quem Hermannus sequitur, παῦρα δ' ὠφελήσιμα dedit.

Παυσανίας aerumnae depulsor. νόστον — τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν inc. LXXXVI. 2. (765 D.) v. schol. Ar. Nub. 1162. et, qui hunc exscripsit, Suidam v. λυσανίας. De ι ambiguo v. Pors. ad Phoen. 1334.

Παυσίλυπος aerumnae depulsor. Ζεῦ παυσίλυπε Naupl. I. 1 (375 D.). V. Dorvill. ad Char. p. 418.

Παυστήρ qui finem facit, inprimis *mali depulsor.* Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον Phil. 1424. Ὀρέστην τῶνδε — παυστήρ' ἐφήξειν El. 296.

Παυστήριος i. q. παυστήρ. Nam σωτήριος, λυτήριος, θελκτήριος, alia poetae cum genitivo rei servatae, liberatae, pulsae coniungunt. Φοῖβος — σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος Oed. R. 150.

Παύω. I. *Formae.* 1. *Activi praes.* παῦε Phil. 1259. Libri veteres omnes παῦσαι contra versus mensuram. παύετε Oed. Col. 1748 an. — *Imperfecti* vices gerit παύεσκε Ant. 952 ch. — *Fut.* παύσετον El. 785. παύσατον, a Triclinio commemoratum, est in Aug. b. supra tamen scripto ε. παύσομεν El. 786. 1287. παύσων Ant. 571. παύσοντας Phil. 1365. — *aor.* ἔπαυσα Oed. R. 397. ἔπαυσας El. 788. παῦσον El. 975. 976. — 2. *Passivi perfectum* πέπαυμαι Phil. 1264. πέπαυται Ai. 256. πεπαύμεθα El. 786. πεπαυμένος Ai. 272. πεπαυμένην 774. — *fut.* 3. πεπαύσομαι Ant. 91. πεπαύσεται Trach. 584. Sic Brunckii membr. Harl. Ald. Reliqui, etiam Laur. a. Vat. Ven. πεπαύσομαι. — Alteram futuri formam παύσομαι Oed. Col. 1044. παύσει Phil. 1410., tantum abest ut *medio*, quod vocant, tribuam, ut in Philocteta certe ne intelligi quidem, nisi ut sit passivum, possit. — 3. *Medii* igitur non relinquitur nisi *aoristus* παύσαιτο Ant. 875. παῦσαι Ant. 280. Ai. 478. 1332. Alead. IX. 1 (107 D.). παύσασθε Oed. R. 631. El. 1421 ch. Et haec, nisi forma obstaret, passivo accenserentur; nec significationis quidquam obstat. — II. *Usus.* 1. *Activi* legitimus est, ut *finem imponere, facere ut quis desinat* significet. Plerumque unum *accusativum* regit, aut personae illum aut rei significandae; illud primum loquendi genus addendo expletur participio. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El. 785. οὐχ ὅπως σε παύσομεν 796. ἔπαυσά νιν Oed. R. 397. παύετε θρῆνον Oed. Col. 1748 an. Laur. a. et a correctore b. Par. F. Ven. Vat. θρήνων, quod ex scholiis recepit Stephanus, servarunt Brunck. Reis. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ Ant. 571. παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας 952. Sed *accusativo* personae insuper *genitivus* rei adiicitur. εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς El. 788. cf. Herm. σε — παύσοντας ἄλγους Phil. 1365. Genitivo additur ἐκ. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῦσον δὲ σαυτήν

El. 975. 976. Sic explicandum παῦε desine loqui Phil. 1269. inprimis tritum illud Aristophani; nec tamen ita, ut eodem quo παῦσαι iure sit, quae Brunckii sententia est ad Phil. 1275. (= 1259.) et ad Ar. Ran. 269., sed ut σεαυτόν intelligatur. Nimis severe igitur Thomas. p. 84, 1. et 284, 1. ed. Ritschl. παύω, διαπαύω, ἀναπαύω de alio compellendo, παύομαι de quiescente ipso dici affirmat. Illud rarius, genitivum addi, velut παῦς μάχης Hesiod. Scut. 449. Verum ne παύετε quidem sic Atticis dici mos est, sed παῦε solum sibi familiaris loquendi consuetudo indulsit. Denique παύειν participium actionem significans, cui finis imponitur, secum habet. γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν El. 1287. — 2. *Passivum*; ut oportet, significat *pati sibi finem imponi*, inde *desinere*; maxime sic *nominativus subiecti* solus aut additur aut in verbo inest. πέπαυμαι Phil. 1264. *iam destiti loqui*, i. e. mitto loqui, taceo. εἰ δὲ μή, πεπαύσεται Trach. 584. Non necessario τοὔργον subaudietur. ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. εἰ πέπαυται, κἄρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ Ai. 256. εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται 272. πεπαύμεθ' ἡμεῖς El. 786. οὐχὶ παύσομαι Oed. Col. 1044. Additur *genitivus* rei significandae: πεπαυμένην κακῶν ἀτρύτων Ai. 774. πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς Phil. 1410. i. q. πανθήσῃ, *sanaberis a.* — 3. Similis dicendi *aoristi*, quem *medii* vocant, ratio est, ut explicatur sententia subaudiendo secundum prosae orationis morem *participio*, id quod tamen per se necesse non est fieri. παῦσαι Ai. 1332. Ant. 280. Aload. IX. 1. παύσασθ' ἄνακτες Oed. R. 631. παύσασθε El. 1421 ch. Haec *dictionem* spectant. ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους — ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν; Ant. 875. quae quomodo componenda essent, Herm. docuit. παύσαί γε μέντοι Ai. 478. Haec duo exempla *actionis* sunt significantia. Cum *infinitivo*, cuius rationis documenta Schaeferus dedit ad schol. Apoll. Rh. vol. II. p. 223. coll. App. ad Dem. t. I, p. 888., apud tragicos non dicitur. παύσασθαι pro παύειν transitive dici iure negavit Dorvill. ad Char. p. 254., aliorum quorundam errores ad rectam rationem revocans. Aristophanis verba Pac. 446. in eius usus exemplum advocare, quanquam Kustero inutiliter emendandi in mentem videtur venisse, imperitissimum esset.

Πεδάω devincio. ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 661. ἐν libri; et Eustathius tueri videtur: v. ἐν adv. Both. Erf. ἐκ.

Πέδη compes. ἀγρίας πέδας νομάδος ἐπιποδίας Oed. R. 1349 m. Sunt διάτοροι ποδῶν ἀκμαί v. 1034. Sed cum figura venenatum pallium membris inhaerens dicitur ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ Trach. 1046. — Accentum enotavit Arcadius p. 105, 25.

Πεδιάς campestris. φόβην ὕλης πεδιάδος Ant. 416. λόγχη πεδιάς Trach. 1047. Scholiastarum prior verum vidit, τὴν ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένην interpretatus: v. Wakef. Porsono videbantur haec respici a Plutarcho, apud quem t. II. 813. E. corrupte scripta sunt οὐ ταῦτα λόγχης πεδία. Sed Hermanno alia quaedam, quam haec Sophoclea, in illis latere videntur.

Πεδίον. 1. Proprie *campus*, *locus campestris.* πηδῶντα πεδία Ai. 30. Suid. v. ὀπτῆρας. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε 454. τὰ Τρωϊκὰ πεδία προσαυδῶ 850. αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκοτόκος πεδίων ἐπινίσσεται (Κηφισσός) Oed. Col. 695 ch. ὠκυτόκος ἐπινίσσεται πεδίων στερνούχου χθονός coniungenda; scholiastae placet ὠκυτόκος πεδίων, quod explicat ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα. ὠκύτοκος mire interpretatus scribit Hermannus. τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν — πίμπλησι πεδίον Ant. 415. ἑσπόμεσθα πόσει πεδίον ἐπ' ἄκρον 1182. — Saepe *urbis est circumlocutio* v. πέδον: haud dubie a significando ἐδάφει τῆς πόλεως deprompta translatione. τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν Oed. Col. 1314. *Thebas urbem* obsessuri circumsederunt. τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι Phil. 908. *urbem*, nam agris vastandis nec opus erat Philocteta et dudum confecta res. σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ 1281. πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς 1316. πρὸς τὰ Τροίης πεδία 1362. ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον 1421. — Accentus communiter receptus eo nititur, quod deminutivum non sit: ita enim distinguunt πεδίον et πέδιον, hoc a πέδη, Etym. M. p. 658, 29. Etym. Gud. p. 456, 52. De accentu idem tradit schol. Il. β. 648. Illae quidem argutiae sunt. Deminutivi enim formam habere, nemo negat; usus autem nec Homerus deminutivis est nec adeo tragici, ut de natura vocabuli ex illo certe fonte Graecitatis existimari non possit; sed παράδοσιν talem fuisse, quod sese torquent in explicanda accentus specie abnormi veteres, dubium non est.

Πέδον 1. *solum.* νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται Oed. R. 181 ch. κατέστειψας πέδον Oed. Col. 468. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 846. *solum* enim *natale*, non *patriam* dicit, sicut alia etiam testatur eiusmodi, κρήνας et ποταμούς. ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαῖον πέδον Hermion. II (211 D.). Inde aliquando adverbiascunt πέδῳ et εἰς πέδον. τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ El. 737. ἐς πέδον κάρα νεῦσαι Ant. 269. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 437. — 2. Hinc, ut πεδίον, *locis urbium et terrarum appellandis* adhibetur. τὸ Φωκέων πέδον El. 1351. πέρσαι τὸ Δαρδάνου πέδον Phil. 69. ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον 1450 an. i. e. ὦ Λῆμνε. τὸ Καδμείων πέδον Oed. Col. 381. 740. εἰς Θήβης πέδον 416. Sic nomine terrae non adiecto dicitur. πρὸς ταῖς τὸν ὁρμισθεὶς πέδον Phil. 542. ὦ πλεῖστ' ἐπαινεῖν εὐλογούμενον πέδον

Oed. Col. 724. Athenas et Athenienses incolas alloquitur. — 3. Semel *planus* dicitur et *campestris locus*, ut in quo quadrigae decurrant. *πᾶν δ' ἐπλήσθη ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον* El. 720.

Πέδονδε humum. ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Trach. 783.

Πεζός. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ (V. 15 D.) *καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά. καὶ πεζαί τινες ἑταῖραι λέγονται, αἱ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι* schol. Eur. Alc. 453., apud quem praeter tritum illud mendum *ἕτεραι*, etiam *πεξά* legitur et alio accentu *πέξαι*, sicut etiam *πέζαι* penacuitur apud Etym. M. p. 658, 36. ex Oro vocabulum eo eisdem fere verbis interpretatum, item apud Hesychium explicantem *οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας ἄνευ ὀργάνου.* Perperam hoc fieri Photiis ostendit, qui cum p. 404, 16. scribat *πεζὰς μόσχους, ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων*, quod Canthari dein et Eupolidis auctoritate firmatur, addit v. 24. v. *πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν —· τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικάς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν.* Et p. 405, 17. *πεζῷ γόῳ* (f. *λόγῳ*) *· ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας, ὡς καὶ πεζαὶ ἑταῖραι αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι.* Dictae igitur ita sunt, quod non musicae artis peritia sed solo corpore placere student.

Πειθαρχέω obedio. πειθαρχεῖν πατρί Trach. 1168.

Πειθαρχία obedientia. τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία Ant. 672.

Πείθω. I. *Formae* 1. *Activi praesens* *πείθεις* Oed. Col. 1512. *πείθει* Ai. 150 an. *πείθοι* Ai. 156 an. *πεῖθε* Oed. Col. 1444. *πείθειν* Oed. Col. 807. *πείθων* Oed. Col. 801. — *imperf.* *ἔπειθες* Oed. R. 555. *ἔπειθε* Trach. 358. — *perf.* 2. *πέποιθα* El. 315. Ai. 756. — *futur.* *πείσειν* Phil. 1380. *πείσων* Oed. Col. 740. — *aor.* *ἔπεισας* inc. LXIX (736 D.). *ἔπεισεν* Phil. 889. *πείσειεν* Niptr. I. 2 (401 D.). *πείσας* Phil. 619. Oed. Col. 1300. *πείσαντα* Phil. 102. *πείσαντες* Phil. 590. 608. — 2. *Passivi praesens* *πείθομαι* Phil. 1236. *πείθου* El. 1003. Brunckii cod. C. *πιθοῦ*, quod cum illo magis atticum putantes Erf. Schaef. receperunt. 1198. Flor. Δ. Laur. b. a prima manu rursus *πιθοῦ*, quod sine codicum testimonio Brunckius corrigendo invexit Oed. Col. 524 ch. Ibi metrum prohibet *πιθοῦ* subrogari. Trach. 470. 1218. Brunck. *πιθοῦ*. *πείθεσθε* Oed. R. 1414. Laur. c. *πείσεσθε*, Elmsl. *πίθεσθε*, libri ceteri et Suidas v. *θιγεῖν*, *πείθεσθε*. — *fut.* *πεισθήσομαι* Phil. 620. — *aor.* *πεισθῆτε* Phil. 483. El. 974. *πεισθῆναι* Oed. Col. 1416. Phil. 1262. *πεισθείς* Phil. 1253. Oed. R. 526. Oed. Col. 760. *πεισθεῖσα* El. 401. 962. — 3. *Medii futurum* *πείσομαι* Ant. 67. 1086. Ai. 524.

Trach. 1170. *πείσει* Ai. 589. El. 394. Prius omnes codd. *πείσῃ* scriptum habent, pro altero in Flor. Δ. est *πείσῃ*. — *aoristus* solus medii constituendi necessitatem efficit; nam *ἐπείσθην* et *πεισθήσομαι* etsi vulgo significatione discrepant ab *ἐπιθόμην* et *πείσομαι*, tamen nec perpetua est differentia, nec quidquam prohibuit, quominus significatio harum prioribus formis adderetur a conditoribus linguae. *πίθῃ* El. 926. Trach. 567. Oed. R. 321. *πίθηται* Phil. 103. *πιθοίμην* Oed. R. 1065. *πιθοῦ* Oed. R. 649 ch. 1064. 1434. Oed. Col. 1183. 1443. Ant. 979. *πιθέσθαι* El. 421. Oed. Col. 1336. *πιθόμενος* Phil. 1210. — *Usus.* 1. Activum *permovendo dictis* s. *persuadendi* vim habet, cum ad *credendum*, tum ad *faciendum*. Illius generis exempla haec sunt. *σφόδρα πείθει* Ai. 150 an. *κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι* 156 an. *ἔπεισας — ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;* Oed. R. 555. *Conatus* adsignificatur. *οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων* Oed. Col. 801. *εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας* 807. Persuadebat enim Creon, ut probabilia crederent dicta sua: quanquam si quis ad reditum Oedipi Thebas efficiendum haec referre voluerit, non intercedo. *πείθεις με* 1512. Alterius haec documenta vide paulo plura. *τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;* Phil. 102. sc. ut volens eat. *ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος* 590. *πείσαντες λόγῳ* 608. *ἦ κεῖνος — ἐμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;* 619. *οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην* 889. *ἄνδρα τόνδε — ἀπεστάλην πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον* Oed. Col. 740. *πόλιν δὲ πείσας* 1300. *μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ* 1444. *ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτόσπορον τὴν παῖδα δοῦναι* Trach. 358. Eodem modo duae mancae sententiae intelligendae videntur: *νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος οὔτε Πυθικὰς γύας τις ἂν πείσειεν (λέναι χρηστηριάζοντα?)* Niptr. I. 2. et *ἔπεισας, ἐξέθωψας* inc. LXIX. Plane incerta res est Phil. 1380. *εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω.* Non minus enim recte de veritate dictorum, quam de suadenda actione intelligas. Accusativus personae, et si res fert, rei utraque significatione dicto verbo additur; de faciendo dictum etiam infinitivum adiici sinit etiam cum *ὥστε* particula: sed *ὡς* cum verbo finito de persuadenda solum dictorum veritate exstat. — 2. *Perfectum* *πέποιθα* intransitive *persuasum habere* significat: *πέποιθα* (*ἐσθλὸν εἶναι* El. 315. et *confidere*; *καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος* Ai. 756. — 3. De usu *passivi* et *medii*. *Passivum* est *permoveri dictis*. *ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα* El. 401. *σοῖς πεισθεὶς λόγοις* Phil. 1253. *ταῖς ἐμαῖς γνώμαις πεισθείς* Oed. R. 526. inde *persuaderi sibi sinere*, et *obsequi*, qua vi utraque cum *medio*, quod vocant, planissime convenit. *πείσθητι* El. 974. Phil. 483. *πεισθεῖσ' ἐμοί*

El. 962. σε πεισθῆναι λόγοις ἐμοῖσιν Phil. 1263. πεισθεὶς ἐμοὶ Oed. Col. 760. ἱκετεύω σε πεισθῆναί τι μοι 1416. Sic inprimis praesens dicitur, quod non alia ratione ab aoristo medio differt, nisi quod hic repentinam ad obsequendum animi conversionem, illud lentam persuasionis ad parendum moventis vim significat. Satis haec Hermannus recte ad El. 1003., quanquam non eis, quibus vellem, verbis: quem non erat cur cavillaretur Reisigius Enarr. Oed. Col. p. LXXXVI., qui plenius πείθου prae tenuiore πιθοῦ grandiloquo ore tragicis placuisse, hoc autem Aristophani maxime dilectum fuisse affirmat, quanquam nec ratio est, utrique formulae eandem sententiam tribuere, nec Aristophanes magis quam Plato a πείθου dicendo abstinuit, cuius rei ipse Reisigius exempla collegit Coni. in Ar. p. 204., et tragicis aliquanto quidem saepius dictum est, quam comico, ita tamen, ut πίθῃ πίθηται πιθοίμην πιθοῖ πίθεσθε πιθέσθαι rursum longe crebriore usu vel apud hos terantur. Nec mirum; pleniores enim formae versui senario faciendo minime expeditae sunt. πείθου sic nude legitur El. 1003. Trach. 1218. Oed. Col. 524 ch. πείθου λέγοντι El. 1198. πείθου λεγούσῃ χρηστά Trach. 470. πείθεσθε, μὴ δείσητε Oed. R. 1414. οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν Phil. 1236. Aoristus medii his Sophocleis firmatur exemplis: οὐ μὴ πίθηται Phil. 103. σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ 1210. ἢν ἐμοὶ πίθῃ Oed. R. 321. πιθοῦ θελήσας 649 ch. ὅμως πιθοῦ μοι 1064. πιθοῦ τί μοι 1434. πιθοῦ μοι Oed. Col. 1183. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ 1443. καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ Ant. 979. ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ El. 926. ἐὰν πίθῃ Trach. 570. οὐκ ἂν πιθοίμην Oed. R. 1065. πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν Oed. Col. 1336. ἐμοὶ πιθέσθαι El. 421. Aliud ac Brunckio commentum de πείθου eximendo ex tragicis in mentem venerat Monkio ad Eur. Alc. 802.; sic enim faciendum esse affirmat, quando per metrum liceat. Scilicet hoc quoque ex illo quorundam Anglorum decreto manavit, quintum trimetri pedem a spondeo immunem, si fieri possit, servandum esse. Iure rident hoc Hermannus et Matthiae. — *Futurum passivi* semel legitur *credendi* significatione. πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Phil. 620. *Medii futurum* praeditum est *obsequendi* vi, quae quam facile ad passivi rationem revocetur, non opus dicere. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Ant. 67. πείσομαι δ' ἐγώ 1086. πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ Trach. 1170. πάντ' ἔγωγε πείσομαι Ai. 525. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; 589. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί; El. 394.

Πειθώ *suadela*. ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 562. ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ inc. LVII (714 D.). τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς Trach. 658 ch. v. πάγχριστος. — δεινὸν τὸ τᾶς

Πειθοῦς πρόςωπον inc. LXXIII. (744 D.) videtur *ἀνυπόστατον* quandam Suadae vim dicere.

Πεινάω esurio. ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἔτρια βλέπω Erig. I (199 D.).

Πεῖρα periculum experiendo factum. πεῖρᾳ δ' οὐ προςωμίλησά πω Trach. 588. *πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι* El. 463. *ἐπιχείρησιν* scholiastae interpretantur; rectius *μετὰ κινδύνου τοιαῦτα πειράσεσθαι. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν* Dan. I. 1 (176 D.). Ab Acrisio haec dici videntur, qui a recens nato Perseo periculum sibi metuens neget se experimento capto certiorem fieri velle, rectene an iniuria metuat. — Hinc ad *conatum cum consilio et vigilantia* exsequendum transfertur significandum. *δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον* Ai. 2. *τί τήνδ' — ἀφορμᾷς πεῖραν* 283. Male schol. vet. *πορείαν, ὁδόν*, quippe propter adiectum *ἀφορμᾶν*. *πεῖρά τις ζητητέα, ἀφ' ἧς — δηλώσω* 465. *καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν* 1036. — De tono v. Herod. *π. μον. λέξ.* p. 38, 11. Arcad. p. 96, 27.

Πειραίνω v. *περαίνω*.

Πειράω (ᾱσ). 1. *Conandi s. suscipiendi* significatione activa forma a medio s. deponente non discrepat. *ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν* Oed. R. 399. *πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς — στόμα* Oed. Col. 1278. — *μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν* El. 83. *πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων* 460. *πειρῷ τὸ παρὸν θεραπεύειν* Phil. 149 an. *πειρᾷ μετασπᾶν* Oed. Col. 778. *πειρᾶσθαι δὲ χρή* Thyest. III. 4 (236 D.). — *τὴν ἁμαρτίαν — ἀναλαβεῖν πειράσομαι* Phil. 1233. *ἀντιδρᾶν πειράσομαι* Oed. Col. 963. Adsignificatur *fraudulentum consilium: τί ταῦτα πειρᾷ* Oed. Col. 767., quod fortasse iam in Oed. R. 399. quaerendum fuit. — 2. Sed *experiendi* vim soli medio servari videmus. De *faciendo ad discendum experimento* dictum *οὐδ' εἰ δοκοῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη* Trach. 590. De *his, quae quis in se patiendo aut faciendo expertus est: εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που* El. 1236. In hanc significationem probabilis correctio Hermanni est *καὶ πάρος ἐπειρῶ* Oed. Col. 1741 ch. sc. *μόγου*. Wunderus *ἐπεῖχε*, libri *ἐπεί*, quod cum nec sequentibus nec prioribus sensu cohaereat, plerique lacunae signum editores posuerunt. Paulo aliter dictum *εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης* Ter. VI. 2. (516 D.), de eo, qui peregre versatus non est, maxime qui non *exsulavit*.

Πειστέος parendus. πειστέον τάδε Phil. 982. *πειστέον, καὶ μηδὲν ἡδύ* Oed. R. 1516.

Πελάγιος in mari versatus. ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν — πελάγιον Trach. 646 ch. Schol. *ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει*, et *ὅτι πολλάκις καὶ διὰ θαλάττης ἔπλει, εἴ ποτε εἰς νῆσον* (*νήσους* Tricl. Br.) *ἀπῄει*. Haec postrema nihili sunt; de Hercule inde ex quo tempore

in Asiam abierat Omphalae serviturus, in mari fortasse iactato loquuntur.

Πέλἄγος. 1. Proprie *mare*, secundum certa maxime loca distinctum. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδυμᾶς ἁλὸς ἀκταὶ Βοσπόριαι Ant. 955 ch. ㆍπαρά. In codd. et Ald. post πελαγέων additur πετρῶν, explicando quippe κυανέων adiectum, non ab inepte quodam interpretante, sed quo πελαγέων expelleretur. ὥςπερ πέλαγος Κρήσιον Trach. 118 ch. πέλαγος Αἴγαιον περῶ; Ai. 456. Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων μολών 688 ch. ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς Phil. 632. — 2. Tralationem duo exempla habent. Ab *itinere maritimo* faciendo sumptum κείνοις (Thebanis Oedipum vi dolove ad se repetituris) φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον Oed. Col. 669. de *conamine* dictum *difficili ad exsequendum*. Memorat versum Suidas v. πλώσιμον. A *iactatione maris* dictum μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι Oed. Col. 1743. de perpessis gravia fortunae mala.

Πελάζω (ἄσ). 1. Intransitive *appropinquo, accedo*. ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών Phil. 301. *appellit*. πρὸς θεῶν — πέλασσον 1148 ch. recte schol. πρόςελθε, nam πελάται, quod sequitur, non a πέλασσον sed ab εἴ τι σέβει regitur. εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας 1393. αὖθ' ὁμοῦ πελάζομεν Oed. Col. 1109. πελάζειν ἐς τούςδε τόπους 1758 an. ἐμὲ — θυρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ Ai. 873 ch. δρόμῳ instrumentali casu dictum Schol. μὴ εὐθυδρομῆσαι εἰς τὸ τῆς ζητήσεως μέρος, καθ' ὃ ὁ Αἴας ἐποιήσατο τὴν ἔφοδον, et μὴ ἐπιτετευχηκέναι αὐτῷ. 2. Transitive *proprie admoveo, facio ut accedat*. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε Phil. 1135 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ οὐκέτι φεύξεσθέ με, οὐκέτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προςπελάζετέ μοι. Haec cum inepta sint, Canterus μηκέτ' ἀπ' αὐλίων ἐλᾶτε, Erfurdtius οὐκέτι ἐλᾶτε vel περᾶτε coniecerunt, Buttmannus μ' pro μοι dici, ut videtur, ratus *ad me appropinquabitis* explicuit, pessime omnium Brunckius πελᾶτε imperativum esse putavit. Recte Hermannus *non amplius fuga vestra me ab antro meo ad vos adducetis*; sectabatur enim feras, quae ad antrum accedentes ipso conspectu fugerent. Sed πελάζω origine transitivum esse non credam Hermanno, nec id ex inclinamento verbi efficitur. — Cum figura dictum νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος θοᾶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 695 ch. *redonare prosperitatem*. — Hinc *passivum* πελασθῆναι intransitive dicitur. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος Phil. 1311. πελασθῆναι — ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν Oed. R. 213 ch.

Πέλᾶς prope. 1. Proprie dictum de *locis*: στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που Phil. 163 an. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα — λεύσσομεν 1203. καὶ πέλας γ' ὁρᾷς (ἐμὲ τὸν Ὀδυσσέα) 1280. ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδα-

μοῦ πέλας Oed. R. 565. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τε 782. ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας 801. ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας 1047. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῦν ὁρῶ Oed. Col. 29. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας sc. οὔσης 83. ὥστ' ἐλθεῖν πέλας 301. σε προςθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 405. i. e. κατοικίζειν ἐν τοῖς μεθορίοις. ἔστη — κοίλου πέλας κρατῆρος 1589. πέλας — ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος παρών El. 291. ὄντος Αἰγίσθου πέλας 302. εἴπερ ἦν πέλας 304. τὼ δ' ἐφέστατον πέλας 1393. αὕτη πέλας σου 1466. οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. πέλας γε προςπόλοις φυλάσσεται 535. τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἴστω 761. adsignificato auxilio. σταθεὶς πέλας 1150. μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε 1161. — 2. Aliquid metaphorae in his inest exemplis: δοκῶν θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας Oed. R. 400. ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰςορῶσι τοῦ βίου Ant. 576. Genitivi et dativi discrimen, de quo secundum Pindari usum egit Herm. de dial. Pind. t. III. p. 260., apud Sophoclem nullum est. — 3. Inprimis notabilis formula est *οἱ πέλας*, *alios quosdam qualescunque* significans, cuius ex Sophocle exempla collegit Elmsl. ad Med. 86. idem *ὁ πέλας* singulari numero dictum adeo infrequenti usu esse observans, ut apud scenicos certe in dubium vocari recte possit; explicuerunt Brunck. ad Antig. 479. (475 H.), et Intpp. Thucyd. I. 32 (p. 242. t. VII. Popp.). Huius locutionis reperiendae via monstratur Oed. Col. 807. τί σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούςδε τοὺς πέλας: significantur enim proxime adstantes choreutae, Colonenses pagani, quorum tutelae commissus Oedipus, ut tamen *ipse* et *alii quidam* opponuntur sibi vicissim. — ὅς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας Ai. 1130. ὥςτε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν Phil. 340. ὅςτις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας Ant. 475., quam sententiam affert Eust. p. 55, 27. δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν Aload. VIII. 3 (106 D.). Sed revera *proximos*, quippe *genere coniunctissimos* significare oportet τοὺς πέλας ψέγε El. 541., quod, ut sententia constet, Agamemnonem spectare oportet. Recte sic scholiastarum unus, scribens *ἡμᾶς*, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τινὲς *τοὺς πέλας* τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα ἔγνωσαν. Sed ad Clytaemnestram quomodo referri possint, ignoro. — Colch. V. 4 (319 D.) πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου Bentleius Ἰονίου πέλας πόρου, longe certius Hermannus diss. de Prom. Sol. p. 24. emendavit ἐπνοῦ σελαςφόρου. In Ai. 401. πέλας explicando ὁμοῦ adiectum videri significavimus in ὁμοῦ. — De accentu docet Apoll. de adv. p. 570, 29.

Πελασγός Pelasgus, gentis nomen. Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς Inach. II. 4 (256 D.). Spectat hoc schol. Apoll. Rh. I. 580.

Πελάτης qui prope accedit. εἴ τι σέβει ξένον — εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν Phil. 1149 ch. v. Herm. — De Ixione Iunonis cupiente adulterium

dicitur τὸν πελάταν λέκτρων πατὴ τῶν Διὸς Phil. 673 ch. — De accentu generis observavit Apoll. de adv. p. 545, 25.

Πελάω admoveo et accedo prope. Exemimus hinc, πελάζω tractantes, exemplum Phil. 1134., quod aperte futurum monstrat, non praesens. Sunt vero, qui πελᾶν omnino exterminandum censeant, quod bis praeterea legi apud Sophoclem videtur: ἢ που τὸν ἑσπέρον πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδας ἐκ νομοῦ Oed. Col. 1063 ch. et πρὸ τῶνδέ τοι μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν El. 487 ch. Priori loco adscriptum in Laur. a. γρ. πελάζουσι. Imo πελάσουσι, ait Elmsleius, quae non est varia lectio, sed interpretatio. Hunc Hermannus sequitur, qui Reisigium refellere cupiens versum ignoti poetae apud Plut. p. 467, c., βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί minime feliciter corrigit βαῖνε, καὶ πελᾷ χθονί, *procumbet humi.* Est vero illa dilecta multis formula de proculcanda adversariorum insolentia, λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι Theogn. 847. de proterenda superbia malisque ingruentibus, ut apud Meleagrum ep. 28. λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος: adscito illo sensu versus Archilocho aut Hipponacte dignus colorem amitteret. Sin vero, ut videtur, poetae communi dialecto usi exemplum requirebat Hermannus, quomodo sic tot voces et formas Homericas, quin etiam Doriensium quasdam tolerabimus? Praeterea cum sententia praecedat οἶμαι Θησέα αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ, πελῶσι praesens esse necessario videtur; in πού addito insit *de re gesta suspicandi* significatio, idque et Hermannus sensit, qui interpretatur *nisi forte occidentem versus effugerunt* (ad v. 1062.) et schol. προςπελάζουσι explicans. In Electrae loco πελᾶν futurum tolerari vix potest; de somnio enim loquuntur, quod comperérant narrante Chrysothemide; iungenda autem πελᾶν ἡμῖν, et ἀψεγὲς τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, quae ad Clytaemnestram et Aegisthum pertinere scholiastarum unus vidit, hac sententia *confido comperisse somnium nunquam non vituperandum caedis auctori et adiutori* i. e. βλαβερόν, δυςώνυμον. — Passivum non dubia emendatione restituere mihi videor Tyr. XV. 5 (587 D.), ἥτις — πλαθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον. Legitur σπασθεῖσα.

Πέλεια columba. πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας Ai. 140 an. φήνης coniiciebat Piers. Veris. lib. I. 1. cui Valck. ad Phoen. p. 152. et Musgr. praepropere adstipulati sunt. Defendit ex ipso Sophocle et aliis scriptoribus Lobeckius, tuetur Suid. v. πελειάδες. De sententia v. ὄμματας ὑποπτέρους βάλλων πελείας Phil. 259. — De accentu v. schol. Il. φ. 493.

Πελειάς columba. ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς Oed. Col. 1083 ch. De columbis Dodonaeis fatidicis φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ

πελειάδων Trach. 171. Docta de his scholia sunt; affert sententiam Steph. Byz. fr. de Dodona, respicit Eust. p. 286, 43. 365, 13.

Πέλεκυς securis. σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 99 an. Accentus flexioni convenit: v. Arcad. p. 91, 21.

* *Πελιδνός lividus.* Pollux IV. 141., ubi tragicas personas describit: Τυρὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ (Tyr. V. 577 D.). Hinc non certissima de vocabulo a poeta posito coniectura fit. Atticum πελιτνός dicunt.

Πελοπίδης Pelopida. δῶμα Πελοπιδῶν El. 10. Eust. p. 461, 9. 674, 62. τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά 1490.

Πέλος fuscus. Erotianus p. 306.: πέλον, ὑπόφαιον, ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμέσιν καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ (VI. 4. 122 D.) φησί. κυνὸς πέλης τε μηκάδος βοὸς ῥινόν (ῥινέων vel ῥηνέων libri, Brunckius ῥινὸν βοός, recte, nisi βοός in fine versus positum fuit). Duplici λ scribunt Galenus gl. Hippocr. p. 542. et Hesychius explicantes φαιὸν χρῶμα ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ. Ea scriptura ne Sophocleo quidem versu certissime redargui potest et placuit Salmasio ad Tertull. Pall. p. 131. Sed acuendum arbitror cum eodem et Valckenario ad Theocr. Id. V. 99., et sic apud Hesychium scribitur, velut πολιός et πελιός (Arcad. p. 41, 3.); quamquam penacuit πέλλη βοῦς Etym. M. p. 659, 38. Acuendi vocabuli testimonium fortasse ab urbe Macedoniae Pella peti poterit, quam a fusca bove nomen traxisse ait Ulpian. ad Dem. de falsa leg. p. 376, B. Id enim nomen penacuitur.

Πέλοψ n. pr. ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος Oed. Col. 702 ch. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 494 ch. οὐκ οἶσθα — ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα; Ai. 1271. In Oenom. III. 1 (412 D.) recte Brunckius videtur correxisse τοίαν Πέλοψ pro τοιάνδ' ἐν ὄψει. — De tono v. Arcad. p. 94, 15.

Πέλω et πέλομαι. Haec enim, ut apud Homerum videmus, nullo dicuntur discrimine. *Versandi* et *se gerendi* vim raro habet, nec plus semel apud Sophoclem eo sensu dictum reperitur: ἐγὼ μὲν οὖν τοιόςδε τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω Oed. R. 245. *ingero me, profiteor, id munus mihi sumpsi.* Hinc item semel impersonali ratione dicitur: κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 257. *contingit* inde, *pendet* ab illorum arbitrio. Eius loquendi rationis viam monstrat τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 977. i. e. ἡ ἐκ προηγητοῦ. Longe usitatius verbo substantivo subrogari. ὅςτις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι Trach. 1151. Si explicas ὑπάρχοι, noli verbum substantivum agnoscere, nimis inepte de *obversante* aut quasi *vagante* apud inferos cogitaveris. πέλοι Brunck. ex suo

cod. B., et sic Laur. a. Ceteri πέλει. — κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει Ant. 333 ch. κράτος — παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει 866 ch. ὅστις — ἀνέχεται, μηδ' ἀκίνητος πέλει 1014. Sic Brunckii codd. E. T. Dresd. a. Aug. b. Laur. a. hic supra scripto ῃ, et πέλῃ in ceteris libris est. — *Medium.* σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. Affert Suidas v. ῥῦμα. Explices γίγνεσθαι in fr. Tyr. XI. 1 (583 D.). πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός, οὔτ' ἀχρείων τὸ λίαν κακός (f. ὁ λίαν). Sed accurate consideranti non opus ea ratione videbitur.

Πέμπτος quintus. ὁ πέμπτος El. 694. ὁ πεμπτὸς — Καπανεύς Oed. Col. 1320.

Πέμπω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens:* π έ μ π ε ι ς Trach. 55. πέμπει Phil. 19. 1146 m. Ant. 1120 m. ch. El. 398. 419. Ai. 768. πέμπε Phil. 835 ch. πεμπόντων Oed. Col. 456. πέμπειν Phil. 1385. πέμπων Phil. 133. 493. 901. certe sic Aldus, Flor. Γ. Ven. Ceteri πέμπω. Trach. 365. Ai. 726. πέμποντες Phil. 1250. — *imperf.* ἔ π ε μ π ε Trach. 35. ἔπεμπεν Oed. Col. 299. aptius hoc, quod in parte codd. et edd. vett. praeter Iunt. 2., etiam supra scriptum in Laur. a. exstat. Reliqui, item Tricl. et Laur. a. a prima manu ἔπεμψεν. — *fut.* π έ μ ψ ω Phil. 1424. Oed. R. 861. πέμψεις Oed. Col. 1276. Phil. 1415. Oed. R. 1518. πέμψῃς pars Brunckii codicum, Laur. a. ab emendatore, Flor. Γ. (hic πέμψης, quod etiam ex πέμψεις errore depravatum haberi potest). Flor. Δ. ἐκπέμψεις. πέμψειν El. 372. — *aor.* ἔ π ε μ ψ α Oed. R. 71. 288. 763. Oed. Col. 823. Trach. 568. ἔπεμψας Trach. 416. ἔπεμψεν Ai. 726. ἔπεμψε Oed. Col. 1474. πέμψον Ai. 813. Phil. 45. 1354. 1451 an. Oed. R. 189 ch. 860. Oed. Col. 1767 an. πέμψατε El. 117 an. Oed. Col. 1461. πέμψαι El. 452. Oed. R. 761. πέμψας Phil. 1431 an. Oed. R. 149. Ant. 161 an. πέμψαντος Oed. Col. 1348. Oed. R. 278. πέμψαντα Phil. 494. πέμψασιν Oed. R. 306. Oed. Col. 93. — 2. *Passivi imperf.* ἐ π ε μ π ό μ η ν El. 670. *aor.* ἐ π έ μ φ θ η ν Oed. Col. 431. πεμφθείς El. 1154. Phil. 93. — 3. *Medii aor.* π ε μ ψ α ί α τ ο Oed. Col. 608. πέμψασθαι Oed. R. 556.

II. *Usus.* Dicitur et de *rebus* et de *hominibus* et 1. significat *mittere* simpliciter i. e. *aliquo* vel *aliqua via.* σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις Phil. 1415. Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον 1424. Potest hoc etiam alterius significationis esse. ἀγροὺς σφε πέμψαι Oed. R. 761. κἄπεμψ' ἐγώ νιν 763. πέμψαθ' ὡς τάχος Oed. Col. 1461. Θήβας δ' ἡμᾶς τὰς ὠγυγίους πέμψον 1767 an. αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε Trach. 35. ἥκει δόμους ὡς τούσδε πέμπων 365. τὴν αἰχμαλωτόν, ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους 416. βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν Ai. 726. μέλλουσι γάρ σε — ἐνταῦθα πέμψειν

ἔνθα μή ποθ᾽ ἡλίου φέγγος προσόψει El. 372. *ὦ δεινοτάτας — πεμφθεὶς κελευθούς* 1154. Sic de *legatis missis*, non tamen ut mandata eorum memorentur: *Κρέοντα — ἐς τὰ Πυθικὰ ἔπεμψα Φοίβου δώματα* Oed. R. 71. *ἔπεμψα γὰρ διπλοῦς πομπούς* 288. *Φοῖβος γὰρ πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν* 306. *per legatos respondit.* — 2. Deinde est *mittere ad perficiendum aliquid.* *τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν* Phil. 45. *πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης* 93. *τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα* Oed. R. 860. *πέμψω ταχύνασα* 861. *Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα* Oed. Col. 456. *πῶς — ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινα* — Trach. 55. *πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ᾽ ἐπιστολάς — φυλάσσειν* Ai. 768. *μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς* El. 398. *πέμπει μ᾽ ἐκείνη* 419. de eadem re. *κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα* 670. Sic praecise dictum *αὐτόστολον πέμψαντά μ᾽ ἐκσῶσαι δόμοις* Phil. 494. scil. *τινάς* s. *στόλον*: minime enim est i. q. *μεταπέμψασθαι.* *προὔθετο λέσχην κοινῷ κηρύγματι πέμψας* Ant. 161. sc. *καθ᾽ ἡμῶν.* — 3. Deinde *eundi in missione varia genera* significat. *προςπέμπειν.* *καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ᾽ ἀδελφόν* El. 117 an. *σκοπὸς — ὅς κἀμὲ δεῦρ᾽ ἔπεμπεν* Oed. Col. 299. *τοῦ πέμψαντος οὕνεκα* 1348. *πέμψον τιν᾽ ἡμῖν ἄγγελον* Ai. 813. *καί σε — χλωρά τ᾽ ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει* Ant. 1120 ch. Bacchum Thebas ingredientem. *ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ᾽ ἐκγόνοιν ἐμαῖν* Oed. R. 1474. — *ἀποπέμπειν.* *γῆς μ᾽ ὅπως πέμψεις ἄποικον* 1518. *τοῖς πέμψασιν, οἵ μ᾽ ἀπήλασαν* Oed. Col. 93. *ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην* 431. *τὴν μὲν — ξυναρπάσας ἔπεμψα* 823. *ἀτιμάσας πέμψεις ἄναυδος* 1276. *comitari* s. *devehere domum.* *λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπων σε μᾶλλον, τοῦτ᾽ ἀνιῶμαι* Phil. 901. Elegantius subauditur ex prioribus *στελῶ*, quam *πέμπω* scribitur. *καί μ᾽ εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως* 1451 an. Idem explicatius dicitur *πέμψον πρὸς οἴκους* Phil. 1354. *πέμπειν πρὸς οἴκους* 1385. Denique Nessus *πορθμεύς* de se ipse dicit *ὁθούνεχ᾽ ὑστάτην ἔπεμψ᾽ ἐγώ* Trach. 568. Ab hac verbi vi *Ἑρμῆς ὁ πέμπων* nomen habet Phil. 133., quod *πομπαῖος* a nonnullis explicatur, quanquam non alium significat, nisi cuius ductu illuc venerant qui loquuntur. — 4. *Tralate* de rebus variis dicitur, inprimis ut *προςπέμπειν* s. *ἐπιπέμπειν* significat. Nam pro *ἀναπέμπειν* semel reperi dictum de terra fetum fundente, *ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα* Phil. 1146 m. Illius generis haec sunt: *ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς* Phil. 493. i. e. *ἱκετεύων δι᾽ ἀγγέλων.* *βαιάν μοι — πέμπε λόγων φάμαν* 835. i. e. *βαιὰ φώνησον.* *ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας* 1431 an. *Φοῖβος δ᾽ ὁ πέμψας τάςδε μαντείας ἅμα σωτήρ θ᾽ ἵκοιτο* Oed. R. 149. Similiter sed praecise dictum *τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου* 278. *πέμψαι τάδ᾽ αὐτῇ δυςπρόςοπτ᾽ ὀνείρατα* El. 452. Suo genere aliquantum differunt haec: *ὕπνον δ᾽ ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή* Phil. 19. *μῶν τί μοι μέγα*

πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν; 1250. εὐᾶπα πέμψον ἀλκάν Oed. R. 189 ch. — 5. *Medium* pro *activo* dictum non est. ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα Oed. R. 556. i. e. *mittere sua causa*, ut ad se veniret Tiresias. Elmsleius medio offensus et alia tragicorum correxit et apud Sophoclem μετά pro μ' ἐπί. Pro μεταπέμπομαι legitur Oed. Col. 608.: πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; Schol. μεταπέμψαιντο. Schaeferus Brunckium testatus est ad Aesch. Sept. 878. commentantem, et Eur. Hec. 971. Pors. Ipse autem alienissima Sophoclea admiscet, Oed. Col. 297. (298.) et 1461., quae et activi sunt, nec magis necessario pro μεταπέμπεσθαι dicta, quam Ant. 161., quod vir quamvis egregius activi pro medio dicti exemplum protulit.

Πέμφιξ (ἴγ). πέμφιξ, πνοή. Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων Photius p. 409, 10. πνοή, ψυχή, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες Hesychius. De *flatu ignis* Sophocles dixisse videtur: ἀπῇξε πέμφιξ ὡς ἐπνοῦ σελασφόρου Colch. V. 4 (319 D.). Galenus vol. IX. p. 385. ἐπὶ τῆς πνοῆς dictum illic censet, in dubia re incertus. Idem de *radiis* ἐθαύμασας τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών ib., quae utraque correxit Hermannus diss. de Prom. Sol. p. 24. v. θαυμάζω et ἰπνός. Quae ex Salmoneo fabula a Galeno memorantur (II. 2. 2. 483 D.) utrumque de *afflatu fulminis fumoso et sulfureo* dicta putarim, quanquam alterum πνοήν explicuerit, alterum νέφος: καὶ τάχ' ἂν κεραυνίᾳ πέμφιγι βροντῆς καὶ δυςοσμίαν λάβοι, et πέμφιγι πλήσας ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός. Etiam de his bene meruit Hermannus; in altero versu πέμφιξι (Porsonus πέμφιξ σε), in altero πᾶσαν ὀψιαγγέλων legebatur.

Πένης pauper. οἱ' ἀνὴρ πένης Phil. 580. πένης ἀνήρ Aload. IX. 7 (109 D.). ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος Creus. IV. 7 (325 D.).

Πενθερός socer. λαβὼν Ἄδραστον πενθερόν Oed. Col. 1304. Sed σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iphig. III. 4. (293 D.) secundum Photium p. 410, 10. et Suidam v. πενθερός, pro γαμβρός dictum vocabulum habet; idem spectat, quanquam non addito nomine fabulae, Etym. M. p. 220, 40.

Πενθέω lugeo. διπλᾶ σε πενθεῖν — κακά Oed. R. 1320. ἡκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως Oed. Col. 743. πενθεῖν οὐ χρή 1750 an. οἵαισιν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται πενθοῦσα Tyr. XV. 10 (587 D.).

Πένθος luctus. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος Oed. R. 94. i. q. μᾶλλον πενθῶ. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος 1225. οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυστον Oed. Col. 1706 m. ἔσω δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν

Ant. 1234. *πένθος οἷον εἰσορῶ ἔξουσαν* Trach. 1102. *πένθος λαγχάνω* Tyr. XV. 1 (587 D.). *ἐν πένθει εἶναι lugere. ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν;* El. 282. *ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει* 836 m. Affert Suid. v. *μελέτωρ.* — *Is, de quo quis merito luget, πένθος* dicitur Ai. 608 ch.: *νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας φίλοις μέγα πένθος εὕρηται.* Aiax.

Πενία paupertas. πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος· πενίας γὰρ οὐδεὶς ἐστι μείζων πολέμιος inc. XXVI (681 D.).

Πεντάεθλον quinquertium. δρόμων, διαύλων, πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπιτίμια ὠλβίζετο El. 681. Sic libri, modo quod non distinguunt post *δρόμων* et *διαύλων*, et Laur. a. b. c. *πένταθλα*, quod etiam apud Suidam exstat v. *βραβεῖς*. Ita distincta sententia cum sensu plane carere videatur, Porsonus ap. Kidd. p. 221. *ἆθλ' ἅπερ* correxit, quod vix probaveris, quod nec librarii nec scholiastae in *πεντάεθλα* ultro incidere potuissent, nisi aliquid scriptum reperissent, quod eius rei ansam praeberet. Hermannus et *πεντάδ' ἣ νομίζεται*, et olim audaci conatu, sed inprimis eleganter *πέντε θ' ὧν νομίζεται* coniecit; nunc librorum scripturam, numeris quamvis minime elegantem retentam explicat attractione, ut *πένταεθλα ἃ νομίζεται* sit *τῶν ἃ πένταεθλα νομίζεται:* legitimam enim vocabuli formam ut vulgarem spretam poetae videri.

Πέντε quinque. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες Oed. R. 752. *δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε* Trach. 45.

Πεντέγραμμος. πεσσὰ πεντέγραμμα in Palamedis inventis recensentur Naupl. VII. 7 (381 D.). ap. Hesych. v. *πεσσὰ πεντέγραμμα,* addita explicatione *πάροσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. καὶ* Hesychius non habet, exstat autem plene scriptum apud Poll. IX. 97. Eodem spectat Eust. p. 1396, 60. et Etym. M. p. 666, 18. *πεντάγραμμα* scriptum exhibens, ut Orio p. 127, 1., quam scripturam minus atticam convicit Vir summus ad Phryn. p. 413. Cur *πεντέγραμμα* dicantur *πεσσά*, ex Etymologis discitur; *abaci* erant *quinque lineis distincti*, et in singulis singuli ponebantur calculi.

Πεντηκοντάς quinquagenarius numerus. εὗρε πεντηκοντάδας Naupl. V. 5. (379 D.) de Palamede numerorum inventore.

* *Πέξος s. πεξός v. πεζός.*

Πεπάρηθος insula. *τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον* Phil. 545.

Πέπειρος mollis, mitis. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα Trach. 725. Schol. *πεπεμμένη καὶ πραεῖα καὶ συγγνωστή*, illud inepte, ut *πεπαινομένη* corrigere in mentem veniat. Illustrat figurate dictum Dorvill. ad Char. p. 322.

Πέπλος amiculum. Nam et virorum mulierumque commune vocabulum apud tragicos, et de tunica pallioque promiscuum: τόνδε γ' εὐϋφῆ πέπλον Trach. 599. τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον 671. θανάσιμον πέπλον 755. τόνδε πέπλον 771. Haec de amictu Herculis. λύει τὸν αὐτῆς πέπλον 920. de Deianirae vestitu, utrumque de *tunica.* Sed *pallium* dici oportet πέπλους τε νῆσαι νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας Naus. II. 2 (391 D.). V. Eust. p. 599, 44 (ῐ in arsi).

Πέπλωμα amictus. φανεῖν θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Trach. 610. Eust. p. 599, 44.

Πεπρωμένος v. πορέω.

Πέπων mitis. Proprie de *fructibus arborum mitescentibus*, quanquam in comparatione et simili πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν Hel. V. 1 (190 D.). Sed apud Athenaeum p. 76, d., fontem illum Eustathii p. 1205, 3., post ἐρινός lacuna est, ut de sententia satis certo iudicari non possit. Transfertur ad *sensum mali et doloris mitigatum.* ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων Oed. Col. 438. v. Musgr. πέπονα minime verisimilis est Martini coniectura Oed. Col. 518. v. πάσχω. Alienissimum est enim Oedipum, ne de suis calamitatibus ex se quaeratur precantem dicere *concocta iam et mitia sunt turpia illa facinora.*

Πέρ. Particula inclinari solita, cui reddendae impar est Romanorum sermo. Apposita vel suffixa vocabulum aliquod vel sententiam maiorem quandam vim addit, inprimis *restringendi* illam, revocandis dictis ad certas quasdem leges vel conditiones. ἐάν περ καὶ λέγῃς El. 583. *etiamsi ad id audaciae dicendo progrediare.* ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν Oed. Col. 1212. *siquidem* s. *dummodo*; utrumque enim aptum. ὅταν πέρ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε Phil. 756. ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν Oed. Col. 302. *siquidem*, adsignificato tamen *dummodo.* ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ El. 378. χὤταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ inc. LVI. 7 (713 D.). *ut primum.* — ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ Ai. 1096. παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς Oed. R. 403. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας Oed. Col. 900. *qualia passus sane* (quod vix credas) *sum.* ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη Oed. R. 1498. βῆναι κεῖθεν ὅθεν πέρ ἥκει Oed. Col. 1229 ch. cum attractione. v. κεῖθεν. — Semel secundum Homeri morem nomini applicatur pro καίπερ usitatiore dictum. μὴ πρόςλευσσε γενναῖός περ ὢν Phil. 1057. — De scriptura nec ipse certus sum, nec alios reperio; magna enim et impedita quaestio est de toto illo ὑφ' ἕν. Particula καίπερ sic scribenda utique videtur; de εἴπερ, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ, ἐάνπερ, ὅτανπερ s. εἴ περ, ἐπεί περ, ἐπειδή περ, ἐάν περ, ὅταν περ non definio, quanquam εἴπερ magnopere blanditur; pronominum ὅςπερ placet, ut ὅςτις, οἷός περ propter duplicem accentum nulla ratione defendi posse putamus. Adiecti-

vum ὅσοσπερ s. ὅσος περ et adverbia ἔνθα περ ὅθεν περ ὅπῃ περ ὅπως περ, quae num ὑφ᾽ ἓν scribas non interest, suis locis tractavimus.

Πέρᾱ et πέραν; ea enim distinguuntur ita, ut prius ante vocalem non ponatur, alterum non dicatur tralate, cf. Herm. ad Oed. Col. 889. et Elmsl. ad v. 885., Buttm. Lexil. vol. II. p. 25. 1. Proprie de locis ultra, progressionem in longinquum significans. πολιοῦ πέραν πόντου — χωρεῖ Ant. 334 ch. de humana audacia. ἐπεὶ πέραν περῶσ᾽ οἵδε δή Oed. Col. 889 ch. de profectis. 2. Tralate dicitur cum de egrediendo faciendi fine et termino, tum de tempore. φράσῃς μοι μὴ πέρα Phil. 332. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα 1259. ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ᾽ ἔτι El. 623. μὴ πέρα λέγειν ἔα 1475. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι Oed. R. 343. φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων Oed. Col. 258. — θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω El. 511. ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νομῶν θέλει 1498. μὴ 'πεύξῃ πέρα 1270. μηδ᾽ ἐξετάσῃς με πέρα ματεύων Oed. Col. 211 m. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. II. 1 (195 D.). — τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου Oed. R. 74. Porsonus πέρᾳ, deleto versu altero, quem glossema esse ex Suida liqueat v. τοῦ καθήκοντος. Sed neque liquet hoc, et sana vulgata est significans secus quam verisimile erat, velut Latinorum praeter pro contra dicitur. — 3. Inde item tralate supra s. magis significat, aliquid aliis insuper additum esse vel accedere indicans. Huius dictionis viam munire videtur exemplum Phil. 662. ὅς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ᾽ ἔνερθεν ὄντ᾽ ἀνέστησας πέρα, de quo loco tacent interpretes. Est autem supra inimicos me sustulisti, ἐχθρῶν ut bis dicatur, cum ἔνερθεν ὄντα et cum πέρα. — μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς Oed. Col. 234 ch. metuit chorus, ne quid detrimenti ab Oedipo praesente civitas accipiat. οὔκουν πέρα γ᾽ ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις 657. sc. ὅρκῳ, non magis proficeres. μόγος ἔχει — τοτὲ πέρα, τοτὲ δέ γ᾽ ὕπερθεν 1742 m. nunc supra modum, nunc etiam amplius. Sic intelligenda sententia ineptis vexata coniecturis Phil. 1261. Νεόπτ. οὕτω δέδοκται; Φιλ. καὶ πέρα γ᾽ ἴσθ᾽ ἢ λέγω. supra quam dico sc. ἴσθι δεδογμένον, firmius etiam, quam verbis possum proloqui. V. Herm., adde Fritzsch. Qu. Luc. p. 121. — Comparativus semel dicitur ita, ut propria dictione proxime absit. πότερ᾽ ἄρα πρότερ᾽ ἐπιστένω, πότερα τέλεα περαιτέρω, δύςκριτ᾽ ἔμοιγε Trach. 944. quae prima, quae postrema fleam. Semel translate: ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν᾽ ᾖ μοι πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἀρτίως ἔδρων Trach. 660., quod πλέον interpretatur Valcken. Diatr. p. 249, a., sed ultra, quam decebat, progressam, nimia ausam, τὸ πολυπραγμονῆσαι significat. Hunc comparativum a nonnullis apposito ultimae syllabae ι scribi observatur refelliturque idem ap. Etym. M. p. 663, 21. De ᾱ positivi gradus producendo adnotarunt

Brunckius ad Hippol. 1044., et quasi non satisfaceret, Monk. ad v. 1036. — De accentu regulam posuit Apoll. de adv. p. 562, 3.

Περαίνω perficio. πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 22. καὶ πεπείρανται τάδε Trach. 578. Schol. κατείργασται, τετελείωται καὶ ἤνυσται. Par. a. Vat. πεπείραται. Sententiam vulgatae scripturae defendit Schaef. ad Dion. de C. V. p. 355.; Hermannus cod. Paris. praefert, illud ex epicorum consuetudine librariis haesisse ratus. Mihi poetis potius haesisse videtur.

Πέρᾱσις transitus. ἀλλά μοι, θεαί, βίου — δότε πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα Oed. Col. 103. Suidas haec affert v. πέρασις βίου, explicans ἡ τελευτή. *transitum* ille qualem optet, ex addito καὶ καταστροφὴν efficitur, cum ἓν διὰ δυοῖν dicto, quasi πέρασιν βίου τελευταίαν.

Περάω. 1. Proprie dicitur de *transgredientibus pernavigando.* πότερα πρὸς οἴκους — πέλαγος Αἰγαῖον περῶ; Ai. 456. περῶν ὑπ' οἴδμασιν Ant. 337 ch. sic E. F. Brunckii cum gl. διερχόμενος, Laur. a. Ricc. Vat. Ceteri πτερῶν. item de *egredientibus.* ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ Oed. R. 531. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος — περᾷ Ant. 382. Cf. Stanl. ad Aesch. Choeph. 653. De *positos fines excedentibus.* περᾷς γάρ, περᾷς Oed. Col. 153 ch. ultra enim, quam debebat, progresso Oedipo cavet chorus, ne lucum Furiarum intret. Sic intelligendum ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἵδε δή Oed. Col. 890. nam fines Atticae excedere properabant cum puellis; sin de violanda lege vel sanctimonia dici velis, non poterit πέραν defendi. Ceterum libri περῶσιν ἤδη contra versum. Alii aliter, v. δή: illud ab Elmsleio est. — 2. Cum figura dictum de *morientibus.* πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ Oed. R. 1530. Suid. v. ὀλβίζειν. Paulo aliter βαρὺς (εἶ) δ', ὅταν θυμοῦ περάσῃς Oed. R. 674. gl. διαπεράσῃς, εἰς πέρας ἔλθῃς, quod recte amplectuntur Brunckius et Hermannus, hic *qualis posita ira futurus esset* significari observans, quod praedixerit poeta, quia mox iniuriam Creonti factam cogniturus Oedipus fuerit, et in fabulae fine eo animo producatur.

Πέργαμα. Paulo quidem longius progressus Servius ad Virg. Aen. II. 556. omnia *alta aedificia* πέργαμα dici apud Aeschylum affirmat, respiciens Prom. 958. (955 Stanl.): tamen Homero de arce Troiana et singulari quidem numero, de qualicunque recentioribus poetis dici haud dubie recte testantur schol. Il. δ. 508. Eustathius p. 503, 5., hic eundem illum Aeschyli versum antestatus, cf. Apoll. Soph. lex. Hom. v. πέργαμον p. 545 Toll. Stanl. ad Aesch. Prom. 755. (= 958). Tamen apud Sophoclem tanquam appellativum quidem nomen, ita tamen maxime, ut de una arce Troiana intelligatur, dictum videmus. τἀπὶ Τροίᾳ

πέργαμα Phil. 353. 607. *τὰ πέργαμ' ἄλλον ἤ μ' ἑλεῖν* 347. *πρὶν ἀντὰ πέργαμα ξὺν τοῖσδε τόξοις σύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς* 1318.

Πέρδιξ *perdix*. *ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος* Cam. II. 2 (300 D.). Hic quidem *avem* significat, de cuius nominis syllaba trium media producenda observat Athenaeus p. 388. F. Sed pro *nomine proprio* idem a Sophocli positum adnotarunt Photius p. 413, 15. et Suidas v. *Πέρδικος ἱερόν*: *Σοφ. δὲ ἐν Καμικίοις* (libri *κωμικοῖς*) *τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα* (III. 301 D.). De tono v. Gr. Hermanni de Prosod. p. 435.

Πέρθω. Verbi de *devastandis* maxime urbibus dici soliti non leguntur nisi *futurum* et *aoristus*. Haec proprie dicuntur: *οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων — εἰμ' ἐγώ;* Phil. 114. *καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οἱ μή ποτε πέρσοιεν* 608. Vitiose Ricc. *πέρσειεν*, quod nec tempore nec numero convenit. *πέρσεις τε Τροίαν* 1414. — *οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον* Phil. 69. *πρὶν ἂν τὰ πέργαμα — πέρσας φανῇς* 1319. *Εὐρύτου πέρσας πάλιν* Trach. 243. *καὶ πόλιν ἔπερσε* 364. *ὡς — κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν* 433. *ὅτι γῆν πατρῴαν — ἔπερσε* 467. de *urbe Oechalia* dictum sola. *Εὐρύτου πέρσας πόλιν* 747. Et de *excidenda olea sacra* in arce Athenarum reperta: *τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας* Oed. Col. 708 ch. v. *ἁλιόω* et *νέος*. — Transfertur ad *homines necandos*. *κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους* Ai. 1177 ch. (belli auctor). *τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν* Oed. R. 456. *me perdere posse*, minime, ut Erfurdtio visum, *me periturum esse*. v. Lobeck. ad Ai. p. 401., Dissen. Expl. ad Pind. p. 370. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 340, a.

Περί. Tanquam *adverbium* nusquam apud Sophoclem legitur dictum, nec ut in tmesi positum exstet, nec ut sine casu de locis, neque ut praestans quid aliis et insigne significet, qui Homero loquendi usus est. Tanquam *praepositio* proprie, id est de *locis* dictum et *in spatiorum notionem cadentibus*, ut significet *circum*, cuius potestatis explicatior in *πέριξ* indicium inest (v. Bernhardy Synt. p. 259.) infrequenti apud omnes usu esse reperitur. — 1. Cum *dativo* sic dicitur de *circumdante* aliud alio. *πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει* Ai. 815. de Aiace in gladium incubituro, ut is corpori infixus haereat: v. Valck. ad Phoen. 888. Dissen. Expl. ad Pind. p. 446. Similiter de *incumbente* altero alteri, adsignificato *amplexu*. *κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ* Ant. 1225. Paulo aliter *περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος* Synd. II. 2. (147 D.) de matula capiti illisa, quod Latine *in*, nostra lingua *an* dicitur, utroque sermone disertius et significantius Graece. — 2. Cum *accusativo* dictum. *ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω δύναμαι τέμ-*

νος γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει Oed. Col. 134 an. *oculos per lucum circumferens*; nec tamen tmesin agnoveris. — 3. Cum *genitivo* non dicitur nisi tralate, ut significet cogitata sensa dicta facta ad aliquam rem referri eisque intercedere consortium; *de* Latini, nos modo *von*, modo *in Ansehung*, *was betrifft* dicimus. De *mente et sensis*: *οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι* Phil. 549. *κεἴ τινος κήδει πέρι* 617. *τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι* Oed. R. 94. *ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι*; 738. *δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι* Ant. 283. *πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ᾽ ἀλήθειαν πέρι* Trach. 91. *ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι*; El. 404. *τί δ᾽ εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι*; Ai. 734. *Αἴαντος δ᾽ ὅτι — οὐ θαρσῶ πέρι* 780. — De *dictis*: *ὧν λέγεις πέρι* Oed. R. 707. *κηρύξας ἔχω — παίδων τῶν ἀπ᾽ Οἰδίπου πέρι* Ant. 193. *λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι* 678. durior verborum collocatio, v. Herm. *περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγει* Ai. 151 an. *γέρων ἐφεῖτ᾽ Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι* El. 1100. Inde de *oraculorum responsis* dictum *ἔλειπέ μοι μαντεῖα κατὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι* Trach. 77. — De *re facienda* ponitur: *ἐν δ᾽ ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆςδε τῆς μάχης πέρι* Oed. Col. 424. *νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πάντ᾽ ἔνεστί σοι, καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι* Ant. 214. *εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι κρίνειν ἔμελλε* Ai. 437. *ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ᾽ ἀγὼν πέρι* 916 ch. *λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἁγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι* El. 1484. *οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν* Alet. VII. 5 (94 D.). *περί* pro *ὑπέρ* (*alicuius gratia*, *pro*), de qua re Bremium et Schaeferum conferre licet App. Dem. t. I. p. 190., Sophocli dictum non est, Euripidi est. — *Anastrophe* praepositionis nomini postpositae legitima dativo et accusativo accommodatae non exstat, cum genitivo dictae adeo regnat, ut unum contrarium exemplum reperiatur Ai. 151.; id quod maxime eo efficitur, quod ubique versus finem occupavit. Imperite *περί* ab uno eorum, quorum praecepta colliguntur apud Etym. M. p. 123, 28., ab anastrophe immune esse errore, ut videtur, fortuito affirmatur. Nam sic solum ne retraheretur accentus doctrina solidior cavit, cum *περί* significaret *περισσῶς*: schol. Il. δ. 46. ν. 52. — Quae de raro compositorum eius praepositionis usu apud tragicos, inprimis eorum, quae *περί* vocali praemissum monstrant, observavit Porsonus ad Eur. Med. 284., eius rei in angusto praepositionis ipsius usu praecipua causa, nec nisi fortuita est.

Περίαλλα maxime. *δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ᾽ — ἐκ στομάτων* Oed. R. 1218 ch. De adverbio rariore cf. Porson. ad Eur. Med. 284., sed positum illud esse in fragmento corrupte scripto apud Plut. t. II. p. 1093. d. (inc. 747. D.) cuius potissimam partem ingeniose emendatam dedit Brun-

ckius, minime probabilis est illius suspicio; quanquam Thamyri fabulae versiculos vindicari arridet.

Περιβαίνω de voce ad aures accidente dictum τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς Ant. 1194. Verbum propter dativum additum Schaefero suspicionem movit, ut περισαίνει coniiceret ex v. 1199. scribendum esse; defendit ex Eur. Suppl. 609. Erfurdtius. Wundero numeri offensioni fuerunt, ut περιφέρει et corrigi cuperet; Hermanno περιπιτνεῖ (περιπίτνει) placet, cum scholiasta vulgatam scripturam non videatur ante oculos habuisse, qui scribat τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζεται. Hoc περιστοιχίζεται ipsi περιβαίνει, quanquam paulo quaesitius, explicando constitutum arbitror.

Περιβλέπω circumspicio. Tralate οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις (ἄν) Oed. Col. 1000. *rationem habeas* (ῐ in arsi).

Περιβόητος clamore plenus et clamores concitans. Ἄρεα — ὅς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων Oed. R. 192 ch. Musgr. active interpretatur περιβοῶν, schol. unus περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ, quod verum visum Passovio ad Musaeum p. 196. Melior alterius ratio μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών, non suo clamore et fletu, sed eorum, quorum incessebat incolumitatem; passive igitur dictum legitime. Eorum quae discernendis διαβόητος et περιβόητος Ammonius habet, nihil hic aptum, quanquam visum Valckenario Anim. p. 65.

Περιβρύχιος circum aestuans. περιβρυχίοισιν περῶν ὑπ' οἴδμασιν Ant. 336 ch. (ῐ ut in arsi).

Περιδῑνέω circumvolvi cum *ingruendi s. appropinquandi* significatione. ἄνταῖον περιδινέοντ' οὐχ ὁρᾶτε Clytaemn. I (310 D.). Nec ionismi tamen evellendi nec aliquid de sententia suspicandi in corrupte scripto loco libido est, inprimis cum vocabuli ἀνταῖος incertissima sit interpretandi ratio; v. ἀνταῖος.

Περίθους n. pr. Θησέως Περίθου τε — ξυνθήματα Oed. Col. 1590. v. ξύνθημα.

Περιιδεῖν v. περιοράω.

Περιμένω maneo, exspecto. τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει; Ant. 1282 m.

Πέριξ circum. ἥδε βωμία πέριξ λύει κελαινὰ βλέφαρα Ant. 1286. de sententia v. λύω. βωμία πέριξ est περιβωμία, *ad aram proiecta s. aram amplexa.* — De tono consensus est Herodiani π. μον. λέξ. p. 46, 4. schol. Il. α. 148. Eust. p. 842, 45. 966, 64. Etym. M. p. 781, 89.

* *Περιοράω negligo.* Legitur in libris omnibus μή σφε παρίδῃς πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας Oed. R. 1505. versu ruente. Quare Dawesii correctionem Misc. Crit. p. 268. cupide amplexus Brunckius est,

περιθῆς. Erfurdtius autem Porsoni decreto de περί ante vocalem in senariis trochaicis et anapaestis legitimis apud tragicos non recepto motus μή σφ' ἀτιμάσῃς coniecit, Porsonus ipse μὴ παρά σφ' ἴδῃς, id quod ad sententiam non convenit. Porsoni lex etsi utilis est, multa tamen fortuita et non satis curata verborum proprietate admixta habet; nec dubito Hermannum et Elmsleium sequi, Dawesii emendationem ceteris unam praestare probabilitate ratos. Praeterea παριδεῖν et περιιδεῖν et a librariorum errore et a scriptoribus cadentis aetatis confunduntur, quo facilius commutari potuerunt: v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 709.

Περιπετής de *amplexante* dictum ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προςκείμενον (ὁρῶμεν Αἵμονα) Ant. 1208. Sed audacissime novator verborum Sophocles de gladio in quem Aiax incubuerat quasi circumdatum corpore, igitur *passive* dicitur ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 891. Inepte interpolantes Musgr. et olim Bothius περιπετοῦς. Firmant illud praeter omnes libros Suidas v. περιπετές et Eust. p. 644, 47. Recte uterque explicat; Suidas ἤγουν ᾧ περιέπεσεν ὁ Αἴας, Eustathius ᾧ περιπέπτωκεν, male tamen ille prior haec praefixit π ε ρ ι π ε τ έ ς, περιπεπηγὸς αὐτῷ, nisi forte grammatico, quem excerpsit, αὐτῷ pro ὑπ' αὐτοῦ et περιπεπηγὸς passive dicere in mentem venit. Memoriam huius sententiae praeterea apud Photium reperias v. πηκτὸς θάνατος p. 415, 1. quae pleraque ad se transtulit Hesychius in v., item fortasse p. 420, 19. ubi legitur π ε ρ ι π ε τ ῆ γ ε ν έ σ θ α ι, περιπεπτωκέναι. Similia conferunt Lobeckius l. c. Abresch. ad Aesch. Ag. 241. Blomf. gl. Agam. 225. Choeph. 568. Fons significationis quaerendus in ipso Aiacis versu 815. πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει.

Περιπολέω circumire, vagari. εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν Oed. R. 1254.

Περίπολος comes. προφάνηθι Ναξίαις ἅμα περιπόλοισι θυίαισιν Ant. 1136 ch. v. Θυιάς. De Baccho sermo. De tono v. ἐπίπολος.

Περιποτάομαι circumvolito. τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται (μαντεῖα) Oed. R. 482 ch. sc. Laii interfectorem.

Περιπτύσσω involvo, tego. κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες Ant. 877. i. q. καλύψαντες.

Περιπτυχής. Proprie est *circumplicatus* s. *circumvolutus.* ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην Ai. 898. Sed eo quo περιπετής modo dictum de Aiace κεῖται κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής Ai. 883. Bene schol. vet. τὸ δὲ π ε ρ ι π τ υ χ ὴ ς κυριώτατα μὲν ὠνόμασται, ἡμῖν δὲ δυςμετάβλητον. τινὲς δὲ π ε ρ ι κ ε κ υ λ ι σ μ έ ν ο ς: quae Suidas assumpsit v. περιπτυχής.

Περιῤῥέω diffluo. De divitiis enim et lautitia vitae sic dici Latinis mos est, propria autem *circumfluendi* significatione verbum non legitur. *σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω καὶ περιῤῥείτω βίος* El. 354.

Περίῤῥυτος mari circumfusus. τῆς περιῤῥύτου χθονὸς Λήμνου Phil. 1. Suid. v. *ἄστειπτος*. Hermannus post *χθονός* virgula distinxit. *τῆς περιῤῥύτου Σκύρου* 239. Respicit Eust. p. 1695. 58.

Περισκελής retorridus, rigidus. Proprie dictum: *τὸν μὲν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰςίδοις* Ant. 471. Versus corrupte scriptos habet schol. Hom. Odyss. α. 68. Tralate: *καὶ περισκελεῖς φρένες* Ai. 635. Brunckius *χαὶ περισκελεῖς*: v. ὁ ἡ τό. Schol. vet. *αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί.* Durum et inflexibilem simili ratione *retorridum* Latini, *ἀμάλακτον καὶ ἄτεγκτον.* Uberrime explicuit Lobeckius.

Περισκοπέω circumspicio. Proprie dictum: *ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ* El. 885. Tralate de *rimandis* et *indagandis*. *μισῶ μὲν ὅςτις τἀφανῆ περισκοπεῖ* inc. XC. 1. (770 D.), dictum de *μετεωροσόφοις*.

Περισπερχής. Hesychius: *περισπερχής, περιώδυνος*. Suidas hunc locum afferens, *βαρύ*. Eustathius p. 442, 9. (cf. 1385, 23.): *ἐστὶ δὲ ἀσπερχὲς τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός.* Haec omnia rem non magis tangunt quam ab Alberto ad Hesychium et Valcken. ad Theocr. Adon. p. 228. et Herod. VII. p. 387. collata. Longe melius Hesychius v. *περισπερχοῦς βοῆς, τῆς κατεπειγούσης*, et schol. Ai. l. c. postquam minus probata praemisit, *περισπούδαστον, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν*, addit *περισσῶς κατεπεῖγον, ἀπὸ τοῦ περισπέρχεσθαι, τὸ περιστρέφεσθαι.* Nam *ὦ περισπερχὲς πάθος* Ai. 961. est *praeceps facinus* et cui ea praecavendo, clandestino insuper, par nemo fuerit.

Περισσεύω nimius sum. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες El. 1280. Non loquitur de tacendis rebus ad dicendum inutilibus, sed de cohibendo flumine verborum. Hunc et quatuor sequentes versus Suidas affert v. *περιττά*, ubi literarum ordo *περισσά* scribi postulat.

Περισσός. 1. *excedens alios* magnitudine. Non de re dicitur sed de sensu animi *οὔ τοι σοὶ μούνᾳ — ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅτι τῶν ἔνδον εἶ περισσά* El. 152 ch. Schol.: *πρὸς τὸ ἄχος περισσή, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν.* — 2. Hinc proxima transferendi via repetitur *ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;* Oed. R. 841. *prae ceteris animadversione dignum*, singularem. — 3. Inprimis autem cum *reprehensione* dicitur adsignificata. Sic simpliciter *τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυςπραξίαις* Ai. 745. Suidas v. *τὰ γάρ* et *ἀνόνητα*, Stob. Ecl. Phys. I. p. 114. Serm. XXII. 21. et Eust. p. 415,

13. 484, 17. sententiam memorarunt; propter *imprudentem superbiam molesta et gravia dicuntur.* περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν αἰεί El. 1233. sc. ἀξιώσω τρέσαι, quod vulgo male posita seiungitur virgula, Monkiumque induxit, ut περισσὸν ἄχθος nominativos esse putaret. Sed non persuadet Hermannus *nimiam severitatem* Clytaemnestrae non metuendam Electrae dici. *Aegre tolerare* sese illam dicit. Simile, non idem est βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι inc. XXVII. 1, 3. (682 D.) de hominibus, ἄχθεσιν ἀρούρης. Sed inprimis ex tragicorum consuetudine haec dicuntur: περισσὰ δρᾶν Trach. 614. i. e. πολυπραγμονεῖν, πολλὰ πράττειν. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. Eust. p. 484, 17. v. Valck. Diatr. p. 86. et ad Eur. Hipp. 785. Morum ad Longin. p. 244. Weisk. πονὸς περισσός ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν Ant. 776. adsignificato negotii *periculo.* Sed *superfluum* et propterea molestum significat τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη Aload. V. 2 (103 D.). — De tono v. Arcad. p. 77, 12.

Περιστέλλω curo. Proprium de *cultu mortuorum sepulcrali.* τὸ σὸν δέμας περιστέλλουσα Ant. 894., quod quid sit versus 892. docet, ἔλουσα κἀκόσμησα κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα. τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ Ai. 1149. περιστελοῦντες Flor. Γ. contra versus legem. — Item proprie, sed aliter tamen dictum ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ (τὸν σφαγέα, gladium) Ai. 808. εὐτρεπίσας, διαχειρισάμενος, περισφίγξας ἐν τῇ γῇ schol. vet. quae exscripsit Suid. v. περιστείλας. — Tralate dictum a prima significatione ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες Phil. 445. sc. τὰ κακά, *curant et fovent*, quasi dilecta sibi.

Περιστερά columba. τιθασὸν δὲ χῆνα καὶ περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν τε inc. LXXIV. 1, 1 (745 D.). — Tonum docet Arcad. p. 101, 7.

Περιστεφής coronatus. ὁρῶ — περιστεφῆ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός El. 883. De casu genitivo addito v. Schaef. Mel. Cr. p. 137.

Περιστροφή circumactio. ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς Naupl. V. 9. (379 D.) in Palamedis hoc recensetur inventis.

Περιτέλλω. Non legitur nisi passivum de *circumactione temporis et anni*, περιτελλομέναις ὥραις Oed. R. 156 ch.

Περιφᾰνής conspicuus, manifestus. δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66.

Περίφαντος conspicuus, manifestus. οἴμοι, περίφαντος ἁνὴρ θανεῖται Ai. 225 ch. *manifesto* i. e. *certo morietur.* Vocabulum hic retulit Eust. p. 927, 5. — *illustris.* ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων, πᾶσιν περίφαντος αἰεί Ai. 595 ch.

Περιφανῶς *manifeste.* μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; Ai. 81. περιφανῶς ἰδεῖν coniunguntur.

* *Περιφραδής* v. ἀριφραδής.

Περιχαρής *gaudio plenus.* περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν Ai. 678 ch. Eustathius p. 473, 10. Suidas v. ἔφριξα versum afferunt.

Περιώσιος *ingens.* περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν Fato tribuuntur Phaedr. I. 1. (604 D.), quae tamen sententia an Sophoclis sit, ambiguum.

Περκώσιος *Percosius*, gentile nomen. Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι inc. XCVII (776 D.).

Περόνη *fibula.* ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους περόνας Oed. R. 1269. — De tono v. Etym. M. p. 194, 48.

Περονίς *fibula.* λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Trach. 921. — Tonum docet Arcad. p. 29, 3.

Περραιβός nomen gentis, *Perrhaebus.* ῥεῖ — ἀπὸ Περραίβων Inach. XI. 2 (265 D.). ρ duplicari versus iubet.

Περσέφασσα *Proserpina* dea. ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων Ant. 885. Laur. a. Φερσέφασσα, Laur. b. Φερσέφασα, quorum illud non fuisse nisi recentioris atticismi videtur, ut simul duobus ττ scriberetur nomen.

Περσεφόνη *Proserpina* dea. ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης El. 110 an. Affert cum sex sequentibus versibus Suidas v. Περσεφόνη.

Πέσημα *casus* (procumbentis). πρὸς τοὖδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι Ai. 1012. Affert Suid. v. πέσημα.

Πεσσεία *ludus* πεσσῶν. πεττεία, ἢ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. Pollux VII. 203., ut videtur, ex Nauplio (fr. VII. 7. 381 D.).

Πεσσόν *abacus* ὁ πεττευτικός. πεσσὰ πεντέγραμμα Naupl. VII. 7. (381 D.) v. πεντέγραμμος.

Πεσσός *calculus*, quo ludebant in abaco πεσσόν dicto. πεσσοὺς κύβους τε Palam. I. 4. (380 D., qui in Nauplio iure posuit).

Πέτομαι. Propria sive certe a propria, quae est *volandi*, significatione deflexa quadam ratione dicitur de *pueris senili aetate oppositis* οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Oed. R. 17. quem esse aoristi infinitivum iam Hermannus fatetur, olim aoristum πτάσθαι, praesens non πέτεσθαι, modo sed etiam πτέσθαι esse defendens in ed. Oed. R. secunda. Idem Elmsleium refutans, qui ἐπτάμην πτάσθαι solum Atticis usitatum dixerat, contra ac Porsonus, qui secundum codicum suffragia et πτάσθαι et πτέσθαι dicta videri decreverat, post hunc ad Med. 1. Seidler. ad Eur. El. 938. Lobeck. ad Ai. 280. Schneider. ad Plat. Civ. p. 365, a. optime quaestionem iudicavit ita, ut secundum Homerum,

cuius constanti usu πέτομαι praesens, ἐπετόμην imperfectum, ἐπτάμην aoristus est, uno Il. IV. 126. excepto, magis placuerit πτάσθαι Atticis, sed ut certis in formis vel certis de causis aliquando πτέσθαι praetulerint tamen; sic grammaticos ex Aiace ἀνεπτόμην et ex Oedipo Rege l. c. πτέσθαι tanquam memoriae digna enotasse. Horum Eustathius primas tenet, πτέσθαι quinquies afferens p. 452, 30. 527, 1. 961, 42. 1419, 45. 1929, 2.; accedit schol. Il. IV. 126. Sane quibus locis vulgo πτέσθαι et similia leguntur, consensus vel optimorum librorum fere nusquam est; velut Ai. 678. ἀνεπτάμαν Laur. a., ἀνεπτόμην Flor. Γ. Ceterum Sophoclis et sententia lucem accipit et audacia excusatur, quod pueros et infantes aliquoties νεοσσούς dici poetis videmus, velut Eur. Troad. 752. Herc. fur. 72. 984. — Figurate dictum de *incertis consiliis* et *modo metu modo spe plenis.* πέτομαι δ' ἐλπίσι Oed. R. 487 ch. quod tetigerunt Valck. ad Phalar. Epp. p. XVI. (XX Lips.) Dorvill. ad Char. p. 407. Pflugk. ad Eur. Hel. 666. hic tamen diversa miscens.

Πέτρα rupes. δίστομος πέτρα Phil. 16. rupes cum antro bifori. Ex hoc et similibus exemplis iusto cupidius colligit πέτραν significare ἄντρον Elmsl. ad Med. 1326. ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον 940. Affert Suid. v. αὖθις. κρᾶτ' ἐμὸν — πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω 990. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον 1070 m. πέτρας νιφάδος Oed. Col. 1063 ch. ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν Trach. 777. νόει — πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι Iph. II. 2 (289 D.). v. νοέω. ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα Tymp. 571 D. (apud Br. non exstat). — ὦ καταῤῥῶγες πέτραι Phil. 925. ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι Trach. 784. De Parnasso monte dictum σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας — ὄπωπε λιγνύς Ant. 1113 ch. v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 306. 559. et ἃ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα Oed. R. 464 ch. v. Pflugk. ad Eur. Androm. 999. De Oed. R. 478. v. πετραῖος. — ĭ in arsi producitur.

Πετραῖος saxosus. ἡ πετραία Σκῦρος Phil. 457. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι Ai. 682 ch. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λοῦτρα — παραναιετάοντες Trach. 630. Pro πέτρινος, quae vocabula etiam alias commutari docet Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 870., dicitur πετραία βλάστα δάμασεν (Νιόβην) Ant. 821 m. Musgravius ante posita distinctione cum his etiam adiectivum ἀτενής colligat, vulgo ad κισσός praecedens referri solitum. De eadem Niobe ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ δακρύεις El. 148 m., quae respiciuntur ab Eust. p. 1368, 27. — Praeterea cum legatur φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ὡς ταῦρος Oed. R. 478 ch., quod propter spondeum dactylo oppositum pluribus suspectum visum esset, ut Erfurdtius corrigeret ἅτε ταῦρος, nunc Hermannus longe elegantiorem scripturam eruit πετραῖος ὁ ταῦρος i. e. ἀνὰ

πέτραις. Quippe Flor. Γ. πέτραις; Laur. b. et a prima manu a. πετραῖος ὡς ταῦρος.

Πετρήρης saxeus. ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας Phil. 1246. *antrum* est, v. πέτρα. Accentus adiectivorum in ηρης exeuntium communis est.

Πέτρινος saxeus. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης Phil. 160 an. *antrum.*

Πέτρος saxum. Legitima vocabuli vis illa est, ut *lapidem* quemvis *maiorem* significet. ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων Phil. 296. de igne silicis venis abstruso excudendo, ut Virgilius dixit Georg. I. 135. a Wakefieldo comparatus. τὸ λευσθῆναι πέτροις Oed. Col. 436. ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μή οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν Ai. 715. Sed confunditur cum πέτρα. Dubia quidem sententia et quasi intermedium positum est καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Oed. R. 334. v. ὀργαίνω. Sed certiora haec. οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου Oed. Col. 19. πάγου scribi schol. adnotat, quod absurdum puto cum Reisigio, quanquam negat Hermannus. τοῦ τε Θορικίου πέτρου 1591. εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ Phil. 272. quod antrum est Philoctetae, saepe πέτρα, πετρήρεις στέγαι, οἶκος πετρίνης κοίτης dictum.

Πετρώδης saxeus. πετρώδει — ἐν κατώρυχι Ant. 770. de saxea sepulcri compage. πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ 948 ch. de antro montis Pangaei, in quo inclusus a Baccho Lycurgus secundum Apollod. III. 5.

Πεύθομαι quaero et *quaerendo exquiro.* Πυθώδ' ἰὼν πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι Oed. R. 604. τὰ χρησθέντα communiter ad πεύθου et ἤγγειλα referendum abstinendumque ab interpunctione. Flor. Γ. Pal. πύθου, quod in Par. B. adscriptum; Pal. praeterea καί inculcat. πεύθου μολοῦσα τἀνδρός Trach. 386.

Πεύκη fax picea. πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ Oed. R. 214 ch. — Tonum enotavit Arcad. p. 106, 11.

Πευκήεις piceus. πρὶν — στεφάνωμα πύργων πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 123 ch. de igne.

Πεύκινος ex ligno pinus piceae confectus, quanquam etiam *piceum* significare potest. πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Trach. 1188.

Πεφνεῖν occidere. τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε Oed. R. 1497. Aoristum Herodianus putabat, sed Aristarchus contra senserat: v. schol. Il. π. 827.

Πῇ qua via et *qua parte* significans. De adscribendo ι satis dictum in μηδαμῇ et λάθρᾳ. Nec ambigi de significatione potest; nec enim apud Sophoclem cum ποῖ confunditur, nec usquam πῇ γῆς comparat, de quo exterminando ex Atticorum scriptis iniquissimam litem Elmsleius

movit ad Eur. Heracl. 19. 46. πᾶ μοι φθογγὰ φοράδην (sc. φέρεται) Oed. R. 1310 an. *qua vagatur*, quod minime pugnat cum coniunctis τοῦ γᾶς φέρομαι. οὐδ᾽ ἔχω πᾶ θῶ Ant. 1323. i. q. ὅπῃ. Respicit Creon corpus Haemonis manibus gestatum. πᾶ δὲ φορεῖ νιν; Trach. 961 ch. sc. ξένων ἐξόμιλος βάσις τὸν Ἡρακλέα. Sed non *quo eum portant* interpretor cum Hermanno, sed *a qua parte huc accedunt*. πᾶ μου ψαύεις; 1003. *qua parte me tangis* i. e. *quomodo tangis*; nec hoc cum sequentibus ποῖ κλίνεις ullo modo pugnat. πᾶ πᾶ πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; Ai. 864 ch. πᾶ πᾶ κεῖται ὁ δυςτράπελος δυςώνυμος Αἴας; 895 ch. *qua parte*, quod est diligentius scrutantis quam generatim quaerens ποῦ.

Πηγή. Propria *fontis* significatione non legitur. Proxime tamen inde haec absunt: ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτους πηγὰς γάλακτος El. 883. τρισσάς γε πηγάς (sc. χεῖ) Oed. Col. 480. utrumque de libatione. ἴσχειν δ᾽ οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων Ant. 797 an. ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων Trach. 849 ch. — Tralatam dictionem haec habent. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ᾽ ἦν πηγῆς δι᾽ ὤτων φραγμός Oed. R. 1387. de *auditu obturando*. φραγμὸς δι᾽ ὤτων coniungenda videntur. ἐπ᾽ ἔσχατα χθονὸς νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ᾽ ἀναπτυχάς inc. XCIII. 2. (655 D., qui iure in Orithyiae reliquiis posuit). πηγαὶ νυκτός videntur Oceani orientalis regiones dici, ex quibus oriri nox pariter et sol credebantur, velut occidentali mergi. — Accentus verbali origine illustratur, quam a πηδᾶν repetebant; v. Etym. M. p. 669, 17.

Πήγνυμι *figo*. εἶτα τόνδ᾽ ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 412. ἔπηξα δ᾽ αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ Ai. 808. de gladio eodem figendo, de quo fixo dictum πέπηγε δ᾽ ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι 806.

Πηδάω *insilio*. εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος Ai. 1258. *percurro*. εἰςιδὼν μόνον πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει Ai. 30. Suid. v. ὀπτῆρας. De construendi verbi ratione advertit Pflugk. ad Eur. Hel. 532.; sed plus centenis is usus firmari tragicorum exemplis potuit, qui non propter intransitivum verbum transitive dictum sed verbo simplici pro composito sive praepositionem et casum comites habente memorabilis est. — Tralate dictum τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων πρὸς σῇ δυςδαίμονι μοίρᾳ Oed. R. 1300 an. de irruente invido numine.

Πήδημα *saltus*. ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι πλευρὰν διαῤῥήξαντα Ai. 820. de corpore in ensem incumbente.

Πηκτίς *genus citharae Lydae*. πηκτίδων μέλη Tham. I. 1 (227 D.) ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. IV. 2 (361 D.). — De tono v. Arcad. p. 35, 7.

Πηκτός compactus. *πηκταί τε λύραι καὶ μαγάδιδες* Tham. II. 1 (228 D.). *fixus.* *ἐν γὰρ — χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος* Ai. 891.

Πηλᾰμύς pelamys, genus piscis. *ἔνθα πηλαμὺς χειμάζεται πάροικος Ἑλλησποντίς* Past. IV. 1 (446 D.). Vitiose in Athenaei codd. nonnullis VII. 319 a. b. *πηλαμίς* legitur. — De tono v. Arcad. p. 92, 2.

Πηλεύς n. pr. *ὁ Πηλέως γόνος* Phil. 333. *Πηλέα τὸν Αἰάκειον* Pel. I. 1. (434 D.) correpta, ut aliquando, ultima syllaba.

Πήλιον mons. *ἐν τῷ Πηλίῳ* inc. CV. 124. (911 D.), quae Eustathii verba sunt p. 1648, 60., sed sententia ex Sophocle desumpta

Πηλιωτικός in Pelio monte alitus. *σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος* Ach. Am. V (166 D.).

Πηλός lutum. *ἀργὸν (ἀρχόν) πηλὸν ὀργάζων χεροῖν* Pand. II. 3 (432 D.). Ex eadem fabula sumpta iure Dindorfius putat verba *θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι* (ib., Brunckius non habet) apud Etym. M. p. 629, 34. explicata *ὀ ρ γ ά σ α ι τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῖξαι*, quae etiam apud Etym. Gud. p. 432, 53. leguntur, sed vitiose scripto *ὀργάσασθαι*. — *πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται* inc. CV. 141. (928 D.) apud Etym. M. p. 490, 3. Gud. p. 298, 3. *vinum* utrique explicatur, scilicet ut *καπήλου* nomen et *οἴνου* aliquid habere necessitudinis ostenderent; quasi non limus etiam vini et faeces ex doliis protrudi et elui possint.

Πῆμα calamitas. *τὸ πῆμα — τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν* Phil. 754. *εἴ ποτε — ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος* Oed. R. 166 ch. v. *ἀνύω* et *ἐκτόπιος*. *σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν* Trach. 43. *κἄστιν τι δεινὸν πῆμα* 46. *ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν* 129 ch. i. q. *κυκλοῦσιν ἐπὶ πᾶσιν*, v. Herm. *μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει* Ai. 356. *θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι* 579. Suid. v. *ἐπῳδός* et *πύκαζε*. Moschop. *π. σχεδῶν* p. 25. *τραύματι* habet ex interpretatione. Respicit sententiam Eustath. p. 796, 59. *τοιόνδε μέντοι — Παλλὰς φυτεύει πῆμα* 933. *μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς* El. 571. *εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς* Epig. II. 3 (195 D.). — *ἐκτὸς ὄντα πημάτων* Phil. 502. *τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μίμνειν* 858. de morbo dictum. *ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα* Oed. R. 168 ch. *ἐν τοσοῖσδε πήμασι* 1319. *τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα* Oed. Col. 743. *σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει πατρῷα καὶ μητρῷα πήματα* 1198. v. *νῦν*. *πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν πημάτων ἱκνουμένων* 1562. *τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα φθιτῶν ἐπὶ πήμασι πίπτοντα* Ant. 590 ch. *ἰδοῦσα νέους θανάτους, πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ* Trach. 1267. *πατρῷ' ὁρῶσα πήματα* El. 250. *τῶν ἐμῶν — πημάτων ἀρήξειν* 863. *μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων* Ai. 915 ch. *τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὰν (ζόαν) ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις* Ter. IX. 2 (519 D.). Horum ple-

raque sensu et cogitatione comprehensam (*abstractam*) mali notionem referunt; de re ipsa gravi et calamitosa unum est Phil. 858., quod *morbum* significat. Huic adde selectius de *homine* dictum, *a quo calamitatem metuimus*: *Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί* Oed. R. 379. De proprietate sermonis praeterea notabilia sunt κακά et πήματα composita: ἐν τοσοῖςδε πήμασιν διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά Oed. R. 1319. πῆμα et ἄτη: μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 356. Bene Herm. secundum Eust. p. 1461, 63. πῆμα τῆς ἄτης, ut apud Homerum πῆμα κακοῦ dictum est, id est τὸ πημαῖνον, scholiasta implicatius interpretatur μὴ τὸ πῆμα πλέον τίθει τῆς ἄτης, πῆμα de morte, ἄτην de furore intelligi volens. Affert eos versus Stob. Serm. CVIII. 55. Aliter dictum ἀνθρώπου ζωὰν ἆται πημάτων μεταλλάσσουσι Ter. IX. 2. ἀλλάσσουσι πήματα εἰςφέροντες, ut ἆται pariant πήματα hominibus tanquam invida numina. De πήματα ἐπὶ πήμασι Ant. 590., dilecta veteribus figura, v. Wesseling. ad Herod. I. 68. — Vitiosa scriptura plerorumque librorum est τάδε πήματα pro τάδε παρ' ἦμαρ Oed. Col. 1455 ch. Par. B. Vat. Ven. τάδ' ἐπ' ἤματα. V. Hermann.

Πημαίνω malum infero. εἴ τι πημαίνεις ἐμέ Oed. Col. 841. εἴ με πημανεῖς τι Ai. 1293. τίς δ' ὁ πημήνας; Oed. Col. 897. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα Trach. 712., quod mire Passovius de sagitta veneno inficienda interpretatur non satis inspecta sententia, cum manifestum sit de vulnerato Chirone dici. δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή El. 328. ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει (ἄνθρωπος) inc. LXXXII. 3, 2 (757 D.). — Medium *mali contrahendi* significatione videtur dici. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος Ai. 1134.

Πημονή calamitas, malum, i. q. πῆμα. πημονῆς ἄτερ Trach. 48. πημονὴν ὑπόστεγον (εἰςδέδεγμαι) 375. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς El. 927. ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ (αὐτῷ) σαφῆ; 954. τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον inc. XXXIX (697 D.). — πημονὰς εὔχου λαβεῖν Trach. 1179. i. e. καταρῶ σοῦ. οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς Oed. R. 363. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ', αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. ὅτι τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 326. Horum pauca *concretam* quam dicunt rei gravis et damnosae significatione praedita sunt, de Iole muliere Trach. 375. de convicio Oed. R. 362.; nec necessario sic intelligas El. 954. — Accentum generis (verbalia sunt) v. ap. Arcad. p. 112, 12.

Πίειρα pinguis, feminina forma defectiva cum πίων et πιαρός cognata. πιείρας δρυός Trach. 763. ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον schol. De *pinu* tamen proprium.

Πιερίδες Musarum cognomentum. *λάθα Πιερίαι* Synd. I. 1 (146 D.). *Πιερίαι* pro *παρὰ Πιερίαι* dictum existimo; memoria enim gestorum Musarum opera i. e. carmine cum posteritate aequatur.

Πίθος *dolium*. *πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται* inc. CV. 141. (928 D.) v. *πηλός*. — Tonum generis Arcadius notavit p. 49, 8.

Πικρός. Si vera est Buttmanni disputatio, et profecto vera est, *πικρός* primitiva significatione *acuti* et *penetrantis*, tralata demum *amari* et *acerbi* praeditum esse (Lexil. vol. I. p. 17.), propriam illam vim, etsi non incorruptam sed aliquantum deflexam apud Sophoclem monstrant haec. *πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος* Ai. 1003. non *acuti* ensis, sed *acuto dolore et certa necandi vi corpus permeantis*. *πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ* Trach. 41. quod etsi de animo dictum est, similitudinem tamen a *patiendi doloribus acutis* repetitam habet, velut *πικρὰν ὠδῖνα παίδων* inc. XVI. 1, 1 (670 D.). Sed *πικρᾷ γλωχῖνι* Trach. 678. inprimis Homerico more dictum. Hinc de *sapore* dictum *πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ* inc. LXVII. (733 D.), varie scriptum apud Plut. Mor. p. 468. b., 463. f., 923. a.; primum, ut dedimus, altero loco *πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν*, tertio *πικρὰν πικροῖς — φαρμακοῖς*. Proxima tralatio est de *voce acuta*, inde *flebili* et *querula*. *πικρᾶς οἰμωγᾶς* Phil. 189 ch. *φθόγγον πικρόν* Oed. Col. 1606. Inde ductum *πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον* Ant. 419. quod *querulae avis*, quam *tristis* interpretari malo. Inde earum rerum cognomentum est, quae *acerbitatem dolendi* vel *molestiam* gignunt. Proxime absunt a propria vi *καί τις πικρὸν πρόςφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ* Ai. 495. *εἰ μή μοι πικρὰς ἀρὰς ἠρᾶτο* Oed. Col. 955. *τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύςνοια μὴ πρόςεστιν ἢ λυπὴ πικρά* El. 644. quod cave ne de tristitia animi intelligas. *φυλάξαι δεῖ με τοῦτο σοὶ πικρόν* 1496. Magis discedunt *ὦ δυςθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς* Ai. 983. de quo loco secundum Eust. p. 409, 45. explicando v. Lobeck. *πικροὺς ἀγῶνας* 1218. *πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι* El. 462. *πικρὸν Σίγειον* Phil. 355. de quo loco verum vidit Buttm.; argutatur Herm. *τοῦ πικροῦ βίου* Oed. R. 1487. *τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὖθις φίλα* Oed. Col. 621. Quin de *hominibus* ea significatione dicitur. *εἰ δὲ πικροὺς — ἔχθεις Ἀτρείδας* Phil. 508 ch. Sed paulo aliter dicitur *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς, αὐτῷ δὲ τερπνός* Ai. 945. Postremo de *hostili* rerum humanarum *statu* infensoque animo dicitur. *καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;* Oed. Col. 612. *ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί* Ai. 1338. v. Valck. ad Phoen. 963. Quomodo eo dictionis perventum sit, monstrat illud *ὦ πολλ' ἐγὼ μόχθηρος, ὦ πικρὸς θεοῖς* Phil. 254. quod etsi schol. *ἐχθρός* interpretantur, *ingratum* tamen potius s. *invisum* significat. — Prima plurimum brevis est et sic mani-

festo constat El. 462. 644. 1496. Trach. 41. 678. Ai. 495. 945. 983. 1003. 1338. Phil. 189. 508. Oed. Col. 612. 955. 1606. Ant. 419. inc. XIV. 1, 1. Semel in arsi producitur, Oed. Col. 621. Ceteris locis ambigua mensura est.

Πικρῶς acerbe. ἐξονειδίζων πικρῶς Oed. Col. 994. ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς Alet. V. 1 (92 D.).

Πιμελή adeps. καταῤῥυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Ant. 998. v. καλυπτός. — Tonum v. apud Arcad. p. 109, 2.

Πίμπλημι impleo. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 894. χθονὸς τυφὰς ἀείρας σκηπτὸν — πίμπλησι πεδίον Ant. 415. τοῦ τόνδε (κρατῆρα) πλήσας θῶ; Oed. Col. 481. πέμφιγι πλήσας ὄψιν Salm. II. 3 (483 D.). V. Herm. diss. de Prom. sol. p. 24. — *Passivum.* πᾶν δ' ἐπίμπλατο ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον El. 719. πρὶν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γενύσιν πλησθῆναι Ant. 121 ch., quod viam aperit ad inveniendam tralatam *satietatis* et *fastidiendi* significationem, cuius unum exemplum est ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ Phil. 516, de quo casu minus convenire regulae viso non assentior Matthiae Gr. Gr. §. 352. p. 663. vel cum dativo iunctum videri vel cum genitivo τῆς νόσου, ut ξυνουσίᾳ causae reddendae adiectum sit pro διὰ ξυνουσίαν dictum statuenti. Mihi τῆς νόσου ξυνουσίᾳ inprimis eleganti metonymia dictum videtur pro τῷ ξυνεῖναι νοσοῦντι, πλησθῆναι vero absolute additum pro *satiari* dici, ut κόρου subaudiendo sententiam expleas. — Medium unum exemplum habet ἢ ματρόθεν — δυςώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; Oed. Col. 532 ch. *tuum tibi torum.* Veterem scripturam a Brunckio ex Par. B.; ut ait, ἔπλησας corrigente expulsam revocatam inde a Reisigio vidimus. ἔπλησαν Vat., idque supra scriptum in Par. T. Farn. Tricliniano utroque.

Πίμπρημι cremo. σῶμα — πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας πρῆσαι Trach. 1189. ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς φυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας Ant. 201. Cod. Vat. secundum Dorvill. ad Char. p. 618. (578. Lips.), post quem nemo illum librum usurpavit, pro ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας habet ἀμφικίονας ναοὺς ἦλθε πυρώσων, sumpta illa ex v. 285.

Πίνδος mons. ῥεῖ (ὁ Ἀχελῷος) γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου τ' ἀπὸ Περραίβων εἰς Ἀμφιλόχους Inach. XI. 2 (265 D.).

Πιννοτήρης pinnoteres, genus cancri perparvum. ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. II. (116 D.), quod de homine brevissimo corpore dictum explicare studuimus v. μάντις.

** *Πίνος sordes, squalor.* ἐσθῆτι — τῆς ὁ δυςφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος Oed. Col. 1261. Libri πόνος, idque omnes. Illa

coniectura Scaligeri est, iterum eandem Reiskius invenit. — Accentum notarunt Arcad. p. 63, 21. Gr. Herm. de Prosod. p. 424.

Πίνω bibo. ζῇ, πῖνε, φέρβου Dan. VI (181 D.). τὸ πρὸς βίαν πιεῖν inc. XLIII. 1 (701 D.). πιεῖν διδούς XLIV (702 D.). Tralatam dictionem haec habent. ὁδοῖς, αἳ τοὐμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο ἐπίετε πατρός Oed. R. 1401. ἵν' οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται Oed. Col. 628. De locutione observavit Abresch. ad Aesch. Eumen. 979. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη Trach. 1045. de morbo exanimante. Sic Laur. a. Tricl. Br. Herm. Olim legebatur πέπτωκεν.

Πιπράσκω vendo. Proprie dictum πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Trach. 251. Tralate πέπραμαι κἀπόλωλα Phil. 966. *proditus sum et pessumdatus*, velut et ἐμπολᾶν cum compositis haud infrequenter dicitur.

Πίπτω. I. *Formae. Praesens* πίπτεις Ant. 778 ch. πίπτομεν Trach. 84. πίπτουσι Antig. 1032. Trach. 62. inc. LXXXIV. 2 (763 D.). πίπτειν Ai. 746. Ant. 470. Aldus et Brunckii membr. πίπτει minus bene, ut ἴσθι extra nexum verborum positum sit. πίπτοντος El. 737. πίπτοντα *sing.* Ai. 828. πίπτοντα *acc. plur.* Ant. 591 ch. — *perf.* πέπτωκα El. 1469. πέπτωκεν Oed. Col. 753. πεπτωκός *acc.* El. 1459. πεπτωκότες Oed. R. 146. πεπτῶτος Ant. 1005. πεπτῶτα Ai. 815. 905. Ant. 693. Falsa autem est et inepta scriptura πέπτωκεν Trach. 1045. pro πέπωκεν, quod nunc etiam in Laur. a. repertum est, postquam ex Triclinianis Brunckius ita correxerat. — *futurum* πεσεῖ Trach. 594. Oed. Col. 1376. πεσούμεθα El. 391. πεσοῦνται Ai. 620 ch. — *aor.* ἔπεσ' ἔπεσε Ai. 612 ch. ἔπεσεν libri praeter Flor. Γ. alterum scriptum habent. πέσε Ant. 134 ch. πέσω Trach. 702. πέσῃς Ai. 1069. πέσῃ Phil. 815. Oed. Col. 396. 1221 ch. πέσοιμι Ant. 240. πεσεῖν Oed. R. 376. 616. 1209 ch. Oed. Col. 752. Ai. 1040. 1062. El. 390. πεσών Phil. 990. Ant. 1014. Ai. 318. 368. quo loco πεσόν scribi posse suspicatur Hermannus perturbata, ut saepe apud tragicos constructione; sic non opus ὀλέσσας pro ὀλέσας in antistrophico versu scribi. πεσούσης Oed. R. 129. πεσοῦσαν Trach. 1028 m. πεσόντες Oed. R. 50. πεσοῦσαι Oed. Col. 1604. πέσον pro παῖσον mala coniectura Sophocli Trach. 1076. Valcken. impertiturus erat ad Hippol. 1378. — II. *Usus.* 1. Propria verbo *cadendi* vis est, id est, ut deorsum aliquid feratur, maxime humum. κρᾶτ' ἐμὸν — πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών Phil. 990. παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Oed. R. 1209 ch. quod de congressu coniugali dictum iam proxime a tralata significatione abest. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι Oed. Col. 1604. ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς πυρφόρος Ant. 134 ch. τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ El. 737. ἐν μέσοις βοτοῖς — ἥσυχος θακεῖ πεσών Ai. 318.

ὥς με βαστάσῃ πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει Ai. 815. *ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα* 828. Mediam quandam inter hoc et primum transferendi vocabuli genus partem haec tenent: *πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθεὶς* Oed. Col. 1376. *αὐτάδελφον ἐν φοναῖς πεπτῶτ᾽ ἄθαπτον* Ant 693. Eust. p. 229, 12. a Gaisfordo allatus non hoc sed Ai. 922. (905 H.) spectat. Nec ad figuratam magis quam ad propriam dictionem referendum est *χερόπληκτοι δ᾽ ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι* Ai. 620 ch. a *manibus deorsum in pectus illatis* sumptum. — 2. Tralationis primum genus est de mortuis, *occumbendi* significatio. Praeter illa Oed. Col. 1376. Ant. 693. inprimis ex Ai. 1069. via patefit: *ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.* — *τυραννίδος οὕτω πεσούσης* Oed. R. 129. *occiso rege. τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου* Ant. 1005. *ἂν ὧδ᾽ ἐπίδοιμι πεσοῦσαν — ὥς μ᾽ ὤλεσεν* Trch. 1028 m. *πεπτῶτ᾽ ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι* Ai. 905. *δέδορκα φάσμ᾽ ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός* El. 1459. *εὖ πεπτωκός*, Tyrwhitti coniecturam Brunckio receptam recte refutans Hermannus nollem tamen *corpus prostratum* interpretatus esset; melius est, quod addit illi explicando, *cecidit invidia deorum.* — A *labe molis* deflexum videtur *ἴσθι τοι τὰ σκλήρ᾽ ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα* Ant. 470. *corruunt.* Explicatiora sunt, cum *pessum eundi* vi praeditum verbum est. Eius usus ratio clarescit ex Ai. 1062.: *ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.* — *στάντες τ᾽ ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον* Oed. R. 50. *ἢ γὰρ εὐτυχεῖς — φανούμεθ᾽ ἢ πεπτωκότες* 146. *οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ᾽ ἐμοῦ πεσεῖν* 376. *γέροντα δ᾽ ὀρθοῦν φλαυρόν, ὃς νέος πέσῃ* Oed. Col. 396. *καλόν γε μέντοι μὴ ᾽ξ ἀβουλίας πεσεῖν* El. 390. Respondet Chrysothemidi Electra *πεσούμεθ᾽, εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι* 391. Priore versu ne *errandi* aut *peccandi* vim in verbo quaeramus, alter obstat; quominus in hoc *moriendi* significatione dictum credamus, priore prohibemur: una igitur *intereundi* ratio relinquitur. Bis diversa significans dici putare ineptum acumen esset. *ἢ σεσώσμεθα ἢ πίπτομεν* Trach. 84. *πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυςπραξίαις* Ai. 746. His proxime absunt, quae ab *incidendi* significatione repetuntur. De eo, qui in *insidias* cadit: *τίνων ποτ᾽ ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωχ᾽ ὁ τλήμων;* El. 1469. in *malum* qualecunque: *τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ᾽ ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ᾽, ὅσον πέπτωκεν ἤδη* Oed. Col. 753. *οὐδ᾽ ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι* Ant. 240. *ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται* 1014. in *somnum*: *ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ* Phil. 815. His simile est *ὡς σκότῳ, κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ᾽ αἰσχύνῃ πεσεῖ* Trach. 594. Inde de *peccantibus* vocabulum est. *καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν* Oed. R. 616. *ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ᾽ ἀβουλίᾳ πεσεῖν* El. 421. quanquam hoc etiam de incidente in infortunium intelligas. Denique in-

certa consilii Deianira dicit οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. *quo accidam*, i. e. quo me vertam de forte in aliquid delatis dictum; velut ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος Oed. Col. 1221 ch. *si quis in cupiendo nimius est*, v. Herm. His omnibus contraria sunt, quae ab *incidente* vel *irruente in aliquid vi et mole* deflectuntur. Sic de *cumulatione malorum* τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα φθιτῶν ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Ant. 591. De *irruente* vel *ingruente vim* axime *armata* ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις Ai. 367 m. nisi ad tmesin haec revocaveris; ea vero non inest in Ai. 1040.: τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. De *Amore omnia domante* Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις Ant. 778 ch. v. κτῆμα. — Postremum tralationis genus est de *forte factis*, ductum illud ab alea iacta, de qua quanquam ipsum quoque figurate dictum ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι inc. LXXXIV. 2. cf. Pflugk. ad Eur. Hel. 1082. Inde κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν Trach. 62. cf. Musgr. l. c. Monk. ad Eur. Hippol. 715. Porson. Advers. p. 256. Sic intelligendum videtur τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν — ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ' — Ἀτρείδαις Ai. 612 ch. ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐστίν schol. vet. φροῦδα schol. Pal.

Πιστεύω. 1. *confido*. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις Phil. 1360. σοὶ πιστεύσας Oed. Col. 172 an., quae sententia vulgo nimiis et parum aptis distinguendi notis turbatur: v. μετανίστημι. τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν El. 872. *tanta fiducia plena es*. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ 874. ὥστ' εἰ πατὴρ — ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὁρᾶν 1309. μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών Trach. 67. non *si credi potest*, sed si *fides habenda*. — 2. *credo*, *sino mihi persuaderi*. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις Oed. R. 625. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε 646. — 3. Hinc deflexa *parendi* et *dicto audientem sese praestandi* vis. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐπὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Trach. 1218. Num v. 1241. huic accenseam an primae significationi ambigo: οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ. Sententiarum nexus illud suadet, sed *confidere* ipsum quoque ad sensum aptum est.

Πίστις. 1. *fides*. Subiective dictum de *animo fido*. θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία Oed. Col. 617. Obiective de *praestanda*: νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις Oed. R. 1445. ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν Oed. Col. 954. εἴ τις ἐστι πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις Trach. 585. *si licet fidem habere*. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι 577. Ὀρέστης τῷ τέλει πίστιν φέρων El. 725. Contrarium est τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; Oed. R. 1420. *quomodo iure fidem alicuius implorare*

potero? nam quomodo mihi iure fides haberi poterit ad *sensum* minus aptum. — 2. *documentum fidei.* Sic inprimis de *manu data* solenne. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Phil. 802. δός μοι χειρὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις Oed. Col. 1628. Hinc sunt, quae sequuntur: τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν El. 875. λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι Trach. 620. *confirmare.* ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; 1172. Postularat enim dextra data fidei sponsionem.

Πιστός fidus. 1. de *homine* dici solitum. Κρέων ὁ πιστός Oed. R. 385. Affert Plut. An. Symp. II. 1. p. 632, d. ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός, ὡς νομεὺς ἀνήρ 1118. ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ Oed. Col. 335. φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης 357. πιστὸς Ἀταλάντης γόνος 1324. τοῖς σαυτοῦ — πιστοῖσι συμμάχοισι 1397. ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ τελῶ Trach. 285. Ἡρακλῆς, ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος 538. μάτηρ ὡσεί τις πιστά El. 227 ch. ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς 1195. ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσηῦρον πιστόν 1344. πιστοί με κευχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας Camic. V (303 D.). Hinc aliquando *fide dignum* significat, s. *fidem facientem.* ἦσθα τοῖς λόγοισι πιστός, ἀτηρὸς λάθρᾳ Phil. 1256. item *fretum s. confisum.* ἀλλ' ἴσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε Oed. Col. 1035. Multa similia congessit Schaef. ad Hec. Pors. 1117. — 2. de *re*, ut vel *fide dignum* vel etiam *tutum* s. cui quis se committere possit, indicet. Hac altera significatione dictum vide ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε Phil. 71. Altera sunt haec: ὥν με — οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος Oed. Col. 97. εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων 1333. ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι Trach. 77. πίστ' ἔχων τεκμήρια προσῆλθες El. 764. βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδέν Tyr. XI. 3 (583 D.). Paulo aliter dictum οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα Oed. Col. 1590. *sancta* enim sunt. Sed de *fide animo* haec intelligo dici. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων Oed. Col. 632. non τὸ σὸν πιστόν *tuam fidem*, sed τὸ σὸν φυλάσσων, ὥστε πιστὸν μένειν, *a tua parte fidem servare.* ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; Trach. 397. *num vera fideliter nuntias?* — Aliquid dubitationis habet illud: τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; Oed. Col. 1485. Schol. τί βούλει πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ. Nec hoc recte dictum, nec Reisigii interpretatio vera, *quidnam arcani vis insitum eius animo*; sed sic constat sententia: *de cuiusnam rei fide illius animo persuaderi vis*; quod usitatius sane active dicitur, *fidem facere*, sed minime necesse de transitivo ἐμφῦσαι cogitare.

Πιστόω. Activa forma non legitur. Passivum πιστωθεὶς ὅτι — οὐχὶ παύσομαι Oed. Col. 1043. quasi *ad fidem adactus*, id est *certus*, con-

fiteus, *πίστεος*. Medium *in suam fidem adigere*, sive *sibi fide obstringere* significat. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι Oed. Col. 656.

Πίτνω incido s. irruo. ἐν πόλμαις πίτνων Ai. 184 ch. 293. — *occido*, i. e. *morior.* ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός Oed. Col. 1729 m. — *evenio.* καὶ πάρος ἀπέφυγε — τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς Oed. Col. 1738 ch. Penacute Laur. a. hic et Ai. 293., quanquam hoc loco a secunda manu correctum, et perpetuo ita libri fluctuant. Doctorum longe plurimos in eam abire sententiam video, ut praesens πιτνεῖν, aoristum authypotactum ἔπιτνον esse putent; eamque omnium clarissime exposuit Herm. in Cens. Med. Elmsl. ad v. 53. p. 164. opusc. t. III. Buttmanno Gr. vol. II. p. 219. et πιτνῶ et πίτνω usu tragicorum et lyricorum receptum fuisse videtur, alios autem poetas non magis id verbum consuetudine trivisse, quam prosarios constat. Contra Elmsleius exortus est, qui cum ad Eur. Heracl. 77. Med. 53. unice vera πίτνω, πίτνων, πίτνειν decrevisset, explicatius rem persecutus ad Soph. Oed. Col. 1732. ratione etiam, quam maxime desiderabat Hermannus, pugnavit: ν enim insertum brevi radici firmandae πετ, unde ἔπεσον et ex reduplicatione et syncopa πίπτω, quod idem accidisse in τέμνω, δάκνω, κάμνω, ἱκνοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι; formam igitur in ον exeuntem et ν literae servilis retinentem non posse nisi imperfectum haberi. Idem iure contra Hermannum significavit, etsi non ostendit fusius exsequendo, ἔπιτνε non necessario aoristum haberi Oed. Col. 1732. (1729 H.); quippe perpetua est aoristi et imperfecti, item praeteriti et aoristi apud poetas confusio. Nec sane ex illis grammaticis, quos Hermannus memorat l. c. in alterutram partem satis certo colligitur, Moschopulo π. σχεδῶν p. 86. Hesychio v. πιτνεῖ, Phavorino v. πίπτω, Eustathio p. 1173, 52., schol. Ms. Aeschyli Sept. 765., quibus adde Etym. M. p. 673, 36., ex cuius breviata disputatione Herodianum etiam eorum fontem fuisse agnoscimus, quae parum distincte Eustathius profert. At ego testem dabo omni exceptione maiorem, quem esse Herodianum ipsum non dubitamus, ap. schol. Il. π. 827. Is enim modeste, ut solet, oblocutus Aristarcho πέφνων penacute scribenti, sine ulla ambiguitate de ceteris participiis ν insertum habentibus concedit, una coniungens τέμνων κάμνων πίτνων. Praesens illi visum πίτνω clarum erit totam percogitanti disputationem, inprimis illud, quod πεφνών eo argumento acui iubet, quod πέφνε quidem et πέφνω πέφνῃς πέφνῃ dicatur, sed nusquam compareat πεφνῶ πεφνεῖς πεφνεῖ.

Πίων pinguis. πίονος ποτοῦ Trach. 700. aut *musti*, ut schol. videtur explicare, aut *meri*, quae Hermanni sententia est.

Πλάζω. Passivum solum reperitur, proprie *oberrare* significans. τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, — ἀπύοι Ai. 871 ch. Tralate dicitur τίς πλάγχθη πολὺ μόχθος ἔξω; Oed. Col. 1233 ch. *quis longe discedit labor* sc. a vita hominis, cum iuventutem ingressus est. Sic Hermannus. v. πολύμοχθος.

Πλάθω accedo, appropinquo. Tralate dicitur de Hercule ad deos sublato ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πάλαι Phil. 717 ch. τάδε τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν El. 213 ch. Scribitur vulgo τὰ δέ, in quo explicando se torserunt interpretes. Hermannus τάδε corrigens infinitivum a praegresso τίκτουσα πολέμους suspendi vult, ὥστε πλάθειν τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστά, explicans πλάθειν pro ἐρίζειν dictum, *ut expostules non altercabilia cum potentioribus.* Sic infinitivus durissime dictus est. Ego correxerim τά γε, τά ut pro ἅ dictum sit: *quibus in rebus concurrere cum potentibus controversias serentem ratio non est.* Cum libris convenit Suidas v. πλάθειν: Eustathius p. 1887, 14. δέ omittit.

Πλᾰνάω. Activa forma de *opinione in incerto quasi vagante* dicta ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ; Oed. Col. 317. edd. vett. γνώμη, Tricl. γνώμῃ, quod qualemcunque sensum extricaturi est, cum utrinque in πλανᾷ consentiatur. Sed Laur. a. γνώμη πλανῶ, supra scripto ᾶι, quod merito Elmsl. et Hermannus praetulerunt. Apud Suidam v. ἆρ' ἔστιν legitur ἡ γνώμη πλανᾷ, ante, sed minus venuste. — Passivum, quod medium vulgo dicunt *oberrare* significat proprie: ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη Oed. Col. 348.; tralate dicitur de *incertis rumoribus circumlatis:* πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι Oed. Col. 305.

* *Πλάνη* v. πλάνος.

Πλάνημα. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει — ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν Oed. R. 727. οἵα φροντὶς καὶ στροφὴ ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν, ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν schol. quae omnia rem non tangunt. Repente ortam et sollicitam quidem cum spe elatam, tum metu depressam cogitationem significat.

Πλάνης qui vagatur; *erronem* enim non dixerim famulum cum grege pascua invisentem. ποίμνην γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; Oed. R. 1029.

Πλανήτης erro. τὸν πλανήτην Οἰδίπουν Oed. Col. 3. πλανάτας, πλανάτας τις ὁ πρέσβυς οὐδ' ἔγχωρος 123. 124 ch. — De tono v. ἀλήτης.

Πλάνος oberratio. Proprie dictum τοῦδε δυστήνου πλάνου Oed. Col. 1116. Tralate de morbo alternis incessente et desaeviente ἥκει γὰρ αὕτη (ἡ νόσος) διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη Phil. 748. v. ἴσως. Et de *cogitatione omnia pererrante* πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος

πλάνοις Oed. R. 67. Ante Brunckium *πλάναις* legebatur minus attice; ille *πλάνοις* ex schol. et cod. B. restituit, prostatque id etiam in Pal. Laur. b. c. Livin. v. Lipss. Dresd. a. Aug. b. marg. Turn. In Laur. a. *πλάνας*, supra scriptum autem a correctore *πλάνοις*. Sed et Flor. *Γ. Θ.* *πλάνοις* habere videntur, quippe cum Brunckii editione collatos; Flor. *Δ.* *πλάναις* addito *γρ. πλάνοις*. — Est atticum: v. Pierson. ad Moer. p. 315. Elmsl. ad Oed. R. 67.

Πλάξ locus planus. Sed qualiacunque fere loca sic dicuntur; *agri:* *τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι* Oed. R. 1103 ch. *πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα* Phil. 1416. Brunckius *πλάκας* et membr. contra ceteros libros, modo quod Harl. *πλάκας Οἴτης πάτρας* exhibet. *solum dehiscens:* *ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν* Oed. Col. 1678 m. v. *ἄσκοπος*. *loca inferorum:* *τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα* Oed. Col. 1560 ch. *νερτέρας πλάκας* 1573 ch. *summitas promontorii:* *ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου* Ai. 1199 ch. Affert sine nomine poetae Eustathius memoriter laudans *ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου* p. 649, 53. denique *summa turris:* *ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός* Trach. 272. *κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ πύργου* Diod. Sic. IV. 31., quod videtur verius quam scholiastae verba *ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν.*

Πλάσσω confingo. *λόγους ψιθυροὺς πλάσσων* Ai. 148 an.

† ** *Πλάστιγξ examen trutinae.* Sic emendandum dudum putavi *ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον* Ai. Locr. IV. 5. (14 D.), quam correctionem cum Viro Summo Lobeckio communicans ab illo eandem factam comperi. Legitur *μάστιγα* apud Stob. CXIV. 6. quod de *mutata in deterius fortuna* perversum.

Πλαστός subditus. *πλαστὸς ὡς εἴην πατρί* Oed. R. 780.

Πλάτη remus. Proprie dicuntur *ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν* Ai. 351 m. *ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει* Oed. Col. 721 ch. Dubia sententia est *ναύκληρον πλάτην* Naupl. VII. 5 (387 D.). *ναυτικήν* explicatum Hesychio. Figurato dicendi genere universe *navigandi* notione praedita haec sunt: *τίνες πότ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε* Phil. 220. *πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην* 355. — De tono v. Arcad. p. 113, 26.

Πλατύς proprie *latus*, sed est *hominis magno corpore praediti* appellatio. *οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι* Ai. 1229.

Πλεκτός nexus. *πλεκταῖς ἐώραις* Oed. R. 1264. *πλεκταῖσιν ἀρτάναισι* Ant. 54. Affert haec Etym. M. p. 150, 3. *κημοῖσι πλεκτοῖς* Pel. III. 1 (438 D.).

Πλέος et *πλέως plenus.* Ab illo enim formae femininae et neutrae repetuntur. ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως Phil. 1063. φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέω Ant. 717. Omnes libri praeter Aug., etiam Laur. a. b. Ricc. πλέω, quod correxit Brunckius sua conferri iubens ad Oed. Col. 1162. (1164 Herm.) data, ubi legitur βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων, cum edd. vett. πλέω, cod. Vat. πλέον exhibeant, sed ceteri omnes πλέων. ἄνδρα μωρίας πλέων Ai. 1129. Libri consentiunt. Selectius generis loquendi est οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Ai. 1091., i. e. οἱ φιλοκίνδυνοι, rerum novarum laudisque cupidine ducti pericula quaerentes, *Abenteurer:* cf. Censuram Aeschyli Eumenidum a Muellero editarum p. 20. — ἀναιδείας πλέαν El. 597. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 732. ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέα Phil. 39. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι El. 1397. Hermannus nunc miram Elmsleii sententiam (v. ad Med. 259. h.) secutus πλέῳ scripsit. Sed nec fieri potest, ut a vocabulo attice in ως inclinati feminina forma deflectatur, eaque omnia ad ος finitionem redeunt, nec ullus veterum magistrorum tam portentosae doctrinae auctor est.

Πλεύμων v. *πνεύμων.*

Πλευρά latus. Proprie dictum, ut tamen ad totum corpus translatum videatur: πίνος πλευρὰν μαραίνων Oed. Col. 1262. πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι Trach. 678. ἐκ δ' ἐλάπισεν πλευρὰν ἅπασαν 922. φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην 927. πλευρόθεν πλευρὰν παρεὶς 935. πλευρὰν διαῤῥήξαντι τῷδε φασγάνῳ Ai. 821. — ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος Ant. 1221. προςπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος — χιτὼν Trach. 765. πλευραῖσι γὰρ προςμαχθὲν (ἀμφίβληστρον) 1042. σπασμὸς διῇξε πλευρῶν 1073. πατρὸς — θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάςδ' ἐπικούφιζε Ai. 1389 an. Hunc pluralem τὰ πλευρά solum probans ex tragicis exempturus erat Elmsl. ad Eur. Heracl. 824. abusus Porsoni auctoritate cui nihil eiusmodi in mentem venit commentanti ad Hec. 820. Or. 217. Illi satis responsum ab Hermanno ad Ai. 1389. — Tralatum reperitur ad *circumlocutionem* efficiendam, ut σῶμα, *corpus:* μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1232., quae affert Eust. p. 1524, 51. Hanc scripturam longe elegantissimam praeter Eust. et Stob. Flor. p. 15. Grot. servarunt Brunckii T. Laur. b. Flor. Γ. Δ. In Laur. a. a secunda manu, Flor. Θ. Brunckii D. et aliis quibusdam est πλευράν, in Laur. a. a prima manu πλευρᾶς. De Trach. 830. v. πλευρόν. — De tono v. schol. Il. γ. 35. cf. α. 464. Arcad. p. 97, 2.

Πλευρόθεν a latere. πλευρόθεν πλευρὰν παρεὶς Trach. 934. De accentu v. Apoll. de adv. p. 605, 10.

Πλευροκοπέω latera scindo. τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ᾽ ἀνεῤῥήγνυ Ai. 232 an.

Πλευρόν latus. Proprie: πλευρὸν ἀμφιδέξιον Oed. Col. 1114. πλευρᾷ προςτακέντος ἰοῦ Trach. 830 ch. Libri πλευρᾷ metro ruente. Emendavit Erfurdtius. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ κλιθεῖσαν 1215. κέστρῳ σιδηρῷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. III. 1 (21 D.). Tralate partem significat: πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 861. castra cogitantur dextra s. orientem versus ad Rhoeteum, sinistra s. occidentem versus ad Sigeum promontorium porrecta, cornuum exercitus in acie constituti similia. — De tono v. πλευρά et adde Arcad. p. 122, 27.

Πλευρών urbs. ναίουσ᾽ ἔτ᾽ ἐν Πλευρῶνι Trach. 7. Tonus periectieorum est: v. Arcad. p. 15, 11. 16, 19.

Πλευρώνιος Pleuronius: κόρην Πλευρωνίαν inc. L. 4 (708 D.). Ledam.

Πλέω. I. *Formae. praef.* πλέω Phil. 240. 383. πλεῖς Phil. 58. πλέουσιν 589. πλέωμεν Phil. 522. πλεῖν El. 327. Ai. 1122. Phil. 525. 565. 869. 903. 951. 1259. πλέων Phil. 244. 302. 543. inc. XCV. 1 (774 D.). πλέοντι Phil. 354. πλέοντες 829 m. Ant. 190. — *imperf.* ἔπλεις Phil. 1015. ἔπλει Ai. 1213. Phil. 568. — *perf.* πέπλευκας Phil. 72. πεπλεύκατε Phil. 402. — *aor.* ἔπλευσας Ai. 1084. ἐπλεύσατε Phil. 1027. πλεύσαντος Phil. 1022. πλεύσαντα Phil. 1016. Reliquae verbi partes non leguntur. — II. *Usus.* 1. Propria *navigandi* significatio tralaticia est. πλεῖς δ᾽ ὡς πρὸς οἶκον Phil. 58. ἐς οἶκον 240. πόθεν πλέων 244. ὅποι πλέων 302. ἦν δ᾽ ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι 354. πλέω πρὸς οἴκους 383. πλέωμεν 522. ὅποι — βουλοίμεσθα πλεῖν 525. πλέων πρὸς οἶκον ἐκ τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον 543. πλεῖν ἦν ἑτοῖμος; 565. ἐπὶ τοῦτον — διώμοτοι πλέουσιν 589. δίχα τοῦδε πλέοντες 829. μηδ᾽ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν 869. δεῖ γάρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 903. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἄναξ — ἐστί 951. πλεῖν μεθ᾽ ἡμῶν 1259. ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1122. εἰς Αἴαν πλέων inc. XCV. 1. αὐτὸς ἄρχων — Αἴας ἔπλει; Ai. 1213. πρὸς ποῖον ἂν — ὀδυσσεὺς ἔπλει; Phil. 568. ἔπλεις ἅμ᾽ αὐτοῖς 1015. — πέπλευκας οὔτ᾽ ἔνορκος οὐδενὶ Phil. 72. πρὸς ἡμᾶς πεπλεύκατε 402. — ἑκόντα πλεύσαντ᾽ ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην 1016. ἐμοῦ πλεύσαντος 1022. ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ᾽ ἔπλευσας Ai. 1084. — 2. Tralatam dictionem duo exempla monstrant. ἥδ᾽ ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 190. sc. τῆς πατρίδος. Suam sortem et salutem omnem ad patriae commoda referri iubet, quae salva cum navo non eversa confertur. Contendit Erf. Cic. ad Div. XII. 25. — ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 327. Suidas v. ὑφειμένοι versum Euripidi tribuit. Qui angusta et sollicita sorte utuntur, cum eis

comparantur, qui velo contractiore, velut in tempestate, navigant. — 3. Uno exemplo firmatur casus quartus verbo additus. *ἐπεὶ — ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν τόνδε* Phil. 1027.

Πλέως v. *πλέος*.

Πληγή. 1. Proprie *ictus*, inde etiam *vulnus* et *verberatio*, cum manuum, tum *tempestatis*. *οὗ — ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου* Phil. 1443 an. Editores nescio an et libris *πληγῆσι*: v. praef. vol. II. *κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα* Ant. 261. *ἔκ τε φοινίας πληγῆς* Ai. 902. *πολλὰς δ' ἀντήρεις — στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων* El. 90 an. In dorismo cum libris concinit Suid. v. *ἀντήρεις* et *πλαγάς*. *ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά* 189 ch. Affert Suidas v. *γένυς*. *τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες* inc. LXXII. 2, 4 (743 D.). *πληγαῖς* non multum abest, quin interpretatio selectioris vocabuli *τυπάς* videatur, quanquam *malleum* hoc significat. *πρίονος πληγαί* inc. 787 D. v. *πρίων*. — 2. Cum metaphora dictum inprimis *calamitatem* scilicet affligentem et quasi prosternentem significat. *αἱ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς — ἐπιβῇ* Ai. 137 an. *νόσον* interpretatur schol. Vet., nimis anguste; nondum enim de vesania Aiacis certa chorus compererat. *δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ* 272. Affert Suid. v. *πεπαυμένος*. *μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες* Ant. 1330 an. *θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός* inc. 1 (656 D.). Sophoclis esse scitur ex Theoph. ad Autol. p. 110.; apud Stobaeum enim ecl. phys. I. 4. p. 106. Heer. nomen poetae desideratur.

Πλῆγμα *ictus*. Non dicitur nisi proprie; de *pugilantibus* *μετώπων ὀλόεντα πλήγματα* Trach. 519 ch.; de *vulnere* *τέθνηκε — νεοτόμοισι πλήγμασιν* Ant. 1268.; de *ligone in terram depresso* *οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμα* Ant. 250.

Πλῆθος *multitudo*. 1. de *numerandis*, *πλήθει πολλῶν μηνῶν* Phil. 712 ch. *post multorum mensium morationem*, raro dativi usu. *οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν* Oed. R. 123. *ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται* 541. 542. *πλούτου* inutilis ignoti cuiusdam coniectura ab Erfurdtio memoratur. *συνοπάζεται δὲ πλῆθος — Φρυγῶν* Laoc. III. 5 (342 D.). Haec duo exempla viam monstrant, quomodo *vulgus*, *populus* illo vocabulo appelletur. *ἄρχει τις αὐτῶν ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;* Oed. Col. 66. Medium huius et alterius significationis locum occupavit illud Antig. 582 ch.: *ἄτας {οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον*. *tota gens* familiari calamitate corripi dicitur. — 2. de *ponderandis*, ut *vis* et *copia* spectetur. *πόνου γε πλῆθος* Ai. 863. *ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν* Oed. R. 424.

Πληθύω abundo. πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις —; Trach. 54. intransitive *copiose adsum.* κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην Phoen. I (643 D.). Hinc transfertur ad *sermonem frequentem et multorum celebratum ore.* ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος Oed. Col. 378. Brunckii codd. B. T., Vat. Farn. πληθύνων. Item ad *senectutem* s. annorum accrescentem multitudinem: ὁ πληθύων χρόνος Oed. Col. 934. Eadem in eisdem libris scripturae diversitas.

Πλῆκτρον pulsandi instrumentum qualecunque. *Remum* significat: πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. VI. 2 (151 D.). cf. Herod. I. 194. *Cuspidem hastae:* ἢ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον Ach. Am. III. 1 (164 D.). v. διχόστομος.

Πλήν. 1. Praepositio adverbiascens cum genitivo dicta, *praeter.* ποίου γε τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Phil. 439. πλὴν ἐμοῦ 533. Oed. R. 1415. ἐπείπερ ἡ γενναῖος — πλὴν τοῦ δαίμονος Oed. Col. 76. πλὴν τοῖν στυγεροῖν Ant. 144 an. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω πλὴν σοῦ Ai. 510. ἄριστον Ἀργείων — πλὴν Ἀχιλλέως 1320. μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν El. 896. τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε; 897. πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας Ter. V. 3 (515 D.). — 2. Magis adverbiascit, quando *praeterquam* significat. Ita vel cum *nomine* dicitur *participiove:* τί — μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; Phil. 100. οὐ δοθήσεται πλὴν σοί τε κἀμοί 764. θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις Oed. R. 118. πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι 119. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί 370. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν Oed. Col. 1163. οὐδ' ἂν εἷς φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα 1653. τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Ant. 236. οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλα Ai. 125., quam sententiam iterum posuit Sophocles inc. XXVII. 1, 2. (682 D.): ὡς οὐδέν ἐσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον El. 1208. οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν inc. XXVII. 2 (683 D.). οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Ai. 1217. — *Dicta adverbiorum similia* adhibito maxime nomine conficiuntur: νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν, πλὴν εἰς σέ Phil. 1042. πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος Oed. R. 1509. — Deinde cum *verbo finito* dicitur s. *tota* quadam *a se suspensa sententia.* πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων — ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Phil. 702 ch. πλὴν ὁ κύριος Θησεὺς παρέστω Oed. Col. 1639. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Trach. 41. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην El. 285. πλὴν ὅτι πέμπει μ' ἐκείνη 418. πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. V. 2 (424 D.). Denique cum *infinitivo:* εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν Phil. 283. πλήν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ 299. οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 998. τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Trach. 1162. οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω Oed. Col. 579.

θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν 958. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους φῦσαι Ant. 642. Formulam οὐδὲν ἄλλο πλὴν exemplis firmavit Dawes. Misc. Cr. p. 185.

Πλήρης plenus. 1. proprie. βωμοὶ — πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς Ant. 1004. πλῆρες ἄτης στέγος Ai. 300. Significantur enim pecudes mactatae, insaniae documenta. πλῆρες ἐκπιόντι (ἐκπιών τι v. ἐκπίνω) χρύσεον κέρας Pand. I. 1 (429 D.). γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης Inc. LXIII. 2 (727 D.). Item *superlativus* sic dictus. ὦ πληρέστατον αὔλιον λίπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ Phil. 1076 ch. antrum enim dicit gemitu vocis repleri solitum. — 2. Proxime abest a propria dictione, quod πλήρη μασχαλισμάτων *interfectorem* appellasse Sophocles fertur Troilo III. 8. (om. D.); testis Suidas v. ἐμασχαλίσθη. A corpore transfertur ad *animum refertum*: ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς Ant. 1039. *satiatum*: πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις Oed. Col. 782. — Tonum notavit Arcad. p. 117, 14., efficiturque is originationibus a veteribus creditis: v. Etym. M. p. 676, 52.

Πληρόω impleo. Proprie dictum *passivum* de luna: πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη inc. LVI. 6 (713 D.). Tralate significat *exsatiare*. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε Phil. 324. v. θυμός.

Πλήρωμα exstructio. πυρᾶς πλήρωμα Trach. 1203.

Πλησιάζω adsum. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν Oed. R. 91. *una versor.* ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους — ἐκμήνους χρόνους Oed. R. 1136.

Πλησίος propinquus; non dicitur nisi *de locis*. ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 757. Postrema verba Eustathius affert p. 723, 44. ὀλεῖται πλησία 759. παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί El. 630. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις Trach. 885. εἰ παροῦσα πλησία λεύσσεις 892. — οἱ δὲ πλήσιοι γύαι Oed. Col. 58. *loca circumsita* sunt. Brunckius ex non optimis codd. B. T. quorum hic Triclinianus est, αἱ δὲ πλησίον dedit. Sic procul dubio scribendum οὔτε πλησίοι πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή Ai. 1147. sic enim non modo codd. Lipss. et alii quidam minoris fidei cum schol. Rom., sed optimi Laur. a. Flor. Γ., quibus Laur. b. Flor. Θ. accedunt. — Adverbiascunt τοῦ πλησίον παρόντος El. 915. στῆθι πλησίον πατρὸς Trach. 1065. πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν Phil. 371. v. κυρέω. — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 19, 32.

Πλήσσω ferio. Proprie dictum de *vulnere*. τῆς ἀνδροφθόρου πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι Phil. 267. παίσαντές τε καὶ πληγέντες Ant. 172. ὁρῶμεν — φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Trach. 927. ὤμοι πέπληγμαι El. 1407. Aliter dictum παροιμία. ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ (V. 118 D.) λέγων· ἔτ' αὖ

** ὥσπερ ἁλιεὺς πληγεὶς * ἐν ὢν διδάσκαλος. Lacunosum locum explere ambiguum; clara sententia: *verberibus opus ad condocefaciendum stultum.* —. Transfertur ad *cladis* acceptae significationem. *ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί* Oed. Col. 611. ad *fractum morbo corpus: οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις* Ant. 813 an.

* *Πλοῖον navigium. ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ π λ ο ῖ ο ν σέλμασιν ναυτίλλεται* Ant. 713. Sic Hermannus coniecit pro *τὸ λοιπόν*, quod otiosum additamentum dicit. Fateor non admodum necessarium videri; sed illa emendatione non magis opus est.

Πλόκος cincinnus. οὗτος ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1158. Habet Eust. p. 649, 19.

Πλοῦς 1. *navigatio. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν* Phil. 304. *ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ* 463. *πλοῦν — ἐγγύθεν σκοπεῖν* 465. *τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* 548. *ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἐστι* 637. *γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής* 769. *προδούς μ' ἔοικε — τὸν πλοῦν στελεῖν* 899. — 2. *opportunitas navigandi*, cuius rationis radices monstrantur exemplo Phil. 637. *καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην* 1437 an. — 3. *iter maritimum*, *σ τ ό λ ο ς. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν* El. 631. *Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν* Ai. 1024.

Πλούσιος opulentus. πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου Oed. R. 455. *σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω* El. 353. Adsignificantur *regales* opes: *ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει* Oed. R. 1070.

Πλουτέω opulentus sum. πλούτει — κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα Ant. 1153. Affert Eust. p. 681, 5. 1606, 23.

Πλουτίζω dito. ὑφ' οὗ (λοιμοῦ) — Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται Oed. R. 30. Respicit Eust. p. 1194, 32.

Πλοῦτος opes, de *divitiis* solis dicitur: *μακροῦ πλούτου βάθει* Ai. 130. v. *βάθος. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά* Aload. IX. 6 (109 D.). *οἷς (ναύταις καὶ ἐμπόροις) οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν* Scyr. IV. 3 (499 D.). Haec cum valde dura sit verborum ratio *νέμων πλούτου χάριν ἀξίαν ἂν χάριν νείμειεν*, eum sensum tamen esse conveniat hunc: *mercatoribus pro aerumnis suis et periculis dii tribuendis divitiis idoneam mercedem persolvere non possunt*, emendandum censuerim *π λ ο ῦ τ ο ν. εἰ καὶ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον* inc. LVIII. 7, 3 (718 D.). *Opes* et *regales* quidem dicuntur. *ὦ πλοῦτε καὶ τυραννί* Oed. R. 380. *πλούτου τοῦ παρόντος* El. 638. et, quanquam paulo aliter dicta *πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένη* El. 948. *ζώῃς μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν* 1080 ch. Eust. p. 1083, 17. *πατρός, εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ* Ai. 483. Dubia significatione est *μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα*

νὺξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες Trach. 133 ch. Tralatum dicitur de eo, *cuius apud nos maximum constat pretium*, s. *cui plurimum tribuimus*. τίς δῆτ᾽ ἐμοὶ γένοιτ᾽ ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; τίς πλοῦτος Ai. 515. Tecmessa sibi parentibus domo gente orbae Aiacem omnium instar esse debere significat.

Πλούτων deus. αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν Πλούτωνά τ᾽ ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν Ant. 1185. Sed non *inferorum deum*, sed Plutum opum auctorem eo nomine dixit Sophoclis in Inacho bis, VI. 1. Πλούτωνος δ᾽ ἐπείςοδος et VI. 2 (utrumque apud Dind. est fr. 259.). τοιόνδ᾽ ἐμὸν Πλούτων᾽ ἀμεμφίας χάριν. Sic testis est schol. Ar. Plut. 727., ubi v. Hemsterhusium.

Πλώσιμος navigabilis. φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον Oed. Col. 669. Sic dicitur imagine a navigantibus sumpta iter Oedipi ex Attica per vim abducendi causa ingrediendum. Affert versum Suidas v. πλώσιμον.

Πλωτός natans. ἰχθύων πλωτῷ γένει inc. XXIII. 9 (678 D.).

Πνεῦμα flatus. 1. Proprie dictum de vento. πνεῦμα τοὐκ πρῴρας Phil. 635. οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ᾽ ἐναντιούμενον 639. ὀξυτόνου διὰ πνεύματος 1082 ch. τὰ πολλὰ πνεύματ᾽ ἴσχ᾽ ἐν Αὐλίδι El. 554. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ᾽ ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Trach. 145. tralatum illud ad tutam puerilis aetatis vitam, nullis quasi procellis vexari solitam; in quam sententiam confer τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου Ai. 555., quod eleganter explicuit Lobeckius. — δεινῶν ἄημα πνευμάτων Ai. 659. v. δεινός. Affert Suid. v. δεινόν, ἄημα πνευμάτων autem affert Eust. p. 732, 24. — Aliter dicitur proverbiali locutione ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον Ai. Locr. III (13 D.). De Colch. IV. 2. v. πνεύμων. 2. Figurate dicti vocabuli unum exemplum est πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Oed. Col. 618., quasi de *spirante animo benevolo et amoris pleno*: cf. Markl. ad Eur. Suppl. 553.

Πνεύμων pulmo; ut Latinum vocabulum plurali numero dicitur, et proprie quidem: ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διερροίζησεν Trach. 564. πλεύμονας, vulgaris attici sermonis forma, est in membr. Br. Aldina et Laur. a. a prima manu. Ceteri Brunckii codd. Vat. et Laur. a. a correctore πνεύμονας, quod iure praetulit Brunckius. — Tralate de *visceribus* dicitur ὡς — σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο Trach. 775. *ad viscera penetrabat*, prorsus ut ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας πνεύμονάς τε 1043. Priore loco λ membr. Br. Harl. Laur. b. Ald.; sed Par. Laur. a. c. ν; altero Harl. membr. edd. vett. πλεύμονας, Laur. a. πλεύμονος, colligandum cum insequente ἀρτηρίας, Tricl. πνεύμονος,

repertum post in Vat. et Ricc. et ν in Laur. a. supra scriptum; certe πνευμόνων sive πλευμόνων dici oportuit. ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή (ἔρως) inc. XXIII. 7 (678 D.). Ad animum significandum transfertur ib. v. 15.: Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων. Utrobique apud Stobaeum Floril. LXIII. 6. πλευμόνων legitur. Reddendum Sophocli ex Colch. VI. 2 (320 D.). ἐκπνέουσι π ν ε υ μ ό ν ω ν ἄπο ex certa emendatione Bergkii Comm. de fragmentis Soph. p. 16., pro πνευμάτων; dictum de ignivomis Aeetae tauris.

Πνέω spiro. Proprium est de *vento*, sed sic non dicitur. Traducta autem inde locutio τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. 2. (63 D.), de gravibus visis nocturnis cum ingruente tempestate comparatis. — ἰὼ πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Ant. 1132 ch. *igneorum*, quod affert Eustath. p. 515, 45. πνειόντων Brunckius contra librorum fidem et tragicorum usum, de quo docte expositum ab Hermanno. De sententia v. χοραγός. — *Vivi* significantur: πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Trach. 1150. Cod. Par. πλεόντων. Erf. πρὸς ἐμπνεόντων, offensus duabus praepositionibus. v. πρός. — *Ferox animi* dicitur: ὁρῶ μένος πνέουσαν El. 610. locutio permultis tractata, Abreschio ad Aesch. Eum. 843. Lobeck. ad Ai. p. 342. Intpp. Tryphiodori ap. Wernick. p. 400. Boeckh. Expl. Pind. p. 341. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 394. — Denique de *olentibus* usitatum est: v. Spanhem. ad Callim. h. Apoll. 38. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Synd. II. 3. (147 D.) quippe *matula*. Crebrior genitivi usus est.

Πνοή 1. *flatus.* ὕπνον δ' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή Phil. 19. δυςπνόοις — Θρῄσσαισιν πνοαῖς Ant. 585 ch. Respicit Eustathius δύςπνουν πνοήν p. 732, 28. — 2. *ventus.* ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν El. 427. aut defodere inferias aut abiiciendo ventis dare iubet, loquendi formula perusitata veteribus. Quanquam κρύψον est in zeugmate, id quod animum advertit schol. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 442 Lips. — 3. *halitus.* ἐκπικαὶ πνοαί El. 709. ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος Ant. 1223. αἷμα ἐξέπνευσε bene schol. Mirum non modo Aug. et Laur. b. sed optimum omnium Laur. a. ieiuna sententia scripturam ῥοήν exhibere.

Ποδᾶγός pedissequus. σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει Ant. 1181. Accentum generis Arcadius enotavit p. 88, 1.

Ποδαπός cuias. ποδαπόν; sc. ἄνδρα καθῆσθαί φασιν Oed. Col. 1162. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. V. 4 (403 D.). Hoc etiam in illis exemplis est, quae male intellecta iam antiquo tempore in suspicionem adduxere legem atticistarum a Phrynicho san-

citam, ποδαπός de gente et ortu, ποῖος de qualitate dici: de qua re exposuit Vir Summus ad Phryn. p. 56. — Verum schol. Dion. Thr. p. 872, 18. τῷ ποδαπὸς τὰ ἐθνικά, Ῥόδιος, Θρᾷξ, ἴσθ' ὅτι καὶ τὰ ποιότητος, λευκός, ξανθός, haec ex recentiorum consuetudine. Deinde pergit: Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. τῷ δὲ ποδαπός, ἀντὶ τοῦ ποῖος χρησάμενος ἀκριβολογεῖ, ποδαπὸν τὸ δῶρον κ. τ. λ. Falso de Sophocle; qui enim nunquam mare vidissent, remum ventilabrum esse putantes mirabundi interrogabant Ulixen adventantem, cuias et ubi terrarum tam mira instrumenti figura usitata esset. Sed grammaticum, etsi Sophoclem perperam intellexit, tamen emendatione iuvandum esse distinctio inepte post ἀκανθοπλῆγι posita ostendit. Scribe Σοφ. ἐν Ὀδ. ἀκανθοπλῆγι δὲ τῷ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖος οὐκ ἀκριβολογεῖ.

Ποδίζω compede vincio. κῶλον ποδισθεὶς (ἀνήρ) Acris. III. 2 (60 D.). Emendavimus haec v. δῆλος.

Ποδώκης pernix. θεῶν ποδώκεις βλάβαι Ant. 1091. — De tono v. schol. Il. β. 764.

Ποθεινός desideratus. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας Phil. 1431 an. ποθεινὸν ἐμοὶ coniungenda. ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν El. 1093.

Πόθεν unde. Proprie dicta haec: τίς τε καὶ πόθεν πάρει; Phil. 56. πόθεν πλέων; 244. πόθεν λαβὼν Oed. R. 1162. Ant. 397. Hoc loco πόθεν λαβὼν cum altera interrogatione τῷ τρόπῳ ita colligantur, ut interpungendum non sit, et recte virgulam delevit Herm.; plane ita τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν Trach. 420. σήμαιν' ὅτου τ' εἰ καὶ πόθεν Alet. IV. 2 (91 D.). Legitur apud Stob. Flor. LXXXVIII. 11. etiam χὠπόθεν, nec minus recte. — Tralatae dictionis haec sunt: τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Phil. 1081 m. Vulgo post μέλεος signo interrogandi distinguitur, intellecta nec elegantia formulae ἐλπὶς σιτονόμος, nec duplici interrogatione in unum coniuncta, quae res adhuc Erfurdtium movit ut ποθέν scriberet. πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; 1144 m. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον Ant. 498. πόθεν δ' ἂν εὕροις — ἀρῆξιν; El. 863. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; 1182. πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν —; Trach. 704. πόθεν πότ' ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; Dionys. I. 1 (182 D.). Horum quaedam, Phil. 1144. Ant. 498. El. 863. Trach. 704. responsum negans faciunt exspectari; qua de re pinguius quidam nescio quam negandi vim in πόθεν velut in ποῖ et πῶς animadvertere sibi visi sunt: v. Valck. ad Phoen. 1611. Monk. ad Alc. 94. Intpp. Greg. Cor. p. 144. — Semel καταχρηστικῶς; nonnullis

πόθεν pro ποῦ dici visum Trach. 1006 m.: πόθεν ἐστ', ὦ πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, de quo versu vel Schaeferus erravit Mel. Cr. p. 78. Sed nec Hermannum probaverim unde mihi auxilio adeste interpretatum, esse enim nullum. Non videtur de ope ferenda cogitare Sophocles; proprie dictum puto, unde estis, i. e. quorum hominum progenies, unde prosati, qui Graeci videmini quidem, sed beneficiorum gratiam non eam, quae Graecos decet, refertis.

Ποθέν aliunde. μή με λάθῃ προςπεσών ποθέν Phil. 156 ch. ἠνώγει ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν Oed. Col. 1595. λῴους φρένας — ἀμείψασθαί ποθεν Trach. 734. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; El. 1193. Ellipticam loquendi rationem monstrat ξίφος, εἴ ποθέν, ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε Phil. 1189 m.

Ποθέω desidero. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν Phil. 671. ποθοῦντι προὐφάνης Oed. Col. 1501. ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ Ant. 515. κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν Ai. 941. τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις, τόδε El. 4. ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ, ποθῶν δ' οὐκ ἄξιοῖ φανῆναι (Ὀρέστης) 166 m. ποθῶ τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου 1159. τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων οὐκ ἂν μεθεῖτο Trach. 195. Schol. et Erf. τὸ ποθούμενον interpretantur, quasi activum pro passivo dici possit, quia activa quaedam deponentis forma utuntur ex abundanti. Refutat hoc commentum et docte Herm.; τὸ ποθοῦν *desiderium* est *in populi animis regnans*, inde *populus ipse desiderio plenus*, cui vocabulo explicando adiicitur ἕκαστος θέλων ἐκμαθεῖν. — *Passivum:* τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα Trach. 629. ab Hercule scil. v. Hermann. Cod. Harl. ποθουμένα, quod noli cum Hermanno ποθοῦντα explicare, cum subaudiendum sit ἐστί, i. e. εἰ ποθεῖται τὰ ἐξ ἐμοῦ ἐκεῖθεν: bene enim sic τἀκεῖθεν ut τὰ νῦν pro νῦν dici potuit. — *Deponens media formae* est ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι Trach. 103 ch. Pluribus exemplis collatis defendit Eustathius p. 806, 37. hunc secutus Stephanus de Dial. Att. p. 65.

Πόθι ubi. καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει Trach. 98 ch. De structura dixit Pors. ad Hec. 1038. Laur. a. Flor. Iuntt. πόθι μοι πόθι μοι (Laur. a. Ald. altero loco πόθιμοι). Cod. Par. πόθι πόθι πόθι μοι παῖς.

Ποθί alicubi. τίς — τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι, πλαζόμενον λεύσσων ἀπύοι Ai. 870 ch. de ellipsi v. εἰ.

Πόθος desiderium. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο Phil. 597. ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει 642. οὔτοι βίου μοι — πόθος Oed. R. 518. πότερα πόθοισι (ἦλθες); Oed. Col. 334. i. e. πόθῳ. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις 1108. ὡς μάλιστ' ἄν, εἰ πόθῳ λάβοις 1675 m. sc. βαίης s. λάβοις.

v. Herm. πόθος καὶ κακῶν ἀφ' ἧν τις 1694 m. ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Trach. 107 ch. εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ 367. *amore*, velut ταύτης πόθῳ 431. et τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1132. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ i. e. ἐμόν Trach. 628. οὔ νιν — ἐςεῖδον ἄσμενος πόθῳ 752. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος El. 812. Selectiore propter pronominis possessivi dicendi rationem sunt τὠμῷ πόθῳ Oed. R. 969. *mei desiderio*, et πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; Oed. Col. 420. Doctius de hoc vocabulo egit Ilgen. Opusc. Philol. vol. I. p. 29. Accentum enotavit Etym. M. p. 678, 36. Arcad. p. 49, 9.

Ποῖ quo. Non confunduntur Sophocli πῇ et ποῖ, ne specie quidem, quod in ὅπῃ et ὅποι fit, nec, si recte introspexeris, ποῖ et ποῦ. 1. De *locis* dictum proprie ποῖ λέγεις; relatum ad ἐκεῖσε Phil. 803. ποῖ μεθῶ (σε) 805. ὅρα ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει 823 ch. ποῦ Flor. Γ. βήσει ut στήσει tralatam dictionem monstrant, sed adverbium propria uti censendum est verbo motus significanti additum, nisi adiiciatur vocabulum figuratae dictionis indicio, velut fit Phil. 884. Oed. Col. 167. ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων; Oed. R. 1308 an. ποῖ φύγω Oed. Col. 832. ἀλλὰ ποῖ φύγω; 1735 m. ποῖ μόλωμεν —; 1745 m. ποῖ γᾶς ἥκω Trach. 980 an. πῇ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις; 1002 m., quae voculae una compositae perspicue quid differant intelligi faciunt. ποῖ τις οὖν φύγῃ; ποῖ μολὼν μένω; Ai. 398. 399 m. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς; 985. Affert Suid. v. ποῖ falso explicans ποῦ. ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1269. βλέπει enim tralate dictum, ποῖ non est. Ceterum Tricl. ποῦ inepta sententia. ποῖ δ' ἐμπορεύει; El. 397. Flor. Γ. ποῦ, et consimili vitio ποῦ φέρεις τάδ' ἔμπυρα pro τῷ φέρεις, plane ut Ald. Iuntt. codd. Mosqu. Lipss. Mon. ποῖ φέρεις. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; 802. ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτή θ' ὁπλίζει —; 983. — 2. Transfertur ποῖ inprimis ad *cogitationem aliquo accidentem et relatam, dictaque aliquo pertinentia* significanda. ποῖ πότ' ἐξέβης λόγῳ; Phil. 884. λόγων Harl. quod coniectura assecutus Brunckius est ficta elegantiae specie captus, nec animadverterunt Erf. et Buttm. id minime ad sententiam aptum esse, quam talem constitui oportet: *quonam tendit oratio tua.* ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ Oed. Col. 167 an. ποῖ φρενῶν ἔλθω; 311. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω; El. 1165. οὐκ ἔχω τάλαινα, ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702., quod exemplum cum altero Phil. 823. interrogationem indirectam solum monstrat. — 3. Sed perperam ποῖ et ποῦ confundi credideris in his exemplis. Propria dictio, cuius rara exempla apud omnes scriptores sunt, σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον vel intelligi aliquid extrinsecus postulat. ποῖ γᾶς; Phil. 1195 ch. Proximum est πατέρα ματεύων, inde autem sumi oportet εἶ, *quonam abire patrem*

quaesituro animus est? ποῖ δῆτ' αὖθις ὧδ' ἐρῆμος — αἰῶνα τλάμον' ἕξω; Oed. Col. 1731 m. Non diceret Ismena, sed vel πῇ, *quanam via*, vel ποῦ, *ubi*, nisi dudum de quaerendo perfugio sollicita, ad quam rem iterum et saepius revolvuntur sorores v. 1735. 1745. — Transferuntur haec: ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; Oed. Col. 227 m. „*quorsum persolves* sic est dictum, ut significetur, quonam adducturus sit effectionem promissorum suorum chorus, ut rata sint.“ *Herm.* Male Musgr. *quomodo* interpretatur, id quod πῇ dici debuisse animadvertit quidem Schaeferus, sed in eo fallitur, quod ποῖ et πῇ idem significare genere solo diversa existimat. Ceterum B. Brunckii et Vat. ποῦ, idemque in T. Tricliniano supra scriptum. Eadem *finis attingendi* inest vis Oed. Col. 477. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; Olim Elmsl. corrigebat πῇ, post repudiavit, et recte quidem: „*reliqua vero quonam adducere me oportet.*“ *Herm.* ποῖ γὰρ μενεῖς ῥᾴθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; El. 946. ποῖ; ἐς τινὰ χρόνον. schol. et Suid. v. ποῖ ποτέ, quos Seidlerus sequitur ad Eur. Iph. Taur. 346., et exquisitior illa sententia: quanquam facilitate intelligendi altera commendatur ratio, ab Elmsleio (ad Iph. Taur. Markl. 358. in Mus. Cr. Cantabr. fasc. VI. p. 287.) et Hermanno l. c. probata, ut ποῖ βλέψασα coniungantur, cf. v. 983. Unum relinquitur οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; Oed. Col. 336., ad quae verba Ismene respondet εἰσ' οὖπέρ εἰσι. Brunckius ποῦ, idque in Laur. b. Vat. repertum, sed in illo κυρεῖν pro πονεῖν. Bothius olim et Spaldingius πόνων suadebant, non minore errore quam λόγων Brunckius Phil. 884. Sed nec Reisigium nec Hermannum probo illum ἔβησαν subaudientem, hunc *quo illi abierunt, ut non ipsi potius hunc laborem suspiciant* interpretantem; in huius enim ratione *non* particulam ubi apud Sophoclem quaeram, ambigo. Coniungo ποῖ πονεῖν, nec ἔβησαν sed εἰσὶν intelligo mente addi: *quousque aliis rebus indulserunt, illius ut rationem habere non possint.* — Haec satis accurate introspecta voculis πῇ et ποῖ etiam secundum aliorum scriptorum sermonem explicandis accommodari poterunt; certe apud Sophoclem dubitandi causa nulla, ut haerendum non sit in his, quae cum veteres doctores, velut Etym. Gud. p. 464, 41. Ammon. p. 112. 121., tum recentiores multi velut Elmsl. ad Iph. Taur. 358. Monk. ad Alcest. 874. Pors. et Schaef. ad Hec. 1062., hic etiam ad Oed. Col. 227. ad Phalar. Epp. p. 296. Lips. et in Passovii lex. v. ποῖ, denique Heindorf. ad Plat. Parm. p. 215. parum distincte disseruerunt.

Ποί proprie *alicubi.* ἢ μάθω μολοῦσά ποι Oed. Col. 26. Tralate: ὦ Ζεῦ — μή ποτ' εἰςίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι

Trach. 303. *quoquam*. „Optat Deianira, ut Iupiter nulli non suorum parcat." *Schaefer*. Cod. Harl. πη.

* *Ποιά pascuum*. 'Ιδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων Ai. 597 ch. πεδίον τὸ Τρωϊκὸν est. Haec librorum lectio (modo quod πόᾳ est in nonnullis, ut optimo Flor. Γ.) ad metrum non quadrat, etsi scholiastae convenit explicationibus. Locum in paucis Sophoclis desperatum Hermannus coniectura sic refingit 'Ιδαῖα μίμνω λειμῶνί ἄποινα; v. ἄποινα et λειμώνιος: felicissime nunc sanavit Vir Summus λειμῶνι ἔπαυλα μήλων corrigendo. Ceterum ποιά acui iubent Etym. M. p. 704, 59. Greg. Cor. p. 220. ποιά pro πόα Doricum dicens, Eust. p. 70, 34. coll. Reiz. de Acc. Incl. p. 121.

Ποίας n. pr. Ποίαντος υἱόν Phil. 5. ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης 263. Ποίαντος τέκνον 318. 459. ὦ παῖ Ποίαντος 329. τῷ Ποίαντος τόκῳ 1214. ὦ Ποίαντος παῖ 1245. παῖ Ποίαντος 1396 an. Ποίαντι πατρί 1416.

Ποιέω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* ποιῶ. Oed. R. 918. Flor. Γ. ποῶ. ποιεῖς Phil. 585. 742. Flor. Γ. Laur. a. ποεῖς. El. 614. Flor. Γ. Laur. a. ποεῖς. ποιεῖ Phil. 914. Flor. Γ. ποεῖ. Laur. a. ποεῖν. El. 311. Flor. Γ. ποεῖ. El. 613. Flor. Γ. ποεῖ, Laur. a. ποιεῖ, sed ι erasum. — ποιῶ *coni*. Ai. 1374. Laur. a. ποῶ et idem a correctore Flor. Θ. ποιῶσι Thyest. IV. 2 (237 D.). — ποιεῖν Phil. 407. Flor. Γ. ποεῖν. Phil. 937. με δρᾶν, quod sic praeferendum erit, Flor. Γ. Laur. a. Par. B. Vat. 998. Oed. R. 537. Oed. Col. 1022. 1041. 1513. Trach. 384. 389. 595. Laur. a. b. ποεῖν. El. 329. ποεῖν Flor. Γ. Δ. El. 377. Flor. Γ. ποεῖν, ut Eustathius p. 1326, 57. ποιούσῃ Ant. 72. — *futur*. ποιήσω Phil. 120. Laur. a. ποήσω. El. 1034. ποήσω Lips. b. Trach. 1239. ποιήσεις Oed. Col. 658. Ai. 1134. 1335. ποήσεις Laur. b. El. 1033. — *aor. coni*. ποιήσω El. 1268. ποιήσῃς Ai. 1348. ποίησον Oed. R. 543. ποιῆσαι Oed. Col. 1037. ποιήσας Ant. 321. — 2. *Passivi* nulla pars exstat praeter participium ποιουμένων Oed. Col. 116. ποιουμένοις El. 269. — 3. *Medii praesens* ποιοῦμαι Ant. 78. ποιεῖ Oed. Col. 590. ποιούμεθα Ant. 190. Ricc. ποιούμενοι. ποιοῦ Phil. 586. Ant. 543. ποιεῖσθε Oed. Col. 279. ποιεῖσθαι Phil. 548. Laur. a. ποεῖσθαι. Oed. R. 240. Oed. Col. 460. 1146. ποιούμενος Phil. 375. Oed. Col. 1287. El. 294. ποιουμένη Ant. 537. ποιούμενοι Phil. 495. Memorabile est ποῶ, ποεῖς in optimis libris Flor. Γ. Laur. a. tam crebro reperiri, quanquam non tam constans eius usus est, ut nimis diligentibus codicum cultoribus mutandae scripturae religio esse debeat. Sed ea scripturae, Doriensium potius quam Atheniensium propria putanda (v. Intpp. Greg. Cor. p. 72.), a nimia correctorum quorundam diligentia profecta videtur, οι ne in-

thesi corriperetur caventium; nec tamen ποῖος et τοιοῦτος quisquam aliter scribere aggressus est. Hermannus quam sententiam ποῶ Attico olim professus est praef. ad Hec. p. XXV. dudum abiecit. — II. *Usus.* 1. *Activi* duae potissimum significationes sunt, altera *faciendi* i. e. *exsequendi* et *perficiendi* quod constitueris tu vel alius, *efficiendi* altera. Prior haec exempla habet. ἴτω ποιήσω Phil. 120. ὅρα τι ποιεῖς 589. ὅτου τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; 742. ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 998. τοίγαρ ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι Trach. 1239. ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; Oed. R. 537. οἶσθ' ὡς ποίησον; 543. v. οἶδα. Aldus cum plerisque codd. ποιήσων, sed Florr., ut videtur, verum servarunt cum Suida v. οἶσθα. πῶς οὖν ποιήσεις; Oed. Col. 658. τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; 1022. μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι — ἀσθενεστέραν 1037. εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1041. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1513. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν Ant. 72. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ 321. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος Ai. 1134. τί ποτε ποιήσεις; 1335. ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσει 1348. μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ 1374. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ El. 311. τοιαῦτα — καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν 329. εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ 1033. καὶ μὴν ποιήσω 1034. τί μὴ ποιήσω; 1268. Adde tritam formulam τί χρὴ ποιεῖν; Phil. 937. Trach. 384. 389. 595. Eiusdem significationis *passivum* retinens est. ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων Oed. Col. 116. ὥςπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις El. 269. — Altera verbi vis pauciora ex Sophocle documenta sibi postulat. πανουργίας, ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν Phil. 407. τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ 914. ἦ σ' ἐγὼ — καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ El. 613. σὺ γὰρ ποιεῖς τοὔργον 614. *tu rei auctor es.* τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Trach. 740. λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν (sc. οἱ λόγοι) Thyest. IV. 2. Orta hinc locutio est ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ Oed. R. 918. *proficio.* — Relinquitur unum exemplum verbi cum duobus accusativis dicti, quod *aliquem aliqua re afficere* significat. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; El. 377. — 2. *Usus medii*, quod dicitur, *veri* duplex reperitur, alter, cum *nobis aliquid*, alter, cum *nostrum aliquid* aut facimus aut exsequimur. Illius rationis exemplum est οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος Phil. 375. *nihil* (mihi) *reliquum faciens.* Alterius plura. ὁ συν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 294. Sententiam Eustathius memorat p. 1072, 41. 1507, 32. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Phil. 548. οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι Oed. Col. 1146. Versum cum prioribus duobus apposuit Suidas v. βάρος. μηδ' ἃ μὴ 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς Ant. 543. Ab hac altera potestate illa exorta

est, qua aut *se alteri* aut *alterum sibi* quis *comitem addere* aut *eiusdem rei participem* dicitur. τὸν ἄνδρα — μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν κοινὸν ποιεῖσθαι Oed. R. 240. πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγὸν Oed. Col. 1287. τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 190. οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη 537. cf. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 556. — Sed veri medii vis in ea forma minime semper cernitur. Quippe *figuratae dictioni* constitutum *deponens* est aliquando. Nam *pendendi* vel *existimandi* significationem refert. τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι Phil. 496. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς Oed. Col. 279. Libri plerique μοίρας, Par. B. T. Vat. Farn. Tricl. μοῖραν, quod iure revocavit Schaef., cum Brunckius ὤραν scripsisset; de loquendi ratione ad sensum instituta disputavit Hermannus, quanquam quod comparat δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ totum dissimile est. τὸ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ Oed. Col. 590. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι Ant. 78. i. q. ἀτιμάζω sc. τὰ θεῶν ἔντιμα. Ex hoc versu locutionem enotavit Phrynichus App. Soph. p, 35, 3. Tralatum dicendi genus etiam haec duo exempla monstrant, a quo genere Graeci cum efficiendi exsequendi gignendi vim alienam esse viderent, qua erant iudicii elegantia, medio uti communiter decreverunt. ἐὰν — θέλητέ μου σὺν προστάταις σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς ἀλκὴν ποιεῖσθαι Oed. Col. 460. Cum nuntius dixisset σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον, Neoptolemus respondet ποιοῦ λέγων Phil. 586.

Ποιήεις pascuus. νάπει ποιάεντι Oed. Col. 156 ch.

Ποικίλλω tralate *varie et insidiose loquor.* ὡς ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι Trach. 1111. De Trach. 411. v. ποικίλος.

Ποικιλόμητις vario et versuto consilio. ποικιλομήτιδες ἆται Ter. IX. 1 (519 D.).

Ποικίλος varius i. e. variegatus cum forma tum colore. ποικίλῳ φάρει Ter. 525 D. (Br. non habet, repertum ap. Herod. π. μον. λέξ. p. 36, 23.). τὸ ποικιλώτατον ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. IV. 2. (464 D.) *favi melle pleni.* — Tralate *varius* i. e. *de versutia et insidiis suspectus.* κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Oed. Col. 766. Sic bene Brunckius scripsit. τί ποτε ποικίλας ἔχεις Trach. 411. Aldus et Brunckii membr. ποικίλλας', alii Brunckii codd. et Laur. a. ποικίλας', quae est vera scriptura ab antiquioris libri descriptore non recte intellecta. Ridiculi sunt, qui hoc non mutatum retinentes repente ad Deianiram converti Lichae sermonem velle videntur.

Ποικιλόστολος. ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα Phil. 343. Non κυανόπρωρος, μιλτοπάρῃος, περικαλλής Homerica vocabula respici videntur, sed νῆες ἐΰσσελμοι, πολύζυγοι, πολυκληῗδες.

Ποικιλῳδός implicata et dolosa canens. ἡ ποικιλῳδὸς Σφίγξ Oed. R. 130. Suid. v. ποικιλῳδός. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 662. Valck. ad Phoen. 50.

Ποικίλως varie, eisdem adsignificationibus, quae in ποικίλος et compositis insunt. ποικίλως αὐδωμένου Phil. 130. Affert Eust. p. 806, 54.

Ποιμαντήρ proprie *pastor*, sed *rectorem* significat ναῶν τε ποιμαντῆρσιν Naupl. V. 10 (379 D.). πημαντῆρσιν sueto vitio legebatur olim ap. Achill. Tat. Isag. ad Arat. Phaen. 1.

Ποιμήν pastor. ποιμὴν ἀγροβότας Phil. 214 ch. ποιμὴν γὰρ ἦσθα Oed. R. 1029. ποιμὴν ἄλλος 1040. — Tralatam dicendi rationem habet σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα Ai. 353 m. Aiax chorum nautarum alloquitur. Schol. τῶν ἐμὲ ποιμαινόντων καὶ θαλπόντων, inepte: non erant enim ulli, nec video, quomodo rem adeo diversam Hermannus cum illo, quod praecessit, μόνοι ἐμῶν φίλων contendere potuerit. Recte de Aiace *rege* dici intellexere Musgr. et Lobeck.; illi obiectum est, quod ἐπαρκεῖν cum genitivo dictum putaret, huic, proferri debuisse exempla participii articulo carentis pro substantivo dicti. Tamen Musgravii ratio sequenda erit. — Tonum docet Herod. π. μον. λέξ. p. 32, 6.

Ποίμνη armentum et *grex armentorum.* Singularis semel dictus. δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν Ai. 230 an. Scribendum ποίμνην, quanquam adversis, ut videtur, codd. — ποίμναις — ξυνειπόμην Oed. R. 1125. τί — ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτεις βάσιν; Ai. 42. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω 53. ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται 63. ἐν ποίμναις πίτνων 184 ch. 293., illo loco ποίμναισι Flor. Θ. Lips. a. b. Laur. a. Ricc. πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πίσειν 1240. ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει Polyx. I. 2 (468 D.).

Ποιμνίον armentum et *grex armentorum.* Deminutivi formam et accentum gerit, usu a primitivo ποίμνη non differt. ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς Oed. R. 761. ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν 1028. Hinc Eust. p. 1398, 41. ποίμναις ὀρείαις ἐπεστάτουν affert memoria deceptus. διπλοῖσι ποιμνίοις oppositum ἑνί 1135. *gregis* aperte prae se fert significationem. λείας — κατηναρισμένας — αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27. Suid. v. λείας et κατηναρισμένας.

Ποινή ultio. Ἄρτεμιν, τίνος ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι El. 554. Schol. ἕνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. Item λείπει ἡ διά.

Ποίνιμος ultorius (scio apud solum Tertullianum legi, sed unice aptum est). De re ultionem et vindictam spectante οἷς θεὸς — ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι El. 203 m. Affert Suidas v. ποινή. De diis vindictae auctoribus ποίνιμος Δίκη Trach. 605. ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες

Ai. 890. Affert Suid. v. ἴτε, et cum insequentibus v. ποινή. Cf. Boeckh. Not. Cr. in Pind. p. 444.

Ποῖος qualis. 1. *ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος;* Oed. R. 89. *κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν — εἶργε τοῦτ᾽ ἐξειδέναι;* 128. *ποῖος — λιμήν, ποῖος Κιθαιρών* 420. 421. *ποία ξύμμετρος προὔβη τύχη;* Ant. 383. Sic vulgo; sed iure secundum Reisigii coniecturam ex schol. Rom. petitam, quibuscum partim conspirat Laur. a. *τύχῃ* exhibens, dudum scribitur *ποίᾳ* et *τύχῃ*. *ποία πόλις ἂν τάδ᾽ ἐνέγκοι;* Aload. VII. 4 (105 D.). — *ποίου ἀνδρός* Ai. 1215. Oed. R. 102. *ποίας φροντίδος* El. 602. *ποίας πάτρας* Phil. 222. *ποίου γε τούτου πλὴν γ᾽ Ὀδυσσέως ἐρεῖς;* 441. *ποίας μερίμνης* Oed. R. 728. *ποίας γυναικός* 989. *κἀκ ποίας στέγης* 1164. *ποίας φανείσης — συναλλαγῆς* Oed. Col. 411. *πράγματος ποίου;* 1172. — *ποίῳ καθαρμῷ* Oed R. 99. *ποίῳ τρόπῳ* Oed. Col. 475. *ποίῳ* sc. *χρόνῳ* 587. *ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ᾽ ἀπειλήσας ἔχεις;* 821. *μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;* Ant. 768. *ποίῳ δὲ κἀπελύσατ᾽ ἐν φοναῖς τρόπῳ* 1298. *ποίῳ νόμῳ* El. 569. *ποίῳ;* i. e. *τινὶ ἀνδρί* 1341. — *ποίαν μ᾽ ἀνάστασιν δοκεῖς — ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;* Phil. 276. *πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς Ὀδυσσεὺς ἔπλει;* 568. *ποῖον μάθημα;* 906. *ποῖον ἐρεῖς τόδ᾽ ἔπος;* 1189 ch. *ἔπραξας ἔργον ποῖον —;* 1211. *τὸν ποῖον;* 1213. *ποῖον λόγον;* Oed. R. 359. *δέδρακε ποῖον ἔργον;* 559. *ποῖον τόδε;* 571. *ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;* 841. *ποίαν δύναμιν ὧδ᾽ ἔχει διπλῆν;* 938. *ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;* 1124. *ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;* 1129. *ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;* Oed. Col. 585. *ποῖον πάθος δείσαντας* 610. *ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν;* 832. *ποῖόν τινα;* 1165. *ποῖόν τι κινδύνευμα;* Ant. 42. *ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;* 912. *ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;* 1036. *ποῖον;* sc. *λόγον* Trach. 64. *ποῖον;* i. e. *τί* Ai. 734. *ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην —;* 409. *ποίαν δόκησιν;* 427. *ποῖον ὄμμα — δηλώσω πατρί —;* Ai. 457. *ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;* 991. *ποῖον εἴρηκας λόχον;* Epig. IV (198 D.). *τὸ ποῖον;* El. 661. Oed. R. 120. Oed. Col. 1704 m. — *ποίῳ;* Phil. 118. — *τὰ ποῖα ταῦτα;* Oed. R. 291. — *ποίων;* Oed. R. 1176. — *ποίοις ἐν ἀνθρώποισι;* Trach. 421. *ποίαις ἐνέγκαι μηχαναῖς — πέπλον* 771. *ποίαισι τόλμαις ταῖσδε* Ai. 46. *ποίοισι;* Oed. R. 437. *ὀμμάσιν ποίοις* 1371. *ποίοισι τούτοις* Oed. Col. 389. *τρόποισι ποίοις;* 469. — *ποίας ἡμέρας* El. 258. *τὰ ποῖα* sc. *μαντεῖα;* Trach. 78. *εἰς ποίους βροτούς;* Ai. 985. *ποίους;* 1301. *αὐλὰς ποίας* Phil. 153 ch. *ποῖ᾽ ἐκδακρῦσαι, ποῖ᾽ ἀποιμῶξαι κακά;* 278. *τὰ ποῖα ταῦτα;* Oed. R. 935. Oed. Col. 897. *ποίας — ὁμιλίας, ποίας ἑορτάς* 1489. — 2. De usu vocabuli praeter exempla notanda haec sunt. Raro *substantivum* est: El. 1340. Ai. 734. Utroque loco prorsus in *interrogativi τίς* dictionem invasit, cuius usus praeterea tertium exem-

plum est Oed. R. 437. Praeterea substantivi vice dicitur Oed. Col. 1417., et cum articulo Oed. Col. 1704. Oed. R. 120. El. 661. In El. 1341. ποίῳ interrogantis respondet alterius quaestioni οὐκ οἶσθ᾽ ὅτῳ μ᾽ ἔδωκας εἰς χεῖρας. Sed una aliquando sententia cum τίς colligatur, etiamsi non desciscit a vera natura sua: ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; Oed. R. 1124. Rectius enim τίς ibi pro ποῖος dici affirmaveris. Deinde sic aliquando interrogat, ut *neganti* sententiae quaestio aequari possit, quod si negatio in quaestione inest, *affirmanti*. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; Oed. R. 420. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ᾽ εἰς ὁμιλίας, ποίας δ᾽ ἑορτάς —; 1489. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; Ai. 991. cf. Elmsl. ad Oed. R. l. c. Talis quaestio aliquando est cum *irrisione refutantis vel coarguentis*. ποίαν δόκησιν; Trach. 427. Haec nuntius Licham mendacii convicturus respondet dicenti ταὐτὸ δ᾽ οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον, hac sententia: ληρεῖς δοκήσεις εἰπών. V. Heindorf. ad Plat. Euthyd. t. III. p. 365. Porro ἄλλως omitti videtur Oed. Col. 475. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ; v. Schaefer. ad Eur. Or. 467. — Sed dicitur aliquando ratione quadam a nostro more aliena. Solum enim positum *articulum* comitem adsciscit: τὸν ποῖον; Phil. 1213. τὸ ποῖον; Oed. R. 120. Oed. Col. 1704. τὰ ποῖα; Trach. 78., ut, si quando omittatur, quod fieri videmus Oed. Col. 1417., id a vulgato usu abhorrere videatur, v. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 79. Ita cum *articulo et demonstrativo* coniungitur τὰ ποῖα ταῦτα; Oed. R. 291. 935. Oed. Col. 897. At si cum *demonstrativo* solo aut *pronomine* τίς colligatur, elegans ea breviloquentia est ambage aliqua reddenda nobis. ποίου γε τούτου πλήν γ᾽ Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Phil. 439. i. e. οὗτος, περὶ οὗ λέγεις, ποῖός ἐστιν, εἰ μὴ Ὀδυσσεύς. ποῖος autem τίς τοιοῦτος una continet. πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς οὑδυσσεὺς ἔπλει; 568. ποῖον ἐρεῖς τόδ᾽ ἔπος; 1189. ποῖον τόδε; 571. ποίοισι τούτοις; Oed. Col. 389. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; Ant. 1036. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε Ai. 46. — ποῖόν τινα —; sc. μῦθον i. e. τίνα καὶ ποῖον τοῦτον Oed. Col. 1165. ποῖόν τι κινδύνευμα; Ant. 42. — In El. 845 ch. post τί φῄς; in libris vulgo additur αὐδᾷς δὲ ποῖον; Ien. Mosq. b. ποίαν, cum glossa in altero γνώμαν, in altero φωνήν. Haec indice versu antistrophico praeeunte Triclinio editores eiecerunt.

Πόκος *villus lanae*. οἰὸς εὐέρου πόκῳ Trach. 672. Correctum est πόκον, non necessaria res: v. ἀργής.

Πολεμέω tralate significatione *pugnandi* reperitur καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν Oed. Col. 191 an.

Πολέμιος *hostis*. ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε Phil. 1286. πολέμιον δυσμενῆ θ᾽ ἡγούμενος 1307. τούς γ᾽ αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους Ai. 1111.

ἢ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; 1112. πενίας γὰρ οὐδεὶς ἐστι μείζων πολέμιος inc. XXVI. 2 (681 D.). — *hostilis*. ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι Ai. 806. — *bellicus*. τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον Ai. 992. Teucer se ipsum dicit.

Πόλεμος bellum. πόλεμος οὐδὲν ἄνδρ᾽ ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν Phil. 434. ἐκ μὲν δὴ πολέμων Ant. 150 ch. ἀνόρεος πόλεμος Naupl. VII. 1 (384 D.). φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. III (498 D.). — Figurate dictum σᾷ δυςθύμῳ τίκτουσ᾽ αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους El. 212 an. *rixas* cum Aegistho et Clytaemnestra habitas. θυμῷ instrumenti casus est.

Πολεύω verso. Hominum genus dicitur Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται ἱππείῳ γένει πολεῦον Ant. 341. Vulgo πολεύων. Quod reponendum iudicaverat Stephanus, πολεῦον, Dresd. a. Triclinianus, et meliores fideiussores Laurr. tres praebent. Nam Vaticanus ipse quoque Triclinianam recensionem habet. πορεῦον Turn. pro var. lect. Illustrant Hesychii intpp. in v. Valck. Diatr. p. 246. a. Wyttenb. ad Plut. de disc. adul. et am. p. 52, B.

Πολιάς urbis tutrix Minervae cognomen. Ἀθάνα Πολιάς Phil. 134. Ven. πολλάς, Harl. Παλλάς.

Πολιός canus. πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας Ai. 621 ch. πολιαὶ — ματέρες Oed. R. 183 ch. πολιοῦ πέραν πόντου Ant. 334 ch. πολιᾶς πόντου θινὸς ἐφήμενος Phil. 1108 m. Nisi verisimile esset Homero legendo quasi innutritos poetas illud θῖν᾽ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς ante oculos habuisse, non protinus sequendos Hermannum l. c. et Lobeckium ad Ai. 7. putarem, hypallagen quandam epitheti rectius mari accommodandi inesse existimantes. *Canas* arenas dicere poetam minime dedecet.

Πόλις. De forma unus genitivus πόλεος memorabilis, metro expressus Ant. 162. Significatur 1. *urbs*, hominum sedes. πόλις δ᾽ ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει Oed. R. 4. Suid. v. πόλις et multi alii apud Herm. enumerati scriptores et grammatici eo versu utuntur. τίνας χώρους ἀφίγμεθ᾽, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν; Oed. Col. 2. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν, — πρόσω 15. πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις 108. οὔτ᾽ ἂν ἐξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι ποτ᾽ αὖθις 427., quod et secundae significationis exemplum habeas. οἵων ὑπ᾽ ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις 1017. φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 36. cf. Oed. Col. 427. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ Ant. 296. αὕτη πόλεις ὄλλυσιν 669. sc. ἡ ἀναρχία. φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1070. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1124 ch. Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτόν Trach. 74. Εὐρύτου πέρσας πόλιν 243. 747. κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει — βεβὼς ἦν 245. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν 258. καὶ πόλιν ἔπερσε 363. ὡς ταύτης πόθῳ πόλις

image
not
available

πόλις ἐμά 846 ch. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 862. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν 883 ch. δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν 917. καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ ἔδοξας εἶναι 921. σὺ — αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ 933. οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων 943. ὅς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει 953. hoc et *in urbe* et *inter cives* significare potest. μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν 1036. πόλιν δὲ πείσας 1300. οὐ γάρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις 1374. μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ 1419. καὶ σὲ — θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν 1505 ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει 1515. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις — ῥᾳδίως καθύβρισαν 1531. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν — ; Ant. 7. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει; 44. τὰ μὲν δὴ πόλεος — θεοὶ — ὤρθωσαν πάλιν 162. ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν 167. ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν 178. τήνδ' αὔξω πόλιν 191. Ἐτεοκλέα — ὅς πόλεως ὑπερμαχῶν ὄλωλε 194. τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα 203. ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει 209. τὸν τῇδε δύσνουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει 212. ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες — ἐῤῥόθουν ἐμοί 289. πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην 652. ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει 653. φανεῖται κἂν πόλει δίκαιος ὤν 658. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν 662. τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις 689. πόλις γὰρ ἡμῖν ἅ με χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 730. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός 733. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; 734. ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις 772. ὦ πόλις, ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες 834 m. de *urbe* haec dici putare, cum statim sequatur Θήβας εὐαρμάτου ἄλσος, minime verum videtur. δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν 981. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις 1002. Agitur de piaculo, conferrique potest ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος πόλις ἐπὶ νόσου 1129 ch. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1045. μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν 1081. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα El. 1405 ch. πόλις δὲ δούλη Trach. 282. οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν Ai. 1052. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν πεσεῖν 1062. ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι; Aload. VII. 4 (105 D.). αἱμόῤῥυτον κούρειον ἠρέθη πόλει Andromed. V. 1 (132 D.). ὅπου — νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ κρείσσονα Eriph. III. 2 (204 D.). οἱ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. III. 1 (606 D.). κωτίλος δ' ἀνὴρ — κηδεύει πόλιν ib. 4. σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. XIX. 1, 2 (674 D.). — Hinc est quod aliquando *numerum* et *multitudinem civium* significat. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται Oed. R. 179 ch. — Latius significat *patriae* et *agrorum* adsignificatione indita. ω πόλις, ὦ πόλις πατρία Phil. 1198 m. ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν Oed. Col. 1530. *urbem et*

terram Atticam, ad quod posterius accuratius accomodatur ἕδρας. — 4. Prima significatione contra positum πόλις habet *domus* notionem Ant. 296. 669. 1232. Altera *στρατόν* Phil. 386. Ai. 1052.; *γενεάν* El. 1405.; *τὰ οἰκεῖα* s. *res domesticas* et *familiares* Ant. 658.; *singulorum hominum* appellationes Oed. R. 64. 312. 521. 850. Oed. Col. 309. 564. 619. 1419. — Articulum huic nomini, etiamsi de certa certorum civitate dicatur, longe crebrius non addi, cum prosae orationis mos desideret, in v. ὁ ἡ τό vidimus.

Πόλισμα urbs. ἐλθὼν — πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα Phil. 1410. — *civitas*. ὁ γάρ ξένος σὲ καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών Oed. Col. 1492 ch.

Πολίτης civis. ἄνδρες πολῖται Oed. R. 513. Oed. Col. 1575. ὦ γᾶς πατρίας πολῖται Ant. 800 m. τίνος πολιτῶν τῶνδε Oed. R. 1164. ζήλῳ πολιτῶν 1526. sententia perambigua: v. ζῆλος. γῇ τῇδε καὶ πολίταις Oed. Col. 1097. βίᾳ πολιτῶν δρᾶν Ant. 79. οὔτε — βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον 898. — De tono v. ἀλήτης.

Πολῖτις civis. ὦ πολίτιδες El. 1218. — De tono v. Etym. M. p. 595, 37. Arcad. p. 35, 27. ubi vitiose πολίτις scriptum.

Πολλάκις saepe. καί σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην Phil. 1008. graviores enim dirae iteratae. οὐ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου 1442 an. πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα Oed. R. 1275. olim nimis tetrum Hermanno visum est Oedipum iterato ictu oculos ferire. ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν Ant. 222. ἦ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 503. οὐ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί 1248. εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας — προὔπεμπες 1143. τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται Ach. Am. l. 9 (162 D.). πολλάκις — ἔβλεψα Ter. VII. 1 (517 D.). — Formam πολλάκι semel versu expressam vidimus Phil. 1442 an., ibi Flor. Γ. πολλάκις. — De tono tralaticia monet Etym. M. p. 169, 28.

Πολλαχῇ multifariam. καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός Oed. Col. 1622.

Πολυάρματος curribus dives. τᾷ πολυαρμάτῳ — Θήβᾳ Ant. 149 ch.

Πόλυβος n. pr. πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος Oed. R. 774 ὁ πρέσβυς Πόλυβος 941. ἦ τέθνηκε Πόλυβος; 943. κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος 972. Μερόπης — Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει 1016. οὐ γάρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. ὦ Πόλυβε 1394. — τῷ Πολύβου Oed. R. 490 ch. πατέρα κατακτανεῖν Πόλυβον 827. οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα 956.

Πολύγλωσσος multilinguis. πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυὸς Trach. 1158. de quercu Dodonaea varia variis oracula edente. σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ El. 631. de invidiosa vociferatione. εἰ τήνδ᾽ ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς 788. Illo Trachiniarum versu utitur Eust. p. 335, 44. 1057, 42. Eudocia in Violeto p. 127.

Πολύδωρος n. pr. τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ τοῦ πρόσθε Κάδμου Oed. R. 267. Utitur his Eust. p. 172, 28. 601, 34.

Πολύζηλος multum amatus. τὸν πολύζηλον πόσιν Trach. 184. — *variis studiis plenus.* τῷ πολυζήλῳ βίῳ Oed. R. 381. Sententiam Stobaeo relatam Serm. XLIX. 10. et Suidae v. πλεονεξία et πολύζηλος, primus demum recte Hermannus intellexit.

* *Πολύθετος* v. πολύθυτος.

Πολύθυτος multum immolando celeber. πολυθύτους τεύχειν σφαγάς Trach. 753. πολυθέτους Brunckii membr. Harl.

Πολύϊδος n. pr. Πολυΐδου τοῦ μάντεως Polyid. I. 1 (462 a. D.). Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου ib. 2. τῷ Κοιράνου emendavimus ego et Bergkius, v. Κοίρανος. Cetera sic legebantur in Etym. Ms. Valckenaii Diatr. p. 200. In Etym. M. p. 681, 24. illo loco Πολύϊδος, hoc Πολυείδῳ, quae scriptura vitii manifesta est. Corruptissime scriptum utrumque in Gudiano.

Πολύκερως multicornis. πολύκερων φόνον Ai. 55. *multorum armentorum caedes* dicitur.

Πολύκοινος multis, quin omnibus, *communis:* τὸν πολύκοινον Ἅιδαν Ai. 1172 ch. Sed plane singulari modo πολύκοινον Ἀμφιτρίταν dixit in Hydroph. II. (597 D.), si fides schol. Ant. 1. scribenti: τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν πολύκοινον Ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Hesychius idem affert v. κοινόν.

Πολυκτήμων opulentus, princeps. ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες Ant. 835 m.

Πολύκωπος multis remis instructus πολύκωπον ὄχημα ναός Trach. 653 ch.

Πολυμήχανος artibus et fraude plenus. πολυμηχάνου ἀνδρός Phil. 1120 m. *Solertem* interpretari non convenit invidiose Philoctetae dictum de Ulixis fraudibus.

Πολύμοχθος aerumnosus. ὦ πολύμοχθ᾽ ἀλᾶτα Oed. Col. 162 ch. τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω 1233 ch. librorum scriptura est mire sane explicata scholiastae τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη, quasi πολύμοχθος ἔξω idem quod ἔξω πολλῶν μόχθων significare possit. Valde blanditur facillima Hermanni emendatio πολὺ μόχθος, v. πλάζω. Sed

nescio an verum Reisigius viderit, explicans τίς πολύμοχθος ἐπλάγχθη ἔξω sc. τοῦ πολύμοχθος εἶναι, quod alteroqui non aptis aliis abundantiae et prolepseos exemplis firmare studet; sed eo commendari videtur aliquatenus, quod, cum τίς πολύμοχθος sit τίς τῶν πολυμόχθων βροτῶν, illud ἔξω πλαγχθῆναι desciscere s. eximi de communi mortalium sorte significare possit.

Πολυνείκης n. pr. De recte flectendo vocabulo Herodianus Hermanni praecipit, p. 306. XI. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε Oed. Col. 1255. Πολυνείκης ἀρθεὶς — ὑπερέπτα Ant. 110 an. Πολύνεικες Oed. Col. 1399. 1416. Ant. 893. Πολυνείκους νέκυν Ant. 26. νηλεὶς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους 1174. — τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη Oed. Col. 376. Aldus, ut Brunckii membr. Laur. a. b. Ricc. a. b., ut dedimus; ceteri libri Πολυνείκην. Formam illam magis atticam exemplis firmavit Elmsleius. Ceterum locus ab antiquis grammaticis litera χ notatus est, quod natu maiorem Polynicen Sophocles, alii contra tradiderint. τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω Ant. 198. Sic Aldus et codd. omnes, nec mutandum.

Πολύξεστος *multum politus*. Inprimis Homerico nomine dictum ἐν πύλαισι πολυξέστοις Oed. Col. 1566 ch. de porta Orci. Insolens Hermannus vocat, cum ad eum perveniatur *per speluncas saxis structas asperis pendentibus*. Has Homerus ignorat, deos pariter omnes in domibus regie structis habitare ratus. Elegans est, sed nihil amplius, Musgr. coniectura πολυξένοις.

Πολύπλαγκτος *multivagus*. ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπίς Ant 611 ch. cod. Vat. πολύπλακτος: cf. Dorvill. ad Char. p. 604. Et *varie vagantem* et quasi *oberrantem*, et *in vagos varie errores adducentem spem* intelligas licet. Hoc modo scholiastae intellexere, quorum alter οὐδὲν περὶ τῶν μελλόντων ἐπίστανται οἱ ἄνθρωποι, alter brevius et melius ἡ πολλοὺς πλανῶσα. Consimilis illi dubitatio de Aiacis loco nascitur v. 1165. ch.: τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός —; Schol. vet.: ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ἐμοὶ πόνους παρασκευάζων, τουτέστι τῶν κατὰ τὸν πόλεμον μόχθων. πολυπλάγκτων, καθὸ πολλὰ πλανώμεθα ἐν ἀλλοδαπῇ. Schol. Pal. brevius et obscurius: ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυστρόφων ἐτῶν. Hic igitur de ἐνιαυτοῖς περιτελλομένοις cogitasse videtur. Melius ille, ut tamen πολύπλαγκτα ἔτη non dicantur transitive, sed *errorum s. oberrationis pleni*.

Πολυπληθία *multitudo*. πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ Tyr. XI. 1 (583 D.). Parum venuste πολλῶν πολυπληθία.

Πολύπονος *laboris* (aerumnae) *plenus*. μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά Phil. 766. arcus Herculis; cur ille Herculi et Philoctetae ipsi,

quanquam de causa non plane eadem, πολύπονος fuerit, contra Iacobum Qu. Soph. vol. I. p. 311. exposuerunt Wunderus Advers. p. 13. et Hermannus l. c. τίς ὁ πολύπονος ἄγει; Oed. Col. 205 ch. πολυπόνων Ἀχαιῶν Ai. 624 ch. τὸ βιότου πολύπονον Trach. 118 ch. Verborum rationem Hermannus exposuit. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 495 ch. *infortunii* Pelopidarum *causa*. Valckenarius olim secundum nescio cuius apud Eust. p. 184, 1. narrationem πολύποινος coniecit: v. Hermann. πολύπονος αἰκία El. 515 ch. illud infortunium in de prosatum dicitur. Utroque loco Triclinius ignorantia metri πολίπονος scripsit. — De El. 1267. v. πολύστονος.

Πολύπους et *πουλύπους*. Adiectivum *multipes* de ultione divina repente et ut evadere nequeas ingruente: ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ — Ἐρινύς El. 479 ch. — Substantive animal *polypus*: πουλύποδος ὅπως Iphig. II. 1 (289 D.). De sententia exposuit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 216. Lips.

Πολύῤῥαφος *multum* i. e. firmiter *consutus*. πολυῤῥάφου πόρπακος Ai. 572. Affert cum prioribus Suidas v. Εὐρύσακες et πόρπαξ.

Πολύῤῥυτος *abunde fusus*. πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες El. 1410 ch. Flor. Δ. πολύῤῥητον.

Πολύς. Inprimis *multum* significat, ut tamen singulari numero dicto vocabulo magis aliquando conveniat *magnus*: et vel *adiective* vel *substantive* vel *adverbialiter* dicitur.

I. *Adiective* dictum. 1. *positivo* gradu. δυςχέρεια μὲν πολλή Phil. 472. πολὺ πέλαγος 631. i. e. *latum*. πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη 909. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει Oed. Col. 160 ch. πολλή 'στ' ἀνάγκη 294. Trach. 294. πολλή γ' ἀνάγκη El. 301. πολλή τ' ἀνάγκη vitiose multi codd. ἡ μάτην πολλὴ βοή Ant. 1237. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ El. 1499. πολὺς ὄχλος Trach. 424. πολὺς χρόνος Ai. 1381. πολὺς — Φρὺξ τρίγωνος Mys. IV. 1 (361 D.). ἡ πολλὴ ζόη Scyr. V. 1. (500 D.) *multa* i. e. *longa* vita. πολὺς πηλός inc. CV. 141 (928 D.). — ἐκ πολλοῦ σάλου Phil. 271. λόγου πολλοῦ καλῶς λεχθέντος Trach. 289. πολλῆς ἀνοίας El. 1043. τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 732. οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ 1091. — πολλῷ στόλῳ Phil. 543. Trach. 496. πολλῷ ῥεύματι Ant. 129 an. πολλῷ σάλῳ 163. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ Trach. 192. χρόνῳ πολλῷ 227. ἐν πολλῷ στρατῷ 792. — πολλὴν εὐμάρειαν Phil. 284. οὐ πολὺν χρόνον 348. πολὺ παρὰ πόδα κράτος 827 ch. πολλὴν στόμωσιν Oed. Col. 799. τὸν πολὺν πόνον 1670 m. ὄκνον πολύν Ant. 243. πολλὴν χάριν 331. πολὺν γέλων 643. γέλων πολύν Ai. 296. πολὺν γέλωτα 375. 938. πολλὴν ὕλην Trach. 1185. πολλὸν δ' ἄρσεν' — ἔλαιον 1186. πολύν, πολύν με δαρόν τε δή — χρόνον Ai. 409 m. τὴν πολλὴν βοὴν 1128.

πολὺν ἀγῶνα Acris. XI. 1 (68 D.). πολλὴν γλῶσσαν inc. XIV. 3 (668 D.). τὸν πολὺν χρόνον XXXVIII. 1 (696 D.). — plur. πολλὰ ἔπη Oed. Col. 304. πολλαὶ δ' ἀπειλαί 664. τὰ πολλὰ ῥήματα 1283. τὰ πολλὰ — βέλη 1510. πολλὰ τὰ δεινά (ἐστί) Ant. 332. τὰ πολλὰ κτερίσματα El. 919. πολλαὶ — νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι 1357. — πολλῶν δυσοίστων πόνων Phil. 506 ch. πολλῶν μηνῶν 713 ch. πρὸ πολλῶν ἀσπίδων Oed. Col. 1520. πολλῶν — πημάτων ἱκνουμένων 1561 ch. πολλῶν μεθ' ὅπλων Ant. 115. πολλῶν ἁρμανηλατῶν μέτα El. 690. πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τ' (ἀχέων) 841 m. πολλῶν καλῶν 907. inc. XX. 1. (675 D.), quod et substantive dictum potest esse. ἐκ πολλῶν πόνων 1348. πολλῶν παρόντων μαρτύρων Trach. 351. πολλῶν ἐτῶν Ai. 503. πολλῶν ῥημάτων Aload. V. 1 (103 D.). πολλῶν χαλίνων ἔργον οἰάκων τε inc. LV (712 D.). τῶν πολλῶν καλῶν LVIII. 7, 1. — πολέων κτεάνων Tham. V. 1 (230 D.). — σὺν κακοῖς πολλοῖς Phil. 1010. πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν Oed. Col. 351. ἐν πολλοῖσιν κακοῖς Ant. 459. τοῖς πολλοῖσιν — κριταῖς Ai. 1222. πολλοῖσι θρήνοις El. 255. κακοῖς πολλοῖς 590. πολλοῖς ἄλγεσιν 1178. — πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γε Phil. 579. πολλὰς δ' ὁδοὺς Oed. R. 67. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας 750. τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά Oed. Col. 88. πολλὰ δὴ μάτην ἔπη — κατηπείλησαν 664. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις Ant. 225. σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία 672. μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν 1051. πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδάς, πολλὰς δ' ἀντήρεις — στέρνων πλαγάς El. 88 an. τὰ πολλὰ πνεύματα 554. πολλὰ — πανδάκρυτ' ὀδύρματα Trach. 49. πολλὰ κύματα 112 ch. πάθη — πολλ' ἐκλαυσάμην 152. πολλοὺς ἀγῶνας 158. πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ 1267 an. πολλὰ — κακά Ai. 1116. ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη 1251. πολλ' ἔχει σιγὴ καλά Aload. IV. (102 D.); certe rectius explicabitur καλὰ καὶ ταῦτα πολλά, quam πολλὰ καὶ ταῦτα καλά, quod idem etiam in κακά verum esse credo. πολλὰ σοφά Alet. II (89 D.). inc. VII. 3 (658 D.).

2. *Comparativus* gradus. ὅτ' οὐδὲν ἦν — πλέον Ant. 268. cf. Valck. Diatr. p. 150. τοῦ πλέονος μέρους Oed. Col. 1213 ch. πλείων χρόνος Ant. 74. — τὸν πλείω χρόνον Trach. 728. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 356. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον 863. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε Phil. 592. οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον Oed. R. 37. ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου 75. v. πέρα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος 93. πλέον φέρεται 501 ch. τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μοί σου μέτεστιν ἡμέρας 574. εἴτε μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1141. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1613. — plur. πλείοσιν λόγοις El. 1345. τούτοις τε καὶ σοφωτέροις ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι 1363. — εἴ τις δύο ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται Trach. 490.

πλείους κήρυκας Ai. 1094. *κἀν ἂν λάβοις τὰ πλείονα* Oed. Col. 800. *πλείω κακά* Ant. 918.

3. *Superlativus* gradus. *πλεῖστον εὐκλείας γέρας* Phil. 476. i. q. *μέγιστον*. *πλείστη βλάβη* Ant. 1038. — *τὸν μὲν πλεῖστον χρόνον* Trach. 247. Ai. 304. *ἀριθμὸν πλεῖστον* Ant. 885. — *plur. χἀτέρας πλείστας* Trach. 460. *χὤς τις πλεῖστ' ἀνὴρ — ἤθλησα κινδυνεύματα* Oed. Col. 569.

II. *Substantive* dictum 1. *positivo* gradu. *πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω* El. 210 an. Unum hoc exemplum singularis numeri reperio. — *πολλοὶ συνεξήκουον* Trach. 370. *πολλοὶ γὰρ — οἵ φράσουσί μοι* 456. *ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι* Ai. 1338. *πολλὰ γὰρ τάδε — γένοιτ' ἂν* Phil. 305., neque enim adverbiascit *πολλά*, cum non de eo agatur, quod *saepe* fiat, sed de *multis* et *variis* vicissitudinibus sortis humanae. *μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι* Oed. R. 767. *ne nimia dixerim*. *πολλοὶ γὰρ — μητρὶ ξυνευνάσθησαν* 981. *τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα* Ai. Locr. IV. 6. (14 D.), quanquam subiecti notionem etiam in *καλῶς εἰρημένοις* quaeri licet. *τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν* Acris. VI. 1 (63 D.). *πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυςσεβεῖς ἐμοί* Niptr. IV. 2 (408 D.). Possit hoc etiam adiective dictum videri. — *πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν* El. 787. *ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προςεῦρον πιστόν* 1343. *καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο* Phil. 643. *εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς* 1128 ch. *ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν* Oed. R. 874 ch. *πολλῶν ἀκούων* Oed. Col. 557. *πολλῶν ἐν πολυπληθίᾳ* Tyr. XI. 1 (583 D.). — *ἐν πολλοῖσι παῦρα — λέγω* El. 678. *πολλοῖσιν ἀστῶν* Trach. 422. *πολλοῖσιν οἰκτρόν* 1060. *τοῖς πολλοῖσι — βροτῶν* Ai. 667. *οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἴς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος* Oed. R. 845. *πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν* Ant. 612 ch. *μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα* Tyr. XIII. 1 (585 D.). i. e. *ἐν πολλοῖς*. *σκαιοῖσι πολλοῖς* inc. VIII. (660 D.), quod et adiective dictum putes. — *πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας* El. 510. *πόλλ' ἄγαν λέγειν* 613. *πόλλ' ἀντιφωνεῖς* 1493. *πολλὰ παθόν* 1500 an. *ὃς αὐτὸν πολλὰ μὲν λόγοις ἐπεῤῥόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί* Trach. 262. *πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν* 786. *πόλλ' ἀναστένων* 935. *πολλὰ καθαίρων* 1008 m. *ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ — μοχθήσας ἐγώ* 1035. *πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς* Ai. 589. *ἢ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι* 1397 an. *πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη* Phil. 1036. *ἴστε πολλά μέν με δακρύσαντα δή* Oed. R. 66. *ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν* 120. *πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων* 591. *πόλλ' ἀνέρεσθαι, πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι* 1304 an. *σφῶν πόλλ' ἂν παρῄνουν* 1512. *χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια* Oed. Col. 812. *ὧδ' ἐπαινῶν πολλά* 1009. i. q. *πολλοὺς ἐπαίνους λέγων*. *ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω* 1217 m. *πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ* 1512. *καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός* 1622. *ψυχὴ γὰρ ηὔδα*

πολλά μοι μυθουμένη Ant. 227. τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν 707. πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν Aload. VI (104 D.). τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. III. 3 (om. D.). πολλά σε ζηλῶ βίου Ter. VI. 1 (516 D.). πολλὰ βίου recte coniunguntur. πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. IX (581 D.). πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι Phthiot. II. 1 (622 D.). ἐλπὶς γάρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν inc. XXIX (687 D.).

2. *Comparativus* gradus. πρὶν ἄν τί δράσῃς ἢ τι κερδάνῃς πλέον Ai. 107. εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς Phil. 807. μὴ — ἱστόρει πλέον Oed. R. 1165. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1189 ch. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος Oed. Col. 1221 ch. τί δὲ — προςθείμην πλέον Ant. 40. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Eriph. VIII. 2 (209 D.). γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν inc. XXI (676 D.). — *plur.* πλειόνων μέτα Oed. R. 247. πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα El. 418. μή νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείονα Phil. 572. πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν Oed. Col. 36. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἄν Ant. 313. μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυςφημίας Hel. VI. 2 (185 D.).

3. *Superlativus* gradus. τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου inc. XXXIII (691 D.). — *plur.* οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή El. 359. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον 724., qui accusativus obiecti est, εὐλογεῖν enim τινά τι non minus recte dicitur, quam λέγειν τινά τι. τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν inc. LXVI. 2 (732 D.).

III. *Casus adverbiascentes et dicta adverbialiter.*

1. *Positivi* gradus a *dativo singularis* deflexum πολλῷ, *multo.* πολλῷ γε μᾶλλον Oed. R. 1159. πολλῷ sc. ἄμεινον Oed. Col. 796. πολλῷ πρῶτον Ant. 1327 an. — Ab *accusativo* πολύ et πολλόν eadem vi praedita. πολὺ δεύτερον Oed. Col. 1230 ch. *longe secundum* i. e. ceteris multo anteferendum. πολλὸν ἐχθίων ἔσει Ant. 86. Sed frequentius πολύ significat *multum.* μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ Oed. R. 743. τίς πλάγχθη πολὺ μόχθος ἔξω Oed. Col. 1233 ch., si vera Hermanni emendatio, de qua re dubitari posse in v. πολύμοχθος significavimus. φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολύ Ant. 716. ἐς Δίκας βάθρον προςέπεσες — πολύ 848 ch. *graviter.* νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ Ai. 1336. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ 1361. — Ab *accusativo plurali* πολλά deflexum, quod aliquando *multum* significat. πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη Oed. Col. 349. Usitatius est *in multis* significari. ὦ πόλλ' ἐγὼ μόχθηρος Phil. 254. ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ Ant. 501. πίπτουσι — βροτῶν χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχρὰ 1033. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη — βροτούς El. 407. ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς 565. ad utrumque participium referendum

πολλά, quod etiam *multum* s. *graviter* significare possit. Sed et de *rebus crebro factis* dicitur. *πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις ἔστελλον* Phil. 492. *πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον* 1444 an. *αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς* Oed. Col. 1510. *νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ* Trach. 541. *πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν* 786. *ὡς θυτὴρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω* 1182. *ὃν πολλὰ δή με σοι τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω* El. 593. *ἥ σε πολλὰ δὴ ἀφ᾽ ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί* 1369. Horum partem a verbis suspensum *πολλά* monstrantem facile ad obiectivi casus notionem revocari posse video; nec adverbium esse sed adverbio simile aio. — *Praepositione* adhibita *ἐς πολλά* idem quod *πολλά*, *multifariam* significat. *ὧν ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω* Trach. 1233.

2. *Comparativi* gradus *πλεῖον* et frequentius illo *πλέον* *magis* significat, velut etiam Latine *plus* et *magis*, nisi adiectivis additum hoc sit, confunduntur. *ἐκτετίμηνται πλέον* El. 64. *πασᾶν κεῖνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ᾽ ἐχθίστα δή μοι* 194 m. *ὥστε μή τιν᾽ εἰσιδὼν στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον* Trach. 574. *μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον* 1054. *εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις* Ai. 129. *τόνδε κοσμῆσαι πλέον* 1082. *ἵν᾽ ὀργίζῃ πλέον* Oed. R. 364. *οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον* 446. *ἡ δ᾽ οἴκοι (πόλις) πλέον δίκῃ σέβοιτ᾽ ἂν* Oed. Col. 763. *φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια — νικᾶν ἐπ᾽ αἰσχροῖς — πλέον* Epig. I. 2 (194 D.). *οὐκ ἂν πλέον τέρψειας* inc. XLIV. 2 (706 D.). *Potius* videtur interpretandum in his exemplis. *ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν᾽ ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;* El. 533. *οὐ λόγοις τιμώμεν᾽, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον* Oed. Col. 63. v. *συνουσίαι*. Apud Suidam v. *ξυνουσία* scriptum *πλέω*. *πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι* inc. LXXXI. 2 (754 D.). — Adhibita *praepositione* dicitur *ἐπὶ πλεῖω* *magis*. *μηδ᾽ ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε* Oed. Col. 1774. cf. Schaef. ad Bos. Ell. p. 552. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 93, b. Sicut enim *ἐπὶ πλεῖστα* pro *πλεῖστα* solo dici solet, ita bene illud pro *πλέον* dictum haud male intelligatur. Quanquam si quis *ἐπί* ad *ἐγείρετε* referri velit, non intercedo. *ἐς πλέον* idem quod *πλέον*, progressu adsignificatu ad plura. *σὲ γὰρ τῶνδ᾽ ἐς πλέον σέβων* Oed. R. 700. Inde *ἐς πλέον ποιῶ* *proficio*; *οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ* Oed. R. 918. Cf. Valck. Diatr. p. 150.

3. *Superlativi* gradus singularis *πλεῖστον* *plurimum* significat. *βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ* Oed. R. 612. *ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ᾽ ἄποπτος ἄστεως* 762. *εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος* Oed. Col. 747. *τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχίδνης* Phil. 627., de quibus duobus exemplis mox agemus iterum. *ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα* Trach. 311. Pluralis eodem sensu legitur sed ut substantivi usum facile agnoscas: *πῶς*

(*Νύμφαις*) *πλεῖστα συμπαίζει* Oed. R. 1109 ch. et cum articulo *ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην* Oed. R. 1125. Sed aperte adverbium est, non adverbiascit solum *ὦ πλεῖστα μῶροι* El. 1318. *σίδηρον — θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰςίδοις* Ant. 472. Cum *praepositione* dictum *ἥκε μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως* Oed. Col. 743. *potissimum*, adsignificato progressu ad aliquem terminum usque.

IV. *Proprietas sermonis* in eo vocabulo.

1. Aliquando cum *verbo* sociatur ut vel ex adverbiascenti usu interpreteris vel plane convertas orationem. *ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ* Oed. R. 786. sc. convicium in eum coniectum, quod *clam apud multos serpendo invaluisse* dicitur. *πολὺ γάρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας* Oed. Col. 306. *celebratum est*. *τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι* 519 ch. v. Reisig. Enarr. p. LXXXVI. *ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοί* Synd. IX. 7 (155 D.). *πῦρ τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς* Rhizot. II. 3. (480 D.), in quibus verbis si quid corruptum est, quod Valckenario videtur Diatr. p. 167. et Bergkio Comm. de fr. Sophoclis p. 25., certe nihil amplius est quam *τῷ*, nec tamen corrigendum, cum et illud pro *μεθ' οὗ* dictum bene defendatur. Sed in viali et multivaga Dea *πολλὴ φέρεται* nec ineptum est nec attrectandum ullo modo, ut iniuria indulserit ingenio Bergkius *τὸ δι' Ὀλύμπου πάλλουσα φέρει* scribendo.

2. *Πολύς cum articulo* dictum plerumque quidem de *certis* quibusdam et *definitis multis*, ut par est, dicitur. *οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος* Oed. R. 845. quinam *οἱ πολλοί* sint v. in *ὁ ἡ τό*. *τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά* Oed. Col. 87. *τὰ πολλὰ ῥήματα* 1283. v. Herm. *ᾧτινι τὸν πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν* 1669 m., quod et *magnum* interpretere, v. Valck. ad Phoen. init. Schaef. ad Long. p. 353. *χὴ μάτην πολλὴ βοὴ* Ant. 1236. i. e. *ἡ πολλὴ βοὴ ἡ μάτην γενομένη*. *τάχ' ἄν τις — χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν* Ai. 1128. *hunc s. eiusmodi magnum clamorem*. *τίνος ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι* El. 564. Bene observavit Hermannus spectari ventosam Euripi naturam. *τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα* 919. *multa illa*. *ἡ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον* inc. XXXVIII. 1 (696 D.). Sic *comparativus* dictus. *μὴ νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείονα* Phil. 572. *πρὶν νῦν τὰ πλεῖον' ἱστορεῖν* Oed. Col. 36. utrumque plane ut nos dicimus *das Weitere*. *σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον* Trach. 728. Sic intellige *ἐν δὲ τῷ λέγειν κἂν ἂν λάβοις τὰ πλεῖον' ἢ σωτήρια* Oed. Col. 800. cum breviloquentia dictum pro *ἃ ἂν λάβῃς, πλείω ἂν εἴη τὰ κακά*, cuius re-

lativi causa articulo opus. *τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους* Ant. 313. — Sed *ὁ πολύς* etiam *plurimum* s. *plurimos* significat. *τοῖς πολλοῖσι — βροτῶν* Ai. 667. *τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς* 1222. *τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία* Ant. 672. *τὰ πολλὰ φροῦδα* Ai. Locr. IV. 6 (14 D.). *τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν* Acris. VI. 1 (63 D.). *τοὺς πολλοὺς βροτῶν* inc. XXIX (687 D.). Sic intelligo *ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος plurima vitae pars*, i. e. *vis vitalis potissima*, El. 178 m.

3. De superlativis cumulatis *πλεῖστον κάκιστος*, *πλεῖστον ἐχθίστης* Oed. Col. 747. Phil. 627. collecta exempla sunt a Porsono ad Hecub. 618. Matthiaeo Gr. Gr. p. 859. vol. II. nec explicata tamen. Sunt in eis, quae coacervationem non alia nisi fortius firmandi causa factam habent; sed *πλεῖστον κάκιστος* est *a plurimis partibus pessimus*, id est *longe pessimus*; *τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχίδνης longe inimicissimi* anguis.

4. Locutiones notabiliores aliis locis iam appositae sunt *ἐς πλέον ποιῶ proficio* Oed. R. 918., cui *οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον* Ant. 368. tanquam passivum apponendum. *πλέον φέρειν lucrari* Oed. R. 1189 ch. *τοῦ πλέονος μέρους χρῄζειν nimia cupere* Oed. Col. 1213 ch. *ἐς πλέον τοῦ θέλοντος πεσεῖν* simili sententia Oed. Col. 1221 ch. v. Hermann. *πλέον φρονεῖν rectius sapere* adsignificata miratione dubitantis Phil. 807. cf. Hermann.

V. De *forma*. notanda forma *πολλόν* pro *πολύ* adverbiascente Ant. 86., quod Porsonus ad Hec. 624. parum circumspecte in *μᾶλλον* aut *πλεῖον* mutandum censuit, firmavit autem Erf.; quippe pro *πολὺν* ita ut neque id neque aliud quidquam aut propter sensum aut metri causa ullo modo substitui possit, legitur Trach. 1186. cf. Schaef. ad Gregor. Cor. p. 395. *πολέων* pro *πολλῶν* legitur in Thamyr. V. 1. sed adeo hoc solitarium ut corrigendum videatur. *πλέων*, *πλέω*, *πλέους* pro *πλείων*, *πλείω*, *πλείους* dicta reprehensa Porsono (ad Phoen. 1388.) ab Atticis abiudicabat Reisigius in Coniectt. Aristoph. p. 43.; sed ut *πλέων* Aesch. Ag. 1272. incerta fide esse concedam, *πλέους* certe eripi sibi non patietur Sophocles Trach. 940., quod cum in Brunckii membranis *πλείους* a prima manu scriptum esset, et ab Eustathio ita laudetur p. 801, 1. (est etiam in Laur. a.) Reisigius *ει* diphthongum inaudita correptione affici vult. Cod. B. Brunckii mendosissime *πλείστας* scriptum habet.

Πολυστάφυλος uvis ferax. *ἀκτὰ πολυστάφυλος* Ant. 1120 ch. Tricl. *πουλυστάφυλος*.

Πολυστεφής coronatus. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης Oed. R. 83.

Πολύστονος multos gemitus ciens. τὴν πολύστονον Τροίαν Phil. 1330. *multum gemens.* μή τι με πολύστονον ὧδ' ἰδών El. 1267 m. Herm. ex cod. Ien. πολύπονον scripsit scilicet metri causa. Sed eius in epodo magna incertitudo.

Πολύσχιστος varie discissus i. e. *diversus.* ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ Oed. Col. 1588. Librorum scriptura πολυσχίστῳ emendata ab Heathio.

Πολύτλας multa perpessus. πολύτλας ἀνήρ Ai. 935 ch. Ulixes est ὁ ταλασίφρων.

Πολύφθορος cladis plenus. ἡ πολύφθορος πατρῷος Οἰχαλία Trach. 477. πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10. Affert Eust. p. 461, 9. 674, 62. Sed οἱ πολύφθοροι Scyr. IV. 5. (499 D.) de mercatoribus merces et vitam periclitantibus dictum *audacissimos* et *cladi expositos* videbitur significare.

Πολύχειρ multimanus. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ — Ἐρινύς El. 480 ch. et *celeritas* et *certitudo ultionis*, quam nemo effugiat, significatur.

Πολύχρυσος auro dives. τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος Oed. R. 151 ch. Μυκήνας τὰς πολυχρύσους El. 9.

Πολυώνυμος multa nomina habens. πολυώνυμε, Καδμείας νύμφας ἄγαλμα Ant. 1102 ch. Bacchi appellatio. Ad Lyaei, Euii, Dithyrambi, alia cognomina respici monet schol.

Πομπαῖος comitator. πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνον Ai. 819. De cognomine illo v. Stanl. ad Aesch. Eum. 90. Elmsl. ad Med. 744. Cens. Eumen. a Muellero editarum p. 10. τὸν ψυχοπομπόν explicat scholiasta. — De tono v. ἀρχαῖος.

Πομπεύω comitantis et nuntii officio praesum. εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον Trach. 617. Memorat Eust. p. 808, 18. In brevius contracta sententia, quam talem esse oportebat: εἰ πομπὸς ὢν ἐκείνην τὴν Ἑρμοῦ τέχνην πιστῶς διαπράττω s. φυλάττω.

Πόμπιμος adducens s. prosequens. πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων Trach. 557. Sed passive dictum de *misso* κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον 869. Distinctionibus hic nullis opus, struenda autem verba τὸ δῶρον τὸ πόμπιμον Ἡρακλεῖ olim significavimus.

Πομπός qui prosequitur, adducit, comitatur, nuntiat. πομπὸς ὢν Trach. 614. Lichas et quod nuntius et captivarum comes venerat, dicitur. — ἔπεμψα γὰρ διπλοῦς πομπούς Oed. R. 289. *arcessituros* Tiresiam. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; Oed. Col. 70. Theseum; non necessario de nuntio intelligitur. τις ἐκ θεῶν πομπός 1657. ὑμᾶς δ'

ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 164. — εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον ἥκω Phil. 498. sperat enim a Neoptolemum sese in Graeciam devectum iri. — ἄσσον ἔρχεται Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν Oed. Col. 727. *satellites* sunt. — Hinc *Mercurii internuntii* et *comitis*, inprimis ad inferos abeuntium cognomen est Ἑρμῆς ὁ πομπός Oed. Col. 1545. — Componendi cum aliis vocabuli ratione unum memorabile exemplum est ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ πομπὸν δέ με χωρεῖν sc. προςτάσσω σοι Oed. Col. 1023. Librorum hanc omnium scripturam Hermannus in δ' ἐμέ mutavit Schaeferum in explicando secutus, *ego vero tibi comes esse volo*; quae et durissima ratio est, cum subaudiri ex προςτάσσω opus sit βούλομαι, et non necessaria correctio, cum iam Erfurdtius recte perspexerit πομπός, ut solent verbalia, cum accusativo dici; *ipsum* enim *Creontem sibi praemonstrare viam* Theseus iubet. Quod Hermannus ait, sic emendandum fore τ' ἐμέ (potius τέ με) id nec violentius illo est, quod ipsi placuit, et satis refutatum in v. δέ. Mirum autem de hac sententia Elmsleii iudicium, πομπὸν — με durum, Schaeferi rationem absimilem vero rati, et ad Heathii coniecturam πομπὸν δέ μοι revoluti.

Πονέω. 1. *laboro* i. e. *laborem habeo*, universe. πονοῦσα τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν Oed. Col. 365. οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν 510. Affert haec Suidas v. τέκεα et τοῖς τεκοῦσι. ὃν (ἔπαινον) κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον 1414. ἦ καὶ πρὸς καιρὸν πονῶ; Ai. 38. ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Phil. 1405., quod unum activi est extra praesentis formas exemplum. De figura, quae inest, v. Lobeck. monogr. fig. gr. ed. 1832. p. 6. τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν inc. IX (661 D.). — Speciatim de *aerumnis* et *morbo*: ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων Phil. 195 an. de *vulnere*: πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι Trach. 667. de *serviendo*: Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν Trach. 70. — 2. *operam dare* et *suscipere*. ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ Ai. 1345. cf. Lobeck. Est facere, *quod cuique consentaneum sit*. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκός, ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; 1346. ὅσον χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς 1359. τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν 1394 an. *eius gratia laborem oppetere*. πρὸς τὸ καίριον πονεῖν Phil. 521. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; Oed. Col. 336. v. ποῖ. οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε 343. οὐδὲν δεῖ πονεῖν 1026. — 3. Alios explicatus hoc exemplum habet. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ Oed. R. 1151. μάτην, ἔξω τοῦ προςήκοντος κοπιᾷ schol. Non hoc dicit, sed *inaniter tumultuatur*, *tanquam magnam rem expiscaturus*, *cum tamen nihil veri subsit*. — *Passivi* exemplum unum. κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις Trach. 981 an. *confectus*. Medio hoc vulgo adscribunt.

Πονηρία pravitas. ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ inc. X. 3, 2 (663 D.).

Πονηρός ignavus. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν Phil. 435. Affert Suidas v. πονηρόν. — Acuendum sane hoc: v. μοχθηρός s. μόχθηρος.

Πόνος. 1. *labor* universe. πόνου λήξαντος Phil. 633. τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος 875. οὔπι νῦν γὰρ ἅλις πόνος 880. πόνου μνήμην ἔχειν Oed. Col. 510. ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1360. τὸν πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν 1670 m. εἴ τις τοὔδ' ἀφειδήσοι πόνου Ant. 410. πόνος περισσός ἐστι τὸν Ἅιδου σέβειν 776. οὐ γὰρ — τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον 898. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ El. 933. Affert Suid. v. εὐτυχεῖ. πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον (τροφήν) 1133. Versum cum aliis quatuor Suidas affert v. φίλος. τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ Ai. 24. πόνος πόνῳ πόνον φέρει 853 ch. *laborem labor* (insuper afferendo alio) *auget.* v. Lobeck. Utitur ea sententia Suid. v. πόνος. πόνου γε πλῆθος 863. πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν Niob. VI. 2 (400 D.). οὔτοι πόθ' ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. III (463 D.). πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς inc. XVII (672 D.). κόπου scribendum videri, cum παρηχήσει hic locus non sit, significavi in μεταλλάσσω. μανθάνων ἄνευ πόνου inc. C. 7 (779 D.). — *Pluralis* ea significatione minime frequens adest. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν — κάλλιστος πόνων Oed. R. 315. Plerique, nec optimi tamen codd., Laur. c. Flor. Θ. Pal. Lips. a. b. Laur. a. a primo scriptore et Brunckii omnes πόνος. Sed πόνων Laur. a. a secunda manu, Flor. Γ. Δ. ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι Ant. 1262 m. ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων Ai. 872 ch. i. e. μακρὰ ἀλώμενον ἐπιπόνως. Fr. inc. XVII. iam allatum est. — 2. *aerumna* aut ex *morbo*, aut *gravi malo*, velut *periculo*, *bello*, *insidiis*, *servitute*. ὅς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων El. 1348. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Trach. 21. de *pugna* Herculis et Acheloi. τῶν Ἡρακλείων πόνων 169. οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα 355. ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 822 ch. ἔμελλες — ἐξανύσσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων Ai. 910 ch. de *infausto* Aiacis *exitio*. τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ 986. ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων 1175 ch. de Troici belli causis et initiis. τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους 1285. de Aiace mortuo de sepultura periclitante. πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλα Phil. 506. de miseria Philoctetae. ἰὼ δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς 750. ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους 1405. Hercules de se loquitur. ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1408. λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσιν Oed. R. 185 ch. de supplicibus propter *pestilentiam*. De eadem re ὅστ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας 695 ch. τίς ὧδ'

ἐν ἄταις, τίς ἐν ἀγρίοις πόνοις ξύνοικος 1205 ch. τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν Oed. Col. 385. τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους 461. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι Ant. 642. Schol. πέδας, quod in Laur. a. pro diversa scriptura exstat et recepit Erfurdtius. Sic de Troiano bello quaesiturus rogat Philoctetes ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Phil. 248. Ex eodem genere sunt οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Ai. 1091., quos duce uno scholiastarum ridicule Brunckius interpretatur *qui labori nulli parcentes merent stipendia.* Sunt vero, quod alius scholiasta vidit, οἱ φιλοκίνδυνοι, *Abenteurer*, qui gloriae et praedae quaerendae causa conscensis navibus maria currunt orasque maritimas latrocinio et plagiis vexant, quod genus Homerico aetate honestum a Sophocle suae aetatis morem observante contemptim memoratur. — 3. *cura, sollicitudo animi.* νὺξ γὰρ εἰςάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Trach. 30. sententia schol. Ai. 866. (853 H.), et Suidae v. πόνος memorata, sed apud hunc vitiose scripta. — 4. *opera, negotia susceptum.* πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Phil. 852 ch. Cetera bene Hermannus: modo ne *laborem* esset interpretatus. — 5. *ingratum quodvis.* ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν Oed. Col. 231 ch. „*qui deceptus vicissim decipit, non quod gratum, sed quod ingratum est, reddit.* Vitiosa scriptura, quanquam librorum omnium est πόνος Oed. Col. 1261., qui cum in *veste* esse non possit, πίνος iure correctum. Oed. Col. 1363. πόνῳ pro χρόνῳ supra scriptum in membr. Brunckii, ut ante Brunckium circumferebatur. πόνος pro πόντος apud schol. et in cod. Vat. exstat Oed. Col. 1676 m., quod iam Dorvillius viderat ad Char. p. 497 Lips., ut mirum sit in hac re errasse Reisigium νοῦσος corrigentem, secundum scholiastae scilicet mentem. — Ai. 61. longe elegantius scribitur ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου secundum Lob. Schaef. Herm., codd. Lips. a. b. IV. Iohns. Ien. Aug. c. Mosq. a. (cum gl. ἤγουν τοῦ φόνου) Dresd. b. Ricc. (cum gl. κόπου) Flor. Θ. (cum γρ. φόνου). Ceteri et optimi quidem Laur. a. Flor. Γ. φόνου, quanquam id vix dici recte potuit, v. λωφάω.

Ποντίζω *mari mergo.* ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος El. 498 ch.

Πόντιος *marinus.* ποντίους αὐλῶνας Trach. 100 ch. v. αὐλών. Scribendum fortasse π ο ν τ ί α ς, quod in Laur. a. exstat a prima manu. πόντιον κλύδωνα Oed. Col. 1683 m. — ποντία θύελλα Oed. Col. 1655. ποντίαις — δυςπνόοις — Θρῄσσαισιν — πνοαῖς Ant. 583 ch. Legebatur ποντίας ἁλός, sed ἁλός scholiastae lectum non est, ποντίαις autem Laur. a. prima manus suppeditavit; plura apud Hermannum vide. Respicit hunc locum Eust. p. 732, 28. — ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης Phil. 269.

de *insula*, quam cum nec *marinam* nec *maritimam* Latine dicas, optimum videtur priori significationi exemplum accensere, quippe cum insula mari circumfusa maris ipsius esse videatur. Affert illa verba cum versu seq. Suidas v. προςέσχεν. — *Neptuni* cognomen est τὸν πόντιον γαιάσχον Ῥέας φίλον υἱόν Oed. Col. 1074 ch.

Ποντοναύτης qui maria navigat. οἱ ποντοναῦται Scyr. IV. 1. (499 D.) *mercatores* sunt, mercium divendendarum causa maria currentes.

Ποντοπόρος mare traiiciens. ποντοπόρῳ δούρατι Phil. 712 ch. de *nave*, sicut ποντοπόρῳ Ai. 245 ch.

Πόντος mare. πολιᾶς πόντου θινός Phil. 1109 ch. v. πολιός. κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς (προβλῆς) 1441 an. ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν Oed. Col. 1677 ch. cod. Vat. et schol. πόνος contra metrum. πολιοῦ πέραν πόντου Ant. 335 ch. πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν 345 ch. *pisces.* εὑρεῖ πόντῳ Trach. 114. πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν 777. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατά τε δρυμὰ πάντα καθαίρων 1008 m. ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Ai. 660. Commemoravit hoc Eust. p. 180, 7. 347, 8. 982, 31. 1297, 16. ὑλᾶεν — πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον 1197 ch. de *promontorio.* κἀπὶ πόντον ἔρχεται Phaedr. IV. 3 (607 D.). ὑπέρ τε πόντον πάντα inc. XCIII. 1. (655 D.), qui iure ad Orithyam fabulam refert.

Πόποι. Exclamatio dolentis est ὦ πόποι Oed. R. 167 ch. Trach. 850 ch. Et veterum et recentioris aetatis doctorum de hoc vocabulo disputationes notae sunt. Unum dico, etsi ante inepte ostentantes eruditionem Alexandrinos non sit indicium vocabuli aliter quam in exclamatione dicti, tamen interiectionem suapte vi et natura, velut ὦ, ὤ, ἰώ, παπαῖ haberi non posse, cum quia nec fieri potest nec fit usquam, ut inter ὦ et πόποι virgula distinguatur, tum quod accentus prohibet, de quo secundum praecepta generatim ab Apollonio constituta de adv. p. 588, 23. communis omnium consensus est: v. Etym. M. 823, 29. Gud. p. 579, 56. Theognost. ap. Bekk. Anecd. p. 1433.

Ποππύζω. Latine recte verti vocabulum posse negavit Gellius Noctt. Att. IX. 9., certe cognatum illud Theocriteum ποππυλιάσδω. — ποππύζεται ζευγηλατρίς Sophocles ap. Poll. VII. 185. (inc. CV. 142. s. 883 D.), quod vel *stridulo linguae sono signum accipit*, aut deponentis in modum dicto verbo *stridore linguae incitat*, significare videtur.

Πορεῖν dare, praebere. ὅπως λύσιν τιν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς Oed. R. 921. πόροις Triclinianus T. a secunda manu, Laur. b. c. Flor. Δ. Pal., Eustathius p. 1112, 37. Rectius πόρῃς ceteri Brunckii codd., Laur. a. Flor. Γ. Θ. ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν 1255. πόροις — δαμούχοις — τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον Oed. Col. 1088 ch. σοὶ θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ

θέλω 1126. ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο El. 125 ch. οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι 203 m. — De *homine* dictum est *copiam eius facere, adducere.* πῶς ἂν εἴ τις ἔντοπος τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι Oed. Col. 1458. — *Passivi* perfectum participii solum usitatum *rem sorte vel fato certam et constitutam* significans. τὴν πεπρωμένην ἔριν Oed. Col. 422. πεπρωμένης συμφορᾶς Ant. 1318.

Πορευτέος *eundus.* ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα Phil. 981. ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον Ai. 675.

Πορεύω. 1. Activum *adducendi*, etiam *advehendi* et *transvehendi*, cum de homine, *afferendi*, cum de re dicitur, significatione praeditum est. ἐπ' εὐστόλου — νεὼς πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους Phil. 512 ch. ἄνακτα χώρας τῆσδέ μοι πορευσάτω Oed. Col. 1474. ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ 'πόρευσαν σὺν χρόνῳ 1598. ὃς — ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χεροῖν Trach. 557. τοῦ πορεύσαντος ξένου El. 791. *qui te misit.* ἀποστείλαντος. πορεύομαι ἐγώ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἄγω deinde addita Platonis auctoritate schol. — 2. Passivum, quod medium vulgo vocant, inprimis est *ire*, vel sic simpliciter, vel *prodire*, *abire*, *proficisci.* Praeter futurum non legitur apud Sophoclem nisi praesens. Passiva verbi natura optime perspicitur Ai. 1233.: βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται, *cogitur ut eat.* et Oed. Col. 849.: πρὸς βίαν πορεύομαι, *vi abducor.* — πορεύομαι Πυθώδε Oed. R. 787. πορεύεσθαι πάλιν Oed. Col. 80. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοὶ 111. οἱ πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς Ant. 883. πορευέσθω στέγας Trach. 328. αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται 391. ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται inc. CV. 38 (832 D.). — πορεύσομαι Oed. R. 676. *in exsilium* sc. εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται Oed. Col. 831. τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι Ant. 81. — Semel, ut βαίνειν et ἰέναι, tralate dictum de vita et moribus. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται Oed. R. 884 ch., quem versum cum sequentibus septem non emendate scriptos Suidas affert v. ὑπέροπτα. Sensus est εἴ τις ἔργῳ ἢ νῷ ὑβριστικῷ χρῆται.

Πορθέω *devasto.* τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι Phil 908. ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμὴν 1391. ὅταν πορθῆτε γαῖαν 1427. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ Ant. 297. πορθῶν γε τήνδε γῆν 514. *conandi* adsignificatione, πορθεῖν ζητῶν.

Πορθμεύω *aveho.* ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα Trach. 799.

Πορθμός 1. abstracta s. mentali significatione *vectio* s. *transvectio.* τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν Trach. 568. 2. concreta *fretum* s. *mare.* προφάνηθι — Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν ἢ στονόεντα πορθμόν Ant. 1131 ch. Schol.: πορθμὸν δὲ ἔνιοι τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν,

οἱ δὲ τὴν Σικελικὴν θάλασσαν. Haud dubie illi rectius, si quidem Νύσια ὄρη et χλωρὰ ἀκτή priorum Nysam Euboeae spectant.

** *Πορίζω adduco.* εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν πρὸς ἁμέτερα μέλαθρα El. 1259. Libri praeter primam Laur. a. manum ἐπῶρσεν, minime conveniens metro, siquidem versus dochmiacus est. Recte intellexit Hermannus esse illam explicationem veteris scripturae, qualem ministrare Hesychius videtur ἐπούρισεν, ὥρμησεν, ἀπέπεμψεν interpretatus; non minus certa videtur Dindorfii emendatio ἐπόρισεν, similiter dicto verbo ac πορεῖν Oed. Col. 1458.; ea aliquantum ponderis a prima manu cod. Laur. a. nanciscitur, quae est ἐπόρσεν.

Πόρος vadum, fretum. ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι Ai. 407 m. Meminerunt eius dicti Suidas in v. πόρος et Harpocratio v. πόριος, explicantes ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, quod verum esse potest, ut tamen non minus bene *freta maris*, inprimis Hellespontus, cui apposita castra Graecorum erant, intelligi possint. Similiter de *fluctibus marinis* Lobeckius. — *fluvius*, quem quis transvehitur, significatur: ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ Trach. 561. Longe aliter habet Phil. 698 ch. ἕρπει — ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι πόρων, ἀνίκ' ἐξανίησι δακέθυμος ἄτα. scholiasta autem manifesto πόρον legit, idque nunc, postquam ita emendavit Hermannus metro praemonstrante, repertum in Laur. a. Ricc., et iam ante in Flor. Praeterea εἷρπε in prioribus pro ἕρπει, ἐξανείη et ὑπάρχοι pro ἐξανίησι et ὑπάρχει Hermannus, quippe de rebus non nunc ipsum praesentibus dicta correxit. Sic ἕρπει πόρον ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι coniungenda, *loca adibat, ubi salutares herbae nascerentur*, quod vidit scholiasta. — πόρον coniectura Bentleii est Colch. V. 4. v. σελασφόρος.

Πόρπαξ (ᾰ) *fibula scuti.* διὰ πολυῤῥάφου στρέφων πόρπακος ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος Ai. 573. ἔστι δὲ πόρπαξ ὁ λῶρος, δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον schol. Aiacis scutum πόρπακα habuisse negat Eustathius p. 995, 19. antiquos secutus magistros et eruditior sane semidoctis illis, quos Bothius in nupera editione sequitur. Nam duplex illud ὄχανον brachio et manui inserendo aptum apud Lacedaemonios adhuc, veteris moris retinentes, in usu non fuisse scitur, sed uno τελαμῶνι gestata scuta.

Πόῤῥω procul. πόῤῥω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός inc. LXX. 1, 3 (737 D.). Intelligendum ἐστί, ut λεύσσων *oculatum* significet. Ceterum non multum absum, quin πόῤῥω pedestre vocabulum iniuria illatum et πρόσω scribendum iudicem: v. Matth. ad Eur. Bacch. 371. Monk. ad Alc. 921.

Πόῤῥωθεν ex longinquo. θαῦμ' ἂν πόῤῥωθεν ἴδοιμην Trach. 999 an. v. Hermann.

Πορσύνω praebeo, apparo. τάξω βίον τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεὶ Oed. Col. 342. πρᾶγμα πορσύνων μέγα El. 660. de *praebendo quasi per nuntium, i. e. nuntiando.* τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων inc. XXVII. 4, 2 (685 D.). — ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ Ai. 1377. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε Oed. R. 1476. — Passivum: ὅποι — χὠ στόλος πορσύνεται Phil. 770. Respicit Photius p. 444, 22. scribens πορσύνεται, ὁδεύεται, ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφοκλῆς.

Πόρσω ultra, porro. Proprium de *locis.* ἐπίβαινε πόρσω Oed. Col. 175 ch. Libri πρόσω. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας 226 ch. Sic Tricliniani. Veterum librorum scriptura πρόσω metrum vitiat, cui parum probabili Elmsleius transpositione mederi studet. — Tralate: μὴ πόρσω φωνεῖν El. 206 ch. πρόσω Flor. Δ. et pro discrepante scriptura Γ. — De tono v. Apoll. de adv. p. 577, 9. coll. 17. V. etiam πρόσω.

Πόρτις iuvenca. ὥστε πόρτις ἐρήμα Trach. 527 ch. — Tonum notavit Arcadius p. 35, 3.

Πορφύρα purpura. κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας Pel. III. 1 (438 D.). v. κημός. — De tono Gr. Herm. p. 437. Arc. p. 97, 7.

Ποσειδάν v. *Ποσειδῶν.*

Ποσειδάων deus. *Ποσειδάωνα* τινάκτορα γαίας Trach. 501. Laur. a. b. contra versus legem *Ποσειδῶνα.*

Ποσειδαώνιος, Ποσειδαόνιος, Ποσειδάνιος v. *Ποσειδώνιος.*

Ποσειδῶν deus. σεμνὸς *Ποσειδῶν* Oed. Col. 55. βωμῷ τῷ *Ποσειδῶνος* 1160. *Πόσειδον* Laoc. II. 1 (341 D.). Doricum ἄναξ *Ποσειδάν* in chorico cantico exstat Oed. Col. 717.

Ποσειδώνιος Neptunius. *Ποσειδωνίῳ* θεῷ Oed. Col. 1490 ch. Sic scribendum ex cod. Vat. secundum maxime probabilem loci impeditioris constituendi rationem a C. Matthiae duce Seidlero expositam Qu. Soph. p. 163. Hermannus ex Ricc. *Ποσειδαονίῳ*, quod non video cum lege linguae conciliari posse. Ceteri libri *Ποσειδαωνίῳ* aut *Ποσειδαωίῳ*. Seidlerus olim *Ποσειδανίῳ* coniecit. De *Ποσειδωνίῳ* θεῷ, id est ipso Neptuno, bene exposuit Doederlinus.

Ποσίδειος Neptunius. τειχέων καὶ δὴ τοὺς *Ποσιδείους* θριγκοὺς ἀποσεισαμένη Past. 451 D. a Brunckianis abest, quippe inventum ap. Herod. π. μον. λέξ. p. 11, 3. τειχέων pro τυχῶν recte emendavit Dindorfius. Videntur haec de muris urbis Troiae dici ab Apolline et Neptuno communi opera aedificatis.

Πόσις coniux. υἱὸς καὶ πόσις Oed. R. 459. Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις 639. πόσει τῷ σῷ 934. εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτύγχανε Ant. 897. πόσις μὲν —

ἄλλος ἦν 900. σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει 1181. τὸν πολύζηλον πόσιν ἥξειν Trach. 184. πόσις τε σὸς ἐφεῖτο 284. Unum est selectioris usus exemplum Trach. 547.: μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ, quo *πόσις coniux est legitimus*, *ἀνήρ is, quo mulier potitur*. v. ἀνήρ. Vidimus apud Sophoclem τρίπτωτον esse, vocativum duplicem πόσι et πόσις Euripides habet Hel. 644. 670. 689. 1399. Alcest. 335., pluralem πόσεις idem Iph. Aul. 174.; genitivum singularis numeri reperisse se negat Porsonus ad Med. 906.

Πόσος quantus. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον — ἄφαντος ἔῤῥει —; Oed. R. 558.

Ποταίνιος insolitus. πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου Ant. 842 m. πρόσφατον vulgo veteres interpretes explicant, velut Photius p. 445, 13., Δώριος ἡ λέξις addens. Ex Doriensium sermone Aeschylo adhaesit: v. Blomf. gl. Prom. 102. Koen. ad Greg. Cor. p. 556., qui cum Oedipum Regem in vocabuli documentum advocet, Antigonen memoraturus fuisse videtur. — ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους Ach. Am. I. 5 (162 D.), de pueris glacie hiberna delectatis, re sane plerisque Graecorum non quotidiana.

Ποτάμιος fluvialis. ποταμίων ποτῶν Tyr. XV. 5 (587 D.). De ipso flumine dictum.

Ποταμός fluvius. τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον Trach. 556. κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε Ai. 849. Βοσπορίων ποταμῶν 869 ch. incertum an de deis fluvialibus dicatur, velut personae habitus non satis constat in πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος Inach. X. 5, 1 (268 D.). Sed *deum fluvialem* intelligi necesse in his: μνηστὴρ γάρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω Trach. 9. et ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος — Ἀχελῷος 506 ch.

Ποτάομαι evolo. ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. IV. 2 (423 D.).

Πότε quando. τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς —; Ai. 1164 ch. *in quem finem usque durabit, donec absolvatur.* Librorum veterum rationem, in quibus non distinguitur post νέατος, iure revocavit Hermannus; sic more inprimis Graeco duae una comprehenduntur interrogationes. Cf. Seidler. ad Antig. 2. Herm.

Ποτέ. I. *Particula tempus* significans, latine *olim, aliquando.*

1. De *praeterita* re. Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε Phil. 5. καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ γλῶσσαν μὲν ἀργὸν — εἶχον 96. νεὸς ποτὲ ὢν coniungenda. κἀγώ τοι — ἐπηξίωσα δρᾶν 791. ἦν ἡμῖν — Λάϊός ποθ' ἡγεμών Oed. R. 103. εἴ ποτε — ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος 164 ch. ἦλθε κόρα ποτέ 509 ch. χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτέ 711. εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ χρῆναι μιγῆναι μητρὶ 994. δῶρόν ποτε — τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν

1022. *Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;* 1122. *παλαίφαθ' ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε* Oed. Col. 455. *πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν* 1546. *ἐφάνθης ποτέ* Ant. 103 ch. *οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν* 858 m. *Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς — ποτέ* 1146. *οὓς κεῖνός ποτε — προςεῖδε* Trach. 31. *ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε — ἔφη* 170. *πατρὸς — Εὐρύτου ποτὲ Ἰόλη 'καλεῖτο* 379. *ταύτης — ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε* 476. *οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ* 480. *ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός* 552. i. e. *τοῦ γενομένου ποτέ. οἵ ποτε — λέοντα — βίᾳ κατειργάσασθε* 1081. *ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει* Ai. 606 ch. *ἤδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν* 1121. *ἐρκέων πόθ' ὑμᾶς — ἐγκεκλῃμένους* 1253. *κἄμοι γὰρ ἦν πόθ' οὗτος ἔχθιστος* 1315. *γενναῖός ποτ' ἦν* 1334. *τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτε Ἀγαμέμνονος παῖ* El. 1. *ὅθεν σε — ποτὲ — λαβὼν ἤνεγκα κἀξέσωσα* 11. *σκῆπτρον ὁὐφόρει ποτέ* 412. *πατήρ ποθ' οὑμὸς — παίζων ἐξεκίνησεν ποδοῖν — ἔλαφον* 566. *Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε* 685. *τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτέ* 967. *ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε* 1340. *ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προςεῦρον πιστόν* 1343. *Ἰδυῖα πρίν ποτε — 'τικτεν* Scyth. I. 3 (491 D.). *Θέτιδι συμπλακείς ποτε* Troil. I. 2 (548 D.). *τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ* inc. XXIV. 1 (679 D.). — Verbum abest: *τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός* Phil. 673 ch. *ἦ τοῦ τυράννου τῆςδε γῆς πάλαι ποτέ;* Oed. R. 1043. *οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ* 1377.

2. De re *futura*: *οἷς — θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν* Phil. 316. *θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε* 324. nisi hoc alterius significationis est. *ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ* 868. *οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ* Oed. R. 335., quod et tertiae significationis potest exemplum haberi. *καί σε — ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆςδε δεινόπους ἀρά* 418. *σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅςτις ἐκτριβήσεταί ποτε* 428. Certe haec particulae vis optime ad Tiresiae vaticinationem quadrat, quanquam etiam secunda significatio inepta non est. *ὥςτε σωθῆναί ποτε* Oed. Col. 387. *σὲ — ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ θανόντ' ἔσεσθαι* 390. *ἔσται πότ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος* 410. *ἵν' οὑμὸς — νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται* 628. *οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ* 809. *ἦν σ' ἕλω ποτέ* 818. *οὔκουν πότ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις* 852. *Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναί ποτε* 874. *μήτε νοστῆσαί ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος* 1388. *οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅςτις ἂν βλάστοι ποτε* Ant. 903. *adhuc*; nisi ad tertiam significationem, *στοχασμόν* hoc referas. *σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε* El. 801. *φόνου πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἥξεσθαι πατρός* 941. *ὥςτε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι* 953. cf. 801. *πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε* Trach. 17. *μηδ' ἄλλος — ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ* 1316. Potest etiam ad alteram significatio-

nem referri. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ — εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1061. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1293. οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτέ Epig. II. 2 (195 D.). — De re praesente hoc significatu dici non potuit.

II. Altera significatio *temporis* quidem est, sed *incertissime prolati*, inprimis ut negandi particula praecedat, quod *unquam* et *usquam* Latine redditur. τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ Phil. 456. τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν 607. οὐ δίνῃ μολεῖν ποτέ; 737. fortius hoc quam ad στοχασμόν referri. τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν 1112 m. ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι πότ' ἂν Oed. R. 375. οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω ἔμαθον 491 ch. οὔτ' ἂν — τλαίην ποτέ 602. cf. Phil. 787. οὔτοι ποτὲ — Λαΐου φόνον φανεῖ 852. θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων 881 ch. ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ γ' ἂν γνῶναί ποτε 1348. οὐ δῆτα — ποτέ 1377. ὥστε μή σπάνιν ποτὲ σχεῖν 1461. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε Oed. Col. 409. οὔτ' ἂν — πόλιν ἔλθοι ποτ' αὖθις 428. οὔτε σφιν — ποτὲ ὄνησις ἥξει 452. οὔτἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο 1353. μήτε νοστῆσαί ποτε — Ἄργος 1388. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε — μὴ κυρήσῃς 1699 m. οὔτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα — θείμην Ant. 187. μηδ' ἀρεσθείην ποτέ 496. ταύτην πότ' οὐκ ἔστ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς 746. cum hyperbato particulae. οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1142, quod et tertia significatione dictum esse potest, ut οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμὰς ἁρμόσαι πότ' ἐξ αἰτίας 1303 m. μηδέν ποτ' εἴπῃς — ἔπος Ai. 128. ἃ — οὐκ ἔτλη πότ' ἂν 405. cf. Trach. 157. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν πότ' ἠθέλησε 1049. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; 1112. interrogatio cum negatione responderi postulans. ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ Trach. 809. ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι El. 953. μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ 1191. μηκέτ' ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ 1417. οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. III (513 D.).

III. Tertia significatio non cernitur in tempore significando sed *dialectica* est, sive στοχαστική potius, verisimilem quandam suspicionem apud nos ortam prae se ferens aliquando cum aliorum percontatione coniunctam. Nos *etwa*, *denn*, *wohl*, *vielleicht*, *doch*, *am Ende*. Latini *forte*, *fortassé*, etiam *maxime*, *potissimum*, *profecto* dicunt.

1. In sententia *affirmante*. τὸν Λαερτίου ἔμ' ἐλπίσαι πότ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς δεῖξαι Phil. 625. (*wirklich*, *profecto*.) ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ 769. μέθες ποτε 805. (*doch*, *utique*.) τοῦτο μέν, οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτέ 970. τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1030. (*certe*, *am Ende*.) ὅστις πόθ' ὑμῶν Λάϊον — κάτοιδεν Oed. R. 224. ὅστις εἴργασταί ποτε 279. ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις; 698. τὸν μὲν — ξένοι

ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι 715. *latrones, puto.* Possit etiam primae significationi accenseri. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ᾽ ἔτι πότ᾽ ἄλλος 1085. οὐκ οἶδ᾽ ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα πότ᾽ ἂν προςεῖδον 1372. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην 1456. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖς γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ Oed. Col. 614. non *aliquando* s. *tandem*, nec *unquam*, sed *nec, puto, mori obtigit.* ὅτι οὐδείς ποτ᾽ αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων 946. μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1209. *nemo certe*; quanquam si *unquam* verteris non repugno. οὐ γὰρ ἅλι᾽ ἀφορμᾷ ποτέ 1468 ch. Non est *unquam*, sed dubitanter dicit *haud facile in vanum prodigia portendi*, cum sollicitus animi vana esse cupiat. ἀλλ᾽ ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 452. τὰν οὔθ᾽ ὕπνος αἱρεῖ πόθ᾽ ὁ παντογήρως 602 ch., *non sane, non facile:* alienum *unquam.* τὸ κακὸν δοκεῖν πότ᾽ ἐσθλὸν τῷδ᾽ ἔμμεν 618 ch., quod si *aliquando* vertes, unum est cum praesente quanquam aoristo dictae particulae exemplum. οὔτ᾽ εἶπε κρύπτειν, οὔτ᾽ ἀπηρνήθη ποτέ Trach. 480. ὅπου μακραίωνι στηρίζει ποτὲ τᾷδ᾽ ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 193 ch. πρὸς γὰρ κακοῦ — γόους τοιούςδ᾽ ἀεί ποτ᾽ ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ᾽ ἔχειν 313. οὐδεὶς ἐρεῖ ποτέ 476. *nemo, puto.* ἔτι μέ ποτ᾽ ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον — Ἅιδαν 601. εἰ ζῶντ᾽ ἐκεῖνον εἰςιδεῖν θέλοι ποτέ 742. εἰ ποτε *si forte* coniungenda. ὥςτ᾽ Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε 1085. *adeo*; sed poteris *unquam* interpretari. οὐδείς ποτ᾽ ἄλλος ἢ σύ 1137. κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ El. 1198. *non sane, puto* (*wohl nicht.*) οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Thyest. II. 2 (235 D.). Brunckius ἅψεται. οὔτοι πόθ᾽ ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. III (463 D.). οὐ χρή ποτ᾽ εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. I. 1 (572 D.). οὐ γάρ ποτ᾽ ἂν γένοιτ᾽ — ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. III. 1 (606 D.). οὐδ᾽ ἂν εἷς φύγοι βροτῶν ποτέ Phaedr. VIII. 2 (611 D.). οἷς οὔτε δαίμων — ποτ᾽ ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 3 (499 D.). χαίρειν — οὐ χρή ποτε inc. XI. 2 (665 D.). οὐ χρή ποτ᾽ ἀνθρώπων — ὄλβον ἀποβλέψαι XXXIV. 1 (692 D.). χρὴ δ᾽ ὅσ᾽ ἂν θεοὶ διδῶσι φεύγειν μηδέν, ὦ τέκνον, ποτέ LXXVI. 2 (749 D.). — Subauditur verbum: οὔκουν τό γ᾽ ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ (εἰμί) Ant. 321.

2. In enuntiato *interrogante.* ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ᾽ ἂν εἰπών; Phil. 222. οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ᾔσθου πότ᾽ οὐδέν —; 252. *unquam* alienissimum. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ᾽ ὁ ναυβάτης; 574. τί δή ποθ᾽ ὧδ᾽ ἐξ οὐδενός λόγου σιωπᾷς —; 720. οὐ δυνᾷ μολεῖν ποτέ; 787. ποῖ πότ᾽ ἐξέβης λόγῳ; 884. τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε; 906. ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; 1191 ch. τί φῄς ποτε; 1366. οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ —; Oed. R. 335. τίς ἦν ποτὲ ὁ τούςδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 754. πρὸς τίνος ποτ᾽ αἰτίας 1236. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ —; Oed. Col. 809. ἐκ

τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ' ἴσχετε —; 892. οὐκοῦν ἐρεῖς ποτέ —; Ant. 244. ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ Ai. 307. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰςιδεῖν 458. ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1269. τίνι γάρ ποτ' ἂν — πρόςφορον ἀκούσαιμ' ἔπος —; El. 219 m. ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 928.

IV. *ποτέ cum aliis colligatum particulis* aut *nominibus.*

1. Ad *primam* significationem referuntur ἔτι ποτέ, ἤδη ποτέ, quae in ἔτι et ἤδη tractavimus. — ἦν ποτε. ἦν σ' ἕλω ποτέ Oed. Col. 818. οὐδὲ — ποτέ. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ Oed. Col. 809. οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται ποτέ Epig. II. 2 (195 D.). πάλαι ποτε. ἢ τοῦ τυράννου τῆςδε γῆς πάλαι ποτέ —; Oed. R. 1043. i. e. τοῦ πάλαι ποτέ τυραννεύοντος. — πρίν ποτε. πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτέ Trach. 17. τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε — 'τικτεν Scyth. I. 3 (491 D.). — πρόσθε πού ποτε *olim aliquando.* ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν Oed. Col. 1546.

2. Ad *alteram* haec spectant. μήποτε et μή ποτε, μήπω s. μή πω v. μή. μηδέποτε et μηδὲ — ποτέ v. μηδέ. μηδείς ποτε eiusque reliquos casus v. μηδείς. μήτε ποτέ *neque unquam,* alio praegresso μήτε. μήτε νοστῆσαί ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος 1388.

οὔποτε et οὔ ποτε, οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γάρ ποτε etiam ἄν et γε subiunctis, οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἄν quod etiam tertiae significationis esse potest, οὐκ ἄν ποτε, οὐ μή ποτε et οὐ μὴ — ποτέ, οὔ τι μὴ — ποτέ, v. οὐ.

οὐδ' ἂν εἷς ποτέ, οὐδ' ἄν ποτε, οὐδὲ μήν ποτε, οὐδέ ποτε etiam subiuncto γε v. οὐδέ.

οὐδείς ποτε et casus obliquos v. οὐδείς.

πάροιθέν ποτε v. πάροιθεν.

οὐ — ποτέ interpositis vocabulis aliis. τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας σὺ στέρξω ποτέ Phil. 456. θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων Oed. R. 881 ch. οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ 1377. οὐκ ἔτλη ποτέ Trach. 157. ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ 809. ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη πότ' ἂν Ai. 405. οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. III (513 D.).

οὐδὲ — ποτέ interpositis aliis vocabulis. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε — κυρήσῃς Oed. Col. 1699 ch.

οὔτε — ποτέ aliis interpositis. οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον Oed. R. 491 ch. οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ 602. οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι πότ' αὖθις Oed. Col. 428. οὔτε σφιν ἀρχῆς — ὄνησις ἥξει 452. οὔτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα δυς-

μενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ Ant. 187. *οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ* 1142.

οὔτι ποτέ v. *οὔτοι.*

3. Ad *tertiam* significationem illa refero.

ἀεί ποτε *ζῇ ταῦτα* Ant. 452. *πρὸς — βαρυψύχου γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν* Ai. 313.

εἴ ποτε v. *εἰ.*

ὅποι ποτέ, ὅπου ποτέ, ὅστις ποτέ v. *ὅποι, ὅπου, ὅστις.*

οὐ δή ποτε v. *οὐ.*

οὐκ ἔτι ποτέ. *οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι πότ' ἄλλος* Oed. R. 1085.

μήτε — ποτέ interpositis aliis vocabulis. *χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτὸν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπείργειν* Phil. 1347.

οὐ — ποτε interpositis quibusdam etiam hanc significationem aliquando sibi deposcit. *κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ* El. 1198. *ὦ Θάνατε — οὔ δύνᾳ μολεῖν ποτέ* Phil. 787.; quanquam id *tandem aliquando* fortasse rectius interpreteris, cf. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 36. *οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ —;* Oed. R. 335. *οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην* 1456. *οὐ γὰρ ἅλι' ἀφορμᾷ ποτέ* Oed. Col. 1468 ch. *τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει πότ' ἐξ αἰτίας* Ant. 1303 m. *οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός* Tynd. I. 1 (572 D.). *οὐ χρή ποτε* inc. XI. 2 (665 D.). XXXIV. 1 (692 D.).

οὐδὲ — ποτέ interpositis quibusdam. *μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ* Oed. Col. 614. *οὐδ' ἂν εἷς φύγοι — ποτέ* Phaedr. VIII. 2 (611 D.).

οὐδέποτε et *οὐδέπω* cum sui iuris vocabula sint seorsim tractavimus.

οὔκουν ποτέ v. *οὔκουν.*

οὔτε — ποτέ aliis interpositis. *οὔτ' εἶπε κρίπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ* Trach. 480. *τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ πόθ' ὁ παντογήρως* Ant. 602 ch. *οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος* El. 1134. *οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν* Scyr. IV. 3 (499 D.).

πόθεν ποτέ, πόθι ποτέ, ποῖ ποτέ, ποῦ ποτέ, πῶς ποτέ v. *πόθεν, πόθι, ποῖ, ποῦ, πῶς.*

πρίν ποτε. *πρὶν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι* Ant. 120 ch.

τί ποτε, τίς ποτε v. *τίς.*

σχολῇ ποτέ vix, credo *ἐπεὶ σχολῇ πόθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ* Ant. 386. librorum plerorumque lectio est; nec adnotatum quidquam ab Elmsleio ex Laur. a. Cur Dresdensis a. Tricliniani lectionem *σχολῇ*

γ' ἂν elegantiorem putaverit Erf. et nunc adhuc sequatur Herm., non video.

4. *ποτέ alii adverbio oppositum* in diversa sententia. Quod fere legitimum in hoc genere, ποτὲ μέν — ποτὲ δέ opponi sibi invicem, non exstat, sed ποτὲ μέν. — ἄλλοτε. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Ant. 364 ch.

V. *Traiectum* ὑπερβάτως semel reperio ποτέ. ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς Ant. 746.

Πότερα et πότερον v. πότερος.

Πότερος uter. 1. Interrogandi vocabulum inter plura dubitantium primo interrogationis membro poni solitum. Adiectivum quidem uno loco certam fidem habet. πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστένω, πότερα τέλεα περαιτέρω, δύςκριτ' ἔμοιγε Trach. 943 ch. Quae sint dubitabilia, versus sequentes declarant, τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν — τάδε δὲ μελόμενα. Ceterum Brunckii membr. Harl. Ald. πότερ' ἂν πότερ' ἐπιστένω. Laur. a. πότερ' ἂν πρότερ' ἐπιστένω. Flor. Par. πότερ' ὂν πότερ' ἐπιστένω. Iunt. 2. et schol. ut Laur. a. modo plene scripto πρότερα. Aperte vera est illa Hermanni ratio. Sed in Ant. 1324 m. librorum plurimorum scriptura οὐδ' ἔχω ὅπᾳ πρὸς πότερον ἴδω, πᾷ καὶ θῶ cum aliis partibus suspecta est, tum propter bis dictum idem in ὅπᾳ πρὸς πότερον. Cod. Aug. b. ὅπη πρότερον. Hermannus πᾷ θῶ, ὅπᾳ πρότερον ἴδω. Usitatissimam sic de duobus aut pluribus interrogandi rationem πότερον s. πότερα adverbiascens primo, ἢ altero membro ponendi expositum in v. ἤ. — 2. Aliquando autem in una et simplici interrogatione reperitur, Latinum *ne* et *num forte* referens. πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; Phil. 1219. πότερα πόθοισι sc. ἦλθες; Oed. Col. 334. πότερα πρὸς οἴκους — πέλαγος Αἴγαιον περῶ; Ai. 455. Quanquam altera dein interrogationis pars sequitur v. 461., tamen et pluribus interpositis et non usitata ratione fit, sed particulis ἀλλὰ δῆτα adhibitis ad speciem unius sententiae non divisae efficiendam. Sic plane πότερον Ἀργείων ἐρεῖς; El. 525. cf. ἀλλά — κτανὼν v. 527. et Bornemann. ad Xen. Memorab. p. 289.

Ποτί i. q. πρός. De homine μουσολήπτῳ dictum ποτὶ δειράδ' ἔρχομαι ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων inc. LXXV. 2 (747 D.). δειράδα Brunckius; legebatur δειράν, et universe sententia ap. Plut. Mor. p. 1093, d. vitiose scripta.

Ποτιμάστιος uberi admotus, lactens. Quanquam universe *infantis* cognomentum est ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον Αὐτόλυκον Tham. V. 1 (230 D.). Apud schol. Oed. Col. 378. ante Brunckium legebatur ποτιμάστειον.

Ποτιψαύω attingere. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν Trach. 1204.

Πότμος. 1. sors fato hominibus obtingens. πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ σε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Phil. 1103 ch. i. e, θεία μοῖρα, idque etiam schol. voluit adscribens λείπει ἡ ἐξ: est enim haud dubie *divinitus missa sors.* ὁ ξυνήθης πότμος Trach. 88. in sententia dubitabili et ad tenorem ceterorum dictorum non conveniente. τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ' ἐρῆμος — ἐπαμμένει Oed. Col. 1714 ch. Quanquam enim parum fausta fortasse praesagiunt, tamen universe *vicissitudines fortunae* pavent. ὄλβος — πότμος ἐν πυκνῷ θεῶν τροχῷ κυκλεῖται inc. LVI. 1 (713 D.). — 2. Inprimis *calamitosam sortem* significat. τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι Oed. R. 271. τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς Oed. Col. 1326. τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου Ant. 853 m. τὸν δ' ἐμὸν πότμον — οὐδεὶς φίλων στενάζει 872 m. τίς με πότμος ἔτι περιμένει; 1282 m. πότμος δυσκόμιστος 1326 m. — Hoc, quippe longe exquisitius, vulgato subrogandum viderunt Intpp. Ant. 83. secundum scholiasten: μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον. Hoc nunc repertum in Laur. a. addito γρ. βίον, quemadmodum vulgo legebatur. ō in arsi producitur, Trach. 88. inc. LVI. 1. iambica, Oed. Col. 1714. Ant. 1282. melica. — Accentum notavit Arcad. p. 58, 19.

Πότνια verenda, Deorum cognomentum. πότνια — μᾶτερ Phil. 394 ch. de Tellure. ὦ πότνιαι δεινῶπες Oed. Col. 84. de Furiis. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη βροτοῖσιν 1053 ch. de Dis Initionem praesidibus, Cerere et Libera: v. Io. Henr. Vossium ad h. Cer. p. 44. et 63. πότνι' Ἀρά El. 111 ch. de Diris Agamemnonis. Affert Suid. v. Περσεφόνη cum quinque aliis versibus. — Accentum v. ap. Arcad. p. 95, 16.

Ποτόν. 1. *potus.* εἴτ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν Phil. 292. ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Trach. 700. Pariter dictum de *vino.* τέμνεται — ὀπώρα κἀνακίρναται ποτόν Thyest. VI. 8 (239 D.). — 2. *lympha.* τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον Phil. 21. *fontem,* ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν 1447 an. per hendiadyn κρήνη Λυκίου ποτοῦ s. ὕδατος, ἡ Λυκία ὄνομά ἐστι. v. Λύκιος. κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν — συντρέχει Oed. Col. 157 ch. quod recte de *aqua* interpretatur Eust. p. 775, 18. v. κρατήρ et μειλίχιος. Laur. a. πότων quod paene praeferendum visum Elmsleio. πρὸς ναμὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. III. 13 (560 D.). ποταμίων ποτῶν Tyr. XV. 5 (587 D.). Medium quendam prioris et alterius significationis locum habet ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ Trach. 14. Suid. v. γενειάς. Cur Elmsleius, fortasse codicis Laur. a. fide motus πότων praeferre maluerit, non magis intelligo quam Hermanni rationem respondentis *liquorem* po-

tius quam *potum* significari videri. Nam cum schol. Il. ζ. 202. Etym. M. p. 656, 15. πότος penacui iubent quippe δισύλλαβον μονογενὲς brevi penultima, hoc quomodo circumscribendum sit docent Etym. M. p. 685, 5. Gud. p. 477, 62. πότον enim συμπόσιον, ποτὸν τὸ πινόμενον πόμα esse; nec convenit aliter in adiectivo verbali fieri; idem perspicue iubet Eust. p. 137, 13. cf. Arcad. p. 78, 23.

Ποῖ interrogativum *ubi*. 1. Proprium de locis. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν; Phil. 161 an. ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι Πάτροκλος —; 431. ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι 540. εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τάδ' εὑρεθήσεται ἴχνος — αἰτίας; Oed. R. 108. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος; 732. καὶ τίς ποθ' ὁ χῶρος οὗτος Flor. Γ. ποῦ πότ' ἐστί; 1480. ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς —; Oed. Col. 118. 119 ch. ποῦ μοί ποτε ναίει 136 an. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆςδε τῆς χώρας —: 297. ποῦ κατοικοίης 363. ποῦ, τέκνον, εἶ μοι; 849. ποῦ; ποῦ; τί φῄς; 1101. ποῦ δῆτα, ποῦ 'στόν; 1109. ποῦ δ' αἵ τε παῖδες —; 1663. ποῦ Κρέων; Ant. 381. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν Trach. 66. καὶ ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; 68. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν — ἀγγέλλεται; 73. ποῦ γῆς; πατρῴας εἴτε βαρβάρου; 235. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; 745. ποῦ πότ' εἶ; 1019 m. Ai. 334. ποῦ Τεῦκρος; Ai. 335. 904. ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν; 720. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος —; ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; 963. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἢ ποῦ φαέθων Ἅλιος —; El. 813. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; 916. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος; 1209. ποῦ πότ' ὢν κυρεῖς; 1401. Phil. 794. ποῦ πόθ' οἱ Φωκῆς ξένοι El. 1434. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; 1442. — 2. Transfertur inprimis ad *statum rerum* vel *mentis sententiam*, et via inprimis manifesto patet, cum verbum consentanea significatione praeditum adest. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν —; Ai. 1079. *quibus locis*, i. e. qua ex parte, quomodo. Longe magis perspicuum illo hoc est: ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; Ai. 1216. cod. Ven. πῇ. Hermannus, ut in indignatione prodenda soleat, πῶς interpretatur; aliis in mentem venit ποῖ corrigere. Mihi neutrum placet: v. βαίνω. De *re aestimanda indicandave* cum simili verbo loci significante dictum ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν —; Phil. 449. cum prolepsi usitata dictum, nec corrigendum ποῖ. Sic ad *statum rerum* qualemcunque transfertur indicandum. εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; Oed. R. 390. ποῦ πότ' εἰμὶ πράγματος; Trach. 374. ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν Ai. 102. De *mente* dictum: ποῖ πότ' εἶ φρενῶν; El. 382. *sanan' es?* v. Matth. ad Eur. Hippol. 1009. ποῦ γνώμης πότ' εἶ; Ant. 42., cave ποῖ corrigas et εἶ ab εἶμι duci putes cum Doederlino, „Quasi non ποῦ vel ποῖ εἶ ab εἶναι derivatum idem

sit quod ποῖ ἦλθες γνώμης." *Herm.* Ceterum ποῦ Aldus et membr. Brunckii; T. ποῖ, Turn. πῇ, Laur. a. b. Ricc. ποι sine accentu; cum T. scholia conspirant. — Sunt vero, quae de scriptura controversiam moveant. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; Oed. R. 355. cum in libris omnibus repertum esset (etiam Laur. a. et Aldus habent), quod haud male *quomodo* explicueris, Brunckius correxit π ο υ, *et fortasse adeo effugiturum te putas* significans; hoc probat Hermannus, aliter Sophoclem ποῦ σύ dicturum fuisse ratus, improbat Porsonus. Elegantius aliquanto inclinari cum irrisione tacita dictum fateor; sed ultra libros probabilis sententiae auctores sapere anceps videtur. Quare nisi Florr., ex quibus nihil enotatur, cum Brunckio facere suspiceris, utique retinendum ποῦ. Accedit, quod adnectente argumentationem particula καί, quam Hermannus damnat, aegre caremus. Oed. Col. 264. ex Triclinianis, Suida et explicatione scholiastae, κἀμοί γε ποῦ ταῦτ' ἐστίν legendum cum recentioribus, *quomodo id mihi contingit* significans. V. Herm., qui recte distinguit aliter ac Reisig. et Elmsl. Libri vett. πον. — 3. Nota res additi genitivi γῆς, γνώμης, φρενός. Quae aliis quibusdam interrogationibus addita videmus, δ ῆ τ α et π ο τ έ, sic differunt, ut confirmet δῆτα, paulo incertiorem στοχασμόν contineat ποτέ, quam tertiam eius particulae significationem posuimus. Aliquando inest in interrogatione *negandi* mens, velut Ai. 1079. 1216. cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 371.

Πον. 1. De locis *alicubi*, *nescio ubi.* κἆστ' οὐχ ἕκας που Phil. 41. στίβον ὄγμεύει τόνδε πέλας που 163 an. οὐ μηδὲ κληδὼν — μηδαμοῦ δίῆλθέ που 256. μηδαμοῦ που coniungenda; sic accuratius firmatur sententia, velut Latinis *nunquam quidquam* et similia componere mos est. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών; Oed. R. 1128. ἔξω μέ που καλύψατε 1410. ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που Trach. 684. quod et tralate dictum putes. — 2. Extra locorum significandorum provinciam de rerum statu, tempore, conditionibus faciendi secundum coniecturam quandam loquentis interpretamur *aliqua parte*, *aliquo modo*, *puto*, *fortasse*, *forte*; significatio στοχαστική. Sic simpliciter dicitur: ἀξία δέ που κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυςφόρως ἔχοντα Oed. R. 769. ἦ που τὸν ἑφέσπερον — πελῶσι 1062 ch. ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν 1546. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1583. καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος 1241. ἦ που ὀλοὰ στένει ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Trach. 843. ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που Ai. 464. καί που — γελᾷ μου Phil. 1108. σοί που φίλος γ' ὢν 1371. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που Ai. 484. σὺ μὲν που ναίεις — εὐδαίμων 594 ch. αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που 1225. σ' (νας) καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον El. 55. νῦν δ' ἕκηλά που — ἡμερεύσομεν 776. παρουσίας

μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων ὡς οὔτις ἡμὶν ἐστιν 936. εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που 1236. ἔξοισθά που coniunguntur. His omnibus pariter Latinorum *puto* παρενθέτως interpositum optime convenit. *Forte* et aliquando *fortasse* explicueris in his exemplis. καί που πάγου χυθέντος Phil. 293. καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος προςέδοσαν οἰκτείραντες 308. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος Oed. R. 1116. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που Oed. Col. 586. κἀκεῖ τὸν Ἅιδην — αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν Ant. 774. Eadem coniectandi opinandive ratio est in *dictis praecaventibus.* μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνῃ Ai. 529. μή πού τις ἐγγὺς ἦμιν ἐγχρίμπτῃ βροτῶν El. 886. *conditionalibus.* ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Phil. 44. ἀλκήν — εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που Oed. R. 43. εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει El. 1465. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι Ai. 517. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς 1287. — *interrogantibus.* εἰςορᾶτέ που τὸν ἄνδρα; El. 1424. Hermannus contra librorum omnium et Suidae fidem v. προάστειον dedit εἰςορᾶτε ποῦ, languere affirmans *videtisne fortasse*, quod mihi aptissime dici ad Electrae interpellationem ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; videtur: sic enim de rebus magnis et gravibus, quanquam certa fide constant, iterum iterumque percontari solemus. Aliquid interrogationi simile inest etiam Phil. 549.: οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι. — Hoc in genere δή που et οὐ δή που s. οὔ τι που inprimis usitata sunt; illud satis certo nobis persuasum esse de veritate rogatorum ostendit, hoc aut vereri nos ne sit, ut dicamus, velle autem aliter esse, aut vix nobis persuaderi posse de veritate eorum, quae optemus. τὴν αἰχμάλωτον — κάτοισθα δή που; Trach. 417. οὐ δή κλύω που — τοῖν μοι φίλοιν —; Oed. R. 1472. insperata res est. οὐ δή πού σέ γ' ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις —; Ant. 377 an. οὔ τί που δοῦναι νοεῖς; Phil. 1217. Cf. Brunck. ad Arist. Eccles. 756. Herm. ad Eur. Iph. Taur. 904. — Nonnullis locis scriptura est ad diiudicandum ambigua. In Phil. 780. edd. vett. et, ut videtur, codd. plerique εἴθε που διαμπερὲς στέργων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε, sed που explicari nequit, cum στοχασμός ad gravem laborantis affectum minime conveniat. Tricl. εἴθε σου, idque nunc in Laur. a. c. repertum restituendum est; Hermannus σοῦ. Trach. 904. communi nunc omnium consensu probabitur εἴ του in cod. Par. Laur a. Brunckii B. Vat. repertum; vulgabatur ante Hermannum που. Ant. 213. libri νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού τ' ἔξεστί σοι. Erfurdtius recte, puto, παντί πού γ', male interpretatur *etiam forte quacumque,* cum deberet *qualicunque sane lege puto.* Sed perelegans est Hermanni coniectura παντὶ πάντα. In Ai. 542. nunc legere consentaneum νεοσφαγῆ τοῦτόν γε προςλεύσσων φόνον ex Flor. Γ.

Θ. (is γε omittit) Laur. b. a correctore, eoque ducit τοῦ τόνδε Laur. a. b., in hoc a prima manu. Alii codd. et Aldus που τόνδε. De Oed. Col. 264. v. ποῦ. In Tyr. XV. 6. (587 D.) certa videtur emendatio Meineckii ad Menandr. p. 571., αἰγασθεῖσά που pro αὐγασθεῖσ' ὕπο. Non minus vera Dindorfii emendatio, sed alius generis est, quippe που expellens: λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χάνον Past. VI. 6 (449 D.). — ἦ π ο υ et ἤ π ο υ v. ἦ et ἤ.

Πουλύπους v. *πολύπους*.

Πούς pes. 1. Proprie dictum significationes duas habet, *pedis in corpore* et *pedis in nave*; quod posterius semel legitur ἐγκρατῆ πόδα τείνας Antig. 711. cf. Wyttenb. ad Plut. de amic. multit. p. 95. e. Altera prior perfrequens. νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα Phil. 7. ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ' ἂν 291. ἐνθήρου ποδός 691 ch. v. ἔνθηρος. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα 738. ὦ πούς 775. ὦ πούς, πούς 1173 m. ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς — φλέψ 813. οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων 848 ch. ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον 1186 m. τῷδε δυστήνῳ ποδί 1363. μάρψας ποδός νιν Trach. 776. παράρυμα ποδός Polyx. VI. 3. (475 D.), v. παράρυμα. ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ἱππίου ποδός inc. CV. 153, 2 (938 D.). i. e. ῥαθαπυγίζων, v. ῥυτήρ. — ἄρθρα — ἐνζεύξας ποδοῖν Oed. R. 718. ποδῶν ἄρθρα 1032. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς 1034. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1350. oppositi *manibus* pedes. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 801. τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται inc. CV. 84. (873 D.) v. ἔγχος. — 2. Hinc primum ad *motum* refertur, *itionem* et *gressum*. Id *propria* dictione adhibita fit in his: ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 243 ch. i. e. *clam profugere*, de qua eadem re φυγᾷ πόδα νωμᾶν Oed. R. 468 ch. et φοιτᾷ — μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων 479 ch. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος Oed. Col. 113. *deducens me in lucum, ut lateam*, adest σχῆμα καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς 193 ch. μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν Ant. 1130 ch. His addendum videtur ἀπο-πλήκτῳ ποδί Thyest. VII. 8. (247 D.), μανιώδει explicatum ab Hesychio. Manifestus a pedum ipsorum ministerio repetuntur haec, ceterorum quasi viam praemunientia: οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα; Ai. 362. ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί; 1260. *adstitisse*, v. Herm. δεῦρ' ἧξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός Oed. Col. 894. ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον El. 557. κοῦφον ἐξάρας πόδα Ant. 224. ὄχοις — ἐμβεβὼς πόδα Hydroph. III. (599 D.) *insistens*. Cf. Pflugk. ad Eur. Hecub. 812. *Gradiendi* vim *tralate* positam haec referunt: ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Oed. R. 878. de eo qui in lubricum quasi et praecipitem locum deductus firmitatem et certitudinem agendi non habet, facile ruit ad perniciem.

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ Ant. 619 ch. βέβηκε — τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός Trach. 871. et de *recedentibus* et *evitantibus* τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Trach. 546. Ex eodem fonte repetenda locutio ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Phil. 1244. cf. Blomf. gl. Aesch. Prom. 271. Boeckh. Expl. Pind. p. 281. — 3. *Circumlocutioni* adhibetur. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται Phil. 91. i. q. μόνος ὤν. Minus probabilis videtur scholiastae ratio ἤγουν χωλὸς ὢν interpretati. Quae Musgravius comparavit, plane diversa sunt. Inde ζῶντι ποδί est *vivus vigensque*. ζῶντι ποδὶ χρώμενον inc. LXXVIII. 3 (751 D.). Huic simile est sed structura diversum Ὀρέστην — ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί El. 448. ductum a pede cervicibus imponendo. — 4. Addo locutiones adverbiales *res* inprimis *praesentes* et *instantes* significantes, ἐν ποσί, πρὸς ποσί, παρὰ πόδα. βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά Ant. 1309. cf. Herm. l. c. et C. F. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 15. ἡ — Σφὶγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο Oed. R. 130. τά vulgabatur: alterum secundum primam manum Flor. Γ. Laur. a. Hermannus praetulit. καιρὸς — πολύ τι παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Phil. 827 ch. Schol.: ἐν ἑτοίμῳ, συνεγγύς, πλησίαν: *si statim utare* Hermannus. — De tono vocabuli observavit Etym. M. p. 686, 10. Arcad. p. 126, 6. et horum fons Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 35.

Πρᾶγμα. 1. *facinus.* πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα El. 312. πᾶς Suid. v. ὀκνῶν. Libros sequitur Eust. p. 819, 26. πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; Oed. Col. 981. τὸ γὰρ πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασα Ant. 239. τῳ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι 267. ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 840. — τόδ' ἐκδιδάσκει — φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν Ant. 299. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται El. 611. Num hic accenseam de re certa magna et gravi dictum ambigo inc. XXXVIII. 2. (696 D.): ὦ γλῶσσα — πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε; — 2. *res.* πρᾶγμα πορσύνων μέγα El. 660. *nuntians.* τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι; Ai. 734. φράσον μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν Phil. 342. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω — ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; 594. ἔχετε τὸ πρᾶγμα 778. *morbum* dicit. εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον Oed. R. 255. ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις 699. hoc etiam *facinus* vel *conatum* significare potest. πράγματος ποίου; Oed. Col. 1172. τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν Ant. 34. κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα 242. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμα 403. *sic res gesta est:* id exemplum viam facit ad inveniendam tertiam significationem. — 3. *rerum ratio* et *status*, in quo quis constitutus est.

ἐν τῷ πραγμάτος κυρεῖ ποτε Ai. 307. *quid sibi accidisset.* ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; Trach. 374. *in quod malum incucurri.*

Πρᾶγος. 1. *facinus.* νυκτὸς — πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. προςβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγη 343. quanquam etiam de *rebus* intelligi dictum potest. — 2. *res.* πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών Oed. Col. 1155. ἀνθρώπων codd. et Suid. v. πρᾶγος, plerique etiam libri οὐδέν, sed schol. οὐδὲν ἄνθρωπον. V. Porson. Advers. p. 167.

Πρακτέος facienda. ἐκμαθεῖν τί πρακτέον Oed. R. 1439.

Πράκτωρ. 1. *auctor.* Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Trach. 250. ὁ τοῦτου πράκτωρ φανεὶς Cod. Paris. quadam insulsa sapientia relatum illud ad venumdatum Herculem. ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις — τοῦδ' ἐφάνη πράκτωρ 859 ch. — 2. *ultor,* ab *exactoris pecuniarum* significatione deflexum: v. πράσσω. φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρὸς El. 941. Affert Suidas v. πράκτορα, explicans ἔκδικον.

Πρᾶξις. 1. *effectio.* σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν Trach. 876. sc. θανεῖν αὐτήν φημι. Schol. σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν scribens aliud quoddam legisse videtur: v. σχέτλιος. — 2. *actio, res* quatenus *patratur.* δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ Oed. Col. 566. — εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι Oed. R. 895 ch. πρός γε τὰς πράξεις — ἀντιδρᾶν πειράσομαι Oed. Col. 962. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις Ant. 431. — 3. *res* quatenus *accidit,* inde universe dictum de *fortunarum* statu. ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν Ai. 777. Coniecturam olim quorundam βάξιν refutavit Erf. Cum libris conspirat Eust. p. 737, 6. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν 779. quae cum nuntius ad Tecmessae dictum μῶν ὀλώλαμεν respondit, una omen respuere sese significat. τὴν αὐτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν Trach. 151. ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν τήνδε 293. σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Ant. 1290.

Πρᾶσις venditio. ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. LXXXII. 2, 1. (756 D.) *mercatum instituisti.*

Πράσσω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* πράσσω Trach. 597. El. 608. πράσσεις Oed. Col. 829. πράσσει Phil. 424. Oed. R. 74. Ant. 620 ch. 685. πράσσουσι El. 1392. — πράσσῃς Trach. 594. — πρᾶσσε El. 668. πράσσετον Oed. Col. 501. — πράσσειν Phil. 87. 88. 825 ch. 1164 ch. 1435 an. Oed. R. 1417. Oed. Col. 1771 an. Ant. 68. 70. 443. 561. 1316. Trach. 57. 93. 584. 1146. 1237. Ai. 1380. El. 902. 1014. 1498. Alet. VII. 2 et 6 (94 D.). — πράσσων Phil. 1234. Oed. R. 1353 m. Ai. 1267. El. 193 ch. 312. Synd. IX. 7, 1 (155 D.). πράσσοντος Ant. 697. Tynd. I. 1 (572 D.). πράσσοντι Ai. Locr. IV. 3 (14 D.). Naupl. III. 1 (377 D.). πράσσοντα Trach. 230. 296. Ai. 136 an. Oed. Col. 1761 an.

πράσσοντε El. 991. πράσσοντες inc. X. 1, 1 (663 D.). πράσσουσιν Ant. 560. Mys. I. 1 (358 D.). — *imperfectum* ἔπρασσον Oed. R. 1403. Oed. Col. 273. 955. — *futurum* πράξω Trach. 1205. πράξεις Phil. 840 ch. Oed. Col. 651. 960. πράξει Ai. 1399 an. πράξειν Trach. 1161. — *aor.* ἔπραξα Phil. 1253. Oed. R. 69. ἔπραξας Phil. 1211. ἔπραξε et ἔπραξεν Oed. Col. 1701 ch. 1702 m. Eandem librorum scripturam ἔρξε correxit Herm. Ai. 889. illud huius interpretandi gratia additum in poetae verba irrepsisse ratus. ἔπραξαν Ai. 441. πράξαιμι Oed. R. 862. 1006. πράξειας El. 791. Iol. s. Iob. I (282 D.). πράξειεν Oed. Col. 392. πράξαιμεν Ant. 272. πρᾶξον Phil. 1385. πραξάτω Oed. Col. 498. πράξαντος inc. XCII. (773 D.). — 2. *Passivi praesens* πρασσομένων Trach. 1257. an. — *imperf.* ἐπράσσετο Oed. R. 125. — *perf.* πέπρακται inc. C. 1 (779 D.). πεπραγμένον Oed. R. 1140. πεπραγμένα Oed. R. 621. Trach. 661. πεπραγμένοις El. 539. — *fut.* 3. πεπράξεται Oed. Col. 865. — *aor.* ἐπράχθη Trach. 676. πραχθέντος Oed. R. 220. πραχθέντα *nom.* Oed. Col. 1577. *acc.* Oed. Col. 1117. πραχθέντων Oed. R. 1237. — 3. *Medii* unum *aoristi* exemplum legitur ἐπραξάμην Oed. R. 287. — Scriptura legitima tragicorum πράσσω, non πράττω summo librorum consensu servatur, praeter πράττειν Trach. 1146. mire a libro etiam Laur. a. et Phil. 1435. et ab hoc et Flor. Γ. retento. Nam El. 1014. pravam Aldinae scripturam iam Brunckius ex suis tribus codd. correxit, quibus nunc Laur. a. b. accedunt. Flor. Δ. πράττειν, Flor. Γ. πάσχειν, hoc ab interprete. Quanquam ξύμπραττε legitur in Flor. Γ. Δ. Θ. Laur. a. b. Ai. 1375.

II. *Usus.* 1. Perfrequens prima significatione *faciendi*, i. e. *perficiendi* et *exsequendi*, contraria illa *dicendo*, *suadendo*, *consultando*. τοὺς δὲ (λόγους) καὶ πράσσειν στυγῶ Phil. 87. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 88. κακά Ven. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; 825 ch. v. Herm. ἐξιδοῦ ὅτι πράξεις 840 ch. φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν 1164 ch. ἔπραξας ἔργον ποῖον —; 1211. πράσσων τάδε 1234. hoc cum solum *factum* spectet, non minus apte conveniret ποιῶν. ταῦτά μοι πρᾶξον 1385. μὴ νῦν — μέλλετε πράσσειν 1435 an. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοὶ φίλον Oed. R. 862. v. Phil. 1234. ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις 1403. adsignificato atroci et foedo facinore. ὧν ἐπαινεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν 1417. εἰ φρουρῶν ἔπρασσον Oed. Col. 273. ἁτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε 498. ἐν τάχει τι πράσσετον 502. ἐν ᾧ (χώρῳ) τί πράξεις; 651. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις 829. καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον 955. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς 960. v. Phil. 1234. ταῦτα — πράσσοντα 1761 an. ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν 1771 an. εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν Ant. 70. τὰ κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε 443.

ἑῖλον σὺν κακοῖς πράσσειν κακά 561. ὅσα — πράσσει τις 685. τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν 1316. κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς Trach. 594. εἴ τι χρὴ πράσσειν 1146. τὰ δ' ἄλλα πράξω 1205. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; 1237. τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρί Ai. 889 ch. *caedem patravit*. Verisimilis Hermanni coniectura ἔρξε, cum versui chorico trimetri speciem ab imperito correctore inditam esse iure suspiceris. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1267. εἰ δὲ μὴ 'στί σοι φίλον πράσσειν τάδ' ἡμᾶς 1380. εἴτ' οὖν θεὸς — ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 193 ch. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω 608. οὔτ' ἐμοῦ καταξίως πράξειας 791. οὐδὲ — ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 902. τί νῦν πράσσουσιν; 1392. οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν Alet. VII. 6. *Suscepti ad faciendum consilii adsignificatio* aliquando praevalet. πράγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα E'. 312., quod afferunt Suid. v. ὀκνῶν, exhibens πᾶς ἀνήρ et Eust. p. 819, 26. *Rem magnam volvens* significatur. Cf. Markl. ad Eur. Suppl. 324. εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον Trach. 584. αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω 597. ἴασιν — ταύτην ἔπραξα Oed. R. 69. Eodem modo dicitur *passivum*, cuius participia aliquando *eventorum* et *rerum gestarum* significatione praedita sunt. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργυρῷ ἐπράσσετ' ἐνθένδε Oed. R. 125. ad *subornandum* latronem spectat: *nisi hinc transactum esset*. ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος 220. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα 621. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140. *verane?* τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν 1237. ἡ τοῖς ἐπράχθη 676. *rei gerendae viam*. θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων 1257 an. οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος El. 539. τὰ πραχθέντ' εἴπατε Oed. Col. 1117. ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντα 1575. ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς inc. C. I. — 2. Peculiarem sermonis usum ab illa vi verbi deflexum exempla monstrant haec. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε El. 668. *tuas res cura*. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. quam sententiam Eust. affert p. 484, 17. ὦ πάντα πράσσων Synd. IX. 7, 1. fortius quam ὦ πολλά. ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει El. 1498. *si ius violaverit*. δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάντα Trach. 661. *ne longius in faciendo sim progressus*, i. e. *ne sim nimia ausa*: v. πέρα. οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων Oed. R. 1351 m. *minime gratificatus*, i. e. pessime de me meritus; sensu, non dictione simile huic est αὐτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν Ai. 441. sc. τὰ ὅπλα, *in gratiam concesserunt*, κατεχαρίσαντο. Dukerum ad Thuc. IV. 89. antestatur Lobeckius. — Deinde contra ponuntur αἰνεῖν *polliceri*. ἃ δ' ᾔνεσάς μοι — ταῦτά μοι πρᾶξον Phil. 1385. βουλεύειν *consultare*. ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν Oed. R. 1417. λέγειν et λόγος *dicere*, *dictum*. ὅσα λέγει

τις ἢ πράσσει τις Ant. 685. ξένος μὲν τοῦ λόγου τάδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος Oed. R. 220. — 3. Sed dicitur etiam de *statu et rebus, in quibus quis constitutus est et versatur*, specie quidem intransitivo verbi genere, revera ut aliquod nomen rei gestae intelligatur. Additur id Oed. Col. 392. 1702. de quibus statim dicetur, et Oed. R. 1006. ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι, idem quod κερδάναιμι, in quam sententiam Musgravius contulit Trach. 190.: cf. Krueger. ad Xen. Anab. VI. 2. p. 336. *Universe* igitur de *rerum statu* haec dicta sunt. τί πράσσει Oed. R. 74. ἔπραξεν οἷον ἤθελεν Oed. Col. 1702 m. *effecit, quod voluit*, i. e. eam fortunam nactus est, quam cupiverat. πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας Ant. 621 ch. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων, ὅτι πράξει Ai. 1399 an. πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν Iol. s. Iob. I. De *faustis* rebus: εὖ πράσσειν. τό γ' εὖ πράσσειν — κέρδος ἐμπολᾷ Trach. 93. ἔνεστι ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ 296. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Ai. 136 an. εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. I. 1. τίς δ' ἂν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν; Oed. Col. 392., quod paulo aliter dictum prioribus, significans *quale commodum quis ab eiusmodi sene accipiat?* Ceterum legitur vulgo τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρός. Sed τί δ' ἂν Laur. b. et a prima manu membr. Br., praepositionem omittunt Laur. a. b. Ricc. a. b. Par. F.; inde illud Hermannus concinnavit. εὐτυχῶς. σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς Ant. 697. καλῶς. τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Trach. 57. ἄνδρα — καλῶς πράσσοντα 230. κἀδόκουν πράξειν καλῶς 1161. τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς Alet. VII. 2 (94 D.). Paulum ab his differt οὐ γὰρ εἴχομεν — ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 272. *quomodo incolumitatem assequeremur.* — De *adversis* rebus dicitur: κακῶς πράσσειν. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς Phil. 422. ἐκ λόγων καλῶς κακῶς ἔπραξα 1253. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν Ant. 560. ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους El. 991. Hermanni explicatio *si res male cedat* plane abundare facit εἴ τις ἀκούσεται, haec enim ipsa illa κακὴ πρᾶξις est. Sed interpretandum puto *cum iam simus miserae, cavendum ne maiorem calamitatem trahamus.* εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς El. 1015. καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι Ai. Locr. IV. 3. τοῖς κακῶς πράσσουσιν Mys. I. 1. κακῶς πράσσοντι μυρία μία νὺξ ἐστιν Naupl. III. 1. οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον inc. XI. 1, 1. ἀνδρὸς κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι inc. XCII. — 4. *Medio* οὐδ' ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην Oed. R. 287. sua sententia constat, ut *perficientis plurimum ut perficiatur interesse dicatur,* v. C. Matthiae Qu. Sophcl. p. 98.

Πρατός *venumdatus.* πρατόν νιν ἐξέπεμψεν Trach. 275.

Πραΰνω (ῡ) *lenio.* κοιμᾷ τάδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ Phil. 646.

Πρέπω v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 19. Sed falso vulgo imperfecto tenus flecti iudicant, si quidem *πρέψει* legitur Aesch. Eum. 992. 1. *decoro adspectu esse* et fortasse *videri* universe significat *πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰςορᾶν* El. 654. Hesychius *πρέπον, ὅμοιον* explicat, v. Abresch. ad Aesch. Ag. 330. Musgr. ad Eur. Suppl. 1059. — 2. *decere.* Adest subiecti casus *nominativus; ὁ πᾶς ἐμοί, ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε — χρόνος* El. 1245 m. *ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα — πρέπει* Acris. V. 2 (62 D.). *οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει* Alex. I. 1 (81 D.). Sed cum *infinitivo* dicitur: *οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς* El. 629. *τῆς σε τυγχάνειν πρέπει* Trach. 725. *ὥςτε μὴ σιγᾶν πρέπειν* 1116. *οὐκ ὀκνεῖν πρέπει* Phil. 111. *θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα* Ant. 92. Respicit Eustath. p. 1089, 30. *θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν* inc. XXVIII. 1 (686 D.). — 3. Separatim poni oportet *participii* exempla. Id dicitur aut cum *ἐστί* coniunctum, aut tanquam adiectivum additur nomini. *ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὔ σοι πρέπον;* Phil. 1211. *τοδέ ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον* Oed. Col. 1582. *πρέπον γε τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε* Ai. 530. Hoc cum genitivo paulo insolentius dictum explicat inde Stallb. ad Plat. Menex. p. 239. c., quod *πρέπον* pro *ἄξιον* ponatur; mihi ea potius causa videtur, quod substantivi naturam induerit. *ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ᾽ αὐτῷ κακά* Trach. 383. *πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν* Oed. R. 9. *σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων* Tyr. XIII. 2 (585 D.).

Πρεσβεῖον. *πρεσβεῖα νείμας τῆςδε γῆς* Aeg. I. 2 (19 D.), de praecipua terrae Atticae parte Aegeo concessa in honorem aetatis.

Πρεσβεύω. 1. Transitive *colo.* *μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον* Trach. 1055. — 2. Intransitive *maiorem natu esse.* *τὸ πρεσβεύοντ᾽ ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα* Oed. Col. 1424. Haec antiquissima et praecipue legitima verbi videtur significatio; ab ea tralatum illud, quod *in honore esse, coli* sic dicitur. *Ὀλύμπου τοῦδ᾽ ὁ πρεσβεύων πατήρ* Ai. 1368. *Ἴναχε — μέγα πρεσβεύων Ἄργους τε γύαις* Inach. II. 2 (256 D.). Hinc est *praestare.* *φήμ᾽ ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ* Ant. 716.

Πρέσβυς. 1. Positivus non significat nisi *senem.* *Φοῖνίξ θ᾽ ὁ πρέσβυς* Phil. 558. *πατέρα πρέσβυν* 661. *κἀξ ὁδοῦ μ᾽ ὅ θ᾽ ἡγεμὼν αὐτός θ᾽ ὁ πρέσβυς — ἠλαυνέτην* Oed. R. 805. *ὁ πρέσβυς — κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο* 807. *ὁ πρέσβυς Πόλυβος* 941. *πλανάτας τις ὁ πρέσβυς* Oed. Col. 124 ch. *τίς ποθ᾽ ὁ πρέσβυς;* 141 an. *ὦ πρέσβυ* Oed. Col 1211. Ant. 1020. *πρέσβυ* Oed. R. 1013. 1121. 1147. Oed. Col. 1148. *πρέσβεις senes* in alloquendi formula recte puto Neuium et Hermannum adscivisse Oed. R. 1111. scriptum a prima manu in Laur. a., Brunckii B. Aldina. Certe exquisitius est quam a Brunckio receptum *πρέσβυ,*

quod legitur in Laur. c. Bar. Pal. Brunckii B. in hoc praefixo γρ.; Flor. Δ. ὦ πρέσβυ. Plerique codd., Laur. a. a correctore, Brunckii C. D. Flor. Γ. Θ. Laud. Bodl. Trin. Liv. v. Lips. a. b. Dresd. b. πρέσβυν, quod schol. secundus explicat, sed inutile est, cum non opus sit pastorem memorari qui statim βοτὴρ vocatur, cum chorum in novae scenae initio appellari mos et consuetudo postulent. Pluralis eum usum Musgravio πρέσβεις corrigenti dubitabilem visum Hermannus firmavit Aesch. Pers. 842. — 2. Comparativus semel dictus *maioris* et *valentioris* significatu. εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους Oed. R. 1364 m. Schol. non recte εἴ τι κακοῦ κάκιον. — 3. Superlativus *honoratissimum* s. *maxime honore cultum* significat. Ἥλιε φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας Ter. XIV. (523 D.) v. σέβας. ἦλθεν δὲ δαῖς Θάλεια πρεσβίστη θεῶν Tript. IX. 6 (539 D.).

Πρήθω v. πίμπρημι.

Πρῐάμος n. pr. Πριάμου μὲν υἱός Phil. 601.

Πρίασθαι *redimere*. Est enim anthypotactum, aoristo minus bonae notae ὠνήσασθαι ab Atticis subrogatum: v. Herod. Philet. p. 453. Hellad. p. 951. Schol. Ar. Plut. 7., quorum verba tractat Vir Summus ad Phryn. p. 138. — τἄλλ' ἐγὼ καποῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν Ant. 1156. v. πρός. οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Ai. 472. Affert Eust. p. 757, 34. respiciens etiam p. 892, 42. Utrobique tralate dictum verbum.

Πρῐν. A regula produci iubente excipi observat Etym. M. p. 405, 33. 1. *Adverbium* est, *ante*, *prius*, etiam *olim* significans. ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας Phil. 52. ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν Oed. R. 259. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν 652 ch. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Oed. Col. 368. τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 440. τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως Ant. 1288. πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι El. 713. αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Trach. 300. ὃς πρὶν ᾤχετο 730. ὃν ἐξεπέμψω πρὶν — κρατοῦντα Ai. 606 ch. πρὶν μὲν οὖν — δείματος ἦν μοι προβολὰ — Αἴας 1190 ch. τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε — ἔτικτε Scyt. I. 3 (491 D.). Eadem aliquando vis inest, cum *articulus* additur. ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρίν Ai. Locr. IV. 4 (14 D.). Sed τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγως καλῶν κακῶς ἔπραξα Phil. 1252. nominis vice a verbo ἔπραξα suspensum habere videtur τὰ πρίν. — Nam cum articulo *substantivi*, vel cum adest substantivum, *adiectivi* munere fungitur. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ Phil. 1208. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία Oed. R. 1024. ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος 1282. Θησεύς — τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος Oed. Col. 69. *eius*, *qui olim fuit*, mortui. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 608 ch. v. ἔπειτα. Non puto τὰ πρίν adverbium esse, sed

adverbii simile. τὰ πρὶν εὖ θέμενοι El. 1428. *priora.* τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν Ai. 609 ch. Unum memorabile est ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων Phil. 1156 m. non enim dicuntur qui *olim*, nec qui *ante adfuerunt*, adsunt enim; qui *adhuc s. hucusque ad me accesserunt* significari par est.

2. πρίν *coniunctio.* De usu eius minime explicate disseruere Veterum gr. Bekk. An. p. 164, 8. gr. Herm. p. 341, 146.

a. cum *indicativo* rei gestae indico et *aoristi* quidem *antequam* significans. πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη Oed. R. 776.

b. cum *coniunctivo* rei incertum an proximo aliove tempore futuro exspectandae indice ἄν additum habet his locis. φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τόδε Phil. 332. παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἂν τυχεῖν — πρὶν ἂν τὰ Τροίης πέδι' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς 1316. μήπω γε (στεῖχε) πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἄτης μύθων 1395 an. οὔ. (sc. ἄπει) πρίν γ' ἂν εἴπῃς Trach. 414. πρὶν ἄν τι δράσῃς (sc. οὐ θέλεις); Ai. 107. πρὶν ἂν διθεὶς — θάνῃ 108—110. quae inter Aiacis et Minervae personam, huius rogantis, respondentis illius divisa sunt. μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ Oed. R. 1529. οἰδ' ἐμοὶ — ἔστι θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω Oed. Col. 48. οὐ γάρ ποτ' ἔξει — πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων 913. οὐχὶ παύσομαι, πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων 1045. ἀμήχανον — ἐκμαθεῖν — πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 176. οὐχ ὑμιν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν — δηλώσηθ' ὕβριν 308. οὐ, πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς — ἐργάζεται Synd. IV. 2 (149 D.). — Sed ἄν sensus discrimine nullo omittitur. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς Phil. 905. εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει, πρὶν πυρὶ — πόδα τις προσαύρῃ Ant. 615 ch. ὅπως — μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου — πρὶν κεῖνος — δείξῃ Trach. 605. οὐ γάρ ἴσθ' ἢ γ' αὔριον, πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν 942. μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ Ai. 729. Quod cum orationis obliquae a praeterito suspensae (ἀπηύδα) sit, legitimus erat optativi usus; quanquam si infinitivus a verbo pendens praesentis aut futuri est, non raro coniunctivus subrogatur. Ceterum τύχοι Mosq. b. Lips. b. supra scriptum, in tenore verborum Flor. Γ. exhibet. οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ Ai. 944. Flor. Γ. ἐκβάλοι manifesto mendo. μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς Ter. X (520 D.). οἷ χρὴ — ὀλβίσαι τύχας — πρὶν αὐτῷ — βίος διεκπερανθῇ Tynd. I. 2 (572 D.). Praeceptum Elmsleii de recte dicendo πρίν cum coniunctivo (v. ad Med. 215.), ut insit negandi vel prohibendi sententia, a Sophocle, quantum noscitur, observatum est. Nam in Ant. 176. ἀμήχανος negandi particulam continet. Regulam illam firmare aggressus Hermannus in Censura p. 180. Opusc. t. III. in exemplo Eur. Or. 1218. (1211 M.), quod repugnare videretur, non felicius Elmsleio rem gessit; quippe hic

φύλασσε δ' ἥν τις idem quod *φύλασσε μή τις* significare decrevit, qua ratione negantia affirmare et negare affirmantia omnia demonstrare facillimum esset; ille autem negandi vim in verbo *φθῇ* inesse dicit, quod quomodo ad praecedens *πρὶν τελευτηθῇ* valeat, nemo intellexerit. Repugnant illi praecepto Strato nr. 235. A. Pal. t. II. p. 523. et exempla a Iacobsio congesta ad Achill. Tat. p. 568.

c. cum *optativo* non aliter nisi in *obliqua oratione* legitur, et vel ita, ut dicta sensave alicuius ipsa memorentur aut ex mente alicuius pendeat optativus ille explendae sententiae principali adhibita secundaria constitutus. Ex illo genere haec sunt. *οὐκ ἴσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ, τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη, πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος* Phil. 199 an. Ven. Laur. c. *ἐξήκει*, Ricc. et Flor. apud Herm. *ἐξίκοι*, Flor. *Γ. ἐξίκοιτο*. Schaefero placebat *ἐξήκῃ*, quo non opus, cum *μελέτῃ θεοῦ* contineat *θεοῦ μελετήσαντος* i. e. *ἐπεὶ θεὸς ἐμελέτησε*. Et addito *ἄν*: *λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος — ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις* Trach. 2. Cod. Par. et Stob. p. 562, 40. ac Suidae cod. Suid. v. *αἰῶνα, θάνῃ*, quod si poeta scripsit, obliqua oratione excidit. Idem suasit Elmsl. ad Suppl. Marklandi 916. p. 220 Lips. et ad Med. l. c. deceptus in eo, quod sic postulare sermonis legem arbitrabatur. Imo postulat is, ut optativum obliquae orationis *ἐκμάθοις* alius optativus sequatur. Quanquam cum nunc etiam Laur. a. *θάνῃ* exhibeat, scribendum ita videtur; negligunt enim legem poetae in rectam recidentes orationem: v. Ai. 729. — Alteram rationem dicendi monstrant haec. *μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ, πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε* Trach. 654 ch. *ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* Phil. 547. *ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ* — 949. *οὔ ποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἂν καταφαίην* Oed. R. 505 ch.

d. cum *infinitivo* prius allatorum dicendi generum omnium significationes in se recipit. *πρὶν οὖν τιν' — ἐξοδοιπορεῖν στέγης, ξυνάπτετον λόγοισιν* El. 20. *πρίν γε φωνεῖν — ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν* 980. *πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος, κατάσχες ὀργήν* 997. *ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι* 1121. *ἦ 'τολμήσατε — δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ* Phil. 370. *ἦν Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν — πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν* Oed. R. 104. *πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν — ἔξελθε* Oed. Col. 36. *παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων* Ant. 280. *κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου* 887. *ἡ γυνὴ φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον* 1230. *ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀντιώσασθαι λόγους* Trach. 395. *μὴ πρῷ λέγοις ἂν — πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα* 628. *πρὶν — σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν*

χειρός 1123. sc. τέθνηκε. ὥς πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν — ἐς πυράν με θῇς 1243. πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον — ἀνάπαυε βοὴν 1249 an. πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1398 an. πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν, θαλλὸν — προσφέρων Past. III. 1 (445 D.).

3. πρίν cum *aliis particulis* coniunctum. πρίν *adverbium* eatenus exiguum usum habet. πρίν ποτε sic vidimus dici Scyth. I. 3. πρὶν δή ποτε Ai. 606 ch. — πρίν coniunctio cum γε consociatur huic praepositum Oed. Col. 48. Trach. 414. El. 980. 997. Oed. Col. 48., quae iam apposuimus. πρὶν καί *etiam* (*γαρ*) Ant. 280. Trach. 395. πρὶν νῦν Oed. Col. 36. πρὶν οὖν El. 20. πρίν ποτε Ant. 120. ἴβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων — πλησθῆναι. αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην, πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε Trach. 17. — *Postponitur* πρίν praemisso καί *adhuc*. καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν Trach. 4. et πάροιθεν, quibus consociatis magis firmatur particulae vis: ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι El. 1121. Mireris igitur non componi Homerico exemplo duo πρίν, adverbium alterum, alteram coniunctionem. Non magis atticum est πρὶν ἤ, v. Herm. in Cens. Med. Elmsl. v. 1024., quod Sophocli nolenti obtrusit Triclinius Trach. 654.

Πρίω constringo dentibus, mordeo. ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα inc. XCVIII (777 D.). Legebatur olim πρίετο apud schol. Hesiod. Theog. 30. Tralate *firmiter constringo* universe, *alligo*. ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1009. schol. ἐξαφθείς, δεσμευθείς, δεθείς, cuius explicationis veritatem demonstravit Lobeckius. Scholiasten expressit Suidas v. πρισθείς.

Πρίων serra. πρίονος ἐκβρώματ' — ἐν τομῇ ξύλου Trach. 696. οὐδὲ πρίονος πληγαί inc. 787 D., ex Herodiano π. μον. λέξ. p. 34, 3.

Πρό praepositio usus minime late patentis et proxime ad adverbii naturam propendens. 1. *ante*, de locis. πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη Ant. 522 an. μὴ οὐ — πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 109 an. Suid. v. ῥιπάς. — πρὸ Θηβῶν Synd. VIII. 5 (153 D.). Hinc de rebus *extrinsecus accedentibus* dicitur. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τε θαῦμα Trach. 956 ch. πλησίον που τῆς οἰκίας χωρεῖν scholiasta. Apportabatur enim aegrotans Hercules. Sed vitiose scribitur, quanquam in libris plurimis et optimis πρὸ Σάρδεων Ant. 1024. v. πρός. — Hinc adverbiascens locutio repetitur τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις — κακά Ant. 1264. Aldus τὰ μὲν πρὸ χειρῶν· τὰ δέ, φέρων, *manibus palam ferens*; ferebat enim Haemonis corpus. ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου Polyid. I. 1 (462. a. D.). — 2. *ante*, de tempore. εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη Oed. Col. 1143. si quis de *praeferendo* expli-

cuerit, non repugno. *πρὸ τοῦ θανεῖν* Ant. 874. *τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων* Trach. 503 ch. *οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται* Phaedr. X. 2 (603 D.). Huic similis locutio adverbiascens est *πρὸ τοῦ δέοντος* Phil. 879. — 3. tertia significatio *moralis* est bipartita, altera *alicui aliquid dignitate praestare* aut *praeferendum esse*, altera *in vices succedere* indicans. Illud *prae* et *praeter* dicas. *ἐπεὶ πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν* Oed. R. 10. non est *ἀντὶ τῶνδε* nec *ὑπὲρ τῶνδε*, sed *μᾶλλον* s. *μάλιστα τῶνδε*, *prae ceteris dignus* propter auctoritatem et aetatem. — Alterum Latine *pro* dicitur. *ἀξίως — πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν* Oed. R. 134. Sic certe Codd. Brunckii tres, Bar. 1. Bodl. 2. Dresd. b. Aug. c. Flor. Θ., pars non optima librorum, Sed in Laur. a. *πρός* eraso ς. Ceteri *πρός*, in quibus cum Laur. a. prima manus et Flor. Γ. sint, praeferendum censuerim, *in gratiam mortui* significans. *ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε* Oed. Col. 815. Et hoc et Oed. R. 10. de tempore intelligit Reisig. enarr. p. CXV. *ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ* 1521. i. q. *ἀντί*. Paulo aliter dictum *πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν* El. 485 ch. i. q. *θάρσος μ' ἔχει ὑπὲρ τούτων de illis confido*, ut schol. explicat.

Προάστιον suburbium. *ἐκ προαστίου χωρεῖ* El. 1425. Codd. plerique *προαστείου*, quod placere eis debet, qui de ει ante vocalem correpto somniant. Verum non Aldus modo servavit et diserte uno ι scribi apud Sophoclem in Electra testis Suidas est v. *προάστειον*, sed nunc repertum etiam est in Laur. a. v. *προάστιος*.

Προάστιος suburbanus. *ὅρια κελεύθου τῆςδε γῆς προαστίας* Phrix. I (647.). Apud Steph. Byz. v. *ἄστυ*, cui versus notitia debetur, insuper haec leguntur: *π ρ ο ά σ τ ι ο ς. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους κ. τ. λ.*

Προβαίνω procedo, accedo. Illa significatione tralate legitur dictum. *προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους* Ant. 846. et de tempore *ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι* Phil. 285. Altera proprie. *προβᾶθ' ὧδε — προβᾶθ' ὧδέ μοι* Oed. Col. 845—847 ch. Hanc scripturam nunc omnibus placere video; olim *πρόβατε* Hermanno placuit Eur. Herc. f. 1041., et codd. fluctuant: v. Iacobs. ad Phil. Imagg. p. 527. Et ratio sane propenacui iubet, cum nemo *προστῆτε* scribat, sed *πρόστητε* et similia. *ποία ξύμμετρος προὔβην τύχῃ* Ant. 383. *huc accessi*, s. *prodii*. Legitur in codd. *προὔβη δίκη*, sed Laur. a. Ricc. *τύχῃ* et *τύχῃ*, et ille *ἐξέβην* supra scripta *προὔβην*, plane ut inverso legitimo verborum ordine in schol. Rom. scriptum. Sic emendavit Reisigius.

Προβάλλω 1. *proiicio, coniicio.* Illa significatione *medium* legitur. ἐν ᾗ (ἀκτῇ) με προὐβάλου ἄφιλον, ἐρῆμον Phil. 1005. προὔβαλον Flor. Γ. Altera *activum*, sed tralate. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι Oed. R. 745. Sed similis certe activi significatio est et propria quidem τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων El. 730. — 2. *Abiicere s. proiicere conculcandum* significat. ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες Trach. 807., quam scripturam alter scholiasta explicat ἀπέῤῥιψας καὶ παρεῖδες. Scriptura Turnebiani προὔλαβες non in Triclinianis solis sed etiam in Laur. a. reperitur et ab uno scholiastarum explicatur.

* *Πρόβατον* iniuria videtur Sophocli vindicari Pel. II. 6. Nam Aristophanes Av. 852. sua Sophocleis immiscuit.

Προβιβάζω *promoveo.* προβίβαζε, κούρα, πρόσω Oed. Col. 176 ch. aliquanto longius ut abducat Antigona Oedipum chorus suadet. Plerique codd. parum apte προςβίβαζε, illud in Brunckii A. s. membr. inesse fertur. B. Vat. Farn. προςβίαζε.

Πρόβλημα 1. *omne quod proiicitur.* ἄκρα s. promontorium dicitur ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα Ai. 1198 ch. ἐξοχὴ τῆς θαλάττης schol. vet. non recte, est enim *quod in mare prominet*, non *quod e mari eminet.* 2. Hinc proxime tralatum μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων Ai. 1055. ἤγουν μὴ προτείνων φόβον μηδὲ αἰδῶ, et πρόβλημα, φυλακὴν scholiastae, neuter satis recte, puto. Dicitur enim is qui nec pudore nec metu cohibeatur, πρόβλημα ut κωλύμην potius interpreter, ut φόβου μοχλὸν *obicem metus* Sophocles passive dixit τὰ κωλῦον φοβεῖσθαι, hic tamen active φόβος ὁ κωλύων ὑβρίζειν. Alia tralatione inde facta, quod πρόβλημα et *munimentum* et *arma corpus tutantia* (πρόβλημα καὶ ἡ ἀσφάλεια Suidas) significat, dictum λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγρῶτ' ἐμοί Phil. 996. Neoptolemum dicit, cuius ope tutus consilio exsequeretur. De hac vocabuli vi et verbo προβάλλεσθαι consuli possunt Dorvill. ad Char. p. 568. Valck. ad Eur. Phoen. 786. ad fr. Callim. p. 291. Ilgen. ad scol. p. 106. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 440. Herm. ad Ar. Nub. 973.

Προβλής *quidquid proiectum est.* Inde prominens in mare ἄκρα dicitur. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες Phil. 924., velut πρόβλημα et ἐκβολή (Iacobs. ad Achill. Tat. p. 398.) προβολή (Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 601.) ἔκβολον (Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 1012.), cum synesi vocabuli πέτρος vel σκοπελός dictum, quod addere Homero mos est, v. Il. β. 396. π. 407. cf. Valck. de glossis Homericis Hesychianis p. 227. Opusc. t. II. Lips. et Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 358. Illud Philoctetae affert Suidas v. ὀρεῖον et προβλῆτες, et Eust. p. 335, 2. — Sed admodum

lubrica res est Phil. 1441 an. ubi libri omnes *καὶ κτύπος αρσην πόντου προβλῆς, οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐνέχθη κρᾶτα.* Hoc cum non intelligeretur, Musgravius et Schaeferus *προβλῆς θ'*, scopulos litoris dici rati, ut v. 924. Sed *τε* egregie languet. Hermannus *προβολῆς* et facili et ingeniosa emendatione, cum *προβολή* et *προβλής* haud raro confunduntur, v. Oppian. Cyneg. II. 602. Bast. Comm. palaeogr. p. 729. *προχοαί* autem significabuntur ita: v. Iacobs. ad A. Pal. t. VIII. p. 98. Nescio tamen an vera sit librorum scriptura, *κτύπος πόντου προβλῆς* ut sit *κτύπος προβλήτων πόντου*, *sonitus maris saxis litoralibus illisi;* de quo loquendi genere aliqua attulimus, etsi non plane similia, in v. *μεσόμφαλος.* — De tono v. *ἀγνώς* et *ἀδμής* et schol. Il. ζ. 235. π. 44. Etym. M. p. 3:8, 2.

Πρόβλητος proiectus. *μὴ — ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ* Ai. 817. De abundantia sermonis explicuit Lobeckius.

Προβοάω proclamo. *προβοᾷ τι γὰρ δεινόν* Phil. 218 ch.

Προβολή munimentum, hinc praesidium. *πρὶν μὲν — δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων θούριος Αἴας* Ai. 1191. v. in *πρόβλημα* notata. De Phil. 1441. v. *προβλής.*

Προγενής avitus, i. e. *antiquissimus.* *θεοὶ προγενεῖς* Ant. 929 m. Libri plerique *πατρογενεῖς*, Brunckii E. *προςγονεῖς.* Verum exstat in Laur. a. et Aug., cuius insolentia nominis effecit ut *πρ̄ο* pro compendio scripturae haberetur. Vocem firmavit et qui sint *προγενεῖς θεοί* explicuit Hermannus.

Πρόγονος. Proprie *maiores* dicuntur plurative. *ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ* Ai. 380 m. Tralate *πόνοι πρόγονοι πόνων* Ai. 1176 ch. *labores laborum praecursores et auctores.* Hoc cum audacius videatur dici, nec accurate aequentur metra, Dindorfius praef. Scen. p. XI. ingeniose coniecit *ἰὼ πόνοι πρόπονοι*, et oppositum versum correxit *ἀν' εὐρώδη Τροΐαν.*

Προγυμνάζω exercitando praeparare. *προγυμνάσαι χέρα* Past. VI. 9 (450 D.).

Προδείδω praemetuo. *οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ* Oed. R. 90.

Προδείκνυμι praemonstro. Sibi, non aliis praemonstrandi, i. e. *praetentandi viam* propriam habet significandi vim *σκήπτρῳ προδεικνὺς — ἐμπορεύσεται* Oed. R. 456. Explicuerunt Brunck. et Erfurdt. Tralate dicitur *ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν* Oed. R. 624. Praepositio *ante monstrandi* vim verbo imponit. Veteres libri post *προδείξῃς* distinguunt, referentes ad praecedens *θνήσκειν*, ut subaudiatur *θανοῦμαι*, et *οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν* addunt *σχετλιαστικῶς* dictum, quod exponit

schol. codd. Lipss. et aliorum, εἶτα ἐπάγει σχετλιάζων, οἷόν ἐστι κ. τ. λ. v. Herm.

Πρόδηλος manifestus. λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου El. 1422 ch. i. q. προδήλως.

Προδήλως manifesto, palam. καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικὸς Ai. 1290. θάνατον πρόδηλον ex aliis fontibus firmavit Lobeckius. Affert hoc Suidas v. προδήλως, explicans ἐνδρείως.

Προδιδάσκω edoceo. Praepositio enim non alii rei constituta est, nisi ut monita tempore priora esse, quam quod inde redundet factorum indicet. ἡ κακὴ σὴ — ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα κοὐ θέλονθ' ὅμως εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν Phil. 1003. οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai. 163 an. — *Medium:* ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος — προδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν Trach. 678. Sensu hoc ab activo non differt, ut aveam scire, quomodo Apitzius (ad v. 462. p. 201. 202.) pronomen desiderari in hoc et similibus exemplis sibi persuaserit. Certe ἑαυτόν subaudiendo ineptiveris magnopere, ἐμέ intelligendo non expeditur medii usus.

Προδίδωμι prodo. Quanquam haec primaria significatio non convenit optime nisi uni exemplo *passivi*, ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι Phil. 911. Plurimis *deserendi* inprimis *officii*, quod quis suscepit. μή με ταρβήσας προδῷς Phil. 747. ἀνήρ — προδοὺς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν 899. *Violati officii* in προδούς vis inest, unde deseri hominem sequitur. ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι Oed. R. 331. οὔ σε μὴ προδῶ Oed. Col. 655. ἦ προδώσετε; 826. μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών 1620. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι Ant. 46. μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 585. τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ σε 993. πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σοὺς El. 360. Similiter cum metonymia de animi sensibus dictum ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται Ai. 1246. — Adsignificatur *in discrimen dandi s. perdendi* notio. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς Ant. 322. Simile est τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες Ant. 1151. Libri ἀνδρός cum distinctione apposita, ἄνδρας, et Eust. p. 957, 17. ἄνδρα. v. Intpp.

Προδότης proditor i. e. fidei datae desertor et violator. ὀκνῶ προδότης καλεῖσθαι Phil. 94. De tono v. Etym. M. p. 435, 49.

Πρόδοτος proditus, desertus et ope destitutus. Illa significatione dicitur Ἀγαμέμνονα κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον El. 125 ch. foeda morte una comprehensa. Altera θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν, αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον 201 m. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει Ἠλέκτρα 1063 ch.

Πρόδρομος praecurrens alios, festinans. φῶτα — φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 108 ch.

Προειπεῖν. προερεῖν enim cum non compareat, illuc quaerentes, ut fecimus in εἰπεῖν, amandare non potuimus: nec προεῖπαι ponere conveniebat, quod is infinitivus usu non teritur. τῷ κηρύγματι ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν Oed. R. 351. Libri προςεῖπας: illud Brunckius reperit de προς et προ compositorum saepe confusis monens. Adde Herm. ad Eur. Iph. Taur. 363.

Προεννέπω v. προὐννέπω.

Προεξεφίεμαι v. προὐξεφίεμαι.

Προέχω v. προὔχω.

Προηγητής dux. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 977. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς δεῖται Oed. R. 1292. Oedipus caecus.

Προθῡμέομαι cupio. ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ Trach. 1109.

Προθῡμία animi proclivitas. δέδοικ᾽ ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν Ai. 580. σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας Oed. R. 48. *promptum* ad praesidium ferendum *animum* dicit, quo eodem ut nunc esse velit, chorus orat. Longe exquisitius hoc, quam quod Elmsleio placebat, προμηθίας. — τίς ποθ᾽ ἡ προθυμία; 838. Affert Suidas v. πεφασμένου. Sensum bene explicat glossa τί διανοῇ δρᾶσαι; Ad *consilium cupide capiendum* refertur. ὥςτε μήποτ᾽ ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν Trach. 666. — De El. 978. v. προμήθεια.

Πρόθῡμος cupidus. ὢν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεὶ El. 3. Affert Suidas v. πρόθυμος. *Bene cupiendi* alicui significatio inest Ai. 36.: πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

Προΐημι. Medium *a se dimittere*, inde *efficere* s. *cogere*, *ut aliquid facias* significat. τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται Ach. Am. I. 9 (162 D.). Facit huc Hesychii glossa π ρ ο ΐ ε ν τ α ι, προάγονται.

Προῖκα gratis i. e. *sponte*, nec docente nec volente quoquam. κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ᾽ ἐπίσταται inc. C. 6. (779 D.), quod uberius exsequuntur versus sequentes αὐτὸς παρ᾽ αὐτοῦ μανθάνων et τὰ χρηστὰ δ᾽, οὐδ᾽ ἢν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν.

Προΐστημι. Solus *activi* aoristus alter intransitive significans *adstare, prostare* in usu. Sic simpliciter dicitur προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. VIII. 1. (580 D.), quod quia προςεληλυθέναι πρὸς τὴν τράπεζαν explicat Athenaeus XI. p. 475, a., non protinus a προςίστημι repetendum est. — *Adstare adversarium, instare hostem* significat. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; Ai. 1112. Con-

tra *adsistere defensorem:* οἴ 'γώ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης Ai. 790. Dicitur enim, si accuratius introspicias, sese medium interponere inter ingruens discrimen et eum, quem defendere velis. ἐπίκουροι γίνεσθε schol. vet.; βοηθοί, προστάται γένεσθε schol. Pal. Affert Suid. v. πρόστητε sine nomine poetae. Huic affine est, quod *assistere precentem et donantem* significat. ἥ σε πολλὰ δὴ — λιπαρεῖ προὔστην χερί El. 1370. cogitatur enim libans et rem sacram faciens ad aram adstare. — Quod in El. 968. legitur ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς — προὐστήτην φόνου, etsi certum est *caedem administrarunt* significare (v. Musgr. ad Eur. Androm. 221.) tamen non videtur cum Ai. 1112. posse contendi, ut fecit Hermannus. — *Passivum* unum exemplum habet. τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι ἀρωγὰ προσταθέντα Oed. R. 206 ch. i. e. προστάντα, sive, ut explicat Erfurdtius, προστατήρια, quod in Aug. b. scriptum, cum interpretis manus in tenorem verborum poetae invaserit.

Προκαλέω. Medium est *provocare, invitare.* προὐκαλεῖτο με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς inc. CV. 66 (903 D.).

Προκάμνω *laboro pro aliquo.* οὗ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί Ai. 1249.

Πρόκειμαι. 1. Proprie *proiectus iaceo.* ἡμεῖς μὲν ἂν — προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ Ai. 1033. κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 1088. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Trach. 699. Item de locis *inesse.* λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Trach. 921. ᾧ προὔκειτο *in quo inerat.* Wakefieldus ᾗ, Schaeferus οὗ coniecit. — 2. Proxime a prima propria significatione tralatum est τὰ νῦν δ' ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι Ai. 422 m. *ignominia affectus destituor.* πρόκειται Turnebus vulgavit; id num in codd. sit, quod dicit Hermannus, ignoro. Alia tralatio est *rei palam factae.* De portentis: θεοὶ — ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων Oed. Col. 1508. Inprimis usitatum de *lege et edictis propositis et poena sancitis.* νόμοι πρόκεινται Oed. R. 865 ch. φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 36. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 477. De *re praesente et qualem praesens necessitas iubet* dictum τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν Ant. 1316. Erectus accentus τί sensu destituitur.

Προκήδομαι *curam gero.* σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι Ant. 737. ὡς φίλου προκηδομένα Trach. 962 ch.

Προκηραίνω *sollicitus sum.* κείνου προκηραίνουσα Trach. 29. Comparat scholiasta Eur. Hippol. 223. quanquam vitiose scripto κηραίνετε pro κηραίνεις, explicans ἀγωνιᾶν, μεριμνᾶν κατὰ τὸ κέαρ, ὅ ἐστιν ἐν ἤθει, βουλεύεσθαι.

Προκηρύσσω *publice pronuntio,* proprie de praecone dictum. ἦσθεν ἀνδρὸς ἐσθλῶν κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος El. 674. δρόμου du-

rissima structura, ut ex sequentibus assumatur κρίσιν, Hermannus praetulit, non facturus, si codd. Laur. a. Flor. Γ. scriptura iam nota fuisset. ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι σαφῆ προκηρύξοντα Ant. 34. κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας 457.

Προκλαίω palam lamentor. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον Trach. 959 ch. Sic vett. libri: Tricl. ἔκλαιον, cum illis etiam scholiasta facit, quanquam male explicans. Ceterum atticismum canticis non obtrudo.

Προκλίνω inclino pronus. γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν Oed. Col. 201 m. Tricl. πρόςκλινον, v. Hermann. Brunckii B. προκρίνας. (ō ut in arsi.)

Πρόκνη n. pr. ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον Ter. XI. 1 (521 D.). Prior, ut in arsi, producitur.

Προλαμβάνω antefero. εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη Oed. Col. 1143. Dure subauditur ἔπους.

Προλέγω praedico. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; Oed. R. 973.

Προλείπω relinquo. De *locis:* οὐρανίας ἕδρας προλιπών Phil. 1400 an. De *statu:* πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων Ai. 502. Hinc tralatum οὐδ' (Herm. οὐ δ') ἐθέλω προλιπεῖν τόδε μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον El. 130 m. *non desistam.*

Προλεύσσω praevideo (quasi *procul*). οἷα χρὴ παθεῖν με — δοκῶ προλεύσσειν Phil. 1344. Flor. Γ. πρὸς λεύσειν.

Προμανθάνω disco. ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά Phil. 534. Praepositionis vis in ea sola re cernitur, quod *in discendo quis morari et progredi* cogitatur, ut perdiscat accuratiūs.

Πρόμαντις vates, futura portendens. εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα El. 467 ch. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἢ τοῖς συνετοῖς προγιγνωσκομένη schol.; alius ἡ τὴν μαντείαν προπέμψασα διὰ τῶν ὀνείρων, quarum trium media interpretatio falsa est.

Πρόμἄχος propugnans. ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός Trach. 853 ch. τοῦ προμάχου δορός Tricl. Non est προβεβλημένου, ut uni scholiastarum visum, sed *hastae, quam primores gestant.* Id voluisse videtur alius, qui scripsit τὸ π ρ ο μ ά χ ο υ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου.

Προμήθεια et *προμηθία provida cura.* De eiusmodi formis non satis distinctis vocabulorum generibus et origine observarunt Dorvill. ad Char. p. 446. Valck. Diatr. p. 71. Hermann. ad Electr. 1025.; ipse ita sentio. Certissimum est longe pleraque nomina ab adiectivis in ης exeuntibus ducta inclinamento productiore uti (εια) et ultimam syllabam

corripere. Ut prosarios taceam, apud quos ingens sane scripturae discrepantia est, ἀσέβεια, εὐσέβεια, εὐέπεια, εὐλάβεια, εὐμάρεια, δυσχέρεια, δυσγένεια, αἰσχροκέρδεια et centena alia cum constanti codicum scriptura, tum mensura penultimae productae apud poetas extra dubitationem certissima sunt. De quibusdam contrarium praecipitur, ut de ἀμαθία Theod. p. 67., nec usquam aliter nisi penultima correpta comparet; item nec a πλῆθος composita aliter inclinantur, in quo genere παμπληθία et πολυπληθία Sophocli dicta reperiuntur, nec quae a μαίνομαι et ἔτος producta sunt, velut γυναικομανία et τριετία, ut ipsum μανία praeteream, cui adiectivum in ης nullum subditum est. Praeter ἀμαθία cetera a μαθεῖν, δεῖν, χαίρειν s. χαρά, ἰδεῖν s. εἶδος ducta, velut ὀψιμάθεια, ἔνδεια, περιχάρεια, ὁμοείδεια dubiam habent et a grammaticis hic illic pro dubia agnitam finitionem. Quin quae communiter feruntur usu omnibus composita a τύχη in ια exire solita, poetarum lubidini ita subiecta fuerunt, ut Sophocles εὐτύχειαν dicere ausus sit. In tanta licentia mirum non est, illa primo loco posita communiter in εια finiri solita, ἀσέβεια, εὐσέβεια et his similia alia apud prosarios secundum maiorem codicum consensum iudicanda esse videri, non ut singulis locis pro codicum ratione diversa in ordinem recipiantur, quod Schneiderus fecit Plat. Civ. p. 441, e. 618, d., sed ut, quod plurimis locis optimos sponsores habet, verum putetur. Sic δυσχερίαν indictum omnibus existimo, nec curandum, si quando in uno alterove libro emergat. Apud poetas aut versus pangendi lex discrimen facit, aut, si non refert quidquam, libri potiores sequendi sunt. Sed προμήθεια vereor ut apud Sophoclem certa fide constet. Nam tribus, ubi vulgo legitur locis, inter quartam et quintam iambici versus sedem distribuitur sono vastiore, et optimos codices adversos habet. προμηθείας δέ σου El. 1025. Ven. Lips. a. b. Aug. c. a prima manu, Livin. v. Flor. Θ. et, quod pluris est, Laur. a. προμηθίας; idem firmatur mendosa scriptura Flor. Γ. προθυμίας. (σῇ προμηθείᾳ El. 1342. Flor. Γ. προμηθία, Laur. a. προμηθίᾳ supra scripto ει. ἡ χάρις — τῆς προμηθείας Phil. 553. Laur. a. προμηθίας. Alterius formae haec sunt exempla, iam cum illis concinentia, unum inter primum et secundum, cetera inter quintum et sextum senarii pedem distributum vocabulum monstrantia. σῇ — προμηθίᾳ Oed. Col. 333., quod passive dictum propter tui curam. τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας 1047. ἐστὶν ἡ προμηθία καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος El. 978. προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα inc. XXX. 3 (688 D.). In Oed. Col. 1047. Laur. b. Vat. προμηθείας, ut vulgarat Stephanus, ἀμέτρως. In El. 978. Aug. b. Flor. Γ. προθυμία, quod non esse a librario peccatum ostendit scho-

lion illius codicis, his verbis finitum: *οἱ δὲ γράφοντες προμηθία ληροῦσιν.*

Προμηθεύς Titan. *Τιτὰν Προμηθεύς* Oed. Col. 56. *οὐκ ἄρ' ᾔστε τὸν Προμηθέα* Colch. V. 2 (317 D.).

Προμηθής providus, curans. *οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθής* El. 1067 ch. Eust. p. 645, 16. et cod. Par. 2794. *τοῦ μὴ θανεῖν.*

Προμηνύω ante indico, prodo. *προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον* Ant. 84. *προμηνύσεις* Ricc. Aug. cum gl. *προμήνυσον*, ut Tricliniani.

Προμνάομαι praesagio. *προμνᾶταί τί μοι γνώμα* Oed. Col. 1077 ch. Proprium est de conciliando matrimonio; v. etiam Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Rat. p. 38, b.

Πρόμος princeps. *ἰὼ γᾶς πρόμοι* Oed. Col. 888 m. *τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον* Oed. R. 661 ch. *πρόμον θεόν* suadebat Reisig. Coni. in Arist. p. 77. v. Herm. l. c.

Προνέμω. Mediam exstat *progrediendi* vi dictum. *ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης* El. 1376. *προβιβάζει* et *προάγει* schol., hic *ἅρμα* pro *αἷμα* praeferens, quod est in cod. Ien. *properare ad ultionem* dicitur.

Πρόνοια. 1. *providentia, provida cura.* *προνοίας οὕνεκα* Phil. 763. *πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής* Oed. R. 978. Est rerum futurarum scientia, unde sibi quis caveat. *μή μοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα* Oed. Col. 1182. *cavendum de deo*, ne irascatur. *δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι* Ant. 283. *ἐπῄνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου* Ai. 532. *προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον* El. 1003. Suidas v. *πρόνοια* haec vitiose scripta refert. — 2. *vis numinis futura praesciens.* *τοὔπος τὸ θεοπρόπον — τῆς παλαιφάτου προνοίας* Trach. 820 ch.

Πρόνους providus, prudens. *τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη —;* Ai. 119. Affert Suidas v. *προνούστερος*. Apud Phot. p. 465, 16. eadem Sophoclis testatum *προνούστερος* corrigendum pro *προυνούστερος*. Alius codex eiusdem *προυνουστέρως* et in explicatione *προνοητικωτέρως*. Sic recte explicat ipse quoque Sophoclem testatus Antiatt. Bekk. p. 111, 25.

Προξενέω proprie *adduco et commendo tanquam hospitem*; tralate *efficio.* *ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ* Trach. 723. *χέρας, αἳ — πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα* Oed. R. 1483. *εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο* schol. cf. Krueger. ad Xen. Anab. VI. 3, 14. Hermannus *exceperunt:* quod non intelligo. — *praebeo.* *ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει* Oed. Col. 466. Suidas v. *προξένει* explicat *λέγε.*

Πρόξενος hospes. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν El. 1443. v. κατανύω. Memorant versum Eust. p. 405, 17. et Moschopulus Dictt. Att. v. προξένω.

Πρόοπτος v. προὔπτος.

Πρόπας omnis. πρόπας στόλος Oed. R. 169 ch. *universus populus.* ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ Oed. Col. 1239 ch. τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου Ant. 853 m.

Προπάσχω ante perpetior. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν Oed. Col. 229 ch. τίσις ὧν προπάθῃ coniungenda. v. Herm.

Προπάτωρ atavus, generis auctor. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ Ai. 380 m. πρόπατορ vel προπάτορ in codd. quibusdam, quos ignoro, reperiri testatur Herm. Triclinius πάτερ, sane vulgatae consuetudini convenientius.

Προπέμπω. 1. Proprie *mitto.* Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε Oed. Col. 671. Adsignificatur tamen tutela. ἐμοὶ — πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες El. 1144. ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν — σποδόν τε καὶ σκιάν 1147. Item *comitor.* χοἱ προπέμψαντες φίλων Oed. Col. 1663. — 2. Tralate *praebeo.* ξίφος ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε Phil. 1190 m. *immitto.* ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον Phil. 105. *nuntio.* ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Ant. 1273 m.

Προπετής procidiuus. ζῇ γὰρ προπετής Trach. 972 an. Schol. εἰς τὸν θάνατον προνενευκώς· ἢ παρειμένος εἰς τὴν γῆν πεσών· ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος. Duae postremae interpretationes pariter concinunt ad sententiam. — *humi abiectus.* τοιόνδε κεῖται προπετὲς Trach. 698.

Προπηλακίζω contumelia afficio. καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε Oed. R. 427.

** *Προπίπτω incido*, de aberrante et viae ignaro. ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει Oed. Col. 157 ch. Emendatio Hermanni est, propter metrum necessaria. Libri προσπέσῃς. Elmsleio placebat προπεσεῖ, quod cum ἵνα non congruit, προπίπτω fere inusitatum dicebat vir immensa lectione, sed ut erat illa aetas, metrorum ignarus Hemsterhusius ad Xen. Ephes. p. 269. Locell. Hic tamen ex ipso Homero verbum firmavit.

Προπίτνω supplicor. αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι El. 1372. Affert cum aliis quinque versibus Suidas v. ἐξ οἴων, ut tamen προσπιτνῶ scribatur, id quod etsi metrum evertit, in optimis codd. Laur. a. b. Flor. Γ. Δ. repertum est. In Laur. a. vestigium erasi in media syllaba accentus comparet, qualem iure desiderabat Elmsl. ad Eur. Heracl. 618. v. πίτνω. — In Oed. Col. 1751 an. Laur. a. b. Par. A. B. K. Vat.

Ven. edd. vett. ὦ τέκνον Αἰγέως, προςπίπτομέν σοι, quo metrum perditur; Par. T. Farn. προςπιτνοῦμεν, Herm. προπιτνοῦμεν, quod πρόπιτνομεν debuit esse. Mihi προςπίτνομεν unice placet, quod est in Par. F.

Προπονέω s. *προπονέομαι* *laboro*. γᾶς προπονουμένας Oed. R. 685 ch. Schol. κακουμένης, Tricl. ἐπεὶ δυςτυχεῖ.

* *Πρόπονος* v. πρόγονος.

Πρόπυλον *vestibulum*. θεῶν ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε El. 1367.

Πρόῤῥητος *praedictus*, *iussus*. καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων Trach. 681.

Πρόῤῥιζος *radicitus evulsus*, i. e. *plane totus*. Μυρτίλος — δίφρων πρόῤῥιζος ἐκριφθείς El. 502 ch. Suid. v. πρόῤῥιζον. — τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι πρόῤῥιζον — ἔφθαρται γένος 755. V. Bergl. ad Ar. Ran. 595. Wesseling. ad Diod. t. II. p. 145.

Πρός tanquam *adverbium* non legitur. Nam Oed. Col. 817. aliter explicandum. Tanquam *praepositio*

I. cum *genitivo* positum praecipuam provinciam habet, quod *aliqua ex parte proficiscitur oriturve* significandi.

1. Sic nude dicitur ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον Ant. 1024., *Sardianum* id quod Sardibus ad Graecos commercio facto perfertur. Sic certe Brunckii cod. E. Dresd. b. Laur. b. agnoscitque Eust. p. 1483, 27. 368, 30.; firmavit autem ex ipsius sententiae ratione Hermannus.

2. Inprimis cum *verbis* ita dicitur, ut *ex quorum aut consilio vel voluntate res orta sit*, aut *quam originem habeat* omnino praepositione reddatur ratio, aliquando ut παρά, frequentius ὑπό subrogare liceat, illud maxime in activis, aliquando in intransitivis, hoc maxime in passivis verbis eisque, quae neutrali forma, passiva vi utuntur. a. Cum *activis*. φόνον — τίσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν Phil. 948. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά 959. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδε 1064. i. e. *dicar*. velut κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν El. 514. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων Phil. 1343. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; Oed. R. 429. εἰ — νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον 516. ἕως δ' ἂν οὖν πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς 835. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν Oed. Col. 13. δεινὰ δ' εὑροῦσαν πρὸς αὐθαίμων πάθη 1080 ch. ὅπως — πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Trach. 190. οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; 317. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ — λάβοι 330. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Ai. 1214. τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα — ἐκτησάμην El. 1295. — b. Cum pas-

σίνις. *τῶν ἐμῶν τητώμενος πρὸς τοῦ κακίστου — Ὀδυσσέως* Phil. 384. *γελώμενος πρὸς σοῦ* 1012. *πρὸς ὑμῶν — λειφθήσομαι* 1060. *πρὸς τοῦ διδαχθείς;* Oed. R. 357. *πρὸς σοῦ* 358. *μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός* 374. *εἰ — κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι* 522. *τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη —;* 525. Vulgatur *πρὸς τοῦ δ'*. Sed Laur. a. *τοῦ πρόςδ'*, Pal. *τοῦ, πρὸς δ'*, Laur. b. Flor. Γ. *τοῦπος δ'*, quare illud praetulit Herm. *πρὸς μητρὸς ἢ πατρός;* 1037. sc. *ὠνομάσθην*. *ἀπείρων οὐκ ἴσει — χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν* 1093 ch. *ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων* Oed. Col. 606. *καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἄδεστον αἰκισθέντ' ἰδεῖν* Ant. 205. 206. v. *αἰκίζω*. *πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι* 404. *διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε* 723. *πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;* 1161. *ὡς αἰτίαν — ἔχων πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου* 1297. *πρὸς θεῶν εἱμαρμένα* Trach. 168. *ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός* Ai. 638. *ὡς — μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς — ῥιφθῶ* 816. *ἔρχομαι δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος* El. 70. *πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός* 780. *ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται* Aload. VII. 2 (105 D.). *πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη* inc. XVI. 1, 4 (670 D.). — c. Cum *intransitivis*. *θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων* Oed. R. 292. *οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν* 376. *ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν* 713. *τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν* 722. *πρὸς τῆς τυχῆς ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο* 949., quod exemplum propter *πρός* et *ὑπό* pari significatione composita ceteris memorabilius. Triclinius et quidam codd. minus boni *πρὸ τῆς τύχης*. *βίον, οἷον βιῶναί σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεών* 1488. *ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν* Oed. Col. 974. *ἀπώλετο πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων* Ant. 51. *πρὸς διπλῆς μοίρας — ὤλοντο* 170. *πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν* 675. *οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω* 933 an. *πρὸς τοῦ;* sc. *τέθνηκεν* Trach. 1121. *οὐδενὸς πρὸς ἐντόπου* 1122. *πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο* 1150., de qua sententia adhuc dicendum postea. *ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ* Ai. 523. *πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι* 825. *πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο* 829. *πρὸς τοῦδ' ὄλωλε* 1012. *κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη* inc. XLV. 1 (703 D.).

3. Sed etiam *sine verbo* sic dicitur, ut origo facti ex consilio et voluntate alicuius repetatur. *καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;* Oed. Col. 73. *ὁδὸς — δύςποτμός τε καὶ κακὴ πρὸς τοῦδε πατρός* 1436. *ἐρῆμος πρὸς φίλων* Ant. 910. *διάφορον πρὸς οὐδενός* Trach. 673. *οὕνεκα ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε* 931. *ἃ — εἰςεγραψάμην, πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός* 1158. sc. *μαντεῖα*. *τὰ γὰρ περισσὰ — σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυςπραξίαις* Ai. 746. Non enim coniungenda *πίπτειν πρὸς θεῶν*, sed *δυςπραξίαις πρὸς θεῶν*, quae sunt

a diis effectae calamitates. πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 552. ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε 774. φόβου πρὸς τῆσδε coniunguntur. σπονδὴ — πρὸς τῶν θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη inc. CV. 30, 2 (823 D.).

4. Ad eandem voculae vim haec referuntur sermonis proprietatem propius tangentia. a. Locutio αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, in qua verbum aut adesse aut intelligi solet. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς sc. τέθνηκε Oed. R. 1237. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ sc. αἱμάσσεται Ant. 1162. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς sc. τέθνηκε Trach. 1122., quod ceteris memorabilius, quod verbum assumendum est ex v. 1120., interposita Herculis interrogatione. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ Ai. 890. sc. ὤλετο s. τέθνηκε, quod ex verbo praecedente ἔρξεν sumendum, ἔργον enim illud *mors* est. Adest verbum: αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε Trach. 887. — b. Deinde εἶναι πρός τινος *rebus alicuius vel ingenio convenire.* πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους — ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 312. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι 579. κακοῦ πρὸς ἀνδρός 1050. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 393. κακὸν τὸ κεύθειν κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς Aload. II (100 D.). V. Valck. ad schol. Eur. Phoen. 1686. Matth. Gr. Gr. §. 590. a. Monk. ad Eur. Alc. 57. Hinc τὸ πρός τινος est *quod alicuius rebus favet* sive *commodum est.* δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν Trach. 479. πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω Oed. R. 1434. v. Brunck. l. c. Koen. ad Greg. Cor. p. 106. Heindorf. ad Plat. Hipp. Mai. p. 285, b. Sic scribendum videri posse πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν Oed. R. 134. secundum bonos codd. significavimus v. πρό. Sed significatur ita etiam *quod alicuius est* universe, sive *quod ad eius res spectat.* τὰ πρὸς σφῷν Oed. R. 668 ch. i. e. τὰ ὑμέτερα. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ El. 1060 ch. Sic intelligendum τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; Ant. 700. Inde *a parte s. quod attinet* (sic nos solemus; Latine sic non dici scio) significat. πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. τί δ' ἐστὶν — πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον; 735. — c. Ex eodem fonte circumlocutiones quaedam fluxere. *Consanguinei* dicuntur οἱ πρὸς αἵματος El. 1297. *Adverbiascit* πρὸς δίκης i. e. δικαίως Oed. R. 1014. El. 1203. *Instrumentalem casum* exprimit πρὸς ὅτου βασάνῳ Oed. R. 493 ch. πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας 1236. i. q. τίνι βασάνῳ, τίνι αἰτίᾳ s. ἐκ τίνος αἰτίας, quae paulum inter se diversa. Inde est etiam illud Oed. Col. 552 ch.: ἔχει δέ μοι — πρὸς δίκας τι, *aliquantum veniae a facti iustitia*, i. e. *propter facti iustitiam.*

5. Formulis *iurandi* et *obtestandi* πρός adhibetur. πρὸς νύν σε πατρὸς πρός τε μητρὸς — ἱκέτης ἱκνοῦμαι Phil. 466. πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς

ἱκεσίου 482. μή, πρὸς ἀραίου Διός, Ἔλθῃς 1167 m. μή, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς, τᾶς σᾶς Oed. Col. 517 m. μή, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Trach. 436. καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 487. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι 584. μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1199. πρὸς θεῶν Phil. 431. 737. 759. 935. 1148 ch. 1170 m. 1219. 1284. 1285. Oed. R. 326. 536. 698. 1009. 1060. 1153. 1165. 1410. 1432. 1472. Oed. Col. 276. 1409. Trach. 241. 429. Ai. 591. 1007. 1311. El. 361. 461. 1108. 1197. 1338. 1476. μή, πρὸς θεῶν Ai. 76. ὦ πρὸς θεῶν Ai. 364. Oed. R. 646. 1037. πρὸς θεῶν πατρῴων Phil. 921. Oed. Col. 760. Ant. 832 m. πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν El. 420. πρός νυν θεῶν, ἄκουσον 877. πρός νυν θεῶν — μή μ' ἀτιμάσῃς Oed. Col. 49. πρός νίν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ 1335.

6. De sermonis usu peculiari advertenda haec: a. *Ellipsis* sive potius σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ cernitur, cum praepositio ex altero sententiae membro assumenda est. πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; Oed. R. 1037. πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός; Ant. 1161., quod exemplum priore memorabilius ob praepositionem secundo membro inclusam. — b. Rursum *abundare* videtur. Taceo πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 552., etsi omitti praepositio potuit, nec commemoro ἐρῆμος πρὸς φίλων Ant. 910., in qua sententia πρὸς φίλων epexegesin vocabuli ἐρῆμος habet, item Ai. 312., in quo confusas duas locutiones puto ἔχειν πρός τινος dicto quasi εἶναι dictum foret. Illustrius ad speciem est, πρὸς τῶν θανόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Trach. 1150., etsi sic fortius dictum concedam Hermanno; graviter autem ineptit diversissima et toto caelo aliena miscens Apitzius p. 204. — c. In obtestandi formula paulo durius omittitur pronomen. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι Oed. Col. 250. i. e. πρὸς τούτου. πρός σ' εἴ τι σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές Phil. 467. — d. In eadem obtestandi formula inter πρός et casum pendentem aliquid aliquando interponitur: levius id, quod unum aut duo vocabula breviora sunt; velut πρός νύν σε πατρός Phil. 466. πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Trach. 436. πρός νύν σε κρηνῶν Oed. Col. 1335. Observarunt Burtonus ad Oed. Col. 250. Elmsl.; Elmsleius ad Eur. Med. 137. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 83.: ante hos Valck. ad Eur. Phoen. 1659.

II. Cum *dativo* dictum πρός

1. inprimis *res locis proxime coniunctas* significat, quam provinciam Latinis praepositionibus *ad*, *apud*, *iuxta* datam videmus. πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς Oed. R. 20. non *in templis*, sed *in gradibus templorum*, *ante templa*. θηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ κεῖται 181 ch. in

terram procubuerunt. ὡς ὁ Αἴας κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς 730., quod non magis *in trivio* significare oportet, quam θάκησιν — ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν Oed. Col. 10. male intellectum Doederlino. Illud est cum *ad trivium accederet*, hoc *ad* s. *pone loca sacra profanave.* πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς Oed. Col. 1051 ch. καὶ πρὸς σοὶ — παρασταθήτω 1270. Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ Ant. 819 m. πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις ἐλθοῦσα φωνεῖς El. 320. ἐλθοῦσα dictum est φράσεως causa. τῇδε πρὸς πύλῃ — αὐανῶ βίον 808. *Accedendi* diserta mentio sed in tralata dictione inest: πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν Oed. R. 1169. τίς ὁ πηδήσας — δαίμων — πρὸς σῇ δυςδαίμονι μοίρᾳ; 1302 an. Inde nata locutio τὸ πρὸς ποσί *praesentia* Oed. R. 130. τά plerique cod.; sed τό Laur. a. a prima manu, Flor. Γ. et Suidas v. ποικιλῳδός. — Ab *accedendi* adsignificatione proxime deflectitur proprie dictum ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι Ant. 1174. *in manus eorum recido*; tralate vero ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Ai. 95. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; 97. Ad *statum rei* significandum transfertur θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Ai. 579. Ceterum aliquando πρός dicitur, cum rei altera quadam inclusae vel circumdatae non minus bene conveniret ἐν. ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ συνεξήκουον Trach. 370. Bene Erf. comparat Romanorum *apud forum*, παρ' ὄχθῳ Sophocleum Trach. 521., iubens conferri Ruhnk. ad Ter. I. 5, 19.

2. Semel, si de loco scriptura non certissima indicare licet, *secundum* significat. νόει πρὸς ἀνδρὶ σχῆμα, πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iph. II. 1 (289 D.). Legitur σῶμα: magis probo Bergkium σχῆμα corrigentem, referendum illud ad φρονήματος, quem Porsonum νοῦν δεῖ pro νόει. Quanquam utrumque de mente coniugis viro se accommodantis dictum videtur.

3. Addi aliquid aliis significat, sicut Latina *praeter* et *insuper:* v. Dorvill. Vann. Crit. p. 145. Valck. ad Eur. Phoen. 1348. Wyttenb. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 115, b. μῶν — πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν; Phil. 1250. πρὸς τοῖσδ' ἔτι 1323. πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φής; Oed. R. 1233. ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν Oed. Col. 871. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Trach. 45. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ — λάβοι 329. πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα 881 ch. *mortem morti adiiciens.* χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς 1207. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 343. ἵλεως αὐτοῖν κλύε, ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν 1369. Paulo discrepat a nonnullis ante appositorum, quae ipsa duplex genus referunt, prout in commemoratione aliud alteri, aut rebus ipsis alia nova accedit, hoc: πέπονθα δεινὰ

πρὸς κακοῖς κακά Oed. Col. 601. *mala mea iam per se gravia accedentibus aliis aucta sunt.*

4. Figura praepositionis ex altero divisae sententiae membro assumendae inest in πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς Oed. Col. 1051 ch. Abundat eadem iuxta verbum a praepositione locum significante compositam: αἰδὼς — καὶ πρὸς σοὶ — παρασταθήτω Oed. Col. 1270,

III. Cum *accusativo* positum πρός

1. *motum aliquo versum institutum* significat; *versus, ad, in.* πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον Phil. 58. πλέω πρὸς οἴκους 383. πλέων — πρὸς οἶκον εἰς — Πεπάρηθον 546. apte coniuncta cursus instituti et finis assequendi significatione. πέμψον πρὸς οἴκους 1354. πέμπειν πρὸς οἴκους 1385. πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο Oed. R. 115. πρὸς οἶκον ἵξεσθε 1491. ἔκου πρὸς οἴκους Oed. Col. 745. λύσις στρατοῦ πρὸς οἶκον El. 564. πρὸς οἶκον ἦλθε Ai. 431. πέτερα πρὸς οἴκους —; 455. — πρὸς δόμους μολεῖν 504. τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων 565. σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος Oed. R. 1006. σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους Ant. 1074. — τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ Phil. 125. πρὸς ναῦν εἶμι 132. εἶμι πρὸς ναῦν 459. — τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Phil. 247. πρὸς δὲ τοῦτο — ἐλλυόμην δύστηνος 289. *adrepebam.* ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους 361. πρὸς ἡμᾶς — πεπλεύκατε 402. ἐὰν μόλω — πρὸς Οἰταίαν χθόνα 477. πρὸς — Εὐβοίας σταθμά 487. πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον 542. πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλάν 714 ch. πλεῖν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς 904. εἴσειμι πρός σε ψιλός 941. πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντα 1205. πρὸς τὰ Τροίας πεδία sc. ἐκπλεῖν 1362. πρὸς τοὺς — σὲ — παύσοντας ἄλγους 1362. ἐλθὼν — πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα 1409. πέμψεις — πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα 1416. πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε 1418. πέμψω — πρὸς Ἴλιον 1424. ὅρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ Oed. R. 178 ch. πρὸς σὲ — ἱκέτις ἀφῖγμαι 919. ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη 1242. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ 1433. πρὸς οὐρανὸν βεβῶν Oed. Col. 382. πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι — ἥκων 737. ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον 740. μολὼν πρὸς τούσδε βωμούς 902. κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης 1374. μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην 1461. πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι Ant. 841 m. πρὸς οὓς — μέτοικος ἔρχομαι 859 m. πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς 884. πρὸς — κόρης νυμφεῖον — εἰσέβαινομεν 1189. δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον 1202. ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν 1212. ἵκετο — Τιρυνθίαν πρὸς κλιτύν Trach. 270. χωροῦσι πρὸς σέ 284. πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν ἤδη πάντες 331. πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε 654 ch. ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν 777. πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις 801. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα 867. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω Ai. 53. cf. ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν 1040. δεθεὶς πρὸς κίονα 108. ἰὼν

πρὸς ἔρυμα Τρώων 462. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα 901. Wakef. coniecit ῥινός, *ex naribus*, quo non opus. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ — γενναία δύη 918. ἧπαρ non proprie quidem dictum, sed et mentio eius viscerum partis facta et verbum χωρεῖν efficit, ut propriae dictioni formula tota accenseatur, plane ut πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν 924. πᾶν ἀναπτύξαι — πρὸς φῶς El. 630. cf. τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. VI. 5 (501 D.). φορούμενος πρὸς οὖδας El. 742. εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα 1260 m. Ἑρμῆς σφ' ἄγει — πρὸς αὐτὸ τέρμα 1389. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος — πρὸς τὰ βατά Aload. XI. 7 (109 D.). ὠθούμεθ' ἔξω — αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας Ter. VII. 9 (517 D.). πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. III. 13 (560 D.). πρὸς λέκτρον ἥει inc. L. 8 (708 D.). πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα LII. 1 (709 D.). ὅςτις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται LIV. 1 (711 D.). αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην LXV. 2 (730 D.). His adde στάντα πρὸς πρώτην ἕω *ad orientem conversum* Oed. Col. 478.

2. Proxima tralatio ab hac significatione est a. *oculorum coniectorum* et, quod eisdem aliquando verbis fit, *animi conversi* indicandi. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν El. 960. ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσα Oed. R. 746. βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν, βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυςσεβεῖς Oed. Col. 280. 281. πρὸς ἴχνια βλέπω Erid. I. (199 D.) v. Markl. ad Eur. Suppl. 679. — b. Deinde de *actione* vel *mente aliquo spectante et directa* ponitur, ut vel *facere aggredi*, vel *adoriri aliquid hostili impetu*, etiam de *malo ingruente* dicatur. Sic saepe Latino redditur *adversus*. μή ποτ' εἰςίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Trach. 303. *incessentem*. πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Phil. 148 an. *te manui* i. e. *ductui meo accommodans*. τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν — ἐπέβη 193 an. ἦ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; Ant. 10. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν 620 ch. l. c. ἐμβάλλει. χωρῶ πρὸς ἔργον Ai. 116., id exemplum viam praemunit ad consilii indicandi adsignificationem. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει 157 an. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης 730. ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήματα Aload. XI. 5 (109 D.). ὅςτις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. I. 1 (322 D.). De *defensione* dicitur οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Ai. 165 an. Similis prioribus sententia subest in his: σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι Trach. 469. πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφείρημαι κακός Oed. R. 1421. δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος El. 602. πρὸς δὲ τὰς πράξεις — ἀντιδρᾶν πειράσομαι Oed. Col. 962. cf. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται Thyest. I (234 D.). πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους 142 an. — c. Inprimis usitatum de *verbis et sermone aliquo directo*. τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;

Phil. 136. δηχθεὶς πρὸς ἃ ξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο 378. v. ὅς. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; 575. λέγειν εἰς φῶς — πρὸς σὲ κἀμὲ τούςδε τε 577. πολλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη 1036. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; Oed. R. 1419. τῶν πρός σε νῦν εἰρημένων Oed. Col. 258. πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματα 817. Reisigium πρὸς δέ adverbiascere et *insuper* significare ratum, quod ἀνταμείβεσθαι πρός non dicatur, refutat Herm. Sed ἀνταμείβεσθαι cum *respondere* significet, quidni secundum sensum dici ut ἀποκρίνομαι potuit? πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν Ant. 749. πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας El. 510. ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆςδ' ἀποστῆναι στέγης 899. *ad deos precandos accidentem.* πρὸς πιστὰς ἐρεῖς 1195. ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε 1432. πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν Trach. 368. πρός τιν' ἐννέπειν δοκεῖς; 401. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν 404., quod responsum est ad v. 401. prolatam interrogationem. πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί 469. εἰπὲ πρός με βαιά Ai. 285. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξαι τὰ σά 1240. ῥῆσις βραχεῖα — πρὸς τοὺς τεκόντας — πρέπει Acris. V. 2 (62 D.). ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Aload. VII. 1 (105 D.). Hinc locutio est αὐτὴ πρὸς αὑτήν *ipsa apud me.* κἀπικωκύω πατρὸς τὴν δυςτάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην αὐτὴ πρὸς αὑτήν El. 277. — d. Aliquando sic exponitur *ratio inter duos intercedens.* σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος Phil. 71. πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Oed. Col. 619. Huic usui contiguus ille est, cum φ ο β ε ῖ σ θ α ι, θ υ μ ο ῦ σ θ α ι, θ α υ μ ά ζ ε ι ν π ρ ό ς τ ι dicuntur. μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές Oed. Col. 1121. πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος Ai. 997. εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο Trach. 1201. Ductum videtur ab his, qui accedentes ad aliquid repente horrent adspectum, mirantur, irascuntur. Diversissima in hoc genere iudicando permiscet et Musgr. ad Trach. 1211. (1201 H.) et Matthiae Gr. Gr. §. 591. c. β. — e. Postremo loco memoratis simile est πρὸς ταῦτα s. πρὸς τάδε, quo altero Sophocles tamen usus non est, quod *propterea s. qua de re* interpretantur Valck. ad Phoen. 524. Hermann. ad Vig. p. 863. Matth. l. c. Nec male, modo ne de vera facti causa cogites. Significatur enim, quod ab *accedendi aliquo* notione deflexum est, res duas, alteram tempore priorem, mutuo quodam necessitudinis vinculo colligari; quare *proinde*, *sic igitur* longe aptiora sunt. πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε Oed. R. 426. πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων 456. πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς Oed. Col. 960., quod exemplum propius ceteris a propria significatione abest. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Διὰ ξύναιμον Ant. 654. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω Ai. 950. πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μέγος 1045., quod dubito tamen anne potius ad secundam trans-

ferendae praepositionis rationem referendum sit. *πρὸς ταῦτα πλείους δῆτα κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε* 1094. *πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν* 1292. *πρὸς ταῦτα φράζου* El. 375. *πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται* 810. *πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδέν* Hippon. I. 1 (284 D.).

3. Dicitur de locis etiam ita, ut de *statu* solo cogitari possit. *σήμαιν', εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ* Phil. 23. Sed sane accessisse illuc versantem in eo loco oportet. *τοῦ γὰρ ἀνθρώπων πότ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;* El. 919. Possint, nec minus bene *πρὸς τάφῳ* dici; significantur enim *ἐπιτύμβιοι χοαί* (Ant.892.). Sed gravior sententia est, de superfusis sepulcro inferiis cogitationem iniicere. Cf. Matth. ad Eur. El. 313. Inde adverbialis locutio est *τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον — εἴληχε Πάλλας* Aeg. I. 5. (19 D.) *meridionalem partem.*

4. De *assequendo fine et termino* usurpatur. *ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο* Ai. 553. *ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς;* Oed. R. 1492. *ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο* Oed. Col. 1617.

5. Hinc tralatio fit ad *consilium aliquod facto assequendum.* *ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο* Phil. 292. *πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἑτοῖμος;* 564. *πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;* 825 ch. Ad structuram sermonis dissimile *ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν;* Oed. Col. 71. et inspice Reisigio adnotata. *πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;* Oed. R. 766. *ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;* 1027. *πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς;* 1144. *ὡς πρὸς τί χρείας;* 1174. *εἰκαθεῖν ὁρμωμένῳ — πρὸς κασιγνήτου τίσιν* 1331. *παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι* Ant. 299. *πρὸς ἔξοδον στείχουσα* 1169. *καταστεφῆ στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων* Trach. 178. Brunckius de coniectura *χάριν*, non probabiliter, sed pessime; explicandum enim *χαρτὰ λέξοντα.* *πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;* 417. *ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;* 1172. *πρὸς τί δυςλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;* Ai. 40. *κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα* El. 670. *πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;* 1167. *σὺ δ' ἐκτὸς ᾖξας πρὸς τί;* 1394. *λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα* 1433. *πρὸς ἅπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι* inc. LIX. 2. (722 D.), quanquam hoc etiam rationem inter res duas intercedentem significet. Huc an ad colloquium cum aliquo miscendi vim referam ambigo Oed. Col. 164 an.: *λόγον εἴ τιν' οἴσεις πρὸς ἐμὰν λέσχαν ἀβάτων ἀποβάς, ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει.* Hermannus post *λέσχαν* distinxit cum plerisque, sed altera ratio minus fortasse vulgaris. De Phil. 1392. v. *προςωφέλησις.* — Finitimum illius rationis est, cum *res aliquo modo effecta* significatur. *ἐρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν* Oed. R. 325. *ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει* El. 618.

6. Plurimae sunt locutiones adverbiales, *aliquid aliquo spectare* significantes, aliae aliis magis cum proxima praepositionis vi copulatae. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς Phil. 1427. ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ Oed. Col. 623. — κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν 1291. *manu minime fortes*, proprie si *ad arma tractanda aggrediendum* est. — πρὸς βίαν, sive si *vi*, sive si *invito aliquo* significat, v. βία: El. 1454. Trach. 387. Ai. 1306. Phil. 90. 92. 103. Oed. R. 805. Oed. Col. 663. 849. 1187. inc. XLIII. 1 (701 D.). Eadem significatione praeditum πρὸς ἰσχύος κράτος Phil. 590. v. Elmsl. ad Med. 525. — πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει El. 456. — πρὸς ἡδονήν. οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε El. 909. i. e. ὥστε σὲ ἥδεσθαι. πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει Acris. III. 2 (60 D.). Cf. Wyttenb. ad Plut. de disc. Adul. et Am. p. 55. a Sed plane aliter πρὸς ἡδονὴν dicitur Ant 1156.: τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν. *cum voluptate comparata*. Ita κἄστι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τἄλλα δεύτερα Creus. IV. 4 (325 D.). V. Musgr. ad Eur. Ion. 1532. — πρὸς καιρόν. εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ Phil. 1263. *opportune, apte ad rem*. εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ Trach. 59. ἦ καὶ — πρός καιρὸν πονῶ; Ai. 38. Pariter πρὸς τὸ καίριον πονεῖν dictum Phil. 521. i. e. καιρίως. Similia attigit Elmsl. Cens. Eur. Suppl. Hermanni ad v. 881. — πρὸς κρίσιν. ὡς — τῶν σῶν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν Trach. 265. — πρὸς ὀργήν *iracunde*. μηδὲν πρὸς ὀργὴν El. 361. — πρὸς πρᾶξιν. σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν Trach. 876 m. sc. ἔθανε, i. e. δεινοτάτῳ τρόπῳ. — πρὸς φύσιν i. q. φύσει. πρὸς μὲν γὰρ φύσιν πάντων ἄπειρος τῶνδε Trach. 307. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν El. 1114. i. e. συγγενὴς οὖσα. — πρὸς χάριν *ut volupe est*. κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Phil. 1141 m. οἰωνοῖς — εἰςορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 30. v. Hermann. — *in gratiam*: τῷ κατὰ γᾶς, ὃς νέον ἔῤῥει, πρὸς χάριν Oed. Col. 1773 an. πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ λέγω Aeth. I. 1. (36 D.), inde *causa*: τίνος νόμου δὴ — πρὸς χάριν λέγω; Ant. 899. Plane alit r σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς Oed. R. 1152. *leniter et amice rogatus*, quod *coacto* contrarium. — Ultimum his simile generatim dictum est πρὸς ὅτι, *quatenus, qua in re*. οὔτοι σοι μούνᾳ — ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅτι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά El. 152 ch. — Sed plane absimile est ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο Phil. 873. i. e. *si species, pro ratione*. Confert Musgr. Eur. Hippol. 698. Hel. 329., quae non simillima sunt, quia adverbiascentem locutionem verbo accommodatam monstrant.

7. De proprietate sermonis sola notanda exempla sunt speciem quandam pleonasmi prae se ferentia. Horum unum eximendum, quod variis

variorum coniecturis vexatum est, Oed. Col. 71.: *ὡς πρός τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν*, quod Musgravius intellexerat, ut tamen perperam *πρός τι* scriberet, explicuit Reisigius: *ὡς μολεῖν* (sc. *πομπός*, quod priore versu inest, *numquis vestrum nuntiabit, ut veniat*) *πρὸς τί, λέξων ἢ καταρτύσων*; — *πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν*; Phil. 825 ch. Infinitivus epexegesi additus. Alia sunt, in quibus est verbum compositum, ut alia praepositione opus non sit. *καὶ τὰ παθήματα κεινὰ πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη* Phil. 194 an. *πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν* Ant. 1189. Eximendum autem *εἴσειμι πρός σε ψιλός* Phil. 941., quod *εἰσιέναι* non facile cum solo accusativo dicitur.

Προσάγω adduco. Proprie dictum: *τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα* Trach. 759. *τίς σε — προσήγαγεν χρεία*; Phil. 236. Tralate: *ἡ — Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο* Oed. R. 131.

Προσᾴδω concino. *καί μοι προσᾴδετε* Phil. 403. Explicuit sententiae nexum Hermannus.

* *Προσαίρω* v. *προσαυρέω.*

Προσάπτω. Transitive *addo, adhibeo*; non dicitur nisi tralate. *τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν* El. 348. *τούτων — προσάψῃς μηδὲν* 424., utrumque de inferiis faciendis. *μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς* Oed. Col. 236 ch. *ne piaculum urbi contrahas.* *ὅστις — μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον* Ter. IV. 4 (514 D). — Intransitive dictum proprie semel. *κἀμοὶ — Λωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν ἐλαφρὸς ἐν δισκήματι* Acris. XII. 2 (62 D.). *iactu me sibi applicuit*, i. e. proxime a me abfuit disco iaciendo. Semel item tralate dicitur. *γᾶ φθίνουσα τρύχει (με), καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν* Oed. R. 667 ch. Mirum hoc a Passovio in lex. pro medio potuisse haberi, quod *προσάψεται* esse oportebat. Triclinius *προσψαύσει*. Sed recte gl. Br. *συναφθήσεται, συντελεύσεται*, in Aug. b. *συνέλθῃ*. Ita dictum *προσάπτειν* comparato *συνάπτειν* Erfurdtius, ipsum illud ex Aesch. Ag. 1575. adducens Hermannus firmavit: his adde Iacobs. ad Callistr. stat. p. 681.

Προσαρκέω opitulor. *ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν* Oed. R. 12. *κείνῳ προσαρκῶν* 141. — *praebeo, concedo* universe. *ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα* Oed. Col. 72. *προσαρκέσας χάριν* Polyx. III. 2. (469 D.) *grata facere, placere.*

Προσαρμόζω. *ἃ δ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι* Trach. 494. Explicant de *donis addendis* s. *accedentibus* sc. ad mandata ore perferenda (*λόγων ἐπιστολάς* v. 493.): nescio an rectius de ipso Hercule do-

nis augendo, iam ut tacite praeludatur mortifero pallii invento, de quo legitimum est προςαρμόζειν. Tertiam explicandi viam, nec improbabilem illam schol. iniit, de dono acceptis consentaneo hisque rependendis: ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομίσῃς ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγες.

Προςαυδάω alloquor, compello. προςαυδᾶν μήτε τούςδε, μήτ' ἐμέ Oed. R. 352. οἱ μὲν κἀκεῖ προςαυδήσω ξυνών Ai. 842. καὶ τὰ Τρωϊκὰ πεδία προςαυδῶ 850. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προςαυδᾶν El. 266. — *pass.* ἐγὼ δ' ἀδελφή σοὶ προςηυδώμην ἀεί El. 1137. Laur. a. a prima manu, Laur. b. Ald. προςηυδόμην.

** *Προςαυρεῖν attingo.* πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προςαύρῃ Ant. 615 ch. Libri olim alii προςάρῃ, alii cum Aldo προςψαύσῃ, Brunckius pessumdato metro ψαύσῃ. Scholiastae verbis προςάρῃ explicare visi lemma praefigitur προςαίσῃ, quod idem nunc in Laur. a. repertum supra scripto αιρει. Ricc. προςαρμόσῃ. Scholiastae scriptura viam fecit ad verum coniectura inveniendum Seidlero apud Schaef. add. ad Greg. Cor. p. 915. meritoque eam probarunt Hermannus et Buttm. Lexil. vol. I. p. 82. Hesychius: προςαυρῶν, προςτυχών. Scr. προςαυρών.

Προςβαίνω accedo, gradior. προςέβα γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν Oed. Col. 125 ch. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ — προςβαίη μακράν; Phil. 42. Haeserunt interpretes in verbo προςβαίη, quod videbatur προβαίη fuisse dicendum; sed optime defendit ex ipsa sententia Herm. — Tralate dictum: τίς σε — προςέβη μανία; Oed. R. 1300 an.

Προςβάλλω 1. affero, infero, adhibeo. ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας — προςβαλὼν ἀποίχεται Trach. 42. ὅρκον αὐτῷ προςβαλὼν 254. *ad iusiurandum sese adigens.* εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προςβαλεῖς El. 962. Omittitur casus pendens a verbo: στέργημα γὰρ δοκοῦσα προςβαλεῖν σέθεν Trach. 1128. sc. σοί. — 2. Plane contraria ratione dicitur μή μ' ἀνάγκῃ προςβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν Oed. Col 1180. *cave adigas me.* v. Dorvill. ad Char. p. 598. — 3. Figurate dicitur de *attendente s. animum advertente*, haud dubia tralatione ab oculis adiiciendis facta: v. Wyttenb. ad Plut. Conv. VII. Sap. p. 149, d. προςβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε Trach. 577. Male schol. καὶ ἄλλα τινὰ συμμίξασα. Recte *attendens omnia* Schaeferus. τὰ μὲν οὔτι προςέβαλε 841 ch. Hic bene schol. οὐ συνῆκεν. V. Dorvill. ad Char. p. 318. Lips.

Προςβλέπω adspicio. ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προςβλέψαιμι νῦν Oed. R. 1183. προςβλέπειν γὰρ οὐ σθένω (ὑμᾶς) 1486. τὸν δ' ἔναντα προςβλέπω νεκρόν Ant. 1284 m. ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προςβλέψασα Trach. 464. καί με προςβλέψας καλεῖ 793. προςβλέπειν δ' ἐξ-

ἐστί σοι τὰ τοὔδη πράγη Ai. 339. προςβλέψασά μοι σφραγῖδα πατρός El. 1213.

Προςβολή accessio. βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προςβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου inc. LXX. 1, 1 (737 D.). Tardam per aures, si cum oculis compares, rerum perceptionem dicere videtur.

Προςγίγνομαι efficior, accido. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προςγίγνεται Oed. Col. 1200. τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προςγίγνεται Trach. 1163. Sententiam affert Stob. Serm. CXX. p. 493. Grot. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προςγίγνεται El. 761. Stob. LXXVI. 5. Flor. Δ. προςγίνεται.

Πρόςδεγμα excipiendi modus. οἶσθα — τῆς ξένης ὁρῶν προςδέγματ' αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Trach. 625. Schol. ὑποδοχάς. Cod. Harl. προςδέργματ', eoque spectat, quod Turnebianam sequentes editiones habent, αὐτήν θ'.

Προςδεῖ. ξύλα — μή μοι μεταξὺ προςδεήσειεν Herc. Taen. II. 2 (218 D.). *ne indigerem.*

Προςδέρκομαι adspicio. Circumspiciendi significatio efficitur addito adverbio Oed. Col. 122 ch.: προςπεύθου λεῦσσ' αὐτόν (Herm. *νιν*), προςδέρκου πανταχῇ.

Προςδέχομαι recipio. εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προςδέξομαι Trach. 232. ἄγος — τὸ μήτε γῆ μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προςδέξεται Oed. R. 1428. προςδέρξεται Corais coniectura est ad Isocr. p. 242. Respui dicitur scelere coopertus Oedipus ab omni rerum natura. — *exspecto.* τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προςδεδεγμένη Trach. 15.

Προςδιαφθείρω insuper perdo. ὄλωλα, καὶ σὲ προςδιαφθερῶ ξυνών Phil. 76.

Προςδίδωμι addo. καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος προςέδοσαν Phil. 309.

Προςδοκάω exspecto. καί τι προςδοκῶ νέον Phil. 773. μηδὲ προςδόκα τόδε Trach. 366. τόδε Ald. et plerique libri vett., etiam Laur. a. a correctore.

Πρόςεδρος circumsitus. προςέδρου λιγνύος Trach. 791. De morbo explicant: ego aliter interpretatus sum v. λιγνύς. ῑ, ut in arsi, producitur.

Πρόςειμι adsum, de statu inprimis rerum et sensibus animi. ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προςῇ Phil. 129. *ut ignoretur, quis sit.* γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόςεστιν Ant. 716. *comes est*, i. e. *inest.* ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προςεῖναι χἠ μάτην πολλὴ βοή 1237. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προςεῖναι Trach. 250. i. q. φθονεῖσθαι. κὴρ πρόςεστιν οὐ καλή 454. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προςεῖναι Ai. 517. δέος — ᾧ πρόςεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1058. Sententiam commemorat Eust. p. 111. 33. 399, 35.

667, 47. 1036, 13., respicit p. 493, 21. *τέκνων ὅτων ἐμοὶ δύςνοια μὴ πρόςεστιν* El. 644. *quorum non premor invidia.* *ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προςῇ* inc. LIX. 1. (721 D.), ut emendavit Valck. ad Phoen. 386. Apud Plut. de prof. virt. p. 77, b. legitur *πρόςεστιν*: scilicet is poetae verba secundum suum usum immutavit. — Magis proprie dicitur de *re accedente*; cum ut *prope abesse* significetur: *γήρως προςόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν* Eriph. V. (206 D.) (Legitur apud Stob. CXVII. [CXVIII.] p. 485. [385 Gaisf. Lips.] *γήρᾳ*. Aut sic, ut Brunckius correxit, aut cum Gaisfordo *προςῆκον* scribendum. Nam eius codd. A. B. *προςηκόντως* exhibent.) — aut ut *insuper addi*, cum adsignificatione rei auctae. *ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προςῆν* Phil. 352.

Πρόςειμι accedo. *ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόςεισι μηδέν* El. 429. *προςόδια — προςιέναι θεοῖσιν* Pel. II. 4 (435 D.).

Προςειπεῖν alloqui. *τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προςειπεῖν* Oed. R. 1072. *δός μοι προςειπεῖν αὐτὸν* Ai. 534. *τὰς ἱερὰς ὅπως προςείποιμεν Ἀθάνας* 1200 ch. de consalutantibus patriam reducibus. De Oed. R. 351. v. *προειπεῖν*.

Προςεμβαίνω insulto. *οὐ γὰρ θανόντι καὶ προςεμβῆναί σε χρή;* Ai. 1327. Versum affert, ut in libris scribitur, Eust. p. 1340, 42. Sed p. 1047, 29. *προςεπεμβαίνειν* affert, versu anapaesto vitiato. Eodem spectare videtur Hesychii glossa *π ρ ο ς ε π ε μ β α ί ν ε ι*, *ἐπιβαίνει*, *ἐπιτωθάζει*, *ἐπιγελᾷ*.

Προςεννέπω alloquor. *τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προςεννέπω πανύστατον δή* Ai. 844.

Προςέοικα. Participium *convenientis rei* et *decorae* significatione solum dictum est. *ὅταν — τις δρᾷ τὰ μὴ προςεικότα* Phil. 891. *ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προςεικότα* El. 608. Flor. *Δ.* et Suidas *προςήκοντα* in v. *ἔξωρα*, huius Mss. *προςηκότα*, ut Flor. *Γ.*, ut fons corruptelae pateat.

Προςέρπω adrependi vel *subrependi* significatione proprie non dicitur, verum tralate de *insidiis.* *τοὔργον — δόλῳ προςέρπον* Oed. R. 539. — *accedere* significat *τύμβου προςεῖρπον ἆσσον* El. 888. De *rebus futuris*: *φοβοῦμαι τὸ προςέρπον* Ai. 225 ch. de *poena imminente*: *καὶ σοὶ προςέρπον τοὖτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα* 1234. de *gravescente dolore*: *προςέρπει, προςέρχεται τόδ' ἐγγύς* Phil. 776.

Προςέρχομαι. 1. Proprie *accedere* et *venire*: non legitur autem omnino nisi aoristus uno excepto exemplo. *προςελθὼν σῖγα* Phil. 22. *γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προςήλθεθ' ἱμείροντες* Oed. R. 59. *πρόςελθετ', ὦ παῖ, πατρί* Oed. Col. 1108. *κἀπεὶ προςῆλθεν* 1627. *πρόςελθε δεῦρο* Ai. 1150. *πρόςελθε* Trach. 794. *προςελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ* Trach. 496.

προςελθὼν στῆθι πλησίον πατρός 1065. εἴ μοι — πιστ' ἔχων τεκμήρια προςῆλθες El. 765. προςῆλθε μητρί inc. CV. 174 (957 D.). — 2. Tralate de *ingravescente dolore:* προςέρχεται τόδ' ἐγγύς Phil. 777.

* Προςέτι iniuria Sophocli adscribitur Pel. II. 5. cum sit Aristophanis Av. 857.

Προςευρίσκω reperio. ὃν μόνον προςεῦρον πιστόν El. 1344.

Προςεύχομαι precor. μὴ νῦν προςεύχου μηδέν Ant. 1318. Aug. b. κατεύχου.

Προςέχω. Transitive *admoveo* s. *adduco.* τίς σε — προςέσχε, τίς προςήγαγεν χρεία; Phil. 236. Affert Suidas v. προςέσχεν. — Intransitive *appello:* τίνι στόλῳ προςέσχες τήνδε γῆν; Phil. 244. Suid. v. προςέσχεν cum libris plerisque concinit, cod. Ven. προςῆλθες, γῆν cum πλέων, quod deinceps sequitur, coniungens, ut Tricliniani. — De Ant. 208. v. προὔχω.

Προςηγορέω alloquor. σὸν τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προςηγορεῖν φίλως El. 1463. v. φίλως.

Προςήγορος. 1. *alloquio compellatus.* τῷ προςήγορος; Phil. 1337. Schol. min.: τίς με προςαγορεύσει. Schaeferus τοῦ coniiciebat Mel. Cr. p. 137. Sed *mutuum alloquium* indicari Buttmannus vidit. τί δῆτ' ἐμοὶ — προςήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι; Oed. R. 1338 m. v. Herm. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προςήγορος 1437. Sine nomine poetae habet Suidas v. προςήγορος. Sic elegantius explicabis πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προςήγορος Mys. III. 2. (360 D.) i. e. ὑπὸ Μυσῶν προςηγορεῖται Μυσία, non ut cognomen Mysorum significet necessario. Sunt qui Μυσίᾳ corrigant. — 2. Sed active significat *alloquio compellantem* Ant. 1170.: Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προςήγορος. Triclinius: π ρ ο ς ή γ ο ρ ο ς καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος, ε ὐ γ μ ά τ ω ν καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προςφέρω. Melius et brevius schol. vet. δι' εὐχῶν προςαγορεύουσα. Huc spectat Hesychii glossa π ρ ο ς ή γ ο ρ ο ς, προςκυνητής.

Προςήκω. 1. *adsum.* εἴπερ ὡς φίλοι προςήκετε Phil. 229. οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος σκοπὸς προςήκεις Oed. Col. 35. σμικρὸς προςήκεις ὄγκος El. 1131. Affert hoc Suidas v. ὄγκος. — 2. Impersonali modo dictum *convenire in aliquem.* Proxime a propria significatione abest εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προςήκει Λαΐῳ τι συγγενές Oed. R. 814. Bothius probante Elmsleio Λαΐῳ. *si necessitudo cum Laio in eum cadit:* hinc οἱ προςήκοντες aliquando, apud alios quidem, *cognatos* significat. Inde ad *officium* indicandum traducitur: τῷ γὰρ προςήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τάδε; El. 897., item generatim dicitur οὔ σοι προςήκει τήνδε προςφωνεῖν φάτιν 1204. *tuum non est.* De Eriph. V. v. πρόςειμι.

Πρόςημαι assideo. ἥλικοι προςήμεθα βωμοῖσι Oed. R. 15.

Προςθακέω assideo. τήνδ' ο προςθακῶν ἕδραν Oed. Col. 1168. De casu quarto addito v. θοάζω et Abresch. ad Aesch. Agam. 673. Lobeck. ad Ai. p. 249.

Πρόσθε et *πρόσθεν.* De *forma* mirum est Lobeckii sententiam ad Phryn. p. 284. adeo non intellectam esse, ut Schaeferus App. ad Dem. t. II. p. 273. propterea quod scenicorum indubitata decurtatae scripturae exempla sint, eandem etiam prosariis redonandam putaret, reprehendens Lobeckium, qui πρόσθε ex Platone eximendum decreverat: Matthiae autem Add. ad Eur. Androm. 54. t. VII. p. 507. eam viro summo rationem tribuit, quasi a veteribus illa abiudicanda sint, concedenda recentioribus, cum tamen tragicorum et Aristophanis multa certaque documenta constent. Sed poetae attici maxime cum metro expediret πρόσθε dixerunt et similia; igitur sic potissimum, ut postrema vocabuli pars aut elideretur, aut in thesin parium trimetri sedium incideret. Quod si non fieret, nec ingratior sonus prohiberet aut caesura (velut πρόσθε νῦν ἴθι, quod vix πρόσθεν dici potuit Ar. Ran. 286.) productior forma praelata videtur, in eaque re etiam codd. non consentire quidem, sed inclinare tamen videmus. V. exempla a Lobeckio collecta et Elmsl. ad Heracl. 583. Idem Elmsleius tamen ν aliquando addi docet, cum versui noceat. De prosariis decretum suum copiose firmavit Vir Summus in disputatiuncula indici lect. acad. Regim. hiem. a. 1830. praemissa. Sophocles brevioris formae exempla sunt Phil. 946. Oed. Col. 376. 395. 1377. 1546. Oed, R. 268. 1483. et cum elisione ultimae Oed. Col. 1116. Trach. 1062. Phil. 767. Nec plus tribus exempla accedunt, πρόσθεν ante consonam positum referentia, El. 494. 906. Ant. 430. Horum El. 906. Flor. Γ. Ant. 430. Laur. a. πρόσθε exhibent.

Significationum 1. prima *localis* Aristophani multo usu trita apud Sophoclem *tralate* semel, *proprie* omnino non legitur. εἰ — τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1228. *praeferemus, efferemus supra alios,* de laude victorum dictum. — 2. De tempore maxime est *ante*, et sic dicitur explicatissime, ut aut *genitivus* sequatur, aut ἤ. ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ Phil. 767. εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι Ant. 458. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆςδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου Oed. R. 736. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδα — ἀφιγμένην. 832. El. 82. 1325. v. post. Deinde rarius refertur ad id quod *futurum* est: eo referenda etiam imperativi et optativi exempla; praeter illud Oed. R. 832. haec sunt: πρόσθεν δ' ἀπερύκου Oed. Col. 166. *ante quam id factum erit.* ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν 1044. πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ πρόσθεν δακρύσω 1257. πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθεὶς 1375.

μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. ἣν ἂν ὑμιν ἐν δόμοις τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα 1325. Usitatius est de *ante actis*. καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν Phil. 946. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; Oed. R. 360. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰςιδεῖν 1052. ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν 1233. τὰ πρόσθε λαμπρὰ — ὄμματα 1483. σὺ — πρόσθεν μὲν ἐξίκου Oed. Col. 354. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν 395. πρόσθεν τε — οὐκ ἤθελες θέλοντι προςθέσθαι χάριν 769. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι 829. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 858. εἰπὸν μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν 936. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης μητρὸς λοχευθείς 1323. τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ, νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1377. ὦ φῶς — πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν 1546. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις Ant. 430. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεύς 489. ἓν δ' οἷον οὔπω πρόσθεν (πάθος ἐκλαυσάμην) Trach. 153. ἅ μοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ — φράσαι 157. ἢ νῦν κακὸς ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 347. οὐδ' ἂν εἷς ποτὲ τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα 1062. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις 1117. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; Ai. 77. οἰμωγὰς — ἃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰςήκουσ' ἐγὼ 311. φωνεῖν ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη πάτ' ἂν 405. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής 1066. τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς — ἐκβαλοῦσ' ἔχεις El. 579. τῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός (δαίμων) 906. τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά 925. ὁ πρόσθεν ἐλθὼν Polyid. VI. 2 (467 D.). Horum quaedam accuratius colligatum praeteritum tempus cum eo, quo quis loquitur, habent, ut πρόσθεν liceat interpretari *hucusque*: Trach. 154. 158. El. 906. — Sed sunt etiam plane *incerto* et quasi *antiquitate obsoleto tempore* gestam rem reddentia, in quibus *olim* vertas. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 494 ch. i. e. ὦ ἀρχαία καὶ πολύπονος ἀρχῆθεν. μέθ' οὗ πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας 578. Non licet enim referri ad priora ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ. — 3. Cum *articulo* nominis speciem induit. τοῦ πρόσθε Κάδμου Oed. R. 268. τοῦ πρόσθεν λόγου 851. τοῖς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν Oed. Col. 871. τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου 1116. τῷ γε πρόσθεν ἐξ ἴσου χρόνῳ Trach. 321. τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν Phil. 1136 m. — 4. Unum memorabile de *natu maiore* dictum τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη Oed. Col. 376.

Προςθήκη auxilium. προςθήκη θεοῦ λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον Oed. R. 38. συμβουλῇ, ἐπικουρίᾳ schol. Sic dictum a προςτίθεσθαι.

Προςθιγγάνω tango. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προςθίγῃς Phil. 806. πρόςθιγέ νῦν μου Oed. Col. 170 an. De *sacris faciendis:* οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων παρῆν ἑκήλοις προςθιγεῖν Phil. 9. Brunckius de suo, ut videtur, et contra libros προςθίγειν, quanquam ex Flor. Γ. a Dindorfio

collato cum Brunckiana editione nihil notatur. Laurr. cum Aldina collati, in qua est προςθιγεῖν, non memorantur discrepare.

Προςιδεῖν v. προςοράω.

* *Προςίστημι* v. προΐστημι.

Προςκᾰλέω *advoco, compello.* δεύτερόν σε προςκαλῶ Ai. 89.

Πρόςκειμαι. 1. Proprie *adiaceo s. pone iaceo.* ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προςκείμενον Ant. 1208., inde *adiungor.* ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προςκείμενον El. 712. — 2. Illinc dicitur de *statu quodam rerum utentibus.* εἴ τῳ πρόςκειμαι χρηστῷ El. 233 m. v. Herm. ᾧ σὺ πρόςκεισαι κακῷ 1029. Ab altero autem de *rebus ipsis, quae cum aliquo iunctae sunt.* τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόςκειται κακόν Ant. 1228. χἠ χάρις προςκείσεται Oed. R. 232. βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ προςκεῖται σοφά Alet. II. (89 D.). — 3. Ab significatione *incumbendi*, qua proprie non dicitur, transfertur μώραις δ' ἄγραις προςκείμεθα Ai. 401 m. ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προςκείσει δίκῃ Ant. 94. δυςμενὴς ἴσῃ schol.; proprie tanquam *inimicus inhaerebis*, velut simili significatione προςφύεσθαι usitatum est. Dissimilia comparat Erfurdtius.

Προσκοπέω *provideo.* Magis enim *cavendi*, quam *praevidendi* vis inest Ant. 684.: σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν. De scriptura σοί et σοῦ, πέφυκα, πέφυκας et πέφυκε, v. Herm.

Προςκῠνέω *adoro.* Hac propria verbi vi dicuntur haec: γῆν τε προςκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον Oed. Col. 1650. πᾶς προςκυνεῖ — στρέφοντα κύκλον ἡλίου inc. XC. 2 (771 D.). προςκύσαι θ', ὥςπερ θεὸν Phil. 653. et adsignificata consalutatione πατρῷα προςκύσανθ' ἕδη θεῶν El. 1366. προςκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰςοίκησιν Phil. 529. Sic Pors. ad Eur. Phoen. 1419. Plerique libri προςκύσαντες, sed ς in Laur. a. corrector videtur delere voluisse. Flor. Γ. προςκύσοντες. στεῖχε προςκύσας χθόνα 1394., item adsignificata devitatione invidiae divinae τὸν φθόνον δὲ πρόςκυσον Phil. 765., de qua re melius quam Monkium ad Eur. Alc. 1140. consules Valck. ad Herod. III. 40. (p. 210, 59.). — *Venerabundum supplicari* significat πάντες σε προςκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι Oed. R. 327.

Προςκῠρέω. ὦ δεινότατον πάντων (παθῶν) ὅσ' ἐγὼ προςέκυρσ' ἤδη Oed. R. 1299 an. Hesychius: προςκύρει, προςεγγίζει. *quotquot experiendo audiendove cognoverit* dicit. Casus quartus sic resolvenda locutione πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα explicandus.

Προςλαμβάνω. Proprie *manum adhibeo.* τῇδέ με — πρόςλαβε κουφίσας Trach. 1020 m. Tralate *adscisco*; de incremento sciendi et cognitionis προςλαμβάνειν δὲ δεῖ κατ' ἦμαρ ἀεί inc. C. 4. (779 D.); de

sociis et cognatione *προςλαμβάνει κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους* Oed. Col. 379.

Προςλεύσσω adspicio. μὴ προςλεύσσε Phil. 1057. *ὦ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος — προςλεύσσειν ἐμοί* Oed. R. 1376. *ταρβήσει γὰρ οὐ νεοσφαγῆ — προςλεύσσων φόνον* Ai. 542. *προςλεύσων* Flor. *Γ.* Laur. a., hic a prima manu. — *conspicio. τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προςλεύσσεις στρατοῦ;* Ai. 1023. *προςλεύσεις* Flor. *Δ.* *προλεύσεις* Laur. a. a prima manu.

Προςμανθάνω addisco. ἀεί τι βούλου χρήσιμον προςμανθάνειν Phthiot. II. 3 (622 D.). Brunckius non habet, repertum enim in Io. Damasc. app. ad Stob. vol. IV. p. 35. Gaisf.

Προςμάσσω. Passivum *inhaerere* significat. *πλευραῖσι προςμαχθὲν (ἀμφίβληστρον)* Trach. 1042.

Προςμένω. 1. *maneo. σῖγ' ἔχουσα πρόςμενε* El. 1227. *ἀλλὰ σῖγα πρόςμενε* 1391. His duobus exemplis non inest quidquam praeter *temporis* durantis significationem; eisque simili sensu praeditum *εἰ δ' ἡσυχάζων προςμένω* Oed. R. 620., adsignificata inertia patiendi. — 2. *exspecto*, i. e. maneo dum veniat. Proxime abest a prima significatione *τὸν βοτῆρα προςμεῖναι* Oed. R. 837. — *τὸν ὃν προςμένουσ' ἀκοίταν* Trach. 522 ch. *ὅν γ' ἐγὼ ἀκάματα προςμένουσα* El. 160 m. *'Ορέστην τῶνδε προςμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν* 295.

Προςμίγνυμι proprie non dicitur. Tralate *evenire* significat. *οἷον, ὦ παῖδες, προςέμιξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν τᾶς παλαιφάτου προνοίας* Trach. 818 ch., quocum apte *θέσφατα ἱκάνει* Homericum Od. ι. 507. contulit Wakef. *προςμίξας, προςελθών* Hesychius. — *accedere* adsignificata *aggressione armata οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προςμίξαι θρασύ;* Phil. 106. Laur. a. *προςμῖξαι*, et sic vulgo nunc video scribi, sed rationem non assequor.

Προςμολεῖν accedere. εἰ — προςμολεῖν καλῶ Ai. 72. *μέσον δὲ προςμολὼν στρατήγιον* 708. *προςμόλοι μόνον* Trach. 1099.

Προςνέμω. Medium *addendi* et *tribuendi* vim habet: *πρόςνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς* Trach. 1206. Schol. *πρόσθες*.

Προςνίσσομαι ingruo, et hostiliter quidem. *σφᾶς ἐςιδὼν πολλῷ ῥεύματι προςνισσομένους* Ant. 129 an. Laur. a. *προςνισομένους*. De scriptura *διφθόγγῳ* v. *ἐπινίσσομαι*.

Προςνωμάω admoveo. λεύσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προςενώμα Phil. 709 ch. Artificiosius quam vere haec explicat Hermannus de aqua ad cibum sumptum parce dispensanda. Non dubito quin vere schol. *ἑαυτὸν ἐκίνει, ἤγουν ἐπορεύετο.* V. C. Matthiae Qu. Soph. p. 112.

Προσόδιον cantus in pompa et supplicatione usitatus. Explicat Suidas v. *προσόδιον*, et brevius Hesychius v. *προσῴδιον*, quem emendandum esse clarum. *προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν* Pel. II. 3 (435 D.).

Προσομιλέω. A *commercio habendo* tralatum *πείρᾳ δ' οὐ προσωμιληκυῖά πω* Trach. 588. *nondum sum experta.*

Προσοράω. 1. *adspicio.* *σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν* Ant. 760. Sic minime abundat *ὁρῶν*, quod si interpretaremur *conspicere*, fieret haud dubie. *ἄλλον δ' ἂν — προσίδοις — ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ* Oed. R. 175 ch. *ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον* 1372. *τύμβον θέλομεν προσιδεῖν — πατρὸς ἡμετέρου* Oed. Col. 1754 an. *οὓς — σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ* Trach. 33. *ἴσως γὰρ τόπον — προσιδεῖν ἐθέλεις* Phil. 145 an. — 2. *conspicio* de forte oblatis aut obtutu assequendis. *ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει* El. 373. *ἄοκνον μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν νέων ἀϊσσόντων γάμων* Trach. 839 ch., si *βλάβαν γάμων Iolen* ipsam *γαμηθεῖσαν σὺν βλάβῃ δόμων* interpreteris, velut *ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους* v. 1129.; sin *detrimentum* ex nuptiis instans, *mente cernere* significat. Sic Hermannus, nec repugno. *προσεῖδον — φάσματα δισσῶν ὀνείρων* El. 634. *ἂν (λώβαν) μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον ὄσσοις* Trach. 993 an. *θεαμάτων — ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς* Ai. 972. — 3. Adsignificatur *consideratio.* *μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον* Oed. Col. 140 an. *ne me pro impuro habete.* — *Deponentis* forma semel legitur prima verbi vi. *οὐκ ἀλλοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν* Oed. Col. 244 m.

Πρόσουρος vicinus. *ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος* Phil. 686 ch. Schol. inepte *ὅπου αὐτὸς μόνος ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, πρὸς ἄνεμον τετράμμενος ἦν* inepte. Tamen eius originationem vocabuli (ab *οὖρος*) adscivit Hermannus interpretatus *in quem locum ipse quasi secundo vento venerat*, quod ad sententiam aptum non est. Brunckii interpretationem *ubi ipse sibi vicinus erat* iniquius ab Hermanno iudicatam, *αὑτῷ* sic requiri addituin dicente, copiose firmavit C. Matthiae Qu. Soph. p. 110 sqq., nec urgendum illud *sibi*. Tragici cum sibi *ἄπουρος, ξύνουρος, οὔρειος, οὐρεσιβώτας* sumpserint, non potest intelligi, quidni ionismum Hermanno intolerandum visum non in hoc etiam vocabulo adsciverint; nec profecto *ξύνουρος* ab *οὖρος* sed ab *ὅρος* ducendum est. — De accentu v. Reisig. Em. in Aesch. Prom. v. 1. (p. XXI. Hal.)

Πρόσοψις adspectus. *σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν* Ai. 70. *φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν* El. 1278 m.

* *Προσπαίω* v. *προσπνέω.*

Προσπελάζω admoveo. Passivum *accedo* adsignificato commercio concubitus: *Πανὸς ὀρεσσιβάτα τις προσπελασθεῖσα — θυγάτηρ* Oed. R. 1101 ch.

Προςπέμπω mitto. τὸν ἡμᾶς δεῦρο προςπέμψαντά σοι Oed. Col. 1103. εἰ — μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προςπέμψας ἐμοὶ Θησεύς 1351.

Προςπέτομαι advolo. Malum *repente* immissum et exortum significatur Ai. 275.: τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προςέπτατο; Libri Brunckiani et Laur. a. b. προςέπτατο, Brunckius προςέπτετο, quamvis etiam Eustathii testimonio damnatum p. 452, 32. 527, 2. Nunc vero ea scriptura in Florr. tribus reperta esse videtur, quippe ex quibus cum Brunckiana editione collatis a Dindorfio nihil enotatum sit. Hic tamen προςέπτατο dedit. v. πέτομαι.

Προςπεύθομαι exquiro. προςπεύθου, λεῦσσ' αὐτόν, πανταχῇ Oed. Col. 121 ch. Sic Hermannus, modo quod invitis libris νιν scripsit pro αὐτόν. Librorum alii λεύσσετ' (s. λεύσσατ' et λεύσατ') αὐτόν; προςδέρκου, προςπεύθου πανταχῇ, alii προςφθέγγου πανταχῇ, sic enim Ricc. et Par. A. (i. e. Brunckii membr.); προςφθέγγου interpretationis causa supra scriptum fuit, reliqua metro coarguuntur.

Προςπίπτω. Proprie *accido.* βωμοῖσι προςπίπτουσα Trach. 900. προςπεσὼν ἔχου Ai. 1160. de accumbente in genua. Viam transferendi verbi monstrat προςπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος Oed. Col. 1159. de supplice; hinc universe *supplicari* est, quanquam 1751 an. plerorumque librorum scriptura προςπίπτομεν metrum evertit. v. προπίτνω. *Illidere* i. e. *offendere* significat ἐς Δίκας βάθρον προςέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ Ant. 848 ch. Plerique codd. ab interprete προςέπαισας, quod male secutus Brunckius est. Illud Aldus, Brunckii membr., Laur. a. b. schol. *Forte incidere in aliquem* sive *obviam fieri:* μὴ καὶ λάθῃ με προςπεσών Phil. 46. μὴ προςπεσών με λάθῃ ποθέν 156 ch. Libri μή με λάθῃ προςπεσὼν ποθέν contra metrum. Brunckius temere πελάσας ποθέν. Illud Hermannus ita correxit.

Προςπίτνω accido in genua, inde *supplicor.* προςπίτνω σε γόνασι Phil. 483. Vulgatur προςπιτνῶ, memoriam recti accentus Laur. a. servavit, scriptum enim προςπίτνῶ. v. πίτνω. αἰτοῦ δὲ προςπίτνουσα El. 445. Sic Laur. b.; vulgo peninflexo accentu. προςπίτνομέν σοι iure Brunck. Reis. Elmsl. in ea varietate scripturae praetulerunt, quae exstat Oed. Col. 1751. Herm. προπιτνοῦμεν.

* *Προςπνέω afflo.* δεῖμα προςπνέοντα Clytaemn. I (310 D.). Corrupte scripta tota sententia. v. ἀνταῖος. Codex Erotiani Cantabrigiensis p. 62. προςπαίοντα.

Προςπολέω comitor. τὰς κόρας γὰρ εἰςορῶ — αὖθις ὧδε προςπολουμένας Oed. Col. 1100. Schaeferus *accedere* explicat. Hermannus *sedulo curari.* Cum προςπολέω sit προςπόλου munere fungi, vix aliter recte interpreteris quam *a comitibus curari,* id est *adduci.* Et hoc voluisse

Eustathium existimo, quem active verbum dici putasse rebatur Hermannus scribentem παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ὁ Κρέων τὴν Ἰσμήνην πρόσπολον Οἰδίποδος εἰπών (Antigonen potius, v. 750.) προϊὼν ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ἐν τῷ, τὰς κόρας τάσδε ἄσσον προσπολουμένας, id est, cum *famulam* Oedipi abusione quadam dixisset filiam eius, post veram originationem secutus puellas *a famulis s. comitibus curari* dicit.

Πρόσπολος 1. *minister*, i. e. *famulus*. τις προσπόλων Oed. Col. 901. πρόσπολοί τε σοί 1550. πρόσπολοι Ant. 1199. ἰὼ πρόσπολοι 1305 m. Brunckius πρόσπολοι iteravit: v. Herm. ad v. 1323. προσπόλοις φυλάσσεται Ai. 535. δεῦρο προσπόλων ἄγ᾽ αὐτὸν ὅστις χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς 537. προσπόλων ὅδε 540. ἀνδρῶν προσπόλων El. 23. πρόσπολος θροεῖ Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα Trach. 187. Hanc librorum (solus Flor. πρόπολος) scripturam, vocabulum plane otiosum habentem, Hermannus ex verisimili coniectura πρὸς πολλούς immutavit, non audeo tamen sequi, κήρυκας apte βασιλέων προσπόλους dici memor. — Tralate de *sacrorum administris* dictum. προσπόλων Εὐμολπιδᾶν Oed. Col. 1056. — 2. *famula, ancilla*. ὦ πρόσπολε Oed. R. 945. Iocasta enim loquitur. ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι El. 78. Tralate Antigone Oedipi comes sic dicitur. κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χωροῦντα Oed. Col. 750. Affert Eust. p. 394, 29. Suid. v. βιοστερῆ. — De tono v. ἀμφίπολος; sed ibi pro schol. Il. φ. 16. corrigendum ε. 523.

Προσπτύσσω applico. Proprie dictum προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος — χιτὼν ἅπαν κατ᾽ ἄρθρον Trach. 764. Libri προσπτύσσετο, quod vereor ut Hermannus recte defenderit ex omisso in ἀγγελικαῖς ῥήσεσιν augmento, quae res in verba composita non cadit. Illa Erfordtii emendatio est et Porsoni ad Med. 1138., probata Schaefero. — Tralatum ad *amplexantem* est Ant. 1222.: ἐς δ᾽ ὑγρὸν ἀγκῶν᾽ ἔτ᾽ ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται. Utroque loco dativum paulo insolentius adsciscere verbum Sophocles iussit, in Antigona temere mutatum in accusativum ex cod. E., ut ait, a Brunckio. Is Hemsterhusium sequebatur ad Luc. Dial. Mort. p. 303. t. II. Bip., poetarum immemoris.

Προσσαίνω blandior. Phrynichus App. Soph. p. 21, 26.: αἰκάλλοντες, σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὥσπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαίνειν. χρῶ οὖν, εἰ μὲν φιλοτίμως, τῷ αἰκάλλειν, εἰ δὲ πολιτικῶς, τῷ προσσαίνειν (inc. CV. 143. s. 929 D.).

Προστάσσω. Proprie *passivum* semel dicitur de *adstantibus in acie*. δορός τ᾽ ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 666. Malo cum Valckenario (ad Phoen. 248.) hinc expressum putare illud Platonis Apol. Socr. p. 28, d. οὗ ἄν τις ταχθῇ, ἐνταῦθα δεῖ μένοντα κινδυνεύειν, quanquam παρατάττειν in hoc significandi ge-

nere legitimum, quam cum Musgravio explicare *iussum* i. e. *ubi iussus est.* — Tralate *edico, iubeo.* χὤτι δεῖ πρόςτασσε δρᾶν Oed. Col. 495. τί δῆτ' ἀφανρῷ φωτὶ προςτάσσεις ποιεῖν; 1022. Passive ὃς οὐδὲν ἤδη πλὴν τὸ προςταχθὲν ποιεῖν Phil. 998.

Προστατέω insto. ὁ προστατῶν χρόνος El. 771. ὁ ἐνιστάμενος schol. codd. Lipss. Memorant Eust. p. 632, 32. et Suidas v. προστατῶν, hic explicans ὁ ἐπιγινόμενος.

Προστατήριος tutelaris, patronus. π. Ἀπόλλων, ἐπεὶ πρὸ θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο Photius p. 461, 20. τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύοντο Hesychius. Is igitur Ἀγυιεύς esset. κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε El. 627. Haud inepte tamen de Apollinis patrocinio cogites: supplicum enim est proximas quasque in publico sitas aras insidere.

Προστάτης. Proprie de eo dictum, qui ante aliquem consistit, unde est Ἀπόλλωνα προστάταν Trach. 208 ch. i. e. προστατήριον, Ἀγυιέα. Iniuria h. l. Photium et Hesychium vituperat Hermannus, quos in προστατήριος attulimus. Tralatum diversis provinciis praeficitur. 1. *patronum* significat. ἧς (νόσου) σε προστάτην σωτῆρά τε — μοῦνον ἐξευρίσκομεν Oed. R. 303. *nostrum* a morbo *praesidium.* Ex intima autem Attica antiquitate ductum ὥςτ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι Oed. R. 411. Versum affert Suidas v. γεγράψομαι et Hesychius v. προστάτου nomine quidem poetae non addito scribit: ὥςτ' οὐ κ. π. γ. ἀπὸ τοῦ Ἀθήνῃσι νομίμου. ἀνάγει δὲ εἰς τοὺς ἥρωας. εἶχον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι (scr. ἐπιγραφόμενοι) τοῦτον ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον (scr. ὦφλον). Verisimili coniectura Sophocli Hermannus reddidit Καρχηδόνος δὲ προστάτην ἀσπάζομαι Triptol. 536 D, apud Brunckium enim non exstat. Legitur apud schol. Eur. Troad. 218. δὲ κράσπα τιν. V. Hermann. de fr. poet. in schol. Vat. ad Eur. Troad. et Rhes. p. 5. Hinc de *divina tutela* θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων Oed. R. 882 ch. De Oed. Col. 459. v. προστάτις. — 2. *supplex:* de etymo v. Schaef. ad Oed. Col. 1171.: ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης 1173. τοῦ θεοῦ γε προστάτην 1280.

*** Προστάτις patrona.* Oed. Col. 459. ab Aldo editum σὺν ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς, ex quo Canterus fecit ταῖσδε ταῖς. Hoc erat velare ulcus, non sanare. Laur. a. enim et Par. F. πρὸς ταῖσι ταῖς, supra scripto in Laur. a. σύν, unde quomodo hoc in verba poetae irrepserit, intelligitur, Ricc. b. προσταῖσι ταῖς. Hinc bene Hermannus σὺν προστάταις σεμναῖσι, melius Dindorf. praef. ad Sophocl. p. LXI. προστάτισι ταῖς: non articulus enim sed praepositio de mendo suspecta. — De tono v. ἐργάτις.

Προστείχω procedo. οἵδε — Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσι Oed. R. 79. ἢ δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον; Oed. Col. 30. φαιδρὰ — σαίνει με προστείχουσα 321. His duobus locis cum librorum unum σ servasset Hermannus, in Oed. R. l. c. προσστείχοντα scribit, ut olim Erfurdtius, et Matthiae adversatus sane non simillima comparanti προπέμπειν et προχωρεῖν (aptius erat προστῆναι) et Elmsleio l. c. δίστηνος contendenti. Sed quisquis versus loquentem *procedit*, cum etiam *propius accedere* oportet, ut de πρός praepositione cogitare minime opus sit.

Προστέλλω. Passivum *via pergendi* vi dicitur. μακρὰν γάρ, ὡς γέροντι, προὐστάλης ὁδὸν Oed. Col. 20. προῆλθες schol.

Προστήκω. Passivum *agglutinor, firmiter inhaereo*, eademque vi praeteritum activi praeditum. πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ Trach. 830 ch. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς φάσματι 833 ch. schol. προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας: v. φάσμα. Suidas: προστέτηκεν, προσκεκόλληται.

Προστίθημι addo. 1. Proprie dicitur μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα El. 921. de cincinno et libatione ad sepulcrum Agamemnonis. — 2. Cum figura, *insuper addo.* κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες Trach. 1243. — *efficio.* τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν Ant. 243. ἢν — αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην πρόσθῃ φέρων Creus. VI. 2 (321 D.). — *impono.* ἐπ' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς Oed. R. 820. οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς Oed. Col. 152 ch. Sic passive dicitur ὅρκου δὲ προστεθέντος Oenom. I. 1 (419 D.). His similis elliptica locutio ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθείς El. 47., quod cum quis ὅρκον dici vellet, recte tamen Wunderl. Obss. in Aesch. p. 84. et Erf. ad Ant. 24. ed. min. sic explicant, quasi αὐτόν, τὸν ὅρκον intelligendum sit. Schaeferus τὰ ἀγγελλόμενα subaudiens, rem nuntiatam quasi in additamentum iurisiurandi convertit, quod contra esse oportebat. Non satis intelligo Stallbaumium ad Plat. Phaedr. p. 64. — *Addendi* vis inesse videtur etiam in Ai. 471.: τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν v. ἀνατίθημι. — 3. Medium significat *sibi addere* et *apponere.* ταύτην πρόσθου δάμαρτα Trach. 1214. σὲ προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι Oed. Col. 405. *prope suae terrae fines.* — *se addere*, i. e. adiutorem accedere alicuius partibus. οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος Oed. Col. 1334. De accentu v. Buttm. Comm. Soc. Philol. Lips. vol. IV. p. I. p. 40. Bast. ep. Cr. p. 276. secundum regulam grammatici cod. Paris. 2662. — προσθέσθαι μέριμναν i. q. *iniicere curam.* παίδων — τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι πρόσθῃ μέριμναν Oed. R. 1460. Elmsl. προθῇ, v. Herm. χάριν i. q. ἐπιχαρίζεσθαι. οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν Oed. Col. 771. πλέον

proficere. τί — λάουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προςθείμην πλέον; Ant. 40. — De Phil. 930. v. προτίθημι.

Προςτρέπω supplicor (precibus quasi adigo; supplicibus enim parendi quaedam cogitabatur esse necessitas). τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προςτρέπω Ai. 818. Suid. προςτρέπω explicans ἱκετεύω (is tamen προτρέπω refert in ea voce) fidem Brunckio contra codd. corrigenti faciebat scholiastes; nunc id a prima manu repertum in Laur. a. ὧν σε προςτρέπω φράσαι Oed. Col. 50. Suid. v. προςτρέπω. Par. A. Ricc. Aldus προτρέπω. — Eadem in *medii* forma vis inesse videtur. οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς λικνοῖσι προςτρέπεσθε inc. LX. 2, 3 (724 D.). Hesychius: προςτρεπόμενοι, σέβοντες, τιμῶντες, προςκυνοῦντες.

Προςτρόπαιος supplex. Et substantivam et adiectivam vim respicit Hesychii glossa προςτροπαίων, ἱκετευσίμων καὶ ἱκετῶν (vulgo ἱκέτων). Quae idem habet v. προςτρόπαιος, ad Sophoclem non faciunt. Suidas Aiacis versus 1152. 1153. afferens explicat προςτετραμμένος, ἱκέτης, παρακαλῶν. οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν τὸν προςτρόπαιον, τὸν ἱκέτην Phil. 918. θάκει δὲ προςτρόπαιος Ai. 1152. Respicit praeter Suidam Eust. p. 1293, 30. — σοὶ προςτροπαίους — λιτὰς ἔχων Oed. Col. 1311.

Προςτροπή causa supplicandi. τίνα πόλεως ἐπέστης προςτροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων Oed. Col. 564. Hesychius: προςτροπῇ, ἱκετείᾳ.

Πρόςτροπος supplex. μὴ — κἄμ', ὄντα σαυτοῦ πρόςτροπον, κτείνας γένῃ Phil. 762. ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόςτροποι Oed. R. 41. Suid. v. πρόςτροποι explicat προςπεπτωκότες, προςτετραμμένοι.

Προςτυγχάνω nanciscor. προςτυχόντι τῶν ἴσων Phil. 548. *consecuto quod aequum est*: v. Herm. ἐμοῦ κολαστοῦ προςτυχών El. 1455.

Πρόςφατος recens. προςφάτους ἐπιστολάς Andromed. III (130 D.). De re etiam dictum qualicunque, non de homine solum inprimis recens mortuo Phrynichus alioqui severissimus censor suo calculo comprobavit: v. Lobeck. ad Phryn. p. 374.

Προςφέρω affero. Proprie dicuntur haec. δότε — προςφέροντες El. 1112. urnam. μηδὲ προςφέρειν μέθυ Oed. Col. 482. cui dicto simile λουτρὰ προςφέρειν πατρί El. 426. v. λουτρόν. θαλλὸν χιμαίραις προςφέρων νεοσπάδα Past. III. 2. (445 D.), et subaudito pronomine personali οὐ φορβὰν ἔτι προςφέρων Phil. 1095 m. schol.: ἀντὶ τοῦ προςφερόμενος. v. Lobeck. ad Ai. 129. ξὺν τύχῃ δὲ πρόςφερε sc. τὰ τόξα Phil. 764. est δός. Tralate dici videntur, quorum prius proxime ad propriam vim accedit: διψῶντι γάρ τοι πάντα προςφέρων σοφά inc. XLIV. 1 (702 D.). *quasi pro potu ministrando* sapientia suadere. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προςφέρεις ἐμοί, λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά Oed. Col. 786.

* Προςφθέγγομαι v. προςπεύθομαι.

Πρόςφθεγκτος alloquium expertus. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόςφθεγκτος; Phil. 1066.

Πρόςφθεγμα alloquium. λαβεῖν πρόςφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Phil. 235. καί τις πικρὸν πρόςφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ Ai. 495.

Προςφιλής amicus. De homine: ὥς μ' ἔθεσθε προςφιλῆ Phil. 528. ἔμοιγ' ἐλθόντα προςφιλῆ 583. Edd. v. προςφιλῆ cum sq. λόγον coniungunt. φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προςφιλὴς δὲ σοί Ant. 889. — De re: πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προςφιλές Phil. 467. ἡ χάρις — προςφιλὴς μενεῖ 554. χάρις προςφιλής est χάρις παρὰ φίλῳ καὶ ἐπιτήδειος τούτῳ. οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προςφιλὲς πόλει Oed. R. 322. προςφιλεῖς λέξας λόγους El. 662. — Sic superlativus. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προςφιλεστάτης ἐμοί Phil. 224.

Προςφιλῶς benevole. εἴ σοι προςφιλῶς — δοκεῖ γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς El. 434.

Προςφορά accessio i. e. augmentum. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων ἄκη μὲν ἔστι, προςφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι Oed. Col. 1272. *non est ut augeantur.* v. Herm. Hinc *donum, beneficium.* ποίῳ (χρόνῳ) γὰρ ἡ σὴ προςφορὰ δηλώσεται Oed. Col. 587. Suidas haec afferens v. προςφορά explicat προςθήκη, πρόςδοσις, scholiasten secutus.

Πρόςφορος utilis. τίνι γάρ ποτ' ἂν — πρόςφορον ἀκούσαιμ' ἔπος —; El. 220 m. Suidas v. καίρια. — πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόςφορά θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γᾶς Oed. Col. 1771 an. Vitiose scripta haec apud Suidam v. πρόςφορα.

Προςφωνέω alloquor. ἀλλ' οὐδὲ προςφωνεῖ μ' ἔτι Phil. 922. Hoc a primo Cantero datum nunc repertum videtur in Flor. Γ. Laur. tribus, Brunckii B. Vat.; Aldus Col. Turn. Steph. προςφωνεῖν, paullo melius Iuntt. Brub. προςφωνεῖς. μήτ' εἰςδέχεσθαι μήτε προςφωνεῖν τινά Oed. R. 238. μὴ — δόμοις δέχεσθαι μηδὲ προςφωνεῖν 818. ὁ προςφωνῶν ἐμέ El. 1472. Passivum εὖ δὲ προςφωνούμεθα Trach. 228. — *Alloquio proferre* significat οὔ σοι προςήκει τήνδε προςφωνεῖν φάτιν El. 1204.

Προςφώνημα alloquium, vox. ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ ἥδιστα προςφωνήματα Oed. Col. 326. ἔγνων γὰρ τὸ προςφώνημά σου 895.

Πρόσχημα 1. decus. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος El. 672. ludos Pythios dicit. Thomas Mag. πρόσχημα explicat καλλώπισμα, sicut schol., qui praeterea adiicit εἶδος, inepte autem pergit λέγει δὲ τοὺς Δελφούς. Affert Suidas v. πρόσχημα. — 2. *praetextus.* οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' ἀεὶ El. 515. Suidas v. πρόσχημα explicat παρακάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις, hoc recte, illud autem communem utriusque, qua Sophocles usus est, significationis fontem indicat.

Προςχρήζω desidero. τί προςχρήζων μαθεῖν; Oed. R. 1155. πείθου· κἀγὼ γάρ, ὅσον σὺ προςχρήζεις Oed. Col. 524 ch. τί προςχρήζοντα τῷ θακήματι; 1162. ὅςτις ἂν σου τοῦτο προςχρήζοι τυχεῖν 1170. δίκαια προςχρήζουσιν 1204. Adsignificatur *indigere*. οὐδὲ σοῦ προςχρῄζομεν Phil. 1044.

Προςχωρέω accedo (concedo sententiae alicuius). τοῖς τοῦδε προςχωρεῖν λόγοις Phil. 952.

Πρόςχωρος vicinus. πρόςχωρος τόπος Oed. R. 1127. — *accola.* τῶνδε προςχώρων ξένων Oed. Col. 494. δεινὸς ὁ προςχώρων Ἄρης 1067 ch. Colonensium: v. Herm. Recte ante δεινός veteres libri distinctionem positam habent.

Προςψαύω attingo. μηδὲ προςψαύσητ' ἔτι Phil. 1043. πρόςψαυσον Oed. Col. 331.

Πρόσω ultra de locis. βῆναι πρόσω Trach. 194. προβίβαζε — πρόσω Oed. Col. 176 ch. Hinc tralatio est ὁρῶ μὲν γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω Trach. 544. — 2. *procul.* v. Valck. ad Phoen. 599. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω Oed. Col. 15. Cur *longinquam* urbem esse dicat, exposuit Reisigius. — Superlativus primâ significatione propria utitur El. 383. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτ' ἐκφύγω: tralata Ai. 718. λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου. Vitiose ante Lobeckium τοῦ προσωτάτου legebatur; emendate Suidas v. ξυναλλαγή, Bar. Flor. Γ. Laur. a. b. cf. πόρσω.

Πρόσωθεν ex longinquo. De adventante dictum στείχοντα γὰρ πρόσωθεν Ai. 710.

Πρόςωπον 1. *facies.* κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει Oed. Col. 315. v. Θεσσαλίς. πρόςωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη inc. LVI. 6 (713 D.) de luna qualis plenilunii tempore apparet. τυφλὸς οὐδ' ὁρῶν Ἄρης συὸς προςώπῳ πάντα τυρβάζει κακά LVIII. 9, 2 (720 D.). — 2. *vultus.* πτύσας προσώπῳ Ant. 1217. *vultu abominans*, οἷον ἀποστραφεὶς καὶ σκυθρωπάσας καὶ ἐκ τοῦ προςώπου καταμεμψάμενος, οὐ κυρίως προςπτύσας τῷ πατρί schol. Inficete Musgr. *patris faciem inspuens.* μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προςώπων ἁδονὰν μεθέσθαι El. 1269 m. φαιδρῷ προςώπῳ 1289. δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόςωπον inc. LXXIII (744 D.). Figuratam dictionem duo monstrant exempla. οὐ τὸ σὸν δείσας πρόςωπον Oed. R. 448. gl. ἀξίωμα, sed *supercilium* potius est, *vultus minax* ad perterrendum aptus. ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόςωπον 533. de audaci impudentia. gl. Brunckii ἤγουν ὧδε θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ.

Προςωφέλησις commodum. τίνα προςωφέλησιν ἕξεις; Phil. 1393. Plerique codd. πρὸς ὠφέλησιν; illud cod. Brunckii B. edd. Steph. Cant. margo Turn.

Προταρβέω timeo (alicui). μή μου προτάρβει Ant. 83. cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 338. ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς ἡμᾶς προταρβεῖν Trach. 89. suspectus locus.

Προτάσσω praestituo. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς, τότ' ἢ θανεῖν χρείη — ἢ — ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ Trach. 163. Verba quomodo componenda sint, Hermannus docet.

Προτείνω. 1. Proprie *protendo.* δεξιὰν πρότεινε χεῖρα Phil. 1276. ἰδοὺ προτείνω Trach. 1174. — 2. A manu praesidium ferenda dictum. οὐ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί Ai. 1249. Sed *praetendere s. praetexere* significat. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης Phil. 980. V. Valck. ad fragm. Callim. p. 224. Cod. Ven. προτείνας.

Πρότερος. Adiectivum, *prior.* προτέρας ἄτας ὕπερ Oed. R. 164 ch. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος Ant. 102 ch. Sic membr. Br. Laur. a. Ricc. Ceteri libri πρότερον. — Adverbium, *prius.* τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 197 an. κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον 757. ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν — κεῖνος ἀνήρ Ai. 1171 ch. Suid. v. ὤφελεν.

Προτίθημι. Formarum nihil memoratu dignius; ne illa quidem tralaticia scripturae discrepantia τίθης et τιθεῖς. *Activum* 1. proprie est *propono, appono, expono, affero.* Primum de *mensa* Ἀτρέα — προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1273. Alterum de *cultu et victu.* ῥάκη προθέντες βαιά Phil. 274. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθείς Ant. 771. Tertium de *homine.* μ' ἐκεῖνοι — προθέντες ἐνθάδε Phil. 268. Quartum: ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν El. 1189. de urna cum fictis Orestis cineribus. *Tradendi* adsignificatio inest in κτανὼν πρόθες ταφεῦσι 1479. De *iungenda dextra* dictum adsignificata ut videtur, ficta fidei specie προθεὶς δὲ χεῖρα δεξιάν Phil. 930. Nec tamen diiudicaverim, an non προςθεὶς scribendum sit ex optimis codd. Laur. a. Flor. Γ. item Ven. — 2. Tralate de *re communicanda:* προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν Ant. 1234. de *mandanda* et *imponenda:* νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες Ant. 216. κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς Trach. 1038. De *praetendenda s. praetexenda:* ἥντιν' αἰτίαν προθεὶς Ai. 1030. — *Medium* propria dictione caret. Transfertur ad *concionem indicendam* ita, ut non populus in ea decernat, sed rex ipse edicat aliquid; huius igitur usibus ea

concio servit, in quo medii ratio constat. Indicavit hoc Hemsterhus. ad Luc. Necyom. t. III. p. 362. Bip. ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην Ant. 160 an. Dein ad *praeferendum* aliquid alteri, quippe quo utamur ipsi. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; Oed. Col. 420. De abundantia, quae inest, sermonis v. Lob. ad Ai. 741. ad Phryn. p. 10. Denique ut θέσθαι, ita προθέσθαι εὐλάβειαν de *praecavendo* dicitur, νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ El. 1326.

Προτιμάω maioris facio. ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι Trach. 719.

Προτίω (ῑσ) *prae aliis honoro.* οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 22.

Προτρέπω. Active *impello, cogo.* ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν Ant. 270. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν; El. 1184. προςτρέπει Reiskio placebat: est autem ἀνάγκη προτρέπει id quod ἀναγκάζει. Verum de Oed. Col. 50. v. προςτρέπω. — Medium vix hinc significatione distat. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν Oed. R. 358. gl. παρεκίνησας. Sed σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι 1446. est *deprecabor a te*, πρόστροπος γενήσομαι. Schol. αἰτήσομαι.

Προὐννέπω eloquor. χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω Trach. 226. Male Brunckius ex T. προϊνέπω. ἐνέπω et composita a senariis aliena sunt.

Προὐξεφίεμαι ante iubeo. ὡς σὺ προὐξεφίεσο Trach. 756.

Προὖπτος manifestus. εἰς προὖπτον Ἅιδην Oed. Col. 1442. v. Valck. ad Eur. Hippol. 1366.

Προὔχω supero. τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει Phil. 138 ch. Habet Suidas v. προΐχειν. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἂν Oed. R. 1116. Edd. vett. virgulam post προὔχοις habent, quod spectat scripturam προὔχεις, quae est in Flor. Γ. Δ. — κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. Hermannus ex cod. Aug. προςέξουσι, argutatus in eo, quod non de praeferendis sed aequandis dictum sit; sed longe significantius προέξουσι. Nam mali bonis eodem loco habiti hos profecto multo antecedunt, et quid iuvat bonum esse, si non plus quam nequitia in honore proficias? — *Medium* est *praetendere*, προφασίζεσθαι, ut Hesychius explicat. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο Ant. 80. Commemorat Eust. p. 1109, 37. 1303, 39. Cf. Valck. ad fr. Callim. p. 223.

Προφαίνω. 1. Activum *monstro videndum.* οὐρανῷ σκέλη προφαίνων El. 743. *profero dicta.* προὔφηνεν οὔτε μεῖζον' οὔτ' ἐλάσσονα Trach. 323. *patefacio.* μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν Trach. 847 ch. v. Herm. de *mente ostendenda:* τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος ὧν προὔφαινες; Phil. 1177 ch. Sic Hermannus pro plerorumque librorum

scriptura προὔφανες, quod ne Graecum quidem; Brunckius προὐφάνης, Wakefieldus προὔφανας. Emendationem Hermanni firmarunt Vat. et Flor. Γ. — 2. Passivum *appareo, cernor.* προὐφάνης δὲ φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν El. 1277 m. ποθοῦντι προὐφάνης Oed. Col. 1501. προφάνηθι Ναξίαις ἅμα περιπόλοισι σαῖς Ant. 1135 ch. Similis sed tralata significatio inest in his exemplis. τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι Oed. R. 163 ch. Non enim cerni averruncos vult, sed vim salutiferam eos ostendere iubet. ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωστόν 395. ἄλλα δ' ἄθλια — προὐφάνη λέγων 790. Apollo *improvisa* et *inexspecta* vaticinatus significatur. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου προφανεῖσα Oed. Col 246 m. *similis*, i. e. existimanda talis. Sic facile transfertur ad *rem auditu perceptam.* προὐφάνη κτύπος Phil. 202 ch.

Πρόφαντος praedictus. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς Trach. 1149. ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον 1153. π ρ ό φ α ν τ ο ν, λόγιον, θεοπρόπιον, προδεδηλωμένον Hesych.

Πρόφἄσις praetextus. αὕτη γάρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ Phil. 1023. — *suasio.* Certe sic adhibito v. 1131. rectius explicabimus ἐπὶ προφάσει θηρός Trach. 659 ch., quam cum Hermanno *praedictionem.*

Προφερής. τοῦ προφερτέρου Niob. VII. 4 (399 D.). τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε Oed. Col. 1528. *Natu maior, maximus* significantur, quae epicis προφερέστερος, προφερέστατος dicere mos est.

Πρόφρων propitius. γενοῦ πρόφρων ἡμῖν ἀρωγός El. 1372. Suid. v. ἐξ οἴων.

Προφῦτεύω procreo. Tralate δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφάν El. 191 m. de sceleris forma excogitanda.

Προφύω. Aoristus *ante genitum esse* significat, de maioribus dictum. σοῦ πατρὸς — ὃς προὔφυ πατήρ Ai. 1270.

Προφωνέω proprie *voce profero.* ἐπὶ κωκυτῷ — ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 109 an. Tralate *edico.* καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν Ai. 1068. ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε Oed. R. 223.

Πρόχειρος paratus. De homine: πῶς — κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν El. 1486. De re: πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν Phil. 737. cum duplici insigni orationis abundantia. ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι El. 1105. *quod praesens adest*, quasi in manus sumendum.

Προχοή ostium fluminis significat: Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοαῖσιν ἐνάσθη Iph. s. Oicl. II (795 D., qui iure in incertis posuit, cum in Etym. M. p. 207, 17. ignotissimum legatur nomen ἐν Ὀνομακλεῖ). Scribunt vulgo προχοῇσιν.

Πρόχους guttus. εὐκροτήτου χαλκέας — πρόχου Ant. 426.

Προχρίω perungo. κάταγμα — ᾧ προὔχριον Trach. 693.

Προχωρέω accedo. πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν πειρῶ το παρὸν θεραπεύειν Phil. 148 an. De *paralis*, qui quasi *ad manum sint*, *praesto sint* Hermannus explicat, sed nescio an aptius sit de illis cogitare, *qui se manu alicuius regi patiuntur.* Hoc voluisse videtur scholiasta, quanquam pinguius elocutus: ὥςπερ ἐγὼ προχωρῶ, οὕτως ἀκολουθῶν.

Πρύμνα s. πρύμνη puppis. Utramque formam probat Phrynichus App. Soph. p. 66, 23., et nollem analogiae convenientius πρύμναν dixisset Lobeckius ad Phryn. p. 332., grammaticum secutus in Hortis Adon. p. 145, b. Iure igitur πρύμνη veteri atticismo tribuere videntur Elmsl. ad Heracl. 19. et Iph. Taur. 118. Herm. ad Phil. 480. Schneider. ad Plat. Civ. IX. p. 585, a., hic quidem iusto liberalius complexus una θέρμη et νάρκη, cum θέρμα et νάρκα plane damnentur a Phrynicho, illud p. 331., hoc App. Soph. l. c. Vitiosa scriptura vel poetas infuscavit, quorum etiam recentiores metro satisfacturos productiorem formam elegisse par est, cum α breve esse conveniat, Arist. Vesp. 399. Soph. Phil. l. c. — εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην Phil. 480. Omnes libri πρύμναν, et videtur τε quod in Laur. b. c. Ricc. Tricl. inferatur, stabiliendo metro excogitatum esse. καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ᾽ ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην 1437 an. Sic Herm.; libri πρύμναν. De locutione v. Valck. Diatr. p. 234, a.

Πρῴ s. πρώ. Constat enim ex πρό productum πρώ et adiectum ι (Etym. Gud. p. 484, 17.), sed illud ambigitur, num hoc ι paragogicum ab epicis poetis adsciverint attici et prosarii, ut subscriberent, an simpliciter producta vocali usi sint, quae Buttmanni sententia est in Lexil. vol. I. p. 49. probata Passovio in lex. Mihi anceps videtur bonos libros deserere. De accentu constat. Nam Apoll. de adv. p. 573, 7. coll. Eust. p. 1142, 55. Etym. M. p. 607, 19. 692, 12. satis ostendunt scripturam peninflexam contra usum receptum a nonnullis propter analogiae speciem probatam esse. — δέδοικα γάρ, μὴ πρῷ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ Trach. 628. *praemature*, prius quam debuisti. Aldus, Brunckii membr. Harl. πρῷ, Laur. a. πρῶι supra scripto τον. Par. et Tricl. πρώ.

Πρών. πρῶνες, ὀρῶν ἐξοχαί, βουνοί Photius, Suidas et Phavorinus. πρώονας, ὀρῶν ἐξοχάς Hesychius. Argivorum vox appellatur schol. Il. π. 299. Verum *promontoria* dicuntur Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Trach. 785. Fortasse etiam Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρωνὸς μέδεις Laoc. fr. 1 (341 D.). πρῶνας, quod ante Brunckium legebatur, cum verbo μέδειν conciliari non potest.

Πρῷρα prora. εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην Phil. 480. ὦ πρῷρα λοιβῆς ἑστία inc. LXXXII. 6 (760 D.). v. ἑστία. — ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀῇ Phil. 635. i. e. τὸ ἐναντίον, v. Valck. Diatr. p. 234. Dorvill. ad Char. p. 269. — Subscribendum ῑ secundum Etym. M. p. 692, 25. 823, 20. Quanquam Eust. p. 63, 5. 308, 19. ex πρόωρα contractum affirmans videtur adversari, addubitatque de regula illa Bernhardy. ad Dion. Per. p. 907. Sed ῑ perspicue adscribitur in cod. Laur. a. utroque Philoctetae loco, sicut in Thucydidis codice Palatino: v. Poppo ad VII. 34. 5. — De accentu certus testis Arcadius est p. 101, 17. apud quem errore penacuitur.

Πρῳρᾶτής proreta; sed si tenorem sententiae et fabulae nomen consideres, vix dubitabis *ducem* significari, cum dicatur πρῳρατὴς στρατοῦ Polyx. III. 1 (470 D.). Penacute scribitur apud Suidam, et cum nominale sit, non video, quae opponatur, regulam.

Πρώτιστα primum. πρώτιστος nunc apud Sophoclem non legitur. ἔμβαλλε χεῖρα — πρώτιστά μοι Trach. 1171. εἰ μὴ — πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν 1439. εἰδέναι δέ σου πρώτιστα χρῄζω El. 659.

Πρωτόγονος princeps. πρωτογόνων οἴκων Phil. 180 ch. εὐγενῶν schol., quod εὐγενεστάτων oportuit. Spectat hoc fortasse Hesychius, πρώιων φανέντων interpretatus.

Πρῶτον v. πρῶτος.

Πρῶτος. I. Nomen raro significat nec nisi tralate 1. eum, *qui loco princeps* est. καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει El. 28. Inde *principem genere, dignitate, factis* significat, etiam de rebus dictum, quae longe aliis anteferantur dignis. τοὺς πρώτους στρατοῦ Phil. 1289. ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος 1411. ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου κρίνοντες Oed. R. 33. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης Oed. Col. 143 an. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί 1306. Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς 1316. πατὴρ τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ Ai. 430. Τελαμῶνος — ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1279. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει Ant. 1328 an. Erf. defendit a cavillatione Musgravii. — 2. Finitima significatio est *primi eius, in quem quid praeter ceteros cadat:* quanquam aliquando haec et tertia nominis vis aegre divelluntur. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον Trach. 231. σὺ πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις El. 573. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον Ai. 811. ἀμηχανῶ δὲ πότερον — τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω Phil. 338. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον τίς ἐστιν 569. Utrumque etiam de tempore potest dictum putari. — 3. *Tempore primus.* τοῦ πρώτου στόλου Phil. 73. ἴσθι τοῦτο πρῶτον οὕνεκα Ἑλλη-

νές ἴσμέν 232. πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τάδε 333. ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ Oed. Col. 85. πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσα 99. χαλκὸν πρώταισι ταῖςδε κτίσας ἀγυιαῖς 719 ch. ὅπως ὁ πρῶτος — ἡμεροσκόπος δείκνυσι Ant. 253. πρῶτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω Trach. 179. ὅπως σοι πρῶτος ἀγγελίας τάδε — κερδάναιμι 189. δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις El. 674. v. δρόμος. φίλον τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω Ai. 706. Libri φίλοι, sed necessaria videtur illa Musgravii emendatio. Ominis causa orsurus a faustis nuntius est. Τεύκρῳ — πρῶτος ὥς με βαστάσῃ 814. κλῆρον — ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1266. Hinc de *sacro ad solis ortum* facto dicitur χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω Oed. Col. 478. — 4. Rebus secundum legitimum ordinem enumerandis constitutum est, quae *dialectica* est significatio, adverbio inprimis insita, in adiectivo semel reperta. ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς — ἔχθιστα συμβέβηκεν, εἶτα — El. 253.

II. *Adverbium* πρῶτον 1. *sine articulo* prima significatione et secunda non dicitur; tertiae haec sunt exempla. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι Phil. 954. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι Oed. R. 958.: quod video non minus recte pro adiectivo posse haberi. πρῶτον μὲν — χοὰς ἐνέγκου Oed. Col. 470. πρὶν ἂν — μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ Ai. 110. Cave πρότερον desideres; πρῶτον φοινιχθεὶς θάνῃ est πρῶτον φ. ἔπειτα θ. τύμβον — λοιβαῖσι πρῶτον — στέψαντες εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν El. 52. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασα Trach. 334. *ante*. πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάσας χεροῖν Pand. II. 3 (432 D.). πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν inc. XL. 1 (698 D.). πρῶτον ἔρχεται νέα (σελήνη) LVI. 5 (713 D.). ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ LXX. 3 (739 D.). — Quartum significandi genus his exemplis firmatur. πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς Phil. 1410. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον Oed. R. 584. ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος — ἐστιν ἑστία, ἔπειτα δέ — Oed. Col. 638. πρῶτον μὲν — τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν 1287. πρῶτον μὲν εὐσέβειαν — οἴσει — ἔπειτα δέ — El. 956. — 2. Cum articulo τὸ πρῶτον non legitur nisi tertia significatione. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον — τὸ πρῶτον ἑσπόμην Trach. 560. δαιμόνων ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἔκου Oed. Col. 468. — 3. πρῶτα articulo destitutum et secundam et tertiam significationem praecipuam habet. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον Oed. R. 547. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ 1119. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ Ant. 238., quod adiectivum πρῶτα habeat. τὴν δ' (ἄνουν πεφάνθαι) ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ 558. πρῶτα μὲν δείλαιος ἵλεῳ φρενὶ — κατεύχετο Trach. 760. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῖδε Phil. 907. πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω κεκλημάτωται Thyest. VI. 3 (239 D.). — Quartam vero: φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον τὸ μὴ 'πιθυμεῖν — περισσὰ δρᾶν Trach. 613. Videtur etiam

hoc eo sensu dictum inc. LXXXV. 2. (764 D.): *εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.* Sed incerta sententia. Prima autem significatione *principem prae ceteris invocari* dictum videtur *πρῶτα σὲ κεκλόμενος* Oed. R. 159 ch. — 4. *τὰ πρῶτα* cum articulo tertiam monstrat significationem. *οὔ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον* Trach. 752. *prima vice.* *τὰ πρῶτ' ἔχουσι ἡδονάς* Ach. Am. I. 5 (162 D.).

Πταίω offendo (pede). *ἢ που πταίων — βοᾷ* Phil. 215 ch.

Πτερόεις pinnatus. *πτερόεσσα κορά* Sphinx Oed. R. 508 ch. v. Valck. ad Eur. Phoen. 1026.

Πτερόν. Proprie *pinna*, inde *ala.* *πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν* Ant. 991. Transfertur primum ad *frondes arborum.* *κάρα (αἰγείρου) κινεῖτ' ἐν αὔραις κἀνακουφίζει πτέρον* Aeg. VI. 3 (24 D.). Deinde ad *augurium* et *omen* eo praenuntiatum. *οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος* Oed. Col. 97. Similiter inc. XXIII. 11 (678 D.). *νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης (Κύπριδος) πτερόν, ἐν θηρσί —* *ductus* et *imperium* videtur significari. — Accentus (Arcad. p. 123, 2.) ex origine intelligitur; ferebant enim a *πέτομαι* verbo duci comparantes *τακερός, θαλερός:* v. Etym. M. p. 694, 12.

* *Πτερόω* v. *περάω.*

Πτέρυξ (ῠγ) *ala.* Proprie dicitur *λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός* Ant. 114 an. Nam etsi Polynices spectatur Argivorum instar albatum clipeum gerens (Eust. p. 1055, 28. Hesych.: *πτέρυγες, σκέπαι*), tamen is cum aquila comparatur pinnis involante, ut figurae in sententia, non in verbis insit significatio. Deinde *πτέρυγες, τὰ πηδάλια Σοφοκλῆς* (inc. CV. 144. 930 D.) Photius p. 470, 2. Eodem Hesychii verba spectant, *πτέρυγες, εὐθυντῆρες, τὰ πηδάλια.* Cf. Pflugk. ad Eur. Helen. 147. — Sed figurate dictum est *γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων* El. 235 m. cf. *ἔκτιμος.* *alae lamentorum* pro *cursu* dicuntur: v. Herm. — Acuebat vocabulum Aristarchus propter *τάσιν περιεκτικήν*, adversantibus ceteris praeter Herodianum summo magistro obloqui veritum: schol. Il. β. 316. ψ. 875. Eust. p. 230, 40. 1334, 20. Sed Eustathii verba illo priore loco talia sunt, ut non regulae causa accentus necessitatem sibi finxerit ille, sed, ut solebat, summa religione veterem usum sciscitatus sit; quare Herodianum ab eo non discessisse non magis mirum est, quam homines minus diligentes, quarum aetate recta pronuntiatio in oblivionem cecidisset, Aristarcho quasi pro lubidine regulam ponente non credidisse. Nimis acuti illi erant, qui *πτέρυξ* et *πτερύξ* significatione differre dicebant: Etym. M. p. 694, 20. Gud. p. 485, 28. coll. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 312.

Πτερωτός alatus. Tralatum ad *celeritatem* significandam est *Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην* Oed. Col. 1460.

Πτηνός volucer. *πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας* Ai. 140 an. Piers. Veris. p. 7. *φήνης* coniiciebat, contra quem v. Lobeck. *πτηνὸν ὄρνιν* Phil. 943. *ἤ τις πτηνὸς οἰωνός* Ant. 1069. Cum synesi *ὄρνις* dictum *πτηνῶν ἀγέλαι* Ai. 168 an. — De sagittis *πτηνοῖς ἰοῖς* Phil. 166 an. *πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν* 703 ch. Sic Brunckius ex schol. interpretatione: v. Hermann. Libri plerique *τόξων πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε*, modo quod Flor. Γ. et Laurr. tres *πτανῶν ἀνύσει* (s. *ἀνύσειε*) *πτανοῖς*, in qua scriptura *πτανῶν* misere hiulcum est, *πτανοῖς* vero sensu caret, quia nemo non *aves* dici putaret. *πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων* 1096 m. — Eleganti metaphora *ὦ πταναὶ θῆραι* dicuntur Phil. 1131 m., quae sunt *πτηνῶν*. In dorismo ubique consentiunt, nisi quod v. 1131. *πτηναί* Laur. a. Flor. Γ.

Πτήσσω expavesco. *ἔπτηξα θυμόν* Oed. Col. 1465. In senario cantico immisto. *θυμόν* adverbiascit, etsi Homerus *πτήσσειν* transitive dixit Il. ξ. 40. *σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι* (*ὄν*) Ai. 171 an. — In Tyr. XV. 9. (587 D.) haud dubie cum Meinekio ad Menandr. p. 571. ex cod. Vind. Aeliani scribendum *πτήσσουσαν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται.* Brunckius *οἵαισιν αἰσχύναισιν*: scribebatur *ἴσουσιν*, cf. Iacobs. vol. II. p. 389.

Πτίλον pluma. *ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον* inc. L. 3. (708 D.), de Iove olim cycni specie Ledae adultero.

Πτύον vannus. Eust. p. 948, 19. *τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ* (inc. CV. 145. 931 D.). cf. Lobeck. ad Phryn. p. 321.

Πτύσσω plico. Proprium de veste. *ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, Ἑρμιόναν* Hel. IV. 3 (791 D., qui in incertis posuit). De manibus amplexu quasi circumplicatis *πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας* Oed. Col. 1607. Suid. v. *πτύξωμαι.*

Πτυχή. Propria *plicae* vi de veste legitur *εἵματος διὰ πτυχῶν* Pel. II. 5 (437 D.). De complicatis tabellis *γραμμάτων πτυχὰς ἔχων* Synd. V. 1 (150 D.). *πτυχάς* Boeckhius, *πτύχας* schol. Pind. Isthm. II. 68., sed fortasse *ἔχων πτύχας* scribendum. Praetervidit hunc locum Matth. ad Eur. Bacch. 62. et Phoen. 84., cum negat usquam *πτύχας* necessario legendum esse, recte autem Elmsleio adversatur *πτυχάς* damnanti ad Med. 1264. Quid enim? siquidem non *πτύξ* sed *πτύχες* Homericum est, nonne etiam tragicis ita licuit dicere? et si singularis tertiae declinationis in usu, quidni etiam pluralis? Est autem *πτύχα* Eur. Suppl. 979. Sed ne *πτυχαί* quidem et *πτυχάς* abiici debet et a codi-

cibus standum, siquidem ipse Sophocles de *montium convallibus* dixit *ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς* Oed. R. 1026.

Πτύω abominor. *πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ* Ant. 649. *πτύσας προσώπῳ* 1217. v. *πρόσωπον*.

Πτωκάς fugax. *ἴθ', αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με* Phil. 1082 m. *ἴθ'* pro *εἴθ'* est Hermanni emendatio. *πτωκάδες* libri omnes, et *aves* dicuntur, a quibus per stridulas auras abripi Philoctetes cupit. Scholiasta variam, sed aliam alia ineptiorem scripturam commemorat *πτοχάδες* s. potius *π τ ω χ ά δ ε ς, διὰ τὸ ἀεὶ πεινῆν* de Harpyiis cogitans, *π ρ ω τ ά δ ε ς, δρομάδες*. Gedikius *πλωτάδες*, Brunckius et Porsonus ap. Kidd. p. 220. *πλωάδες*, I. H. Vossius Epp. Mythol. vol. I. p. 211. *πτωάδες* scribi voluerunt ipsi quoque de Harpyiis intelligentes, quod refutavit Hermannus.

Πτῶμα lapsus. *πίπτουσι — βροτῶν χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχρά* Ant. 1033.

Πτωχός mendicus. Semel de *victu* dictum: *πτωχῷ διαίτῃ* Oed. Col. 755. Sic Herm. ex Laur. a. Ricc. Reliqui libet *πτωχῇ*, et supra scriptum in Laur. a. *ῷι*. — De *homine*: *πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου* Oed. R. 455. *μή σφε περιίδῃς πτωχὰς — ἀλωμένας* 1506. *φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην* Oed. Col. 445. *πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι* 1337. In sqq. pro *ξένος δὲ σύ* est *πτωχὸς δὲ σύ* in Par. B. T. Farn. Vat. Ven., *ξένος* supra scriptum in Par. B. *οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ* inc. LVIII, 6 (718 D.). — Accentum notavit Arcadius p. 85, 3.

Πύγαργος Etym. M. p. 695, 30. *π ύ γ α ρ γ ο ς, εἶδος ἀετοῦ· Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μ ε λ α μ π ύ γ η ς ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς.* Postrema inepta sunt et corrigenda videntur *ἐ π ὶ τ ο ῦ ἰ σ χ υ ρ ο ῦ* inc. CV. 146 (932 a. D.).

Πυθιάς i. q. *Πυθία.* *Πυθιὰς βοά* Pel. II. 7. (435 D.) cantus Apollini sacer. Hoc fortasse respexit Suidas v. *Πυθιὰς βοή*, explicans *ἡ μετ' αὐλοῦ γενομένη βοή, τὸ Πύθιον μέλος.*

Πυθικός Pythicus i. e. Delphicus. *τὸ Πυθικὸν μαντεῖον* El. 32. *τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον* Oed. R. 242. *τὰ Πυθικὰ — Φοίβου δώματα* Oed. R. 70. *νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δώδωνος οὔτε Πυθικὰς γύας* (cod. Coisl. Steph. Byz. v. *Δωδώνη γυ*, ceteris adustis) ... *τις ἂν πείσειεν* Niptr. I. 1 (401 D.). Fortasse corrigendum *Πυθικούς*, v. *γύης*. — *ἄθλοισι Πυθικοῖσιν* El. 49.

Πύθιος Pythius. *ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς* Oed. Col. 1051 ch. *ἀκτῇ* urgendum non esse cum *Πυθίαις* coniunctum, Hermannus docet; Marathonium litus, quod videbatur Elmsleio, intelligi non posse,

explicuit Reisigius: Philochorus enim apud scholiasten de Pythio apud Oenoam fano loquitur.

Πυθμήν fundus, radix, de ostio *cardo*. ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα Oed. R. 1261. — De tono v. Arc. p. 9, 9.

Πυθόμαντις Delphis vaticinans. τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν Oed. R. 965.

Πυθώδε Delphos versus. Πυθώδ᾽ ἰών Oed. R. 603. πορεύομαι Πυθώδε 788. — Accentum docet Apoll. de pron. p. 112, B.

Πυθών Delphi urbs. τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος Oed. R. 152 ch. — De tono v. Arcad. p. 11, 25.

Πυκάζω occludo. πύκαζε θᾶσσον (δῶμα) Ai. 578. Suid. v. ἐπῳδός et πύκαζε.

Πυκινός frequens, solidus: inde de hominis moribus *strenuus et prudens.* πυκιναῖς δρόσοις Ai. 1187 ch. — μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Phil. 843 ch. *sapientibus*, v. Herm.

†** *Πυκνομματέω crebro perforatus sum.* ἡ δ᾽ ἀσπὶς — πυκνομματεῖ Capt. II. (33 D.) pro πυκνὸν πατεῖ ingeniosissima emendatione restituit Vir Summus Lobeckius; non multum abfuit Kuehnius corrigens πύκν᾽ ὀμματεῖ.

Πυκνόπτερος. πυκνόπτεροι δ᾽ εἴσω — εὐστομοῦσ᾽ ἀηδόνες Oed. Col. 17. Apud Philostratum Imagg. p. 115, 2. legebatur olim πυκνότερον, v. Iacobs. p. 595.; apud Suidam πυκνώτερον. Ceterum nondum persuadent Reisigius C. Cr. ad v. 709. et Hermannus, *frequentes* dici luscinias, non *denso plumarum tegmine instructas.*

Πυκνός creber. πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος Tymp. I. 3 (563 D.). οὑμὸς πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται inc. LVI. 1 (713 D.). *frequenti quasi circumactione immutatur.* De Capt. II. v. πυκνομματέω.

Πυκνόστικτος variegatus. πυκνοστίκτων ἐλάφων Oed. Col. 1094 ch.

Πύκτης pugil. Ἔρωτι — ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Trach. 442. Affert sententiam Stobaeus Serm. LXIII. p. 388., respicit Plutarchus in Solone c. I.

Πυλάδης n. pr. φίλτατε ξένων Πυλάδη El. 16. Πυλάδη 1365.

Πυλᾶτις Pylaica. Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες Trach. 636 ch. Accentus regitur secundum eorum similitudinem femininorum, quae afficta sunt masculinis nominalibus penacutis in ατης, ετης, ητης, ωτης.

Πύλη ianua, porta. Proprie dictum: κλῇθρ᾽ ἀνασπάστου πύλης χαλῶσα Ant. 1171. εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης Ai. 11. τῇδε πρὸς πύλῃ El. 808. — κἀναδεικνύναι πύλας El. 1450. v. ἀναδείκνυμι. διссαῖς — στρατηγίοιν πύλαις Ai. 49. *fores praetorii.* πύλας — ἐπιῤῥήξας ἔσω Oed. R. 1244. πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο 1261. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1294. ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν Ant. 18. ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ᾽ ἑπτὰ πύλαις

ταχθέντες 141 ch. πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη 522 an. ἐν πύλαισιν Αἰνέας — πάρεστι Laoc. III. 1 (342 D.). Θήβας — τὰς πύλας ἑπταστόμους inc. XCIX. 1 (778 D.). — Tralationem monstrat formula Θησέως, ὃν ἐν πύλαισί φασι πολυξέστοις εὐνᾶσθαι Oed. Col. 1565 ch. de limine Ditis. Mirum est singulari numero πύλην ab Euripide abiudicari a Porsono ad Or. 1080.; inutiliter enim Iacobsius licet olim πύλης pro πυρᾶς coniecerit v. 1017., certe quod Sophocli dicere licuit, nonne idem Euripidi? De *inferis* quidem singularem neuter usurpavit, verum Theocritus II. 160. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 39, 31.

Πύλιος Pylius. Νέστωρ ὁ Πύλιος Phil. 420.

Πυλωρός custos. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω Ai. 559. Non esse proprie dictum schol. Pal. sensit, scribens ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυλασσόντων τὰς πύλας. λέγει οὖν ἀποσοβοῦντα καὶ μὴ ἐῶντα προςβαλεῖν κακόν τι. — Accentum notavit Arcad. p. 72, 14.

Πύματος ultimus. τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον — γῆρας Oed. Col. 1237 ch. ἄθεος, ἄφιλος, ὅτι πύματον ὀλοίμαν Oed. R. 663 ch. Non intelligebat Elmsleius recte explicatum in scholio φθαρείην ὅπερ ἔσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν ἥτις ἐσχάτη, τουτέστι φθαρείην ἐσχάτην ἀπώλειαν. — Adverbiascit ἐν πυμάτῳ *ad extremum* Oed. Col. 1671 m. Suid. v. ἀλόγιστα.

Πύνδαξ. Hesychius v. ἀπυνδάκωτος: Σοφ. ἐν Ἰφιγενείᾳ πύνδακα τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη (III. 2. 291 D.). Eadem omisso nomine fabulae Suidas et Eustathius p. 870, 28. uterque Pausaniam nescio quem testatus. πύνδαξ, ὁ πυθμὴν Photius p. 475, 2., quod eodem fortasse spectat, siquidem Suidas πυθμένα τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον οὑτινοςοῦν σκεύους κατὰ βάθος explicant, βάθος erit autem in gladio qua parte manu retinetur; simili tralatione caulis plantae et radix qua humo quasi innititur, πυθμὴν vocatur.

Πυνθάνομαι. Formae praesentis, perfecti πέπυσμαι, futuri πεύσομαι, aoristi ἐπυθόμην, qui indicativo modo non legitur, non habent memorabile quidquam. Significat 1. *quaerere, percontari.* πότερα πυνθάνοιτ' ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων Oed. Col. 997. μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1157. — τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν (ὁ πατήρ) Trach. 66. πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι 91. ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν — ῥυσαίμην πόλιν Oed. R. 71. ἔρχομαι πυθέσθαι 513 ch. πολλὰ πυθέσθαι 1305 an. — ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ; Oed. R. 1444. de sciscitando oraculo; gl. codd. Lips. ἤγουν ἐρωτήσετε. — 2. *comperire.* πυνθάνομαι — Δηϊάνειραν — οὔποτ' εὐνάζειν βλεφάρων πόθον Trach. 103 ch. — πεπυσμένη — πάρει πάθημα τοὐμὸν 140. τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ 291. δείν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν Oed. R. 513.

— μηκέτ᾽ ἄλλοθεν πύθῃ El. 1216. ἐπεὶ πύθοιτο (τὸ εὖ πράσσειν) Trach. 92. τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ᾽ ἀλγύνειεν ἄν 458. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε θεσφάτων 1140. πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν Ai. 628 ch. τάχ᾽ ἄν με — πύθοισθε — σεσωσμένον 677. αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις, λόγοις κολάζειν 1138. οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου Oed. R. 333. ὡς πυθοίμεθ᾽ ἄν, ὅπου ποτ᾽ ἐσμέν Oed. Col. 11. εἰ πυθοίατο συλῶντα τἀμά 925. — χρῇ μοι τοιαῦθ᾽ ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα El. 35. εἰ τάδ᾽ ἡ τεκοῦσα πεύσεται 462. πεύσει δέ Trach. 895. πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα Oed. R. 1240. Unde comperias, plerumque non additur; semel genitivo casu fit Oed. R. 333. Nam Trach. 1140. ἐμοῦ melius obiecti genitivus esse putabitur. Quod sciscitaris vel comperias, accusativo vel infinitivo, raro interrogatione vel participio redditur, illud Oed. R. 71. Oed. Col. 11., hoc Ai. 677. Trach. 66. Oed. Col. 925. — Unum reliquum est Oed. Col. 1268. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν τἄλλα μὴ ᾽ξ ἄλλων πύθῃ. Sic libri et edd. Triclinianae. Antiquiores πάθῃ. Utrumque sensu destitutum videtur. Brunckius correxit τοῦτο μὴ ᾽ξ ἄλλων πύθῃ, distinctione ante τοῦτο posita. Elmsleius Reisigiusque Reiskium et Musgravium secuti τἀμὰ μὴ ᾽ξ ἄλλων πύθῃ, quod etiam Porsono placuit Adv. p. 168. Hermannus ex scriptura Ald. Iunt. 2. (πάθῃ) πάθη correxit et sic explicat: *testor me pessimum hominum vitae tuae venisse ad reliqua non ab aliis tibi illata mala.* Sed non videtur dici posse ἥκειν πάθη, *accedere ad augenda mala:* sin aliud quid dicturus Hermannus erat, omnino non intelligo. Mihi Brunckii ratio elegantissima videtur; fortasse tamen distinctione post τἄλλα posita recepta scriptura servari poterit, ut τἄλλα adverbialiter dicatur: *haec sero didici et fateor me ceteroqui etiam* (καί) *pessime tibi consuluisse: ne ab alio comperias.*

Πῦρ ignis. I. Proprie dicitur. πῦρ ἂν οὐ παρῆν Phil. 295. πυρὸς μέτα 298. τῷ Λημνίῳ τῷδ᾽ ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον 789. v. Λήμνιος. κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρός Oed. R. 177 ch. ὃς γῆν — πυρὶ πρῆσαι κατάκρας Ant. 200. πῦρ διέρπειν 265. σιδηρὸν ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ 471. παμφλέκτου πυρός El. 1128. οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Trach. 1010 m. v. ἀποτρέπω. πυρὸς φλέγοντος Ai. 1257. πῦρ, ὕδωρ Ach. Am. II. 2 (163 D.). πέμφιγι — ἀγγέλῳ πυρός Salm. II. 3 (483 D.). βωμὸς ἀτμίζων πυρί Laoc. I (340 D.). κόρον ἀϊστώσας πυρί Rhizot. III (481 D.). Huc adde de *taedis* dictum εὔιόν τε πῦρ Ant. 953 ch. cf. Oed. R. 214. Eur. Bacch. 146. πῦρ ἱερόν, τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhizot. II. 1. (480 D.), de *fulmine* πυρὶ καὶ στεροπαῖς Oed. R. 470 ch., quae hendiadyn monstrant. παλτῷ ῥίπτει πυρί Ant. 131 ch.; de *fulgore astrorum* πῦρ πνεόντων χοράγ᾽ ἄστρων Ant. 1132 ch. ab Eu-

stathio spectatum p. 514, 45. Ambiguum, utrum de igne rogi, an de fulgure divinitus immisso, quo rogus exustus Herculesque in caelum sublatus est, videtur Phil. 718 ch.: ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πάλαι θείῳ πυρὶ παμφαής. Ad posterius inclino secundum narrata ab Apollod. II. 7, 7. §. 14. Diod. Sic. IV. 38. — 2. Usum figuratum haec exempla monstrant. De *periculo*: πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσερείσῃ Ant. 615 ch. v. Musgr. De *spe inani*, qua quasi animum *refovemus* et refectum tanquam a torpedine sentimus: θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί El. 876. Schol.: ἀνιάτῳ ἐλπίδι. Inepte alius de febri cogitat, quem secutus tamen Musgravius. Afferunt Suidas v. ἀνήκεστον, Eust. p. 651, 59. Denique convicium est ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα Phil. 915. Schol. male: παρὰ τὸ ὄνομα, καλεῖται γὰρ Πύῤῥος. Eadem Eustathii sententia fuit p. 1187, 21. 1463, 34. At tragici *Neoptolemum* dicunt, Pyrrhum ignorant. Explicuerunt Musgr. et Brunckius.

Πυρά rogus. πυρᾶς πλήρωμα Trach. 1203. ὡς — ἐς πυράν με θῇς 1244. νιν πυρᾷ κέαντες El. 747. — *bustum* et *sepulcrum* in loco busti constitutum: σκῦλα πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε Phil. 1418. ἐσχάτης δ' ὁρῶ πυρᾶς — βόστρυχον El. 839. Schaeferus coniiciebat ἐσχάτῃ δ' ὁρῶ πυρᾷ: v. Hermann. — De significatione v. Hemst. ad Luc. Tim. p. 348. t. I. Bip.

Πύργος. 1. Proprie *turris.* οὔτε πύργος οὔτε ναῦς Oed. R. 56. οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος 1378. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν Oed. Col. 14. πρὶν καὶ στεφάνωμα πύργων — Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 122 ch. Sed *munimenta* vel *loca munita* universe dicuntur οὔτ' ἄν νιν (μοιριδίαν δύνασιν) ὄλβος οὔτ' Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι — νᾶες ἐκφύγοιεν Ant. 943. Miram eius sententiae et πύργου explicationem excogitavit Welckerus: v. Herm. — 2. Tralate *praesidium.* θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας Oed. R. 1200 ch. σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. Recte Lobeckius pro πύργος dici existimat; Hermannus *civitatis munimentum* explicat, quasi πύργος civitatem significet. — Affert Suidas v. ῥῦμα.

Πυργώδης turri similis. ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός Trach. 272. v. πλάξ.

Πυρεῖον igniarium. πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε (ἐστί) Phil. 36. Suid. v. πυρεῖον. Quale fuerit, v. apud Herm.

Πυρόω comburo. ὅστις — ναοὺς πυρώσων ἦλθε Ant. 286.

Πυρφόρος ignifer. De homine: ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς πυρφόρος Ant. 135 ch. Capaneus. Aliter post Wunderum haec Hermannus distinxit. De deo: πυρφόρος ἀστεροπητής Phil. 1183 m. ὁ Ζεύς schol. ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς Oed. Col. 55. v. Reisig. et inprimis Herm-

sterh. ad Luc. t. I. p. 466. Item de *pestilentia* dei perniciosi imagine praetexta: ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν Oed. R. 27. Sed de fulmine dicitur πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη Oed. R. 200. πυρφόρος θεοῦ κεραυνός Oed. Col. 1654., quod ambigo an potius πύρφορος scribatur, *fulmen cum igne demissum*. De taedis: τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας Oed. R. 206 ch. v. αἴγλη.

Πώ dum. Extra negandi formulas semel dicitur. ἢ ξυναλλάξας τί πω; Oed. R. 1130. sc. οἶσθα. In negandi formula iuxta posita οὔπω, μήπω in unam vocem coalescentia suis locis memoravimus. Interie to vocabulo separantur haec. οὐκ οἶδά πω τί φησι Phil. 576. οὐ γὰρ εἰσειδόν γέ πω Oed. R. 105. In Par. B. adscriptum γρ. π ο υ. Est id in Flor. Δ. πείρᾳ δ' οὐ προςωμίλησά πω Trach. 588. Tricliniani που. κοὐ ταῦτα λόγχη — ἔδρασέ πω 1050. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω Ai. 106. οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου — αἰκία El. 503 ch. οὔ τις πω ante Hermannum legebatur contra metrum. ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς — εἶχον Oed. Col. 977. Codd. omnes πῶς, praeter B. qui πως: πω a Triclinio est. οὔ τί πω ὡς αὐτίκα 1372. Laur. a. a prima manu που. — οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον Oed. R. 492 ch. οὐδέ πω λῆξαντ' ἔχει 731. οὔτ' ἐπινυμφίδιός πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Ant. 809 m. λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χαρόν Past. VI. 6 (449 D.). Vulgabatur που, correxit Dindorfius. Eundem recte consuluisse putamus delendo ineptissimo additamento, cum legatur in libris Ai. 1395 an. κοὐδενὶ πω λώονι θνητῶν Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ. Priore versiculo, ne paroemiacus videretur, καὶ οὐδενὶ Triclinius, κοὐδενί πω λώονι τῶν θνητῶν Brunckius, κοὐδενὶ πώποτε Lob. Erf. ex Herm. quondam coniectura, hic nunc κοὐδενί γ' ᾧτινι λώονι θνητῶν scripsit. Verba Αἴαντος ὅτ' ἦν et seqq. Dind. sustulit. — μή — πω diremptum vocabulo interposito semel dictum est. μὴ ξυναλλάξαντά πω Oed. R. 1110.

Πωλικός quod est pulli equini. κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς Oed. R. 802. *equis iunctum* interpretor, non cogitans de pullis. Affert Suidas v. πωλικῆς ἀπήνης.

Πωλοδαμνέω equos domo, tralatum ad *formandam alicuius indolem*: αἰτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν Ai. 545. Verbum hinc memoravit Eust. p. 1159, 45., versum Suidas v. ὠμοκράτης. Schol. vet.: ὡς πῶλον γυμνάζειν. Cf. Wyttenb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 13. E.

Πῶλος pullus equinus; sed eius aetatis significatio aut nulla est, aut pertenuis. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν Oed. Col. 314. v. Αἰτναῖος. πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις 1065 ch. πᾶσα δ' ὁρμᾶται — πώλων ἄμβασις 1071 ch. i. q. πώλων ἀναβάται, v. ἄμβασις. ξανθαῖσι

πώλοις El. 695. πῶλοι βίᾳ φέρουσιν 715. v. βία. ὑστέρας δ' ἔχων πώλους 725. v. ἔσχατος. ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις 728. πίπτοντος — πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον 738. πώλου δίκην Tyr. XV. 1 (587 D.). σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ inc. LXIII. 1 (727 D.).

Πῶμα potus. οἰνοχύτου πώματος Phil. 706 ch. Edd. vett. et plerique codd. πόματος. Recta scriptura est a correctore in Laur. a., scholiis et edd. Triclinianis; alterum ignorari ab Atticis monuit Porsonus ad Eur. Hec. 396., cuius dictis adiunge Matthiae adnotata ad v. 389., quo nolente in Bacchis v. 260. πόμα relictum; omnino emendatus sermo verbalia in μα brevi penultima ignorat, ut neque δέμα neque θέμα probatae scriptoribus dicta sint, sed aut producitur vocalis aut consona adhibita efficitur positio. Unum ἔρυμα est, de quo dubitari possit: στόμα enim et ὄνομα ex alio genere sunt. Hanc quaestionem totam absolutissime pertractavit Lobeckius diss. II. de nominibus in μα exeuntibus, edita a. 1834. — De Aeg. VII. v. ταύρειος.

Πώποτε unquam. Unum vocabulum est: v. Apoll. de pron. p. 45. A. 48. B. Erant autem, qui iuberent inflecti contra et rationem et consuetudinem: v. Eust. p. 147, 10. 417, 17. cf. 1254, 33. — ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω — πώποτε βλαστὸν Oed. Col. 702 ch. Tricl. ποτέ. — μηπώποτε et οὐπώποτε suis quaerantur locis.

Πῶς. 1. quomodo. In quaestione *recta:* πῶς γὰρ ἂν — προσβαίη μακράν; Phil. 41. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. πῶς ποτέ, πῶς δύσμορος ἀντέχει; 175 ch. πῶς γὰρ κάτοιδα; 250. πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην —; 527. πῶς ποτέ, πῶς ποτὲ — πῶς ἄρα — βιοτὰν κατέσχεν 681. 682 ch. πῶς οὐκ οἶσθα; 744. πῶς ἂν — τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 783. πῶς — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; 786. πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος (sc. ὅρα) 823 ch. v. Herm. πῶς θεοῖς εὔξεσθε — αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι; 1021. 1022. πῶς ἂν εἰςίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνήρ; 1198 ch. πῶς δίκαιον — πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; 1231. πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε —; 1334. πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς — εἶμι; 1336. πῶς ταῦτ' ἐξαναοχήσεσθε —; 1338. πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου (sc. ξυνόντα); 1341. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; 1369. πῶς οὖν ὁ λῃστής — εἰς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 124. πῶς οὐχ — ηὔδας τι τοῖςδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; 391. πῶς δεῦρ' ἦλθες, 532. πῶς οὖν — ὁ σοφός οὐκ ηὔδα τάδε; 568. πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν — ἔφυ; 592. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμι —; 599. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν; 765. πῶς δ' οὐκ ἄν; 937. καὶ πῶς — οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; 976. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; 1019. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ; 1177. πῶς ποτέ, πῶς πόθ' αἱ πατρῷαι

σ' ἄλοκες φέρειν σῖγ' ἐδυνάθησαν —; 1210. πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι; 1327. πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν; Oed. Col. 271. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίατο —; 608. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; 612. πῶς οὖν ποιήσεις; 658. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; 975. πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; 981. πῶς δ' ἂν — θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρός — 1134. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταυτόν —; 1420. πῶς ἂν — τις — Θησέα πόροι; 1458. πῶς οἶσθα; 1472. πῶς εἶπας — δηλοῦσθαι τάδε; 1509. πῶς γὰρ — δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; 1682 m. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; 1726 m. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; Ant. 230. πῶς — ἀντιλογήσω —; 373 an. πῶς ὁρᾶται —; 402. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 460. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; 510. πῶς παισὶ — πληθύεις, ἀτὰρ — οὐ πέμπεις τινά; Trach. 54. πῶς ἄπεστιν; 191. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν —; 292. πῶς δ' οὐ χἀτέρας; 444. πῶς οὐχ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 715. πῶς γὰρ ἂν — ἔχοι θανὼν λατρείαν; 825 ch. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; 832 ch. πῶς ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον —; 880 ch. πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν; 1200. πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; Ai. 50. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον; 213 an. πῶς ἂν — τέλος θάνοιμι καὐτός; 381 m. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν; 458. πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 662. πῶς δῆτα τοῖσδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; 948. hoc nunc ex Ald. Flor. Γ. Δ. Laur. b. et prima manu a. videtur τί δῆτα corrigendum. πῶς σ' ἀποσπάσω — τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; 1003. πῶς — ἀμελεῖν καλόν; El. 230 m. πῶς γὰρ — οὐ δρῴη τάδ' ἄν; 249. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; 581. πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, εἰ — 650. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 763. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδα; 911. πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; 1180. πῶς — οὐ δίκῃ στένω; 1203. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ; 1305. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι; 1331. πῶς ἦλθες; 1347. πῶς — ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; 1350. πῶς δή; 1392. πῶς κυρεῖ δέ; 1414. πῶς σκότου δεῖ; 1485. πῶς δῆθ' ὁδουρὸν — ἐξέβης λαθών; Aeg. V. (23 D.). πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ; Eriph. IV. 1 (205 D.). πῶς δῆτ' ἐγὼ — Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος; Polyx. III. 6 (470 D.). πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε; inc. XXXVIII. 2 (696 D.). πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἄν CV. 42 (789 D.). His adde formulas rogandi subaudiendo verbo in brevius coactas. πῶς δ' οὐκ ἄν sc. ἤδοιο Oed. R. 937. iam retulimus. πῶς —; Phil. 1372. Oed. R. 1009. Oed. Col. 1581. Ai. 84. Trach. 886 ch. El. 821 ch. πῶς γάρ; Ai. 272. El. 899. πῶς γὰρ οὔ, οὐκ, οὐχί; El. 853 m. 1299. 1440. Ai. 989. πῶς δ' οὐχί; Oed. R. 567. 1015. Deinde formulas quasdam quasi legitimas interrogandi cum mirationis sensu. πῶς εἶπας; El. 399. 1211. Trach. 741. Phil.

246. 412. 1262. Oed. R. 943. 1017. Oed. Col. 323. 900. 1101. 1756 an. πῶς φῄς; Trach. 973 an. Oed. R. 746. Oed. Col. 535 ch., quod tamen etiam ulterius quaerentis esse poterit, velut πῶς τοῦτ' ἔλεξας Ai. 263. cf. τί τοῦτ' ἔλεξας; Phil. 1158 ch. Sed πῶς λέγεις ex illo genere, Phil. 1393., quod sensit Abresch. ad Aesch. Pers. 792. Sed a vulgari illo et plebeio πῶς δοκεῖς, quod Euripides a comicis desumpsit (cf. Toup. Em. in Suid. t. II. p. 109. Valck. ad Eur. Hipp. 446. Iacobs An. in Ath. p. 52. Pflugk. ad Eur. Hec. 1160.) Sophocles abstinuit. — *Indirectae* autem quaestionis exempla reperi non plus duobus. οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος Oed. Col. 1709 m. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων Trach. 988 an.

2. Horum exemplorum quaedam percommode admittunt, ut πῶς vertatur *cur*. Sunt haec Phil. 564. 1020. Oed. R. 391. 568. Oed. Col. 608. Ant. 510. Trach. 54. 191. El. 1485., quae omnia ante apposuimus, quia ex breviata illa explicatiore formula orta sunt, qua de facti ratione quaerentes *quomodo* dicimus. Velut El. 1485.: καὶ πῶς σκότου δεῖ *cur tenebris opus* id est quod πῶς ἂν γένοιτο ὥςτε σκότου δεῖν, *quomodo efficiatur, ut tenebris opus sit.*

3. De *sermonis proprietate* primum notamus *iterari* πῶς s. πῶς ποτέ gravitati sententiae augendae Phil. 175 ch. Oed. R. 1210 ch. imo *ter* poni Phil. 681—683 ch. — Deinde iterandis cum hac particula verbis eius, qui ante locutus erat, in *exprobrando* vel *refellendo* utebantur. Oed. Col. 836. Chorus: ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς. Creon: δίκαια. Chorus: πῶς δίκαια; Trach. 410. Nuntius: ἦν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν; Lichas: πῶς μὴ δίκαιος; — Porro πῶς aliquando ita interrogat, ut de *neganda re*, qui rogat, certus sit. Primus hoc advertit Gatakerus de S. N. I. c. XI. p. 73., exsecuti sunt Hemsterhus. ad Luc. Tim. t. I. p. 330. Bip. Valck. ad Eur. Phoen. 1614.; cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 144. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ — προςβαίη μακράν; Phil. 41. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250. πῶς οὐκ οἶσθα; 744. Alia minus necessario ea ratione explicanda ante attulimus. — Denique in eo quaerendi genere *desiderandi* est et *optandi* significatio. Observarunt Valck. ad Eur. Hippol. 208. Markl. ad Suppl. 796.; accuratius finivit Schaef. ad Oed. Col. 1100., *utinam aliquo modo* sic reddi: addo esse eius, qui vix confidat fore, quod optaverit. πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; Phil. 783. ὦ πόλις πατρία, πῶς ἂν εἰςίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνήρ 1198 m. πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον — τούς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλῆς τέλος θάνοιμι καὐτός Ai. 381 m.

Πώς aliquo modo. καί πως τὰ μὲν πανοῦργα — χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Phil. 446. τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον

542. προςπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι Oed. Col. 1159. τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματα — κατοικτίσαντά πως 1284. μηδ' — ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως 1481 ch. ἔμφρων μόλις πως σὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰςίδοιμί πως φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε Alcm. I. 1 (95 D.). Sic Porphyr. Qu. Hom. I.; ex eo Eust. p. 1448, 6. sed πᾶς omittit. Praestare fortasse καί Dindorfius ait; mihi sententia absoluta non videtur, nec iudicari de particula posse. — *Fere* interpreteris: ἠθάς εἰμί πως τῶν τῆςδε μύθων El. 364. τοιαῦτα γάρ πως καὶ γελᾷ κὠδύρεται Ai. 230. *Forte*, inprimis in interrogatione indirecta: ἐὰν πῶς διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις Oed. Col. 1767 m. ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα Trach. 581. *num forte*. Extra illud loquendi genus: τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως τῆς οἰὸς — ἐς μέσην φλόγα Trach. 692. — Vitiose πως vel πῶς scribitur in codd. Oed. Col. 976. v. πω.

Ρ.

Ῥά coniecturae faciendae constituta particula id quod ἄρα significare fertur, minus tamen explicata et manifestaria vi praedita est. Apollonius de coni. p. 525, 16. ἰσοδυναμεῖν τῷ δή ait θήν, ῥά, νύ, που, sed μᾶλλον ποιητικοὺς esse. ἦ ῥά σε — Ἄρτεμις — ὥρμασε — ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 172 ch. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ 934 ch. Latinum *fortasse* et *forte* longe gravius est et molestius, quam levicula illa et quasi volitans Graecorum particula. Sed ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν, ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις Ai. 177. suspectum est, quod in altero interrogationis membro ne Homero quidem dicitur ῥα: inde Hermannus olim ἦρα coniecit.

Ῥᾴ. Σοφοκλῆς (inc. CV. 147. 932 b. D.) δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥᾴδιον λέγουσι ῥᾴ. Strabo VIII. p. 364. Docta est de hoc vocabulo disputatio Apollonii de adv. p. 566, 10. et accentum, quem inflexum esse oporteret, et traditum certe a plerisque ῑ subscriptum adversari, quominus ex ῥέα contractum putetur; apocope igitur breviatum ex ῥᾴδιος. Ea disputatio transiit in Etym. M. p. 700, 26., illic tamen de adscribendo ῑ confidentius, quam ab Apollonio traditur.

Ῥαβδονομέω *certamini iudex praesum*. εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα Trach. 513 ch. Schol.: ἐβράβευε καὶ διέταττε. Brunckius libris et sensu adversis ῥαβδονομεῖ. Mire a ῥαίω (vitiose scriptum ῥάω) ῥάβδος ducit et adscribi ῑ docet Etym. Gud. p. 489, 21. Erant etiam, qui ab ῥᾷον βαδίζειν ducentes inflecterent, quos ipsos etiam ῑ

addidisse consentaneum est: verius alii ab ῥαπίζειν repetentes penacuebant; v. Eust. p. 906, 2. 1353, 39. 1951, 23.

Ῥάδιος facilis. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον Ai. 1329. sententia a Stobaeo Serm. XLIX. 12. et Eust. p. 1514, 25. relata. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥάδιον Aload. I. (99 D.). — ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι Phil. 1381. — Reliqua exempla sunt adverbii. ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σύ, κἀγὼ διοίσω τοὐμόν Oed. R. 320. ῥᾷστα τὸν βίον φέρει 983. Cui sententiae similis est ὡς ῥᾷστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν Thyest. III. 5 (236 D.). Sed vitiose scribebatur τὰ ῥᾷστα pro τἄριστα Eriph. III. 1 (204 D.). — De vocabulo cf. Apoll. de adv. p. 567, 2.

Ῥαδίως facile. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ Oed. R. 725. πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν Oed. Col. 1532. *proclives* ad temeritatem sunt.

Ῥάθυμος socors. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; El. 946.

Ῥαικός. Ῥαίκους οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφ. τῇ λέξει κέχρηται. inc. CV. 148 (933 D.). Photius p. 480, 15. Eust. p. 890, 14. similia tradit: v. quae in v. *Γραικός* attulimus, ubi etiam accentus videndus. Quam ibi suspicionem protulimus, barbaris, i. e. *Romanis* tribui *Ῥαικός* formam a grammaticis *Γραικός* et *Ῥαικός* poetis pariter usitatum distincturis, ea confirmatur aliquatenus ab Hesychio v. Ῥαικός: ὁ Ἕλλην, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι γ προςθέντες, Γραικόν φασι, in quibus cum Photii et Eustathii dictis conciliandis operam interpretes perdiderunt. Nihil autem frequentius, quam alios aliarum scholarum grammaticos in rebus dubiis et controversis plane contrariam viam tentare. Suidas: Ῥαικός, ὁ Ῥωμαῖος, quod non vitiosum, sed breviatum, desunt enim verba τὸν Ἕλληνα.

Ῥαίω tundo, pulso, hinc *labore frango.* δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο Trach. 267. de Hercule Eurysthei iussu laboribus vexato. Hesychius Sophoclis verba, ut videtur, respiciens: ῥαίοιτο, φθείροιτο: quod additur, πλανῷτο, alienum est.

Ῥάκος pannus. θάλπεται ῥάκη Phil. 39. οἷα φωτὶ δυςμόρῳ ῥάκη προθέντες βαιά 274.

Ῥακτήριος. ῥακτηρίοις κέντροισιν, ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια, ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. (Phil. Fr. IV. 4. s. 631 D.). Hesychius. His non efficitur κέντρα ῥακτήρια dictum Sophocli esse, certe non in illa fabula. Alterum autem voces i. e. lamenta *fracta* et *dissona* significare par est.

Ῥάξ acinus, uva. ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη Polyid. IV. 2. (464 D.) in penoris apparatu enumeratur. De forma (ἀναττικὸν ῥώξ) v. Lobeck.

ad Phryn. p. 76., qui idem Draconem refutat inflecti vocabulum docentem p. 19. et 80. Cf. Gr. Herm. de Prosad. p. 434.

Ῥᾷστα v. *ῥᾴδιος*.

Ῥαχία. Etym. M. p. 702, 54. cf. Gud. p. 491, 3. *πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχίας καλεῖται. — παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ῥαχία λέγεται ἡ τοῦ ὄρους* (inc. CV. 149. s. 934 D.). Igitur Sophocles *ῥαχίαν*, quae ab aliis *ῥάχις* dicta est.

Ῥαχίζω *spinam dorsi seco. κύκλῳ ῥαχίζων* Ai. 56. *τοὺς δ᾽ — ἔσφαζε καῤῥάχιζε* 292. *ἐδίχαζε* schol. Pal. Priorem locum Hesychius respicit *ῥαχίζων* explicans *διακόπτων, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι*. Eadem enim verba Suidas habet Sophoclis dictum antestatus v. *ῥαχίζων*, uterque scholiis usus ad v. 56.

Ῥάχις *spina dorsi. κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων* Aeg. III. 1 (21 D.). — Apud Arcadium p. 36, 12. perperam scribitur *ῥᾶχις*: is enim non aliud nisi gravari vocabulum significaturus erat, *ᾰ* autem corripitur.

Ῥάχος. Photius p. 484, 12.: *ῥάχοι, αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι. ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης Σοφοκλῆς δὲ τοὺς φραγμοὺς ποίμνης*. Male vulgo interpungitur post *στέγης*, et ne Dindorfius quidem aliter. Inprimis autem usitatus ille particulae *δέ* locus in explicationibus grammaticorum v. *ὀρχάς*. (inc. CV. 150. 935 D.).

Ῥαψῳδός *carmina texens. ὅθ᾽ ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ᾽ ἦν κύων* Oed. R. 391. Sphinx est. Affert versum hunc et sequentem Suidas v. *ῥαψῳδιά*, respicit Photius p. 484, 19.

Ῥέα dea. *τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν* Oed. Col. 1075 ch. Una syllaba pronuntiatur. — De vocabulo v. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 140.

Ῥέεθρον v. *ῥεῖθρον*.

Ῥέζω *facio*. Propria *immolandi* significatione: *εὖτ᾽ ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως* Trach. 287. Hanc spectavit, quem Suidas exscripsit: *ῥέζειν, θυσιάζειν, ποιεῖν, ἱερατεύειν, παρασκευάζειν*. At Hesychius converso ordine. *ῥέζει, πράττει, θύει, ἱερεύει, παρασκευάζει*. — Generatim *facere* significat: *τί ῥέξοντες* Phil. 1176 ch. *ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ*; 1191 ch. *δή* fulciendo metro inseruit Hermannus, cum eadem de causa Triclinius imperite scripsisset *ῥέξειας*. Flor. Γ. *ῥέξεις*. *ἔρεξας*; Oed. Col. 543 ch. *οὐκ ἔρεξα* m. ib. quae Oedipus respondet, utrumque ad scelestum matrimonium ineundum refertur. *ὡς τί ῥέξομεν* 1722 m. Sic membr. Laur. b. Ricc. edd. vett.; Tricl. et ceteri codd. adverso metro *ῥέξωμεν*. In Phil. 678. scribendum ex Eustathio videri *ῥέξας* significavi v. *κατευνάζω*.

Ῥέθος facies. νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει Ant. 525 an. πρόσωπον explicant Philemo p. 109. Suidas, Hesychius (is παρειά addit) et Aeolicum esse vocabulum ait Eust. p. 1090, 27.

Ῥεῖθρον et ῥέεθρον *flumen.* παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις Ant. 708. Hunc vel huic similem locum ante oculos habuisse Ammonius videtur, cum ῥεῖθρον dicat *alveum torrentis*, ipsum *torrentem* ῥεῦμα, p. 122. Ceterum codd. plerique et Aldus ad pronuntiandi rationem παραῤῥείθροισι. Divisim scribitur apud Eust. p. 1409, 38. 1612, 17. et in Brunckii codd. E. T. Aug., item Dresd. a. Riec. *Fluenta* significantur: κρῆναι Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων Oed. Col. 693 ch. Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων Ant. 105 ch. ναίων παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων 1111 ch. Plerique codd., etiam Laur. a. b. Aug. ἰγρόν et ῥέεθρον: illud ex T. Brunckius metri causa reposuit, habet etiam Dresd. a., sed Triclinianus uterque. Hermannus nunc ῥεέθρων dedit; glyconicum autem versum esse nec certissimum est, nec extra ambiguitatem illius numeri natura.

Ῥειτά. ἐν Ἐλευσῖνι δύο κυμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς κρήνης, καλούμενα ῥ ε ι τ ά, οὕτως Σοφοκλῆς (inc. CV. 151. s. 936 D.) Photius p. 435, 10. Sophoclis verba videntur esse quae statim insequuntur apud Photium: ῥ ε ι τ ῶ ν τ ό π ο ς, ἱερῶν ῥευμάτων. In altero Photii cod. post ῥειτῶν distinguitur. Eadem fluenta etiam ῥ ε ι τ ο ύ ς dicta esse ex Hesychio colligas.

Ῥέπω vergo, cado versus vel *in aliquem.* φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν Ant. 718. σαφῶς τοῦτ' ἔστι τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον Oed. R. 847.

Ῥεῦμα flumen. Proprie dicitur: κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Oed. Col. 158 ch. Eust. p. 775, 18. Quomodo explicandum videatur, significavi v. κρατήρ. Tralate: ἐςιδὼν πολλῷ ῥεύματι προςνισσομένους Ant. 129 ch. *magna vi*, v. Erf.

Ῥέω fluo, diffluo. Proprie dictum ῥεῖ (Ἴναχος) γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου — εἰς Ἀμφιλόχους Inach. XI. 1 (265 D.). Proxime hinc abest ῥεῖ πᾶν ἄδηλον (τὸ κάταγμα) Trach. 695. de *villo laneo*, cum in solis aestum proiectus esset, veneni violentia *diffluente et absumpto.* Hinc ad *famam sparsam* transfertur. δόξης ἢ — κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης Oed. Col. 260. Suid. v. δόξα. A prima autem significatione sumptum ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Trach. 468. *vento committantur dispellenda*, v. οὖρος.

Ῥήγνυμι frango (rumpo). 1. Proprie dictum: ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας Tham. IV. (232 D.). σίδηρον — θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰςίδοις Ant. 472. et aliter dictum: ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις Amphiar. IV. 1. (781 D.) de dehiscente terra. — 2. Tralate dictum active *irrumpo.* ἐῤῥηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων inc. LXVI. 1, 1 (731 D.). De tonitru deorsum quasi *diruptis* nubilis delato βροντῇ δ'

ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς Teucr. II. 2 (507 D.). De *rumpendo* s. quasi aperiendo lacrimarum fonte *δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα* Trach. 915. Hinc intransitive dictum *ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων* Trach. 849 ch. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1338. Inde de *malo* universe, quod graviter et insperato *erupit*. *τάδ' ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγεν* (*κακά*) Oed. R. 1280. Sic dictum etiam *ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω* Oed. R. 1076. relatum illud ad praegressa chori verba *δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά.*

Ῥῆμα dictum. *οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα;* Oed. R. 355. *πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματα* Oed. Col. 818. *ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι* 877. Affert versum Suidas v. *ἀμύνομαι* omisso *σε*, mancum etiam Phryn. Bekk. p. 39, 31. *τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά* 1283. *κακὰ δεννάζων ῥήματα* Ai. 239 an., non tam *convicia*, quam *insanas et male ominatas contumelias*. *τὰ δεινὰ ῥήματα — χανεῖν* 1205. *δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν* El. 61. Affert Eust. p. 752, 34. *τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι;* Aload. V. 1 (103 D.).

Ῥῆσις oratio. *ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα πρὸς τοὺς τεκόντας — πρέπει* Acris. V. 1 (62 D.).

Ῥητός effabilis. *ἦ ῥητόν; ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι;* Oed. R. 993. *αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι* 1289. *ῥητὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος* Oed. Col. 1005., quid fas et nefas dici non curans: v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 844. *δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν* (*τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος*) Phil. 746.

Ῥήτωρ. Photius p. 488, 12. et ex eo Suidas: *ῥήτωρ συνήγορος, δικολόγος, καὶ ὁ τὴν ἰδίαν γνώμην ἀποφαίνων κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ* (inc. CV. 152 s. 937 D.).

Ῥιγέω cohorreo. *αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν, ὡς ἤκουσαν* Oed. Col. 1633. Aut sic scribendum, aut *'ρίγησαν* (s. potius *'ῤῥίγησαν*) cum Brunckio; *'ῤῥίγησαν*, quod Elmsleio placuit, portentum est.

Ῥίζα radix. Proprie dictum: *κεῖται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς* Rhizot. I. 5 (479 D.). Tralate de *stirpe* et *genere*. *γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος* Ai. 1157. Paulo aliter *νῦν γὰρ ἐσχάτας ὕπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, κατ' αὖ νιν — θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις* Ant. 596 ch. *ῥίζας φάος* est *ῥίζα φωςφόρος* i. e. *σωτήριος*: *ῥίζαν* ipsam *λείψανον γενεᾶς* explicat schol. Longe aliter haec Wexius administrat, v. *τείνω*. — Accentum docet Arcad. p. 96, 9., firmat accuratius Herod. *π. μον. λέξ.* p. 31, 19.

Ῥιζόω fundo, firmo. *καταῤῥάκτην ὁδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον* Oed. Col. 1587. v. *καταῤῥάκτης*.

Ῥικνός ὁ πεφρικὼς παρὰ Σοφ. (Ichneut. III. om. D.) Photius p. 488, 22. Cur omiserit Dindorfius, ignoro. Etiam Hesychius similia, quamvis

sine nomine poetae: ῥιγνόν ῥιγεδανόν, φρικῶδες, ῥικνὴν ὄψιν, φρικτήν. Sed male scribitur ῥιγνός, quod tam prope non abest ab ῥιγεῖν, quin radicalis litera mutetur. Sophocles autem in satyrica fabula *horrentem rugosum* appellare bene potuit.

Ῥικνόω. Photius p. 489, 1. et Suidas: ῥικνοῦσθαι τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνοῦσθαι (scr. ῥικνοῦσθαι, male enim in eadem disputatione duo diversa vocabula coniungerentur, praesertim cum quomodo tralata significatio a propria orta sit, facillime pateat) — τὸ καμπύλον γενέσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν. Σ. Ἰχνευταῖς (III. 297 D.). Primam horum partem etiam Hesychius habet. V. Intpp. Moeridis p. 335.

Ῥιμφάρμᾰτος *celeri curru utens.* ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις Oed. Col. 1065 ch. v. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 140.

** Ῥῑνός *pellis* inprimis bovina. μηκάδος ῥινὸν βοός Amphiar. VI. 4. (122 D.) v. βοῦς et πέλος. Erotiani libri p. 306. βοὸς ῥινέων vel ῥηνέων, Illud Brunckius restituit.

Ῥῑπή *coniectus, impetus,* velut βολή, ὁρμή, φορά varie transfertur; ad *flatum venti* quasi irruentis, quod ipsum Sophocli maxime dictum de *mente* et *animi motibus:* βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 137 ch. Erf.: *odii acerbissimi flatu.* Hermannus secundum schol.: „*flammam cogitat vehementi ventorum impetu illatam, qui* ἔχθιστοι *dicuntur, quod urbi interitum minantur.*" Non definio: v. ἄνεμος. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν Ant. 920 an. v. αὐτός. Hermannus αὗται, quasi αἱ αὐταί. — De *astrorum micantium coruscatione:* παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς El. 106 m. quae Suidas affert v. ῥιπάς. Sic plerique interpretantur αἱ δὲ νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν Oed. Col. 1250 ch. (Herm. ἐννυχιᾶν praeter necessitatem); sed cum de variis caeli plagis dicatur, aptius cum Hermanno de *vento* intelligetur, sed de vento *a septem trionibus flante,* non, ut ipse vult, *nocturno,* quod noctu maxime auribus percipiatur.

Ῥιπτέω. De hoc verbo et ῥίπτω quae veteres et recentiores ex paucis exemplis forte oblatis disseruerunt, cum non videam ulla in codicibus, non Sophoclis, sed omnium scriptorum certa fide stabiliri, nec profecto multum plerumque intersit, utrum dicatur, libros sequor. Etym. M. p. 463, 56. ῥιπτῶ, inquit, ἀττικὸν ἢ ποιητικόν; eadem apud Arcadium sed omisso ἢ leguntur p. 150, 15. At tamen a tragicis abiudicat Elmsl. ad Eur. Heracl. 150. Schol. Soph. Ai. 239. (235 H.) et Phavorinus: ῥίπτειν, τὸ ἁπλῶς ῥίπτειν. ῥιπτεῖν δέ, τὸ μετὰ σφοδρότητος, Sic igitur bene libri παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί Ant. 131 ch. Iupiter Capaneum. Erf. Herm. ῥίπτει. μάρψας ποδός νιν — ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν Trach. 777. Non libri modo praeter nescio quos Mosc.

et Heidelb. apud Bothium, sed etiam Athenaeus II. p. 65, F. id agnoscunt, hic enim ῥιπτοῦντα habet Sophoclis narrationem brevians; Hermannus ῥίπτει dedit. τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥιπτεῖ θερίσας Ai. 235 an. Sic libri, schol., Thom. M. p. 66.; Hermannus ῥίπτει, quod ῥίπτειν *iacere*, ῥιπτεῖν *iactare* significare sibi persuaserat.

Ῥιπτός *deiectus.* ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος Trach. 356. *detrusi* de turre.

Ῥίπτω *iacio.* καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Acris. XII. 1 (69 D.). τὴν κάκοσμον οὐρανὴν ἔῤῥιψεν Synd. II. 2. (147 D.) hinc *proiicio.* τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασα — ἐς μέσην φλόγα Trach. 692. ἔῤῥιψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος Oed. R. 719. et de *exposito* et *deserto.* ὅν ἔῤῥιψεν αἰσχρῶς ὧδ' ἐρῆμον Phil. 265. *eiicio.* ἔῤῥιψεν ἐκτὸς αὐτόν Trach. 268. De *extorre* ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν Oed. R. 1290. ῥῖψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστα 1436. Codd., ut videtur omnes, ῥίψον (v. Drac. p. 79, 21.); quod nescio an defendatur praecepto grammaticorum ante ξ et ψ corripi quamvis alias productum ῡ et ῑ praescribentium: nisi ad finitiones solas ea regula pertinet. Relinquitur unum Trach. 787.: πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν, quod cum *volutare sese*, significare videatur, non mutavit tamen contra libros Hermannus, minus ille religiosus v. 777. Et recte fecit; cave enim de *volutando* cogites, sed de *iteratis vicibus humi proruente et exsiliente*; qua de re additum πολλὰ non desiderat ῥιπτεῖν. — Passivum μὴ — ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος Ai. 817. Sic libri omnes. Minus tamen circumspecte eam aoristi formam a tragicis praeferri decrevit Brunckius ad Eur. Hec. 335. et. Herm. ad v. 333. A potioribus enim codd. standum. — Tralate dictum ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα Ai. 1250. *abiecta* per oblivionem et contemptum.

Ῥίς s. ῥῖνες *nares.* βλέπειν φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας ἔκ τε φοινίας πληγῆς μελανθὲν αἷμα Ai. 901. *naribus efflantem.* Wakef. Silv. Cr. t. III. p. 104. ῥινός.

Ῥοή *fluentum.* ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί Ai. 415 m. Commemorat Eust. p. 890, 22.

Ῥοθέω *fremo.* Transitive ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοί Ant. 290. Sed ταῦτα a φέροντες suspenditur. — Intransitive λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοί Ant. 259.

Ῥόθιον *unda ad litus cum fremitu illisa.* ῥόθιον, ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον Hesych. τὸ μετὰ ψόφου κῦμα ἢ ῥεῦμα Phot. p. 490, 19. et Suidas. Subaudiendum certe κῦμα. πῶς πότ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων (libri κλύζων) — βιοτὰν κατέσχεν Phil. 683 ch.

Ῥοῖβδος *strepitus.* πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν Ant. 991. Livin. v. ῥοῖζος. Hesychius: ῥ ο ῖ β δ ο ς, ῥόγχος, ψόφος ποιός. ῥ ο ῖ ζ ο ς ἦχος, ψόφος. Affert Sophoclis verba Eust. p. 821, 42. 1716, 54. V. Spanh. ad Callim. Lav. Pall. p. 634.

Ῥόπᾰλον *clava.* τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων Trach. 510 ch. Hercules.

Ῥοπή *momentum.* σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή Oed. R. 961., sententia memorata Stob. CV. 28. CXVIII. 11. Eust. p. 699, 40. 1266, 40. 1821, 8. 1959, 20. Apostol. Prov. X. 97. Respexit fortasse Plut. in Artax. c. 30., ut videtur Corai. ποντοναῦται — λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραῤῥίπτοντες Scyr. IV. 4. (499 D.) id est *merces secundum levissima momenta in discrimen dantes,* num iacturam an lucrum facturi sint, subducto calculo. Brunckius olim ῥιπῇσιν coniecerat. — Hinc est *discrimen.* ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ Trach. 82. Schol.: ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ. — *Momentum vitae* dicitur cum mors instat: ῥοπὴ βίου μοι (ἐστί) Oed. Col. 1504. Hinc memorat Eust. p. 1266, 40. Cf. Toup. ad Longin. p. 531. Weisk.

Ῥοφέω *exsorbeo.* De penetrante per viscera veneni dolore: ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας πνεύμονάς τ', ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν Trach. 1044.

Ῥυθμίζω *dispono.* τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318. Schol.: σχηματίζεις, διατυποῖς. Refertur ad nuntii verba priore versu proximo quaerentis ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;

Ῥῦμα *munimentum.* σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. i. q. πύργος, praesidium: v. πύργος.

Ῥύομαι (v. Aesch. Suppl. 504. Sept. 806. sed ῥύσομαι, ἐῤῥῦτο) *tueor*, servo. ῥύου με κἀκφύλασσε Oed. Col. 286. ἡνίκα — τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς ἐῤῥύσατο Ai. 1255. ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν Oed. R. 72. Laur. a. a prima manu τήνδ' ἐρυσάμην, Par. 467. τήνδ' ἐρυσαίμην, unde Hermanno subnata coniectura minime necessaria τήνδε γ' ἐρυσαίμην, ne ῑ finale ante ῥ corriperetur. ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ, ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος 312. 313. quae ultima zeugma habent, cum dicendum fuerit ῥῦσαι δὲ τοῦ μιάσματος, i. e. κάθηρον τὸ μίασμα, ut schol. explicant. — ὄλοιθ' ὅστις μ' ἀπό τε φόνου ἔῤῥυτο κανέσωσεν 1352 m.

Ῥύσιον. ἑλκυστόν, λύτρον, τίμημα, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, Hesychius. ῥ ύ σ ι α, ἐνεχυράσματα, σωτηρία, λύτρα, λεηλασία, idem. ῥ ύ σ ι α, ἐνέχυρα Photius p. 492, 21. Horum unum τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον convenit in Oed. Col. 862.: καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις. Creon loquitur, etiam Oedipum, ut ante filias, abducturus. ῥύσιον ipse Oedipus est, πόλις autem Thebanorum; *pignus*

ille vocatur, quod captus ab illis, repetendus et pretio redimendus est ab his, unde ablatus est. Sic fere Hermannus; perperam Brunckius: *facies ut civitati tuae mox aliquod maius pignus a me auferendum sit.* Nec multo melius Reisigius de *pretio pro raptis puellis et Oedipo persolvendo.* — In alterum locum Phil. 947.: φέροι φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν, quem memorat Suidas v. ῥύσιον corrupte scripto τίς ὦ, Eustathii verba quadrant p. 877, 37.: τὰ δὲ ῥύσια δηλοῖ τὰ ἀντὶ τινῶν ῥυόμενα, ὅ ἐστιν ἑλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπαζόμενα. Etiam λύτρον interpreteris; *necem necis piamentum se persoluturum* dicit Philoctetes, id est interfectum iri ab illis avibus, quae olim vescendi causa venari solitus erat.

Ῥυτήρ *lorum.* De *habenis:* σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος Oed. Col. 904. De *verbere* ex habenis facto: μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν Ai. 237 m. v. Lobeck. Hinc translatum illud inc. CV. 153, 2. (938 D.): καὶ μὴν ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἑλῶ ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός Hesychius, apud quem falso scriptum μή et ἕλω, quae Brunckius correxit inseruitque γλουτόν omissum ex Photio, qui versum alterum affert p. 493, 13. Pergit Hesychius: ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ κύκνου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥςτε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν. Qui sic explicarent, eos clarum est legisse κρούειν, i. e. ὥςτε κρούειν. Deinde scribendum maiuscula litera Κύκνου, cuius herois in Pastoribus et Pelia fabulis Sophocles meminerat, etsi non comparet, ubi eius historiam pertexuerit accuratius. Sed servandum κρούων, verbaque componenda sic: ῥυτῆρι ὑπτίου ποδὸς κρούων γλουτόν, *pede supino tanquam flagello usus,* ad contumeliosum illum, quem Graeci vocabant, ῥαθαπυγισμόν.

Ῥυτός *fluens.* De aqua fontium ῥυτῶν ὑδάτων λουτρὰ καὶ χοάς Oed. Col. 1594. de fluviis ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν Ai. 868 ch.

Ῥώμη *robur.* ληστὰς — οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν Oed. R. 123. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς δεῖται 1292. τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Trach. 1015 m. Cod. Harl. ὥμαν.

Σ.

Σάγη Suidas v. σάγμα. σάγη δὲ τὸ ὅπλον. Apollon. lex. Hom. v. σάκος, ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς (inc. CV. 154. 939 D.). Apud Apollonium legebatur σακτήν, emendandum ex Hesychio v. σάγη, ἡ ὅλη πανοπλία, et Etym. M. p. 707, 24. De accentu dissensum fuisse ex Arcadio discitur p. 104. 25. recte tamen significatione *concreta,* quam vocant, penacuemus,

Σάγμα ἡ θήκη τοῦ ὅπλου — *Σοφοκλῆς· κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν* (inc. CV. 154. 939 D.). Suidas. *σάγμα, τὸ τῆς ἀσπίδος ἔλυτρον* Photius p. 495, 26. et Hesychius.

Σαίνω blandior. De *cane* proprium, Phot. p. 496, 9. equos addit Etym. M. p. 709, 18. *ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω* Phaedr. IX. 8 (619 D.). Sic emendatus Hesychius est v. *κυλλαίνων κάτω*, cuius cod. *ἔσται ἐπουρὰν*. *σαίνουσα δάκνεις* inc. CV. 115. (902 D.), quod de insidiante quidem dictum, sed cum cane comparato. Hinc *pisces* etiam caudis agitandis dominam consalutasse laetae dicuntur: *χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει σαίνουσιν οὐραίοισι τὴν κεκτημένην* inc. XLII. 2 (700 D.). Brunckius *σαίνοντες*. Illud prius si verum est, *ἐπιῤῥοθεῖ* scribendum, ut fortasse inter colloquentes duos versus distribuantur. Copiose illustravit haec Valck. ad Eur. Hippol. 862. cf. Pierson. Verisim. p. 72. Blomf. gl. Sept. 379. — Hinc de *voce aures pulsante* *παιδός με σαίνει φθόγγος* Ant. 1199. De *adspectu* *φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με προστείχουσα* Oed. Col. 321. *ἀπ' ὀμμάτων σαίνει* coniungenda, *blando oculorum nutu* se cognoscendam praebet, non ut *ἀπ' ὀμμάτων* sit *πόῤῥωθεν*. De *insidiis* et *malo blanda spe latente* *ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον* Teucr. III. 4 (508 D.).

Σαίρω averro. *πᾶσαν κόνιν σήραντες* Ant. 405. v. Valck. ad fr. Callim. p. 166.

Σακεσφόρος scutatus. *Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ* Ai. 19.

Σακοδερμίτης. Photius p. 497, 3. *Σοφ. Τρωΐλῳ* (III. 15. 562 D.). *οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἄμεινον δε τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα.* Haec partim illustrat Hesychius v. *σακοδερμιστής: ὄφιν σάκος ἔχοντα* (excidit *οἱ μέν* vel simile quiddam). *οἱ δὲ σκώληκα παρ' ὅσον δερμιστὴς οὗτος* (scr. *δερμηστής*). *βέλτιον δε τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν.* Prima explicatio Aristarchi est, quem etiam *δερμηστήν* de *angue* interpretatum, quanquam non eo modo, scimus; altera Didymi: v. *δερμηστής*. Praeterea apud Hesychium, si quidem *δέρμα* de *corio scuti* intelligendum putes, corrigendum videtur *τὸν ἐπίχαλκον ἔχοντα δέρμα.* — De tono generis v. Arcad. p. 27, 1.

Σάκος scutum. *ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος* Ai. 573. Versum cum prioribus affert Suid. v *Εὐρύσακες* et *πόρπαξ.* — *σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ* inc. LXX. 2, 2 (738 D.).

Σαλάβη, σαλάμβη. *σαλάβην Σοφ. τὴν ὀπήν* Photius p. 497, 12. *σαλάμβη, ὀπή, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς.* Suidas, et ex eodem quidem Photio p. 497, 22. Utriusque formae memoriam etiam Hesy-

chius servavit, neutrum ut vitiosum censeri possit, isque etiam de *ianua* lumen intromittente interpretatur inc. CV. 155 (940 D.). (ᾰ?).

Σᾰλᾰμίς (ῑ) insula. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς Ai. 593 ch. τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος 135 an. Suid. v. βάθρα. — ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος 847.

Σᾰλεύω *iactor*, *quassor*, a navibus sumpto simili. πόλις γὰρ — ἄγαν ἤδη σαλεύει Oed. R. 23. schol.: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν: et πάνυ ταράττεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ. Cf. Dorvill. ad Char. p. 307. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει Ἠλέκτρα El. 1063 ch. *conflictatur cum malis*.

Σαλητόν v. σαρητόν.

Σαλμῡδησσός urbs. ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσός Ant. 956 ch. Sic duplicato σ Hermannus ex libris omnibus, recte quidem in ea incertitudine scripturae, de qua significatum v. Κηφισός et Παρνασσός. Brunck. Erf. Σαλμυδησός. Laur. a. Σαλμυδισσός.

Σάλος proprie *maris iactatio*. ἐκ πολλοῦ σάλου εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς Phil. 271. Transfertur ad concussam periculo civitatem. τὰ μὲν δὴ πόλεος — πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Ant. 163. Utitur eo versu Plut. Fab. Max. c. 27. Sed πόλις — κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου Oed. R. 24. *mari* quasi *ipso* mersa civitas vix attolli dicitur; φοίνιος σάλος propter pestilentiae calamitatem dicitur. — Tenorem notavit Arcad. p. 52, 18.

Σάλπιγξ *tuba*. οὔτε του κλύων σάλπιγγος Ai. 284. στάντες δ' — χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν El. 701.

Σαρδάνιος *Sardonius*. Schol. Plat. p. 396. — ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιόν φησι λεχθῆναι γέλωτα (Σιμωνίδης). ὁμοίως καὶ Σοφ. ἐν Δαιδάλῳ (II. 171 D.). cf. paroemiographos in v. Σαρδώνιος γέλως. Ad σεσηρέναι etiam Hesychius revocat.

Σάρδεις urbs. τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον Ant. 1024. Affert Eust. p. 368, 30. 1483, 27.

Σαρητόν s. σάρητον. Hanc tonosin habet Photius p. 501, 24., et ne dubitemus de genere vocabuli, addit βαρβαρικὸς χιτών. Hesychius autem: σαλητόν Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ (VII. 6. 139 D.) ἀντὶ πατρός. ἢ βαρβαρικὸς χιτών. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναί φασι. Idem: Σαρητόν. ὁ σάραπις. καὶ εἶδος χιτωνός. Hinc priore locum Intpp. corrigunt ἀντὶ σαράπιδος, pro ἀντὶ πατρός. Iniuria autem aliquis de veste serica cogitans σερήτιον correcturus erat; scriptura σάρητον (melius hoc in barbarum vocabulum convenit) a Photio et Hesychio satis stabilitur, ut etiam σαλητόν abiiciendum videatur; σάραπις autem secundum Ctesiam Περσικὸς χιτὼν μεσόλευκος explicatur ab Hesychio.

Σάρξ caro. κορέσαι στόμα — ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Phil. 1142 m. ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας Trach. 1043. de morbo Herculem rodente.

Σαρπηδών. Herodianus π. μον. λέξ. p. 9, 8.: σαρπηδών, σαρπηδόνος, εἴτε ὁ ἥρως, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτή, εἴτε ἡ νῆσος. ὡς π. Σοφ. ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται Σαρπηδὼν ἀκτή (VIII. 18. 40 D.), ἐν Τυμπανισταῖς: ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα (III. 7. 571 D.). Igitur pro Σαρπηδονία poeta dixit, quod confirmat Hesychius v. Σαρπηδὼν ἀκτή, praeruptum illud Thraciae litus esse Neptuno sacrum referens. Accentus nominativo semper acutus: de flexione et tonosi obliquorum v. schol. Ven. Il. μ. 379.

Σαυτοῦ pronomen reflexivum secundae personae. 1. Revera *reflexivum* est, ut αὐτός, quod inest, legitimam vim ostendat eius, de quo dicimus, aliis, quibuscunque coniunctus est, opponendi et praeferendi, *genit.* οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι Phil. 549. τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς 742. λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ τόνδε παῖδα 996. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει Oed. R. 1060. μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς Oed. Col. 406. δυστυχεῖν — σ' εἰς τὰ σαυτοῦ 805. πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαυτοῦ 965. πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα πιστοῖσι συμμάχοισι 1396. κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Ant. 564. στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον; 570. εἶπ' — ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς Trach. 319. τῆς σαυτοῦ φρενός (λόγον) Ai. 477. κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου 1153. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις El. 336. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε 668. κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι — γελᾷς; 868. — *dativ.* εἰ διδοίης — σαυτῷ λόγον Oed. R. 583. μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 571. εὔκλειαν — ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προςβαλεῖς 962. — *accus.* παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῦσον δὲ σαυτόν El. 976. μὴ σαυτὸν θ' ἅμα κἀμὲ — κτείνας γένῃ Phil. 761. νῦν δ' αἶρε σαυτόν 874. ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν Oed. R. 312. σῶζον σεαυτήν Ant. 549. — 2. Sed pro simplici σοῦ σοί σέ pronomen ponitur et quidem *genitivo* casu: κἄμ' ὄντα σαυτοῦ πρόςτροπον Phil. 762. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος 956. *dativo* μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 701. — 3. De *sermonis proprietate* una locutio memorabilis ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Phil. 938. Hoc optimis codd. firmatur, Laur. a. Flor. Γ., in quo a αὐτῷ. Brunckius ἐν σαυτοῦ dedit ex membranis, et utrumque dicitur, v. ἐν et Herm. l. c. Valck. not. ad suas et Hemsterhusii orationes p. 383. Abresch. ad Aesch. Pers. 162. — σεαυτοῦ suo loco memorabitur.

Σάφα perspicue, certo. σάφ' οἶδα El. 662. ὡς εἰδῶ σάφα Trach. 1056. σάφ' ἴσθι Phil. 122. 965. 968. 1280. 1407. Oed. R. 1117. ὡς σάφ' εἰκάσαι Oed. Col. 16. Suidas et Zonaras v. ἱρός habet ὡς ἀπεικάσαι,

ut schol., Aldus, Brunckii membr. et ceteri codd. plurimi. *σάφ' εἰκάσαι* enotatum ex Laur. b. Ricc. a. In Laur. a. *ὡς ἀφεικάσαι* (π superscr.), unde fontem vitii agnoscas. — Tonum docet Apoll. de adv. p. 565, 20. schol. Il. *β*. 655. Etym. M. p. 424, 8.

Σἄφηνής certus. σαφηνῆ (φωνῶ) Trach. 888 m.

Σἄφής manifestus, *certus* (de quo errari non possit). *σύμβολον σαφὲς λύπης* Phil. 401. *πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής* Oed. R. 978. *τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ* 1182. *κοινὸς ἠχεῖται κτύπος, σαφὴς μὲν αὐτῶν* Oed. Col. 1497. *σαφῆ προκηρύξοντα* Ant. 34. *ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;* 401. *ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ* El. 18. *κινεῖ σαφῆ* iuncta prolepsi sunt. *σαφῆ σημεῖα φαίνεις* 23. *ὅπως — ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ* 41. *σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα* 873. *πημονὴν αὐτῷ (αὑτῷ) σαφῆ* 954. *σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι* 1104. *ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω* 1214. *ἡμέραι — αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν — σαφῆ* 1358. *ὡς τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν* Trach. 386. — Exquisitius dicitur de *vatibus* et *Dis* vaticiniis vel portentis futura praenuntiantibus. *ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;* Oed. R. 390. *μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής* 1011. *εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής* Oed. Col. 629. *non fallacium oraculorum auctor.* Affert hunc versum Suidas v. *σαφής.* — Hoc eodem sensu *comparativus* dictus est: *ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός* Oed. Col. 796. Pro *καί* Tricliniani et scholiasta *ἐκ* habent. — *Superlativus. παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' — ἐκμάθοι σαφέστατα* Oed. R. 286. — Tonum adiectivi docet Apoll. de adv. p. 565, 20.

Σαφῶς manifesto, *certo. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς* Phil. 40. *ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσέως λέγοντος* 591. *σαφῶς φρόνει* 799. *certo tibi persuade. ἡμᾶς — δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν* 983. *ὃς λέγει σαφῶς, ὡς —* 1322. *ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοέντας — τιμωρεῖν* Oed. R. 106. *εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι* 604. *perspicue*, i. e. recte, ne fallaris. *εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς* 702. *certis de causis*, *iure. σαφῶς τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον* 846. *δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς* 958. Schaeferus, ut est in cod. Pal., non post *σαφῶς* sed versu demum altero post *εὖ ἴσθι* distinguit. *τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς* 1065. *σαφῶς — ἀναμνήσω νιν* 1132. i. e. *ὥστε εὐθὺς μνησθῆναι. γιγνώσκω σαφῶς — τήν γε σὴν αὐδήν* 1325. *σαφῶς ἔξοιδα* Oed. Col. 360. *πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς* El. 650. *σαφῶς μοι φράζε πᾶν* Trach. 348. *ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω* Erig. I. 2 (225 D.). *ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον — σαφῶς* Lemn. V. 3 (352 D.). *σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα* Tyr. I (573 D.).

Σβέννυμι restinguo. Tralate dictum *κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν*

ἴσβεσεν Ai. 1036. ὁρμὴν ἔπαυσεν schol. Pal. Malo *irritum reddidisset* explicare.

Σεαυτοῦ pronomen reflexivum secundae personae. *gen.* μηδ' ἃ μὴ 'θίγες ποιοῦ σεαυτῆς Ant. 543. — *dat.* εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν, φρόνει El. 1044. — *accus.* ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς Phil. 573. ἀφεὶς σεαυτὸν Oed. R. 707. τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ Oed. Col. 464. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις Ant. 440. δός μοι σεαυτὸν Trach. 1107. Phil. 84. v. δίδωμι. — Nullum horum exemplum legitimam habet eius pronominis vim, sed simplicibus σοῦ, σοί, σέ subrogata sunt omnia.

Σέβας 1. *veneratio.* εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304. — 2. *quod veneramur.* ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Phil. 1273. Wakef. mavult ἁγνὸν — ὑψίστου, v. ἁγνός. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας Oed. R. 830. Paulo aliter *concreta*, quam dicunt significatione, Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας Ter. XIV (523 D). Apud schol. Hom. Il. o. 705. σέλας legitur; illud est ex emendatione Bothii, comprobata Lobeckio Aglaoph. t. I. p. 296. — De *cultis reverentia admirabunda* dictum εἰςῆλθε λαμπρὸς (Ὀρέστης) πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας El. 675. De *honorifica re:* ὅτε τὰ πάτρια τείχη παρεδίδοσαν, ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαερτίου σέβας ὑπέρτατον Phil. 400 ch. Schol. ἡ Ῥέα. ἢ νοητέον τοῦτο ἐπὶ τῶν ὅπλων. Recte hoc posterius.

Σεβίζω et σεβίζομαι. 1. *veneror.* εἰ θέμις — τὰν ἀφανῆ θεὸν καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν — Αἰδωνεῦ Oed. Col. 1554 ch. — 2. *revereor.* θεοὺς — τιμαῖς σεβίζειν Oed. Col. 1011. Et de *religione sancitis:* τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα Ant. 934 ch. ἁγὼ σεβισθεὶς Oed. Col. 642. *iura hospitalia* potissimum.

Σέβω et σέβομαι. Haec *deponentis* forma duo praesentis exempla habet Phil. 1148. Oed. Col. 187. choricorum utrumque, et ἐσέφθην Daed. IV. 2 (175 D.) ab Hesychio explicatum ἐσεβάσθην, ἡσυχάσας ᾐσχύνθην, item a Photio memoratum p. 19, 7., sed contra rationem factum: nullum enim verbum barytonon in βω medii futurum legitimum habet, quare ἐσέφθην et σεφθεῖσα Sophocli et Platoni dicta enotantur a Choeroboseo Bekk. p. 1418. *Passivum* uno firmatur exemplo σέβοιτο Oed. Col. 764. — Significat 1. *veneror* inprimis *deos* et *loca sacra.* δαιμόνων ἕδη σέβων Oed. R. 886 ch. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων 898 ch. Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν Ant. 773. — 2. *revereor res divinas* et *instituta religione sancita.* τὰν Ἅιδου σέβειν Ant. 776. θεῶν — θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ Ai. 699 ch. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις Ant. 864 ch. — *urbem* et *instituta patria.* ἡ δ' οἴκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν (πόλις) Oed. Col. 764. ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυ-

γεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι Oed. Col. 187 ch. — *parentes, consanguineos, hospites.* τοὺς φυτεύσαντας σέβειν Oed. Col. 1379. τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν Ant. 507. εἴ τι σέβει ξένον Phil. 1148 ch. — *reges.* τὰ Λαΐου σέβοντας — θρόνων ἀεὶ κράτη Ant. 166. Ἀτρείδας σέβειν Ai. 652. Ita rex, qui non vult sua edicta sperni, dicit ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; Ant. 740. οὐ γὰρ σέβεις 741. — 3. *colo* universe. τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν Ant. 726. σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον σέβω Oed. R. 700. τῷδε χρὴ πάντας σέβειν El. 969.

Σειραῖος *funalis.* δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον El. 712. Suidas: σειραῖος ἵππος, ὁ ἔξω τοῦ ζυγοῦ, ὁ δεξιός. Hoc δεξιός ad Electrae versum pertinet a Suida exscriptum, quem etiam Eustathius hinc memorat p. 700, 47. 754, 26. Nam proprie σειραῖος ἵππος Sophocli non dicitur, sed dexter iugalis, nec de trigis, sed de bigis sermo. Eodem Hesychii glossa spectat: σειραφόρον ἵππον, τὸν ἡγεμονικόν.

Σειρήν *Siren.* Σειρῆνας εἰςαφικόμην inc. LXX. 4 (407 D.). v. Brunckium, et nostra in v. θροέω. — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 16.

Σείριος *canicula, astrum.* Σειρίου κυνὸς δίκην inc. CV. 156 (941 D.). Hesychius τὸν ἀστρῷον κύνα explicans; v. Iacobs. ad Archil. fr. 42. p. 112. Gaisf. Lips.

Σεισμός *terrae motus.* σημεῖα δ' ἥξειν — ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τιν' ἢ Διὸς σέλας Oed. Col. 95.

Σείω *quatio.* Proprie dictum κρυφῇ κάρα σείοντες Ant. 291. Affert Eust. p. 1536, 48. ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν El. 703. Matthiaeum χαλινοὺς σείειν Graece dici negantem, quod ingeniosa emendatione assecutus Blomfieldus erat ad Eur. Iph. Aul. 149. recte confutavit Hermannus, ubique terrarum quatiendis frenis ad cursum equos incitari monens, et quod res ipsa poscat, quavis lingua dici posse. Hunc tamen dicti Sophoclei immemorem fuisse miror. — Tralatum est a *terrae motu* οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος Ant. 580 ch. a *maris iactatione* τὰ μὲν δὴ πόλεος — θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Ant. 163. *Gravis calamitatis* divinitus immissae *impetus* significatur Ant. 1260 m. θεός — ἔπαισεν ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, nam minus placet ab ἐνσείω hoc repeti.

Σέλας *fulgor;* et quidem *ignis:* τὸ παγκρατὲς σέλας ἡφαιστότευκτον Phil. 974., montis illud ignivomi Mosychli, ut videtur. ἐφέστιον σέλας Trach. 604., quod Hermannus iniuria de lumine fenestris immisso interpretatur, v. ἐφέστιος. *taedae:* πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Trach. 1188. *fulguris:* βροντὴν τιν' ἢ Διὸς σέλας Oed. Col. 95. *solis,* de qua re Eust. p. 1908, 39.: ἰστέον δὲ ὅτι σέλας οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ

καὶ ἡλίου. λαμπρὸν ἡλίου σέλας El. 17. inde et *lux diei*: ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας Ai. 843. Sed eximenda sunt Ter. XIV., v. σέβας, et inc. CV. 157. v. σελασφόρος.

** Σελασφόρος *fulgens*. Verisimillima emendatione Hermannus hoc restituit Colch. V. 4.: πέμφιξ ὡς ἰπνοῦ σελασφόρου pro πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου, v. ἰπνός. — ὀπὴ σελασφόρος nos Sophocli reddendum putavimus v. ἐφέστιος, Eustathium emendantes p. 1908, 34. ex quo vulgo σέλας circumfertur tanquam fr. inc. CV. 157 (942 D.).

Σελήνη *luna*. σελήνης ὄψις inc. LVI. 3 (713 D.). — De tono praecipit Arcadius p. 111, 17.

Σελλοί *Selli* sacerdotes, administri oraculi Dodonaei. μαντεῖα — ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐςελθὼν ἄλσος εἰςεγραψάμην Trach. 1157. Margo Turnebi Ἑλλῶν, quemadmodum quosdam scribere etiam scholiastes adnotavit, quippe secundum diversitatem iudicii ab Homeri interpretibus agitatam; v. schol. Il. β. 659. π. 234. Eust. l. c. Homericam scripturam Sophocles, aliam Pindarus secutus: v. Strab. VII. p. 328. v. Boeckh. ad fr. Pind. p. 571. Certe Aristarcheorum sententia sibilanti scripturae favebat: v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 239., altera etiam post patronos invenit: v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 568.

Σέλμα *transtrum*. ὑπτίοις — σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 713. navem evertit.

Σεμνόμαντις *verenda canens*. τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα Oed. R. 556. Tiresiam.

Σεμνός. 1. *reverendus*; inprimis *deorum* cognomentum est. σεμνὸς Ποσειδῶν Oed. Col. 55. σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα 1092 ch. De *Furiis* dicitur σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες El. 112 an. Suidas v. ἀρά non habet nisi σεμναί τ' Ἐρινύες. σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 824. Affert Suidas v. ἀειπαρθένους cum v. 822. omisso medio. Nomen inprimis Atticum est θεῶν σεμνῶν Oed. Col. 90. σὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς 459. v. δημοῦχος. Hinc τὸ σεμνὸν ὄνομα illarum dearum est Oed. Col. 41. V. I. H. Vossium ad h. Cer. 1. Inde de *re sacra*: σεμνῶν ὀργίων Trach. 762. i. e. θυμάτων, ut explicat schol. προςόδια μεγάλα σεμνά Pel. II. 4. (435 D.) et de *sacro operto et arcanis initiis*: οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη βροτοῖσιν Oed. Col. 1053 ch. Libri σεμναί, quod ἄμετρον tacite correxerat Valck. ad Eur. Hipp. 25. σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια inc. CV. 153 (943 D.). Hesychius: τὰ ἄῤῥητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Eleusinia sunt. Cererem enim alloquio peti verisimile est et παρθένον σήν esse Κόρην. Sic *locus deis sacer* vocatur σεμνὸν — βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον Oed. Col. 100., quippe

in luco Furiarum situm. — τὰ σέμν' ἔν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα; Oed. R. 953. schol.: εἰρωνικῶς, ἀντὶ τοῦ, τὰ μάτην τιμώμενα. Nihilo minus *verenda* dicuntur. — 2. *superbus*, ὑπερήφανος. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους Ai. 1086. v. Valck. ad Eur. Hippol. 93. Elmsl. ad Med. 210. Photius p. 506, 15.: σεμνόν, ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Deinde utrumque illud ex Euripide exemplum adscribit.

Σεύομαι *properare*, *ire*, *abire*. σεῖται — ἐπ' οἴκους Trach. 642 ch. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος Ai. 287. *exiit*. συθεὶς τ' ἂν οὐδὲν ἀλγύναις πλέον Oed. R. 446. Opponitur παρών. ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς; Oed. Col. 119 ch. ἐκτόπιος συθεὶς coniungenda; ea affert Suidas v. ἐκτόπιος. — πάλιν, φίλα, συθῶμεν 1721 m. *redeamus*.

Σηκός *cella*, *septum templorum sanctius*. Suidas: ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ναοῦ. Reliqua quae ille habet, Photius p. 508, 21.; Ammonius v. ναός praetereo; illud optime illustravit Valck. Anim. ad Ammon. p. 153. — Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Phil. 1312. — De tono v. Arc. p. 50, 5. schol. Il. ν. 72.

Σῆμα *signum*. τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα Trach. 611. — De *deorum portentis*: ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων Oed. Col 1508. — De *caelestibus signis*: ἐφεῦρε — οὐράνιά τε σήματα Naupl. V. 3. (379 D.), si haec amplificatio est praecedentium ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς, sed possunt etiam τὰ ἀπ' οὐρανοῦ προφαινόμενα explicari, Διοσημεῖα, v. I. H. Vossium ad Arat. 771.

Σημαίνω. Formarum *praesens* plurima exempla, *futurum* unum certum Oed. Col. 367. ubi pars librorum contra metrum σημαίνουσα; praeterea Ant. 242. σημανῶν Brunck. Herm. ex minime bonis codd. E. T. Aug. Dresd. a. Ricc. Vat. dederunt, cum optimi Brunckii a. (membr.) Laur. a. σημαίνων praebeant, quod ipsum ad sententiam bene convenire Hermannus fatetur, item Trach. 867., ubi codd. omnes σημαίνουσα, quod non modo Brunckius et Hermannus reiecerunt, sed etiam paulo religiosior librorum cultor Elmsleius ad Eur. Heracl. 799., ubique fere futura formae verborum huiusmodi a librariis expulsas affirmans: non alio, ut videtur, argumento usus, nisi inani illo de iambo, si fieri possit, in quinta senarii sede spondeo praeferendo. Aoristi exempla sunt σημήνατε Oed. R. 1050. Ai. 673. σημῆναι Oed. R. 933. Libri, ut scripsimus; nisi quod Flor. Γ. Δ. σημήνασθε Oed. R. 1050. Omnino in hoc et ceteris verbis in μαινω exeuntibus perraro emicat ᾱ Atticistis damnatum: v. Phryn. App. Soph. p. 62, 29. Lobeck. ad Phryn. p. 25. Matth. ad Eur. Hecub. 1191. — Significat 1. *indicare* cum *signis*, tum

verbis. σημαίνει δ' ὅτι μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 321. de oculorum nutu. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας Oed. Col. 1665. de auditu. — De verbis haec sunt; σήμαιν', εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε Phil. 22. Cave praecedens σῖγα referas ad σήμαινε. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε 37. Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι Oed. R. 79. τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί 226. χὤτι σημῆναι θέλων 933. σημήνατε 1050. dicite, ut σήμαινε Oed. Col. 51. dic. ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα 367. τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε 1529. δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον Ant. 242. Κρέοντι σημαίνει μολὼν 1193. χὠ λόγος σημαινέτω Trach. 344. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσά τι 867. σήμαιν' ὅπου φανέντες — γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν El. 1286. σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν Alet. IV. 2 (91 D.). — 2. Adsignificatur monitum vel iussum. τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε Trach. 595. Τεύκρῳ — σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν εὐνοεῖν δ' ὑμῖν Ai. 673. Hinc fit, u τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων, quibus verbis Xerxes iuvenis et Archidamus senex Atticae olim hostes significantur, iuvenem et senem imperatorem indicent Oed. Col. 708 ch., v. Reisig. Enarr. p. CIII. — 3. Medium τὰ μὲν σημαίνομαι Ai. 32. apud Suidam v. σημαίνομαι explicatum σηματίζομαι, διὰ σημείων γιγνώσκω. Significat autem in suos usus signa colligere, ut inde coniectura fiat.

* Σημάντρια vox mendosa Naupl. V. 6 (379 D.). v. τρεῖς.

Σημάντωρ nuntius. αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ Oed. R. 957.

Σημεῖον signum, indicium; quod quis *conspicit:* σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν — ἐξεφαίνετο Ant. 257. σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα El. 874. — quod *sentitur* universe: σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα ἢ σεισμόν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας Oed. Col. 94. — quod *intelligitur:* σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα Oed. R. 710. λαβὼν σημεῖα τοιαῦτα 1059. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων Ant. 985.

Σήραγξ. χάσμα, κοιλὰς· καὶ ὕφαλος πέτρα, ῥήγματα ἔχουσα Photius p. 510, 3. et Suidas. Ille etiam σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρήξεις — ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ ζητεῖ διέξοδον. *hiatum* igitur et *fissuram terrae* significat. κρημνούς τε καὶ σήραγγας ἠδ' ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. III. 1 (493 D.).

Σθεναρός fortis. De *celeritate* ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν Oed. R. 468 ch. Comparavit Ἄτη σθεναρή Il. IX. 501. Erfurdtius.

Σθένος vis. 1. *corporis.* γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν Inc. XXI (676 D.). 2. *copiarum* et *opum.* οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; Oed. Col. 68 ch. regio imperio. τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθέ-

νος 731. ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει Ai. 433. — 3. *vis moralis.* εἰ σθένος λάβοιμι El. 325. *si vires suppeterent*, i. e. si possem tantum. εἰ λάβοις σθένος 340. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας Trach. 497 ch. i. e. *vim victoriae efficientem*, quod differt ab exemplo Oed. Col. 1090 ch.: σθένει 'πι νικείῳ τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον i. e. ἐπὶ νίκῃ, v. Herm. εἴπερ τί γ' ἔστι τῆς ἀληθείας σθένος Oed. R. 369. — 4. *vis alicui illata.* πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει Oed. Col. 846 ch. — 5. Circumlocutioni faciendi constitutum est. ποταμοῦ σθένος — Ἀχελῷος Trach. 506 ch., quod Wakef. illustravit comparando Il. α. 604. Od. ν. 158.

Σθένω. Ultra imperfectum non flectitur, et hoc ipsum duo exempla sola habet Trach. 920. El. 594. Significat *valere, vi praeditum esse* 1. *corporis.* οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλεν με Phil. 935. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω 1389. Utrobique Philoctetes claudus de se loquitur. οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Oed. R. 17. προςβλέπειν γὰρ οὐ σθένω 1486. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν Oed. Col. 502. οὐδὲν σθένω 850. δρομαία βᾶσ' ὅσονπερ ἔσθενον Trach. 923. εἶμι κἀγὼ — ὅποιπερ ἂν σθένω Ai. 797., quae duo exempla etiam secundae significationis testes existimare licet; certe viam ei praemuniunt. — 2. *animi*, item universe *valere* ut aliquid efficias. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον οὔθ' οὗτος σέθεν Phil. 1420. οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν πέρα Oed. Col. 257. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω 1347. ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. οἶδ' ὅτι θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει 1031. χἠμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Ai. 165 an. τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἂν El. 594. εὐνοίᾳ πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω 934. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω 1166. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν 1407. commode hoc interpretaberis *si a te impetras.* — 3. *valere opibus, potentia, imperio.* ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Phil. 454. κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει Oed. Col. 457. πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι σθένουσαν ἥκων — μέγα 738. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 449. πατρός, εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ Ai. 483. οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥςτε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ 1041. σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί El. 986. σθένουσα μηδέν 1002. ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Aload. X. 1 (108 D.). ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Eriph. VIII. 2 (209 D.). ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς; Phaedr. IV. 1 (607 D.).

Σιαγών *mala.* σιαγόνας τε δὴ μαλθακὰς τίθησι Amyc. II (114 D.). De sententia nihil ultra discas ex Athen. p. 94, e.

Σῖγα. 1. *tacite.* σῖγ' ἔχουσα πρόςμενε El. 1227. ἀλλὰ σῖγα πρόςμενε 1391. τί σῖγ' ἀφέρπεις; Trach. 810. οὐ σῖγ' ἀνέξει —; Ai. 75. ἅ μοι

προςελθὼν σῖγα σήμαινε Phil. 22. *προςελθὼν σῖγα* coniunguntur, non tamen ut virgula post id vocabulum posita opus sit. *μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* 547. *ἄκουε σῖγα* inc. CV. 26 (819 D.). — 2. Hinc *σῖγ' ἔχοντες* Phil. 258. est *quiescentes, immoti;* huic similiter dicitur *πῶς πόθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν — σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;* Oed. R. 1212 ch. *celare in occulto, ferre, ut scelus non revelaretur.* Iam consequitur hinc ut *clam* significet. *τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις* Ant. 696. — Accentum docet schol. Ai. 75. Apoll. de adv. p. 549, 28.

Σιγάω taceo. Praeter *praesens* et *aoristum*, quae tralaticia sunt, *futurum* bis legitur Oed. Col. 113. 984. *Passivi* unum exemplum est *σιγώμενος* Tyr. XIII (585 D.). — *τί σιγᾷς;* Phil. 794. Oed. Col. 1273. *σιγᾶν κελεύω* Phil. 853. *σιγᾶν φιλῶ* Oed. R. 569. *ἐχθίων ἔσει σιγῶσα* Ant. 87. *σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε* Trach. 728. *ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ* 811. *ὥςτε μὴ σιγᾶν πρέπειν* 1116. *σιγᾶν ἄμεινον* El. 1229. *σιγᾶν ἐπῄνεσα* 1314. *σιγᾶν ἄνωγα* 1450. *σύγγνωτε, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι* Phaedr. VI. 1 (609 D.). *σιγᾶν ἀνάγκη* inc. XV. 1, 2 (669 D.). *ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον* XXXVIII. 1 (696 D.). — *σιγήσομαι* Oed. Col. 113. *οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι* 984. — *σίγα* Oed. Col. 111. Trach. 970 an. *σίγα νυν ἑστώς* Ai. 87. *σίγησον* Ai. 954. — *σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων* Tyr. XIII. 2. sc. *ὁ δαίμων, infortunium tacite deflere decet.* Falso Passovius *σιγᾶν* intransitive dici ait.

Σίγειον promontorium. *πικρὸν Σίγειον* Phil. 355. — De tono Arcadius praecipit p. 121, 2. verum sine arte; sequitur autem *τεμενικῶν* rationem.

Σιγή silentium. *κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω* Oed. R. 341. *ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προςεῖναι* Ant. 1236. *καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος* 1241. *σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον* Trach. 318. *σιγῇ κεύθειν* 985 an. *σιγὴν παρασχὼν κλῦθι* 1105. *τάχ' ἂν — σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι* Ai. 171 an. *φρίκῃ πτήξειαν* Wakef. Silv. Cr. t. III. p. 25. Refellit Lobeckius. *γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει* 286. Commemorant eam sententiam Arist. de Rep. I. 13. Eust. p. 395, 42. 1422, 62. 1423, 28. 1691, 1. 1880, 64. Similis illa est Acris. IV. 2. (61 D.): *κόρη τε κἀργεία γένος, οἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.* Alia Wyttenb. contulit de Recta Aud. R. p. 39, B. *σιγὴ παρ' ὑμῶν ἔστω* El. 461. *τίς οὖν ἂν ἀξίαν — μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;* 1253 m. v. *μεταβάλλω.* *πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά* Aload. IV (102 D.). Ex Stobaeo Sophoclis versum esse scimus Floril. XXX. 3.; sine poetae nomine attulerunt Plut. Nov. p. 502, E., Menandro tribuit Apostolius XXI. 16. Quippe Menandri est, qui apud Stobaeum praecedit, versus. Similes aliorum sententias illustravit Hermann. diss. de Prom. Sol. p. 29 (p. 282. Opusc. t. IV.).

Σιγηλός taciturnus. οὐ σιγηλὸς εἶ Trach. 415. l. c. *loquax.* ὧδ' ἴσει σιγηλός; Phil. 731. — Tenorem observavit Etym. M. p. 379, 20.

Σιδήρεος ους ferreus. κέστρᾳ σιδηρᾷ Aeg. III (21 D.).

Σιδηροβρώς ferrum rodens i. e. acuens, σφαγεὺς — σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής Ai. 807. Afferunt Eust. p. 1817, 27. Suidas v. θηγάνη. — De tono v. ἀγνώς.

Σιδηρόκμής ferro caesus. ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσὼν Ai. 318. De vocabuli sensu et componendi cum neutro (βοτά) ratione exposuit Lobeckius. — De tono v. ἀγνώς.

Σίδηρος ferrum. Proprie dictum: ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθηλύνθην Ai. 636. τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα — ἂν εἰσίδοις Ant. 471. Alias de *telo* dicitur: στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Trach. 883 m. κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ Ai. 147 an. ἄνευ δορός, ἄνευ σιδήρου inc. XXIII. 16 (678 D.).

Σιδηρώ n. pr. σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Tyr. I (573 D.). Ea Tyronis noverca fuit; sententia sic constat, ut Σιδηρώ quasi σιδηρᾶ dicatur, *ferrea es, atque eius rei cognomento praedita.* — De eo genere nominum diffingendorum erudite egit Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 148.

Σιδώνιος Sidonius. Σιδώνιος κάπηλος inc. LXXXII. 2, 2 (756 D.).

Σίκλος (σίγλος Gr. in anecd. Bachm. I. p. 364, 9.) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτω Σοφοκλῆς (inc. CV. 159. 944 D.). Photius p. 511, 15. Persicum numi genus Hesychius dicit, apud quem σίγλον scribitur, sicut apud eum, quem hic commemorat, Xenophontem Anab. I. 5, 6.; sed et Hebraeorum fuisse σίκλον et Babyloniorum constat: v. Intpp. Hesychii v. σίγλος et σίγλαι. Iosephus σίκλος scribit Antiqq. III. 8, 2. Post apud Hesychium refertur σικλός, βάρβαρικὸς σικός, quod corruptum varie tentarunt interpretes.

Σίλφιον silphium. Hesychius: Σιλφίου λειμών, Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης (inc. CV. 160. 945 D.). Malim λιμήν, eius enim portus in regione Cyrenaica non infrequens memoria, deinde περὶ γῆν et φέρουσαν. v. tamen Hemsterhus. ad schol. Ar. Plut. p. 320 (t. III. p. 177 Dind.).

Σινδών sindon, genus textilis Indici. κρεμαστὴν — βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην Ant. 1207. ζώνη ἀπὸ σινδόνος schol. cf. μιτώδης. — De tono v. Arcad. p. 11, 7.

Σίνις noxius. κτεάνων σίνιν Tham. V. 2 (230 D.). *furem, s. surreptorem* dici puto.

Σιπύη ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους (VI. 259 D.), schol. Ar. Plut. 807. De forma s. scriptura ᾱ an η̄ v. Lobeck. ad Phryn. p. 301.

Σίπυλον mons. Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ Ant. 819 m.

Σισυρνώδης *penulae similis.* σισυρνώδη στόλον Mys. V (362 D.). v. Valck. ad Ammon. p. 205. Ruhnk. ad Tim. p. 231.

Σισυφίδης *Sisyphida.* τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 189 ch. sc. βασιλεύς, dicitur enim Ulixes. Affert Eustathius p. 384, 6. 1701, 59.

Σίσυφος n. pr. ὁ ὐμπόλητος Σισύφου Λαερτίου Phil. 415. v. Λαέρτης. οὐχὶ Σισύφου πατρός 1295. ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοί Synd. IX. 7 (155 D.).

* *Σίτιον* v. σῖτος.

Σιτονόμος *cibum praebens.* τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Phil. 1080 m. In libris et a scholiasta distinguitur interrogandi signo post μέλεος. Haud dubie σιτονόμου ἐλπίδος coniungenda.

Σῖτος *cibus.* ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. VIII. 2 (580 D.). Prostabat apud Athenaeum p. 475, a. σίτια, adverso metro; emendavit Porsonus. Non dici σῖτοι, sed σῖτα ignorabat adhuc Piersonus ad Moer. p. 127. Meliora docuerunt Musgravius ad Eur. Hel. 428. Pors. ad Med. 494. Schaefer. ad Soph. El. 1366., eoque ducere quaerentes poterat Herodianus apud Etym. M. p. 714, 49. — σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν Tyr. VII. (579 D.), ut emendarunt alter alterius ignorans inventum, Porsonus in Adversariis, Iacobsius in Anim. ad Athenaeum, qui quid sibi a ferocientibus Anglis Πορσωνολάτραις inde crimini datum sit, solito sibi candore et humanitate exposuit in praef. Lectt. Stobensium (p. XX.).

Σιωπάω *taceo.* τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς —; Phil. 721. σιωπᾷς; 939. μὴ σιωπάτω Oed. R. 231. εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε 233. οὐ σιωπήσας ἔσει; 1146. αὐδῶ σιωπᾶν Oed. Col. 868. οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι Ant. 185. καὶ σιωπώσης ἐμοῦ El. 647. σιώπα Aload. IV (102 D.). τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν Past. V. 2 (447 D.). v. κλύω.

Σιωπή *silentium.* δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά Oed. R. 1075. ἦν μὲν σιωπή Oed. Col. 1619. ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος inc. XIII. 2 (667 D.).

Σκαιός *sinister.* Tralate dicitur de adverso et male ominato σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Ai. 1204. λόγους κακούς schol. Pal. Sed *inscitum* et *rudem* (ἀπαίδευτον in vocabuli significationibus idem ille scholiasta recenset, μωρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής praeter alia explicat Hesychius) indicat: σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται inc. VIII (660 D.). σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον XLIX. 3. (707 D.), quod explicuimus v. δι-

διδάσκαλος. Eam vocabuli vim accurate tractavit Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 31, F. — De accentu docet Arcad. p. 37, 5.

Σκαιοσύνη stultitia. σκαιοσύναν φυλάσσων Oed. Col. 1215 ch.

Σκαιότης stultitia. αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Ant. 1015.

Σκαλμή. ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ σ κ ά λ μ η, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ· σ κ α λ μ ῇ γ ὰ ρ ὄ ρ χ ε ι ς β α σ ι λ ὶ ς ἐ κ τ έ μ ν ο υ σ' ἐ μ ο ύ ς Pollux X. 165 (II. 549 D.).

Σκᾰμάνδριος Scamandrius. ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί Ai. 414 m. Commemorat Eust. p. 890, 22.

Σκάφος alveus navis. Sic explicatius dicitur εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος — Ἕκτορος Ai. 1257. Brevius ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε Trach. 800.

Σκεδάννυμι dispello. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον Trach. 985 an. Bene explicat Abresch. ad Aesch. Pers. 502.

Σκείρων n. pr. Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. I. 5 (19 D.).

Σκέλος crus. οὐρανῷ σκέλη προφαίνων El. 743.

Σκέπαρνος genus securis. ὁ σκέπαρνος οὐδὲ πρίονος πληγαί inc. 787 D. ex Herod. π. μον. λέξ. p. 34, 3. Scribendum ο ὐ σκέπαρνος cum Blochio codicis descriptore. Inde intelligitur, cur Herodianus caveat, ne quis σκέπαρνος genitivum casum esse putet.

Σκέπτομαι adspicio. σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα Trach. 1066. — *considero.* σκέψαι γάρ El. 434. σκέψασθε — τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Ai. 1007. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον Oed. R. 584. Praesens apud Atticos non legi observat Elmsl. ad Eur. Heracl. 148.

Σκευή habitus (vestitus). σκευή τε γάρ σὴ καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἶ Oed. Col. 561.

Σκηνή tentorium. ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος Ai. 3. σκηνῆς ἔνδον 217 an. εἶρξαι — Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι 731. ἐκεῖνον εἴργειν σκηνῆς — ὕπαυλον 783. μόνος παρὰ σκηναῖσιν 964. — Accentum vocabuli ea re solitarii docet Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 30.

Σκηπτοβάμων sceptro insistens. ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός inc. 766 D. Ignorat Brunckius.

* *Σκῆπτον* v. σκῆπτρον.

Σκηπτός procella cum fulgere. τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος Ant. 414. Photius p. 519, 9.: σ κ η π τ ό ς· κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος. Eadem Hesychius et Suidas, male scribentes divisim; κεραυνὸς ἄνωθεν coniungenda. Sed non tam *fulgur*, sed *violentam procellam*, aliquando cum fulmine coniunctam dici et ea ostendunt, quae Toupius ad Longin. p. 307. Valck. ad Hippol. 438. Blomf. gl. Aesch. Pers. 721. collegerunt, et ipse ille, quem Suidas attulit, Theophylacti locus.

Σκῆπτρον 1. proprie *scipio*. ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 412. *baculus*. σκήπτρῳ προδεικνύς Oed. R. 456. de caeco viatore. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆςδε χειρός 811. — 2. A proxima significatione transfertur, cum *comite*, *quibus quis innititur*, σκῆπτρα dicuntur. οὔκουν πότ' ἐκ τούτοιν γε τοῖν σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις Oed. Col. 852. ὦ σκῆπτρα φωτός 1111. — A priore deflexum est, quod pluralis dicitur de *imperii insignibus* ipso *imperio*. ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει Oed. Col. 426. θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν 450. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων 1356. δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε El. 641. — Medium propriae et tralatae huiusce significationis locum obtinet γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Phil. 140 ch. *cui regitur sceptrum Iovis*: v. Herm. σκῆπτον edd. vett. unde nimis dorice scripturus Brunckius erat σκᾶπτρον, nullo cod. suffragante.

Σκήπτω irruo. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει — πόλιν Oed. R. 28. Affert Suidas v. σκήψας et Tzetzes Exeg. in Iliad. p. 53, 7. Num coniungam ἐνσκήψας an ἐν *in eo* adverbiascenti modo explicem, ambigo.

Σκῆψις causa praetexta. εἰςόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς El. 574. Suidas v. σκῆψις, cuius explicationem πρόφασις convenit optime.

Σκιά umbra. 1. proprie. σκιᾶς εἴδωλον Tyr. XV. 6 (587 D.). Eodem referenda illa τὰ πάντ' ὄνου σκιά Cedal. II. (308 D.), et κοὐκ οἶδ' ἑταίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Phil. 934. hoc de *homine perdito* dictum; quae etsi figuratam dictionem habent universe, verba tamen inter se composita propriam monstrant. — 2. Tralate de *specie falsa* insanientis menti obversante: σκιᾷ τινὶ λόγους ἀνέσπα Ai. 294. Deinde de *re* qualicunque *vana et vilipendenda*. σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ El. 1150. Maxime de *sortis humanae iniquitate miseranda* in proverbium hoc abiit. ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο, πλὴν εἴδωλα — ἢ κούφην σκιάν Ai. 126. ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς 1236. ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον Ai. Locr. III (13 D.). οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες inc. XXVII. 1, 2 (682 D.). v. Wesseling. ad Herod. I. 32, 6. Boeckh. Expl. Pind. p. 320. Pindaricum illud σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι tetigit etiam schol. Ai. 126. — Hinc dictum τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην Ant. 1155. Affert et cum Pindari verbis comparat Eust. p. 757, 31. — Accentus iure sequitur περιεκτικὴν τάσιν.

Σκιάζω obumbro. Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός Lemn. IV (348 D.). Sic Etym. M. p. 26, 16. Alii καλύπτει aut καλύψει, item ἁλός pro βοός: v. Ἄθως et Ruhnk. Ep. Cr. p. 197. it. Piers. ad Moer. p. 267.

Σκληρός durus. σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν Oed. R. 36. *crudelis* Sphingis. Affert Suidas v. σκληρᾶς ἀοιδοῦ. ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων — Πάλλας Aeg. I. 6 (19 D.). — τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα Ant. 469. τὰ σκληρὰ — δάκνει Ai. 1098. σκληρὰ μαλθάκως λέγων Oed. Col. 778. *gravia et intoleranda.* τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1408. — σκληρὰν ψυχὴν Ai. 1340. *rigidam mentem.* Paulo aliter dictum ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Trach. 1250 ch. *dura* dicitur malis facta, *obdurata.* — *durum* i. q. *molestum* et *ingratum* significat σκληρὰν μέν, οἶδα sc. τροφὴν ἕξετε Oed. Col. 1611.

Σκοπέω 1. *speculor* oculis. σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα διστόμος πέτρα Phil. 16. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει El. 1466. *ne aliorsum tuearis.* — 2. *speculor apud me, circumspicio, considero.* πάντα γὰρ σκοπῶν Phil. 282. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν 426. πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν 465. τὸν βίον σκοπεῖν 504. σκοπῶ κἀγώ 585. ἣν εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν Oed. R. 68. τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν 130. παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' — ἐκμάθοι σαφέστατα 286. *a quo certissime discat, qui est pervestigaturus haec.* Non coniungo enim παρ' οὗ σκοπῶν, sed παρ' οὗ τις ἐκμάθοι. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον 291. τόδε σκοπεῖν 407. σκόπει κλύων 952. σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν Oed. Col. 370. σκόπει μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα 1181. εἰ — ξυνεργάσει, σκόπει Ant. 41. σκόπει, ὅσῳ κάκιστ' ὀλοίμεθα 58. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 725. τὴν αὑτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν Trach. 150. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν Ai. 124. οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν inc. VI. 2 (659 D.). — Forma *medii s. deponentis* nullo sensus discrimine legitur bis. τί δῆτ' ἂν — σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν Oed. R. 964. ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν Trach. 295. σκοπουμένοις pro σκοποῦσιν dictum attigit Eustathius p. 806, 57. — De Colch. V. 4. v. τηλέσκοπος. Non legitur igitur praeter praesens quidquam apud Sophoclem.

Σκοπιά specula. Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου Tham. III. (229 D.) mons dicitur Athos. Accentus periecticorum est et notatur ab Arcadio p. 100, 2.

Σκοπός 1. *speculator.* τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Phil. 125. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις Oed. Col. 1098. *sese* ipse chorus dicit, filias Oedipi adventare prospectans. Adsignificatur *nuntii* munus, a quo quid discas quasi ante speculato: οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος σκοπὸς προςήκεις Oed. Col. 35. σκοπὸς δέ νιν — οἴχεται στελῶν 298. *custodis:* ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων Ant. 215. *Inimici nocituri* ἐπιτηροῦντες dicuntur: πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν, οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί Ai. 925. οἱ Ἀτρεῖδαι schol. vet. — 2. *scopus.* πάντες, ὥστε

τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1020. — Accentus verbalium ea significatione legitimus ab Arcadio enotatur p. 67, 4.

Σκορπίος scorpius. ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Capt. IV (35 D.). — Tenorem observavit Arcad. p. 32, 3.

Σκοτεινός tenebrosus. De caeco dictum γιγνώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως Oed. R. 1326.

Σκότος caligo, tenebrae. Post Homerum ὁ et τὸ σκότος pariter invaluit adeo, ut optime Eustathius apud scriptores inprimis atticos utrumque, masculino tamen genere paulo frequentius reperiri dicat p. 73, 45. 432, 15. 1869, 46.; praeiverat Athenaeus XI. p. 498, a. Photius Amipsiam antestatus p. 525, 4., et iure secuti recentiorum Valck. ad Phoen. 380. Bast. ad Greg. Cor. p 22. not. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 187. Stallbaum. ad Civ. p. 518, a. Sed Aelius Dionysius apud Eustathium p. 1390, 56. ὁ σκότος, Moeris p. 354. τὸ σκότος Atticis dilectum affirmant, Aelium Lecapenus sequitur Lectt. Mosq. vol. I, p. 76., et Porsonus in edendo Euripide, quanquam non sine codicum fide, paruit (v. ad Hec. 819.). Librorum scriptura fluctuat, ut singulis locis a potiorum auctoritate standum videatur. Apud Sophoclem unum exemplum est, cui neutrum genus non videatur evelli posse, ἰὼ σκότος ἐμὸν φάος Ai. 388 m. — *Proprie* dictum non exstat, nisi de *caligine inferorum.* ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαεινότατον, ὡς ἐμοί Ai. 388 m. Suidas v. ὥς γ' ἐμοὶ κριτῇ et ἰὼ σκότος haec memorans, priore loco ὦ omittit, altero ὡς. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Oed. Col. 1698 m. Et ea significatione προσωποποιίας figurae capax est. Γῆς τε καὶ σκότου κόραι Oed. Col. 40. Brunckii B. Laur. a. b. Ricc. σκότους, quod ea significatione aptum non videtur; ceteri σκότου. Sed v. 106. ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου σκότου libri omnes. — Transfertur ad *caliginem caecitatis.* ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν Oed. R. 1313 m. Flor. Δ. σκότος. Inde oxymora sunt βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον Oed. R. 419. i. e. μηδὲν βλέποντα, ὁθούνεκ' — ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίατο 1273. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Iacobs. ad Anthol. vol. II. p. 3. p. 203. Deinde traducitur ad res *clam faciendas celandasve.* δόλον σκότῳ κρύψας El. 1388 ch. πῶς, τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον, σκότου δεῖ 1486. ὡς σκότῳ, κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Trach. 593. Sic adverbiascunt ἐν σκότῳ, κατά, ὑπὸ σκότου. τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 490. ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐριννύς Teucr. III. (508 D.), quod tamen aliquantum ceteris exemplis dissimile. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; Phil. 574. ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε Ant. 688. *clam prolata, clam* igitur Creonte etiam *audita.*

Σκοτόω caligine involvo. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Ai. 85.

* *Σκυδάζω* pro σκυδμαίνω dictum ex Aiace memorat schol. Il. ω. 592. Sed κ υ δ ά ζ ε τ α ι, et alio quidem sensu dicitur v. 709.

Σκύθης Scytha. ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασιν Naupl. II. 2. (376 D.); iterum intellige πεφραγμένος. τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ Plin. IV (637 D.).

Σκυθιστί Scytharum more. σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος Oenom. II (420 D.). v. Barker. ad Etym. M. 1082. et v. ἐκκείρω. — ῑ pro versus ratione aut producitur (de νεωστί attico v. Apoll. de adv. p. 572, 15.), aut corripitur, quae in his gentilem morem significantibus adverbiis legitima ratio. De accentu v. l. c.

Σκύλαξ canis. Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα Trach. 1088.

Σκῦλον spolium. σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις Phil. 1414. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα — πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε 1417.

Σκύμνος catulus. μή τις, ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ Ai. 966. v. Lobeck. et Herm. — De tono praecepit schol. Il. σ. 319. Ineptit Etym. M. p. 720, 23.

Σκῦρος Scyrus insula. τῆς περιῤῥύτου Σκύρου Phil. 240. Respicit Eust. p. 1695, 58. ὅτι χὴ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ 326. ἐς τὴν Σκῦρον 381. ἡ πετραία Σκῦρος 457. μήποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον 958. ἐν Σκύρῳ μένων 1344. 1354. — Σ κ ῦ ρ ο ς νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀ ν ε μ ώ δ ε α καλεῖ Scyr. I (496 D.). Philostrati iunioris verba sunt Imagg. II. p. 863 (111 Iac.). — Falso aliquando penacute scribitur in longa penultima, velut Etym. M. p. 720, 25. et apud Hesychium. Rectius docet Arcad. p. 69, 7.

Σμῆνος examen, turba. βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος inc. XXXV. (693 D.); v. ἄλη.

Σμῑκρός. Longe hoc tenuiore μ ι κ ρ ό ς apud atticos poetas frequentius; nec tamen, nisi hoc versus lege aliquando postuletur, aliam quam bonorum librorum fidem in adsciscenda alterutra scriptura sequendam videri in μικρός diximus. Quanquam σ a librariis saepe expulsum scimus: v. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 500. Aliter, ac nos, existimat Elmsl. ad Eur. Med. 361. — 1. *corpore* vel *specie parvus.* σμικρῷ χαλινῷ Ant. 473. σμικρὸς προςήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει El. 1131. Suid. v. ὄγκος habet μικρός, rursum Flor. Δ. Θ. μικρῷ. σμικροῦ νέφους Ai. 1127. ὑπὸ σμικρᾶς μάστιγος 1232. σμικροῖσιν αὐλίσκοις inc. LXXX. 1 (753 D.). — 2. *parvus de pretio, pondere, momento.* βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν Phil. 275. σμικρὰ — ῥοπή Oed. R. 961. τοὐμὸν — κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι 1077. σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα Oed. Col. 5. Mirum minus bonos codd.,

Par. B. F. T. Vat. Farn. *σμικροῦ*, reliquos cum Aldo *μικροῦ* praebere, *προςαρκῶν σμικρά* 72. Libri omnes *μικρά*, idque reponendum arbitror. *οὐ γὰρ ἂν — κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὤρμουν* 146. Reisigius de Antigone intelligens *σμικρᾶς* scripturus erat, nec melius perspexerat Elmsl.; v. *ὁρμέω*. *ἵπους σμικροῦ χάριν* 444. Laur. a. et alii plures *ἀλλά που σμικροῦ*, Aldus et membr. *ἵπους μικροῦ*. Ceteri partim corrupte, partim recte reliqua, *μικροῦ* et *σμικροῦ* pari momento stabilitis. *σμικροῦ* quin verum sit dubitari non potest. *ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν* 575. *οὐ σμικρός, οὐκ, ἀγὼν ὅδε* 593. In *σμικρός* consentiunt. *ἐκ σμικροῦ λόγου* 626. *levi praetextu*. Ricc. a. *μικροῦ*, Brunckii codd. B. T. *μακροῦ*. *δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει* 641. Par. T. Ricc. a. Vat. Farn. *μικρόν*, idem supra scripto σ Laur. b. Par. A. (membr.). *σμικρὸς λόγος* 1118. Mire *μικρός* praefert Elmsl. ex Laur. b. Ricc. Vat. *σμικρὸς μὲν εἰπεῖν* (*λόγος*) 1154. *σμικροῦ λόγου* 1165. *καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία* (*κλύειν*) Ant. 663. *οὐ σμικρῶν κακῶν* Trach. 868. *σμικροῖς ἀπιστεῖν* 1219. *ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ* Ai. 1057. *σμικροὶ λόγοι* El. 407. Hic etiam Suidas v. *πολλά τοι* retinuit *σμικροί*. *σμικρὰ μὲν τάδε* 442. *οὐ σμικρὰ νόσος* inc. XXVI. 1 (681 D.). — Ita *σμικρὸν εἰπεῖν* El. 1475. *pauca dicere*. *ἐπὶ μικρόν* Flor. Γ. Laur. a. b. (Laur. a. coniunctim, et adscribitur *σμικρόν*, non pro glossa, ut refertur in schedis Elmsleii, sed tanquam scripturae diversitas); mira res, cum nec sensui nec versui sic satisfiat. — *Hominem σμικρός* aliquando significat *infirmum, nihil opibus valentem*. *ἐρημία με — σμικρὸν τίθησιν* Oed. Col. 962. *καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται* Ai. 158 an. — 3. Locutio notanda *ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν* Ai. 1099., ubi quod contra libros olim et schol. Ar. Ach. 710. Eust. p. 851, 60. a Lobeckio et Hermanno receptum est, σ μ ι κ ρ ό ν (*σμικρά* vulgabatur), nunc prima manu Laur. a. et Flor. Γ., in quo est *μικρόν*, firmatur. — 4. Notandae etiam locutiones *adverbiales*. *οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι* El. 406. Aug. b. marg. Turn. Laur. a. b. a prima manu *σμικρῷ*, in Lips. b. ante correctionem fuit *ἐπὶ σμικρῶν*. *οὐδ᾽ ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ᾽ ἴσχει μνῆστιν* (*σου*) Ai. 1247. *ne verbis quidem tenus, i. e. ne minimum quidem*. *τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι* Phil. 496. *vilipendentes*. v. *μέρος*. Cod. Ven. *σμικροῖς*. — Gradus comparationis huius formae non comparent.

Σμύρνα myrrha. *βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας* Laoc. I. 2 (340 D.).

Σός tuus. 1. Legitimus usus *adiectivi* et *transitivus* est. *Sing. nom.* *ἔργον ἤδη σόν* Phil. 15. *ἡ φύσις — ἡ σή* 863. *ἡ κακὴ σὴ — ψυχή* 1001. *τὸ σὸν γέρας* 1050. *ὁ σὸς πόσις* Oed. R. 639. *ἡ δ᾽ ἔσω — σὴ γυνή* 1172. *τὸ σὸν ὄνομα* Oed. Col. 305. *ὁ τύμβος — ὁ σός* 403. *ἡ σὴ δύςμορος*

παραστάτις 565. τὸ σὸν γενναῖον 575. ἡ σὴ προςφορά 587. οὖσα σὴ πάλαι τροφός 764. τὸ σὸν — ὑπόβλητον στόμα 798. ὁ σὸς ξύναιμος 1357. τὸ σὸν λέχος Ant. 569. quas crepas nuptias. Illustrat Brunckius. τὸ σὸν ὄμμα 686. πατὴρ οὗτος σός El. 520. ὁ δυςτυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμός 1146. πόσις σός Trach. 285. σὰ ματὴρ ἄθεος 1025 m. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Ai. 987. σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται 1347., quod etiam alio modo componi potest. — gen. νεὼς σῆς Phil. 536. 539. σῆς πάτρας 1393. σῆς νόσου 1424. ἀρχῆς τῆς σῆς Oed. R. 49. τοῦ σοῦ πατρός 417. βοῆς τε τῆς σῆς 420. μορφῆς — τῆς σῆς 743. σῆς ἕδρας Oed. Col. 112. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς 412. πρὸς ξενίας — τᾶς σᾶς 518 m. τῆς σῆς ἀγωγῆς 668. σῆς χθονός 916. 928. οὔσης ὁμαίμου σῆς 983. χερὸς σῆς 1628. τοῦ σοῦ μόρου Ant. 550. σῆς ἀπεστάτουν φρενός 980. τῆς σῆς ἐκ φρενός 1002. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12. τῆς σῆς τιμῆς 356. πατρὸς τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ 410. σῆς δίχα γνώμης 537. σῆς κασιγνήτης δίχα 1126. σῆς τροφῆς 1174, τῆς σῆς ταφῆς 1201. σῆς ψυχῆς πέρι 1484. σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος Trach. 84. τοῦ σοῦ κακοῦ 770. εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 488. πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου 582. τῆς σῆς οὕνεκα — γυναικός 1090. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου 1095. σοῦ πατρός 1270. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός, ἢ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος 1290. τῆς σῆς παρθένου inc. CV. 158 (943 D.). — dat. σᾷ δυςθύμῳ ψυχᾷ El. 211 ch. μητρὶ σῇ 1022. τῷ σῷ δικαίῳ 1026. σῇ προμηθίᾳ 1342. σῇ χερί Oed. R. 1510. Ai. 35. 485. τῇ σῇ κυνηγίᾳ Ai 37. παιδὶ τῷ σῷ 494. σοὶ — καὶ τῷ σῷ γένει 500. ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Phil. 151 ch. σῇ χειρί 1236. ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ Oed. R. 202 ch. ψήφῳ — τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ 607. δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ 934. πρὸς σῇ δυςδαίμονι μοίρᾳ 1302 an. σῷ πόσει Ant. 1181. — accus. τὸ σὸν ὄμμα Phil. 150 ch. τὸ σὸν πάθημα 337. τὸ σὸν πρᾶγμα 341. πρὸς οἶκον τὸν σόν 476. σὰν ἱερὰν λιβάδα 1199 m. βάσιν σήν 1389. τὴν σὴν — χάριν 1399. τὸ σὸν φώνημα Oed. R. 316. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες; 337., nisi probanda explicandi, qua usus Hermannus, ratio. τὸ σὸν πρόςωπον 447. τὸ γὰρ σὸν — ἐποικτείρω στόμα 671. τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905 ch. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν 1193 ch. τήν γε σὴν αὐδήν 1326. τὸ σὸν μέρος 1509. γεραιὸν — σῶμα σόν Oed. Col. 200 m. ὄμμα σόν 245 m. τοὔνομα — τὸ σόν 302. παῖδα σὴν ἐμήν θ' ὁρῶν ὅμαιμον 323. τὴν σὴν — τροφήν 363. τὸν σὸν ἄθλιον δόμον 371. κατ' ὀμφὴν σήν 556. σὲ — καὶ τὸ σὸν κάρα 754. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 854. γένος τὸ σόν 872. τὴν σὴν — τέρψιν 1123. τὸ σὸν κάρα 1183· τὴν σὴν Ἐρινὺν 1301. τὸ σὸν μέρος 1368. Ant. 1049. τὸ σὸν θάκημα Oed. Col. 1382. τὸ σὸν — ἄχος 1709 m. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν — ἀδελφόν Ant. 45. τὸν σὸν βίον 83. τὸ σὸν δέμας 893. τὸ σὸν χρέος El.

74. τὴν σὴν ὅμαιμον 317. 521. χεῖρα σήν 591. τὴν σὴν φύσιν 599. τὴν σὴν ξυμφοράν 779. σὸν ἢ κἀμὸν γένος 953. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα 1099. *quod memoras omen.* εἰς τὸ σὸν τόδε στέγος 1154. δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; Trach. 408. τὸ σὸν στέρνον 481. σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τόν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα 736. τὸ σὸν φέρων δώρημα 755. τὸ σὸν μόνης δώρημα 772. στόμα σόν 973 an. πατέρα σόν 1127. τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1132. σῶμα — τὸ σόν 1200. τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον 1239. σὴν πρόςοψιν Ai. 70. τὸν σὸν ἐνστάτην 104. τὸ σὸν ὄμμα 167 an. τὸ σὸν λέχος 486. πατέρα τὸν σόν 501. Oed. R. 955. παῖδα τὸν σὸν Ai. 505. τὴν σὴν πρᾶξιν 779. τὸν σὸν μόρον 975. τὸ σὸν στόμα 1090. Ant. 984. καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα 1126. τὴν σὴν ψυχήν 1249. τὴν σὴν πεῖραν Dan. I. 1. (776 D.), *quam dicis.* — *Dualis.* χεροῖν σαῖν Trach. 1055. ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυςμόροιν παίδοιν Oed. Col. 366. — *Pluralis nominativus.* τὰ σὰ ἔργα El. 609. ἄρθρα — τὰ σά Oed. R. 1032. τὰ σὰ ἔπη 1147. πρόςπολοί τε σοί 1549. — *gen.* τῶν σῶν προςώπων El. 1269 m. τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων Trach. 665. σῶν ὁμαιμόνων 1137. τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν Ai. 490. τῶν σῶν ὅπλων 1276. τῶν σῶν ἐκγόνων Oed. Col. 594. τῶν σῶν τέκνων 1045. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων 1202. τῶν σῶν τε κάμων — κακῶν Ant. 6. τῶν σῶν λόγων 495. παίδων τῶν σῶν 622. τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων 1053. σῶν φρενῶν inc. LXII. 2 (726 D.). — *dat.* τοῖσι σοῖς κακοῖς El. 1193. Oed. Col. 748. τοῖς σοῖς ἄχεσιν Ai. 153 an. τοῖς σοῖς — ἐν πόνοισι 986. σοῖς λόγοις Phil. 1253. τοῖς σοῖς μύθοις 1433 an. βωμοῖσι τοῖς σοῖς Oed. R. 16. σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις 425. σοῖς — τάφοις Oed. Col. 412. τροφαῖς ταῖς σαῖσιν 1268. τοῖς σοῖς θρόνοις 1295. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς 1344. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς Ant. 387. ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν 536. σοῖς δόμοις 1066. ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυςβουλίαις 1255 m. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν Cedal. I. 1 (307 D.). — *accus.* τὰ σὰ — ἀλγήματα Phil. 339. εἰς μέλαθρα σά 1414. ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ Oed. R. 203. τὰς σὰς οὐ μενεῖ τοιάςδ' ἀράς 295. τὰ σ' ἐκφήνω κακά 329. cf. El. 1491. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη — καὶ τὰ σά Oed. R. 405. σὰς ὄψεις 1327. τοὺς σοὺς πόνους Oed. Col. 384. δόμους τοὺς σοὺς πατρῴους 762. τοὺς σοὺς θρόνους 1382. τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 449. λόγους τοὺς σούς El. 307. τὰ σὰ — δῶρα 351. φίλους — σούς 360. τοὺς σοὺς τρόπους 1040. ἐς δόμους σούς Trach. 184. τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς Ai. 994. — His pauca adde exempla, in quibus σός non attributum est, sed praedicatae notionis munere praeditum. ἐγὼ δέ, σός, κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθεὶς Oed. Col. 1325. Hoc enim si resolvas, exit ὅς εἰμι σός. πάτερ, σός εἰμι Ant. 631. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον El. 288. ἢ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρα; τόδε;

1168. τοῦτο δ' οὐχὶ σόν 1206. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν 1462. ἤκουσα τοὺς ταύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες Phil. 546., quanquam σοί non minus recte pronominis σύ dativus haberi potest. — De articulo firmatum videmus, quod in ὁ ἡ τό generatim dictum, adiectivis addi et omitti sensus discrimine nullo; sic etiam in pronominibus possessivis fieri solet.

2. At pauca exempla *adiectivi* sunt *passive* dicti, i. e. ut de re *suscepta propter alium*, non *nos tangente* dicatur. σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ Oed. Col. 333. τὸ σὸν ἄχος 1709 m. τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Phil. 1235. i. e. τὸν ἀπὸ σοῦ. Similiter τὴν σὴν ὀργήν Hermannus explicat Oed. R. 337., quod non probo. — Notarunt Blomf. gl. Aesch. Prom. 396. Meinek. ad Menandr. p. 105.

3. Substantive dicitur. εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ Phil. 976. *ex tua ditione*. ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σύ, κἀγὼ διοίσω τοὐμόν Oed. R. 320. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων Oed. Col. 631. *quod tuum est*. ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ Ai. 99. *tua dicta*. ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1292. *tuam rem*, *tuum commodum*. Cf. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα El. 243. v. Markl. ad Eur. Suppl. 257. Valck. ad Phoen. 476. ἐπαινέσας τὸ σόν Ai. 1380. *quod tibi videtur*, *decretum tuum*, *tuas rationes*. Minime Locella probandus ad Xen. Eph. p. 189., δόγμα subaudiri iubentem, quod in universa sententia inest. ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν El. 567. *e re tua dicam*. — εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆςδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν El. 363., *quae loquitur*, *suadet*, *suppeditat*. καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά 512. *te tuaque*, i. e. quae te tangunt. εὖ φρονεῖ τὰ σά Ai. 486. ὅςτις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά 1240. Sed οἱ σοί *cognati* sunt. ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ Oed. R. 416. ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ 1448.

4. Praeterea singultim advertenda haec. a. De *dorismo* disceptari vix potest; si enim articulum exceperis et quaedam demonstrativi generis pronomina, nullum vocabuli genus eius affectionis videtur patientius. Trach. 1025 m. pro σά Laur. a. σαὶ (sic); ultra non exstat discrepantia scripturae. — b. Non necessario semel ponitur, ut tamen vim sententiae addat. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν Oed R. 324. Semel etiam molestius, cum membrum orationis alterum pari dignitate praeditum eo careat. καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆςδε δεινόπους ἀρά Oed. R. 417. — c. Aliquando vocalis brevis in σά apostropho eliditur, etsi in pronomine vis aliqua pronuntiandi inest; quae vis iam Marklandum offendit ad Eur. Suppl. 257. v. σύ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας, ἀλγήματα Phil. 339. οὐ μήποτε τἄμ', ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά Oed. R. 330. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ

405. τὰ γοῦν σ'· ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος El. 1491. Eo molestior rēs est, quod insequitur distinctio. — d. De scriptura dicendum aliquorum locorum. Oed. Col. 539. v. τεός. In Oed. R. 570. cum opus esse videatur adversativa particula, recte videntur Brunckius et Hermannus quanquam improbante Porsono ad Med. 461. dedisse τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. Sic Laur. a. b. Pal. Lips. a. membr. Mosq. a. Dresd. a. b. et, ut videtur, Florr. tres. Aldus et Erf. ex nescio quibus codd. τοσόνδε, Triclinius sensu melius τόσον δέ γ' οἶσθα.

Σόομαι, *σοῦμαι* *propero*. φίλος ὅστις ἀνήρ φησι παρεῖναι, σούσθω, βάτω Ai. 1393 an. Verbum hic commemoravit Eust. p. 62, 46. 1792, 6. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 265.

Σούνιον promontorium. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου Ai. 1199 ch. Respicere videtur Eust. p. 649, 53. cum non nominato auctore memorat ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

Σοφία *sapientia*. σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ Oed. R. 503 ch. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται Ant. 616 ch.

Σοφίζω *callida arte perficio*. ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι Phil. 77. Suidas v. σοφίζω, λόγοις ἀπατῶ, αἰτιατικῇ.

Σόφισμα *artificium*. μὴ — κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα Phil. 14. Respicit Eust. p. 778, 22.

Σοφιστής *sapiens*. ψυχὴ γὰρ εὔνους — κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις Alet. I. 2 (88 D.). παντὸς εὑρέτις coniungi puto. μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν inc. CV. 161. (946 D.) apud schol. Pind. Isthm. p. 36. praemittentem verba σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Idem schol. Il. o. 410. spectat, exscriptus ab Eustathio p. 1023, 13., et Hesychius cum scribit v. σοφιστήν, πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον, καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας. Cf. Athen. p. 632, b. Tonum generis docet Etym. M. p. 436, 12.

Σοφός. 1. *sapiens*, *peritus*, *mente* vel *arte valens*. σοφὸς ὤφθη Oed. R. 509 ch. ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν Ant. 706. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Ai. 578. ὅστις σε μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι — μῶρός ἐστ' ἀνήρ 1353. σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ Ai. Locr. II. (12 D.). De hoc senario a nonnullis Euripidi tributo, a longe certioribus auctoribus Sophocli, v. Brunck. l. c. et Dindorf. ad Ar. fr. 289. σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται inc. VIII. (660 D.). οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν XXX. 1 (688 D.). θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι, σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί XLIX. 2 (707 D.). ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν XCI. 2 (772 D.). χωρῶμεν — εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα C. 2 (779 D.). Inprimis etiam de *vate* dicitur. σοφὸς οἰωνοθέτας Oed. R. 484 ch. σοφός γ' ὁμοίως (ὁ μάντις ἦν) 563.

πῶς οὖν τόδ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. σοφὸς σὺ μάντις Ant. 1046. εἰ Κάλχας σοφός Ai. 770. — 2. Aliquando *prudentis* potius et *callidi* significandi vis inest. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Phil. 119. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος 429. φωτὸς γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ 438. ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν 1003. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν 1228. De Ulixe sermo est. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι 1078 ch. ὥςπερ οἱ σοφοί Aeth. I. 2 (26 D.). γλώσσῃ σοφόν Aload. XI. 10. σοφὸν κυβερνήτην inc. XXVIII. 2 (686 D.). — 3. De *re* dictum, inprimis *mente* et *inventis* eius. αἱ σοφαὶ γνῶμαι Phil. 429. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά 1239. τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. γνώμας ὑποστήσας σοφάς Ai. 1070. γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 466 ch. νοῦ σοφοῦ 1004. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Ant. 362 ch. *artis solertia praeditus.* Sed non persuadet C. Matthiae Qu. Soph. p. 14 sqq. haec prioribus continuanda esse. βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ προςκεῖται σοφά Alet. II. (89 D.). χρόνος — πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις inc. VII. 3 (658 D.). πάντα προςφέρων σοφά XLIV. 1 (702 D.). — *Comparativus* prima significatione dictus est: πῶς — Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος; Polyx. III. 7 (470 D.). Altera: φροντίζεθ' ὡς τούτοισι καὶ σοφωτέροις ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι El. 1362. — *Superlativus* prima significatione praeditus est: τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενί Ai. Locr. IV. 1. (14 D.); *de re sollerter inventa* idem dicitur χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε Palam. I. 2 (380 D.).

Σοφῶς *sapienter.* βουλεύων σοφῶς Phil. 421. Ridicule dicitur ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς Phaeac. II. (601 D.).

Σπάνις *indigentia.* ὥςτε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν τοῦ βίου Oed. R. 1461. ἣν δέ του σπάνιν τίν' ἴσχῃς Oed. Col. 507.

Σπανιστός *parcus.* σπανιστοῖς δωρήμασι Oed. Col. 4. Affert Suidas cum versibus sequentibus duobus v. σπάνις.

Σπάραγμα. ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν Ant. 1068. *lacera mortuorum cadavera.* V. Abresch. ad Aesch. Sept. 1036.

Σπαραγμός *convulsio.* ὡς — διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο Trach. 775. πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον 1244.

Σπάργανον. Pluralis usitatus *fascias*, quibus pueri in cunis involvuntur, significans, inde *quidquid de illa infantiae aetate admonet*, *monumenta, crepundia.* δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην Oed. R. 1035. V. Intpp. Pedum perforatorum notae significantur. Memorat Eust. p. 88, 16. 1097, 25.

Σπάρτη urbs. *ἐν αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη τε* Phil. 325. *Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες* Ai. 1081. *εἰς ἀπὸ Σπάρτης (ἦν)* El. 691. *νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς* Lac. III. 2 (339 D.).

Σπαρτός satus. σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν Oed. Col. 1531. Thebanorum cognomentum.

Σπασμός convulsio. βρυχώμενον σπασμοῖσι Trach. 802. *ἔθαλψεν ἄτης σπασμός* 1072.

Σπάω proprie *vello. σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην* Trach. 687. *κόμην σπῶσα* Oed. R. 1243. *σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε του κυνῶν ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο* Ant. 258. adsignificata *laceratione. Passivum: ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος* Trach. 783. de *humi proiecto.* Proprio significandi generi adiicio etiam de *avibus* dictum *unguibus se incessentium σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς ἔγνων* Ant. 990. *σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι* schol. bene, dum ne *φοναῖς* male esset interpretatus. — Tralatam dictionem habet *ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός* El. 551. *abripuit, pellexit.* — Tyr. XV. 5. corrigendum *π λ α θ ε ῖ σ α* diximus v. *πελάω.*

Σπεῖρα spira. Proprium de *anguibus. στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων* Rhizot. II. 6 (480 D.). — De *tortis retium funibus: ἄγει — πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν σπείραισι δικτυοκλώστοις* Ant. 346 ch. — De tono v. *πεῖρα.*

Σπείρω sero, spargo. Illa priore significatione de *generanda prole* dicitur. *οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ — ὅτ' ἔσπειρε* Ei. 523. *παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προςεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ* Trach. 33. Locutio *γήτου* notioni accommodata; nec enim *παῖδας σπείρων προςορᾷ.* — *Ἀτρέα δ', ὅς αὖ σ' ἔσπειρε* Ai. 1272. Item *passivum: ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη* Oed. R. 1498. illud quidem de *matre* dictum, ut persaepe *γεννᾶν* et *φύειν.* Multis hanc verbi vim exponit Schrader. Anim. ad Musaeum p. 222. (161 Lips.). — Altera vi dicitur de *dictis* et *fama spargendis. ἐμὴ — σπείρῃ ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν* El. 632. Affert Moschop. Dictt. Att. v. *μάτην. μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα* Tyr. XIII. 1 (585 D.). Dativum in eiusmodi locutionibus minus legitimum tetigit Valck. ad Herod. IX. 16. p. 1060.

Σπένδω libo. παρεστίους σπένδοντα λοιβάς El. 262. *πῶς θεοῖς εὔξεσθε — αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;* Phil. 1022. *ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥςτε δεύτερα* Capt. VIII. 9 (49 D.). *ὥςτε* dubitabile videtur.

Σπέρμα semen. Non dicitur proprie, sed vel de *subole*, vel de *origine humana* et *genere. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως* Phil. 364. 578. 1055. *ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός* Ai. 1372. *ὦ σπέρμ' Ἀτρέως* El. 1500. *ὦ σπέρμ' ὅμαιμον* Oed. Col. 329. *ὦ Ζεῦ — μή ποτ' εἰςίδοιμί σε πρὸς*

τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Trach. 303. κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων 1137. Rarus eo sensu *pluralis*. πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων Oed. Col. 606. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδε 1277. — Eius significationis fons et via aliquando prostat manifestius: ὦ γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα Oed. R. 1405. μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσα Oed. R. 1246. gl. παιδῶν. τουτέστι τοῦ Οἰδίποδος. — Alterius significationis origo ex his patet: τίνος εἶ σπέρματος — πατρόθεν Oed. Col. 214 ch. Reis. σπέρμα τὸ σόν. — ἁ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν Ant. 968 ch. i. e. μετέσχε τοῦ σπέρματος. Hinc semel audacissima licentia posuit poeta: τοὐμὸν δ' ἐγώ, κεἰ σμικρόν ἐστιν, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι Oed. R. 1077. quod cum audientes libenter ita sint intellecturi *meam prolem cognoscere desidero*, significat tamen *a quo prosatus sum*. gl. γένος γνῶναι. Eodem modo Euripides in Bellerophonte dixit fr. XX. 4. χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προςῇ et v. 11. ὅςτις δὲ γαυρὸν σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων βίου σπανίζει.

Σπερχειός *Sperchius* fluvius. τὸν εὔροον Σπερχειόν Phil. 490. Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις 716 ch. Fortuito errore scribi apud Hermannum puto Σπερχείου. Accentum docet Arcad. p. 44, 20.

Σπεύδω. 1. *festino facere*, adsignificata vi *intente* et *studiose faciendi*. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούςδ' ἔχουσ' ἔσπευδον El. 923. ὡς σύ θ' οἷ θέλεις σπεύδῃς Trach. 333. σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν Ai. 791. *festinate efficere*. ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην — τόνδ' ὁρμώμενον 1202. τὸ σπεύδειν δὲ σοὶ καὐτῷ παραινῶ Phil. 616. σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος Oed. Col. 904. οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν 1021. *festinant cum praeda effugere*. — 2. *operam do*, *facio studiose*. καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς El. 243. ὅς σπεύδει θανεῖν Ai. 799. *qui decrevit*. σπεῖσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1144. quod etiam ad prius significandi genus referri poterit. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες Oed. Col. 1027. i. e. οἷς μέλει τοῦτο. — Quo sensu dictum sit σπεύδουσαν αὐτήν, Ter. 525 D. (apud Br. deest, inventum in libro Herodiani π. μον. λέξ. p. 36, 23.) non clarissime perspicitur; videtur autem de Philomela dici casum suum pallio intexentem studiose.

Σπίζα *fringilla*. κάτω κρέμανται, σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν Naupl. 382 D., a Brunckianis abest, ex Herod. π. μον. λέξ. p. 32, 21. protractum, qui idem tenorem docet.

Σπιλάς *scopulus*. ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι Laoc. II. 3 (341 D.). — *glarea*. ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος Trach. 675. *intus* enim proiectum in domo villum dicit, sed et *lapidem* apte interpreteris. Verba illa affert Eust. p. 751, 52. 1071, 9.

Σπλάγχνον. Non legitur nisi tralate, et bifariam quidem. τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων ἕνα νέκυν — ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1053. *de visceribus*, i. e. *genere proximum.* ὁδὸς — ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον Ai. 974. *meum animum.*

Σποδός cineres; et *arae* quidem s. *sacrificii*: ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ Oed. R. 21. ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο Ant. 994. Sed *mortui cremati*: ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν El. 748. v. σῶμα. ξὺν τῇδε — σποδῷ 1111. ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν 1148. ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας 'σποδὸν 1189. Cod. Harl. σποδῷ. — Accentum enotavit Arcad. p. 47, 23.

Σπολάς. καταστίκτου κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. VI. 2 (16 D.). διφθέρα ὁποιαοῦν explicata schol. Ar. Av. 934. v. δέρος. Suidas Sophoclis versus ipse quoque afferens addit οἱ δέ, ἐφαπτὸν δερμάτινον. παρήχθη γὰρ ἴσως ἐκ τοῦ ἐ π ι φ έ ρ ε σ θ α ι. Idem Pollux spectat VII. 70.

Σπονδή proprie *libatio.* Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. I. 2. (375 D.) v. τρίτος. Tralate *vinum.* ἦν δὲ κἀμπέλου σπονδὴ Polyid. IV. 2. (464 D.) in penu bene instructo recensetur. De inc. CV. 30, 1. v. σπουδή.

Σπορά. 1. *genus.* τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν; Ai. 1277. — 2. *suboles.* Εὐρύτου σπορά τις ἦν; Trach. 315. οὔκουν — Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; 419. θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ Ant. 1149. — Apud *Thebanos*, qui eidem σ π α ρ τ ο ί, paulo aliter dicitur Bacchus ἐνναίων — ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Ant. 1112. quippe ex *satis draconis dentibus* orti.

Σπόρος fetus. φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον Phil. 700. πόρον sueto vitio Laur. a. Ricc. πόρων Par. B. Vat. Sed. Ven. σῖτον, Flor. apud Herm. καρπόν, utrumque et interpretatione.

Σπουδάζω operam do. οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις Oed. Col. 1145. Versum cum aliis duobus affert Suid. v. βάρος.

Σπουδαῖος gnavus, industrius. τὸ πᾶν σπουδαῖον, ἡσυχαῖον inc. XXIII. 6 (678 D.). — Inde δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν Oed. Col. 583. *quod expetatur non dignum.* — Regulam accentus sanxit Arcadius p. 42, 28.

Σπουδή studium, opera. ἥ τοι καίριος σπουδὴ — ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν Phil. 633. *post laborem quiescere licet.* σὺν σπουδῇ ταχὺς 1207. non *celeriter festinans*, sed *tanto studio festinans.* ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 13. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεται

ποτε Thyest. II. 2 (235 D.). Etsi enim praecedit ὡς τάχος σπεύδωμεν, sententia sequens magis *causam festinandi* quam ipsam *festinationem* tangit. — Eodem refero σπουδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη πρὸς τῶν θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη inc. CV. 30. 1 (823 D.). Sic enim apud Bekkerum legitur Anecd. p. 373, 1., ut significetur *res intus gnaviter peragenda*. Vitiose apud Dindorfium refertur σπονδή. — *strenuitatem s. gnavum ingenium* significat τύχη — σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία Oed. R. 778.

Σταγών *gutta*. φόνου μυδώσας σταγόνας Oed. R. 1278. — De accentu eius generis sanxit Arcad. p. 10, 20.

Στάζω *stillo*. στάζει — φοίνιον τόδ' — αἷμα Phil. 772. ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς Rhizot. I. 2 (479 D.). — *mano*. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους Ai. 10. Cur στάζων ἱδρῶτι *sudore fatigatum* interpretetur Hermannus, non dispicio. χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1413.

Σταθμάομαι *iudico*. εἰ χρή τι κἀμὲ — σταθμᾶσθαι Oed. R. 1111. V. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 360.

Στάθμη *amussis*: v. Valck. Anim. ad Ammon. p. 108. Dissen. Expl. ad Pind. p. 404. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη Cedal. I. 2 (305 D.). Scilicet filum dealbatum in albo lapide vestigium sui non efficit, v. Phot. 217, 9. schol. Plat. p. 323. et Suid. v. λευκὴ στάθμη. Minime opus in poeta ἢ 'ν λευκῷ λίθῳ corrigere. τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος Oen. III. 5 (421 D.). *lineam regula indicatam persequentis*. — De Naupl. V. 2. v. σταθμός, ibidem de accentu.

Σταθμός. A duabus significationibus verbi ἱστάναι, de *collocando* pariter et de *pendendo* dicti, duae diversissimae exoriuntur vocabuli σταθμός significationes; altera *sedis* et *habitaculi*, etiam *stabulorum*, ἔκσωσόν μ' ἄγων — ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά Phil. 487. χειμῶνι — τἀμὰ τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά Oed. R. 1139. σταθμά hinc commemorat Philemo apud Br. et Eustathius p. 257, 8. 726, 27. Eodem redit εἰ σταθμοῖσι τοῖςδε μὴ — 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων El. 1323. ἐν ταῖς παραστάσιν schol., *ad ianuam*. Altera *ponderum* est. ἐφεῦρε σταθμῶν ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Naupl. V. 2 (379 D.). — Accentum verbalium in μος legitimus ab Arcadio notatur p. 58, 13. indeque simul de στάθμη contrario tenore notando constat.

Στάλαγμα *stilla*. φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν — φοινίου σταλάγματος Ant. 1224. αἷμα ἐξέπνευσε schol.

Σταλαγμός *stilla*. σμύρνης σταλαγμοὺς Laoc. I. 2 (341 D.).

Στάσις *dissidium, controversia.* τί τὴν ἄβουλον — στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε Oed. R. 634. Respicit hoc Phrynichus App. Soph. p. 18, 3. ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν Trach. 1169. φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι Oed. Col. 1235 ch.

Στᾰτός *constitutus.* στατοῖς λίκνοισι inc. LX. 2, 2. (724 D.) v. λίκνον. — *stagnans*, de aqua. στατὸν εἰς ὕδωρ Phil. 708 ch.

Στάχυς *spica.* λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν inc. XL. 1 (698 D.). — Tenorem docet Herod. π. μον. λέξ. p. 31, 18.

Στεγάζω secundum formam *tegere* significet oportet. At El. 771. ὕπνον — ἐμὲ στεγάζειν ἡδὺν dubium non est, quin scholiasta recte explicuerit ἔχειν: dictum igitur de somno *membra fessi amplexo.* Affert hoc Eustath. p. 632, 31.

Στεγᾰνός *tectus.* λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός Ant. 114 an. Active idem vocabulum posuit Aeschylus Ag. 349.

Στέγη *tectum.* Praecipue de *domo* dicitur, eoque sensus *singularis* promiscuus est et *pluralis* numeri usus. κἀκ ποίας στέγης; Oed. R. 1164. νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην 1228. ἴθι στέγης ἔσω 1515. ὑπὸ στέγης ἔσω Ant. 1233. εἴσω στέγης Trach. 201. εἴσω στέγης χωρῶμεν 492. καί τι καινίζει στέγη 864. πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης El. 20. τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης 900. τήνδε τὴν στέγην 1489. ὑπὸ στέγῃ Tymp. I. 2 (563 D.). — τὰς ἐμὰς στέγας ἔχου Oed. R. 533. στέγαι μὲν αἵδε 927. εἴσω στέγας (παράγεται) 1384. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι 1396. πορευέσθω στέγας Trach. 328. Inprimis autem cum *domi* et *intus* significatur, *pluralis* numerus solus reperitur. οὐκ εἶ — κατὰ στέγας Oed. R. 637. κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες Oed. Col. 338. κατὰ στέγας κλάω El. 274. Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας 1300. — Semel de *conclavi* dictum est. κάμπίπτει στέγῃ Oed. R. 1262. — Sed de quolibet habitaculi genere dicitur, *antro*, *tentorio*, etiam *lustris* s. *latibulis* ferarum, et sic quidem, ut *pluralis* numerus *uno* solo exemplo comprobetur Phil. 1246. : ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας. De eodem *antro* dicta haec sunt: βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ Phil. 286. οἰκουμένη στέγη 298. De *scrobe subterranea:* ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ Ant. 879. ἐκ κατώρυχος στέγης 987. ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ El. 374. Suid v. κατηρεφία. — De *tentorio:* πρὸς κἰον' ἑρκείου στέγης Ai. 108. ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν 728. Quanquam haec secundum κλισίας Homeri magis domuum similia finguntur. — De *latibulo leporis:* δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. I. (184 D.). — De *corte:* ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης inc. CV. 150. (935 D.) v. ὀρχάς. — Tonum notavit Arcad. p. 104, 24.

Στέγος *domus.* πλῆρες ἄτης — στέγος Ai. 300. χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). — Sic *urna* dicitur, in qua

cineres Orestis defuncti repositi credebantur: σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος El. 1156.

Στέγω tego. Vim a propria habet deflexam duplicem *tuendi*: πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν Oed. Col. 15. Testatur secundum libros Suidas v. στέγει. Doederlinus coniectabat στέφουσιν, quod refutavit Reisigius C. Cr. p. 174., ipse male interpretatus *occulunt*, v. Herm. — et *continendi rem reconditam*: τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον El. 1107. — Transfertur ultra ad *celandi silentio* significationem. τί χρὴ — στέγειν ἢ τί λέγειν Phil. 136 ch. ἥξει — κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω Oed. R. 341. τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν Phaedr. VI. 1 (609 D.). Ita *passive*: μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεσθα Trach. 593. De Oed. R. 11. v. στέργω.

Στειπτός constipatus. στειπτή γε φυλλὰς Phil. 33. Memorat hinc Eust. p. 778, 54., et interpretationem verbis poetae substituens χαμαὶ στρωταὶ φυλλάδες p. 434, 11.

Στείχω. Imperfecto tenus flectitur, ipsiusque illius unum exemplum est Trach. 47. Proprie significat 1. *eo*, *incedo*. στείχειν ἔσω Oed. R. 92. ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην 632. στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούςδε τοὺς χώρους 798. στεῖχε νῦν 1521. γυναῖχ' ὁρῶ στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον Oed. Col. 313. ἐμοῦ στείχειν μέτα 645. δόμους στείχειν ἐμούς 649. ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο 1153. Affert Suidas v. στείχειν. στείχωμεν ἤδη 1538. τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν Ant. 802 m. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἂν 1095. ἔνθα — Νύμφαι στείχουσι Βακχίδες 1116 ch. πρὸς ἔξοδον στείχουσα 1169. στεῖχε δωμάτων πάρος Ai. 73. στείχοντα — πρόσωθεν 710. στείχειν ἅμ' αὐτοῖς Phil. 971. στεῖχε προςκύσας χθόνα 1394. παρακτίαν στείχων — ὁδόν Thes. I. 2 (233 a. D.). ὡς νῦν τάχος, στείχωμεν Thyest. II. 1 (235 D.). εἶδον στρατὸν στείχοντα παρ' ἄλλαν πέτραν Past. III. 3 (445 D.). — 2. Item *venio*, *accedo*, ita quidem ut ea vis non insit in addito aliquo vocabulo, velut δεῦρο, qualia ante apposuimus. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα — ἐλεύσσομεν Phil. 1204. πέλας enim ad ἐλεύσσομεν refertur. στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα Trach. 178. στείχων ἀγρώστην ὄχλον Alex. III. (83 D.). — 3. Item *discedo*, *abscedo*. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς στείχοντα δή Phil. 1054. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς 1203. non est ἔστειχον, v. Herm. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν 1388. φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω 1438 an. ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε Oed. Col. 1395. εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε Ant. 98. Non intercedo ad *eundi* hoc significationem referentibus. δέλτον λιπὼν ἔστειχε Trach. 47. στείχοις ἂν ἤδη 621. — 4. Duo sola exempla *tralatam* significationem habent. ἢ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; Ant. 10. τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς 186. utrumque de *ingruente malo* dictum. —

Non minus memorabile tam vulgari significatione verbum in fabula Electra tota non legi.

Στέλλω. I. *Formae.* 1. *Activi imperfectum* *ἔστελλον* Phil. 493. 567. — *fut.* *στελοῦμεν* Phil. 636. *στελοῦσι* 971. *στελεῖν* Phil. 619. 899. Trach. 609. *στελῶν* Oed. Col. 299. *στελοῦντα* Oed. R. 860. — *aor.* *ἔστειλα* Ant. 165. *ἐστείλαμεν* Ai. 1024. *στείλωσι* Phil. 1066. *στείλαντος* Oed. Col. 741. *στείλαντες* Phil. 60. — 2. *Passivi praesens* (medii solum aoristum etiam in hoc verbo agnosco, significationem alias desiderans reflexivam) *στέλλει* Phil. 1402. *στέλλεσθε* Phil. 464. — *perf.* *ἐσταλμένον* Trach. 773. — *aor.* *ἐστάλην* El. 396. Ai. 321. *ὅς ἐστάλη* Hermannus et prioribus aliter scriptis Dindorfius dederunt Oed. Col. 556. cum libri omnes contra sensum *ἀπεστάλη* scriptum habeant, a Turnebo inde vulgatum sit *ἀποσταλείς.* — 3. *Medii aoristus* *ἐστειλάμην* Oed. R. 434. *στεῖλαι* Niob. I. (393 D.).

II. *Usus.* 1. Prima significatio videtur *apparandi* inprimis *itineris* et *rerum eo pertinentium.* *κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἔστελλον* Phil. 567. *τότε στελοῦμεν* 636. *Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν* Ai. 1024. *προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν* Phil. 899., quae duo exempla propter additum *πλοῦν* explicatius dicta ceteris sunt. His affine est *εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται* Phil. 1066. v. Herm. — 2. Hinc est *mittere* et *mittendo mandare* s. *iubere.* *ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;* Phil. 619. *ἢ βίᾳ στελοῦσί σε* 971. *τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα* Oed. R. 860. *σκοπὸς δέ νιν — οἴχεται στελῶν* Oed. Col. 299., quae duo exempla etsi ceteris aliquantum dissimilia sunt, non significant tamen quod *μεταπέμπεσθαι*, sed simpliciter *efficere, ut quis veniat.* Rursus hinc distant haec: *οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν* Phil. 60. *ὑμᾶς δ' ἐγὼ — ἔστειλ' ἱκέσθαι* Ant. 165. Est enim nostrum *beschicken* (*mittere cum mandatis*). Simile est, sed ut non iubeatur quis *venire* sed aliquid *facere*, Phil. 493.: *πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτὰς αὐτόστολόν πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις*, ubi vereor ut recte Hermannus eos reprehenderit, qui *ἔστελλον* explicant *ἐπέστελλον*. Verba enim sic componenda: *τοῖς ἱγμένοις* (recte Herm. *per eos, qui huc venerunt*) *ἱκεσίους πέμπων λιτὰς ἔστελλον αὐτὸν — μ' ἐκσῶσαι.* *Mittere cum mandato* significat etiam *οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς* Oed. Col. 741. — 3. Ab *apparandi* significatione ductum *εὔγμην — πανδίκως στελεῖν χιτῶνι τῷδε* Trach. 609. Schol.: *σκεπάσειν, ἐνδύσειν, περιβαλεῖν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι. instruere ornandi causa.* — 4. At *passivum* significat *missum venire* et *venire* universe. *τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην* Ai. 321. *Θησεύς, κατ' ὀμφὴν σὴν ὃς ἐστάλη, πάρα* Oed. Col. 556. Dindorfius pro-

babilius etiam ἐφ' ἃ στάλη, quod propius abest a similitudine mendose scripti ἀπεστάλη. Hoc si sequimur, *mitti* s. *arcessi* significat De *misso* dictum videas etiam El. 396.: χωρήσομαι τἆρ', οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ. — Deinde *proficisci*; inprimis de *maritimo itinere* Veteres dici aiebant, Etym. M. p. 728, 13. Hesychius v. σ τ ε ι λ ά μ ε ν ο ι, explicans praeter συστείλαντες etiam πλεύσαντες, Suidas v. σ τ ε ί λ α σ θ α ι, ὁδεῦσαι, πλεῦσαι interpretatus, coll. Gr. apud Creuz. ad Plotin. de Pulchr. p. 356. Wessel. ad Herod. I. 21. Intpp. Tryphiodori p. 457. Wern. — ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; Phil. 464. Explicatius dictum est κατερητύσων δ' ὁδόν, ἣν στέλλει Phil. 1402 an. — Denique *mandare*, inprimis *misso nuntio*. τὸ σὸν μόνης δώρημ' ἔλεξεν, ὥςπερ ἦν ἐσταλμένον Trach. 773. Interpretor ἐπεσταλμένον. At scholiastes ὡς ἀπέσταλται ὑπὸ σοῦ sc. ὁ πεπλός, unde colligas, distinxisse cum ἔλεξεν, ὥςπερ ἦν, ἐσταλμένον. — 5. *Medium* est μεταπέμψασθαι, *ad se vocare*. ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην Oed. R. 434. gl. μετεστειλάμην. Eo sensu et στέλλειν et στέλλεσθαι Sophocli dici affirmans diversissima miscet Brunckius. — Sed manifestum etiam principalis mediorum significationis exemplum agnoscere videor Niob. I. (393 D.), ὦ ἀμφ' ἐμοὶ στεῖλαι, quod secundum Athenaei verba XIII. p. 601. a. non potest nisi *in me curando te occupa* significare.

Στέναγμα *gemitus*. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων Oed. R. 5. v. Intpp.

Στεναγμός *gemitus*. μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται Oed. R. 30. Respicit Eust. p. 1194, 32. στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη — οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1284.

Στενάζω *gemo*. μὴ στέναζε Phil. 905. πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα — στενάζειν Oed. Col. 1668 m. τὸν δ' ἐμὸν πότμον — οὐδεὶς φίλων στενάζει Ant. 873 m. cum prolepsi, v. ἀγαθός et Lob. ad Ai. 515. p. 299. et Erf. l. c. πάρα στενάζειν Ai. 961. ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε El. 1291. — βοῶν, στενάζων Phil. 11. in ceteris libris omnibus repertum magna probabilitatis specie βοῶν, ἰύζων Dindorfius correxit secundum Flor. *Γ.* ἤϋζον praebentem.

Στενακτός *deflendus*. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός, οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο Oed. Col. 1659.

Στενάχω *defleo*. στενάχω fortior a στένω paragoge, et inde ductum στεναχίζω, contra a στοναχή prosatum στοναχέω regulae conveniunt et solis antiquorum fontium testimoniis pendenda sunt: v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 214., ubi quae iusto durius in Aristarchum dicta sunt, eorum correctionem petas ex Lehrsii Arist. p. 314. — ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 139 ch. τὸν ἀεὶ πατρὸς δειλαία στενάχουσα 1065 ch. — De El. 131. v. στοναχέω.

Στενός angustus. στενὴν δ' ἴδυμεν ψαλίδα Lac. I. (336 D.).

Στένω. Apud Sophoclem non exstant nisi *praesentis* exempla. 1. *gemo* et *defleo.* Intransitive dicitur: ἣ πάρεστι μὲν στένειν El. 947. ὥςτε μὴ λίαν στένε 1161. τί δή ποτε — ἐπισκοπῶν στένεις 1173. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις 1202. ἀσταχτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὠμαρτοῦμεν Oed. Col. 1643. Transitive: ἣ κεῖνον στένω Phil. 338. τὰ τῶν πέλας στένειν 340. τἀπὶ σοὶ στένων κακά 795. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει Oed. R. 64. ἀεὶ γάρ ὄμμα σε τόδ' ἐμὸν στένει δακρῦον Oed. Col. 1707 m. ἔσω δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν Ant. 1234. τί δή ποτ' — ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; El. 1171. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω; 1203. στένειν τύχην inc. XXVIII. 2 (686 D.). σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν — στένεις LXI. 1 (725 D.). Dubium an transitive dictum sit videtur ἣ που ὀλοὰ στένει Trach. 843 ch. v. ὀλοός. — 2. Semel tralatum est ad *mare procellarum vi ingemiscens.* δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Ai. 660. Memorat hinc locutionem Eust. p. 180, 7. 347, 8. 982, 31. 1297, 16. cf. στόνος.

Στενωπός angustiae. δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς Oed. R. 1399. de montana via σχιστῇ. Sed στενωπὸς Ἅιδου inc. LVIII. 2 (716 D.) *fauces* videtur significare. — De accentu v. Arcad. p. 67, 22. 86, 28.

Στέργημα amoris concilandi medicamen. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προςβαλεῖν σέθεν Trach. 1128.

Στέργω. Imperfectum uno exemplo firmatur ἔστεργε inc. LII. 3. (709 D.); item uno *futurum* στέρξω Phil. 456.; *aoristus* quinque habet: ἔστερξεν Oed. R. 1023. στέρξαιμι Trach. 988 an., ubi perinutilis coniectura Valckenarii ad Hippol. 874. στέξαιμι a Brunckio recepta est. στέρξας Ai. 211 an., ubi schol. στέρξασαν scribi memorat. στέρξαντες Oed. R. 11., quod non in uno modo Brunckii, Cantabr. August. Dresd. b. Lips. inest, sed etiam in Flor. Γ. Δ., cum ex solo Θ. enotatum sit ceterorum codd. et edd. vett. scriptura στέξαντες. στέρξον Oed. Col. 522 ch. Longe plura *praesentis* exempla sunt. — Significat 1. *amare* et *diligere,* paulo rarius de *viro* et *muliere.* ὥςτε μήτινα — στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον Trach. 574. ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 211 an. De *parentum* in *liberos* amore: κἀθ' ὡδ' — ἔστερξεν μέγα Oed. R. 1023. οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ, οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως Oed. Col. 1526. Laur. a. στέργω νόμοις. Laur. b. στέργων νόμω. Par. F. στέργω 'νόμῳ. De *pietate civium erga reges:* ὡς στέργειν ἐμέ Ant. 292. Adsignificatur *placendi* notio: στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Ant. 277., quod schol. Aesch. Pers. 253. affert. λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην 539. τούτους

ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὔ στέρξω ποτέ Phil. 456. Affert Suidas v. στέρξω. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Trach. 279. μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην inc. LII. 3. — Item adsignificatur *probare* et *praeferre*. κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε Ai. 1018. Affert Suidas v. ὅτῳ. Hac significatione legitimum est accusativum verbo addi, quanquam iniuria illi soli vindicatur ab Etym. M. p. 725, 55. Gud. p. 510. extr. cf. Gataker. ad M. Anton. VI. p. 248. Valck. ad Phoen. 1679. Locell. ad Xen. Ephes. p. 28, 7. — 2. Proximum hinc est *petere* et *rogare*. καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν — στέργω Oed. Col. 1096 ch. Recte schol.: νῦν δὲ διὰ τοῦ στέργω σημαίνει μὲν οἷον προσίεμαι, τελευτᾷ δὲ εἰς ἴσον τῷ προκαλοῦμαι. Brunckius non optime comparat Latinum *amabo*, quod mediae orationi inseri solet; melius Hermannus Orph. Argon. 772., estque ab amatorio desiderio perfacilis ad optandum transgressio. Simillimum est τίνι τρόπῳ καθέστατε, δείσαντες ἢ στέρξαντες; Oed. R. 11. Infeliciter Reisigius alterius scripturae patrocinium suscepit C. Cr. ad Oed. Col. 14. p. 174., affirmans στέξαντες recte a scholiasta explicari παθόντες (idem Musgr. sequebatur, quem quomodo *perpessi* vertere potuerit, miratur Erf.), sed non *pati*, sed *sustinere*, ὑπομένειν significare; id quomodo ab arcendo periculo, impetu, telo, de quibus rebus στέγειν dici certum est, ad ferendam vel depellendam calamitatem accomodari possit, nemo dixerit. Sed non melius Hermannus interpretatur *acquiescentes ferendo quod evitari non potest*. Cur enim sic cum vittis supplices adessent? Hoc quaerit Oedipus: *num metum vestrum an desideria mecum communicaturi adestis?* — 3. *Contentum esse*, *acquiescere*; inde etiam *patienter ferre*. ἐγὼ δὲ ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά Phil. 534. στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὼ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει Oed. Col. 7. Suid. v. πάθαι. στέργειν δὲ τἀκπεσόντα (τἀμπεσόντα) — πρέπει σοφὸν κυβευτήν inc. XXVIII. 1 (686 D.). — καὶ στέργε τὴν γυναῖκα Trach. 486. *tolera*, patere adesse domi. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων 988 an. Recte schol.: ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ. Qui Valckenarii coniecturam στέξαιμι, quod aliquanto quidem hic aptius dictum est quam στέξαντες Oed. R. 11. praetulerunt, στέρξαιμι κακὸν τόδε videntur coniunxisse; sed κακὸν τόδε λεύσσων proxime cohaerent. — Ab his exemplis aliquantum diversum est στέρξον, ἱκετεύω Oed. Col. 522 ch., quod v. 524. admonitione πείθου accuratius exponitur; *ut ferat interrogari se et cedat respondendo* rogat chorus.

Στερεός *durus* (crudelis). ἁμαρτήματα στερεά, θανατόεντα Ant. 1248 m. — De tono colligitur ex στεῤῥός (Arc. p. 74, 17.) et στερεόν (Herod. π. μον. λέξ. p. 38, 1.).

Στερεόφρων dure animatus. ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρων ἄρ᾽ ὧδ᾽ ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων Ai. 909 ch. Suid. v. ἔμελλε.

Στερέω privo. Activum uno exemplo firmatur. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον; Ant. 570. *Passivum:* φωτὸς ἐστερημένην Trach. 176. τῶνδέ γ᾽ ἐστερημένος Oed. Col. 861. πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένη El. 948. Propter insequens membrum γηράσκουσαν Elmsl. ad Med. 1207. ἐστερημένην corrigebat, quod refutavit Herm. in Censura. — τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς El. 1201. μετοικίας δ᾽ οὖν τῆς ἄνω στερήσεται Ant. 881. φίλων — ἐστερημένοι inc. LXXI. 2, 1 (741 D.). — νεᾶς τροφῆς στερηθεὶς Ai. 506. εἰ σου στερηθῶ Oed. Col. 1445. v. εἰ. δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο Ant. 13. κοὐ μὴ στερηθῇς γε Oed. R. 771. sc. τοῦ μαθεῖν, quod assumendum ex v. 769.

Στέρημα rem ademptam significans in particula Thamyr. I. 3. (227 D.) legitur adeo corrupte scripta, ut non audeam de emendatione coniectare.

Στερκτός dilectus. τί δῆτ᾽ ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν Oed. R. 1338 m. v. Herm.

Στερνόμαντις i. q. ἐγγαστρίμυθος Pollux II. 162. schol. Plat. p. 372. et Suidas v. ἐγγαστρίμυθος Sophocli tribuunt; inc. CV. 162.; Dind. in Captivis posuit fr. 62., ex quibus ab Hesychio refertur ἐνστερνομαντίαις.

Στέρνον pectus. 1. Proprie dictum. εἴθε σοῦ διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ᾽ ἄλγησις ἥδε Phil. 781., quod tamen de *intimis* magis visceribus, quam de solo pectore dictum. στέρνων ἀραγμούς Oed. Col. 1605. *planctus*, de quibus dictum etiam ἀντήρεις στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων El. 90 an.; Suidas affert v. ἀντήρεις et πλαγάς; item χερόπληκτοι δ᾽ ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 619 ch. Mirum Florr. tres et Laur. a. b. ἄμετρον referre στέρνοις. στερνῶν διεῤῥοίζησεν (ἰός) Trach. 565. ὦ νῶτα καὶ στέρνα 1080. — 2. Tralate de *animo* dicitur. τὸ σὸν μὴ στέρνον ἀλγύναιμι Trach. 482. ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην Oed. Col. 488. οὕτω — χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν Ant. 635. *sic animatum esse.* ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. II (203 D.). *non commovetur importuna commiseratione.* σ τ έ ρ ν ο ν, διάνοια, φρένες Hesychius.

Στερνοῦχος campester. πεδίων — στερνούχου χθονός Oed. Col. 697 ch. Schol.: ἴσον τῷ, γ ο ν ί μ ο υ γ ῆ ς. ἢ π ε δ ι ο ύ χ ο υ χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ σ τ έ ρ ν α καὶ ν ῶ τ α φασὶ τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, καθάπερ αὖ πάλιν α ὐ χ έ ν α ς τὰ στενά. Eadem fere Suidas habet v. στέρνα χθονός: sequitur etiam explicationem de *locis patentibus et campestribus* Eustathius p. 309, 35., qui quomodo interpretatus scit sciri posse negat Reisigius, primam rationem suo suffragio probans. Hunc refellit Hermannus.

Στέρομαι careo. *χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι* Trach. 136 ch. Ad hanc sententiam quadrat, cum aliis bonorum scriptorum dictis pugnat Buttmanni doctrina de verbis *στέρομαι* et *στεροῦμαι*: v. Popponem ad Thucyd. VIII. 1.

Στεροπή proprie *fulgur.* *λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ᾄξας ὀξὺς νότος ὥς, λήγει* Ai. 250 an. Suid. v. *στεροπή.* v. Lobeck. *πυρὶ καὶ στεροπαῖς* Oed. R. 470 ch. Non puto *ἀστραπὰς Πυθίας* spectari, de quibus Hermannus dixit ad Eur. Ion. 298. et C. T. Muellerus Dor. vol. I. p. 240., sed Apollinem fulmine Iovis armatum in piacularem hominem ingruere dici. — Transfertur ad *solis fulgorem.* *ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων* Trach. 99 ch. — Accentum notavit Arcad. p. 113, 14.

Στέροψ lucidus. *στέροψ λιγνύς* Ant. 1114 ch. v. *λιγνύς.* Hinc *στέροψ* memorat Eust. p. 786, 13. cf. Intpp. et Hemsterhus. ad Luc. Dial. Morb. t. II. p. 527. Bip. — De tono v. Arcad. p. 94, 15.

Στέφᾰνος corona. Proprie dictum *οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν* Ai. 1178 ch. Transfertur ad *laudem victoriae* significandam: *τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος* Phil. 830 ch. *ὧν (ἀριστείων) αὐτὸς ἴσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν* Ai. 460. i. q. *ὧν στέφανον εὐκλεᾶ.* — Tonum Arcadius docet p. 64, 12.

Στεφανόω corono. *στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων* Rhizot. II. 5 (480 D.).

Στεφάνωμα quidquid cingit s. circumdat. *στεφάνωμα πύργων* Ant. 122 ch. *τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος* schol.; melius erat *περίβολος τείχους.* — *coronamentum.* *νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα* Oed. Col. 690 ch. v. *μέγας* et *θεά.* Respexerunt ea poetae verba Plut. Qu. Symp. III. 1. p. 647., quem exscripsit Clemens Al. Paed. II. p. 213, 9.; item Eust. p. 87, 25.

Στέφος corona. *τάδ᾽ ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ* Oed. R. 913. Affert Suidas uno cum priore versu v. *δοξάσαι.*

Στέφω universe *circumdo*, a *stipatis* proprie et *consertis* ductum: v. Herm. ad Eur. Bacch. 115. Buttm. Lexil. I. p. 96. Nec male generale *στέφειν* et partem generis referens *στεφανοῦν* distinguit Etym. M. p. 726, 45. Ab illa propria dictione transferuntur haec: *λοιβαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει* Ant. 427. *lac, vinum, mel fundit*, secundum Hom. Il. λ. 26. Et cum zeugmate figura *τύμβον λοιβαῖσι καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες* El. 53. Suid. v. *χλιδή*, Eust. p. 692, 58. De quo sententiae genere v. Stanl. ad Aesch. Choeph. 93. et Nitzsch. ad Hom. Odyss. I. 149. Inde in Choephoris ipsae *χοαί* dicuntur *στέφη*, quippe *circumfusae sepulcro*, et *καταστέφειν* et *καλύπτειν γῇ* Euripides iunxit Phoen. 1633. Nec *στεφανοῦν τύμβον αἵματι* explicuerim *τιμᾶν*

cum Pflugkio Eur. Hec. 128. Wesselingium testato ad Diocl. t. I. p. 684., sed diversissima miscente, ut ne ab Aiacis quidem v. 93. abstinuerit: est enim *αἷμα τύμβῳ ἐπιστέφειν*, quo verbo Sophocles usus in simili re El. 433. — Hinc a parte ad totam rem significandam traducitur *ὅπως — αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν, ἢ τὰ νῦν δωρούμεθα* El. 450., *corollis, libatione, sacris faciendis* honoremus, inest tamen, ut *στέφειν* sua significatione constet, *ponendi in sepulcro* vel *ad sepulcrum faciendae rei sacrae notio.* Iam *καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις* Ai. 93. *spolia ex praeda cum honore sacrabo* sumptum a templo, ara, statua, corollis devincienda.

Στήλη meta. *ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων* El. 710. *λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας* 734. Priorem versum Suidas affert v. *στήλη*. — De tono praecipit Arcad. p. 108, 9.

Στηρίζω. A rebus *impositis, infixis, stabilitis, firmatis* passivum s. medium ad *desidis morae* deflexa est significationem: *ὅπου μακραίωνι στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ* Ai. 193 ch. *ὅπου πολὺν χρόνον σεαυτὸν ἐνεστήριξας* schol. In brevius haec contraxit Suidas v. *ἱδράνων*, plenius profert v. *ἄνα* et *μακραίωνι*.

Στιβέω eo, adsignificata *pervestigandi* notione. *πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν* Ai. 861. *διώδευται* schol. Pal., melius erat *διερεύνηται*.

Στίβος 1. *via, semita.* *ἄγων ἐρῆμος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος* Ant. 769. Hesychius: *στίβος, τρίβος, ὁδός.* *τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον;* Phil. 157 ch. *στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που* 163 an. Suid. v. *ὄγμος*. — *φθογγά του στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος* 206 ch., quod non *laborioso incessu ingredientis*, ut Hermannus, sed *viam ingredientis cum labore* explicandum puto. — 2. *vestigium.* *στίβου γ' οὐδεὶς τύπος* Phil. 29. *κτύπος* pro *τύπος* scriptum in Morell. Ven. Par. Laur. a. c. Vat. Ricc. Flor. *Γ.*, in hoc pro discrepante scriptura, in aliis quibusdam ut ipsum *τύπος* a secunda manu adiectum sit. Redarguit hoc Herm. *φυλάξεται στίβος* 48. Sed *ἐρῆμον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβον* 485. utrum primae an alteri significationi accensendum sit, ambiguum est, — *στίβος ὀγμεύς* Sophocli reddidimus v. *ὀγμεύς*, inc. 917 D.

Στικτός variegatus. *στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν* Phil. 184 ch. *ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον* El. 558. Suid. v. *ἐξεκίνησεν* et Zonar. p. 769.

* *Στῖφος* v. *τρεῖς*.

Στολή 1. *habitus, cultus* inprimis *vestitu* cernendus. *σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί* Phil. 224. *κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ* Trach. 761. *ἀεικεῖ σὺν στολᾷ* El. 184 m. — 2. *vestis* ipsa. *βορᾶς μέρος προσέδοσαν, ἤ τινα στολήν* Phil. 309. *στολὰς ταύτας*

φορεῖν Oed. Col. 1359. ἔλυσε δυςπινεῖς στολάς 1593. συνυφάνθη στολὴν Mys. I (362 D.).

Στόλος 1. *apparatus itineris.* κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ Phil. 270. *classe.* πλέων γὰρ οὐ πολλῷ στόλῳ 543. sc. *una* nave. διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ 557. *navibus.* — 2. *expeditio* et *iter*, inprimis *maritimum*, v. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 1105. et v. στέλλω. σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ᾽ ἔνορκος — οὔτε τοῦ πρώτου στόλου Phil. 73. κατ᾽ ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου 247. — κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος 488. τὸν οἴκαδ᾽ ἤπειγον στόλον 497. Affert Suid. v. στόλος. χὠ στόλος πῇ σύνεται 770. οὔποτ᾽ ἂν στόλον ἐπλεύσατ᾽ ἄν 1026. — 3. Hinc *exercitus*, *agmen*, *comitatus.* πρὸς τοὺς Ἀτρείδας καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον Phil. 904. τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον — ἀγείρας Oed. Col. 1307. τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Trach. 225. *agmen adventantium.* προςελθόνθ᾽ ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ 496. Ita νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος Oed. R. 169 ch. *universus populus* est. Affert Suidas v. πρόπας. — 4. *Causa profectionis*, *expeditionis*, *itineris.* τίνι στόλῳ προςέσχες τήνδε γῆν; Phil. 244., quod ne quis de *classe* vel *comitibus* intelligat, versum sequentem considerato. τίς σ᾽ ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; Oed. R. 359. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ — ἑσπόμην Trach. 559., quod primus Schaeferus quomodo intelligendum esset, docuit. Codd. praeter Par. B. T. ed. Iunt. 2. τῶν πατρῴων στόλων. Brunckius τῶν στόλων πατρῴων ἡνίκα, metro et grammatica adversante. Male explicuit schol. — 5. δρυοπαγῆ σ τ ό λ ο ν, τὸν πάσσαλον explicans Hesychius affert ex Phil. Troi. IV. 2 (629 D.). Corrigebam σ τ ύ λ ο ν: nunc abstineo, συστέλλειν pro συζευγνύναι dici posse recordatus.

Στόμα *os.* 1. Proprie dictum. ἴσχε δακὼν στόμα σόν Trach. 973 an. i. q. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύς, cui similis locutio est πρῖε τὸ στόμα inc. XCVIII (777 D.). De *deosculante* dictum οὔτ᾽ ἀμφιπίπτων στόμασιν Trach. 934. — De *feris:* νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα — ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m. — 2. Inprimis frequens *oris*, quatenus *verba inde exeunt*, mentio. Cuius usus viam monstrant περίαλλ᾽ ἰαχχίων ἐκ στομάτων Oed. R. 1219 ch. γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος Oed. Col. 967. — καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε Oed. R. 426. Male Brunckius secundum gl. τοὺς ἐμοὺς λόγους interpretatur. *Os suum* vates contumeliae haberi indignatur. Rursus male *sermonem* dici putat Brunckius τό γ᾽ εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 706. v. ἐλευθερόω et Herm. l. c. τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες Oed. Col. 131 ch. i. e. εὐφημοῦντες τῷ στόματι. Musgravius rursum de *dictis* interpretatus diversissima miscet. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα 609. non *vaticinia*, sed *deus vates.* πατρὸς τὸ δυςπρόςοιστον κἀπροςήγο-

ρον στόμα Oed. Col. 1279. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα Ant. 505. Eust. p. 1834, 54. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα 984. minime *sermonem tuum*, sed *te vaticinio canendo os reclusurum*. τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα Trach. 1166. ἐθηλύνθην στόμα Ai. 636. *os mitigatum sensi*; reliqui aberrant a vero scholiastae, sed bene schol. Pal. in fine annotationis εἰκότως δὲ εἶπε τὸ στόμα, ἐπειδὴ καὶ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα διὰ γλώσσης ἔφερεν. οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα 1089. σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα 1126. *te cum impudenti tuo ore*, non *dictis*, ut Hermannus. δῆλος δὲ μοὐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα 1204. μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα El. 623. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα 1247. v. Herm. ad v. 1248. Sic *verbosi* et *loquacis* hominis circumlocutione proferendi vim habet: τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα Oed. Col. 798., quod Suidas affert v. ὑπόβλητον. — 3. *Loquela*. τὸ γὰρ σὸν — ἐποικτείρω στόμα ἐλεινόν Oed. R. 671. σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα Oed. Col. 985. adsignificata *impudentia* dictorum. κἂν καλὸν φέρῃ στόμα inc. XV. 1, 2 (669 D.), *etiamsi quis pulchris sermonibus utatur*. — 4. ἑπτάπυλον στόμα Ant. 119 ch. *septem urbis Thebarum portae* sunt, ἑπτάστομον πύργωμα dictae Euripidi Phoen. 629. — *Mare late patens* significari videtur Laoc. II. 3. (341 D): ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων.

Στόμαργος dictis protervus. κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακήν, εἴτε στόμαργον El. 597. Suid. v. στόμαργος explicat φλυαρός, schol. ἀναιδής.

Στόμιον 1. *os speluncae s. scrobis*. δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον Ant. 1202. — Hac significatione vocabulum forma tenus diminutivum prosarii etiam scriptores usurparunt, Plato Civ. X. p. 619, d. Strabo t. III. p. 358. Diod. XIX. 94. Lucian. Necyom. 21. — 2. *frenum*. ὦ ψυχὴ — χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Trach. 1251 an. v. λιθοκόλλητος. Tralate enim dictum de *compescendo dolore*, ut de *obedientia* praestanda El. 1454.: ὡς, εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξῄρετο — στόμια δέχηται τἀμά, de qua locutione v. Valck. ad Eur. Hippol. 1223.

Στομώδης. στομώδη, τὰ εὔστομα καὶ εὔφημα Σοφ. (inc. CV. 163. 947 D.) Pollux II. 101.

Στόμωσις. Proprie significare fertur *aciei durandae et producendae rationem et artificium*. Transfertur ad *linguae vim* et *acrimoniam dicendi*. στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν Oed. Col. 799. v. schol. Ar. Nub. 1106. ed. Kuest. Reisig. Enarr. p. CXIII.

Στονᾰχέω defleo. μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον El. 131 m. Contra et libros et rationem στενάχειν correcturus erat Elmsl. ad Oed. R. 181.

Στοναχή gemitus. ἴχομεν στοναχάς Ai. 202 an. i. q. ἴχομεν στένειν.

Στονόεις 1. *querulus.* στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος Oed. R. 187 ch. ἃ στονόεσσα — ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται, ὄρνις El. 144 m. Afferunt Suidas v. ἀτυζόμενος et οἰκτρῶς, et Eust. p. 725, 55. — 2. *fremens*, de mari. ὑπὲρ στονόεντα πορθμόν Ant. 1131 ch. — 3. *gemitus ciens.* στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Trach. 882 m.

Στόνος 1. *gemitus.* στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτα Phil. 688 ch. Hermannus lacunae signa posuit, offensus cum compositis στόνος βαρυβρὼς αἱματηρός tum numeris strophicis aliquantum dissimilibus, qui tamen ipsi incertissima scriptura sunt. στόνον σαυτοῦ ποιεῖς 742. στόνον ἀντίτυπον 1446 an. Haec quidem *calamitosi* sunt, sed gemitus *pugnantium* dicuntur ictibus gravissimis sese petentium invicem Trach. 519 ch.: ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν. — 2. *sonitus maris litori illisi.* στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί Ant. 588 ch. De hac vocabuli vi v. Bentl. ad Hor. Carm. III. 27, 23. — De legitimo tono v. λόγος.

Στόρθυγξ. De *cornibus cervi* dictum: ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρους στόρθυγγας Aload. XII. 4 (110 D.). v. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 149.

Στόρνυμι sterno. παῖδα — εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα Trach. 898. Libri vett. στόρνυθ' (sequitur ὅπως), Tricliniani στρώννυνθ', quod etiam Turn. daturum fuisse certum, apud quem στρόννυνθ' exstat.

Στοχάζομαι. εὖ γε στοχάζει Ant. 241. Nec *coniicere*, nec cum C. F. Hermanno ad Luc. de Hist. Conscr. p. 348. *tergiversari* explicuerim, sed *tentare et pervestigare omnem praesidii rationem.*

Στραβαλοκομάω. σ τ ρ α β α λ ο κ ο μ ᾶ ν, οὐλοκομᾶν. Hesychius. Hoc cum haud dubie a στρέφεσθαι ducatur, corrigendus inde Pollux II. 23.: οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος (*crispus*). τὸν δὲ τοιοῦτον σ τ ρ α μ β ο λ ο κ ο μ ᾶ ν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Illud propter verbum ὠνόμασεν dubites, an scribendum sit στραβαλοκόμαν.

Στράβηλος genus conchae. ἀλίας στραβήλου Camic. I. 2 (299 D.). — Tonum generis notavit Arc. p, 55, 12.

Στράπτω fulguro. τὰ πολλά τε στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη Oed. Col. 1511. Codd. fere omnes στρέψαντα. Veritas emendationis a Piersono factae (Veris. p. 139.) firmatur scriptura Laur. b., τ' ἀστράψαντα.

Στράτευμα exercitus. πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Phil. 1411. ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος 1415. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος Oed. Col. 1418. πῶς — πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτόν —; 1421. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος στράτευμ' ἀγείραντος El. 685. Sic intellige ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν

στράτευμ' Ἀχαιῶν Phil. 59., non *castra*, sed *exercitum castra ad mare et naves posita obtinentem.*

Στρατεύομαι in bellum proficiscor. οὐ — τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός Ai. 1090.

Στρατηγέω belli dux sum. ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 1. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Ai. 1079. gl. ἀντὶ τοῦ ἐ σ τ ρ α τ ή γ ε ι ς.

Στρατήγιον castra, s. *exercitus* positus *in castris.* μέσον δὲ προςμολὼν στρατήγιον Ai. 708. Vox bonis scriptoribus rara, ea significatione solitaria: v. Lobeck., et quem producit, Spanhem. ad Iulian. p. 213.

Στρατηγίς praetorius. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49.

Στρατηγός dux exercitus s. belli. οἱ δισσοὶ στρατηγοί Phil. 264. πρὸς — τῶν Ἀτρέως δισσῶν στρατηγῶν 1013. οὐχ ὅλων στρατηγός Ai. 1085. ἅτερος στρατηγός 1088. πλείους κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε 1095. Agamemnonem. κοὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν — διωμόσω 1211. ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος 1365. φασὶ — κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 8. Bene sic Antigona Creontem, ad quem Eteocle occiso imperium quasi tumultuarium delatum erat; minus illa, quam chorus, reverenter, apud quem βασιλεὺς χώρας audit v. 155.

Στρατηλάτης dux exercitus. στρατηλάτου χρηστοῦ Oed. Col. 1431. τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνονα Ai. 1202. — ὦ διπλοῖ στρατηλάται Phil. 782. Ἀτρεῖδαι, ἀγαθοὶ στρατηλάται 861. ἄλλοτ' ἄλλον — στρατηλατῶν Ai. 58.

Στρατόπεδον castra s. exercitus qui in castris consedit. κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυςφημίαις Phil. 10.

Στρᾰτός 1. *exercitus.* στρατὸς πᾶς Phil. 356. Ai. 284. 402 m. σύμπας Phil. 387. σύμπαντι στρατῷ 1210. 1241. σύμπαντος στρατοῦ 1278. ξύμπαντι σ. Ai. 1034. — ἐν Ἀργείων στρατῷ Phil. 418. πρὸς Ἀργείων στρατῷ Ai. 95. φρουδός ἐστιν Ἀργείων στρατός Ant. 15. Sic Aug. b. Ald. Eust. p. 487, 3. et a prima manu Laur. a. Ceteri Ἀργεῖος, quod in Laur. a. supra scriptum. ἔφευρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. V. 1 (379 D.). ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν Oed. Col. 1327. Ἑλλήνων στρατός Ai. 453. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ —; Phil. 1234. — μή με διαβάλῃς στρατῷ Phil. 578. τοὺς πρώτους στρατοῦ 1289. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1417. *in* s. *una cum Achivis*, ne quis cogitet στρατείᾳ explicare. στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν Trach. 258. κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ Ai. 374 m. οὔτινα Τροία στρατοῦ δέρχθη 420. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ 430. Αἴαντος, ὃς μέγιστον

ἴσχυσε στρατοῦ 497. τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον 713. μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ 831. τίς — ὅντιν' ἄνδρα προςλεύσσεις στρατοῦ; 1023. ὃς κραίνει στρατοῦ 1029. οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1054. τις στρατοῦ 1154. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1279. ἔχθιστος στρατοῦ 1315. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν 1375. ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36. οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον 564. στρατοῦ καθαρτής Capt. I. 1 (32 D.). στρατῷ φρυκτωρίαν ἔδειξε Naupl. V. 5 (379 D.). εἶδον στρατὸν στείχοντα Past. III. 3 (445 D.). πρῳρατὴς στρατοῦ Polyx. III. 1 (470 D.). v. πρῳρατής. — 2. Paulo selectiore significatione sunt haec. γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων Trach. 1048. *turba*, quae propter pugnae cum illis commissae discrimen στρατός dicitur, sicut δίφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν 1085. *Coetum* hominum et *ad ludos quidem spectandos congregatorum* significat στρατὸς δ' — ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν El. 739. cf. Markl. ad Eur. Suppl. 653. Pors. ad Suppl. Marklandi 601. Sed eo facilius ad id significationis perveniri potuit, cum heroica aetate res acta fingatur et ex moribus aetatis, qua iam qui domo exibant, magis igitur multitudo peregre versantium armati incedebant. Sic (quanquam hoc non simillimum) de multitudine eorum, qui rei sacrae intersunt, dictum εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ δακρυῤῥοοῦντα Trach. 792.; pars enim certe maxima στρατός ille ἐπακτός erat, quocum Oechaliam Hercules exciderat. — De accentu praecipit Arcad. p. 78, 24., et eius fons schol. Il. ζ. 202.

Στρέφω (ἀφ) *verto, torqueo.* 1. Proprie dictum. διὰ πολυῤῥάφου στρέφων πόρπακος — σάκος Ai. 572. ὑπτίοις κάτω στρέψας — σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 713. *navem evertit.* Intransitive dici videtur de sole *circumacto* στρέφοντα κύκλον ἡλίου inc. XC. 2 (771 D.). *Passivum* est *se convertere* s. *retro verti* χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες Oed. Col. 1644. στραφεὶς οὕτως ἴω; Ant. 315. Medium *secum convertere* s. *retro vertere.* στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος Oed. Col. 1418. — 2. Tralatam dictionem *activa* forma non admittit, verum *passivum.* τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην Ai. 1096. a retro vertendo se ad *curandi* significationem traductum, velut ἐντραπῆναι et ἐπιστραφῆναι, item ad *mutati animi:* κἂν σοῦ στραφείη θυμός Trach. 1124. Iam et *circumvagandi* vis inest, quam vulgo *medio* adiudicant: ἀνειμένη μὲν — αὖ στρέφει El. 506. v. Musgr. — De Oed. Col. 1511. v. στράπτω.

Στροφάς circumactus. ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Trach. 131 ch. *circumactiones* sunt.

Στροφή circumactio. ἄρκτου στροφὰς Naupl. V. 11 (379 D.).

Στρόφιος n. pr. γέρων Στρόφιος El. 1100. Hoc accentu vulgo scribitur firmaturque ea de regula exceptio ab Eustathio p. 1030, 11.,

cuius non tantam in exscribendis veteribus doctoribus negligentiam esse puto, ut manifesto falsam τόνωσιν in exemplum similium adhiberet, quanquam ea Lehrsii sententia est de Arist. Stud. Hom. p. 280.

Στρωτός *stratus*. στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Trach. 912. i. e. ἐπιστρωννύουσαν.

Στρωφάομαι *vagor*. ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη Trach. 903.

Στυγερός *abominandus*. στυγερὰν ἔχε δύςποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις Phil. 1105 ch. τὰν ἐμοὶ στυγερὰν Τρῳάδα γαῖαν 1159 m. *infelix*. πλὴν τοῖν στυγεροῖν Ant. 144 an. βίου τοῦ στυγεροῦ Trach. 1013 m. στυγερῶν ὅπλων Ai. 1173 ch. mali enim inde origo. Suid. v. ὤφελε habet στυγερόν. ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι 1193 ch. στυγεραὶ εὐναὶ El. 92 an. θρήνων στυγερῶν τε γόων 104 an. λάθα Πιερίσι στυγερά Synd. I. 1 (146 D.). — *miser*. θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς Phil. 166 an. ἐπιπόνως, schol. quod cum vitiose scriptum esset ἐπιμόνως, Brunckius σμυγερὸν σμυγερῶς corrigebat.

Στυγερῶς *misere*. θηροβολοῦντα — στυγερὸν στυγερῶς Phil. 166 an. v. στυγερός.

Στυγέω *odi*. τοὺς δὲ (λόγους) καὶ πράσσειν στυγῶ Phil. 87. ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν 389. οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ 582. ἐάν τε νουθετῇ τις — στυγεῖς 1307. οἷον (θέαμα) καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Oed. R. 1296. τάς τε τολμώσας στυγῶ Trach. 580. θεοὶ — στυγοῦσι τοὺς κακοὺς Ai. 133. τῆς δὲ δειλίας (σε) στυγῶ El. 1016. ἀρνοῦνται στυγεῖν Aload. XI. 5 (109 D.). De structura memorandum κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ Ant. 567. Coniungenda γυναῖκας υἱέσι. — *Passivum*. τί δ' ἐστὶν — πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον; Trach. 735. οὗτος δὲ στυγήσεται Oed. R. 672.

Στύγιος *Stygius*. Στύγιον δόμον Oed. Col. 1560 ch. Commemorat hinc Eust. p. 718, 35.

Στυγνός 1. *odiosus*. ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεύς Trach. 1038. στυγναῖσι λώβαις Ai. 558. στυγνόν τε φῶτα Phil. 1122 m. παῖς ὁμὸς — στυγνός Oed. Col. 1175. τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος 1392. — 2. *infelix*. ὦ στυγνὸς αἰὼν Phil. 1332. id etiam *odiosam vitam* significare poterit. νῦν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός (δαίμων) El. 906. Eodem redit δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων El. 842 m. ubi ἀχέων delevit metri causa Hermannus, melius Dindorfius id quod praecedit, πολλῶν. στυγνὸν οἰμώξας Ant. 1211. num sic interpreter, an *moestum* s. *tristem gemitum* mittens ambigo. — 3. Sed *tristem* i. e. *morosum* significat στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ Oed. R. 673. de eo, qui invitus cedit.

Στυφελίζω *pello, pulso*. De impetu belli τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης Ant. 139 ch.

Στυφλός (ῠ in thesi) *asper*. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος Ant. 250.

Σύ pronomen personale secundae personae, *tu*. I. *Formae*. 1. *Singularis nominativus* σ ύ Phil. 24. 49. 72. 115. 123. 246. 248. 276. 322. 459. 499 bis. 515. 549. 749. 792. 886. 892. 910. 915. 959. 1010. 1013. 1014. 1017. 1052. 1084 ch. bis. 1158 m. 1231. 1245. 1270. 1303. 1305. 1310. 1351. 1403 an. 1417. 1420. 1423. Oed. R. 78. 133. 320. 335. 340. 358. 372. 379. 390. 395. 399. 413. 432. 440. 444. 532. 545. 575. 637 bis. 707. 724. 736. 799. 803. 931. 957. 980. 1025. 1062. 1115. 1121. 1122. 1152. 1177. 1321 m. 1136 ch. 1445. Oed. Col. 113. 188 an. 222 ch. 232 ch. 283. 489. 508. 524 ch. 569. 571. 577. 588. 716 ch. 759. 785. 795. 806. 810. 813. 820. 867. 886. 933. 944. 993. 1004. 1012. 1035. 1040. 1042. 1125. 1139. 1157. 1197. 1211. 1286. 1334. 1337. 1338. 1342. 1364. 1365. 1385. 1443. 1535. 1583. Ant. 45. 80. 230. 329. 400. 440. 442. 457. 504. 506. 527. 530. 542. 545. 551. 553. 555. 569. 631. 681. 684. ut ex schol. Herm.; vulgo σοί, Brunckius ex Aug. et E. σοῦ, quod etiam in Laur. a. supra scripto ι exstat. v. φύω. 687. 702. 735. 759. 786 ch. 788 ch. 979. 1039. 1046. 1073. Trach. 402. 1015 m. 1265 an. Ai. 114. 491. 510. 571. 589. 593 ch. 669. 811. 832. 1075. 1079. 1087. 1113. 1116. 1121. 1137. 1213. 1248. 1286. 1325. 1339. 1341. 1377. 1388. El. 15. 29. 39. 55. 69. 245. 287. 320. 331. 333. 349. 357. 362. 386. 389. 394. 440. 456. 572. 614 bis. 624 .668. 781. 785. 863. 879. 899. 936. 1027. 1029. 1039. 1074 ch. 1135. 1143. 1156. 1189. 1206. 1213. 1301. 1347. 1394. 1462. 1464. De scriptura commemorandum unum exemplum Trach. 436., ubi *πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος* Brunckius iure correxit ex suis codd. B. T. et ed. Turn. Optimi libri ineptissimam scripturam tuentur, σ ύ. — Aeth. I. 2 (26 D.). Synd. V. 1 (150 D.). Ach. Am. V (166 D.). Epig. II. 1 (195 D.). Iphig. III. 1 (293 D.). Polyx. I. 1 (468 D.). Scyr. II. 1 (497 D.). inc. XLV. 1 (703 D.). LXI. 1 (725 D.). LXIII. 1 (727 D.). — *Genitivus* recto tono σ ο ῦ Phil. 115. 520. 550 (σοὔνεκα). 801. 997. 1012. 1047. 1049. 1055. 1346. Oed. R. 349. 358. 378. 427. 522. 546. 590. 677. 1006. 1030. 1418. 1434. Oed. Col. 206 ch. 294. 489. 574. 840 ch. 985. 1163. 1346. 1347. 1363. 1624. Ant. 404. 544. 634. 697. 737. 745. 1060. El. 69. Cod. Aug. σός sensu minus apto. 101 an. 543. 589. 803. 897. 1252 m. 1295. 1466. Trach. 190. 574. 789. 967 m. 968 m. σου in libris; correxit Brunckius 1216. Ai. 150 an. 166 an. 386. 506. 510. 514. 989. 1002. 1093. 1212. 1240. 1241. 1247. inc. LXIII. 2 (727 D.). — Praeterea libri omnes *οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν* Oed. R. 376., plane alienum a sensu. Correxit Brunckius *οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ*, et firmavit emendationem Hermannus. — σ ο υ inclinatum Phil. 751. 780., ubi edd. vett. *που*, Herm. *σοῦ*, Tricl. *σου*, idque servan-

dum, cum etiam Laurr. tres et Flor. Γ. habeant. 872. 1044. 1257. 1299. 1348. Oed. R. 538. 574. 729., ubi Herm. sic scripsit ex Cod. Pal. Ceteri σοῦ, nec certe illud minore vi praeditum, quam aliis locis nonnullis. Oed. Col 308. 895. 1445. 1547. Ant. 82. 1071., ubi Erf. iniuria σοι subrogavit ex cod. Aug., quod ἀφιέναι cum dativo personae dicatur. v. Herm. El. 658. 1025. Ai. 15. 581. 977. 1103. Capt. III (34 D.). Teucr. III. 2 (508 D.). — *σέθεν*, ut omne pronominum genus, diverbiis longe magis frequentatur quam carminibus. Phil. 1421. Oed. R. 597. 1221 ch. Oed. Col. 250 m., ubi cum Par. B. Ven. Vat. pro ἐκ σέθεν habeant ἔκαθεν, Elmsleius coniecit οἴκοθεν, v. Herm. 1365. Trach. 413. 1128. 1197. El. 514. 569. 1200. 1403. — *Dativus σοί* accentu recto Phil. 70. 93. 132. 339. 475. 654. 743. 764. 795. 876. 908. 951. 1042. 1150 ch. 1210. 1237. Sic enim corrigendum puto quamvis contra libros; quomodo enim inclinata forma in eiusmodi dicto constet: οὔτῦρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μάχουμεθα? 1288. 1367. 1371. 1407. 1419. Oed. R. 155 ch. ubi nisi inferretur praepositio (ἀμφὶ σοί) profecto omnes inclinarent; et inclinat Flor. Γ. 314. 324. 370. 379. 410. 425. 435. 572. 630. 770. 773. 840. 862. ubi Erf. οὔ σοι φίλον, quod ferri posset, ut tamen cum Phil. 1227. (1211), ubi utique opus σοι, male comparetur. 1096 ch. 1294. 1446 Oed. Col. 172 an. 393. 493. 583. 596. 654. 791. 814. 844. 1120. 1126. 1158. 1166. 1270. 1311. 1482 ch. Ant. 31. ex correctione Schaeferi, cum ante legentur Κρέοντά σοι κἀμοί 76. 211. 234. 273. 465. 497. 505. 541. 537. 561. 573. 630. 889. 890. 1059. 1289. Trach. 343. 421. 468. 618. 1015 m. 1224. 1241. 1247. Ai. 66. 333. 500. 515. 529. 768. 922. 1079. 1082. 1102. 1112. 1234. 1308. 1350. 1352. El. 73. 150 ch. 281. 353. 453. 515. 621. 656. 1020. 1021. 1133. 1137., ut Brunckius restituit ex suis codd. et schol., quibus nunc accedunt Flor. Γ. Θ. In Laur. a. a prima manu σοι scriptum, a correctore σῇ, quod ante Brunckium ferebatur. 1139. 1157. 1159 (ξὺν σοί). 1293. 1494. — *σοι* inclinatur Phil. 69. 121. 143 ch. 261. 432. 467. 616. 655. 663. 737. 766. 874. 1008 (καί σοι, pro quo Wakef. καίτοι coniecit, quod ad sensum maxime languidum). 1020. 1062. 1203. 1211. 1258. 1401 an. El. 308. 335. 424. 434. 540. 548. 550. 593. 604. 607. 655. 678. 751. 879. 880. 912. 926. 1060. 1030. 1041. 1204. 1284. 1311. 1358. 1449. 1491. 1496. Oed. R. 372. 379. 449. 553. 649. 651 m. 708. 739. 800. 973. 984. 1016. 1066. 1173. Oed. Col. 31. 62. 269. 465. 491. 493 (ἀμφὶ σοί). 646. 774. 780. 689. 791. 822. 844. 939. 1007. 1038. 1102. 1170. 1182. ubi edd. pleraeque contra ac codd. μοι, v. Herm. 1293. 1387. 1400. 1433. 1501. 1521.; sic recte Elmsl. Herm. secundum minus quidem bonos codd. Par. B. et Triclinianam recensionem habentes Par. T. Farn. Vat. Ant.

37. 98. 213. 245. 305. 744. 1018. Trach. 290. 474. 597. 615. 1170. Ai. 102. 114. 116. 119. 271. 339. 559. 969. 1321. 1379. Aload. V. 1 (103 D.). Synd. VIII. 1. (153 D.) nisi scribendum σε, quod visum nobis v. ἐρεῖν. inc. XLI. 1 (699 D.). — *Accusativus* σέ accentu recto Phil. 76. 141 ch. 498. 577. 586. 670. 940. 970. 1017. 1042. 1104 ch. 1379. 1381. 1423. Oed. R. 47. 104. 332. 342. 700. 759. 905 ch. 1091 ch. 1101 ch. 1119. Oed. Col. 255. 258. 390. 623. 644. 758. 817. 872. 876. 989. 1131. 1193. 1419. 1554 ch. 1563 ch. 1574 ch. 1716 m. Ant. 377 an. 437 bis. 720. 721. 867 ch. 1113 ch, 1321 m. 1322 m. El. 147 m. 329. 512. 801. 942. 1437 ter. Trach. 65. 137 ch. 284. 320. 368. Ai. 71. 136 an. 137 an. 143 an. 210 an. 352 m. bis. 842. 843. 994. 1026. 1083. 1126. 1205. 1207 bis. 1372. — σε inclinato tenore El. 39. 283. 309. 333. 371. 420. 507. 513. 519. 551. 585. 587. 612. 648. 659. 786. 908. 931. 945. 1006. 1016. 1023. 1034. 1082 ch. 1119. 1121. 1147. 1178. 1184. 1190. 1217. 1254 m. 1258 m. 1263. 1288. 1296. 1304. 1306. 1332. 1354. 1369. 1417. 1495. Phil. 50. 54. 56. 60. 79. 101. 236. 342. 379. 394 ch. 433. 460. 466. 483. 540. 557. 583. 599. 642. 667. 800. 849 ch., sed ibi σε Hermannus, probabili quidem correctione invexit. 858. 870. 875. 888. 901. 903. 920. 971. 986. 1051. 1071 m. 1173 m. 1181 ch. 1198 m. 1225. 1241. 1242. 1262. 1281. 1347. 1359. 1364. 1374. 1375. Oed. R. 41. 159 ch. 303. 323. 327. 362. 376. 417. 433. 438. 442. 546. 623. 626. 644. 657 ch. 694 ch. 746. 839. 1020. 1034. 1071. 1098 ch. bis. 1101 ch. 1122. 1166. 1211 ch. 1217 ch. bis. 1299 an. 1304 an. 1320. 1328. 1348. 1367. 1478. Oed. Col. 80. 173 ch. 179 m. 250 m. 359. 395. 400. 405. 408. 561. 662. 671. 745. 749. 754. 801. 818. 859. 861. 877. 923. 934. 995. 996. 998. 1030. 1032. 1045. 1134. 1136. 1187. 1191. 1328. 1335. 1344. 1372. 1392. 1416. 1422. 1442. 1492. 1504. 1512. 1707 m. Ant. 9. 18. 319. 548. 549. 739. 751. 783 ch. 895. 904. 1061. 1138. 1179. 1215. 1304 m. bis. Trach. 126 ch. 180. 302. 403. 436. 725. 728. 731. 746. 795. 805. 1106. 1165. 1191. 1211. Ai. 1. 3. 7. 11. 83. 92. 102. 112. 172 ch. 361. 423. 487. 503. 521. 537. 548. 553. 557. 584. 628 ch. 812. 818. 903. 920. 1003. 1006. 1151. 1159. 1304. 1313. 1327. 1360. 1372. Ai. Locr. I. 1 (11 D.). Alcm. I. 2 (95 D.). II. 2 (om. D., nec sane auctorem certum habent hi versus, a Valckenario Diatr. p. 150. Alcmaeoni Sophocli adscripti). inc. CI. 1 (622 D., qui iure ad Phthiotides fabulam retulit). Ceterum in recensendis recti accentus exemplis ea etiam retulimus, in quibus pronomen tenorem gerit inclinatae vocis insequentis; quod etsi natura et significatio pronominis plerumque fieri patitur, est tamen, ubi per se inclinandum foret, velut El. 621. Deinde in quibus rectus accentus inclinato, inclinatus recto mutari aut posset, aut etiam deberet

etiam, in considerando usu pronominis indicabimus exempla. Ea sola hic attingamus, quae *inclinationem pronominis post praepositionem* monstrant. Inclinatio cum sola sententiae indole iudicetur, longe autem plurima exempla eiusmodi sint, quae et gravius et levius pronuntiari casuum obliquorum pronomina sinant, per se mirum non est, non constanter eandem in libris tonosin observari (quin nulla est eorum auctoritas): illud mirum, cum veteres doctores post praepositiones inclinari vetuerint, nec in σύ eadem inclinandi cernatur, quam in ἐγώ observavimus, necessitas, adeo non sibi constitisse nostrae aetatis doctos, ut nullo discrimine sensus intercedente utramque toni rationem toleraverint. ἀμφὶ σοί scribitur, nec potest aliter pro sententia, Ai. 333. Scribitur etiam ἀμφὶ σοί El. 1133. Oed. Col. 493. Oed. R. 155 ch., etsi haec tria non minus bene σοι sine elatione vocis dictum ferrent, et sequitur adeo in tenore eiusdem sententiae 159. πρῶτά σε κεκλόμενος, quod in allocutione haud paulo melius πρῶτα σέ scriberetur. His adde ἀμφὶ σοὔνεκα Phil. 550. At vero Ai. 559. ἀμφί σοι omnes; sententia plane eadem atque El. 1133. Oed. Col. 493., et longe gravior quam Oed. R. 155. — πρὸς σέ legitur Phil. 941. Trach. 284. 368., nulla pronominis vi; at πρός σε in iurandi formula Trach. 436. Oed. Col. 250 m. 1335., et extra eam Oed. R. 746. sententia plane eadem qua Phil. 941. Trach. 284. 368. σύν s. ξὺν σοί legitur Ant. 541. El. 1155. Haec recto tono donanda omnia censeo. — 2. *Dualis nominativus* σφώ Oed. Col. 345. 1540. et ex emendatione necessaria Oed. Col. 1409. — *genitivus* σφῷν Oed. R. 668 ch. Oed. Col. 343. 498. 1113. 1737 ch. — *dativus* σφῷν El. 1359. Ai. 1244. Phil. 623. Oed. R. 581. 1495. 1511. Oed. Col. 1259. 1377. 1394. 1413., qui etiam genitivus haberi potest 1427. 1446. v. ἀντάω. 1540. Deinde bis libri σφῶν aut σφῶϊν, ubi σφώ scribendum erat, scriptumque ab Hermanno est, Oed. Col. 1409. 1437. q. v. — *Accusativus* σφώ Oed. R. 1486. 1488. Utroque loco Hermannus inclinavit; dubito an non recte, nec libri addicunt. Ex emendatione idem iure legitur Oed. Col. 1437. De adscribendo ι v. ἐγώ. — 3. *Pluralis nom.* ὑμεῖς Phil. 1069. Trach. 1081. Ai. 672. 676. 1161. Oed. R. 142. 1046. Oed. Col. 458. 851. 1278. 1371. 1407. 1629. Colch. V. 2 (317 D.). — *gen.* ὑμῶν Phil. 231. 1059. Oed. R. 61. 62. 224. 924. 1047. 1497. Oed. Col. 70. 85. 97. 290. 728. 1291. 1496. El. 461. 1092. 1325. 1434. Trach. 593. — Reliquorum casuum obliquorum eandem atque in ἡμῖν ἡμᾶς rationem esse, si vera sunt, quae in ἐγώ disputavimus, consentaneum est, et ultimam recto tono notati vocabuli syllabam perpetuo produci, inclinati autem corripi, et si inclinetur, falso poni discrimen inter ὕμιν, ὗμιν, ὑμίν, cum sit unus omnium idemque

tenor inflexus in penultima. — *Dativus* igitur ὑ μ ῖ ν manifesto producit ultimam Oed. Col. 247. 830. Ai. 674. El. 247., ubi sensus commodior inclinati esset, plane ut Oed. R. 631. ubi codd. deteriores Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. a. Laur. c. Flor. Δ. ἡμῖν. *Novies* ante consonam legitur Phil. 926. 1019., ubi cave inclines ὕμιν, nam τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι significat *quantum ad vos s. vestras res, dudum sum mortuus*, Oed. R. 223. 252. 273. Trach. 551., ubi inclinari propter explicationem versus manifesto veram, quam Hermannus protulit, non potest; distingui tamen ante ὑμῖν non oportebat; 670., ubi etiam ὕμιν sensu tenus probari posset, Ai. 43. 563. *Quinquies* in eum versus locum incidit, ut de mensura certo existimari non possit, Phil. 733. Oed. R. 382. Oed. Col. 99. 1128., et in fine anapaestici dimetri, ut tamen insequens versus a consona incipiat Oed. Col. 1771. Item *Accusativus* ὑ μ ᾶ ς ante vocalem legitur Oed. R. 1187 ch. Phil. 222. 231. 1028. Ant. 891. Ante consonam *sexies* legitur, Ai. 47. 1253. Oed. R. 1499., in quibus cum contraria opponantur, inclinari non potest, 1502. Ant. 164. Trach. 530. At *inclinata dativi* forma ὕ μ ι ν sine controversia ultimam corripit *novies* Oed. R. 991. 1402. 1484. Ant. 308. Ai. 851. 1221. 1243. 1261. El. 794. Quibus *tria* exempla adde, in quibus iure inclinatur, ne cretico finiatur senarius praegresso spondeo, Oed. Col. 1042. 1169. 1410. *Decies* de mensura ambigendi locus est; legitur enim ante consonam Oed. R. 755. Oed. Col. 1207. 1608. Sed haec etiam recti toni patientia sunt, ut est aliquando de sententia anceps iudicium, et Hermannus omnia inflexit: in impari autem senariorum sede exstat Phil. 527. Oed. R. 1482. Oed. Col. 1169. 1410. Ant. 1022. El. 1320. 1324.; eadem, quam in ἐγώ observavimus, inconstantia Hermannus mox inflectit, mox acuit, peninflectit etiam Trach. 637 ch. inclinatio pari strophici versus mensura commendatur. — ὕ μ α ς inclinatum sensus videtur ita postulare, ut tamen correptae ultimae exemplum certum non sit: *bis* enim in impari senarii loco legitur: Oed. R. 256 (Herm. ὕμας). Oed. Col. 733. (Herm. ὑμᾶς), *quinquies* ante consonam: Oed. R. 1502. Oed. Col. 276. 326. Phil. 1139 m. 1448 m. Hermannus omnia inflexit, nec plane improbo. Quae propter versum inflecti, sensu inclinari potius videntur, aliqua etiam horum dubia, in tractando usu pronominis commemorabimus. — ὕμμε *accusativus aeolicus* in cantico ἀπὸ σκηνῆς exstat Ant. 839.

II. *Usus* pronominis. 1. Sic plerumque *nominativum* σ ύ dici constat, ut vi quadam in sententia insigni praeditum sit; inprimis in *oppositis contrariis*, velut cum coniunguntur σύ et σός, σοί et ἐγώ, σύ et ἐμός, σύ et ἄλλος: qualia exempla, quae apponimus, non exscribimus, haec sunt: Phil. 24. 72. 115. 123. 792. 1010. 1014. 1420. 1423. Oed. R. 78.

133. 320. 379. 401. 545. 575. 1115. Oed. Col. 489. 588. 886. 933. 1125. 1337. 1338. Ant. 80. 440. 442. 551. 553. 555: 569. 702. 759. 979. Ai. 491. 1087. 1248. 1377. El. 39. 331. 362. 389. 614. 668. 781. 899. 1039. Saepe *intelligitur* opponi quiddam, non *dicitur*. ἦ γάρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Phil. 248. ἦ γάρ τι καὶ σὺ — ἔχεις ἔγκλημα 322. σὺ τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς — φανεῖ; 1052. sc. σὺ ἀντ' ἐμοῦ. σύ τοι κατηξίωσας 1084 ch. σὺ δ' ἠγρίωσας 1305. πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν Oed. R. 358. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. καὶ σύ γε 931. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' — ἐκφανεῖ κακή 1062. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος 1321 m. *tu praeter alios*. τοιαῦτα — καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί Oed. Col. 785. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 813. σὺ δ' — ὀνειδίζεις με 1004. σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε 1139. σὺ δὲ σῶς ἴσθι 1211. οἷς ἂν σὺ πρόςθῃ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1334. σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον, σύ μ' ἐξέωσας 1364. 1365. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1583. ἢν σὺ μὴ θέλῃς (sc. ἐγὼ θάψω) Ant. 45. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς 504. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν 530. σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς 631. λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἀπ' οἴκων Trach. 1265 an. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ᾔστωσας δορί Ai. 510. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; 1079. καὶ σὺ τοῦτ' ἐπίστασο 1113. πολλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά 1116. ὡς σὺ φῄς 1213. *ut tu quidem ais*. ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον El. 55. σὺ δὲ — μισεῖς μὲν λόγῳ 349. παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων ὡς οὔτις ἡμίν 'στιν 937. ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου 1079 ch. ὅς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν 1189. αὐτὸς σὺ βάσταζε 1462. Sic σύ refertur ad aliquod ἐγώ in prioribus cogitandum, non additum. ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; Oed. Col. 795. τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ — μεθάρμοσον El. 29. τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν, οὐδ' αὖ σύ, σώφρων γ' οὖσα 357. σύ τοι πρώτη θάνοις ἂν 572. ἦ σὺ κεῖνος εἶ —; 1347. Deinde *compellandi formulis* σύ additur. καὶ σύ, Ποίαντος τέκνον, χαῖρε Phil. 459. δύστηνε σύ 749. ὦ πῦρ σύ 915. καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με Oed. R. 444. οὗτος σύ 532. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας 637. οὗτος σύ, πρέσβυ 1121. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ; 1022. καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον Oed. Col. 113. σὺ δ' — ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε 232 ch. Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε φύλασσε πατέρα 508. ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἵσας αὔχημα 716 ch. σύ νυν — Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον 759. ἢ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ 867. σὺ δ' ἡμιν, Οἰδίπους, ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε 1042. ὃ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν 1535. σὺ δὲ — φέρ' εἰπὲ δή μοι Ant. 527. ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους 1074. ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε Ai. 571. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, — ἀρκε-

σον 811. σὺ δ' — Ἥλιε 832. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; 1325. Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων Πυλάδη El. 15. σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα (δέξαι με) 69. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι 624. σὺ δ' ὦ σύαγρε Ach. Am. V (166 D.). ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. II. 1 (195 D.). σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. III. 1 (293 D.). σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις Scyr. II. 1 (497 D.). Sed ubicunque oratio ab aliis rebus paulo incitatior ad eum convertitur, quibuscum loquimur, infertur σύ. σὺ δ' εἴ τι χρῄζεις, φράζε Phil. 49. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ 910. σὺ δ' ὦ Ποίαντος παῖ — ἔξελθε 1245. hic enim σὺ δέ non propter alloquutionem sequentem dictum, sed illis verbis a sermone cum Ulixe habito Neoptolemus ad Philocteten transit. σὺ καὶ δέδορκας Oed. R. 413. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς 1152. σὺ γὰρ — εἰρηκὼς κυρεῖς Oed. Col. 577. σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα — ἀποσκόπει 1198. σὺ δ' ἔρρ' ἀποπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ 1385. σὺ καὶ δικαίων — φρένας παρασπᾷς Ant. 786 ch. σὺ καὶ τόδε νεῖκος — ἔχεις ταράξας 788 ch. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1039. σὺ δὲ σύλλαβε Trach. 1015 m. σὺ μέν που ναίεις ἀλίπλακτος, εὐδαίμων Ai. 593 ch. σὺ δ' ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα — εὔχου 669. ἦ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών; 1076. σὺ δ' οὐχὶ πείσει —; El. 394. ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας — δός 440. σὺ δέ, εἰ σωφρονήσεις — δράσεις τάδε 456. σὺ δ' οὖν λέγε 879. σὺ δ' ἐκτὸς ἧξας πρὸς τί; 1394. σὺ δὲ — κάλει 1464. σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόνειμον Synd. V. 1 (150 D.). σὺ δ' αὖθι μίμνων — θυηπόλει Polyx. I. 1 (468 D.). κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη inc. XLV. 1 (703 D.). σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν — στένεις LXI. 1 (725 D.). σὺ δὲ σφαδᾴζεις LIII. 1 (727 D.). — Sic additur σύ quasi δεικτικῶς, orationem ut manifestiorem reddat et graviorem. σὺ γὰρ οὐδ' εἶ; Oed. Col. 222 ch. οὐκοῦν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El. 785. ἦ σὺ κεῖνος εἶ; 1347. σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον Phil. 499. Et in eiusmodi demonstratione, cum verbum alii cuidam vocabulum accommodatur, abesse σύ omnino non potest. ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς καὶ σύ Phil. 1270. κἄστιν — οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ Ai. 1137. οὐκοῦν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El. 785. οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος, ὥσπερ σύ Oed. Col. 569. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην 571. Item cum verbum plane omittitur. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών sc. εἶ Ant. 545. σοφὸς σὺ μάντις 1046. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; El. 287. ἄτιμος οὐδενὸς σύ 1206. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος 1213. γλώσσῃ σὺ δεινός Oed. Col. 810. — Ad orationem aliquo conversam refer σὺ δέ in *responsionibus* maxime poni solitum, figura inprimis tragicis usitata, cf. Buttm. ad Philoct. 1116. Bor-

nemann. ad Xen. Symp. p. 157., et v. particulam δέ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Trach. 402. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ —; Ant. 506. σὺ δ' ἄθλιός γε τοῦτ' ὀνειδίζων Oed. R. 372. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχὼν αὐτῷ δίδως; 1025. σὺ δ' οὖν — χρῶ χειρί Ai. 114. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; 589. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1120.

2. Est vero ubi σύ sine ulla vi additum reperiatur, nec incommodius omitti possit. οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης ἡμῖν Phil. 246. σὺ δὴ — ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς — σιῆναι τότε; 276. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 515. οὐδὲν σύ που κάτοισθα 549. ἀπορεῖς δὲ τού σύ; 836. οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς 892. οὐκ εἶ κακὸς σύ 959. οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1013. ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φής 1017. εἰ σὺ τάν — Τρῳάδα γαῖάν μ' ἤλπισας ἄξειν 1158 m. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1310. εἶτα τοῖςδε σὺ εἶ ξυμμαχήσων 1351. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα — κόμιζε 1417. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Oed. R. 335. ἔπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν 340. ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; 390. ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωστόν 395. ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν 399. ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς 445. ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν 724. πρόσθεν ἢ σὺ τῆςδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου 736. ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις 799. ἀνὴρ — οἷον σὺ φής 803. αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ 957. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ; 1177. ἦν ταῦθ' ὅπως περ καὶ σὺ φής 1336 ch. καὶ γὰρ σὺ νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις 1445. ἄγε νῦν σύ με, παῖ Oed. Col. 188 an. ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας 283. ὅσον σὺ προςχρῄζεις 524 ch. ubi cave opposita censeas κἀγώ et σύ. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούςδε 806. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῖδε λυπηθεὶς ἔσει 820. ὡς σὺ φής 944. οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους 993. ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην — αὐτόν τ' ἐχείρου 1012. ἴσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἕδρας τάδε 1035. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί 1040. εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1157. καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι 1280. εἰ σὺ τἠμῇ ξυμπαραστήσει φρενί 1342. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; Ant. 230. Non sunt opposita σύ et ἄλλου παρ' ἀνδρός. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με 329. θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας 400. κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας 457. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά 542. ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις καλῶς τάδε, οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην κλύειν 681. λόγοις — οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων 687. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος 735. τοξεύματα βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ 1073. οὓς νῦν σὺ — ὠθεῖς ἀθάπτους Ai. 1286. τοιούςδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους 1339. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ φανεῖς 1341. Specie tantum tenus opposita sunt ἡμᾶς et σύ. εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω, σὺ νίκα El. 245. τίν' αὖ σὺ τήνδε —

φωνεῖς φάτιν; 320. *πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς* 333. *ἦν ἄν, εἰ σύ γ᾽ εὖ φρονεῖν ἠπίστασο* 386. *πόθεν δ᾽ ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων ἄρηξιν —;* 863. *τόθ᾽ ἡγήσει σὺ τῶν* 1027. *ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ* 1029., quod video tamen *σύ tu quidem* explicari posse. *οὔτε — μητρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος* 1135. *μήτηρ — ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες* 1143. *τοίγαρ σὺ δέξαι μ᾽ εἰς τὸ σὸν — στέγος* 1156. *ἣν (μητέρα) σὺ μὴ δείσῃς πόθ᾽ ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα* 1301. Hanc nominativi abundantiam tetigere Marklandus et Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. 1326.

3. *Casus obliqui*, ut nunc quidem scripti feruntur, longe rarius ita dicti reperiuntur, ut formae inclinatae in dictionem recto tono notatarum invaserint, hae in illarum vices successisse videantur; tamen et sunt eius confusionis exempla, nec editores sibi constant, quin ne librorum quidem scripturam quatenus sint secuti in talibus adnotant. *σοῦ* melius quam *σου* videri potest Oed. Col. 1445. ubi *δυστάλαινά τἄρ᾽ ἐγώ, εἴ σου στερηθῶ* codd. plerique, Hermannus, Brunckius; Par. B. Vat. Ven. Inclinatum agnoscit etiam Gr. Bekk. p. 144, 26. Minus gratum enim *σου* in arsi positum, minime illud, quod vox atona *εἰ* vim sententiae in se recipere cogitur. *οἵ γέ σου καθύβρισαν* Phil. 1364. *σοί* melius recto tono notari videtur, inprimis cum appositio sequitur. *τὸ σπεύδειν δέ σοι καὐτῷ παραινῶ κεἴ τινος κήδει πέρι* Phil. 616., ubi accedit etiam oppositum *κεἴ τινος* (*ἄλλου*). *σκέψαι γάρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ — δέξασθαι* El. 434. ubi de varia iuncturae ratione v. Herm. Item extra appositionis nexum *ὃν πολλά δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω* El. 593. Cogit paene praecedens *με*, ut *σοί* scribatur. Contra *σοί* legitur, ubi paulo melius constaret *σοι*. *οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ᾽ ἀεί* El. 515. *ἐγὼ δ᾽ ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί* 1137. Edd. vett. et omnes ante Brunckium *σή*, id quod in Flor. *Δ.* et a correctore in Laur. a. scriptum. Ceteri et schol. *σοί*. *καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω, αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδε* Oed. Col. 1126. *δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον* Ai. 66., ubi haudquaquam componuntur *καὶ σοί tibi etiam*, sed potius *καὶ δείξω δέ et vero monstrabo.* Non numero El. 621., ubi accentus particulae *γε* insequentis esse potest. Contrarium est *καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ* Oed. R. 800. ubi alloquendi formula non mediocriter rectum tenorem tueri videatur. Non affero Oed. Col. 583. Ant. 234.; in quibus sensus haud dubie suadet inclinari, sed in principio versus rectus tonus valuit. — *σε* etsi omnium facillime toleratur, est tamen, ubi commendetur *σέ*. Primum in *oppositis contrariis*. *ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ — παρασχεῖν* Oed. Col. 1492 ch. Deinde cum *appositum* habet aliquod. *ὁρῶν σε τὸν δύστηνον* Oed. Col. 749. *εἴ τίς σε τὸν δι-*

καιον αὐτίκ' ἐνθάδε κτείνοι 996. Elmsleius σέ scripsit; de codd. non constat. Et sic sane dicitur σὲ τὰν ἄνασσαν Trach. 137 ch. σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα Ai. 71. Denique in *alloquutione*. πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός Oed. R. 159 ch. Eadem res in *pluralivis* formis. πολλοῖσι θρήνοις δυςφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 247., ubi Porsonus transponere verba tentabat, a quo conatu ut abstineamus, ἀδείας ποιητικῆς, cuius nunc et in ἐγώ exempla vidimus, ratio prohibet; possis interpretari *vobis quidem*, sed nemo tam graviter pronuntiari desideraret. καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ Oed. R. 631. ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν — τύχοιμ' ἂν εἰπών Phil. 222. εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ 1023. ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα Ant. 891. Antitheti species tantum inest, non veritas. — Sed iniuria dubitares, rectene an secus scribatur ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. ἀφ' οὗ σοι δοκεῖ El. 604. Iam antiquitus de hoc genere ambigi potuisse docet schol. Il. β. 190., ubi cum scribatur δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι, interpres ἡ μὲν ἀκρίβεια, inquit, ὀρθοτονεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἡ συνήθεια.

4. Ad τόνωσιν etiam haec spectant. Pro sententiae diversitate eadem pronominis forma eodem versu tenorem mutat. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί Oed. R. 379. Deinde σέ recto tono notatum, quin oppositum aliis vocabulis, omnino vi praeditum in sententia, tamen eliditur. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει Oed. R. 64. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ 332. πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ, ἱκέτις ἀφῖγμαι 919. Sic scriptum in scholiis Romanis, unde receperunt Schaef. Elmsl. Herm. Libri πρός σ'. πότερα νομίζεις δυςτυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά, ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον —; Oed. Col. 805. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σ' ἐχρῆν ἔχειν Phil. 1051. Brunckius ἥν σ' ἐχρῆν. Flor. Γ. ἣν ἐχρῆν σ' ἔχειν (sic). — Hermannus quam de his sententiam olim protulit ad Phil. 47., tacite mutavit. V. etiam Apoll. de Synt. p. 126.

5. De *significatione* memoranda haec. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν El. 1200 Triclinius: τὸ σέθεν πρὸς τὸ ὦ τάλαινα, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἕνεκα, recte, etsi de adsumendo adverbio non facile nunc quis assentiatur. Deinde paulo insolentius dictus dativus commodi reperitur Phil. 1150 ch.: ἅμα γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι (sc. πελάσει), κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. v. Herm. Porro dativus significat *quantum ad vos*, vel *quantum vestras res tangit* s. *refert*. τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Phil. 1019. Simile, etsi non plane geminum est πῶς — νῦν οὐκ εἰμί σοι χωλός, δυςώδης; 1020. Hinc est τί σοί; *quid tua*, i. e. *quid ad te verbis opus*. οἶσθ', ὦ παῖ. τί σοί; Phil. 743. si Philoctetae ea verba sunt. Ex huius significationis fonte *dativus ethicus*, quem vocant, explicandus. ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖ-

νος Phil. 261. *Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα* 432. Brunckius Hemsterhusii correctionem secutus *σοῦ* scripsit. Significatur autem *qui patri (etenim scis) maxime diligebatur. ὅδ᾽ ἔσθ᾽ ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε* 571. *ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς* 1203. Schol. *σοὶ παρέλκειν* affirmat. *ἥδε σοι κείνη πάρα* El. 655. *οὕτως ἔχει σοι ταῦτα* 926. Ant. 37. *ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ᾽ ἄκρος* 1491. *μάθ᾽ οὕνεκ᾽ ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης* Oed. R. 708. *παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα* Oed. Col. 822.

6. Aliquando pronomen locum quasi non suum tenet. *ταύτην γ᾽ ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας* Ant. 400. Male distinguunt post *θάπτουσαν*, quo facto attractio tollitur. Inprimis notabile *σέ formulis obtestandi mediis* insertum; cuius rei exempla in praepositione *πρός* notavimus. Locum suum quidem tenet, sed paulo minus usitatum in alloquendo vel exclamando in fine versus positum, ut *δύστηνε σύ* Phil. 749. V. Toup. ad Suid. t. III. p. 8.

7. *Ellipsin* indicat *μὴ σύ γε* Oed. Col. 1443. *cave facias. οὐκ ἔγωγέ σε* Oed. Col. 1136. sc. *θιγεῖν ἐμοῦ θελήσαιμι*, v. Hermann. *σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, φῄς ἢ καταρνεῖ* Ant. 437. Cf. Valck. ad Eur. Phoen. 994. Musgr. ad Hel. 554. Schaefer. ad L. Bos. p. 628., quem nollem advocasse Phil. 1261. (1245 Herm.).

8. Cum *particulis* componitur. *σὺ δέ* in alloquendi formulis inprimis tragicum colorem habere indicavimus. *σύ γε* una voce, sicut *ἔγωγε* coalescere ait Etym. M. p. 732, 29. Sed non ab omnibus agnitam esse scripturam *ὑφ᾽ ἕν* satis docet Apoll. de Pron. p. 68, A., sed ab analogia inprimis dialectorum ipsi quoque commendari videtur. Tamen si illud *μὴ σύ γε* excipias, non est, ubi sensus in unam vocem coniungi *σύγε* postulet, cum *ἔγωγε* permultis firmetur. Suam enim et legitimam vim *γε* ubique prae se fert. V. Phil. 246. 892. Oed. R. 335. 445. 931. El. 386. 1135. Nam Oed. Col. 489. rectius nunc scribitur *σύ τε*. De casibus obliquis controversia nulla esse potest. *σοῦ γε* legitur Phil. 520. Oed. R. 1030. Oed. Col. 985. Ai. 1247. *σοί γε* Phil. 339. 654. 1042. Oed. R. 1446. Oed. Col. 654. Ant. 573. Trach. 1241. El. 621. Ai. 529. 1102. *σέ γε* Phil. 670. 1104 ch. 1379. Oed. R. 1091 ch. 1101 ch. Horum paene otiosam particulam exhibent Phil. 1104. Oed. R. 1091. El. 621. — Sed *σὲ δή* et *σέ τοι* in anadiplosi reperiuntur, *instandi acriter* vel *contemtim insultandi* vi dicta. *σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, φῄς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;* Ant. 437. *σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω* Ai. 1207. *σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖαν* El. 1437. *Asseverat* antem simpliciter *σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα* Ai. 352 m.

Σύαγρος (ᾱ in arsi). *Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοὔνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων οὕτως· σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.* Athenaeus p. 401, d. Eadem respiciunt Eustathius (apud quem, ut in epitome Athenaei, *βρέφος* scribitur) p. 1872, 12. et lex. Gr. apud Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 320, 8. Est Ach. Am. V. (166 D.).

Συγγενής. 1. *cognatus*. *ἄνδρα σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ* Oed. Col. 1159. *οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν* El. 1193. *ἄνδρα συγγενῆ* Oed. R. 551. *ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς* Synd. VIII. 3 (153 D.). Hinc *συγγενεῖ χερί* Oed. Col. 1389. i. e. *fratris*. *Substantive* sic dicitur *τὸ συγγενές cognatio, generis communio* El. 1461. Oed. R. 814., ubi cum legatur *εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προςήκει Λαΐῳ τι συγγενές*, Bothius olim probante quidem Elmsleio *Λαΐου* coniecit. — 2. *una natus et coniunctus* *οἱ δὲ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν* Oed. R. 1082. *μοῖραι* male corrigebat Coraes ad Plut. Vit. t. I. p. 374. At vide Hermannum et ab Erfurdtio testem productum Philemonem *Ἀποκαρτεροῦντι* p. 294. (p. 360 Meinek.).

Συγγίγνομαι adsum opitulans. *ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν* El. 403. Affert Suidas v. *ἀλλὰ νῦν* et v. *συγγένεσθε*, utrobique omisso *γε*.

Συγγιγνώσκω. 1. *fateor*. *παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες* Ant. 917. — 2. *ignosco*. *σύγγνωτε* El. 249. *σύγγνωτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι* Phaedr. VI. 1 (609 D.). *Ζεὺς τἂν ξυνέγνω* Trach. 278. — De scriptura, ξ an σ in codd. exstet, silentium est; attamen editorum alii aliter scripserunt.

Σύγγνοια v. *ξύγγνοια*.

Συγγνώμη venia. Locutio *συγγνώμην ἔχειν* maxime *ignoscere* significat. *πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει* El. 392. *ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω* Ai. 1301. *τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν* Phil. 1303. Sed *ἥδε τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει* Trach. 327. significat *habet, cur ignoscas*. ξ his exemplis versus lege excluditur.

Συγγνωμοσύνη venia. *μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην* Trach. 1255 an. i. q. *πάνυ συγγνόντες*. Brunckius ξ.

Συγγνωστός venia dignus. *συγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν* Creus. II. 3 (323 D.).

Σύγγονος patrius (nativus). *σύγγονον θ' ὕδωρ* inc. LXXXII. 4, 1. (758 D.) de fonte quodam in patria loquentis noto.

Συγκαθαρμόζω una compono. *πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι* Ai. 905. Schol. Pal. *κατατάξαι*, sed dictum de *sepultura*. Versum refert Moschop. ad Il. *β*. 312. — ξ metro excluditur.

Συγκάμνω una laboro. σύγκαμν' ἀδελφῷ El. 975. ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε Ai. 967. Brunckius utrobique ξ, de libris tacetur.

Συγκαταζεύγνυμι devincio. ὀθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ Ai. 123. Hic quidem σ̄ Flor. Θ., Hermannus; ceteri editores ξ. In Florr. Γ. Δ. cum Brunckiana collatis inde colligas inesse ξ, de Laurentianis res minime certa.

Συγκαταίθω concremo. ἐν νεοσπάσιν θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν Ant. 1187. Polynicis corpus.

Συγκατακτείνω una occido. παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς — βοτὰ καὶ βοτῆρας Ai. 226 ch. ξ metro excluditur.

Συγκατεύχομαι una precor. ὧν ἐρῶμεν, ταῦτα συγκατευξάμην Ant. 1317. *simul precibus expeto.* ξ metro excluditur, de augmento ex codd. non satis constat, sed abiiciendum fuit.

Συγκατοικέω cohabito. ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυςφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος Oed. Col. 1261.

Συγκατοικτίζω commiseror. οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη Trach. 532. σὺν ὑμῖν θρηνοῦσα schol., apud quem male scribebatur σὺν ἡμῖν. In *communicando maerore* vis medii cernitur.

Σύγκειμαι una iaceo. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους Ai. 1288. *una s. coniunctos* significat; συγκείμενοι dicuntur, quia de Aiace inhumato proiiciendo sermo est. Ceterum, ut videtur, Flor. Γ. Brunckius ξ; Laur. a. Flor. Δ. Θ. σ, ille addito γρ. συνεμπόρους.

Συγκεράννυμι commisceo: tralate passivum (nec aliud quid reperitur) *proximam coniunctionem s. contagionem* significat. πενία δὲ συγκραθεῖσα δυςσεβεῖ τρόπῳ inc. XXVI. siquidem versus Sophoclei sunt, quos Diphilo tribuit Stobaeus XCVI. p. 385. Iure Dind. omisit. De *luctu* et *malo mersis* dicuntur δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ Ant. 1295 m. Similis figurae exempla Musgravius collegit, cui adde Boeckh. Expl. ad Pind. p. 204. Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην Ai. 879. συμμεμιγμένην schol. — A propria dictione proxime abest παγχρίστῳ συγκραθεὶς Trach. 659 ch. Schol.: λείπει τῷ π έ π λ ῳ συγκεκραμένος καὶ ἁρμοσθείς. Herculi per metonymiae figuram tribuitur, quod pallii erat, ut applicandi quasi contagione complecteretur artus eius. Hermannus συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει coniungit, *conciliatus praedictioni Centauri* interpretando. — Hoc loco et Ant. 1295. ξ versui non adversatur, verum vastiorem sonum reddit.

Σύγκλητος convocatus. σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην Ant. 159 an.

Συγκοιμάομαι concubo i. e. nupsi. τῷδε (τῷ αὐτοέντῃ) συγκοιμωμένην El. 266.

Σύγκολλος conglutinatus. λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2, 2 (746 D.). σύγκολλα verbo additum cum prolepsi.

Συγκομίζω una fero. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται Oed. Col. 591. *coniuncta esse s. una sibi contingere* illa Oedipus dicit cum sepultura. — De *curanda sepultura*, tralatum ab *efferendo* mortuo dicitur σὺ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν Ai. 1027. Brunckius ξ, nescio ex quibus codd.; Florr. tres, Laur. a. Aldus σ. Oedipi versus ξ non fert.

Συγκυρέω (v. κυρέω) *obire.* τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ Oed. Col. 1406.

Συγχέω confundo i. e. *everto.* τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος Oed. Col. 615. τὸ γὰρ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Trach. 1219. Brunckius sine codd. ξυγχεῖ.

Συγχορδία chordarum iunctura. Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. IV. 2 (360 D.).

Συγχωρέω cedo. συγχώρει θέλων Phil. 1327.

Συγχωρητέος cedendus. ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα Oed. Col. 1428.

Συλάω spolio, adimo. πατρὸς γέρας συλῶντες Phil. 1351. συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν Oed. Col. 926. — οὐ γάρ ἄν ποτε ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ Phil. 411.

Συλλαμβάνω. 1. Proprie *manibus comprehendo.* κάμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Ai. 303. Hinc proxime abest *comprehendendi hominis* significatio, cum ut *capiatur*, tum ut *retineatur.* συλλαβὼν — ἔμπρησον Phil. 788. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ συλλαβών με 967. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν 991. Laur. c. ξυλλάβετ' αὐτόν. Rell. consentiunt. — 2. Iam aliquid tralatae significationis inest in his: ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς Phil. 573. *festina te hinc auferre.* τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος Oed. R. 971. *secum abstulit.* Brunckius ex duobus, ut ait, codd. ξυλλαβών, quibus certe accedit Flor. Δ. Sed ex optimis Laur. a. Flor. Γ. Aldo retinenda mitior scriptura. τάςδε συλλαβὼν ἀράς Oed. Col. 1386. Paulo aliter dictum παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει Trach. 1143. *secum habens.* De scriptura consensus esse videtur. — 3. Figurate dicitur *adiuvo*, a manu una adhibenda dictum: v. Ruhnk. ad Tim. p. 268. Abresch. Lectt. Arist. p. 46. Bast. in App. Ep. Cr. p. 41. σὺ δὲ σύλλαβε Trach. 1015 m. οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει inc. XII. (666 D.). — οὐδένα — οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Phil. 282. quo et casu nominis et genere verbi offensus Buttmannus νόσον ex membr. Br. et B. revocavit. Sed utrumque iam Brunckius satis firmarat Aristophanis versu Lysistr. 313. v. Herm. Ceterum Flor. Γ. συμβάλοιτο.

Συλλέγω colligo. συνέλεγον τὰ ξύλα Herc. Taen. II. 1 (218 D.).

Συλλύω. Proprie *una solvo.* Transfertur ad *rixam una cum alio componendam.* *εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει* Ai. 1296. v. Herm.

Συμβαίνω. 1. Proprie *una eo, adsto s. concedo aliquo,* et *concedo universe.* *ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί* Ai. 1260. Schol. referens illud ad Agamemnonis dictum v. 1216. aperte ineptit, v. Herm. Adsignificatur autem auxilium in pugnarum discrimine Achivis ab Aiace latum. *Τίρυνθι συμβέβηκεν* Trach. 1142. *migravit.* — 2. Transfertur ad *congruendi s. conveniendi* significationem. *φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινά* Trach. 1154. *ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει* 1164 Ita *eveniendo rutur* aliquid *fieri* dicitur. *τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου τοῦ νῦν παρόντος* Trach. 172. — Inde a *rebus* in aliquem *cadentibus* deflexum *obtingere* significat. *ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς — ἔχθιστα συμβέβηκεν* El. 254. — Forte factum ut in hoc verbo *ξ* scripturam versus respuat.

Συμβάλλω. 1. A propria significatione proxime abest intransitive dictum de *viis concurrentibus.* *ἔνθα δίστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί* Oed. Col. 905. Deinde transitive de *miscendo iurgio.* *συμβαλεῖν ἔπη κακά* Ai. 1302. Sed *ratiocinatio* et *coniectura* significatur: *τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;* Oed. Col 1472. — 2. Medium est *apud se reputare.* *συμβαλοῦ γνώμην* Oed. Col. 1153. — De scriptura non video dissensum.

Συμβόλαιον signum, indicium. *ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο* Phil. 872. *σοὶ* Brunckii codd. B. T. nec deterius. Non coniungenda enim *οὐκέτ' ὄντος σοῦ.*

Σύμβολον indicium. *ἔχοντες — σύμβολον σαφὲς λύπης* Phil. 401. *manifesto proditis iniuriam illatam.* v. Herm. *μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον* Oed. R. 221. *σημεῖον* gl. Brunckii.

Σύμβολος v. *ξύμβολος.*

Συμβουλεύω suadeo, consilium do. *μηδὲ συμβούλευ' ἔτι* Oed. R. 1370.

Σύμβουλος qui consilio iuvat. *σὺ δ' ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχει* Phil. 1305. Apud Suidam v. *ἠγρίωσαι* legitur *σύμβολον.*

Συμμανθάνω conscius fio. *κοὐδεὶς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος* Ai. 856. Suid. v. *συμμαθεῖν.* Sententiae ab Elmsleio et Hermanno perspicue falso explicatae quodnam argumentum videatur esse, diximus in *ἐπίσταμαι.*

Σύμμαρτυρ s. *σύμμαρτυς* v. *ξύμμαρτυς.*

Συμμαρτυρέω testis sum alicui. *ξυμμαρτυρῶ σοι* Phil. 436. Ricc. *σε.* *συμμαρτυρῶ* El. 1215. Br. *ξυμμαρτυρῶ,* et sic Florr. videntur dare; at Laur. a., quippe cum Aldina collatus, *σ.*

Συμμαχέω adiutor adsum. τοῖσδε σὺ εἶ ξυμμαχήσων; Phil. 1352. ὅδ', ὡς ἔοικε τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν Ant. 736. Haec elegantior scriptura, duarum constructionum mixtarum index, in Brunckii cod. E. reperta fertur, cuius tamen cum exigua fides sit, cum optimi Laur. a. membr. συμμαχεῖ exhibeant, nec ubique fideliter Brunckium librorum suorum scripturam retulisse suspicio sit, nollem Hermannus συμμαχεῖν recepisset. Ceterum in eo struendi sermonis genere male scribi video uno tenore omnia, virgulis nullis distincta. Sed comparationis indicium ὡς a prioribus distinctione separandum esse consentaneum est; constructionis confusio a verbo demum ἔοικε exoritur. — Ceterum Aldus ξυμμαχεῖ.

Σύμμαχος. 1. *belli socius.* ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν Oed. Col. 1312. τοῖς σαυτοῦ — πιστοῖσι συμμάχοισιν 1397. Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον Ai. 1032. ἄγειν τὸν ἄνδρα δεῦρο σύμμαχον λαβών 1077. Medium huius et tralatae significationis locum haec tenent: τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Ai. 90. τοιάνδ' ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι 117. In debellandis enim inimicis suis Minervam sociam sese habuisse Aiax insaniens sibi persuaserat. Ceterum hoc utroque loco Flor. Θ. σ̄ scriptum praefert. — 2. *adiutor.* ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον Oed. R. 135. Flor. Δ. ξύμμαχον, male invecto ante creticum spondeo. τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω 245. ἥ τε σύμμαχος Δίκη 274. οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου Oed. Col. 451. v. Oed. R. 135. τίς ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; 819. ἐλθεῖν ἀρωγοὺς συμμάχους 1016. sc. τὰς θεάς. Herm. cum aliis ξ ex edd. vett. intulit contra codd., scilicet ne duo σ concurrerent, quae nihili ratio est. ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί 1378. τίν' αἰδᾶν ξυμμάχων; Ant. 914. Schol. σ̄. Malim ξύμμαχον. ἡ προμηθία καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος El. 979. δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον Trach. 1165. Sic Brunckii B. T. Laur. a. Olim ξύμμαχον, v. Oed. R. 135.; sed non idoneam damnandi causam Brunckius habuit. οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη Cam. IV. (302 D.). ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντ ι σύμμαχος inc. XIII. 2. (667 D.), sententia similis illi Trach. 811.

Συμμετίσχω v. ξυμμετίσχω.

Συμμετρέω propria *mensura* hinc et *tempore aequare*, item *ratione expendere* et *computare*. καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ, τί πράσσει Oed. R. 73. aegre ferebat, nondum redisse legatos, cum iam legitimum videretur itineris tempus exiisse. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ (ἔφθιτο) 963. non *quod vivendo emensus est*; *tempore*, sed *longum tempus vita aequando*, i. e. senex.

Σύμμετρος v. ξύμμετρος.

Συμμιγής mixtus. ἑκατὸν προςῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Trach. 759. συμμιγὴς ὁλαῖς παγκαρπία Polyid. IV. 3 (464 D.). — ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά Oed. R. 1281. *coniunctim* sunt *utrumque tangentia.*

* Συμμίγνυμι num Sophocles dixerit, valde incertum, v. κίναδος.

Σύμμικτος mixtus. συμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Ai. 53. v. ἄδαστος.

Συμπαίζω colludo. Νυμφᾶν — οἷς πλεῖστα συμπαίζει Oed. R. 1109 ch. sc. Bacchus.

Συμπαίω collido, impingo. πῶλοι — μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις El. 717. Ald. Iunt. συμπταίουσι.

Συμπαραινέω comprobo. συμπαραινέσας ἔχω Pel. II. 2 (435 D.). — *consilia do.* καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι Ai. Locr. IV. 3 (14 D.).

Συμπαραστάτης v. ξυμπαραστάτης.

Συμπαρίστημι v. ξυμπαρίστημι.

Σύμπας cunctus. στρατός τε σύμπας Phil. 387. τῷ — σύμπαντι στρατῷ 1210. 1241. στρατῷ ξύμπαντι Ai. 1034. ξύμπαντα Flor. Γ. τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ Phil. 1278. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός Phil. 1227. — *universus.* Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῄζεται Mys. III. 1. (360 D.) sc. γῆ. — Pluralis *cunctos* significat: τίσασθε — ξύμπαντας αὐτούς Phil. 1031. κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας Oed. R. 813. οὔ σ' — ἱκετεύομεν ξύμπαντες Oed. Col. 1329. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν ξύμπαντες 1642. — *universos:* πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες Oed. R. 752.

Συμπίπτω proprie *concurro pugnando.* εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Trach. 20. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις (Τρωσί) Ai. 462. Tralate *incido in.* κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα Ai. 424. συμπίπτει φόνῳ Oed. R. 113.

Συμπλέκω colligo, coniungo. Tralatum ad *nuptias* et concubitum τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε Troil. I. 2 (548 D.).

Σύμπλους v. ξύμπλους.

Συμπονέω labore adiuvo. αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες εἰς το συμπονεῖν Oed. Col. 1370. εἰ ξυμπονήσεις Ant. 41. τόνδε συνθάπτειν θέλω καὶ συμπονεῖν Ai. 1358. Br. ξυμπονεῖν, quod codd. certe Florr. habere videntur, si ex silentio Dindorfii coniecturam capias. συμπόνει πατρί El. 974.

Συμπράκτωρ qui una facit. συμπράκτωρ ὁδοῦ Oed. R. 116. *viae comes.* Affert Suidas v. συμπράκτωρ.

Συμπράσσω una facio. τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε Ai. 1375. *partem curae cape.* Mirum omnes codd., etiam Flor Γ. Laur. a. in ξύμπραττε conspirare. δεῖ σ' — αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν Trach. 1167. *explendae voluntatis* inest adsignificatio.

Συμπταίω v. συμπαίω.

Συμπτύσσω complico. κἄθηκα συμπτύξασα — δῶρον Trach. 688.

Συμφέρω. 1. *confero.* *ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω* El. 934. i. q. *συμπονήσω*, *faciam a mea parte.* — 2. Paulo aliter dicitur: *ὥςτε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν* El. 1457. *ut me applicem*, *me conferam ad eorum partes*, v. Elmsl. ad Eur. Med. 13. Similiter *medium* dicitur. *τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι* Oed. Col. 647. i. e. *γνώμην θήσομαι*, *gratum mihi erit*, *sequar.* — 3. A prima *aliquid aliquo conferendi* significatione illa usitatissima oritur *conducendi.* *παῦρά γ᾽ ὡς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι* El. 1432 ch. *τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων* Phil. 131. *quidquid conducere visum erit.* *τὸ συμφέρον ποιεῖ* 914. *ἃ μὴ ᾽πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα* Oed. R. 875 ch. *ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται* Oed. Col. 1188. *quae ad res tuas non conducunt.* *τελεῖν δ᾽ ὅσ᾽ ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ᾽ αὐταῖς ἀεί* 1631. Simile sensu sed non plane idem est — *ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ*, *γενήσεται* Phil. 655. *quidquid tibi commodum visum erit*, i. e. placuerit. — 4. Aliter ac Buttmanno visum, explicandus versus Phil. 623.: *σφῷν δ᾽ ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός*; non *conducat vobis deus*, i. e. *utilis*, *beneficus sit*, sed *eodem cedat*, *conspiret vobiscum.* V. Pflugk. ad Eur. Med. 13. — 5. Inde omnino est *congruere*, ductum ab eventis et exitu cum primordiis concordante. *τίς ἄν ποτ᾽ ᾤεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς* Ai. 426. dictum de nomine Aiacis ex querentium voce *αἶ* explicando. Diversa miscet comparando Elmsl. ad Eur. Herc. 919. — 6. Medii formam *καὶ θνήσκοντι συνοίσει* Phil. 1074 ch. eodem modo *conveniendi* s. *congruendi* significatione praeditum ait Hermannus, de rebus *aptis* et *idoneis* dictum. Exstat Elmsleii coniectura perelegans *ξυνείσει*, *conscium eris.* Generum verbi distinguendorum non curiosior Sophocle Aristophanes fuit Nub. 589. 593.

Σύμφημι v. *ξύμφημι.*

Συμφιλέω *una amo*, *amoris consortium habeo.* *οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν* Ant 519.

Συμφορά. 1. *quidquid fit*, *geritur*, *accidit* universe; de *fatis* et *eventis vitae* intellige *ἔν τε συμφοραῖς βίου — ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς* Oed. R. 33. v. Brunck. *αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις* Oed. Col. 1018. *Malae* enim sortis vis in adiectivo demum inest. — De *rebus nunc ipsum gestis* interpretor *εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν νομίζει — πεπονθέναι — εἰς βλάβην φέρον* Oed. R. 515.; quanquam etiam mala et calamitatem urbis significari posse animadverto. — *Exitus* et *eventus* rerum significatur: *τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων* Oed. R. 44. gl. *τὰς ἀποβάσεις.* — *Fortunam* universe nulla adsignificatione video dici: *συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης* El. 1440. quod ambigue dictum ad fallendum Aegisthum, v. *ἐμός.* *φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν᾽ ἕσταμεν* Trach. 1135. — *Res magna et*

gravis portento tonitruum crebro iteratorum praenuntiata significatur: *οὐ γὰρ ἄλλ' ἀφορμᾷ πότ', οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς* Oed. Col. 1468 ch. — 2. Sed *laetus casus* significatur *κἀπὶ συμφοραῖσί μου γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο* El. 1221. Quanquam *conversionem fortunae* interpreteris — 3. *Casus tristis* et *calamitas*. *πρὸς τὰς παρούσας ξυμφοράς* Phil. 873. *τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;* Oed. R. 99. v. Erf. *μίασμα χώρας* significatur. *τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην* 833. *δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον* 1347. *κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς* 1527. *ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς;* Oed. Col. 46. v. Reisig. *σὲ — οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν* 256. *ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;* 602. *ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος* 966. *ξυμφοράς* prioribus explicative adiectum. *εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με* Trach. 242., quod in v. *κλέπτω* explicuimus. *καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ* 320. *ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος* 324. *βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκώς* 743. *κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς;* 1033. *σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα* 1066. *οἰμῶξαι — τὴν σὴν ξυμφοράν* El. 779. *οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς* 1170. *μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα* Ai. 68. *concreta*, quam dicunt, significatione usurpatum. V. Herm. *ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης* Ant. 1214. — Sed non certissima sententia est *δεινότατος ἀπομακτής τε μεγάλων συμφορῶν* Capt. I. 2 (32 D.).

Σύμφορος *utilis*, *commodus*. *γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξεύρισκε* Phil. 287. *παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα* Oed. Col. 465. *θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον* 596. *εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορα* 1349. *οὐτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν (θέλει)* Ach. Am. I. 7. (162 D.) *commode*, *satis recte* teneri non potest.

Συμφράζομαι v. ***ξυμφράζομαι***.

Σύμφρουρος v. ***ξύμφρουρος***.

Συμφυτεύω v. ***ξυμφυτεύω***.

Σύμφωνος. Proprie *consonans*, *resonans ad vocem*. *βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα;* Oed. R. 421. — Tralate *τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα* Oed. Col. 625. a sonis concinentibus ad *benevolum animorum* et *amicum habitum* deflexum.

Σύν, ***ξύν*** *cum*. I. De *scriptura* Elmsleius in praef. Oed. R. p. XII. eam sententiam protulit, post breves vocales *σύν* praeferendum nisi versus lex prohibeat; post longas autem et diphthongos et consonas, item initio versuum *ξύν*. At Porsonus, inprimis atticum ratus *ξύν* (v. Intpp. Greg. Cor. p. 27.), hoc ubique praeoptavit, ubi incolumi metro fieret. Contra Hermannus unice codicum fidem sequendam esse decrevit praef. ad Ai. p. XIX.; ipse tamen multis locis propter simulacrum quoddam soni

iucundioris, in quo genere nihil dum exploratum est, contra librorum scripturam et ne monito quidem lectore σύν in tragicos intulit. Certam unius scripturae observandae legem ne ego quidem in eo scriptorum fontium dissensu obtrudendum censeo tragicis; video enim de canticis nihil constare, in trimetris autem, cum versus admittat, omnibus versuum locis et σύν et ξύν ferri. *Duas* res solas certas arbitror, alteram, *initio senarii* versus perpetuo fere ξύν reperiri: El. 265. 944. 1111. 1159. Trach. 256. 560. Ai. 494. 820. 1104. Phil. 268. 908. 1235. 1319. Oed. R. 55. Oed. Col. 283. 335. 1259. 1308. Item in *compositis: ξύγγνοιαν* Ant. 66. ξυλλάβετε Phil. 991. ξύμπας 1227. ξύμπαντες Oed. Col. 1642. ξύμπλουν Ant. 536. ξύμφημι El. 1248. Ai. 271. Phil. 1294. Oed. R. 553. 642. ξύναιμον Ai. 714. Ant. 655. ξυνάπτετον El. 21. ξυναρπάσειαν Ai. 827. ξυναρπάσας Oed. Col. 823. ξύνειμι El. 256. ξύνεστι 268. 601. Trach. 198. ξυνών El. 1351. ξυνηγορεῖς Trach. 811. ξυνήδομαι Oed. Col. 1400. ξυνθήματα Trach. 157. ξύνοικος El. 775. 868. Contra σύν praetulit Hermannus Oed. R. 146. secundum Flor. *Δ. Θ.* Sed retinendum erat ξύν secundum Brunckii, ut videtur, codd. et Laurentianos, item Flor. *Γ.* Oed. Col. 459. eximendus est, de quo v. προστάτις. Item in composito σύγκαμνε legitur El. 975., sed ξύγκαμνε restituendum secundum Florr. et, ut videtur, Laurr. Nam Phaedr. VI. 1. certa fide non est. Alterum illud est, non videri recte $\bar{\xi}$ circumferri, cum *spondeum* aut *molossum* uno maxime vocabulo confectum *creticus finem senarii faciens* excipiat. Recte igitur σύννομον scribitur El. 590. σὺν δίκῃ 600. σὺν χρόνῳ Oed. Col. 1649. σὺν νόσοις 1659. σύμμαχον Oed. R. 135., ubi Lips. a. b. Flor. *Δ.* ξύμμαχον, vitiato, ut ipse Hermannus ait, numero tragico, quare male idem retinuit Trach. 1165.; σύμμετρος Oed. R. 1113., quanquam codd. omnes ξύμμετρος tueri videntur; συμμάχου Oed. Col. 451. συμμαχεῖν Ant. 736. σύμμαχος El. 979. σύντομα Ant. 442. Oed. R. 710. συντόμως Oed. R. 810. συντρέχειν Trach. 294. σύντροφος El. 1181. Cetera omnia promiscue haberi video. In *arsi* iambica *prima* legitur $\bar{\sigma}$ El. 294. 631., certe sic Florr. tres, de Laurr. non adnotatur quidquam; sed $\bar{\xi}$ Ant. 41. 533. Phil. 967. In *thesi secunda* $\bar{\xi}$ Oed. Col. 947. 1313. 1343., sed $\bar{\sigma}$ Trach. 717. Oed. Col. 821. In *arsi tertia* $\bar{\xi}$ Trach. 278. Ai. 299. Phil. 764. Oed. R. 585. Oed. Col. 1598.; in *thesi tertia* Ant. 43. Oed. Col. 1329. 1357.; sed $\bar{\sigma}$ in *arsi tertia* El. 422., certa sic Flor. *Γ. Θ.*, de ceteris silentium est; Brunckius ξύν; 1477. sic item Florr. tres, Brunckius ξύν; 1483. eadem res. Trach. 394. Br. ξύν. Ai. 30. 752. Br. ξύν, Florr. tres σύν. 766. eadem res. Phil. 539. Oed. Col. 908. 1108. Br. ξύν. Ant. 561. Br. ξύν; in *thesi tertia* El. 1139. In *thesi quarta* $\bar{\xi}$ legitur Oed. R. 929. Trach. 1184.; $\bar{\sigma}$ non reperio. In

thesi quinta ξ exstat Oed R. 124. Oed. Col. 1290. 1313; σ El. 1157. In *thesi* denique *sexta* ξ reperitur Oed. R. 1184. Haec praepositionis solius maxime exempla apposuimus; sed non modo eadem compositorum a praepositione ratio est, sed et σ et ξ in his peraeque crebro usu teri facile quis intellexerit.

II. *Σύν adverbiascit* inprimis cum *δέ* et *τε* consociatum *una* significans, etiam *pariter*. *ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς* Ai. 938. *ὁ δ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών* 1267. *κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ* Ant. 85. *σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών* El. 291. nisi *tmesis* exemplis hoc adnumeraveris. Ea certiora duo exempla habet. *σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι* El. 736. *σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθύς* Ant. 428. V. quae Pflugkius contulit ad Eur. Hel. 106.

III. *Σύν praepositio* inprimis *communionem et consortium una versantium et coniunctorum* significat.

1. De *hominibus* aut pari ordine coniunctis, aut subiuncto alteri altero. *νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ* Phil. 539. *ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι* 908. *πρὶν ἂν — τὰ πέργαμα — ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς* 1319. *ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα* 1409. *σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντα* Oed. R. 366. cf. *ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν* 1184. *ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο* 929. *ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν* Oed. Col. 335. *ὃν — ξὺν σφῷν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον* 1259. *εἰς Θήβας στόλον ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας* 1308. *οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν* 1313. *τάξεις exercitus*, *λόγχαι duces* significant. *σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν* 1642. *εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί* Ant. 43. i. q. *σὺν ἐμοί*. *θανεῖν τε σὺν σοί* 541. *ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ* 1126 ch. *ξὺν παιδὶ σὺν γυναικί* Trach. 256., ut Hermannus quidem custodiendae legitimae formulae causa scripsit pro eo, quod ante vulgabatur *καὶ γυναικί*. *προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ* 496. *Captivi* enim sunt. *ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων* 1184. *ξὺν παιδὶ τῷ σῷ* Ai. 496. *πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδε ἐπικούφιζε* 1389 an. *τὸν αὐτοέντην — ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί* El. 265. *ὅπως — ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις θανεῖν Αἴγισθον* 944. *ὅπως — ἐμαυτὴν — ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ* 1111. alloquitur enim Orestis cineres tanquam vivos. *ἐκλέλοιπε ταῦτα — θανόντα σὺν σοί* 1139. In Phaedra VI. 2. (609 D.) Grotii emendatio *ἐν γυναιξί* haud paulo melior vulgata apud Stobaeum scriptura *σὺν γυναικί*, ferri tamen *σύν* possit si corrigatur *γυναιξί*: *τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν σὺν γυναιξὶ δεῖ στέγειν.* — Illis exemplis tanquam affine adde *ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος* El. 294. i. q. *πρός*: cogitantur autem quasi in unum coniuncti pugnantes. Addenda item formula *σὺν θεῷ deo iuvante*: *βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν*

Ai. 752. τάχ᾽ ἂν γενοίμεθ᾽ αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 766. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθα Oed. R. 146. ξὺν θεῷ εἰπεῖν Palam. I. 1 (380 D.). Hinc aliquantum discrepat ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται Ai. 376. cum propter oraculum additum, tum quia significat *prout deo visum est*. Affert Suidas v. ξὺν τῷ.

2. Raro de *rebus* dicitur *pari dignitate compositis commixtisve*. πεδίων ἐπινίσσεται ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ (ὁ Κηφισός) Oed. Col. 696 ch. quanquam video non continuo aquam imbrium una cum Cephisso fluvio agros fecundantem, sed etiam ipsius Cephissi aquas intelligi licere; sic ξύν abundaret. δός μοι — λέξαι τ᾽ ἀκοῦσαι τ᾽ ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ Oed. Col. 1290. χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ Inach. X. 11 (272 D.). Paulo aliter his dicitur βροτῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων El. 1482. βροτῶν si refertur ad θνήσκειν ὁ μέλλων, non hoc spectat exemplum, sed res forte accidens praepositione significatur; elegantius autem τὰ βροτά i. e. τὰ θνητῶν dici putaverim.

3. Longe creberrime dicitur de his quae *nobiscum habemus*, vel *in nobis inesse sentimus*, vel *quae in nos fortuito cadunt*, denique de *adiumentis* vel *praesidio* adhibito. a. De *rebus corpus tangentibus*, velut *veste*, *armis*, vel *eis quae gestantur manibus*. αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκι᾽ ὄρεα διᾴσσει Oed. R. 207 ch. ξύν θ᾽ ἱπποκόμοις κορύθεσσιν Ant. 116 an. ἀεικεῖ σὺν στολᾷ El. 184 m. πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει Ai. 30. σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισταί inc. LXX. 2, 1 (738 D.). His proxime affine est γῆς — ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν Oed. R. 55. Cogitatur enim *inesse* s. *adesse* populus in terra et urbe tanquam complementum necessarium. — b. De *animo*, *dictis*, *factis*. μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ σπείρῃ ματαίαν βάξιν El. 631. σὺν φθόνῳ est φθονερῶς s. διὰ φθόνον, dativus autem alter instrumentalis. ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοῇ κλύουσα 1275 m. ταύτῃ σὺν ὀργῇ κἀμὲ συνθανεῖν Trach. 717. v. ὀργῇ, si ὁρμῇ vera scriptura esset, ξύν casui instrumentali additum abundaret. ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ᾽ Ἀτρείδαις οὐλίῳ σὺν πάθει Ai. 913 ch. Non puto enim πάθος *mala*, quae passus sit, s. *statum rerum*, quo utatur, sed *maerorem* animi significare. κομπεῖν δ᾽ ἔστ᾽ ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος Phil. 831 m. i. e. ψευδόμενον. εἴ τιν᾽ ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι Oed. R. 585. ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν 920. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ᾽ ἀπειλήσας ἔχεις; Oed. Col. 821. non ποίῳ ἔργῳ instrumentali casu, sed τί ποιήσας ἀπειλεῖς ἔτι; σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις 1108. i. q. ποθουμένη. ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 135 ch. quod etiam instrumentali casu aequiparetur. πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι 172. i. e. μιανθέντες αὐτοχειρίᾳ: quod siquis *eventus* s. *effecti* significans dixerit, non prohibeo. —

c. De *rerum statu.* ξὺν ᾗ (νόσῳ) μ' ἐκεῖνοι — προθέντες ἐνθάδε ᾤχοντο Phil. 268. morbus quasi *comes* cogitatur. Cf. οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο Oed. Col. 1659., quod si interpretere οὐδὲ νόσῳ ἀλγυνθείς, non intercedo, sed haud peius sic licet οὐδὲ σὺν νόσῳ (*morbo vexatum*) ὥςτε ἀλγύνεσθαι. ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας Phil. 1011. φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ Trach. 186. *victorem.* οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς Oed. R. 17. non necessario γήρᾳ βαρυνόμενοι, sed γήρως προςόντος. Sic explico ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν Ai. 1104. *iure usum.* ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Phil. 1235. — d. Hinc propendet *eventus* significatio, factum quasi comitantis. ξὺν τύχῃ δὲ πρόςφερε Phil. 764. *bono omine.* ὅθ' εἵλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά Ant. 561. Codd. et κακῷ et κακῇ, quod et de eventu facti et de consortio cum Antigona interpretabantur. Hos Hermannus sequitur; ego vero sequentis versus sententiam minime id interpretandi genus exigere arbitror. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. Eust. p. 752, 34. σὺν κακῷ μέτει πάλιν 422.

4. Proxime hinc loquendi *formulae adverbiales* absunt. σὺν τύχῃ Phil. 764. attulimus. ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς Phil. 1207. i. e. ταχέως σπεύδων. σὺν τάχει μολών El. 860. i. q. ταχέως. 1483. Ai. 840. Oed. Col. 889. 908. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούςδ' ἔχουσ' ἔσπευδον El. 922. i. q. χαίρουσα ἔσπευδον, id quod etiam ad *animi habitum* referas, ut τῆς ἀπλήστου τῆςδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1328. σὺν δίκῃ λέγειν 1030. Trach. 278. Ant. 23. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Trach. 200. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών 394. ἔμφρων — ξὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ 'πόρευσαν ξὺν χρόνῳ Oed. Col. 1598. βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προςκυνοῦντα — καὶ — Ὄλυμπον 1649. — His adde adverbialiter quidem, sed plane aliter dictum ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας Oed. Col. 283., quod si non cum Reisigio interpreteris *proinde*, *quapropter* (sc. *ut nunc est*, ab eventus significatione ducta formula) sed cum scholiasta ξὺν οἷς ad θεοῖς referas, sensus non constabit commodus. Quid enim esset ξὺν θεοῖς, nisi *deorum ope?* V. Reisig. Enarr. p. LXIV.

5. Si quando ab *instrumentali dativo* vix differre videtur, interest tamen plerumque illud, ut σύν *rem forte allatam* sive *adhibitam ad aliquem usum* significat. πρὶν τὰ Πέργαμα — ξὺν τοῖςδε τόξοις — πέρσας φανῇς Phil. 1319. *Iuvant* enim excidium tela, non sola efficiunt. λῃστάς κτανεῖν νιν — σὺν πλήθει χερῶν Oed. R. 123. δρῶντα γάρ νιν — κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ 643. i. e. καὶ τοῦτο τέχνῃ κακῇ. τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ σὺν γ' ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν 657 ch. ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταῤῥήγνυσι Ant. 670. v.

Herm. *νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ἔθανες* 1252 m. *ξυμμόρῳ* Laur. a. b. Ald., unde *ξὺμ μόρῳ* scripturam elicias. *ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πεσήματι πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ* Ai. 820., quod ad *effecti* trahas significationem, *ὥςτε πηδᾶν ἄνευ σφαδασμοῦ. ἢ (ἡμᾶς) σὺν δόλῳ κεντήσετε* 1224.

6. In his *abundantia sermonis* nulla inest. Inest autem aliquando cum in una sententia colligatur cum verbo ab eadem praepositione composito, vel cuius significatio *σύν* pati non videtur. *ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην* Trach. 560. *εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι* El. 600. si vera scholiastae explicatio; sin Hermanni *σὺν δίκῃ ξύνεστι τῷ μένει* interpretati, referendum erit ad significationis genus quartum. Male ex abundantia Matthiaeus explicabat Ant. 43.; non melius Schaeferus apud Erfurdtium. — Contra *deesse* σύν videtur El. 695.: *ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας, ξανθαῖσι πώλοις*, i. q. *ξανθὰς πώλους ἔχων*. Praeterea v. αὐτός, I. 1. p. 265. vol. I.

Συνάγω *conduco*. *ποίμνας συναγαγών* Polyx. I. 2 (468 D.). *συνάγοντα τὰς ὀφρῦς* inc. LXXIX. 2 (752 D.), vix Sophoclis visum, v. *λέγω*.

Συνᾴδω v. *ξυνᾴδω*.

Σύναιμος v. *ξύναιμος*.

Συναινέω *una probo*, inde etiam *adnuo*. *σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;* El. 394. Sic Flor. Γ. Θ. De ceteris non constat; Br. *ξυναινέσεις*. *ξυναινεῖς;* 1271 m. *ἐπείπερ εἰςάπαξ συνῄνεσα* Phil. 122. Sic edd. vett. schol.; idem Laur. a. cum Aldina collatum referre verisimile. Triclin. *ξυνῄνεσα*, quod, si ex silentio fides, nunc etiam Florr. tres tuentur. *ἅπερ ξυνῄνεσα* Oed. Col. 1504. *pollicitus sum*. *ξυναινῶ ταῦτα* Lac. II. 3 (337 D.). Scribendum secundam vestigia in cod. Mon. prostantia videtur *ξυναινέσω*, v. Dindorf.

Συναιρέω v. *ξυναιρέω*.

**Συναίρω*. Pro *συναίρειν*, quod vulgo corrigunt *ἐναίρειν*, scribendum fortasse *συναιρεῖν* Phryg. I. 2 (649 D.).

Συναλγέω v. *ξυναλγέω*.

Συναλλαγή *interventus, casus*. *ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς* Oed. R. 34. gl. *καταλλαγαῖς, φιλιώσεσι*, male; sunt a deis praeter solitum immissa. *νόσου ξυναλλαγῇ;* 960. sc. *ἔθανε*. Affert Suidas v. *ξυναλλαγή* et *συναλλαγή*, illo loco transpositis vocabulis *ξυναλλαγῇ νόσου*, hoc loco scripto *νόσων*. *ποίας φανείσης — ξυναλλαγῆς;* Oed. Col. 411. *quid accidit*, ut ita fieret. *τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς* Trach. 842 ch. *mortifero eventu*. Male de *conciliatione* intellexit Brunckius. Ab interveniendo *conciliandi* significatio prodit. *λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου* Ai. 719.

„*Idem est, quod* τῶν γερόντων συναλλασσόντων αὐτοὺς διὰ λόγων.“ *Herm.*

Συναλλάσσω convenio cum aliquo. μή ξυναλλάξαντά πω Oed. R. 1110. ἤ ξυναλλάξας τί πω; 1130. sc. οἶσθα. ξυνήλλαξας Flor. Δ. et Brunckii a. (membr.) v. Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. R. p. 42, F. Pflugk. ad Eur. Heracl. 4. Adsignificatur *passivo* φιλία ὁμιλία: καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί Ai. 488. In σ consentiunt, solus enim de suo Brunckius ξυνηλλάχθης dedit. Idem ex peioribus libris ῄς, cum ᾗ Aldus, Flor. Γ. Θ. Laur. a. tuentur, et ς haud dubie ex συνηλλάχθης haeserit. Errore scribae συναλλαχθῇ Laur. a. b.

Συναντιάζω occurro. ἐμοὶ κῆρύξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς — συνηντιάζον Oed. R. 804. Scribendum vero ξυνηντιάζον ut initio versus, et ex Flor. Γ. Δ. et fortasse Laurentianis. Suidas ξυνηντιάζε in v. πωλικῆς.

Συναπόκειμαι v. ξυναποικέω.

Συνάπτω v. ξυνάπτω.

Συναρπάζω corripio. Proprie dictum: βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο Ai. 493. i. q. ἑλκυσθεῖσαν ὡς δούλην. παίδοιν — τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα Oed. Col. 823. ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο Tyr. XV. 2. (587 D.) de *equa*. — Proxime a propria dictione haec absunt: καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν Ai. 827. sc. αἱ Ἐρινύες, *deperdendis* et *pessumdandis* hominibus dictum. πάντα γὰρ συναρπάσας θύελλ' ὅπως βέβηκας El. 1139. de spe in mortuo Oreste temere reposita. — Figurate *arripere auditu et mente* significat. ὡς εὐμαθές σου — φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί Ai. 16. Explicatum dedit Lobeck.

Συνασπιστής v. ξυνασπιστής.

Συναυδάω v. ξυναυδάω.

Συναυλία v. ξυναυλία.

Σύναυλος v. ξύναυλος.

Συνδαΐζω una occido. ἀλλά με συνδάϊξον Ai. 354 m. Enotavit hoc verbum Suidas σφάξον σὺν τοῖς θρέμμασιν interpretatus.

Συνδέτος vinctus, ligatus. συνδέτους αἰκίζεται Ai. 62. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους κύνας βοτῆρας 289.

Συνδέω constringo, vincio. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν Ai. 62. ἐμὲ συνδήσας νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε Phil. 1004.

Συνδράω (ᾶσ) *facio cum aliquo.* τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν El. 488 ch. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1014.

Σύνεδρος assidens ad deliberandum. ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστὰς Ai. 736. Media syllaba arseos vi producitur: idque iterum Oed. Col. 1384.: εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις. Elmsleio ἔστιν scribendum visum. *Custos* autem *Iovis legum* dicitur Iustitia.

Σύνειμι. Ultra praesens non flectitur Sophocli. Ex illis vocabulis est, quae mira constantia ξ scriptum monstrant; unum enim, quod mitioris scripturae exemplum relinquitur σύνεστιν Oed. R. 303. ex codd. ut videtur omnibus praeter Flor. Θ., corrigendum est.

Usitatissimum est, cum *una versari homines* significat. ὅποι ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν Phil. 481. τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισὶν 1340. φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν ἀδελφὸς — καὶ πατὴρ Oed. R. 457. ἐκεῖνος οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ ξύνεστιν Trach. 198. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος Ai. 604 ch. Ἄπολλον — ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων 691 ch. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι El. 256. φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 642. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες; 1351. λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς Alet. III. 2 (90 D.). Inprimis crebro usu *participium* est, aliquando cum abundantia sermonis additum ad imaginem rei manifestius proponendam spectanti. εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα Trach. 514 ch. καί σε προσδιαφθερῶ ξυνών Phil. 76. ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών Oed. Col. 1151. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών Ant. 761. v. μαίνομαι. κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών Ai. 260. ἡμᾶς δὲ — ἡνία ξυνὼν 266. ὅπως μοι Νύσια — ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς 685 ch. σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών 842. — Adsignificatur *matrimonium.* τῷ μιάστορι ξύνεστι El. 268. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 350. κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει 552. Adsignificatur *tutela et praesidium.* ὑμῖν — Δίκη χοἰ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί Oed. R. 275. ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε Oed. Col. 777. — 2. *Versari in aliquo rerum statu.* πόλιν — φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν Oed. R. 303. κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα El. 590. εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι 601. v. σύν. — 3. Rursum de *his* dicitur, *quae adsunt, quasi nobiscum habitantia.* εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν Oed. R. 863 ch. χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει Oed. Col. 7. παρών ex interpretatione libri deteriores Brunckii B. T. Vat. Farn., partim Tricliniani. ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι 950. ὡς καὶ τόνδε — ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι 1246 ch. ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Ant. 368 ch. τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 331. τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. XXX. 2 (688 D.).

Συνεκσώζω una incolumem praesto. ξένον — συνεκσώζειν Oed. Col. 572.

Συνέμπορος v. *ξυνέμπορος.*

Συνεξακούω una audio. *ταῦτα πολλοὶ — συνεξήκουον ὡςαύτως ἐμοί* Trach. 371. Brunckius *ξυνεξήκουον*, ut cod. Flor., sed is supra scripto σ̅.

Συνέπομαι v. *ξυνέπομαι.*

Συνεργάζομαι v. *ξυνεργάζομαι.*

Συνεργάτης v. *ξυνεργάτης.*

Συνέργω v. *ξυνείργω.*

Συνέρδω v. *ξυνέρδω.*

Συνέρχομαι v. *ξυνέρχομαι.*

Συνέστιος v. *ξυνέστιος.*

Συνετός v. *ξυνετός.*

Συνεύδω v. *ξυνεύδω.*

Συνευνάζομαι v. *ξυνευνάζομαι.*

Σύνευνος v. *ξύνευνος.*

Συνέχθω odi una s. cum aliquo. *οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν* Ant. 519. Vitiose apud Plut. de Dioc. Aclut. ab Am. p. 53, c. vulgo legebatur *συνεκθεῖν.* Sententiam similibus collatis illustrant Valck. ad Phoen. 397. Wyttenb. ad Plut. p. 64, c.

Συνηγορέω v. *ξυνηγορέω.*

Συνήγορος v. *ξυνήγορος.*

Συνήδομαι v. *ξυνήδομαι.*

Συνήθης suetus. *τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος* Phil. 882. Brunckius ξ̅, quod in Flor. *Γ.* exstare videtur. *ὁ ξυνήθης πότμος — πατρός* Trach. 88. *ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα* El. 891. *species cui assueveram*, i. e. animo obversari solita. *ψυχῆς* Laur. a. Flor. *Γ.* Sed σ̅, ut videtur, omnes: Brunckius ξ̅.

Συνηρετμέω v. *ξυνηρετμέω.*

Σύνθᾱκος qui assidet, inde *comes.* *ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι* Oed. Col. 1269.

Συνθάπτω una sepelio. *τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω* Ai. 1357.

Συνθέλω una s. idem volo et cupio. *ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω, συμπαραινέσας ἔχω* Pel. II. 1 (435 D.). *σοῦ μὲν ξυνθέλοντος* Oed. Col. 1346.

Σύνθημα v. *ξύνθημα.*

Συνθηράω comprehendo, capio. *χεῖρες — ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι* Phil. 993. *ἁλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι* schol. Nec hoc nec *συνδήσας* v. 1004. de *vinculis manibus iniectis* intelligi debere iure Buttmannus monuit.

Συνθνήσκω commorior. Proprie dictum: *πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ* Oed. Col. 1687 m. *κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα* Trach. 717. *μηδ' εἴ σε χρὴ θα-*

νόντι συνθανεῖν ἐμοῦ 795. θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει Ind. XXXII. 1 (690 D.). — Tralate: ἡ γὰρ (οὐ γὰρ) εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς Phil. 1429. De sententia fortasse mutila, certe ambigua et ardua ad intelligendum quid mihi videatur in v. θνήσκω aperui. Certe quod ludicrae dictionis esse συνθνήσκειν, *ad inferos descendere* Hermannus dicit, minime mihi ponderis videtur esse.

Συνίημι. I. *Formae. praes.* ξυνίημι s. συνίημι El. 129 m. Trach. 90. 1111. Oed. R. 346. 988. Ant. 1203. ξυνίης Oed. R. 628. Haec unice vera scriptura agnoscitur ex quatuor Brunckii codd. Flor. *Γ.* *Θ.* Laur. tribus et Aldo, qui consensu ξυνίεις. Brunckii D. T. ξυνίης, ipse ξυνιεῖς, ut Flor. *Δ.* videtur exhibere, in quo ficto atticismo restituendo ille sibi placebat. v. ἵημι. Eadem discrepantia exstat Ant. 399. Br. ξυνιεῖς, Laur. a. b. Ricc. ξυνίεις: item El. 1339., ubi nullus cod. ξυνιεῖς cum Brunckio, optimi Laur. a. Flor. *Γ.*, item Laur. b. Brunckii quatuor, Flor. *Δ.* *Θ.* ξυνίεις, Brunckii duo ξυνίης. ξυνιεὶς Oed. Col. 980. — *aor.* 1. ξυνῆκα El. 1471. Flor. *Γ.* ξυνοῖκα. Ai. 99. ξυνῆκας Oed. R. 360. — *aor.* 2. ξύνες Trach. 865 ch. — Etiam hoc verbum perpetuum videtur ξ sibi depostulare. Quod unum vulgo excipitur exemplum Ant. 1203., in hoc codd. scriptum exhibere ξυνίημι suspicio est, deditque Brunckius. ῑ in ἵημι produci solet, exempla pauca dactylicorum numerorum si exceperis. Unum eiusmodi exstat El. 129. — II. *Usus.* Proprie non dicitur, sed tralate de *rebus cum mente et intelligentia quasi commissis et invicem inter se accommodatis.* Hinc est 1. *animadvertere* s. *considerare.* ξύνες δὲ τήνδ' ὡς ἀήθης — χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα Trach. 865. *viden' eam?* — 2. Hinc *noscere.* οὐχὶ ξυνίης; El. 1339. sc. ὅςτις ἐστί. Et de *audientibus:* εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημι Ant. 1203. *Audivisse*, i. e. *accepisse narrando* significat etiam νῦν δ' ὡς ξυνίημι sc. θεσφάτων βάξιν Trach. 90. — 3. *intelligere.* οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδε El. 129 m. ξυνῆκα τοὔπος 1471. οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι Trach. 1111. ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ Ai. 99. ἅπερ ξυνίημι Oed. R. 346. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν 360. ξυνίημι 988. Adsignificatur *recta intelligentia.* εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; Oed. R. 628. μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων Oed. Col. 980. ἢ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; Ant. 399. Haec duo posteriora exempla recte interpreteris de *sciendo.*

Συνίστημι v. ξυνίστημι.

Συνίστωρ v. ξυνίστωρ.

Συνναίω *communi habitatione utor, una versor.* Proprie dicitur: τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ Trach. 1227. ἅλις πόνοις τούτοισι συνναίειν ἐμοί Phil. 880. Tralate: μήτ' εἴ τῳ πρόςκειμαι χρηστῷ, ξυνναίοιμ' εὔκηλος El. 234 m. Uno ν Flor. *Γ.* *Δ.*

Συνναυβάτης v. *ξυνναυβάτης*.

Συνναύτης navigationis consors. *κατέπεφνες, ἄναξ, τόνδε συνναύταν* Ai. 886 ch. Uno ν Flor. Γ.

Συννεύω v. *ξυννεύω*.

Συννοέω repulo. *συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα* Oed. Col. 454. *τε* hyperbaton habet, quapropter olim Heathius Brunckius Reisigius *τε τἀξ ἐμοῦ* scripserunt, Hermannus autem, si quid video, perperam distinguit.

Σύννοια v. *ξύννοια*.

Σύννομος una pascens, inde *consors*. Proprie dictum quamvis in simili: *ὡς λέοντε συννόμω* Phil. 1422. Tralate dicitur de *coniugibus*, v. Wyttenb. ad Plut. de Amic. Mult. p. 93, E. et Matth. ad Eur. Hippol. 976. *αἱ δὲ σύννομοι τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί* Oed. Col. 341. Suidas v. *σύννομοι* haec non emendatissime scripta affert. *ἔκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου* El. 600.

Σύνοιδα conscius sum. *στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ — ὅσα θρηνῶ* El. 93 an. *ἐμοῦ συνειδότος* Oed. R. 250. *ἐ* cum Brunckio retinendum videatur secundum codd. Flor. Γ. Δ. et fortasse Laur. a. *αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;* 704. *τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι* Ant. 266. *ὑγιὲς ἂν τις ἐσθλὸς ὢν αὐτῷ ξυνειδῇ* inc. XV, 2, 2 (669 D.). Sententia mutila; apud Stobaeum olim lectum *συνείδῃ*. — *scio.* *ξυνειδὼς οὐ φράσεις;* Oed R. 330. *Ἄρειος — πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄντα* Oed. Col. 952. Libri *ξυνῄδειν, ξυνήδειν, ξυνῄδειν*.

Συνοικέω v. *ξυνοικέω*.

Σύνοικος v. *ξύνοικος*.

Συνόμνυμι v. *ξυνόμνυμι*.

Συνοπάζομαι sequor, comitor. *συνοπάζεται δὲ πλῆθος — Φρυγῶν* Laoc. III. 5 (342 D.).

Συνουσία convictus. Proprie dictum: *ὦ ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων* Phil. 924. i. e. *θῆρες ξυνόντες*. Apud Suid. v. *προβλῆτες* scriptum *ξυνουσία*, sed cod. Leid. recte *ξυνουσίαι*. *μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας* Oed. Col. 653. Male Hermannus olim vulgatum *συνουσίας* retinuit, quod non plus duo libri Par. A. (membr.) Ricc. a. prae se ferunt. *σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ* Ai. Locr. II (12 D.). — Tralate dictum *ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ* Phil. 516. — Difficilior sententia est Oed. Col. 63.: *τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.* Haec de Colono hospes advena Oedipo: Brunckius *non fama magis quam ipso usu nota;* Musgravius *non sermone tantum honestata, sed multo magis, quando praesens consueveris.* Longo verborum ambitu sententiam infuscarunt Hellerus et Doederlinus. Aut

Reisigii vera sententia, *illorum deorum honorem, quae est vera religionis sanctitas, non verbis, sed re magis et factis declarari,* maxime ut Eumenidum sacra spectentur, aut Hermanni *non tam sermonibus hominum et fama haec celebrari, quam consuetudine et usu in honore haberi,* quibus verbis praecipue de Colono dicta respiciantur, quo eius herois apud alios obscuritas honore populari aliquantum videatur compensari.

Συνοφρυοόμαι frontem et supercilia contraho. *ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα* Trach. 866., tristitiae signum. Brunckius ξ.

Συνταλαιπωρέω miseriarum partem capio. *τοῖς γὰρ ἐμπείροις — μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε* Oed. Col. 1138.

Συνταράσσω conturbo. *ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις* Ant. 1067. *irritantur* ad instaurandum bellum.

Συντέμνω tralate *brevio, contraho* de sermone *μῦθος γὰρ Ἀργολισὶ συντέμνειν βραχύς* Ulix. Fur. I. 2 (411 D.). *praecido,* a via praecurrentibus ductum: *συντέμνουσι γὰρ θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι* Ant. 1090. gl. *καταβάλλουσι* male; melius schol. *συντόμως κατακόπτουσι καὶ βλάπτουσι.* Est autem dictum *κατὰ τὸ σημαινόμενον* accusativo addito propter significationem *καταλήψεως,* quae in *praecidenda via* inest. — Medium *recidendi* i. e. *irritum faciendi* significatione dictum videtur. *ἄνευ δορὸς ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα* inc XXIII. 16 (678 D.).

Συντίθημι compono. Proxime a propria verbi vi abest *ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω* El. 663. *brevibus* dico. Plane figuratam dictionem habent haec: *συντιθεὶς γέλων πολὺν* Ai. 296. *irridens.* *χὠ συνθεὶς τάδε* Oed. R. 401. *doli auctor.* Affert haec Suidas v. *ἀγηλατεῖν.*

Σύντομος brevis. *εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα* Ant. 442. *συντόμως* Laur. a. ex interpretatione, idem supra scripto *ον* Ricc. — *φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα* Oed. R. 710. adiectivo ad verbum accommodato, quod substantivo applicari debuit.

Συντόμως breviter. Sic superlativus dictus est. *ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα* Oed. Col. 1575. Sed *confestim* videtur significari Oed. R. 810.: *συντόμως σκήπτρῳ τυπείς.* Quippe brevissimum tempus inter enarratas res intercessisse significatur. — De superlativi illa forma iniuria addubitat Reisig. Comm. Cr. p. 389.

Σύντονος intentus, vehemens. *συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὑτῆς πέπλον* Trach. 919.

Συντρέχω concurro. Proprie dictum *κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει* Oed. Col. 158 ch. v. *κρατήρ.* Tralate dicta sunt *εἰπέ, τῷ μόρῳ — ξυντρέχει* Trach. 876 ch. *in quale genus mortis*

sponte incucurrit, i. q. quomodo se interemit, τίνι θανάτῳ συνέπεσεν schol. Et de *conveniendo* et *conspirando*: πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν Trach. 294. v. Herm. συμπράττειν Vat. et Paris. apud Hermannum.

Σύντροφος una enutritus, inde et *cognatus* et *consors*. Proprie dictum: τὸ σύντροφον γένος Ai. 848. ab Aiace Athenienses populares appellantur. εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος El. 1181. *una vivere cogor*. Similiter dictum μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων Phil. 171 ch. ὄμμα male explicat schol., cetera bene: μὴ δὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. *vicinum* Hermannus, ego potius *vitae consortem* interpreter. Brunckius ἕ, metro scilicet consulturus. — Tralate: προὐφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Phil. 203 ch. *sonitus laborantis comes*, i. e. proprius ei. De Aiace insaniente: οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 625 ch. *a sueto et ingenito more et ingenio descivit*.

Συντυγχάνω 1. *offendo*, *forte invenio*. λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν Oed. R. 122. Adsignificatur *commercium cum aliquo habitum*, qua vi *genitivum* adiunxit Sophocles: ἐναισίου δὲ συντύχοιμι Oed. Col. 1479 ch. Triclinianos codd. Farn. et T. quibuscum aliquo modo convenit Suidae v. ἐναίσιμος, exhibens ἐν αἰσίῳ, Elmsleius et Schaeferus sequuntur ἐναισίῳ scribentes. Sed hoc non semel dictum Sophocli. συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν Phil. 320. v. Brunck. ad Eur. Or. 1291. Toupius autem Em. ad Suid. t. I. p. 135. κακοῖν ἀνδροῖν Ἀτρείδαιν corrigendum suadebat. Nec vero veteris interpretis ratio probanda, σὺν σοὶ τυχὰν explicantis. Cf. ἐντυγχάνω. — De *re*, et *sorte* quidem et *fato oblata* dicitur μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα Phil. 677 ch. — 2. *Accido*, de *rebus* et quidem *infaustis*. πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 306.

Συντυχία eventus et *faustus* quidem. νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Ant. 158 an. τῇ προσφάτῳ παρὰ τῶν θεῶν αὐτῷ διδομένῃ ἐπιτυχίᾳ schol.

Συνωμότης v. ξυνωμότης.

Συνωρίς v. ξυνωρίς.

Συνωφελέω v. ξυνωφελέω.

Σύριγξ. 1. Proprie *fistula pastoritia*. οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Phil. 213 ch. — 2. Transfertur ad *venas sanguinem magno impetu emittentes*. ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1391 an. Medicorum vocabulum est: v. Dorvill. ad Char. p. 662. Lips.; similibus dictis illustrat Lobeckius. Sed confundi non debet cum Homerico illo αὐλὸς αἵματος, ipsius sanguinis emissi appellatione, de qua schol. Il. ρ. 297. Eust. ad Od. χ. p. 1917, 13. Etym. M. p. 338, 4. et Iacobs. ad Philostr.

Imagg. p. 257. — 3. Ab eadem *concavitatis* similitudine repetendum, quod *modiolum rotae* significat. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα El. 711. Retulit in librum suum Suidas v. σύριγξ, explicans καὶ ἡ ὀπὴ τοῦ τροχοῦ οὕτω καλεῖται. Ita Eur. Hippol. 1224. Aesch. Sept. 187. Suppl. 180. v. Stanl. ad Supplicum l. c. (187). — De tono generis non satis accurate praecipit Arcadius p. 18, 18 sqq. cf. Etym. M. p. 36, 55.

Σύρος *Syrus.* Σύρων ἔθνος Tymp. II (564 D.). — De tono v. Arcad. p. 69, 5.

Σῦς *aper.* συὸς μέγιστον χρῆμα Meleag. I. 1 (357 D.). Ἄρης συὸς προςώπῳ πάντα τυρβάζει κακά inc. LVIII. 9, 2 (720 D.). — Tonum docet Etym. M. p. 736, 44.

Σφαγεύς *percussor.* De *gladio* incubiturus Aiax dicit ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν Ai. 802. Affert ξίφος explicans hinc Pollux VII. 192., qui praeter hunc nullum eius fabulae locum usurpavit.

Σφαγή *caedes.* δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς El. 37. ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας 558., ubi Hermanni coniectura prostat κατασφαγάς, explicari autem recte posse vulgatam diximus v. κατά. αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς Ai. 902. Adsignificatur *locus caedis inflictae* sive *vulnus:* ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν Trach. 570. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 714. *virus ex sagitta vulneri instillatum.* — De *immolandis victimis:* πολυθύτους τεύχειν σφαγάς Trach. 753. πολυθύτους Br. membr. et Harl.

Σφάγιον *hostia caesa.* De *pecudibus* ab Aiace interfectis dictum χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ Ai. 218 an.

Σφάγιος *caesus.* σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον Ant. 1277 m. σφάγιος μόρος *caedes* est.

Σφαδᾴζω *gestio.* σὺ δὲ σφαδᾴζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ inc. LXIII. 1 (727 D.). De *moribundi palpitatione s. calcitratione* (δυςθανατᾶν Moeris, δυςανασχετεῖν μετά τινος ὥςπερ σπασμοῦ Timaeus explicat), quae legitima fertur significatio, non magis Sophocles quam ceteri tragici dixerunt; Aeschylus enim de *reluctante* Pers. 190., Euripidis autem correctio a Valckenario proposita ἐσφάδᾳζε pro ἠλάλαζε El. 838. multum abest ut certa sit, quamvis et ipsi visum et Piersono ad Moer. p. 356. Sed ἀσφάδαστον et Aeschylus et Sophocles ea sententia praeditum esse voluerunt. V. Ruhnk. ad Tim. p. 272. De ι adscribendo praecipiunt Etym. p. 737, 20. Draco p. 21, 15. horumque fons Herod. π. μον. λέξ. p. 23, 7., cuius verba de grammaticorum commento usu non comprobato cogitare plane vetant.

Σφάζω macto. ὧν τὴν μὲν (ποίμνην) σφάζ᾽ ἐπὶ γαίας Ai. 231 an. ἔσφαξ᾽ Flor. Θ. Lips. a. τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε 292.

Σφἄλερός labi obnoxius. σφαλερὸν πύργου ῥῦμα Ai. 159 an. Suidae cod. Ox. et ed. Mediol. v. ῥῦμα pro σφαλερὸν habet χαλεπόν.

Σφάλλω. Activi praesens σφάλλουσι legitur Eriph. III. 3. (204 D.); *aoristus* ἔσφηλεν Ai. 457. ἔσφηλαν El. 408. — *Passivi imperfectum* ἐσφάλλου El. 1473. Sic membr. Br. Flor. Θ. Laur. a. ἐσφάλου Flor. Γ. Laur. b. et quinque Brunckii codd. ἐσφάλης Flor. Θ. In Flor. Δ. verbum omissum est. — *futurum* σφαλεῖ Ter. III (513 D.). σφαλήσεται Trach. 716. 1103. — *aor.* ἐσφάλη Ai. 1115. σφαλῶ Trach. 618. σφαλῇς Oed. Col. 75. σφαλῇ Trach. 296. σφαλεῖσι 724. — 1. Significatio propria *pedes fallendi* (Liv. XXI. 36.) v. Valck. ad Herod. VII. 16. Verum figurate dicitur de *labe* et *ruina adducenda.* ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriph. III. 3. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς El. 408. Afferunt sententiam Suidas v. πολλά τοι et Eust. p. 623, 30. De componendis σφάλλειν et κατορθοῦν similibusque v. Cens. Eumen. a Muellero editarum p. 73. — In *errorem* et *calamitosum* quidem *inducere* significatur Ai. 447.; ἡ Διὸς — θεὰ ἤδη μ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς χεῖρ᾽ ἐπευθύνοντ᾽ ἐμὴν ἔσφηλεν. — 2. Passivum inprimis est *labi in infortunium malumve.* ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσαντα μὴ σφαλῇ ποτέ Trach. 296. κεῖνος εἰ σφαλήσεται — συνθανεῖν 716. Inde etiam *privari cum infortunio* significat. ἀνδρὸς τοῦδέ γ᾽ εἰ σφαλήσεται (Ἑλλάς) 1103. — Dein maxime est *delinquere.* οὔ τι μὴ σφαλῶ γ᾽ ἐν σοί ποτε Trach. 618. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ᾽ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα 724. ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοὶ τόδ᾽ ἐσφάλη Ai. 1115. οἶσθ᾽ — ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; Oed. Col. 75. de *violandis religionibus* dictum. λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. III. — Denique *errare.* καὶ μάντις ἂν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι; El. 1473.

Σφέ, σφεῖς, σφί, σφίσι etc. v. Σ.

Σφηκιά nidus vesparum. σφηκιὰν βλίζουσιν εὑρόντες τινά inc. CV. 67 (856 D.). — Accentus periecticorum legitimus est; quis praeterea adverterit, ignoro.

Σφηκός attenuatus, coartatus. τετράπτεροι γάρ, νῶτον ἐν δεσμώμασι, σφηκοί Aeth. II. 2. (27 D.) apud Photium p. 22, 15. v. ἐσφηκωμένον explicantem ἐσφιγμένον. σφηκοί, οὐ κεχυμένοι εἰς σάρκωσιν, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι Hesychius. Sophocles de *formicis* dixit; Accentum qui observaverit, non reperio; genus totum enotavit Arcad. p. 50, 5.

Σφήκωμα cuneus galeae, cui crista imponitur. φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι Colch. IV. 2. (314 D.) de viris terra editis.

Σφίγξ Sphinx. ἡ ποικιλῳδὸς Σφίγξ Oed. R. 130.

Σφόδρα vehementer. σφόδρ' ἱμείρουσα El. 1042. σφόδρα πείθει Ai. 150 an. — De tono v. Apoll. de adv. p. 562, 2.

Σφραγίς sigillum. σφραγῖδος ἔρκει Trach. 612. σφραγῖδα πατρὸς El. 1214. — De accentu et mensura ultimae syllabae observavit Etym. M. p. 184, 4. 518, 16.

Σχεδόν circiter, fere, quodam modo. σχεδόν τι πρόσθεν — τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει Oed. R. 736. σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 466. σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν Trach. 43. *non multum absum, quin persuadear*, i. e. *satis scio.* σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 599. Hoc de *re certa*: v. Schaef. ad Long. p. 357. Mel. Cr. p. 54. — De tono v. Apoll. de adv. p. 609, 31. 611, 15. Herod. π. μον. λέξ. p. 25, 15.

Σχεθεῖν habere. ἔσχεθε κοῦρον Tham. V. 1. (230 D.), *peperit.* De eius verbi ratione et tonosi v. εἰκαθεῖν. Addo σχέθω apud Apoll. de adv. p. 611, 15. nihil nisi thematici praesentis speciem referre.

Σχέτλιος nefarie audax. ὦ σχετλία Ant. 47. ὦ σχέτλιε Phil. 369. Mira de σχέτλιοι ἢ crasi coalescentibus h. l. protulit Buttmannus, v. ὦ Phil. 918. Sic *superlativus* adverbiascens dictus: σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν sc. ἀπέθανε Trach. 876. Schol.: ὡς ἄν τις ἰδὼν ἢ ἀκούων σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν. Hic, ut in thesi iambica, prima syllaba corripitur. — *gravis, indignus.* σχέτλια γὰρ Ai. 871 ch. Memorat Eust. p. 59, 29. Hic quoque arsi cretici prima soluta prima syllaba corripi videtur; certe si cum Seidlero et Hermanno ultimam solvi putaveris, multum de elegantia versus amittet.

Σχῆμα habitus, species. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει Phil. 223. τύραννον σχῆμ' ἔχων Ant. 1154. Adsignificatur ibi *dignitas et magnificentia.* — Circumlocutioni adhibetur faciendae: ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον 940. Versum cum sequente Suidas affert v. αὖθις. De Iphig. II. 1. v. νοέω et σῶμα.

Σχίζω scindo. σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 99 an.

Σχιστός scissus, divisus. σχιστὴ δ' ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει Oed. R. 733. Notissimus per omnem rerum Graecarum aetatem locus hoc nomine quasi legitimo vocatus: v. Pausan. Phoc. X. 5, 9. C. O. Muellerum Orchom. p. 37.

Σχολή 1. *otium.* μακραίωνι σχολᾷ Ai. 193 ch. Suid. v. ἱδρύνων et μακραίωνι. — εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολὴ 803. τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολὴ Iph. I. 1. (288 D.) *supina otiatio.* Hinc dicitur νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἔν τινι σχολῇ κακοῦ; Oed. R. 1286. num quid *otii a malo habet*, i. e. *num in qua pausa mali est?* — 2. *mora.* ἤνυτον σχολῇ ταχύς

Ant. 231. *tam celeriter, quam frequenter morando fieri potest.* Libri βραδύς, quae verborum σχολῇ ταχύς explicatio videtur. Veram scripturam schol. servavit. — Ab hac significatione vis adverbialis desumpta, qua σχολῇ *vix* significat. σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην (σέ) Oed. R. 434. ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν ἧξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 386. Priorem sententiam Suidas retulit v. σχολῇ γ' ἄν. V. Erf. in ed. mai. — Tonum dicas ex Etym. M. p. 741, 1.

Σώζω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* σώζω El. 758. σώζεις Phil. 792. σώζει Phil. 134. 297. Ant. 672. σώζῃ Oed. Col. 1212. σώζοιεν Phil. 524. σῶζε Phil. 756. Oed. Col. 1527. Eriph. V (206 D.). σωζόντων Ai. 645. σώζειν Trach. 683. 1016 m. Ai. 799. Oed. Col. 263. σώζουσα Ant. 189. σώζοντα 1101. — *fut.* σώσουσι Phil. 1377. — *aor.* ἔσωσα Phil. 373. El. 313. 1313. ἔσωσας 1348. ἔσωσεν Oed. R. 1180. ἔσωσαν Oed. Col. 1105. Scyr. IV. 6 (499 D.). σῶσον Phil. 499. Ant. 549. σώσατε Oed. Col. 277. σῶσαι Phil. 311. 907. σώσας Oed. Col. 1119. Ant. 1045. 1147 σώσαντος Trach. 85. — 2. *Passivi praesens* σώζομαι Ai. 515. σώζεται Oed. Col. 1031. σωζέσθω El. 430. Br. Erf. σωζέσθων, ut codd. Ien. Flor. Δ. Brunckii unus, et, ut videtur, Laur. a. — *perf.* σεσωσμέθα Trach. 623. σεσωσμένος Ai. 1108. σεσωσμένον El. 1220. Ai. 677. σεσωσμένην Trach. 732. σεσωσμένους Ant. 314. — *aor.* ἐσώθην Oed. R. 1457. σωθῶ El. 60. σωθῇναι Phil. 109. Oed. Col. 387. 1347. σωθείς Ant. 331. σωθέντα Trach. 608. — 3. *Medii praesens* σώζεται El. 981. σώζου El. 1248. — *imperf.* ἐσωζόμην Trach. 678. ἐσώζετο El. 981. — Erant, qui ι subscribendum censerent quippe ex σωΐζω contracto verbo; adversabantur alii in quibus Didymus, σαόζω s. potius σαώζω primitivam formam esse affirmantes: v. Etym. M. p. 741, 27. Gud. p. 214, 28. Barker. ad Etym. M. p. 1086.

II. *Usus.* 1. *incolumem praestare s. servare* significat.: Ἀθάνα Πολιάς, ἥ σώζει μ' ἀεί Phil 134, σῶσαί μ' ἐς οἴκους 311. σὺ σῶσον 499. μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς ἡμᾶς 524. σῶσαι (σε) κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε 907. ὁ δὲ κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν (σε) Oed. R. 1180. Ἀθήνας — τὸν κακούμενον ξένον σώζειν οἵας τε Oed. Col. 263. ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε 277. αἵδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν 1105. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας 1119. ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν 1212. ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα Ant. 189. σῶσον σεαυτήν 549. τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία 672. schol. comparat Hom. Il. ε. 531. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1045. σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα 1147. κείνου βίον σώσαντος Trach. 85. cf. εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς El. 758. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 313. ἢ γὰρ

ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτήν 1313. ὅς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν κακῶν 1348. σώζειν θέλοντες ἄνδρα Ai. 799. σῶζε τὴν εὐφημίαν Eriph. V. ἐμπολὰς — ἢ 'σωσαν ἢ 'κέρδαναν ἢ διώλεσαν Scyr. IV. 6. Sic item *passivum* dicitur: εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Phil. 109. οὐ γάρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην Oed. R. 1457. Marklandi ad Iph. Taur. 1201. coniectura inutilis prostat, θνήσκειν. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω Oed. Col. 1347. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους Ant. 314. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς 331. ἢ σεσώσμεθα ἢ πίπτομεν Trach. 83. εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἴδοιμι σωθέντα 608. σεσωσμένην ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρα (εἱλόμην ἄν σε) 732. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι Ai. 515. τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε — σεσωσμένον 677. id quod etiam de *adipiscenda salute* intelligas. θεοῖς σεσωσμένος 1108. ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ El. 60. μηχαναῖς σεσωσμένον 1220. De re eodem modo dictum φράσω σεσωσμένα (τὰν δόμοις) Trach. 623. δόλῳ — κτήματ' οὐχὶ σώζεται Oed. Col. 1031. — 2. Paulo aliter, de *salute adipiscenda* aut *iuvanda* dicitur ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί Phil. 297. — ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὤραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε Oed. Col. 387. σοί τε γάρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν Trach. 1016 m. de *allevando Herculis malo*, ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα Phil. 1377. — 3. Rursum aliter *servare* dicitur, ut *custodiendi* insit adsignificatio. τὸ φάρμακον — ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ Trach. 683. σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε Phil. 755. *tela*. τῶνδε τῶν ὅπλων, ἃ νῦν σὺ σώζεις 792. ἀλλ' αὐτὸ (τὸ βέλος) νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων κάτω Ai. 645. Sic *passive* dicitur. κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω El. 430. Transfertur hoc ad *custodiendas servandasque leges*. δέδοικα γάρ, μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν Ant. 1101. Item ad *res arcanas occultandas*. ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε Oed. Col. 1527. — 4. At *medium* legitimam et suam significationem retinet rei *sibi servandae retinendaeque* quasi in suos usus. εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται El. 981. 982. Locutionem hinc sumpsit Eust. p. 479, 26. 694, 23. Transfertur hoc ad *res memoria servandas retinendasque*: τοιγαροῦν σώζου τόδε El. 1248. *cave obliviscaris, sed facto potius observa*. παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Trach. 679. Male gl. ἀντὶ τοῦ ἔσωσα. Legitimum est et iure deposcitur medium, de quo observarunt Erf. l. c. Brunck. et Monk. ad Eur. Hippol. 391 (382.). Pors. Suppl. praef. ad Hec. p. XXXIII. Elmsl. ad Eur. Bacch. 791. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 318. De sententia cf. δέλτος.

Σωκέω valeo. ἰσχύω, δύναμαι Suidas explicat Sophoclis testimonio usus El. 118 an.: μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

Eam sententiam praeterea antestantur Etym. Ms. apud Villoison. ad Apoll. lex. Hom. v. σῶκος. Etym. M. p. 742, 2., Eust. p. 864, 63.

Σῶμα 1. *corpus*, aliquando etiam *mortui cadaver*. τῷ σώματι Phil. 51. ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας Oed. Col. 200. φθίνει δὲ σώματος (ἰσχύς) 616. σῶμα βαστάσαι δότε 1107. μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ Ant. 406. τηλεὶς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους 1183. τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον El. 1107. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον 1170. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε 1207. Hoc exemplum viam circumlocutionis eo nomine efficiendae praemunit. τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμα Trach. 1184. πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν 1200. σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Ai. 1042. κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα 1056. δυςειδὲς σῶμα Aload. XI. 9 (109 D.). Ex cod. quodam Regio Paris. Brunckius correxit ὄμμα, quod cum sententia pessime congruit. νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρί, σῶμα πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iphig. II. 1 (289 D.). Aut sic cum Porsono νοῦν δεῖ pro νόει scribendum, aut cum Bergkio servato νόει corrigendum σχῆμα, et distinguendum post id vocabulum, ut σχῆμα φρονήματος coniungentur. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος inc. XXII (677 D.). Quo sensu ἀκόλαστον σῶμα dictum sit inc. CV. 24. (817 D.), non satis clarum est. Elegantem figuram elocutionis monstrat sententia El. 748.: ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν. Fictam quandam antiptosin deprehendere sibi visi sunt schol. et Brunckius, nec melius Schaeferus iungit ἐν βραχεῖ χαλκῷ δειλαίας σποδοῦ. Sed σῶμα σποδοῦ μέγιστον est σῶμα μέγιστον νῦν σποδωθέν s. σποδοῦ ὄν. — *Vis* et *magnitudo* corporis adsignificatur: ὄνομα μόνον δείσαντες· οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἀμά Oed. Col. 267. Nec ad circumlocutionem cum Erfurdtio referam illud τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία Ant. 672. Apta sit explicatio τοὺς ὀρθουμένους: at vero in servanda per bella et proelia incolumitate et salute percommode σώματα σώζεσθαι dicuntur, quae interimantur et saucientur sola. — 2. Talem circumlocutionem, a qua ne prosarii quidem scriptores abstinuerunt, rectius in his quaeras: μαντεῖ' ἄγουσα πάντα — ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος Oed. Col. 356. ἰὼ γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων El. 1224 m. Via et ratio eius usus ostenditur 1325.: ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα. Adsignificatur *vis* et *robur corporis*: τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν — δυςπραξίαις Ai. 745. Suid. v. τὰ γάρ et ἀνόητα. Eust. p. 415, 13. 484, 17. Rursus *infirmitas*: σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή Oed. R. 961. Sententiam qui attulerint v. ῥοπή. Adsignificatur *salus universa et incolumitas*. δρῶντα γάρ νιν — κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ Oed. R. 643. Notarunt Erf. ad Ant. 672.

Seidl. ad Eur. Troad. 206. et de prosae orationis usu inprimis Lobeckius ad Phryn. p. 378. — 3. Ita de *Cerberi monstro* dictum exstat σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός Oed. Col. 1564 ch.

Σῶς salvus. Legitimum de *homine.* σὺ δὲ σῶς ἴσθι Oed. Col. 1212. Libri σῶν. Scaligeri emendationem receperunt omnes. Graviter ineptit interpretatio adscripta in Brunckii cod. T., ἤγουν σῶον ἐμέ. De *fonte:* τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν Phil. 21. *si perennat adhuc.* — σῶν τε pro ζῶντα olim coniectura Schaeferi fuit (ad Long. p. 346.) ad Trach. 234. Sic corrigi posse videri diximus v. 362. — De forma et accentu (unum enim in ως exiens monosyllabum masculinum inflexum est), v. schol. Il. ε. 887., quae haud dubie Herodiani contra Ptolemaeum Ascalonitam disputatio habenda. Hanc in compendium redegit Etym. M. p. 413, 39. Eust. p. 63, 5. 482, 19. 618, 11. 959, 9. Phavor. p. 413. Dind. Cf. Goettling. ad Theodos. p. 227. Poppo Thucyd. vol. I. p. 225.

Σωτήρ sospitator, auctor salutis. σωτῆρας αὐτοὺς (τοὺς θεούς) ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν Phil. 728. σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει Oed. R. 48. Φοῖβος δ' ἅμα σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 150. ἧς (νόσου) σὲ προστάτην σωτῆρά τε — μοῦνον ἐξευρίσκομεν 304. σοῦ γε — σωτῆρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 1030. τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε Oed. Col. 461. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν — ἐπεμβάλλεις 464. ὦ μόνος σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος El. 1346. Praeterea propter singularem verborum iuncturam paulo memorabiliora sunt duo exempla. Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι Phil. 1457 an. et longe audacius dictum, quippe in una sententia colligato masculino et feminino εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη Oed. R. 81. Eius imparilitatis admonuit Hemsterhus. ad Luc. Dial. Deor. t. II. p. 341 Bip., exsecutus est Lobeckius ad Ai. 323., mox in nova editione Aiacis omnium uberrimis doctrinae copiis illustraturus.

Σωτηρία salus. ζῆν — ἄνευ σωτηρίας Phil. 1382. ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας Oed. Col. 729. ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας Ant. 186. De sententia cf. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 118. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας 436. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο Ai. 1059. Sententiam retulit Eust. p. 111, 33. 399, 35. 667, 47. 1036, 13., respicit p. 493, 21. ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriph. III. 3 (204 D.).

Σωτήριος salutifer. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι Ai. 766. ἐν δὲ τῷ λέγειν κἀκ' ἂν λάβοις τὰ πλεῖον' ἢ σωτήρια Oed. Col. 800. τἀκείνου δέ τοι σωτήρι' ἔῤῥει El. 913. *salus illius, vita deperiit;* memorantur pro vita et salute gignendae idonea. Genitivum obiecti ut l. c.

et Ai. 766. eius inclinationis adiectivis etiam aliis Sophocles adiungi voluit, v. λυτήριος. — Hinc *deorum cognomentum est.* Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. I. 1 (375 D.), quod illustrat schol. Pind. Isthm. V. 10. μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις El. 273. — Sed *salvum* manifesto significat Oed. Col. 488.: δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον. Bothio quidem et Reisigio active dici videtur, sed minime recte respiceretur ad illud quod Oedipus sese salutem terrae Atticae afferre dixerat v. 461.; eius enim beneficii in supplici deorum precatione mentionem fieri ab re est. Iure tamen significationis inusitatae fideiussores requirit Elmsleius; cui quae Hermannus opponit Aesch. Ag. 655. Choeph. 234., ut quae *salutem spectantia* non *salva* significent, non rectius advocaveris quam Soph. El. 913.

Σωφρονέω 1. *prudenti et modesto consilio utor.* οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστι El. 299. εἰ σωφρονήσεις — δράσεις τάδε 457. σωφρονεῖν καλόν Ai. 583. πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 662. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν 1243. ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται Oed. R. 589. — 2. *sapere et resipiscere.* ἐσωφρόνησας Phil. 1243. οὐ σωφρονήσεις; Ai. 1238. Cod. Ien. εὐφρονήσεις, Mosq. b. Flor. Δ. εὖ φρονήσεις.

Σωφρόνως *modeste.* οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι Ai. 1054. Codd. Ien. Mosq. b. στρατηγὸς σωφρόνων.

Σώφρων *sapiens*; maxime *ut animi, dictorum et factorum spectetur modestia.* οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα El. 357. Cod. Mon. σωφρονοῦσα. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι Ai. 132. Stob. Serm. XXXVII. p. 63. τοῖς φρονοῦσι σώφρονα Acris. V. 1 (62 D.). πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται Phaedr. III. 2 (606 D.). οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν, οὐδὲ σώφρονος κρεῖσσον V. 2 (608 D.). σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. XIX. 1, 2 (674 D.). Sic recte correxit inc. XLVII. 2 (705 D.). Piersonus ad Moerin p. 181.: ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο, cum legeretur apud Etym. M. p. 601 extr. ἡβήσει τῷ σώφρονι. — Aliquando autem *mentis et intelligendi prudentia* significatur. τὸ γὰρ νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Trach. 435. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν Phil. 304. Utitur eo versu Eust. p. 817, 40. 1374, 17. 1632, 36.

T.

Ταγός imperator. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ὧν λέγῃς, λέγων; Ant. 1044. ᾱ apud atticos poetas perpetuo producitur: v. Dawes. Misc. Cr. p. 245. (202 Lips.); Blomf. gl. Aesch. Prom. 96.; apud Homerum cor-

ripitur Il. ψ. 160. Sed ταγή ut omnia feminina perfecti secundi rationem sequentia advocari ad correptionem defendendam non debet. De tono res certa est.

Τᾰλαίπωρος miser. πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους Oed. Col. 14. τὸν ταλαίπωρον βίον 91. ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους 744. ὦ ταλαίπωρε 1282. ἀδελφὼ — τὼ ταλαιπώρω Ant. 56. ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος El. 1209. τῶν ταλαιπώρων βροτῶν Scyr. IV. 1 (499 D.). ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. XXVII. 1, 1 (682 D.). Adsignificatur *quaedam indignatio* in allocutione ὦ ταλαίπωροι Oed. R. 634. — A πῶρος, Antimacho pro πένθος dicto, ducebant: v. schol. Ar. Plut. 33. ubi v. Hemsterhus. Inde simul de accentu constat.

Ταλαίφρων miser. ὦ ταλαίφρων γύναι Ai. 887 ch. ταλαῖφρον Flor. Γ. Δ. Laur. b. ὦ ταλαῖφρον Ant. 39. Brunckius ταλαίφρων, Laur. b. Ricc. ταλαίφρον. Servandum erat, quod codd. plerique, etiam Laur. a. firmant. ἐγὼ — ἁ ταλαίφρων 858 m. ἄκλαυστος — ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν 869 m.

Τᾰλᾰκάρδιος aerumnosus. ἐγὼ ταλακάρδιος Oed. Col. 545 m.

Τᾰλᾰός n. pr. Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαὸς Oed. Col. 1320. — Nominis proprii accentus ab adiectivo eius formae non videtur deflectere.

Τάλᾱς (ἄν). 1. *miser*, de homine et genere. αὐτὸς ἄν, τάλας, εἱλνόμην Phil. 290. ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην 294. ἀπόλλυμαι τάλας 311. αὐτὸς τάλας θανὼν 944. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τελῶ τάλας 947. ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας 1011. τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι 1092 m. τί δ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν τάλας 1174 m. δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας Oed. R. 1265. ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας 1363 m. ἐγὼ τάλας Oed. Col. 751. 967. ἆρα θείῳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ; 1581. sc. τὸν βίον λέλοιπε. κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας Ant. 1281. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον τάλας 1284 m. οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν 786. ἔγνω γὰρ τάλας 928. ἐγὼ — ὁ τάλας 994 m. ὠλεκόμαν ὁ τάλας 1009 m. θῆλυς εὕρημα τάλας 1064. ἐκπεπόρθημαι τάλας 1093. οἴχομαι τάλας 1133. τάλαιν' ἐγὼ Ai 334. διόλλυμαι τάλας 825. ἦ που τάλαινα — ἥσει μέγαν κωκυτὸν 837. τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ El. 161 m. εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν — κείσεται τάλας 242 m. ἐγὼ δ' — ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι 296. ἡ τάλαιν' ἐγὼ 1127. ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας 1130. ὦ γενεὰ τάλαινα 1405 ch. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; 1416. Trach. 874. Non satis certe constat de versu Triptol. IV. (531 D.): οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταρχηροῦ γάρου. — κἀμοῦ ταλαίνης El. 442. 802. οἴμοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. —

ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί El. 265. οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ Ant. 871 m. Sic Tricl.; veteres libri τάλαινα, sensu nullo; nullus enim hic exclamationi locus. — τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην Trach. 1138. τί μ' αὖ τάλαιναν — ἀνίστατε; Ai. 774. τάλαιναν μητέρα Oed. R. 1373. πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ τάλαιναν (με) Oed. Col. 1688 m. πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος 1709 m. τάλαιναν Εὐρυδίκην Ant. 1165. Inprimis in *allocutione*, etiam *sui ipsius*, et *exclamatione* frequens. ὦ τάλαν Phil. 1181 ch. τάλας Ai. 908 ch. Oed. R. 1211. Ant. 228. τάλαινα Oed. Col. 319. 1680 m. τάλαιν' ἐγώ Oed. Col. 1725 m. ἰὼ τάλας sc. ἐγώ Oed. Col. 880 m. φεῦ τάλας Ai. 962. ὦ τάλας Ai. 886 ch. 1004. Trach. 1070. Phil. 339. 1072 m. Sed ἀπόλωλ' ὦ τάλας Phil. 1172 m. clarum est iure ab Erfurdtio in ὁ τάλας esse mutatum, et sic nunc Laur. a. a secunda manu et Vat. ὦ τάλας ἐγώ Oed. Col. 757. 1340. 1403. Ant. 1196. ὢ τάλας ἐγώ, τάλας Oed. Col. 851. Ai. 960. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ Phil. 734. ὦ τάλαινα El. 380. 867. 875. 912. Trach. 319. Oed. Col. 1712 m. ὢ τάλαιν' ἐγώ El. 797. Oed. Col. 1440. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν El. 1200. De his omnibus v. ὦ et ὤ, scribitur enim apud alios aliter. ὤμοι τάλας Phil. 922. ὤμοι τάλαινα Ai. 333. Sed de τάλας cum οἴ et οἴμοι composito v. οἴ. — De *rebus*, non continuo *miserum* interpretari licet, etsi commiseratio semper inest. τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια Oed. Col. 1265. Misera enim eius sors est, qui alendi sui causa stipem mendicatur. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς El. 1170. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν Phil. 1077 m. Sic vocatur quasi miseriarum Philoctetae consors. — 2. Paulo selectius dicendi genus haec exempla monstrant. *Detestabilem* significat ἡ τάλαινα διάβορος νόσος Trach. 1074. Idem de homine pronuntiatur cum horrore quodam: τὸ δυσπάρευνον λέκτρον — σοῦ τῆς ταλαίνης Trach. 789. τάλαιν' ὀλεθρία 875. Deinde *miserationem sui ipsius* quidem, sed paulo aliam vulgari haec habent. τάλαινα Oed. Col. 319. Haec sibi Antigona, sitne necne sit Ismene, quam procul prospicit adventantem, incerta. Ad Ismenen hoc commode referri non potest. εὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον El. 890. ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα ἃ τάλαινα 1276 m. ἃ Hermannus metri indicio addidit, quanquam incerta res in sententia lacunosa. Cum alio similis significationis adiectivo componi vidimus Trach. 875. Nam Phil. 290. posita post τάλας virgula hinc segregavit Hermannus, cum quod coacervationi in sermone placido non est locus, tum quod verbum εἰλυόμην interponitur. Non persuadet enim Dindorf. praef. p. LX. δύστηνον scribi iubens ad πόδα referendum, etsi verisimillima eiusdem est et elegans emendatio τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν Trach. 647 ch. pro τάλαινα.

Τᾶλις puella, virgo nubilis. ἀχνύμενος τῆς μελλογάμου τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης Ant. 625 an. Veteres libri et Aldus ante τάλιδος scriptum exhibent νύμφης. Verba τῆς μελλογάμου νύμφης Triclinius expulit. Aeolica vox τᾶλις fertur, et Hesychius explicat ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί· οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην. Et νύμφη in cod. Dresd. a. ad τάλιδος supra scriptum, eodem Zonaras explicandi gratia utitur p. 1711., Photius autem τάλιδος, τῆς μελλόγαμου (vulgo μεσογάμου), ex Aristophane documentum petens, p. 567, 17. A ταλάω Eustathius repetit p. 962, 35. ex Sophocle memoriter et cum errore afferens μελλόνυμφον p. 699, 26. Apud Suidam v. τᾶλις scriptum, ut in libris, ut tamen id caput totum a Leidensi cod. absit. Livin. liber p. νύμφης non habet; nec minus tamen bene Triclinii ratio constat, quanquam verisimile est, νύμφης ex interpretatione in verba poetae invasisse, μελλογάμου non item, quod Pollux III. 45. ex Sophocle afferens μελλονύμφη interpretatur.

Τάλως n. pr. Eius mentio in Daedalo (III. 171 D.) facta narratur apud schol. Apoll. Rh. IV. 1638., apud quem quod scribitur ἐν Τάλῳ, iure Brunckius correxit.

Ταμίας dispensator. οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας, ὅτι χρὴ τετελέσθαι Ter. V. 4 (575 D.). — τὸν ταμίαν Ἴακχον Ant. 1139 ch. δεσπότην, rectius κύριον apte advocatis aliis poetarum locis explicat Musgr., cui adde Tafel. Dilucc. Pind. t. I. p. 186. Pflugk. ad Eur. Med. 168.

Ταμιεύεσκον. καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους Ant. 940 ch. de Danae. schol.: ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός, ὅ ἐστιν ἔγκυος ἦν. Rectius erat *deprompsit, quantum cupiebat, elicuit, in se avertit:* cf. Wyttenb. ad Plut. Praec. Sanct. Tuend. p. 131, D.

Τάν s. τᾶν v. ὦ.

Τάνταλος n. pr. τὰν Φρυγίαν ξέναν Ταντάλου Ant. 819 m. Nioben.

Ταντᾶλόω iactare. ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντάλωθεὶς πυρφόρος Ant. 135 ch. Agnoscit Eust. p. 1701, 18. Schol. explicant διασεισθείς, et cognatum est ταντᾶλίζειν, unde Hesychius ἐταντᾶλίσθη, ἐσείσθη: id et intransitiva potestate praeditum, qua de re idem ἐταντάλιζεν, ἔτρεμεν. A τάλαντον ductum proprie *librandi* significatione uti verisimilis Erfurdtii sententia est.

Τανῦν v. νῦν.

Τανύπους longo s. extenso gressu incedens. σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 824. De eo et similibus Furiarum cognomentis v. Abresch. ad Aesch. Eum. 374. et Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 17. (t. II. p. 488 Lips.). Duplicem eius vocabuli originationem veteres procuderunt. Apollo-

nius lex. Hom. p. 636. *τ α ν ύ π ο δ α* (scr. *ταναύποδα*) ὁ μὲν Ἀπίων *τ α ν α ό π ο δ α*, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος προςεχέστερον, *τ α ν ύ π ο δ α*, τεταμένῃ τῇ πορείᾳ χρώμενα τῶν ποδῶν. Villoisonus quomodo haec constituerit, ignoro, Tollii autem ratio, *ταναύποδα* pro *τανάοποδα* corrigendo substituentis et in antiqua scripturae discrepantia Apionem *ταναύποδα*, Heliodorum *τανύποδα* praetulisse existimantis, minime verisimilis est, et quia vix cuiquam in mentem venire potuit *τανύποδα* adverso metro in Homerum inferre, et quia non satis intelligitur cur bis eandem scripturam posuerit grammaticus. Sed erat una, *ταναύποδα*, ut ante correximus, eamque de *longis cruribus* Apio, Heliodorus de *extenso gressu* interpretabatur. Sic schol. Hom. Od. α. 464.: τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ἰσχνόποδα, ἢ *τ α ν ό π ο δ α*· *τ α ν ὰ ν* γὰρ τὸ ἐπίμηκες. Eudocia Viol. p. 152. et Aiace Sophoclis: *τ α ν ύ π ο δ ε ς* διὰ τὸ οἷον μακροσκελὲς καὶ οὕτω πλατὺ τῆς διαβάσεως καὶ ταχὺ καὶ εὐκίνητον. Sophoclem respexisse videtur etiam Hesychius, *ταχύποδας*, ἐν τάχει τιμωρουμένας interpretatus, et certo Suidas v. *τανύποδας*, qui scholiasten breviavit, minime apte explicantem τὰς ἀκοπιάστως ἐπιούσας. συναπτέον δὲ τῷ *μ α θ ε ῖ ν* τὸ *τ α ν ύ π ο δ α ς*, οἷον ταχέως μαθεῖν τὸ κατ' ἐμέ, quae postremo plane absurda. Melius pergit: ἢ καθ' ἑαυτὸ τὸ *τ α ν ύ π ο δ α ς* λεπτέον, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τὰς πόδας, quanquam *πανταχοῦ* ex Sophoclis verbis nemo eliciat. Et *certitudo* et *celeritas ultionis* a sceleratis repetenda significatur.

Τανύφλοιος *longo cortice*, i. e. *longo trunco praeditus*, *procerus*. ταν υφλοίου αἰγείρου inc. XXXIV. 3 (692 D.).

Τάξις. 1. *statio*. Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 4. — De *locis* astrorum dictum videtur ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς τάξεις τε ταύτας Naupl. V. 3. (379 D.), quanquam me vexat otiosum illud *ταύτας*, rectius *τούτων* dicendum. — 2. *ordo militaris*, in le *exercitus*. οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν Oed. Col. 1313.

Ταράσσω *turbo*. οὐ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας Ant. 789 ch. i. e. *συνεταράξας*. θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει (ἔρως) Phaedr. IV. 3. (607 D.); siquidem vera est Clementis scriptura Strom. VI. p. 745. Nam Stobaeus LXIII. 25. *χαράσσει*, v. Brunckium. — δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας Oed. R. 483 ch. Apud Suidam v. *δεινά* legitur *ταράσσομαι*. — Passivum de *animo* et *consilio turbato*: ταράσσομαι φρένας Ant. 1082. στασιάζω πρὸς ἐμαυτὸν καὶ οὐκ ἔχω ὅτι γένωμαι gl. apud Brunckium. — Significationem *turbando concitandi*, quam vides Ant. 789. eleganter illustravit Ruhnkenius praef. ad Schelleri lexicon p. XIV. in v. *turbator*.

Ταρβαλέος *pavidus*. μὴ ταρβαλέα θάνοιμι Trach. 953 ch.

Ταρβέω timeo. Intransitive dictum: μή με ταρβήσας προδῷς Phil. 747. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής Oed. R. 1011. Sic ex Aldina Erfurdtius iure, cum in libris scriptum sit ταρβῶ, v. γε. μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω Trach. 37. ὥςθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν 175. Rectius Hermanno φόβῳ ἐκπηδᾶν coniungente φόβῳ ταρβοῦσαν copulat Seidlerus, eamque rationem Porsonus et Reisigius probant Enarr. Oed. Col. p. CXCIX.; quanquam ea certe Oedipi sententia longe aliter intelligenda. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ Trach. 296. quod specie tantum accusativum a verbo suspensum monstrat. Affert Stob. Serm. CV. p. 439. Suid. v. ταρβεῖ. οὐ καλῶς ταρβεῖς 457. ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν 1169. ταρβήσει γὰρ οὔ Ai. 541. ταρβῶ γάρ 590. — Transitive dictum: ταρβεῖν μὲν τἀνθυμήματα — τἀπὸ σοῦ Oed. Col. 293. Suid v. ταρβεῖ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει Trach. 720. Unum ceteris memorabilius exemplum est τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Phil. 1235. i. e. τὸν ἀπὸ σοῦ. V. Lobeck. monogr. fig. gramm. p. 13.

Τάρβος timor. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. Refert Suidas v. ᾧ μὴ ἐστί et v. τάρβη. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; El. 404. *somnium* dicitur, quod Clytaemnestram perterruerat. Θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ inc. XLVI. 2. (704 D.) v. φαιδρός.

Ταριχηρός v. ταρχηρός.

Τάριχος salsamentum, salsus piscis. νεκρὸς τάριχος εἰςορᾶν Αἰγύπτιος Phin. III. (636 D.). Atticos τὸ τάριχος dixisse grammatici auctores sunt, gr. Herm. p. 324. Chionide teste usus, eodemque Suidas convenit v. τάριχος: v. Piers. ad Moer. p. 369. Sed Athenaeus p. 119. b. c. de industria utrumque Atticorum suffragiis confirmare studuit, locupletissimis sponsoribus Cratete, Platone, Aristophane, comicis poetis prolatis.

Τάρταρος. καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος Oed. Col. 1391. Sic Herm. ad Hec. 341. emendavit librorum scripturam τούς et τοῦ exhibentium. Id cur initia i maiuscula scribatur, intelligi non potest. Rectius ita scribitur ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου Oed. Col. 1570 ch. de Cerbero dictum, quippe προςωποποιίαν habens.

** *Ταρχηρός salsus.* ταρχηροῦ γάρου Tript. IV. (531 D.). Apud Pollucem VI. 65. contra senarii legem scribitur ταριχηροῦ. Illa Blomfieldi correctio est in Mus. Crit. Cantabr. quondam prolata; sed ultra ut novaret ἁλοῦσα scribendo, opus non erat.

Τάσσω. 1. *colloco.* ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις ταχθέντες Ant. 142. — 2. *constituo.* σέ νιν τάξω φυλάσσειν Oed. Col. 645. οἱ τεταγμένοι βραβῆς El. 699. ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι 749. sc. πρὸς τοῦτο.

ἴσμεν — ναὸς ἔν' ἡμῖν τέτακται Phil. 1166 ch. — 3. iubeo et mando. μὴ τάσσε El. 1487. πόλις γὰρ ἡμιν ἅ μὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; Ant. 739. ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο Phil. 6. κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς 1129 ch. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω Oed. Col. 855. Inde τὸ ταχθέν est τὸ προςταχθέν. ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 524.

Ταύρειος taurinus. ταυρείων κεράτων Trach. 517 ch. αἷμα ταύρειον πιεῖν Hel. VI. 1 (185 D.). Legebatur ante Brunckium ταύρου γ' ἐκπιεῖν, quae propter ἐκπιεῖν verbum vera scriptura esse non potest; otiosum praeterea γε. — Longe aliter a flumine Troezeniae Tauro dictum Ταύρειον ὕδωρ Aeg. VII. (20 D.), unde corruptum Hesychii locum v. Ταύρειον πόμα Critici correxerunt. Dubium vero, πῶμα an ὕδωρ Sophocles posuerit. Athenaeum quidem sequi videtur etiam Eustathius p. 881, 22., apud quem Ταύριον scribitur vitiose. Apud Athenaeum p. 122. f. pro Αἰγεῖ scriptum ἐν γαι.

Ταυροκτονέω tauros macto. ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων — βοῦς Trach. 757.

Ταυροκτόνος tauros necans. ταυροκτόνων λεόντων Phil. 398 ch.

Ταυροπόλα Dianae cognomen. Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις Ai. 172 ch. In ea scriptura cum libris conspirant non Photius quidem p. 571, 3., quod olim Lobeckius putabat (is enim Ταυροπόλον, τὴν Ἄρτεμιν) sed Hesychius v. Ταυροπόλαι et Suidas v. Ταυριώνη, nec tentari debet, cum vel apud Photium perfacile a librario peccari potuerit Ταυροπόλαν daturo. A venatione dictum Lobeckius, feritatem et crudelitatem adsignificari Hermannus putat; rem incertissimam et Photii verba docent visam esse, et Lobeckius Aglaoph. t. II. p. 1089.

Ταῦρος taurus. οὔρειον τ' ἀκμῆτα ταῦρον Ant. 351. φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος Trach. 11. de Acheloo tauriformi. Cod. Flor. apud Herm. τράγος. τετραόρου φάσμα ταύρου 506 ch. Eust. p. 573, 27. 1313, 6. 1734, 10. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους, κύνας βοτῆρας Ai. 290. ταῦρος ὡς βρυχώμενος 315. φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πετραῖος ὁ ταῦρος Oed. R. 478 ch. ubi *occisor fugiens metu* cum tauro caeco impetu ruente comparatur: cf. πετραῖος. — De Hel. VII. v. ταύρειος.

Ταυροσφάγος bubus mactandis constitutus. ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ Trach. 606. *solennis sacrificii die.*

Ταυροφάγος. Etym. M. p. 747, 49. ταυροφάγον. τὸν Διόνυσον Σοφ. ἐν Τυροῖ (XVI. 5. 594 D.), ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. Eadem Photius p. 571, 13. et Suidas additis ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης. Huius ver-

sum ex Ran. 360. Suidas adscripsit. Eiusdem vocabuli Sophoclei etiam schol. Aristophanis memor est, de vinositate Cratini praeterea intelligi posse addens. Propter *victoriae pretium taurum* Bacchus *ταυροφάγος* nisi in satyrico dramate dici non potuit; *bacchantem* potius et *comissationibus exsultantem* et a Sophocle Deum et a Comico ebriosum poetam appellatum putaverim.

Τᾰφεύς sepultor (scio ante Tertullianum dictum hoc non videri). *ὅταν θάνω 'γὼ καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ* Oed. Col. 588. *Vespillones* intelligam El. 1480. *κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν.*

Τᾰφή sepultura. *τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς* El. 1201. *ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον* Ai. 1305. *λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ* 1367. Sed *sepulcrum* dicitur Ai. 1088.: *τόνδε δ' — εἰς ταφὰς θήσω δικαίως.* Eius abusionis viam sternit illud *ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς* Ai. 1069., quod quodam modo sic intelligi licet, *ne sepultura tibi contingat*, i. e. ne ipse moriaris.

Τᾰφος. 1. *sepulcrum* *ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει* Oed. R. 942. Codd. Trin. Aug. b. Flor. *Δ. ἐν δόμοις.* *ὃν (Κιθαίρωνα) ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον* 1453. *σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις* Oed. Col. 412. *ἐν τάφοισι θέσθε κἂν κτερίσμασιν* 1412. i. e. *θάπτετε καὶ κτερίζετε.* *κἀπὸ λαΐνου τάφου* 1592. *Πολυνείκους νέκυν — μὴ τάφῳ καλύψαι* Ant. 28. *τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ* 80. *Ἐτεοκλέα — τάφῳ κρύψαι* 196. *τάφον κοσμοῦσα* 391. *τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα* 499. *πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου* 842 m. *τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε* 1026. *ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας* 1056. *κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον* 1088. *παραστάντες τάφῳ* 1200. *ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα* Ai. 1019. *ὥςτε σῶμα τυμβεύσει τάφῳ* 1042. *ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα* 1146 an. *τάφου — τοὐδ' ἐπιψαύειν* 1373., quod etiam de sepultura dictum esse potest. *ἐν τάφῳ πετραίῳ* El. 148 m. *saxum* sic vocatur, quod Nioben incluserat. *ἐν τάφοισι — νέκυς* 435. *οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν* 857 m. *του* additum de *sepultura* cogitari vetat. *ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον* 881. *τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα* 919. *τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου* 1160. *communi sepulcro iungi.* *ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου — τάφος;* 1209. *τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος* 1210. *τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν* Scyr. VI. 5 (501 D.). Pluralis et singularis discrimen non esse exemplum ostendit Oed. Col. 412.; sed non ex eodem genere sunt Oed. Col. 1412. El. 435. — 2. *Sepultura*; de qua abusione significandi adverterunt Markl. ad Eur. Suppl. 26. Abresch. Dilucidd. Thucyd. p. 222., nec infrequens iam apud Homerum. *ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ* El. 1392. *τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ* 1149. *τάφου μεληθεὶς τῷδε* 1163. *τῆς μὲν*

κατ' οἴκους — τάφον θοῦ Oed. R. 1447. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 21. τοῦτον τάφῳ — κτερίζειν 203. τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου 306. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου 486. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν 530. — 3. Plane solitarium est illud Oed. R. 987. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς ταφοί, quod cum de *morte* dictum sit, proprie *sepulti* statum et conditionem significat. — Tonum notavit Arcad. p. 84, 15.

Τάφρος fossa. εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ Ai. 1258. — De tono existimare licet ex originatione quamvis inepta apud Etym. M. p. 748, 45.

Τάχᾰ. 1. *cito*, *mox*. Ea enim antiquissima et Homero una usitata significatio. V. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 101. τάχ' εἰσόμεσθα Oed. R. 84. Ant. 627. ἅ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα Oed. R. 373. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; 421. θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον 1295. τοιγαροῦν τεύξει τάχα 1519. τὴν δ' ἄξω τάχα Oed. Col. 823. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε 824. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν 838 ch. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 862. οἵους ἐρῶ τάχα 984. ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν 1049 ch. ἔνθ' οἶμαι — Θησέα — αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ 1060 ch. τάχ' ἂν δώσειν (ἐνδώσειν) τὰν δεινὰ τλᾶσαν 1078 ch. de quo loco dubitationi obnoxio v. ἄν. τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν τάχα 1321. δείξεις τάχα Ant. 37. ὧν πεύσει τάχα El. 35. Interpretare *statim*, v. Schneider. ad Plat. Civ. X. p. 596, C. Ruhnk. ad Tim. p. 151. Schaef. Append. ad. Ar. Plut. ed. Hemsterhus. p. 538. Lips. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν ἥξειν Trach. 184. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμὶν αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν 637 ch. τάχ' — ὡς νοσεῖς φράσεις 1231. τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον Ai. 327. χὤτι μυθήσει τάχα 1020. οὕτω — τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν καταςβέσειε τὴν πολλὴν βοὴν 1127. Longe fortior sententia videtur, si *statim* concidere Teucri ferocia dicatur. καὶ σοὶ προςέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα 1235. — 2. A *tempore* cito instante facilis est ad *coniecturam* capiendam transitus, cum significatur id, in quod *non interposita multa mora s. non haesitanter incidas*. Sic est *fortasse s. facile*, quam significationem unam prosariis concedit Gr. Bekk. An. p. 309, 20. schol. Dion. Thr. p. 948, 12. Hic διασταγμὸν inesse dicit. ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον Phil. 20. τάχ' ἄν τις ἄκων ἔσχε 305. *fieri potest*, *ut quis invitus appellat*. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1050. χοὖτος τάχ' ἂν φρονήσειν — λάβοι λφω 1067. τάχ' ἂν κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι Oed. R. 139. ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔ-

φειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθέν 523. τὸ δ' ἴπος δύξερῶ τάχα ἤδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; 936. τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος 1116. θεοῖς — τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι Oed. Col. 969. ὡς τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν Trach. 386., quod tamen vel primae significationi accenseri poterit, plane ut εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασα 663., quanquam hoc certe loco metuenti de malo Herculi illato Deianirae et ex amicis solatium quaerente coniecturae species quam maxime convenit. τάχ' ἂν ἐξαίφνης — σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι Ai. 170 an. τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀμ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι 338. τάχ' ἂν μ' ἴσως πύθοισθε — σεσωσμένον 676. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 765. τάχ' ἂν γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ 1021. τάχ' ἂν γελῶν coniungenda videntur; quod si nolueris, *cito* significabit, qua significatione quidni futurum potius dictum sit, quam optativus, non assequaris. τάχ' ἂν κεραυνίῳ πέμφιγι βροντῆς καὶ δυςοσμίαν λάβοι Salm. II. 1 (483 D.). De particulis τάχ' ἂν hac maxime significatione coniungi solitis dictum v. ἄν. Optativum eum potentialem potissimum sibi deposcunt, sed participio addi vidimus Oed. R. 523. 1116. Oed. Col. 969. Ai. 1021.; indicativo Trach. 637. 663. Phil. 305. Ceterum τάχ' ἂν etiam cum *cito* significatur, copulari possunt; v. Ai. 1127. Oed. Col. 1078., quanquam haec sententia habet, de quo dubitetur. — De tono v. Apoll. de adv. p. 563, 5.

Τάχος celeritas. I. *Corporis*. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 801. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύςπνους ἱκάνω Ant. 223. — 2. *Facti*. Praeter Ai. 801. quod propter zeugma significandi iam apposuimus, cetera exempla adverbiascentem dictionem habent. διὰ τάχους, ἐν τάχει, σὺν τάχει *celeriter*. διὰ τάχους θανεῖν Ai. 809. διὰ τάχους ἐλεύσεται Trach. 592. — πῶς ἂν μόλοι δῆτ' ἡμιν ἐν τάχει πάλιν; Oed. R. 765. οὐχ ὥςτε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει 1131. ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον Oed. Col. 501. ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. ἐξίκοιτο τοὐδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει 379. Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν 791. — σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται inc. LXXXIV. 1, 2 (763 D.). μόλετε σὺν τάχει Oed. Col. 889. ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει 908. σὺν τάχει μολεῖν El. 860. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει 1483. ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 840. — ὅσον τάχος, ὅτι τάχος, ὡς τάχος *quam celerrime*. ὅσον τάχος ἔκπλει Phil. 572. ὅσον τάχος χωρεῖν ἔσω El. 1365. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο —; Ai. 964. ἄγετέ μ' ὅτι τάχος Ant. 1306 m. ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι Phil. 912. οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; Oed. R. 945. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας; 1154. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν Oed. Col. 1400. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος 1461. ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου Ai. 575. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; 590. ὡς νυν τάχος στείχωμεν Thyest. II. 1 (235 D.).

Ταχύνω festino. *πέμψω ταχύνασα* Oed. R. 861. *ἀλλὰ τάχυνε* Oed. Col. 219 ch. Sic Elmsleius correxit librorum scripturam *ταχύνατε* et *ταχύνετε.* *ὡς δύνασαι — ταχύνας* Ai. 1143 an. *ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε* 1383 an. Sic Aldus, Flor. *Γ. Θ.* Laur. a. b. alii; Ven. Flor. *Δ.* cum quibusdam minore fide fontibus *ταχύνατε.*

Ταχύῤῥωστος celerivolus. *ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειάς* Oed. Col. 1083 ch.

Ταχύς celer. 1. *Positivus* gradus. a. de *motu celere.* *ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς* Phil. 512 ch. *πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς* 522. *ὑμεῖς δ' — ὁρμᾶσθαι ταχεῖς* 1069. *ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς* 1207. *δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς* Oed. Col. 308. *ἀνὴρ — βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς* Ant. 762. *ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι* Ai. 820. Adverbiascunt haec. *ὡς ἐκ ταχείας ᾄσσεις* Trach. 394. *μή με ναυστολεῖν ταχύ* Phil. 349. quanquam utrumque ad celeritatem facti referri potest. — b. de *facto.* *ἥδε (ἡ νόσος) μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται* Phil. 797. *ἣν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν* Oed. R. 618. *ταχεῖ — σὺν χρόνῳ* Oed. Col. 1598. *celeriter.* *κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες* Trach. 1243. *ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες* Ai. 830. sic enim propter ultionis celeritatem vocantur. *ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ* 1245. *ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχός* inc. L. 5 (708 D.). *ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ* LVII. (714 D.), in quibus *ταχεῖα διαῤῥεῖ, ταχὺς ἐπεστάθη, ταχεῖα ὁδοιπορεῖ* coniungenda. — Ita inest *praepropere festinantis* significatio. *φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς* Oed. R. 617. *φρονεῖν* utrique adiectivo applicandum. Sententiam commemoravit Eust. p. 127, 19. 483, 5. 1062, 40. 1317, 52. 1696, 61. — 2. *Comparativi* gradus unum exemplum *adiectivi* exstat, de pedum celeritate dicti. *ἡ μὲν ὡς ἵ θᾶσσον' ἡ δ' ὡς ἵ τέκοι παῖδα* Oenom. VII. (418 D.). Cetera *adverbiascunt*, et de *motu* quidem *δεῦρ' ἧξα θᾶσσον* Oed. Col. 894.; de *facto:* *οὐ θᾶσσον οἴσεις* Trach. 1173. *πύκαζε θᾶσσον* Ai. 578. *θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ κλύοιμ' ἐχίδνης* Phil. 627.; adsignificatur *libentius* factum. *οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον* Oed. R. 430. *celerius, quam factum adhuc,* i. e. *non statim?* *χώρει — ἔξω θᾶσσον* Oed. Col. 828. *μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον* 843. — Alterius comparativi formae, de qua v. Pierson. ad Moer. p. 436. Lob. ad Phryn. p. 76., vestigium non superest. — 3. *Superlativus* ipse quoque unum *adiectivi* exemplum monstrat, de *facti* celeritate dicti. *ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων* Oed. R. 1234. Cetera *adverbiascunt*, et de *facti* quidem celeritate explicanda omnia sunt. *ὅπως τάχιστα — ἔξω μέ που καλύψατε* Oed. R. 1458. *ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστα* 1436. *ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα* Ant. 1090. *βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα* El. 1425. —

ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με Oed. R. 1341 m. — ὡς τάχιστα κτεῖνε El. 1479. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆςδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα Trach. 799. ἀπάμησον ὡς τάχιστα Phil. 739. ὡς τάχιστα — βάθρων ἵστασθε Oed. R. 142. ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον εἰςκομίζετε 1429. οὔκουν τις ὡς τάχιστα — μολὼν — ἀναγκάσει Oed. Col. 901. τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά 937. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει — ὡς τάχιστα 1230 ch. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε 1418. ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα χώρας τῆςδέ τις πορευσάτω 1473. ἕρπεθ' ὡς τάχιστα 1639. οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα —; Ant. 876.

Τε que. Particula non, ut *καί, coniunctiva*, sed *adiunctiva*; illa pari ordine et dignitate duos coniungit in unum, haec secundariam priori infert, ut illa prior nihilo minus suo iure constet, haec autem per se nihil valeat. V. Hermann. Cens. Med. Elmsl. p. 152. Opusc. vol. III., quibus correcta dedit, quae tumultuaria magis opera fuderat ad Viger. p. 835.: coll. Wellauer. in Iahnii Annal. a. 1832. vol. 1. Supplementorum, fasc. 3. Ex τοι asseverandi particula detritum inque eam significandi tenuitatem usu paulatim reiectam fuisse verisimile est.

1. Praecipuum illud munus est, ut τε *singulas notiones* iungat, non tam in unum, quam forte alteram alteri illatam nectens. Ἀτρεῖδαί μ' ἥ τ' Ὀδυσσέως βία Phil. 314. κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας 321. αἱ Μυκῆναι — ἡ Σπάρτη τε 325. πρὸς νῦν (νύν) σε πατρὸς πρός τε μητρός 466. οἵοις ὁρᾷς ὅσοισί τ' εἰςήκουσας 470. ὁ Τυδέως παῖς ἥ τ' Ὀδυσσέως βία 588. πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν — Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις 716 ch. ὦ φέγγος — τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα 855. Τεῦκρος — ἐγώ τε 1047. ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη 1099 m. αἰσχρὰς ἀπάτας στυγνόν τε φῶτα 1122 m. πταναὶ θῆραι χαρόπων τ' ἔθνη θηρῶν 1131 m. Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ 1185 m. Ὀδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως γόνον 1204. σοὶ — τῷ τε σύμπαντι στρατῷ 1210. ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε 1287. πολέμιον δυςμενῆ τε 1307. ξὺν τοῖςδε τόξοις ξύν τ' ἐμοί 1319. σὲ τήνδε τ' ἔμπνουν βάσιν 1364. ὦ μέλαθρον — Νύμφαι τ' ἔνυδροι 1440 an. ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν 1447 an. ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν Oed. R. 26. γῇ τῇδε — τῷ θεῷ θ' ἅμα 136. σὲ κεκλόμενος — γαιάοχόν τ' ἀδελφεάν 160 ch. ἄλοχοι πολιαί τε — ματέρες 183 ch. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος 186 ch. τὰ σὰ βέλεα — τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας 206 ch. Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. σε προστάτην σωτῆρά τε 304. φονεὺς ὢν — λῃστής τε 535. μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι 561. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ' ἄναξ 650 ch. φύσιν τίν' εἶχε — τίνα τ' ἀκμὴν ἥβης 741. λόγων ἔργου τε παντός 865 ch. σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905. ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα 1256. τοῦ τοῦ τῆς τε συμφορᾶς 1347.

νύκτας ἡμέρας τε Oed. Col. 624. φυλλάδα — ἀνήλιον τε 683 ch. νάρκισσος — ὅ τε χρυσαυγὴς κρόκος 690 ch. ὧν ἕδρων εἰς οὓς τ' ἕδρων 980 ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους τε 1016. παντόπτα Ζεῦ, πόροις — τελειῶσαι λόχον, σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα 1092 ch. Quomodo post λόχον interpungi distinctione media possit, ut Παλλὰς Ἀθάνα cum sequentibus accusativis Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν, a verbo στέργειν pendentibus coniungatur, non perspicio. ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν τε 1167. τε a libris abest, quod defendit Reisigius, v. Herm. θανεῖν κτανεῖν τε 1390. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυςπραξίας 1401. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλά τε στράψαντα — βέλη 1510. ἀσπίδων — δορός τ' ἐπάκτου 1522. Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἥ τε νερτέρα θεός 1545. ὦ χθόνιαι θεαὶ σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός 1564 ch. εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τε 1567 ch. Θησέως Περίθου τε 1591. τίς ἄρα με πότμος — ἐπαμμένει, σέ τε 1716 m. ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός 1729 m. ἀπεχθὴς δυςκλεής τε Ant. 50. πολλῶν μεθ' ὅπλων ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν 116 an. πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς 145 an. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς 330. θηρῶν ἀγρίων ἔθνη πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν 345 ch. νόμους παρείρων — θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν 366 ch. κόνιν σήραντες — μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ 406. δρᾶν λέγειν τε 503. ἐκείνῳ τῇδε τε 566. ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας — τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου 852 m. ἆται κοιμήματά τ' αὐτογέννητα 856 m. δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος 950 ch. τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν τὸν νοῦν τ' ἀμείνω 1077. στέροψ ὄπωπε λιγνὺς — Κασταλίας τε νᾶμα 1117 ch. κισσήρεις ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτά 1120 ch. τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυςτυχοῦντ' ἀεί 1144. ἐνοδίαν θεὸν Πλούτωνά τε 1185. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Trach. 19. τίκτει κατευνάζει τε 95 ch. Ἄρτεμιν — γείτονάς τε Νύμφας 214 ch. βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα 237. ἀοίκους ἀπάτοράς τε 299. σοὶ ταῖςδέ τε 343. Οἰνέως κόρην δάμαρτά θ' Ἡρακλέους 405. πάμπληκτα παγκόνιτα — ἄεθλα 504 ch. τόξων πάταγος ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων 516 ch. ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον 682. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι 785. Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε 806. πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον 922. τὸ κεῖσε δεῦρό τε 925. ἐν πόντῳ κατά τε δρία 1008 m. σάρκας πνεύμονάς τε 1043. ἐν οἷς νῦν ἐστὶν οἷς θ' ἥμαρτην 1113. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν ποίμνας τε πάσας Ai. 63. ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔκερών τ' ἄγραν 290. μόνοι ἐμῶν φίλων μένοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ 343 m. ἐχθρὸν ἄλημα τούς τε δισσάρχας ὀλέσας βασιλῆς 382 m. πολὺν με δαρόν τε — χρόνον 409. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας μόνους τ' Ἀτρείδας 456. μητέρα — τὸν φύσαντά τε 511. Τελαμῶνι — μητρί τε 566. δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος 760. κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς τε 817. ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμόν 835. γερόντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ 836. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας ἔκ τε φοινίας πληγῆς με-

λανθὲν αἷμα 901. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα 987. δέος γὰρ ᾧ πρόςεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1058. ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται 1060. Μυκήνας — πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν El. 10. ὦ πατρῷα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι 67. θρήνων στυγερῶν τε γόων 104 m. ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον 125 ch. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν — ἔκ τε μητρός 318. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ 545. δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν 641. τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον 716. πολλῶν στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι 842 m. ἐλπίδων — κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τε 848 m. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰςήκουον 940. Brunckius θάλλοντα γ' ex Iunt. v. Hermann., id quod Flor. Γ. Θ. videntur habere. ζῶσιν θανοῦσίν τε 973. αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε 1007. ἀφράστως ἀέλπτως τε 1255 m. ἵλεως αὐτοῖν κλύε ἐμοῦ τε 1369. δεινότατος ἀπομάκτης τε Capt. I. 2 (32 D.). τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων ἅμα γεγῶτας Alet. VI. 3 (94 D.). λέων δράκων τε Ach. Am. II. 2 (163 D.). Πίνδου Λάκμου τε Inach. XI. 2 (265 D.). τρίγωνος ἀντίσπαστά τε ἐφυμνεῖ — συγχορδία Mys. IV. 1 (361 D.). πεσσοὺς κύβους τε Naupl. VI. 4 (380 D.). θεῶν πατρώων τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. VII. 9 (517 D.).

2. Longe rarius *integras sententias* coniungit τε, et duplici quidem modo; cum enim tenorem sententiarum propagat, tum novas introducit. Ex illo genere haec sunt. μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆςδε γῆς ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν Phil. 525. ὡς — μάθῃς ἀφ' ὧν διέζων ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος 531. φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν 693 ch. cum anacolutho; v. Herm. ἱδρώς — καταστάζει δέμας μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλέψ 813. ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον Oed. R. 446. χρείη μιγῆναι μητρὶ — τό τε πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν 995. ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα τόν θ' οὗτος λέγει 1055. ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας — ἔλαβεν ἀπό τε φόνου ἔῤῥυτο 1350 ch. ἄκων ἔγημα φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε Oed. Col. 991. μέθεσθε δ' ἤδη χαίρετόν τε 1439. χωρεῖ — θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν — ἀποτρύεται Ant. 338. φέρει κόνιν ἔκ τ' εὐκροτήτου — πρόχου στέφει 426. ἄρχεσθαι θέλειν, δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι — μένειν 666. ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας 1056. ἦν ζηλωτὸς — λαβών τε — μοναρχίαν εὔθυνε 1148. ἕως τις — γυνὴ κληθῇ λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Trach. 148. ἐπιστρατεύει πατρίδα — κτείνει τ' ἄνακτα 363. τόδ' ἄγγος — δεῖξαι λόγων τε πίστιν — ἐφαρμόσαι 620. τόλμησον οἴκτειρόν τε με 1059. ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος, σοί τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν 1224. σὲ — προστρέπω, καλῶ θ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν Ai. 818. γελᾷ — πολὺν γέλωτα — ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς 938 ch. σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων μέλαινά τ'

ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Aload. XI. 5 (109 D.). λιμὸν τῶνδ' ἀπῶσε — χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε Naupl. VI. 2 (380 D.). — Alterius rationis haec exempla reperi, quorum plerisque δέ non minus accommodatum est. προθεὶς τε χεῖρα δεξιὰν τὰ τόξα μου — ἔχει Phil. 930. νῦν τ' — ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόςτροποι Oed. R. 40. Ἀρέα τε τὸν μαλερὸν — νωτίσαι 190 ch. τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω — Βάκχον 209 ch. τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε γῆρας Oed. Col. 1236 ch. οἵ τ' ὀπάονες — ὁρμᾶσθε Ant. 1095 ch. v. ὅς. Brunckius ἴτ' ἴτ' ὀπάονες scribendo locum corrupit. ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ai. 1161. Quanquam sermone ad alios homines converso malim scribi ὑμεῖς δέ. ἥδε τ' οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν sc. λόγον κακὸν οἴσεται Trach. 462. πῆξαι σκῆπτρον — ἔκ τε τοῦδ' ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν El. 413. δέ optime congruit cum sententia. Horum, quae cum sententia absoluta dictum τε habent, minime omnia *que* et *et* latinis particulis converteris; aliqua enim res ex prioribus consequentes monstrantia *praeterea* s. *porro* interpreteris, velut El. 413. Oed. Col. 1236.; alia ex prioribus argumentationem continentia *sic igitur*, velut Trach. 462. Oed. R. 40. Ant. 1095. — Eodem modo iudicanda exempla sunt τε in colloquio ad alterius collocutoris sermonem relatum ostendentia. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι Oed. R. 1001. *Et praeterea* interpretare, v. Schaef. Sed quod Hermannus scripsit contra libros τήνδε τ' οὐ μακροῦ χρόνου Oed. Col. 825., rectius corrigi τὴν δέ γ' οὐ in v. δέ diximus.

3. Quomodo cum aliis particulis similis significationis colligetur, magna ex parte aliis locis exposuimus. In v. καί tractavimus τε καί cum iuxta positum, tum aliis vocibus diremptum, item καί — τε, τε — τε καί, τε καὶ — τε, τε καὶ — καί et quidquid praeterea earum particularum varie inter se compositarum reperitur. Quomodo μήτε et οὔτε post illato τε excipiatur, in μήτε et οὔτε vidimus.

Sed τε saepe *bis*, *ter*, *quater*, *quinquies* dicitur, et in enumeratione singulorum et simplici et ea, qua καί iteratur vel crebrius ponitur, significatione, ut de pluribus idem, vel de uno plura coniuncta praedicet; tum in sententiis integris. *Bis* ponitur et in *enumeratione* quidem: ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρός Phil. 185 ch. τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν 362. Φοῖνίξ θ' ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι 558. ὅσιά τε φωνεῖς ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις 658. οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν 876. οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτον οἷς τ' ἐγὼ 'παθον 1000. ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ 1278. ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἐάν τε μὴ θέλῃ 1282. ᾔσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, αὐτόν τέ

με 1298. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις 1360. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν 1398 m. τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι κατερητύσων θ' ὁδόν 1402 an. πέρσεις τε Τροίαν σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις 1414. πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ Oed. R. 20. ἔν τε συμφοραῖς βίου — ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς 33. σύ τ' εἶπας οἶδέ τ' ἀρτίως Κρέοντα — σημαίνουσί μοι 78. τά τε σὰ βέλεα — τάς τε πυρφόρους αἴγλας 203 ch. τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ — σύμμαχος πέλω 244. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας 637. κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λάϊον τ' ὀλώλοτα 759. μ' ὅ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην 804. τὠμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτος τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά 1138. μήτηρ τ' ἐμοὶ πατήρ τε 1452. τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς τε Oed. Col. 33. τῇ θ' αὐτοῦ πόλει ἐμοί τε 309. τῆσδέ τε μαντεῖα — τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα 454. αὐτός τε παῖδές θ' αἵδε 463. αὐτόν τ' ἐχεῖρου τὰς κοράς τ' οἴχει λαβών 1013. τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ — τῷ θεῷ τε 1184. διδοὺς ἐμοὶ λέξαι τ' ἀκοῦσαί τε 1290. λιτὰς ἔχων αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν 1312. Libri αὐτός γε. Reiskius correxit. πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1377. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν 1598. λασιαύχενά θ' ἵππον — ἄξεται — οὔρειόν τ' ἀκμῆτα ταῦρον Ant. 349. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις 430. θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι 541. σέ τ' εἰκός — σέ τε 720. χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει τε 824 m. οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες 1096. σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον, σέ τ' αὐτάν 1321 m. αἵ τ' εἴσω στέγης αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς Trach. 201. Εὔρυτόν τε — τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν 352. οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας 632 ch. πατρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμένος 938. τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα Ai. 34. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε — βουκόλων φρουρήματα 53. κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται — ἡμεῖς θ' ὁμοίως 268. πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς 488. ὑμῖν τε — κείνῳ τε 563. θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων 705 ch. ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη El. 164 m. ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν 241 m. ἔκ τε σου κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου 589. τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά 925. ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει 970. ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασ.ν εὕρωσιν 1049 ch. σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι 1078 ch. τάξεις τε ταύτας οὐράνιά τε σήματα Naupl. V. 9 (379 D.). πέπλους τε νῆσαι νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας Nausic. II. 2 (391 D.). θνητός τ' ἂν ἐκ θνητῆς τε φύς Polyx. III. 6 (470 D.). ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων inc. LXXII. 3 (747 D.). Longe minus frequenter *enuntiata* et *sententiae* sic colligantur. νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ ἔχων μὲν ἀρχὰς — ἔχων δὲ λέκτρα — κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν — ἦν ἂν ἐκπεφυκότα· νῦν δ' εἰς τὸ κείνου

κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 258—263. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνάδει τῷδε τἀνδρὶ σύμμετρος, ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ 1112. πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ — ἐγνωκά σε —· τὰ νῦν θ' ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι Oed. Col. 557—560. πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντα — τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες· — νῦν τ' αὖθις 769—776. ὅπως μάθῃς — οὕστινάς τ' ἄγεις ἔσω, ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ Trach. 335. Sic recte pro οὕστινάς γ' Erfurdtius, v. Herm. Omittunt particulam Laurr. tres, Brunckii B. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς, ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προςαρμόσαι, καὶ ταῦτ' ἄγῃς 493. ὅτι ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν εἰς τόσονδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· εἴς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 664. — Est etiam mixtum ex illo utroque genus, unum τε ut adnectendo prioribus et continuando sermoni constitutum sit, alterum vero partem parti adiungat. οἵ τ' ὀπάονες οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες — ὁρμᾶσθε Ant. 1095. i. e. οἱ μὲν ὄντες, οἱ δὲ ἀπόντες. ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε Τεύκρῳ τ', ἢν μόλῃ, σημήνατε Ai. 672. Item pars prioribus adnectitur, deinde autem nova sententia infertur. παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας εὔιόν τε πῦρ, φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας Ant. 953 ch. — Ter ponitur τε: ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆςδέ τε γῆς Oed. R. 253. διδακτά τε ἄῤῥητά τ' οὐράνιά τε 300., quanquam tertium τε accuratius ad id quod sequitur χθονοστιβῆ spectat. τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ 371. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών 1184. αὐτός τε χώρα θ' ἥδε πρόςπολοί τέ σοι Oed. Col. 1550. σοί θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγὰ τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν El. 453. ὑπέρ τε πόντον — νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς inc. XCIII. 1 (Orith. 655 D.). — *Quater* positum non exstat, nisi numeraveris illud inc. XCIII. 1., in qua legebatur Φοίβου τε παλαιόν, quod non constabit, nisi παλαιὸν cum Dindorfio scripseris; sed hoc ipsum infregit Hermannus. v. παλαιός. — *Quinquies* legitur Trach. 1084—1089.: λέοντα — Λερναίαν θ' ὕδραν διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν — Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα — τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα. — De distinctione sic sentio, non esse nec cur singulae enuntiatorum partes virgulis usquam separentur nec enuntiata ipsa, nisi quodammodo sui iuris sint, id quod ita fit maxime, cum verbum priori membro insertum est. In pluribus iterato τε enumerandis non magis opus distinctione, nisi cum verbum pluribus membris commune primo includatur.

4. De *loco* quem τε in sententia occupet, haec habeo dicenda. Cum vocabula sola, verba et nomina iunguntur, τε copulativum *postponitur*;

cum nomen *praepositionem* additam habet aut *articulum*, legitimus particulae post illa vocabula locus est. De praepositione vide El. 318. 589. 970. Ant. 116. Trach. 1008. Ai. 487. 639. Phil. 185 ch. 466. 693. 1278. Oed. R. 20. 33. 34. 253. 478. 541 (ἄνευ τε). 1351. Oed. Col. 33. 557. inc. LXXV. 3. XCIII. 1. De articulo Phil. 314. 321. 588. 855. 1185. 1204. 1210. Oed. R. 206. 905. 1347. Oed. Col. 690. 1545. Ant. 852. 1144. Ai. 382. At multifariam lex collocationis turbatur. Nam saepe non articulum pone sequitur, verum ipsum nomen. αἱ Μυκῆναι — ἡ Σπάρτη τε Phil. 325. τῷ θεῷ θ' ἅμα Oed. R. 136. τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. siquidem πάλαι cum articulo iunctum adiectivi vim induit. τὰ πολλά τε στρέψαντα — βέλη 1510. τὸν νοῦν τ' ἀμείνω Ant. 1077. τὸν φύσαντά τε Ai. 511. τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ El 545. In praepositione legem migrari non video, nisi forte Phil. 1296., quanquam is locus ampliorem traiectionem habet: ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων, id est ὃς καὶ ὅτε μετὰ ζώντων ἦν — καὶ νῦν. Sed sunt et alia traiectionis genera. In Phil. 489. facili transpositione sanandus versus videtur Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν εὔροον Σπερχειόν, pro librorum scriptura τε δειράδα, versum anapaesto vitiante, et Hermanni invento δεράδα: dictum illud ὑπερβάτως pro τε δειράδα καί. Inprimis usitata traiectio, cum *bis* ponitur τε. φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Phil. 1398 an. i. e. αὐδήν τε τὴν Ἡρακλέους. τοῦτ' ἐγῷδα τῆςδέ τε μαντεῖ' ἀκούων συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα Oed. Col. 453. Plerique codd. τῆςδέ γε; probo Hermannum quod τε receperit, improbo distinguentem post ἀκούων et συννοῶν, hanc posteriorem distinctionem ne intelligi quidem posse existimans. τε τἀξ ἐμοῦ ad sensum bene Heathius corrigebat; sed eadem receptae scripturae sententia, ὑπερβάτως posito τε. χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι — δειράδας Ant. 824 m. i. c. χιὼν λείπει τ' οὐδαμὰ τέγγει τε. ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια El. 241 m. i. e. αἰδώς τ' ἂν ἔῤῥοι. Fortasse scribendum τἂν i. e. τοὶ ἄν. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων Oed. R. 541. i. e. ἄνευ πλήθους τε καί. ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει κἀποφθίνει τὰ χρηστά Phil. 454. De hyperbato τε praeter Schaeferum in Ind. Gnom. Gr. s. v. et Meinekium Cur. Crit. p. 10. disseruit Wellauerus Addend. ad Vechneri Hellenol. in Iahnii Ann. a. 1832. vol. I. supplem. fasc. I. p. 381.

5. Aliquanto non τε — τε, τε — καί, καὶ — τε, οὔτε — τε, μήτε — τε inter se componuntur, sed liberior initur cum aliis particulis consortio. τε — δέ non Homericum modo, sed tragicis etiam usitatissimum anacoluthi genus: v. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 192. Significat autem *cum — tum autem*, i. e. μὲν — δέ. ὃς μετὰ ζώντων

θ' ὅτ' ἦν, ἧκου' ἄριστα; νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων Phil. 1296. τε omittunt Laur. a. Vat. Brunckii B. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν· ἀντιστάντα δὲ ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1083. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ — τελῶ Trach. 284. Brunckius πόσις γ' ὁ σός. ὡς σύ θ' οἷ θέλεις σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ 332. σύ γε Brunckius, non melius Schaeferus ἐγώ τε. τάς ἀεί τε παρθένους ἀεὶ δ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη Ai. 823. Codd. Ien. Mosq. b. edd. Tricl. et recentiores ἀεί θ'. Prius τε omittit Flor. Γ. ἆρα — ὀρθά τ' εἰςηκούσαμεν, ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν —; El. 1087. ὀρθῶς θ' Laur. b. c. ὅς τ' ἐμὰν γᾶν — οὔρισας, τὰ νῦν δ' εὔπομπος, εἰ δύναιο Oed. R. 695 ch. v. Herm. Turn. et recentiores γε, male. Sic fit ut τε — μηδέ sese excipiant: Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν Oed. Col. 368. — τε — ἠδέ consociantur, quippe simili significatione praedita. Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός Lemn I. 1 (345 D.). Sed τε — ἤ non videntur componi, siquidem suspecta scriptura est Trach. 445. τε post μέν correctione ingesturus erat Elmsleius Oed. R. 220., a librariis δέ aliquoties substitutum affirmans; nec advocare tamen debuit Ai. 1404. (1383.), nec talia pro lubitu invitis libris omnibus iudicanda.

6. Praeterea *una in sententia* copulantur τε γάρ, quod *namque* interpretatur Schaeferus App. ad Dem. t. II. p. 579. ad Plut. t. IV. p. 324. ad Dion. de C. V. p. 409. coll. Herm. ad Trach. 1015. Verum hic Trachiniarum versus σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν unum est enuntiati unius et simplicis exemplum. Sed cum duo τέ aut τε — καί sibi invicem opponuntur, γάρ prioris membri causam et rationem reddens nihil offensionis habet: v. Oed. R. 1112. Oed. Col. 561. 769. Ant. 1153. El. 1303. inc. LXIII. 2., quae cum in τε tum in καί recensuimus. δέ τε ferenda sic posita non sunt: v. Herm. ad Vig. n. 316. p. 836. Unum, quod apud Sophoclem ferebatur exemplum Oed. R. 18., Erfurdtius correxit οἵδε τε ex Suida scribendo, idque firmant Flor. Γ. Θ.; in Δ. particula τε omissa est. — θ' ἅμα, θ' ὁμοίως, θ' ὁμοῦ, ἄλλως τε, ἔςτε s. ἔς τε v. l. c. οἷόν τε v. οἷος.

7. Singulatim notatione egent haec. Cum anacolutho *semel* dictum τε, ubi converso sermone alia loquendi ratio sequitur: αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν Ant. 669. Erf. secundum Dresd. a. omisit τε. Contra *abundat* τε cum καί aliquando coniunctum proxime. βίᾳ τε κοὐχ ἑκών Oed. Col. 939. ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου El. 873. γε Erfurdtius, sed vide Hermannum. Porro *emendatione addimus* τε Alet. VII. 1. (94 D.): τοὺς μὲν δυςσεβεῖς κακῶν τ' ἄπο βλαστόντας. Denique *vitiose* scribitur ἅ τε cum nihil consequens sit, quo τε referatur El.

148 m. Exarandum ὑφ' ἓν in ὥςτε diximus. Multis praeterea locis τε ingerendo peccarunt librarii, aliquando expellendo. Horum in γε particula tractavimus Phil. 29. 439. 1026. Oed. R. 258. 1030. Oed. Col. 261., in δέ Phil. 629. Oed. R. 78. Oed. Col. 825. Trach. 142. Accedant nunc illis haec. Phil. 1164. ἑκόντι τε πράσσειν libri ignorante scholiasta, nec apta catalexi, eiecit Hermannus. v. 1348. libri olim οἵ τέ σου καθύβρισαν, cum causa opus sit facti reddenda. In Oed. Col. 480. Aldus, membr. Laur. a. b. τρισσάς τε πηγάς, non aptum responso; iure Brunckius γε, plane ut Reiskius correxit v. 1111. El. 1408. εἰ γὰρ Αἴγισθός θ' ὁμοῦ, quod defendi non potest, nisi post γάρ incideris: δ' ὁμοῦ Flor. Γ. Δ., γ' ὁμοῦ Herm. Ant. 213. tractavimus in v. πᾶς. v. 217. τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι Brunckius, inepte libri τ', pariter atque Ai. 1291. ubi γε ab Erfurdtio restitutum, a Brunckio Ach. Am. I. 8 (162 D.). Contra restituendum τε vidimus Oed. Col. 489. 1312. Trach. 335.

Τέγγω 1. *madefacio.* φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον Oed. R. 1277. νεφέλη — τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν Ant. 526 an. de *lacrimis.* χιὼν — τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις δειράδας 825 m. Sic passive dicitur *madefieri.* πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας Ai. 1188 ch. πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα Phil. 1442 an. — 2. Cum figura quadam, ut Latina *destillare* et *rorare* dicitur. ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Trach. 845 m. Inde passive dictum est μέλας ὄμβρος χαλάζης ἐτέγγετο Oed. R. 1279. *defluebat.*

Τείνω 1. *tendo.* τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 198 an. ναὸς ὅςτις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν Ant. 712. — 2. Ab hac significatione tralatum est τὸ μὴ τείνειν ἄγαν Ant. 707. *non nimis pertinaciter contra tendere.* — 3. *Extendendi* significationem haec inprimis passivi exempla et *figurate* quidem dicti monstrant. ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος Ant. 124 ch. ὄμμασι δ' ἀντέχοις τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν Phil. 820 ch. *obtenditur,* i. e. *tegit,* v. αἴγλη. Hinc de *exorientibus* poni videmus. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὅπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 596 ch. Puellae ipsae Antigona et Ismena ultima propaginis Oedipi lux orta dicuntur. — Eadem vis de *sermone producendo* intransitive posito verbo inest. μὴ τεῖνε μακράν Ai. 1019. Affert haec Moschop. Dict. Att. de compositis verbi τείνω agens, et cum aliqua scripturae varietate Gr. de Constr. p. 390. Herm. V. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 65. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 342.

Τειρεσίας n. pr. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία Oed. R. 300. Suid. v. νωμῶν. — ὦ γεραιὲ Τειρεσία Ant. 978. 1042. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν Oed. R. 285. Τειρεσίου παῖς Polyid. VI. v. Φαμενός.

Τείρω vexo (cruciatu). προὐφάνη κτύπος ἀνδρὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Phil. 203 ch.

Τεῖχος murus. ἔφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. V. 1 (379 D.). τειχῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους θριγκοὺς ἀποσεισαμένη Past. 451 D. ex Herod. π. μον. λεξ. p. 11, 3., qua de re non exstat apud Brunckium.

Τεκμαίρομαι iudico, coniecturam capio. οὐδ᾽ ὁποῖ᾽ ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται Oed. R. 916. Quippe vetera illa oracula ad irritum cecidisse videbantur. Versum affert Suidas v. ἔννους, utitur Eust. p. 389, 7. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal. I. 1 (307 D.). Hanc vim verbi similibus illustrat Sluiter. Lectt. Andoc. p. 208.

Τεκμήριον documentum, signum. θανόντος πίστ᾽ ἔχων τεκμήρια προςῆλθες El. 764. Ὀρέστου τοὐθ᾽ ὁρᾶν τεκμήριον 892. ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια 1098. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; Oed. Col. 1506.

Τέκμησσα n. pr. Τέκμησσα — παῖ Τελεύταντος Ai. 324. ὦ δαῖα Τέκμησσα 771. τὴν δουρίληπτον δύςμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν 879.

Τεκνολέτειρα lusciniae cognomen, quae pullos amisit. τεκνολέτειρ᾽ ὥς τις ἀηδὼν El. 107 an.

Τέκνον. 1. de *liberis* parentum. πρός σ᾽ ὅτι σοι φίλον — ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος Oed. Col. 251 m. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε; Ai. 962. ὁ μὲν Νηρῇδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε Scyth. I. 1 (491 D.). — καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου — ἱκνοῦμαι Ai. 584. κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Ant. 564. ἄχη τέκνου κλύουσαν 1232. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1282. Haec praeter Oed. Col. 251., quod indefinite dicitur, omnia *filii* significationem habent. — τῶν ἐμῶν Ἅιδης τίν᾽ ἵμερον τέκνων — ἔσχε El. 532. τέκνων ὅσων δύςνοια μὴ πρόςεστι 643. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις 1060 ch. ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. ὡς — τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν 265. προθέντ᾽ ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1273. τῶν κείνου τέκνων Oed. R. 928. ἔνθα — τέκν᾽ ἐκ τέκνων τέκοι 1250. μητρῴαν — διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων 1257. ἡ τέκνων δῆτ᾽ ὄψις ἦν ἐφίμερος —; 1375. τέκνων δ᾽ ἀφοῦ 1621. *filiae* sunt, ut τέκνων — μόνην ξυνωρίδα Oed. Col. 898. τῶν σῶν — τέκνων 1045. — γάμοι ἀνόσιοι τέκνων Oed. Col. 950. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα 1690 ch. εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν Ant. 896. θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ 1149. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων inc. XIX. 1, 1 (674 D.). — τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν᾽ ἄβουλον εἶδεν Trach. 138. εἶπε δ᾽ ἣν τέκνοις μοῖραν — νέμοι 161. τοῖς σοῖς τέκνοις Oed. R. 425. τέκνοισι τερφθεὶς τοῖςδε Oed. Col. 1142. τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς 1526. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1628. τί γὰρ πατρὸς — τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον —;

Ant. 699. — *τέκν᾽ εἰ φανέντ᾽ ἄελπτα μηκύνω λόγον* Oed. Col. 1122. *ὅσ-τις δ᾽ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα* Ant. 641. Alloquendi vocativorum hanc significationem habent hi. *τέκνον Οἰνέως* Trach. 565. 662. *τέκνον Λαρ-τίου* Ai. 373 m. *Ποίαντος τέκνον* Phil. 318. 459. *Ἀχιλλέως τέκνον* 1419. *τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη* Oed. Col. 1. *τέκνον Οἰδίπου* 255. *τέ-κνον Αἰγέως* 1156. 1515. 1535. *Διογενὲς τέκνον* Ai. 91. Minerva. *τέκνον ἐμόν* Oed. Col. 216 m. *τέκνον Ἀντιγόνη* 312. *ὦ τέκνον Αἰγέως* 944. 1751 an. *ω χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα* Oed. R. 158 ch. siquidem hoc cum plerisque personae speciem induere dixeris, quod mihi quidem non videtur. *Λαΐειον ὦ τέκνον* 1216 ch. — *τέκνον* Trach. 68. 82. 1164. 1211. Ai. 751. 796. 924. Oed. Col. 27. 213 m. 330. 333. 389. 413. 849. 1206. Ant. 1215. *φεῦ τέκνον* 1285 m. *ὦ τέκνον* Trach. 76. 738. 1059. 1136. Oed. Col. 9. 81. 328. 354. 411. 1104. Teucr. III. 1 (508 D.). *ὦ τέκνον, τέκνον* El. 1402. *ὦ τέκνον, ὦ παῖ* Trach. 61. — *τέ-κνα* Oed. R. 1493. Oed. Col. 1483. *ὦ τέκνα* Oed. R. 1480. 1484. 1501. 1511. Oed. Col. 343. 1607. *ὦ τέκνα, τέκνα* Oed. Col. 1457. Eam signi-ficationem ad *prolem* universe transferri praeterquam in illo versu Oed. R. 158. videmus Camic. I. 1. (299 D.): *ἀλίας στραβήλου τέκνον.* — 2. Praeterea amica *τέκνον, τέκνα, ὦ τέκνον, ὦ τέκνα* compellatio est inprimis *senioribus* usitata aut maiore *auctoritate praeditis* colloquentibus cum adolescentibus aut tenuioribus. *τέκνον* El. 79. 150 ch. 168 ch. Trach. 970. Phil. 130. 210 ch. 276. 464. 482. 732. 737. 794. 800. 832 ch. 844 ch. 866. 867. 920. 1279. 1353. 1385. Oed. R. 1098 ch. Ant. 1010. *φίλτατον τέκνον* Phil. 1285. — *ὦ τέκνον* El. 469 ch. Trach. 976 m. Phil. 141 ch. 236. 249. 284. 300. 307. 327. 337. 466. 631. 654. 658. 723. 743. 796. 822 ch. 834 ch. 863. 886. 902. 1294. Oed. R. 1030. inc. LXXVI. 2 (749 D.). *ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον* Phil. 788. Eodem referendum *ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως* Phil. 260.; nam *τέκνον* amica Neoptolemi ex ore Philoctetae compellatio est, filium eum Achillis esse ex *ὦ παῖ* de-mum agnoscitur. — *τέκνα* Oed. R. 6. *ὦ τέκνα* Oed. R. 1. De articulo ad *τέκνον* vel addito vel omisso v. *ὁ ἡ τό.* *ε̆* in thesi corripitur.

Τεκνοῦσα s. *τεκνοῦσσα quae liberos peperit. ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσα* Trach. 307. Haec Aldi et librorum plerorumque scriptura, damnata a Brunckio et Hermanno, defensa a Toupio Em. in Suid. t. II. p. 36. et Bernhardyo ad Dion. Per. 456. 1022., fortasse retineri debuit, certa antequam omnes omnium eiusmodi adiectivorum scripturas in numerato habuero, non abiiciam, cum analogiae species in eo nominum genere admodum fallax sit. Ceterum membr. codd. Flor. Par. apud Herm. *τε-κοῦσα*, ex interpretatione; in membr. adscriptum in margine *γρ.* **τε-κνοῦσα.** *ἤτοι τέκνα ἔχουσα.*

Τεκνόω gigno. De *liberis:* γάμον τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον Oed. R. 1215 ch. de Oedipo dictum eodem filio et marito matris. *Tralate:* νόμοι — ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 867 ch. Et *medio:* μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε Oed. Col. 624. Significationis enim discrimen non agnosco, cf. Eur. Suppl. 1091. Phoen. 868.

Τεκταίνομαι coniungere, conciliare, a compage fabrili sumptum. καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2, 2 (746 D.).

Τεκτόναρχος non *architectum* Sophocli, sed qui *arti fabrili praeest* significare videtur. τεκτόναρχος Μοῦσα Daed. I (170 D.). Quanquam Pollux VII. 117. ἀρχιτέκτων videtur explicare. V. *Μοῦσα.*

Τέκτων faber. προςπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὥςτε τέκτονος χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον Trach. 765. ἀρτίκολλος τέκτονος i. e. κολληθεὶς πρὸς τέκτονος coniungenda videri in v. ἀρτίκολλος diximus. τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος Oenom. III. 4 (421 D.).

Τελαμών n. pr. παῖ Τελαμῶνος Ai. 183 ch. τοῦ Τελαμῶνος — οἴκου 203 an. πατρὶ — Τελαμῶνι 458. Τελαμῶνι 566. Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα 987. ὅς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς 1278. Servat nomen proprium appellativi accentum, de quo Etym. M. p. 750, 29. Arcad. p. 13, 17.

Τελαμώνιος Telamonius. Τελαμώνιε παῖ Ai. 134 an. Tritum est hoc adiectivum patronymici vices gerere.

Τέλειος definitus, certus. Ant. 628. τελείαν ψῆφον — κλύων τῆς μελλονύμφου. Schol.: τὴν ἤδη τετελεσμένην. τοῦτο δέ φησιν ὡς μὴ μεταβουλευσόμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀντιγόνῃ. Harum haud dubie prior vera est explicatio; *firmam* et *irrevocabilem* sententiam Creonti stare indicans.

Τελειόω ad finem perduco. σθένει 'πὶ νικείῳ τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον Oed. Col. 1091 ch. Brunckius τελεῶσαι contra libros pariter atque numeri incessum. οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε Trach. 1247.

Τελεόμηνος suis mensibus absolutus. τελεόμηνος — δωδέκατος ἄροτος Trach. 821 ch. duodecim anni laboribus pro Eurystheo suscipiendis peragendi significantur, v. Hermann.

Τέλεος postremus. πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστένω, πότερα τέλεα περαιτέρω, δύςκρit' ἔμοιγε Trach. 944. Schol. ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος explicat. Sed τελευταῖα significari, ut utrum Herculis an Deianirae calamitatem potissimum fleat se ambigere dicat chorus satis docuit Herm. secundum Aesch. Agam. 1513.

Τελεόω ad finem perduco; pass. *pervenio ad finem. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθὲν* El. 1502. Affert Eust. p. 881, 34., non nominato quidem auctore.

Τελεσφόρος exitum adducens. τελεσφόρος Δίκη Ai. 1369. de *rependenda ultione* dictum. *φάσματα — δὸς τελεσφόρα* El. 636. *fac ut eveniant.* Paulo aliter dictum *ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν* Oed. Col. 1486. *Facto gratiam dudum animo conceptam comprobare* vult.

Τελευταῖος ultimus. Proprie de re secundum tempus iudicanda: *τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν* Oed. R. 1528. Ad sensum simile est *τὸν τελευταῖον βίον* Oed. Col. 1548. non *βίου τελευτήν*, sed *βίον πρὸς τελευτὴν ἀποβλέποντα. ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς* Trach. 154. — *τὸν τελευταῖον δ' ὅλον* Oed. Col. 480. sc. *χεῖ.* Sic adverbiascens dicitur *ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν* Oed. R. 1183. — Inde transfertur ad *res vitae finem spectantes. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε θεσφάτων* Trach. 1139. *ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην μάθητε* schol. — Iam tralate ad *extremum* i. e. *grave* et *intolerandum* significandum accommodatur. *ὅταν — ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν* El. 263.

Τελεύτας n. pr. *Τέκμησσα, παῖ Τελεύταντος* Ai. 324. — *παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος* Ai. 209 an. Scripturam propter productam primam syllabam suspectam plerisque, Erfurdtius, Lobeckius, Hermannus varie excusarunt; correxere Porsonus *παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος*, quod Hermannus nunc et Elmsleius sequuntur, Bentleius *Τελλεύταντος* scribendo, cuius rationem Brunckius comprobavit addicentibus membranis suis; nunc idem in Laur. a. Flor. Θ. repertum.

Τελευτάω finio. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; Oed. Col. 477. *quemnam ad finem adducere*, i. e. quid facere ad rem perficiendam. *καλῶς τελευτᾷς* Trach. 1242. *κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα* Ant. 261. — Accommodatur inprimis *vitae fini* significando, cuius rei origo patet ex Tynd. I. 3. (572 D.): *πρὶν — τελευτήσῃ βίον. — ἢν γὰρ θάνῃς σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῇς* Ai. 491. *πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς* Ter. X (516 D.). Hoc universe *finem* et *eventum rerum* et consiliorum significari diceres, nisi illa sententia de vitae fine, ut de hominis beatitudine recte iudices, spectando Veteribus adeo fuisset in deliciis.

Τελευτή finis. γνῶσι κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται Oed. Col. 1200. *male exire. ἰσοτέλεστος Ἄϊδος — μοῖρα — θάνατος ἐς τελευτάν* 1226 ch. v. *ἰσοτέλεστος. θέσφατος βίου τελευτή* 1471. *τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν* Trach. 79. *παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη* 1246. *παῦλα αὕτη* coniungenda, hoc sensu: *haec mihi sola a malis liberatio est, mori.* Nec tamen propterea cum Brunckio et

Hermanno distinctio post *αὕτη* ponenda. *καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν* inc. LVIII. 1, 2 (715 D.).

Τελέω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* τελῶ Trach. 285. Oed. R. 222. *τελεῖς* Oed. R. 1448. *τελεῖ* Ant. 3. *τελοῦμεν* El. 1051 ch. *τελεῖτε* Oed. Col. 1435., quod etiam pro *futuri* exemplo habeas. *τελοῦσι* El. 1409 ch. Ald. et codd. *τελοῦσι* contra versum; correxit Brunckius. — *τελεῖν* Oed. R. 252. Oed. Col. 13. 882 ch. id quoque quis futurum putet. Ant. 1101. El. 779. 935. Trach. 79. Ai. 524. — *τελῶν* Oed. R. 1330 m. *τελοῦντες* El. 716. De Trach. 237. v. *τέλος*. — *fut.* τελῶ Oed. R 232. *τελεῖ* Oed. Col. 885. 1081 ch. *τελοῦμεν* El. 1435. *τελοῦσι* El. 1391. *τελεῖν* Oed. Col. 1630. Trach. 822 ch. *τελῶν* Oed. Col. 636. Ant. 1052. *τελοῦσα* Oed. Col. 504. *τελοῦντι* Oed. Col. 466. *τελέουσα* emendavit Herm. Trach. 1253 an. Vulgatur *τελέως*. -- *aor.* ἐτέλεσε Trach. 913. *τελέσαντα* Oed. R. 465 ch. — 2. *Passivi praesens* τελεῖται El. 1455. *τελῶνται* Oed. Col. 1410. *τελεῖσθαι* Ai. 671. *τελουμένων* El. 1336. *τελούμενα* Phil. 1367. Oed. R. 797. — *fut.* τελεῖσθαι Trach. 1161. — *perf.* τετελέσθαι Ter. V. 4 (515 D.). — *aor.* τελεσθῆναι Trach. 174. 739. — II. *Usus.* 1. Proprie et suo iure significat *finio*, *ad finem perduco*; aliquando *effectum do* aptius explicueris. *τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον* El. 716. *τελοῦμεν ᾗ νοεῖς* 1427. *τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν* Trach. 79. *τὸ γὰρ κέρδος τελῶ 'γώ* Oed. R. 232. gl. *τελέσω, δώσω: efficiam ut adipiscatur.* *τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ* 1448. *τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο* Oed. Col. 636. *εἰ σοί γ' ἅπερ φῄς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι* 654. *εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν* 882 ch. *τά γ' οὐ τελεῖ* 885. *τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ* 1081 ch. *τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι* 1437. nisi id *exsequi* malis interpretari. *τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί* 1630. *κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν* Ant. 1052. *τοὺς καθεστῶτας νόμους σῴζοντα τὸν βίον τελεῖν* 1101. Sic et *passivum* dicitur. *ὅ σοί τε κἀμοὶ καλὸν ὁρῶ τελούμενον* Phil. 1367. *ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα* Oed. R. 797. *ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται* Oed. Col. 1410. *εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ* Ai. 671. *ὡς τελεσθῆναι χρεών* sc. *τὰ μαντεῖα* Trach. 173. (*λόγον*) *ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι* 739. *ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι* 1161. *τελουμένων εἴποιμ' ἄν* El. 1336. *καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ* 1456. *οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας, ὅτι χρὴ τετελέσθαι* Ter. V. 4. — 2. Est etiam *exsequi*, iussa inprimis et mandata; quanquam lubricum de plerisque exemplis, an primitivae significationi accensenda sint, iudicium est. *ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν* Oed. R. 252. *ἥκομεν — ἃν δ' ἀκούσωμεν, τελεῖν* Oed. Col. 13. *ὡς τὸν πᾶν τελοῦντι προξένει* 466.

in omnibus parituro. ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα 504. πόσις τε σὸς ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ τελῶ Trach. 285. ἐπαίνου τεύξεται — ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 524. — 3. Sic fit, ut aliquando universe interpreteres *facere* et *patrare*. ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσαντα Oed. R. 465 ch. Ἀπόλλων — ὁ κακὰ τάδ' ἐμὰ τελῶν — πάθεα 1330 m. *qui in me patravit*; potuit etiam qui *effecta dedit* explicare. δεινὰ ἐπηπείλει τελεῖν El. 769. *ultionem minabatur.* ἄκουε δὴ νῦν, ἃ βεβούλευμαι τελεῖν 935. τί — τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; 1051 ch. ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον 1391. ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτο Trach. 913. Res enim eiusmodi non est, quae ad finem quendam adducatur; *fecisse* Deianira dicitur. ψυχὴ — τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον 1253 an., si vere, ut videtur, emendavit Hermannus. — 4. Paulo selectiore usu haec dicta sunt. Aliquando intransitive de *rebus evenientibus* dicitur. ἔλακεν — ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων Trach. 822 ch. *suscipiendis laboribus finem impositum iri*, v. Herm. τελοῦσ' ἀραί El. 1409 ch. — Dein formulam ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ Oed. R. 222. i. e. εἰς τέλος πολιτῶν ἔρχομαι, *in ordinem receptus sum*, multi illustrarunt, Ruhnken. ad Tim. p. 251. Schaefer. Mel. Crit. p. 28. Boissonnad. ad Eunap. p. 311. Grauert. ad Aristid. Lept. p. 105.

* *Τελέως* v. τελέω.

Τέλλω orior. ἡλίου τέλλοντος El. 689.

Τέλος. I. *finis.* ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι Oed. Col. 423. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ 1527. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο 1627. τὸ τέλος — βίου 1718 ch. τῷ τέλει πίστιν φέρων El. 725. v. ἔχω. τοῦ χρόνου τέλος Trach. 166. *finem praestitutum.* οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος inc. LXVIII. 2 (758 D.). — Adsignificatur *eventus.* τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς Trach. 26. οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν Oed. Col. 1402. τί μὰν ἀφήσει τέλος; 1467 ch. — 2. Hinc *adverbiascentis dictionis* exempla multa sunt. τέλος *postremo.* τέλος δὲ — λόγους ἀνέσπα Ai. 294. πῶς ἂν — τέλος θάνοιμι καὐτός 384 m. τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι 998. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοί Ant. 233. τέλος δὲ — λέγει τις εἷς 268. τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐκ ἀφεθῆναί πως θέλει Ach. Am. I. 6 (162 D.). — διὰ τέλους *perpetuo.* διὰ τέλους — εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 670. ἐς τέλος *postremo.* οὐδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν Phil. 407. v. Herm. — Dubitabilis sententia est Oed. R. 198 ch.: τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται. ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀβλαβές schol., ineptule de *noctis fine* interpretatus. Melius schol. codd. Lipss., quos Elmsleius sequitur *absolute*, *omnino* interpretatus: εἴ τι γὰρ ἡ νὺξ ἀφῇ, τοῦτο διὰ τέλους ἡ ἡμέρα ἐπέρχεται. Id Hermanno et insolens et languidum videtur, ut iungi iubeat τέλει ἀφῇ, *fini si quid nox*

permiserit, quod non intelligo, fassus tamen planius sententiam processuram, si τελεῖν scribatur, aut μέλλειν γάρ. Unice vera videtur scholiastae ratio. — 3. A *perfecti* et *absoluti* notione ortum illud, quod τέλη dicantur *sacrorum genus omne*. Ita *mysteria* s. *initia*. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν Oed. Col. 1052 ch. οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς Ἅιδου inc. LVIII. 8, 2 (719 D.). v. Lob. ad Ai. 692. Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 21, F. τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ. Philemo p. 161. *Sacra* sensu latiore dici verisimile; velut ὁρίζεται βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί Trach. 237. τελεῖ membr. Ald. Iunt. 1.; et, ut videtur, Laur. a. Ceteri τέλη, a schol. θυσίαι explicatum Valckenarius Diatr. p. 157. *lucum* dici vidit, τεμενίαν φυλλάδα v. 751. — 4. Ex eadem adsignificatione dictum, cum usurpatur de *nuptiis confectis*. τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δείλαιος εἰς Ἅιδου δόμοις Ant. 1226. Musgr. comparat γαμήλιον τέλος Aesch. Eum. 838., παντελῆ δάμαρτα Ehnsl. ad Oed. R. 930. Pollux III. 38.: προτελίζεσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι, καὶ τέλος ὁ γάμος. v. Hesych. et Intpp. eius v. τέλειοι et προτέλεια. — 5. Quod legitur ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη Ant. 143 an. ab Eustathio explicatum τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα p. 686, 19., dictum eodem sensu ab Aeschylo Pers. 47., melius *dona* Musgravius interpretatur; quippe spolia hostium in templis suspendi mos erat. Sunt igitur τὰ θεοῖς τελούμενα, *sacrata*. — 6. οἱ ἐν τέλει sunt οἱ ἄρχοντες, quippe *ordinem* significante τέλος: v. Valck. Diatr. c. XIX. p. 202. Ruhnk. ad Tim. p. 251. Intpp. Herod. IX. 106. p. 1113. — κλύειν τῶν ἐν τέλει Ai. 1331. κοὐκ αἰτιῶμαι τοῦτον ὡς τοὺς ἐν τέλει Phil. 383. τῶν — ἐν τέλει κλύειν 913. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Ant. 67., quod afferunt Eust. p. 686, 18. 789, 13. hic, ut Philemo p. 161. tanquam Euripidis; item p. 818, 59. 881, 29. Moschopulus Dictt. Att. v. τέλος. — 7. φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι Oed. R. 316. i. e. λυσιτελεῖ, v. λύω.

Τεμένιος quod est luci sacri. βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα Trach. 751. Affert Eust. p. 149, 19. Phavor. 151 Dind.

Τέμενος nemus sacrum. λεύσσων περὶ πᾶν — τέμενος Oed. Col. 135 an.

Τέμνω scindo. Proprie dictum: κάρα τέμνειν Phil. 615. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί 1192 m. Sic veteres libri, quod referendum ad ὡς v. 1191. Tricliniani τεμῶ. τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1158. Affert ea verba Eust. p. 649, 19. τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας El. 441. Versum retulit Suidas v. φόβας. διὰ κάρα τεμὼν Synd.

VIII. 6 (153 D.). — *ἐσχάτης δ' ὁρῶ πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον* El. 889. *θελλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα* Thyest. VI. 7 (239 D.). — Minus proprie dictum de Inacho *fluvio undas maris scindente διὰ κῦμα τεμών* Inach. XI. 6 (265 D.). Cf. I. H. Vossium ad h. Cerer. p. 109.

Τεός tuus. τεὰν — δύνασιν Ant. 600 ch. Idem bis correctione intulit Hermannus. *ἀπόγονοι τεαί* Oed. Col. 539 ch. Libri *τε καί. τεῶν ἐχθρῶν* El. 1080 ch. *τῶν* libri omnes.

Τέρας portentum. μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι El. 487 ch. de *somnio.* Rem qualemcunque *miraculi similem* significat: *ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε* Ant. 372 an. *ὥςτε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό* El. 1309. *τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας* Trach. 1121. schol. *ἄπιστον γὰρ διὰ δυςφήμων ὥςπερ ἐμαντεύσω.* — *Concreta,* quam dicunt, significatione *Cerberum* dici videmus *ἀπρόςμαχον τέρας* Trach. 1088.

Τερασκόπος prodigiorum interpres, vates. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα Oed. R. 605. Mirum his qui *πρόςσχετε* et *πρόςσφαγμα* defendunt, non venisse in mentem *τερασσκόπος* scribere: v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 673.

Τέρμα terminus. Proprie de *cursus fine* assequendo: *δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα* El. 676. — Tralate de *vitae fine: τέρμα τοῦ βίου* Oed. R. 1530. De *salute assequenda: τέρμα τῆς σωτηρίας* Oed. Col. 729. De *consilio et conatu: ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;* Ai. 48. *Ἑρμῆς σφ' ἄγει — πρὸς αὐτὸ τέρμα* El. 1389 ch.

Τέρμιος extremus; de locis: ἐλθόντι χώραν τερμίαν Oed. Col. 89. adsignificatur ibi terminus itinerum et laboris. De *tempore: τερμίαν — ἁμέραν* Ant. 1312 m. *vitae finem.*

* *Τερμοσύνη* v. *χρημοσύνη.*

Τερπνός laetus, delectabilis. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται Oed. Col. 621. *τερπνὸν εἴ τί που πάθοι* Ai. 517. *τερπνὸν ἀργίας ἄκος* Palam. I. 4 (380 D.). *ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει* inc. LXXXII. 3, 2 (757 D.). — Rarum de *homine. αὐτῷ δὲ τερπνός (τέθνηκε)* Ai. 946. *sibi ut gaudium gigneret.*

Τερπνῶς cum delectatione. τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντες ἄνοια τρέφει Ter. VII. 5 (517 D.).

Τέρπω delecto. τὰ τέρποντα Oed. Col. 1219 ch. *ῥήματα — τέρψαντα* 1283. *τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ* Trach. 1236. *τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει —;* Ai. 470. *οὐκ ἂν πλέον τέρψειας* inc. XLIV. 2 (702 D.). — *φρένας τέρπειν ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται* Phaedr. II 2 (605 D.). Passivum enim *delectari* significare consentaneum. *τέρπεσθαι δόμῳ* Phil. 458. *κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην* Oed. R. 785. *εἰ τερποίμεθα* Oed.

Col. 703. *τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε* 1142. *οἷς (λόγοις) ἴσου μὴ τέρψει κλύων* Ant. 687. *κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου* Teucr. III. 2 (508 D.).

Τέρψις **delectatio.** *γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' ἔχει* Oed. R. 1477. *ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός* Oed. Col. 770. *τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν* 779. *τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην* 1124. *νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ* Trach. 290. *τὴν δὲ τέρψιν — αὐτὴ λάβοι* 816. *ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν* Ai. 114. *βαθεῖαν κυλίκων τέρψιν* Ai. 1180 ch. v. *βαθύς*. *τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται;* 1195 ch. *κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν* Teucr. III. 2 (508 D.).

Τέταρτος *quartus.* *τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαός* Oed. Col. 1319.

Τετράορος. A curru quatuor equis iuncto deflexum ut *quadrupedem* notaret. *ὑψικέρω τετραόρου φάσμα ταύρου* Trach. 506. *τετρασκελοῦς* schol. Cod. Par. *τετραώρου.* Ex Eustathio p. 573, 27. contra libros omnes *τετράορον* scripserunt Brunckius et Erfurdtius. Illius fortuitus error est; aliis enim locis duobus cum libris conspirat, p. 1313, 6. 1734, 10. Argumentum autem a suaviore sono et vitato homoeoptoto, quod adeo Hermannum paene movit, nullum est. De vocabulo praeterea consuli potest Lob. par. ad Phryn. p. 642.

Τετράπτερος *quaternis alis praeditus.* *τετράπτεροι γάρ, νῶτον ἐν δεσμώμασιν σφηκοί* *formicae*, Aeth. II. 1 (27 D.).

Τετρασκελής *quadrupes.* *ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ* inc. XXIII. 10 (678 D.).

Τετρώριστος *quadriiugis.* *τετρωρίστῳ δίφρῳ* Amphiar. IV. 2 (791 D., qui recte in incertis posuit, cum manifesto tragici coloris sententia fabulam satyricam, qualis Amphiaraus fuit, non deceat).

Τεῦκρος n. pr. *ποῦ Τεῦκρος;* Ai. 335. 904. *Τεῦκρος πάρεστιν* Ai. 707. *τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος — μὴ 'ξω παρήκειν* 727. *πέμπει με — Τεῦκρος* 769. *ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον* 782. *ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος —;* 784. *πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν* Phil. 1046. — *Τεῦκρε* Ai. 958. 962. 969. 1143. — *εἰς χεῖρα Τεύκρου* Ai. 738. *αὐδὴν γάρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν* 954. *ἐκ Τεύκρου* 1220. — *Τεύκρῳ σημήνατε* Oed. R. 675. *κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα* 814. *Τεύκρῳ — ἀγγέλλομαι* 1355. — *Τεῦκρον καλῶ* Oed. Col. 335. *τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω* 559. *σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν* 791. — Accentum nominis proprii diversum a gentili notavit schol. Il. *θ*. 284.

Τεῦχος. 1. Singulari numero *vas* significat Sophocli. Moeris p. 371. *τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον ἀττικῶς.* *σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ τεύχει θανόντος — κομίζομεν* El. 1103. *κἀκεῖθεν αὐτὸν τεῦχος* 1109. *κατάγνυται τὸ τεῦ-*

χος οὐ μύρου πνέον Synd. II. 3 (147 D.). *matula.* — 2. Pluralis *arma* indicat. τὰ τεύχη τἀμά Phil. 370. ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν 397 ch. Duobus illud syllabis pronuntiandum: v. praef. t. II. τἀμὰ τεύχη Ai. 569. τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται 574. κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν inc. CV. 154 (939 D.).

Τεύχω paro. πολυθύτους τεύχειν σφαγάς Trach. 753. de *sacrificio.* ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. V. 4 (379 D.), de Palamede numerorum inventore. — Plane aliter dictum ὦ πούς, πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν Phil. 1173 m. *quid de te faciam*, i. e. quomodo te sustinebo.

Τεχνάομαι arte et sollerter paro. χερσὶν ἁ'τεχνησάμην Trach. 531. τῆς τεχνωμένης τάδε 924. de Deianira mortem moliente dictum, γένοιτο μεντἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου Ai. 86. — De *insidiis* et *dolo* dicitur: τεχνᾶσθαι κακά Phil. 80. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 490. Ipsi deprehendi dicuntur, cum deprehenduntur prava consilia.

Τέχνη 1. *ars* universe et *sollertia.* τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει Phil. 137 ch. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης Oed. R. 357. de *arte divinandi* dictum, sicut τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός 389. et ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 562. οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης 709. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων Ant. 985. Similiter dictum etiam ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας El. 1492. — τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα Oed. R. 380. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας — ἔχων Ant. 363. εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον Trach. 617. i. e. κηρυκεύω πιστῶς. γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 350 m. i. q. ναῦται. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1100. sc. τὴν τοξευτικήν. — 2. Adsignificatur *callida* et *aliquando subdola ars.* Viam sternit, ut in quo *astuti* quidem, sed non *fraudulenti* significatio sit, Ai. 739.: παντοίᾳ τέχνῃ εἴρξαι — Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι. v. Wesseling. ap. Erf. l. c. — ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς Phil. 88. μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα 760. δρῶντα — κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ Oed. R. 643. Clarum est *fraudis*, etiamsi abesset κακός, significationem in vocabulo τέχνη mansuram. — 3. *opus arte fabrefactum.* κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη Oed. Col. 473. ἐν θ' ὅπλοις ἀῤῥῶξιν, Ἡφαίστου τέχνῃ Ach. Am. VI. 1, 2. (168 D.); recte enim Dindorfius Choeroboscum emendavit p. 1267, B.; apud quem τεχνίτου legitur. Nihil usitatius hoc vocabuli τέχνη usu antiquitatum descriptoribus: v. Schaef. ad Long. p. 362.

Τέχνημα 1. *opus fabrefactum.* ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός Phil. 36. Mirum est, plurali Brunckium offendi potuisse, ut

ἀνδρὸς τέχνημα coniiceret; firmarunt vulgatam scripturam Wakef. Silv. Cr. IV. p. 48. Pors. App. ad Toup. p. 502. ad Eur. Or. 1051. — Tralate de homine doloso dictum πανουργίας δεινῆς τέχνημ᾽ ἔχθιστον Phil. 916., quod explicare conati sumus in v. πανουργία.

* *Τεχνίτης* v. τέχνη.

Τέως ad id usque tempus, interim. τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου Ai. 555. v. πνεῦμα. Non spectat eo quod Suidas refert: τέως Σοφοκλῆς αντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρὸ μικροῦ (inc. CV. 165. om. D. iniuria, ut mihi videtur). — τέως num lateat in χείμωντεως ap. Athen. IV. 175. (Thamyr. II. 2. 227 D.), non definio. — De particula illa v. Ruhnk. ad Tim. p. 256. Buttm. Ind. ad Dem. Mid. in v.

Τήκω. 1. Proprie *liquefacio*; inde passivum *liquefio*. κηκὶς μηρίων ἐτήκετο Ant. 995. v. κηκίς. — 2. Proxime a propria vi verbi absunt haec. καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν χιών τ᾽ οὐδαμὰ λείπει Ant. 824 m. de Niobe in saxum conversa et imbribus diffluente. Et εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο Ant. 897. = ἐπύθετο. — 3. Plane figuratam dictionem monstrant, quae de *miseria tabescentibus* usurpantur. Sic maxime passivum dicitur et perfectum alterum. κλαίω, τέτηκα El. 275., quod affert schol. Eur. Phoen. 1606 (1612 M.). ἐμοῦ τακομένας 824 m. Elmsl. ad Ai. 969. coniecit κατά μου τακομένας, i. e. κατατηκομένης μου, et minime necessario et vix Graece, siquidem dativo opus, nisi addatur genitivo κατά. Sic autem cum tmesi dicitur κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον Ant. 965 ch. — *Transitive* non dicitur nisi κατὰ τὸ σημαινόμενον. τίν᾽ ἀεὶ τάκεις ὧδ᾽ ἀκόρετον οἰμωγὰν — Ἀγαμέμνονα El. 122 ch. i. e. οἰμώζεις Ἀγαμέμνονα τηκομένη.

Τηλαυγής procul conspicuus. τηλαυγεῖ παρ᾽ ὄχθῳ Trach. 521 ch. Nullum compositum adverbii τῆλε dorismum apud tragicos admittit.

Τηλέπορος procul amotus. τηλεπόροις ἐν ἄντροις Ant. 970 ch.

Τηλέσκοπος procul conspicuus. τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών Colch. V. 4 (319 D.).

Τηλέφαντος. A *procul viso* deflectitur ut *procul auditum s. ex remoto loco ortum* significat. ἀχὼ τηλεφανὴς Phil. 189 ch.

Τηλικόσδε. 1. Proprie *ea aetate*, inprimis ut de *admodum adolescente* aut de *admodum sene* dicatur; illud: τηλικάσδ᾽ ὁρῶν Oed. R. 1508. ἐπεὶ ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος Oed. Col. 1118. Alterum: ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ᾽ ἀπεστάλην πείσων ἕπεσθαι Oed. Col. 739. si quidem Brunckii emendatio verisimilis est. Tricl. τηλίκον contra metrum, libri veteres τηλικόνδε, quod ipsum quoque *senem*, sed Oedipum, non Creontem significaret: v. Herm. Utrumque coniunctim dicitur: οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

Ant. 723. Aspernatur Creon adolescentis Haemonis imperitiam. — 2. Tralate dicitur *πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως καὶ τηλικόσδ᾽ ὢν ἀντιδρᾶν πειράσομαι* Oed. Col. 963. Non *senem* se Creon dicit, sed *viribus infirmum nec valido comitatu*; eum enim ablegaverat, *μοῦνον* inde et *σμικρὸν* et *ἀφαυρὸν φῶτα* sese appellans v. 879. 962. 1022.

Τηλικοῦτος i. q. *τηλικόσδε*. *ἀεί σε κηδεύουσα — τηλικοῦτος* Oed. Col. 755. cum miseratione puellae Antigones dictum, v. Schaefer. *ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος;* El. 604. cum indignatione procaciae. — Sed figurate dicitur *νοῦς δ᾽ ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς* Ant. 763. *tam gravis ira infaustorum praenuntia est.*

Τηλόθεν procul, i. e. *ex longinquo*. *οὐδέ με λήθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ* Phil. 208 ch. *τηλόθεν τό τ᾽ Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰςορῶν φυλάξομαι* 452. *cavebo accedere.* *τηλόθεν γὰρ ᾐσθόμην βοὴν* Ai. 1297. De *locis longe distantibus* dictum *ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου* Ai. 203 an., qui ex Salamine Troiam abierunt, dicuntur. — De tono v. Apoll. de Adv. p. 605, 18. coll. 601, 7. 602, 16.

Τηλωπός proprie *ex longinquo conspicuus*, inde *longinquus*. *τηλωπὸν ἰωὰν* Phil. 216 ch. *κεἰ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ* Ai. 561. — De accentu v. *οἰνωπός*.

Τῆμος eo tempore, relatum ad *ἦμος dum*. *ἦμος — ὁ ξένος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὡς ἐπ᾽ ἐξόδῳ, τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρᾳ* Trach. 530.

Τηνίκα v. *τοτηνίκα*.

Τηνικαῦτα tum et *eo tempore*, fortius quam *τότε*, quippe de *definito* tempore, die, hora, similibus usitatum. *ὁπηνίκ᾽ ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, τηνικαῦθ᾽ ὁρμώμεθα* Phil. 463. *χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα* 503. *ὅταν δ᾽ ἵκηται, τηνικαῦτ᾽ ἐγὼ κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν δηλοῖ θεός* Oed. R. 76. *γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα* Ant. 775. *πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ᾽ Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ᾽ ἐμμανὴς βοᾷ παραστᾶσα* El. 286. Haec omnia de rebus duabus *tempore se consequentibus* dicta sunt. Sed duas *una colligatas et praesentes* significat, *ὅτ᾽ οὐκέτ᾽ εἰμί, τηνικαῦτ᾽ ἄρ᾽ εἴμ᾽ ἀνήρ* Oed. Col. 394. *ὅτε* est *νῦν ὅτε*.

Τηρέω observo. *καί μ᾽ ὁ πρέσβυς — παραστείχοντα τηρήσας* Oed. R. 808. i. q. *παραφυλάξας τὸν καιρόν*.

Τητάομαι privor. *τῶν ἐμῶν τητώμενος* Phil. 383. *τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος* Oed. Col. 1202. v. *ἄδερκτος*. *οὗ (ἀνδρὸς) τητώμεναι* 1614. *κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ᾽ ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει* El. 257.

μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι 1318. Eust. p. 1447, 57. 1749, 39. — De hoc verbo consulendus Valck. ad Adoniaz. p. 201.

Τιάρα tiara. ψαλίδας τιάρας καὶ σισυρνώδη στόλον Mys. V (362 D.).

Τιθασός cicur. τιθασὸν δὲ χῆνα inc. LXXIV. 1, 1 (745 D.). Scriptura tenuior apud poetas atticos tuta est; nec omnino recte σ duplicatur: v. Schneider. ad Plat. Civ. p. 589, b.

Τίθημι. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* τίθημι Ant. 1151 m. El. 1262 m. Salm. I. 3 (482 D.). inc. CV. 29 (822 D.). τίθης Phil. 982. Ex B. Brunckius τιθεῖς, cuius reliqui et Laur. a. b. Flor. Γ. absque sensu τιθείς prae se ferunt. τίθησι Oed. Col 935. 962. Ant. 670. Aload. XI. 10 (109 D.). Amyc. II (114 D.). — τιθῶ Trach. 333. τιθῇς El. 571. 574. Libri plerique τίθης, ut Laur. b. et Brunckiani praeter D.; Laur. priore loco τίθῃς, altero τίθης. Florr. tres τιθῇς feruntur habere. Is coniunctivus ad mentem Electrae aptior est. τιθῇ Oed. Col. 1522. — τίθει Ai. 356. — τιθείς Oed. Col. 485. τιθεῖσα Ant. 500. El. 570. — *futurum* θήσω Ai. 1089. θήσεις Oed. Col. 863. θήσουσι Ai. 570. — *aor.* 1. ἔθηκα Trach. 688. ἔθηκας Oed. Col. 1359. 1364. ἔθηκε et ἔθηκεν Phil. 628. Thyest. III. 3 (om. D.). Sed θῆκε cum post consonam legatur et in medio quidem senario Oed. Col. 1502. Heathii et Piersoni (Veris. p. 62.) emendationem transpositionem tentantium Brunck. et Elmsl. probarunt, Reisigius et Hermannus ἧκε scripserunt. — *aor.* 2. θῶ Oed. Col. 481. Ant. 1323 m. θῇς Trach. 1244. θείη Alet. VI. 1 (93 D.). θεῖεν Oed. Col. 869. θές Tript. VIII (535 D.). θεῖναι Ant. 8. θεὶς Ai. 739. θέντες Trach. 801. — 2. *Passivi* nulla pars exstat. — 3. *Medii praesens* τίθεμαι Phil. 1434 an. τίθεσθαι Phil. 449. Sed μέγα τιθέμενος Phil. 513. Hermannus μετατιθέμενος correxit. — *futurum* θήσομαι Phil. 586. θήσεται Trach. 612. — *aor.* 2. ἔθου Trach. 994. Ai. 13. 532. Phil. 865. Oed. Col. 547 ch. 1141. inc. LXXXII. 2, 1 (756 D.). ἐθέσθην Oed. R. 1453. ἔθεσθε Oed. R. 134. Phil. 528. — θείμην Ant. 188. — θοῦ Phil. 471. Oed. R. 1448. Oed. Col. 467. θέσθε Ai. 1385. Oed. Col. 1412. Ant. 151 an. — θέσθαι Phil. 800. 1408. Oed. R. 633. Cres. VI. 1 (321 D.). inc. XXVIII. 1. (686 D.), sed incerta scriptura sententiae causa. — θέμενοι Trach. 1255 an. El. 1428 ch. — II. *Usus.* A. *Activum* 1. proprie significat *ponere* et *collocare*, de rebus, in quas *loci* notio convenit. τοῦ τόνδε (κρατῆρα) πλήσας θῶ; Oed. Col. 481. κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν τιθεὶς ἐλάας 485. τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα Ant. 500. cf. εἰς ταφὰς ἐγὼ θήσω δικαίως Ai. 1089. κἄθηκα — κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον Trach. 688. ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε 801. ὡς — ἐς πυράν με θῇς 1244. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θεὶς Ai. 739. — 2. Eandem

collocandi vim, sed *tralate* dictum ostensam videbis his exemplis. *τάμα τεύχη μήτ' ἀγωνάρχας τινὰς θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός* Ai. 570. *praemium ponent.* *τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι* Salm. I. 3. Et aliter dictum *θές θ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους* Tript. VIII. v. Valck. ad fr. Callim. p. 246., quam locutionem medio genere verbi proferri debuisse dixeris, cum propter reflexivam, quae inest, vim, tum propter figuratam loquendi rationem. — 3. Hinc est *constituendi* tralata significatio; cum *aliis*, velut *φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν* Ant. 8. *edictum proposuisse.* *τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς* El. 570., quibus adde *τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς* Trach. 26. quod ad *efficiendi* significationem scrutantes ducit, sed a *signo* et *termino ponendo*, ut Homericum *σῆμα τιθέναι*, desumptum est — tum *sibi*, velut *εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς* El. 574. Et hinc repetenda *mente constituendi et existimandi* significatio, cui longe rectius *medium* concederetur. *δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ* El. 1262 m. *οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον* Ant. 1151. *ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν* inc. CV. 29., si de incerta sententia coniecturam facere licet. — 4. Denique *efficere* i. e. *gignere*, et *facere* s. *reddere* significat, qua de *homine* dictum significatione inprimis duos accusativos sibi depostulat. *καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις* Oed. Col. 863. v. *ῥύσιον*. *ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων — ἀλκὴν ὅδε — γειτόνων ἀεὶ τιθῇ* 1522. *efficiat, ut arceantur.* *οὐδ' ἔχω πᾷ θῶ* Ant. 1323 m. *τί ποιήσω* Triclinius explicat. *ὅρα μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς* El. 571. *τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν* Thyest. III. 3. — *ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν* Phil. 628. *τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθῃς* 980. *μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι* Oed. Col. 869. *καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέροντ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν* 935. *ἐρημία με — σμικρὸν τίθησι* 962. *πατέρα τόνδ' ἀπήλασας κἄθηκας ἄπολιν* 1359. *σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον* 1364. *ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησι (ἡ ἀναρχία)* Ant. 670. *μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει* Ai. 356. *ὡς — ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ* Trach. 333. *τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ σμικρόν* Alet. VI. 1. *[illegible]υσειδὲς σῶμα — γλώσσῃ σοφὸν τίθησι* Aload. XI. 10. *σιαγόνας τε δὴ μαλθάκας τίθησι* Amyc. II. — B. *Medii* usus aliquando in activi rationes invasit. 1. Legitimum est, cum *reflexive* significat. *ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ* Phil. 528. *me vobis amicum addidistis.* *οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ* Ant. 188. Item cum *apud mentem constituere* significat. *Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον* Oed. R. 1453. *apud se destinarunt.* — 2. Deinde in eis locutionibus, quae *ponendi* et *deponendi* vim figuratam habent. *κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι* Phil. 1434. *calculum*

nlicio. V. Intpp. Thomae v. τίθεμαι, Toup. Em. in Suid. t. I. p. 200. qui ipse quoque male ex Sophocle correcturus erat Aristophanem, ut ex hoc illum Elmsleius ad Eur. Heracl. 1053. — σῆμ' ὃ κεῖνος εὐμαθὲς σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται Trach. 612. *oculos convertet.* — εὐκλεᾶ θέσθαι βίον Phil. 1408. *deponere* i. e. *finyi vita.* — εὖ et καλῶς θέσθαι *rem bene ordinare, pulchre conficere,* quam tam ipsam formulam non Sophocles quidem, verum Euripides activo verbo enuntiavit, nec ratio est εὖ et καλῶς ita separare cum Elmsleio ad Med. 896., ut εὖ θέσθαι, sed καλῶς et θέσθαι et θεῖναι dicatur; recte igitur Matthiae ad Eur. Med. 914. adversatur, nec mutari eius loci scriptura potest. Ceterum de ea formula observarunt etiam Valck. ad Eur. Hipp. 708. Wyttenb. ad Plut. Praec. Sanit. tuend. p. 129, D. — τὰ πρὶν εὖ θέμενοι El. 1428 ch. τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεὼν Oed. R. 633. *componere, finire.* ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων Creus. VI. 1. Dubia sententia est inc. XXVIII. 1. ubi cum legatur καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβερνήτην, Brunckius κεὖ θέσθαι correxit, quod ferri non potest. — 3. τίθεσθαι frequens est in *circumlocutione verbi* efficienda, adhibito maxime *substantivo.* πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν Oed. R. 134. i. e. ἐπεστρέφεσθε. τῆς μὲν — ἂν θέλεις τάφον θοῦ 1448. i. q. θάπτε. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων Oed. Col. 467, i. e. ἱλάσκου, quoniam καθαίρειν sic non dicitur. ἔθου φόνον 547. ch. i. e. ἐφόνευσας. εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1141. i. e. ἐμήκυνας μᾶλλον. τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. i. e. ἐπιλάθεσθε. μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην Trach. 1255 an. i. e. ξυγγνόντες μεγάλως. ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 13. i. e. ἐσπούδασας περὶ τούτου. πρόνοιαν, ἣν ἔθου 532. Similiter sed non plane eodem modo dictum οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν Trach. 993 m. i. e. ἐλωβήσω. Iure his formulis medium deposcit Elmsl. ad Eur. Bacch. 720. Sed aliter dictum ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. LXXXII. 2. 1., quod non recte ἐώνησαι et πέπρακας explicueris; est enim *mercatum instituere.* Omnia autem illa praeter λώβην θέσθαι ad reflexivam significationem revocare licet. — Sed verbum etiam *adiectivo* addito τίθεσθαι circuitu quodam reddi videmus. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι Phil. 800. *iure iurciurando mihi obstringam;* iure medium propter reciprocam vim verbi dictum. Aliter dictum, sed item cum circuitu σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον Phil. 586. non *reddam,* id enim θήσω foret, sed *dicam esse.* — 4. Item significat *cogitantem et iudicantem aliquo quasi loco censere et numerare,* quanquam simili ratione active dici τιθέναι vidimus. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα —; Phil. 449. ἐν παρέργῳ θοῦ με 471. Simile est πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου Phil. 864. i. q. ὠλιγώρησας πάντων τούτων.

Cf. Valck. Diatr. p. 8. — 5. Sed plane *καταχρηστικῶς* dictum pro activo *ἐν τάφοισι θέσθε* Oed. Col. 1412. *τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον* Ai. 1385 an.

Τιθηνέομαι curo. *οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν* Oed. Col. 1054. de administrandis initiis. *τιθηνεῖν* ex Sophoclis Niobe frustra vindicare studuit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 19. (23 Lips.); refutavit hoc Valck. Ann. ad Phal. p. X. (XII L.).

Τιθήνη nutrix. *παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας* Phil. 696 ch. *Διόνυσος — θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις* Oed. Col. 686 ch. v. Reisig. Enarr. p. C. Valck. ep. ad Roev. Opusc. t. I. p. 394. — De accentu generis monuit Arcad. p. 111, 15.

Τίκτω. Non legitur nisi *activi* praesens imperfectum et aoristus, *medii* aoristus *generandi* significatione, a propria *sibi suscipiendorum liberorum* notione orta. *ὅν (ἰὸν) τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων* Trach. 831 ch. Iniuria in iunctis *τίκτειν* et *τίκτεσθαι* haeserunt interpretes, ut Lobeckius adeo *ἔ τ ρ ε φ ε δ' αἰόλος δράκων* coniecerit ad Ai. p. 327. — 1. Proprie significat *pario*, de matre. *ὥςπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ* El. 523. *δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστὶν* 760. *οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς* inc. XCIX. 2 (778 D.). — *τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων —;* Oed. R. 1098 ch. *ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν* Oed. Col. 986. *τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε — τίκτεν* Scyth. I. 3. (491 D.) lacunosa sententia. — *οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προςγίγνεται* El. 761. Stob. Serm. LXXVI. 5. *τέκει;* ut Flor. *Γ.* Aug. b. Tricl. *τέκοι*, quod in Brunckii D. supra scriptum, male quidem, cum praesens *προςγίγνεται* non patiatur. *ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ* Trach. 815., quod rationem monstrat participii substantivi modo dicti. *τεκοῦσα τλήμων;* Oed. R. 1175. *ἔνθα — τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι* 1250. *τεκοῦσά με* Oed. Col. 987. *ἡ δ' ὡς ἴ τέκοι παῖδα* Oenom. VII. (418 D.) v. *ἴ.* — Hinc inprimis tritum *ἡ τ ε κ ο ῦ σ α* *matrem* significans. *εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται* El. 462. *τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν* 603. *οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν* 1403. *τίς ἡ τεκοῦσα;* Trach. 310. *δός μοι — εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν* 1056. *εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα* Oed. R. R. 985. *τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν* 1497. Cf. Lobeck. ad Ai. 358. Erf. ad Ai. 351 (= 358). Matth. ad Eur. Alc. 167. Aliquando etiam *ἡ τ ί κ τ ο υ σ α* sic dicitur. *τῆς δὲ τικτούσης μέλειν* El. 334. *τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύςτεκνον παιδουργίαν* Oed. R. 1247. Sed *οἱ τ ε κ ό ν τ ε ς* *parentes* sunt: v. Valck. ad Phoen. 34., nec is accentus mutari potuit, ut in multis participiis in appellativa degenerantibus fit: cf. Lob. ad Phryn. p. 322. *τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν* Oed. R. 999. Habet versum Stob. Serm. LXXIX. 20. *κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος* 1176. ubi quasi per incertum de vaticinio rumorem de *parentibus* di-

citur quod de *patre* solo praedictum fuerat. τοῖς τεκοῦσι γὰρ οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν Oed. Col. 509. πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας Acris. V. 2. (62 D.) non puto *matrem* et *patrem*, sed *parentes* significare, addito ἐκ παραλλήλου simili vocabulo. At ὁ τεκών semel de *patre* dictum, ut tamen *parens* intelligatur universe. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον Oed. Col. 1110. — 3. Transfertur, ut Latinum *gigno*, ad *res ab auctore aliquo vel causa repetendas.* Propius absunt a propria dictione haec: ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν ἁ νέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Trach. 889 ch. ὃν αἰόλα Νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε — Ἅλιον αἰτῶ Trach. 95 ch. οὐδέ νιν (νόμους) θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν Oed. R. 869 ch. At remotius haec: χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 518. Proferunt eam sententiam Thomas p. 913. Suidas v. χάρις et Phav. p. 1858, 55. Similibus illustrat Lobeckius. τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iph. I. 1 (288 D.). τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυςθυμίαι Tyr. XII (584 D.). Et paulo aliter: σᾷ δυςθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους El. 211 ch. αὐδῶ — μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις 228 ch. — Reliquus unus locus est. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκών αὐτῷ δίδως; Oed. R. 1025. Cum graviter asseverasset paulo ante nuntius, non esse ex se genitum Oedipum, sic potius dicendum fuit: *verene igitur tu non es pater meus?* Quare Hermannus recepit Foertschii emendationem Obss. crit. in Lysiae oratt. p. 12.: ἢ τυχών, apte comparantis v. 1039.

Τιμάω honoro, colo. 1. Sic simpliciter. θεοὺς τιμῶντες Oed. Col. 278. οἳ τὰν Ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν 1073 ch. ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰςορᾷς θεούς; Ant. 288. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυςσεβεῖ 512. ὡς — τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί 640. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1124 ch. — καί τοί σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ Ant. 895. — τῶδε — τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών El. 971. — σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος (ὁ μάντις) Oed. R. 563. ὦ γῆς μέγιστα — τιμώμενοι 1223. οὐ λόγοις τιμώμενα Oed. Col. 63. ὄλβον — μηδαμοῦ τιμώμενον Alet. VI. 2 (93 D.). τῷ καλῶς τιμωμένῳ inc. XX. 1 (675 D.). — ὅσοιπερ πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί Oed. Col. 1306. — τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης Oed. R. 1202 ch. ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται Ant. 210. — 2. Paulo minus vulgaria haec sunt. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; Ant. 510. cum quodam oxymoro: v. δυςσεβής. Significat impiam in Eteoclem esse Antigonam, quod eum non magis honoret, quam Polynicen. Intpp. plerique ἐκείνῳ de Eteocle dici non perspexerunt. — Longe aliter dicitur ὑμεῖς θ' ἑταῖροι ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε Ai. 673. Recte explicueris πείθεσθε, ποιεῖτε, *mandata exsequimini*, ut scholiastae. Lobeckio decepto prava scriptura δυςσεβεῖ Ant. 510., magis placebat interpretari νέμειν, *honoris causa tribuere.*

Τιμή honos. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν Phil. 1051. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν Oed. Col. 382. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; 695. quod *praemium* significans, quasi *pretium*, proxime a vetustissima vocabuli vi distat. τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν El. 256. γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις Eriph. VIII. 1. ὦ γλῶσσα Dindorf.; ἡ γλῶσσα et ἔχει Brunckius. Dindorfio correctionis ratio sic constat, ut priorem versum a mirante vel indignabundo pronuntiari, alterum responsum continere putemus. Brunckii correctio anacoluthon orationem efficit, nisi pro ὅπου scribatur ἐκεῖ. — κοὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής Oed. R. 909. i. e. ἐμφανῶς τιμᾶται. θεοὺς τιμαῖς σεβίζειν Oed. Col. 1011.. Sic Turnebus; libri omnes cum Aldo τιμάς videntur referre. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν Ant. 741. τῷ τεθνηκότι τιμὰς προςάπτειν El. 348. καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Ai. 655. i. e. τοῖς τιμωμένοις, s. τοῖς τιμῆς ἀξιωμένοις. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν 1330. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς Aload. XI. 2 (109 D.). γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ inc. LVIII. 3 (718 D.).

Τίμιος honoratus. εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι Oed. R. 895 ch. γενεᾷ τίμιος (ἡ Δανάη) Ant. 939 ch. — ἐμοὶ δὲ — οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον 698. — ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις Oed. Col. 108.

Τιμωρέω. Activa forma et media usu apud Sophoclem confunduntur. Cum enim illa legitimam vim illam habeat, ut sit *adesse alicui, maxime vindicem*, quo sensu legitur γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα Oed. R. 136., eodem modo dici mediam repereris El. 341.: ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης et 391.: πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι. Medium contra cum suam ditionem *ulciscendi se poena alicui infligenda* habeat, quemadmodum recte dicitur τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται Phil. 1242., in eam activum invasit. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς Oed. R. 107., et de *interfectore et sicario* τάχ' ἂν κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι 140. (sc. ὁ κτανὼν Λάϊον).

Τιμωρός vindex. πατρὶ τιμωρὸν φόνου El. 14. σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε 801. ὡς φανούμενος τιμωρὸς αὐτός 1145. Cum eleganti metonymia eo, quod vindicis est, ad vindictam traducto: ἐχρῆν — τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοὺς δὲ τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν Alet. VII. 9 (94 D.).

Τινάκτωρ concutiens. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας Trach. 501 ch.

Τινάσσω quatio. τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων παῖς Διός Trach. 510 ch.

Τίνω (*ι*). Ex utroque genere verbi, activo et medio, non legitur quidquam praeter *praesens fut.* et *aoristum*. 1. Activi sua significatio constat *persolvendi* s. *pendendi*, cum universe, velut de *beneficio*, *quod cum tributo confertur*: ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει Oed. Col. 641.; tum de *rependendo* et *bono* et *malo*. Illud unum exemplum habet εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν Oed. Col. 1205. Longe usitatius est de *malo*, et *poena persolvenda* et *patienda vindicta*. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω Phil. 947. v. ῥύσιον. οὐ μήν γ' ἴσην ἔτισεν Oed. R. 810. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν Oed. Col. 229 ch. v. Herm. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην Ai. 113. ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 290. τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους — δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν Alet. VII. 9 (94 D.). — 2. Medium est *vindicta afficere*, *ulcisci*, et de hominibus et de scelere dictum. τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ ξύμπαντας αὐτούς Phil. 1030. πότερα πυνθάνοἰ ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοἰ ἂν εὐθέως Oed. Col. 998. τὸν αἴτιον τίνοἰ ἄν 1000. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε Trach. 806. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1101. — ἐννυχίοις μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν Ai. 181 ch. τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου El. 116. τίσασθε omittit Suidas v. Περσεφόνη.

Τιρύνθιος Tirynthius. Τιρυνθίαν πρὸς κλιτὺν Trach. 269.

Τίρυνς urbs. ἐπακτίᾳ Τίρυνθι Trach. 1142.

Τίς pronomen interrogativum *qui* et *quis* significans.

I. In *quaestione directa* 1. *substantive* et *adiective* dictum. *nom. sing.* τίς σε — προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος; Phil. 236. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο —; 599. τίς ἁνήρ; 964. τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται —; 1145 m. ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; 1209. τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε 1226. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς; 1247. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; Oed. R. 99. τίς ποτε — ἔβας —; 151 ch. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὀργίζοιτο —; 339. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 437. τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα —; 463 ch. καὶ τίς ἦν λόγος; 684 m. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς; 735. τίς ἦν ποτε ὁ λέξας; 754. τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς ἐστιν ἀθλιώτερος; τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; 815. 816. τίς ποθ' ἡ προθυμία; 838. τίς — ἀνὴρ θεῶν βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν; 893 ch. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί; 954. τίς δ', ὅντιν' εἶπε; 1056. de elliptico illo genere dicendi v. εἰμί. τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε —; 1098 ch. τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει —; 1189. τίς ἀθλιώτερος; 1204 ch. τίς ὧδ' ἐν ἄταις, τίς ἐν ἀγρίοις πόνοις ξύνοικος —; 1205 ch. τίς σε — προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας — δαίμων —; 1299 an. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; 1328. τίς μοι φανεῖται πίστος ἔνδικος —; 1420. τίς

αὐτὸς ἔσται; τίς παραῤῥίψει — 1493. κᾆτα τίς γαμεῖ; 1500. τίς — Οἰδίπουν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν; Oed. Col. 3. τίς δ' ἐσθ' ὁ χῶρος; 38. 52. καὶ τίς — ἄρκεσις; 73. τίς ἄρ' ἦν; 118. τίς ποθ' ὁ πρέσβυς; 141 an. τίς δ' ἔσθ' ὁ — ἀγγελῶν; 303. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; 310. τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; 359. τίς δ' ἂν — ευ πράξειεν ἄν; 392. ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου; 402. τίς δῆτ' ἂν — ἐκβάλοι; 637. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; 819. τίς ποθ' ἡ βοή; 891. τίς δ' ὁ πημήνας; 897. τίς δ' ἂν θεῶν σοι — δοίη; 1102. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προςθακῶν ἕδραν; 1168. καὶ τίς ποτ' ἐστὶν —; 1174. λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; 1189. τίς πλάγχθη πολύμοχθος (πολὺ μόχθος) ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἔνι; 1233. 1234 ch. τίς δὲ τολμήσει — ἕπεσθαι —; 1429. καὶ τίς ἄν σ' — οὐ καταστένοι —; 1441. τίς αὖ παρ' ὑμῶν — ἠχεῖται κτύπος; 1496. τίς ἄρα με πότμος — ἐπιμένει; 1713 m. τίς (ἵμερος); 1723 m. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; Ant. 248. τίς δ' οἶδεν —; 517. καὶ τίς βίος μοι — φίλος; 544. τίς ἀνδρῶν — κατάσχοι; 600 ch. τίς δ' ἐστ' ἀπειλή —; 749. τίς ἀλκὴ τὸν κτανόντ' ἐπικτανεῖν; 1017. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; 1159. τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει; 1282 m. τίς — Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Trach. 139 ch. τίς ποτ' εἶ νεανίδων; 306. Elmsl. ad Heracl. 567. iungi vult δυςτάλαινα νεανίδων. τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ; 310. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστίν; 399. τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει —; 421. τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; 542. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; 740. τίς ἦν; 886 ch. τίς γὰρ ἀοιδὸς — ὃς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει; 997 an. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1130. τίς ποτ' ἂν φέροι; 1221. τίς γάρ ποτε — ἂν ἕλοιτο; 1223. τίς ἄν σοι τἀνδρὸς — προναύστερος —; Ai. 119. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προςέπτατο; 276. τίς ἄν ποτ' ᾤετο —; 425. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν — πατρίς; τίς πλοῦτος; 514. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν — ἁλιαδᾶν — ἀπύοι; 866 ch. τίς δ' ἐστιν, ὅντιν' ἄνδρα προςελεύσσεις στρατοῦ; 1023. τίς ἄρα — ἐς πότε λήξει — ἐτέων ἀριθμός —; 1164 ch. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; 1194 ch. τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; 1259. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι; El. 548. τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν; 659. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν — οὐχὶ δεξιώσεται; 963. τίς οὖν ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; 989. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; 1070 ch. τίς οὖν ἂν — φράσειεν ἄν —; 1092. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προςτρέπει βροτῶν; 1184. τίς οὖν ἂν — μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1251 m. τίς οὗτός ἐστί; 1338. τίς οἶδεν ὑμῶν —; 1434. τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν —; Alet. VI. 1 (94 D.). τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπιστατεῖ; Ach. Am. II. 1 (163 D.). γυνὴ τίς ἥδε; Inach. VIII. (261 D.). τίς ὄρνις οὗτος Tyr. VI. (578 D.). τίς οὐχὶ τῇςδε τῆς θεοῦ βορά; inc. XXIII. 8 (678 D.). τίς δ' οἶκος

ἐν βροτοῖσιν ὀλβίσθη ποτέ; XXIV. 1 (679 D.). τίς ἄρα Κύπρις ἢ τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο LIII. 1 (710 D.). τίς χάρις LVIII. 7, 2 (718 D.). τίς ποτ᾽ ἐν δόμοις βοή; CV. 26 (819 D.). τίς οὗτος; Oed. R. 1041. Oed. Col. 1254. — τί. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν Phil. 112. τί τοῦθ᾽, ὅ μή πως γε τῆς ἐμῆς ἔνι; 644. τί δ᾽ ἐστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης —; 741. τί σοι; 743. τί ποτ᾽ αὖ μοι τὸ κατ᾽ ἦμαρ ἔσται; 1078 m. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 161 m. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ —; 229 m. τί μοι κέρδος γένοιτ᾽ ἂν —; 352. τί δεινόν; Trach. 459. non opus enim adverbiascenti modo dictum putari. τί δ᾽ ἐστὶ χρείας τῆσδ᾽ ὑπεσπανισμένον; Ai. 727. τί δ᾽ ἐστ᾽ ἐκείνης ὑμιν εἰς φόβον φέρον; Oed. R. 991. τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; 1496. τί δ᾽ ἔστι τοῦτο; Oed. Col. 46. τί ποτ᾽ αὐτίκα κύρσει; 225 m. τί δῆτα δόξης — ὠφέλημα γίγνεται; 259. τί δὲ τεθέσπισται; 389. τί δ᾽ ἐστιν — καινόν; 726. τί τοὔργον; 891. τί δ᾽ ἔστι σοι; 1171. τί σοι — κέρδος ἔρχεται; 1422. τί δ᾽ ἐστὶ τἀξίωμ᾽, ἐφ᾽ ᾧ καλεῖς; 1459. τί δ᾽ ἐστὶν — νέωρτον αὖ; 1503. τί γὰρ γένοιτ᾽ ἂν ἕλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός; Ant. 647. τί γὰρ — ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; 699. τί δ᾽ ἔστιν — νέον; 978. τί δ᾽ ἐστὶν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι; 1266. τί δ᾽ ἔστι; El. 909. 1101. 1228. Trach. 338. 662. 735. Ai. 881 ch. 1297. Phil. 723. 884. Oed. R. 319. 938, 1144. Oed. Col. 312. 1156. 1674 m. Ant. 20. 237. 383. 984. τί τόδε extra adverbiascentem rationem non dicitur, verum τί τοῦτο; Oed. Col. 514 m. 548 m. 552 m. — *Genitivi* usitatiorem formam τοῦ in ὁ ἡ τό tractando memoravimus; relinquuntur alterius pauca exempla. τίνος βροτῶν λόγον τόνδ᾽ εἰςακούσασα El. 871. τίνος ποτ᾽ ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; Trach. 309. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάσους; Ai. 876. τίνος πάτ᾽ ἄγ᾽ ἔρξε χειρὶ δύςμορος; 889. τίνος χάριν τοσόνδ᾽ ἀνήλωσας λόγον; 1028. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ᾽ αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Phil. 327. τίνος δ᾽ Ἀτρεῖδαι τοῦδ᾽ ἄγαν — ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; 594. τίνος φώνημα; 1279. παρὰ τίνος δ᾽ ἀφιγμένος; Oed. R. 935. τίνος πολιτῶν τῶνδε κἀκ ποίας στέγης; 1166. ἐκ τίνος φόβου ποτέ — μ᾽ — ἔσχετε; 891. τίνος; 1725 m. τίνος χρείας —; 1752 an. τίνος νόμου δὲ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Ant. 899. — *Dativi* item plura exempla alterius formae sunt, nec huius loci. τίνι στόλῳ προςέσχες τήνδε γῆν; Phil. 243. τίνι τρόπῳ καθέστατε; Oed R. 10. τίνι γὰρ ποτ᾽ ἂν — πρόςφορον ἀκούσαιμ᾽ ἔπος; τίνι φρονοῦντι καίρια; El. 219—221 m. ἐν τίνι τοῦτ᾽ ἔβλαστ᾽ ἀνθρώπων; 231 m. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής; 875. — *Accusativus.* ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποιε; Phil. 1191 ch. τίν᾽ εἴρηκας λόγον; 1221. τίν᾽ ἡμιν ἥκεις τοῦ φόβου φήμην φέρων; Oed. R. 86. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; 1124. τίν᾽ ἂν σοῦ πατρίδ᾽ ἐκπυθοίμαν; Oed. Col. 205 ch. τίν᾽ ἥκεις μῦθον — πατρὶ

φέρουσα; 358. τίν᾽ αἰδῶν ξύμμαχον; Ant. 914. τίνα νοῦν ἴσχες; 1213. τίνα θροεῖς λόγον; 1273 m. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον; 1275 m. τίν᾽ ἀεὶ τάκεις ὧδε — οἰμωγάν; El. 121 m. τίν᾽ αὖ σὺ τήνδε — φωνεῖς φάτιν; 320. τίνα — τόνδ᾽ ἐπηράσω λόγον; 380. τίν᾽ — ἰδοῦσα πίστιν — θάλπει τῷδ᾽ ἀνηκέστῳ πυρί; 875. εἰς τίν᾽ ἐλπίδων βλέψασ᾽ ἔτ᾽ ὀρθήν; 946. τίνα φοβεῖ; τίν᾽ ἀγνοεῖς; 1467. τίν᾽ εἶπας — τόνδε μοι λόγον; Trach. 183. τίν᾽ εἰςδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον; 375. πρὸς τίν᾽ ἐννέπειν δοκεῖς; 401. τίν᾽ ἐξήνεγκας — λόγον; 738. τίν᾽ οὐ παλαίουσ᾽ — ἐκβάλλει θεῶν; inc. XXIII. 13 (678 D.). — τί μοὶ ἢ νέον ἢ — πάλιν ἐξανύσεις χρέος Oed. R. 155 ch. τί δῆτα χρῄζεις; 622. Oed. Col. 649. τί σοι θέλεις δῆτ᾽ εἰκάθω; 651. τί μέλλεις κομίζειν — ἔσω; 678 ch. τί μου δρᾶσαι βεβουλεῦσαι πέρι; 738. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ᾽ ἐφίεσαι; 766. τί μοι λέγει; 954. τί δ᾽ ἂν φοβοῖτ᾽ ἄνθρωπος —; 977. ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούςδε τοὺς τόπους; 1027. τί δ᾽ ἄλγος ἴσχοντα — με λαμβάνεις; 1031. τί τοῦτ᾽ ὀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; 1033. τί χρῆμα δρῶντα; 1129. πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; 1144. τί δ᾽ — ἁμαρτάνω; 1149. τί προςχρῄζων μαθεῖν; 1155. ὡς πρὸς τί χρείας; 1174. τί φῄς; 1233. τί δῆτ᾽ ἐμοὶ βλεπτὸν — ἢ προςήγορον ἔτ᾽ ἔστ᾽ ἀκούειν —; 1337 m., de quibus recte intelligendis v. Herm. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ᾽ ἔπος; 1419. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; Oed. Col. 71. τί τόδ᾽ ἀπεννέπεις —; 209 ch. τί γεγώνω; 213 m. τί πάθω —; 216 m. τί λέξω; 311. τί φῶ; 316. ὅπως τί δράσῃ 399. ἀλλ᾽ ἐς τί; 528 ch., de quibus verbis recte supplendis (possunt autem varie) v. Herm. τί δ᾽ ἐθέλεις μαθεῖν; 548 m. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον νοσεῖς; 604. τί δράσετε; 826. ἀλλ᾽ ἐς τί τρέψεις; 864. τί δῆτ᾽ ἀφαυρῷ φωτὶ προςτάσσεις ποιεῖν; 1022. καίτοι τί φωνῶ; 1134. τί προςχρῄζοντα τῷ θακήματι; 1162. τί μὰν ἀφήσει τέλος; 1467 ch. τί δ᾽ ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1485. ὡς τί ῥέξομεν; 1722. τί δῆθ᾽ ὑπερνοεῖς; 1738 m. τί τοῦτ᾽ αὖ φασὶ — κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως; Ant. 7. τί δὲ — λύουσ᾽ ἂν ἢ ᾽φάπτουσα προςθείμην πλέον; 39. τί δῆτ᾽ ἂν ἀλλὰ νῦν σ᾽ ἔτ᾽ ὠφελοῖμ᾽ ἐγώ 548. τί τόνδ᾽ ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι —; 642. τί χρῆμα; 1036. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; 1086. τί δ᾽ αὖ τόδ᾽ ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; 1157. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; El. 382. τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; 756. quo nomine compellem? ἐς τί μοι βλέψασα —; 875. τί γὰρ κελεύεις; 930. τί δ᾽ ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1089. τί λέξω; 1165. τί δ᾽ ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ᾽ εἰπὼν κυρεῖς; 1167. τί δή ποτ᾽ — ἐπισκοπῶν στένεις; 1175. τί δρῶσα; 1186. 1250. τί μὴ ποιήσω; 1268. τί νῦν πράσσουσιν; 1391. σὺ δ᾽ ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; 1394. τί λεύσσω; 1467. τί γὰρ — κέρδος φέροι; 1477. τί δ᾽ ἂν με καὶ κρίνοις; Trach. 313. τί χρὴ — μολόντα μ᾽ Ἡρα-

κλεῖ λέγειν; 392. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις 402. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; 417. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; 627. τί δὲ — καινοποιηθὲν λέγεις; 870. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; 969 m. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; 1172. ἦ μὴν τί δράσειν; 1176. καὶ πρὸς τί δυςλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; Ai. 40. τί μὴ γένηται; 77. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον; 107. τί δῆτα — ἐργάσει; 109. τί χρῆμα δρᾷς; 281. τί ποτε μενοινᾷ 334. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 452. τί γὰρ — ἡμέρα τέρπειν ἔχει —; 470. ἢ τί μοι λέγεις; 528. τί δῆτ' ἂν — ὠφελοῖμί σε; 533. τί ποτε δρασείεις φρενί; 582. τί δ' εἰδὼς —; 734. οὗτος τί κρύψει; 991. τί γάρ σ' ἔδρασεν; 1304. τί ποτε ποιήσεις; 1335. τί δῆτ' ἄνωγας; Phil. 54. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; 100. τί χρή, τί χρή με — στέγειν — πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; 135 ch. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν; 426. τί φησίν; 574. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; 647. τί ποτε πέπονθας; 730. τί δῆτα δράσω; 747. τί παραφρονεῖς αὖ; 804. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; 825 ch. τί δῆτα δρῷμ' ἐγώ —; 883. τί ποτε λέγεις; 902. τί εἶπας; 905. τί μὲ νοεῖς δρᾶσαι ποτέ; 906. τί με — δέδρακας; 911. τί δ' ἐργασείεις; 989. τί μ' εἴργασαι; 1157 m. τί τοῦτ' ἔλεξας; 1158 ch. τί θροεῖς; 1170 ch. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω; 1173 m. τί ῥέξαντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος —; 1186 ch. τί χρῆμα δράσεις; 1225. τί λέξεις; 1227. τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω —; 1332. τί φῄς ποτε; 1366. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν —; 1379. τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοι —; Tymp. I. 1 (563 D.). Exempla τί γάρ, τί δέ, τί δῆτα in tenore sententiae perpetuae exhibentia in prioribus una apposuimus. Aliquando eae formulae separatim ponuntur, ut ellipseos quodam genere ad priora recurratur adsumenda, certe τί γάρ; Phil. 1391. sc. ποιήσω. Oed. Col. 544 ch. sc. ἄλλο ἐποίησας s. σοὶ γέγονε, plane ut 547. 551. sc. ἔχει. — Adde τί δρᾷς; Phil. 962. Ai. 74. Oed. R. 1008. Oed. Col. 833. 838. τί δρῷμεν; Phil. 951. 962. τί δράσω; Ai. 796. 903. 1003. Phil. 896. 957. 1052. 1334. Oed. Col. 1256. τί φῄς; Phil. 793. 794. 939. 1221. 1226. El. 309. 685. 845 ch. Trach. 348. Ai. 778. 781. Oed. R. 330. 655. 957. Oed. Col. 1101. Ant. 248. 1275. τί φωνεῖς; El. 1341. Trach. 889. τί χρὴ ποιεῖν; Trach. 384. 389. 595. Phil. 937. — Longe rarior *pluralis* numerus. *Nominativus* legitur his locis. αὗται δὲ — τοῦ πότ' εἰσὶ καὶ τίνες; Trach. 241. τίνες νόσοι —; 878 ch. τίνες πότ' εἰς γῆν — κατέσχετε; Phil. 220. ἢ τίνες λόγοι; El. 1335. — *Genitivus*: τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωκα —; El. 1468. τίνων ἀνδρῶν πόλιν; Oed. Col. 2. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; 41. — *Dativus*: χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; Oed. R. 1126. — *Accusativus*: τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε; Oed. R. 2. τίνας χώρους ἀφίγμεθα; Oed. Col. 1. τίν' εἶπας; Trach. 1193. Haec membr. Har.

scriptura admodum suspecta est. Cod. Par. apud. Herm. et Vat. τοῖ' εἶπας, Laur. a. τί εἰπάς, Tricl. τί μ' εἶπας, quod praetulit Hermannus, sed id sicut altera scriptura τίν' ab eo inventa videtur, qui hiatum sublaturus esset. Phil. 1392., cum προςωφέλησιν iure ab editoribus praeferri videatur (v. l. c.) τίνα singularis est, non pluralis.

2. *Adverbiascit* τί. Inprimis, significat *cur*. ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν; Phil. 11. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; 102. τί με — διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; 574. τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς —; 720. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; 737. τί σιγᾷς; 79?. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 804. τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; 1018. τί δῆτα σοῦ δεῖ; 1049. Non inepte tamen hoc explicueris *qua in re*, s. quomodo, de qua formulae vi infra dicemus. τί μ' ὤλεσας; 1157 m. τί μ' ἐκκαλεῖσθε; 1248. τί μ' ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς; 1287. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; Oed. R. 332. τί τὴν ἄβουλον — στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε —; 634. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' — ἐνθύμιον; 739. τί δεῖ με χορεύειν; 896 ch. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 951. τί δῆτ' ἂν — σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν —; 964. τί ποτε βέβηκεν — ἡ γυνή; 1074. τί γάρ ἔδει μ' ὁρᾶν —; 1334 m. τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς —; 1391. τί δ' ἦλθες; Oed. Col. 333. τί ταῦτα πειρᾷ —; 767. τί δεῖ μάτην κομπεῖν —; 1150. τί σιγᾷς; 1273. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; 1310. τί δ' αὖθις — δεῖ σε θυμοῦσθαι; 1422. τί μέλλομεν χωρεῖν; 1623. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; Ant. 218. τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην; 228. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; 318. τί δ' οὐκ ἔμελλον; 444. τί δῆτα μέλλεις; 495. τί ταῦτ' ἀνιᾷς με —; 546. τί με — οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις —; 832 m. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν —; 1179. τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; 1271 m. τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισεν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει; 1292 m. τί μοι τῶν δυςφόρων ἐφίει; El. 141 ch. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς — τῷ νῦν λόγῳ; 759. τί δακρύεις; 818 ch. τί — τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; 1047. τί δή ποτ' — ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1171. τί — δ' εἰς δόμους ἄγεις με; 1485. τί ποτε ποικίλας ἔχεις; Trach. 411. τί σῖγ' ἀφέρπεις; 810. ὄγκον — ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον —; 814. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; 90. τί τήνδ' ἄκλητος — ἀφορμᾷς πεῖραν —; 282. τί γάρ δεῖ ζῆν με — 386. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 536. τί μ' αὖ τάλαιναν — ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; 774. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; Aload. VI. 1 (103 D.). τί μ' αὖτις; Niob. IV. (395 D.). τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; XIV. 1 (668 D.). τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι; XCVII. (776 D.). Simili significatione intra orationis perpetuitatem praeditum est τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ — ἐξελυσάμην; Oed. R.

1002. τί; πότε Phil. 1194 ch. orationis continuae exemplum est. Cur etiam ita significatur, ut ambigi possit, τί sitne nominativi an accusativi. τί τοῖς; Phil. 202 m., ubi aut ἔχω aut ἐστί subaudiendum. Oed. Col. 212. aut ἐστί aut μὴ ἐξετάσω. Eodem modo explicandum, sed ut adverbialiter dictum non sit, El. 121 ch.: τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγάν; cur fles perpetuo? — Verum τί etiam nectendo et continuando sermoni constituitur. Quid igitur interpreteris: τί δ' ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός, Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Phil. 419. τί οὖν δή; Ai. 860 ch. τί ποτε; Ant. 377 an. τί δέ; Oed. R. 941. τί δῆτα; Oed. R. 577. τί γάρ; Oed. Col. 552 ch. Quid enim, cum obiectione, vel refutanda alterius senentia dictum. τί δέ; Oed. Col. 1177. El. 1030. τί γάρ; Oed. Col. 1676m. Eodem loco censendae formulae τί μὴν οὔ; El. 1272. τί μή; Ai. 653. τί δ' οὔ; Ant. 456. quidni significantes. — Deinde exempla sunt, quomodo s. qua ex parte explicanda. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Ai. 207 an. τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; Ant. 913. — Denique τί praedicati modo subiectis additum reperitur, ut tamen apte subrogari adverbium possit. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου —; Ai. 101. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε —; 962. quomodo habet, quod explicatus dictum τί νῦν κυρεῖ; Phil. 438. τί χρή, θανόντα νιν ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι; Trach. 965 ch. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; Ant. 1229.

II. In interogatione obliqua sive a dicendi sentiendive verbo suspensa τίς dici pro ὅστις timide post alios adnotavit Burgess. ad Dawes. Misc. Cr. p. 294. (330 Lips.) ita tamen errans, ut ὅς, non ὅστις, et τίς confundi existimet. τίς. ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει Phil. 56. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀπόκαιριον — τίς τόπος ἢ τίς ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον 157 ch. ὅπως εἰδῶ τίς εἶ; 238. αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν; τίς ὁ πολύπονος ἄγει; Od. Col. 204. Alterum membrum directo modo interrogare dicas. μή με, μή, μή μ' ἀνέρῃ, τίς — sc. εἰμί 210 m. φράσον, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος Trach. 430. — τί. ἱστόρει τί σοι φίλον El. 308. τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθεν — οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον Oed. R. 489 ch. — τίνος. ἐροῦ — τίνος ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι El. 553. ὅστις — Λάϊον κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο Oed. R. 225. τίνος εἶ σπέρματος — φώνει Oed. Col. 214 ch. — Dativus τίνι sic dicitur οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι Oed. R. 527., nisi potius τῳ scribendum, quod nobis certe videtur. — τίνα. λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει καὶ χῶρον τίν' ἔχει Phil. 154 ch. μαθεῖν — τίν' ἔχει στίβον 15 ch. τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε Oed. R. 741. θέλω 'πέρεσθαι — τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων Oed. Col. 563. — τί acc. καί μ' ἦμαρ — λυπεῖ, τί πράσσει, Oed. R. 74. ἐκμαθεῖν τί πρακτέον 1439. ἐκμαθεῖν τί δραστέον 1443.

πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρᾶν Oed. Col. 48. κοὐκ ἔχω τί φῶ 318. τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Phil. 143 ch. ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις 555. οὐκ οἶδά πω τί φησι 576. ὅρα τί ποιεῖς 585. Semel *pluralem* ita dictum reperio. ἕως ἂν ἐκμάθω τίνας λόγους ἐροῦσιν Oed. Col. 115. Item semel cum ὅτι coniunctum exstat. ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδ' ῥυσαίμην πόλιν Oed. R. 72. His adde duo exempla, quae Hermannus mutanda distinctione huc fecit adnumerari. ὥςτε μ' ὠδίνειν, τί φῄς Ai. 781. Male quidem libri τί φῄς a prioribus plane seiungunt. Affert ea Eust. p. 842, 48. τί δ' ἔσχες ἄλγος, πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; El. 1167. Olim post ἄλγος signo interrogandi distinguebatur.

III. De *proprietate sermonis* in hoc pronomine

1. primum notabile, quod cum *breviloquentia* dicitur, *duobus sententiis contractis in unum.* τίνες πότ' εἰς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε Phil. 220. i. q. τίνες ἐστέ, οἵτινες κατέσχετε. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο; 597. τί τοῦτ' ἔλεξας; 1158 ch. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; Oed. R. 1033. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; Oed. Col. 41. i. e. τίνες εἰσίν, ὧν τὸ σεμνὸν ὄνομα κλύων εὐξαίμην. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; 68. τίς ὁ πολύπονος ἄγει; 205 ch. τί τοῦτο; 51 m. sc. ἐρᾷς πυθέσθαι. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; 604 τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1485. τί τόδ' ἐπέπληξας; 1727 m. τί τόδε μάλ' αὖθις; 1728 m. τίν' εἶπας — τόνδε μοι λόγον; Trach. 184. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; El. 380.

2. Similis plane ratio est *duarum interrogationum* more inprimis Graeco *una coniunctarum.* ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; El. 382. ὅπως τί δράσῃ; Oed. Col. 399. ὡς πρὸς τί χρείας; Oed. R. 1174. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; Oed. Col. 71. ὡς τί ἕξομεν; 1722 m. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Trach. 117. — τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών; Trach. 420.

3. Deinde τίς aliquando ita quaerit, ut accuratius percontantis vocis provinciam suscipiat. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστ' ὀξεληλυθώς; Oed. R. 735. i. q. πόσος. Vide Valck. ad fragm. Callim. p. 23. Contra plane incertae coniecturae capiendae aliquando constituitur. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; Phil. 574. Videtur enim *num forte* explicandum esse.

4. Deinde interdum, ut πῶς, πότε, οἷος et similia *optandi* sententiam proponit, *utinam aliquis* significans. Cf. Schaefer. ad Oed. Col. 1100. Markland. ad Eur. Suppl. 796. Matth. ad Alcest. 213. τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν δοίη — Oed. Col. 1102. τίς ἂν δῆτά μοι,

τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν ἔχων ἀΰπνους ἄγρας — τὸν ὠμόθυμον — ἀπύοι Ai. 866 ch.

5. In particula δέ notavimus de δέ interrogandi pronomini adeo constanter addito, ut si quando omisso eo hiatus nascatur, is librariorum imperitiae tribuendus videri possit aut fortuitis erroribus. Ea Porsoni sententia fuit ad Phoen. 892. Certe τί οὖν non plus bis legitur apud Sophoclem, Phil. 100. Ai. 860., ceterorum tragicorum exempla Martinus collegit l. c. τί ἐστιν bis, Phil. 723. 743., ut tamen hoc altero loco cod. optimorum unus Flor. Γ. τί δ' ἔστιν exhibeat, quod in v. δέ adnotare neglexi. Praeterea ferebatur τί εἶπας Phil. 905. Trach. 1193. Priore loco γ' cod. Brunckii B. inserit, μ' Valckenarius et Porsonus. De alterius scriptura τί, τοῖ', τί μ', ut Hermannus dedit, τίν' iam monitum.

IV. De quorundam locorum *scriptura* singulatim dicendum. Phil. 817. libri plerique τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς contra legem versus. δή Harl. omittit. Triclinius et codd. Vat. et B. σε inserit, δέ omittit, ieiune admodum. Hermannus εἴ τι δή correxit. Flor. Γ. Laur. a. τί δή habent. Oed. Col. 66. Elmsleius dedit ἄρχει τίς αὐτῶν, quod etiam codd. quondam referre ait; refutat Hermannus, et sane clarum est imperium regale populari opponi. Oed. Col. 1746 m. libri ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει, syllabis antistrophici versus non aequatis. Brunckius ἐς τίν' ἡμᾶς, Elmsleius ἐς τί δή με, melius Herm. ἐς τίν' ἔτι με. Ant. 1315. Aldus τί χρὴ πράσσειν, et codd. omnes videntur in ea scriptura conspirare. Sensus perspicue postulat τι. De loco Trach. 877. 878. varie coniectare licet; τίς ibi delevit Hermannus, vel τίνες, non τινές sensus videtur postulare. In Synd. V. 3 (150 D.) cum Bergkio scribendum videri νέμ', εἴ τις οὐ πάρεστιν, ὃς ξυνώμοσεν, pro νέμει et τίς ξυνώμοσε, significavimus v. νέμω. Relinquitur illud multis modis memorabile τὶ φημί; Sic enim Hermannus scripsit Oed. R. 1471., cum libri τί φημί referant. Id cum λέγω τι v. 1475. coniungendum affirmat vertendumque *fallorne an recte auguror.* Nec placet autem τι inclinatum a principio poni, quod eiusmodi exemplis, qualia sunt τινές vulgo ab initio sermonis poni solitum, cum *quidam* significat, defendi non potest; nec recepta scriptura mutari debuit. Cum vehementer desiderasset filias Oedipus sibi amplectendas dari, flentes venire sentiens mirabundus ait τί φημί, non *ecquid dico*, sed *quid dico*? Incertus haec dicit; cum paulo confirmatiore animo uti coepit, λέγω τι dicit. Eadem mirationis significatio in τί φημί inest Trach. 862 ch. Prudenter fecit Hermannus, quod τί φῶ Oed. Col. 316. non mutavit; lacunam autem constituere necessarium non est. Illud τὶ φημί neminem praeterea patronum nactum est nisi Boeckhium Expl. Pind. Pyth. IX. p. 329.; idem

olim improbarat not. crit. p. 501.; damnarunt Elmsl. Cens. Supplicum ab Hermanno editarum ad v. 1179. Matth. ad Suppl. l. c. et ad Eur. El. 560. De quibusdam locis, in quibus *τίς* poetae reddendum videtur, sed *τις* in libris circumfertur, v. *τις* VI.

Τὶς pronomen indefinitum, *quis*, *aliquis*.

I. *Substantivum* est, et 1. *Nude* et *per se* ponitur, *nom. sing.* *τι* *πῶς οὖν βλέπων τις* Phil. 110. *τάχ᾽ ἄν τις ἄκων ἴσχε* 305. *χὤταν τις εὖ ζῇ* 503. *ἦν δή τις* 569. *εἴ τις ἐμπίσοι* 692 ch. *τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ* 891. *ἔστιν τις* 1225. *τι πρὸς καιρὸν λέγων* 1263. cf. *τι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν* Trach. 59. *ἐάν τε νουθετῇ τις* 1306. *πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ᾽ ἄν* 1369. *ὅτου τις ἐκμαθών* Oed. R. 117. *ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται* 171 ch. *καί τις δείσας ἀπώσει τοὔπος* 233. *παρ᾽ οὗ τις ἂν — ἐκμάθοι* 285. *ὅταν ταχύς τις — χωρῇ* 618. *τις ἂν — ὀρθοίη λόγον* 828. *εἰ δέ τις ὑπέροπτα — πορεύεται* 883 ch. *τί δῆτ᾽ ἂν — σκοποῖτό τις* 964. *ὅπως δύναιτό τις* 979. *ἄξει τις ἐλθὼν — τὸν βοτῆρα* 1069. *οὐχ ὡς τάχος τις — ἀποστρέψει χέρας;* 1154. *ἄρχει τις αὐτῶν* Oed. Col. 66. De scriptura v. *τίς*. *ποῖ τις φροντίδος ἔλθη;* 167 an. *οὔτοι — ἄκοντά τις ἄξει* 174 ch. *ὥς τις ἀφ᾽ αἵματος ὑμετέρου* 245 m. *κἄνευ θεοῦ τις — ἂν μάθοι* 404. *οἶδ᾽ εἰ πονεῖ τις* 510. *τὸ μέν τις οὐ — ἁλιώσει* 707 ch. *ὥσπερ τις εἴ σοι — μηδὲν διδοίη* 780. *εἴ τίς σε — κτείνοι* 996. *ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος* 1221 ch. *οὐ — πόλιν κείνην ἐρεῖ τις* 1375. *εἴ τις ἔντοπος* 1457. *ἄνακτα — τις πορευσάτω* 1474. *ὅταν τὰ θεῖ᾽ ἀφείς τις — τραπῇ* 1534. *κἂν εὖ τις οἰκῇ* 1535. *τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε* Ant. 245. *εἴ τίς τοῦδ᾽ ἀφειδήσοι πόνου* 410. *χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς* 491. *πρὶν — πόδα τις προσαύρῃ* 615 ch. *ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις* 685. *κεἴ τις ᾖ σοφός* 706. *κλύει τις* 1192. *τί μ᾽ οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις* 1292 m. *εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα* El. 352. *εἴ τις — ἀκούσεται* 992. *ὅταν θανεῖν χρῄζων τις — ἔχῃ* 996. *οὐ᾽ ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτο* 1316. *βοᾷ τις ἔνδον* 1398. *μάλ᾽ αὖ θροεῖ τις* 1402. *πρὶν ἂν θάνοι τις* Trach. 3. *πᾶν — κλύοι τις ἂν* 71. *ὥστε — τις κύματα — βάντ᾽ ἐπιόντα τ᾽ ἴδῃ (ἴδοι)* 113 ch. *ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ* 147. *τότ᾽ ἄν τις εἰσίδοιτο* 150. *ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον — κωκυτὸν* 864. *εἰ τις δύο — ἡμέρας λογίζεται* 939. *πρὶν εὖ πάθῃ τις* 942. *οὐ πῦρ — τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει* 1010 m. *κατὰ δ᾽ ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι* Ai. 155 an. *εἰ νέμοι τις αἵρεσιν* 258. *ποῖ τις οὖν φύγῃ* 398 m. *τοῦτό τις φρονῶν ἴστω* 413 m. *καί τις — ἐρεῖ* 495. *τοιαῦτ᾽ ἐρεῖ τις* 499. *πρίν τις ἐκβάλῃ* 944. *εἰ πύθοιτό τις* 1138. *μηδέ σε κινησάτω τις* 1160. *βοᾷ τις* Acris. I. 1 (58 D.). *μασσέτω τις* Synd. IV. 1 (149 D.). *νέμ᾽, εἴ τις οὐ πάρεστι* V. 3 (150 D.). cf. *τίς*. *ἢ αὐτός τις αὑτῷ τὴν*

βλάβην προςθῇ Creus. VI. 2 (321 D.). *οὔτε — τις ἂν πείσειεν* Niptr. I. 2 (401 D.). *κλέπτων ὅταν τις — ἐφευρεθῇ* inc. XVI. 1 (669 D.). *ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ ξυνειδῇ* 2, 1. *ἢν τις ἄρχηται καλῶς* LVIII. 1, 1 (715 D.). *ὅταν τις ᾄδῃ* CV. 69 (858 D.). — *neutr.* τι. *εἴ τι σοι κατ' οἶκόν ἐστι προςφιλές* Phil. 467. *εἴ τι σέβει ξένον* 1148 ch. *πρὸς δίκας τι* Oed. Col. 551 m. *τι θέςφατον* 973. *εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν* 1333. — *gen.* Formae τοῦ exempla in ὁ ἡ τό recensuimus, pauca productioris relinquuntur. *προςπόλων τινός* El. 78. *εἴπερ τινός* Ai. 483. non potest enim priorum *πατρός* adsumi. *κεἴ τινος κήδει πέρι* Phil. 617. *ἐξ ἄλλου τινός* Oed. R. 1162. *ὑπ' οἰωνῶν τινος* Ant. 694. *τινός* masc. Oed. Col. 1619. El. 285. — *Dativi* formam τῳ in ὁ ἡ τό posuimus. *τινί* Ai. 438. 490. 1117. Phil. 369. *ἀνθρώπων τινί* Oed. Col. 1519. Ant. 650. — *Accus.* τινά. *ἐποικτείρειν τινά* Phil. 1304. *προςφωνεῖν τινά* Oed. R. 238. 818. *πέμψασθαί τινα* Oed. R. 556. *εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἑλέσθαι* 584. *πέμψον τινα* 860. *δηλοῦν τινά* (βοᾷ) 1287. *νῦν τιν' ἥκειν λόγος* Oed. Col. 132 an. *ἄγειν τινά* 937. *κωκῦσαί τινα* Ant. 28. 204. *ὀλεῖ τινά* 747. *προςθεῖναί τινα* El. 921. *πέμπεις τινά* Trach. 55. *ὥρα τιν' ἤδη — ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι* Ai. 241 ch. *μὴ χαίρειν τινά* 773. *εἴ τινα δυναίμεθ' εὑρεῖν* Camic. I. 1 (299 D.). — τι. *εἴ τι χρῄζεις* Phil. 49. *ὅταν τι δρᾷς* 111. *ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι κατασχολάζειν* 126. *εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ* 192 an. *κἄδει τι — διακονεῖσθαι* 286. *ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν* 292. *εἴ τι σέβει ξένον* 1148 ch. *εἴ τι νὺξ ἀφῇ* Oed. R. 198 ch. *ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι* 564. *κοινῇ τι βουλεύσαντα* 606. *εἴ σέ τι δέδρακα* 644. *εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο* 851. *ὅπως — εὖ πράξαιμί τι* 1006. *εἰ χρή τι κἀμὲ — σταθμᾶσθαι* 1110. *ὀνειδιῶν τι* 1423. *πιθοῦ τί μοι* 1434. *τι πρᾶσσετον* Oed. Col. 501. *δρᾶν τι* 736. *τάχ' ἄν τι μηνίουσιν* 969. i. e. *μῆνίν τινα ἔχουσιν*. *προμνᾶταί τί μοι γνώμα* 1077 ch. *τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ* 1081 ch. *ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι* 1174. *φώνησόν τι* 1274. *ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι* 1416. *εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει* 1451 ch. *ἔχεις τι* Ant. 9. *εἰπεῖν τι δώσεις* 315. *βούλει λέγειν τι* 753. cf. *λέγω τι* Oed. R. 1475. *τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν* 1315. Aldus *τί*, et sic etiam Laur. a., ut videtur, sed minus apte. *εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ* Trach. 59. *μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών* 67. *ὥς τι δράσων εἷρπε* 159. *ὅπως — πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι* 190. *εἴ τι καὶ φέρεις* 227. *εἴ τι δράσεις* 304. *εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν* 396. *εἴ τι χρῄζεις* 415. *εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς* 729. *καί τι καινίζει στέγη* 864. *γραῖα σημαίνουσά τι* 867. *εἴ τι χρὴ — πράσσειν* 1145. *εἰ δύνασθέ τι (ἀρήγειν)* Ai. 322. *εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται* 733. *δρᾶν τι* El. 297. 328. *δοκοῦσά τι φρονεῖν* 1044. *Μύνου γ' ἐπιστρέφου τι* Capt. VIII. 17 (57 D.). *εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν* Lac. II. 1 (337 D.). — *Pluralis nominativus.* *εἴ τινες βουλεύουσιν* El.

638. ἤ γάρ τινες ναίουσι τούςδε τοὺς τόπους; Oed. Col. 64. — Ceteri casus sic nude non dicuntur.

2. *Substantive* dictum τὶς cum *adiectivo, pronomine, participio* iunctum. *nom.* τις — Ἅιδᾳ παρακείμενος Phil. 849 ch. ἄσημος ἐργάτης τις ἦν Ant. 252. τὶς ἄλλος Ai. 439. Oed. R. 1118. Oed. Col. 457. 489. κείνου τις ἐγγενής Oed. R. 1168. τις ἐμφερὴς ἐμοί Ai. 1131. ἀνοικτίρμων τις Tyr. XV. 8 (587 D.). αὐτός τις Creus. VI. 2 (321 D.). — *acc.* τι καινόν Phil. 52. τι δεινόν 218 ch. καί τι προςδοκῶ νέον 773. μῶν τι βουλεύει νέον; 1213. τι — ἀφεγγές Oed. Col. 1477 ch. ὥς τι σημανῶν νέον Ant. 242. σοφόν τι 362 ch. θέλεις τι μεῖζον 493. εἴ τι καίριον λέγει 720. πολύ τι El. 210. ἄρξασά τι λυπηρόν 542. ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 319. δρῶν τι χρηστόν 463. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι 517. τι κεδνόν 648. μέγ' ἄν τι κομπάσειας 1101. ἀεί τι — χρήσιμον Phthiot. II. 3 (622 D.). εἴπω τι δῆτα κἄλλο Oed. R. 364. *plur.* τινὲς χρόνῳ παλαιοί Oed. Col. 111. Horum pleraque scio etiam pro adiectivis haberi posse. πᾶς et εἷς τις infra tractabimus.

3. Cum *genitivo partiendi nom. sing.* τις θεῶν El. 686. Trach. 119 ch. Ai. 450. Oed. Col. 1212. Scyr. IV. 2 (499 D.). θεῶν τις Ai. 1036. Oed. Col. 1502. Ant. 594 ch. τις — βροτῶν Oed. Col. 1660. El. 886. τις τῶν ἔνδον ὄντων El. 810. φίλων τις 1114. τις αὐτῶν El. 707. 1452. Trach. 461. τις στρατοῦ Ai. 1154. δαιμόνων τις Oed. R. 1258. παίδων τις Oed. Col. 417. τις προςπόλων 901. ἀνθρώπων τις Ant. 1035. τις ἀνθρώπων inc. XXVII. 4, 1 (685 D.). τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο Oed. R. 1042. τις ὑμῶν 1047. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων 1167. de quo versu post etiam agendum erit. — τι τόξων Phil. 648. — *genitivus.* προςπόλων τινός El. 78. — *dativus.* ἀνθρώπων τινί Oed. Col. 1519. — *accusativus.* τιν' ἐγχώρων Phil. 687 ch. ξένων — μηδ' ἀστῶν τινά Oed. R. 817. v. Intpp. πόλιν σθένουσαν, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα Oed. Col. 738. τινὰ — ἑταίρων 1404. τινὰ στρατοῦ Ai. 1375. τίν' ἀνδρῶν El. 20. τιν' αὐλητῶν Past. III. 1 (445 D.). — βελέων τι Phil. 1190 m. λέγω τι τούτων — πεπραγμένον Oed. R. 1140. νοεῖς τι τούτων Oed. Col. 1038. τούτων τι Ant. 35. τι τῶνδε El. 381. τι τῶν Ὀρεστείων κακῶν 1106.

4. Cum *praepositione*, similis ut insit partiendo notio. τις — ἐξ ἄλλης χθονός Oed. R. 230. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; Oed. Col. 70. Tamen in illo exemplo nude poni posse video τις, in hoc non necessario τις ἐξ ὑμῶν coniungi.

II. *Adiectivi* vices gerit. *nom. sing.* τις. οἰκοποιός ἐστί τις τροφή Phil. 32. τις ὅρμος 302. μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 515. φόβος τις 565. μάντις ἦν τις εὐγενής 600. τις — αἱμοῤῥαγὴς φλέψ 813. λήθη τις

866. οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 953. ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος 1215. ἄγγελός τις Oed. R. 116. οἰκεύς τις 756. τις θυγάτηρ 1101 ch. πλανάτας τις ὁ πρέσβυς Oed. Col. 124 ch. χὼς τις πλεῖστ' ἀνὴρ 569. εἴ τις γῆ 1010. ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος 1135. εἴ τις ὑμιν ἐγγενής ἐστί 1169. βόρειος ὥς τις ἀκτά 1242 ch. τις — νόστος 1410. τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα 1498. τις — πομπός 1657. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις 1694 m. γνώμη — εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόςεστι Ant. 715. οὔτ' ἐπινυμφίδιός πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν 809 m. εὐσέβειά τις 864 ch. ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 941 ch. ἤ τις πτηνὸς οἰωνός 1069. εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή Trach. 8. ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοΐς 236. γενναία δέ τις (εἰ) 308. Εὐρύτου σπορά τις ἦν; 315. εἴ τίς ἐστι πίστις 585. ἀκτή τις ἀμφίκλυστος — ἐστίν 749. ἀνεμόεσσά τις — αὔρα 949 ch. ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 960 ch. κυνὸς — ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 8. τις ὀπτήρ 29. πληγή τις 272. πεῖρά τις ζητητέα 465. οὔπω τις ἔθρεψεν αἰών 630 ch. τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμών 1127. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών 1142 an. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ 1245. Sic eleganter plerique libri in hisque Flor. Γ. Θ. Laur. a. Alii et Stobaei editiones praeter principem CXXVI. 3. τοῖς βροτοῖς. τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδών El. 107 an. ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία 182 m. v. ἔποικος. μάτηρ ὡςεί τις πιστά 227 ch. εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις 348. λόγος τις — ἐστίν 409. εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή 879. νομὰς δέ τις κυροῦσα — καθεῖρπεν ἔλαφος Aload. XII. 1 (110 D.). ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή Thyest. IV. 1 (237 D.). τις ἐναλία γῆς Εὐβοΐας VI. 1 (239 D.). ὥς τις ὄνος ἰοςπριος Coph. II (334 D.). ἔστιν τις Αἴα inc. XCV (774 D.). τις πρῳρατὴς στρατοῦ Polyx. III. 1 (470 D.). — Θερσίτης τις ἦν Phil. 440. — τι. φύλλον τι 645. εἴ τι σοι πάρα ξίφος 737. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος Oed. R. 369. εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς Ant. 1308. ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα El. 890. κἄστιν τι δεινὸν πῆμα Trach. 46. δέος τι Ai. 1063. εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. II. 3 (195 D.). — gen. ἢ ἀπὸ μαντείας τινος Trach. 238. κακοῦ τινός 448. τινὸς οἴκτου 859. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν Ai. 176 ch. θεοῦ τινός 977. φλαυρούργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός Phil. 35. ὑφηγητοῦ τινός Oed. R. 1260. προηγητοῦ τινός 1292. ὡς δεινοῦ τινὸς φόβου φανέντος Oed. Col. 1647. — *Dativus.* σκιᾷ τινί Ai. 294. σὺν τάχει τινί 840. ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ Oed. Col. 1679 ch. — *Accusativus* τινά. οὐδέ τινα — παιῶνα κακῶν Phil. 167 an. ἤ τινα στολήν 309. φρόνησιν — λέγω τιν' ἡμῖν 1068. ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμιν Oed. R. 42. ἄροτον — τινά 270. εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν 311. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι 537. λύσιν τίν' ἡμιν εὐαγῆ 921. παῖδά μοί τινα δοὺς 1142. θάκησιν εἴ τινα βλέπεις Oed. Col. 9. siquidem recte sic pro θάκοισιν emendavit Seidlerus. βροντήν τινα 95. καταστροφήν

τινα 103. Λαΐου ἴστε τίν᾽ ἀπόγονον; 220 m. Sed iure Reis. Elmsl. Herm. ἀπόγονον eiiciunt, τινά ut substantive dictum sit. τοῦ τυφλοῦ τίν᾽ ἐντροπὴν ἕξειν 300. ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τίν᾽ ἕξειν 386. σπάνιν τινά 507. δεινήν τινα πρᾶξιν 566. τινα — φόβον νεωρῆ 733. πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινά 921. τιν᾽ — ἄνδρα 1158. βραχύν τινα — μῦθον 1164. φωνὴν — τινά 1285. τιν᾽ ἀπίαν γᾶν 1682 m. πατρῷόν δ᾽ ἐκτίνεις τίν᾽ ἆθλον Ant. 849 ch. τὸν ἐμῶν Ἅιδης τίν᾽ ἵμερον τέκνων — ἔσχε δαίσασθαι El. 532. Verba τίν᾽ ἵμερον non addito nomine poetae ad rationem accentus in τίν᾽ comparentis explicandam affert Gr. Herm. Ms. in libro de Em. R. Gr. G. p. 67. ἀεί τιν᾽ ἐκ φόβου φόβον τρέφω Trach. 28. εἰ πατρὸς νέμοι τίν᾽ ὥραν 57. τιν᾽ ἄνδρα 178. τιν᾽ οἶστρον 1244. πεῖράν τιν᾽ ἐχθρῶν Ai. 2. τινα — μορφὰν ἔχων 179 ch. τιν᾽ αἰδῶ — λάβοι 338. τιν᾽ εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων 393 m. πέμψον τίν᾽ ἡμῖν ἄγγελον 813. δοῦπον αὖ κλύω τινά 858 ch. κοίλην κάπετόν τινα 1144 an. εἰ μή νοῦν κατακτήσει τινά 1235. ἄλλον τίν᾽ ἄξεις ἄνδρα 1239. τιν᾽ ἴασιν Thyest. III. 3 (236 D., apud Brunckium deest). ἀστραπήν τινα Oenom. III. 2 (421 D.). σφηκιὰν βλίζουσιν — τινά inc. CV. 67 (856 D.). — τι. ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Phil. 44. τι δεινὸν ἰσχύος θράσος 104. καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν 274. ξύλον τι 294. εἰ μή τι κέντρον θεῖον 1028. τι μέγα — κακόν 1249. ἔχων τι σύμβολον Oed. R. 221. εἴ τι — δείματός γ᾽ ἔχει μέρος 294. ηὔδας τι — ἐκλυτήριον 392., quod non minus recte substantive dicti exemplum putes. κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναί τι 550. εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν 1364 m. τι χρέος Oed. Col. 234 ch. δεῖμ᾽ ἐμοὶ φέρουσά τι 361. εἴ τι μῆκος — ἔθου πλέον 1141. μέγ᾽ ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι 1743 ch. τι καλχαίνουσ᾽ ἔπος Ant 20. ἐς κακὸν πέσοιμί τι 240. τι πῆμ᾽ ἔχοντα Trach. 43. μέγα τι σθένος 497 ch. θράσος τι 723. ἄσπετον τι θαῦμα 957 ch. ἔπος τι El. 559. τι κέρδος Alet. VII. 7 (94 D.). κακὸν — δρᾶν τι C. 6 (779 D.). — *Pluralis nom.* Φωκῆς — ἄνδρες τινές El. 1096. ἀγωνάρχαι τινές Ai. 569. — *gen.* πρός τινων ὁδοιπόρων Oed. R. 292. — *acc.* φρένας εἴ τινας ἔχεις Phil. 1115 m. τοὺς αὐτοέντας — τινάς Oed. R. 107.

III. *Adverbiascit* accusativus τι. Cuius usus, cum *verbo* iungitur pronomen, via facilius intrari potuit obiectiva structura praemonstrante, velut Phil. 126. Oed. R. 564. alia, quae in τι substantive dicto attulimus. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου; Phil. 751. εἴ τι κἄμ᾽ οἰκτείρετε 1031. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει Oed. R. 1060. ξυναλλάξας τι πω (sc. οἶσθα) 1130. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν Oed. Col. 104. εἴ τι πημαίνεις ἐμέ 841. ῥήματ᾽ ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντα 1283. εἴ τι τῷμῷ γ᾽ ἀνδρὶ — μεμπτός εἰμι Trach. 445. εἴ με πημανεῖς τι Ai. 1293. οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι τάδε — ὀνείρατα El. 451.

χαρακτὴρ ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Helen. I. 1 (186 D.). — Sed coniungitur etiam cum *adiectivis* et *adverbiis* aliis. εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται Ai. 273. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω El. 210 an. σχεδόν τι Ant. 466. σχεδόν τι πρόσθεν Oed. R. 736. — οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντα Oed. R. 433. — μή τι με πολύπονον ὧδ' ἰδὼν — ἀποστερήσῃς El. 1267 m. ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί Trach. 382. μή τι θαυμάσῃς Creus. IV. 1. (325 D.), quanquam hic τι bene ad θαυμάσῃς referri poterit. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε Ant. 278. μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει 1238. οὔ τι μὴ νῦν Phil. 1256. οὔ τι μὴν El. 807. οὔ τι πω Ai. 106. Oed. Col. 1372. οὔ τι μή, οὔ τι μή γε, οὔ τί που, οὐ δή τι, οὐ γάρ τι, οὐ γάρ τι — γε v. οὐ.

IV. Cum *particulis* coniungitur τις. Eorum partem, τι adverbiascens habentem, cum modo recensuimus, tum ad οὐ quaerentes ablegavimus. Pariter εἴ τις et εἴ τι v. εἰ. εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν Niptr. II. (402 D.), εἴ τι μὲν δή Oed. R. 294. εἰ δέ μή τι, εἰ μή τι, εἴ τι καί, εἴ τι μή, εἴ τι που v. εἰ. εἴπερ τι v. εἴπερ. μή — τις et μή τι interpositis vocabulis, οὐ — τις et οὐ — τι v. in μή et οὐ.

μή τις s. μήτις. ὅπως με μή τις ὄψεται βροτῶν Trach. 797. ἔνθα μή τις εἰσίδοι 899. ἔνθα μή τις ὄψεται Ai. 643. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντα Oed. Col. 662. Haec iure seorsim scribuntur, quoniam non significant *neminem*, sed *haud quenquam*; unum Oed. Col. 662. utramque interpretationem patitur. At rectius videtur cum Hermanno scribi ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν στέρξει γυναῖκα Trach. 573. Non affero, quae in μή quaerenda sunt, cum μή cavendi vim habet, *ne* significans, ut Ai. 965., nec cum interrogative dicitur cum coniectura, velut Oed. Col. 1498. v. μή.

οὔ τις s. οὔτις. οὔτις ἄλλος Oed. R. 819. ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις 1333 m. οὔτις ἀνθρώπων Ant. 1031. οὔτις ἔσθ' ὃς οὐ Ai. 712. οὔτις ἔσθ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον 1041. — οὔ τις ἀνήρ El. 181 m. ἄλλος δ' οὔ τις 282. ἐμοὶ δ' οὔ τις ἔτ' ἐστί 837 m. οὔ τις ἡμῖν ἐστιν 937. νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενής 1320. νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον 1361. Sic ea, qua retulimus, inconstantia Hermannus; nec refert utro modo scribatur praeter El. 1320., quod necessario divisim exarandum erat. Nominativi praeterea haec exempla sunt. οὔ τις ἀνθρώπων Tyr. X (582 D.). οὔτι τοι μέτρον μάτας inc. 788 D. (apud Brunckium non legitur). Sed El. 503 ch. iure propter metrum οὔ τί πω pro οὔ τίς πω Hermannus scripsit, quod ipsum ὑφ' ἓν coniungi bene potuit. — οὔτινος s. οὔ τινος potius, alterum enim sensus non fert, cum significetur *haud quidquam*, legitur Phil. 848 ch. — οὔτινα s. οὔτινα: ἄλλον δ' οὔτιν'

ἔγωγ' οἶδα Phil. 676 ch. οἷον οὔτινα Τροία στρατοῦ 'δέρχθη Ai. 419 m. Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη El. 268. Hoc postremum aptius divisim scribi puto.

ἦ γάρ τι καὶ σὺ — ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις Phil. 322.

καί τι καὶ βορᾶς μέρος προσείδοσαν Phil. 274.

τι πω v. supra Oed. R. 1130.

V. *Proprietas sermonis* in pronomine τις.

1. Libentius tragicos dicere θεῶν τις, φίλων τις, βροτῶν τις, ἀνθρώπων τις, quam φίλος τις, θεός τις, ἄνθρωπός τις adnotavit Elmsl. ad Eur. Med. 241. et ad Soph. Ai. 998 (977 H.). Quod etsi sic generatim dici non debuisse ostendit Herm. ad Ai. 977., ubi θεοῦ τινός legitur, quod θεῶν dici vix potuit, tamen neuter satis ad diversam substantivorum et adiectivorum indolem attendit. Nam etsi φίλος iam in substantivi usum deflexum est plane, longe secus habet in aliis adiectivis, velut βροτός, ut βροτός τις indictum videri in ea voce significarimus. In universum autem recte Elmsleius: v. Reisig. C. Cr. ad Oed. Col. 243. p. 223. Matth. Add. ad Eur. t. VII. p. 506.

2. Contra usum nostrum τις coniungitur στοχαστικῶς, cum εἷς, ἕκαστος, πᾶς, ποῖος, πόσος. εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν Oed. R. 246. λέγει τις εἷς Ant. 269. — θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις Oed. R. 118. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος ὀυξειργασμένος Ant. 262. *Unum hoc nescio quem* significat. — De πᾶς τις, quod aliquando *omnes ferme* interpreteris, v. Elmsl. ad Eur. Med. 548. Intpp. Greg. Cor. p. 7. 8. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων Oed. Col. 25. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν El. 972. — ποῖός τις *qualis fere*, quanquam *fere* illud pingue quid sonat et vix ferendum. ποῖόν τινα (μῦθον αἰτεῖ) Oed. Col. 1165. ποῖόν τι κινδύνευμα; Ant. 42. — πόσος τις *quantus fere*. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον ἔρρει Oed. R. 558.

3. Ex illo στοχασμῷ *ethicus* pronominis usus proficiscitur, secundum quem et nominibus et adverbiis applicatur, ut res loquentem propius tangere isque eam considerare sive reputare apud se significetur. Miscuit in hoc usu advertendo Abresch. ad Aesch. Pers. 262. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς Phil. 515. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς Oed. R. 107. Sic libri omnes. τινά Suidas v. ἐπιστέλλει, iniuria probatum Schaefero, Erfurdtio, Elmsleio, Reisigio C. Cr. in Oed. Col. p. 319. Longe elegantius τινάς, *esse enim quosdam percussores, quamvis adhuc incompertum sit, quinam sint*, significatur. Sic plane ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις Oed. Col. 290. *is aliquis, penes quem potestas est.* πλανάτας τις ὁ πρέσβυς Oed. Col. 124 ch. i. e. *quantum ego perspicio, erro.* ἀλλ'

ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά Ant. 941 ch. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις Trach. 960 ch. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ Ai. 1245. i. e. *quam, quod mirere, celeriter.* — εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν Oed. Col. 104. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω El. 210 an. Adde οὐ γάρ τι *certe non* Oed. R. 433. μή τι με πολύπονον ὧδ' ἰδών El. 1267 m. μηδέν τι Ai. 273. σχεδόν τι Ant. 466. Oed. R. 736.

4. Aliquoties τις de *una, sed quasi incerta qualicunque subiecta notione* dicitur, velut nostrum *man.* ὥρα τιν' ἤδη — ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 241 ch. τοιοῦτό τις φρονῶν ἴστω 413 m. τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 504., quod quidem dissimile ceteris exemplum. εἷς ἕκαστος explicat Eust. p. 1464, 53., illud Aiacis v. 241. documenti causa adhibens: coll. Valck. ad Herod. VII. 109. p. 1019. Huic, cum non minus recte *ego* interpretari possimus, simillimum est ποῖ τις οὖν φύγῃ Ai. 398 m., quod quid sit statim sequentia docent ποῖ μολὼν μένω. Nec tamen *ego* Latine reddendum, non magis quam σύ, etsi de secunda persona dictum, τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Ai. 1117.

5. Semel κατὰ τὸ σημαινόμενον dictum video τις. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων Oed. R. 1167. Intelligitur enim παῖς. V. Pors. et Schaef. ad Eur. Phoen. 1730. Schaefer. ad Ar. Plut. ed. Hemsterhus. p. XXXIV. Lips.

6. Aliquando *ellipsin* patitur τις *de incerto qualicunque subiecto dictum.* Eximendos hinc esse docuit exempla Oed. R. 314. 611. Trach. 93. Ai. 154. Matthiae Gr. Mai. §. 295. 2. p. 591. et unum Oed. R. 314. etiam Herm. l. c., cum olim minus recte et ipse iudicasset de Ell. et Pleon. p. 106. (p. 154. Opusc. t. I.) et Porsonus ad Eur. Or. 308. — Nec necessario huc advocaverit El. 761. Rectius autem haec quis exempla ponat. ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ', ἃ βούλεται, πάρα Ai. 1060. ἐπεὶ φανῇ Oed. Col. 1228 ch. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1314. Plurima aliorum scriptorum collegerunt Periz. ad Ael. V. H. X. 21. Hemst. ad Luc. Nigr. t. I. p. 63. Markl. ad Lys. p. 439., et quos conduxit Fisch. ad Well. t. III. p. I. p. 263. et Apitz. ad Trach. 91.

7. Contra *abundare* videatur: ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 840. Certe si abesset τινί, nemo desideraret.

8. ἄλλος ad τις adiiciendum minime omittitur, etsi visum multis, velut Schaef. ad Dion. de C. V. p. 100. Bast. ad Greg. Cor. p. 360. Blomf. ad Aesch. Pers. 871. Agam. 991. Nam οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων Phil. 844. significat *omnino non potens est cuiusquam.* Item falso huc advocant Trach. 8., et de ποῖος idem iudicant Oed. Col. 475. de τίς Trach. 389.

9. *Iteratur* τις cum eleganti priorum quasi recordatione, ut necessarium tamen non sit: v. Porson. ad Hecub. 1161. addend. (p. 100.

Lips.). Herm. ad Trach. 940. ad Eur. Alc. 79. Schaef. Ind. ad Greg. Cor. v. τις. Cens. Eumen. a Muellero editarum p. I. p. 26. εἴ τις δίο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται Trach. 940. Erf. τὰς ἡμέρας, re non intellecta. ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει Ant. 685.; dissimile hoc alterius.

10. Cum adiectivum est, *postponitur* frequentius, quam *praeponitur*, nec hoc offensioni cuiquam esse potest, cum medium inter duo vocabulo paulo ponderosiora locum occupavit, quorum alterutro applicetur; aliquando tamen ita praemittitur ut vox levissimi ad sententiam momenti praecesserit: cf. Herm. Cens. Med. Elmsl. v. 179. ad Vig. p. 893. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς Phil. 515. ἦ σέ γέ τις θυγατὴρ Oed. R. 1101 ch. οὔτε — πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησιν Ant. 809 m. τις ὀπτήρ Ai. 29. — καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα Phil. 274. Necessario excipiuntur εἴ τις, ἤ τις, μή τις, οὔ τις, et quae sunt horum similia.

VI. De *scriptura* paucorum locorum seorsim dicendum. In Phil. 684. pro οὐδ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας secundum Eust. p. 763, 2. scribendum videri potest οὔτι ῥέξας τιν' οὔτε, quod etsi antistrophico versui non satis congruit, is tamen ipse varia difficultate premitur; v. Herm. et nostra v. κατευνάζω. Cedal. III. (308 D.), quod vulgo legitur ὅτι ἄν τι γίγνηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά, sensu cassum est, nisi post ὅτι incidas et ἦν corrigas, ut mutila sit sententia; longe autem aptius corriges ὅταν τι, etsi ne sic quidem sensus satis expeditus est. Trach. 503. recte Hermannus τίνες pro τινές scripsit, ut tamen de eo vocabulo iterando ambigam, cum omisso ἴσαν antistrophico, ut fecit Heathius, versus constet. ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ rectius quam ἐν τινι σχολῇ legitur Oed. R. 1286.; schol. ἐν ποίᾳ διατριβῇ. v. Herm. et nostra v. σχολή. Item melius ex schol. et codd. Par. Aug. τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων Ant. 158 an., id quod commoto et audiendi cupido chori animo longe convenientius est, quam τινὰ δή mirifice languidum.

Τίσις vindicta. μοιρίδία τίσις Oed. Col. 228 ch. v. τίνω et Herm. l. c. ὁρμωμένῳ πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1331. τίσις δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματοῤῥόφος inc. CV. 20 (813 D.). De Ai. 400. v. τοιόσδε.

Τιτὰν Titan. Τιτὰν Προμηθεύς Oed. Col. 56.

* Τλημοσύνη v. χρημοσύνη.

Τλήμων I. *miser.* Nam *patientis* significatione, quae prima est, apud Sophoclem non legitur. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν Phil. 161 an. καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων 484. ἀπόλωλα τλήμων 911. ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ' ἐγὼ 1089 m. τεκοῦσα τλήμων; Oed. R. 1175. ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα 1194 ch. τλάμων Laur. b. Elmsleius. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων 1267. Pal. ὁ τλήμων. Dresd. a. D. τλάμων. ὦ τλῆμον 1299 an., quod

τλᾶμον scribi requiras, cum in eisdem anapaestis *μακίστων* et *δύστανε* legantur. Ant. 1228. inc. LXII. 1 (726 D.). — *ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων* Oed. R. 1310 an. *ἐγὼ τλάμων* 1333 m. *ὦ τλάμων* Oed. Col. 185 ch. 203 ch. *μοχθοῦσα τλήμων* 352. *τλῆμον* 982. *τλάμων ὅδε* 1241 ch. *ποῖ δῆτ' — αἰῶνα τλάμον' ἕξω;* 1734 m. Sic Hermannus metro duce emendavit. Libri *τλάμων. τλήμων, μενεῖς αυ;* Ant. 229. *ἄδ' ἁ τλάμων* Trach. 838 ch. *οἴμοι ἐγὼ τλάμων* 982 an. *ὦ τλῆμον Ἑλλάς* 1102. *ἐγὼ δ' ὁ τλάμων* Ai. 596 ch. *ὦ τλάμων πάτερ* 628 ch. Brunckius ex uno cod. Barocc. *τλᾶμον. ἰὼ τλήμων* 877. Exclamatio est Tecmessae, quae Aiacem invenerat, diverbiorum legi adstricta. *τλήμων Ὀρέστης* El. 592. *ὁ τλήμων* 732. 1469. Oed. R. 962. 1286. — *ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ, κείμεθα τλάμονες* Oed. Col. 248 m. — *τλημονέστατον λόγον* Phil. 363. — 2. Adsignificatur, sicut in *κακοδαίμων, δύστηνος, τάλας* *perditi* et *nefarii hominis* notio: v. Ruhnk. praef. ad Schelleri lex. p. XI. Male tamen huc adnumerant Oed. R. 1175. *ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστι* El. 267. Suid. v. *τλήμων* versum hunc et sequentem afferens *τολμηρός, ἤγουν ἀναιδής* explicat. *εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε* 431.

Τλῆναι. Ultra hunc enim aoristum Sophocli non flectitur, duo *futuri* exempla si exceperis Ai. 458. inc. XXXVIII. 2 (696 D.). Universe significat *a se impetrare*, de re gravi, magna, ardua dici solitum. 1. de *consilio capessendo* vel *re ferenda*, cui firmitate animi opus. v. Iacobs. ad Anth. Gr. III. 2. p. 388. Wunderlich. Obss. Crit. in Aesch. p. 152. *ὅμως δὲ τλῆθι* Phil. 473. *οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα, πλὴν ἐμοῦ, τλῆναι τάδε* 533. non *perpessurum*, sed *obduraturum vel adversus obtutum mali. τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι* 858. *ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι* 1186 m. adsignificata *crudelitate facti. οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ* Oed. R. 602. *πῶς ἔτλης — σὰς ὄψεις μαρᾶναι* 1327. *ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς* Ant. 935. *μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη θῦσαι (τὴν σὴν ὅμαιμον)* El. 521. *τλῆναί σε δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω* 931. *audere. εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη* Trach. 71. *ἅ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη — φράσαι* 157. *καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι;* 894. *ausa est. ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν* Ai. 405. *οὐδεὶς ἂν — τλαίη βλέπειν φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας* 900. Hoc exemplum medium quasi primitivae et secundariae significationis tenet. *σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματα — τλῆναι καθ' ἡμῶν — χανεῖν;* 1206. *τὸν ἄνδρα — μὴ τλῇς ἄθαπτον — βαλεῖν* 1312. *οὐδ' ἔτλης παρὼν — τῷδε ἐφυβρίσαι* 1363. — *πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν* Ai. 458. *πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ὑπεξελθεῖν τόδε;* inc. XXXVIII. 2. — 2. *Perferendarum miseriarum* aut *rei luctuosae* significa-

tionis exempla non plus duo certa reperio. *τὰν δεινὰ τλᾶσαν* (*πάθη*) Oed. Col. 1079 ch. *τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν* 1636. *quod generosum decet, subeuntes.* v. *γενναῖος.*

Τλητός ferendus. *οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν* Ai. 461.

Τμητός 1. *sectus.* *τμητοῖς ἱμᾶσι* El. 737. — 2. tralate **sulcatus.** *τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι* El. 852 m. Affert Suidas v. *τμητοῖς.* De *loris frenorum* hoc etiam interpretantur, quod minime convenit in *ὁλκός* v. l. c.

Τοὶ particula sententiae gravius confirmandae constituta, *sane, utique*, aliquando etiam sententiam cum praecedente connectens, *sic igitur*; plerumque autem Latine non commodissime vertas. Sed etiam singulis vocabulis adiungitur propius. Inprimis gnomis proprium est: v. Valck. ad Eur. Phoen. 1455. Porson. ad Hecub. 232.

1. Sic simpliciter dictum. *ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τά νῦν γε ναυστολῶ* Phil. 245. *τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρόν* 473. *ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς* 478. *ἥ τοι καίριος σπουδὴ — ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν* 633. *κἀγώ τοί ποτε — ἐπηξίωσα* 790. *καιρός τοι — κράτος ἄρνυται* 826 ch. *μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη* 843 m. *οὖρός τοι* 844 ch. *τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος* 882. *ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν* 1125 ch. *ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσα* Oed. R. 746. *τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων* 1193 ch. *τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον χρῄζω — ἄκουσμ' ἀκοῦσαι* Oed. Col. 517. *τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν* 884. *τά τοι κακῶς εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται* 1189. *ἐμοί τοι — ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι* Ant. 278. *αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει* 1015. *ὅπως τοι πρῶτον ἀγγείλας — κερδάναιμι* Trach. 189. *ἔγωγέ τοί σφ' ἔλειπον ἰσχύοντα* 233. *καὶ ξυμφορά τοι* 320. *ἥδε τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γε* 326. *τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας* 1121. *φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται* 1202. *τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν* 1218. *παῦλά τοι κακῶν αὕτη* 1245. *τό τοι δίπλαζον — μεῖζον κακόν* Ai. 261. *ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι* 516. *κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή* 577. *ἴσως τοι — θανόντ' ἂν οἰμώξειαν* 942. *τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν* 967. *τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον* 1329. *κρατεῖς τοι* 1332. *ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην* El. 290. *πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη — βροτούς* 407. Afferunt Suidas v. *πολλά τοι* et Eust. p. 623, 30. *πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει* 485 ch. *σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν* 572. *σύ τοι λέγεις νιν* 614. *ὑφ' ἡδονῆς τοι διώκομαι* 859. *τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ* 905. *θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται* 916. *πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ* 933. *τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ* 972. *ὅπως τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ* 1461. Sic Brunckius ex suo et D., quibus accedunt Harl. Lips. a. b. Mosc. a. b.

Livin. v. Flor. Γ. Rell., etiam Laur. a. b. τε, Triclinius γε. *τοιαῦτά τοί σοι πρὸς χάριν — λέγω* Aeth. I. 1 (26 D.). *πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις — βουλεύματα* inc. XXIII. 16 (678 D.).

2. In *allocutione* et *admonitione*. *σύ τοι, σέ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμε* Phil. 1084 ch. *σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω* Ai. 1207. *σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον* Oed. Col. 1574 ch. *σέ τοι, σὲ κρίνω, καὶ σέ* El. 1439. *σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα* Ai. 352 m.

3. *Coniungitur* cum *particulis* aliis, et ut *postponatur* quidem, cum his.

ἀ λ λ ὰ — γ ά ρ τ ο ι interposito aliquo vocabulo. *ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν* Phil. 81.

ἀ λ λ ὰ — γ έ τ ο ι eadem lege tenentur. *ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν* Ant. 1051. *ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε* 1097.

ἀ λ λ' ο ὐ δ έ τ ο ι. *ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν* Phil. 1236.

ἀ λ λ ά τ ο ι cum sic dicuntur, tum ut medium interponatur aliquid. *ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σε* Trach. 1229. — *ἀλλὰ κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα* Phil. 1239. *ἀλλ' ἴσθι τοι* Ant. 469. *ἀλλὰ θεός τοι* 828 ch. *ἀλλ' οἴχεταί τοι* Ai 736. Item post infertur γ ε. *ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην* El. 299.

γ ά ρ τ ο ι iunguntur perpetuo. *τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις* Oed. Col. 1283. *τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν* Ant. 243. *φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς* 576. *τὸ γάρ τοι — ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν* Trach. 1218. *τὰ σκληρὰ γάρ τοι — δάκνει* Ai. 1098. Versum affert Eust. p. 801, 57. *ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ* Acris. I. 2 (35 D.). *λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν* Oenom. V. 1 (424 D.). *τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι* Tyr. XII (584 D.). *ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων* inc. XVI. 1, 1 (670 D.). *διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ οὐκ ἂν πλέον τέρψειας* XLIV. 1 (702 D.). *τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα* L. 1 (708 D.).

γ έ τ ο ι. *σός γέ τοι καλούμενος* Oed. Col. 1326. *εὖ γέ τοι κάτισθι* Ant. 1051. *φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται* Trach. 1202. *ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας* Phil. 812. Infertur *ἄν* Ai. 530., v. infra. Infertur *δ ή.* *κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο* Oed. R. 1171.

δ έ τ ο ι. *ἐὰν δέ τοι ληφθῇ* Ant. 327. *ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γε* Trach. 326. Certe *ἡ δέ* longe magis placet quam languidissimum illud *ἥδε*, quod apud Hermannum scriptum video. *ὁρῶ δέ τοι νιν* Ai.

1136. *ὕβρις δέ τοι οὐπώποτ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο* inc. XLVII. 1 (705 D.).

εἴ τοι. *εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν* Oed. R. 549. *εἴ τοι νομίζεις — οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην* 551. *εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυςσεβεῖ* Ant. 512.

ἐπεί τοι *nam profecto;* v. Porson. ad Med. 675., qui *καί* quidem, sed non *γε* post illas particulas inferri docet, et Stallbaum. ad Plat. Hipp. Mai. p. 288, c. *ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίκ' ἡμέραν — οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν* Oed. Col. 434. Infertur *ἄν* ut cum particula *τοί* coalescat El. 315. v. infr.

ἤ τοι *aut profecto.* *ἤ τοι μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις* El. 488 ch. Infertur alterum quoddam *ἤ* (*aut profecto — aut*): *ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη* Trach. 149. *ἤ τοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ παρά* Ant. 1167.

ἦ τοι post illato *ἄν* coalescens. *ἦ τἂν οὐκ ἂν ἦν* Oed. Col. 1368. Hermannus *ἤτἂν* scripsit *ὑφ' ἕν*, quod non minus videtur probabile.

ἴσως τοι *spero profecto.* *ἴσως τοι — θανόντ' ἂν οἰμώξειαν* Ai. 942.

ὅπως τοι. *ὅπως τοι — πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι* Trach. 189. *ut certe* significat: v. Herm.

Sed multae eiusmodi consociationes aliis locis quaerendae.

ἀλλά et *ἀλλά γε μέντοι* v. *μέντοι*, *γε μέντοι* v. *μέντοι*.

καίτοι s. *καί τοι* v. l. c. *καίτοι γε* ibid.

μέντοι, *μεντἄν*, *μέντοι γε* v. *μέντοι*.

μή τοι v. *μή*. *μή τοί γε* ibid.

οὔ τοι et *οὔτοι*, *οὔτοι — γε*, *οὔτοι — μή*, *οὔτοι μή — ποτέ*, *οὔτοι — οὐδαμῶς*, *ἀλλ' οὔ τοι — γε*, v. *οὐ*.

4. *Praeponitur* particulis longe paucioribus, nisi quando inter duas medium locum teneat, numeres; ea modo enumeravimus.

τοὶ ἄν cum iuxta ponuntur, crasi coalescunt; ea cum in libris saepe non recte exprimatur, sed quasi vocalis elidatur, *τ' ἂν* scribi soleat, varios olim errores peperit: cf. Elmsl. ad Oed. Col. 1351. Is tamen aliquando iniuria earum particularum patronus exstitit, velut *γ' ἂν* Oed. R. 1445., cum plerique codd. *τ' ἂν* prae se ferant, *τἂν* correxit; rectius Hermannus secutus Flor. *Γ.* Laur. b. Hinc exortus Monkius est, qui El. 1270. pro *κἂν* restitutum ibat *τἄν*, etsi nihil est, quod eiusmodi mutationem suadeat. *χεροὶ τἂν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφας* Oed. R. 1469. *δ' ἂν* plerique codd. et Triclinius. *τἂν* Laur. a. a secunda manu, Pal. Flor. *Θ.* Trin. Mosq. a. Aug. c. Aldus. *οὐ τἂν* (*οὐτἂν*) *ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο* Oed. Col. 1353. *Ζεὺς τἂν συνέγνω* Trach. 278. Eli-

sione, quae ferebatur, ne Porsonus quidem ad Med. 863. et Schaeferus l. c. commoti sunt. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Ai. 451. Vulgatur γ' ἄν. Mosq. a. τ' ἄν, quanquam ceterorum nullus adstipulatur. Sane γε iuxta et καί positum otiosum est. πρέπον γε τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τάδε 530. τ' ἦν ἄν Brunckius. τ' ἂν ἦν plerique codd., in his Flor. Γ. Laur. a., γ' ἔτ' ἂν ἦν Laur. b. Sed controversum est ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν El. 241. Eximenda plane sunt El. 306. ubi τἂν ferri non potest, et 1270., de quo iam diximus. Adde ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ El. 315. Laur. a. ἐπειτ' ἄν, adscriptum autem ad marginem ἐπεί τοι ἄν, haud dubie ab eo, qui crasin explicaturus esset. ἦ τἂν Oed. Col. 1368. μεντἂν Ai. 86. Ant. 683. τοι ἄρα in τἄρα coalescit, ipsum quoque ab Anglis post Elmsleium ad Arist. Acharn. 323. aliquando iniuria poetis atticis reddi solet. Pro τοι ἄρα, quae Kuehlstaedtii sententia fuisse videtur de dial. tr. p. 44., dici non potest, quod ἆρα interrogativum nisi alloquendi formulis perraro, particulis atonis aut encliticis nunquam postponitur. Nec unquam τἆρα scribi debebit; nam etsi verissimum est ἄρα, cum longa syllaba opus sit, pro ἄρα poetis atticis non semel usurpari, tamen producitur ᾱ in τἄρα necessario propter crasin factam, etiamsi in ἄρα corripiatur; nisi igitur etiam τοὖπος et τοὖργον probaveris, τἆρα abiicies. Quae Lobeckius olim ad Porsonum (ad Med. 863.) refutandum scripsit, eatenus vera sunt, quod is τ' ἄν, τ' ἄρα defendebat, de productione post elisam vocalem securus; cetera quamvis dubitanter impugnavit Buttm. Gr. Mai. p. 124. not. **) et haud dubie a Viro Summo dudum improbantur. Certa exempla haec sunt. χωρήσομαι τἄρ'., οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 386. Codd. τ' ἄρ'. δυστάλαινα τἄρ' ἐγώ Oed. Col. 1444. De codd. tacent, sed τ' ἄρ' habere verisimile. Adde οὐτἄρα s. οὐ τἄρα Trach. 321. Phil. 1237. Scribendum τἄρα videri Ai. 1347. in v. ἄρα diximus. Sed iniuria Reis. et Elmsl. τἆρα intulerunt Oed. Col. 539.

τοίγαρ, τοιγαροῦν et τοίνυν quippe ab initio sententiae poni, quanquam τοίνυν raro (v. Lob. ad Phryn. p. 342.) solita, sui iuris vocabula iubemus esse.

τοι δῆτά — γε male scribebatur Phil. 245. Buttmannus δή τά νῦν γε separatis male iunctis syllabis correxit.

5. Praeter ea, quae iam suis locis tetigimus, de horum scriptura disputandum paucis. Aperte vitiose legitur Alet. VI. 1. (93 D.): τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ σμικρὸν ἢ τοι μηδαμοῦ τιμώμενον. Hoc enim post σμικρόν illatum plane contrarium quiddam exspectari iubet. Ceterum ἢ τοι Brunckio deberi puto articuli eleganter dicti ignaro, apud Stobaeum enim nulla cum scripturae discrepantia ἢ τὸν

legitur. Deinde Oed. Col. 501. pro *ἐν τάχει τι πράσσετον* Bornemannus ad Xen. Sympos. p. 201. *τοι* corrigebat, *τι* languidum ratus; quod non opus refutare. Denique codd. plerique et codd. Iuntinae *ἀλλ' ἐξερῶ τοι πᾶν* El. 370., quod non ineptum, nisi melius quid prostaret, *σοι* enim Aldus, Brunckii cod. unus (nescio quis; vix adducor ut dubitem ex ingenio illum emendasse), Laur. a. b. supra scripto $\overline{\tau}$, Flor. *Δ*.

Τοίγαρ igitur, proinde. Cum *futuro*. *τοίγαρ — κλαύμαθ' ὑπάρξει* Ant. 922 an. *τοίγαρ ποιήσω* Trach. 1239. *τοίγαρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν* Ai. 651. *τοίγαρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω* El. 29. Cum *imperativo*: *τοίγαρ σὺ δέξαι με* El. 1156. Cum *optativo vero*: *τοίγαρ σέ τ' αὐτὸν — Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηρᾶναί ποτε* Oed. Col. 872. *τοίγαρ σφε — κακοὺς κακῶς φθείρειαν* Ai. 1368. Cum *praesente*: *τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα* Oed. Col. 1372. *τοίγαρ τὸ σὸν θάκημα — κρατοῦσιν* 1382. *τοίγαρ δι' ὀρθῆς τῆνδε ναυκληρεῖς πόλιν* Ant. 981. Iniuria Valck. ad Phoen. p. 321., quem Brunckius sequitur, *ἐναυκλήρεις*, peius Ald. et membr. *ναυκληροῖς*. *τοιγὰρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι* Herc. Taen. I (217 D.). Sic Dind.; Athenaei libri IX. p. 375, d. *τοιγαριώδη φυλάξαι*.

Τοιγαροῦν proinde igitur. Cum *futuro*: *τοιγαροῦν τεύξει τάχα* Oed. R. 1519. Cum *praesente*: *τοιγαροῦν — εὖ φρονῶ τὰ σά* Ai. 485. Cum *imperativo*: *τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον — πρᾶγμα* Phil. 341. *τοιγαροῦν σῶζου τάδε* 1248.

Τοίνυν igitur. *τούτου χάριν τοίνυν σε προςθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι* Oed. Col. 405. *ἄπειμι τοίνυν* El. 1039. Oed. R. 444. *τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων* 1167. *πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοὖτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν* Trach. 71. *τοιαῦτα τοίνυν εἰςορῶν ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς — ἔπος* Ai. 127. — Adsignificatur *lenis cum indignatione irrisio*: *τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι* Oed. R. 1067. Optima cupientem Oedipo sese suadere dixerat Iocasta.

Τοῖος talis. In diverbiis semel legitur Ai. 559.: *τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω.* In anapaestis item semel. *τοίαν φρίκην παρέχεις μοι* Oed. R. 1306. In melicis: *τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος* Ant. 124 ch. *τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς — Ἀτρεῖδαι* Ai. 246 ch. *τοιά μοι — ὑπεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις* Ai. 910 ch. — Oenom. III. 1. (421 D.) iure Brunckius videtur scripsisse *τοίαν Πέλοψ — ἴυγγα θηρατηρίαν — ἔχει* pro *τοιάνδ' ἐν ὄψει*.

Τοιόςδε talis. 1. universe de *rei hominisve* aut *forma* aut *indole ac ratione*. *ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα τοιάδε* Phil. 17. *φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόςδε μου* 1371. *τοιάνδ' ἕδραν* Oed. R. 13. *ἐγὼ μὲν οὖν τοιόςδε — σύμμαχος πέλω* 241. *διὰ τύχης τοιᾶςδ' ἰών* 773. *τύχη τοιάδε*

777. τοιόςδε δ' ἐκφὺς 1084. τοιόνδ' ἀλήτην Oed. Col. 50. τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα Ant. 207. τοιάδ' — ἐπέρχεται φάτις 696. τοιῷδε — νόσῳ 728. τοιῷδε — νόμῳ 904. τοιόνδε χρησμὸν El. 38. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε 44. τοιοῦδ' ἀνδρός Phil. 235. εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην εἶναι El. 1010. τοιόνδε — μνηστῆρα Trach. 15. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ 82. τοιόνδε κεῖται προπετὲς 698. τοιῷδε φίλτρῳ 1132. εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν 1170. τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι Ai. 117. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ 316. πεῖρά τις ζητητέα τοιάδε 466. ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἂν 1317. — ἐν τοιοῖςδε βόσκεται χώροις Trach. 143. τοιούςδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Ai. 148 an. γόους τοιούςδε 313. φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις 323. τοιοῖςδε τοῖς λόγοισιν 763. τοιοίδε — φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς 1337. τοιούςδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1339. ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι Oed. R. 435. μῶροι epexegesin facit. τοιοῖςδε — νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν Ant. 191. τοιούςδ' ἴδοις ἂν Ai. Locr. IV. 2 (14 D.). Incerta sententia est τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν Inach. VI. 2 (259 D.). In Oenom. III. 1. scribendum τοίαν. — 2. Speciatim significantur *magna et gravia, turpia, contemnenda, nefaria.* Illud primum: οὐκ οἶδα τοιοῖδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη El. 679. ἀνδρὸς — τοιοῦδε Oed. Col. 638. τοιοῖςδ' ἐπαίνοις El. 964. τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν — φίλου Ai. 921. Alterum: τοιόνδε — Παλλὰς φυτεύει πῆμα Ai. 932. τοιάνδε — κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην Oed. R. 832. τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν 1384. — κακοῖς τοιοῖςδε Ai. 425. τοιοῖςδ' ἐν πόνοισι 1295. τοιάςδ' ἀράς Oed. R. 295. Oed. Col. 1377. τοιοῖςδε πήμασι Oed. R. 1319. τοιάδε κακά El. 280. τοιάδ' ἄρνυμαι Ant. 894. de *gravi poena.* — *Turpia* dicuntur, cum *vestitus*: ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε Oed. Col. 1260. tum *facta*: τοιάδ' — οἰκούρι' ἀντέπεμψε Trach. 537. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν Ai. 404. — *Nefaria*: τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα El. 205 m. τοιόνδ' ἄγος Oed. R. 1426. αἱ τοιαίδε πράξεις Oed. R. 895. — *Contemnenda*, s. homines potius abiecti: τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν Ai. 1277. suam nobilitatem cum inhonestis Menelai maioribus Teucer comparat. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον Oed. R. 387. τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρός Oed. Col. 392. τοιούςδ' ἀλήτας Oed. Col. Col. 953. — Ceterum *nefarii et impii* significatio inesse non videtur Oed. Col. 1380.: εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιώδ' ἔφυτον. Edd. vett. τοιάδ' absque sensu, codd. omnes et Tricl. τοιώδ'. Sententia ab Hermanno sic explicata *neu leve esse ducatis, si miseri caecique patris tales estis tamque impii filii* neque verbo ἐξατιμάζητον accommodari potest, nec convenit ad sequentia αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων. Quibus verbis cum Antigona et Ismene significentur, minime dicuntur *non leve duxisse*, sed *patrem debito honore affecisse*; hoc quod

filii non fecerint, impietas illa est. Sic corrigendum arbitror τοιοῦδε, *talem* i. e. *tam miserum patrem filii cavete contemnere.* — 3. Selectiorem loquendi usum unum habet Ai. 448.: ὥςτ' ἐν τοιοῖςδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, i. e. ὧδε ἐν βοτοῖς. Comparat Herm. Aesch. Prom 112. Choeph. 40. — Versus explendi causa Hermannus scripsit εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοιοῖςδ' ὁμοῦ Ai. 400 m. *talibus, qualia cernitis.* Libri τοῖςδε, Elmsleius τάδε τε. Sed certa locum emendatione persanavit V. S. Lobeckius, scribens τίσις δ' ὁμοῦ πέλας, ut ea abiicienda sint omnia, quae in v. ὁμοῦ scripsimus.

Τοιοῦτος talis, communi usu magis tritum, quam τοιόςδε, quod recte observavit Apoll. de Synd. p. 110. — 1. Universe de *hominis* vel *rei ratione et indole* dictum. οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ Phil. 1038. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοις 1255. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄντα Oed. Col. 951, sc. qui talia non admitteret. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμα Ant. 403. τοιοῦτον θράσος El. 983. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν 1013. τοιαύτην ὁδὸν 1310. τοιαύτην δέλτον Trach. 46. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον — ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν 669. τοιαύτην γλῶσσαν Ai. 1097. τοιοῦτον λόγον 1132. τοιοῦτον ὄντα 1354. τοιοῦτος ὢν Cris. I. (650 D.) a Venere dictum Paridi non aliter explico quam *si talem te praestiteris.* τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι inc. XLIX. 1 (707 D.). — τοιαῦτα φωνεῖν Phil. 80. δεῖ δ' οὐ τοιούτων Oed. R. 406. τοιαῦτ' ὀνείδιζε 441. αἱ τοιαῦται φύσεις 674. τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν 723. σημεῖα τοιαῦτα 1059. αὐδῶν τοιαῦτα 1271. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστί Oed. Col. 62. καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη 635. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προςφέρεις ἐμοί 785. τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰλέγην κακά 1001. τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με 1006. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν 1210. κἀκοίσας γ' ἐμοῦ τοιαῦτα 1355. τοιαῦτ' ἀρῶμαι 1391. τοιαῦτ' ἔνειμε — γέρα 1398. τὰ μὲν τοιαῦτ' οὐν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν 1536. τοιαῦτα — λύγδην ἔκλαιον πάντες 1616. τοιαῦτα — κηρύξαντ' ἔχειν Ant. 31. τοιαῦθ' ἑλίσσων 231. λόγοις τοιούτοις 687. τοιαῦτα — φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα 999. χρή μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος El. 35. τοιαῦθ' ὑλακτεῖ 291. ἐν τοιούτοις 299. τοιαῦτα ποιεῖν 329. τοιαῦτα τοῦ παρόντος — ἔκλυον 416. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα 686. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν 751. τοιαῦτα πράσσειν 902. τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ 972. ἐν τοῖς τοιούτοις 978. 1330. φρόνει τοιαῦτα 1045. τοιαῦτ' ἔφραζε Trach. 169. καὶ τοιαῦτ' ἔδρων 681. κἄδρων τοιαῦτα 685. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν 726. τοιαῦτα πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ — ἐλήφθης 804. in quibus si quis rei nefariae adsignificationem quaerit, non repugno. τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστὶν 939. τοιαῦτα νέμει Ζεὺς 1018 m. cum aliqua indignatione dictum. τοιαῦτα τοίνυν εἰςορῶν Ai. 127. τοιαῦτα

λέγων 156 an. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ 164 an. τοιαῦτ' ἂν ἴδοις — σφάγια 217 an. τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει 320. τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 500. τοιαῦτ' — ἐρεῖ 996. τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον 1000. τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει 1135. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με 1303. τοιαῦτά τοι — λέγω Aeth. I. 1 (26 D.). ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. III. 6 (236 D.). φίλων τοιούτων inc. LXXI. 2, 1 (741 D.). — 2. Adsignificatur res gravis et misera. τοιοῦτος αἰών Trach. 34. κοὔπω τοιοῦτον — προὔθηκεν 1037. θέαμα — τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Oed. R. 1296. βίον τοιοῦτον — γηρᾶναί ποτε Oed. Col. 874. ἐν τοιαύτῃ — στέγῃ Ant. 879. — ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν El. 603. τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη 1259. τοιούτοις κακοῖς Ai. 428. Sic libri et Etym. M. p. 27, 23. Edd. quaedam τοσούτοις. τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί με — δεδράκασι Phil. 314. τοιαῦτ' ἀκούσας — κακά 382. τοιαῦτ' ἔπη Oed. R. 339. πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι 1327. τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε 1500. θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος Oed. Col. 1500. τοιαῦτά σου — ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα βέβαια Ant. 1071. — *Turpia et contemnenda:* τοιοῦτος ὤν Ai. 1277. τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη 1075. τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων Oed. R. 1494. τοιοῦτος ὤν Cris. I. (650 D.). — *Infausta:* οἷον ἐφ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν· — τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα ἔξεστι Oed. Col. 1404. — *Nefaria:* τοιαύτῃ χειρὶ Oed. R. 140. — *Nefanda:* αἰδῶν τοιαῦτα Oed. R. 1271. τοιαῦτ' ἐφυμνῶν 1275. — De contrariis raro dicitur; semel de *potente:* τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; El. 889.; semel de *beneficii auctore* cum laude ponitur: ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ Oed. Col. 648. — 3. Singulatim advertenda haec. τοιαῦτα semel, sed ut obiective cum verbo coniungatur, *adverbiascit* Oed. R. 1327. Aliquoties cum *articulo* ponitur, Oed. Col. 648. 1210. 1536. Thyest. III. 6. *haec et talia* significans. Deinde, ut mos Graecis, sermonem iam absolutum spectat, El. 291. 972. Trach. 168. Ai. 156 an. 500. 996. 1135. Oed. R. 1271. 1275. Oed. Col. 1391. Ant. 231. Aeth. I. 1. Omnino enim, velut οὗτος ipsum, ad priora et iam mente, dictis, factis agitata respicit. Hinc dicitur, cum sermone defungimur, καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα El. 686. Sed semel ad rem adhuc proferendam refertur. χρή μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα El. 35. — 4. τοιοῦτον, non τοιοῦτο tragicis dici Elmsleius observavit ad Aesch. Prom. 800. Oed. R. 734. Oed. Col. 789.; Sophocli illud certe solum convenit, quippe insequente vocali Trach. 1037. Oed. Col. 1404. De correpta prima syllaba, cum in thesi posita reperitur, v. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 492. Apud Sophoclem constanter theticas senariorum partes occupavit, si exceperis El. 983. Ai. 1132. Oed. R. 674. Oed. Col. 648. 1210. In melicis semel legitur Trach. 1018.; in anapae-

stis quater, Trach. 1259. Ai. 156. 164. 217., semper producta syllaba prima.

Τοκεύς parens. ἄνευ τοκέων El. 180 m.

Τόκος partus. πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. V. 2 (424 D.). τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν Oed. R. 26. οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες 173 ch. — Hinc *prolem*, maxime *filium* significat. ὁ Λαέρτου τόκος Phil. 610. τῷ Ποίαντος τόκῳ 1214. Θησεύς — τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος Oed. Col. 69. Οἰνέως τόκος Τυδεύς 1317. τὸν Ἀλκμήνης τόκον Trach. 180. — De tono v. Arcad. p. 50, 20.

Τολμάω. 1. *a me impetro, sustineo.* De hac universa et primitiva verbi vi, qua simillimum est τλῆναι, consuli possunt Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 273. Monk. ad Eur. Alcest. 284. et quos Stallbaumius testes producit ad Plat. Phileb. p. 18. τόλμα Phil. 82. τόλμα — ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν Oed. Col. 184 ch. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους El. 1040. ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 524. — τόλμησον, οἴκτειρόν τε Trach. 1059. τόλμησον Phil. 479. — πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; Phil. 110. de *impudentia facti* dictum, ut etiam secundae significationis exemplis accenseri possit. — 2. *audeo.* κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ Trach. 580. δεινὰ τολμᾶν Ant. 906 — κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Trach. 782. ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Ant. 445. — τόλμησον εἰπεῖν Trach. 403. ἦ τολμήσαιτ' ἀντ' ἐμοῦ τινὶ δοῦναι τὰ τεύχη Phil. 369. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; Ant. 248. — τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός Oed. Col. 1429. Hinc πᾶν τολμᾶν de audacissimo et impudentissimo quoque in proverbium abiit. ὦ πάντα τολμῶν Oed. Col. 765., quod παρῳδῶν ridet Arist. Nub. 375. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. II. 1 (195 D.). — 3. Semel de *tolerando malo* dictum. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι El. 463.

Τόλμη audacia; aliquando *impudenter facta* significantur. πῶς οὖν ὁ λῃστής — ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 125. ἦ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον 533. τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν Oed. Col. 1034. τόλμας χάριν Ant. 368 ch. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγώ Trach. 579. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε Ai. 46. ὦ δυςθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς; 983. Eust. p. 409, 45. (quem falli τόλμη formam ferentem iniuria existimat Hermannus) ex duabus formulis exclamandi ὦ δυςθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά, et ὦ δυςθεάτου ὄμματος καὶ τόλμης πικρᾶς in unam illud coisse putat; nec reprehendo, sed quomodo eam simpliciorem Hermannus dicat, quam Erfurdtii rationem et Brunckii, ὄμμα τόλμης πικρᾶς coniungentium, non perspicio. Nam Brunckius sic certe non intellexit, ut vult Her-

mannus, ὦ δεινοῦ θεάματος ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς, sed ὄμμα *spectaculum* significare, idque *luctuosae audaciae plenum*. — Adverbiascit ὅςτις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. I. 1 (322 D.). Mala Elmsleii coniectura (ad Med. 388.) exstat, τόλμης, quasi poetas semper idem dixisse oporteat et eodem modo. — Apud tragicos et veteres Atticos universe restituendum ubique τόλμη, ut πρύμνη. Utrumque enim probat Phrynichus App. Soph. p. 66, 23. scribens τόλμη καὶ τόλμα, πρύμνη καὶ πρύμνα, νάρκη δὲ διὰ τοῦ η. Suidas νύμφα, νύμφη ὡς τόλμα, τόλμη scribens, alteri plurimos, alteri antiquiores testes tribuere videatur; τόλμη ex libris fere evanuisse adnotavit Vir Summus ad Phryn. p. 331., quem nollem alterum solum probasse, sicut Hermannum video facere ad Ai. 983. Cf. Schneider. ad Plat. Civ. IX. p. 585, a. Dind. praef. Scen. Gr. p. XXVI. — De tono v. Arcad. p. 96, 18. 110, 2.

Τολμήεις audax. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε Phil. 972. Hanc librorum vett. scripturam Buttmannus restituit, quem v. Gr. Mai. vol. I. p. 267. cf. Etym. M. p. 807, 5. Tricl. Brunck. Erf. τολμίστατε. In Laur. a. pro explicatione adscribitur τολμήεστατε.

Τολμητός quod quis audeat. ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Phil. 630.

Τολύπη. τὰς δὲ ταινίας ὁλοστήμονας τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασιν (inc. CV. 132. 920 D.). Pollux VII. 32. v. ὁλοστήμων. — De tono v. Arcad. p. 162, 19.

Τομάω secturam desidero. θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Ai. 579., quae verba inde profert Eustath. p. 796, 59. A vulneribus secando sanandis deflexum ad grave et immedicabile animi malum; cf. Lobeck. l. c. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 468.

Τομή sectura. ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς Rhizot. I. 2 (479 D.). ἐν τομῇ ξύλου Trach. 697. De *vulnere infligendo*: στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Trach. 883 m. Sed ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. I. 5. (479 D.) ipsas ῥίζας τὰς τμηθείσας significat.

Τομός secans, scindens, inde *acutus*. ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἄν Ai. 802. — τομόν, τὸ τμητικόν, ὀξυτόνως, οὕτω Πλάτων. Photius p. 594, 18., quod exscripsit Suidas; v. de vocabulo rariore Lobeck. ad Ai. 814 (= 802.).

Τόξευμα proprie dictum de *arcu* et *sagittis*: πεφραγμένον ὡς — Σκύθης τοξεύμασιν Naupl. II. 2 (476 D.). — Tralate de *telis dictorum*, animum quasi ferientibus. τοιαῦτά σου —, ὥςτε τοξότης, ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα Ant. 1072. v. βέλος et τοξεύω.

Τοξευτός sagittae telo ictus. τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμείς Phil. 335. τοξευτὸς δαμείς coniungenda.

Τοξεύω proprie dictum non legitur; a iactu autem s. telis mittendis transfertur ad *petendi* notionem: *ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου* Oed. R. 1196 ch. quasi *felici iactu potitus est felicitate.* Cf. Abresch. ad Aesch. Suppl. 455. et v. *τόξευμα. πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε* Ant. 1021. Ad sententiam Brunckius contendit Eur. Ion. 1431.

Τόξον. 1. Proprie dictus singularis *arcum* significat. *γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξευρίσκε* Phil. 288. *ὦ τόξον φίλον* 1113 m. *θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει* inc. CV. 181 (963 D.). — 2. Tralate dictum *πρὸς τόξου κρίσιν* Trach. 265., quod de *sagittariae artis peritia* dictum, accurate tamen significat *iudicium s. comparationem in arcu versando nitentem.* — 3. Pluralis *arcum* et *sagittas* una potissimum significat. *εἰ γὰρ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται* Phil. 68. *εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται* 75. *αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν* 113. *ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξα* 650. *τὰ τόξ' ἑλὼν τάδε* 752. 919. *θήραν τήνδ' ἄλλως ἔχομεν τόξων* 829 m. *ἀπόδος τὰ τόξα* 912. *τὰ τόξα μου ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει* 930. *θὴρ' ὀρειβάτην τόξοις ἐναίρων* 944. *μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί* 963. *ἄφες μοι — τὰ τόξα* 969. *ἔλαβον τάδε τὰ τόξα* 1216. *τὰ τόξ' ἔκλεπτες* 1256. *κτανεῖν τόξοις* 1287. *τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις* 1292. *τὰ πέργαμα ξὺν τοῖσδε τόξοις — πέρσας* 1319. *Πάριν — τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου* 1413. *σκῦλα — τόξων ἐμῶν μνημεῖα* 1418. *τοῖς ἐμοῖς — τόξοις ἁλῶναι* 1416. *παλίντονα τόξα — τινάσσων* Trach. 510 ch. *τόξων πάταγος* 515 ch. *τόξ' ἀπέσκη* Troil. III. 3 (552 D.). Sic Hesychium v. *ἀπέσκη*, apud quem *τόξον* legitur, emendarunt ex Gr. Bekk. Anecd. p. 422, 33. — 4. Est ubi *sagittas solas* significet. *εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παρεῤῥύηκεν* Phil. 648. v. Buttm. Nec tamen cum Hermanno de *arcu et sagittis et quidquid ad arcum pertineat* dictum puto; arcus nec *παραῤῥυῆναι* nec *ἀπαμελεῖσθαι* potuit, sed sagittae; has demonstrans *τῶνδε* dicit, *quae harum sunt.* Item *arcum solum.* *πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν* Phil. 702.

Τοξότης sagittarius. *πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε* Ant. 1020. Mendose Aldus et membr. *τοξότου.* *τοιαῦτά σου — ὥστε τοξότης, ἀφῆκα — τοξεύματα* 1071. — De tono v. *ἀλήτης.*

Τοπάζω suspicor. *ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω* Erig. I. 2 (225 D.). V. Etym. M. p. 762, 12. Phot. p. 595, 7.

Τόπος locus. *τόπον — ὅντινα κεῖται* Phil. 144 an. *τίς τόπος ἢ τίς ἕδρα* 157 ch. *πρόσχωρος τόπος* Oed. R. 1127. *τὸν Κιθαιρῶνος τόπον* 1134. *ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι* Oed. Col. 26. *ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον* 56. *τὸν τόπον δ' ἵνα χρῆ 'σται μ' ἐφευρεῖν* 504. *εἰς ἐπόψιον τόπον* Ant. 1097. Est *πεδίον ἄκρον*, ubi iacebat exanime Polyni-

cis corpus, v. Herm. *πάντα — τόπον* El. 887. *τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθών* Ai. 432. *κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος* 856. *ῥειτῶν τόπος* inc. CV. 151. (936 D.), v. *ῥειτά*. — *κατοικεῖ τούςδε τοὺς τόπους* Phil. 40. *ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων* 204 ch. *ὡδοιπόρεις — τούςδε τοὺς τόπους* Oed. R. 1027. *ἢ γάρ τινες ναίουσι τούςδε τοὺς τόπους;* Oed. Col. 64. *οἰκητῆρα — τόπων τῶν ἐνθάδε* 633. *ἐν τόποισι τοῖςδε* 1024. *μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις* 1520. *χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε* 1637. *μήτε πελάζειν ἐς τούςδε τόπους* 1758 an. *αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων* Trach. 951 ch. *τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις* 1090. Locum tetigit et explicuit Valck. ad Eur. Hippol. 1053.

Τόσος tantus. οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ — ἔβας τόσσαν Ai. 184 ch. *τόσον* Flor. *Γ*. contra metrum. *ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;* 270. Suid. v. *ἐξ ἁπλῶν*. Formulam illustrat Iacobs. Lectt. Stob. p. 146. *κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον* Trach. 53. Par. B. Vat. Par. ap. Herm. Laur. a. *τὸ σόν*, non male quidem, sed longe minus eleganti quam scriptura vulgata sensu, in qua recte modestiae significationem Hermannus cerni dicit, quanquam minime simile est quod affert Trach. 569. (566 H.). Apitzium non intelligo; qui cum Hermannum vituperet, aut idem tamen proferre videtur, aut ineptit magnopere.

Τοσόςδε tantus. χρόνῳ τοσῷδε Phil. 595. *τοσήνδ' ἐνχήν* 742. *μῆνιν τοσήνδε* Oed. R. 699. *τοσόνδ' ἄχος* 1355. Oed. Col. 1709 m. *ἐς τοσήνδ' ὕβριν* Oed. Col. 1033. *τοσόνδε — λόγον* Ai. 1028. *Adverbiascunt* haec: *κλαῦσαι — τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει* El. 278. *μήπω τοῦ τοσόνδ' εἴην κενή* 395. *τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν* Trach. 567. *τοσόνδε μισεῖν* Ai. 1314. *τοσόνδ' εἶναι φίλος* 1356. — *κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης* El. 14. cum inversione praepositionis. *ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου* 949. *ὅτι ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις* Ai. 666. *πῶς πόθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;* Oed. R. 1212 ch. — *Pluralis* semel *tot* significet. *παισὶ μὲν τοσοῖςδε πληθύεις* Trach. 54. — Selectiore quadam vi praeditum vocabulum haec habet exempla. *τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον* Ai. 757. i. e. *tantam magniloquentiam sermone iactabat*. *ἦ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόςωπον* Oed. R. 532. ubi cum *τόλμης πρόςωπον impudentiam* significet, *τοσόνδε* ad sensum dictum est, cum exspectes *τοιόνδε*. — *οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς τοσούςδε πρὸς βίαν χειρώσεται* Phil. 92. non *qui tot sumus numero*, duo enim erant, sed *certe nos viribus valentissimos solus non superabit*.

Τοσοῦτος tantus. 1. Sic simpliciter dictum, cum *substantive* tum *adiective*. *χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον* Phil. 1065. *τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος* Oed. R. 836. *γ'* omittendum censeas, cum non legatur in

Flor. Γ. Δ. Laur. a. a prima manu, Pal. πλέον — ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν 1191 ch. τοσοῦτόν γ' ἴσθι 1289. τοσοῦτον γ' οἶδα Oed. R. 1455. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν Ant. 97. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον 411. φορβῆς τοσοῦτον — προθεὶς 771. τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαντὴν ὅτι ἀλγῶ El. 324. τοσοῦτον ἔχθος 1023. τοσοῦτον εἶπε Trach. 566. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεύς —; 1130. τοσούτων δή σ' ἐπισκήπτω 1211. τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ Ai. 436. γε omittit Flor. Γ., sed agnoscit cum ceteris libris Suidas v. τοσοῦτον. τοσοῦτον οἶδα 735. — τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος Trach. 800. τοσαῦτα φωνήσασα 919. τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 666. τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπε 767. τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ, προςτρέπω 818. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰςήκουσαμεν Oed. Col. 1641. — 2. Locutionibus *adverbiascentibus* adhibentur haec. μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύςοργος Trach. 1107. οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ Oed. R. 594. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 449., quanquam hoc quidem obiective a verbo suspenditur, sicut σθένων τοσοῦτον Ai. 1042. — ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος Oed. R. 771. *ad id usque spei.* ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν Oed. Col. 752. εἰς τοσοῦτον ἦλθον Ai. 716. — 3. Singulatim advertenda haec. Sermoni finito apponitur τοσοῦτος Trach. 566. 800. 919. Ai. 767. 818. Nam Oed. Col. 1641. τοσαῦτα εἰςηκούσαμεν coniungenda puto. τοσοῦτον pro τοσοῦτον μόνον dicitur, nisi praeterea adieceris Oed. R. 1191. Ai. 735.: καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα προςμεῖναι μόνον Oed. R. 836. μόνον enim tanto intervallo diremptum ad τοσοῦτον non magis retrahi poterit, quam Oed. Col. 794.: τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον, quanquam hic quidem non remotior locus, sed locus ipse prohibet. Cf. Valck. ad Phoen. 1458. ad Hipp. 804. 1250. Abresch. ad Aesch. Eum. 201. Locell. ad Xen. Eph. p. 147. Lobeck. ad Ai. 747. — τοσοῦτο tragicis indictum esse animadvertit Elmsl. ad Oed. R. 734. Eur. Med. 254. Utrumque adhuc probabat Valckenarius ad Hippol. 1250. Unus versus de scriptura controversus. καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν, ὥςπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη — Oed. Col. 779. Sic plerique libri et schol. Brunckius, Reisigius, Elmsl. τίς αὕτη, interrogationis signo post φιλεῖν distinguentes; id de coniectura Tyrwhittus repererat et est in codd. Par. B. T. Vat. Farn. deterioribus omnibus et tribus quidem horum Triclinianis. Elegantia scripturae eius quaedam est, sed nec necessaria et fucata illa.

Τότε. 1. *Temporis definiti* significandi particula; *tum* s. *tunc.* a. Cum *praeterito* aliquo dictum praecipuam provinciam habet. ἀλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε El. 1012. τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον — εὕδοντα — λιπόντες ᾤχοντο Phil. 271. ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς — στῆναι τότε; 277.

εἷρπε — τότ' ἂν εἰλυόμενος 695 ch. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; Oed. R. 562. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα δούς 1142. ὃς τότ' ἦν νέος 1145. τότε γὰρ ἂν θανὼν οὐκ ἦν — τοσόνδ' ἄχος 1354. θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν Oed. Col. 432. οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον 775. ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν 977. ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ — ἐπέπνει Ant. 135 ch. τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα — ἧκε 271. τότε ἔχοντα coniungenda esse clarum. οἵ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν 511 ch. τότ' ἦν χερὸς — πάταγος 515 ch. Certe hoc a recordantibus quasi per mirationem dicta rectius sic quam ἔπειτα explicueris, quod utique languidum. — b. Eandem vim tuetur *correlativis* εἰ, ἐπεί, ἡνίκα, ὅτε eorumque compositis ex adverso positum. Cum *praeterito*. ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε — τότ' — ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδέ με Trach. 791. ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν ηὐδᾶτο — τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος Ai. 760. Nam ἀντιφωνεῖ praesens pro praeterito narrantis est, plane ut ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον Trach. 155. — ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος, — τότ' ἐξεώθεις Oed. Col. 774. — τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν El. 1256. Eximendus versus Trach. 271. in quo ὡς et τότε coniungi non debent, et Ai. 1396. subditicius ille. — Cum *futuro* vel de *re futura*, in qua designanda etiam optativo locus est: εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε El. 405. nisi hoc causae et consequentis nexum exhibet. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν — ἀπείη — τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε Trach. 165. Similem obliquae orationis figuram, videbis Oed. Col. 782.: ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη — πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις, τότε δωροῖτο. — ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν Phil. 636. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν El. 1027. ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1243. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε χαίρειν παρέσται 1291. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, — τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει Oed. Col. 291. ὅρα σὺ — ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, τότ' οὐκέθ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Phil. 517. — c. Item quando cum *articulo apponitur* nomini tanquam *adiectivi* vices gerens. τῇ τόθ' ἡμέρᾳ El. 1123. Ai. 492. quam tamen rectius *hanc ipsam*, quam *illam diem* interpretaberis. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ Oed. R. 564. 1030. Oed. Col. 1162. — d. Iteratur. θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Ant. 1259 m. — 2. Semel dictum reperio de *re alteram consequente* (*deinde*, *tum*). καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν — πίμπλησι πεδίον Ant. 413. — 3. Hinc *dialectica* oritur significatio, res *causarum et consequentium vinculo connexas* indicans. τότ' ἂν τις εἰςίδοιτο

Trach. 155., ubi cavendum, ne definitum tempus agnoscere videamur, quod referri τότε videtur ad ἐς τοὔθ' ἕως. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι Oed. R. 1517. ἄγε με καὶ τότ' ἐνάριξον Oed. Col. 1730 m., ubi Hermanni correctionem ἐπενάριξον quidem, sed non quod praeterea τῷδ' pro τότ' emendaverit, probamus. De El. 405. paulo ante significavimus. — 4. Sed dicitur etiam de *tempore incerto praeterito*, ut *tunc* idem significet, quod *olim*. Cf. Markl. ad Eur. Iph. Aul. 46. Suppl. 551. Br. ad Soph. El. 278. Ar. Thesm. 13. Plut. 1117. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 559. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 387. ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο 476. ἃ τότε θοὰν νύμφαν ἄγαγες Trach. 854 ch. κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε Ai. 686. πικροὺς ἐοιγμὲν — ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε 1219. ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν 1356. ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα τὸν ἁμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν El. 270. Sic cum *articulo* dicitur τὴν τότε τύχην Oed. R. 52. Item in locutione νῦν τε καὶ τότε El. 666. νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε 895. — De Oed. Col. 1742. v. τοτέ. In Oed. Col. 945. libri vett. τό γε, unus cod. τότε, sed recte Tricliniani τόδε.

Τοτέ bis positum altivo simili significatione adverbio oppositum *modo — modo*, *nunc — nunc*, *tum — tum* Latine vertitur. τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν Oed. Col. 1742 m. v. de loco constituendo Hermannum; in τοτὲ — τοτέ consensus est. — τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων El. 729. Ald. Iuntt. et edd. ante Brunckium πότ', quae interpretatio videtur, cum in codd. Lipss. adscriptum sit ποτὲ ὁ εἷς, ἄλλοτε ὁ ἕτερος. Codd. omnes τότ', modo quod in Laur. a. b. abest accentus.

Τοτηνίκα tunc. χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, τοτηνίκ' ἤδη — πόλις βίᾳ μ' ἤλαυνε Oed. Col. 441. Elmsleio τὸ τηνίκα secundum cod. Laur. b. in quo τότ' ἠνίκ' et marg. Turn. scribi placet; et quamvis inusitatius hoc, tamen probandum videtur. Ea particula et reconditioris atticismi penu deprompta videtur, siquidem hoc de τοτηνικαῦτα observavit Atticista Villoisoni Anecd. vol. II. p. 83. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 50.

Τοτοτοῖ doloris exclamatio: ἤπαι μου, τοτοτοῖ (ἡ νόσος) Trach. 1005 m. Vulgabatur olim τοῦτό τοι. Brunckius ex membr. (et sic cod. Harl.) τοτοτοῖ. Verius Laur. a. τὸ τό τοῖ: quippe syllabas τοτο pro sua mente librarius diffinxit. — De tono v. οἴ et ὀτοτοῖ.

Τράγος hircus. *Καρικοῦ τράγου* Salm. II. 2. (485 D.) v. *Καρικός* — De accentu colligi licet ex Arcad. p. 47, 3.

Τρανής clarus, certus. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές Ai. 23. Suid. v. τρανές, explicans σαφές.

Τράπεζα mensa. οἴποθ' ἥ μὴ χωρὶς ἰστάθη βορᾶς τράπεζα Oed. R. 1464. De communione mensae dictum v. Wyttenb. ad Plut. de Disc. Adul. et Am. p. 70, E. κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις El. 185 m. Eust. p. 1692, 57. σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω 354. προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καρχήσια Tyr. VIII. 2 (580 D.).

Τραπεζόω mensae impono. ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ Tript. IX. 3 (541 D.).

Τρᾶσιά τρ. λέγεται ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἑτέρῳ Zonaras addit p. 1742.) τῷ Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἅλω ἐτίθη τὴν λέξιν. Schol. Aelian. H. An. III. 10. Usitatam illam vocabuli significationem agnoscunt etiam Photius p. 593, 13., Hesychius, Suidas, hic quidem etiam de caseis siccandis memorans, Eupolide et Aristophane auctoribus usi. Cf. Iacobs. ad Aelian. H. An. p. 102.

Τρᾶχίς urbs. ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι — ναίομεν Trach. 39.

Τραχίνιος Trachinius. πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ Trach. 370. ἐν μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ 422. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1130. Τραχινίαν δειράδα Phil. 489. Praeterea Strabo dicit IX. p. 433.: οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιῶτιν εἴρηκεν. Elmsl. ad Heracl. 194. ad Phthiotides fabulam refert (IV. 625.) simul corrigens τὴν Τραχῖνα. Sed geographi verbis accuratius consideratis nec ille praetervidisset, nec Sophoclearum reliquiarum editores fugisset minime convenire urbis Trachinis mentionem, sed illud potius dici, Sophoclem Τραχινίας et Φθιώτιδος nomina confudisse, ut quae Trachinia esset, Phthiotis illi appellaretur. Quare hoc ex Sophocleis plane eximendum duco.

Τρᾶχύς asper. τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται Inach. 278 D., apud Brunckium enim est inc. CV. 107. v. κέρχνος.

Τρεῖς tres. ἡμέραι τρεῖς Oed. R. 718. τρεῖς ὅλους — ἐκμήνους χρόνους 1136. ὦ τρεῖς κέλευθοι 1398. ἐν τρισὶν μορφαῖσιν Trach. 10. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἰλόμην 731. τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους Ai. 1288. τὸν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν Amphitr. I. (124 D.). εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι inc. LXXXII. 1 (755 D.).

Τρέμω tremo, timeo. Incertum propria an tralata significatione dictum κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν Oed. Col. 128 ch. Sed alteram certe haec monstrant: τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες Oed. Col. 257. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι Oed. R. 947. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 1014.

Τρέπω. 1. Activum *verto* proprie dictum. τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε Ai. 291. *supinum guttur feriebat.* ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα

Rhizot. I. 1. (479 D.) retrospiciens. — Tralate: οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Phil. 885. ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν Ai. 759. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθών, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε Ant. 1094. gl. σαυτόν. μὴ μεταβάλλου. Sic scribendum foret ex Brunckii E. et Aug. b. τρέπου, quod ipsum Schaefero placet. Nec est id quod ἐπίτρεπε, committe, sed converte, dirige in alios. — 2. Medium, quod passivum omnes dicerent, nisi τραπέσθαι iuxta ac τραπῆναι et eodem sensu usurpatum exstaret, sese convertere s. converti, ad faciendum maxime aliquid significat. ὅταν — τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ Oed. Col. 1537. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης Ai. 730. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; Oed. Col. 864. In prioribus illis duobus exemplis mutati consilii significatio inest. Cf. Wyttenb. Ep. Cr. p. 235. De mutato animo dici videtur etiam νόει πρὸς ἀνδρὶ σχῆμα, πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iphig. II. 2. (289 D.) v. σῶμα.

Τρέφος fetus. ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος Ach. Am. V. (166 D.). Sic Athenaeus p. 401, d. Epitome autem et Eust. p. 1872, 12. βρέφος, quod de cane venatico in monte Pelio enutrito aptum non est.

Τρέφω. I. Formae. 1. Activi praesens τρέφω Oed. R. 356. Ant. 888. Trach. 58. τρέφει Trach. 117 ch. 1143. Ai. 498. 1103. Ter. VII. 5 (517 D.). τρέφουσι Herc. Taen. 219 D. (ap. Brunck. deest); legitur quidem στρέφουσι apud Steph. v. χώρα, sed haud dubie recte emendavit Iacobs. ut σ adhaeserit verbo, cum scriptum fuisset ἐν Ἡρακλεῖ σ. i. e. σατυρικῷ. — τρέφοιτε Phil. 784. — τρέφειν Oed. R. 818. Oed. Col. 924. 947. Ant. 1076. Trach. 814. El. 593. — τρέφων Ant. 529. — perf. τέτροφεν Oed. Col. 186. — futur. θρέψω Ant. 656. — aor. ἔθρεψε s. ἔθρεψεν Oed. R. 323. Ai. 630 ch. — 2. Passivi praesens τρέφει Oed. R. 374. Oed. Col. 809. τρέφεται Phil. 1145 m. — perf. τεθραμμένος inc. XXX. 2 (688 D.). τεθραμμένον Oed. R. 97. — aor. ἐτράφης Ai. 554. τράφη Ant. 971 ch. τραφῆναι inc. CV. 124. (911 D.), quamquam non constat hanc ipsam verbi partem Sophoclem posuisse, cum Eustathius poetae dicta secundum usus suos immutaverit. τραφείς Ai. 1208. Phil. 3. Oed. R. 1123. 1380. — 3. Medii solum exstat θρεψαίμην Oed. R. 1143.

II. Usus. 1. Alendi significatio propria maxime in haec exempla cadit. παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει Trach. 1143. μίασμα χώρας ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ' ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν Oed. R. 97. 98. πόλει τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε 323. ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίον Oed. Col. 947. τρέφων δύ' ἄτα Ant. 529. ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπητιάσω El. 593. τρέφουσι κρήνης φύλακα χαρίεντ' ὄφιν Herc. Taen. 219 D. Item passivum sic dicitur: τί; ὧδ' ἐν αὐγαῖς τρέφεται;

Phil. 1145 ch. *vescitur*, i. e. ζῇ ἀπὸ τούτου. δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς Oed. R. 1123. v. οἴκοι κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς 1380., qualia exempla ad significandam circumlocutionem viam aperiunt. τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεάς Ant. 971 ch. τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι ἐν τῷ Πηλίῳ inc. CV. 124. — 2. Tralate dicitur de *homine* ita aliquando, ut ἔχειν significet. Θῆβαι — οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν Oed. Col. 924. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 656. Item κατέχειν, a *sustentando* sumptum. τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἁ'νοία τρέφει Ter. VII. 5. Etiam διασώζειν. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥςτε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι ποτ' ἄν Oed. R. 374. *Unum intercedere diem* ait, quo nocendi potestas ei concedatur adhuc. Illi ex Tereo versui similis sententia, sed non gemina est Trach. 117 ch.: οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον, i. e. ἔχει, *habet*, *occupavit*, modo quod hoc de vitae sorte et gestis, illud de animo dictum est. — 3. Similis tralatio *rei* significandae adhibetur, ut plerumque commode interpreteris ἔχειν: cf. Abresch. ad Aesch. Eumen. 525. Sic de *morbo* dictum πῶς ἄν — τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; Phil. 784.; de *rerum statu et conditione* οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζῆλον τρέφει Ai. 498. ἄταν, ἄν οὔπω τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰακιδᾶν 630 ch.; de *animi* et *ingenii rebus*: ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω Trach. 28. ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. XXX. 2. *fausto* quasi *die procreata et enutrita mens*, quod ἔχειν explicare non licet quidem, sed viam a propria vi ad tralatam reperiendam monstrat. τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω Oed. R. 356. κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω Ant. 888. quasi καὶ ταύτην subaudiatur, *spero*; ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Ai. 1103., quod sic intelligendum, linguae acerbitatem, etsi signum animi iam ferocientis sit, tamen ad ipsam iracundiam loquentis augendam aliquid conferre, quod verum esse omnes sciunt. Huic contrarium est de *dictis* et *sermonibus* ἵνα — γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν Ant. 1076. Eodem spectat ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον —; Trach. 814. i. e. ἔχειν, σώζειν. A *mentis rebus* haud dubie denique sumptum ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον Oed. Col. 186 m., ἔχει, i. e. δοκεῖ αὐτῇ. — 4. Aliquando passivum a *circumlocutione* non multum abest, ut commode explices γεγονώς. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς Phil. 3. οἷος ἐξ οἵου τράφης Ai. 554. τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐκόμπεις 1208. Haec proprie; illud tralate dictum λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει; Oed. Col. 809. — 5. *Medium* est *sibi enutrire*. ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην Oed. R. 1143.

Τρέχω ipsum apud Sophoclem non comparet, sed aoristus ἔδραμον solus, nec hic proprie dicitur. Quanquam hoc quidem a propria dictione

proxime abest: ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1062., a *cursu navis ad eventum et sortem civitatis* traducta locutione. — λέγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω Ai. 718. *ad extremum progressa.*

Τρέω *timeo* (*tremendi* enim significatione propria non legitur). εἰσάπαξ τρέσας Oed. Col. 1421. τρέσητε μηδέν 1734 ch. μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας Ant. 1029. τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὄν El. 1232 m. Ante Herm. post τρέσαι incidebatur, περισσὸν ἄχθος ut nominativus esset.

Τριβή *mora.* μὴ τριβὰς ἔτι Ant. 573. Toupius Em. ad Suid. t. III. p. 163. τριβάζετ' coniiciebat infeliciter; firmarunt vulgatum ellipsis genus Br. et Erf. οὐ μακροῦ χρόνου τριβῇ 1065. Par. ap. Herm. τριβῇ, sed verba illa extra tenorem sententiae in medio posita sunt. χρόνου τριβή Tyr. XIV. (586 D.). — ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν, εἰς τριβὰς ἐλᾶν Oed. R. 1160. Schol.: εἰς βραδυτῆτα καὶ διατριβὰς καὶ ἀναβολάς. Inepte aliquis apud Heathium explicat de *fustuario supplicio.*

Τρίβω *tero.* Proprie dictum τρίψει γε μέντοι μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης Pand. I. 2. (429 D.), sic enim nunc emendandum censeo, quod olim v. γέμω minus recte tractavi, τρίψει γέμοντα. Passive dictum, *premeris*, i. e. *amplexu tenebis tenellam mulierem.* — Transfertur ad *degendam vitam.* ὁ δ' ἄλλος — δυστυχῆ τρίβει βίον El. 592.

Τρίγομφος *tribus clavis fixus.* ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα Ichneut. I. (295 D.).

Τρίγωνος *trigonum*, musici instrumenti genus. πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος Mys. IV. 1 (361 D.).

Τρίδουλος *ter servus*, i. e. humillima progenie ortus. οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή Oed. R. 1063. τὸν ἐκ προγόνων δοῦλον explicat Eustathius Sophoclis illa verba usurpans p. 725, 35. Hunc vocabuli huius et similium usum illustrarunt Iacobs. ad Achill. Tat. p. 923. Dind. ad Arist. fr. p. 202. Blomf. gl. Choeph. 308. et inprimis Vir Summus Aglaoph. p. 764. not. °°).

** Τρίζυγος *ternum* dixisse Sophocles videri possit secundum Hesychii verba ζεῦγος τριπάρθενον· Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ καὶ Σοφοκλῆς Χαρίτων τριζύγων. (Sisyph. I. 490 D.). Quae postrema verba si grammatici sunt, quanquam poetico sermoni paulo magis accommodata, *ternas Gratias* Sophocles et Euripides ζεῦγος τριπάρθενον dixere. Sed non minus recte post Ἐρεχθεῖ posita distinctione Sophocli verba Χαρίτων τριζύγων tribuantur, ut τρίζυγος et τριπάρθενος sensu affinia grammaticus coniunxerit.

Τρίκρανος triceps. *Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα* Trach. 1088.

Τρίμηνος trimestris. *χρόνον τρίμηνον* Trach. 163. Erf. secundum Wakef. *τρίμηνος*: sed v. Herm.

Τρίοδος trivium. *κάουσ' ἱερὰς τριόδους* Rhizot. II. 4. (480 D.) de Hecate; v. *κάω*.

Τριπαία. Photius p. 602, b. et Etym. M. p. 766, 40., modo quod hic peninflectitur: *τ ρ ι π α ί α*, *ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφοκλῆς* (inc. CV. 167. 950 D.). Brunckius *τροπαία* corrigebat, quod in ea rarissimorum vocabulorum apud Sophoclem copia eo minus imitari audeo, quod sic ordinem literarum apud Photium plerumque accurate custodiri solitum violari necesse est.

Τριπάρθενος. *ζεῦγος τριπάρθενον* num de *ternis Gratiis* Sophocles dixerit, non satis certum. V. Sisyph. I. (490 D.) et cf. *τρίζυγος*.

** *Τριπλοιστός* v. *τριπόλιστος*.

Τριπλοῦς triplex. *ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς* Oed. R. 716. Male *διπλαῖς* schol. codd. Lipss. hic et v. 730., Laur. a. b. Flor. Θ. ex perperam intellecto v. 733. Semper enim de *ὁδῷ σχιστῇ* dicitur: *πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς* 730. *τριπλῆς κελεύθου τῆσδε* 800. *ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς* 1399.

Τριπόλιστος. *πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον* Ant. 851 m. Et sic, et *οἶτον* et *οἶκον* scripta circumferuntur; quanquam *οἶκον* aut fortuitus error, aut ab eo profectum est, cui optime convenire ad hoc vocabulum videretur *τριπόλιστος*, *ter conditus.* Cum *κτίζειν* apud poetas toties sit *reddere*, simillima origine procreatum *τ ρ ι π ό λ ι σ τ ο ς* *triplicem* quasi unum alteri et huic tertium superimpositum significare commode videtur; sed metro accommodatior est ingeniosa Hermanni correctio *τριπλοιστόν*.

Τρίπους tripus. *ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον* Ai. 1384 an. v. Herm.

Τρίς ter. *δὶς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη*; Phil. 1222. *δὶς αἰάζειν ἐμὲ καὶ τρίς* Ai. 428. *τρὶς ἐννέα — κλῶνας τιθείς* Oed. Col. 484. Brunckii membr. et Aldus mendose *τρεῖς*. *τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν*; inc. XXIII. 13. (678 D.); de sententia cf. Stanl. ad Aesch. Eum. 592.

Τριςάθλιος miserrimus. *εἰςῆλθε τοῖν τριςαθλίοιν ἔρις κακή* Oed. Col. 373. Inest eadem, quae in *τάλας*, *τλήμων*, *δύστηνος* *infausti* et *nefarii* adsignificatio.

Τριςόλβιος beatissimus. *ὡς τριςόλβιοι κεῖνοι βροτῶν* inc. LVIII. 8, 1. (719 D.) de epoptis mysteriorum dictum.

Τρίσπονδος ter fusus s. libatus. *χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει* Ant. 427., lacte, vino, melle, ut mos in iustis faciendis. v. Hom. Od. λ. 26.

Τρισσός *tres*, *terni*. *τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι* Oed. R. 168 ch. *τρισσάς γε πηγάς* Oed. Col. 480. *ternae libationes* sunt, sed ex sola aqua, quippe Furiis datae.

Τρίτος *tertius*. *κόμας ἐμὰς καὶ τῆςδε καὶ σαυτοῦ τρίτον* Ai. 1153. *οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;* Oed. R. 581. *τρίτης μητρός* 1062. *δυςμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης* Oed. Col. 332. *τρίτος δ' Ἐτέοκλος* 1318. — *εἰ καὶ τρίτ' ἐστί* Oed. R. 283. *τὸ γενναῖον τρίτον* Oed. Col. 8. *νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον* Lac. III. 1 (339 D.). *σπονδὴ τρίτου κρατῆρος* Naupl. I. 2 (375 D.). — *Adverbiascunt tertium* significantia haec: *τρίτον δέ* Ant. 55. *καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωξιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προςῆψεν* Acris. XII. 1. (69 D.); quamquam si *τρίτον ῥίπτοντι* coniungimus, mere obiectiva dictio erit.

Τροία *Troia*. *ἄνδρα — οἷον οὔτινα Τροία — δέρχθη* Ai. 420 m. *ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα* 454. — *τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι* Phil. 908. *σ' ἐς τὸ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ* 1281. *πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς* 1316. *ἐκ Τροίας* 1321. *πρὸς τὰ Τροίας πεδία* 1362. *μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας* 1387. *ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον* 1421. *τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθών* Ai. 433. *λυγρᾶς μνήματα Τροίας* 1189 ch. *τὰ Τροίας εἰςορῶν ἐδώλια* Synd. VII. 1 (152 D.). — *ἐπὶ Τροίᾳ* Phil. 197 an. *τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμα* 353. 607. *ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί* Ai. 1000. — *αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα* Phil. 113. *ἐς Τροίαν σε πλεῖν* 903. *ἐς Τροίαν μ' ἄγει* 929. *Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ* 986. *Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν* 1325. *τὴν πολύστονον Τροίαν ἑλόντα* 1331. *εἰς Τροίαν μολεῖν* 112. 1347. *τὴν Τροίαν ἰδεῖν* 1378. *πέρσεις τε Τροίαν* 1414. *ἀμφὶ Τροίαν* Ai. 410 m. *ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν* 1169 ch. *ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα* 1320. — De tono v. Etym. M. p. 770, 8 sqq.

Τροπαῖον *tropaeum*; quanquam de *victoria* et *victoriae monumentis* tralate dictum est. *νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια* Trach. 748. *κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν* 1092. — Accentus peninflexus veteribus Atticis, nec Thucydidi modo, cui tragici sociandi, sed Aristophani etiam consensu grammaticorum tribuitur; v. schol. Arist. Plut. 453. schol. Thucyd. I. 30. Greg. Cor. §. 8. Eupolin, Cratinum, Aristophanem antestati praeter Thucydidem, de quo in confessu res est; Porphyrius *π. προςῳδ.* ap. Villois. Anecd. vol. II. p. 104., Etym. M. p. 769, 14. Eust. p. 531, 34. Et hic quidem *ἀσυνήθως*, i. e. contra recentiorum usum receptum id fieri dicit, Porphyrius contra analogiam, quippe cum *σπήλαιον*, *ἕρμαιον*, *ἔλαιον*, *δέραιον* et similia omnia *μονογενῆ* in *αιον* exeuntia propenacuantur; contra schol. Aristoph. l. c. plane convenire ad legem sermonis ait, haud dubie quod neutrum adiectivi *τρόπαιος* eundem tonum custodire nonnullis consentaneum visum est. Arcadio

peninflexus accentus solus atticus vocatur p. 120, 22. Librorum etsi in eo rerum genere exigua fides est, tamen Trach. 1092. verus accentus in Laur. a. servatus est. Cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 403.

Τροπαῖος. Bis Iovi cognomentum additur, semel ut *victoriae auctorem* significet, Ζηνὶ τροπαίῳ Ant. 143 an., semel ut *averruncum*, ὦ Ζεῦ τροπαῖε Trach. 302. v. Wyttenb. ad Plut. Sept. Sap. Conviv. p. 149, d. — Mira sunt, quae de tono vocabuli profert Elmsl. ad Eur. Heracl. 403., quasi quisquam de peninflectendo dubitaverit: v. Arcad. p. 42, 28. coll. Porphyr. ap. Villois. An. Gr. II. p. 104.

Τροπή fuga. ἥδε (ἀναρχία) σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταῤῥήγνυσι Ant. 671. ἐν τροπῇ δορός Ai. 1254. Utrobique δορός active dictum, *fuga* quasi *hastae opera facta*.

Τρόπις carina. Navem significat ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. VI. 2 (151 D.). — De tono v. Arcad. p. 33, 5. v. not.

Τρόπος 1. *modus, ratio*, cum faciendi tum rerum conditionis. τίνι τρόπῳ καθέστατε; Oed. R. 10. i. q. πῶς διάκεισθε ὥστε ἐνθάδε καθεστηκέναι, non πῶς διάκεισθε simpliciter, quod Elmsleio et Matthiaeo, nec *quare advenistis*, quod Brunckio placet. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; 99. ποίῳ τρόπῳ; Oed. Col. 475. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών; Ant. 397. Recte interrogandi signum post τρόπῳ delevit Hermannus. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1298. Memorat Eust. p. 548, 42. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Trach. 21. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής; 875. ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς δίκας ἀροίμην El. 33. τῷ τρόπῳ διόλλυται; 669. Pluralis eo sensu rarior τρόποισι ποίοις; Oed. Col. 469. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Phil. 128. Hoc ut exquisitius poeta praetulit; significantius, quod visum Buttmanno, non est, nec *morum* ulla notatio inest, sed solius *habitus*, *cuiusmodi nautarum soleat esse*. Ceterum Tricl. τρόπον, sed alterum libri omnes tuentur. — 2. *mores et habitus animi seque gerendi.* νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Ai. 723. *mutato animo.* ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου 1225. Totam sententiam, novem versus Stobaeus retulit III. 5. οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις El. 389. οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους (τολμῴην ἂν ἐπαινεῖν) 1040. Stobaeus p. 31, 24. (Grot. p. 13.) tanquam ex Euripidis Phaedra depromptos versus affert.

Τροφεῖον. Pluralis *victum* significat. αἳ δὲ σύννομοι (Aegyptiae mulieres) τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί Oed. Col. 342. Nullus veterum doctorum eam vocabuli vim tetigit.

Τροφεύς. Proprie dicitur *qui educando et enutriendo puero operam dat.* χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός Phil. 344. Phoenix Achillis. Tralate dici videtur Ai. 850.: ubi cum mori certus Aiax invocasset lucem, pa-

triam Salamina, Athenas et populares suos Athenienses, fontes et flumina camposque Troianos, omnia una comprehendit *χαίρετ' ὦ τροφῆς ἐμοί* dicens, quod male, me iudice, schol. Pal. explicat, *ὦ ἀναθρεψάμενοί με, τουτέστιν οἱ γονεῖς.* Sunt potius loca illa ante memorata, quibuscum quasi vivendo consueverat, quanquam *τρέφεσθαι* non ad omnia convenit optime. At est poetae oratio. Ceterum Brunckius primus *τροφῆς* (s. *τροφῆς*, hoc quidem male), et Flor. *Γ. Δ.* videntur tueri, cum ex solo *Θ. τροφεῖς* enotatum sit.

Τροφή 1. *nutricatus.* *μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς* El. 766. — 2. *educatio, alimonia, tenerae inprimis aetatis.* *οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου* 1132. *νέας τροφῆς στερηθεὶς* Ai. 506. *ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε* Oed. Col. 347. i. e. *ἥβης ἔτυχεν.* *παιδείου τροφῆς* Ant. 909. — Sed etiam *alimonia* universe dicitur, i. e. *victus quaerendi negotium.* *κοὐκέτι τὴν δυςπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν* Oed. Col. 1610. *τροφῆς ἄοκνον* Ai. 560. Sic pluralem intelligo Oed. Col. 339. *ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς,* quod sequentibus versibus deinde pluribus persequi poetam videmus viros domi sedere, mulieres in publico victum quaerere. — 3. Hinc *vitae* et *victus rationem* significat. *φεῦ τῆς ἀνύμφου δυςμόρου τε σῆς τροφῆς* El. 1174. *δούλιόν γ' ἕξειν τροφήν* Ai. 494. *ζητοῦσα τὴν σήν, ποῦ κατοικοίης, τροφήν* Oed. Col. 363. *πῶς γὰρ — βίου δύςοιστον ἕξομεν τροφάν;* 1684 m., quod minus exquisite de *victu* dici putaveris. — *μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν* Oed. Col. 1267. — 4. *Victus* ipse *τροφᾶς κηδομένους* El. 1049 ch. *οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;* Phil. 32., quod amplius dictum quam de solis edulibus, v. *οἰκοποιός.* *οὐκ ἔχων τροφήν* 941. *εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι* Oed. Col. 353. *ἐκ ταῖνδε καὶ τροφὰς ἔχω βίου* 447. *victum necessarium vitae sustentandae.* Hinc *tela*, quibus Philoctetes ad victum quaerendum utebatur dicuntur. *τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν* Phil. 1111 m. — 4. Semel *τροφή concreta*, quam dicunt, *τοῦ ἐκτεθραμμένου* significatione dicitur. *ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή* Oed. R. 1. De rara hac vocabuli vi monens Musgravius comparavit Eur. Cycl. 189.

Τροφός nutrix. Universe dictum, non propria sua vi: *οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός* El. 1136. *εἰ δ' ἐξέφυσα τάςδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς τοὺς παῖδας* Oed. Col. 1367. *αἵδ' ἐμαὶ τροφοί* 1369. — *Mater* sic vocatur: *γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ* Ai. 836. — *Urbe patria:* *ἡ δ' οἴκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν οὖσα σὴ πάλαι τροφός* Oed. Col. 764. — Hinc etiam *regiones, quibus aliquis enutritus est,* eo nomine compellantur: cf. Stallb. ad Plat. Civ. V. p. 470, d. *Κιθαιρὼν — μὴ*

οὔ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν Oed. R. 1092 ch.

Τροχηλάτης auriga. τὸν τροχηλάτην παίω Oed. R. 806. De tono v. ἐργάτης.

Τροχήλατος rotis actus. ἐκ τροχηλάτων δίφρων El. 49.

Τροχός et τρόχος. 1. *rota.* γῆ — οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν Ant. 252. τροχῶν βάσεις El. 708. Cum figura dictum est θὐμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεῶν τροχῷ κυκλεῖται inc. LVI, 2. (713 D.), de fortuna mutabili et varias vicissitudines passa. — 2. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ (Herc. Taen. III. 3. 222 D.)· Κυκλώπειον τροχόν. Quippe urbem gyro circumdabat. — 3. Praeterea unum est sententia controversa exemplum. εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν Ant. 1052. Hoc contra Erfurdtium (is τρόχους dederat Ammonium secutus p. 137., qui τροχόν *rotam*, τρόχον δρόμον interpretatur, et convenit schol. Eur. Med. 45. et Etym. M. p. 769, 50.), defendens Schaeferus *circumactum rotarum currus solaris* explicat, quod ipsum tamen ut τρόχους scribatur postulare animadvertit Hermannus. Praeterea diversissima comparat Schaeferus, ξυρὸν τύχης, πολλὰ πτερά, πολλὰς χεῖρας. Sed num Hermannus τροχοὺς recte defenderit, addito ἁμιλλητῆρας idem significari affirmans, atque τροχῶν ἁμίλλας, ambigo. Nam quod dicit, τρόχους vix aliter atque de *diebus* posse intelligi, sed *huius ipsius horae proxima momenta* dici, mihi quidem argutari videtur, cum adeo sollicitum esse de sermonis proprietate poetam non deceat.

Τρύπᾰνον. ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σ. Φινεῖ δευτέρῳ (V. 3. 640 D.). Hesychius, cuius codex φηνεὶ βω, i. e. Φινεῖ β'. Igniaria ea dixisse videtur, quibus lignis collisis ignis eliciebatur.

Τρῡπάω perforo. ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου inc. LXX. 1, 2 (738 D.).

Τρῡσάνωρ viros fatigans s. crucians. οὐδέ με λήθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ Phil. 208 ch. Schol. ἐπίπονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα, et ἡ τρύχουσα τοὺς ἄνδρας. *Gravis audientibus* dicitur, nec *aerumnosi vox* intelligi potest.

Τρῦχος pannus. τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος inc. CV. 51 (843 D.). V. Barker Ann. ad Etym. M. p. 1127.

Τρύχω crucio. ἀλλά μοι δυςμόρῳ γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν Oed. R. 666 ch. ψυχάν Hermannus delevit iubente metro et scholiasta altero suadente. — *Passivum.* ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Trach. 110 ch. v. ἐνθύμιος ἀνήριθμος — χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 599 ch.

Τρῳάς Troiana, Troas. τὰν ἐμοὶ στυγερὰν Τρῳάδα γαῖαν Phil. 1160 m. ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι Ai. 806. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; 963.

Τρωϊκός Troianus. τὸ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα Phil. 1409. τὰ Τρωϊκὰ πεδία Ai. 849.

Τρώς Troianus (homo). πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 462. οὔτᾶρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα Phil. 1237. — Tenorem accurate docet Etym. M. p. 770, 20.

Τυγχάνω. I. *Formae. praes.* τυγχάνω El. 31. Trach. 369. Ant. 1171. τυγχάνεις Oed. Col. 1361. 1479 ch. 1491 ch., ubi libri addunt, Hermannus, sed eo rectius carmen disposuit partim Seidlero duce C. Matthiae Qu. Soph. p. 163., ut servaret τυγχάνεις El. 576. 962. 1044. τυγχάνει Ai. 9. Oed. R. 757. Trach. 622. El. 46. 305. 559. 1449. — τυγχάνῃς El. 1042. τυγχάνοις El. 573. Hanc quamvis deteriorum librorum scripturam sensus veram esse arguit; τυγχάνεις Florr. tres, Laur. a. b., alii et Aldus. — τυγχάνειν Ant. 464. Trach. 725. 1106. El. 1480. — τυγχάνων Oed. Col. 1487. inc. LXXXII. 3, 3 (757 D.). τυγχάνουσα Iph. III. 4 (293 D.). — *imperf.* ἐτύγχανον Ai. 735. ἐτύγχανες Oed. R. 348. El. 519. ἐτύγχανε Oed. Col. 1351. El. 981. — *futurum* τεύξομαι Phil. 1079 m. τεύξει Oed. R. 1519. Oed. Col. 1108. El. 952. 960. Codd. τεύξῃ, modó quod ι non subscribitur in Florr. Oed. R. 1519., in quo fortasse vera scriptura latet. τεύξεται Ant. 774. Ai. 523. — *aor. coni.* τύχῃ Oed. Col. 483. Ai. 729. Supra scriptum τύχοι in Mosq. b. Lips. b., in tenore verborum est in Flor. Γ., nec minus Graecum est, sed iusta modorum consecutione postulari cum Hermanno non dixerim; optativo enim sic tantum opus foret, si praeteritum ἀπηύδα non praesentis aut futuri, sed praeteriti aliqnem infinitivum regeret El. 1461. Phaedr. V. 3 (608 D.). — τύχοιμι Phil. 223. Oed. Col. 1576. τύχοις Oed. Col. 566. 784. τύχοι Phil. 275. 507 ch. Oed. R. 87. 1479. — τυχεῖν Phil. 1299. Oed. R. 598. 1435. 1450. Oed. Col. 780. 1170. Ant. 461. 661. Ai. 88. 907. 946. El. 356. λαχεῖν est in Flor. Δ.; similiter pro λαχεῖν Brunckius τυχεῖν contra omnes libros intulit Antig. 695. El. 787. Aload. XI. 8 (109 D.). — τυχών Phil. 615. Oed. R. 413. 677. 1039. — II. *Usus.* A. *Transitive* dictum 1. principio significavit *collineare*, a iacientibus et ferientibus scopum illud desumptum. *Proprie* sic non dicitur, verum *tralate* et cum *genitivo* quidem aut *subaudiendo casu illo.* εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω El. 31. i. e. *nisi opportune s. recte videor loqui.* ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; Phil. 223. sc. τοῦ ὀρθοῦ, *recte appellem.* κάρα τέμνειν ἐφεῖτο — μὴ τυχὼν 615. *nisi recte coniecisset.* Cum *accusativo* ea vi

dictum non reperies. — 2. *nancisci, assequi, fieri consortem.* Sic *genitivum* adsciscit: τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Phil. 1079 m. τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν El. 356. εἰ δίκης γε τυγχάνοις 573. πολλῶν ἂν ἥκοις — ἄξιος τυχεῖν 787. τῶνδε — μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτέ 952. γάμων ἐπαξίων τεύξει 960. ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν 1480. εὐπλοίας τυχὼν Oed. R. 423. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεὶς τυχεῖν; 1435. ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχῃ; Oed. Col. 483. τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις 784. χάριν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην 1487. i. e. *quae volebam, consecutus promisi.* v. Herm. τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν Ant. 461. τῆς (ὀργῆς) σε τυγχάνειν πρέπει Trach. 725. ὧν δίκαια τυγχάνειν 1106. ἐπαίνου τεύξεται Ai. 523. ἄξιος θρήνων τυχεῖν 907. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσατο 946. ὡς ἐρῶ τυχεῖν Aload. XI. 8. Deest enim τούτων. ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. III. 4. ὧν τύχῃ Phaedr. V. 3. At *casum quartum* additum habet: ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων Phil. 507 ch. αἰτεῖς ἃ τεύξει Oed. Col. 1108. τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν Ant. 774. καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων inc. LXXXII. 3, 3. De hoc casu addito monere opus visum Brunckio ad Oed. R. 598. Eur. Med. 759. Valckenario ad Hippol. 866. Hermannus quidem ad Vig. p. 744. ed. I. et p. 762. id. II. sententiam mutavit, ut quae olim de accusativo tolerando disseruerat improbaret, et ad attractionis vim confugeret, ex qua Phil. 507. Oed. Col. 1108. explicarentur. Sed assentior Schneidero ad Plat. Civ. p. p. 431, C. Utroque modo dictum *genitivum* etiam *personae* additum patitur, indicantem, unde quid nanciscamur. ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι Phil. 1299. ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν Oed. Col. 1170. Et ἐκ *praepositio.* οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 661. Sed unde sine casu dicitur: τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι Oed. R. 598. τοιγαροῦν τεύξει τάχα 1519. εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη Oed. Col. 780. — Hinc aliquando commode explicueris *invenire,* de re forte oblata vel insperata. σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος Oed. R. 677. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών 1039., quod priori diversum, simillimum autem v. 1025.: σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; si recte sequitur emendationem Foertschii Hermannus; libri τεκών. A *potiendo* autem *habendi* vis proxime abest. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν Oed. R. 1450. Habitabat, dum loquebatur, Thebis, non est igitur *nancisci,* sed *amplius nancisci,* i. e. *habere.* Sic εἰ μὴ φρενῶν ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν El. 981. non de mutata in peius sententia, sed perversa mente universe dictum. — B. *Intransitivus usus.* 1. Cum *participio* dicitur de *re forte facta.* εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα Oed. R. 87. κἂν δόμοισι τυγχάνει τὰ νῦν παρών; 757. καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι 1479.

εἰ μὲν — μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν — προςπέμψας ἐμοὶ Oed. Col. 1351. *ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοὶ* 1361. *εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων* 1478 ch. *Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων* 1489 ch. *τυγχάνω γε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα* Ant. 1171. *πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ* Ai. 729. *παρὼν ἐτύγχανον* 735. *ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα* Trach. 369. *τὸ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασα πως* 692. *ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν* El. 559. *νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις* 962. *οὐδ' ἦν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς* 1052. *εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν* 1054. — 2. Sed saepe nihil est, nisi finiti verbi circumlocutio quaedam et verborum ambitus. *εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες* El. 519., i. q. *εἰ φρενῶν ἐτύγχανες*, cf. 981. *αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις* 576. i. q. *δρᾷς*, non est enim coniecturae de re forte facta locus. *τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει* Trach. 622. *ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν* Ai. 88. *εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων* Oed. R. 348. *δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας* Oed. Col. 566. *ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα* 1576., quae duo a *recte conÿciendi*, quasi *collineandi* sententia deflexa sunt. *σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν* Ant. 465. — 3. Raro cum participium tale omittatur, Atticistae ut ne fiat caveant (Phryn. p. 277.), Porsonus ad Hec. 782. nunquam abesse decreverat, quanquam iam ante eum Locella ad Xen. Eph. p. 266. de ea libertate usus monuerat. Merito adversantur Erf. et Schaef. ad Hec. l. c. (p. 60. not.), hunc ad L. Bos. p. 785. Elmsl. Mus. Cr. Cant. III. p. 351. Heindorf. ad Plat. Gorg. t. II. p. 191. Lobeck. ad Phryn. p. 277. multa etiam emendatissime locutorum exempla proferentes; de Platone insuper consuli potest Schneiderus ad Civ. p. 369, B. *ἔνδον γὰρ ἁνὴρ ἄρτι τυγχάνει* Ai. 9., cuius sententiae explicandae rationem alienissimam a sensu commentus Porsonus est, sed ne hanc quidem ceteris exemplis accommodandam. *ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων* El. 46. *νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει* 305. *εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε* El. 1449. — 4. *Impersonalis* verbi usus uno praeterea exemplo nititur. *ῥάκη — καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι* Phil. 275. Schol. et ceteri intpp. recte, credo, hoc exsecrantem Philocteten dicere existimant: *qualia ipsis obtingant.* Hermanno id frigidum visum, ut explicet *qualia forte suppeterent.*

Τῡδεύς n. pr. *Οἰνέως τόκος Τυδεύς* Oed. Col. 1318. *Τυδεὺς — ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται* Synd. VIII. 3 (153 D.). *ὁ Τυδέως γόνος* Phil. 414. *ὁ Τυδέως τε παῖς* 566. *ὁ Τυδέως παῖς* 588.

Τῡλεῖον culcitra. λινοῤῥαφῆ τυλεῖα inc. 794 D., apud Poll. X. 39., apud quem cum *ἐν Ἰοκλεῖ* legatur, Iphidem s. Oidem fabulam, quae nulla fuit, finxerunt. Vocem explicuit V. S. ad Phryn. p. 174.

Τύμβευμα sepulcrum. ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι Ant. 1205.

Τυμβεύω. Transitive *res sepulcrales conficere* significat; nam σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Ai. 1042. est *sepulcro condere:* quae verba laudantur ab Eustathio p. 19, 17. 687, 59.; et πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς El. 398. et iusta *sepulcralia facere.* At intransitive dictum *degere sepultum,* εἴτε χρὴ θανεῖν εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ Ant. 879. Hanc vulgatam scripturam ex codd. Laur. a. b. Vat. Aug. Paris. corrigi oportet scribique τυμβεύειν. Sed pro εἴτε χρὴ scholiasten secutus quanquam dubie locutum num recte emendaverit Hermannus εἰ χρήζει, dubito. Aldus τυμβεύει, τυμβεύσει correctori debetur, qualis quaedam in Brunckianis glossa legitur ἐντάφιος κείσεται. Praeterea ζῶσα a multis scribi et Tricl. notavit et codd. Aug. Vat. subministrant, scilicet ab illis correctoribus profectum, qui τυμβεύειν active dici vellent. In his Hermannus nomen suum nollem professus esset; nam acumen, quod quaerit, minime elegans videtur, nec adversatur finitio verbi ευω, quominus intransitive dictum videatur.

Τυμβήρης sepultus. τυμβήρης μὲν οὖ Ant. 255. *sepulcro similis.* τυμβήρει θαλάμῳ Ant. 938. de turre aenea Danaes.

Τύμβος sepulcrum, tumulus. ὁ τύμβος δυςτυχὼν ὁ σός Oed. Col. 403. v. δυςτυχέω. ἱερὸν τύμβον 1542. τύμβον θέλομεν προςιδεῖν πατρός 1753 an. κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες Ant. 877. de scrobe tumulo simili, qua Antigone conderetur. De eadem Antigone ipsa loquitur ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς οἴκησις 882. τύμβον ὀρθόκρανον — χώσαντες 1188. πατρὸς τύμβον — στέψαντες El. 51. τύμβῳ προςάψῃς μηδέν 424. ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός 750. Ibi quidem aptius diceretur τάφος. τύμβου προςεῖρπον ἆσσον 888. τύμβου πατρῴου κοινὸν εἴληχὼς μέρος 1124. *paterno tumulo conditus.*

Τυμβόχωστος in tumuli modum aggestus. πρὸς ἕρμα τυμβοχώστου ἔργομαι τάφου Ant. 841 m. V. Blomf. gl. Aesch. Sept. 1024.

Τύπάς malleus. τυπάδι βαρείᾳ inc. LXXII. 2, 3 (743 D.). Quod sequitur καὶ πληγαῖς illi interpretando adiectum nec a poeta est; reliqua in trimetros redigere frustra studuit Gatakerus. V. ἄκμων.

Τύπος figura. στίβου γ' οὐδεὶς τύπος Phil. 29. *nullum vestigium;* cogita de vestigio humi impresso. κτύπος Ms. Morell. Ven. Paris. Laur. a. c. Vat., adscriptum idem cum nota γρ. in Flor. Γ., ut contra τύπος in Ricc., qui in tenore verborum κτύπος refert. Argutatur in hoc defendendo Wunderus; v. Hermannum. ὄμφακος τύπον Thyest. VI. 5 (239 D.). Librorum scriptura est ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος, Trach. 12., cui nunc subrogatam videmus elegantiorem κύτει βούπρῳρος ex Strabonis plerisque et melioribus libris X. p. 458.

Τύπτω *ferio.* *πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς* Ai. 248 ch. de *lapidatione.* *σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός* Oed. R. 811.

Τύπωμα. *τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν* El. 54. vas aeneum cum Orestis, quae ferebantur, cineribus. Affert Suidas v. *τύπωμα*, Eust. p. 694, 27. 1169, 32.

Τυραννεύω dominor. *τυραννεύειν χθονός* Oed. Col. 450.

Τυραννέω *rex sum.* *εἰ καὶ τυραννεῖς* Oed. R. 408. *dominor*, qua significatione non differt a *τυραννεύω*: *Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων* (*Κύπρις*) inc. XXIII. 15 (678 D.).

Τυραννίς *regnum*, *dominatio.* *ὦ πλοῦτε καὶ τυραννί* Oed. R. 380. *λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος* 535. *τυραννίδα θηρᾷν* 541. *πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου — ἔφυ;* 592. *πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;* Oed. Col. 420. *ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ* Ant. 502. *τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος θάκοισιν ἡδίστην ἕδραν* Aload. XI. 3 (109 D.). *τὴν Διὸς τυραννίδα* Colch. II (312 D.). *ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι* Polyx. III. 3 (470 D.). Paulo aliter et elegantius dictum *τυραννίδος οὕτω πεσούσης* Oed. R. 128., quod cum Laio rege una quasi regnum Thebarum interciderat. Sed Acris. X. v. *τύραννος.*

Τύραννος 1. *rex.* *τὸν τύραννον Οἰδίπουν* Oed. R. 514. Hinc fabulam nomine suo donatam putant, et respicere videtur Eustathius p. 1839, 10. *τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι* 799. *τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου* 925. *τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν* 939. *ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς —;* 1043. *καὶ τύραννος ὢν ὅμως* Oed. Col. 855. *ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος* 1340. *τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον* Ai. 1329. Sententiam memorant Stob. Serm. XLIX. 12. Eust. p. 1514, 25. *τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου* El. 651. *ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου 'στὶ δοῦλος* inc. LIV. 1 (711 D.). — *ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις* Oed. R. 1095 ch. *εἰ ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν* Ant. 60. *τὸ δ' ἐκ τυράννων* (*γένος*) 1043. *σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ* Ai. Locr. II (12 D.). Addo Acris. X. (67 D.), ubi cum secundum Hesychium legatur *ὡς καὶ τυραννὶ πᾶς ἐγγίζεται φυγεῖν*, Brunckius probabiliter emendavit *ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.* — 2. *Regiae stirpis homines* qualescunque, et *regali habitu et adspectu.* De illa significatione confer Dorvill. ad Char. p. 34. *μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;* Trach. 315. Sic Schaeferus distinxit, cum in libris omnia uno tenore legantur, in duobus codd. Brunckii *του* pro *τῶν*, Brunckius insigni temeritate *μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;* Sed Hermannum non probo, qui de solius Euryti prole

agi affirmat; quidni enim Deianira formam Ioles mirata roget aptissime num forte regia stirpe mulier sit? Apitzius vulgatae rationi patrocinaturus miram orationis figuram excogitavit, μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά idem esse quod μή τις τύραννος Εὐρύτου σπορά, documenti causa Hermannum ad Med. 41. et Bernhardyum Synt. p. 61. memorans, qui de tali portento ne hiscunt quidem. — πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰςορᾶν El. 664. *regalem* Clytaemnestrae *adspectum* nuntius miratur. — 3. Latius serpit significatio *dominatoris* universe. ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός Trach. 216 ch. *tibiam* dicit, ad saltationem puellas excitantem: v. schol. et Herm. — 4. Contra contrahitur angustius ad reddendam *iniusti et gravis domini*. ὕβρις φυτεύει τύραννον Oed. R. 873 ch. v. Herm. Sententiam retulit Stob. Serm. XLIX. 11. Suid. v. ὕβρις. — 5. Aliquando *adiective* dicitur, de *regalibus*; eam primitivam significationem fuisse in ea incertitudine, quaenam olim apud Graecos substantiva, quaenam adiectiva fuerint, Hermanno (ad Med. Elmsleii 41.) eo minus credendum duco, quod placet repeti vocabulum a κοίρανος: v. Eberti Diss. Sicul. p. 44.; cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1099. καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων Ant. 1154. v. Bergl. ad Alciphr. I. 34. p. 140. τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν Oed. R. 588. βασιλικὰ ποιεῖν gl. Br. Affert Eust. p. 611, 22.

Τυρβάζω *turbo*. Ἄρης — πάντα τυρβάζει κακά inc. LVIII. 9, 2 (720 D.). *varia miscet*. Sed *proturbari* s. *effundi* τυρβάζεσθαι dici videtur inc. CV. 141. (905 D.): πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

Τυρσηνικός *Tuscus*. χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. *tubae*: v. Lobeck. et Herm. Affert haec Eust. p. 1139, 60. 1140, 4. Τυρσηνικὸς κόλπος Tript. I. 2. (527 D.), cum in itineribus Triptolemi recensendis inter Oenotriam et Liguriam interponatur, *Tyrrhenum* haud dubie s. *inferum* mare dicitur.

* Τυρσήνιος s. Τυρσηνία λίμνη a Sophocle dictum ex verbis inc. CV. 48. (640 D.) minime efficitur. v. ἄορνος.

Τυρσηνός *Tyrrheneus*. Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς Inach. II. 4 (256 D.).

Τυφλός 1. *caecus*. Proprie dictum: τυφλόν μ' ὠνείδισας Oed. R. 412. τυφλὸν — γὰρ ἐκ δεδορκότος 454. με τὸν τυφλόν 1324 m. ζῶν τυφλός 1368. τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν 1389. τυφλοῦ γέροντος Oed. Col. 1. φύλασσε τὸν τυφλόν 21. τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν 300. τυφλοῦ πατρός 1380. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 976. τυφλὸς — οὐδ' ὁρῶν Ἄρης inc. LVIII. 9, 1 (720 D.). πόῤῥω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός LXX. 1, 3 (737 D.). — *Figuratam* dictionem haec monstrant: τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ Oed. R. 371., quo dicto Suidas utitur v. τυφλός,

propter zeugma memorabili. Ex alio genere est τὴν τέχνην δ' ἴσφ τυφλός 389. — 2. caecus, i. e. non visus, latens, clandestinus. τυφλῆς ἄτης Trach. 1094. τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει inc. XXVII. 4, 3 (685 D.). Ab Aeschylo deprompsisse hanc sententiam Sophoclem putat Toup. Em. in Suid. t. II. p. 286. — Υ cum apud Sophoclem perpetuo in thesi iambica legatur uno exemplo excepto inc. XXVII. 4, 3., non producitur usquam; nam de hoc versu, qui cantici est, iudicari certo nequit. Accentus adiectivi verbalis est a τύφω ducti Arcad. p. 53, 27.

Τυφλόω excaeco. ἕλκος τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Ant. 961 ch. Locus totus varia scripturae et sensus ambiguitate plenus.

Τύφω fumum cieo. κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κἄτυφε κἀνέπτυε Ant. 996.

Τυφώς turbo. ἐξαίφνης χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πεδίον Ant. 414. Tangit Eust. p. 151, 19. 345, 41. 1196, 50. Eudocia Viol. p. 407. Phav. v. Τυφωέα. — Τυφῶ s. τυφῶ ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος Σοφοκλῆς (inc. CV. 168 D.) Hesychius. Hoc sive monstrum terrae progeniem sive turbinem significavit, cum ad τυφώς referatur, necessario acuendum τυφῶ.

Τύχη 1. fortuna, qua res humanae reguntur. Universe haec dicuntur: νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης Phil. 1310. cf. ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ; Oed. Col. 1581. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ — ; Eriph. IV (205 D.). — καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη Oed. Col. 1030. τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ Ant. 328, quanquam non minus bene de *eventu* pariter atque *casu* interpretari licet, velut de casu etiam vel *re forte facta* ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; 383. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης 1083. τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντα 1143. Haec sententia proxime abest a *deae Fortunae* mentione. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Trach. 721. i. e. οὐ χρὴ κακῶς ἐλπίζειν. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. I. 2 (603 D.). *Casum* intelligi praeter illa supra allata patiuntur haec. ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ Oed. R. 977. Adde *adverbiascentia*: ἢ τοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα Ant. 1167. τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον Phil. 542. *Eventum* expiicueris μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη Oed. R. 680 m.; *quid sit gestum, quo perventum* Iocasta quaesituram se dicere videtur. — *Bonam fortunam* dici video his locis: ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε Phil. 764. ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς 1058. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη Oed. R. 80. *cum fausto nuntio.* οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη Camic. IV. (302 D.), cui sententiae simillima alia est οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει inc. XII (666 D.). De hac significatione praeteriens adnotavit Seidlerus ad Eur. El. 588. — *Mala et infausta fortuna* significatur: νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263. —

2. *Dea Fortuna* dici videtur Oed. R. 1080.: ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων, quem versum refert Plut. de fort. Rom. p. 318, D. Minuscula initiali Hermannus scribit, sed non minus recte maiuscula habet, quam toties in Δίκη, Ἐρινύς, Αἰδώς. — 3. *Fortuna homini obtingens*, i. e. *sors* vel *casus* fortuna oblatus. Universe s. medie dicitur: ἐνέχει τύχᾳ τᾷδ' ἀπὸ μείζονος Phil. 1086 ch. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην; Oed. R. 102. — διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰὼν 773. πρίν μοι τύχη τοιάδ' — ἐπέστη 776. ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ 1036. σκέψασθε — τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Ai. 1007. ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην 1037. — ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν Phil. 1301. πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1404. Adde selectiores formulas hasce: τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης El. 48. *fatuli necessitate*. Dubium an hoc in mente fuerit Eustathio p. 651, 30. Versum retulit Suidas v. ἐξ ἀναγκαίας τύχης, *violentam mortem* explicans. Aliter dicitur τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 480. Eust. p. 651, 30. 1089, 37. *Captivitatem* s. *servitutem* pro suis rebus intelligi Tecmessa vult, nec tamen per se quidquam nisi *fatalis sors* dicitur. πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης Ai. 790. Eust. p. 651, 30. 1089, 37. Suid. v. πρόστητε. Significatur ἀντιτάττεσθε πρὸς τὴν τύχην, quod si quis de mala fortuna dici decreverit, qualis sane intelligi debet, non repugno. Ceterum v. ἀναγκαῖος. — ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Ai. 102. *quanam fortuna utitur, quid agit?* — Adverbiascit πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν Oed. R. 949. *non fortuito*, sed ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, quae glossographi verba sunt. πρὸ τῆς τύχης Tricl. et codd. quidam absurde. — *Felix sors* s. *fortuna* dicitur: ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν Oed. R. 52. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν 442. Quaenam ea sit, v. Hermann. θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν ἧκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ Oed. Col. 1502. — οὐ ζηλῶ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων Oed. R. 1526. οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. I. 1 (572 D.). — At *calamitas* significatur: ἄναυδον τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ Oed. Col. 1406. ἤδη τοι τύχῃ κακῇ μὲν αὐτῇ Trach. 326. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ Ai. 316. ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης 959. μὴ στένειν τύχην inc. XXVIII. 2 (686 D.). — τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας Ai. 276.

Τώς *sic*. ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὄλοιατο Ai. 829. Hoc adverbium a tragicis imperitissime abiudicavit Monkius ad Eur. Hippol. 114., etsi satis multa exempla eius Aeschylea iam Abreschius collegerat ad Suppl. 67.; collegit iterum Elmsl. ad Eur. Med. 313. Sophocleum diserte testantur Eust. p. 429, 32. Phavor. p. 431. Dind., totam sententiam retulit Suidas v. τώς. — Accentum enormem notavit Apoll. de Adv. p. 582, 17.

Υ.

Ὑβρίζω 1. *superbe et contumeliose ago.* αὕτη δ' ὑβρίζειν — ἐξηπίστατο Ant. 476. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω Ai. 950. ὅπου δ' ὑβρίζειν — πάρα 1060. ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας 1130. θαρσῶν ὑβρίζεις 1237. ὕβριζε El. 784. ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἐλῶ inc. CV. 158, 1 (938 D.). — 2. *superba contumelia afficio.* τί με οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις —; Ant. 833 m. ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν El. 603. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ στυγναῖσι λώβαις Ai. 557. ὑβρίσει Brunckius ex paucis libris, alterum soloecum ratus; sic et Mosq b. Ien. Flor. Δ. ὑβρίσῃ Elmsl. et Herm., futurum ὑβριεῖ esse decernentes defendunt, quod non certissimum. Sed v. οὐ μή. — οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Ai. 360. ὅθ' ὧδ' ἔχων πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός El. 780. (ῠ in thesi; v. Ai. 557.).

Ὕβρις 1. *superbia* ad facta contumeliosa, immania, insolentia stimulans; v. Plat. Phaedr. p. 238. A. coll. Nitzsch. ad Odyss. I. 7. ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει Phil. 396 ch. ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν — ὤρουσεν Oed. R. 873 cll. Quam sententiam qui laudaverint, v. τύραννος. ἐς ποσήνδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν Oed. Col. 1033. *facti audacia* cum *mentis*, qua genitum est, *superbia* coniungitur. ὅταν — ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν El. 263. ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 513. οὐχ ὕβρει λέγω τάδε 869. *non ut insolenter te rideam.* ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Trach. 279. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητος ὁρμᾷ Ai. 195 ch. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν 1040. ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. XLVII. 1 (705 D.). *adolescentium vitium est*, et cum ea aetate una occidit. — 2. Aliquando non potest nisi de *superbe* vel *contumeliose factis* intelligi. ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; ὕβρις Oed. Col. 887. chorus rogat, Creon respondet. πρὶν ἂν — τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν Ant. 309. *rationem facinoris.* ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα 478. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών Ai. 297. ἁρπάξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν Lac. II. 2. (337 D.); *raptum Helenae* dici puto. — 3. Selectiore significatione semel praeditum est. Nutricem mortis Deianirae nuntiam chorus rogat ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν; Trach. 884., quasi *contumeliose factum in se ab ipsa commissum*, i. e. immane facinus universe; simili modo foedus Orestis interitus ἄσκοπος λώβη dicitur El. 843. — ῠ in thesi corripitur; producitur in arsi iambica Oed. Col. 887. Ai. 297., melica Oed. R. 873.

Ὑβριστής *insolens, contumeliose superbus.* πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής Ai. 1067. μὴ — ἐν θακοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ 1071. De Centauris

dictum στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν Trach. 1086. — Accentum generis expositum v. Etym. M. p. 436, 12.

Ὑγιής (ῠ) *sanus.* ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ᾽ ἐλεύθερον φρονῶν Phil. 994.

Ὑγρός 1. *humidus.* παρ᾽ ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥείθρων Ant. 1111 ch. Codd. plerique, etiam Laur. a. b. ὑγρὸν ῥεῖθρον. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον Ai. 1265. de gleba pro sorte in urnam aqua plenam coniecta; v. Apollod. II. 4. Paus. IV. 3, 3. cf. βῶλος. — 2. Tralate *mollem* et *flexilem* significat. ἐς δ᾽ ὑγρὸν ἀγκῶνα — παρθένῳ προσπτύσσεται Ant. 1221. *Languescentem* Hermannus interpretatur. Copiose illustrat Valck. ad Phoen. 1448., cf. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 228. ῡ in thesi corripitur.

Ὕδρα *hydra.* Λερναίας ὕδρας Trach. 571. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς φάσματι 833 ch. Λερναίαν θ᾽ ὕδραν 1084. ῡ in arsi melica Trach. 833. producitur.

Ὕδωρ (ῠ) *aqua.* στατὸν εἰς ὕδωρ Phil. 708 ch. ὕδατος μελίσσης (χοαί) Oed. Col. 482. ῥυτῶν ὑδάτων 1595. *perennis aquae.* λέων δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ Ach. Am. II. 2 (163 D.). τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ Phin. IV (637 D.). ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. XXXVI (694 D.). ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, σύγγονον θ᾽ ὕδωρ, Ὑπέρεια κρήνη LXXXII. 4, 1 (758 D.). — μίσγει δ᾽ ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου Inach. XI. 4. (265 D.), de Inachi cursu. — Una cum ceteris in ωρ substantivis gravatur: Herod. π. μον. λέξ. p. 32, 14. unum ἰχώρ excipit.

Υἱός *filius.* δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱὸν — ὧδ᾽ ὀλωλότα El. 796. τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱόν Phil. 5. Πριάμου μὲν υἱός 601. τὸν Ἀτρέως ἔχθιστον υἱόν 1363. υἱὸς καὶ πόσις Oed. R. 459. τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν Oed. Col. 1075 ch. — κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ Ant. 567. Hoc pro υἱάσιν Hermannus restituit ex Dresd. et Laur. c. quanquam tenuis fidei libris, monitu Lobeckii ad Phryn. p. 69. Displicet Bothio, quippe qui solus sibi sapere videatur.

Ὑλακτέω (ῠ) tralate *clamo, vociferor.* τοιαῦθ᾽ ὑλακτεῖ El. 291.

** Ὑλάω *clamo.* βοᾷ τις; ὦ ἀκούετ᾽; ἢ μάτην ὑλῶ Aeris. I. 1 (58 D.). Sic recte Hermannus El. D. M. p. 50. Apud Stob. VIII. 2. legitur ἱλακτῶ.

Ὕλη (ῡ) 1. *silva.* φοιτᾷ γὰρ ὑπ᾽ ἀγρίαν ὕλαν Oed. R. 477 ch. κατ᾽ ἀγρίαν ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ᾽ ἀλωμένη Oed. Col. 350. *Arbores silvestres* potius quam silva ipsa dicitur Ant. 416.: πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. Sic intelligo πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα Trach. 1185., non de *lingnis.* — 2. *materies*, et *aes* quidem s. *ferrum* aperte dicitur inc. LXXII. 2, 5. (743 D.): οἳ παρ᾽ ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ — ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. v. ἄκμων. — Accentum notavit Herod. π. μον. λέξ. p. 39, 31.

Ὑλήεις *silvester.* ἴδ᾽ ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα Ai. 1197 ch. ὑλῶεν Flor. *Γ.*

Ὕλλος n. pr. ὅνπερ εἰκός, Ὕλλον (πέμπεις) Trach. 56. Accentum commemorat Herod. π. μον. λέξ. p. 11, 17.

Ὑλοτόμος *lignator.* ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι, σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 98 an.

Ὑμέναιος (ῠ) *hymenaeus,* carmen nuptiale, hinc *nuptiae.* ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών Oed. R. 422. de infausto matrimonio fausta portendere viso. οὐδ᾽ ὑμεναίων ἔγκληρον Ant. 807 m.

Ὑμέτερος (ῡ) *vester.* ὡς τις ἀφ᾽ αἵματος ὑμετέρου προφανεῖσα Oed. Col. 246 m.

Ὑμνέω proprie *cano.* οὔτ᾽ ἐπινυμφίδιός πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Ant. 810 m. Transfertur inde ὁ δ᾽ εἶπε πρός με βαί᾽, ἀεὶ δ᾽ ὑμνούμενα Ai. 285. i. e. τὰ πολυθρύλητα ἐκεῖνα, sermonibus celebrata. At *deplorare, lamentari* significat: ζῶσα δ᾽ ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ — ὑμνήσεις κακά El. 374. κακά enim τὰ σεαυτοῦ intelligo. Utuntur eo dicto Suidas v. ὕμνος et ὑμνήσεις, Eust. p. 634, 11.

Ὕμνος *cantus.* ἐπινυμφίδιος — ὕμνος Ant. 809 m. — Accentum enotavit Arcadius p. 62, 21.

Ὑπαγκάλισμα *amplexus.* δύ᾽ οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Trach. 537. De ea formula v. Bergler. ad Alciphr. I. 38. et Miscell. Obss. vol. V. p. 59. De vocabulo rariore universe consuli potest Elmsl. ad Eur. Heracl. 42.

* Ὑπάγω Ant. 350. v. ἄγω.

Ὑπαί v. ὑπό.

** Ὑπαίθρειος. Cum Ant. 355 ch. in libris legatur δυςαύλων πάγων αἴθρια καὶ δύςομβρα φεύγειν βέλη, i. e. δύςαυλοι πάγοι αἴθριοι, versu duobus syllabis antistrophico breviore, probabili coniectura, cui etiam Dindorfius calculum adiecit praef. Scen. Gr. p. XVII., Boeckhius corrigit δυςαύλων πάγων ὑπαίθρεια, quod minus insolens videbitur propter Ἐφέσειος, Βοσπόρειος, εὐτύχεια a Sophocle posita. Ad sensum contendi potest Aesch. Agam. 355.

Ὑπαίθω *succendo.* πῶς ὑπαίθων σῶμ᾽ ἂν ἰώμην τὸ σόν; Trach. 1200. Transfertur ad amatoriam cupididatem. μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα Colch. II (312 D.). i. e. Δία τύραννον θάλπων ἔρωτι, de Ganymede dictum.

Ὑπαίσσω v. ὑπᾴσσω.

Ὑπακούω *pareo.* ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον ino. LXXII. 2, 5 (743 D.). aes s. ferrum malleo subactum dicitur.

Ὑπαντάω *obviam fio, offendo.* ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας Phil. 710 ch. Insolentior dativus est.

Ὑπαρχή *principium.* ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ Oed. R. 132. *rem, qualis initio erat, rursus in lucem proferam,* i. e. *de integro quaeram.*

Ὕπαρχος *dux alteri parens.* ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας Ai. 1084. Affert Suidas v. ὕπαρχος.

Ὑπάρχω *praesto sum, adsum.* ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι Phil. 697 ch. Libri plerique ὑπάρχει, quod propter coniunctum ἐξανύη correxit Hermannus secundum cod. Ven., et concinunt Laur. a. Vat. τοίγαρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν κλαίομαθ' ὑπάρξει Ant. 923 an. ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα κακῶν El. 907. Suid. v. κῦρος. Sed significat etiam *esse* simpliciter. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει Ant. 1328 an. Sic dicto participium adiungendum videri possit; sed non certius custoditur hoc, quam in verbo τυγχάνω. ὑπάρχει γάρ σε μή γνῶναί τινα El. 1332. *est ita, ut nemo te noverit,* i. e. *novit te nemo.* Sed ad priorem et legitimam significationem revocandum σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί Phil. 223. *praesto adest,* i. e. oculis meis ostenditur. — Transitive, ut *originem dare, initium facere* significet, Sophocli non legitur, cum El. 907. commode aliter explicetur. Is locus fortasse emendatione egere visus Valckenario, erudite agenti de illo significandi genere ad Phoen. 1576.

Ὑπασπίδιος *quod armorum est.* τὸν ὑπασπίδιον κόσμον Ai. 1386 an. τὸν ἐνόπλιον schol. Arma sunt praeter clipeum, proprie autem lorica et fortasse ocreae, quippe clipeo tegi solita.

Ὑπάσσω *elabor.* ὑπάξας διὰ θυρῶν Ai. 294. Sic post Brunckium ex membr. et aliis libris editum, et congruunt Flor. Δ. Θ. (is ὑπαΐξας, sicut Laur. a. a secunda manu. A prima manu idem et Laur. b. ἀπαΐξας, Flor. Γ., nonnulli Brunckii codd. et Aldus ἐπάξας aut ἐπαΐξας), quod quatuor versibus post iteratur, sed aptius quam hic, cum de *exeunte*, non *introeunte* sermo sit.

Ὕπατος *ultimus.* φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν — τερμίαν ἄγων ἁμέραν ὕπατος Ant. 1313 m.

Ὕπαυλος *qui intra aulam* (tentorium) *versatur.* ἐκεῖνον εἴργειν — σκηνῆς ὕπαυλον Ai. 783. Tangit hoc Suidas v. ὕπαυλον, scholiasten exscribens.

Ὑπεικάθειν *cedo, pareo.* ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν — τούτοις ὑπεικάθοιμι El. 353. Suidas v. ὑπεικάθων. v. εἰκαθεῖν.

Ὑπεικτέος s. ὑπεικτέον potius, *parendum.* ἄρχοντές εἰσιν, ὥστ' ὑπεικτέον Ai. 653.

Ὑπείκω cedo, remitto. βαρεῖαν — φάτιν — οὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς Phil. 1035. καὶ νῦν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν Oed. Col. 1186. *cede, ut sinas venire.* ὅσα δένδρων ὑπείκει Ant. 709. πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν 712. de pertinaci navigatore. ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ Ai. 364. τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει 655. Ζεὺς — ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται Phaedr. IV. 5 (607 D.). *amori.* — Praeter haec *praesentis* exempla unum *futuri* exstat. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις Oed. R. 625. *parendi* inest adsignificatio.

Ὕπειμι subsum (insum). ὕπεστί μοι θράσος El. 470 ch.

Ὑπειπεῖν indicare. ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις Ai. 212 an. Praepositio abundare visa Brunckio, sed *dicendo suggerere* significat.

Ὑπεκπέμπω clam ablego. οὐ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν El. 1342.

Ὑπεκτίθημι clam amoveo. ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου El. 289.

Ὑπεκτρέπω. Activum *dimoveo, averto,* quasi *gressum* significat. ὧν (τῶν ὡραίων) ἁφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' (τῶν παρηβησάντων) ὑπεκτρέπει πόδα Trach. 546. Cod. Harl. ὑπεκτρέχειν, Ad. et fortasse codd. plerique ὑπεκτρέπειν, praeter Iunt. 2. et schol. ex quibus exquisitius ὑπεκτρέπει Erfurdtius sumpsit; idque nunc firmat Laur. a. — Medium est *se avertere,* i. e. *refugere.* ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ' — ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσῴζειν Oed. Col. 572. v. Herm.

Ὑπεκτρέχω. Excedere adsignificata *effugiendi* notione est τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος Trach. 166. Ea *effugiendi* vis sola inest Ant. 1073.: τῶν σὺ (τοξευμάτων) θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.

Ὑπεκφεύγω effugio. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν Ant. 549. ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις 772. Cod. Par. ap. Herm. ὑπεκφεύγῃ, Aldus et plerique scripti ὑπεκφύγοι, sed vera lectio est in Aug. b. Dresd. a. T., et his longe praestantiore Laur. a.

Ὑπεμβρύόω praegnantem facio. ὡς κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν inc. L. 4 (709 D.). Male apud Clementem Alex. olim legebatur ἐπημβρύωσεν.

Ὑπεξαιρέω tollo, adsignificato *facto clandestino.* τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτός Oed. R. 227. Elmsleius explicat *crimen confitendo diluens,* non recte, rectius tamen Hermanno sic interpretato *subterfugiens, accusationem sui ipsius,* quod in αἱρεῖν non magis, quam in compositis eius verbi inest. Si quis exsul propter facinus ex civitate abit, *crimen* una cum eo de civitate *tollitur,* et quidem non tam palam et multo rumore, quam tacite et nemine sentiente. Aliam etiam explicandi rationem ex-

cogitavit Hermannus ad El. 1410 ch., ubi quod legitur, illi totum dissimile est: *πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.* Hermannus „*ὑπεξαιρεῖν est occulta et recondita promere Oed. R.* 227. *Eur. Hipp.* 633.“ Longe melius scholiastes *ἐκχέουσι. Ἐξαιρεῖν* et *ὑπεξαιρεῖν*, hoc rem clam factam significans, est *morte s. occisione de medio tollere*, ab eximenda s. eradicanda stirpe sumptum.

Ὑπεξέρχομαι devito. ὦ γλῶσσα — πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ὑπεξελθεῖν τόδε; inc. XXXVIII. 2 (696 D.). Cum de aperiendo arcano sermo sit, valde blanditur Brunckii emendatio *ἐπεξελθεῖν*, *perficere.* Sed etiam illud, si *τλήσει* Latine reddideris *tolerabis*, i. e. *poteris efficere* aliquo modo explicari potest.

Ὑπέρ (ῠ). I. *Adverbiascit* cum casu caret. *πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ* Ant. 514. sc. *αὐτῆς* s. *γῆς*, quamquam his subaudiendis opus non est. Verum iniuria quidam huc referunt Oed. R. 164. — II. Tanquam *praepositio* A. Cum *genitivo* casu 1. *super* s. *supra* significat, altiore aliquid altero versari loco indicans. Hoc et ad statum quiescentis et ad motum incedentis accommodatum est. *Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων* Phil. 719 ch. *Διρκαίων ὕπερ ῥεέθρων μολοῦσα* Ant. 105 ch. *στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων* 117 ch. *νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ* 524 an. *τράφη — ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου* 972 ch., quod huius loci est, sive *ὄρος ὑψηλόν* cum scholiaste, sive glaciem firmiter concretam cum Hermanno intelligas. *σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς* 1113 ch. sc. *Βάκχον ἐπιφανέντα. Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων μολών* Ai. 688 ch. *πηδῶντος Ἕκτορος τάφρων ὕπερ* 1258. *ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας* Oenom. IV. 2 (423 D.). — 2. Deinde significat *pro*, *in gratiam alicuius. ἀπαυδῶ — ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ* Phil. 1278. *ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος* Oed. R. 137. *ὧν ὕπερ — εὐῶπα πέμψον ἀλκάν* 187 ch. *ἐπισκήπτω τελεῖν ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε γῆς* 253. *ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ* 1448. *τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὑτῆς θ' ὁρώσης* Oed. Col. 33 *πατρὸς ὕπερ τοὐμοῦ μόνον ἄντομαι* 243 m. *ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε* Ant. 744. *τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν* El. 544. *ἧς ἔθνησχ' ὕπερ* Trach. 705. *τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ* Ai. 1210. *καλόν μοι τοὐδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν — μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός* 1290. — 3. Hinc aliquando est *de. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;* Oed. R. 1444. De Oedipo oraculum consulturi erant quid faciendum esset. *ὕπερ — τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ* (sc. *λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς*) El. 544. cum zeugmate praepositionis. — 4. Hinc proxime abest causae, cur quid fiat, significatio, ut Latine reddatur *propter. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;* Oed. R. 989. *τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυ-*

τῆτος ὕπερ Ant. 923 an. Et hoc quidem exemplum *de significationem* respuit; prius illud admittit, quippe exiguo diremptam discrimine. De *causa* interpretandum, non de s. *quod attinet*, ut Erfurdtio visum, nec *pro*, ut Hermanno, nec ὑφ' ἓν scribenda ὑπερορνυμένας, quod Musgravio et aliis quibusdam in mentem venit, Oed. R. 164 ch.: εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν. *propter calamitatem*, i. e. *cum olim urgeret calamitas, ut eam averteretis sicut olim adfuistis, ita nunc adeste.* — B. Cum *accusativo* 1. ita significat *super*, ut motus locum aliquem excedens vel ulterius tendens indicetur. μολεῖν — Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν ἢ στονόεντα πορθμόν Ant. 1129 ch. ὑπέρ τε πόντον πάντα inc. XCIII. I. s. Orithyiae 655 D. — 2. *ultra*, de rebus aliquem modulum excedentibus. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Ant. 363 ch. — III. *Anastrophen* adverbium patitur Ant. 514., quippe casui postponi visum subaudiendo. Praepositio sic semper ea allicitur, cum extremum trimetri locum occupavit, El. 544. Trach. 705. Ai. 1210. 1258. Oed. R. 989. 1444. 1448., anapaestici versus Ant. 524. 923., melici Oed. R. 188. Sed in medio versu anastrophe comparet Oed. Col. 243. — De *scriptura* ambigendum Ant. 595 ch., ubi cum libri plerique ὑπέρ, Laur. a. ὕπερ, Aug. versum plane omittat, plana simul et nitida sententia secundum scholiastam Hermannus ὅπερ scripsit.

Ὑπεραλγέω *doleo de.* ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν Ant. 626 an. ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης schol. Alias *graviter dolere* significat: v. Herm.

Ὑπεραλγής *gravi dolore plenus.* τὸν ὑπεραλγῆ χόλον El. 171 ch. Respicit Suidas v. ὑπεραλγῆ χόλον.

Ὑπεράχθομαι *graviter s. nimis dolere.* μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου El. 172 ch. ὑπεράχθου Monkius, insociabili epicarum formarum odio incensus, ignarus tragici sermonis. V. praef. vol. II.

Ὑπερβαίνω *egredior*, i. e. *violo.* ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Ant. 445. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 477. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται 659.

Ὑπερβάλλω. Activum significat *praecurrere.* ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά El. 707. — Medium figurate *superare.* φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα Trach. 581. Memorat Eustathius p. 799, 3.

Ὑπερβᾰσία *egressio*, velut *legis*, inde *facinus nefarium.* τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχοι —; Ant. 601 ch. Ald. Turn. Br. Erf. secundum plerosque, ut videtur libros, et scholiastam ὑπερβασίᾳ. Longe elegantior est altera scriptura, in Laur. a. Ricc. Iuntt. Steph. reperta.

Ὑπερβολή *exsuperantia*. Adverbiascit ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου Oed. R. 1196 ch. *nimium prospero iactu potitus felicitate.* De hac et simili formula εἰς ὑπερβολήν v. Valck. ad Hipp. 938.

Ὑπερβριθής *gravissimus.* ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν (θεοί) Ai. 931.

Ὑπερδέδοικα *timeo pro.* ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82.

Ὑπέρδικος *iustissimus.* τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει Ai. 1098. Versum affert Eust. p. 801, 57.

Ὑπερεια n. pr. Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον inc. LXXXII. 4, 2 (758 D.).

Ὑπερεχθαίρω *graviter odi.* Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει Ant. 128 an. Utitur ea sententia Libanius Epitaph. Iuliani t. I. p. 561. Reisk.

Ὕπερθεν *amplius.* τοὶ πέρα, τότε δ' ὕπερθεν (sc. ἐπειρώμην μόγου) Oed. Col. 1742 m. v. Herm.

Ὑπερίστημι. Medium *defendendo adesse* significat, ab adsistentibus desumptum. ὥς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται El. 181 m. Apud Suid. v. οἰκονομῶ legitur περιίσταται, sed vera scriptura exstat v. ὑπερίσταται.

Ὑπερίστωρ *scientissimus.* κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ El. 840 m. Affert Suid. v. ἴστωρ.

Ὑπέρκοπος *superbus.* ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 127. Apud Stobaeum Serm. XLIII. p. 153. ὑπέρογκον legitur, in cod. Flor. Γ. ὑπέρκομπον, quae perpetua est in libris confusio; nec discrepant grammatici consensu a κόμπος repetentes, etsi est a κόπτω, quod ad Aiacis versum monuit Heathius.

Ὑπερκτάομαι *adquiro.* πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω El. 210 an. Schol. ἐκτήσω explicat; clarum est autem nimiam quandam et qua opus non fuerit mali ab ipsa quaesiti accessionem significari.

Ὑπερμαχέω *pugno pro.* Proprie dictum πόλεως ὑπερμαχῶν ὄλωλε τῆςδε Ant. 194. Tralate σὺ ταῦτα — τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; Ai. 1325. *illum defendens contra me pugnas?*

Ὑπερμάχομαι *pugno pro, vindico.* ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡςπερεὶ τοὐμοῦ πατρός, ὑπερμαχοῦμαι Oed. R. 263. v. Herm.

Ὑπερνοέω *insuper cogito.* τί δῆτ' ὑπερνοεῖς; Oed. Col. 1738 ch. Insolens visum vulgo pluribus vocabulum et illa Heathii interpretatio; quare Graserus ὅπερ νοεῖς, Hermannus ἐπεννοεῖς, quod mihi quidem valde placet, et ὅπερ νοεῖς coniecerunt; sed quod Hermannus huic alteri coniecturae commendandae addit, non id agere chorum, ut comperiat, quid cogitent virgines, sed ut consoletur illas, ad nihilum recidit, si

cogitaveris ad consolandum aliquem primum opus esse scire, quanam in re consolatione indigeat.

Ὑπερόπτης superbus, contemtor. σφᾶς ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτας Ant. 130 an. Sic Herm. coniecit secundum gl. cod. Aug. et Triclinii, qui adscribunt ὑπερφρονας, firmavitque emendationem Laur. a. in quo ὑπερόπτας supra scriptum. Ceteri libri et edd. vett. ὑπεροπτίας absque ullo sensu. Brunckius ὑπεροπλίαις secundum Vauvill.; Dorvillius ad Char. p. 572. ὑπεροπλίας, inter singula nomina interpositis virgulis.

* *Ὑπεροπτία* v. ὑπερόπτης.

Ὑπέροπτος superbus. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται Oed. R. 883 ch. Adverbiascit, sed obiecti vice suspensum a πορεύεται. Glossa Brunckii καταφρονητικῶς explicat. Affert haec cum pluribus versibus non emendate scripta Suidas v. ὑπέροπτα.

Ὑπέροχος eximius, sed ut in malam partem de *insolente* dicatur. ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν, ἄνομον ὑπέροχον βίαν Trach. 1086. Sic haec distinguenda censeo, cum vulgo et post θηρῶν et post ἄνομον incidi soleat. Libri ὑπείροχον. Illa emendatio est Bentleii et Clarkii, huius ad Il. β. 426.

Ὑπερπέτομαι superinvolo. Πολυνείκης — ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν ὣς ὑπερέπτα Ant. 113 an. De lacuna et sensu explendo v. Hermann.

Ὑπερπηδάω supersilio i. e. *egredior, devito.* θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός inc. I. (656 D.). Sophoclis esse constat ex Theoph. ad Anthol. p. 110. Wolf.

Ὑπερπίμπλημι praeter modum impleo. Proprie dictum ἀνὴρ ὑπερπλησθεὶς μέθης Oed. R. 779. Tralate ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν Oed. R. 874 ch. de insolente recti fastidio.

Ὑπερπονέω laboro pro. σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον Oed. Col. 346. Eadem vi, sicut ipsum πονεῖσθαι, media s. deponentialis forma praedita. καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός Ai. 1289.

Ὑπερπόντιος transmarinus. φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος Ant. 781. de vi *amoris.* Comparat Erf. Soph. inc. XXIII. (678 D.) et Eur. Hippol. 1272.

Ὑπέρτατος v. ὑπέρτερος.

Ὑπερτελής qui defungitur. ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ Trach. 36. *cum laboribus suis functus sit.* ὑ π ε ρ τ ε λ ή ς, ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη. Hesychius. Cf. Abresch. ad Aesch. Agam. 294.

Ὑπέρτερος superior. Proprie nec hoc nec ὑπέρτατος dictum legitur; proxime tamen ad propriam vim accedit ἐξ ὑπερτέρας χερός *victorem significans* El. 447. *si victrici manu*, quod Hermanno placet. Deinde *maio-*

rem significat. ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος El. 1256 m.; et amplius s. praeterea, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον Ant. 16. Amplius i. e. plura et certiora dici reperies etiam Ant. 627.: τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον, quae verba Eustathius attulit p. 711, 61. — Superlativus summum significat, tum quod alia excedit universe, velut de labore et aerumna, μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Oed. Col. 105., tum honoratissimum: σέβας ὑπέρτατον Phil. 400 ch. κλέος ὑπέρτατον 1333. θεῶν τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν Ant. 338. φρένας πάντων, ὅσ' ἐστί, κτημάτων ὑπέρτατον 680. Laur. c. ὑπέρτερον. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1125 ch. τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος Aload. XI. 2 (109 D.).

Ὑπερτιμάω praecipue honoro. πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτὸν —; Ant. 284.

Ὑπερτρέχω excurro, inde excedo s. violo. ὥστε — θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν Ant. 451.

Ὑπερφέρω supero. τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ Oed. R. 381. ars ante alias artes eminens, v. Herm. Versus hosce afferunt Stob. Serm. XLIX. 10. et Suidas v. πλεονεξία et πολύζηλος. εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἥ δε τοῦθ' ὑπερφέρει Oed. Col. 1011. τοῦτο in Laur. b. Par. A. (membr.) repertum adverbiascit. Ceteri codd. τοῦδ', quod in Par. A. supra scriptum.

Ὑπέρφρων superbus. ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Ai. 1215.

Ὑπερχλιδάω superbio. ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς Trach. 280.

Ὑπέρχομαι subeo. Proxime abest a propria dictione ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν Oed. Col. 1464 ch. de timore crines erigente dictum. Magis distat, cum de insidiante et clandestinos dolos tentante dicitur. εἰ — ταύτης (ἀρχῆς) Κρέων — λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται Oed. R. 386. A luctantibus eam formulam sumi adnotat scholiasta; v. Toup. Em. in Suid. t. I. p. 193. t. II. p. 301. οἷός μ' ὑπῆλθες, ὥς μ' ἐθηράσω Phil. 995. Libri veteres οἷα, Porsonus οἵως. Illud Triclinius dedit. Magis mirere, οἷα etiam apud Suidam legi v. ὑγιές, certe in cod. Leid. et edd. vett. Ut hoc, ita aliud genus sumptum a clam subrependo fallentibus, cum de affectione s. motu animi subeunte s. se insinuante usurpatur, sicut etiam ἐπέρχεσθαι, ὑφέρπειν, ὑποδύναι, cf. Valck. ad Phoen. 1378. (p. 464. 465. = 395. 396.). ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος Phil. 1215. θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται El. 916. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος 1101.

Ὑπέχω sustineo. τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι Trach. 1264 an. De Hercule dictum grave malum patiente. Suidas: ὑπέχει, ὑφίσταται. Hesychius: ὑπεσχηκώς, ὑποστάς. Hinc est οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην Oed. R. 552. non dare poenas.

Ὑπήνεμος *vento non expositus.* καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Ant. 407. Boissonadus coniecit ἀπήνεμοι. Est *in quem ventus non incidit.*

Ὑπηρετέω. Proprie *famulor s. ministro.* A qua significatione non multum distant haec: ἔργαν ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Phil. 15. ὑπηρετῶ δ' ἐγὼ 978. οἷς οὐ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1012. In his *exsequendi* potissimum significatio inest. At *partem capiendi* et *adiuvandi*: κἀμὲ ὑπηρετεῖν καλεῖς El. 984. Similiter dictum ἔργοις ἀνοσίοις ὑπηρετῶν Oed. Col. 284. *impiis factis te administrum praebens.* Dein est *servire* i. e. *se accommodare, facere quod convenit et postulat ratio.* τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν Oed. R. 217. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι El. 1298. Sic Elmsleium (ad Heracl. 1017. Oed. Col. 491.) secutus Hermannus vulgatum ὑπηρετοίμην corrigit, quod schol. Iohns. Atticum esse vult.

Ὑπηρέτημα *instrumentum.* ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1350. Nisi sueto more Graecorum πόδες et χεῖρες coniungerentur, *suavissimum pedum famulitium* s. *instrumentum* nobis ridiculum videretur utique.

Ὑπηρέτης *administer.* οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἄπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο Oed. R. 712. ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει (δεῖ) Phil. 53. *adiutorem* explicat Hermannus, quo non opus; non magis opus Musgravii quamvis eleganti coniectura οἷς.

Ὑπίλλω. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα Ant. 505. Eust. p. 1834, 34. τὸ σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἤγουν ὑποβάλλουσι, κλείοντες οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Altera huius explicationis pars cum prima conciliari non potest. Ad hanc fere redit Hemsterhusii ratio ad Tim. p. 72. Ruhnk.: *tibi subiiciunt, subvolvunt quasi atque alleo obnoxium habent os dicendique libertatem.* Scilicet a cauda premenda fertur deflexum, v. Eur. Oedip. XVI. et, qui hoc servavit, Erotian. p. 278. c. Buttm. Lexil. vol. II. p. 150. Schol. Antig. l. c.: διὰ σὲ τὸ σῶμα συστέλλουσι καὶ σιωπῶσιν, ἢ στρέφουσι τοὺς διὰ τοῦ στόματος λόγους. Hoc Hermanno placet, explicanti *os torquent secundum te* (*nach dem Munde reden*). Sed de *prementibus vocem* et *prae timore assentantibus tacendo* rectius intelligit Buttm. l. c.

Ὑπισχνέομαι *promitto.* ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων Phil. 611. ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; Oed. Col. 227 m. χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην 1487.

Ὕπνος. 1. *somnus.* ὕπνον δὲ ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή Phil. 18. ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ 30. ἀνάστασιν — ἐξ ὕπνου στῆναι 277. ἤ τοι καίριος σπουδὴ — ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν 634. λαμβάνει γάρ οὖν ὕπνος με 766. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου ἕξειν 810. ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ 815. ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος

εὔπνος λεύσσειν 837 ch. v. εὐδρακής. ἀλεὴς δ᾽ ὕπνος ἐσθλὸς 847 ch. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον 855. τὰν (δύνασιν) οὔθ᾽ ὕπνος αἱρεῖ ποθ᾽ ὁ παντογήρως Ant. 602. καθ᾽ ὕπνον ὄντα Trach. 966 ch. οὐ μὴ ᾽ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον 974 ch. μὴ σκεδάσαι τὸνδ᾽ ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ᾽ ὕπνον 986 an. ὁ παγκρατὴς ὕπνος Ai. 660. ὥστ᾽ οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ᾽ ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν El. 770. ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Eriph. VI. (207 D.). ὕπνου φυλάξεις Naupl. V. 8 (379 D.). — *Deum* quasi *Somnum* chorus invocat: Ὕπν᾽ ὀδύνας ἀδαής, Ὕπνε δ᾽ ἀλγέων Phil. 816 ch. — 2. Transfertur ad *incuriam* et *negligentiam* significandam: ὥστ᾽ οὐχ ὕπνῳ γ᾽ εὕδοντα μ᾽ ἐξεγείρετε Oed. R. 65. Schaeferus olim ad Mosch. Idyll. p. 235. ed. Mans. coniiciebat ὕπνου, post vulgatam defendit ad Oed. Col. 307. — Accentum notavit Arcad. p. 62, 13.

Ὑπό et ὑπαί (ῠ). I. De *forma* ὑπαί duobus firmatur exemplis El. 701. Ant. 1022. Tertium recte ex Triclinio restituit Brunckius γᾶς ὑπαὶ κείμενοι El. 1409 ch. Libri ὑποκείμενοι. Anastrophen non patitur: v. Apoll. de Synt. p. 309. Herod. apud Io. Alex. τον. παραγγ. p. 27. At ὑπό vocabulo recto postpositum saepe anastrophe afficitur, maxime cum extremum versus locum occupavit: Phil. 6. 334. 579. Oed. R. 949. 1131. Trach. 1066. 1150. El. 543. Ant. 223. 494. Synd. II. 4 (147 D.). Tyr. XV. 2. (587 D.); et substantivo et adiectivo medium insertum Oed. Col. 741. Sed adiectivo praecedente suum accentum retinet: Phil. 289. Oed. Col. 392. 412. 679 ch. 687 ch. 896. 1015. Trach. 536. 1027 m. 1094. Ai. 345 m. 493. 1199 ch. 1300. De Ai. 223. v. ὑποκλῄζω. Rarum autem in fine versus ita poni praepositiones, ut vocabulum ab ea pendens sequenti contineatur; ita fit Trach. 536. Tyr. XV. 6. (587 D.), sed priore loco medio inseritur adiectivo et substantivo.

II. *Usus.* Tanquam *adverbium* semel dicitur in tmesi. ὡς μήτε κροίσῃς μηθ᾽ ὑπὸ χεῖρα βάλῃς inc. CV. 140. (927 D.), de fraudulente metientibus. Cum *praepositio* est A. cum *genitivo* coniunctum quae antiquissima videtur et praecipua fuisse significatio, ut *aliquid alicunde exire vel emitti, cum inferiorem locum tenuerit* indicetur (v. Herm. ad Eur. Hec. 53.), ea apud Sophoclem non reperias. Sed I. *statum manendi loco aliquo inferiore aliis* significat, ut Latinum *sub.* αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονός Ant. 65. καὶ νῦν ὑπὸ γαίας — πάμψυχος ἀνάσσει El. 829 ch. ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι 1409 ch. ὑφ᾽ εἵματος κρυφεὶς Ai. 1124. μιᾶς ὑπὸ χλαίνης Trach. 536. τόν θ᾽ ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα 1087. ὑπὸ στέγης ἴσω Ant. 1233. Hinc transfertur ἐμοὶ δ᾽ ἀκούειν ἔσθ᾽ ὑπὸ σκότου τάδε Ant. 688., *clam*, quasi tenebris et caligine tecta. τοῦ διοίσεται μόνος ὑπ᾽ ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 507. *subditus illorum imperio.* Apud Suidam v. ὀρφανία legitur ἀπ᾽ ὀρφανιστῶν contra sensum loci. —

2. Dicitur etiam de *motu versus aliquem locum.* *παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῇδος* Trach. 1027 m. *βὰς ὑπὸ γᾶς* Inach. XI. 5. (266 D.), quanquam probabilius nunc scribitur *ὑποβάς* tribuiturque id Straboni versiculos illos commemoranti. — 3. Altera significatio praecipua *moralis* est, ut ita dicam; *causam* enim *efficientem valentemve aliquo* indicat, nec de animatis solis Graece ὑπό dicitur, sed de efficacibus qualibuscunque. Verbis inprimis accommodatur *passivis.* *ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο* Phil. 6. Cod. Ven. et Vat. *πάρα*, Ricc. *ὕπερ.* *λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι* 200 an. sc. *Τροίαν ὑπὸ τῶν τόξων.* Minime hoc pro dativo instrumentali dici putandum est. *ἄγων γ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην* 330. *ὑφ' ὧν ἐφερβόμην* 945. *χεῖρες — ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι* 993. *ὑφ' οὗ (λοιμοῦ) κενοῦται δῶμα Καδμεῖον* Oed. R. 29. *ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς* Oed. Col. 741. *ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω* 854. *οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις* 1017. *ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι* 1390. *ὑφ' ἡδονῆς τοι — διώκομαι* El. 859. *ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων — ἐκ δόμων πορεύεται* Trach. 390. siquidem *πορεύεσθαι* proprie est *moveri in via facienda*; cf. *βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται* Ai. 1233. *τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι* Trach. 1094. *καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων* Ai. 161 an. *ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ* 164 an. *οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς* 282. *βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο* 493. cf. *ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο* Tyr. XV. 2 (586 D.). *ἐδειματούμην οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο* Synd. II. 4 (147 D.). *τρίψει γε μέντοι μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης* Pand. I. 2. (429 D), si haec recte emendavi in v. *τρίβω.* Deinde Hermannus ingeniosa coniectura scripsit *οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται.* Phil. 190 ch., cum in libris nullo sensu legatur *ὑποκεῖται.* — *Neutra* comitatur ὑπό. *ὑφ' ἧς θανών* El. 436. *πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο* Trach. 1150., in qua sententia nonnulli inanem abundantiam animadvertere visi sunt; sed v. Herm. *τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο* Phil. 334. *σπερμάτων — ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός* Oed. R. 1246. — *σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα* Trach. 1066. *ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας* Ai. 1004. *πολλ' ἐγὼ κείνου ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά* Phil. 579. *πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο* Oed. R. 949. *ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον εἰδότων ἀπωλλύμην* Oed. Col. 275. *θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ νάρκισσος* 687 ch. *πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως* 896. *αὐτάδελφον — μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός* Antig. 694. De scriptura controversum est *τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;* Oed. Col. 392. Laur. b. et a prima manu Par. A. *τί δ' ἄν*, Laur. a. b. Par. F. Ricc. a. b. praepositionem omittunt. Hinc exquisitiorem scripturam Hermannus concinnavit *τίς δ' ἂν τ' τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν.* — Quando

verbis *transitivis* accomodatur ὑπό, ita fit, ut illis verbis aliqua tamen passio causa extra nos posita effecta significetur. *καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθεὶς* Oed. R. 37. Ea duo verba ἐκ παραλλήλου composita fere idem significant. *μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν* Ai. 490. i. e. *λοιδορεῖσθαι. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους — τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;* 1300. *εἶτά σου τάδ' ἐξῄκουσ' ὕπο* El. 543. — Nonnunquam etiam verbum qualecunque aut plane deest, aut non recte colligabitur cum praepositione, ut aliquid aut subaudiatur, aut genus loquendi κατὰ τὸ σημαινόμενον exstet. *χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν* El. 701. i. e. *ὁρμηθέντες πρὸς τὸ ᾄσσειν. ὑπ' ἀγρίας ᾄξασα λύπης ἡ γυνή* Oed. R. 1073. *ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται* Ai. 345 m. *βωμοὶ γάρ — παντελεῖς πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου* Ant. 1004. *ὑπὸ βορᾶς* i. e. *βεβρωκότων οἰωνῶν. ἀνάγκης — ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον* inc. XXXVIII. 4 (696 D.). Sic explico *τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς* Oed. Col. 412. subaudiens *βαρυνθήσονται* ex v. 410., ubi legitur *ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος*. Unum relinquitur scriptura ambiguum, sensu difficile: *κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὕμιν εἰμί, τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι* Ant. 1022. Libri plerique *τῶνδ'*, codd. Aug. Par. *τῶν δ'*. Brunckius et Hermannus *τῶν*, hic quidem dubitanter secutus. Ita *τῶν* refertur ad *μάντεων*, id quod dictione κατὰ τὸ σημαινόμενον ex *μαντικῆς* desumendum erit, Menoeceum spectans, qui olim secundum Tiresiae vaticinium pro incolumitate Thebarum se interemerat. Sic *τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι* erit *ὑφ' ὧν ἐξημπόλημαι, prole mea orbatus sum.* Verum clarum est, Haemonis pertinaciam tangi a Creonte, non res priore tempore factas. Hinc probo Hermanni rationem nunc ab ipso reiectam, ut *τῶν ὑπαὶ γένους* sit *ὑπὸ τῶν γένους*. Scribendum autem *τῶν δ'* aut *τῶν τ'*. — 4. Ex illa efficacis causae significatione orta illa ratio est, cum ὑπό applicatum nominibus *propter* explicatur et *prae*. Illud unam exemplum habet. *ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν* Ant. 221. Alterum satis multis firmatur. *ὑπ' ἀνάγκας βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν* Phil. 215 ch. *ἐγὼ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω* Ant. 223. *μή νυν — τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς* 644. *ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις* Ai. 375. *μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς μήτηρ* El. 1142. Adde de prohibente aliquid obstaculo dictum *Οἰδίπους, ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν* Oed R. 1252. — 5. Sequuntur aliae locutiones adverbiales. *εἰπεῖν μνήμης ὕπο* Oed. R. 1131. *memoriter*, quasi auctore memoria. Pro dativo instrumentali, quem dicunt, subrogatur *οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι* Oed. Col. 656. Diversissima com-

parat cum hac sententia Matth. ad Eur. Hippol. 1289. Sed non obsto, si quis vocabuli vim a loco significando translatam agnoscat, cum *adigere* aliquem *iuri iurando* persimile sit *subigendo*, *ut vim eius persentiscat*. Verum num sic explicem *οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με* El. 620., ut idem sit quod *εὐφήμῳ βοῇ*, sicut visum Matthiaeo l. c., an cum Hermanno *μετά* s. *σύν* (*unter*), hoc sensu, *ne cum silentio quidem* i. e. nullis clamoribus turbatam *sacra facere sines*, dubius haereo. Videtur sane a musicis instrumentis accinentibus sumptum esse, quod bene perspexit Wesselingius ad Herod. I. 17. p. 18. cf. Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Rat. p. 41, D. Item a *comitandi* notione deflexum *ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς* Trach. 418., quod schol. explicat *προςποιῇ ἀγνοεῖσθαι* inepte, ut Reiskius coniiceret *ὑπ' ἀγνοίᾳ στέγεις*, Erfurdtius *ὑπ' ἀγνοίας πέρᾳς*, hoc quidem prorsus absurde. Recte Hermannus explicat *quam cum ignoratione* i. e. ignorans, quae sit, *vides*. Senserat Musgravius, non omnia tamen apta comparans: cf. Fritzsch. Qu. Lucian. p. 137. — B. Cum *dativo* ὑπό *sub* significat 1. de *locis* dictum, ut nihil discrepet dativus genitivo. *ὑπὸ στέγῃ* Phil. 286. Tymp. I. 2 (563 D.) *εἶρξαι — Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι* Ai. 741. *χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις* Oed. Col. 679. *quasi convalli tecta*. Similis adsignificatio reperitur in *περῶν ὑπ' οἴδμασιν* Ant. 337 ch. quasi *fluctus subiens*, ut tegi illis videatur vel mergi; minus recte Hermannus *inter fluctus*. Brunckius *ἐπ' οἴδμασιν* ex cod., ut ait, suo E. Hinc proxime distant haec. *ἐῤῥέτω Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες* Phil. 1185 m. Cogitantur enim infra muros assidere. *ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι* Ant. 963 ch. *τὸν — ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ* Oed. R. 202. Fulmen superne demissum cogitatur. *ὑπὸ κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένη φόβην* Tyr. XV. 6. (587 D.) quasi *tonsori subiecta*. *οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον* Ant. 291., quod sententiam figuratam, verba proprie dicta habet. — 2. De *motu alicunde ex loco inferiore prodeunte* explicuerim Ant. 825 m.: *χιὼν τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας*. Haec enim de Niobe dicta sic sunt, ut rigari saxum intelligamus lacrimis illius ex oculis destillantibus. — C. Cum *accusativo* 1. *sub* significat de *motu aliquoversum* instituto. *φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν* Oed. R. 477 ch. *παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν* Ant. 1299. *ὁρῶμεν αὐτὴν — φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην* Trach. 927. Cum prolepsi dictum *γενοίμαν — ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου* Ai. 1199 ch. Cogitatur iam pervenisse. *Motus proxime accedens aliquo* dicitur El. 710.: *κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα*. — 2. Tralate dicitur de eo, *qui sub alterius ditione versatur*. *ζώῃς μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν — ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις* El. 1081 ch. *ὑπόχειρ* Musgravius et Hermannus coniecerunt. Illu-

strarunt eam formulam Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. R. p. 43. F. Lennep. et Valck. ad Phal. Ep. 110. p. 320. et p. XXIII.

Ὑποβάλλω *subiicio*, *confingo*. εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς Ai. 187 ch. ὑποσπείραντες schol., non recte. Mendaciter confictas res Aiaci ita dicuntur subiicere, ut ei crimini dentur. Affert Suidas v. ὑποβαλλόμενοι, explicans πειθόμενοι, ἢ ὑποβλήτως λέγοντες, ἢ ἰδ οποιησάμενοι. Quarum interpretationum media vera est.

Ὑπόβλητος *subditicius*, *adulterinus*, *fictus*. τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα Oed. Col. 798. *fallacias loqueris*. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τοῦ σαυτοῦ τρόπου Ai. 476. Utramque sententiam apposuit Suidas v. ὑπόβλητον, alteram significat Eust. p. 106, 7., cum ὑποβολιμαίους λόγους ab Sophocle dictos ait. ῐ in arsi producitur utrobique.

Ὑποδεῖσαι *expavescere*. μέγαν αἰγύπιον δ' ὑποδείσαντες Ai. 169 an. δ' in libris omissum praeter Flor. Δ., Brunckius ex emendatione Dawesii restituit.

Ὑποδύω *subeo*. ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός Phil. 1099 m. *fallaciter sese insinuando decipiendi* sensus inest. Dativus non insolentior est, quam in ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη Trach. 297. Buttm. θολερᾶς et φρένας coniecit.

Ὑποζεύγνυμι. Passivum *subeundi laboris* vi praeditum exstat. κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ Ai. 24.

* Ὑπόκειμαι. Phil. 190. pro ὑπόκειται Hermannus ὕπ' ὀχεῖται, El. 1409. pro ὑποκείμενοι Brunckius ὑπαὶ κείμενοι correxit; de utroque v. ὑπό s. ὑπαί, de altero etiam v. ὀχέω.

Ὑποκλέπτω *surripio*. τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους El. 114 an. τοὺς τ' εὐνὰς Lips. b. Triclinius τοὺς τὰς εὐνάς. Certe aut syllaba una aut anapaesti duo cum syllaba desunt. Schol. Ien. λάθρα κλέψαντα interpretatus de Aegistho intelligit, quod et recentiorum quidam fecerunt. Sed hoc alienissimum a sensu, qui his verbis, ut praecedentibus τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας et sequentibus τίσασθε πατρὸς φόνον Agamemnonem significari iubet, *cui furto proditus torus ereptus sit*. Elmsleius εἰς τοὺς εὐνάς coniecit.

Ὑποκλῄζω *clam nuntio*, de fama spargenda. ἀγγελίαν — τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζομέναν Ai. 223 m. Libri omnes praeter Brunckii D. et Suidas v. ὑποκληζομέναν, ut scripsimus aut cum diaeresi. Id Brunckius exemplis ad sententiam minime aptis firmatum ibat, sed non minus tamen recte constat quam ὕπο κληζομέναν, quod recepit Hermannus.

Ὑπολείπω *relinquo*. ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. *cum cessat*, *finitur*.

Ὑπομένω maneo, adsignificata *cura*. ἔτι γὰρ ὑπομένεις Oed. R. 1323 m.

Ὑπομιμνήσκω admoneo, in memoriam redigo. πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας Phil. 1155 m. ὑπέμνασάς με Buttm. cum Triclinianis, vitiato metro.

Ὑπόμνυμι. Qua significatione iuris Attici vocabulum inprimis media forma legitur, ea non exstat apud Sophoclem. ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Calch. III. (313 D.) *iureiurando addito affirmas?*

Ὑπόπτερος volucer (pinnatus). τὰς ὑποπτέρους βάλλων πελείας Phil. 288.

Ὑποπτεύω in suspicionem voco. οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον El. 43. ὑποπτεύσωσιν Livin. v., ὑποπτεύουσιν Flor. *Γ.* Ven. Ald. Illud in ceteris codd. exstat.

Ὑπόπτης suspicax. τί χρὴ — στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Phil. 136 ch.

Ὑπόπυρος ignitus. πυγὰς ὑποπύρους Naupl. IV. (378 D.) *fallaces ignes* Sophocles dixit, quibus Nauplius Graecos in saxa litoris Euboici illexit.

† Ὕπορφνος v. ὕποφρος.

Ὑποσπανίζομαι indigeo. τί δ' ἐστὶ χρείας τῆςδ' ὑπεσπανισμένον; Ai. 727. *quid iusto parcius*, id est *tardius*, factum *est in hoc negotio*: ἤγουν τῆς σῆς ταύτης χρείας τί ἐστι τὸ ἐλλιπές schol. Altera explicatio δεόμενον τῆς τοῦ *Αἴαντος* παρουσίας a re aliena.

Ὑπόστεγος domi s. intus versans. τὰ δ' ἄλλ' ἐρῆμα κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον; Phil. 34. De antro Philoctetae loquuntur. βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι El. 1378. sen. chor. τίν' εἰςδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον; Trach. 375. Num recte vulgo distinguatur virgula post ὑπόστεγον, admodum dubito, cum sic verba componi posse videam τίνα πημονὴν λαθραῖον εἰςδέδεγμαι ὑπόστεγον;

Ὑποστενάζω ingemisco. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος Ai. 315. ἐκποδὼν μὲν ὢν ὑπεστέναζον 980.

Ὑποστένω ingemisco. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προςπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι El. 79. Affert Eust. p. 642, 34. θυρῶν αἰσθέσθαι *a foribus audire* iungenda.

Ὑποστρέφω. Activum *convertendi* vi praeditum. ἰδού μ', ἀναταράσσει — μ' ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Trach. 219 ch. concertationem cum Bacchis quasi *retro ad me vertens*, i. e. me convertens ad concertandum. Passivum, quod et medium vocant, *animum convertere ad aliquid*, s. *respicere*, *curare* significat. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις; Oed. R. 728. i. e. φροντίζειν. Eadem vi dicuntur στρέφεσθαι et ἐπιστρέφεσθαι. Quod in cod. Pal. legitur υπο στραφεὶς, non plane dis-

plicet Elmsleio. — *καὶ ὑπεστρέψατο πανδημεὶ* vulgo inc. CV. 110. I. Sophoclis habitum; sed v. *κίναδος*.

'Υποστροφή *conversio*. *πῶλοι — ἐκ δ' ὑποστροφῆς τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον* El. 715. Schol. *ἐξ ὑπαντήσεως, ὡς ἐκείνων ὑποστρεφόντων*, quod Hermannus pariter redarguit atque Brunckii rationem *ἐξ ὑποστροφῆς συμπαίουσι* coniungentis, quae ferri non potest, nisi cum Passovio transpositio versuum tentetur. Sed *ἐξ ὑποστροφῆς* sc. *τῶν περὶ τὴν στήλην καμπτόντων* *iteratis vicibus, iterum iterumque* significat, quod quid sit, addita *τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τε δρόμον* declarant.

'Υποτείνω *intendo*. *τὸ γὰρ εἰςλεύσσειν οἰκεῖα πάθη — μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει* Ai. 255 an. *intentat et auget*. Affert Suidas v. *ὑποτείνει*.

'Ύπουλος. Proprie *cicatrice obductum, sed non persanatum* significat. Hinc transfertur *οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε* Oed. R. 1396. Hoc non melius scholiasta intellexit Eust. p. 1097, 23. 1558, 55., de vocabulo *ὕπουλον* disserens idem p. 1496, 35. *κακῶν* cum *ὕπουλον* iungi docuerunt Musgr. et Brunckius, *speciem extrinsecus pulchram, intus morbis latentibus* (i. e. foedis facinoribus) *plenam*. Bene explicat Suidas, Sophocleae fortasse sententiae memor. — *ὕπουλον* εἶπε Σοφ. *τὸν δούρειον ἵππον* Eust. p. 1496, 35., scilicet quod pacis specie exitium Troiae includebat. (inc. CV. 169. 952 D.).

'Υπουργέω *inservio, operam navo, gratificor*. *δεῖ σε — ὑπουργεῖν* Phil. 53. *τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν* 143 ch. *εἴ τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα* Ai. 681. *σοί θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγά* El. 453.

'Υπουργία *ministerium, beneficium*. *καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος — οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας* Oed. Col. 1415. Precatur Polynices, ut qua cura adhuc senem patrem prosecutae sint, eandem Thebas reduces in se mortuum conferant.

'Υποφέρω *affero, excito*. *εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις* El. 823 m. *εἴπερ ὑποβάλοις καὶ ὑποθήσοις* (scr. *ὑποβαλεῖς καὶ ὑποθήσεις*) *ἐμοὶ ἐλπίδα* schol.; alius *ὑπενέγκῃς, ὑποβαλεῖς*.

'Υποφόνιος *caedem expians*. *μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει ὑποφόνια δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα* Trach. 836 ch. Libri plerique *Νέσσου θ' ὕπο φοίνια*, cod. Par. apud Herm. *ὑποφοίνια*, Tricl. *Νέσσου γ' ὕπο*, omisso *φοίνια*. Scilicet senserat ille, *ὕπο* ad *μελαγχαίτα* nimio diremptum intervallo referri non posse, sed *Νέσσου*, quod scholiastam legisse certum non est, nihil esse nisi inanem vocabuli *μελαγχαίτα* explicationem intelligitur ex inepta illa copula *τε*. Igitur *ὑποφόνια* Hermannus scripsit, quod vocabulum Harpocratio, Suidas et Fr. Bekk. An. p. 313, 5. explicant.

* Ὕποφρος κρυφαῖος explicatum ab Erotiano p. 374. ex Erigone (II. 1. 226 D.), cuius versus prior corruptissime scriptus affertur, et ex Iphigenia (III. 5. 294 D.) commemoratur. Corrigo ὕποφρνον, quod recte defendas simili vocabulo ὑπόσκιος.

Ὑπτιάζω *resupino*. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε Phil. 811.

Ὕπτιος *supinus*. ὕπτιος μέσης ἀπήνης — ἐκκυλίνδεται Oed. R. 811. ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι Ant. 1173. Ad corpus pertinet etiam ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός inc. CV. 153, 2. (938 D.) *planta pedis*, v. ῥυτήρ. Sed de *nave eversa* dictum ὑπτίοις — σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 712. v. Intpp.

Ὕστερος *posterior*. 1. De *locis*. ὑστέρας δ' ἔχων πώλους El. 724. v. ἔχω. Minime intelligi posse de *equis minus validis*, quod Hermanno visum, perite ostendit C. Matthiae Qu. Soph. p. 71 sqq. In explicando verbo ἔχων uterque errare videtur, quod inprimis mirere in viro ἱππικωτάτῳ, v. ἔσχατος. — 2. De *tempore*. χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ Trach. 18. εἰς τὸν ὕστερον 80. τό γ' Reiskius, sed v. Herm. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ 92. *scrius venienti*. Quomodo ὑστέρῳ ἐπεὶ πύθοιτο coniungi Apitzius voluerit, non dispicio. ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ Oed. R. 222. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ Oed. Col. 620. — 3. De *dignitate*. πρωτογόνων ἴσως ἀνδρῶν οὐδενὸς ὕστερος Phil. 181 ch. οἱ τὸν ἄθλιον Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν 1351. Eodem refer illud ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 742., *quod suam dignitatem mulieri postponit*. — 4. *Adverbiascens* ὕστερον nec dicitur nisi de *tempore*. κοὔποτ' αὖθις ὕστερον Ai. 845. ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν — ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Phil. 1091 m. πεσόντες ὕστερον Oed. R. 50. μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον 858. ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον (σ' ἔχω προςειπεῖν) 1072. Adde ἐς ὕστερον. ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα Ant. 1179. — Superlativus ὕστατος de *tempore postremis* dicitur: τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ Ai. 851. ὁθούνεχ' ὑστάτην ἔπεμψ' ἐγὼ Trach. 568. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη 1246. Et de *dignitate*: γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Trach. 314.

Ὑστεροφθόρος *postea perdens*. τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1061. Commemorat hoc Eust. p. 763, 39. 768, 55., schol. explicat αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάψαι. Simili sensu Furia ὑστερόποινος dicta Aeschylo Agam. 58., utrique tragico μνήμων. Confudisse ὑστεροφθόρον et τανύποδα videtur Stanleius ad Aesch. Prom. 515. et Sept 797., cum ὑστερόποδα Furiam dictam Sophocli affirmat.

Ὑφαινομαι (ῠ) *texo.* Pro ὑφαίνω enim manifesto dictum *μῆδεα παντοδαπῶν βουλᾶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα*, si quidem hoc Sophoclis est, quod vulgo fertur Phaedr. I. 3 (604 D.).

Ὑφαιρέω adimo, subduco. ὑφῃρέθη σου κάλαμος ὥςπερεὶ λύρας Capt. III. (34 D.).

Ὕφαλος submarinus. ἔρεβος ὕφαλον Ant. 585 ch. v. ἔρεβος.

Ὑφαντός textus. Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Trach. 1041. *a Furiis textum.* V. Schaefer. Mel. Crit. p. 137.

Ὑφέρπω subrepo. De *sparsis rumoribus* ὑφεῖρπε γὰρ πολύ Oed. R. 786. Libanium vol. I. p. 784. contendit Musgr. De *oborta laetitia.* χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη inc. CIII. (785 D.). Sic si Sophocles scripsit, ut Dindorfio visum, cum apud schol. Od. τ. 471. χάρμ' ὑφέρπει, apud Eustathium p. 1872, 65. etiam ἐκκαλούμενον legatur, mirabile quidem non est, quod integrum senarium ab Aeschylo sumpsit Agam. 261., sed sane suspiciosum.

Ὑφηγέομαι praeeo. ὑφηγοῦ El. 1494.

Ὑφηγητήρ dux. εἶρπε — ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων Oed. Col. 1584. ὑφ' ἡγητῆρος cod. optimus Laur. a. cum pessimis et Triclinianis Vat. Farn. Par. T. Illud in Par. A. B. F. Ricc. scriptum. Cf. Reisig. C. Cr. p. 391.

Ὑφηγητής dux. Proprie dicuntur haec: ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο Oed. R. 1260. Sic codd. omnes; gl. ὁδηγοῦ. Comparat Brunckius Oed. Col. 1584. Oed. R. 966. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητῶν ἄνευ Oed. Col. 503. Libri veteres ὑφηγητοῖ δ' ἄνευ, mendose; Triclin. et codd. et edd. ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ, quae est mendosae scripturae non optima correctio, cum οὐδέ et γε sic coniuncta absurda sint. Illud Hermannus dedit. Cod. Vat. ὑφ' ἡγητοῦ. — Translationem monstrat ὧν (ὀρνέων) ὑφηγητῶν ἐγὼ κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν Oed. R. 966. Georg. Lecap. in Matthaei Lectt. Mosq. I. p. 63. affert ὑφ' ἡγητῶν δ' ἐγώ.

Ὑφίημι. Activum est *mittere subornatum*, fallendi causa. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον Oed. R. 387. Affert versum Suidas v. μηχανοῤῥάφος et ὑφείς, explicans ὑποβαλών. Medium *clam immitti*, i. e. *subrepere* significat. ἣ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες Ant. 527. ὑφημένη invitis libris Brunckius correxit, quod apud Graecos vix usquam legitur. Sed longe aliter dictum νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 327. ὑφειμένος, καθειμένος, ταπεινός Hesychius. Suidas v. ὑφειμένοι versum Euripidi tribuit. *Demissam sese et potentioribus parentem vivere* ait, quasi *contractis s. pressis velis navigantem.*

Ὑφίστημι propono. γνώμας ὑποστήσας σοφάς Ai. 1070. Versum cum insequente ad se transtulit Stob. Serm. CXXV. 13.

Ὑψαυχέω. ὑ ψ α υ χ ε ῖ ν, μεγαλαυχεῖν. Σοφοκλῆς. Hesychius et Phryn. App. Sophist. p. 68, 4.; cf. Phot. p. 635, 12., qui ὑψηλοφρονεῖν interpretatur.

Ὑψηλός altus. Proprie dictum ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσιν Laoc. II. 3 (341 D.). Transfertur ad *magniloquentiam* ὑψήλ' ἐκόμπεις Ai. 1209. Suum fecit Suidas v. ὑψηλοτέρας. Deflectitur etiam ad *sanctitatis* et *reverentiae debitae* significationem. ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ Ant. 847 ch.

Ὑψίβατος alte positus, i. e. *altis pedibus.* ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον Ai. 1383 an.

Ὑψίκερως alticornis. ὑψίκερω τετραόρου φάσμα ταύρου Trach. 506 ch.

Ὑψικόμπως iactanter. ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο Ai. 753.

Ὑψιπέτης altivolus. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας Oenom. IV. 1 (423 D.) Tono distingui ab ὑψιπετής *superne demissus* s. *decidens* docet Suidas v. ὑψιπέτης, et docta haud dubie Herodiani illa disputatio apud schol. Il. 201., quae fuisse ostendit, qui inflecterent quasi ex ὑψιπετήεις contractum. Haec breviata legis apud Etym. M. p. 785, 8.

Ὑψίπολις in civitate honoratissimus. νόμους γεραίρων (παρείρων) χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν ὑψίπολις Ant. 356 ch.

Ὑψίπους alte incedens. νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 866 ch. *caelestes* interpretatur Hermannus.

Ὑψίπυργος turritus. τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν Trach. 353.

Ὕψιστος altissimus. Proprie dictum τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον Trach. 1181. Tralate ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Phil. 1273. v. ἁγνός et Censuram Eumenidum Muelleri p. 61.

Ὑψοῦ sublime. Cum figura dictum ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισι Oed. R. 914. Illustrant Interpretes, commemorat Eust. p. 143, 15. 1007, 52.

Φ.

Φαγεῖν v. ἐσθίω.

Φαέθω luceo. φαέθων Ἅλιος El. 814 ch. Affert Suidas v. κραυνός et φαέθων. Transfertur hinc ad *rerum diurnarum* significationem. τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Ai. 911 ch.

Φαεννός lucidus. ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας Ai. 843. — Ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί Ai. 389 m. Suid. v. ὡς ἐμοὶ κριτῇ et ἰὼ σκότος,

quo posteriore loco vulgo scriptum circumfertur φαεινότατον, sed cod. Leid. φαεννότατον. — Formam apud tragicos non rarissimam firmarunt Valck. et Matth. ad Eur. Phoen. 84. Variis Graecorum dialectis grammati i tribuunt εν pro ει dictum, Argivorum Etym. Gud. p. 169, 50. Rheginorum Etym. M. p. 135, 45. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 355. Dindorf. praef. ad schol. Aristoph. t. III. p. XIV.

Φαίδιμος *nitens.* ἀμφὶ φαιδίμοις ὤμοις Niptr. V. 4 (403 D.).

Φαιδρός *serenus*, *hilaris*; de vultu dicitur. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με Oed. Col. 320. v. σαίνω. φαιδρῷ προςώπῳ El. 1289. ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα 1302. Cod. Brunckii C. τοὐμὸν φαιδρόν, quod quamvis minus rotundum, tamen nescio an sit praeferendum, cum etiam in Flor. Γ. Laur. a. repertum sit. φαιδρῷ Tricl. et codd. Ien. Aug. b., hic supra scripto ον: tuetur φαιδρόν Eust. p. 455, 44. θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ inc. XLVI. 1 (704 D.). θύμῳ τάρβους videtur ἐν θυμῷ ταρβοῦσα significare; φαιδρὰ χορεύειν certe coniungenda.

Φαικός. φαικῷ, ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῷ. οὕτως Σοφοκλῆς. Photius p. 637, 1. ἀκμάζοντι, ἐνεργῷ, ἀπὸ τοῦ φαίνειν, οἷον λαμπρόν. Hesychius. Sic vix dubitari posse videtur, quin adscita diaeresi scribatur φαϊκός.

Φαίνω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* φαίνεις El. 24. φαίνειν Oed. Col. 724. φαίνων Trach. 238. — *imperf.* ἔφαινες El. 1351. — *perf.* 2. πέφηνας Oed. Col. 330. πέφηνεν El. 636. πεφηνότος El. 1252 m. — *fut.* φανῶ Oed. R. 132. 710. 1059. Trach. 1154. φανεῖς Ant. 325. Ai. 1341. Trach. 1148. Ante Brunckium mendose φανῇς legebatur; illud firmat cod. Harl. et quadamtenus Laur. a., in quo φανῆς, cum alias ι adscriptum monstret. φανεῖ Oed. R. 725. 853. 1229. Ant. 1065. φανοίην Ai. 306. Libri plerique φανείην, quidam φανείη, quod iniuria probabat Pors. ad Hecub. 848. φανοίην Piers. ad Moer. p. 326. de coniectura, quam Brunckius dein cod. E. firmatam reperisse sese affirmat; habet idem Flor. Δ. Scilicet leges obliquae orationis non perspicientes errarunt ei, qui φανοίην optativum aoristi esse rebantur. φανεῖν Trach. 609. — *aoristus* ἔφηνα Phil. 297. — 2. *Passivi* (vulgo etiam hoc *medii* nomine appellant) *praesens* φαίνει Phil. 731. Oed. R. 582. Hic quidem ῃ in Flor. Δ. comparere fertur. Oed. Col. 942. φαίνεται Oed. R. 686 ch. φαίνοιτο Oed. Col. 729. inc. LXII. 2 (726 D.). Sed φαινόμεναι Oed. Col. 1679. haud dubie recte correxit Herm., φερόμεναι scribendo. — *imperf.* ἐφαίνου Oed. R. 737. ἐφαίνετο Oed. Col. 437. 636. Phil. 873. — *perf.* πέφασμαι Oed. R. 1184. Oed. Col. 1540. πέφανται Ant. 617 ch. πέφανθαι Oed. R. 692 ch. Ant. 558. πεφασμένου Oed. R. 838. πεφασμένην Oed. Col. 1124. — *fut.* φανήσομαι Trach. 663.

φανήσεται Oed. R. 453. 457. Oed. Col. 668. *φανοῦμαι* vulgo medio tribuunt, cuius rei causa nulla est; Phil. 894. Oed. R. 1437. *φανεῖ* El. 359. *ῇ* libri puto omnes, certe Florr. tres. Phil. 1053. Flor. *Γ*. *ῇ*. Oed. R. 336. Florr. tres *φανῇ* omisso *ε*, quod fortasse vestigium veri sit. Oed. Col. 51. 808. *φανεῖται* Oed. R. 1420. Ant. 658. *φανούμεθα* Oed. R. 146. Ant. 1180. Ai. 1220. in codd. Brunckii quidam *φανοίμεθα*, T. *φαινοίμεθα*, cum hoc Flor. *Γ*., cum illis *Θ*. conspirat. *φανούμενος* El. 1146. — *aor.* 1. *ἐφάνθην* Oed. R. 1485. *ἐφάνθης* Ant. 103 ch. *ἐφάνθη* Oed. R. 525. *φανθέν* Trach. 740. — *aor.* 2. qui nec significatione nec canticorum et diverbiorum consuetudine ab altero usquam discrepat, sed sola versus faciendi commoditate aut necessitate distinguitur, *ἐφάνην* Oed. Col. 978. Ai. 726. *ἐφάνης* Oed. Col. 77. *ἐφάνη* Ant 453. El. 151 ch. 835 m. Trach. 859 ch. *φανῶ* Oed. R. 1063. *φανῇς* Phil. 517. 1319. *φανῇς* supra scripto *ᾱ* Laur. a. Trach. 1119. *φανῇ* Trach. 250. 616. Oed. Col. 1228 ch. Ant. 177. inc. LVI. 7 (713 D.). *φανῶσι* Oed. R. 1231. *φανείην* Trach. 1311. *φανείης* Ai. 170 an. *φάνηθι* Ai. 682 ch. *φανήτω* Ant. 1311 m. *φανῆναι* El. 167 m. 1266 m. Phil. 521. *φανείς* Trach. 433. Ai. 457. 865. 999. Phil. 750. 1432 m. Oed. Col. 978. *φανέν nom.* Ant. 101 ch. *φανεῖσα* Oed. R. 474 ch. *φανέντος* Oed. Col. 1648. Ach. Am. I. 3 (162 D.). *φανείσης* Oed. Col. 411. *φανείσας* 515 ch. *φανέντα acc. sing.* Trach. 185. 227. Ai. 459. Oed. R. 1383. *φανέν acc.* Oed. R. 848. *φανέντες* El. 1286. *φανέντα acc. pl.* Ai. 632. Oed. Col. 1122. Par. A. et edd. ante Brunckium *ἐμφάνεντα*, praeter Iunt. 2., quae cum libris ceteris et scholiasta *φανέντα* tuetur.

II. *Usus.* A. *Activi* 1. primaria significatio est *in lucem edendi* et *spectandum praebendi.* *ἔφην' ἄφαντον φῶς* Phil. 297. *ignem.* *στελεῖν χιτῶνι τῷδε καὶ φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι* Trach. 609. Hinc *κατὰ τὸ ὑπονοούμενον* profertur *τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά* (*ἡ στέγη*) Oed. R. 1229. Significatur enim foedus Oedipi adspectus mox foras prodituri. — 2. Hinc est *ostendere*, *palam facere*, cum *dictis* tum *factis.* *ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ* Oed. R. 132. *ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ* 725. *οὔτοι — Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως* 853. *ὅπως — οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος* 1059. *εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας* Ant. 325. *ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ* Trach. 1148. *σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς* El. 24. *πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες;* 1351. sc. *σὲ τὸν ξυνόντα*, *ὅστις εἴης.* *ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ φανεῖς* Ai. 1341. *Facto probare*, *ratum facere* explicueris. *νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη* Oed. Col. 725. Aliquantum dissimile est *εὐκταῖα φαίνων, ἢ ἀπὸ μαντείας τινός;* Trach. 238. sc. *βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα.* — *Dicta* respiciuntur hisce: *φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα* Oed. R. 710. *τὸ*

δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη, εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 306. φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινά Trach. 1154. — 3. Solitario exemplo semel significat *oriri*, *palam fieri*, de *re audienda*, quippe *lamentatione*. Similia sed de *visu percipiendis* observavit et recte explicuit Seidlerus ad Eur. El. 1231. φανεῖ γὰρ — ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Ant. 1065. — B. Activo proximum *medium* est, uno firmatum exemplo, quod *tanquam suum ostentandi* vi dictum videtur. τὰ τόξα μου — ἔχει καὶ τοῖσιν 'Αργείοισι φήνασθαι θέλει Phil. 932. — C. *Passivum* vulgo iniuria medium dicitur, cuius vis uno φήνασθαι cernitur; φανοῦμαι enim non minus bene passivi futurum habebitur. Ceterum perfecta *activi* πέφηνα et *passivi* πέφασμαι eadem significatione, quae intransitiva est, dicuntur; is autem passivi formarum usus ad veram passionem accommodari recte potest. 1. *apparere*, de rebus visui patentibus, unde de hominibus dictum aliquando *venire* aut *venisse* interpretari licet. σὺ τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν 'Αργείοις φανεῖ; Phil. 1053. χρόνιός τε φανεὶς 1432 an. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου Oed. R. 737. *advenisti et potitus es*. πεφασμένου δέ (βοτῆρος) 838. πόσιν — φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ Trach. 185. τὸν κήρυκα — φανέντα χαρτόν 227. εἰ σὺ φανείης Ai. 170 an. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς —; 457. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι 682 ch. ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδὺς 726. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς 865. οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι El. 867 m. σοῦ πεφηνότος 1252 m. ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι 1266 m. φανέντες ἢ κεκρυμμένοι 1286. αὐτοῦ μέν, οὗπερ κἀφάνης Oed. Col. 77. *ubi primum te conspexi*. τέκνον, πέφηνας; 329. τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον 1122. Inde dicitur de *nascentibus*. εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην Oed. Col. 978. ἐπεὶ φανῇ 1228 ch. — Ut illa de *homine*, ita de *re* dicuntur haec: ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ — φάος, ἐφάνθης ποτέ Ant. 101—103 ch. δεινοῦ τινὸς φόβου φανέντος Oed. Col. 1648. εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά El. 636. (φάσματα ὀνείρων). χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 633., quanquam hoc generatim dictum non oculis oblata solis significat. πάγου φανέντος Ach. Am. I. 2. ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ (σελήνης ὄψις) inc. LVI. 7. — 2. De *rebus sentiendis* qualibuscunque dicitur οὔτοι σοὶ μούνᾳ — ἄχος ἐφάνη βροτῶν El. 151 ch. *oblatus dolor est*. ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε — τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην Oed. Col. 1124. — 3. *in lucem edi* i. e. *palam fieri, manifestum reddi*. λόγος — ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Trach. 1. ἔλαμψε γὰρ — ἀρτίως φανεῖσα φάμα Oed. R. 474 ch. τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη — ὅτι — ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; 525. κακὸς φαίνει φίλος 582. ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο 848. κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant.

453 (τὰ θεῖα νόμιμα). κλεινὸν ἔπος πέφανται 617 ch. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Trach. 740. Persaepe *ostendi* interpretabimur commode, aut *manifesto apparere qualemcumque*, quae significandi genera saepe tenui discrimine dirimuntur. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή El. 359. *tute te talem praestabis plurimorum iudicio*; quod si quid *videberis*, δόξεις, interpretetur, non intercedo. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 835 m. *oblatus est*, non *oculis*, sed ut *facto se vindicem probaret*. ὡς φανούμενος τιμωρός 1144. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Trach. 250. Κύπρις — τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 859 ch. εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς 1119. οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην 1241. δοῦλος — ἀντ' ἐλευθέρου φανείς Ai. 999. ὅρα σύ, μὴ — τότ' οὐκέθ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Phil. 517. αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι 521. δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς 750. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου — ἐφαίνετο 873. αἰσχρὸς φανοῦμαι 894. πρὶν — τὰ Πέργαμα — πέρσας φανῇς 1319. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες Oed. R. 146. ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; 336. εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος 453. φανήσεται παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν 457. παραφρόνιμον — πεφάνθαι μ' ἂν 692 ch. οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή 1063. ὅςτις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. *hominibus talis ostensus sum*, potest autem de re *patefacta* non minus recte explicari, ut τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον 1383. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προςήγορος 1437. ὃς ὑμὶν — πατὴρ ἐφάνθην 1485., quod cave confundas cum Oed. Col. 978. 1228. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ Oed. Col. 51. οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν 437. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι 1540. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 177. τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι 558. ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα 1180. — Haec de *hominibus* praedicantur; de *rebus* illa: τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι Oed. R. 1231. τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; 1420. i. e. παρ' ἐμοῦ. ποίας φανείσης — ξυναλλαγῆς; Oed. Col. 411. τᾶς δειλαίας τᾶςδ' ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος 515 ch. ἐξ ὑμῶν — φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα 729. φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν — τερμίαν ἄγων ἁμέραν Ant. 1311 m. ὁ τῆςδ' ἔρως φανείς Trach. 433. *exortus*. ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ 616. — Eadem vi dictum *participio* coniungitur. εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασα Trach. 663. καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἁνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο Oed. Col. 636. *sese talem ingerebat*. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ 808. φανεῖται κἂν πόλει δίκαιος ὢν Ant. 658. — 4. Inde prope abest, quod *videri* significat, qua vi olim participium debere cum verbo iungi creditum est secundum Wolfium ad Dem. Lept. p. 259. cf. Schoemann. ad

Isaeum p. 442., quibus iure adversantur Bernhardy Synt. p. 477. Schaefer. ad Plut. Vit. t. V. p. 50. 141. Iam vetus opinio fuit *φαίνεσθαι* sic simpliciter pro *δοκεῖν* dici: v. Lecap. in Matthaei Lectt. Mosq. t. I. p. 77. cf. Schaef. App. ad Aristoph. Plut. Hemsterhus. p. 497. Lips.; verum *φαίνεσθαι de persuasione alicui apparente et manifesta*, *δοκεῖν* de *incerta opinione* dici puto. Participium adiungi verbo *φαίνεσθαι*, cum *ostendi qualemcumque*, s. *sese praestare* significat, vidimus; cum interpretamur *videri*, participium non habet apud Sophoclem nisi semel. *ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν* Phil. 731. Infinitivum item semel. *ἀκοσμέα φαίνοιτ' ἂν εἶναι* inc. LXVI. 2. Sed caret etiam utroque. *ἅλις ἔμοιγε — φαίνεται* Oed. R. 686 ch. *ἀφ' ὧν μὲν εἶ, φαίνει δίκαιος* Oed. Col. 942. *si ex ortu coniiciendum est, iustum te esse quis persuasum habeat.* Sic explico *φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος* Oed. Col. 668., nec impedio, quominus prius allatorum exempla Phil. 521. El. 359. huc trahantur. — 5. Ambitum quendam orationis non necessarium facit *φανείς* Trach. 1., cum una adsit *ἀνθρώπων*, circumlocutionis quoddam genus *πέρσας φανῇς* Phil. 1319. *φύσας φανεῖ* Oed. Col. 808.

Φάλᾰρα phalerae. *κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων* Oed. Col. 1070 ch. v. *ἀμπυκτήρια.*

† *Φᾰμενός* n. pr. *ξουθὸς Φαμενὸς Τειρεσίου παῖς* Polyid. VI., deest etiam apud Dindorfium repertum apud Herod. *π. μον. λέξ.* p. 8, 35.; ubi cum de nominibus in *νος* oxytonis agatur, sic legitur *φαμενὸς Σοφοκλῆς· μάντεσσι ξουθὸς φαμενὸς τειρεσίου παῖς*, quod mutata distinctione corrigendum *Φαμενὸς Σοφοκλῆς Μάντεσι· ξουθὸς Φ. Τ. π.* *Μάντεις* autem Polyidum fabulam alio nomine dictam satis constat; v. Bergk. Comm. de Fragm. Sophoclis p. 24., qui adolescens doctus et ingeniosus in eandem ac nos incidit emendationem.

Φᾰνερός manifestus. *τοὔργον παρέσται φανερόν* Phil. 1275. *φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα* Oed. R. 507 ch. schol., quem Hermannus vituperat, sensum explicuit, non verba; nam progrediendo quasi adversum Oedipum manifestam fecit eius sapientiam *πρὶν κεῖνος — φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς δείξῃ θεοῖσιν* Trach. 605. *Κύπρις ἄναυδος φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ* 858 ch.

Φανερῶς manifesto. *τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν* El. 822 m.

Φᾰνοτεύς n. pr. *παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων* El. 45. *Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς* 660. Erfurdtius Phanoteum cum Strophio confundens non proprium illud nomen sed gentile existimat ab urbe illa sumptum, quam etiam Panopeum dictam fuisse scimus. Refutavit hoc Hermannus una illustrans loquendi formulam *ἀνδρὸς Φανοτέως, viri cuiusdam, nomine Phanotei.*

Φάος lux. Inprimis de *solis* et *diurna* luce, aliquando de *vitali* dicitur, neque usu discrepat a vocabulo φῶς, hoc ut minime diverbiis potissimum, illud canticis reservetur. *Diverbiorum* haec sunt: ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Phil. 413. *vivum.* ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰςορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας 659. *Melicorum* haec: οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι Phil. 1196 m. *vivus.* v. Valck. ad Eur. Phoen. 1349. Porson. Adv. p. 230. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον — φανὲν Θήβᾳ τῶν πρότερον φάος Ant. 102 ch. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος Ai. 388 m., quod proxime a figurata dictione distat, cum perdito homini Aiaci mors et inferorum tenebrae pro sole et luce esse dicantur. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Tralatam illam de *faustis rebus* et *prosperis* significationem haec melicorum exempla ostendunt: νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 695 ch. v. λευκός. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὕπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 596 ch. v. ῥίζα et Hermann. l. c. Cum in sententia incerta praeterea, an Sophoclis sit, dicatur Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος, quod ad Aiacem Locrum referunt (I. 2. 11 D.), et num trimetrorum illud an canticorum sit, et quo sensu dictum sit, non certissimum est; quanquam δίκης φῶς etiam Euripidi Suppl. 564. dictum est. In *anapaestis* semel reperitur, et proprie quidem dictum. ὦ φάος ἁγνόν El. 86. v. ἁγνός. Hoc Suidas affert v. φάος.

Φαρκίς. φ α ρ κ ί δ α, τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα οὕτως Σοφοκλῆς. Photius p. 640, 18. Vitiosum φ α ρ μ α κ ί δ α correxit Brunckius secundum uberiorem Hesychii explicationem v. φαρκίς (inc. CV. 172. 955 D.)

Φαρμᾰκεύς veneficus. τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; Trach. 1130.

Φάρμᾰκον 1. *medicamen*, et proprie et tralate dictum. καὶ σοὶ προςέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα Ai. 1234. ὅστις — μεῖζον προςάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. IV. 4 (516 D.). πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ inc. LXVII (733 D.). — 2. *medicamen grave et venenatum.* τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον — ἐν μυχοῖς σῴζειν Trach. 682.

Φαρμακών. τὰ βαφεῖα φ α ρ μ α κ ῶ ν α ς Σοφοκλῆς ἔφη (inc. CV. 173. 956 D.). Hesychius v. ἀφάρμακον.

Φάρος pallium et *stragula.* ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Trach. 912. ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε Ai. 899. καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι Cris. II. 2 (331 D.). ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει Ter. 525 D.; apud Brunckium non reperitur, inventum apud Herod. π. μον. λέξ. p. 36, 23., exscriptum a Dracone p. 35, 5. et gr. Herm. p. 444., ut ostenderent corripi ᾰ apud Sophoclem, alias produci solitum. νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Laoc. III. 3 (342 D.). — ἀναιδείας φάρος Inach. X. 3 (274 D.). He-

sychius, explicans χιτών, παρὰ τὸ χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.

Φάσγᾰνον ensis. ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ Trach. 926. μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα 1052. πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 821. Αἴας — νεοσφαγὴς κεῖται κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής 883.

Φᾶσις fluvius. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει Oed. R. 1227. Sententiam attigit Eust. p. 1231, 9.

Φάσκω dico. Imperfecto tenus flectitur. *Act. praes.* φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους — κλύειν Phil. 1397 an. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν Oed. R. 462. φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν El. 9., quae tria infinitivi exempla imperativum vi aequant. — φάσκων δ' οὐδὲν ὢν λέγει, ποιεῖ El. 311. τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς Ai. 1016. — *imperf.* ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ Oed. R. 110. ὡς ἔφασκεν 114. λῃστὰς ἔφασκε — κτανεῖν νιν 122. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν 842. τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος Oed. Col. 1334. μεταίτιον μόνον — ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους Trach. 260. Ἰόλην ἔφασκες — ἄγειν 419. κλύειν ἔφασκον 425. δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; 428. ἥ μοι — ἔφασκε μόχθων — λύσιν τελεῖσθαι 1160. σώματα πίπτειν — δυςπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις Ai. 747. — *Impf. pass.* ὡς ἐφάσκετο Phil. 114;

Φάσμα species. ὑψίκερω τετραόρου φάσμα ταύρου Trach. 507 ch. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προςτετακὼς φάσματι 834 ch. *hydrae species* pro *hydra*, haec pro *hydrae veneno* dicta est. Wakef. στάγματι coniecit, scholiasta ὑφάσματι legisse videtur; v. Herm. *Rei spectandae* (ne dicam *spectaculi*) significatio est δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός El. 1458. — *Visum nocturnum* significatur: τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει El. 492 ch. ἃ γὰρ προςεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα δισσῶν ὀνείρων, ταῦτα — δὸς τελεσφόρα 634.

Φᾰτίζω loquor, dico. κοὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν Ai. 702 ch. Sic nunc Hermannus, non propter vitandum dorismum, quae Lobeckio olim emendandi causa fuit, sed ut metra elegantius exaequarentur; libri omnes et Suidas φατίξαιμι. φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον Oed. Col. 138 an. In lemmate scholii τὸ φανταζόμενον scriptum, explicatum τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν. *Ab voce serno sententiae significationem* Reisigius interpretatur; Hermannus vero acumine frigidissimo τὸ φατιζόμενον absolute dictum existimat, ut τὸ λεγόμενον, *quod vulgo dicunt*, qua de re post ὁρῶ virgula posita distinxit. Mihi componenda videntur τὸ φωνῇ φατιζόμενον, quod si quis a verborum collocatione impugnet, ei argumenti tribuendum quidquam esse nego.

Φάτις 1. *dictum, sermo.* *βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε* Phil. 1034. *τίν' αὖ σὺ τήνδε — φωνεῖς φάτιν;* El. 321. *τήνδε προςφωνεῖν φάτιν* 1204. — 2. *vaticinium* et *oraculum.* *ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι* Oed. R. 151 ch. *ἀπ' οἰωνῶν φάτιν* 310. *ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις* 1440. His aliquantum simile est *τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν* Oed. R. 328. A Tiresia enim vate responsum exspectabant salutare. — 3. *nuntius allatus.* *ὡς — ἡδεῖαν φάτιν φέροιμεν αὐτοῖς* El. 56. *κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα* Ai. 813. *τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν* 837. — 4. *fama, rumor.* *τὰν ἐπίδαμον φάτιν — Οἰδιπόδα* Oed. R. 495 ch. *ὥςπερ ἡ φάτις* 715. *ὡς φάτις ἀνδρῶν* Ant. 823 m. *ὥςπερ ἡ φάτις κρατεῖ* Ai. 957. — *τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις* Ant. 696. *ὦ μεγάλα φάτις* Ai. 173 ch. *κακὰν — Ἀργείων φάτιν* 186 ch. *μή με — κακὰν φάτιν ἄρῃ* 191 ch. Confunduntur locutiones duae, v. Herm. coll. Reisig. Comm. Cr. ad Oed. Col. p. 226. — 5. Semel ut *λόγος* *rem* ipsam significat, quippe *qualis aliis narrari potest nuntiarive.* *δέρκομαι φάτιν ἄφραστον ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν* Trach. 690.

Φαῦλος facilis. *τὸν θεὸν — σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον* (*ἐξεπίσταμαι*) inc. XLIX. 3. (707 D.) de perversis oraculorum existimatoribus dictum, v. *διδάσκαλος.* — Si Photio fides, inaudito modo *φαῦλον magnum* Sophocles dixit. Sic enim ille p. 643, 7. et Etym. M. p. 789, 43.: *φαῦλον — τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν* (VIII. 18. 39 D.): *εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.* Congruit Hesychius, qui praeter alia explicandi vocabula etiam *ἁδρόν* et *μέγα* ponit. Equidem grammaticos inani antitheti captandi specie deceptos crediderim, ut *μικρόν* necessario *τῷ μεγάλῳ* opponi debuisse putarint, Sophoclem autem tale quid posuisse, *μὴ θαυμάζει', εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω: parvos enim parva decent.* — De accentu v. Arcad. p. 53, 9.

Φέγγος lux, inprimis *solis* ac *diei.* *ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον* Phil. 855. *νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου* Ant. 802 m. *ἔνθα μήποθ' ἡλίου φέγγος προςόψει* El. 373. *ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν* Ai. 658. *μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου* Trach. 603. Ad tralatam dictionem inclinat *φέγγος οὐκέτ' ἐστί μοι* 1134. *perii,* quod deflexum ab eiusmodi locutionibus, qualis est Ant. 802.

Φείδομαι parco. *φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς* Ai. 115. *μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ* 831. *'φείδοντο κέντρων οὐδέν* El. 706. *μὴ φείσῃ βίου* Phil. 739.

Φενακίζω decipio. Gramm. Darmst. in Act. Monac. II. p. 515.: *ἔστι δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήληκας. Σοφ. ἐν Ἰάμβῃ.*

Hermannus suspicatur ἐν Νιόβῃ, opusc. t. III. p. 41., ut sit inc. 792 D., a Brunckianis abest.

Φεραῖος *Pheraeus.* ὦ γῆ Φεραία inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). De accentu generis vocabulorum v. Arcad. p. 43, 18.

Φερβόω *pasco.* παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην Phil. 945. Inde passivum s. medium *vescor* i. e. sino me pasci. ζῇ, πῶς, φέρβου Dan. VI (181 D.).

Φερέγγυος *sponsor.* τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος El. 930. *quae ego praestare possim.* Utitur ea sententia Suidas v. φερέγγυος.

Φερητίδης *Pheretida.* Φερητίδης τ' Ἄδμητος Lemn. I. 1 (345 D.).

Φέριστος *optimus.* ὦ φέριστε δεσποτῶν Oed. R. 1149.

Φέρω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* φέρω Oed. R. 93. 168 ch. 590. Oed. Col. 421. Ant. 533. El. 861. 1339. φέρεις El. 397. Eandem scripturam pro vulgato φέρει Trach. 227. ex Suida v. χαρτόν Hermannus recepit, eaque nunc codice Laur. a. firmatur. φέρει Phil. 109. Oed. R. 520. 983. 1190 ch. Oed. Col. 783. Ant. 425. 460. 1077. El. 84. 278. 1031. Trach. 66. 963 ch. Ai. 149 an. 286. 789. 853 ch. inc. LXI. 2 (725 D.). φέρουσι s. φέρουσιν El. 715. 749. Oed. Col. 60. — φέρῃς Trach. 493. 599. Sic tres Brunckii, Laurr. duo, Iunt. 2. Reliqui et edd. vett. φέρεις. φέρῃ inc. XV. 1, 2 (669 D.). — φέροις Oed. R. 1445. Laur. b. Flor. Δ. φέρεις. Oed. Col. 657. φέροι. El. 1478. Flor. Γ. Δ. φέροι, quod ferri propter ἄν non potest. φέροιμεν El. 57. φέρωμεν Brunckius non necessario, idque nunc in Flor. Γ. repertum. — φέρε Phil. 300. 431. 1438 an. Oed. R. 390. 534. 536. 1142. El. 229 m. 302. 368. Trach. 886 ch. φερέτω Ai. 1387 an. — φέρειν Phil. 1301. Oed. R. 675. 764. 1211 ch. 1293. 1320. Plerique codd., et in his Laur. a. Flor. Γ. Δ. Pal. φορεῖν, quod defensum a Valckenario ad Eur. Hippol. 316. Brunckius et Hermannus servarunt. 1415. Oed. Col. 1691 ch.; Hermannus delevit, ex interpretatione sequentium μηδέ γ' ἄγαν φλέγεσθον orta ratus. Ant. 1028. Ai. 786. v. ἐλπίζω. El. 439. 1077. Acris. XI. 2 (68 D.). Thyest. III. 5 (236 D.). Ter. XI. 2 (521 D.). Phaedr. VIII. 3 (611 D.). — φέρων Phil. 999. 1251. Oed. R. 86. Oed. Col. 288. 585. 765. 1478 ch. Ant. 1069. 1157. 1264. Trach. 561. 619. 755. Ai. 431. 776. El. 656. 725. Creus. VI. 2 (321 D.). Niptr. V (404 D.). Past. VI. 1 (448 D.). φέρουσα El. 1058 ch. Oed. Col. 359. 361. φέρον *nom.* Oed. R. 991. Oed. Col. 1232 ch. 1691 ch. φέροντι Oed. R. 863 ch. φέροντα *acc. sing.* Ai. 768. 814. Oed. R. 1094 ch. Oed. Col. 6. φέρουσαν Trach. 108 ch. El. 319. φέρον *acc.* Oed. R. 517. φέροντες Ant. 290. El. 1098. 1102. 1316. — *futurum* οἴσω Trach. 123 ch. οἴσεις Trach. 1173. Oed. Col. 163 ch.; sic in Laur. a. ad vulgatum ἔχεις supra scriptum, et me-

rito receperunt Elmsl. Herm. *οἴσει* Oed. Col. 1415. *οἴσετε* Oed. R. 638. *οἴσουσι* Phil. 875. *οἴσειν* El. 352. — *aor.* *ἤνεγκα* El. 13. Sed ceterae aoristi partes ad *ἤνεγκον* referendae, quod ipsum legitur Oed. Col. 525 m. 968. Tyr. XVI. 3. (592 D.), hoc quidem enotatum ab Antiatt. B. p. 98, 11.; omnino v. grammaticos ab intpp. Greg. Cor. excitatos p. 150. *ἐνέγκῃ* Trach. 570. *ἐνέγκοι* 771., quod cum ex Tricl. et Iunt. 2. Hermannus olim recepisset ob sonum nescio quem suaviorem, cum in ceteris libris *ἐνέγκαι*, *ἐνέγκας*, *ἐνέγκαις*, *ἐνέγκοις*, omnia vitiose legantur, nunc firmatur libris Laur. a. b. Idem exstat Aload. VII. 4 (105 D.). *ἐνεγκεῖν* Phil. 861. Oed. Col. 1595. *ἐνεγκών* El. 682. — 2. *Passivi praesens* solum legitur, cuius nonnulla exempla vulgo sine idonea causa medio verbi generi adiiciuntur. *φέρομαι* Oed. R. 1309 an. Ant. 796 an. *φέρει* El. 910. *φέρεται* El. 101 an. Trach. 964 an. Rhizot. II. 3. (480 D.); in cod. *φέρει* scriptum. *φέροιντο* Ai. 1053. *φέρεσθε* Ant. 634. — 3. *Medii praesens* *φέρει* Phil. 117. *φέρεται* Oed. R. 501 ch. *φερομένα* El. 468 ch. *φερομέναν* 1085 ch. — *futurum* *οἴσομαι* inc. LXXXII. 1 (755 D.). *οἴσει* El. 957. Hoc ut *φέρει* in codd. plerisque *ῃ* scribitur; tamen *οἴσει* El. 957. Flor. Δ. *φέρῃ* Phil. 117. Flor. Γ. — *aor.* *ἠνέγκατο* Trach. 462. *ἐνέγκου* Oed. Col. 469. *ἐνεγκοῦ* contra libros cum Elmsleio restituere Hermannus ausus non est, eique assentior. Etsi enim attice inflecti eos imperativos testantur grammatici (schol. Ar. Plut. 103. Suid. v. *πιθοῦ*), tamen cum alteram tonosin *ἀναλογώτερον* vocet Apollonius apud schol. Aristoph. l. c., ne hanc quidem documentis plane destitutam fuisse colligas.

II. *Usus.* A. *Activae* formae. 1. Primitiva significatio *ferendi* i. e. *portandi*, maxime *manibus*, his exemplis firmatur: *οἴσουσί σ' οἵδε* Phil. 875. *ἠνώγει ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά* Oed. Col. 1595. *χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν* Ant. 425. *οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους* 1028. *φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν* 1069. Est enim odor cadaveris putridi, a volucribus discerpti. *τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων* 1264. *ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἤνεγκα κἀξέσωσα* El. 13. *ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν* 319. *τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;* 397. *λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν* 439. *μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν* 743. *φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψανα* 1102. *φέροντες οὖ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτο* 1316., cum ambiguitate de industria quaesita; et cineres enim Orestis se ferre simulabant, et caedem parabant. *φέρων ἐπ' ὤμοις* Trach. 561. *ἐὰν γὰρ — αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν* 570. *ὅπως φέρῃς μοι τόνδε — πέπλον* 599. *τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος — δεῖξαι φέρων* 619. *τὸ σὸν φέρων δώρημα* 755. *ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον* 771. *μία — ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω* Ai. 1387 an. *ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων* Niptr. V. De

gestando, sed non proprie dictum intelligo etiam κρυμὸν φέρων γνάθοισιν Past. VI. 1., quasi *frigus ex febre malis crepitantibus circumferens.* — Inde de *manu ingerenda* dictum οὐ θᾶσσον οἴσεις —; Trach. 1173. Et de *gressu incedentium* ἄψοφον φέρει βάσιν Trach. 963. Hinc locutio est πῶλοι βίᾳ φέρουσιν El. 715. de rectore auferendo dictum (*durchgehen*). φοροῦσιν Plut. π. πολυπραγμ. p. 521, C. placebatque Porsono advers. p. 210., alienissima conferenti; quanquam ne Hermanni quidem de inceptivo φέρω, continuativo φορῶ disceptatio propter nimiam codd. inconstantiam, in qua emendandi finem vix repereris, tota probari potest. Hic quidem cum libris conspirant Suidas v. ἄστομοι et Zonar. p. 313., idemque eodem modo Euripides dixit Hippol. 1224. — 2. Iam tralate dictum significat *ferre* i. e. *sibi ferre*, *capere*, *potiri*, qua vi dicto medium constitui debuisse videtur, sed tenui usu est. νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω Oed. R. 590. ἄξιος γὰρ — φέρειν ἢν τῆσδε καὶ μείζω χάριν 764. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν 863 ch. v. Hermann. Hinc via patefit ad *habendi* s. *possidendi* significationem. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει; 1190 ch. cf. οὐκ ἂν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις Oed. Col. 657. — τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα Oed. Col. 6. de *stipe mendicanda*; ad quem locum de medio et activo, nisi illud significet *meritam ac debitam mercedem ferre*, perpetuo confusis recte contra Hermannum disputat Reisigius. κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον 765. πῶς οὐδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; Ant. 460. πᾶσαν εὔκλειαν φέρειν Ai. 431. *domum reportans.* τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια El. 682. δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ 1077 ch. *duplicem laudem ferre.* λέβητας ἐκτεθεὶς φέρειν Acris. XI. 2. scil. in praemium. — Hinc sunt haec φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε Oed. Col. 60. sc. οἱ Κολωνεῖς τὸ τοῦ Κολωνοῦ. τὸν νοῦν ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει Ant. 1077. κἂν καλὸν φέρῃ στόμα inc. XV. 1, 2. *etiamsi pulchre* i. e. *eloquenter dicat*; cf. γλῶσσαν εὔφημον φέρειν Aesch. Choeph. 574. et Iacobs. ad Achill. Tat. p. 425. — 3. *Ferre* i. e. *afferre* de causis et consequentibus; inprimis sic de *commodis pariendis* dicitur. εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Phil. 109. ταῦτα γάρ φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 84. ἔστιν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει 1031. τί γὰρ — θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; 1478. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στὶν αἰσχύνην φέρει Trach. 66. ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι Oed. Col. 783. γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Ai. 286. ὁ νῦν ἔπαινος οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει 1415. εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει inc. LXI. 2. *Augendi* significatio inest: καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; Oed. R. 638. et brevius alio modo πόνος πόνῳ πόνον φέρει Ai. 853. — 4. Ea tota significandi ratio orta fortasse videatur a comme-

moratione *venientium et secum quid ferentium.* *ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις* Oed. R. 1094 ch. *ἥκω — φέρων ὄνησιν ἀστοῖς* Oed. Col. 287. *ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;* 585. *εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων* 1478 ch. Cogitandum quasi de Iove *καταιβάτῃ.* *εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα* El. 352. *ἢν — αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην πρόσθῃ φέρων* Creus. VI. 2. His similia sunt, quanquam non de homine dicta *εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον* Oed. Col. 1232 ch. *καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει* Ai. 789. Omnium autem maxime proprie dicuntur haec. *τοιούσδε λόγους — εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς* Ai. 149 ch. *ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων* Oed. R. 86. *φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια* El. 1098. *ὡς λόγων ἐπιστολὰς φέρῃς* Trach. 493. *σοὶ φέροντι τάσδ' ἐπιστολάς* Ant. 768. Hinc simul fons petendus eius significationis, cum de *sermone serendo* dicitur. *ἄδεια μέν, ἀντία δ' οἴσω* Trach. 122 ch. *tecum communicabo.* *λόγον εἴ τιν' οἴσεις* Oed. Col. 163 ch. i. e. *διαλεχθῆναι βούλει*, v. Elmsl. — Inde *nuntium afferre* significat. *ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα* Oed. R. 168 ch. *τίν' ἥκεις μῦθον — φέρουσα* Oed. Col. 359. *δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι* 361. *φέρω δ' ὅμως* 421. Male intellectum hoc a quibusdam; v. Lobeck. ad Ai. 798. *τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;* Ant. 1157. *ὅπως — ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς* El. 57. *σοὶ φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς* 656. *φέρω γὰρ ἡδονάς* 861. *φέρουσ' ὀνείδη* 1058 ch. *λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων* Phil. 1251. *εἴ τι καὶ φέρεις* Trach. 227. *ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν* Ai. 776. *τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν* 786. v. *ἐλπίζω.* *κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα* 814. — 5. *Ferre* i. e. *perferre*, aliquando *pati*, *tolerare.* *οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐπόρως οὕτως ἐνεγκεῖν* Phil. 861. *τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν* 1301., quam sententiam varie Sophocles ingessit. *ὡς ῥᾷστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν* Thyest. III. 5. *χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν* Ter. XI. 2. *νόσους δ' ἀνάγκη τοὺς θεηλάτους φέρειν* Phaedr. VIII. 3. — *τίς ποτ' ἂν φέροι;* Trach. 1221. *τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος* Oed. R. 93. *αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν* 675. v. Dawes. Misc. Crit. p. 80. Lips. *ῥᾷστα τὸν βίον φέρει* 983. *πῶς αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν — σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;* 1211 ch. *τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν* 1293. *διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά* 1320. Hermanni disputatio *φορεῖν* defendentis minime probabilis est; *φέρειν* autem, cum *πρωθυστέρῳ* usus poeta videatur, haudquaquam absurde dictum. *τἀμὰ γὰρ κακὰ οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν* 1415. *ἤνεγκον κακότατα* Oed. Col. 525 m. *ἃς (ξυμφορὰς) — ἤνεγκον ἄκων* 968. *ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι;* Aload. VII. 4. Hoc ab *onere imposito ferendo* desumptum, cuius apertius quoddam in-

dicium est *καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας* Ant. 533. — Sic cum *adverbio* dicitur *ἀλγεινῶς φέρων* Phil. 999. *ἄνδρες μόλις φέροντες* Ant. 290. Dativum illi exemplo causae significandae additum illustravit Krueger. ad Xenoph. Anab. p. 22. — 6. Intransitive dici videtur *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ* Oed. Col. 1691 ch. *res a deo oblatae s. illatae.* — 7. De *proprietate sermonis* haec adnotanda. Sunt quaedam formulae a variis verbi significationibus quodam circuitu repetendae. *θυμὸς ἡδονὴν φέρει* El. 278. ab *afferendi* i. e. *gignendi* ductum vi. A *via* aliquo versum *ferente* duci videtur *πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον* Oed. R. 517. *οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει* 520. *τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;* 991. Ab *inferendo* dicitur *οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω* El. 1339. *ne suspicor quidem.* Ab *afferendo* denique, *ut augeas: τῷ τέλει πίστιν φέρων* El. 725. i. q. *πιστεύων. νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις* Oed. R. 1445. — Deinde *φέρων* cum quodam verborum ambitu additur, ut *ἄγων, ἔχων, λαβών,* v. l. c. *τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων* Trach. 619. *ἣν — αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην πρόσθῃ φέρων* Creus. VI. 2. — Denique *imperativus φέρε* hortandi causa sermoni praefigitur. *καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε* El. 229 m. *dic agedum.* *φέρ' εἰπέ* Oed. R. 390. Trach. 886 m. El. 302. *φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν* El. 368. *φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν* Phil. 431. Oed. R. 536. *φέρ' εἰπὲ νῦν* 1142. *φέρ' εἰπὲ δή μοι* Ant. 530. *φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς* Phil. 300. *φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω* 1438 an. De hoc coniunctivo insuper addito v. Elmsl. ad Eur. Med. 1242. — B. *Passivi* usus longe simplicissimus. I. *Ferri* proprie i. e. *gestari* significat. *αἰαῖ ὅδ' ἀναύδατος φέρεται* Trach. 964 an. — 2. *Ferri* i. e. *cursu ferri* vel *moveri* et *devenire.* *ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων;* Oed. R. 1309 an. *δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς* Rhizot. II. 3. Figuratam ex eodem genere dictionem videmus El. 910. *οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει,* item *νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρων* Ant. 796 an. — 3. *Ferri* i. e. quasi *circumferri, exstare.* *οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν* Ai. 1053. — 4. *Ferri* i. q. *afferri, monstrari.* *κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται* El. 101 an. — C. *Medium.* 1. *secum ferre* significat. *Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη* El. 468 ch. Et *secum auferre* secundum verisimillimam Hermanni emendationem *ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ φερόμεναι* Oed. Col. 1679 m. Legebatur *φαινόμεναι,* Reisigius *'παγόμεναι* aut *σφ' ἀγόμεναι.* — 2. *sibi ferre,* aliquando *ut potiaris.* *δύο φέρει δωρήματα* Phil. 117. *εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσει* El. 957. *τῶν δὲ φερομέναν ἄριστα* 1085 ch. v. Herm. *ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου* Ant. 634. *λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι* inc. LXXXII. 1.

Sic explicandum κοὔπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατο Trach. 462. Hinc translatum est ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται Oed. R. 501 ch. *sapientior fit*, ab auferendo, opinor, praemio ducta locutione. *Manibus ferendae* ad nostros usus rei significationem unus versus habet ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνέγκου Oed. Col. 471.

Φεῦ heu, interiectio cum *doloris*, tum *commiserationis*, aliquando *gaudii* vel *mirationis* significandae. Hanc certe vim deprehendere videor in φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόςφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Phil. 234. *heu quam dulce*. Ceterum et canticorum et diverbiorum promiscuum est, et intra versuum ambitum ponitur, et mediis interiicitur, et iteratur, et cum aliis consimili vi particulis coniungitur. Diverbiorum, sed extra versum haec sunt. φεῦ Phil. 1007. Ant. 323. 1034. El. 1009. Intra trimetros haec constant. Phil. 1286. Ai. 1245., quod *mirantis* videtur. Melicarum partium sunt El. 819. 832. Anapaestorum, sed intra versum, unum Trach. 983. — *Iteratur* φεῦ φεῦ et intra trimetros quidem, Phil. 426. Oed. R. 316. 964., quod *indignantis* esse censendum. El. 754. 1165. In melicis intra versum constat Oed. R. 1324., ubi Brunckius secundum Tricl. semel scripsit φεῦ, quod geminatur in libris. Oed. Col. 1745. Ant. 1262. 1294. Ai. 937. Trach. 1013. Sed versum sola duo φεῦ φεῦ efficiunt Oed. Col. 523., exclamationem melicis similem mediis trimetris insertam El. 1151., quae ante Hermannum illa aliter descripta ferebantur. Deletum ab Hermanno φεῦ φεῦ explicando αἰαῖ adscriptum Oed. R. 1308. Anapaesti unum exemplum et intra versum quidem positarum vocularum habent Oed. R. 1303. — *Componuntur* φεῦ δῆτα El. 833. in melicis. φεῦ τάλας Ai. 962. in diverbiis. παπαῖ φεῦ Phil. 774., quae melicis similis exclamatio est trimetris interposita. φεῦ παπαῖ Phil. 781. intra trimetrum. αἰαῖ φεῦ Oed. Col. 1666 m. syllaba exuberante, qua de re Elmsleius in sequentibus πάρεστι pro ἔστιν correxit, Hermannus φεῦ delevit, id quod rectius putandum. — Denique *cum integra sententia* dicitur. φεῦ τῆς ἀνοίας, ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 908., quanquam fortasse rectius φεῦ distinctione a sequentibus segregatur, ut τῆς ἀνοίας ἐποικτείρω σε coniungantur, id quod fecit Hermannus. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυςμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1174. De genitivo v. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 138. φεῦ φεῦ, μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον Ant. 1285 m.

Φεύγω. I. *Formae*. *praesens* φεύγεις Oed. R. 1010. Synd. VII. 3 (152 D.). φεύγει inc. XVI. 1, 1 (670 D.). φεύγουσιν Oed. Col. 1026. Ant. 576. φεύγῃς Phil. 637. φεύγειν Oed. Col. 596. 1424. Ant. 356 ch. inc. LXXVI. 2 (749 D.). φεύγοντος Ant. 256. φεύγοντες Oed. Col. 1066 ch. Phryg. I. 3 (649 D.). — *imperf.* ἔφευγον Oed. R. 796. ἔφευγε 948. —

perf. πέφευγα Oed. R. 356. πέφευγε Ai. 102. πεφευγέναι Phil. 1033. Ant. 433. πεφευγότες Ant. 408. — *fut.* φεύξομαι Phil. 1390. φεύξεσθαι Oed. R. 355. — *aor.* φύγω El. 1495. Oed. Col. 832. 1735 m. φύγῃς Trach. 764. φύγῃ Ai. 398 m. Triclin. φύγοι. φύγητε Phil. 778. φύγοι Ai. 451. Phaedr. VIII. 1 (611 D.). φυγεῖν El. 687. Oed. R. 623. 823. Acris. X (67 D.). inc. LXXI. 2, 2 (741 D.). φυγών El. 591. Oed. R. 118. φυγόντι 824. φυγόντες Oed. Col. 1028. Relinquitur unum Ant. 263. ubi ἔφευγε, librorum scriptura, versum perdit, ἔφυγε a pluribus invectum temporis causa minus bene constat; quare Hermannus ἔφλεγε dedit ingeniosa coniectura. — II. *Usus.* 1. *fugere* significatur simpliciter. εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν Oed. R. 118. τὴν Κορινθίαν — χθόνα ἔφευγον 796. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι 948. De *devitando* quominus cogitemus, obstat τρέμων. εἰ δ' ἐγκρατεῖς φύγουσιν Oed. Col. 1026. ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις 1066 ch. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν 1424. Significatur *perfugium* petendum: ποῖ φύγω; Oed. Col. 832. 1735 m. ποῖ τις οὖν φύγῃ Ai. 398 m. *Exsilium* significatur: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι Oed. R. 623. εἴ με χρὴ φυγεῖν 823. — 2. *effugere*, cum proprie tum figurate dictum. ἦ πέφευγέ σε; Ai 102. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα 451. ἦ μὴ φύγω σε; El. 1495. οὓς φυγόντες Oed. Col. 1028. Tralate dicuntur haec. δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι Phil. 1033. *morbi effugium habere*, v. Nitzsch. ad Hom. Od. I. 16. Iacobs. ad Aelian. H. Anim. p. 335. τὸ μὲν γὰρ — ἐκ κακῶν πεφευγέναι ἥδιστον Ant. 434. χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν El. 591. — 3. Tenui saepe discrimine dirimitur *devitandi* significatio. ὅταν φεύγῃς κακά Phil. 637. *vitare studeas.* αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; 1390. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; Oed. R. 355. *vindictam conviciorum.* Haec dicenti Oedipo Tiresias respondet πέφευγα v. 356., se immunem a poena professus. εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν 1010. οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν Oed. Col. 596. Hermannus de exsilio interpretatur, et sponte sane in eo mansurus Oedipus erat, sed vitaturus, ne a Thebanis in civitatem restitueretur. δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν El. 687., quod si quis *effugere* interpretatur quasi *consectantem*, non intercedo. ἄγος φεύγοντος ὡς Ant. 256. δίςομβρα φεύγειν βέλη 356 ch. ὁρμὴν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλῃ, πεφευγότες 408. τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν Acris. X. αἴσχη μὲν — οὐδ' ἂν εἷς φύγοι Phaedr. VIII. 1. φεύγοντες ἄτας Phryg. I. 3. γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παιδῶν inc. XVI. 1, 1. οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν LXXI. 2, 2. χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδένα LXXVI. 2. — 4. Adsignificatur *refugientium timor.* μὴ φύγητε μηδαμῇ Phil. 778. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν Trach. 794. φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου

Ant. 576., quod a militibus prae mortis metu ex acie fugientibus desumptum ceteris exemplis propius abest a primitiva significatione. ἐγῷδ' ὃ φεύγεις Synd. VII. 3.

Φευκτός evitabilis. οἵαν ἐδήλωσας — ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν Ai. 222 ch.

Φεῦξις effugium. Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Ant. 359 ch.

Φηγός fagus. τὴν παλαιὰν φηγόν Trach. 171. de quercu Dodonae vaticinante, quam δρῦν vocat v. 1158.

Φῆληξ. Gramm. Darmst. in Actis Monacens. t. II. p. 515. ἔστι δὲ τὸ φεναχίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήληκας· Σοφοκλῆς ἐν Ἰάμβῃ (f. Μόβῃ). καὶ φήληκας δὲ φαμὲν τοὺς πλανῶντας τὴν ὄψιν ὡς πεπείρους (inc. 792 D.). De *ficubus maturitatem mentientibus* dicitur.

Φηλήτης fallax. ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς inc. XVI. 2 (671 D.). Antiqua est scribendi eius vocabuli discrepantia; qui enim φηλοῦν, φηλωθεῖσα, φηλώσομεν, φῆλος consensu exhibent lexicographi veteres, eidem et φηλήτης et φιλήτης proferunt, falsam antiphrasin a verbo φιλεῖν ingerentes; ita Suidas et Etym. M. p. 794, 10. *Rectius* fortasse Trypho l. c., is enim alterius ab ὑφειλέτης originationis auctor habendus, quanquam illud de extrito ε secundae syllabae non illi puto tribuendum, sed male intelligentibus. Verum φῆλος sui iuris vocabulum est. De accentu docent Etym. M. p. 794, 1. Suid. v. φιλητής.

Φήμη 1. *vox audita*, inprimis ex qua de re futura coniicias, inde etiam *vaticinium.* εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που Oed. R. 43. τίν' ἡμιν ἥκεις ἐκ θεοῦ φήμην φέρων 86. ἔλαμψε γὰρ — φάμα Παρνασσοῦ 475 ch. φῆμαι μαντικαί 723. Hanc primitivam cum aliis eius vocabuli significationibus copiose illustrat Wyttenb. ad Iulian. Or. in Const. p. 150. Lips. — 2. *dictum, sermo.* βαιάν μοι — πέμπε λόγων φάμαν Phil. 835 ch. Probandam duco hanc Triclinianorum scripturam; veteres libri omnes φήμαν. — 3. Hinc *nuntium* significat. οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; El. 1098. φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες 1144. ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνάσχον τῆσδε Trach. 203. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε θεσφάτων 1140. — 4. *fama.* τῆσδε τῆς φήμης ἄπο El. 65. *fictum rumorem* potius, quam *narrationem*, ut Hermannus, interpretor. ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα 1055 ch. v. Herm. Inde *personae* vim induit. χρυσέας τέκνον ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα Oed. R. 158 ch. Suid. v. φήμη. — De tono v. γνώμη.

Φημί. 1. *Formae. Praesens* φημί et φημι inclinatum, item φαμέν Phil. 806. 982 bis. 1375. Oed. R. 362. 366. 1471. Oed. Col. 318. Ant. 439. 557. 716. 1305 m. Trach. 124 ch. — 417. 862 ch. El. 1200. — φής Phil. 793. 794. 939. 1017. 1221. 1226. 1366. Oed. R. 330. 554. 655. 746.

803. 957. 1233. 1336. 1520. Oed. Col. 535 ch. 654. 944. 1101. Ant 248. 399. 438. 702. El. 309. 548. 665 bis. 845 m. Trach. 348. 742. 875. 974 an. Ai. 778. 781. 1076. 1087. 1213. 1260. Colch. III (313 D.). Tonum docet Etym. M. p. 792, 10. 15. Idem satis perspicue de ῑ secundum *παράδοσιν* quamvis contra saniorem rationem adscribendo disputat, et convenit ei cum Eustathio p. 1578, 17. Hanc scripturam probant Valck. ad Hipp. 338. Buttm. Gr. Mai. p. 564. et Hermannus, hic quidem non diserta commendatione usus, verum eam consuetudinem scribendi secutus. Improbant Matth. Gr. Mai. p. 410. et Elmsl. ad Eur. Med. 674., nec, donec clariorum sponsorum quam Etymologi et Eustathii nomina citentur, varia variorum et multa inepta citra fidem coacervantium, a me impetrabo, ut tam abnormem rationem omnibus probatam existimem. — φησί, φησίν, φησι, φησιν Phil. 574. 576. Oed. R. 703. 1181. Ant. 729. Trach. 248. Ai. 1305. 1393 an. El. 311. — φαμέν Phil. 1062. — φασί, φασίν, φασι, φασιν Trach. 70. 74. Phil. 89. Oed. Col. 261. 393. 416. 1158. 1166. 1566. Ant. 7. 27. 31. — φῶ Oed. R. 1367. Oed. Col. 316. 318. — φαίη Trach. 1062. El. 538. — *imperf.* ἔφην Oed. R. 349. ἔφη Trach. 171. Ai. 744. Oed. Col. 1761 an. — *fut.* φήσεις Ant. 535. — II. *Usus.* 1. Simpliciter *dicere* significat. τί φησιν, ὦ παῖ; Phil. 574. τί φής ποτε; 1366. ἀνὴρ — οἷον σὺ φής Oed. R. 803. εἰ γὰρ οὗτος εἶ ὃν φησιν οὗτος 1181., quod etiam de *affirmante* licet intelligas. πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φής; 1233. ὅπως περ καὶ σὺ φής 1336. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. τί φῶ; Oed. Col. 316. Cum v. 319. inferatur τάλαινα, hoc olim Hermannus τάλαιν' erat scripturus ad Hec. p. 73.; sequitur enim vocalis. Ita antistrophicae similis responsio fieret. Elmsleius τί φημί scribi vult, fortasse illo τί φῶ in quaestione directa offensus. κοὐκ ἔχω τι φῶ 318. ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε — ἔφη Trach. 171. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής; 875. ὡς ἔφη λέγων Ai. 744. τί φὴς ὤνθρωπε; 778. *quid fers?* τοῦ κασιγνήτου τί φής El. 309. Adsignificatur aliquando, sicut in λέγω, *dici velle, in mente habere.* ὥστε μ' ὠδίνειν τί φής Ai. 781. οὐκ οἶδά πω τί φησί Phil. 576. φράζε δὴ τί φής Oed. R. 655. De formula τί φημί et τί φής adhuc dicendum erit postea. 2. Hinc est φασί *dicunt* et *vulgo dicunt, ferunt.* οὔτ' αὐτὸς οὔτ', ὥς φασιν, ὀὐκφύσας ἐμέ Phil. 89. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη Oed. Col. 393. φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα — προσπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος 1158. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν 1166. θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι 1566 ch. τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι 27. τοιαῦτά φασιν τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα — κηρύξαντ' ἔχειν 31. οὓς φασ' Ὀρέ-

στην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον λελοιπόθ᾽ ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις El. 1435. *Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν* Trach. 70. *Εὐβοΐδα χώραν φασὶν — ἐπιστρατεύειν αὐτόν* 74. — 3. Aliquando fortius significat: primum *dicere* i. e. *affirmare*. ὡς οὐ φῄς Phil. 1017. Oed. Col. 914. Ai. 1213. φημὶ δ᾽ οὔ σε μανθάνειν Phil. 1375. καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ᾽ ἔφην εἶναι Oed. R. 349. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς — κυρεῖν 362. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ᾽ ὁμιλοῦντα 366. τὸ δὲ πάθημ᾽, ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκε 554. φονέα μέ φησι Λαΐου καθεστάναι 703. εἰ τάς γ᾽ Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι Oed. Col. 261. ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον 416. ταῦτά μ᾽ ἔφη πράσσοντα κακῶν χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον 1761 an. φησίν γε El. 311. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; Ant. 399. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι 557. ὡς φῂς σύ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ᾽ ὀρθῶς ἔχειν 702. φήμ᾽ ἔγωγε πρεσβεύειν πολύ 716. φάμ᾽ ἔνυμον 1305 m. ὥς φησ᾽ αὐτός Trach. 248. ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς; 742. τόδ᾽ οὐδ᾽ ἂν εἷς ποτε τόνδ᾽ ἄνδρα φαίη πρόσθ᾽ ἰδεῖν δεδρακότα 1062. ἦ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρ᾽ Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών; Ai. 1076. ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί; 1260. φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι 1394 an. ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. III., quod si ἀνθυπουργήσειν legeretur ad *aiendi* significationem referendum ducerem. *Affirmandi* cum *suasione* quaedam vis inest in φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε Trach. 124 ch. — Deinde *aiendi* significatione haec exempla praedita videntur. φημί Phil. 982. ὅδ᾽ ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταὐτά σοι χἠμεῖς φαμέν 1062. φῂς τάδ᾽ οὖν; Oed. R. 1520. καὶ φημὶ κἀπόφημι Oed. Col. 318. εἴ σοί γ᾽ ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι 654. *adnuis*, non *affirmas*. φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Ant. 438. φημὶ δρᾶσαι 439. φήσεις μετασχεῖν 531. φημί Trach. 417. φαίη δ᾽ ἂν ἡ θανοῦσα El. 538. πατέρα φῂς κτεῖναι 548. Hinc est οὔ φημι *nego*. οὔ φημ᾽ ἐάσειν El. 1200. Phil. 806. οὔ φημ᾽ ἔγωγε 982. οὔ φησ᾽ ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1305. οὔ φησι Θήβης τῆσδ᾽ ὁμόπτολις λεώς Ant. 729. Notavit Valckenarius ad Phalar. p. XVIII. (XXI. Lips.). Ex eodem genere locus est εἴτε μὴ σὺ φῄς, εἴθ᾽ ἅτερος στρατηγός Ai. 1087. *sive tu vetueris, sive dux alter.* — 4. Seorsim pono formulas πῶς φῄς, τί φημι, τί φῄς. Harum prima semper *mirationem* significat. Oed. R. 746. Oed. Col. 535 m. Trach. 973 m. Eadem vi praeditum τί φημι Trach. 862. Oed. R. 1471., quod ab Hermanno τί φημί scriptum est, v. τίς. Item τί φῄς Trach. 348. Phil. 1221. 1226. Oed. R. 330. 957. Oed. Col. 1101. Ant. 248. et fortius illo τί φῄς; τί φῄς, ὦ ξεῖνε El. 665. Sed τί φῄς inprimis eleganter ab eo dicitur *qui responsi impatiens alterum identidem monet, ut loquatur.* τί φῂς παῖ; τί φῄς; Phil. 793. 794. τί φῄς; σιω-

πᾶς; 939. *quid ais* Latini loquuntur, i. q. *οὐ φήσεις;* In sermone alterius interrogatione interrupto idem dici videmus El. 845 ch. — 5. Cum abundantia sermonis dictum *ὡς ἔφη λέγων* Ai. 744. Illustrant distinctius Abreschio ad Aesch. t. I. p. 168. Fischerus ad Well. vol. IV. p. 47. Lobeckius l. c. Heindorfius ad Plat. Soph. t. IV. p. 363.

Φθέγγομαι loquor. *βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει* Phil. 850 ch. v. Herm. *ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται;* Oed. Col. 885. *φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε* 991.

Φθέγμα 1. *vox* proprie dicta varie. *φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θώϋξεν αὐτόν* Oed. Col. 1619. *καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα — ἐδιδάξατο* Ant. 352 ch. de homine *rationis* et *orationis* compote. *νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε* 1134 ch. Bacchus dicitur, Bacchicarum exclamationum quasi praesul. *ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας* Phil. 1431 an. *ᾧ φθέγμ' ἂν οὐτ' ἂν εὕρες* Ai. 1123. *qui sileret plane.* De *voce avium:* *ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ* El. 18. *σαφῆ κινεῖ* coniungenda. — 2. *dictum.* *ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί* Oed. Col. 1179. *ingratissimum ad audiendum est.* — 3. In *circumlocutionis* dicitur *ambitu.* *ὦ φθέγμ' Ἀθάνας* Ai. 14. i. e. *ὦ Ἀθάνα,* sed recte illud; non videbat enim Minervam, quam insaniens Aiax oculis obtueri sibi videbatur. *ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;* Oed. Col. 867. i. e. *ὦ συ ἀναιδέστατα φθεγξάμενε.* V. Valck. Diatr. p. 91, 6. Paulo aliter illud habet *ὦ φθέγμ', ἀφίκου* El. 1216., quippe cuius adhuc nuntios et pollicitationes audiverat, *φήμας λάθρᾳ προπέμποντος* v. 1144., non ipsum viderat.

Φθείρω perdo, pessumdo. *φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα* Trach. 713. (ὁ ἄτρακτος). *φθείρει γένος* Pel. III. 1 (438 D.). *σφ' Ὀλύμπου — πατὴρ — καὶ τελεσφόρος Δίκη κακοὺς κακῶς φθείρειαν* Ai. 1370. Tralate dicitur *τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν* Ai. 1323. — Passivum est *perdi* et *interimi.* Proprie dicuntur haec. *δεσπόταισι τοῖς πάλαι — ἔφθαρται γένος* El. 755. *ἐφθαρμένας γὰρ — εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας* Ai. 25. *τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι* Oed. R. 272. Deflexum est ad *corpus tristitia et iniuriis foedatum.* *ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον* El. 1172. ad *terram pestilentia et sterilitate pessumdatam* *γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης* Oed. R. 254. Inprimis autem Graece dicitur de *navigantibus cum damno suo.* *δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών* Oed. R. 1502. v. Brunck. l. c. Bergl. ad Alciphr. I. 13 (p. 83. W.). Abresch. ad Aesch. Pers. 450. Lennep. ad Phalar. p. 351 (383 L.).

Φθινάς labefaciens. *οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις* Ant. 813 an.

Φθίνω (φθίω). I. *Formae.* 1. *Activi praesens* *φθίνεις* Ai. 984. *φθίνει* Trach. 674. Ai. 400 m. Oed. Col. 616. Ant. 691. inc. XLVII. 3

(705 D.). Eadem scriptura librorum est El. 1406 ch., in nonnullis semel, in aliis bis posito φθίνει, quod Hermannus φθίνειν φθίνειν correxit, quoniam active dictum verbum nec ipsi nec Valckenario Diatr. p. 6 defendi posse videbatur; in glossis explicatur φθείρει. — φθίνουσα Oed. R. 25. 666 ch. ubi Dindorf. praef. ad Sophocl. p. LVIII. φθινάς coniecit, locum a metro parum certum alii aliter emendarunt. φθίνοντος Trach. 555. φθίνοντι 1229. φθίνουσαν Trach. 545. φθίνοντα *plur.* Oed. R. 906. Ant. 1000. — *aor.* φθίσον Oed. R. 202 ch. φθίσας Trach. 1032 m. Oed. R. 1198 ch. (κατὰ μὲν φθίσας). — 2. *Passivi* non a φθίνειν quidem, sed ab inusitato post Homerum φθίειν, unde etiam ἔφθισα gignitur, profecti *aoristus* ἔφθιτο Oed. R. 962. φθίμενος Trach. 1151. φθιμένης Ai. 141 an. φθιμένᾳ Ant. 830 an., quod recte nunc correctum est φθιμένῳ, cum id et a scholiasta firmetur et in Laur. a. supra scriptum reperiatur, in tenore verborum autem in Ricc. Sed Codd. Aug. Par. Livin. v. φθιμέναν, Tricliniani φθιμένην. φθιμένων Ant. 590 ch. v. φθιτός. Medium huius verbi nullum agnosco. — II. *Usus.* 1. *Aoristus activi* transitive significat *perdere.* τὸν μέλεον φθίσας Trach. 1032 m. τὸν — ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ Oed. R. 202 ch. κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδόν 1198 ch. — 2. Ceterae verbi partes intransitive dicuntur; de *pereuntibus* κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει Ant. 691. Νέσσου φθίνοντος Trach. 555. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν 1229. ὅσας ἄτας μοι κατασπείρας φθίνεις Ai. 984. De *genere* toto ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνειν, φθίνειν El. 1406 ch. — *Passivum.* νόσοις ὁ τλήμων — ἔφθιτο Oed. R. 962. φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι Ant. 831 an. ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι Trach. 1151., qui haudquaquam pleonasmus existimandus est; dissimilis sententia Eur. Alc. 1002. Suppl. 44. sed cf. Monk. l. c. et Markl. ad Suppl. 107. Haec enim Homerico exemplo dicta sunt. — De *re consumpta et evanida* dictum ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει Trach. 674. — De *terra sterilitate et pestilentia pessumdata* πόλις — φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις Oed. R. 25. 26. γᾶ φθίνουσα 666 ch. Paulo aliter φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος Oed. Col. 616. Tangit hoc Valck. a Diatr. l. c. — De *aetate deflorescente* ὁρῶ μὲν ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Trach. 545. — De *auguriis sine effectu observatis* φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1000. v. Herm.; errat Musgravius. — *Nox proxime praeterita* dicitur τῆς νῦν φθιμένης νυκτός Ai. 141 an. — De *occidentibus s. sublatis rebus humanis* εἰ τὰ μὲν φθίνει Ai. 400 m. ὕβρις δέ τοι — ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν inc. XLVII. 3. — De *oraculis irritis et contemptis*

φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη Oed. R. 906 ch. Schol. φθίνων legi adnotat.

** Φθιτός mortuus. In libris omnibus est ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Ant. 590 ch. Herm. φθιτῶν metri indicio correxit. Polynices et Eteocles intelliguntur; v. Herm.

Φθιῶτις Phthiotis terra. Strabo IX. p. 433. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιῶτιν εἴρηκεν (Phthiot. IV. 625 D.). v. Τραχίνιος.

Φθογγή vox. βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του Phil. 205 ch. πᾷ μοι φθογγὰ φοράδην; Oed. R. 1310 an. Inseritur in libris διαπέτεται, διαπέπταται, διέπταται, metro adverso, pleraque barbara insuper. — De tono v. Arcad. p. 104, 20.

Φθόγγος vox. ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν Oed. Col. 1606. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι 1665. κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 420. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων 988. παιδός με σαίνει φθόγγος 1199. εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημι 1203. Adsignificatur sermo. καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1172. audio mentionem factam.

Φθονερός invidiosus. μὴ φθονερὸν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδυνάν Phil. 1126 ch. v. γλῶσσα. φθονεραὶ γὰρ ὁδοί Creus. III. 4 (324 D.).

Φθονέω invideo. φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν Oed. R. 310. adsignificatur reticere propter invidiosum animum. — ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν 624. quae mea sit in te invidia; bene sic schol. alter et Brunckius, v. Herm. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν Ant. 549. — φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. I. 1 (194 D.).

Φθόνησις invidia. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται Trach. 1202. non invidebitur. Cod. Par. apud Herm. φθονήσεται, quae est interpretatio.

Φθόνος invidia. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννί — ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται Oed. R. 382. quantae invidiae expositae estis. ἔρις, μάχαι, καὶ φθόνος Oed. Col. 1236 ch. τῷ λόγῳ δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι Trach. 249. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει Ai. 157 an. Sententiam afferunt Etym. M. p. 81, 28. Eust. p. 992, 4. 1093, 50. schol. Aesch. Suppl. 494. Thucydidis VI. 16. et 78. Suidas v. φθόνος; totum locum apposuit Stob. Serm. XLIII. 18. σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ El. 631. Selectior sensus est, cum invidia deorum ad ultionem proclivis significatur. δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός El. 1458. Schol. obscure ἐφθονήθη καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀρέστης. Brunckius ex Tyrwhitti coniectura ἄνευ φθόνου μέν, εὖ πεπτωκός, explicans spectaculum felici

casu (modo absit invidia verbo) oblatum. Hoc dicit: video corpus non sine deorum invidia prostratum. τὸν φθόνον δὲ πρόςκυσον Phil. 765.

Φθορά exitium. σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν Oed. Col. 370. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν Ant. 1209.; sic loquitur, quod Haemonis sponsa Antigona iam apud inferos agebat, sed hoc non cogit, ut εὐνήν cum Musgravio *coniugem* interpretemur.

** *Φθορεύς corruptor* (adulter). ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ, μητρὸς φθορεύς Synd. IX. 7 (155 D.). Ulixen eo convicio peti dubitare non sinunt et quae de homine tragici dixerunt, et quae de fabula nota sunt. Sed legitur apud schol. Ai. 190. μητρὸς πατήρ. Emendavit P. Leopardus Emend. XIII. 5 Cf. Bergl. ad Ar. Nub. 289.

Φιλάδελφος sororis amans. φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη Antig. 523 an. lacrimas pietatis in sororem testes

Φίλανδρος. Hermogenes de formis orat. p. 412.: φ ί λ α ν δ ρ ό ν που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταττομένων τοὔνομα τοῦτο. (Meleag. II. 4. 356 D.).

Φιλάργυρος avidus pecuniae. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος Ant. 1042. φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βαρβάρων γένος Ter. II. (512 D.).

Φίλαυλος tibiarum cantus amans. φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας Antig. 954 ch. Commemorat Eust. p. 11, 19.

Φιλέω. Praeter *praesens* semel legitur *aoristus* ἐφίλησα El. 1355., *futurum* bis, φιλήσω Oed. Col. 1133. φιλήσων Ai. 665. Significat I. *amare*; de *hominibus*, nec de *amatoria* tamen *cupiditate* dicta haec sunt. ἄκοντας φιλεῖν Oed. Col. 779. Adsignificantur ibi *amoris documenta data*: τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1613. φίλει κείνους Ant. 520. λόγοις φιλοῦσαν 539. τούτω φιλεῖν χρή El. 969. μάλιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1355. ὡς καὶ φιλήσων αὖθις Ai. 665. *Amatoriae cupiditatis* significandae unum exemplum εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν Trach. 463. De diis dictum benevolentiam in homines ostendentibus τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι Ai. 133. — De *rebus dilectis* vel *cupitis* haec: βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ Oed. R. 612. εἴπερ ζῆν φιλεῖς Oed. R. 999. οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Ant. 312. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ 1043. τἀδικεῖν φιλῶν 1046. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ Ai. 1097. τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iobat. I. 2 (280 D.). — 2. *inclinare ad aliquid*; inde *solere* adsignificatur, v. Piers. ad Moer. p. 382. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα El. 312. Suid. v. ὀκνῶν. Eust. p. 819, 26. οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐδ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 901. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν 960. Suidas v. φιλεῖ. ὢν ἁφαρπάζειν

φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Trach. 545. τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Ai. 968. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ 1340., quod omnium proxime abest a significatione *amantis facere*, nec prohibeo quominus ita quis explicet; sic viam et transitum ad alteram rationem praemuniverit. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ Oed. R. 569. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι Oed. Col. 305. οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν (αἱ Θῆβαι) 779. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς — ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 489. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν 718. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς — πλέον Epig. I. 1 (194 D.). τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. V. 1 (238 D.). φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. III. (498 D.). τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν Phryg. I. 1 (649 D.). φιλεῖ δὲ — ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἴπεν λόγους inc. XIV. 3 (668 D.). — 3. *deosculari*: φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα Oed. Col. 1133.

Φίλημα suavium. φιλημάτων ψόφος Salmon. I. 1 (482 D.).

Φιλητέος amandus. εἰ φιλητέον, φίλει Ant. 520.

Φίλιος amicus. ὦ φιλία γενέθλα El. 219 m. γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίναι φιλίαν ἐμάν Oed. Col. 201 m.

Φίλιππος amans equorum. φιλίπποις Θρῃξί Ter. XIV. (523 D.). Troiani φίλιπποι καὶ κερουλκοί inc. LXX. 2, 1 (738 D.). — De interaspirando vocabulo v. Lehrs. Aristarch. p. 330.

Φίλιστος v. φίλος.

Φιλόζωος vitae amans. Gr. Bekk. Anecd. p. 347, 25.: Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἴπεν ἀείζως γενεά. ἀπὸ δὲ τῆς ζωός δισυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἴπεν. (inc. CV. 173 b. Dind. omisit; erit secundum eius numeros inc. 974.).

Φιλοίκτιστος proclivis ad miserandum. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή Ai. 577. Hermannus ita explicat, quasi lamentatione mulierum facile hominum commiseratio moveatur, vituperans Eustathium p. 1129, 43. 1185, 36. et interpretes Sophoclis *facile mulierem misericordia affici* explicantes. Hoc quidem non optime dicitur, illud autem alienissimum. Minime sollicitus Aiax erat de hominum aliorum miseratione movenda, qua de re tentorium claudi iubere non potuit; sed dedignabatur Tecmessam in publico luctum ostendere, eaque de causa dicit *claude domum, mulieres enim nimium ad fletum proclives sunt; ut palam certe flere indignum putem.*

Φιλοκτήτης n. pr. ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης Phil. 263. ὅδ' ἐστ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης 571. — Φιλοκτῆτα 430. — τὴν Φιλοκτήτου

σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων 54. δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν 101. σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω 1245.

Φιλόπονος laboriosus. φιλοπόνων ἁλιαδᾶν Ai. 866 ch. — Buttmannum, qui φιλολόγος defendit gr. Mai. vol. II. p. 370., etiam φιλοπόνος scripturum consentaneum est; non minus enim recte hoc a πένομαι quam illud a λέγω repetatur. At nominale utrumque est; v. Arcad. p. 89, 16. Schneider. ad Plat. Civ. IX. p. 582, E.

Φίλος. I. *Positivus.* 1. *adiective* dictum de homine *amicum, dilectum, gratum, acceptum* significat, quae nimis curiose distinguere ab re est. ἐμοὶ — καὶ θεοῖς εἴη φίλος Phil. 390. εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον (ἐστί) 874. σοί που φίλος γ' ὢν 1371. Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος Oed. R. 385. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; Oed. Col. 310. ὦ πάτερ, ὦ φίλος 1697 m. φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι φίλου μέτα Ant. 73. τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη 99. φίλοις substantivum, φίλη adiectivum est. οὔτοι ποθ' οὑχθρὸς — φίλος 518. φίλη μὲν ἥξειν πατρί 889. φίλος οὔτις ἀνήρ El. 181 m. οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος 1135. ἃ δέ οἱ φίλα δάμαρ Trach. 647 ch. ὅστις καὶ φίλος Ai. 900. ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος 1356. πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ πεφῦκαι 1392 an. φίλη 'γὼ τοῦδε τοῦ προφερτέρου Niob. VII. 4 (399 D.). οὐδὲ — Ζεὺς — φίλος βροτοῖς ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι Polyx. III. 4 (470 D.). — φίλας τιθήνας Phil. 696. φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε 1361. φίλου παρ' ἀνδρὸς El. 657. παρὰ φίλου — ἀνδρός 661. φίλης — προξένου 1443. — πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ Phil. 490. — τὸν πόντιον — Ῥέας φίλον υἱόν Oed. Col. 1075 ch. — ὦ φίλα γύναι Trach. 221 ch. φίλη δέσποινα 429. Ai. 38. Ant. 1177. ὦ φίλη δέσποινα Trach. 472. ὦ φίλ' Αἴας Ai. 525. ὦ φίλον κάρα Oed. Col. 1637. — πολλοὶ νῦν φίλοι Ai. 1338. εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε Phil. 229. ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Ant. 630. Schaeferus φίλα corrigebat, v. Herm. — εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας Trach. 904. ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 503. — ἀνδράσιν φίλοις Ai. 478. ἐν ἀνδράσιν φίλοις Oed. Col. 619. — Ἀτρείδας πρὸς φίλους Phil. 361. ξυνασπιστὰς φίλους Oed. Col. 380. — ἄνδρες φίλοι Ai. 706. φίλοι δὲ ναῦται Phil. 527. φίλαι γυναῖκες Trach. 224. ἰὼ φίλοι ναυβάται Ai. 342 m. — *Res significat gratas acceptasve:* ὧν οὔ σοι φίλον Oed. R. 862. πρός σ' ὅτι σοι φίλον Oed. Col. 250 m. τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον 775. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 968. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον 1110. ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον 1207. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1695 m. de constituenda scriptura v. Hermann. τίς βίος μοι — φίλος; Ant. 544. ἱστόρει τί σοι φίλον El. 308. ὅπως καὶ σοὶ φίλον 1293. εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον Ai. 1379. — φίλης χθονὸς Phil. 242. φίλης νευρᾶς 992. οὐ

φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. II. 4 (147 D.). — ἐμὰν γᾶν φίλαν Oed. R. 694 ch. — ὦ τόξον φίλον Phil. 1113 m. τῷ γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι Oed. R. 1103 ch. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὖθις φίλα Oed. Col. 621. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα Ai. 1017. οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα inc. LXIV. (728 D.). — φίλων χειρῶν Phil. 1113 m. — ἐν φίλαισι χερσίν 1127. Codd., ut dedimus, solus Aug. φίλεσι, quod ipsum ex φίλαισι depravatum. Brunckius φίλῃσι de suo, et hoc in Florentinis est, siquidem hi cum editione Brunckii satis accurate collati sunt. — ὦ φίλοι βραχίονες Trach. 1080. Quomodo illud φίλη γάρ ἡ Θεωρίς (Θεωρίς) intelligendum sit, quod ex Sophoclis quodam στασίμῳ affert Athenaeus XIII. p. 592, b., non satis patet. Ineptit Athenaeus; non persuadet Welckerus (*Zeitschr. f. Alterthumswiss.* 1834. p. 613.). Est inc. 975. — 2. *Substantivum* est inprimis ut de *homine* dicatur. ὅς — φίλος τ' ἐμός Phil. 419. φίλος μέγιστος 582. παντὸς — κτήματος κρείσσων φίλος 669. κακὸς φαίνει φίλος Oed. R. 582. ἰὼ φίλος 1321 m. φίλος κακός Ant. 648. — ὡς φίλου προκηδομένα Trach. 961 ch. τοιοῦδε — φίλου Ai. 921. φίλου δείσας Oed. R. 233. φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι inc. XCII. (773 D.). Alio loco ἀνδρός corrigendum videri diximus, ut legitur apud schol. Soph. El. 188. et Diogenianum I. 79. — εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ Ai. 1307. — ἐς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 665. ἐλπίσαντες — ἄγειν 'Αχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον 1032., quod non minus recte adiectivum esse putes. φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον 'Αργείων νέμω 1310. σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον Phil. 667. φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν Oed. R. 611. τὸν ἐναγῆ φίλον 656 ch. μείζονα φίλον Ant. 183. οὔτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ 187. ἄνδρα δυσμενῆ coniungenda. λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην 539. τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί 640. — ὦ φίλη El. 423. 457. 904. 974. ὦ φίλα Oed. Col. 1716 m. Ricc. ὧδε φίλα, supra scripto σέ τ' ὦ φίλα, quod ceteri libri ministrant. φίλα 1722 m. — τοῖν μοι φίλοιν Oed. R. 1472. — φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις Ai. 323. Sic Stobaeus Serm. CXIII. 8. et Flor. Δ. Ceteri et optimi codd. νικῶνται φίλοι, quod si pro vocativo habeatur, per se bonum est, sed omni vi caret illa compellatio. — ἐκποδὼν φίλοι inc. XCII. v. supra. — τῶν ἐμῶν φίλων Phil 507 ch. γνώμη τε φίλων 1453 an. τῶν ἀπωτέρω φίλων Oed. R. 137. εἰ κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι 522. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν 541. βίᾳ φίλων Oed. Col. 858. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς 1196. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων 1584. οἱ προπέμψαντες φίλων 1663. μῦθος — φίλων Ant. 11. i. q. περὶ φίλων. τοῖς θέλουσι τῶν φίλων 761. φίλων ἄκλαυστος 840 m. οὐδεὶς φίλων 873. ὧδ' ἐρῆμος πρὸς φίλων 910. τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν El.

338. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; 401. ὥςτε μηδένα γνῶναι φίλων 746. τὰ τῶν φίλων κακὰ 793. παρουσίαν — φίλων 936. φίλων τις 1114. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι 1397. ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων 1184. φίλων — λόγοις Ai. 323. v. supr. μόνοι ἐμῶν φίλων 342 m. ἄφρακτος φίλων 893 ch. τίς σε βαστάσει φίλων 903. τῶν φίλων νικώμενος 1332. — φίλων τε μέμψιν Oenom. I. 3 (419 D.). φίλων τοιούτων inc. LXXI. 2, 1 (741 D.). — ἀρκεῖν φίλοις El. 314. τοῖς φίλοις εἶναι κακὴν 387. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος 628. φίλοισί τε ξυνοῦσαν 642. Aegisthum dicit. φίλοις μέγα πένθος εὕρηται Ai. 608 ch. εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν 1330. φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ — ἄχος Oed. R. 1334. τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη Ant. 99. — φίλους προδοῦσα σοὺς El. 360. αἰσχύνειν φίλους 508. φίλους ἀνιῶν Ai. 259. τοιούςδε — κτᾶσθαι φίλους Ai. 1339. ἰδεῖν φίλους Phil. 661. ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν 1130 ch. πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματα Oed. Col. 817. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 854. καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ — χάριν παρασχεῖν 1493 ch. πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακὰ Ant. 10. τοὺς φίλους ποιούμεθα 190. ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν 434. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους Aload. XI. 1 (109 D.). — φίλοι Phil. 814. Oed. R. 1329 m. 1339 m. Oed. Col. 1674 m. El. 965. Ai. 308. 400 m. 790. 880. ὦ φίλοι Ai. 321. Oed. R. 1342 m. φίλαι Oed. Col. 1734 ch. Trach. 175. 297. 528. 550. 1033. El. 299. 461. ὦ φίλαι El. 1273 m. 1398. Trach. 575. Oed. Col. 1718 ch. Creus. III. 1 (324 D.). De *re* substantive perraro dicitur. τὸ φίλον σέβεσθαι Oed. Col. 187 ch. εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα Trach. 372. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας Phil. 1163 ch. — II. *Superlativus.* Comparativus enim apud Sophoclem non legitur. Illius forma φίλιστος unum exemplum habet *adiective* quidem dictum, πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων Ai. 829., v. ἔκγονος. φίλτατος autem 1. *adiective* dicitur et maxime quidem de *hominibus.* ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς Phil. 242. — ἀδελφῷ φιλτάτῳ Ant. 81. — Ὀρέστα φίλτατε El. 798. ὦ φίλτατ' Αἴας Ai. 956. 975. φίλτατ' Αἴας 994. φίλτατον τέκνον 1285. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα Oed. R. 950. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ Oed. Col. 613. ὦ φιλτάτη — Ἀντιγόνη 1417. ὦ φίλταθ' Αἷμον Ant. 568. — ὅς — πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα Phil. 432. — σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων El. 1224 m. φιλτάτων τ' ὀπαόνων Oed. Col. 1105. — ὦ φίλτατοι γέροντες Oed. Col. 728. ὦ φίλταται γυναῖκες El. 1218. 1310. De *rebus:* φιλτάτης μορφῆς El. 1147. συμφορᾶς — τῆς φιλτάτης 1441. — φιλτάταν ὁδὸν El. 1265 m. φιλτάτην ἔχων πρόςοψιν 1278. — ὦ φίλτατον φῶς El. 1215. 1346. φίλτατον 1215. ὦ φίλτατον φάνημα Phil. 234. ἀνέμων ὁ φίλτατος 237. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ 526. — ὦ φίλταται μὲν χεῖρες El. 1349. ὦ φίλτατ' ἔρνη Oed. Col. 1110. — 2. *Substantive* dictum de *hominibus:* φιλτάτου

βροτων El. 891. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ 1115. Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν Ai. 14. — σὺν τῷ φιλτάτῳ βροτῶν πάντων El. 454. — φίλτατε ξένων Πυλάδη El. 15. ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν προςπόλων 23. — φιλτάτη El. 859. φίλτατε 1152. ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν Trach. 231. ὦ φίλτατε Oed. Col. 466. 895. 1171. φίλτατε ξένων 1549. — σὺν τοῖς φιλτάτοις Oed. R. 366. — τὰ φίλτατ᾽ ἐκγόνοιν ἐμαῖν Oed. R. 1474. — De *re* dicti vocabuli rara exempla sunt. ὦ φίλτατ᾽ εἰπών Phil. 1274. ἔχω τὰ φίλτατα Oed. Col. 1112., quanquam hic filiae significantur, non dicuntur tamen. μὴ ᾽ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1199. — De *scriptura* controversum videri praeterea unum exemplum possit. In libris omnibus legitur ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Ai. 706., quod aliter ab absurditatis reprehensione non potest vindicari, nisi in sequentibus Τεῦκρος πάρεστιν dictum putaveris pro Τεῦκρον παρεῖναι. Sane verisimillima elegans est Musgravii correctio φίλον τὸ πρῶτον, recte observantis a laetis rebus nuntios solere incipere narrationes. — Denique de *sermonis proprietate* adnotandum, φίλους *proximos consanguineos* significare El. 360. 508. Oed. Col. 817., at *coniugem* El. 642. Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα Phil. 432. *carissimum* significat; alias *uxorem et liberos*, v. Valck. ad Phoen. 437. 1467. Brunck. ad Oed. R. 366. Boeckh. ad Plat. Min. p. 123. Et sane *liberi* dicuntur ἔχω τὰ φίλτατα Oed. Col. 1112.; at *mater* σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ᾽ ὁμιλοῦντα Oed. R. 366.

Φιλότης *benevolentia*. μὴ φιλότητ᾽ ἀπώσῃ Phil. 1107 ch. πατρὸς — φιλότητι θιγών Ai. 1389 an. ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν El. 132 m.

Φιλοτήσιος *amicus, benevolus*. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ᾽ ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ El. 1062 ch. *discordia intercessit*.

Φιλοφρόνως *comiter*. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θεὶς Ai. 738.

Φίλτρον *philtrum*. φίλτροις ἐάν πως τήνδ᾽ ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ᾽ Ἡρακλεῖ Trach. 581. τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1132.

Φίλως *amice*. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών Oed. Col. 762. αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Trach. 625. προςηγορεῖν φίλως El. 1463. Ald. Iunt. I. et plerique codd. φίλος, in Aug. c. supra scripto ἤγουν φίλε; in Aug. b. Lips. a. ad ultimam syllabam supra scriptum ῶ: sed φίλως Laur. a. a prima manu, Flor. Δ. Θ., Livin. v. Triclinius, supra scriptum etiam in Flor. Γ., qui in tenore verborum φίλον monstrat.

Φινεΐδης *Phinei filius*. διασοῖσι Φινεΐδαις Ant. 959 ch.

Φιτύω gigno. τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ; Trach. 310. ὁ φιτύσας πατήρ Ai. 1275. Solenni errore φυτεύσας, quod ῡ corripit, multos libros occupavit, etiam Florr. tres, Laur. a. b. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα Ant. 641. Etiam hic codd. omnes φυτεύει. Illum Aiacis versum Moschopulus antestatur Dictt. Att. v. φυτεύειν.

Φλαῦρος malus, pravus. De *conviciis* κλύοντι φλαῦρα Ai. 1302., quod illustravit Lobeckius. De *infaustis* οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα Oed. Col. 1431. De *perversis et ineptis* φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου Ai. 1141.; de *facto* eiusmodi γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ Oed. Col. 396. — Inepta sunt, quae de φλαῦρος et φαῦλος distinguendis habet Eranius p. 174.

Φλαυροῦργος malus artifex. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός Phil. 35. Tricl. et libri, ut videtur, plerique φαυλούργου, Cod. Par. ap. Herm. φαλουργοῦ, edd. vett. φλαυλούργου, Moschop. Dictt. Att. v. φαῦλον, δέπας φαυλουργοῦ τέχνης. Suidas v. φλαυρότατον, φλαυρουργοῦ τινος περὶ τεχνήματ' ἀνδρός, Cod. Leid. παρατεχνήματ' ἀνδρός. Hinc a Brunckio inde iure receptum φλαυρούργου, quod nunc firmant Flor. Γ. et Laurr. tres, in a. duplici, ut videtur accentu.

Φλεγέθω splendeo. ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Trach. 99 ch. de Sole.

Φλέγω. 1. Proprie et intransitive quidem *fulgeo* et *luceo*; de *sole* ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 658.; de *fulgure* οὐράνια γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν Oed. Col. 1466 ch.; de *igne* ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος Ai. 1257. φλέγει δὲ μυκτήρ Colch. VI. 2 (320 D.) de *bubus* quidem *ignem spirantibus*; de *face ardente* πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ Oed. R. 213 ch. — 2. Figurate et transitive quidem dictum significat *uro* i. e. *crucio*. ὅς νῦν — φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων Oed. R. 192 ch. Hinc *uri* i. e. *aegre ferre, maerere* dicitur φλέγεσθαι. μηδέ γ' ἄγαν φλέγεσθον Oed. Col. 1692 ch. μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν δυςανασχέτως φέρουσαι schol. Cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 519. Suppl. 675. Dissimilem sententiam Reisigius comparavit ἄταν οὐρανίαν φλέγων Ai. 194 ch., quod est *in immensum accendens*, i. e. *augens*. Versum Suidas affert v. φλέγων. *Delendi* vim, quasi *concremandi* habere videtur πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει Ai. 701 ch. Brunckius cum Heathio, quod Porsonus probat Advers. p. 192., omisit τε καὶ φλέγει, et desunt ea verba apud Stobaeum Ecl. I. 9, 24. Lobeckius φλέγει τε dedit. Hermanno in strophico versu aliquid excidisse videtur. Reisigius in malam emendationem incidit Comm. Cr. in Oed. Col. p. 364.: πάνθ'

ὁ φλέγων χρόνος μαραίνει et πάνθ' ὁ χρόνος φλέγων μαραίνει. — De Ant. 263. v. φεύγω.

Φλέψ vena. μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλέψ Phil. 814.

Φλογίζω exuro, concremo. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἶσι φλογίζων Phil. 1184 m. Passivum est, non medium φλογιζόμενον Ἅλιον αἰτῶ Trach. 95 ch. proprie enim *incensum*, i. e. *lucentem* significat.

Φλογιστός crematus. τοὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον El. 58. Affert Suidas v. φλογιστόν.

Φλοῖσβος aestus maris. φλοίσβου μετὰ κόπον Palam. I. 3. (380 D.) *post laborem navigandi.*

Φλόξ flamma. φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυὸς Trach. 763. μηρίων φλόγα Ant. 1007. De *sole* dictum τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως — ἐς μέσην φλόγα, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Trach. 693. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου Oed. R. 1425. Tzetzes Exeg. Iliad. p. 98, 10. et Chiliad. XII. 492. p. 233. memoriter affert τὴν πάντα γοῦν βόσκουσαν ἡλίου φλόγα. — Tralatam dictionem de *urente malo* habet ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος Oed. R. 166. Suid. v. ἠνύσατε.

Φοβερός pavidus. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Oed. R. 153 ch. Affert Suidas v. φοβερά.

Φοβέω. 1. Activum est *motum incutere.* πόνος ὁ μὴ φοβῶν ;Phil. 852 ch. *opera metu vacua*, v. πόνος. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. Affert Suidas v. ᾧ μὴ ἔστι et v. τάρβη. τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ 1013. — 2. Passivum *metuere.* στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ —; Phil. 1234. κεἰ μὲν φοβεῖται Oed. R. 227. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος —; 977. φοβοῦμαι τὸ προςέρπον Ai. 225 ch. τίνα φοβεῖ; El. 1467. ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. de *illis sollicita.* ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μή — 547. δίδαξον ἐξ ὅτου φοβεῖ 668. τῷ φοβουμένῳ Acris. I. 2 (58 D.). φοβεῖσθαι προςφάτους ἐπιστολάς Androm. III. (130 D.). — τὸ δεινὸν ὑφοβεῖτο Oed. R. 722. μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι Ai. 139 an. πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς 247 ch. Paulo selectior verbi ad sententiam accommodandi ratio cernitur in εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο Trach. 1201. et εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα Oed. R. 980.; adverbiascit utrumque.

Φόβη coma. ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν Oed. Col. 1464 ch. cf. Valck. ad Phoen. 1291. τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας El. 441. *extremos cincinnos*; in vetere enim luctu non totam caesariem, sed partem capillorum abscissos esse monuit Brunck. ad Eur. Or. 128. Affert versum Suidas v. φόβας. — *iuba equi.* ὑπὸ κουραῖς ἀτί-

μως διατετιλμένη φόβην (διατετιλμένης φόβης) Tyr. XV. 7 (587 D.), κλάουσα τὴν πάρος φόβην ib. 10. — Cum figura, velut Latinum *coma*, de *frondibus arborum* dictum est Ant. 415.: τυφὼς — πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος, quae verba Eustathius commemorat p. 1944, 49. — Accentum generis notavit Arcadius p. 104, 11.

Φόβημα *terriculamentum*. ἐγχέων φόβημα δαΐων Oed. Col. 704 ch. de *olea*, v. schol.

Φοβητός *formidolosus*. χῶρος — οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν Phil. 1139 ch.

Φόβος *metus*. φόβῳ φυγών Oed. R. 118. ἄνευ φόβου 590. ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην 974. ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος (ἐστί) 988. τί δ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνης ὑμιν ἐς φόβον φέρον; 991. τοῦδε τοῦ φόβου σ᾽ — ἐξελυσάμην; 1002. ὁρῶ τίν᾽ ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου Oed. Col. 734. Affert Suidas v. νεωρῆ. ἐκ τίνος φόβου 891. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας 1621. Et Reisigius et Elmsleius male coniunxerunt φόβῳ δείσαντας: meliora docuerunt Hermannus l. c. et Wunderus Advers. in Soph. Philoct. p. 52. ὡς δεινοῦ τινὸς φόβου φανέντος 1648., quod de *causa formidinis, terriculamento* intelligi malis. ὅστις — ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν 270. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι φόβος 501. ἀνέπταν φόβῳ 1292 m. ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ Trach. 24. ἀεί τιν᾽ ἐκ φόβου φόβον τρέφω 28. ἐκπηδᾶν φόβῳ ταρβοῦσαν 175. μηδὲν φόβου πρόβλημα, μηδ᾽ αἰδοῦς ἔχων Ai. 1055. ἦ φόβος τις εἶργέ τιν; Phil. 565. ὥς μ᾽ ὑπῆλθέ τις φόβος 1215. cf. ὥς μ᾽ ὑπέρχεται φόβος El. 1101. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Phil. 1235. v. σός. ὅτι πέμπει μ᾽ ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν El. 419. ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδ᾽ ἐκείνου τε 773. φόβου πρὸς τῆσδε coniunguntur. μέγας σοι τοῦδ᾽ ἐγὼ φόβου μοχλός inc. XLI. 1 (699 D.). — Rarus *pluralis*. Is *formidines* significat: ἣν φόβους λέγῃ Oed. R. 917. *metum*: καὶ μὴν φόβοισί γ᾽ αὐτὸν ἐξελυσάμην Ai. 527. ἄρχειν ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ ἄτρεστον εὕδοντα Oed. R, 585.

Φοῖβος *Phoebus* deus. Cum Apollinis nomine hoc eiusdem dei vocabulum Sophocli non copulatur, verum Aeschylo Psychost. 264. — *nom.* ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος — ἄναξ Oed. R. 96. ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ᾽ ἔθεσθ᾽ ἐπιστροφήν 133. Φοῖβος — σωτήρ θ᾽ ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 149. Φοῖβος — πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν 305. Φοῖβος — ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής 1011. ταῦτ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; Oed. Col. 415. τά τ᾽ ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ᾽ ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε 455. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής 629. Suidas v. σαφής, q. v. Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε 671. καὶ Ζεὺς — καὶ Φοῖβος Ai. 186 ch. χρῆ μοι τοιαῦθ᾽

ὁ Φοῖβος El. 35.— voc. Φοῖβε προστατήριε El. 627. ἰήϊε Φοῖβε 1096 ch. — gen. τὰ Πυθικὰ — Φοίβου δώματα Oed. R. 71. τοῦ πέμψαντος Φοίβου 279. Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 712. Φοίβου τε κἀυτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ Oed. Col. 797. τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμείς Phil. 335. Φοίβου παλαιὸν κῆπον inc. XCIII. 3. s. Orith. 655 D. — dat. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν Oed. R. 285. Φοίβῳ τε κἀμοί Oed. Col. 86. — accus. Φοῖβον ἑκαβόλον Oed. R. 162 ch.

Φοινίκιος Phoenicius. Hesychius: Φοινικίοις γράμμασιν, Σοφ. Ποιμέσιν (VI. 12. 460 D.). ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι.

Φοῖνιξ (ῖκος) n. pr. φροῦδοι διώκοντές σε — Φοῖνίξ θ' ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι Phil. 558. ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνίξ τε χοὶ ξυνναυβάται οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν; 561. — *Nomen gentis* est. Φοῖνιξ ἀνήρ, Σιδώνιος κάπηλος inc. LXXXII. 2, 1 (756 D.). De vero accentu quae Schaeferus monuit ad Philoct. 562 (= 558.), nemo dum audire dignatus est. V. quae in v. κῆρυξ exposuimus, et illustrissimum de φοῖνιξ, κῆρυξ, τέττιξ praeceptum considera Choerobosci ad Theodosium p. 1429. Bekk. Veram tonosin Phil. 558. duo codd. omnium optimi Laur. a. Flor. Γ. servarunt.

Φοίνιος cruentus. Proprie dicta haec sunt. φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Phil. 772. φοινίαισι χερσὶν Oed. R. 466 ch. φοίνιαι — γλῆναι γένει' ἔτεγγον 1276. φοινίου σταλάγματος Ant. 1224. φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1412. χεῖρα φοινίαν Ai. 759. φοινίας πληγῆς 901. *ex vulnere.* φοίνιον μάσθλητα Andromed. VII. 4. Proxime hinc distant haec. φοίνιος Ἄρης El. 96 an. Respicit hoc Suidas v. φοίνιος. φοινίας ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰός Trach. 767. κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις Ant. 597 ch. Aldus habet φονία. Paulo remotiora illa sunt, quae *funestum statum* significant φοινίου σάλου Oed. R. 24. de *pestilentia* dictum, cuius calamitas cum cruenta strage comparatur. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 345 m. *funesta calamitate* se quasi *cruento fluctuum aestu* circumdari Aiax dicit; ad sanguinem armentorum circumfusum, ut Hermannus, non refero. — De Trach. 836. v. ὑποφόνιος.

Φοινίσσω cruento. μάστιγι φοινιχθείς Ai. 110. Intransitive *rubesco.* φοινίξαντα γογγύλον μόρον (ὄψει) inc. XL. 2 (698 D.).

Φοιτάς incessens, grassans. κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον Trach. 976 an.

Φοιτάω vagor, grassor. φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν Oed. R. 476 ch. φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν 1255. μαίνεται explicat Erf.; melius *ruit* interpretaberis. φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις Ai. 59. Haec

duo de *insanientibus*, illud de calamitoso, hoc de furente, non tamen ut eo vocabulo indicium insaniae fiat. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 600. Sed de *Amore maria terrasque pervagante* potentiamque exserente φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς Ant. 781 ch. De *morbo incessente* ἥδε μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Phil. 797. Verum *accedere* s. sese *ingerere* significat, fortasse ut adsignificetur adspectus foeditas Trach. 11.: φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, de Acheloo Deianirae proco.

Φονάω *caedem cupio*. φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη Phil. 1193 m. θανατιᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ schol. Melius Galenus in gl. Hippocr. φονᾷ, φονεύειν ἐπιθυμεῖ, et Hesychius φονᾶν, τὸ ἐπὶ φόνον μαίνεσθαι. Semel ipse enim occidere cupiebat. Recte Hermannus φονώσαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις secundum schol. restituit Antig. 117 ch. Libri φονίαισιν.

Φονεύς *interfector*. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς — κυρεῖν Oed. R. 362. φανήσεται — πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς 460. φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς 534. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι 576. φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι 703. φονέα γενέσθαι πατρός 721. ὡς — φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός 793. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν Trach. 1197. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι El. 255. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 350. δουλεύειν — φονεῦσι πατρός 806. ὁθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος 1181. — Cum figura dicendi *gladius*, in quem Aiax incubuerat, eius φονεύς dicitur: τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος — ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας Ai. 1005. V. Musgr. ad Eur. Ion. 1252. — Tralate item Polynices ab Oedipo, quem crudeliter laesisset, eo nomine appellatur. σοῦ φονέως μεμνημένος Oed. Col. 1363.

Φονεύω *occido*. τὸν μὲν — ξένοι ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι Oed. R. 716. ἔξω μέ που καλύψατ' ἢ φονεύσατε 1411. καὶ γὰρ ἄλους ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα Oed. Col. 553 m. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; Ant. 1159. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι Ai. 403 m. ὅτῳ τρόπῳ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34.

Φονή *occisio*. τὸν — αὐτάδελφον ἐν φοναῖς πεπτῶτ' ἄθαπτον Ant. 692. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1298. — De *avibus* dictum cum infausto omine sese rostro et ungue incessentibus σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς ἔγνων Ant. 990. Schol. ταῖς αἱμακτικαῖς, ut φοναῖς adiectivum esse crediderit retuleritque ad χηλαῖσιν. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν φοναῖς est ἐπὶ φόνῳ, φονεύσοντας ἀλλήλους.

Φόνιος *necans*. φόνιος Ἀΐδας Oed. Col. 1686 m. *cruentus*. φονίῳ πελέκει El. 99 an. Tralate Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα (σφε) Trach. 828 ch. τῷ αἵματι schol.; hinc iure dativum reposuit Brunckius, cum legeretur φονία νεφέλα. Cod. Par. φοινίαν νεφέλαν, edd.

vett. et codd. Flor. Harl. *φοινία νεφέλα*, sed veram scripturam Laur. a. retinuit. Falso autem schol. explicat, non rectius alii recentiores interpretes; v. *νεφέλη*. Bene Erf. de *morte*, cogitandum enim illud Homeri *θανάτοιο μέλαν νέφος*. — De Trach. 836. v. *ὑποφόνιος*, de Ant. 117. v. *φονάω*.

Φόνος. 1. *caedes*, qua significatione uterque vocabuli numerus pariter dicitur. *ἰοὺς — προπέμποντας φόνον* Phil. 105. *φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω* 947. v. *ῥύσιον*. *φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας* Oed. R. 100. *τῷδε συμπίπτει φόνῳ* 113. *quam memorasti caedem*. *τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου* 266. *φόνον τὸν Λαΐειον* 450. *τόν γε Λαΐου φόνον* 852. *ἀπό τε φόνου ἔῤῥυτο* 1351 m. *ἴθου φόνον — πατρός;* Oed. Col. 547 ch. *ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις* 1768 an. *πατρὶ μηνίσας φόνου* Ant. 1162. Laur. a. *φόνωι*, *ου* supra scripto, nec deterius illud. *χεῖρα μαιμῶσαν φόνου* Ai. 50. v. *μαιμάω*. *ἔκειρε πολύκερων φόνον* 55, *ἐν δ' ἐρειπίοις — ἵζετ' ἀρνείου φόνου* 302. Memorat Eust. p. 1383, 8. *νεοσφαγῆ — προςλείσσων φόνον* 542. *στρατῷ σύμπαντι βουλεύσας φόνον* 1034. *πατρὶ τιμωρὸν φόνου* El. 14. *τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου* 116 an. *λυτήρι' αὐτῇ τοῦδε τοῦ φόνου φέρειν;* 439. *φόνου πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός* 941. *τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου* 943. *ὣ — προὐστήτην φόνου* 968. v. *προὔστημι*. *κἀνασώσασθαι φόνου* 1122. *ἐν πατρὸς φόνῳ* 1344. — *πατρὸς ἐκ φόνων* El. 11. *φόνους πατρῴους* 769. Oed. Col. 994. *ὃ — τοῦ δασυστέρνου παρὰ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην* Trach. 555. His dissimile *φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι* Oed. Col. 1235., et versum huic *ὅςτις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος* Oed. Col. 966. In illo grammatica ratio pluralem numerum postulat, in hoc Graeci ut Latini sermonis consuetudo. — 2. *nex capitis damnati* significatur. *φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει* Ant. 36. — 3. *cruor* caede fusus. *οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας (αἱ γλῆναι)* Oed. R. 1278. Verum ambigo utrum sic an de *caede* intelligam *δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ* Ai. 43. — De Ai. 61. v. *πόνος* et *λωφάω*.

Φορά latio. *φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται* Trach. 1202. *non detrectabo te efferre*. *πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας* Camic. V. (303 D.). Apud Hesychium v. *κωχεύουσιν* cum scribatur *ἐμφοραιδέσμας*, paulo emendatius in Etym. Ms. ap. Ruhnk. in Auctario *ἐν φοραὶ δέμας*, Ruhnkenius *ἀμφορεῖ δέμας* infeliciter, longe certissime Dindorfius correxit, quod posuimus.

Φοράδην raptim. *πᾷ μοι φθογγὰ φοράδην;* Oed. R. 1310 an. v. Herm.

Φορβάς nutriens. *φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν* Phil. 693 ch. Commemorat Eust. p. 559, 13. 775, 6. 862, 64. 978, 4. 1088, 35. *ἐξ 'Ωλένου*

γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. II. (285 D.). — *Mulierem corpore quaestum facientem* φορβάδα dixisse fertur Sophocles Phoen. II. (645.): Eustathius enim p. 1088, 36. φορβὰς γυνὴ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φοίνιξι ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν.

Φορβειά *capistrum.* φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ inc. LXXX. 2 (753 D.). Cicero ad Att. II. 16., cui versuum debetur notitia, figurata dictione illis usus est de *homine modum excedente,* eademque ratione utitur parte quadam sententiae Longinus π. ὕψ. c. III. 2. de inflato ac tumido dicendi genere Clitarchi loquens; quomodo Sophocles posuerit, non satis constat. De φορβειᾷ consule Intpp. Hesychii in v. (t. II. p. 1519.) et Wyttenb. ad Plut. de Disc. Adul. et Am. p. 56, e. — Accentus periectici est et notatur ab Arcadio p. 98, 23.

Φορβή *alimentum, cibus.* ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Phil. 43. φορβῆς χρείᾳ 162 an. Suid. v. ὄγμος. — φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον 700 ch. εἴ ποτε — ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν 704 ch. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων 1095 m. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθεὶς Ant. 771. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται Ai. 1044. τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβὰν Polyid. V (465 D.). v. γλαμυρός.

Φορέω *fero, porto;* de usitatis inprimis et quotidianis dici solitum; de *vestibus* ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά El. 261. στολὰς ταύτας φορεῖν Oed. Col. 1359. de *scipione* gestari regibus solito σκῆπτρον ὃὐφόρει ποτὲ αὐτός El. 412. de *victu mendico* circumferri solito ἀδελφὰ τούτοισιν φορεῖ τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια Oed. Col. 1264. de *facie* γένειον — διηλιφὲς φοροῦντα Synd. III. 2 (148 D.). Hinc transfertur ad *nomen gerendum.* σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Tyr. I. (573 D.) ad *mores* usitatos alicui μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 701. Sed mere *intensivum* est diciturque de magna rerum apportandarum mole φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. IV. 1. (149 D.) agitur enim de *explenda* alicuius *voracitate.* Deinde plane idem quod φέρειν significat πᾷ δὲ φορεῖ νιν Trach. 961 ch. de Hercule aegro in domum inferendo; φέρει metro non minus conveniens, si legeretur, nemo reprehenderet. Et propter hanc ampliativorum et simplicium frequentem confusionem fortasse scribendum erit φέρειν Oed. Col. 1359., cum φορεῖν non sit nisi in libris exigua fide Laur. b. Ricc., quibus unus paulo maior testis accedit Par. a. (membr. Br.) v. Virum Summum parerg. ad Phryn. p. 585. — Passivum est *ferri* cum vi quadam et impetu. φορούμενος πρὸς οὖδας El. 742.; paulo aliter dictum κόνις δ' ἄνω 'φορεῖτο El. 705.

Φόρημα onus. δυςχέρεια πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος Phil. 472. Affert cum tribus aliis versibus Suidas v. φορά. Cod. Harl. φρονήματος.

Φόρκος n. pr. Σειρῆνας εἰςαφικόμην Φόρκου κόρας inc. LXX. 4, 2 (407 D.). v. θροέω. De hac forma v. V. S. in Aglaoph. t. II. p. 863. Muetzell. de Em. Theog. Hes. p. 228.

Φορμικτός cum citharae pulsu coniunctus. καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά Ai. Locr. V (15 D.). v. πεζός.

Φόρτος onus. κόρην — παρειςδέδεγμαι, φόρτον ὥςτε ναυτίλος Trach. 534. v. Herm. — Tonum notavit Arc. p. 79, 12.

Φραγμός obturatio. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός Oed. R. 1387.

Φράζω et *φράζομαι.* 1. Activum praecipue est *dicere.* Formas, cum praeter praesens imperfectum futurum et aoristum nullae legantur nec quidquam sit cur in eis haereas, una cum significatione tradenda distinguam. ὡς — ἐγὼ δὲ φράζω Phil. 25. εἴ τι χρῄζεις, φράζε φράζε δευτέρῳ λόγῳ 49. φράζε μοι 137 ch. φράζε Oed. R. 9. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζε 548. φράζε δὴ τί φῄς 655. τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν τίν' εἶχε, φράζε 741. φράζ' ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι 932. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε Ant. 1086. σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς Trach. 348. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω 533 ch. φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν — ἀμφιδύσεται 601. τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε 924. καί μοί τις ὀπτὴρ — φράζει τε κἀδήλωσεν Ai. 31. ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε 676. — τοιαῦτ' ἔφραζε — ἐκτελευτᾶσθαι Trach. 168. — πάντα γὰρ φράσεις μάτην Phil. 1264. ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω 1320. τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι 1401 an. οὐ φράσεις; Oed. R. 330. πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω 1434. ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει Oed. Col. 507. ἐγὼ φράσω 552. φράσω δὲ καὶ τοῖςδε 787. φράσω δ' ὅμως Ant. 234. οἵ φράσουσ' ἐμοί Trach. 456. πᾶν σοι φράσω τἀληθές 474. φράσουσα χερσὶν ἁ'τεχνησάμην 531. ὑμῖν φράσω 551. φράσω σεσωσμένα 623. τῆς μητρὸς ηκω — φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν 1112. τάχ' ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσειν 1231. Sic Hermannus eleganti duarum sententiarum commixtione; sed cum librorum scriptura φράσεις sensu probabilis, a sono minus suavi argumentum nullum censendum sit, illa servanda videtur. ἕν σοι φράσω Ai. 1119. ἣ 'γὼ φράσω El. 555. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω 633. τὸ πᾶν φράσω 670. — φράσῃς μοὶ μὴ πέρα Phil. 332. τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα 341. ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι 540. πρὶν φράσαιμί σοι 547. τόνδε μοι πρῶτον φράσον, τίς ἐστίν 569. οὐκ ἂν φράσειας, ἥντινα — κέλευθον ἕρπεις 1206. οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι 283. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. αὖθις φράσον 361. ὦ πρὸς θεῶν — φράσον 1037. ἣν φράσω 1159. Trach. 669. σκοπὸς προςήκεις τῶν

ἀδηλοῦμεν φράσαι Oed. Col. 35. ὧν σε προςτρέπω φράσαι 50. ὥςτε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι 576. οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας 1276. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1453 senar. chor. οὐθ' ὁ μῦθος ἐν βράχει φράσαι πάρεστιν 1579. οὐδ' ἂν εἷς βροτῶν φράσειε 1653. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ Ant. 238. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1047. τὰ διὰ φρενῶν ἀκίνητα iungantur oportet. οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι El. 406. χὼ φράσας ἀζήμιος 1091. ἐγὼ φράσαιμ' ἂν 1194. ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος 1257 m. πρὸς θεῶν φράσον 1338. μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι (οἶμαι) 1439. κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον Trach. 53. φράσον τόνδε — τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος 429. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον Ai. 94. ὡς φράσω τάδε 720. οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι 1244. — Aliquanto minus vulgaria significantur hisce. *aperire*: ἅ μοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ — φράσαι Trach. 158. τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ Oed. Col. 1518. *nuntiare*: τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν ἡμῶν — παρουσίαν; El. 1092. *suadere*: δόλος ἦν ὁ φράσας El. 190 ch. Affert Suidas v. φράσας. — ὅταν παρουσία φράζῃ 1243. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω Trach. 468. Interpreteris etiam κελεύω. *significare* (*meinen* nos dicimus): ἦ τόνδε φράζεις; Oed. R. 1120. Denique cum λέγειν ita componitur, hoc ut *memorare*, φράζειν ut *accuratius exponere* significet. φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας Phil. 555. — 2. *Medium* est *cogitare*, *reputare apud se*. Nota monet Ammonius p. 144. ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἆρα φράζεται; Ant. 1035. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα Ai. 1020. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν El. 206 ch. πρὸς ταῦτα φράζου El. 373. *cavere* adsignificatur.

Φράσσω *munio*. ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδοῦχος ἢ Σκύθης, τοξεύμασιν Naupl. II. 1 (376 D.).

Φρενόθεν *ex animo*. οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ — ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. — De *sana mente* schol. Pal. interpretatur, ἤγουν οἴκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως. — Tenoris legem posuit Apoll. de adv. p. 605, 1.

Φρενομόρως *dementer*. μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούσῃ Ai. 615 m. *insanientem*. φρενομώρως Ald. Lips. a. b. Laur. a. a correctore et alii quidam libri. Illustrat formulam Lobeckius.

Φρενόω *moneo*, *doceo*. εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Trach. 52. κλάων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός Ant. 750. Aug. b. ὢν αὐτὸς φρενῶν κενός. Illustravit vocabulum Abresch. ad Aesch. Choeph. 114.

Φρήν. 1. Propria *praecordiorum* significatione semel pluralis legitur. ὁρῶμεν αὐτὴν — πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Trach. 927. — 2. Tralate primum *mentem* et *animum*, i. e. cogitandi et sentiendi mo-

dum et rationem significat; nec hac nec aliis significationibus quidquam singularis a plurali numero differt. δολερᾶς φρενός Phil. 1099. οἱ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα 1265. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Oed. R. 153 ch. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν 511 ch. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; 528. ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν 727. εἰ σὺ τῇμῇ συμπαραστήσει φρενί Oed. Col. 1342. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1485. τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1636. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις Ant. 1002. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1047. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα 1050. ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 793. ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι Trach. 103 ch. ὦ τύραννε τῆς ἐμῆς φρενός 217 ch. ἀτηρᾷ φρενί 263. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν — πανδίκῳ φρενί; 293. λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός 535. ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας 572. ἵλεῳ φρενὶ — κατεύχετο 761. ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν 978 m. ξυναρπάζω φρενί Ai. 16. οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός 477. ἔχειν δ' ἂν οἶκτον — φρενὶ θέλοιμ' ἂν 521. τί ποτε δρασείεις φρενί 582. φρενὸς οἰοβώτας 607 ch. v. Herm. περισκελεῖς φρένες 635. εὐδούσῃ φρενί Tymp. I. 3 (563 D.). *securo animo.* τοὺς — σοφωτάτους φρενί Ai. Locr. IV. 1 (14 D.). θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Triptol. VIII (535 D.). — *Plur.* σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν Phil. 853. *attentum esse.* γράφου φρενῶν ἔσω 1309. ποῖ φρενῶν ἔλθω; Oed. Col. 311. *quid cogitem?* τόδε — παραλλάσσει φρένας χρηστάς Ant. 298. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ 319. φρενῶν Ἐρινύς 599 ch. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν 619 ch. δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς 787 ch. ἵνα — γνῷ τρέφειν — τὸν νοῦν δ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει 1077. ταράσσομαι φρένας 1082. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα 1247 m. ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας El. 144 m. εἰ φρενῶν ἐτύγχανε — μὴ κακῶν 980. τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον 1382 sen. chor. λῴους φρένας — ἀμείψασθαί ποθεν Trach. 733. φωτὶ πανουργῷ φρένας Ai. 440. ἄνδρα γενναῖον φρένας Phaedr. II. 2 (605 D.). δυσάλγητος φρένας inc. XXX. 2, 2 (689 D.). σῶν τε μαργότης φρενῶν LXII. 2 (727 D.). ἀνθρώπου φρενῶν LXXXII. 3, 1 (757 D.). — 3. et *rectam* et *sanam mentem*, item *rationem*, i. e. facultatem recte sentiendi et cogitandi significat. κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς Ai. 442. γνώμῃ φρενῶν Oed. R. 524. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας 1511. *si iam mente valeretis.* οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ Oed. Col. 809. *ad sanam mentem redibis.* κατορθοῦντος φρένα 1481. *mentis compotem*, ut ἐπήβολον φρενῶν Ant. 488. φρενῶν ἐπήβολον καλῶν

σε Alcm. I. 1 (95 D.). *μὴ — τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς* Ant. 644. *θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας* 679. *ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός* 750. *ποῦ πότ' εἶ φρενῶν;* El. 382. *sanan' es?*, quod cave commisceas cum talibus, quale legimus Oed. Col. 311. *φρενῶν τητώμενοι* El. 1318. *φρένας εἴ τινας ἔχεις* Phil. 1115 m. — 4. *consilium* aut *voluntas* adsignificatur. *τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν* Oed. Col. 1184. *οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός* Ant. 980. — De sermonis proprietate praeterea unum advertendum. *ὡς — στόμια δέχηται τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν — φύσῃ φρένας* El. 1455. *ne superbum pariat animum*, quod diversissimum est ab Oed. Col. 809.

Φρίκη horror. τοίαν φρίκην παρέχεις μοι Oed. R. 1306 an. *ὀρθόκερως φρίκη* inc. CV. 134 (922 D.). — Accentum enotavit Arcad. p. 106, 10., accuratius docet Herod. *π. μον. λέξ.* p. 14, 8.

Φρίσσω horreo. Proprie dictum de *cristis galearum φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι* Colch. IV. 2 (314 D.). Transfertur ad *horrorem terrili ὥστε φρῖξαι* El. 1400 ch. Ante Hermannum *φρίξαι* vulgabatur. *κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς* Trach. 1033. *ἔφριξ' ἔρωτι* Ai. 678 ch. Memorat Eustathius p. 473, 10. et schol. Il. *δ.* 282., paulo insolentius de subita laetitia dictum illustrat Musgr. ex Eur. Hel. 640 (632. Pflugk. q. v.). Cum quarto casu positum aliquando *expavescendi* vim habet. *τὸ σὸν φρίσσω στόμα* Ant. 984.

Φρονέω. Praeter praesens aoristus apud Sophoclem pauca exempla habet, *φρόνησον* Ai. 364. Ant. 49. 1010. *φρονῆσαι* Phil. 1087 ch. *φρονήσας* Oed. R. 649 ch. Ant. 1018. *φρονήσαντα* Alcm. I. 1 (95 D.). — 1. Usitatissima significatio est *cogitandi* et *sentiendi*. *ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν* Phil. 994. *κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς* 1243. *παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς* Oed. R. 403. *οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς* 550. *φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς* 617. *πιθοῦ θελήσας φρονήσας τε* 649 ch. *φρονοῦσ' ὅτι ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι* Oed. Col. 876. *ἴσον φρονῶν* Ant. 370 ch. *τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς* 506. *φρόνει νιν ὡς ἥξοντα* Trach. 288. *ἐπεί σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητά* 473. *τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα* 1221. *τοῦτό τις φρονῶν ἴστω* Ai. 413 m. *μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν* 591. *ὅστις — μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ* 748. *οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν* 764. *τίνι φρονοῦντι καίρια;* El. 221 m. *φρόνει τοιαῦτα* 1045. *τοῖς φρονοῦσι σώφρονα* Acris. V. 1 (62 D.). *ψυχὴ φρονοῦσα τοὔνδικον* Alet. I. 1 (88 D.). *καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα* Colch. I (311 D.). *θνητὰ φρονεῖν* Ter. V. 1 (515 D.). *εἰς ὀρθὸν φρονεῖν* Triptol. IX. 7 (543 D.). *καλῶς φρονεῖν* explicatum Antiatticistae p. 92, 1. Eodem spectat illud Erotiani gl. Hippocr. p. 210. *φρονεῖν ἔλεγον οἱ*

παλαιοὶ τὸ νοεῖν. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀλωάδαις καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ (VI. 3. 121 D.). Legitur Ἀχαιάδι, ex Ἀλεάδαις corruptum illud, quae ipsa vulgaris corruptela est Ἀλωαδῶν nominis; correxit Brunckius, idem etiam minus verisimiliter Ἀχαιῶν συλλόγῳ coniectans. Male καταφρονεῖν hinc Sophocli tribuunt. Sic dicitur εὖ φρονεῖν El. 386. ὅταν εὖ φρονῇς 1027. οἱ φρονοῦντες εὖ Ai. 1231. εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1309. οὐκ εὖ φρονεῖς Oed. R. 552. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω 626. εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν Ant. 751. εὖ φρονεῖν σοφώτερος Polyx. III. 7 (470 D.). εὖ φρονήσαντα Alcm. I. 1 (95 D.). Cf. Nitzsch. ad Odyss. VII. 73. καλῶς. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν Oed. R. 600. οὐ καλῶς φρονεῖ Trach. 442. εἰ καλῶς φρονοῖ inc. LVIII. 6 (718 D.). κακῶς. φρονεῖν κακῶς El. 337. 540. Item cognatae locutiones sunt μέγα φρονεῖν, μεῖζον, σμικρά s. σμικρόν, μηδὲν φρονεῖν. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1067. μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν 1104. φρονεῖ γάρ, ὡς γυνή, μέγα Oed. R. 1078. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα Ant. 475. Affert eam sententiam Eust. p. 55, 27. φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Ant. 765. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν Ai. 1099. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν Oed. R. 462. Quomodo *superbiendi* notio a rebus magnis aut nimiis cogitandis apta sit, patet. Affine est etiam εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς, quod *amplius quid velle*, nec *rectius sapere* cum Hermanno, nec ὠφελιμώτερον ἐμοῦ cum scholiasta explicuerim, sed Neoptolemum impatientiam et mutabilitatem Philoctetae pertaesum hoc dicere arbitror. εἴ τι δὴ περισσὸν ἐξαίφνης ἐννοεῖς, *si iam nova et mira praeter ordinem sapis.* — A generali *cogitandi* notione suspenduntur *reputandi apud se* et *intelligendi.* Illa his exemplis firmatur. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει El. 1162. φρόνησον — πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο Ant. 49. ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον 1010. Affinis est significatio *cordi sibi esse sinendi;* est enim hoc *recte reputare.* φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω El. 1037. — Altera *intelligendi* vis haec documenta habet. φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν Trach. 1035. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Ai. 922. εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως Oed. R. 302. ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; Oed. Col. 795. φρονῶ 1738 m. v. Herm. Aliquando recte interpreteris *scire.* ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοὶ λῷον φρονεῖ Oed. R. 1038. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 970. σαφῶς φρόνει Phil. 799. *In mente habere* s. *velle* explicuerim ἃ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην Oed. R. 1520. — 2. Altera vis verbi praecipua ea est ut *animatum esse* significat. δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ El. 326. ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν Trach. 490. εὖ additur. φρονοῦσά γ' εὖ Oed. R. 1066. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν

εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεὶ Oed. Col. 1631. ευ σοι φρονήσας εὖ λέγω Ant. 1018. Paulo aliter dictum εὖ φρονῶ τὰ σά Ai. 486. *tibi bene cupio.* Inepte εὐφρονεῖν, quod scilicet iunctim scriptum *favere* significet, et εὖ φρονεῖν, quod et hoc et *prudentem esse*, distinguit Abresch. ad Aesch. Agam. 359. — 3. Tertium *prudentem* s. *peritum esse* item *sapere* significat. φρονεῖν ὡς δεινόν Oed. R. 316. μὴ — φρονῶν γ' ἀποστραφῇς 326. οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν Oed. Col. 1662. τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν Ant. 553. ὅςτις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ 703. διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν 723. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει 1327 an. μεγάλοι δὲ λόγοι — γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν 1332 an. *Prudens moderatio* dicitur, ἡ σωφροσύνη. ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη Trach. 312. v. Herm.; iniuria enim Schaeferus App. Cr. ad Demosth. I. p. 744. *elato animo esse* explicat, cui perpetuus fletus minime convenit. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν El. 376. ὡς — τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς 878. εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν 1045. *aliquid sapere*, cf. εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ Phil. 192 an. Additur ε ὖ. εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται Ai. 733. οὐ et μὴ φρονεῖν est *imprudentem* s. *insipientem esse.* ὅσῳ περ μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1038. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν Ai. 550. 551. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτε Oed. R. 328. i. e. ἀφραίνετε, nisi hoc ad *inscientiam* fatorum refertur, quae in illis inerat. Hinc est εἰ φρονῶν ἔπρασσον Oed. Col. 272. *si prudens fecissem*, i. e. volens et dedita opera. — 4. Postremum significat *mentis esse compotem.* φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν 337., quae sic dicuntur, ut *insaniae* contraria sint. Paulo alia sunt τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ Trach. 403. si *integra mente uteris.* ἦ χρῆν σ' ἀργεῖν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες El. 519. παρὸν φρονῆσαι Phil. 1087 ch. Ex hoc genere versus est ἡμᾶς δὲ τοὺς βλέποντας ἠνία ξυνών Ai. 266., quemadmodum quidem ex scholiasta rescripsit Hermannus, id quod nunc pro discrepante scriptura in Laur. a. repertum. Verum libri omnes φρονοῦντας, defensum illud a Lobeckio, cui βλέποντας ab interprete aliquo profectum videretur.

Φρόνημα 1. *animus.* ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 169. *non mutata fide.* παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην 176. τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα 207. τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα 469. γνησίου φρονήματος Iphig. II. 2 (289 D.). — 2. *consilium.* καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα — ἐδιδάξατο Ant. 353. — 3. *superbia*, v. Wyttenb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 1, C. ἀνδρὸς οὐδενὸς φρόνημα δείσασα Ant. 455. Violenta enim Creontis edicta tanguntur.

Φρόνησις *animus*, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω Oed. R. 664 ch. Adsigni-

ficatur *consilium capiendum*: χοὔτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῷον τιν' ἡμῖν Phil. 1067.

Φρόνιμος *prudens*. ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα Oed. R. 692. Apud Suidam v. παραφρόνιμον legitur ἐπιφρόνημα, in cod. Leid. ἐπὶ φρόνημα. τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς El. 1048 ch. — *mentis compos*. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει Ai. 252 an. calamitas Aiacis *ad sanam mentem reducis* sic longe exquisitius dicitur secundum codd. Lips. a. b. Flor. Θ. et Suidae editionem Mediol. v. φρόνιμον, quam scriptura φρόνιμος adscita, quae in plerisque codd., scholiis et Suidae Ms. apud Pors. Adv. p. 186. reperitur. Laur. a. φρόνιμος, supra tamen scripto ν.

Φρονούντως *prudenter*. λέγειν φρονούντως Ant. 678.

Φροντίζω *curo*, μὴ φροντίσῃς Phil. 1390. — *reputo*. φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις — πλείοσιν μαχούμενοι El. 1362.

Φροντίς 1. *cura*, *cogitatio*. ἔχε — φροντίδας νέας Phil. 211 ch. ὅρα — πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος 824 ch. De distinguenda sententia v. Herm. τἀντεῦθεν φροντίδος sunt *quae adhuc procuranda supersunt*. τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι 851 ch. *quod cogitatione assequi possum*. πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις Oed. R. 67. οὐκ ἔνι φροντίδος ἔγχος 170 ch. v. ἔγχος. τὸ γὰρ τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκὺ 1390. τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες Oed. Col. 131 ch. *religiose silentium tenentes*. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ 167 an. τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν 301. τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰςορῶ El. 601. ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος —; 602. τάςδε φροντίδας μεθεὶς Ai. 479. φροντίδες κεναὶ Scyr. V. 3 (500 D.). κακόβουλος φροντὶς inc. LVIII. 7, 3 (718 D.). — 2. *sollicitudo*. ἕως τις — λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Trach. 148. Hermannum φροντίδων ἐν νυκτὶ coniungentem non probo, sed sententiam eam sequor, quam Sophocles paulo aliis verbis in Terei fr. VII. proposuit. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις Ant. 225. quas *sollicitudinum* potius quam *deliberandi moras* cum Hermanno dixerim. — De accentu v. Lobeck. de mut. termin. nominum p. 7. cf. schol. Il. ρ. 40. Eust. p. 907, 12. 1093, 64.

Φροῦδος *qui abiit*. Proprie de *discedentibus* aut *iter facientibus* dicitur. φροῦδοι διώκοντές σε — Φοῖνιξ θ' ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι Phil. 557. φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατός Ant. 15. ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1230. ἐγγελῶσα φροῦδος El. 797. φροῦδος ἀρτίως Ai. 722. Transfertur ad eos qui *mortui* haec loca reliquerunt. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Phil. 423. φροῦδος ἀναρπασθεὶς El. 838 m. φροῦδος αὐτὸς εἶ θανὼν 1141. Deinde ad qualescunque *res*, *quae tolluntur et evanescunt*. φροῦδα τἀπειλήματα Oed. Col. 666. φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Ai. 257. Affert Eustathius p. 487, 2. 610, 8. Suidas v. φροῦδα. — τὰ πολλὰ

φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα Ai. Locr. IV. 6 (14 D.). *τοὺς φρούδους* Scyr. V. 3 (500 D.). — Accentum observavit Arcad. p. 47, 26., et consequitur is ex trita illa originatione, quam tradit Etym. M. p. 801, 2. cf. Eust. p. 487, 2. 805, 45.

Φρουρά custodia. οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰ παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Trach. 225. Oculos suo observandi munere functos esse dicit.

Φρουρέω custodio. Proxime a propria dictione abest *ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ* Capt. IV. (35 D.) et *οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις* Oed. Col. 1017., quod unum est passivi exemplum. Minus proprio sermone dicuntur haec. *καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι* Oed. R. 1479. *φρουρήσουσ' ὅπως Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω* El. 1394. *κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη φρούρουν* Trach. 911. *τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα* Phil. 151 ch. *nutum observare.* Hinc rursum distat aliquantum *σοὶ — τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος* El. 74. *curare, fungi.*

Φρούρημα quod custoditur. βουκόλων φρουρήματα Ai. 54.

Φρύαγμα fremitus (equorum). *ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά* El. 707. Illustrat Wyttenb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 1, C.

Φρύγιος Phrygius. πᾶς τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος Ai. 209 an. *τὰν Φρυγίαν ξέναν Ταντάλου* Ant. 818 m. *Nioben.*

Φρυκτωρία signum face accensa datum. στρατῷ φρυκτωρίαν ἔδειξε Naupl. V. 6 (37 D.).

Φρύξ Phryx. Gentis nomen de *homine* tritum. *πατρός, εἴπερ τινος, σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν* Ai. 483. *αὐτὸν — ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν* 1033. In cod. Mosq. b. legitur *ἐχθίω Φρυγῶν ζητοῦντες. ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα* 1271. *ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν* Lac. II. 2 (337 D.). *συνοπάζεται δὲ πλῆθος — Φρυγῶν* Laoc. III. 6 (342 D.). — Rarum de *rebus. πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος* Mys. IV. 1 (361 D.).

Φυγάς profugus. φυγὰς ἀπεξενοῦτο El. 766. *ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς — ἀπώλου* 1125. utrumque de Oreste clam emisso dicitur; de *fugato exercitu τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν φῶτα βάντα — φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ* Ant. 108 ch. Sed *exsulem* vel *extorrem* licet interpretemur. *εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον — γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα* Oed. R. 309. *τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγάς* Oed. Col. 379. *κἀξεκηρύχθην φυγάς* 431. *φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ* 445. *γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς* 1294. *φυγὰς κατελθὼν* Ant. 200. *φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός* Synd. VIII. 2 (153 D.).

Φυγγάνω *fugio.* οὔτι με φυγγάνει El. 130 m. *non fugit me*, figurate dictum. Retulit Suidas v. φυγγάνει.

Φυγή 1. *fuga* proprie dicta. φυγῇ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε Phil. 1134 m. v. Hermann. ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν Oed. R. 468 ch. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακε Ant. 1219. — 2. *exsilium.* ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς Oed. R. 659. — 3. *fuga* figurate dicta. φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν Oed. Col. 281. *neminem dum poenam evasisse.* νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται Ant. 360 ch. *medicinam s. curationem.*

Φυλακτέος *custodiendus, observandus.* μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα Oed. Col. 1182. Miris modis Bothius et Reisigius editionum veterum scripturam codicum fide destitutam μαι defendunt, v. Herm.

Φύλαξ *custos.* Proprie dictum ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ Phil. 539. φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης Oed. Col. 356. φύλαξ ἐλέγχων φύλακα Ant. 260. Adde τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Trach. 1090. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Phil. 1311. τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. IV (219 D.). De *Cerbero:* εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀΐδᾳ Oed. Col 1568 ch. — Transfertur in his. πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ Ai. 36. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω 559. et de *rege civitatis custode* χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1418.

Φύλαξις *custodia.* ὕπνου φυλάξεις Naupl. V. 8 (379 D.).

Φυλάσσω. Praeter *praesens activi*, cuius frequentissimus usus, *futurum activi* semel legitur φυλάξει Oed. Col. 673. *aoristus* ἐφύλαξα Ai. 531. φυλάξαι El. 1496. Herc. Taen. I. (217 D.); *praesens passivi* φυλάσσομαι inc. LXXXI. 2 (754 D.). φυλάσσεται Oed. R. 382. Ai. 535. *futurum* φυλάξεται Phil. 48.; *medii praesens* φυλάσσεται Oenom. I. 2 (419 D.). *futurum* φυλάξομαι Phil. 453. El. 1000. *aoristus* φυλαξώμεσθα inc. C. 10 (779 D.). φύλαξαι Oed. Col. 159 ch. — 1. Activi et passivi propria est *custodiendi* significatio. σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε (τὰ τόξα) Phil. 755. ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις 1312. ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον, οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1422. φύλασσε τὸν τυφλὸν Oed. Col. 21. φύλασσε πατέρα τόνδε 509. σέ νιν τάξω φυλάσσειν 645. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα Ai. 531. ἔχ' αὐτὸν καὶ φύλασσε 1159. εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων El. 1324. πλεῖον φυλάσσων αὐτός, ἢ φυλάσσομαι inc. LXXXI. 2. τοίγαρ 'Ιὼ δεῖ φυλάξαι Herc. Taen. I. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται Ai. 535. φυλάξεται στίβος Phil. 48. Adsignificatur *tutela* et *incolumitas*

data. οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς Oed. Col. 673. *observare retinentem* φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν El. 1496. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων Oed. Col. 632., quod de *promissis stando* dictum et priori dissimile est et altero σκαιοσύναν φυλάσσων Oed. Col. 1215 ch. i. e. σκαιὸς ὤν, sed a *retinendi* notione omnia profecta sunt. Postremo simile est ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ — ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται Oed. R. 382. v. Herm. *observare parentem* φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον Trach. 613. πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς Τεῦκρος φυλάσσειν Ai. 769. *Praestituendi iubendive* inest adsignificatio Oed. Col. 816.; μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ. — 2. Medium, de cuius vi egerunt Dawes. Misc. Cr. p. 78. coll. Dorvill. ad Char. 442. Heindorf. ad Plat. Gorg. t. II. p. 323., cum *apud se servare et custodire* significat, tum *cavere*. Illius significationis exemplum est τὰ μὲν λελεγμένα ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι El. 1000. Alterius haec. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται Oenom. I. 2. εὖ φύλαξαι Oed. Col. 159 ch. ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα inc. C. 10. τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι Phil. 48.

Φυλλάς *foliorum proventus, frondes.* τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον Oed. Col. 682 ch. Affert Eust. p. 1547, 12. Hinc eo nomine *lucus arboribus densus* dicitur. βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα Trach. 751. Utitur his verbis Eustathius p. 149, 10. Sed *stratum foliorum* est στειπτή γε φυλλάς Phil. 33., quae verba Eust. retulit p. 778, 54., eodemque pertinet, quod χαμαὶ στρωτὰς φυλλάδας commemorat p. 434, 11.

Φύλλον *folium.* φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Phil. 44. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος 645. Eadem sententia dictum est ἠπίοισι φύλλοις 691 ch. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας Oed. Col. 706 ch. Tricliniani θαλλὸν ab interpretis manu; θαλλὸς enim de olea atticis inprimis usitatum. ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς Aeg. VI. 1 (24 D.). Legebatur olim εὐφύλλοισιν apud schol. Hom. Od. η. 106. — Accentum enotavit Arcad. p. 122, 15.

Φῦλον *gens.* τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον ἀγοραῖσι θακεῖ Oed. R. 19. ἐν φύλῳ ἀνθρώπων Ter. VIII. 1 (518 D.). — *Avium genus* eo nomine dicitur Ant. 342 ch.: κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει. — De mensura primae syllabae observat Etym. M. p. 802, 16., unde simul de accentu constat ab Arcadio enotato p. 122, 16.

Φύλοπις *rixa.* τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ El. 1061 ch.

Φύξιμος *qui effugit.* καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς Ant. 783 ch.

Φῦσα flatus. φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ inc. LXXX. 2 (753 D.). Male penacuitur apud Etym. M. p. 802, 54. et Hesychium v. φῦσα.

Φυσάω efflo. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας Ai. 901. ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος 1391 m. — *inflo* de tibiis: φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις inc. LXXX. 2. (753 D.), quae locutio translata ad eum est, qui vehementiore aliquo animi impetu utitur. V. Intpp. Longini p. 10. Weisk. — Aut de *anhelando* aut *sufflando* explicandum τὸ δυςέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης El. 1377 ch. Reiskius Ἄρη coniectans explicat *sanguis Martem spirans.* — Passivum propria *adflandi* significatione dicitur. γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος inc. CV. 139 (748 D.).

Φυσιάω efflo. φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν — φοινίου σταλάγματος. Schol. τουτέστιν αἷμα ἐξέπνευσε.

Φύσις 1. *natura* i. e. *indoles ingenita*, cum animi tum corporis et non rerum qualiumcunque minus quam hominis. ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Phil. 79. De hac pleonasmi specie Erfurdtius adnotat Wopkensium egisse Lectt. Tull. p. 287., Batonem ipse addens apud Athenaeum p. 163, c. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν — ἡ σή 862. τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προςεικότα 890. *a sua natura desciscens.* καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Oed. R. 335. τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε 740. *qua forma fuerit*, de qua significatione exposuerunt Valck. ad Herod. VIII. 38. et Dissen. Expl. ad Pind. p. 404. Quanquam Valck. diversa miscet. οὐδέ νιν θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν 869 ch. cum metonymia dictum. ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε Oed. Col. 339. Haec attigit Eust. p. 31, 12. ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν 446. ἐξεπᾴδονται φύσιν 1196. v. ἐξεπᾴδω. πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν; Ant. 723. σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 599. ἣν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε 1012. v. νοῦς. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν 1114. *consanguineus.* πρὸς μὲν γὰρ φύσιν Trach. 307. *quantum ex forma et specie corporis coniecture licet.* γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν 1051. memorabili verborum componendorum ratione. Schol. subaudiri ἔχουσα vult. Reiskius coniecit θῆλυν σχοῦσα, quod esset *naturam nacta*; Mudgius longe melius θῆλυς κοὐκ ἔχουσ' ἀνδρὸς φύσιν; Valckenarius ad Herod. VIII. 38. φύσις. Ego non attractionem, ut Hermannus, sed duas locutiones confusas videor agnoscere, κοὐκ ἀνὴρ φύσιν οὖσα et κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν ἔχουσα. Comparat Hermannus ὅςτις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών Ai. 747., quod afferens Eust. p. 415. γεγώς pro βλαστών habet. Id mihi dissimillimum videtur, cum nihil sit nisi *procreatus secundum hominis naturam,*

i. e. *homo natus*, ut φύσιν adverbiascat. μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγώς Ai. 467. κἀξομοιοῦσθαι φύσιν 545. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν Aload. X. 2 (108 D.). ἔβλεψα τὴν γυναικείαν φύσιν Ter. VII. 2 (517 D.). ὁ θνατὸς αἰεὶ πότμος — μεταλλάσσει φύσιν inc. LVI. 2 (713 D.). Ea significatione unicum *pluralis* numeri exemplum praeditum est. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις αὑταῖς — εἰσὶν ἄλγισται φέρειν Oed. R. 674. Hoc illustravit Valck. Diatr. p. 76, b. Item huc adnumero metonymiae exemplum ad secundam significationem viam praemuniens, τὴν φύσιν δ' ἔδειξας — ἐξ ἧς ἔβλαστες Phil. 1294. *quali natura praeditus pater fuerit.* — 2. *natura* i. e. genus animantium quoddam, πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν Ant. 345. Lucretiana I, 16 et 57. comparat Musgravius. Huic simile, sed de *homine* dictum est θνητὴν δὲ φύσιν δεῖ θνητὰ φρονεῖν Ter. V. 1 (515 D.). — 3. *generatio*, origo, *Aetas* spectatur: ὧν φύσει νεώτερος Oed. Col. 1297. *Origo* ipsa: τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν El. 317. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν —; Oed. Col. 271. *natalibus nefariis.* εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω Ant. 655. ἐγγενῆ φύσει coniungenda, non φύσει ἄκοσμα. Sic *nobilitatem* aut *ignobilitatem generis* spectat. κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Ἰόλη 'καλεῖτο Trach. 378. οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν Ai. 1238. servus quippe et barbarus. ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια 1280. Iure igitur quod Oedipus dicit Oed. Col. 212 m. δεινὰ φύσις (ἡ ἐμή), schol. explicat γέννα. — 4. *ratio, genus faciendi degendive.* ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Phil. 165 an. — Unum relinquitur δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα El. 676., quod de *cursu a victore perfecto* dici omnes conveniunt, de explicando ambigunt. Schol. unus vicies Oresten, viginti annos natum, stadium percucurrisse ait, ridicule quidem; alter οἷον οὐκ ἐκλείπων, inquit, τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασι κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν; tertius ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. Brunckius Erf. Herm. Musgravii coniecturam receperunt τῇ ἀφέσει, quod ille quidem cum frigido acumine secundum similem sententiam Antipatri Sidonii epigr. XXXIX. ita explicat, ut sit *tam celeriter cursum peregisse, ut vix quidquam temporis inter initium et finem intercesserit*; Hermannus autem *cursum aequare carceribus* dicit esse *percurso stadio terminare cursum ibi, ubi coeptus erat*, quae, si qua alia, contorta oratio est et obscurissima. Proxime ad verum accessisse videtur scholiastarum is qui scripsit ἁρμοδίως τῇ ἑαυτοῦ φύσει δραμών. Φύσει non ablativus s. instrumentalis casus videtur, sed dativus; significat autem δρόμου φύσει ἰσοῦν τὰ τέρματα *pedum pernicitati et cursus celeritati aequare s. convenientem reddere i. e. assequi metam.*

Φυτάλμιος *genitor*, μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρὶ inc. CV. 174 (957 D.).

v. Blomf. gl. Aesch. Ag. 318. Tittm. ad Zonar. vol. II. p. 1827. Tralate dicitur *ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος* Oed. Col. 149 ch. cuius sententiae explicationem a schol. datam, *ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως, ἐξ ἀρχῆς,* quam repetiit Suidas Sophoclis sententiam referens v. *φυτάλμιος*, bene contra Elmsleium defendit Hermannus. Ut *σῶμα, φρένας, ὀδόντας φύειν* s. *γεννᾶν* dicuntur qui sua natura augescunt corporis habitudine vel mentis virtute, ita quasi *genitor caecorum oculorum* appellatur, qui caecus natus est; et sic sane quaerere solemus caecum videntes, num ingenitam caecitatem circumferat, an casu aliquo oculis captus sit.

Φύτευμα *fetus* (planta). *φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον* Oed. Col 703 ch. *olea.*

Φυτεύω *gigno.* 1. Inprimis de *parentibus* usitatum est. *οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σὺ δρᾷς* Phil. 892. v. *ἔξω.* *τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς* Oed. R. 793. 1514. *οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ* Oed. R. 1007. *ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;* 1012. *τὼ γάρ, ὦ 'φυτεύσαμεν, ὀλώλαμεν* 1504. *τοὺς φυτεύσαντας σέβειν* Oed. Col. 1379. *τοῦ φυτεύσαντος κλύειν* Trach. 1234. *ῥῆσις βραχεῖα — πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει* Acris. V. 2 (62 D.). — 2. Transfertur ad qualemcunque *rem effectam* s. *partam.* *τοιόνδε μέντοι — Παλλὰς φυτεύει πῆμα* Ai. 933. *ὕβρις φυτεύει τύραννον* Oed. R. 873 ch. *mens* enim iniusti dominatoris significatur. — 3. Medium locum duae sententiae occuparunt, de *genito* quidem *homine*, sed non *parentibus* dicto vocabulo. *ὦ γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα* Oed. R. 1404. *κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς* Oed. Col. 1326., quod unum simul *passivae* formae exemplum.

Φυτοσπόρος *parens.* *ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον τὴν παῖδα δοῦναι* Trach. 358.

Φυτουργός *genitor.* *τοῦ φυτουργοῦ πατρός* Oed. R. 1482. Accentum generis enotavit Arcad. p. 87, 18. cf. Etym. Gud. p. 256, 11.

Φύω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* *φύει* Ai. 632. inc. LXXXII. 3, 2 (757 D.). *φύουσιν* Ant. 679. — *perf.* *πέφυκα* Phil. 554. Oed. R. 1082. El. 598. Aload. IX. 2 (107 D.). *πέφυκας* El. 1162. Oed. Col. 916. Ant. 38. 684. v. Herm. Phthiot. II, 1 (622 D.). *πέφυκε* et *— εν* El. 314. Trach. 377. 440. Ant. 436. inc. XLIII. 2 (701 D.). *πεφύκατον* Oed. Col. 1371. *πεφυκέναι* Phil. 1358. Trach. 719. Ai. 1074. Alet. VII. 4 (94 D.). Creus. V. 1 (326 D.). *πεφυκώς* Phil. 1228. Oed. Col. 1296. *πεφυκός* Alet. IV. 3 (91 D.). *πεφυκότα* Phil. 79. *πεφυκόσιν* El. 977. — *fut.* *φύσει* Oed. R. 438. Amphiar. V (118 D.). — *aor.* 1. *ἔφυσας* Oed. Col. 1191. *ἔφυσε* inc. LXXXV. 1 (764 D.). *ἐφύσαμεν* Trach. 31. Ibi enim

κἄφύσαμεν secundum membr. (Par. A.) Ald. et ab vett. edd. Hermannus recepit, conspiratque nunc Laur. a. Ceteri codd. κἄφυσα μέν. ἐφύσατε Oed. R. 1404. ἔφυσαν Oed. R. 436. — φύσῃ El. 1455. φῦσαι Ant. 643. φύσας Oed. R. 1019. Oed. Col. 808. El. 473 ch. φύσαντος Trach. 1175. Oed. Col. 449. φύσαντι 1115. φύσαντα Trach. 1026 m. Ai. 512. Oed. Col. 428. φύσαντες Trach. 1258 an. Ant. 638. inc. XIX. 1, 1 (674 D.). φυσάντων Ter. VII. 8 (517 D.). — aor. 2. ἔφυν Phil. 88. 531. 898. 1041. 1063. Oed. R. 587. 601. 822. 1015. 1359 m. 1363 m. Oed. Col. 747. Ant. 79. 519. 858 m. 896. El. 465 ch. 929. ἔφυς El. 333. 985. Oed. R. 9. 440. 627. Oed. Col. 204 ch. Codd. uno excepto Par. F. σ' ἔφυ aut ἔφυ, Tricliniani ex manifesta correctione τίς σ' ἔφυσε. Vera scriptura etiam in Laur. a. appicta est praefixo γρ. Ant. 1039. Alcm. II. 1 (om. D.). ἔφυ Phil. 326. 1412. Oed. R. 389. 458. 593. 1365 m. Ant. 497. 558. 571. El. 229 m. 849 ch. 1003. 1241 m. Trach. 36. 489. inc. X. 3, 2 (663 D.). ἔφυτον Oed. Col. 1381. ἔφυμεν Ant. 62. Oed. R. 435. φῦναι Ai. 1354. Oed. Col. 1227 ch. 1446. Ant. 717. φύς Oed. R. 1184. Polyx. III. 6 (470 D.). φύντε Ant. 145 an. φύντες Aload. XI. 5 (109 D.). — 2. *Medii* et *praesentis* quidem unum exemplum est φύεται Aload. XI. 4 (109 D.). ῡ praesentis producitur Aload. XI. 4., corripitur Ai. 632. inc. LXXXII. 3, 2.; reliquarum formarum producitur. — II. *Usus*. 1. Partes *active* significantes, praesens aoristus primus et futurum activi *gignendi* potestate dicuntur. Et universe quidem haec dicta. πόνους αὐτῷ φῦσαι Ant. 643. θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας 679. ἅπανθ' ὁ μακρὸς — χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 633. χῶρος — ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. LXXXII. 3, 2. Inde φρένας et νοῦν φῦσαι dicuntur, qui *mente augescunt*, etiam *superbia*. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτε Oed. Col. 808. ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει Amphiar. V. ὡς — μηδὲ πρὸς βίαν ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας El. 1455. *ne cum suo damno superbire velit*. v. Lobeck. ad Ai. 1066. Wesseling. ad Herod. V. 91. — Speciatim haec de *parentibus* dicuntur, et de uno quidem: τὸν φύσαντ' οἰκτείρας Trach. 1026 m. Διός — τοῦ με φύσαντος κάρα 1175. οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες 1258 an. unus enim *Iupiter* est. καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας Ai. 512. καὶ πᾶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; Oed. R. 1019. τὸν φύσαντ' ἐμὲ — οὐκ ἔσχον Oed. Col. 428. ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν 449. γονὰς κατηκόους φύσαντες 638. ἐμφύντι τῷ φύσαντι 1115. ἔφυσας αὐτόν 1191. οὐ γάρ ποτ' ἀμνάστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ El. 473 ch. Wakef. Silv. Cr. t. III. p. 93. σ' ὁ φύσας coniecit praeter necessitatem quidem παῖδας γάρ, οὓς ἔφυσε inc. LXXXV. 1.

De utroque parente: τοῖς γονεῦσιν, οἵ σ' ἔφυσαν Oed. R. 436. Nihil enim cogit de Laio solo intelligere. κἀφύσαμεν δὴ παῖδας Trach. 31. τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. VII. 8. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων inc. XIX. 1, 1. Hinc de *nuptiis*, quibus quis procreatur, verbum illud usurpatur. ὦ γάμοι, γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς Oed. R. 1404. Tralate dicitur ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ Oed. R. 438. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης gl. Brunckii. — 2. *Intransitivi* usus partes, perfectum et alter aoristus activae, praesens mediae formae praecipuam illam vim habent ut *aliqua natura et indole ingenita praeditum esse significent*. ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Phil. 79. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 88. εἰ μὴ κακὸς πέφυκα 554. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1041. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν 1228. δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι 1358. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; Oed. R. 440. οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν 570. ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν 601. εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος Oed. Col. 747. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας Ant. 38. γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν 62. ἔφυν ἀμήχανος 79. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν 519. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων 717. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1039. οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι Ai. 1074. ὅστις σε — μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι 1354. πέφυκεν ἐσθλός El. 314. εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις 598. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 929. γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς 985. ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Aload. XI. 4. 5. τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος Alet. IV. 3. τοὔνδικον πεφυκέναι Creus. V. 1. ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ inc. X. 3, 2. Sic igitur τοῖς καλῶς πεφυκόσιν El. 977. *egregia indole praeditos* significat. — Hinc speciatim vi *nascendi* φῦναι dicitur. θνητοῖ πέφυκας πατρός El. 1162. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις Oed. R. 458. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός 1082. πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ὧν ἔφυν ἄπο 1359 m. ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν 1364 m. δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως οὔθ' ἂν πέφυκας αὐτός Oed. Col. 916. ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον 1371. εἰ τυφλοῦ πατρὸς — ἔφυτον 1381. v. τοιόσδε. πατρὸς ἑνὸς μητρὸς τε μιᾶς φύντε Ant. 145 an. οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν 858 m. εἴπερ πέφυκα Aload. IX. 2. ἐκ θνητῆς τε φύς Polyx. III. 6. Explicatius idem dicitur, ut viam verbi a prima significatione traducendi agnoscat, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν Oed. R. 1015. Aliter dicuntur haec. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον Oed. Col. 1227 ch. *non natum esse*. ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ Ant. 558. Rursus aliter γονῇ πεφυκὼς — γεραιτέρᾳ Oed. Col. 1296., *maior natu*. — Ab altera inde parte primitive significandi illa vis exoritur, qua φῦναι nil nisi *esse*

aliquid quodcunque indicat. *ἡνίκ᾿ ἄθλων τῶνδ᾿ ὑπερτελὴς ἔφυ* Trach. 36. *ἆρ᾿ ἀνώνυμος πέφυκεν* 377. *τοῦ τῆσδ᾿ ἔρωτος εἰς ἅπανθ᾿ ἥσσων ἔφυ* 489. *ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι* 719. *πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν* Oed. R. 9. *τὴν τέχνην δ᾿ ἔφυ τυφλός* 389. *ἡμεῖς τοιοίδ᾿ ἔφυμεν — μῶροι* 435. *πῶς δῆτ᾿ ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;* 593. *ἔφυς κακός* 627. i. q. *εἶ*. *ἆρ᾿ ἔφυν κακός* 822. *εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακοῦ κακόν* 1365 m., quod cum metrum dochmiacum evertat, Hermannus *ἔτι* scripsit, ut simul idem eodem strophae et antistrophae loco ponatur vocabulum. *τίς ἔφυς βροτῶν;* Oed. Col. 204 ch. *ταῦτα δ᾿ ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ* 1446. *πάντα ταῦθ᾿ ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας* Ant. 436. *καὶ σοὶ τἄμ᾿ ἀφανδάνοντ᾿ ἔφυ* 497. *Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ* 571. *εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν* 896. *ὅτι χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ* Phil. 326. *εἰ μὴ ᾿γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν* 898. *ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως* 1063., quod etiam ad primam significationem retuleris; certe viam transferendi verbi monstrat, sicut *σὺ δ᾿ οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν* Ant. 684. *non is es, qui possis.* — *Πάριν μέν, ὃς τῶνδ᾿ αἴτιος κακῶν ἔφυ* Phil. 1412. *καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ;* El. 229 m. *πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς* 333. *εἰ μὴ ᾿γὼ παράφρων μάντις ἔφυν* 465 ch. *προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον* 1003. *ἀμέτερον οἷον ἔφυ κακόν* 1241 m. *δυστυχεῖς πεφυκέναι* Alet. VII. 4. *ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς* Alcm. II. 1. *νέος πέφυκας* Phthiot. II. 1. *ἴσον κακὸν πέφυκε* inc. XLIII. 2. — Cum *dativo* positum de *fatali necessitate* vel *obtingente sorte* dicitur; v. Valck. ad Eur. Phoen. 923. *ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί* Trach. 440. *πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος* El. 849 ch. — 3. De *pleonasmo* dictionis *φύσει πεφυκέναι* Phil. 79. v. Erfurdt. l. c. et Meinek. ad Menandr. p. 394.

Φωκεύς ***Phocensis.*** *ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεύς* El. 45. *Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς* 660 v. *Φανοτεύς*. *ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι* 749. *ἔτι Φωκῆς ματεύουσ᾿ ἄνδρες Αἴγισθόν τινες* 1096. Brunckii haec correctio in Laur. a. post reperta est; olim *Φωκεῖς* legebatur, et sic Florr. tres. *τὸ Φωκέων πέδον* 1341. *οἱ Φωκῆς ξένοι* 1434. Sic Brunckius, et supra illud scriptum in Laur. a.

Φωκίς ***Phocis*** terra. *Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται* Oed. R. 733.

Φωνέω. Praeter *praesens*, cuius creberrimus usus est, *futurum* legitur *φωνήσοντα* Oed. R. 433., *imperfectum* *ἐφώνει* Trach. 381., *aoristu* *φώνησον* Oed. Col. 1274. *φωνήσατε* Trach. 201. Phil. 229. *φωνῆσαι* Oed. Col. 1404. *φωνήσασα* Trach. 919. *φωνήσαντος* Oed. Col. 1641. Significationum 1. prima est, *vocem mittendi.* *ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν* Oed. Col. 490. *voce submissa utens.* *μηδ᾿ ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν* 1638. *φωνήσατ᾿ ὦ γυναῖκες* Trach.

201., quibus verbis Deianira mulieres ad ordiendum cantum hortatur. Addo ἂν λέγῃς δέ, μὴ φώνει μέγα Phil. 570, *cave elata voce proferas.* — 2. Proxima est *vocandi invocandique* vis. Αἴαντα φωνῶ Ai. 73. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου; 539. Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ Oed. Col. 1482., adsignificata *precatione.* — 3. Item *alloquendi.* καλούμενον φωνήσατε Phil. 229., nisi κακούμενον cum Brunckio scribere praestat. — 4. Deinde *iubendi*, quod *elata voce* fieri solet. Sic cum accusativo et infinitivo dicitur. οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν Ai. 1026. — 5. Usitatissima est *loquendi* et *dicendi.* τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά Phil. 80. ὅσιά τε φωνεῖς 658. οὐδὲν — δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς 893. δεινόν γε φωνεῖ; 1209. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά 1229. πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν Oed. R. 10. ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν — ῥυσαίμην 72. οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντα 433. δεῦρό μοι φώνει βλέπων 1121. ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ — ἔξεστι Oed. Col. 83. ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει 167 an., quod huc retuli, quia de *responso* dictum est; alias de *voce mittenda* explicuerim. τίνος εἶ σπέρματος — φώνει 215 ch. οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων 258. καίτοι τί φωνῶ; 1134. φώνησον, ὦ πάτερ, τι 1274. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1641. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν El. 206 ch. φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά 280. τίν' αὖ σὺ — τήνδε φωνεῖς — φάτιν; 321. πρίν γε φωνεῖν 980. εὔφημα φώνει 1202. Ai. 355. 588. τί φωνεῖς; 1341. Trach. 888 ch. φωνεῖ δέ Trach. 266. οὐδὲν — φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν 346. τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει 381. *proferebat, indicabat.* πάντα δὴ φωνεῖν χρεών 746. τοσαῦτα φωνήσασα 919. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν Ai. 405. Eximendus versus est subditicius Ai. 1396. *Narrandi* vel *indicandi* adsignificatione praeterea praeditum verbum est in versu etiam de scriptura memorabili. οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν — οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα ἔξεσθ' ἑταίρων Oed. Col. 1404. Hanc librorum omnium scripturam advocato similium verborum, ut λέγειν, exemplo, quae ipsa quoque aliquando cum accusativo coniungantur, Schaeferus defendere frustra studuit; quippe id sic tantum fit, ut *alloqui* aut *dicere in aliquem aliquid* significent. Reisigii ratio ἑταίρων obiective pro περὶ ἑταίρων dici existimantis, linguae quidem legibus accommodata est, sed neque apta sententiae, cum non quid alii de sociis, sed quid ipsi inter se loquantur, spectandum sit, nec satis ad intelligendum facilis, cum audientes legentesve haud dubie ἑταίρων τινά tanquam partitive dictum coniuncturi sint. Merito igitur Br. Elmsl. Herm. Tyrerhitti emendationem receperunt, τινί, quod certe necessarium videbitur, nisi corrigatur ἑταίροις. — Contra ponuntur δρᾶν s. δρασείειν et φωνεῖν Oed. R. 72. Phil. 893. 1229.

Φωνή vox. Proprie dicitur *πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον* Phil. 1444 an. *φωνῆς δ᾽ ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων κλύει τις* Ant. 1191. Sic dicuntur *ἀελλάδες φωναί* Phaedr. IX, 3. (614 D.), v. *ἀελλάς*, et *ἡ τῆς κέρκιδος φωνή* positum a Sophocle videtur Ter. 522 D. (Br. omisit); v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 548. — Transfertur ad *facultatem loquendi* et sermonem ipsum. *εἰ φωνὴν λάβοι* El. 538. v. Abresch. ad Aesch. Agam. 31. — *φωνῆς δ᾽ ἀκοῦσαι βούλομαι* Phil. 225. *οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόςφθεγκτος;* 1055. *τὰ πολλὰ — ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά* Oed. Col. 1285. *sermonem eliciunt.* Sed ad primam significationem refero *φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον* Oed. Col. 137 an. v. *φατίζω.* — Tonum observavit Arcad. p. 112, 22.

Φώνημα vox. Proprie videntur haec dici. *ὡς εὐμαθές σου — φώνημ᾽ ἀκούω* Ai. 16. *τίνος φώνημα;* Phil. 1279. Tralate haec. *ὦ φίλτατον φώνημα* Phil. 234. non enim *voce*, sed *sermone* Graecos agnoverat Philoctetes. *ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ᾽ ἰὸν πρὸς καιρόν* Oed. R. 324.

Φωράω deprehendo. *τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν* inc. LXVI. 2 (732 D.).

Φώς vir. Quae de distinguendis *φώς* et *ἀνήρ* disputat Nitzschius ad Hom. Od. IV. 247. nec apud atticos poetas valent quidquam, et Homericis inprimis appositionis exemplis talibus refelluntur, qualia sunt *Μαχάονα δεῦρο κάλλεσσον, φῶτ᾽, Ἀσκληπιοῦ υἱόν* Il. δ. 193. *Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν, φῶτ᾽, Ἀντήνορος υἱόν* φ. 545. *φῶθ᾽ Ἡρακλῆα* Od. φ. 26. — *κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου* Phil. 203 ch. *φωτὶ δυςμόρῳ* 273. *ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι* 437. *στυγνόν τε φῶτ᾽ ἐχθοδοπόν* 1122 m. *φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν* Oed. Col. 282. *φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια* 927. *ἀφαυρῷ φωτί* 1022. *μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν* 1037. *ὦ σκῆπτρα φωτός* 1111. i. e. *ἐμοῦ*, pro *τοῦδ᾽ ἀνδρός* dictum. *τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν — φῶτα βάντα πανσαγίᾳ* Ant. 107 ch. *παῖς ἀπ᾽ ἄλλου φωτός* 901. *marito*, ut *πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην* Trach. 176., quanquam hoc recte *virum* vertas. *φωτὶ παντουργῷ* Ai. 440. *οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ᾽ ἄλλου φωτὸς ὧδ᾽ ἐψήφισαν* 444. *ἔγνωκα — φωτὸς ἠπατημένη* 794. *βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα* 1021. *οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ᾽ εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι* 1230. *μέμνημ᾽ ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως* 1333. *τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς* 1337. — Unum paulo ceteris memorabilius exemplum est *τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζεθ᾽, ὥςτε φῶτας* Ai. 293. *tanquam homines* enim significat. — De tono v. schol. Il. β. 565.

Φῶς. 1. *lux* propria dicta, inprimis *solis* et *diurna*. *ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προςβλέψαιμι νῦν* Oed. R. 1183. *τὸ (ἄγος) μήτε γῆ μήτ᾽ ὄμβρος*

.ερὸς μήτε φῶς προσδέξεται 1428. ὦ φῶς ἀφεγγές Oed. Col. 1546. Caecus haec Oedipus dicit cui lux iam nulla luceat. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 935 ch. Hic *unus* locus extra diverbia φῶς habet. — *Ignis lucens* significatur Phil. 297.: ἔφην' ἄφαντον φῶς. — 2. Transfertur inprimis ad *lucem vitalem* et *superorum*. πεισθήσομαι γὰρ κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Phil. 621. πατρὸς — ἐλθόντος εἰς φῶς El. 411. ὅστις φῶς ὁρᾷ Oed. R. 367. *vivus*. τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. VI. 5 (501 D.). κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς ib. 7. Deinde de *re palam facienda* et *homine publice prodeunte* dicitur. οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς El. 630. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει Phil. 577. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά Oed. R. 1229. πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει inc. V. (657 D.). εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι; Phil. 1337. — *Dies* ipsa dicitur ὦ φίλτατον φῶς El. 1215. laetissima, quippe qua venerat Orestes. *Salus* et *qui salutem attulit* significatur: ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων El. 1346. v. φάος. Haec duo exempla iniuria componit Schaeferus ad El. 1224. (1215.), cum sint dissimillima. Denique *lux* dicitur *decus* et *honos*. ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. II. (497 D.). — De accentu v. schol. Il. β. 565.

X.

Χαίνω proprie *hio*. λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν Past. VI. 6 (449 D.). Tralate de *effutiendo sermone* dictum σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν; Ai. 1206., quod *hiscere* latine reddidit Attius in Armorum iudicio, v. Lobeck. p. 402. Respicit sententiam Eust. p. 1778, 20.

Χαίρω. Praeter praesens nulla verbi pars apud Sophoclem legitur. 1. Una principalis est *gaudendi* significatio. τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Phil. 447. νῦν πᾶσι χαίρω Oed. R. 596. ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει 1070. ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν 1155. τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν El. 1263. χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως 1292. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; 1335. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας 1448. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε 1449. τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Trach. 135 ch. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν —; 292. ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ 440. κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ 761. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν

προθυμεῖ κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην 1109. *καὶ πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος χαίροι μᾶλλον* Ai. 152 an. *ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς* 552. *μὴ χαίρειν τινά* 773. *μὴ χαῖρε — κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς* 1328. *μόνῳ δὲ χαίρειν κοὐ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ* Aload. XI. 11 (109 D.). *ἴθι χαίρων* Iol. I. 1 (282 D.). *χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε* inc. XI. 2 (665 D.). *φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι χαίρουσιν* inc. LXXI. 2, 2 (741 D.). Hac significatione cum *dativo* dicitur, El. 1335. Trach. 761. Oed. R. 596. 1070. aliquando addito *ἐν* Trach. 1109. *ἐπί* inc. XI. 2., aut *participio* actionis aut status indice, Trach. 292. Ai. 152. Phil. 447.; sed cum *participio* pro *infinitivo* obiective dicto, quod *σχῆμα Ὠρωπικόν* dicunt (v. schol. Il. ζ. 479. Etym. M. v. *χαίρω*, Valck. ad Eur. Phoen. 711. Schaef. ad L. Bos. p. 26. Monk. ad Eur. Hippol. 1335.), apud Sophoclem non legitur *χαίρω*, etsi apud Euripidem exstat, item apud Cratinum *γέγηθα*, apud ipsum Sophoclem *ἥδομαι*. Adverbiascit enim accusativus Ai. 112. El. 1448. — 2. *χαῖρε salutandi* formula. *ὦ χαῖρ' ἄνασσα* El. 656. *χαῖρ' ὦ πάτερ — χαῖρε* 1353. 1354. *ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε* Ai. 91. *σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε* Oed. Col. 1139. *ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε* inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). Huc spectat eodem sensu dictus infinitivus *χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω* Trach. 226. — Item *valedicentibus* usitatum est. *τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε* Trach. 918. *χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί* Ai. 850. utrumque a *morituris* dictum. *χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε* Phil. 460. *χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί* 1439 an. *χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον* 1450 an. *χαιρετόν τε* Oed. Col. 1439. Ad humanissimam illam consalutationem quomodo perventum sit, docet Phil. 1049.: *χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν*. — 3. De *sermonis proprietate* duae res commemorandae sunt. Primum quod *χαίρειν* Graeci iubebant *eos, quibus nihil secum esse volebant*. Sic dicitur *ἐρπέτω χαίρουσα* Trach. 816. Verum num sic dicatur *χαίρειν, Ἀθάνα τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι* Ai. 112. dubium est. Hermannus nunc interpretatur ad hunc modum; olim ad Vig. p. 768. *contentam esse*, quod sequutus est Lobeckius. Ex vetere interprete lux nulla peti potest. Musgravius *αἱρεῖν* coniectabat. Ceterum de hac et similibus formulis rectius Heindorfium consules ad Plat. Theaet. t. II. p. 441, quam Blomf. ad Aesch. Agam. 555. — Alterum est, quod *qui cum malo suo aliquid faciunt*, *οὐ χαίροντες* id facturi dicuntur; v. Hemsterhus. et Locell. ad Xen. Ephes. p. 270. Valck. ad Herod. III. 36. Monk. ad Eur. Hippol. 1089. Elmsl. ad Aristoph. 563. *ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς* Oed. R. 363. *ἀλλ' οὔ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ* Ant. 755. *ἀλλ' οὔ τι χαίρων* Phil. 1283.

Χαίτη caesaries. *πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας* Ai. 621 ch. v. *ἄμυγμα*.

Χάλαζα *grando.* ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα Oed. Col. 1499. Transfertur ad *sanguinem ex effossis oculis ubertim stillantem.* μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς (αἱματός τ', αἱμάτων) ἐτέγγετο Oed. R. 1279.

Χαλάω *remitto s. laxo.* χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην Oed. R. 1266. τυγχάνω γε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1172., adsignificata *apertura.* Sic *relegere* eo verbo dicitur. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν El. 1460. *Manum iniectam abstinere s. omittere:* χαλᾶν λέγω σοι Oed. Col. 844. Tralate dictum ὅτε νῦν χαλᾷς Oed. Col. 203 ch. Schol.: ὅτε νῦν εἴκεις καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τῷ ἐξελθεῖν, λέγει δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Cum enim monitis chori cedit, suam ipse pervicaciam omittit.

Χαλδαῖος *Chaldaeus.* Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Σύρων ἔθνος Tymp. II. (564 D.). — Accentum notavit Arcad. p. 43, 17.

Χαλεπός *gravis.* τὰ δὲ νῦν ἑστῶτα — χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι Trach. 1263 an. — Accentum observavit Arcad. p. 67, 6.

Χαλινός *frenum.* τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν — κτίσας Oed. Col. 718 ch. πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός 1069 ch. σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας Ant. 473. — De *celeri fuga facienda* dictum φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 109 ch. De *re difficili ad regendum* πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα inc. LV. (712 D.). — Accentum, qui periecticorum est, observavit Etym. M. p. 805, 16. Arcad. p. 65, 18.

Χάλκασπις *aheneum clipeum gerens.* ὁ χάλκασπις ἀνὴρ Phil. 716 ch. *Hercules;* qui quomodo eo nomine condecoretur, vide ab Hermanno expositum.

Χάλκεος et χάλκειος *aheneus.* χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν El. 701. λέβητι χαλκέῳ Trach. 553. χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν 680. χαλκοῖς βάθροισι Oed. Col. 1587. v. βάθρον et ὁδός. χαλκέων ὅπλων inc. LXVI. 1, 2 (731 D.). — χαλκέοισι κάδοις Rhizot. I. 3 (479 D.). χαλκέοις ἠμα δρεπάνοις ib. 7. Haec iure sic scribuntur, pronuntiatur autem cum synizesi. — χάλκειον κόρα Salm. I. 3. (482 D.); sic certe legitur, nec spernendum arbitror. — Ineptissima olim scriptura prostabat ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέως — πρόχου Ant. 426., quam cum χαλκέας scribendo emendasset Piersonus ad Moer. p. 296., ea scriptura reperta est in codd. Aug. Dresd. a. Laur. a. Ricc. Vat.

* Χαλκεύς v. χάλκεος.

Χαλκεύω *cudo.* ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1013. Suid. v. Ἐριννύων habet ἐχάλκευσεν.

Χαλκήλατος *ex aere factus.* χαλκηλάτους λέβητας Acris. XI. 2 (68 D. χαλκηλάτοις ὅπλοισι Colch. IV. 3 (314. D.).

Χαλκοβόας aerisonus (de voce). τὸν χαλκοβόαν Ἄρη Oed. Col. 1050 ch.

Χαλκόδετος aere vinctus. ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 936 ch.

Χαλκοθώραξ aere loricatus. χαλκοθώραξ Ἐνυάλιος Ai. 179 ch.

Χαλκόπλευρος aereo latere (i. e. aereus). τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν El. 54. *urnam.* Affert versum Suidas v. τύπωμα et Eust. p. 624, 27.

Χαλκόπληκτος aut *aere feriens* aut *ex aere cusum* significat. ἃ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένυς El. 475 ch. Dorismum ex cod. Ien. recepit Herm.; vulgaris scriptura mirum est quod ex Flor. Γ. Θ. enotetur, non item ex Δ., cum codd. illi cum Brunckiana editione collati sint, in qua est χαλκόπληκτος. Cod. Mon. χαλκόπλητος. — Scholiastarum unus ἡ ἐλοῦσα αὐτόν explicans activam vim adiectivi agnoscit; melius alter ἡ ἀπὸ χαλκοῦ ἠλασμένη, σφυρήλατος interpretatur.

Χαλκόπους aeripes. χαλκόπους Ἐρινύς El. 482 ch. Sic dici videtur propter exitiosum incessum. Sed χαλκόπους ὀδός Oed. Col. 57. sic dicitur propter firmitatem fundamentorum aereis gradibus substructorum, v. ὀδός. — Electrae illud afferunt Eust. p. 763, 38. et Suidas v. χαλκόπους, hic non addito poetae nomine.

Χαλκός aes. λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκὸς — στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). — *vas aereum.* ἐν βραχεῖ χαλκῷ El. 748. — Accentum v. ap. Arcad. p. 50, 10.

Χαλκοσκελής aereis cruribus. χαλκοσκελεῖς γάρ (βοῦς) Colch. VI. 1 (320 D.). Lacunosa sententia est, nam ex trimetris desumptam non caecutientes iam illud quod sequitur πνευμάτων ἄπο docere potest.

Χαλκόστομος aereo ore praeditus. χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. i. e. σάλπιγγος. Affert Eust. p. 1239, 60. 1140, 4. Suid. v. κώδων, schol. Thuc. IV. 134. schol. Soph. Oed. R. 124. Num sic dicatur propter soni vehementiam an quod ex aere confecta sit, incertum relinquit Herm.

Χαλκοῦς v. χάλκεος.

Χαλκώδων n. pr. ἡ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά Phil. 487.

Χάλυψ (ῠ) *chalybs.* χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον Trach. 1250 an. v. λιθοκόλλητος. — Accentum v. ap. Arcad. p. 94, 20.

Χᾰμαικοίτης humi cubans. τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν — Σελλῶν Trach. 1156. Sequitur Sophocles Homerum Il. π. 234., cf. Spanhem. ad Callim. hymn. in Del. 284. p. 496. et Valck. Diatr. p. 171, a.

Χᾰρά gaudium. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ᾽ ἐλπίδας χαρά Ant. 388. v. ἐκτός. λεωπάτητον ἀντρέπων χαράν 1261 m. ἀλλ᾽ ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν Trach. 129 ch. κατωστεφῆ στείχονθ᾽ ὁρῶ τιν᾽ ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων 178. Sic libri praeter Laur. b., in quo χάριν, et scholia-

stes. Brunckius illud ipsum χάριν coniectura reperit, recepit Erfurdtius. Ne commodum quidem sensum in ea coniectura inesse crediderim, sed otiosissimam sententiam *coronatum hominem adventare video aliquid dicturum.* πρὸς χαρὰν λόγων καταστεφῆ Hermannus coniungit, *coronatum ad laeta verba* interpretatus; eodem modo verba coniungit Anglus editor schedarum Elmsleii, sed *coronatum propter laetum nuntium* interpretatur. Tertiam quis rationem inierit, πρὸς χαρὰν λόγων ut sit ὥστε σε χαίρειν τοῖς λόγοις. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν 200. ἐγώ σφ' ἀπείργω τῆς ἀνηκίστου χαρᾶς Ai. 52. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 894. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούσδ' ἔχων ἔσπευδον 922. οὔποτ' ἐκλήξαι χαρᾶς δακρυῤῥοοῦσα 1304. Hanc librorum scripturam recte contra Schaeferum χαρᾷ coniicientem Mel. Cr. p. 113. defendit Hermannus interpretatus συνεχῶς χαιρήσω δακρύουσα. τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1328. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ inc. LXXXVIII. (768 D.). χαρά μ' ὑφέρπει CIII. (786 D.). Et apud schol. Od. τ. 471. et apud Eust. l. c. legitur χάρμ' ὑφέρπει, apud illum quidem aperto vitio, cum sequatur ἐκκαλουμένη, sed apud Eustathium ἐκκαλούμενον. Verum eundem versum Aeschylus habet Agam. 261.

Χάραγμα *morsus.* πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι Phil. 267.

Χαρακτήρ *effigies.* χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Hel. I. 1 (186 D.). *Sermo aliquid Laconicum sonuisse* dicitur.

Χαράσσω v. ταράσσω.

Χαρίζομαι *morem gero.* θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά El. 323.

Χάρις. De *forma* vocabuli notandum accusativum χάριτα Sophocli dictum non esse, pluralem χάριτες semel dictum ferri pro χαραί apud Erotianum gloss. Hippocr. p. 390. (inc. CV. 175. apud Dind. non reperio). 1. Significat *gratiam* i. e. cum *animi amici* atque *grati*, tum *qua quis floret apud alterum.* ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας — προσφιλὴς μενεῖ Phil. 553. διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν 1356. χὴ χάρις προσκείσεται Oed. R. 232. οὔ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε Oed. Col. 642. ἐν οἷς γὰρ χάρις 1749 an. v. Herm. ὅπως — κτῴμην χάριν Trach. 190. κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν 471. ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ 615. τὸ γάρ τοι — σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν 1219. εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις El. 348. ἔγνωκα γὰρ — τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη Ai. 795. *gratia pristina me excussam animadverto.* τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ 1246. ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει inc. LII. (709 D.). ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὄλλυται χάρις CII. (780 D.). Legitur apud Io. Damasc. App. ad Stob. p. 31. Gaisf. ἀπόλλυται, quare nonnulli non hunc sed proxime praecedentem versum, cui Anaxandridis nomen prae-

fixum, Sophocli tribuunt: οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν. — 2. *gratum factum, beneficium* universe. ἄξιος γὰρ — φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Oed. R. 764. ἀπάτα — πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν Oed. Col. 231 ch. v. Herm. νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν 249 m. ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 592. ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι 783. *cum ingratum beneficium foret.* σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις 1108. μηδ' — ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως 1481 ch. ὡς χάρις μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ', ἐὰν ζῶ El. 811. Oppositum λύπη ostendit, quae significatio in vocabulo insit. ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος 1258 m. *rem etiam gratiorem.* πρόςνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν Trach. 1207. κἀπὶ τοῖςδε τὴν χάριν ταχεῖαν — πρόςθες 1242. *adde celeriter.* χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 518. Respicit Thomas et Suidas v. χάρις, Phavor. p. 1858, 55., similia confert Lobeckius. Ceterum hic χάρις *beneficium* est, χάριν autem τὴν ἀντίχαριν significat, ut explicat Thomas. Huc accensendae locutiones προςθέσθαι χάριν *gratificari* Oed. Col. 771. δοῦναι χάριν *gratificari.* μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως Ai. 1333. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυςσεβῆ τιμᾷς χάριν; Ant. 510. v. Herm. Item *morigerari, concedere* Oed. Col. 859., ubi est ὀργῇ χάριν δούς, v. V. S. ad Phryn. p. 18.; similiter dictum τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν Oed. Col. 1185. προςαρκέσαι χάριν *placere.* οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρῳρατὴς στρατοῦ τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προςαρκέσαι χάριν Polyx. III. 2. (469 D.) cum zeugmate nominis. Eodem refero, cum *iucunditatem* χάρις significat. ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις inc. LVIII. 7, 2. (718 D.); proprie enim *aliquem beneficio aut re grata se affici sentire* significatur. — 3. *gratia debita et relata.* ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν El. 132 m. ἱερῶν οἵων οἵαν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω Trach. 991 an. τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν (θέλω) Oed. Col. 1487. δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών 1494 ch. ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 331. σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Ai. 1350. cf. οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 3 (499 D.). καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ Oed. R. 1004. ἦ φὴς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. III. (313 D.). His adde Ai. 518., quod ante apposuimus. — 4. *Adverbiascunt* εἰς χάριν et πρὸς χάριν. οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων Oed. R. 1353 m. *ut a me gratiam iniret*, i. e. *gratum.* οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰςορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 31., quod mediam partem propriae et adverbiascentis dictionis tenet et huic viam praemunit, v. Herm. ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m. *ad vescendum ut volupe est.* τῷ κατὰ γῆς — πρὸς χάριν (πράσσειν) Oed. Col. 1773 an. *placiturum.* Longe aliter σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς Oed. R. 1152. et

πρὸς χάριν τε καὶ βίᾳ Aeth. I. 1. (26 D.) dicta; illud est *comitate adhibita (mit Gutem)* hoc videtur φιλοφρόνως s. ἑκὼν significare. — 5. Adverbiascit etiam *χάριν* cum *genitivo* dictum, *in gratiam* alicuius, inde *alicuius* aut *hominis* aut *rei causa* significans, quanquam minime semper *gratia* adsignificatur, quae Ammonii doctrina est p. 53. δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν Phil. 562. τίνος δ᾿ Ἀτρεῖδαι τοῦδε — ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; 595. τοῦ χάριν; 1018. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ᾿ ἔβημεν Oed. R. 147. δυςπότμου χάριν χλιδᾶς 888 ch. συμφορᾶς χάριν Oed. Col. 256. εἰσοίας χάριν 391. τούτων χάριν 396. τούτου χάριν 405. οὗ χάριν 894. τοῦ τε γενναίου χάριν 1046. τόλμας χάριν Ant. 368 ch. τοῦ κέρδους χάριν 1034. ὅτου χάριν Ai. 12. τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν 93. Ὀδυσσέως χάριν 933. τίνος χάριν 1028. τοῦδε τοῦ φόβου χάριν El. 419. τοῦ, χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτήν 524. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ᾿ ἦν χάριν 531. οὐχὶ Μενέλεω χάριν 566. Δελφικῶν ἄθλων χάριν 672. ἀμεμφίας χάριν Inach. VI. 2. (259 D.) si de mutila sententia suspicari licet. — Paulo aliter χάριν dicitur in his exemplis. ἔπους σμικροῦ χάριν φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην Oed. Col. 442. *cum res in paucis verbis verteretur, quominus exsul abire cogerer.* κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ᾿ ἂν εἰς φῶς Scyr. VI. 6 (501 D.). V. Valck. ad Herod. VI. 63. Stallb. ad Plat. Civ. p 12. Blomf. gl. Aesch. Pers. 343. Eodem enim modo ἕνεκα et ἕκατι dicuntur: v. quae Pflugkius congessit ad Eur. Hel. 1182. — Maxime illud memorabile, quando χάριν sic dictum cum *adiectivo* coniungitur. τὴν σὴν δ᾿ ἥκω χάριν Ai. 1399 an. κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν Trach. 485. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν Ai. 176 ch.

Χάρμα gaudium. τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτέ; Tymp. I. 1 (563 D.). De inc. CIII. v. χαρά.

Χαρμονή gaudium. βόσκου νέαν ψυχὴν ἀτάλλων μητρὶ τῇδε χαρμονήν Ai. 556. — Accentum generis quanquam male notavit Arcadius p. 112, 12.

Χαρναβῶν n. pr. καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν inc. 528 D.; apud Brunckium enim non reperitur versus ex Herod. π. μον. λέξ. p. 9, 29. notus. De eo dixit Lobeckius Aglaoph. p. 251. et 1351.

Χαροπός fulgidis oculis praeditus. χαροπῶν τ᾿ ἔθνη θηρῶν Phil. 1131 m. — Accentum docet Arcadius p. 67, 14.

Χαρτός laetabilis. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε El. 1449 Suid. v. χαρτόν, apud quem τυγχάνει scriptum. τὸν κήρυκα — χρόνῳ φανέντα χαρτόν Trach. 227. Hanc distinctionem codd. ut vett. librorum recte contra recentiorum doctorum eos defendit Hermannus, qui χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις a Turnebo profectum vulgarunt.

Χεῖμα hiems. πάγου χυθέντος οἷα χείματι Phil. 293.

Χειμάζω tempestatem ciere. θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος Oed. Col. 1500. de *vehementia fulminum et tonitruum* dictum. Figurate *infortunio agitare.* ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν Oed. R. 101. Laur. b. Vict. Flor. Δ. χειμάζει, supra scripto in Flor. Δ. ον, ut vulgatae ει supra scriptum in Laur. a. Mirum est, ne Hermannum quidem vim pronominis intelligere voluisse, ut τάδε, alii τήνδε scripserint, v. ὅδε. — Passivum proprie est *hiemes* vel *procellas tolerare.* ἔνθα πηλαμὺς χειμάζεται Past. IV. 1 (446 D.). Tralate *malis agitari.* — φωνῆς — Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ Phil. 1446 an. *Dolores* enim *ex vulnere* spectari puto. Inde *perterreri.* ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 387. De tota significatione figurata rectius quam Monkium ad Hippol. 315. consules V. S. ad Phryn. p. 388.

Χειμάμυνα. Grammaticus apud Bachmann. Anecd. vol. I. p. 415. 5. et sine poetae nomine Hesychius: χειμάμυνα παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἀλεξάνεμος (inc. CV. 176. 958 D.).

Χειμάῤῥους torrens. παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις Ant. 708. Eust. p. 1409, 38.

Χειμέριος hibernus et *procellosus.* βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται Oed. Col. 1243 ch. κυματοπλὴξ χειμερία dici, quae χειμῶνι κύμασι πλήσσεται, olim significavimus. χειμερίῳ νότῳ Ant. 335 ch. — Cum figura dictum χειμερίῳ λύπᾳ Phil. 1179 m. *gravi, calamitosa.*

Χειμών. 1. *hiems.* νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Ai. 656. χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον Oed. R. 1138. — 2. *tempestas, procella.* ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1122. *tempestatem* enim *procellosam*, qualis est hiems, non ipsam *hiemem* dici puto. ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο 1124. σμικροῦ νέφους — τις ἐκπνεύσας μέγας χειμών 1128. φυλλάδα — ἀνήνεμον τε πάντων χειμώνων Oed. Col. 684 ch. — 3. Tralatum a tempestate dicitur de *pugnantium procella*, δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι Ant. 666. cf. Valck. ad Phoen. 248. de *insania* Aiacis iniquitate Deorum, velut repentinus nimbus, immissa Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Ai. 206 an. — Num quid simile lateat in sententia corruptissime scripta Tham. I. 2. (227 D.) ubi χειμώντεως legitur, quod emendare conati sunt χειμώνων πλέως, ego non definio; quanquam priora verba οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη adversari videntur. Denique χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ, quod posterius vocabulum Harpocratio ζοφερὸν explicat ex Inacho X. 11. (272 D.) ad *hiemis* significationem spectare videtur; possit tamen etiam ad *nimbum* et *tempestatem* referri, quippe nubila caelo obducentem.

Χείρ. De *forma* notandum, pleniores et tenuiores formas obliquorum casuum χειρός, χειρί, χεῖρα, χεῖρες, χειρῶν, χεῖρας et

χερός, χερί, χέρα, χέρες, χερῶν, χέρας sola versus commode faciendi momento discerni; *dualem* plerumque tenuiore sono χεροῖν uti (nam χεῖρε apud Sophoclem exemplo caret), Ai. 609. nam El. 199. dubitabile esse videbimus; *dativum* autem *pluralis* numeri, si exceperis χείρεσσιν Ant. 964. 1283., semel quidem in senario melicis interposito repertum, non dici nisi χερσί s. χεροῖν. χείρεσσι de tragicis plane exemturus erat Monkius ad Eur. Alcest. 766., praeter hunc locum semel legi affirmans Antig. 1283. Iure adversatur Hermannus. — 1. Propriam *manus* et *manuum* significationem in his videbis. *nom. sing.* φοινία δὲ χεὶρ στάζει θοηλῆς Ἄρεος El. 1412. ταῦτ᾽ ἔτλη χεὶρ γυναικεία κλέαι; Trach. 894 ch. Adsignificatur *patrandi audacia.* — *gen.* ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Phil. 802. οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων 848 ch. δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε 1271. τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών Oed. R. 760. de *supplice.* σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός 811. ἄτρωτον οὐ μεθῆκ᾽ ἂν ἐξ ἐμῆς χερός Oed. Col. 910. quod tralationis viam munit ad *potestatem* et *vim* significandam. τὰ πολλά τε στρέψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη 1511. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1628. πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός; Ant. 1161. μνῆμ᾽ ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων 1243 an. ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος Trach. 515 ch. δώρημα — τῆς ἐμῆς χερός 600. Cogitatur enim ab ipsa textum et tinctum pallium. σφ᾽ ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός 1123. δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς El. 37. *manu* enim caedes patratur. ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα Rhizot. I. 1 (479 D.). — *dat.* συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὑτῆς πέπλον Trach. 919. ὦ πολλὰ — καὶ χειρὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ 1036. Sic e cod. Harl. et edd. vett. Herm.; Br. ex Triclinianis χερσί. Verum cum hoc etiam in Laur. a. Vat. reperiri videatur (quanquam vitiose scriptum χερσί,) nunc servandum erit. χρῶ χειρί Ai. 115. παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς βοτὰ καὶ βοτῆρας 226 ch. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί 303. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι 403 m. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ᾽ ἐδεξάμην τὸ δῶρον 646. τίνος πότ᾽ ἄρ᾽ ἔπραξε (ἔρξε) χειρὶ δύσμορος; 889. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι Phil. 324. v. θυμός. ἐπιθύνειν χερί (τὰ τόξα) 1048. χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν 1110 m. Laur. a. Ald. χειρί contra metrum. κρᾶτ᾽ ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί 1192 m. σῇ ψαύσας χερί Oed. R. 1510. συγγενεῖ χερὶ θανεῖν κτανεῖν τε 1389. μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί Ant. 14. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί 52. ἧτις ἀγρίᾳ χερὶ θέρος θερισθῇ Tyr. XV. 3 (587 D.). ὥστε μαλθακὴ κοπὶς ἐν χειρί inc. LXXXIV. 1, 2 (762 D.). — *accus.* χεῖρα δ᾽ εἶχον ἐργάτιν Phil. 97. προθείς τε χεῖρα δεξιάν 930. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς κώπης ἐπιψαύουσαν; 1238. δεξιὰν πρότεινε χεῖρα 1276. μέθες με — χεῖρα 1285 γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν Oed. Col. 200 m.

χέρα — δεξιὰν ὄρεξον 1132. ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός 1647. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι Trach. 1171. πρὸς τί — ᾖξεν χέρα; Ai. 40. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ 43. πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; 97. ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν 446. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θείς 738. ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν 759. προγυμνάσαι χέρα Past. VI. 9 (450 D.). ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς inc. CV. 140 (927 D.). — *dual.* ἃ βαστάζω χεροῖν Phil. 651. πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν 737. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν 1135 m. λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω Oed. R. 821. τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ 912. χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον 1466. μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον Oed. Col. 842. καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον 1696 m. μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν Ant. 57. μύδρους αἴρειν χεροῖν 264. ἀξίνας χεροῖν ἑλόντες 1096. τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν El. 54. θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν 199 m. Ante Brunckium vulgabatur χεροῖν contra numeri, siquidem anapaesticus est, legem; χειροῖν Livin. v., sed solus, ut de illius mensurae veritate dubitandum videatur. ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν 318. τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν — μηδέν 423. ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν 703. νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν 1118. χεροῖν κλέψασα ταῖνδε 1121. νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων 1386. Codd. omnes manifesto vitiato numero dochmiaco χεροῖν, Triclinius χειρῶν. χεροῖν — ἄφυκτ' ἔχων βέλη Trach. 264. χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰόν 563. χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβών 1055. ὕπον — μὴ ποτιψαύων χεροῖν 1194. ὥςτε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 716. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν 1026. ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμάς 1152. ὅταν χεροῖν κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες Ach. Am. I. 3 (162 D.). οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα — μένειν ib. 7. πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν Pand. II. 3 (432 D.). — *plur. nom.* αἵδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν Oed. Col. 1104. — *gen.* ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον Phil. 1115 m. οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν Oed. R. 123. δῶρον — τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών 1022. αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400. δι' ὁσίων χειρῶν θιγών Oed. Col. 471. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν 839 ch. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων Ant. 1264. ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως Polyid. I. 1 (462 a. D.). σθένος χερῶν inc. XXI. (676 D.). — *dat.* χεροὶ βαστάσασα El. 893. ἐν φίλαισι χερσὶ — λουτροῖς ἐκόσμησα 1127. ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθείς 1130. ἔχω σε χερσίν; 1217. de *amplexante* dictum. χερσὶν ἁτεχνησάμην Trach. 531. ὃς — ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χερσίν 557. κἀμὲ — ψαύει ματαίαις χερσί 562. ἐὰν γὰρ — αἷμα — ἐνέγκῃ χερσίν 570. ὅςπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς Ai. 538. *gestas.* κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε 1383 an. κραταιαῖς μετὰ χερσίν

ἴσχων Phil. 1097 m. ὅσον μὴ χερσὶ καίνων Oed. R. 348. ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσαντα φοινίαισι χερσὶν 466 ch. νιν — ἔῤῥιψεν ἄλλων χερσὶ εἰς ἄβατον ὄρος 719. τὸ δὲ πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν 996. χερσὶ τᾶν θιγὼν 1469. ἁ — χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει Oed. Col. 720 ch. ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων 1635. χεροῖν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν Ant. 429. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι 964 ch. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1283. ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶ κέντρα Phaedr. III. 4 (606 D.). Legebatur χειροῖν, sed suavius sonans χερσί cod. Reg. apud Brunckium suppeditavit. ἔχω δὲ χεροῖν ἄγραν (ἀγρίαν) βρίακχον inc. CV. 71 (860 D.). — *accus.* οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας; Oed. R. 1154. τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας 1481. ὄρεξον — χεῖρας Oed. Col. 850. πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας 1607. *amplexatus.* ἐς χεῖρας λαβεῖν El. 1109. χέρας ξιφοκτόνους Ai. 10. τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα 71. ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς 448. — *vocat.* ὦ φίλταται μὲν χεῖρες El. 1349. ὦ χέρες, χέρες Trach. 1079. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετε Phil. 992. — 2. *Tralationem* vocabuli inprimis in singularem numerum cadere monendum est, ut pauca sint eius in duali et plurali numero exempla. Omnis eius notio bifariam dividitur, altera pars ut *locum*, altera ut *usum* manuum spectet. Illius generis sunt χειρὸς εἰς τὰ δεξιά Triptol. I. 1. (527 D.) et κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν τιθεὶς ἐλάας Oed. Col. 484., quorum illud *dextrorsus*, hoc *utraque parte* significat. — Sed *usus* manus sic aliquando simpliciter significatur. Ἔρωτι μὲν γοῦν ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Trach. 442. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί Oed. Col. 979. Hinc τὰν χεροῖν dicuntur *praesentia* Ant. 1325 m. Deinde sic *auctor* rei alicuius, aut *qui curat*, *regit*, *dat* circumlocutione significatur. κακᾷ δὲ χειρὶ πρόδοτον El. 125 ch. εἰ ξένος ἄτερ ἐμᾶν χερῶν κέκευθεν 854 m. *sine mea cura.* Flor. Γ. χειρῶν, contra numeri legem. — ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν El. 450. *copiosius.* οὗ — ὑπεξεπέμφθην — χεροῖν 1342. ᾗ σε πολλὰ δὴ — λιπαρεῖ προὔστην χερί 1370. — κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; Oed. R. 1023. *donum alterius.* — σῇ κυβερνῶμαι χερὶ Ai. 35. *a te regor.* πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Phil. 148 an. Non probo Hermanni explicationem, v. προχωρέω. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν 1330. i. e. πρὸς ἰασόμενον. Inde πλήθει χερῶν Oed. R. 123. *armatam multitudinem* indicat, et σὺν τῇδε χερί Ant. 43. nihil amplius est, quam σὺν ἐμοί. — Deinde adsignificatio fit *fortitudinis.* εἰς ἔλεγχον χειρὸς — μολὼν Oed. Col. 1299. ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν Trach. 488. κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν 1092. ἢ χειρὶ βρίθεις Ai. 130. ὁρᾷς — ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας 359. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς — ἀπόλλυμαι 434. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που, καὶ σῇ μάλιστα χειρί 485.

τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς 609 ch. Plerique codd. ἀμέτρως habent χερσί aut χερσίν, in his Laur. a. Flor. Γ.; Triclinius et Flor. Δ. χεροῖν. — Adsignificatur *vis*, *efficacia*, *potentia*. σθένεις δ' ἔλαττον τῶν ἐναντίων χερί El. 986. — εὑρίσκομεν λείας — κατηναρισμένας ἐκ χειρός Ai. 27. *vi illata*, non *cominus*, quod Hermannus placet. χερσὶν παρευθύνοντες 1048. *vi nostra usi ad regendum.* μόνος παρέστης χερσίν 1363. *ut vi opem ferres.* χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν El. 591. *caedem tua manu destinatum.* πότερα χερσὶν ἢ λύμῃ βίου; 1186. *manu illata*, i. e. *contumelia manus.* καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι 1187. οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν Phil. 1236. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν Oed. R. 107. κἀμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι 140. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται 883 ch. *violenter aut facit aut sentit.* τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας Oed. Col. 708 ch. — *Victoria* et *opes praevalentes* significantur. καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν — ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί El. 447. ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν 1080 ch. Contrarium est ἴσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις 1081 ch. *subiecta, inferior.* Eust. p. 1083, 17. et libri ὑπὸ χεῖρα, illud Hermannus dedit metri causa, dubitans tamen, an forte ὑπόχειρ scripserit Sophocles. *In potestate esse alicuius aliquid* his exemplis significari videmus. ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν Ant. 907. δός μοι — εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν Trach. 1056. ὦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας Ai. 365 m. *elabi mihi sivi.* τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες 943., quod proxime a propria dictione abest. ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου El. 288. — 3. De *sermonis proprietate* praeterea observandum, χερί, χεροῖν aliquando *abundare* videri. In propria illud dictione fit Ai. 303.: κόμην ἄπριξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί, cf. Reisig. Comm. Cr. in Oed. Col. p. 266. Lobeck. l. c. p. 267 sqq. Spreta figura ὅλου κατὰ μέρος συλλαβὼν πέρι coniiciebat Wakef. Silv. Cr. t. II. p. 24. Aliquid simile habet εἴ τί σοι ξίφος πάρα χεροῖν Phil. 737. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην τὸ δῶρον Ai. 646. v. Schaef. l. c. et ad Theocr. VII, 25. Magis ad tralatam dictionem inclinant haec. χεροῖν ἄφυκτ' ἔχων βέλη Trach. 264. non est enim *manu tenere*, sed *possidere.* εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη El. 468 ch. *secum afferens.* — De usu articuli vocabulo χείρ modo additi, modo omissi v. ὁ ἡ τό.

Χείριος *qui in potestate alicuius est.* χειρίαν ἀφεὶς τινί Ai. 490. Suid. v. χειρίαν habet ἐφῆς.

Χειροδάϊκτος *manu caesus.* χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ Ai. 218 an.

Χειρόδεικτος *digito monstratus.* εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς Oed. R. 901 ch. Persuasum chorus habet oraculi veracitatem ostensum iri.

Χειρόμακτρον mantile. *Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος* Oenom II. (420 D.) v. *ἐκκείρω.*

Χειροποιέομαι manu perficio. *αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε* Trach. 887. V. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 621.

Χειροτέχνης artifex. *τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας* Trach. 996 an. Mire explicat Passovius; v. Hermann.

Χειρόω s. *χειροῦμαι* potius, est enim ex illis deponentibus mediis, quae partes quasdam passiva et forma et significatione monstrant. Active significat *subigere, in potestatem redigere.* *Ζεὺς τᾶν συνέγνω σὺν δίκῃ χειρουμένῳ* Trach. 279. sc. *Ἡρακλεῖ τὸν Ἴφιτον.* *τήν γε δράσασαν τάδε χειρώσομαι κἀκ τῶνδε* 1099. *οὐ γὰρ — ἡμᾶς τοσούςδε πρὸς βίαν χειρώσεται* Phil. 92. *τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν* Oed. Col. 954. *αὐτόν τ' ἐχείρου* 1013. — Passivum est *subigi.* *χειρωθεὶς βίᾳ* Oed. Col. 907. *ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ* Trach. 1046.

Χείρωμα subactio. *Λάϊος — ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι* Oed. R. 560.

Χείρων nequior. *ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει* Phil. 454. *ὅπου — νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα* Eriph. III. 2 (204 D.).

Χείρων n. pr. *καὶ θεὸν Χείρωνα* Trach. 712.

Χειρῶναξ opifex. *πᾶς ὁ χειρῶνα λεώς* inc. LX. 2, 1. (724 D.) apud Plut. Mor. p. 99. a. et Clem. Protrept. p. 78. Hinc Hesychius *χειρῶναξ λεώς* affert et Pollux. II. 151. *χειρώνακτες παρα Σοφοκλεῖ.* Recte Dindorfius in Poet. Scen. peninflexo accentu scribi curavit, v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 674. Nam ipsum illud, unde contractum est, *χειρόαναξ* sic scribi debuit, non penacute, ut fit apud Etym. M. p. 870, 53. Cognata enim *ἄνακες ἀνάκειον* mediam corripiunt.

Χελώνη testudo. *τραχὺς χελώνης κέγχρος ἐξανίσταται* Inach. 278 D. apud Br. non reperitur. Secundum Elmsleii emendationem in Edinb. Review XVII. p. 237., cum *περὶ τῆς ἀποταυρουμένης Ἰοῦς* dictum affirmet Erotianus p. 200., *τραχὺς χελώνης κέγχρος enascentium cornuum duritiem testudini similem* significare videtur.

Χέρνιψ malluviae. *οὔτε δαιτὸς οὔτε χέρνιβος θιγών* inc. L. 7 (708 D.). *aqua lustralis.* *μήτε χέρνιβας νέμειν* Oed. R. 240. Illustrant ex Athenaeo IX. p. 409. Brunckius, Wolfius ad Dem. Lept. p. 376. et ex tragicis similia comparavit Erfurdt. — Contra rationem et Arcadii praeceptum p. 94, 19. acui iubent Suidas Gr. Hermanni p. 321, 14. Verum admodum ambiguum est, fueritne ea tonosis antiquorum; in tragicorum certe carminibus circumferri solitam accurata disputatione Athenaeus, ipse acui improbans, ostendit p. 409, a.

Χερόπληκτος manu percussus. χερόπληκτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 619 ch. Lob. Erf. invitis libris χερόπλακτοι dederunt, quos dubito an non recte reprehenderit Herm.

Χερσαῖος terrestris. βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον Triptol. VI (533 D.). Sententia mutila.

Χερσεύω. Hesychius: Σοφ. Οἰνεῖ (recte sic Dind. fr. 417., in cod. est ἰονι) κείμενος μὲν βουστάδας **. ἐπὶ χέρσου, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Post βουστάδας lacunam indicavit Dind.; excidisse enim aliquot verba, in quibus χερσεύει fuerit. αὐλάς excidisse videri posse in v. βουστάς significavimus; verum nescio an praestet βουστάδος αὐλῆς ἔπι χερσεύει scribere, ut reliqua explicandis prioribus adiecta sic emendentur: ἢ ἐπὶ χέρσου ἔχει, ἢ οὕτως (i. e. ἐπὶ χέρσου) ἐμβατεύει.

Χέρσος substantivum *terram* universe significat: ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ inc. XXIII. 10 (678 D.). Tanquam adiectivum de solo *duro et lapidoso* dicitur στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν Ant. 251. Olim cum χέρσον substantivum esse crederent, pleonasmi species visa est γῆ χέρσος. Transfertur ad *innuptam, quae sine prole manet.* δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών Oed. R. 1502.

Χεῦμα fluctus. χεῦμ' ἀκήρατον Oed. Col. 472. *aqua fontis* est. V. Iacobs. Lectt. Stob. p. 6.

Χέω fundo. Proprie dicitur *activum* et *medium.* ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς — χέω τάδε; Oed. Col. 479. πατρὸς χέοντες λουτρά El. 84. — χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω Oed. Col. 478. quibus verbis cum continuentur, quae v. 479. inferuntur, medio et activo discrimen sensus non est. *Passivum* proprie dicitur: ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν Trach. 701. πάγου χυθέντος Phil. 293. de *frigore hiberno*, inprimis *pruina fusa.* Sed transfertur ad *morbum* per viscera fusum et urgentem κέχυται νόσος Trach. 850 ch.

Χηλαργός celeribus ungulis praeditus. χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις El. 850 m. Suidas, dorismum perpetuo obliterare solitus χηλαργοῖς in h. v. In cod. Ien. adnotata var. script. χαλαργαῖς. — De tono qui accurate praeceperit non novi.

Χήλευμα. Hesychius: κεχήλωμαι, πόδας δέδεμαι, συνέῤῥαμμαι τοὺς πόδας. καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον. Σοφ. Πανδώρᾳ ἢ Σφυροκόποις (II. 2. 431 D.). Brunckius χήλωμα scripsit, nec absimile illud veri, etsi χηλεύω eadem qua χηλόω significatione praeditum esse potuit; cuius rei Hesychius testis est, χηλεύει interpretatus πλέκει, ῥάπτει. Verum utrum κεχήλωμαι an χήλευμα s. χήλωμα Sophocles dixerit, si quis mo-

rem Grammaticorum, inprimis Pollucis et Hesychii, voces communi origine non satis distinctis auctoribus componendi noverit, dubium videbitur.

Χηλή unguis. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς Ant. 990. — Accentum notavit Arcadius p. 108, 10.

Χήν anser. τιθασὸν δὲ χῆνα inc. LXXIV. 1, 1 (745 D.).

Χηρεύω orbatus sum. μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων Oed. R. 479 ch. de profugo hominum commerciis orbo.

Χῆρος viduus. οἰκτείρω δέ νιν χήραν παρ᾽ ἐχθροῖς παῖδά τ᾽ ὀρφανὸν λιπών Ai. 638. Accentum enormem visum docet ἐτυμολογίζων Etym. M. p. 811, 31.

Χθόνιος 1. quod alicuius terrae proprium est. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄντα Oed. Col. 952. Eadem significatio spectatur, cum αὐτόχθονας, *indigenas antiquissimos* indicat. γενεᾶς χθονίων ἀπ᾽ Ἐρεχθειδᾶν Ai. 201 an. Sed minime simpliciter ἐγχωρίων explicuerim, ut Hermannus, sed quasi *qui radices in patrio solo fixerint altissime* intelligendos puto. — 2. *infernus.* Deorum cognomen est: ὦ χθόνι᾽ Ἑρμῆ El. 111. πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον Ai. 819., quod memoravit Eust. p. 561, 35. ὦ χθόνιαι θεαί Oed. Col. 1564 ch. *Furiae.* κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος 1602. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1201., quem locum a Suida v. χθονίας βροντάς spectari potuisse puto, non Sophoclis dictum, quod Hermanno ipsum. Verum argutatur Doederlinus eo usus argumento, quod χθόνιος saepe nihil aliud quam *terribilem* significet, nescio quem sponsorem eius sententiae secutus; nam Miscell. Obss. vol. II. t. I. p. 95. collecta exempla omnia alias rationes habent. — Deinde χθόνια omnia dicuntur, *quae ad inferos pertinent.* Sic χθονία φάμα est *eo permeans* El. 1055 ch. χθόνιον ἑστίαν Oed. Col. 1724 m. *locum* dici videmus, *quo Oedipus terra absorptus quasi victima cecidit*; nisi *penetrale* forte significatur. Par. A. Ricc. edd. ante Brunck. χθονίαν, adverso metro. χάρις ἡ (ἧ Herm.) χθονία ξυναποικεῖται Oed. Col. 1749 an. *quae apud inferos relinquitur*; v. Hermann.

Χθονοστιβής terrestris. οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ Oed. R. 301. Affert Suidas v. χθονοστιβῆ.

Χθών. 1. terra, i. e. solum terrestre. στερνούχου χθονός Oed. Col. 697 ch. v. στερνοῦχος. Affert Eust. p. 309, 36. χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον 794. σῆς ἐπεμβαίνων χθονός 928. τύμβον — ἵνα μοῖρ᾽ ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί 1543. χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτόν Ant. 413. ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ᾽ ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 890. ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 750., quod ad *reliquias terra condendas* refero, nec de *patria* cogitandum puto, plane ut τύμ-

βον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς χώσαντες Ant. 1188. κατέψηκται χθονὶ Trach. 695. χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν 786. *humi abiectus*. πόλις — φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός Oed. R. 25. οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται 172 ch. — 2. Hinc transfertur ad *loca inferorum significanda* cum praepositionibus coniunctum. Viam et rationem monstrat Ἐτεοκλέα μὲν — κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 24. — αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιάν ἴσχειν 65. τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα Trach. 1097. — 3. *terra universa*. ἐπ' ἔσχατα χθονός inc. XCIII. 1 (Orith. 654 D.). Sic intellige πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ κτείνασα Trach. 808. *omnium, quotquot in terris sunt*, i. e. *vivunt*. — 4. *terra singularis*. ἀκτὴ — τῆς περιῤῥύτου χθονὸς Λήμνου Phil. 1. ὦ φίλης χθονός 242. Scyri. πρὸς Οἰταίαν χθόνα 477. χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν 660. ὦ Λημνία χθών 974. προςκύσας χθόνα 1394., quae duo etiam prima significatione dicta esse possunt. τῆςδ' ἐκπλεῖν χθονός 1361. μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδε Oed. R. 97. ἐξ ἄλλης χθονός 230. Hanc librorum scripturam idonea ratione explicuit Erf., ut recipienda Hermanno non videatur fuisse duplex coniectura quamvis elegans Vauvillersii altera, altera Neuii, ἢ 'ξ ἄλλης χερός. τὴν Κορινθίαν — χθόνα ἔφευγον 795. ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίσειν 1178. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. χθονὸς καλεῖται τῆςδε χαλκόπους ὀδός Oed. Col. 57. ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε 233 ch. χθονὸς τῆςδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες 732. ἐκπεσεῖν χθονός 770. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆςδε χθονός; 827. ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς ξὺν σφῷν ἐφεύρηκα 1258. τήνδε Καδμείαν χθόνα Ant. 1147. ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Trach. 68. Non prohibeo tamen, si quis ad *universae terrae* significationem hoc referre velit. χθονὸν μολόντ' ἄπο Ἑλλανίδος Ai. 420 m. τῆςδε ἀπ' Ἰδαίας χθονός 429. κατ' Ἰδαίαν χθόνα Polyx. I. 1 (468 D.). v. Ἰδαῖος. πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς Ai. 833. κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός 1156. χθονὸς τῆςδ' ἐκτός El. 374. τὴν Μυκηναίαν χθόνα 415. ἐπεὶ τῆςδε χθονὸς ἐξῆλθεν 767. τὴν ὕμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. I. 4 (19 D.). ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. II (129 D.). sc. τήνδε. φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός Synd. VIII. 2 (153 D.). χθονὸς Ἀργείας Inach. X. 9 (270 D.). Ἀνακτόρειον τῆςδ' ἐπώνυμον χθονός inc. XCVI (775 D.). — 5. Adsignificatur *civitas*. Dixerunt de hoc vocabuli usu, quanquam non satis distincte, Kuster. ad Arist. Thesmoph. 115. Markl. ad Eur. Suppl. I. Valck. ad Phoen. 6. Seidler. ad Troad. 4. τῆςδ' ἔχων χθονὸς ἀρχήν Oed. R. 736. τύραννον αὐτὸν οὑπιχώριοι χθονὸς τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν 939. τυραννεύειν χθονός Oed. Col. 450. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί 611. ὡς πόλις — κακῶν ἄνατος τῆςδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός 792. τοῦ κραίνοντος — χθονός 930. τῆςδε δημοῦχος χθο-

νός 1350. νόμους γεραίρων χθονός Ant. 365 ch. τῆσδ' ἄρχειν χθονός 732. *Patria* adsignificatur, et *solum* quidem *patrium*: σῆς ἐπεμβαίνων χθονός Oed. Col. 928., *patria civitas*: οὔτ' ἐμοῦ καταξίως — οὔτε σῆς χθονός Oed. Col. 916. Aut sic, aut de *civitate* intelligendum οὔτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ Ant. 187. — De articulo ad χθών omitti solito dictum in v. ὁ ἡ τό.

Χίλιοι *mille*. εὖρε πεντηκοντάδας εἰς χίλια Naupl. V. 5 (379 D.) de Palamede exercitus ordinatore dictum.

Χίμαιρα *capra*. θαλλὸν χιμαίραις προσφέρων Past. III. 2 (445 D.). — Accentum enotavit Arcadius p. 97, 5.

Χιονόκτυπος *nivibus pulsatus* (tectus). Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δειράδος Ai. 681 ch. Tres Iohns. codd. et Laur. b. χιονοτύπου, Flor. *A*. χιονοτύπτου habent.

Χιτών *vestis*. χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα Trach. 577. στελεῖν χιτῶνι τῷδε 609. προςπτύσσετο — χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον 766. ἄστολος χιτών Hel. IV. 1 (inc. 791 D.). χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν Polyx. VI. 1 (473 D.) — De accentu v. Arc. p. 15, 19.

Χιών *nix*. λευκῆς χιόνος πτέρυγι Ant. 114 an. Eust. p. 1055, 28. καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν — χιών τ' οὐδαμὰ λείπει 824 m. — Accentum Arcadius docet p. 16, 13.

Χλαῖνα *pallium*. μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Trach. 537. De hac formula v. Bergl. ad Alciphr. I. 38. et Miscell. Obss. vol. V. p. 59.; eadem usus Euripides Peliadibus fr. 6. — καταρβύλοις χλαίναις Troil. III. 12 (559 D.). Sic certe interpungendum apud Hesychium v. καταρβύλοις, ut ποδήρεσιν, quod sequitur, explicationis causa adiectum sit, ἀσπάθητος χλαῖνα inc. CV. 59 (849 D.). — Tonum observavit Arcad. p. 96, 23.

Χλανίδιον *palliolum*. λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις Niptr. VI. 1 (400 D.).

Χλιδάω *superbio*. δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς El. 352.

Χλιδή 1. *luxuries*, τρυφήν grammatici explicant: v. Pierson. ad Moer. p. 408. Ruhnk. ad Tim. p. 276. ζῶμα τοὐμόν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον El. 444. Eust. p. 1835, 52. — 2. *superbia*. δυςπότμου χάριν χλιδᾶς Oed. R. 888 ch. τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὤλβίσθη ποτὲ — ὀγκωθεὶς χλιδῇ inc. XXIV. 2 (679 D.). *Magnificentia opum superbientes* cogita. — 3. *decus*, *deliciae*. τύμβον — λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες El. 52. *comam detonsam* consecrantes. — V. Eust. p. 692, 58.; affert etiam v. 51—53. Suidas v. χλιδή. — De accentu praecipit Arcadius p. 105, 27.

Χλωραίνομαι viresco. χλωρανθεὶς, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθεὶς οὕτως Σοφοκλῆς (inc. CV. 177. 959 D.). Suidas.

Χλωρός proprie *viridus.* χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις Oed. Col. 679 ch. χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος Ant. 1120 ch. *pallidus.* ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον Ai. 1043. Adde secundum elegantem correctionem Bergkii Comm. de fragm. Sophocl. p. 12. Thyest. VI. 4. (239 D.): κεκλημάτωται χλωρὸς οἰνάνθης δέμας (βότρυς). Scribitur vulgo χῶρος. Tralate dicuntur haec. ἀδινῶς χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Trach. 844 ch. Eustath. p. 217, 1.: ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Videntur tamen, ut Homerico θαλερὸν δάκρυ *ubertim fluentes lacrimae* significari. — ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά που πέπωκεν ἤδη Trach. 1044. *Decolorem* Cicero vertit; sed *vivum* s. *animantem* significat, de quo genere χλωρὸν γόνυ explicans dixit Valck. ep. ad Roev. p. 340. Opusc. t. I. Lips. — Accentum enotavit Arcad. p. 69, 12.

Χνοάζω lanuginem gero. χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα Oed. R. 742. i. e. χνοάζων ὥστε ἄρτι λευκανθὲς γίγνεσθαι τὸ κάρα, *canescens.* Suidae edd. vett. v. ἀπεστάτει habent χηράζων.

Χνόη modiolus rotae, cui axis immittitur, inde *axis* ipsa. ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν El. 707. ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας 737. Eust. p. 598, 13. — Hoc voluisse Arcadium dare patet, cum inter penacuta a duobus consonis et priore quidem aspirata incipientia deinceps scripta videamus χλόη αἱ χοινίδες ἁρμάτων p. 103, 17. Emendandum χνόη ἡ χοῖνιξ s. ἡ χοινίκη.

Χνοῦς. χνοῦς παρὰ Σοφοκλεῖ (inc. 961 D. apud Br. deest), Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 25. Num *lanuginem* an aliud quidpiam significarit poeta, non liquet.

Χοή 1. *flumen* s. *fluentum.* Ἀχέροντος — ἄρσενας χοάς Polyx. II. 3 (469 D.). — 2. *aqua lustralis.* ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν Oed. Col. 1595. — 3. *libatio.* Medium huius et primitivae significationis locum occupavit illud ἱερὰς ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνέγκου Oed. Col. 470. Hunc et tres alios versus affert schol. Arist. Acharn. 972. (960.), male tamen explicans de *inferiis.* — χοὰς χέασθαι Oed. Col. 478. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Ant. 427. κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα 893. πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς El. 398. Versum habet Georg. Lecap. apud Matth. Lectt. Mosq. p. 63. τάςδε δυςμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτε — τῷδ' ἐπέστεφεν 433. — De omni vocabuli usu docte disputavit Iacobsius Lectt. Stob. p. 6.

Χοῖρος porcus. *χοῖρον ὥστε δεσμίαν* Herc. Taen. I (217 D.). Libri Athenaei p. 375, d. *χοῖρος ὥς τε δεσμίων.*

Χολή fel. *μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο* Ant. 997. *πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ* inc. LXVII (733 D.). Versum ter memorans Plutarchus p. 463, f. 468, b. 923, a. ternis modis posita verba refert, v. *φάρμακον.*

Χόλος ira. *τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ᾽ αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;* Phil. 328. *χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων* Ai. 41. *θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου* 731. *ὧν ἔχων χόλον* Trach. 268. *ᾗ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα* El. 171 ch. Respicit Suidas v. *ὑπεραλγῆ χόλον.*

Χολόω ad iram stimulo. *ἀκοῦ δ᾽ ἄχος, ᾧ μ᾽ ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ* Trach. 1027 m. — passivum *irascor.* *κἀγὼ χολωθεὶς* Phil. 374. *αὐτῷ χολωθεὶς* Ant. 1220.

Χορδότονος chordis tensus. *χορδοτόνου λύρας* Tham. IV. 2 (232 D.).

Χορεύω salto. *νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι* Ai. 686 ch. *οἵτις φαιδρὰ χορεύει — θυγάτηρ* inc. XLVI. 1 (704 D.). *κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε* LXX. 1 (740 D.). Tanquam pars cultus Deorum *τὸ χορεύειν* memoratur Oed. R. 896 ch.: *εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν;* — Active dicitur *saltationibus s. choreis celebrare.* *αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι* Ant. 1138 ch. Illustravit Brunckius. Inde passive dictum est *ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσει, μὴ οὔ σέ γε — καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν* Oed. R. 1093 ch. *saltationibus impleri et celebrari.*

Χορηγός dux. *ἰὼ τῶν πῦρ πνεόντων χοράγ᾽ ἄστρων* Ant. 1133 ch. *μυστικόν τινα λόγον* in hoc Bacchi cognomine odoratur schol., durius *λῆρον* increpat Eust. p. 514, 45. Non esse talia ex mystica Theologia repetenda et Naekius docuit, quem Hermannus advocavit, et Lobeckius Aglaoph. t. I. p. 218., qui illam Naekii disputationem non legerat.

Χοροποιός choreas instituens. *ὦ θεῶν χοροποί᾽ ἄναξ* Ai. 683 ch. *Pan* est. Illustravit Lobeckius.

Χορός chorea. *χοροὺς ἵστησι* El. 272. *θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν* Ant. 152 ch. Sic etiam per metonymiam intelligendum *οὐδὲ Μουσᾶν χοροί νιν ἀπεστύγησαν* Oed. Col. 698 ch. i. e. *Μοῦσαι ἐκεῖ χορεύειν φιλοῦσι.* — *concilium.* *ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ* Amphiar. II (116 D.). — *turba.* *χορὸς δ᾽ ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει* inc. XLII. 1 (700 D.).

Χραίνω inquino. *λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω* Oed. R. 822. Ibi adsignificatur *impuritas facti*, verum plane proprie dicitur *δοκῶν ἐν ἑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ* Ai. 43., quod quidem *medium* genus verbi est. *Passivum* *μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν* Oed. Col. 369. rursum

de *scelesto facinore* usurpatum est, de qua vi cf. Ruhnk. ad Tim. p. 270. et Pors. ad Or. 909.

Χράομαι χρῶμαι. *Formarum* praeter praesens *imperfectum* legitur ἐχρῆτο Trach. 902. *perfectum* κεχρημένοι Phil. 1248. mendose Ald. et membr. Br. κεχρημένου. *futurum* χρησόμενον Phil. 1118 m. *aoristus* ἐχρήσατο Oed. R. 117. Creditur etiam χρησθεὶς pro χρησάμενος dici Ant. 24. v. χρήζω. — Significat 1. *uti.* ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν Oed. R. 117. ἵνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται 878 ch. τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι Oed. Col. 647. νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πάντ' ἔνεστί σοι Ant. 213. πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρί Trach. 60. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ 193. οἷς (ὀργάνοις) ἐχρῆτο δειλαία πάρος 902. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε El. 44. εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι (λόγοις) 363. σὺ δ' οὖν χρῶ χειρί Ai. 115. ζῶντι ποδὶ χρώμενον inc. LXVIII. 3. (751 D.), si haec Sophocles scripsit. σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον Phil. 1118 ch. De addito ἐπεξηγητικῶς accusativo τὸν Ἡράκλειον ἆθλον v. Hermann. His insuper adiunge locutionem ὀργῇ χρωμένη Oed. R. 1241. *irata, furore percita.* — 2. Perfectum κέχρημαι *egere et desiderare* significat. τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι; Phil. 1248.

Χράω oraculum edo. χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος El. 35. Vulgabatur olim χρή. Veram scripturam iam Brodaeus retulit ad Eur. Hel. 523. Libri consentiunt omnes, χρῆι aut χρῇ praebentes, praeter Harl. ap. Pors. Adv. p. 212., qui cum χρᾷ habere feratur, inconsiderate Blomfieldus scribi voluit τοιαῦτ' ἔχρα μοι Φοῖβος. Suidas v. χρῇ μοι et Eust. p. 89, 24. 751, 57. 1179, 38. vulgatam scripturam sequuntur. Etym. M. p. 814, 7. memoriter affert τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος χρῇ. — πεύθου τὰ χρησθέντα Oed. R. 604. μαντεῖ' ἄγουσα πάντα — ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος Oed. Col. 356., in quo genitivo ellipsin quaerebat Musgravius, cui iure Hermannus adversatur de Ell. et Pleon. p. 155.

Χρεία 1. *necessitas.* ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ Oed. R. 725. Quod schol. unus scribit, ἤγουν ἃ γὰρ ὁ θεὸς ζητῇ, πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι iure probans Hermannus, tamen *quarum rerum usum quaerit deus* interpretatur, etsi manifesto significant *quidquid deus quaestione egere indicaverit.* ἵν' ἕσταμεν χρείας 1443. ἵν' ἂν — μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν Oed. Col. 191 an. Eodem referendum est τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Ai. 727. *quid huius negotii iusto tardius factum est?* negotium autem necessitas imposuerat, necessarium factu erat. — 2. *desiderium rei necessariae.* θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός Ai. 942. φορβῆς χρείᾳ Phil. 162 an. τίς σε — προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεία; 237. λαβὼν ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει 642. ὡς πρὸς τί χρείας; Oed. R. 1174. *cuius rei causa?* τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435.

λέγ' — αὐτὸς ὢν χρείᾳ πάρει Oed. Col. 1282. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; sc. προςπίτνετε 1752 an. Brunckius in ed. tertia de coniectura χρείαν. Reisigius et Elmsleius post χρείας distinguunt, ὥςτε ἀνύσαι intelligentes. Hermannus duas in unum locutiones confusas esse censet. Mihi componenda videntur ἀνύσαι χρείας, secundum sensum dictum quidem, quia significatur idem quod τυγχάνειν s. ἐπιτυγχάνειν. — 3. *inopia.* ἐπὶ παντὶ τῷ χρείας ἱσταμένῳ Phil. 175 ch. i. e. ἐπὶ πάσῃ τῇ παρούσῃ χρείᾳ, quod et *qualemcunque inopiam* et *desiderium* significare potest. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς 992. — 4. *usus.* λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥςπερ εὐπρεπὴς χαλκός — στέγος inc. LXXII. 1, 1 (742 D.). *domum usu tritam* i. e. *habitatam* splendere velut aëna dicit. — Accentum docet Arcad. p. 98, 16.

Χρέος 1. *res necessaria et desiderata.* τί μοι ἢ νέον ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος Oed. R. 157 ch. Optant, sed ambigunt, num nunc, ut olim, cum Sphinx instabat, numen divinum sibi affuturum sit. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός Oed. Col. 251 m. *Possessionem* significari putat Brunckius; v. Herm. — 2. *debitum*, inde *culpa.* μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προςάψῃς Oed. Col. 234. Timet, ne inquinetur male ominata Oedipi praesentia. — 3.*Hinc est *quod, ut expleatur, alicui curae cordique est officium.* σοὶ δ' ἤδη — τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος El. 74.

Χρεών sc. ἐστί. Num participium verbi χρῆναι sit, disceptavit Wolfius Analect. Literar. vol. II. p. 470. Significat 1. *oportet.* ἐᾶν χρεὼν ἕκηλον εὕδειν Phil. 757. τὸ — νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών Oed. R. 633. οἷον (βίον) βιῶναί σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεών 1488. χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών 1502. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών Oed. Col. 932. πρᾶγος δ' ἀΐζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεὼν 1155. Suid. v. πρᾶγος. — μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεὼν Trach. 67. πάντα δὴ φωνεῖν χρεὼν 746. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προςεῖναι Ai. 516. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προςαυδᾶν El. 265. τῶδε — τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεὼν 971. εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεὼν 1094. τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεὼν 1243. ταῦτα — χρεὼν ἐπαινεῖν Ter. VII. 12 (517 D.). ὅμως χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν XI. 1 (521 D.). — 2. Adsignificatur *fatalis necessitas.* τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν τόξοις ἁλῶναι Phil. 1425. Similiter *eventus fatalis praedictionis* significatur. ὡς τελεσθῆναι χρεὼν Trach. 173. — 3. Adsignificatur *expediendi s. conducendi* notio. τό μοι ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Phil. 143 ch.

Χρῄ i. q. χρεία *necessitas.* τὸν τόπον δ' ἵνα χρῄ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν Oed. Col. 505. Sic libri, modo cum inutili ac-

centu ˇσται. Brunckius audacter ἵνα τὰ χρεῖ᾽ ἐφεύρω, Schaeferus et Burgesius ἵν᾽ ἃ χρὴ ˇσται μ᾽ ἐφευρεῖν, τόνδε β. μ., Doederl. in Spec. p. 42. ἵνα ἔσται μ᾽ ἐφευρεῖν τοῦτο, Elmsl. ἵνα χρὴ στέμμ᾽ ἐφευρεῖν. Sed schol. l. c. χρῆσται μ᾽ ἐφευρεῖν, χρεία ἔσται, κατὰ συναλοιφὴν (legitur συναλιφήν) χρῆσται — δηλοῦται δὲ ταὐτὸν τῷ δεήσει, haud male, modo quod haud dubie cum Wolfio Anal. Lit. vol. II. p 456. Reisigio in Syntagm. Crit. p. 32. et Dindorfio ad Aristoph. Fragm. p. 150. scribendum χρῆ ᾽σται, nec crasis ea potius est, quam aphaeresis literae in eo maxime verbo deteri solitae. Addit schol. particulam ex Sophoclis Triptolemo sumptam, χρῆ ᾽σται δέ σ᾽ ἐνθένδ᾽ αὖθις (IX. 1. 537 D.), et Suidas v. χρή, apud quem ter falso χρῆσθαι scriptum, ab Hermanno emendatur ad Oed. Col. l. c. duo alia, Aristophanis unum, alterum Pherecratis. De forma χρῇ dubitari non potest, v. βασίλη.

Χρή. I. Formarum *praesentis indicativi* et *infinitivi* exempla trita illa nec ulli obnoxia dubitationi non tango. *coni.* χρῇ Phil. 987. Sic Brunckius, nec sinebat aliter particula ἤν. Sed optimi codd. Flor. Γ. Laur. a. et omnes, ut videtur, ceteri χρή. *opt.* χρείη Trach. 161. codd. omnes et Aldus χρεῖ᾽ ἦ, ut v. 166. Oed. R. 555. Ald. χρεία, Aug. χρή Flor. Γ. χρεῖ᾽ ἦν, Laur. a. cum Aldo conspirare, sed Flor. Δ. Θ. cum Brunckii correctione χρείη convenire videntur. 791. Ald. χρεῖ᾽ ἦ, et sic vel χρεί᾽ ἦ codd., modo quod Flor. Γ. ἦ, Flor. Δ. χρὴ ἦ με. Oed. Col. 269. Ald. et codd. χρεῖ᾽ ἦ. Ant. 875. Laur. a. χρεῖ᾽ ἦν, et codd. ceteri et Aldus ut v. 269. notavimus. Mirum sane vix ullo loco verae scripturae relictum esse vestigium. — *Imperf.* ἐχρῆν, quod nisi metrum cogat, plane exstirpaturus videtur Matth. ad Eur. Hec. 228., uno loco metro poscitur Alet. VII. 5. (94 D.), uno praeterea legitur σ᾽ ἐχρῆν, ubi σὲ χρῆν contra posito ἐμοί fortasse melius conveniret, Phil. 1051. In Flor. Γ. scriptum ἦν ἐχρῆν σ᾽ ἔχειν (sic). χρῆν exstat El. 519. 569. 1497. Trach. 1123. Phil. 428. 1347. Oed. R. 1184. 1185. De accentu disputat Etym. M. p. 814, 49. Gud. p. 569, 42. At Etym. M. p. 128, 1. secundum Zenobium veteres Attici adscripsisse ι et inflexisse, recentiores acuisse et ab adscribendo ι abstinuisse dicuntur. Adverbia non esse χρή et δεῖ ostendit Apoll. de adv. p. 539, 22. 1. χρή *oportet*, non adsignificata re ulla. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα —; Phil. 449. χρὴ δ᾽ ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δειν᾽ ὁρᾶν 502. οὐκ οἶδ᾽ ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος 885. οὐδ᾽ ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν 987. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι 1343. ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ Oed. R. 235. ἅ γ᾽ ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342. ὡς χρείη μ᾽ ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα 555. κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν 669. εἴ με χρὴ φυγεῖν 823. εἰ χρή τι κἀμὲ — σταθμᾶσθαι 1110. φύς τ᾽ ἀφ᾽ ὧν οὐ χρῆν, ξὺν

οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν 1184. 1185. ἢ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πόλιν Oed. Col. 80. ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν 160 an. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; 477. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν 600. μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν 660. ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ 816. εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1041. τοῦδε χρὴ κλύειν 1119. Ant. 662. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε Oed. Col. 1514. τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν 1636. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρή 1692 ch. οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι — ἄχος 1768 m. πενθεῖν οὐ χρή 1750 an. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν Ant. 61. οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή 89. χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε 574. οὕτω — χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν 635. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 725. πόλις γὰρ ἡμῖν ἅ'μὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 730. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; 732. εἴτε χρὴ θανεῖν, εἴτε — 876. τί χρή με — εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; 913. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; 1086. τι χρὴ πράσσειν 1315. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν 1316. κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον Trach. 53. φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε 126 ch. εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν 161. εἴ με χρὴ μένειν — ἐστερημένην 175. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι 249. τί χρὴ μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 392. ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι 494. ἀλλ' εἰδέναι χρή 589. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος 721. εἰ χρὴ μαθεῖν σε 746. μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί 795. τί χρή, θανόντα νιν ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι; 965 ch. εἴ τι χρὴ — πράττειν 1145. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμ' — ἐμβαλεῖν 1183. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή Ai. 274. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 452. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρή 475. πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον 721. ἄνδρα χρὴ — δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ 1056. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; 1327. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει 1331. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή 1352. τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. εἰ χρή 391. κήρυσσε μ' — εἴτε χρὴ κακήν, εἴτε στόμαργον 596. τούτῳ φιλεῖν χρή, τῶδε χρὴ πάντας σέβειν 969. χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν Acris. IX. 1 (66 D.). κοὐκ οἶδ' ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Aload. VII. 1 (105 D.). πειρᾶσθαι δὲ χρή Thyest. III. 4 (236 D.). ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν 6. εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν Lac. II. 1 (337 D.). θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν Ter. V. 1 (515 D.). οὐ χρὴ ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας Tynd. I. 1 (572 D.). οὐ χρὴ ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι inc. XXXIV. 1 (692 D.). — τί χρὴ ποιεῖν; Phil. 937. Trach. 384. 389. 595. Seorsim ponimus exempla *imperfecti* χρῆν s. ἐχρῆν, *oportuisse aliquid, quod factum non sit, fieri* significantis. ἵνα χρῆν — αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν Phil. 428. ἥν (τιμήν) σ' ἐχρῆν ἔχειν 1051. χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτὸν ποτ' εἰς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπείργειν 1347. πρίν,

ὡς χρῆν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; Trach. 1123. ἦ χρῆν σ' ἀρήγειν El. 519. τούτου θανεῖν χρῆν οὕνεκα —; 569. χρῆν σ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην 1497. οὐ χρῆν τάδ' οὕτως δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν ἔχειν τι κέρδος Alet. VII. 4. 5. — 2. Adsignificatur *res fatalis*. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Phil. 200. λέγων ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι Oed. R. 791. ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν 854. εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ χρῆναι μιγῆναι μητρί 995. εἰ χρή, θανοῦμαι Oed. Col. 1442., quod etiam aliter explicari potest. χῶρον — οὗ με χρὴ θανεῖν 1517. ὡς τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε Trach. 165. ὅτι χρὴ τετελέσθαι Ter. V. 4 (515 D.). — 3. Adsignificatur aliquid *conducere* vel *expedire*. τί χρή με — στέγειν ἢ τί λέγειν —; Phil. 135 ch. εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν Oed. Col. 269. ἀοιδὰς — εἰ χρείη λέγειν Ant. 875. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; El. 802. — *mos receptus*. κἀφαγιστεύσας ἃ χρὴ Ant. 247. ὅσον χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς Ai. 1359. agitur enim de *sepulturae honore debito*. — *decorum*. οὔτοι — χρὴ — γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 1 (148 D.). χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε inc. XI. 2 (665 D.). — *fas*. χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν Ant. 1328 an. χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδένα inc. LXXVI. 1 (749 D.). — Ellipsis verbi videri possit πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρᾶν Oed. Col. 48., si haec paucorum librorum scriptura ab Reisigio et Hermanno recipienda fuit; verum non fuit, quanquam exquisitior videtur (v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 772. cf. Herm. ad Alcest. 81.), quoniam optimi codd. Laur. a. b. Par. F. et praeterea Ricc. a. b. δρῶ exhibeant. — χρή cum *dativo* dicitur Antig. 732., nec infitiandum est ita dici posse, cum et Thomas agnoscat a Sophocle semel sic dictum, nec Oudendorpius modo Lucianum contulerit, Hermot. t. I. p. 798., sed Elmsl. ad Eur. Med. 1334. not. f) adeo Euripidem Ione 1314., quem iniuria olim corrigere voluit Matth. Gr. §. 385, 9.; alia Bernhardyus Synt. Gr. p. 91., Euripidis illud miris modis iudicans.

Χρῄζω. Adscribi ι et ratio postulat et Etymologus testis est p. 815, 3. Quanquam τὸ χρησμῳδεῖν significans ι adscripto carere idem affirmat, quanquam contra rationem fiat. — 1. Significat inprimis *desiderare* et *cupere*. εἴ τι χρῄζεις Phil. 49. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1041. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν Oed. R. 91. ὅσον γε χρῄζεις. ὥστ' ἄλλα χρῄζειν 595. νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με 597. *a te aliquid desiderantes*; quanquam non minus recte *tua ope indigentes* interpreteris. τί δῆτα χρῄζεις; 622. οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις 655. ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι 933. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω 1076. τό τοι πολὺ — χρῄζω — ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι Oed. Col.

520 ch. εἰπεῖν ἃ χρῄζω 580. τί δῆτα χρῄζεις; 649. πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις 782. Hoc oratio obliqua desiderat, sed unus praebuit cod. Laur. b. ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις 920. μὴ δρᾶν ἃ μὴ χρῄζεις 1178. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν 1210. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει 1213 ch. εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν Trach. 396. λέγ', εἴ τι χρῄζεις 415. τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων 707. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον 1110. ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων 1184. τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου Ai. 468. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι El. 619. εἰδέναι δέ σου πρώτιστα χρῄζω 659. θανεῖν χρῄζων τις 996. ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; 1088. — οὓς δ' ἔχρῃζεν Oed. R. 1274. εἰ μὴ τοῦ θεοῦ πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν 1439. ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε Oed. Col. 1703 m. γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες 1711 m. τοῦτ' αὐτ' ἔχρῃζον — σου μαθεῖν Trach. 408. εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε El. 1226. Vidimus verbum aut cum accusativo rei, aut cum infinitivo illius vices gerente, aut nude sine casu dici. — 2. Paulo dubitabiliora haec sunt. χρῄζει γάρ Oed. Col. 1428. Reisigius sine controversia veram putat scholiastae explicationem χρησμῳδεῖ, ut ι omittendum secundum grammaticos fuerit; Elmsleio χρή *fatale est* significari videtur. „Ego quidem recte legi existimo χρῄζει, *vult enim hoc.* Vaticinatum enim ista esse Oedipum non attinebat repeti; illud multo gravius est et acerbius, velle hoc illum et optare, ut pereant filii. *Herm.*" Recte, opinor. σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ Ant. 24. Plerique χρησθείς pro χρησάμενος dici volunt, Wunderl. Obss. ad Aesch. 86. Erf. l. c. Poppo ad Xen. Cyrop. I. 6, 33., Reisigio Enarr. Oed. Col. p. CLXXII.; excogitavit idem miram rationem C. Cr. p. 347., χρηθεὶς δικαίᾳ a ceteris verbis separanda esse et Antigonae continere iudicium, quae est frigida simul et dure enuntiata sententia. Iure Triclinii rationem (falso autem is a χράω repetit) Hermannus probavit, παραγγελθείς explicantis; rogasse enim Eteoclem, si pugnans cecidisset, ut iusta funebria Creon curaret. Ita Sophocles inprimis apte ὁμηρικῷ ζήλῳ.

Χρῆμα 1. *res.* τί χρῆμα δράσεις; Phil. 1215. τί χρῆμα δρῶντα; Oed. R. 1129. τί χρῆμα; Ant. 1036. τί χρῆμα δρᾷς; Ai. 281. ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη Trach. 1126. Vulgo haec uno tenore continuantur. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; El. 382. — 2. *opes.* τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται Oed. R. 542. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους Aload. XI. 1 (109 D.). οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήματα ib. 5. κἄστι πρὸς τὰ χρήματα βροτοῖσι τἄλλα δεύτερα Creus. IV. 4 (325 D.). *bona, res magni aestimandae* dicuntur universe: θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας, πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον Antig. 680. Cum tamen in Laur. a. supra scriptum sit κτ, nescio an recte Hermannus κτημάτων dederit. — 3. Ad primam significationem referen-

dum est, cum *circumlocutionem* efficit. κακὸν τὸ χρῆμα Phil. 1249. Mihi subaudiendum videtur τοῦτο ὃ ὁρῶ, s. ἀνδρός: frigido acumine proximam interrogationem τοῖ κεχρημένοι spectari putat Hermannus, ut sit *mala res, quae opus sit vobis.* τοὺς μέγιστον χρῆμα Meleag. I. 1. (357 D.). De hac circumlocutione erudite dixit Valck. ad Eur. Phoen. 206. et ad Theocr. Adoniaz. p. 377.

†** Χρημοσύνη *egestas.* ἅμα κραταιᾷ χρημοσύνᾳ βίου inc. VII. 1 (658 D.). Apud Stobaeum Ecl. phys. I. 9. p. 230. legitur τερμοσύνᾳ. Brunckius ἀχρημοσύνᾳ coniecit, quod mihi sensu convenire non videtur. Quod ego reddendum Sophocli suspicor, sententiam multum veteribus tritam refert, quam Theocritus illis ad Drophantum verbis expressit ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, Idyll. XXI. 1. Possis etiam τλημοσύνᾳ defendere.

Χρήσιμος *utilis.* ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Oed. R. 878 ch. *ubi firmo gressu consistere non datur.* ἀεί τι βούλου χρήσιμον προςμανθάνειν Phthiot. II. 3 (622 D.). — Rarum de *viro strenuo* dici. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν Ai. 404.

* Χρησμολόγος *vates.* Schol. Arist. Ran. 1065. Μουσαῖος — ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι (inc. CV. 178. 960 D.). *Musaei nomen* a Sophocle positum alicubi fuisse certum est; illud non sequitur, χρησμολόγου vocabulo in appellando usum: potuit enim id aliis verbis sententiaeve tota ratione contineri.

Χρησμός *oraculum.* χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ Oed. R. 711. ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν γ' ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα 797. εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖτο Oed. Col. 974. ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰςηκούσαμεν El. 38.

Χρησμῳδός *fatidicus.* τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδόν Oed. R. 1199 ch. Sphinx significatur.

Χρηστήριον 1. *templum, in quo oracula eduntur.* ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων; Oed. Col. 610. εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων 1333. Utrobique oracula significantur ex adytis edita. — 2. *victima.* χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ, κείνου χρηστήρια τἀνδρός Ai. 219 an. Sic dicuntur pecudes ab Aiace caesae; vocabuli sic dicti rationem illustravit Lobeckius. σφάγια explicat Moschop. π. σχεδῶν p. 8. ἃ διεχρήσατο αὐτός. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμόν, καὶ τὰ ἱερεῖα schol. Vet.; posteriora rem tangunt, priora ad se transtulit Suidas v. χρηστήρια. Singularem interpretandi rationem iniit schol. Ien.: χρηστήρια, τὰ μαντεύματα. ἐνταῦθα δὲ τὰ γεγενημένα ἔργα ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ὡς γὰρ ἐκ τῶν μαντευμάτων τὰ μέλλοντα

ἐγένοντο δῆλα. οὕτω δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος γεγενημένα ἐδήλουν τὴν μανίαν αὐτοῦ. Valckenario ad Ammon. p. 236. δραστήρια coniicere in mentem venit.

Χρηστός bonus. De *hominibus* dictum: πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί Phil. 435. adsignificatur ibi *bellica strenuitas.* οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς Oed. R. 610. ὁ ξεῖνος — χρηστός Oed. Col. 1018. στρατηλάτου χρηστοῦ 1432. οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Ant. 516. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός 658. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός Trach. 452. πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει Ai. 1348. Significatur etiam his universe dictis homines: φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν El. 960. Suid. v. φιλεῖ. — τὰ δέ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί Phil. 448. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν Aload. X. 2 (108 D.). — De *rebus* dicta haec. κἀποφθίνει τὰ χρηστά Phil. 455. τὸ χρηστὸν εὐκλεές 474. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά 580. φρένας χρηστάς Ant. 299. γνώμας ἔχων χρηστάς 632. εἴ τῳ πρόςκειμαι χρηστῷ El. 243 m. v. Herm. αἰῶνα — οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ τῳ κακός Trach. 3. χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη 230. πείθου λεγούσῃ χρηστά 470. χρηστὰ μωμένη 1126. χρηστὰ — δρᾷ 1127. δρῶν τε χρηστόν Ai. 463. *forte facinus.* τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἢν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν inc. C. 8 (779 D.).

Χρίμπτω appropinquo, active dictum. κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα El. 771. *tam brevi gyro circa metam flectebat, axis eam ut paene contingeret.* v. Herm.

Χρίω perungo. Proprie dicuntur haec. ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον Trach. 672. ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ μαλλῷ 686. — Figuratam dictionem illud habet ab eadem pallii inunctione desumptam: εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα Trach. 829 ch. v. Hermannum, a quo tamen in eo discedo, quod non φονίᾳ νεφέλᾳ Κενταύρου, sed δολοποιὸς ἀνάγκα Κενταύρου componenda puto. Idem contra Ruhnkenium dicit, qui ad Tim. p. 104. (cf. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 102.) χρίειν proprie *pungere s. radere* significare pronuntiarat; esse potius *linere,* σμῆν; *streichen* Germani loquimur. Nec tamen h. l. *tingi* sed *infici* verterim.

Χρόνιος diuturnus. ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες Phil. 596. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον Oed. Col. 442. Utrobique nobis et Romanis adverbio uti usitatius esset. — *tardus.* χρόνιός τε φανείς Phil. 1432 an. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1435 an.

Χρόνος tempus. I. Usitata significatione haec sunt. *nom.* πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Phil. 199 an. ὁ μὲν χρόνος — προὔβαινέ μοι 285. ἐπεὶ χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος Oed. R. 614. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ'

ἐστὶν ὀὐξεληλυθώς; 735. ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος 1213 ch. χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει Oed. Col. 7. τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος 615. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε 624. ὁ πληθύων χρόνος 934. ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος 1454 m. πλείων χρόνος Ant. 74. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός El. 173 ch. v. εὐμαρής. ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην 772. Moschop. Dictt. Att. v. διάγω. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος 1019. ὁ πᾶς ἂν πρέποι — ἐννέπειν τάδε — χρόνος 1246 m. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ai. 596 ch. ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος 631. ὁ μέγας χρόνος 700 ch. i. q. ὁ μακρός. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων 914 ch. πολὺς ἐκτέταται χρόνος 1382 an. ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος Hippon. I. 1 (284 D.). πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος ἐς τὸ φῶς ἄγει inc. V. 657 D.). χρόνος ἅμα κραταιᾷ χρημοσύνᾳ βίου πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις VII. 1 (658 D.). — *gen.* ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι κατασχολάζειν Phil. 126. ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου 810. πλέω τοῦ καθήκοντος χρόνου Oed. R. 75. ἐκ μακροῦ χρόνου 1141. χρόνου μὲν οὕνεκα Oed. Col. 22. εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι Ant. 457. *antequam vitae tempus natura praestitutum exierit.* ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου 949. οὐ μακροῦ χρόνου τριβή 1065. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1284. v. λόγος. τοῦ χρόνου κέρδος 1478. ἐν μήκει χρόνου Trach. 69. τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος 166. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος 172. οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου 539. ἐς γῆρας χρόνου Acris. II (59 D.). χρόνου διατριβάς Palam. I. 2 (380 D.). χρόνου τριβή Tyr. XIV (586 D.). — *dat.* ἐν χρόνῳ μακρῷ Phil. 235. 306. Oed. R. 963. Oed. Col. 88. Ant. 418. El. 322. οὐ μακρῷ χρόνῳ Phil. 360. χρόνῳ τοσῷδε 594. *post tantum tempus.* τῷδε τῷ χρόνῳ 758. τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1030. *tandem aliquando.* ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1203. ἦμαρ ξυμμετρούμενον χρόνῳ Oed. R. 73. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 564. 1030. Oed. Col. 1656. ἐν χρόνῳ γνώσει Oed. R. 613. χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων Oed. Col. 438. ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ 557. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι 586. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ 620. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας 808. χρόνῳ γὰρ — γνώσει 856. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρός 1323. ταχεῖ — ξὺν χρόνῳ 1598. χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες 1644. *post exiguum tempus.* χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν Ant. 303. *tandem.* ἀγήρῳ χρόνῳ 604 ch. χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ Trach. 18. τῷδε τῷ χρόνῳ 165. χρόνῳ πολλῷ φανέντα 226. *post longum tempus.* τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν 322. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών 394. κοὐ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε 470. *post.* τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς 596. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1159. ἀνήριθμος — χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 599 ch. ἔμελλες χρόνῳ ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν — πόνων 908 ch. *tandem.* ὡς χρόνῳ ἔμελλέ

σ' Ἕκτωρ — ἀποφθίσειν 1005. νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ — εἰς βυθὸν πεσεῖν 1031. *tandem s. post aliquod tempus.* οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι El. 42. *post tam longum tempus.* νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1001. *tandem.* χρόνῳ μακρῷ 1265 m. *post longum tempus.* τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ 1285. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 1438. τῷ γὰρ χρόνῳ νοῦν ἔσχον 1456. *propter diuturnitatem temporis.* ἐν βραχεῖ τε κὠλίγῳ χρόνῳ Tynd. I. 4 (572 D.). χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). — *accus.* χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν Trach. 44. χρόνον τρίμηνον 163. τὸν ἄσκοπον χρόνον 246. τὸν μὲν πλεῖστον — χρόνον 247. δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον 646. τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον Ai. 304. ἦ τὸν εἰςαεὶ λεηλατήσει χρόνον; 336. πολύν, πολύν με δαρόν τε δή — χρόνον 411 m. τὸν λοιπὸν χρόνον Phil. 84. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον 349. δεκέτη χρόνον 706 ch. Sic libri plerique. Harl. δεκέτῃ χρόνῳ, Ven. δεκαετῆ χρόνῳ, Flor. et Par. 2886. apud Herm. δεκέτει χρόνῳ, quod praeferendum fuisse, ut fecit Hermannus, nunc certum est, cum etiam Flor. Γ. δεκατεῖ χρόνω, Vat. δεκαέτει χρόνῳ, Laur. a. δεκέτεῖ χρόνωι (sic), Laur. b. c. Ricc. b. δεκέτει χρόνω suppeditent. τὸν ἴσον χρόνον 784. 1100 m. μείνατε χρόνον τοσοῦτον Phil. 1065. πόσον τιν' ἤδη — χρόνον Oed. R. 558. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον Ant. 411. ὀλιγοστὸν χρόνον 621. βραχὺν χρόνον Mys. I. 2 (258 D.). τὸν πολὺν χρόνον inc. XXXVIII. 1 (696 D.). — *plur.* μακροὶ παλαιοί τε — χρόνοι Oed. R. 561. Sed τρεῖς ὅλους ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον ἑκμήνους χρόνους Oed. R. 1137. *semestria spatia*, certum temporum modulum significat. — 2. Separatim ponimus quasdam *locutiones adverbiascentes.* Accusativi, cum quaeritur, *quam diu* aliquid fuerit, poni soliti, et dativi cum *quando* quid factum fit, significantis, tum instrumentalis casus modo dicti (velut si τῷ χρόνῳ est *tandem*) — id genus exempla iam apposui. Relinquuntur haec. βαιοῦ χρόνου *mox* Oed. Col. 398. οὐ μακροῦ χρόνου idem significat Oed. Col. 825. El. 469 ch. v. Schaef. l. c. Est enim proprie *intra breve tempus.* τοῦ λοιποῦ χρόνου *in posterum* El. 807. — διὰ χρόνου significat *tarde* Phil. 285.: ὁ δὴ χρόνος μὲν διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι. *ex intervallo (pausenweise)*: ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου Phil. 748. v. Schaef. ad Bos. Ell. p. 101. — σὺν χρόνῳ *post longum tempus.* ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Trach. 200. ἔμφρων μόλις πως σὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. βαιόν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ Oed. Col. 1649. — Selectiore quadam significatione haec sunt. *Vita*, i. e. tempus ad vivendum concessum hominibus indicatur: πολλὰ γὰρ τάδε ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ Phil. 306. *aetas*, cum universe, tum de senibus: ὁ νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς Oed. Col. 375. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί Oed. Col. 112. *senes*; v. Heindorf. ad

Plat. Soph. t. IV. p. 324. *χρόνῳ βραδύς* Oed. Col. 879. *aetate tardus.* *εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα* Ant. 677. cogitantur enim senes oculis auditu mente deficere. *εἰ δ' ἐγὼ νέος, οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν* 725. *adolescentiam.* — *Χρόνος εὐμαρὴς θεός* El. 173 ch. v. illustrantem Lobeck. diss. de dodecatheo p. 10. — Ellipsin pati *χρόνος* videtur in *εἰς τὸν ὕστερον* Trach. 80. *τὸν ἀεί* El. 1064 ch. v. Herm. l. c. et Dorvill. ad Char. p. 30. Inutilis igitur in Trachiniis Reiskii coniectura *εἰς τό γ' ὕστερον.* Deinde in libris scriptum *σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω χρόνον* Trach. 728.; sed *λόγον* secundum scholiasten merito receptum inde a Cantero.

Χρῡσαυγής aureo fulgore praeditus. *ὅ τε χρυσαυγὴς κρόκος* Oed. Col. 691 ch.

Χρύσεος aureus. 1. Propriam dictionem haec habent. *τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα* Trach. 1089. *οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;* Ant. 695. *χρύσεον κέρας* Pand. I. 1 (429 D.). *χρύσε' εἰςδὺς ἀμφίλινα κρούπαλα* Captiv. VIII. 3. (43 D.), si haec scriptura certa, quae nec ad sensum optima est, nec ex Hesychio constat, apud quem *χρυςδύς* legitur. — 2. Tralate dicuntur haec. *ὧν (θνατῶν) καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν προςπόλων Εὐμολπιδᾶν* Oed. Col. 1054 ch. *aurea clavis* in honorem sacri Eleusinii dicitur; divina enim aurea omnia, velut *χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνός* inc. LXXXVII (767 D.). Aliter de *lucidis* et *fulgidis* dicitur. *ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον* Ant. 103 ch. *πέμφιγα χρυσέαν ἰδών* Colch. V. 4 (319 D.). Et rursum aliter *τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα* Ai. Locr. I. 3 (11 D.). *Deorum* denique *cognomen* est, quod venerabundi et cum honore precamur. *ὦ χρυσέα θύγατερ Διός* Oed. R. 187 ch. Similiter dictum *ὦ χρυσέας τέκνον ἐλπίδος, ἄμβροτε φάμα* Oed. R. 158 ch., quanquam non protinus cogitandum de *Spe* aut *Fama deabus.* — *ῡ* eius vocabuli apud tragicos corripi mihi aegre persuadeo. Universe quidem ita aliquando fieri videri Hermannus observavit de dial. Pind. p. 9. cf. Boeckh. et Not. Cr. ad Pind. Pyth. IV. init.; sed quae exempla tragicorum Elmsleius collegit ad Eur. Med. 618., ea vocabulo duobus syllabis per synizesin prolato, qualem ipse defendit ad v. 1129., tolluntur omnia, et quod unum adversatur Ant. 103. propter nondum satis exploratam glyconici numeri naturam non certissimum est. Idem Elmsleius cur *χρυσοῦς* a tragicis abiudicet, cum *χρυσῆ χρυσᾶ χρυσοῖς, ἀργυρᾶ, χαλκῆ, χαλκοῖς* tritissima sint, non intelligo. Plurimis locis eae formae per diverbia totidem syllabis pronuntiantur, quot scribuntur; ceterum a libris standum.

Χρύση nympha: *τῆς ὠμόφρονος Χρύσης* Phil. 194 an. — *insula:* *ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης* 270. *Χρύσης πελασθεὶς φύλακος* 1311. *ὦ Λῆμνε*

Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι Lemn. V (349 D.). Iniuria πόλιν Ἀπόλλωνος Stephanus vocat, quod in *urbem* potius *Troadis* cadit, quae memoratur Captiv. VII. (38 D.): ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην.

Χρυσηλάκατος aureis telis praeditus. χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας Trach. 634 ch. *Dianae*, v. Boeckh. Expl. Pind. Olymp. VI. extr. Artemisium litus significatur.

Χρυσήλατος ex auro ductus. χρυσήλατος περονίς Trach. 920. χρυσηλάτους περόνας Oed. R. 1268.

Χρυσήνιος aureis frenis utens. χρυσάνιος Ἀφροδίτα Oed. Col. 699 ch. Dorismum non habent Par. B. Vat. Tricl.

Χρυσόδετος auro vinctus. χρυσόδετον κέρας Tham. IV. 1 (232 D.). v. κέρας. — χρυσοδέτοις ἕρκεσι γυναικῶν El. 827 ch. de accepto ab Eriphyla monili aureo, cuius ergo Amphiaraum illa prodidit. *Dolum* adsignificari *retis* nomine video; quomodo de *monili* cogitandum non esse Hermannus dicat, non perspicio.

Χρυσόθεμις n. pr. οἵα Χρυσόθεμις ζώει El. 154 ch. τὴν σὴν ὅμαιμον — Χρυσόθεμιν 318.

Χρυσόκολλος κοῖλα χρυσόκολλα καὶ περάργυρα ἐκπώματα Acris. XI. 3. (68 D.) significari videntur *argentea pocula cum emblematis aureis illigatis.*

Χρυσομίτρης auream fasciam gerens. τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω — Βάκχον Oed. R. 209 ch. v. Musgr.

Χρυσόμορφος auri figura praeditus. τὴν τοῦδε — Ζεύς ἔγημε μητέρα οὐ χρυσόμορφος inc. L. 2. (708 D.); de Iove qualis Danaen gravidam fecit, sermo est.

Χρυσόνωτος auro superne ornatus. ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν Ai. 833. Attigit hoc Suidas v. διφρηλατῶν et ἐπισχών, Eust. p. 583, 43. 657, 19. Phavor. p. 1878.

Χρυσόρυτος aurifluus. Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους Ant. 940 ch. Sic Dresd. a cum gl. ἓν ρ̄ διὰ τὸ μέτρον, ut Brunckius correxerat.

Χρυσός aurum. χρυσοῦ καναχῆς Ant. 130 ch. τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν 1026. ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Scyr. VI. 3 (501 D.). — De accentu praecipit Herod. π. μον. λέξ. p. 38, 23.

Χρυσόστροφος auro tensus. τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα Oed. R. 204 ch. *aureo nervo missa.*

Χρυσοῦς v. χρύσεος.

* *Χρυσοφαής* a Brunckio male tribuitur Sophocli quasi ex Helena desumptum (fr. p. 610.): v. Matth. ad Eur. Hecub. 630.

Χρυσῶπις. *χρυσώπιδες ἕλλοὶ νήχοντο* inc. CV. 179. (om. D.) ap. Eust. p. 1389, 8. *hinnulos fulgidis s. rubicantibus oculis* significat.

Χρωματίζω. *ἐχρωματίσθη, συνεχρώσθη* ex Atham. II. 6 (9 D.). Hesychius.

Χρώς *cutis*, ut tamen universe significatur *corporis superficies*. *ὅπως μηδεὶς — κεῖνον πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ* Trach. 602. *ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί* 764. *κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας* Ant. 246. — Hinc locutio est *ξυρεῖ γὰρ ἐν χροῷ τοῦτο* Ai. 773., Eustathio memorata p. 796, 58. 1257, 12., Suidas v. *ξυρεῖ*: *radit ad cutem usque* i. e. *alte penetrat*.

Χυμός *liquor*. *ὁ χυμὸς οὔτ' ἀφεθῆναι πῶς θέλει* Ach. Am. I. 6. (162 D.) de liquore glaciei diffluentis.

Χυτρίζω. Schol. Ar. Vesp. 288. *ἐγχυτριεῖς· ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ* (II. 476 D.; apud Brunckium non exstat).

Χωλός *claudus*. *ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός* Phil. 484. *πῶς — οὐκ εἰμί σοι χωλός, δυςώδης;* 1021. — Tonum discimus ex Etym. M. p. 816, 20.

Χῶμα *tumulus*. *ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ* Ant. 1201.

Χώννυμι *aggero*. *τάφον χώσουσα — πορεύσομαι* Ant. 81. *τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς χώσαντες* 1189. utrumque de *tumulo excitando*.

Χώρα. 1. *terra*, inprimis certi populi certaeve civitatis. *αὐτός τε χώρα θ' ἥδε — εὐδαίμονες γένοισθε* Oed. Col. 1550. — *ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς* Oed. R. 14. *μίασμα χώρας — ἐλαύνειν* 97. *χώρας ἄνακτες* 911. *ἐπεὶ χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ* 1418. *ὦ τῆςδ' ἔφοροι χώρας* Oed. Col. 143 ch. *ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας* 226 an. *ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆςδε τῆς χώρας;* 297. *σε προςθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι* 406. *τᾶςδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα* 674 ch. *τὸ τῆςδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος* 731. *χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων* 792. *οὐ γάρ ποι' ἔξει τῆςδε τῆς χώρας* 913. *μέτοικος τῆςδε τῆς χώρας* 938. *οὓς οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆςδ' ἐπεύχωνται θεοῖς* 1028. *ἄνακτα χώρας τῆςδε* 1474. *βασιλεὺς χώρας* Ant. 155 an. *λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν* 1148. *μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι* Trach. 77. *χρόνον προτάξας — ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη* 164. *ἐπὶ ξένης χώρας* 299. *βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος* Pel. V. (439 D.). — *θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας* Oed. R. 1200 ch. *χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ* Oed. Col. 643. *ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ* 705 ch. — *Εὐβοΐδα χώραν — Εὐρύτου πόλιν* Trach. 74. *τῶνδε — χώραν γυναικῶν* 240. *ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν* 1391. *φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω* 1438 an. *ἐλθόντι χώραν τερμίαν* Oed. Col. 89. *χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον* 1762 an. Horum exemplorum a *civitatis* notione significanda proxime absunt Oed. R. 14. 911. 1418. Oed.

Col. 143. 297. 731. 1474. Ant. 155. 1148. Pel. V., a *patriae* Oed. R. 1200. Trach. 240., nullum est autem, quo *urbem* declarari videamus. Nam Trach. 74. ita comparatum est, ut a tota regione ad eius partem, urbem in ea sitam transeatur. — 2. *locus*, ut videantur confundi χώρα et χῶρος. τίς ὄρνις οὗτος, ἔξεδρον χώραν ἔχων; Tyr. VI. (578 D.). Certe Aristophani quidem eum versum παρῳδοῦντι Av. 276. *peregrini* significatio convenit, Sophocli, qui illis verbis Tyronem fabulam orsus est, non videtur: v. ἔξεδρος.

Χωρέω. Formarum *praesens* multa exempla habet; praeterea *imperfectum* ἐχώρει legitur Phil. 396 ch. Oed. R. 750.; *futurum* χωρήσομαι El. 396.; *aoristus* χωρήσαντα Trach. 303. — 1. Proprie significat *ire*, etiam de *adeuntibus* et *abeuntibus*. ἄνδρε γὰρ δύο — χωρεῖτον Phil. 539. ἀλλὰ — χωρῶμεν 631. 641. χωροῖς ἂν εἴσω 670. χώρει σύ 1057. χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς 1455 an. χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε Oed. Col. 508. βιοστερῆ χωροῦντα 751. de *oberrante* dictum. χώρει — ἔξω θᾶσσον 828. πομπὸν δέ με χωρεῖν 1024. χωρῶν ἀπειλεῖ νῦν 1042. χωρεῖτε 1541. τί μέλλομεν χωρεῖν; 1624. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1637. ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας — χωρεῖ Ant. 158 an. τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην; 228. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου — χωρεῖ 336 ch. ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν 1212. χώρει νυν Trach. 92. χωροῦσι πρὸς σέ 284. πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν ἤδη πάντες 332. εἴσω στέγης χωρῶμεν 493. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν 496. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα 867. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα 956 ch. Minus hoc accurate dictum de Hercule, qui portabatur aegrotus. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν Ai. 798. χωρεῖν ἑτοῖμος 800. χωροῦντ' ἄνευ σου 989. *redeuntem*. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1315. χωρεῖν ἔσω 1366. ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς 1426. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει 1483. χώρει δ' ἔνθα περ κατέκτανες πατέρα τὸν ἀμόν 1487. πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. III. 13 (560 D.). χωρῶμεν — εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα inc. C. 2 (779 D.). — πότερον ἐχώρει βαιός —; Oed. R. 750. de *iter faciente*. — χωρήσομαί τἄρ' οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 396. — 2. Tralate dicitur quatuor modis. Primum de *incidente in aliquam fortunam*, quod ab *accedentibus* et *appropinquantibus* desumptum est. πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν Ai. 925. Deinde de *consilium exsequendum aggrediente*. χωρῶ πρὸς ἔργον Ai. 116. ἆρ' οὐ σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ; El. 605. Tum de *dolore penetrante*. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ — γενναία δύη Ai. 918. Denique de *impetu infenso*. ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει Phil. 396 ch. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ Oed. R. 619. μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Trach. 303.

Χωρίς. 1. Adverbium *seorsim* s. *separate* significans. Maxime ea vocabuli natura manifesta redditur, cum casum additum non habet. αἴν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἱστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός Oed. R. 1463. Male haec scholiastes explicat; αἴν ἡ τράπεζα ἡ ἐμὴ οὔποτε χωρὶς ἱστάθη ἄνευ βορᾶς τοῦδ' ἀνδρός ordo verborum est; in eo tamen Hermannum non sequor, quod αἴν dativum potius quam genitivum esse puto. χωρὶς τά τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια Oed. Col. 812. *Non protinus iuncta* illa, igitur *diversa* esse dicitur: v. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 292. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; Antig. 506. γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ Oed. R. 608. gl. μακρὰν ὄντα αἰτίας et μάτην, perperam utrumque. *Hoc solo argumento eoque incerto*, inquit, *non alio.* Hoc iam ante Erfurdtium viderat Spanh. ad Callim. Lavacr. Pall. 59. Cum casu *genitivo* simili significatione dicuntur haec. μή μ' ἀφῇς ἐρῆμον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου Phil. 485. *semotum ac sepositum ab omni hominum commercio.* Alia sic dicuntur, ut ad praepositionis usum viam faciant. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς Oed. R. 550. *separatum a recta ratione* i. e. *sine ea*, αὐθαδίαν ἄνουν. σμικρὸν μεγάλων χωρὶς Ai. 158 an. σοῦ χωρὶς 166 an. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν — μή τις ὑβρίσῃ — οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ 558. *me orbatum.* — 2. Adverbialiter item significat *praeter.* τίς ὁ χειροτέχνης — ὃς τήνδ' ἄτην χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει; Trach. 998 an. Male schol. εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιτο, *invito Iove* explicat. Sed iniuria tamen hanc sententiam atque Oed. Col. 812. Ant. 506. contendit Schaeferus l. c. Similiter sed sine casu dicitur νῦν δ' οὐδέν εἰμι. χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν Ter. VII. 1 (517 D.). Si cum aliis post χωρίς distinxeris, quid οὐδέν εἰμι χωρίς sit, non perspicio. Sic χωρὶς ἀλλά *praeterea vero* i. e. *omnino* significare videtur. — 3. Praepositionis modo dicitur, ut *sine* significet. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ Phil. 115. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ El. 933. γυναικὸς ἐσθλῆς χωρίς inc. XXIV. 2 (679 D.). — De tono v. schol. Il. π. 324. Arcad. p. 183, 1.

Χωρίτης regionis incola. οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ Aeg. IV. (22 D.). τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. V. (219 D., apud Brunckium non legitur). — De accentu v. ἀλίτης.

Χῶρος locus. 1. Proprie dicitur: θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος Phil. 1133 m. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται 1140 m. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος —; Oed. R. 732. χῶρος δ' ὅδ' ἱερός Oed. Col. 16. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; 38. 52. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί 54. ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε 650. — εἶτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε Phil. 23. καὶ χῶρον τίν' ἔχει 154 ch. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ Oed. Col. 24. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν 37. χῶρον — ἐξηγήσομαι 1517. χῶρον δὲ

— στείχωμεν ἤδη 1537. χῶρον ἔνϑ' ἂν ἀστιβῆ κίχω Ai. 642. — χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; Oed. R. 1126. — στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούςδε τοὺς χώρους Oed. R. 798. τίνας χώρους ἀφίγμεϑα; Oed. Col. 2. τοίςδ' ἀνὰ χώρους Oed. Col. 1061 ch. — 2. Figuratam dictionem haec duo exempla habent. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖςδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὑτοῦ Trach. 144. *in eiusmodi locis pascitur*, i. e. talia agitat eoque genere vitae utitur: v. Herm. χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνϑρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. LXXXII. 3, 1 (757 D.). De Thyest. VI. 4. v. χλωρός. Qui de accentu diserte praeceperit, non novi.

Ψ.

Ψακᾰλοῦχος *pullos s. catulos habens.* ψακαλοῦχοι μητέρες inc. CV. 186. (962 D.); quod quid sit Eustathius explicat p. 777, 61.: ψάκαλα τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅϑεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. et p. 1625, 48. ex Aristophanis grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, ἔμβρυα inquit καὶ ἀρτιγενῆ δὴ ψάκαλα λέγει καλεῖσϑαι καὶ ὀρταλίχους. Sophoclem deinde auctorem testatur.

Ψακάς v. ψεκάς.

Ψᾰλίς *fornix:* de *tugurio* certe dictum videtur στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα Lac. I. (336 D.) explicat Pollux ἔστι δὲ ἡ ψαλίς εἶδος οἰκοδομήματος. Sed ψαλίδας τιάρας καὶ σισυρνώδη στόλον Mys. V. (362 D.), cum de *cultu barbarorum* dicatur, neque *fornicis*, nec, quam primam ferunt, *forficis* significationem pati videtur; contra poeta solitaria captare solitus multisque vocabulis plane singularis significationis auctor ψαλίδα pro ψέλλιον *armilla s. torques* posuisse videtur, quod genus ornamenti Asianis inprimis dilectum scimus. Huic significationi firmandae illud fortasse advocari poterit, quod ψαλίδα Hesychius praeter alia τὸ ἅρμενον interpretatur; ab hoc enim vocabulo, etsi vulgo aliter dicitur, si originem spectes ψελλίον significatio aliena non est. Sic fortasse non egebimus Bergkii emendatione, qui sensum pulchre perspexerat, ψέλλια, τιάρας, Comm. de Fragm. Sophocl. p. 20.

Ψάμᾰϑος *arena.* ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαϑον ἐκβεβλημένος Ai. 1043. — Accentum observavit Arcadius p. 49, 17.

Ψαύω *tango.* κἀμὲ φέρων ἐπ' ὤμοις — ψαύει ματαίαις χερσὶν Trach. 562., de *inhonesta* tactione. πῇ μου ψαύειν; 1002 an. ψαύω μὲν ἔγωγε 1016 m. ὅσων ἐγὼ ψαύοιμι Oed. R. 1465. de *cibo*. ψαύω καὶ δή Oed. Col. 170 an. μὴ ψαύειν λέγω 860. ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ; 867. Librorum veterum scripturam ψαύεις prae Tricliniana illa solus recentiorum editorum Reisigius servavit. μὴ ψαύετε 1541. ἔκλαε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν

Trach. 902. χεροῖν ψαῦσαι μ' ἔασον Oed. R. 1467. σῇ ψαύσας χερὶ 1510. ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα Oed. Col. 1133. ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων 1635. — Tralatae dictionis duo exempla sunt, utrumque de *lingua et sermone*. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 951 ch. ἐπέγνω ψαύων iungenda. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, ἐπατρὸς τριπόλιστον (τριπλοιστὸν) οἶκτον Ant. 850. Accusativus κατὰ τὸ σημαινόμενον dictus est, quia ex verbo ψαύειν *commemoranti* s. *dicendi*, τοῦ λέγειν s. μνημονεύειν notio repetitur. Unum igitur accusativi exemplum Ant. 951. reliquum est, quod ipsum non sic diceretur, nisi ψαύων tralate significaret λοιδορῶν. Quod Matthiae Gr. §. 330. not. p. 639. t. II. verbi θιγεῖν cum accusativo positi exemplum habet Ant. 546. (542 Herm.) commode sic explicabitur ut ἅ sit ταῦτα, ὧν, de quo genere egimus in v. ὅς.

Ψάω intransitive dicitur de villo laneo propter vim veneni *diffluente et fatiscente*. ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος Trach. 675. Affert ea verba Eust. p. 751, 52. 1071, 9., utroque loco sine adscripto ι, comparans cum κνῆ, ζῆ, ἐχρῆν. Hoc secuti sunt Brunckius et Erfurdtius; sed cum *praesenti* ea scriptura convenire vix videatur, inde Elmsleio subnata corrigendi libido κᾄψη (ad Eur. Iph. Taur. 311. = p. 242. ed. Markl. Lipsiae repetitae). Sed secundum vett. edd. Herm. Schaef. Buttm. ad Plat. Gorg. p. 523. et Gr. Mai. §. 105. not. 14. iure praetulerunt ψῇ ut ζῇ, σμῇ. Et certo conspirant cum editis veteribus scripti codd., quorum Brunckius, ut aliquoties fecit, cum temere novator exstitit, ne mentionem quidem iniicit; certe ex Laur. a. cum Aldina collato nihil enotatur diversitatis. Num Hesychius Sophoclis locum spectaverit, incertum; sed satis bene emendavit eum Wakefieldus, ψεῖ, ῥεῖ, φθίνει, cum legatur ψείρει, φθείρει: scribendum autem ψῇ.

Ψέγω *vitupero*. ἐμὲ ψέγεις Oed. R. 338. πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; Oed. Col. 981. ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει Ant. 685. τοὺς πέλας ψέγε El. 541. — τί; ποτ' ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; Oed. Col. 1174. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους Ai. 1109.

Ψεκάς *gutta*, inde *pluvia guttatim stillans*. ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος Tymp. I. 3 (563 D.). Apud Stobaeum cod. A. ψακάδος (LIX. 12.), et sic apud Ciceronem ad Att. II. 7. Ms. vetustum Victorii; editur autem ψεκάδος. ψεκάς consensu abiiciunt Phrynichus App. Soph. p. 73. Moeris p. 419.; sed Etym. M. p. 817, 11. et Eust. p. 1071, 9. etsi utriusque memoriam habent, utrum praeferendum sit, non diffiniunt. Apud Hesychium ἐψάκασεν, ἔσταξεν videas, sed etiam ψεκάς et

ψεκάδες, quae *ῥανίδες*, *σταγόνες* explicantur, ut ordini illi literarum, cui tantum tribuit Piersonus l. c. momentum vix ullum sit. Apud Aristophanem *ψακάς* constat Pac. 121. Thesmoph. 863., apud tragicos utriusque scripturae memoria, Aesch. Agam. 1363. 1516. Eur. Hel. 2. et *καταψεκάζειν* Aesch. Agam. 547. Sic *ψεκάς* a tragicis alienum esse non puto, *ψακάς* autem qua aetate vixerunt, qui regula et norma loquendi habiti sunt, probatum arbitror.

Ψευδής mendax. De *rebus*: *ψευδῆ λέγειν* Phil. 100. 108. Creus. II. 2 (323 D.). *ὅτι τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι* Oed. R. 526. *καὶ ψευδῆ δοκεῖν* Ant. 323. *ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων* 1041. *τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ* inc. LVIII. 3 (om. D.). *οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι* ib. 4 (717 D.). — De *animatis*. *τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθῃς* Phil. 980. *ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει* Ant. 653. *ψευδεῖ καλεῖσθαι* Trach. 454. — Accentum docet Etym. M. p. 435, 42.

Ψευδοκῆρυξ mendaciorum praeco. *τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας* Phil. 1290. Ego cum Wakefieldo et Buttmanno nomine illo contumelioso Ulixen tangi puto.

Ψευδόμαντις falsa canens. *οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις* (*ἐστί*) Oed. Col. 1099.

Ψεῦδος mendacium. *εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει* Phil. 109. *κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος* 831 m. *ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν* coniungenda sunt. *μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν* Ant. 1081. *ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω* El. 1211. *οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου* Acris. II. (59 D.).

Ψευδοστομέω mentior. *τὸ μὴ ψευδοστομεῖν* Oed. Col. 1129.

Ψευδόφημος fallax de vaticinio. *πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ κοὐ ψευδόφημα* Oed. Col. 1513. Cod. Par. B. T. Farn. Vat. plerique Triclinianam recensionem referentes *ψευδόθυμα* habent.

Ψεύδω fallo. *καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ* Ai. 1361. Hoc respicere videtur Eust. p. 1436, 37. cum ex Sophocle affert *ἔψευσάς με τῆς ἐλπίδος*. *εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με* Oed Col. 634. *σὲ — θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν* 1505. *ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων* 1508. *nihil non fallentes* i. e. eventum dantes omnium. *ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην* Ant. 385. i. e. *ψευδῆ καθίστησι* (nos *straft Lügen*). *μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ* Pel. III. 4. (442 D.), v. *μή*. Sic *passivum* dicitur. *εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης* Ant. 708. *ψευσθεῖσα δώροις* Ai. 177 ch. *fraudata*, v. *δῶρον*. *ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον* Teucr. III. 4 (508 D.). — *Medium* est *mentiri*. *εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει* Trach. 450. *ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων* Phil. 1326. *κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον* Oed. R. 461. Si additur *accusativus personae*, significatur

mendacio fallere. ὧν γὰρ ὤμοσ' οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε Oed. Col. 1174., quod tamen etiam ἔψευσα dici licebat.

Ψεύστης *mendax.* τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα Ant. 1180. ὧν ψεῦσται coniungenda, *quae mendacia nos dixisse post manifestum erit.* — Accentum generis exposuit Etym. M. p. 435, 48.

Ψήκτρα *strigilis.* διὰ ψήκτρας σ' ὁρῶ ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. VI. 1 (422 D.). V. Valcken. ad Eur. Hippol. 1174. Male apud Suidam scribitur ψῆκτρα.

Ψηφίζω *decerno.* οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν Ai. 444. Anachronismum, qui inest in verbo ψηφίζειν, notavit Eustathius p. 361, 30. Poetae sensum non assecutus est schol. Pal., cum scribat ψ η φ ί ζ ω, τὸ λογαριάζω, ψ η φ ί ζ ο μ α ι δέ, τὸ τὰς ψήφους τίθημι.

Ψηφοποιός *suffragator.* κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης Ai. 1114. *dolo tuo suffragia illi erepta sunt,* i. e. *suffragiis a te fraudatus est.* V. Dissen. Expl. ad Pind. p. 447.

Ψῆφος *suffragium.* μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ Oed. R. 607. — *decretum.* εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν Ant. 60. τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου — πάρει; 628.

Ψιθυρός *susurrans,* i. e. *clandestinus.* τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Ai. 148. *fictos in aurem insusurrat rumores.* Affert Suidas v. ψίθυρος: hoc enim accentu apud hunc et apud Sophoclem vulgo scribitur (in cod. Flor. *Γ.* ψιθήρους), eoque originatio spectat ab Etymologo prolata p. 818, 53. Verum verbalis adiectivi naturam vox prae se fert, ut acuenda videatur, nisi certus auctor alterius pronuntiationis proferatur.

Ψιλός *nudatus.* ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν Ant. 422. Hinc tralatum ita est, ut significet *armis nudatum:* κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ Ai. 1102., item *subsidio auxiliisque orbatum:* εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός Phil. 941. arcum enim, unicum victus quaerendi subsidium amiserat. ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης Oed. Col. 1033. Aliter dicitur ὅς με — ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ Oed. Col. 870. Sic Antigonen vocari putat Reisigius, quod ipsa deserta sit et inermis. Hermannus *vilem oculum* interpretatur, ψιλά enim proprie *detrita* dici et *eis rebus destituta, quae quis maxime requirat.* Equidem *infirmum* potius, *non idoneum defensioni* intelligo, a similitudine ψ ι λ ο ῦ, *levis armaturae hominis.*

Ψό. τὸ ψό ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους ἐπίφθεγμα. Etym. M. p. 405, 32. Idem tanquam μονῆρες memoratur Herodiano π. μον. λέξ. p. 46, 17. et apud Eust. P. 855, 24. Est Past. VI. 13 (461 D.).

Ψόγος reprehensio. *οὔ — χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ* Ant. 755. *εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον* Alet. V. 3 (92 D.).

Ψοφέω strepo. *ἅπαντα γάρ τοι τῷ φεβουμένῳ ψοφεῖ* Acris. I. 2 (58 D.). Loquitur quidam omnem sonitum extimescens.

Ψόφος sonitus. *φιλημάτων ψόφος* Salmon. I. 1 (482 D.). Adsignificatur *vociferatio: τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην* Ai. 1095. Cf. Valck. ad Phoen. 397. (p. 144.).

Ψυχή. 1. *anima, spiritus vitalis, vita.* *τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι* Oed. R. 94. *οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς — ἱκετεύομεν* Oed. Col. 1328. *ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς* Ant. 322. *τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχήν* Ai. 1249. *τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα* El. 776. *sanguinem vitalem.* *ψυχῆς ἀφειδήσαντε* 968. *λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι* 1484. *ὅσοις ἔνι ψυχή* inc. XXIII. (678 D.) *quidquid animam habet.* — 2. *anima mortui.* *οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί* Oed. Col. 1003. *si revivisceret.* — 3. Inde *circumlocutioni faciendae* adhibetur; *cum genitivo: μνημεῖον — ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν* El. 1116. i. e. *ipsius Orestis.* *τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων* Phil. 55. *Sine genitivo* aliquando ita dicitur ut *ipsum hominem* significet. Viam facit illud Aiacis v. 154. *τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι,* adsignificatur enim *vir magno animo.* *ὦ μελέα ψυχά, ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ* Phil. 705 ch. *o miserum hominem!* *ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας* Ant. 1056. *ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι — μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν* Oed. Col. 500. *μόνον — μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ* 1209. i. e. *ἐμοῦ,* de *vita* enim minime agitur, sed de ipso Oedipo in potestatem redigendo. Huic simile est *ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς* El. 765. i. e. *ἐξ ἐμοῦ γεγώς.* *φύσιν* interpretatur Moschop. Dictt. Att. v. *ψυχή,* schol. Eur. Hecub. 175. schol. Aristoph. Plut. 524. Hermannus non videtur comparare debuisse v. 776. Diversissima miscet in hoc genere Abresch. ad Aesch. Agam. 972. — 4. *animus.* *ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή* Phil. 1002. *ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει* Oed. R. 64. *οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει — ψυχῆς πλάνημα* 727. *τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θεῶν βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν;* 894 ch. v. Herm. *ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην* Ant. 176. *ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη* 227. De hac animi tanquam *προσωποποιίᾳ* dixit Stallb. ad Plat. Hipp. Mai. p. 207. *ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;* 317. *ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν* 555. Non enim de *anima* intelligendum, quae non moritur, sed *animo s. mente tenus se dudum apud mortuos versari* dicit Antigone, *ψυχή* autem subrogatur ipsi appellandae per *προσωποποιίαν.* *ὅστις —*

δοκεῖ ἢ γλῶσσαν; ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν 706. adsignificata *prudentia*: τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 921. σᾷ δυςθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους El. 212 an. ἐμπαίει τί μοι ψυχῆς σύνηθες ὄμμα 891. v. ὄμμα. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 556. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ 1340. ὦ ψυχὴ σκληρά Trach. 1250 an. Se ipse compellat Hercules; similia adscripsit Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. 818. ψυχὴ γὰρ εὔνους καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον Alet. I. 1 (88 D.). ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη Oenom. I. 2 (419 D.). θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει (ἔρως) Phaedr. IV. 3 (607 D.). In verbis quae circumferuntur Etym. M. p. 514, 11. versus inesse anapaesticos putes; sed Sophoclis esse eo minus verisimile est, quod quae proxime antecesserunt, alium auctorem habere videntur; v. κέναδος. Oed. R. 666 ch. cum legatur: ἀλλά μοι δυςμόρῳ γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν, hoc vocabulum propter numeros antistrophicos Hermannus delevit. — Tonum notavit Arcad. p. 115, 20.

Ψῦχος *frigus*. ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Phil. 17. *hiberno tempore*.

Ψυχρός *frigidus*. Proprie dicta haec: οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται Oed. Col. 628. κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Naupl. V. 11 (379 D.). Tralate autem illa: θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88. *in rebus frigus incutientibus* i. e. *horribilibus*, v. Hermann.; male enim de *vanis* et *inutilibus* Erfurdtius explicat. Versum attulit Eust. p. 1140, 28. 1407, 48. — ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Ant. 646. *ingratum*, *aversandum*.

Ψύχω *refrigero*. λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα Niob. VI. 2. (400 D.) de *nutrice* dictum suae curae commendatos *fovente*.

Ω.

Ὦ interiectio, num articulus sit, disputatur ab Apoll. de Synt. I. p. 17. et schol. Dion. Thr. p. 903. Inflecti solet, quando non *proclamantis* est, sed sermo *allocutionem* potius quandam habet, non ut protinus aliquem nominatim compellemus, sed ita etiam, ut nobiscum ipsi aliquid contemplemur.

A. ὦ *extra verae allocutionis nexum positum*

1. Sic *simpliciter* dicitur. ὦ δύστηνος (sc. οὖσα) Ant. 375 an. ὦ δύστανα γένη βροτῶν Phil. 178 ch. ὦ φίλτατον φώνημα 234. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ 526. ὦ μελέα ψυχά 705 ch. ὦ τάλας 1072 m. ὦ δύσταρος ἐγὼ τὰ νῦν 1137. ὦ τλάμων πάτερ Ai. 628. ὦ περισπερχὲς πάθος 961.

ὦ τάλαιν' ἐγώ El. 797. ὦ δυςτυχής 922. ὦ τλῆμον Ἑλλάς Trach. 1100. Haec pauca de pluribus delibamus, quae quaeri possunt in vocabulis δύςμορος, δυςτυχής, δυςτάλαινα, τάλας, τλήμων, φίλος. Alia eius significationis exempla, ὦ aut iteratum aut aliis particulis colligatum monstrantia, mox apponemus.

2. *Amplificatur* id sententiae genus, ut plura verba in modum, quem primum posuimus, colligentur. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ὦ πικρὸς θεοῖς Phil. 254. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων 855. ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 742. ὦ πόνοι βροτῶν δύςπονοι 1262 m. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον Ai. 971. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ — μοχθήσας ἐγώ Trach. 1035. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις Oed. R. 1297 an. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι El. 194 m. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία 494 ch. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον 1172. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι 1318., siquidem tenenda distinctio maxima, quam in Hermanni editione nescio an casu positam videmus: sin, vocativus alloquentis erit, ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. XXVII. 1, 2 (682 D.). Haec omnia *contemplationem* habent aut *mirationem* aut *exclamationem* nostro animo quasi auditore sive apud nos factam ipsos, et potest Latine accusativus exclamandi substitui: *heu me miserum!*

3. Cum *imperativis:* ὦ χαῖρ', Ἀθάνα Ai. 91. ὦ χαῖρ', ἄνασσα El. 656. ὦ ἀκούετε Acris. I. 1 (58 D.). ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στάλαι Niob. I. (393 D.).

4. In *formulis obtestandi*, in quibus nec semper imperativus inest, nec, si est, cum ὦ necessario colligatur. ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε Ai. 364. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε Oed. R. 546. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; φράσον. 1037.

B. *ὦ cum vocativo alloquendi dictum.*

1. Cum *unius nominis* vocativo. Inutile foret, exempla iterum apponere in vocabulis ἄναξ (ibi v. et de ὦναξ), ἀνήρ, ἄνθρωπος, γυνή, Ζεύς, θεός, κασίγνητος, ξένος, παῖς, πατήρ, πόλις, πόποι, σπέρμα, τέκνον collecta; eo igitur quaerentes relegamus. Quae vocativum iteratum monstrant, velut ὦ παῖ παῖ, postea commemorabimus. Unum hic ponendum est ὦ τάν s. 'τάν s. τᾶν. Hermannus in Bacchis 794. inaudito modo scripsit, inflexis accentibus duobus, ὦτᾶν. Matthiae in edendo Euripide modo ὦ τάν (Heracl. 321.), modo ὦ 'τάν dedit (Heracl. 683.), Dindorfius ὦ τάν, Brunckius ὦ 'τάν, Wolfius in Plat. Apoll. Socr. p. 32. ὦ τᾶν. Veterum communis est Scholiastae Plat. Apoll. apud Siebenkeesium p. 4. 5. Suidae et Phavorini opinio, longeque illis doctioris Philemonis

p. 132., primam inflectendam, ὦταν, nam signum praeterea craseos adiici, ὤταν, vix poterit. Etymologus p. 825, 15. ultimam inflectit ὠτᾶν, ultro addens, quae plurimorum librorum consensionem significare videntur περισπᾶται δέ, ὄφειλον ὀξύνεσθαι. Tertiam rationem Apollonius suadere videbatur, ut olim ex libro illius de adverbio excerpta ferebantur, ὦ 'τάν: v. Sturz. de dial. Alexandr. p. 181. Bast. ad Greg. Cor. Add. p. 904.; et sequitur eam Eustathius p. 24, 17. Verum nunc edita tota Apollonii disputatione (de adv. p. 569, 11 sqq.) certissimum est Etymologum sua ex uberrimo doctissimi hominis penu deprompsisse. Is enim cum Tryphonem refutasset, qui ex ὦ fieri decreverat ὦτα et ὦταν, advocans dissimillimum δή et δῆτα, quod nec ν assumit unquam nec ᾱ producit, Didymi sententiam sequitur ex ἔτης fieri ἐτᾶν, ut μεγιστᾶν s. μεγιστάν, et videri etiam νεᾶν fuisse vocabulum ex νέος procusum, unde νεᾶνις et νεανίσκος sit; inflexum autem accentum quominus quis librariorum errori tribuat, prohibet explicatio ab aliis incertis auctoribus proposita, improbata Apollonio ipso, non tamen ut negaret recte nflecti; aiebant illi, Doriensium esse ὠτᾶν ellipticam dictionem pro ὦ τῶν subaudito ἑταίρων. Scribemus igitur ὠτᾶν, nec est ratio adeo simplex, ac Reisigio visum Coniect. p. 217., ὦ 'τάν suadenti. Nec de μεγιστάν, νεάν, ξυνάν acuendis pugnaturum Apollonium credo (v. Lobeck. ad Phryn. p. 196.), id enim agebat, ut de vocabulis quamvis penacui aut propenacui solitis, velut ἔτης, νέος, μέγιστος talia proseminari doceret, quae in ultima tenorem gererent; verum tota eius oratio docet de inflexo accentu, qui in libris prostaret, explicando homines quaesivisse. — ὠτᾶν legitur apud Sophoclem Oed. R. 1145. Phil. 1373. De librorum scriptura tacent.

2. Cum *vocativo substantivi et adiectivi*. Legitimum quidem eum utriusque locum existimari consentaneum est, ut adiectivum praecedat, sequatur substantivum. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες — ὦ καταῤῥῶγες πέτραι Phil. 925. ὦ πατρῴα γῆ 1029. ὦ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν 1131 m. ὦ στυγνὸς αἰών 1332. ὦ μεγάλα φάτις Ai. 173 ch. ὦ φίλ' Αἴας 525. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς 593 ch. ὦ τλάμων πάτερ 628 ch. nisi hoc, ut supra fecimus, ad primam ὦ dicendi rationem refertur. Possit tamen etiam ita dici cogitari, ut patrem quasi praesentem alloquantur. ὦ δαΐα Τέκμησσα 771. ὦ φίλτατ' Αἴας 956. 975. ὦ δυσθέατον ὄμμα 983. nisi hoc mirationis potius habendum: v. Lobeck. ὦ φίλια γενέθλα El. 219 m. ὦ δύσθεον μίσημα 281. ὦ Λύκει' Ἄπολλον 645. 1371. ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα 1055 ch. ὦ κασίγνητον κάρα 1155. ὦ φίλτατον φῶς 1215. nisi hoc priorem rationem spectat. ὦ φίλταται γυναῖκες 1218. 1390. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ 1346. ὦ φίλταται μὲν χεῖρες 1349.

ὦ πότνιαι δεινῶπες Oed. Col. 84. ὦ γλυκὺς Ἅιδας Trach. 1029 m. — Verum minime infrequentia eiusmodi exempla sunt, quae substantivum interiectioni subiectum, deinde additum insuper adiectivum monstrent. Is ordo turbationem legitimi prae se ferre et insolentior adeo esse visus est Schaefero Mel. Crit. p. 114.; is vero ab Erfurdtio duorum Sophoclis exemplorum admonitus, quibus plura post ipse adiecit, gravius nomen subiici particulae pronuntiavit, quod mox intellexit ne ipsum quidem probari posse. Accuratius exposuit Herm. ad Hom. hymn. Apoll. 14.; nec tamen in omnibus exemplis sensus discrimen agnosco, sed poetis aliquid in eo genere libertatis concedendum esse arbitror. ὦ ξένε Κεφαλλήν Phil. 780. ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον 940. ὦ τόξον φίλον 1113 m. ὦ πόλις πατρία 1197 m. ὦ παῖδες οἰκτροί Oed. R. 58. ὦ σπέρμ᾽ ὅμαιμον Oed. Col. 331. ὦ λῆμ᾽ ἀναιδές 964. ὦ φῶς ἀφεγγές 1546. ὦ τροφῆς ἐμοί Ai. 850. ὦ ψυχὴ σκληρά Trach. 1250 an. ὦ φάος ἁγνόν El. 86. ὦ θεοὶ πατρῷοι 403. ὦ θρέμμ᾽ ἀναιδές 612. ὦ δέμας οἰκτρόν 1150. ὦ γενεὰ τάλαινα 1405 ch. Idem est, cum substantivum appositione additum sequitur. ὦ ξεῖν᾽ ἀλῆτα Oed. Col. 1098. Altera vocabulorum collocatio est ὦναξ Ἄπολλον Oed. R. 80. ὦναξ Ἅιδη Trach. 1075 m. Paulo aliter etiam indicandum de addito adiectivo gentem et terram significante. ὦ γῆ Φεραία inc. LXXXII. 4, 1. (758 D.); quanquam dicitur ὦ Λημνία χθών Phil. 974.

3. Cum *pronomine vocandi indice.* ὦ οὗτος, Αἴαν Ai. 89. ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους Oed. Col. 1623.

4. Cum *participio nominis substantivi munus sustinente.* ὦ δεινὰ δράσας Oed. R. 1327. ὦ πάντα τολμῶν Oed. Col. 765. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες Ant. 1249 m. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη 1272 m. ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Trach. 99. ὦ κρατιστεύων κατ᾽ ὄμμα 102 ch. ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ai. 832. ὦ πολλὰ λέξας — ἔπη 1251. ὦ δεινοτάτας — πεμφθεὶς κελεύθους El. 1152. ὦ μηδὲν ὑγιὲς — φρονῶν Phil. 994. ὦ φίλτατ᾽ εἰπών 1274. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας 1366. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος 1338. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας 1431 an. ὦ πάντα πράσσων Synd. IX. 7 (155 D.). ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. III. 4 (293 D.). ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. II. 1 (497 D.).

5. *Praefixum* ὦ *ampliori verborum compagi.* ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς, Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε Phil. 3. ὦ κάκιστ᾽ ἀνδρῶν 962. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε 972. ὦ θεοῖς ἔχθιστε 1020. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες 1070 m. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ᾽ ἐμοῦ 1076 m. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων 1155 m. ὦ τὰ πάντ᾽ ἰδόντες ἀμφ᾽ ἐμοῦ κύκλοι 1338. ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον

1450 an. ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς Oed. R. 14. ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα 40. ὦ βροτῶν ἄριστε 46. ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι 151 ch. ὦ χρυσέας τέκνον ἐλπίδος, ἄμβροτε φάμα 158 ch. ὦ χρυσέα θυγάτηρ Διός 188 ch. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία 330. ὦ κακῶν κάκιστε 334. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας 830. ὦ θεῶν μαντεύματα 946. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα 950. ὦ φέριστε δεσποτῶν 1149. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ᾽ ἀεὶ τιμώμενοι 1223. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι 1524. ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου σκότου, ἴτ᾽, ὦ μεγίστης Παλλάδος τιμώμεναι πασῶν Ἀθῆναι, τιμιωτάτη πόλις Oed. Col. 106. 107. ὦ τῆσδ᾽ ἔφοροι χώρας 143 ch. ὦ πάτερ δύσμοιρ᾽ ὁρᾶν 328. ὦ φίλτατ᾽ Αἰγέως παῖ 613. ὦ πλεῖστ᾽ ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον 724. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα 1690 m. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος 1698 m. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 928 an. ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 2. ὦ δείπνων ἀῤῥήτων ἔκπαγλ᾽ ἄχθη 196 m. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν 1115. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Trach. 630 ch. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν 989 an. ὦ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι ἀνέρες 1006 m. ὦ Διὸς αὐθαίμων 1030. ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς Ai. 73. ὦ θεῶν χοροποί᾽ ἄναξ 683 ch. ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ᾽ Ἐρινύες 830. ω φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας 843. ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός 1372. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα γύναι Epig. II. 1 (194 D.). ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον Herm. II. (211 D.). ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον inc. XXXVIII. 1 (696 D.).

6. *Iteratur* vocativus. ὦ πόλις, πόλις Oed. R. 629. ὦ γάμοι, γάμοι 1403. v. Brunck. ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας ματρός El. 120 ch. si sic scribendum, v. παῖς. ὦ παῖ, παῖ 1073. Ant. 939 ch. ὦ τέκνον, τέκνον El. 1402. ω τέκνα, τέκνα Oed. Col. 1457. ὦ Πάν, Πὰν ἁλίπλαγκτε Ai. 680 ch. ὦ θάνατε, θάνατε Phil. 786. ὦ πούς, πούς 1173 m. ὦ πάτερ, πάτερ Oed. Col. 1101. Aldus et codd. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, contra versus legem. ὦ χέρες, χέρες Trach. 1079.

7. *Pluribus allocutionis membris* praemittitur ὦ. Et *binis* quidem: ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως Phil. 260. ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον 1113 m. ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία 1197 m. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις, ὦ δεινότατον πάντων Oed. R. 1297 an. ὦ πόλις, ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες Ant. 834 m. ὦ τέκνον, ὦ παῖ Trach. 61. ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς Ai. 173 ch. ὦ φίλτατ᾽ Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ᾽ ἐμοί 956. ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων ἔκπαγλ᾽ ἄχθη El. 196 m. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες 1218. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ 1346. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα 1405 ch. *Ternis*: ὦ φιλτάτου παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός, ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα

Λυκομήδους; Phil. 242. ὦ χέρες, χέρες, ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες Trach. 1079. ὦ πάτερ, ὦ φίλος, ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Oed. Col. 1697 m. Nam φίλος et εἱμένος substantivorum naturam induerunt. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς οἴκησις αἰείφρουρος Ant. 882. *Quaternis:* ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι Phil. 924.

8. Sed etiam *additis vel interpositis particulis continuatur allocutio.* ὦ — καί componuntur vel sic, ut ad eandem rem vocativi spectent, vel singulas singuli. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε Phil. 972. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον 974. ὦ πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Oed. Col. 765. ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα Ant. 375 an., quod exemplum est non tam allocutionis quam tacitae miserationis, cuius documentum supra (A.) attulimus; satius tamen visum exempla ὦ — καί compositorum uno loco componere. Ita habet etiam ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 742. — ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ El. 86 an. ὦ δυςθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς Ai. 983. — ὦ — καί — καί. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης Oed. R. 380. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα 1394. Mediis duobus καί interponitur τε. ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη δρυμός τε καὶ στενωπὸς Oed. R. 1398. Item uno καί praemittitur. ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί, Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες καὶ κτύπος ἄρσην πόντου Phil. 1439 an. Item ὦ praegressum excipit τε. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Phil. 855 (ad A.). ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι 1029. ὦ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν 1131 m. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας χρονιός τε φανείς 1431 an. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι El. 67. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον — ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα Ai. 971 (ad A.). ὦ γῆ Φεραία χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). Deinde *pluribus ὦ iteratis* interponuntur τε et καί. ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες Trach. 1080. ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον, κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος, κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ πεδία προςαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί Ai. 846—850. Denique ὦ et μέν uno membro ita includuntur, ut pro τε s. καί deinceps inferatur δέ. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ, φίλοι δὲ ναῦται Phil. 526. ὦ φίλταται μὲν χεῖρες ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1349.

9. Aliquanto liberius tractatur ὦ. *Mediis duobus vocativis interpositum est* Phil. 783.: ὦ διπλοῖ στρατηλάται, Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν — τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; ὦ Μενέλαε nescio cur offenderit Her-

mannum, ut duabus virgulis includeret ὦ, nihil nisi repetitionem verborum ὦ διπλοῖ στρατηλάται continere pronuntians. Mihi ita ὤ scribendum fuisse videtur et doloris repente pungentis signum esse; sed ὦ Μενέλαε, quod Hermannus negat, revera fortius pronuntiari, non quo graviora eum commeruisse significetur, sed quod vehementior cruciatus Philocteten ad clamorem cogat. Deinde *substantivo et adiectivo singulis praemittitur*, quo vehementior orationis ascensio sit. ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον (sc. τέκνον) Phil. 788. Porro *substantivo et adiectivo mediis interponitur.* ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί Ai. 389 m. v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 565., qui eas compellandi formulas liberrime dispensari apud Graecos iure dixit; nec tamen ita excusari potest Λαΐειον ὦ τέκνον Erfurdtii coniectura metro expressa Oed. R. 1216., libri enim ὦ omittunt. Hermannus ὤ scripsit, quod mihi bene habere, sed duabus virgulis circumpositis sepiendum fuisse videtur.

10. De *sermonis proprietate* haec praeterea adnotanda. In continuandis allocutionibus duabus alteri particulis καί et τε illatae modo additur *articulus*, modo non additur. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Phil. 855. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας 974. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα Oed. R. 1394. Contra vide haec. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι Phil. 1029. ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί, Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες 1439 an. Hic addi quidem articulus non potuit, quod substantivum nomen adiectivo praepositum est; sed nec inverso vocabulorum ordine continuo adiicitur. ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη Oed. R. 1398. ὦ πτεναὶ θῆραι χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν Phil. 1131 m. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον, κλειναί τ' Ἀθῆναι Ai. 847. — Deinde notanda exempla ὦ cum singulari nomine verbo plurali illatum, aut hoc illi; v. Schaef. ad Oed. Col. 1102 (1104 H.). ἴωμεν, ὦ παῖ Phil. 529. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε El. 1390. Hoc a dissidio locorum aliquid excusationis habet. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; Oed. Col. 1104. προσέλθετ', ὦ παῖ 1106. ἐρείσατ', ὦ παῖ 1114. Communi sermonis serendi consuetudini tribuit schol. Arist. Plut. 66. Ita illud Philoctetae ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινὶ δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά v. 369. Lobeckius intelligendum esse docuit ad Ai. 191. p. 248. — Porro vocum cum ὦ compositorum *hyperbaton* advertendum. ὦ κραίνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς Oed. R. 14. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας Phil. 1076 m. — Inprimis autem lubrica quaestio est de ὦ *alloquendi formulis non addito.* Hanc tetigit, non explicuit, quasi exiguam et suis viribus minorem Bernhardy Synt. p. 70. Falsum enim manifesto, levioris argumenti colloquiis apud tragicos omissionem particulae concedi, splen-

didiori orationi convenire potissimum. Longe enim rarius omittitur, quam additur, nec tamen saepius sesquipedalibus verbis, quam usitatis et modicis incessisse tragicorum sermonem dixeris. Ut familiaris quaedam et quasi domestica compellatio fuerit ἄνδρες, tamen eo humanitatis sensu Graeci erant, ut ὦ longe frequentius praemisso vel amicos et quotidiano usu cognitos quasi honestius appellarent. Tragicis autem inprimis metri ratio causa fuit, cur ὦ addere abstinerent. Eius rei id maxime documentum est, quod cum longe crebriore usu terantur ὦ πάτερ, ὦ τέκνον, ὦ γύναι, ὦ ξένε, in fine versuum, cum compellationis infereiendae necessitas esset, nec tamen ultra iambi pedis modulum progredi possent, γύναι, πάτερ, ξένε, ξένοι, τέκνον, τέκνα dixerunt. Cum extra iambici versus ultimum locum ὦ omittitur, triplex maxime faciendi causa est. *Prima*, cum non dedita opera colloquentes compellamus, sermoni praemittentes appellandi formulam, sed sermonem orsi quasi forte ad collocutorem compellandum convertimur; sic compellandi formula medio sermoni quasi παρενθέτως interponitur. ἀδελφή El. 453. ἄναξ Phil. 94. 150. Oed. R. 276. 698. Oed. Col. 1756 an. Ant. 394. 762. 1078. Ai. 190 ch. 885 ch. ἄνακτες Oed. R. 631. γύναι 700. 800. Trach. 229. 392. 887 ch. γυναῖκες Trach. 384. 670. φίλαι γυναῖκες Trach. 224. ξένε Oed. R. 957. Oed. Col. 518 ch. 674 ch. 828. 881 ch., quod cum in vehementer commoto sermone insit, clare refutat Bernhardyi opinionem ὦ inprimis graviori et splendidiori orationi tribuentis. Oed. Col. 1208. πάτερ Trach. 968. 1088.; utrumque commotissimae orationis est. 1193. Oed. Col. 179. 333. τέκνον Phil. 130. 276. 464. 732. 735. 737. 794. Oed. R. 1098 ch. Oed. Col. 27. 849. Ant. 1010. Trach. 68. Ai. 796. 924. Quodsi aliquando *postposita* allocutio reperitur, videndum, nonne cum clamore sublato fiat. Sic dicitur ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι, ξένοι Oed. Col. 848. Quanquam saepe ad sensum nihil refert ὦ addatur nec ne. Quod non dicitur ὦνδρες ὤνθρωπε, raritas eiusmodi apud tragicos crasium causa est. Contra in ea sermonis conformatione non potuit dici aliter ac προσέλθετ', ὦ παῖ et ἐρείσατ', ὦ παῖ Oed. Col. 1106. 1114. ἴωμεν, ὦ παῖ Phil. 529. *Altera* causa est, quod vocabulum cum ὦ coalescens initio versus positum sic nimio pondere praeditum quam pro gravitate sententiae videretur. Hoc in unum ἄναξ cadit: Oed. R. 85. Oed. Col. 635. 1501. Ant. 223. 278. 384. 720. *Tertia* eaque latius ceteris patens ratio illa est, quod poetae voce quidem elatiore alloquendi provinciam particulae ὦ mandarunt, sed quando *precibus instandum, minitatione terrendum, amica admonitione castigandum, indignabundi aut repente territi vox promenda esset*, illa abstinuerunt libenter. μή, δέσποθ' ἱστόρει πλέον Oed. R. 1165. ἀλλά μοι, θεαί, βίου — δότε πέρασιν Oed.

Col. 101. ἔξελθε, τέκνον Ant. 1215. — ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς Ai. 1133. Aldus et quidam codd. quamvis optimi ὤνθρωπε, velut Flor. Γ. Laur. a. b. Melius alii cum Eust. p. 681, b. ἄνθρωπε, cf. Herm. — ἀλλ' ἔχει τέκνον — φροντίδας νέας Phil. 210 ch. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται 822 ch. Impatiens urget chorus, ut cum armis clam abire Neoptolemus velit. γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Ai. 286. τέκνον, δορὶ βούλου κρατεῖν μέν 751. Prudenter admonet Aiacem Peleus; at indignabundus ille πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο 754. Addo alterum indignationis exemplum. τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ ἐλήφθης Trach. 804. Redeo ad monitionem. οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἄχος ἐφάνη El. 150 ch. σίγα, τέκνον Trach. 970 an. πάτερ, ἐμὸν τόδε Oed. Col. 197 m. Sic iturum Oedipum monet Antigone, ut ductum suum exspectet. τί δρᾷς, ξένε; 832. μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται, μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1208. *hoc tibi curae cordique esse volo.* εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον Ant. 1085. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα 1090. *Hortandi* inest adsignificatio: οἴκτειρ', ἄναξ Phil. 505 ch. μὴ δῆτα, τέκνον 1353. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ Oed. R. 650. πάτερ, πιθοῦ μοι Oed. Col. 1183. θάρσει μοι, θάρσει τέκνον El. 168 ch. σήμαινε, τέκνον Οἰνέως Trach. 595. *Mirandi* significationem haec habent. τέκνον, τίνος φώνημα; Phil. 1279. Et cum *terrore* quodam miratio coniuncta dicitur: γυναῖκες, ὡς δέδοικα Trach. 662. Haec repente domo prosiliens Deianira dicit; re minime exspectata commotus chorus respondet τί δ' ἔστι, Δῃάνειρα, τέκνον Οἰνέως; v. 662. Non minus novum acciderat Antigonae, quod Oedipus tam sollicitus de Theseo vocando esset; qua de re quaerit πάτερ, τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; Oed. Col. 1459. Sic cum ingruente tempestate Iovem invocasset ὦ μέγας αἰθήρ, ὦ Ζεῦ Oed. Col. 1469., repentino fragore in ipso cantu interpellatus, carmen chorus ita finit: Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ 1482 an. *Anxietatem* etiam produnt haec: θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ Oed. Col. 167 an. τέκνον ἰώ μοι, τί γεγώνω; 213 m. τί πάθω, τέκνον ἐμόν; 216 m. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225 an. *Gaudium insperatum*: τέκνον, πέφηνας; 329. Est etiam, ubi *ipsum nomen cum clamore doloris pleno* proferatur; quo facto non opus est ὦ. ὦ τάλαιν' ἐγώ· Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών El. 798. Sic intelligendum παῖ παῖ Trach. 1019 m. si recte sic Hermannus: v. παῖς. Denique ignotus adveniens nuntius sermonibus aliorum se inserens iure dicit ξέναι γυναῖκες El. 650.; verum cum Clytaemnestram adesse audivit ad consalutandam conversus ὦ χαῖρ', ἄνασσα v. 656.

11. De scriptura agendum horum versuum. In El. 120 ch. Aldus

et codd. ἰὼ παῖ, παῖ, Flor. Γ. Δ. Aug. C. Lips. b. et Suidas v. δύστηνος ἰὼ παῖ, Brunck. Herm. ὦ παῖ, παῖ aptius. Contra ὦ delevit Hermannus Trach. 1019., cum codd. ὦ παῖ παῖ habeant praeter Flor. apud Herm., in quo est ὦ παῖ, ὦ παῖ. Sic contra libros ὦ deleverat Erfurdtius in Oed. R. 1089 ch., Aldum ὁ Κιθαιρών pro ὦ Κ. dedisse perperam affirmant; adiecit idem in ἰὼ Λαΐειον ὦ τέκνον, quod ὦ Hermannus scribendo correxit. Ant. 1132 ch. olim Herm. ἰὼ ὦ πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων, nunc ἰὼ τῶν πῦρ πνεόντων, vulgabatur ἰὼ πῦρ πνεόντων, quod cum numeris antistrophicis non congruit. Quod v. 1275. legebatur, τί φῄς ὦ παῖ; τίνα λέγεις μοι νέον λόγον; neque sensu neque versu constante, eiectis verbis ὦ παῖ quomodo Hermannus constituerit, apud ipsum videri potest. Saepius additum, quam omissum a librariis ὦ iure scribit Elmsl. ad Eur. Med. 134. In El. 797. ὦ τάλαιν' ἐγώ Br. Erf. Schaef.; Hermannus non minus bene ὢ τάλαιν' ἐγώ ex codd. Lipss. Quanquam ὤ reducendum videtur, siquidem in codd. longe melioribus Laur. a. Florr. tribus; illud esse ex editorum silentio suspicamur.

Ὤ exclamatio inprimis *dolentis* aut *commiserantis*, de qua et ὦ discernenda Valckenarius disseruit ad Theocr. Adoniaz. p. 403., Bast. Ep. Cr. p. 254. 272., Brunck. ad Ar. Lys. 836. Eccles. 160., et his omnibus antiquior H. Stephanus Anim. in Lib. de Dial. p. 52. Quanquam hi qualecunque genus exclamationis esset, acuendum aiebant, quae doctrina nunc paucos amatores habet, quia plerisque locis cum insit quaedam compellandi aut apud nos considerandi notio, non minus recte ὦ inflexum convenit. Solum per se positum uno Sophoclis loco legitur, isque unus est, quo ὦ scribi non recte videatur. ἰώ. ὢ ὤ. δύσμορος. ὢ ὤ Oed. Col. 224 ch., quae Hermannus quaternis choreutis distribuit. Est autem ea Triclinii scriptura. Alii codd. bis ἰώ ter ὤ, et ita edd. vett., alii semel ἰώ, ter ὤ vel ὦ. Etiam in fine versus, cum ceteri ὢ ὤ vel ὦ ὦ habeant, Laur. b. ἰού ὤ ὤ (sic), duo alii codd. ὢ ὢ ἴθι. Cum *adiectivo* ὢ δύσμορος Ai. 365 m. ὢ μέλεος Ant. 1304 m. ὢ τάλας ἐγώ Phil. 734. Hermannus ὦ secundum Brunckium, et sic Flor. Γ. habere colligas; contra edd. vett. et Laur. a. cum Aldina collatus ὢ tueri videntur. Ant. 1106. Hermannus ὢ ex antiquis edd. revocavit, eumque Aldina Laur. a. conspirare credendus. Par causa erat Oed. Col. 757., ubi omnes ὢ τάλας ἐγώ. Ita ὦ τάλας ἐγώ, τάλας 851., quod ὢ scribi conveniens erat; Ai. 960., ubi ea verba cod. Flor. Δ. omittit. ὦ τάλαιν' ἐγώ El. 797. in v. ὦ memoravimus. Sic pleraque exempla iudicanda, quae in v. ὦ s. A. attulimus, ut Ant. 375. Phil.

178. 234. 526 etc., in quibus quod optimos sponsores habet retinendum est.

"Ωι *doloris exclamatio* (*vae*). Gravius significat, quam οἴ, id quod non doloris modo sed etiam molestiae vel levioris indignationis indicandae est; talia autem in ᾧ non cadunt, quod semper *doloris*, nec fortuito et brevi tempore pungentis, sed *mordentis* et angentis indicio est. Et ᾤμοι quidem s. ὤμοι pronomen non esse disputavit Apollonius de Pron. p. 42., v. οἴ. Verum ῑ adscribi non debere, non iniuria decreverunt multi docti, ut Blomfieldus ad Aesch. Agam. 1314., aut ὤμοι aut οἴμοι scribendum affirmans, cui adversatur Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CXVII. Dissensionem enim grammaticorum fuisse, quorum alteri adscriberent, alteri demerent ῑ, alteri ex ῶῑ productum ᾦ, alteri ex ὦ interiectione ortum ὤμοι mutato tono putarent, intelligitur ex Etym. M. p. 618, 13. et 822, 34. Neque dissentio a Reisigio, in ea discordia libros sequendos videri; sed fatendum est ὦ non adscripto ι locupletiorem habere auctorem, quem ignorasse Reisigius videtur, Apollonium de Pronom. p. 42. de Adv. p. 536, 37., quem Etymologus p. 822, 34. ante oculos habuit. Et facilius sane quidam in id incidere potuerunt, ut ᾤμοι scriberent, cum ex Apollonio discatur fuisse Aeolicam interiectionem ᾦαι, in qua ῑ contractione inest ex ὤαιαί facta. Novae sententiae Elmsleius patronus exstitit ad Oed. Col. 820., quamvis contra librorum fidem ᾦ s. ὦ ex tragicis exterminaturus (Homeri enim esse), et invecturus οἴ. Etiam in ea re a libris standum censeo. Igitur ᾤμοι solum legitur El. 1407. 1408 (ᾤμοι μάλ' αὖθις). Flor. Θ. ὤμοι. Hermannus contra Apollonii praescriptum hic et aliis locis divisim scripsit. Ai. 231 an. Flor. Γ. ὦ μοι. 926 ch. In Laur. a. adscriptum γρ. ἰώ μοι. 1185 ch. Phil. 1213. 1249. Oed. Col. 533 m. 824. Brunckius οἴμοι dedit, quod οἰμώζειν dicatur, alias de eo verbo minime sollicitus. Additur *nominativus:* ᾤμοι ἐγώ Oed. Col. 216 m. ᾤμοι τάλας Phil. 922. ᾤμοι τάλαινα Ai. 333. Insuper adiicitur *genitivus* querendi causam reddens: ᾤμοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ᾤμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος Trach. 967. 968 m. ᾤμοι δύςφρονος ἄτας Oed. Col. 202 m. ᾤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης Ai. 959. V. Intpp. Greg. Cor. p. 138. Lobeck. ad Ai. 993. Deinde ᾠμοιμοῖ legitur aliquoties; scribendum enim ita, siquidem οἰμοιμοῖ secundum Apollonii praecepta exarari oportet: v. οἴ. ᾠμοιμοῖ Phil. 785. Omnes ὦ μοί μοι s. ὦ μοί μοι vel ὑφ' ἕν, Flor. Γ. haec ante verba ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον posita habet. Ai. 604 ch. ἰώ μοι μοι Flor. Γ. ἰώ μοι μοι μοι Θ. Ant. 1301 m. Additur genitivus. ᾠμοιμοῖ κακῶν Oed. Col. 986. Consuetum vitium omnes edd. insedit; de codd. constare non puto. — Praeterea pro ᾤμοι librorum ἰώ μοι Hermannus dedit Oed.

Col. 213 m., *ἰώ* Ant. 1322 m., aequandi numeri causa; pro *οἴμοι* Ai. 226 m. Flor. *Γ. ὤ μοι*, sicut idem pro *οἰμοιμοιμοῖ* Phil. 1075 m. *ὤ μοι μοι* habet; ego aut *οἴμοι* scripserim et in antistropha *αἰαῖ* pro *αἰαῖ αἰαῖ*, aut, quod magis placet, hoc retento *ἰώ μοί μοι*.

Ὠγύγιος antiquissimus. Θήβας — τὰς ὠγυγίους Oed. Col. 1767 an. De hac propria vocabuli vi v. Stanl. ad Aesch. Pers. 327. Spanh. ad Callim. h. Iov. 14. Burm. ad Ovid. Met. III. 713. Tralate dictum *σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον* Phil. 142 ch. Recte schol. *τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σε. Avitum* enim imperium Neoptolemo obtigerat. Musgrav. et Buttm. *ὠγύγιον* putabant dici adverbialiter.

Ὧδε 1. *sic, ita*, rei gestae gerendaeve ordinem et rationem ponens; quae est antiquissima et sola Homerica significatio: v. Vett. Intpp. apud Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 85 sqq. — *εἴπερ ὧδ' ἔχει* Phil. 116. *ἐρῆμον ὧδε κἄφιλον* 228. *sic, ut videtis*, ne vertas *adeo*. *μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος* 255. *ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἐρῆμον* 265. nisi id loci significans. *τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον — ἐγκαλῶν ἐλήλυθας*; 327. *sic, ut facis. πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἂξ Ἅιδου θανὼν — ἀνελθεῖν* 620. *sic, si habet. ἦ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν* 628. *ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως* 680 ch. *ὤλλυτο ὧδε* coniungenda. *τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς —*; 720. *ἀλλ' ὧδ' ἔσει σιγηλός*; 730. *τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι* 858. *ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ (εἷλεν)* 936. *ὧδ' ἐρῆμος — λειφθήσομαι* 1059. *τὸν Ἡράκλειον ἆθλον ἔμ' ὧδέ σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον* 1117 m. *ut feci adhuc. τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται*; 1145 m. *ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς*; 1207. *οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε* Oed. R. 83. *γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης* 254. *ὥςπερ μ' ἀργαῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ* 276. *ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ*; 336. *ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο* 848. *ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν*; 938. *talem, qualem dicis. κἄθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα*; 1023. *ὧδε μέγα* una notionem *adeo* efficiunt. *ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα* 1369. *τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν*; 1435. Non est *adeo*, sed *sic, ut facis. ὧδ' ὁρᾶν* 1482. *ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν* 1508. *eo statu. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον* Oed. Col. 144 an. *οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός* 273. *ὥςπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε* 277. *οὐδ' ὧδ' ἔχοντες* 803. *ὧδ' ἐπειςπεσών* 919. *ὧδ' ἐπαινῶν πολλά* 1009. Cave coniungas *ὧδε πολλά*. *ἐρῆμος ἔθανες ὧδέ μοι* 1712 m. *τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ' — ἐπαμμένει*; 1714 m. *ποῖ δῆτ' αὖθις ὧδ' ἐρῆμος — αἰῶνα τλάμον' ἕξω*; 1732 m. *cum eo statu res nostrae sint. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς*; Ant. 748. *ὧδ' ἐρῆμος πρὸς φίλων* 910. *ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἂν*

1095. ὡς ἐχόντων 1164. Ant. 960. ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Trach. 139 ch. εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις 451. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν 490. ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν αὔτως — ὥς μ' ὤλεσεν 1028 m. ὧδ' ἄναρθρος 1093. ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα 1221. ὧδε φρονοῦντα 1221. *ea mente praeditum.* Quomodo Hermannus ὧδε ὁρᾶν coniungere potuerit, nec video, et ipsa, quam apposuit, interpretatio eum redarguit. πρὸς τί δυςλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; Ai. 40. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ 111. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητος ὁρμᾷ 195 ch. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή 274. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν 371. ὧδ' ἀτώμενος 377. ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι 422 m. Et ἄτιμος ὧδε et πρόκειμαι ὧδε coniungas licet. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; 425. ἄτιμος — ὧδ' ἀπόλλυμαι 433. οὐκ ἄν ποτε δίκην — ὧδ' ἐψήφισαν 444. ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφραναίμί που 464. *sic si faciam.* θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που 484. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος 888. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι — ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν; 1206. ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; 1215. *non adeo superba,* sed *superba illa.* ἆρ' ὧδ' — ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; 1283. ὧδ' ἀνάλγητος 1312. ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν; 1335. ὧδ' ἠνθισμένον El. 43. ὧδ' ὁ μῦθος ἱστάτω 50. τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγὰν 122 ch. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν 133 m. ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ 183 m. ὧδε, *qualem videtis.* ἀνάριθμος ὧδε θρήνων 225 m. ἥ δ' ὧδε τλήμων 267. Unum hoc exemplum est, quo ὧδε *adeo* explicari oporteat, etsi sunt alia, quibus possit; non tamen admittendum, nisi cum adiectivo iungatur ὧδε; verba enim eam significationem excludunt. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει 307. εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες 546. ὧδε μ' αἰεὶ ζῶσαν 640. *ut nunc vivo.* τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς 759. ὧδ' ἔχων 779. ὧδ' ὀλωλέτα 796. τίνος — λόγων ἀκούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν; 872. ὧδε ἄγαν *adeo.* οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 929. *sic, ut dicis,* i. e. non in id insaniae genus incidi. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος 952. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; 1070 ch. τί δή ποθ' — ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις 1175. τίς οὖν ἂν ἀξίαν — μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1253 m. πολύστονον ὧδ' ἰδὼν 1267 m. ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1293. οὔτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς φοροῦντα — γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 1 (148 D.). πόθεν πότ' ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; Dionys. I. 1 (182 D.). τοῦ κέρδους — ὧδ' ἀντέχεσθαι Creus. IV. 2 (325 D.). λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα Peliae I (433 D.). τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας inc. XLV. 2 (703 D.). — 2. Seorsim apponenda duo exemplorum genera, quanquam prioris ipsa quoque significationis documenta. Primum ὧδε sic dictum, ut *sermonem post secuturum praenuntiet.* ὧδ' ἠμείψατο Phil. 378.

ἀλλ' ὧδ' ἄκουε El. 633. Deinde etiam *respicitur sermo iam absolutus.* ὧδ' ἦν τὰ κείνης θ' ὕματα El. 563. — 3. Altera significatio principalis *loci indicandi* est: *huc.* ὧδ' ἐλήλυθα Oed. R. 7. ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω 144. τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν 298. ἕπε' ὧδ' ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ Oed. Col. 178 m. προβᾶθ' ὧδε 845 ch. προβᾶθ' ὧδέ μοι 847 ch. τὰς κόρας γὰρ εἰςορῶ — αὖθις ὧδε προςπολουμένας 1100. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1208. ὁ ξένος — ὧδ' ὁδοιπορεῖ 1253. ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν 1288. ὧδ' ἕπεσθε 1539. τῇδ', ὧδε, τῇδε βᾶτε 1544. προςελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ Trach. 496. ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν El. 1149. φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι 1266 m. Elegantius enim de adventu, quam de ratione facti dici videtur. A *motu* transfertur ad *coniectum oculorum* βλέφ' ὧδε Trach. 401. ὧδ' ὁρᾷ πάλιν Phil. 923. *me adspicit.* ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων Ai. 190 ch., nisi hoc *ut nunc est* significat.

Ὠιδή cantus. Verum non dicitur nisi de *flebili querimonia.* πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδάς — ᾔσθου El. 88 an. ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 618 ch.

Ὠδίνω angor. Nec enim propria vi, nec quae propriae proxima est, dicitur Sophocli. ὥςτε μ' ὠδίνειν, τί φῄς Ai. 781. Minus recte Brunckius: *ita ut anxie exspectem, quid afferas,* quod accuratius φήσεις dicendum erat; *quid dixeris* potius interpretandum, v. Lobeck. Affert hoc Eust. p. 843, 48. αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος Trach. 324.

Ὠδίς proprie *partus dolor.* αὗται δὲ — ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος Oed. Col. 538 m. ὄγκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων inc. XVI. 1, 2 (670 D.). Tralate *dolorem animi penetrantem* significat. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προςβαλὼν ἀποίχεται Trach. 42.

Ὠθέω trudo. Proxime abest a propria vi οὓς νῦν σὺ — ὠθεῖς ἀθάπτους Ai. 1286. Magis illud, cum de *pellendis relegandisve* dicitur. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων Oed. R. 241. 819. ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ 1382. ὠθούμεθ' ἔξω Ter. VII. 7. (517 D.) de *enubente muliere.*

Ὠκεανός deus. Ἴναχε — παῖ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ Inach. II. 2 (256 D.). Ἰδυῖα — Ὠκεανοῦ τίκτει κόρη Scyth. I. 1 (491 D.).

Ὠκύαλος mare celeriter pernavigans. θοῶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 696. Non inesse tautologiam videbis, cum quid intersit inter *velocem* et *celerem* cogitaveris.

Ὠκύβολος velociter missus; an forte ὠκυβόλος *celeriter feriens?* ἐξ ὠκυβόλων — τόξων πτηνῶν Phil. 702 ch. Priorem significationem scholiastes probare censendus, qui πτερωτῶν explicuerit.

Ὠκυπέτης celeriter advolans. ὠκυπέτῃ μόρῳ Trach. 1031 m. Tricl. ὠκυπέτῃ. De tono v. ὑψιπέτης.

Ὠκύπους celeripes. ὠκυπόδων ἐλάφων Oed. Col. 1095 ch. ὅθ' ἱππικῶν ἦν ὠκύπους ἀγών El. 689.

Ὠκύς celer. τί ἆσσον ὠκεῖς Ant. 1200.

Ὠκυτόκος celeriter pariens s. gignens, i. e. fecundans. αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται στερνούχου χθονός Oed. Col. 695 ch. sc. ὁ Κηφισσός. Schol. iunxit ὠκυτόκος πεδίων explicans ὠκύτοκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα, quae explicatio recte constabit, etsi necesse est cum recentioribus editoribus πεδίων στερνούχου χθονός coniungi. Hermannus autem ὠκύτοκος scripsit, Strabonem testem adhibens, qui dicat χειμαῤῥώδης τὸ πλέον (ὁ Κηφισσός), θέρους δὲ μειοῦται τελέως. At neque Sophoclis aetate, montibus nondum plane silvestri vestitu privatis, talem fuisse Cephissum verisimile est (cf. Platonem in Critia p. 111, c.) nec convenit haec natura in flumen campos irrigando fecundans; imaginem autem uberrimi arvorum fetus toto carmine Sophocles persequitur.

Ὠλένη ulna, brachium. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον Trach. 922. τρίψει — μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης Pand. I. 2 (429 D.). — De tono v. Arc. p. 111, 8.

Ὤλενος urbs. ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. II (285 D.). Accentum docet Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 31.

Ὠμηστής crudivorus. ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν Ant. 693. — Acuebat Aristarchus, quem vulgo secuti sunt, non tamen, ut non alterius pronuntiationis in libris hic illic vestigia compareant (v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 311.): penacute scribebat Tyrannio, schol. Il. λ. 454; ubi pro σύνθετον ἐκδεχόμενοι τὴν λέξιν scribendum ἐκδεχόμενος, nam si Aristarchus ipse quoque compositum vocabulum putasset, non defendisset acutum in ultima. Fateor autem, quomodo ὠμηστής cum ὀρχηστής componi et παράγωγον, non σύνθετον haberi possit, quod vult schol. Il. χ. 67., me non dispicere; idque sensisse is videtur, qui ad λ. 454. haec adscripsit: ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται. Regulam enim ex usu depromptam fallacibus originationibus opponebat.

Ὠμοβρώς crudivorus. ὠμοβρὼς ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. VIII. 5 (153 D.). sc. ὁ Τυδεύς. Cum apud Herod. π. σχημ. t. II. p. 94. Villois. legatur ὠμοβρόνως, nescio an praestet ὠμοβρῶτ' ἐδαίσατο scribi. — De tono v. ἀγνώς.

Ὠμόθυμος dure animatus. τὸν ὠμόθυμον — πλαζόμενον λεύσσων (Αἴαντα) Ai. 870 ch.

Ὠμοκρατής. ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατὴς Αἴας Ai. 204 an. Schol., quem exscripsit Suidas v. ὠμοκρατής, haec habet: ὁ δυςπέπαντον καὶ

αἰτιώνυμον ἔχων πάθος. ἢ ὁ ὠμὸς καὶ καρτερικός. ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος. ἢ ὁ γενναῖος, ὁ καὶ τῶν ὠμῶν κρατεῖν δυνάμενος. Harum ultimam interpretationem veram esse puto.

Ὦμος humerus. κἀμὲ — φέρων ἐπ' ὤμοις Trach. 561. *οἷον — καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον* 1040. *ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων* Laoc. III. 2 (342 D.). *ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων* Niptr. V. 1 (404 D.). *ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις* ib. 4 (403 D.). — Tonum notavit Apoll. de adv. p. 537, 24.

Ὠμός. A prima *crudi* significatione transfertur ad *crudelia* significanda. *ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος* Oed. R. 828. Sic intelligendum *στεφανωσαμένη — πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων* Rhizot. III. 7. (480 D.), quae aliquantum depravata leguntur apud schol. Apoll. R. II. 1213. Item *dura* et *aspera*. *δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός* Ant. 467. *αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν* Ai. 544. Respicit Eust. p. 624, 58., affert Suidas v. *ὠμοκρατής*. — Accentum docet ab *ὦμος* distinguens Etym. M. p. 822, 30.

Ὠμόφρων crudelis. τῆς ὠμόφρονος Χρύσης Phil. 194 an. *offeratus. τοιά μοι ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις* Ai. 912 ch. *πατρὸς ὠμόφρονος* Trach. 971 an. *ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένου* schol.

Ὠνή mercatus. ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. LXXXII. 2, 1 (756 D.).

Ὠνητός emtus. ἦ, δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς Oed. R. 1123.

Ὤρα cura. ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὤραν τιν' ἕξειν Oed. Col. 387. Illustravit hanc et similes locutiones Valck. ad Herod. III. 155, 6. *εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν* Trach. 57. Tonum generis ostendit Etym. M. p. 823, 20.

Ὥρα tempus. Universe dictum *τὰν ἀνθρώπου ζωὰν ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις* Ter. IX. 2. (519 D.); nullum enim tempus ab insidiis Fortunae liberum dicitur. Sed *annuum tempus* significatur *περιτελλομέναις ὥραις* Oed. R. 156 ch. Est enim Homericum *περιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς*. *Diei s. noctis tempus certum: ἀσάλπιγκτον ὥραν, τὸ μεσονύκτιον. ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημνίαις* (V. 8. 351 D.). Hesychius. Sed *καιρός* dicitur: *ὥρα τιν' ἤδη — ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι* Ai. 241 ch., quod memoravit Eust. p. 66, 5. 1100, 27. 1464, 53. *ὥρα νιν — φυγᾷ πόδα νωμᾶν* Oed. R. 467 ch. — Accentum accurate docet Etym. M. p. 823, 20.

Ὡραῖος tempestivus. πηλαμὺς — ὡραία θέρους τῷ Βοσπορίτῃ Past. IV. 2 (446 D.). *aestas* capiendarum et condiendarum *πηλαμίδων tempus opportunum* dicitur.

Ὡς praepositio idem quod *εἰς* significans vel *πρός*, *ad*, *in*. *Θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς* Trach. 530. *ἔλθετε ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας* Oed. R. 1481. Priorem illam sententiam solam norat Valck. ad Phoen. 1409., semel *ὡς* pro *πρός* dictum Sophocli affirmans; quin altera Hermannum etiam fugerat ad Trach. 365., ubi cum legatur *ἥκει δόμους ὡς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως — οὐδ᾽ ὥστε δούλην* (*Ἡρακλῆς τὴν Ἰόλην*) notissimum Atticistarum praeceptum manifesto violari puto, nec Hermannum sequor, *ὡς* recte dici arbitrantem, cum locus dicatur pro illis qui aliquo loco sunt. Neque enim *ad domum* (*zu dem Hause*), mitti dici concedo, qui ad eos mittantur, quorum domus est, nec quomodo *ἥκει δόμους ὡς τούσδε* ad Herculem proxime rediturum referri non possint, intelligo. Nam Atticistas omnia complecti, cum probatissimorum auctorum usum consectari solerent, non potuisse consentaneum est, nec apud optimas optima omnia esse; quod eos responsuros credo illis fuisse, qui contraria exempla collegerunt, quorum nomina Apitzius coacervavit. Ceterum de *ὡς* praepositione adhuc optime disseruit Doederlinus *Philologische Beiträge aus der Schweiz* p. 303., isque ostendit quatenus atticistae recte an secus decreverint. Br. Erf. Schaef. *ἐς* correxerunt.

Ὥς i. q. *οὕτως sic*. *ὥς τις ἀκτὰ — κλονεῖται, ὣς καὶ τόνδε — ἄται κλονέουσιν* Oed. Col. 1244 ch. *ὣς κἄμ᾽ ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο δεδορκότ᾽ ἐχθροῖς — λάμψειν ἔτι* El. 65. Recte sensisse puto Brunckium *ὥς* Sophocli restituentem et addicere videntur libri Florentini tres. Hermannus *ὡς* defendit, *qui* et *quomodo* etiam Latinis significantius poni a principio orationis affirmans; a quo dissentio, cum significantius esse non possit, quod vinculum sententiarum mere dialecticum et formale est: quare sicubi *hic*, *ille*, *talis*, *tantus*, *hoc modo* cum vi pronuntianda sunt, subrogari *qui*, *qualis*, *quantus*, *quomodo* minime possunt. Similis ratio, quanquam minus gravis necessitas est El. 1074 ch.: *ὣς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου*. Tricl. *ὥστε καί*. Sed fortior erit sententia adscito *ὥς* et distinctione maiore post *ὦ παῖ παῖ* posita. — *οὐδ᾽ ὣς — ἐγὼ θάπτειν παρήσω κεῖνον* Ant. 1029. In Laur. a. et Aug. *ὡς* scriptum, v. Herm. — In Naupl. V. 6. (379 D.) dudum scriptum *εἰς*. — De accentu v. Eust. p. 429, 33.

Ὡς adverbium pronominis relativi saepe coniunctionis naturam induens. In adumbrando eius apud Sophoclem usu sequor praestantissimi viri Schaubii doctrinam Passovii lexico v. *ὡς* inclusam.

Ὡς adverbium natura sua non tam *subiectam*, quam ad *praedicatam* notionem spectat. *Praedicatam* tamen notionem cum *ipsam* spectat, tum *obiecto tenus* illi adiuncto et ab ea pendente.

I. *Ὡς ad praedicatam notionem relatum*

1. ita reperitur, ut *res duae eadem ratione consideratae iuxta ponantur*, altera ut alteri conferatur; sic *enuntiata* nascuntur *comparativa*. (Latini *sicut* dicunt). Usitatissimum est, cum nomina subiectorum vices gerunt. οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων ὡς ποιμὴν ἀγροβότας Phil. 214 ch. παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας 696 ch. ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη 748. ὥς τίς σ' Ἀΐδᾳ παρακείμενος ὁρᾷ 849 ch. ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον 1422. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες, ὡς κυβερνήτην νεώς Oed. R. 923. αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς ὑπερέπτα Ant. 113 an. ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη — μ' ἐξέπινες 527. τάν, κισσὸς ὡς ἀτενής, πετραία βλάστα δάμασεν 820 m. ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 66. μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν — προφωνεῖν 107 an. πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν 654. ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο Trach. 768. προὔκλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδὼν 959 ch. ὡς φίλου προκηδομένα 961 ch. φώνημ' ἀκούω — χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας 140 an. ᾄξας ὀξὺς νότος ὥς, λήγει 251 an. ταῦρος ὡς βρυχώμενος 315. βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθηλύνθην 637. μή τις, ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης — ἀναρπάσῃ 965. ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινός, διῆλθ' Ἀχαιοὺς 977. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. VII (64 D.). ἀσπὶς μέν, ἡμῖν, λίγδος ὥς, πυκνομματεῖ Capt. II (33 D.). κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος Coph. II (334 D.). πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδοῦχος Naupl. II. 2 (376 D.). βλέφαρον κέκληταί γ', ὡς καπηλείου θύραι Phin. II (635 D.). σφαδᾴζεις πῶλος ὡς inc. LXIII. 1 (727 D.). ὠνὴν ἔθου — ὡς φοῖνιξ ἀνήρ LXXXII, 2, 1 (756 D.). *Pronomina* subiecti vices gerunt: ὡς κἀγώ Ai. 521. ὡς ἐγώ Oed. R. 60. 583. Ant. 459. Lemn. V. 3 (352 D.). οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα Ant. 566. Nec semper exprimitur subiecta notio. ὡς ἐφίετο El. 51. Trach. 756. δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' — ἐκ στομάτων Oed. R. 1218 ch. ὡς εἰκός Phil. 496. El. 1129. = οὕτως, ὡς εἰκός. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην Oed. Col. 487. ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει 904. φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην 978. θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω 1126. τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε Ant. 394. ὡς εἴρηκ' ἐγώ 877. τόδ' ἄγγος, ὡς ἔχει, δεῖξαι Trach. 619. ὡς δάκνει 1107. ὡς ἔχεις 1224. ὡς κυρεῖς ἔχων Ai. 87. ὡς ἐφάσκετο Phil. 114. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει 335. καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις 461. βᾶθι νυν — ὥς σε κελεύομεν 1181 m. ὡς ναοφύλακες — πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. VI. 4 (151 D.). ὡς κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν inc. L. 3 (708 D.). — Accuratius comparationis vinculum et quasi nexus declaratur, cum οὕτως vel ὧδε ad ὡς respondent. κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν — ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· οὕτω δὲ χαὔτη —

ἐξῴμωξεν Ant. 421. *ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών* Trach. 1152. — *ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν* Ant. 1095. *τλάμων ὅδ' — ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται, ὡς καὶ τόνδε κατάκρας — ἄται κλονέουσιν* Oed. Col. 1244 ch. — *οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ* (*μόρος ἔφυ*) El. 851 m. — *αὔτως, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν* Trach. 1029 m. Huc adnumeranda formula *ἔγημεν ὡς ἔγημεν* Troil. I. 1. (548 D.), de qua v. *ὅπως*.

2. Inde proxime abest *enuntiatio relativa proprie dicta*, sive *interrogatio* quaedam *oblique proposita* (*quomodo* et *quantopere* Latini dicunt pro sententiae indole). *πῶς ἂν ὑμιν ἐμφανὴς λόγῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ* Phil. 528. *ὥς με καὶ μάθῃς — ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος* 531. *ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω* 1320. *οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς;* Oed. Col. 75. *οἶδά γ' — ὡς ἐπαιδεύθην ξένος* 568. *ἠπιστάμην, ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών* 931. *ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε, καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα* 1583. *φρόνησον — πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο* Ant. 50. *ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ μή γ' ἐκμάθοις παθοῦσα* Trach. 142. *ἐξεπίστασαι — ὡς ἔχοντα τυγχάνει* 622. *προσβλέπειν — ὡς ἔχων κυρεῖ* Ai. 340. *μαθεῖν ἐμὲ πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας* 825. *ἄκουσον ὡς ἐρῶ* Oed. R. 547. *κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει* 1172. *θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει* inc. CV. 181 (963 D.). Exempla, quale postremo loco allatum est, viam faciunt ad recte intelligendas eiusmodi locutiones, quales sunt *θαυμαστὸν ὡς* s. *ὅσον*, *mirum quantum*, relativo a verbo segregato: v. Wyttenb. ad Plat. Phaedr. p. 251. Herm. ad Vig. p. 721. Hinc per transpositionem effectum *οἶσθ' ὡς ποίησον;* Oed. R. 543. i. e. *ποίησον, οἶσθ' ὡς;* — Adde *οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς* Ant. 746. *οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ* Phil. 196 an. Adde pauca illa, in quibus *ὡς ἄν* cum coniunctivo significat *utcunque* s. *quomodocunque*. *παῦλαν ἴσθι — μή ποτ' ἐντυχεῖν* (*ἂν τυχεῖν*) *ὡς ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν* Phil. 1314. Erf. cum Brunckio *ἕς τ' ἄν*, *donec*; bene autem vulgatum defendit Hermannus, nec solitarium est. *τοῦ δὲ σοῦ φόβου οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ* Ai. 1096. Hic iam veteres de tempore significando cogitarunt, quandoquidem *ἕως* adscriptum in libris nonnullis. Planissima autem sententia est *ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει* Ai. 1348. Et tamen hoc convellere studuit Wex. ad Antig. t. II. p. 116., cum *ὡς ἄν* *dummodo* significare argumentis ineptissimis probare nititur; idem *ὡς* pro *ἕως* dici voluit quidem, sed non potuit demonstrare.

3. Proximum est *ὡς* in *enuntiatis adverbialibus* et a ita insertis verborum tenori, ut rem primaria sententia comprehensam aliquo modo

restringant nec universe valere sinant (*Zwischensätze*). Latinis scriptoribus eo sensu dicitur *ut*, *quantum*, *quantum quidem*. Apud Sophoclem non videris alium modum, quam *indicativum* adiungi. ὡς ἀκούεις Oed. Col. 194 ch. ὡς ἀκούω 531 ch. ὡς ἐγὼ κλύω El. 556. Trach. 72. ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ Ai. 99. ὡς ἐγὼ λέγω 107. ὡς ὁρᾷς El. 1103. Trach. 364. Phil. 1406. ὡς σὺ φῄς Ai. 1213. Phil. 1017. Oed. Col. 944. Ant. 702. Alet. IV. 1 (91 D.). — ὡς δύνασαι Ai. 1164. ὡς αὐτὸς λέγει Trach. 252. ὥς φησ' αὐτός Trach. 248. — ὡς λέγουσιν Phil. 335. Oed. Col. 1163. Ant. 23. ὥς φασιν Phil. 89. Oed. Col. 416. — ὡς ἔφη λέγων Ai. 744. ὡς ἔφασκεν Oed. R. 114. ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν Oed. R. 242. ὡς ηὔδατ' ἐκεῖ 940. μενεῖν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο 1291. ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος Oed. Col. 378. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Ai. 1136. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ Oed. R. 435. ὡς ἔοικας El. 506. Trach. 1231. ὡς ἔοικεν El. 755. 762. 1105. 1333. Trach. 1228. Ai. 327. 1118. Phil. 401. Oed. R. 962. 1160. Oed. Col. 1251. 1264. Ant. 572. 736. ὡς εἰκὸς ἦν Phil. 361. ὡς χρῆν Trach. 1123., quanquam hoc non minus bene enuntiatis comparativis adnumerabitur. Adde omissi verbi substantivi exempla ὡς φάτις ἀνδρῶν Ant. 823 m. Sed ὥς σοι θυμός El. 1311. rectius comparative dictum habebitur. Deinde sic intelligi licet *infinitivi* cum ὡς dicti exempla, nisi ad consequentium ex aliqua causa significationem ea trahere velis. ὡς ἀπεικάσαι s. ἐφεικάσαι Trach. 140. ὡς σάφ' εἰκάσαι Oed. Col. 16. Etiam hoc intelligi licet ita: τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε — ἔφη Trach. 170. *quantum quidem vaticinatam quercum aiebat*; s. *quemadmodum vatem cecinisse aiebat*.

4. Idem genus sententiae breviatur. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ Ant. 1146. Aliquid differt hinc sensu ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί Ai. 389 m. V. Valck. ad Eur. Hipp. 324. Heind. ad Plat. Soph. p. 336. Neque vero δοκεῖ subaudiendum censeo, quod pluribus visum, sed ὡς explico *quantum*, s. *quod quidem*, quo facto dativus a verbo pendet, ὡς ἐμοὶ ζηλοῦσθαι, ὡς ἐμοὶ φαεννὸν εἶναι.

5. Deinde cum *adverbiis* et *adverbialiter dictis* ὡς consociatur. Eius autem vinculi varia ratio est. Alia enim comparativam sententiam referunt, ut commode subaudias οὕτως. ὡς ἠπίως ἐννέπειν El. 1431 ch. Hermannus *quasi leniter* interpretatur, nec improbo; male schol. λίαν πρᾴως: est autem, οὕτως ὥστε ἠπίως εἰρημένον δοκεῖν, *sic, ut leni animo loquenti convenire videatur*. ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως 1444. i. e. οὕτως, ὥστε ἐτητύμως ἀγγελθέντα δοκεῖν. τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα Oed. Col. 1373. i. q. ὅσον οὔπω, *proxime*, proprie οὔ τί πω οὕτως, ὥστε αὐτίκα γίγνεσθαι. v. Schaeferum; mire Reisigius Stephanum

sequitur ὀψὲ intelligentem. Sic interpretare ὡς τάχος Ai. 575. 590. Phil. 912. Oed. R. 945. 1154. Oed. Col. 1400. 1461. Thyest. II. 1 (235 D.). i. e. οὕτως ὥςτε γίγνεσθαι ἐν τάχει, cui locutioni subrogari licet, non oportet, ὡς τάχιστα. Alia *relativam interrogationem* s. sententiam relativam referunt, ut ambigas, utrum cum verbo an adverbio coniungas ὡς. αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Trach. 625. ὡς οἰκτρῶς ἔχω 1069. ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 348. Deinde cum *superlativis* adverbiorum coniungitur dupliciter. Primum *comparative*. χαῖρ' ὡς μέγιστα Phil. 460. Dein *ampliative*. ὡς τάχιστα *quam celerrime* El. 1479. Trach. 799. Phil. 739. Oed. R. 142. 1429. Oed. Col. 801. 937. 1230 ch. 1418. 1473. 1639. Ant. 876. ὡς βράχιστα *quam brevissime* Oed. Col. 1117. ὡς προσωτάτω *quam maxime procul* El. 383. ὡς ῥᾷστα *quam levissime* Thyest. III. 5 (236 D.). Cum *superlativo adiectivi* dicti ὡς unum exemplum reperi. χὠς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἤθλησα κινδυνεύματα Oed. Col. 569. *ut quis plurima:* i. e. *plurima, si quis alius, pertuli.*

6. Postremo σχετλίασιν hic commemorandam censeo. Est autem aliquantum diversa eius generis ratio; in exemplis enim aliis ὡς verbo proxime iungitur, in aliis cum alio vocabulum genere, aliquando *quam* s. *quantum* vertas, in vehementiore animi motu significando, alias *ut*, sicubi tristes maxime vel metuentes aliquid consideramus; est etiam ubi optando constitutum sit, *utinam* significans. ὥς μ' ἐθήρασω Phil. 995. ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρα — λείψειν οὐδέποτε 1071 m. ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος *ut timeo!* Debilis enim et languida sententia erit, si *nam* vel *quippe* interpreteris. φρονεῖν ὡς δεινὸν Oed. R. 316. τί δ' ἐστίν; ὡς ἄθυμος εἰςελήλυθας 319. Probo enim recentiorum quorundam doctorum distinctionem, non veterum editionum interrogandi signum in versus fine positum exhibentium, cuius rationis secundum Matthiaeum Hermannus hunc sensum esse vult: *quod tam sollicito animo venisti,* ὡς pro ὅτι οὕτως dicto. Miratur potius cur poenitere Tiresiam videatur, quod venerit. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις 439. *ut omnia obscura et miraculis plena loqueris!* ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187 ch. ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ γ' ἂν γνῶναί ποτε 1348. ὡς ὑμᾶς μόλις εὑροῦσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω Oed. Col. 326. ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. οἴμ' ὡς λάλημα δεινὸν ἐκπεφυκὸς εἶ 320. ὥς σ' αἰμάζει πάτερ 572. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα 984. τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας 1163. ὡς ὀρθὸν coniungenda puto. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν 1256. ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος — ἔοικας ἥκειν 1264. v. Herm. ὥς μοι σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 23. ὥς μοι πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς — ᾔσθου 87 an. ὡς ἔμολες αἰανή 496 ch. ὥς μ' ἀπώλεσας 798. 1154. τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 908. ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων —

εἰςεδεξάμην 1116. ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν 1176. ὡς οὐδὲν ἄρα coniungenda, *quam ego nihil scivi.* ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι 1190. ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες 1560 an. ὡς ἐκ ταχείας — ᾄσσεις Trach. 394. ὡς δέδοικα 660. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην 731. ὡς ἄρ' ἡμιν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον 868. ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω 1233. ὡς εὐμαθές σου — φώνημ' ἀκούω Ai. 15. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν 347. οἴμ' ὡς ἀθυμῶ 584. ὡς ταχεῖα — χάρις διαῤῥεῖ 1245. ὡς ἄρα — κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου Teucr. III. 1 (508 D.). ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ Synd. IX. 7 (155 D.). ὡς δυςπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν inc. X. 2 (663 D.). ὡς οὐδέν ἐσμεν XXVII. 1, 2 (682 D.). ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς — κακῶν ib. 3, 1 (684 D.). ὡς τριςόλβιοι κεῖνοι βροτῶν LVIII. 8, 1 (719 D.). *Utinam* significatur his exemplis: ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο El. 125 ch. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον 1120. ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι Ai. 904. Sic fortasse elliptica ratione explicueris illud Phil. 1277.: ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες, quod Buttmannus ἐπεὶ interpretatur *nam dii me audiunt*, Hermannus ad comparativi enuntiati rationem revocat interpretatus *ego vero veto, uti dii sciunt*, quod et languidum et sententiae non aptum videtur; mihi placet *sciant dii*, i. e. *scire velint precor*, subaudiens ἴστων s. γένοιντο, quale quid non minus certe recte subaudiri posse video, quam γενοῦ Oed. R. 697.

II. Ὡς *dictum obiective.*

A. *Res duae iuxta positae comparantur.*

1. Componuntur res duae, quas inter secundum loquentis aut considerantis opinionem aliquid aut similitudinis aut societatis intercedit, sed quae minime pro conditione sua aequiparantur, sicut in comparativo enuntiatorum genere fit; qua de re *sicut* et *quemadmodum* vim particulae non reddunt; *quasi* rectius dicas et *tanquam*. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Ai. 1103. προὔφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Phil. 203 ch. *qualis videtur aerumnosi.* φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προςήκετε 229. *si amici videri vultis.* Sin, quod non minus aptum, explicueris *sicut amici solent*, comparativa sententia erit. ἀλλ' ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας ἄγει 933. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν 983. φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα Oed. R. 1078. *quantum quidem mulieris est.* οὐχ ὡς γελαστὴς ἐλήλυθα 1422. *quasi te irrisurus.* ὥς τις ἀφ' αἵματος — προφανεῖσα Oed. Col. 245 m. ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα 247 m. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι 656. ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην Ant. 284. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 731. ὡς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον Trach. 1252 an. Sic dicitur ὡς δή. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις

Oed. Col. 813. *quasi vero.* Incertum an huc referendum sit *φόρει τῷδ᾽ ὡς ἐμῷ καλύπτομαι* Cris. 331 D. (Br. non habet).

2. Adsignificatur *causa faciendi*; sic significatio convenit cum Latina particula *quippe.* *ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποθ᾽, ὡς πατροκτόνῳ* Oed. Col. 607. *ὁ δ᾽ ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα κατῄνεσεν* 1632. Debilis enim videtur exire sententia, si interpretaberis *sicut vir generosus.* *ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν* Ai. 277. *οἶδ᾽, ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω* Trach. 1182. Sic verba compono: *πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω ὡς θυτήρ γε quippe sacrificaturus.* Additur *δή* ipsi *ὡς*: *ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις* Trach. 889. Simili, sed alia tamen vi praeditum illud *Λαΐου γὰρ ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός, ὡς νομεὺς ἀνήρ* Oed. R. 1118. *quantum quidem cadit in eiusmodi sortis hominem, ut fidus sit.* V. Schaef. ad Long. p. 428. *μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης ὁδόν* Oed. Col. 20. *quippe seni*; speciem hoc casus absoluti refert, tamen ut a *μακράν* suspendatur *γέροντι.* *ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας* 83. Cave subaudire *οὔσης.*

3. Inprimis utrumque genus significandi cum *participiis* copulari solet. 1. Et si *nominativis* quidem s. *subiectis* notionibus *ὡς* additur, indicat id quod senserit cogitaritque aut qui loquitur, aut is, de quo sermo est, et quomodo ad faciendum qualicunque modo commotus fuerit. *ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν* Oed. R. 1178. *quippe ratus.* *δηλοῖς δ᾽ ὥς τι σημαίνων νέον* Ant. 242. Legitur apud alios *σημανῶν*: illud est *videris novi quid afferri ratus*, hoc *videris allaturum te esse existimare.* *ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων — ἐπεσκήπτου μόρων* 1296. *ἆρ᾽ ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη δεινῶς δακρῦσαι — δοκεῖ;* El. 794. non est *οὕτως ὡς*, *quemadmodum*, sed *ut conveniebat*, id quod recte sentientium mente constituitur. *οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ᾽ οὖσ᾽ ἐπαιτεῖται τάδε* 1112. *ὡς ἔτ᾽ οὐκ ὢν εἶπε* Trach. 160. *ὡς ἄνδρας — ἔχων* Ai. 64. *ἅπαν μαθήσει τοὔργον ὡς κοινωνὸς ὤν* 277. *οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὑτοῦ κρατῶν;* 1078. *quippe sui iuris sese esse putans.* *ὡς ὢν ἄπαις* Atham. I (5 D.). — *ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς* Oed. Col. 736. Inprimis *participium futuri* notabile, voluntatem et consilium faciendi, non per se (ei rei enim iam participium ipsum sufficit), sed quatenus quis de suo aut alterius consilio iudicat, indicans. Qua de re saepe fictum aliquid significatur: v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 54. Stallbaum. ad Gorg. p. 95. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 1304. Pflugk. ad Helen. 1057. *ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε* El. 1014. *φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες ὡς φανούμενος τιμωρός* 1144. *φροντίζεθ᾽ ὡς τούτοις — μαχούμενοι* 1362. *ὥς τι δράσων εἷρπε* Trach. 159. *ὅτ᾽ ἐχθρὸς — ἐς τοσόνδ᾽ ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις* Ai. 665. *ὡς ἐκ βίας μ᾽ ἄξοντες*

Phil. 559. ὡς μεθήσων μήποθ᾽ ὧδ᾽ ὁρᾶν πάλιν 923. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; Oed. R. 625. αὐδῶν ἀνόσια — ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. οὐδ᾽ ὡς ὀνειδιῶν τε τῶν πάρος κακῶν (ἐλήλυθα) 1423. ὡς αὐτίκ᾽ Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν 381., quos si quis accusativos absolutos putavit, non repugnabo. Sensum explicuit Hermannus. τοιαῦτ᾽ ἔπη γῇ τῇδ᾽ ὅδ᾽ ἁνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο 636. γυναῖκε — ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. ὡς μὴ ᾽μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα 1050. *scito, si volueris, non successurum.* Idem inest in verbi *desiderativi praesente.* δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 319. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς Trach. 1222. — 2. Cum *genitivo absoluto* ὡς *causam faciendi* indicat, qua quis alius moveri possit. ὡς οὐκέτ᾽ ὄντος γάρ τὰ συμβόλαιά σου ἐφαίνετο Phil. 872. *quae nos ad credendum moverent te exstinctum esse.* ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προςαρκεῖν πᾶν Oed. R. 11. ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος 145. ὡς μιάσματος τοῦδ᾽ ἡμιν ὄντος 241. ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος Oed. Col. 1638. ἄγος φεύγοντος ὡς Ant. 256. ὡς ὧδ᾽ ἐχόντων τἄλλα βουλεύειν πάρα 1164. ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί σοι φίλον El. 308. ὡς ἕρποντος εἰςορᾷς ἐμοῦ Trach. 393. ὡς ὧδ᾽ ἐχόντων τῶνδ᾽ ἐπίστασθαί σε χρή Ai. 274. ὡς ὧδε τοῦδ᾽ ἔχοντος αἰάζειν πάρα 888. ὡς ὧδ᾽ ἐχόντων — πάρα στενάζειν 960. v. Lobeck. p. 261. ἐτερπόμην ὡς ζῶντος Teucr. III. 3 (508 D.). — 3. *Dativus* et *accusativus* duobus obiectis, quae vocant, comparatis causam in mente et ratione sitam indicant, qua mota persona agens de obiectis rebus existimare cogitareve coepit. στειπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ Phil. 33. *quasi cuidam inhabitanti factam;* est enim *commodi* dativus, non *absolutus*, v. Herm. ὡς ὄντι γῆς τῆςδ᾽ ἀνοσίῳ μιάστορι Oed. R. 353. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι Oed. Col. 76. *qualis quidem adspicienti videris.* ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει 466. — ὡς μηκέτ᾽ ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Phil. 413. μή μ᾽ ἀντιφώνει μηδὲν ὡς στείχοντα δή 1054. πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν ὡς οὐκέτ᾽ ὄντα Oed. R. 956. χορεύεσθαι — ὡς ἐπίηρα φέροντα 1094 ch. ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν (λέγω) El. 870. — ἤγγειλας — ὡς τεθνηκότα El. 1333. ὡς μηδὲν εἰδότ᾽ ἴσθι μ᾽ ὧν ἀνιστορεῖς Phil. 253. μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ᾽ ἐλαύνειν Oed. R. 97. δίδασκέ με ὡς μὴ εἰδότ᾽ αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει Oed. Col. 1157. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο 1579. — ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ᾽ ἐπίστασο Oed. R. 848. — ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ᾽ αἰὲν ὡς θανουμένην El. 772. non *morituram* sed *ita, ut me morituram putarem.* φρόνει νιν ὡς ἥξοντα Trach. 288. ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 667. ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον Acris. IX. 2 (66 D.). Est etiam accusativus φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας, ὡς τόδ᾽ αἷμα χειμάζον πόλιν Oed. R. 101. quem locum explicuimus in v. ὅδε, defendentes eum ab

Hermanni lubidine τάδε corrigentis. — Hunc participii usum observavit Abresch. ad Aesch. Agam. 681.

4. Affinis participiorum est usus particulae ὡς *cum praepositione et casu dictae*; potest enim ad sententias participiorum ope compositas revocari. πύργοι μὲν — ὡς ἀπ᾽ ὀμμάτων, πρόσω Oed. Col. 15. ὡς ἐκ ταχείας ᾄσσεις Trach. 394. quod etiam σχετλιάσει explicueris. — τί δῆτ᾽ ἂν ὡς ἐκ τῶνδ᾽ ἂν ὠφελοῖμί σε; Ai. 533. — ὡς μὲν ἐν λόγοις, ἀλγεινά; El. 751. — ὡς ἐπ᾽ ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε El. 1290. θροεῖ — ὡς ἐπ᾽ ἐξόδῳ Trach. 529. El. 1314. ἦ καὶ τὸ βούλευμ᾽ ὡς ἐπ᾽ Ἀργείοις τόδ᾽ ἦν; Ai. 44. — τὸ πρᾶγμ᾽ ἄγειν οὐχ ὡς παρ᾽ οὐδέν Ant. 35. — πλεῖς δ᾽ ὡς πρὸς οἶκον Phil. 58. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ᾽ ἄγαν ἐπιστρέφεις Trach. 1172. ὡς πρὸς τί χρείας; Oed. R. 1174. ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καταρτύσων μολεῖν; Oed. Col. 71. Haec inter se etsi diversa sunt, in eo conveniunt tamen, quod aliquam alicuius opinionem significant, aut quae consilii capiendi causa sit, aut quae apud audientem loquentemve regnet vel excitetur.

B. *Enuntiatio obiecti munus tuens adiicitur.*

1. Obiectiva enuntiatio *proprie* dicta ea est, quam Latini *accusativo* et *infinitivo* comprehendi voluerunt; Graecis non minus recte ὅτι dicere licuit, ut tamen utriusque ratio constaret. a. Regitur sententia a verbis *sensus*, *sciendi et cognoscendi*; nam verba *existimandi* non admittunt nisi infinitivum. *Indicativus* rem factam nec ab opinione cuiusquam pendentem significat. ὡς δ᾽ ἔστ᾽ ἐμοὶ μὲν οὐχὶ — ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε Phil. 70. δῆλον ἔμοιγ᾽, ὡς φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει 162 an. ὡς εἴσ᾽ ἀληθεῖς οἶδα (οἱ λόγοι) 320. εἰσορῶν ὡς πάντα δεινά 500. ὄπωπα δ᾽ οὐ μάλα Ἰξίονα — δέσμιον ὡς ἔβαλεν παγκρατὴς Κρόνου παῖς 674 ch. ἔξοιδα δ᾽ ὡς μέλει γε 1026. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως 1063. ἔγνωκα μὲν νῦν ὥς με — πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ᾽ εἰς τόδ᾽ ἄλσος Oed. Col. 96. εἴποις ἂν ὡς θέλοντι — πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν 432. γνῶθι δ᾽ ὡς ἔχων ἔχει 1029. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται 1200. ὁρᾷς τὰ τοῦδ᾽ οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα 1426. καὶ τόδ᾽, ὡς — ἄταφος ἔπιτνε 1728 m. φρόνησον — πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ᾽ ἀπώλετο Ant. 50. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; 316. si quis *quam moleste* interpretatur, non prohibeo. ὁρᾷς — κλῶνας ὡς ἐκσώζεται 709. ὁρᾷς τάδ᾽ ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 731. ἆρ᾽ οἶσθα — ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι; Trach. 76. ὡς — χρείη 163. οὐ κάτοισθ᾽ ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ᾽ ὀφειλέτης ἔτι Ai. 587. εἶδες ὡς χρόνῳ ἔμελλε σ᾽ Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσαι; 1005. σὺ δ᾽ ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1120. οἶσθα — φίλων ὡς οὔτις ἡμὶν ἐστιν El. 937. ὅρα — κἂν γυναιξὶν

ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1235. nisi distinctione post μέντοι posita ὡ ς nam explicueris cum Fritzschio Qu. Luc. p. 99. ἣν σὺ μὴ δείσῃς πόθ᾽ ὡς — ὄψεται 1301. ἴσθι δ᾽ ὡς μάλιστα σ᾽ ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα 1354. μηκέτ᾽ ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ᾽ ἀτιμάσει 1417. κατειδότας ὡς οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς — ταμίας Ter. V. 2 (515 D.). ἔβλεψα τὴν γυναικείαν φύσιν ὡς οὐδὲν ἐσμεν VII. 3 (517 D.). *Optativus*, si praeterito finito regitur, cum indicativo commutari potest, ut tamen rem ex mente eius, *qui memoratur*, *proponi* significet. εἰςήκουσα — ὡς τῆς κόρης ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτον θ᾽ ἕλοι Trach. 351. ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ πόλις δαμείη 431. ἔγνω γὰρ — τοὔργον κατ᾽ ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε 929. ἔδοξ᾽ ἀκοῦσαι σοῦ τόδ᾽ ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη Oed. R. 729. Quare si necessario ex mente alicuius in oratione memorati res spectanda est, indicativum subrogari sibi optativus non patitur. ἢ τοὔργον ὡς οὐ γνωριοῖμι (γνωρίσοιμι) σοῦ τόδε δόλῳ προςέρπον sc. ἰδών, unde ὑπολαβὼν vel ἐλπίζων subaudiri potest, Oed. R. 538. *Potentialis* autem *optativus* ἄ ν addito rem non factam, sed ab aliqua conditione implenda pendentem significat. ἴστ᾽ ἀοιδὰς — ὡς οὐδ᾽ ἂν εἷς παύσαιτ᾽ ἄν, εἰ χρείη λέγειν; Ant. 875. ἐπίστασ᾽ ὡς ἐγὼ σοὶ μὲν νέμοιμ᾽ ἂν τῆςδε καὶ μείζω χάριν Ai. 1349. — b. Regitur sententia verbo aliquo *dicendi* et *declarandi*. Modorum ratio eadem; *indicativus* his locis legitur. λέγει σαφῶς ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα, καὶ — ὡς ἔστ᾽ ἀνάγκη — Τροίαν ἁλῶναι Phil. 1323. 1324. ὡς μὲν τάδ᾽ οὐχ ὧδ᾽ ἔστ᾽ ἄριστ᾽ εἰργασμένα μή μ᾽ ἐκδίδασκε Oed. R. 1369. τὰς Ἀθήνας (θωπεῦσαι) ὡς κατῴκηνται καλῶς Oed. Col. 1008. ὀδύρεται πόλις πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη — φθίνει Ant. 690. ὡς — τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν Trach. 79. (λόγος ἐστί). τάχ᾽ ὡς ἔοικας ὡς νοσεῖς φράσειν (φράσεις) 1231. δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 348. quod etiam relativum enuntiatum putes. οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ᾽ ὡς ὑπόβλητον λόγον — ἔλεξας 476. βάξις — διῆλθ᾽ Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανὼν 978. ὅπως — φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς τοὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας El. 57. ἐξεῖπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω 511. οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ᾽ ἀεί, ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν 516. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ᾽ ὡς ἄρξασά τι λυπηρὸν — ἐξήκουσα 542. λέξω δέ σοι ὡς οὐ δίκῃ γ᾽ ἔκτεινας 551. ἢ καὶ τοῖτ᾽ ἐρεῖς ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις; 582. ἢ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν 586. μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με 1281. ἐρῶ — οὔθ᾽ ὡς ὁ Τυδεὺς — ξεινὸς ὢν αἰκίζεται, οὔθ᾽ ὡς — ἐδαίσατο Synd. VIII. 3 (153 D.). Subauditur indicativus: τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις Oed. Col. 1099. — *Optativus* haec exempla habet: λέγοντες — ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο Phil. 346. ἐθέσπισεν — τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ᾽ ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν 607. ἔπειθες — ὡς χρείη μ᾽ ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα; Oed. R. 555. χρη-

σμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ — ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. Legitur etiam ἥξει, v. Herm. καλεῖ (με) πλαστὸς ὡς εἴην πατρί 780. λέγων ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι 791. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν 843. εἶπον ὡς δοίην 1161. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη Ant. 272. ἤρασσον — ὡς οὐκ ἀρκέσοι — θανεῖν Ai. 714. Legitur etiam ἀρκέσει, quanquam in libris deterioribus; sed Hermannum minus severe de ea scriptura iudicari oportebat, quae plane eodem iure est atque ἥξει Oed. R. 713. λέγων — ὡς — τῶν ὧν τέκνων λίποιτο Trach. 264. φωνεῖ δὲ — ὡς — ῥαίοιτο 266. ἀναστένων ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ 936. ἡ μὲν ὡς ἓ θᾶσσον' ἡ δ' ὡς ἓ τέκοι παῖδα Oenom. VII. (418 D.). — *Optativus potentialis* his locis reperitur. λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος — ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Trach. 2. λέγεις — ὡς εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν El. 339.

2. ὡς in enuntiatis *finalibus* et *consilium significantibus* idem est quod ὅπως, sed haudquaquam protinus cum ἵνα commutari potest. a. cum *indicativo imperfecti aoristive* significat aliquid fieri nos voluisse, quod sit irritum. ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτὸν Oed. R. 1392. *ne ostendissem.* — b. cum *coniunctivo* ὡς sic dicitur, ut ne praecesserit praeteritum, vel si quando praecedit, res indicetur non praeterito tempore solum consiliis agitata, sed nunc etiam vel postea valitura. ὡς τἄπίλοιπα — σὺ μὲν κλύῃς, ἐγὼ δὲ φράζω Phil. 24. πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ 490. ἴωμεν — ὥς με καὶ μάθῃς ἀφ' ὧν διεζῶν 530. φράσον — ὡς μάθω 555. ὡς λίπω μή τῳ λαβών 649. ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν 1191 m. ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω 325. λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω 359. οἶσθ' — ὡς νῦν μὴ σφαλῇς Oed. Col. 76. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι 400. φράσω — ὥς σε δηλώσω κακόν 787. οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς 789. λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν 893. ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι 906. δεξιάν ὄρεξον, ὡς ψαύσω 1132. ὡς μή μ' ἄτιμον — οὕτως μ' ἀφῇ γε 1281. καλῶ —, ὥς σ' ἀποικίσῃ 1392. ὥς σοι — ἀλκὴν — ἀεὶ τιθῇ 1521. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς Ant. 639. ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα — θνήσκῃ 756. ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου — λέγῃς El. 877. δέξαι με —, ὡς σὺν σοὶ κάτω ναίω τὸ λοιπὸν 1157. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα 1432 ch. ὡς — στόμια δέχηται τἀμά 1452. ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν — θροῇς 67. ὡς ἴδω 526. ὥς σφιν γένηται γηροβοσκός 567. ὡς φράσω τάδε 720. ὡς καταλλαχθῇ χόλου 731. ὥς με βαστάσῃ 814. ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω 982. ὡς σὺ — — σπεύδῃς Trach. 332. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς 493. ὡς δ' εἰδῇς ὕπαρ, — μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον 675. δός μοι — ὡς εἰδῶ 1056. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε 1139. ὡς — ἐς πυράν με θῇς 1243. ὥς μήτε κρούσῃς inc. CV. 140. (927 D.), siquidem de structura orationis

recte coniici potest. Additur ei coniunctivo ἄν particula sensu non mutato. ὡς ἂν ἀγνοία προςῇ Phil. 129. ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ 815. ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σὰ Oed. R. 1329. v. Herm.; hoc enim multi male intellexerunt. ὡς ἂν — κερδάνῃ μέγα Oed. Col. 72. ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε Ant. 215. ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς El. 1488. Libri praeter Flor. Δ. Laur. b. omittunt ἄν, et in Laur. b. vitio scribendi ἄν debere videatur, cum rursus omittat ἐν. Quanquam melius est quam aliorum inventa ἄρ' vel νύν, quod Hermannus protulit, qui de hoc loco commentatus mirum inter ὡς et ὡς ἄν discrimen cogitavit. ὡς ἂν — μῆνιν ἐξαλεύσωμαι Ai 640. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ inc. LXXXVIII. (768 D.). ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. C. 11 (779 D.). — c. cum *optativo* sic coniungitur, ut consilium aliquod quondam a quodam agitatum significet, quare a praeteritis pendere solet. ἠνίχ' ἱκόμην — ὡς μάθοιμι El. 33. κατεῖχ' Ἀχαιούς, ὡς πατὴρ — ἐκθύσειε 561. ἐφείδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις 706. οὐκ ἔπειθε — δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος Trach. 359. προδόντα — ὡς τὰ σὰ κράτη — νέμοιμι Ai. 994. ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δορί 1035. ἔπεμψα — ὡς πύθοιτο Oed. R. 71. πέμψαι — ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως 762. παῖδά μοί τινα δούς, ὡς ἐμαυτοῦ θρέμμα θρεψαίμην 1143. ὡς ἀναλώσαιμί νιν 1174. ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις Ant. 19. ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι — προςδεήσειεν Herc. Taen. II. 1 (218 D.). Cum additur, quod raro fit, ἄν, significatur consilium certis quibusdam positis exsequendum. ὡς ἂν ποταθείην γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. IV. 2. (423 D.) *ut possim volare.* Verbum omittitur: τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν El. 1434 ch. sc. θῆσθε, v. Herm. Sed eximendum inc. XVIII. 2.; v. ὥςτε.

3. Hinc proxime abest ὡς in enuntiatis secundariis iunctis *causarum* et *consequentium nexu* cum primariis; sic frequentius ὥςτε dicitur. Spectatur autem οὕτως aliquod aut praemissum aut subaudiendum, definiturque accuratius agendi efficacia addita eventus mentione. Cum *indicativo* sic bis dictum reperio. — ὥςτ' εἴ τι τῷ 'μῷ γ' ἀνδρὶ — μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι Trach. 445. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι 587. Cum *infinitivo* usitatius est. ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι Phil. 1381. Subaudiendum enim εἶναι. ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν Oed. R. 84. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ Ant. 292. ἐξέπραξαν, ὡς δοῦναι δίκην 303. οἷος ὢν οἵως ἔχεις, ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν Ai. 907. ναμέρτεια συμβαίνει — ὡς τελεσθῆναι χρεών Trach. 173. παρεμπήσω — ὡς κλύειν ἐμέ; 1115. εὖ γὰρ ὡς γαμεῖν ἔχεις Phil. Troi. 632 D. (apud Br. non reperitur). Ellipsin habet φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθείς Ant. 77. i. e. ὡς ἄγος εἶναι μὴ προτιθέναι. Huc addendum videtur ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ

θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν Oed. Col. 386. i. e. *τοιάνδε, ὥστε ἐλπίζειν τοὺς θεοὺς ἕξειν ὥραν.*

4. Sententiis priora firmantibus, ut *ὅτι* et *ἐπεί*, praefigitur *ὡς* *quippe, quandoquidem, quoniam* significans, nec tamen causam per se spectatam, sed quam quis, qualis sit, indicat. *ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν* Phil. 46. *ὡς ὑπηρέτης πάρει* 53. *οἷς* Musgravius coniecit eleganter; sed non necessario. *ὡς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα* 117. *ὡς οὐκ ἔξεδρος — ἀνήρ* 212. *ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα* 462. *ὡς ταῦτ' ἐπίσω δρώμενα* 563. *Quippe scito;* cur Buttmannum violentissimum hyperbaton commentum *ἐπίσω ταῦτα ὡς δρώμενα,* Hermannus probet, ignoro. *ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζει* 631. Soloecum ratus Brunckius, cum *ut* interpretaretur, correxit *ὁρίζῃ;* vide Herm. *ὡς ἥδε μοι ὀξεῖα φοιτᾷ* 796. *ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῖν ἄτερ* 801. *ὡς πάντων — εὐδρακὴς ὕπνος* 835 ch. *ὡς οὐ μανθάνω* 902. *ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς* 1032. *ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς* 1428. *ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων* Oed. R. 44. *ὥς σε νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει* 47. *ὡς — κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν* 54. *ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς* 57. *ὡς μάτην εἰρήσεται* 365. *ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς* 445. *ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες* 922. *ὡς ὁ καιρὸς εἰρῆσθαι τάδε* 1050. *ὡς οὔτ' ἂν — μείνειεν* Oed. Col. 426. *ὡς οἶδά γ' αὐτός* 568. *ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται* 865. *ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ φαίνει δίκαιος* 941. *ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν* 1020. *ὡς ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν — ἥκοντα* 1032. *ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα* 1077 ch. *ὡς — τὶς πλάγχθη* 1231 ch. *ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ* 1525. *ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός* 1688. *ὡς τί ῥέξομεν;* 1722 m. Sic Laur. B. Par. A. Ricc.; ceteri *ῥέξωμεν,* quippe quorum scriptores *ὡς* finale esse putarent. *ὡς βιάζομαι τάδε* Ant. 66. *ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν* 495. *ὡς ἀναξιωτάτη — φθίνει* 690. quod et *quomodo* interpreteris relative dictum. *ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών* 761. *ὡς πεπρωμένης οὐκ ἔστι — συμφορᾶς ἀπαλλαγή* 1318. *ὡς ἐγὼ λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ* Trach. 384. *ὡς ὁδ' ἀνὴρ — ἐκ δόμων πορεύεται* 390. *ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή* 453. *ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων — ἔρωτος — ἥσσων ἔφυ* 488. *ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα* 589. *ὡς σκότῳ — οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ* 593. *ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς* 596. *ὡς ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτι* 917. *ὡς ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ξυνίημι* 1110. *ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι* Ai. 39. *ὡς εὖ παρίστης* 92. *ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια* 131. *ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς* 141 an. *ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος*

ἡμιν πρᾶξιν 776. ὡς — βουλήσει ποιε καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1293. ὡς ἡμιν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων El. 17. ὡς ἐνταῦθ' ἐμέν (ἔμεν) 21. ὡς δόμων ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον — ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν 316. ὡς τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος 361. ὡς — πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 462. ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 623. ὡς χάρις μέν, ἣν κτάνῃ 811. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος 1101. ὡς ἐγὼ μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1311. ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν — ἐστί 1329. ὡς μάλιστά σοι μέλειν οἶμαι 1438. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον 1481. ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν Acris. X. (67 D.). ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν — πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος Hippon. I. 1 (284 D.). ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν χρόνον λαθέσθαι κακῶν Mys. I. 1 (358 D.). Usitatissimus *indicativus* esse reperitur; *potentialis optativus* sic dicitur, ut res ex mente loquentis secundum conditionem aliquam positam, incertam quidem, indicetur: v. El. 623. 1481. Trach. 386. 589. Oed. Col. 426. 1525. Sin conditio talis est, quae fieri non possit vel non sit facta, *praeteriti indicativo* ἂν additur, El. 1311. Hic addimus iure Hermannum ὡς πυθοίμεθ' ἂν scribere videri Oed. Col. 11.; sin, πυθώμεθα corrigendum: quod in libris fertur, πυθοίμεθα, quamvis defendit Reisigius, ne excusari quidem potest.

5. Denique *enuntiatis circumstantialibus*, quae dicuntur, i. e. causam pro re rata tempore adsignificato una complectentibus ὡς adhibetur, dictum pro ἐπεί. *Optativus* actionis praeteritae iteratae sic apud Sophoclem nunc non legitur, sed *indicativus* solus, temporum praesens, nisi historicum s. narratorium est, rarius invenitur. ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 887. ὡς εἶδον El. 890. Phil. 271. ὡς ἤκουσα Phil. 545. ὡς ἀπεστάλη Oed. R. 115. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε Oed. Col. 1583. ὡς ἤκουσαν 1603. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο 1617. ὡς ἐπῄσθετο 1625. ὡς δ' ἀπήλθομεν 1643. ὡς ἔκειτο Trach. 269. ὡς δ' ἐθάλπετο 694. ὡς ἤκουσε 774. ὡς προςεῖδε 1129. ὡς ἔληξε Ai. 2o7. ὡς ἐπῃσθόμην 975. ὡς — ἠθελησάτην 13c5. — ὡς ὁρᾷ El. 726. Oed. R. 807. Ant. 422. 1211. ὡς διοπτεύει στίχος Ai. 360. ὡς ἀκούει φθόγγον Oed. Col. 1668. ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1127 ch. ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος El. 509. ὡς ξυνίημι Trach. 90. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ — καρπούμεθα 202.

6. Dubia adeo sententia est Hel. II. 2., ut nec de sensu nec de scriptura satis constet; qua de re ne illud quidem certum, retinendum ne sit ὡς, an non retinendum. Eiectum ὡς merito Hermanni emendatione πετραῖος ὁ ταῦρος Oed. R. 478 ch.; cum ante legeretur πέτρας ὡς ταῦρος.

Dudum item in Naupl. V. 6. emendatum εἰς χίλια pro ὡς vel ὅς χίλια. — Hoc adde, non scribendum videri ὥς nomini, ad quod refertur, postpositum; nec enim rationi consentaneus ille mos est, cum vi maiore vocula sic praedita non sit, nec magis accentiuncula notari possit, quam ἐκ nomini postpositum, nec idoneum auctorem habet; quanquam enim anastrophen ionicam vocant ὄρνιθες ὥς et λέων ὥς Greg. Cor. p. 448. et schol. Il. α. 62., ille non satis peritus iudex est et hic de loco vocabulorum duorum permutato, non de accentu loquitur.

Ὡςαύτως *pariter*. *ταῦτα πολλοὶ — συνεξήκουον ὡςαύτως ἐμοί* Trach. 371. *ὥςπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς — ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν — ὡςαύτως δὲ σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει* El. 27.

Ὡςεὶ *tanquam*. *εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ μάτηρ ὡςεί τις πιστά* El. 227 cl. *πτύσας ὡςεί τε δυςμενῆ μέθες τὴν παῖδα* Ant. 649. De Oenom. VII. v. 7.

Ὥςπερ. 1. *sicut, quemadmodum.* Ut ὡς (I. 1.) res duas eadem ratione consideratas iuxta ponit. *πειοθήσομαι — θανὼν εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὥςπερ οὑκείνου πατήρ* Phil. 621. *προςκύσαι θ' ὥςπερ θεόν* 653. *ὥςπερ ἧκον μ' ἀρτίως* 754. *καί μ' ἔπαιδ', ὥςπερ νοεῖς* 877. *ὅσοι δ' ἑκούσιοισιν ἔγκεινται βλάβαις, ὥςπερ σύ* 1303. *ζῆν, ὥςπερ ἤδη ζῇς, ἄνευ σωτηρίας* 1382. *εἰ δρᾷς τάδ', ὥςπερ αὐδᾷς* 1394. *ὥςπερ καὐτὸς εἰςορᾷς* Oed. R. 22. *εἴπερ ἄρξεις τῆςδε γῆς, ὥςπερ κρατεῖς* 54. *λαμπρός, ὥςπερ ὄμματι* 81. *ὥςπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ' — ἐρῶ* 276. *ἔχειν σφᾶς, ὥςπερ ἡνίκ' ἔβλεπον* 1470. *ὥςπερ με κἀνεστήσατ', ὧδε σώσατε* Oed. Col. 277. *ὥςπερ ἔλαβες — ῥύου με* 285. *ξένος, ὥςπερ σύ* 569. *ξένον — ὥςπερ σὺ νῦν* 571. *μέλλου δικαίως, ὥςπερ εἰς τόδ' ἡμέρας* 1140. *ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινός, ὥςπερ σφὼ πατρί* 1540. *ὥςπερ εἶχε* Ant. 1220. *ὥςπερ δυηάγων διώμνυτο* Trach. 377. *ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥςπερ οὗτος ἐννέπει* 475. *ὥςπερ εἶπον* 549. *ὥςπερ εἴδετε* 689. *ὥςπερ ἦν* 773. *ὥςπερ εἰςορᾶσ' ἐμὲ — πίπτοντα, τὼς — ὄλοιατο* Ai. 827. *ὥςπερ ἡ φάτις κρατεῖ* 957. *ὥςπερ οὐν μέλει* 970. *ἐστρατεύσατο — ὥςπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ* 1091. *σφε — φθείρειαν, ὥςπερ ἤθελον τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν* 1370. *ὥςπερ γὰρ ἵππος — θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν — ὡςαύτως — ὀτρύνεις* El. 25. *δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥςπερ ἐξαιτούμεθα* 646. *πάρεστ' Ὀρέστης — ἐναργῶς, ὥςπερ εἰςορᾷς ἐμέ* 866. *ὥςπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα καλεῖ* 958. *ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, ὥςπερ οὐχὶ σώζεται* 982. *ὥςπερ οἱ σοφοί, τὰ μὲν δίκαι' ἐπαινεῖ* Aeth. I. 2 (26 D.). *ὥςπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο στῆναι δύναιτ' ἂν οὔποτε (πότμος)* inc. LVI. 3 (713 D.). *λάμπει γὰρ — ὥςπερ εὐπρεπὴς χαλκός* LXXXII. 1 (742 D.). Eiusdem significationis retinens est in *enuntiatis interiectis*. *ὥςπερ γ' ἡ φάτις* Oed. R. 715. *ὥςπερ τ'*

παροιμία Inach. I. 1 (255 D.). — 2. Cum casu coniunctum *quasi* significat. *οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον ὥςπερ πέλαγος Κρήσιον* Trach. 118 ch. v. Herm. *ὥςπερ ἐγγελῶσα* El. 269. Sed aliquando non aliud munus habet, nisi rei accuratius definiendae. *τοὺς ἄγοντας ὥςπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ* Oed. R. 1114. *tanquam meos*; erat usitatius *ἐμοὺς ὄντας*. — 3. Aliquando *exemplum* s. *simile* inducit in sermonem (*velut*). *ὥςπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη* Oed. Col. 780. *ὥςπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου* Aeg. VI. 1 (24 D.). — 4. *ὥ ς π ε ρ ἄ ν* semel selectius significat *utcunque*, sicut *ὡς ἄν*. *ὥςπερ ἂν ζῶ* Oed. Col. 1363. Brunckius *ἕως περ*, quod inauditum ait Elmsleius, repugnat Hermannus, sed de tragicis verum est, etsi prosae orationis exempla aliquot protulit Wex. ad Antig. t. II. p. 114. Idem cum sibi sumpsisset, ut *ὡς* pro *ἕως* dici affirmaret, via admodum expedita eo pervenit, ut in *ὥςπερ* idem cadere videretur; sed sumpsit, inquam, non probavit, etsi omnem impendit operam, ut, quae Hermannus l. c. et ad Ai. 1096. facillime et rectissime explicuisset, distorquendo suis decretis accomodaret. *Ut primum* significatur: *χὥςπερ ἂν θίγῃ, φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα* Trach. 712. Wakef. Erf. Schaef., illud non intelligentes, *χὤνπερ* scribendum putarunt, scholiastae interpretationem secuti. — 5. Non vulgare est, quod *ἴ σ ο ς* et *ὥ ς π ε ρ* tanquam eiusdem familiae vocabula componuntur. *οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥςπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ*. El. 523. Ex confusione locutionum duarum ortum genus illud loquendi ostenderunt Herm. l. c. et Fritzsch. Quaest. Lucian. p. 82. Item de imparilitate notandum *ὥςπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰςῆλθ' ἔχων, τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται* Oed. Col. 911. Hanc librorum omnium scripturam Reiskius, Mudgius, Musgr. Br. Elmsl. corruperunt *οὕςπερ* corrigentes; nec probo Hermannum, *ὥςπερ* ad intelligendum aliquod *οὕτω* referentem. Rectius Reisigius, *τούτοισι κοὐκ ἄλλοισι* idem esse quod *τοῖς αὐτοῖσι*, quod minime infrequens est cum *ὥςπερ* compositum: v. Lobeck. ad Phryn. p. 426. Heindorf. et Stallb. ad Plat. Phaed. p. 86. a. Bremius App. Cr. Demosth. t. I. p. 498.

Ὡςπερεὶ *quasi*. *ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡςπερεὶ τοὐμοῦ πατρός, ὑπερμαχοῦμαι* Oed. R. 264. *ὑφῃρέθη σοι κάλαμος, ὡςπερεὶ λύρας* Capt. III. (34 D.).

Ὥςτε. 1. Tanquam adverbium et *sicut* et *velut*, *quasi* significans et duo idem praedicando de utrisque comparat, et similitudinem quandam specieque tenus cognationem eis intercedere ostendit. Utraque significatio a prosariorum Atticorum sermone abest. *πάντες ὥςτε τοξόται σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε* Ant. 1020. *τοιαῦτά σου — ὥςτε τοξότης,*

ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα 1071. *ὥστ' ἀκάμαντος ἢ Νότου ἢ Βορέα τις κύματα — ἴδοι, οὕτω* Trach. 112 ch. (*velut*). *οὐδ' ὥστε δούλην* (*πέμπων*) 366. *ὥστε πόρτις ἐρήμα* 527 ch. *κόρην — παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος* 534. *μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν, ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας* 696. *γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν* 700. (*quasi videas*). *προσπτύσσεται πλευραῖσιν, ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος, χιτών* 765. *ὥστε παρθένος βέβρυχα* 1060. *δεσμίους ᾔκιζεθ', ὥστε φῶτας* Ai. 300. *κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι* Oed. Col. 344. *ὥστε δεσμώτης* El. 436. *φυλάξαι, χοῖρον ὥστε δεσμίαν* Herc. Taen. I. (217 D.). *ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν, ὥστε τέκτονος — ὀρθοῦται κανών* Oenom. III. 4 (421 D.). *ὀργὴ γέροντος. ὥστε μαλθακὴ κοπὶς ἐν χειρί, θήγει* inc. LXXXIV. 1, 1 (762 D.). *μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν* CV. 126 (783 D.). Praeterea unum est paulo ceteris memorabilius exemplum. *ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἶδμα δυσπνόοις ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς, κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα* Ant. 583 ch. i. e. *ὁμοίως* s. *οὕτως, ὥσπερ*. Illustravit Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Rat. p. 42, D. — 2 Ad *coniunctionis* vim inclinat *ὥστε*, cum rem, qualis sit, addita rei consequentis significatione definit. a. Cum *indicativo* poni solet, cum aliquid alicunde consequens haud dubie factum aut faciendum dicitur. Sic saepe fit, ut sententiam *ὥστε* in fronte gerentem a priore separare possis et *ὥστε* vertas *sic*. *ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε* Oed. R. 65. *βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν* Oed. Col. 82. *ὥστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο* 579. *ὥστε — πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρί* Trach. 59. *ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα, ποῖ γνώμης πέσω* 702. *ὥστε — μάταιός ἐστιν* 939. *ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστι* El. 267. *ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον* 1381. sen. chor. — *ὥστ', εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, ὄλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερῶ* Phil. 75. — *ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς* El. 1195. *ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι* Ai. 98. *ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον* Oed. R. 135. *ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι* 411. *ὥστε — δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς* Oed. Col. 307. *ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σε* 1344. *χοὕτως ἐδήχθη — ὥσθ' ὅρκον αὑτῷ προσβαλὼν διώμοσεν* Trach. 254. *ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη* Ai. 716. *τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας ἵκου* Oed. R. 533. *ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ* 1036. Quando *indicativo alicuius praeteriti ἄν* additur, aliquid consecuturum fuisse dicitur certis positis, quod nunc consecutum non sit. *ὥστ' εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός* Oed. Col. 272. — b. Cum *optativo potentiali ἄν* comitem habente positum significat aliquid secundum mentem quidem loquentis ex incerta aliqua conditione consequens. *ὥστ' οὐχὶ παν-*

τελῶς γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον Oed. R. 857. (*ut non videar mihi curaturus*). ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι Oed. Col. 45. (*ut nolim, si meum iudicium est, exire*). ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄντα — ὑπεκτραποίμην 571. ὥστ' ἄν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν El. 325. ὥστ' οὐκ ἂν ἄιδρις ὑπείποις Ai. 212 an. ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι 1321. Idem loquendi genus emendatione Sophocli reddimus. μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος. κλῇθρον γὰρ οὐδέν. ὡ ς δ' ἂ ν εὐπετὲς λάβοις inc. XVIII. 2 (673 D.). Sic legitur; verum ὡς δ' sensu cassum est, scribendumque κλῇθρον γὰρ οὐδέν, ὥ στ' ἂ ν εὐπετὲς λάβοις. — c. Quando cum *imperativo* dicitur, item rem faciendam certo documento firmat. Vertendum est *igitur*, sed facili ambitu hoc ad primariam particulae vim revocatur. θνητὸς δ' Ὀρέστης, ὥστε μὴ λίαν στένε El. 1163. i. e. ὥστε μὴ λίαν στένειν δεῖν. — d. Cum *infinitivo* rem nec factam re vera nec a cogitatione pendentem, sed talem profert, quae cum causa sola, non respectis rebus extrinsecus adsumendis colligetur. Est vero, ubi indicativum recte substituas. ἔχεις ἔγκλημα — ὥστε θυμοῦσθαι Phil. 323. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σὰ — ἀλγήματα, ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν 340. προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν 403. Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ 458. φύλλον — ᾧ — κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ 646. οὐδέποθ' ἑκόντα γ', ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1378. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν Oed. R. 361. οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ, ὥστ' ἄλλα χρῄζειν 595. ἢ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ 1045. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι πότ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος 1085. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τύχει μνήμης ὕπο 1131. ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ σπάνιν σχεῖν 1460. ὥστε — μηδὲν ἐλπίζειν, 1528. ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε Oed. Col. 387. ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι 576. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίμεθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; 608. ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς — ἐμπέσοι ζῆλος — ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ 947. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι — τρίχας; 1620. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν Ant. 97. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα — θεῶν νόμιμα δύνασθαι — ὑπερδραμεῖν 450. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν 556. γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν 1235. ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμέ Trach. 174. πολλοὶ — συνεξήκουον — ὥστ' ἐξελέγχειν 372. ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν στέρξαι γυναῖκα 573. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ 626. ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν 666. πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί 895. ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1116. Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν 1142. ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον, ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι φόνοις Ai. 448. θυραῖος, ὥστε μ' ἀδικεῖν

781. οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥςτε σῶμα τυμβεῦσαί τάφῳ 1042. ὕπαρχος — ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, ὥςτ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε 1085. i. e. ὥςτε Αἴαντος ἡγεῖσθαι, εἰ ὅλων στρατηγὸς ἐγένου, ὅπερ οὐκ ἔστιν οὕτως. v. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 478. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥςτε καὶ βλάβην ἔχειν; 1304. οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥςτε μὴ λέγειν ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων 1318. πέφυκεν ἐσθλός, ὥςτ' ἀρκεῖν φίλοις El. 314. λυπῶ δὲ τούτους, ὥςτε τῷ τεθνηκότι τιμὰς προςάπτειν 347. v. Herm. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥςτε θαυμάσαι 385. ὥςτε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας 745. ἰδόντ' ἂν coniungendane dicam, ambigo. ὥςτ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν 770. Non minus recte στεγάζω dicatur. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος, ὥςτε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι 953. ὥςτε μὴ 'κλιπεῖν κλέος 973. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥςτε φρῖξαι 1400 ch. πάρεστι — ὥςτε κἀμφανῆ μαθεῖν 1446. νοῦν ἔσχον, ὥςτε συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν 1457. — Sin vero infinitivo additur ἄν, idem sensus exit, qui in optativo potentiali inest. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥςτε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι ποτ' ἄν Oed. R. 374. *ut posthac nocere non posse videaris.* ὥςτε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό El. 1308. — Dubia sententia est ὥςτ' ἐπιψαλεῖν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν Acris. XIV. 9 (79 D.). — e. *Omittitur* infinitivus aut indicativus. ἄρχοντές εἰσιν ὥςθ' ὑπεικτέον Ai. 653. — 3. Aliquid selectioris usus haec dicta monstrant. Primum *nominativus* θέμις cum *infinitivo* coniungitur. ὥςτε μηδὲ δρῶντά σε τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ, θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς Oed. Col. 1191. v. θέμις. Deinde *abundare* aliquando visum ὥςτε. ἆρ' ἔστιν ὥςτε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν —; Phil. 652. Nec Buttmannum probo ὥςτε et τό articulum saepe versus causa infinitivo addi existimantem, nec Hermannum (l. c. et ad Vig. 949.) vim infinitivi sic augeri affirmantem, ut interpreteris *vel* s. *adeo.* Mihi ut ἔστι θέαν λαβεῖν significet *liceine contemplari*, ita ἔστιν ὥςτε λαβεῖν *potestne effici* s. *impetrari, ut contempler* dici videtur. Geminam huic sententiam Eur. Hipp. 710. advocavit Heindorf. ad Plat. Protag. p. 566., quanquam ipse quoque de abundantia cogitans. Paulum diversa haec. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν, ὥςτε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; Phil. 889., et quod simillimum δικαιῶν ὥςτ' ἐμοῦ κλύειν λόγους Oed. Col. 1352., quod perperam explicat Schaeferus. Potuit omitti ὥςτε, ut infinitivus rem significet τῷ πείθειν et δικαιοῦν effectam; non male additur, nam persuasione sive permoto animo effectum iri videbatur ut Philoctetem relinqueret Neoptolemus, postulatione Thesei futurum, ut cum Polynice Oedipus colloqueretur. Sic minime inepte dicitur εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ', ὥςτε πρὸς παίδων θανεῖν Oed. Col. 974. Quod enim praedixerat vates Del-

phicus, id eo ipso certissime credebatur futurum esse. Huic similis sententia est Eur. Hippol. 1317., quam non recte Matthiae explicuit; nec rectius in ea tractanda versati sunt Markl. ad Eur. Suppl. 581. Schaef. ad L. Bos. p. 784. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 105.; rectius Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 1346.; quae sententia Sophoclis tamen omnibus dissimilis. — Denique de ὥστε οὐ et ὥστε μή ut verbo disputem, faciunt quae minime perspecte de utriusque rationis discrimine locuti sunt Engelhardt. ad Plat. Euthyphr. p. 135. et hunc secutus Schoemann. ad Isaei Oratt. p. 472. Quippe res ipsa ex aliquo facto tanquam causa orta negatur οὐ particula, qua de re indicativus et potentialis optativus μή non patiuntur; sin nexus causam inter et id, quod inde consequi videatur, tollendus est, μή ponitur, qua de causa cum infinitivo inprimis dici solet. ὥστε οὐκ οἶδεν et ὥστε οὐκ εἰδέναι significant *fieri oportere ut ignores*, ὥστε μὴ εἰδέναι *fieri non posse ut scias*.

Ὠφέλεια *utilitas*. εἴ τις ὠφέλειά γε El. 932.

Ὠφελέω. Nec activi nec passivi ultra praesens legitur quidquam. Illud significat *prodesse*. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Ai. 533. ἐμαυτὸν ὠφελῶ Oed. R. 141. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν 314. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; Ant. 548. ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. IV. 2 (205 D.). ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν inc. IX. (661 D.). αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ XIII. 1 (667 D.). Insolentior structura ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν Ant. 556., notata ab Eustathio p. 725, 55. Sensum bene schol. explicuit: προηκάμην τὸ ζῆν βοηθῆσαι βουλομένη τῷ ἀδελφῷ. Cum praepositione εἰς dictum ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 666. Participium tanquam nomen cum genitivo dictum: οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν Oed. Col. 437. *desiderio satisfaciens*; recte schol.: τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδείς με ἐποίει ἀπολαῦσαι. — Passivum est *fructum habere, commodum capere*. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; Phil. 1369. Heathii coniecturam ὠφελουμένους redarguit Herm. ad v. 1370. τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; Ant. 546.

Ὠφέλημα *utilitas*. τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται Oed. Col. 260.

Ὠφελήσιμος *utilis, opitulator*. ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι Ai. 1001. Hanc librorum scripturam stribligine haud mediocri dehonestatam Toupius Emend. ad Suid. t. II. p. 87. ita defendit, ut velit hoc dici: *multi inimici, et qui opitulatores s. propitii, in paucis propitii sunt*. Suidas v. πολλοὶ μέν, Aldus et codd. Flor. Γ. Δ.

παῦροι δ' ὠφελήσιμοι. Inde Iohns. et Brunck. emendarunt παῦρα δ' ὠφελήσιμα: illud huius explicandi gratia olim adscriptum fuisse censendum.

'Ωφέλησις *utilitas*. ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου; Oed. Col. 402. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι El. 1020. Utrobique *pariendi commodi ministerium* significatur. De Phil. 1392. v. προςωφέλησις.

'Ωχριάω (ᾱσ) *pallesco*. τὸ δ' ὠχριᾶσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας Amphiar. I. (115 D.).

INDEX

LOCORUM EXPLICATORUM ET EMENDATORUM.

	Pag.
Ammonius emend.	
p. 2. in v. αὐτάγγελος	262
Arcadius emend.	
p. 14, 13. in v. χιτών	918
- 37, 2. - - λᾶος	11
- 49, 3. - - λίθος	29
- 55, 12. - - κάπηλος	919
- 103, 17. - - χρόη	958
Choeroboscus emend. Bekk.	
p. 1399. in v. Μύνης	143
Erotianus emend.	
p. 304. in v. παιδεύω	476
- 374. - - ἐξαπόλλυμι	616
Etym. Gud. emend.	
p. 432, 53. in v. πηλός	563
Etym. Mgn. emend.	
p. 63, 39. in v. ἁλιάδαι	68
- 63, 45. - - ἀλίβας	69
- 101, 9. - - ἀναχαιτίζω	147
- 163, 33. - - ἄιεγκτος	247
- 344, 47. - - ἐνόπη	609
- 695, 50. - - πύγαργος	680
Eustath. emend.	
p. 1205, 3. in v. ἐξεριπάζω	620
- 1405, 57. - - ἀξύμβλητος	180
- 1538, 13. - - ἐπεγείρω	635
- 1908, 34. - - ἐφέστιος	719
Galen. gloss. Hipp. emend.	
p. 413. in v. ἀδαγμός	15
Gramm. Bekk. emend.	
87, 45. in v. γνωστός	373
- 183, 19. - - ἀνάστατος	144
- 222, 5. - - βρῦτος	324
- 360, 6. - - αἰ	32
- 372, 14. - - ἀκούω	56
- 373, 5. - - ἀκουστός	55
- 373, 13. - - ἀκουσία	55
- 376, 32. - - ἀλλά	81
- 413, 32. - - Ἄορνος	181
Gramm. Bekk. emend.	
p. 415, 3. in v. ἀπαλέξασθαι	182
- 435, 24. - - ἀποκαλύπτω	205
Gramm. Coislin. emend.	
p. 237. in v. ὀγμεύς	251
Gramm. Hermanni emend.	
p. 467. in v. ἀνδρεία	148
Herod. π. μον. λεξ. emend.	
p. 3, 35. in v. ξουθός	191
Hesych. expl.	
in v. Ἀχίλλειος	283
- - ἄχνη	284
- - ἐνοτεροναντία	610
- - παράρυμα	502
— emend.	
in v. ἀδόξαστος	20
- - αἴγλη	34
- - Ἀκεσσαῖος	52
- - ἀκρουχέω	60
- - ἄκων	61
- - ἀλάστωρ	63
- - ἀλίνω	69
- - ἀλωπεκιάω	91
- - ἄναντος	138
- - ἄντομαι	174
- - ἀξύμβλητος	180
- - ἀπαιόλημα	182
- - ἄπιστος	191
- - ἀπόδρομος	198
- - ἄρωμα	240
- - αὐθήμερος	257
- - ἄφθιτος	277
- - ἀφοβόομαι	280
- - ἀφράσμων	280
- - Ἀχίλλειος	283
- - βασίλη	298
- - βίδη	303
- - γλοιάς	369
- - εἰργαθεῖν	504

Hesych. emend. — Pag.
in v. *σχέθειν* 505
- - *ἐνόπη* 609
- - *ἐπίσιγμα* 658
- - *ἕρμαιον* 681
- - *ἔρρω* 684
- - *ζεῦγος* 741
- - *ζευξίλεως* 741
- - *θάλεια* 779
- - *θρεκτός* 812
- - *κάλαμος* 910
- - *κατακαίνω* 929
- - *μαργάω* 58
- - *μάρπτω* 59
- - *ὀμμάτειος πόθος* 314
- - *ὀρθόπτερος* 348
- - *προσόδιον* 664
- - *ῥυτήρ* 697
- - *σακοδερμίτης* 698
- - *Σίλφιον* 709
- - *χερσεύω* 954

Phryn. *προπ. σοφ.* emend.
p. 19, 30. in v. *ἀναχαιτίζω* 147

Photius emend.
p. 39, 4. in v. *εὔωρος* 717
- 150, 9. - - *κατουλάς* 940
- 285, 20. - - *ναίχι* 146
- 346, 19. - - *ὀρθίπτερος* 348
- 359, 25. - - *κωφέω* 1006
- 364, 18. - - *ὀφλισκάνω* 469
- 489, 1. - - *ῥικνόω* 694

— expl.
p. 371, 21. in v. *πανός* 491

Pollux emend.
II, 23. in v. *στραβαλοκομάω* 737
VII, 24. - - *κριθάω* 987
VII, 68. - - *ἐπιζώστρα* 653
VII, 82. - - *ὁλοστήμων* 309

Pindar. emend.
Nem. I, 39. in v. *βασίλη* 298

Schol. Aristoph. emend.
ad Eccles. 80. in v. *βουκολέω* 314

— Dionys. Thr. emend.
p. 872, 18. in v. *ποδαπός* 582

— Pindar. emend.
ad Nem. III, 60. in v. *ἄφθονος* 277

— Soph. emend.
ad Ai. 527. in v. *ἐκλύω* 564
- Antig. 1279. - - *μυχός* 144
- Electr. 298. - - *ἄπειμι* 187
- — 823. - - *ὑποφέρω* 885
- Oed. R. 823. - - *ἄνηγρος* 132
- - - 1091. - - *πατριώτης* 529
- Trach. 120. - - *ἀναμπλάκητος* 137
- — 1017. - - *ἔνδοθεν* 602

— Euripid. emend.
ad Alc. 453. in v. *πεζός* 538

Sophocles expl. — Pag.
Ai. 2. in v. *ἁρπάζω* 232
Ai. 27. in v. *ἐκ* 551
— 54 - - *ἄδαστος* 16
— 72. - - *ἀπευθύνω* 190
— 80. - - *εἰς* 537
— 112. - - *ἐφίημι* 721
— — - - *χαίρω* 942
— 130. - - *βάθος* 286
— 219. - - *χρηστήρ* 966
— 231. - - *ὅς* 361
— 245. - - *μεθίημι* 66
— 282. - - *οὔτε* 447
— 295. - - *ἀνασπάω* 143
— 335. - - *ἤ* 749
— 351. - - *ὅς* 368
— 353. - - *ποιμήν* 589
— 402. - - *ἄν* 118
— — - - *δίπαλτος* 434
— 469. - - *ἐξαλλάσσω* 615
— 552. - - *ἕως* 736
— 577. - - *φιλοίκτιστος* 911
— 700. - - *μαραίνω* 58
— 762. - - *κατά* 925
— 789. - - *ὅτε* 394
— 829. - - *ἔκγονος* 557
— 849. - - *ἀρωγός* 240
— 850. - - *τροφεύς* 857
— 856. - - *ἐπίσταμαι* 660
— 884. - - *νόστος* 169
— 891. - - *περιπετής* 556
— 904. - - *εἰ* 495
— 964. - - *ἄν* 126
— 983. - - *τόλμη* 844
— 1011. - - *οὗτος* 464
— 1082. - - *ὅπου* 332
— 1091. - - *πόνος* 608
— 1103. - - *τρέφω* 853
— 1209. - - *ἄκρος* 59
— 1241. - - *οὐδέ* 432
— 1296. - - *ξυνάπτω* 194

— emend.
Ai. 1147. in v. *πλησίος* 578

— expl.
Antig. 3. in v. *ὁποῖος* 330
— 4. - - *ἄτη* 249
— 5. - - *οὐ* 408
— 20. - - *καλχαίνω* 915
— 24. - - *χρήζω* 965
— 30. - - *βορά* 311
— 57. - - *ἐπάλληλος* 632
— 132. - - *βαλβίς* 292
— 143. - - *τέλος* 805
— 145. - - *αὐτοῦ* 273
— 146. - - *δικρατής* 433
— 159. - - *ὅτι* 396
— 196. - - *ἐφαγνίζω* 718
— 208. - - *προύχω* 673
— 285. - - *ὅστις* 386
— 293. - - *οὗτος* 464

Sophocles expl. — Pag.
Antig. 298. in v. παραλλάσσω 501
— 350. - - ἄγω 13
— 354. - - ὀργή 346
— 365. - - παρείρω 508
— 414. - - οὐράνιος 440
— 428. - - δέ 391
— 487. - - εἴσω 544
— 501. - - ἄν 112
— 505. - - ὑπίλλω 878
— 511. - - νέκυς 153
— 540. - - μή 108
— 546. - - ψαύω 976
— 561. - - σύν 763
— 585. - - προὔχω 673
— 587. - - δυσάνεμος 454
— 595. - - νῦν 181
— 601. - - ἄν 126
— 628. - - ἄρα 217
— 634. - - ἡγέομαι 759
— 665. - - ἄν 127
— 671. - - ὀρθόω 350
— 673. - - κοσμέω 979
— 699. - - ἄγαλμα 2
— 714. - - μετάστασις 90
— 754. - - οὐ 409
— 761. - - μαίνομαι 47
— 778. - - κτῆμα 995
— 782. - - αὐλή 259
— 792. - - πάρεδρος 504
— 816. - - μόρος 139
— 831. - - ἔγκληρος 470
— 851. - - οἶκτος 296
— 1022. - - ὑπό 881
— 1049. - - μέρος 83
— 1052. - - τρόχος 859
— 1108. - - κόλπος 975
— 1109. - - μητρόπολις 126
— 1141. - - ἵστημι 850
— 1155. - - ἄπειμι 187
— 1171. - - ἀνάσπαστος 142
— 1185. - - ὀργή 345
— 1194. - - περιβαίνω 555
— 1270. - - δυσκάθαρτος 455
— 1284. - - ὅ 198
— 1307. - - μηδείς 118
— 1311. - - μόρος 139
— emend.
Antig. 610. in v. πάμπολις 488
— expl.
Electr. 4. in v. ὅδε 267
— 19. - - ἄστρον 245
— 48. - - ἀναγκαῖος 130
— 71. - - ἀποστέλλω 206
— 84. - - λουτρόν 38
— 87. - - ἰσόμοιρος 846
— 92. - - ἤδη 761
— 114. - - ὑποκλέπτω 883
— 155. - - ἄχος 284

Sophocles expl. — Pag.
Electr. 164. in v. δαῆναι 380
— 182. - - ἀνάξιος 139
— 186. - - αὐδή 256
— — - - νόστος 169
— 208. - - οἰκεῖος 291
— 276. - - ἐπονομάζω 665
— 298. - - ἄπειμι 187
— 346. - - βόσκημα 312
— 422. - - μέτειμι 19
— 435. - - δέχομαι 410
— 447. - - παῖς 477
— 458. - - λόγος 36
— 473 - - ἀμνηστέω 99
— 558. - - κατά 926
— 608. - - ἔξωρος 628
— 620. - - ὑπό 882
— 676. - - φύσις 934
— 681. - - πεντάεθλον 549
— 712. - - σειραῖος 703
— 715. - - βία 302
— — - - ὑποστροφή 885
— 724. - - ἔσχατος 691
— 787. - - ἄν 113
— 809. - - παρίημι 510
— 827. - - χρυσόθετος 971
— 831. - - πάμψυχος 489
— 841. - - πάνσυρτος 492
— 842. - - πάμμηνος 488
— 870. - - λέγω 17
— 910. - - ὅποι 327
— 954. - - αὑτοῦ 272
— 991. - - πράττω 629
— 993. - - λύω 44
— 1021. - - παρά 496
— 1059. - - νοσέω 167
— 1076. - - καθοπλίζω 864
— 1140. - - θύελλα 816
— 1165. - - ἀμηχανέω 97
— 1233. - - περισσός 558
— — - - ἄχθος 283
— 1273. - - αὐδή 257
— 1284. - - ἐξείργω 618
— 1359. - - γε 349
— 1370. - - λιπαρής 30
— 1380. - - κύων 1004
— 1386. - - νεοκόνητος 155
— 1427. - - κατά 923
— 1429. - - ὅς 373
— 1440. - - ἄν 127
— 1441. - - ἐμός 585
— 1450. - - ἀναδείκνυμι 132
— 1482. - - σύν 762
— emend.
Electr. 148. in v. τε 797
— 213. - - πλάθω 572
— expl.
Oed. Col. 45. in v. ἕδρα 484
— — 48. - - χρή 964

Sophocles expl. Pag.
Oed. Col. 58. in v. ἔρεισμα 677
— — 59. - - ὅδε 264
— — 84. - - ἕδρα 434
— — 92. - - οἰκέω 292
— — 121. - - αὐτός 267
— — 133. - - φατίζω 855
— — 146. - - ὁρμέω 353
— — 149. - - φυτάλμιος 935
— — 150. - - ὅτε 394
— — — - - μακραίων 48
— — 157. - - κρατήρ 983
— — 161. - - ἐρητύω 679
— — 172. - - μή 95
— — 189. - - ἐπί 651
— — 198. - - ἁρμόζω 230
— — 202. - - ἄτη 250
— — 209. - - ἀντεννέπω 189
— — 223. - - ὅσος 378
— — 227. - - ποῖ 585
— — 276. - - ὁ 235
— — 336. - - ποῖ 585
— — 382. - - βιβάζω 303
— — 384. - - ὅποι 328
— — 406. - - ἵνα 839
— — 412. - - ὑπό 881
— — 443. - - πατήρ 528
— — 488. - - σωτήριος 779
— — 500. - - ἐκτείνω 569
— — 505. - - χρή 962
— — 554. - - καθαρός 862
— — 580. - - λόγος 34
— — 629. - - καί 843
— — 666. - - αὐτοῦ 271
— — 680. - - ἀνέχω 151
— — 686. - - ἀμφιπολέω 106
— — 695. - - ἐπί 650
— — 722. - - ἑκατόμπους 555
— — 761. - - κρύπτω 991
— — 766. - - λόγος 36
— — 790. - - ὅδε 263
— — 807. - - πείθω 539
— — 862. - - ῥύσιον 697
— — 870. - - ψιλός 978
— — 883. - - νέμω 154
— — 890. - - περάω 552
— — 911. - - εἰσέρχομαι 539
— — 1020. - - ἐξαρπάζω 617
— — 1023. - - ἐγώ 475
— — — - - πομπός 606
— — 1070. - - ἀμπυκτήριος 100
— — 1078. - - ἄν 123
— — 1086. - - θεωρέω 799
— — 1087. - - πάνταρχος 492
— — 1100. - - προσπολέω 665
— — 1121. - - λιπαρής 31
— — 1133. - - θέμις 789
— — 1192. - - κακῶς 910
— — 1195. - - νουθετέω 170

Sophocles expl. Pag.
Oed. Col. 1197. in v. ἀποσκοπέω 205
— — 1201. - - βαιός 290
— — 1203. - - ἐγώ 478
— — 1206. - - βαρύς 297
— — 1214. - - παρίημι 511
— — 1218. - - κατατίθημι 935
— — 1219. - - ἐγγύς 469
— — 1233. - - πολύμοχθος 596
— — — - - ἔξω 628
— — 1250. - - ῥιπή 694
— — 1268. - - πυνθάνομαι 683
— — 1282. - - χρεία 961
— — 1352. - - ὥστε 1014
— — 1404. - - φωνέω 939
— — 1422. - - θυμόω 819
— — 1428. - - χρῄζειν 965
— — 1465. - - οὐράνιος 439
— — 1485. - - ἐμφύω 540
— — — - - πιστός 570
— — 1489. - - ἄκρος 59
— — — - - γύαλον 377
— — 1520. - - κεύθω 953
— — 1562. - - μάτην 62
— — 1566. - - πολύξεστος 597
— — 1574. - - αἰένυπνος 35
— — 1580. - - ἀεί 24
— — 1628. - - ἀρχαῖος 237
— — 1650. - - γῆ 359
— — 1678. - - ἄσκοπος 242
— — 1739. - - ἐπεναρίζω 643
— — 1743. - - ναί 186
— — 1749. - - ξυναποικέω 193
— — 1761. - - καλῶς 916
— — 1764. - - ὅρκος 351
— emend.
Oed. Col. 1057. in v. ἀμπυκτήριος 100
— — 1223. in v. ἰσοτέλεστος 848
— — 1380. in v. τοι 841
— expl.
Oed. R. 11. in v. στέργω 731
— — 21. - - Ἰσμηνός 845
— — 51. - - ἀσφάλεια 246
— — 81. - - λαμπρός 9
— — 134. - - πρό 635
— — 137. - - ἀπωτέρω 212
— — 153. - - ἐκτείνω 569
— — 164. - - ὑπέρ 874
— — 174. - - ἀνέχω 152
— — 178. - - ἕσπερος 689
— — 198. - - τέλος 804
— — 227. - - ὑπεξαιρέω 872
— — 276. - - λαμβάνω 8
— — 338. - - ναίω 147
— — 355. - - ποῦ 622
— — 458. - - αὐτός 270
— — 462. - - φρονέω 927

Sophocles expl. Pag.
Oed. R. 475. in v. λάμπω 10
— — 480. - - μεσόμφαλος 84
— — 488. - - ὀπίσω 325
— — 569. - - ἐπί 649
— — 617. - - ἀσφαλής 246
— — 628. - - ἁρμόζω 230
— — 706. - - εἰς 535
— — 709. - - ἔχω 732
— — 770. - - ἐν 598
— — 795. - - ἄστρον 245
— — — - - ἐκμετρέω 565
— — 808. - - παραστείχω 503
— — 817. - - ἔξεστι 621
— — 864. - - μοῖρα 132
— — 897. - - ἄθικτος 28
— — 903. - - Ζεύς 743
— — 937. - - ἄν 122
— — 1041. - - γε 348
— — 1062. - - ἄν 110
— — 1087. - - ἴδρις 830
— — 1120. - - οὗτος 464
— — 1263. - - ὅς 373
— — 1279. - - αἷμα 33
— — 1280. - - κακός 905
— — 1348. - - ἀναγιγνώσκω 130
— — 1350. - - νομάς 164
— — 1438. - - ἄν 128
— — 1469. - - γονή 374
— — 1493. - - παραῤῥίπτω 502
— — 1475. - - τίς 825
— — 1515. - - ἅλις 70
— — 1516. - - μηδείς 117
— — 1526. - - ζῆλος 743
— emend.
Oed. R. 303. in v. σύνειμι 768
— — 527. - - τίς 823
— — 804. - - συναντιάζω 765
— expl.
Phil. 30. in v. ἐναυλίζω 601
— 32. - - οἰκοποιός 293
— 38. - - ἄλλος 84
— 56. - - λέγω 19
— 127. - - κατασχολάζω 935
— 148. - - προχωρέω 675
— 150. - - μέλημα 70
— 151. - - καιρός 901
— 167. - - αὑτοῦ 272
— 168. - - ἐπινωμάω 656
— 204. - - ἤ 748
— 226. - - ἐκπλήσσω 567
— 275. - - τυγχάνω 862
— 300. - - ὁ 226
— 393. - - νέμω 154
— 429. - - θνήσκω 807
— 430. - - ἐμποδίζω 587
— 475. - - δέ 390
— 480. - - ὅποι 327
— 498. - - αὐτός 270
— 516. - - πίμπλημι 566
Sophocles expl. Pag.
Phil. 615. in v. ἐφίημι 720
— 623. - - συμφέρω 753
— 648. - - τόξον 846
— 639. - - ληστής 27
— 652. - - ὥστε 1014
— 679. - - ἴσος 846
— 686. - - πρόσουρος 664
— — - - αὐτός 266
— 698. - - πόρος 611
— 748. - - ἴσως 854
— 797. - - ὀξύς 322
— 719. - - αἴγλη 33
— 883. - - ἄν 126
— 915. - - πανουργία 491
— 1064. - - ὅδε 275
— 1108. - - πολιός 592
— 1123. - - αἰσχρός 47
— 1135. - - πελάζω 542
— 1194. - - εἰς 537
— 1249. - - χρῆμα 966
— 1317. - - ἐντυγχάνω 613
— 1338. - - κύκλος 999
— 1353. - - ξυνόμνυμι 196
— 1441. - - πρόβλης 637
— 1442. - - ὅς 373
— 1444. - - θνήσκω 807
— 1454. - - δαίμων 381
— emend.
Phil. 489. in v. δειράς 405
— — - - τε 796
— 678. - - κατευνάζω 937
— 684. - - τις 834
— 777. - - οἴ 283
— 921. - - ἐγώ 473
— expl.
Trach. 2. in v. ἄν 118
— 36. - - νῖν 176
— 93. - - ἐπεί 636
— 160. - - αὐλών 260
— 120. - - ἀναμπλάκητος 137
— 122. - - ἡδύς 764
— 126. - - οὐδέ 425
— 129. - - ἐπί 648
— 140. - - ἐπεικάζω 640
— 142. - - μή 168
— 148. - - φροντίς 929
— 163. - - ἄν 118
— 157. - - — —
— 178. - - χαρά 914
— 189. - - ἁρπάσσω 185
— 242. - - κλέπτω 963
— 256. - - παῖς 480
— 258. - - ἐπακτός 632
— 315. - - ὁ 214
— — - - τύραννος 864
— 319. - - ἐγώ 478
— 322. - - διαφέρω 424
— 326. - - διήνεμος 429
— 330. - - λύπη 41

Sophocles expl. Pag.
Trach. 338. in v. ἐφίστημι 721
— 343. - - ὅδε 275
— 357. - - παρουσία 515
— 362. - - δεσπόζω 410
— 393. - - εἰσοράω 542
— 502. - - ἀμφίγυος 105
— 545. - - ὅς 375
— 548. - - μή 105
— 551. - - λιθοκόλλητος 29
— 605. - - ἐμφανῶς 589
— 625. - - αὐτός 268
— 630. - - ναύλοχος 149
— 659. - - συγκεράννυμι 753
— 675. - - ψάω 976
— 692. - - κάταγμα 927
— 712. - - ἄν 120
— 717. - - ὀργή 345
— 765. - - ἀρτίκολλος 235
— 778. - - κόμη 976
— 787. - - ῥίπτω 695
— 791. - - λιγνύς 28
— 828. - - νεφέλη 158
— 829. - - χρίω 967
— 835. - - ἄμμιγα 98
— 842. - - μολεῖν 134
— 852. - - ἐπιμολεῖν 655
— 879. - - αἰχμή 49
— 907. - - ἄπαις 182
— 947. - - μέλω 74
— 978. - - ἐμμέμονα 481
— 991. - - ἀνύω 176
— 1066. - - πόθεν 583
— 1010. - - ἀποτρέπω 208
— 1017. - - ὀδύνη 279
— 1035. - - λίγος 36
— 1051. - - φύσις 933
— 1061. - - βρυχάομαι 325
— 1093. - - ἄναρθρος 141
— 1097. - - ἄν 122
— 1231. - - ἔοικα 629
— 1251. - - λιθοκόλλητος 26
— emend.
Trach. 100. in v. πόντιος 608
— 142. - - δέ 391
— 1098. - - ἕρπω 683
— expl.
frgm. Ach. Am. I, 4. in v. ἀσταγής 243
— emend.
frgm. Ach. Am. VI, 2. in v. γλῶσσα 370
— expl.
frgm. Acris. XII, 2. in v. δίσκημα 436
— emend.
frgm. Ai. Locr. IV, 5. in v. πλάστιγξ 573
— Alet. VII, 1. in v. τε 797

Sophocles emend. Pag.
frgm. Alet. VII, 8. in v. δέ 395
— — — — - - ὁ 199
— Aload. XI, 3. - - ἡδύς 763
— — XI, 11. - - νοσέω 116
— expl.
Amphiar. II. in v. μάντις 57
Captiv. VI. - - μακρός 49
— VIII, 18. - - φαῦλος 896
— emend.
Capt. VIII, 17. in v. ἐπιστρέφω 662
Cedal. II. in v. ἄν 129
Creus. VI. in v. ἄν —
Colch. IV, 2. in v. κρᾶτα 982
Creus. III, 2. - - ἄν 116
Erigone II, 1. - - ὕποφρος 886
— expl.
Cris. (Chrys.) III. in v. Ἑκάτειος 554
Inach. X, 5. in v. κάμνω 917
— X, 9. - - ἐπίκρουμα 654
— emend.
Lac. I. in v. βάρβαρος 295
— expl.
Mys. V. in v. ψάλις 975
— emend.
Naupl. V, 10. in v. ναῦς 150
Niptr. I, 1. - - Πυθικός 580
— expl.
Oenom. III, 3. in v. ἐκθάλπω 560
— emend.
Pandor. I, 2. in v. γέμω 353
— expl.
Pel. 1. in v. ἀναπαιδεύω 140
Phin. I. in v. ἐξομματέω 625
Phrix. I. in v. ὅριον 351
Polyid. IV, 3. in v. ὀλαί 305
— emend.
Phaedr. VI, 2. in v. σύν 761
— VII, 1. - - πᾶς 521
Polyx. I, 1. - - Ἰδαῖος 829
Rhiz. I, 6. - - ἀλαλάζω 62
— II. 6. - - δρῦς 450
— III. - - ἀιστόω 46
— expl.
Rhiz. II, 3. in v. πολύς 603
— emend.
Scyr. IV, 3. in v. πλοῦτος 579
— expl.
Scyr. IV. 4. in v. μακρός 49
— emend.
Scyth. I, 1. in v. εἷς 526
— expl.
Scyth. III. in v. αὐλών 260
Thyest. V. - - ἀλλά 80
Tyr. VI. - - χώρα 973
— XV, 5. - - λειμών 19

Sophocles emend. Pag.
Tyr. XV, 7. in v. διατίλλω 424
— expl.
Troil. IV, 2. in v. στόλος 735
— emend.
Triptol. 536, D. in v. Καρχηδών 922
— expl.
frgm. inc. II, 1. in v. δέσμωμα 410
— — VII, 1. - - χρησμοσύνη 966
— — XXXIV, 4. - - ὅστις 383
— — CV, 46. - - νυκτερός 171
— — CV, 84. - - ἔγχος 471
— — CV, 153, 2. - - ῥυτήρ 697
— emend.
frgm. inc. XIII. in v. μεταλλάσσω 89
— — XVI, 1, 2. in v. ἐπάν 633
— — XVII. in v. γλυκύς 369
— — XVIII, 2. in v. ὥστε 1013
— — XXXV. in v. ἄλη 66
— — XXXVII, 1. in v. ἀνακεῖμαι 133

Sophocles emend. Pag.
frgm. inc. XXXVII, 1. in v. ἐπικεῖμαι 653
— — LX, 2, 3. in v. λίκνον 29
— — C, 8. in v. ἐάν 466
— — CV, 22. in v. αἰολίζω 41
— — CV, 67. in v. βλίζω 310
— — CV, 51. in v. Θεσσαλός 798
— — CV, 122. in v. ἐπέχω 644
Steph. Byz. emend. in v. ἀστίτης 244
— — — - - βοή 311
Strabo expl. IX, 433. in v. Τραχίνιος 851
Suidas emend. in v. δειράς 405
— — - - ἔπηλις 645
— — - - ἤ 826
— — - - κλῆθρον 964
— — - - ναίχι 146
— expl. - - Ῥαικός 699
Thom. Mag. emend. in v. βρύχω 324

ADDENDA ET CORRIGENDA
IN VOLUMINE PRIMO.

In *praefatione* p. VI. v. 22. 23. pro traditum esset l. tradita essent.

P. 1. v. 28. scr. *ἀβόρβορος* v. *βόρβορος* pro *ἀβόρβαρος* v. *βόβαρος*.

P. 5. v. 21. s. v. *ἀγέννητος* adde: Porsoni emendationem nunc firmat optimus liber Laur. a.

P. 6. v. 24. s. v. *ἀγκύλη* adde: Ad Eustathii rationem rediit nunc Hermannus *ἀγκύλων* restituens. Verum *ἀγκυλῶν* certe est in Laur. c. membr. Br. (Par. A.) et Florr. tribus. Elmsleio placet *ἀγκυλᾶν*. Sed non repugno, quominus *arcum* interpretemur, ut *ἀγκύλας* Euripides dixit Or. 1463. Sed idem *funes* significat Iph. Taur. 1373., ut ad *nervum arcus* facile potuerit traduci.

P. 11. v. 15. in v. *ἀγχονή* adde haec: Ut Suidas, ita Philemo p. 73. Fortuito errore v. 16. relictum *ἀγχόνης* pro *ἀγχονῆς*.

P. 33. v. 17. post *Αἴας* adde: ita Laur. a. Flor. *Δ*.

ib. v. 20. p. *Aegeus* scr. *Aegaeus*.

ib. v. 23. p. *φυλλοῖσιν* scr. *φύλλοισιν*.

P. 34. v. 16. v. *αἰγυπιός* adde: De accentu v. Etym. Gud. p. 211, 3. Exc. Orioni annexa p. 186, 20.

P. 37. v. 4. distinguendem l. distinguentem.

ib. v. 34. adde: Cum Suida nunc faciunt tres Florr., Laur. a. b.

P. 39. v. *αἱματόεις* stellulae demendae sunt.

P. 41. v. 24. adde: *ἕλῃς* Pel. 442 D. Non habet Brunckius.

P. 42. v. 12. adde: *μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορός* Pel. 442 D.

P. 45. v. 18. adde: Item Ai. 32. Flor. *Γ. Δ. ἀΐσσω*, *Θ. αἴσσω*, et v. 251. Flor. *Θ. αἴξας*, *Γ. ἀΐξας*.

ib. v. 33. p. *ᾄσσει* et *ᾀσσόντων* scr. *αἴσσει* et *ἀϊσσόντων*.

P. 46. v. 21. adde: Flor. *Γ. ἴστωσας*, *Θ. ἠίστωσας*.

P. 51. ante *Ἀκάρπως* insere: *Ἀκαρνάν* Acarnan. *εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνᾶνας* Inach. XI. 3 (265 D. om. Br.).

P. 55. v. 28. pro A. 580. l. Ant. 580.

P. 58. v. 30. pro *προςπίτνω* l. *προςπίτνω*.

P. 61. v. 19. pro Attica l. Attice.

P. 64. v. 31. p. *τάς* l. *τᾶς*.

P. 69. v. 37. adde: Tamen Flor. *Γ. λιπαρῆ* exhibet.

P. 70. v. 13. adde: Nunc firmatur *ἀλίπλαγκτε* codice Flor. *Γ*.

P. 91. v. 32. *ι* excidit in *ἀλφηστῃσιν*.

P. 93. v. 16. adde: Inde apud Hesychium corrigendum aut *ἀμαλάψαι*, aut *κέκρυψαι*, *ἠφάνισαι*.

P. 97. v. 1. adde: Hoc altero adscripto habet Flor. *Δ*.

P. 101. v. 18. p. notant scr. notent.

P. 102. v. 29. adde: Solus Flor. *Θ.*, ut Brunckius.

P. 106. v. 1. ante *Ἀμφιτεκής* insere: *Ἀμφίλοχος* *Amphilochus*: *εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνᾶνας* Inach. XI. 3 (265 D. om. Br.).

P. 107. v. 10. adde: Accentum disces ex schol. Il. ε. 523.

ib. v. 26. post *ἀφίσταμαι* puncto distinguendum.

P. 112. v. 14. p. *ἐγκλείσοι* scr. *ἐγκλῄσοι*.

P. 120. v. 19. p. χάρᾳ scr. χαρᾷ.
P. 123. v. 24. q u a e scr. p r a e.
P. 124. v. 25. p. αἰφανῶσι scr. αἳ φανῶσι.
ib. v. 26. accentus in αἳ excidit.
P. 127. v. 29. adde: Sed num recte Hermannus eo modo explicuerit El. 790., dubitabile videtur, cum scriptura codd. Ien. Laur. c. Flor. Δ. κατ' ἀξίαν eis faveat, qui κατάξι' ἂν suadent.
P. 135. v. 14. insere: Flor. Δ. videtur ἀνάλωσας habere.
P. 140. v. 26. post verba: L a u r. B. adde: e t F l o r. Γ.; s e d Δ. Θ. ἀνεπτάμην.
P. 142. v. 18. p. L a u r. scr. L a u d.
P. 153. v. 12. p. ἀνῆκες scr. ἄνηκες.
ib. v. 13. p. p e n i n f l e c t i scr. p e n a c u i.
P. 159. v. 22. p. c r a s s e o s scr. c r a s e o s.
P. 161. v. 9. adde: Cur non movear exemplis, quale est Aesch. Eum. 727., quod Wellauerus certum producti ᾱ in ἀνήρ documentum esse affirmat, peritos non fugiet. Eadem plane res est in ὅςτις ἐστὶν ἀγαθός Eur. Suppl. 853.
P. 164. v. 34. pro ῑ t r a g i c i s p r o d u c i c e r t i s s i m u m etc. scr. ι A t t i c i s a m b i g u a m e n s u r a e s t.
P. 168. v. 20. p. c o r r e x e r i n t l. c o r r e x e r i t.
P. 169. v. 38. ante Ἀντήλιος insere *Ἀντή v. λιτή.
P. 170. v. 8. p. νυκτεραῖς scr. νυκτέραις.
P. 174. v. 36. adde: ἐν ἄντροις pro ἐν ἄστροις certa est Bergkii emendatio Capt. VIII. 18 (40 D.).
P. 199. v. 26. p. ἀποκεῖμαι l. ἀπόκειμαι.
P. 200. v. 18. adde: ἀπόλωλε Camic. V. 3 (304 D. om. Br.).
P. 201. v. 12. adde: Verum τόν τε παρελθόντ' ἀπόλωλε χρόνον Cam. V. 3. de eo dictum, qui mortuis similis apud omnes in oblivionem cadit.
P. 204. v. 24. post verba I o h n s. c o d d. adde: et Flor. Δ. Θ.
P. 234. v. 12. adde: Sed ἀρσένων bene Flor. Γ.
P. 240. v. 4. post s c h o l. adde: et Flor. Γ.
P. 243. v. 10. pro πυκνὸν πατεῖ l. πυκνομματεῖ, v. πυκνομματέω.
P. 245. v. 29. adde: ἐν ἄστροις Capt. VIII. 18. (40 D.) scribendum ἄντροις, v. ἄντρον.
P. 273. v. 4. post verba L a u r. A. adde: Flor. Γ.
ib. v. 6. post α ὐ τ ο ῦ insere: αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς Oed. Col. 857. Libri αὐτόν.
P. 277. v. 32. s. v. ἄφθιτος haec adde: γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείας Inach. 267 D. (om. Br.).
P. 280. v. 15. post q u i d e m a l i i l i b r i adde: Flor. Γ. Δ.
P. 282. v. 7. p. a v e m l. c i v e m.
P. 286. v. 32. pro o p t i m u s l i b e r L a u r. A. scribe: boni libri Laur. a. Flor. Γ. Θ. (hic supra scripto ρει).
P. 287. v. 19. post A u g. c. adde: Florr. tres.
P. 298. v. 11. post verba L i p s. a. b. adde: Flor. Γ. Θ.
ib. v. 14. post L a u r. A. adde: Flor. Γ. Θ.
P. 303. v. 21. post ἐπιψάλλειν adde: (ἐπιψαλεῖν).
P. 306. v. 25. pro d e A r g o n a v e e t A r g o n a u t i s scribe: d e a r m a t i s e x d r a c o n i s d e n t i b u s p r o s a t i s.
P. 353. v. 7. insere: Nunc verius videtur γε μ έ ν τ ο ι.
ib. v. 17. post verba A i. 6 2 3. adde: γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείας Inach. 267 D. (om Br.).
P. 364. post v. 20. adde: et Flor. Γ. γίνοιτο.
P. 367. v. 30. adde: γινώσκω Oed. R. 1325. Florr. tres, γινώσκουσα El. 976. Flor. Δ. Θ., γινώσκετε El. 1322. Flor. Θ.
P. 385. v. 23. p. βλαστά l. βλάστα.
P. 406. v. 3. adde: Flor. Γ. δεκατεῖ χρόνῳ.
P. 423. v. 39. adde: Flor. Γ. δαίσσει, Δ. δαΐσσει, Θ. διαίσσει.

P. 424. v. 6. insere: *Διατέμνω scindo. διὰ κῦμα τεμών* Inach. XI. 5. (255 D.), nisi ad *διὰ* et *τέμνω* hoc revocandum.

ib. v. 40. in *διέφθορεν* δ excidit.

P. 425. v. 1. post *διέφθορεν* adde: *διέφθειρεν* Flor. *Γ*.

P. 444. v. 28. post verba *ἄνευ δορός* adde: Pel. 442 D. (om. Br.).

P. 450. v. 16. post verba praetulit Herm. adde: Sic etiam Flor. *Θ*.

P. 470. v. 28. pro Schaef. l. Erf.; Schaeferus *ἐγκλείοι*.

P. 471. v. 6. p. *σπονδή* scr. *σπουδή*.

P. 506. v. 35. post eruit adde: inc. LVIII. 3 (om. D.).

P. 508. v. 17. post concinit adde: *τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ* inc. LVIII. 3. i. e. contingat, eveniat.

P. 537. v. 1. adde: Verum aliquando duobus membris commune *εἰς* ab alterutro abest. *τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν* Oed. Col. 753. v. Schaefer.

ib. post v. 28. adde: *εἰς χίλια* (*usque millia*) dudum recte scribitur Naupl. V. 6 (379 D.).

P. 562. v. 32. p. *ἔκραζε* scr. *ἔκραξε*.

P. 571. v. 8. p. *εὐαιῶνα* scr. *εὐαίωνα*.

P. 576. v. 20. p. *μολῇ* scr. *μόλῃ*.

ib. v. 25. p. *ῃ* scr. *ᾗ*.

P. 592. v. 6. post verba Florr. *Δ*. *Θ*. adde: *ἐν δ' ἔσεισεν* Ant. 1260 m., quod ipsum quoque tmesin passum videtur.

P. 600. v. 3. post *ἐναίρων* 944. adde *τοὺς εὐγενεῖς — φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν* Phryg. I. 2 (649 D.). Male vulgo *συναίρειν*, sed *συναιρεῖν* corrigi potest.

P. 613. v. 6. in verbis *ῡ* ut in arsi exime ut.

P. 617. v. 29. adde: Vitiose *ἐξαφείλατο* Flor. *Γ*. Laur. a., hic a prima manu.

P. 622. v. 40. p. *ἐξηγγυομένης* l. *ἐξηγουμένης*.

P. 634. v. 15. post verba Flor. *Θ*. adde: Laur. b.

ib. post v. coarguitur adde: *ἀπάξαις* Laur. a. a prima manu, *ἀπαίξας* idem a correctore.

ib. v. 23. adde: Desperatum illud *Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ ποιᾷ μήλων* (s. *Ἰδαῖα λειμώνια*) Ai. 597 ch. verisimili correctione Lobeckius sustulit scribendo *Ἰδαῖα μίμνω λειμῶνι' ἔπαυλα μήλων*.

P. 646. v. 9. adde: His adiicienda duo exempla *ἐπί* substantivo et adiectivo interpositum ostendentia, *γᾶς ἔπι ξένας* Oed. Col. 1703. 1711 m., quorum illud operosius ordinandis verbis fortasse exemeris, hoc evelli non potest. Scribunt acute omnes.

P. 649. v. 38. accentiunculae exciderunt in *ἄρχει*.

P. 668. v. 13. p. filius l. sororis filius.

P. 690. v. 36. adde: *ἐσχατιᾶς* Flor. *Γ*. Ricc. Brunckii T.

P. 697. v. 21. adde: *εὖ πίπτειν. ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι* inc. LXXXIV. (763 D.).

P. 700. v. 23. adde: *εὐδαίμονες οἱ τότε γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείας* Inach. 267 D. (om. Br.).

P. 711. v. 11. insere: *Εὐρύαλος* (ᾰ) n. pr. Eius historiam Sophocles tractavit in cognomine fabula: v. Eust. p. 1796, 52.

P. 733. v. 36. spiritus excidit in *ὡς* et litera *ἔ* in *ἔχει*.

P. 737. v. 8. post igitur insere qui.

P. 743. v. 21. adde: Pel. 442 D. (om. Br.).

P. 768. v. 8. p. *ημαρ* corrige *ἦμαρ*.

P. 799. post *Θεωρία* haec insere: † *Θεωρίς* n. pr. Hanc Sophoclis amicam fuisse narrat Athenaeus p. 592. b., poetam *ἔν τινι στασίμῳ* eius mentionem fecisse affirmans, his verbis usum: *φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς* (fr. 975. secundum Dind. numeros). Haud dubie in vocabuli significatione duplici lusum quaesivit poeta.

P. 804. v. 10. p. Elmsleius l. Elmsleio.

P. 807. v. 33. Verba κἂν ζῶσι κἂν cett. leguntur Philoct. 1444.
P. 825. v. 1. pro verbis: Nam El. 1059. statim tractabitur haec substitue: Pro ὅτι σφίσιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δή El. 1059. iure Schaef. Herm. ὅτι σφιν de coniectura. Librorum Brunckii D. et Ven. σφίσι, rell. σφίσιν. V. Hermann.
P. 832. v. 24. p. Εὐρυπίδης l. Εὐριπίδης.
P. 858. v. 31. p. Trach. l. Trach.
P. 870. v. 22. in κλεῖν apostrophus excidit.
P. 880. v. 28. p. nec l. et.
P. 883. v. 4. p. τε l. σε.
P. 908. v. 19. p. λαθρᾷ l. λάθρᾳ.
P. 928. v. 17. in Καταάκρας accentus excidit.
P. 958. v. 17. delendum est et.
P. 987. v. 11. p. κρεναῖον l. κρηναῖον.
P. 996. v. 30. ex Hesychio vitiose scriptum δικιστήν, non δικαστήν afferendum erat.

ADDENDA ET CORRIGENDA
IN VOLUMINE SECUNDO.

P. 2. v. 10. adde: λαχόντες Inach. 267 (om. D.).
ib. v. 28. adde: γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες Inach. 267.
P. 32. v. 26. Accentiunculae exciderunt in οὐν.
P. 33. v. 16. p. λόγον l. λόγων.
P. 37. v. 36. p. ἀρπάζητε l. ἁρπάζητε.
P. 39. v. 9. p. ἄν l. ἂν.
P. 48. v. 25. p. Μοίραι l. Μοῖραι.
P. 60. v. 37. ι subscribe in ματάζω et adde: ita enim iubet Herodianus π. μον. λεξ. p. 23, 8.
P. 73. v. 15. p. pererg. l. parerg.
P. 77. v. 39. haec insere: Aliquando μέν et δέ multis interpositis quin etiam minoribus sententiae membris per easdem particulas inter se oppositis dirimuntur. Sic est Ai. 802., ubi ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν respondet ἔπηξα δ' αὐτόν v. 808.; interponuntur autem δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος et πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ.
P. 85. v. 7. post nomine adde pendente.
P. 89. v. 33. p. ζοάν l. ζωάν.
P. 101. v. 57. p. δοκεῖς l. δοκοῖς.
P. 130. v. 33. p. una l. urna.
P. 153. v. 12. p. ποά l. ποιά.
P. 155. v. 19. p. ἀνανενόομαι l. ἀνανεόομαι.
P. 160. v. 33. p. ἐλλοί l. ἔλλοι.
P. 178. v. 11. p. quin l. ut.
P. 182. v. 28. p. Νῦν l. Νύν.
P. 192. v. 6. in v. recenseri excidit i.
P. 196. v. 35. p. quod s versus l. quod, si is versus.
ib. v. 36. p. νεμω l. νέμω.
P. 210. v. 6. adde: τἠμαυτοῦ Oed. R. 995.
P. 213. v. 22. p. ἔτ' l. ἔτ'.
P. 214. v. 9. p. 'σώσαν l. 'σωσαν.
P. 240. v. 2. p. Ποσειδαονίῳ l. Ποσειδωνίῳ.
ib. v. 35. p. Ἀτρεΐδαι l. Ἀτρεῖδαι.
P. 241. v. 40. p. σπονδή l. σπουδή.
P. 245. v. 21. p. οὐ l. οὔ.

P. 252. v. 4. adde: Certe non plus uno exemplo reperi Trach. 1029.; ubi τᾷδε scribatur.
P. 268. v. 26. p. ἤ που l. ἦ που.
P. 276. v. 3. p. ὦ τάν l. ὦταν.
P. 281. v. 31. p. erunt l. erant.
P. 289. v. 22. p. ὄμμασι l. ὄμμασιν.
P. 317. v. 9 sqq. Vide, quae p. 842. v. 5 sqq. diximus.
P. 321. v. 24. p. ἐστι l. ἐστί.
P. 342. v. 21. et 23. accentus in αὖ et πόλλ' exciderunt.
P. 347. v. 18. scribendum συγκριτικά.
P. 350. v. 16. post illam incidendum est.
P. 358. v. 6. n litera excidit in O e d. vocabulo.
P. 365. v. 34. p. δρῶτες l. δρῶντες.
P. 384. v. 10. p. ποτ' l. πότ', et idem p. 387. v. 23. p. 460. v. 7. p. 579. v. 30.
P. 392. v. 32. p. Αἴαντος l. Αἴαντος.
P. 410. v. 14. post videtur distinguendum est puncto.
P. 425. v. 19. p. ουδέ l. οὐδέ.
P. 434. v. 22. in οὖν accentiuncula cum spiritu excidit.
P. 438. v. 25. p. ἄκοιτος l. ἄκοιτις.
P. 439. v. 15. adde: Eadem fere verba etiam Aeschylus posuisse fertur Ostol. 166 D.
P. 453. v. 15. p. relativa l. relativo.
P. 463. v. 7. p. Λύκειις l. Λύκειος.
P. 467. v. 13. in ἀκάθαρτον accentus alter demendus est.
P. 471. v. 12. in εὖ accentus et spiritus exciderunt, ut p. 632. 1.
P. 488. v. 25. p. scripturae l. scriptura.
P. 508. v. 8. p. cotere l. colere.
ib. v. 27. distinctio post dicuntur tollenda est.
P. 528. v. 24. p. πατρόν l. παρόν.
ib. v. 35. p. εἶρξω l. εἵρξω.
P. 533. v. 13. p. ingruerent l. ingruerunt.
P. 536. v. 7. p. παῦς l. παῦε et corrige accentum in μάχης.
ib. v. 26. p. παύσαί l. παῦσαί.
P. 538. v. 12. p. Photiis l. Photius.
P. 541. v. 21. in πειρᾷ perperam subscriptum est iota.
ib. v. 33. p. ξίνης l. ξένης.
P. 556. v. 1. adde: Tamen si Florentini codd. cum ed. Brunckii satis accurate collati sunt, περιΐδης nunc in Flor. Δ. repertum est.
P. 572. v. 21. p. ante l. recte.
P. 599. v. 11. in πολλῷν male subscriptum iota.
P. 609. v. 21. in ὦ accentus excidit.
P. 631. v. 12. p. δαῖς l. δαίς (=δαΐς).
P. 639. v. 3. stellulae praefigendae, **.
P. 647. v. 3. p. σπονδῇ l. σπουδῇ.
ib. v. 17. in v. εὐγενοῦς perperam duplex accentus positus est.
P. 653. v. 7. p. γ' l. γ'.
P. 668. v. 2. p. η l. ἢ.
ib. v. 20. p. πρόςθη l. προςθῇ.
P. 674. v. 10. p. inexspecta l. inexspectata.
P. 702. v. 4. p. 'θίγες l. "θιγες.
P. 704. v. 13. p. Ἑλλάν l. Ἑλλᾶν.
P. 721. v. 1. p. τόδ' l. τότ'.
P. 730. v. 34. in κᾆθ' excidit ι subscriptum.
P. 733. v. 8. p. C. T. Muellerus l. C. O. Muellerus.
P. 760. v. 24. in σύννομον accentus in penultima ponendus.
P. 770. v. 7. Συναφρυσόμαι accentum in tertia ab extrema ponendum postulat, sicut Συντρόφος, quod p. 771. v. 5. legitur.
P. 781. v. 28. τάλαινης penacuendum.

P. 790. v. 17. p. reiectam l. reiectum.
P. 799. v. 18. Τεκνόλετειρα accentum in antepenultima requirit.
P. 804. v. 4. p. interpreteres l. interpreteris.
P. 805. v. 15. p. εἰς l. εἰν.
P. 813. v. 6. p. tam l. tamen.
P. 828. v. 34. p. partiendo l. partiendi.
P. 832. v. 9. p. φίτος l. φίλος.
P. 850. v. 29. p. et l. e.
P. 863. v. 33. in Τύπος accentus excidit.
P. 939. v. 37. p. Tyreritti l. Tyrwhitti.

Praeterea pauculi accentus distinguendique notae forte exciderunt, cum singulae plagulae, quo emendatiores exirent, Lipsia ad me corrigendae mitterentur. Unum addo, postquam primum volumen totum typis descriptum fuerit, me in disputationem incidisse de ἡμῖν ἥμιν, ὑμῖν ὕμιν recte metiendis et accentu notandis, scriptam a viro eleganti doctrina R. Skrzeczka gymnasii Gumbinnensis praeceptore. Cum hoc in plurimis consentire, in paucis quibusdam exemplis iudicandis discrepare me video; quare non dubitavi de honorifica eius mentione hic certe, quoniam ante non potui, facienda.

Schubert, F. W., de Romanorum Aedilibus libri IV. 8maj. 3 Rthlr.

Struve, K. L., über die lateinische Declination und Conjugation, eine grammatische Untersuchung. gr. 8. 1 Rthlr. 20 gGr.

— — quaestiones de dialecto Herodoti Spec. 3. 8maj. 1 Rthlr.

Unter der Presse befindet sich:

v. Bohlen, P., die Genesis, historisch kritisch erläutert. gr. 8.